Rejsedagbøger

af Alex Bach Kristensen

Indholdsfortegnelse

Indledning 7
London 1977 (med 3 real fra Munkebakkeskolen) 9
London 1983 (med Palle Jensen) 13
Rusland 1985 (med Palle Jensen) 15
Gran Canaria 1986 23
Sverige 1986 25
Gran Canaria 1987 27
Mallorca 1987 29
Sverige 1987 31
Costa del Sol 1988 33
London 1988 35
Mallorca 1989 43
Mallorca 1989 47
Costa del Sol 1990 49
Mallorca 1990 51
Costa del Sol 1992 53
Sverige 1993 81
Gran Canaria 1994 83
Færøerne 1996 85
Tyrkiet 1997 103
Tenerife 1998 117
Sverige 1998 129
Thailand 1998 131
Holland 1999 201
Skotland 1999 211
Paris 2000 227
Tyskland 2000 (Verdensudstilling i Hannover) 233
Norge 2000 (jul i Vrådal) 235
Egypten 2001 (Hurghada) 247
Skotland 2001 (Edinburgh) 267

Tjekkiet 2001 (bustur til Prag) **269**
Tyskland 2001 (jul i Harzen) **273**
Holland 2002 ..... **275**
Schweiz og Italien 2002 ..... **279**
Rhodos 2002 ..... **285**
Egypten 2003 ..... **287**
Thailand 2004 ..... **293**
Østrig 2004 ..... **343**
London 2005 ..... **351**
Tyrkiet 2005 ..... **365**
Thailand 2006 ..... **367**
Nordkapp 2006 ..... **387**
Tyrkiet 2007 ..... **417**
New York 2008 ..... **419**
Mexico 2008 ..... **437**
Rom 2009 ..... **489**
Holland 2009 ..... **499**
England (Lake District) 2009 ..... **505**
Skotland 2009 ..... **525**
Thailand 2010 ..... **535**
Hamburg 2010 (weekendtur med Gitte og Hans) **587**
Norge 2010 ..... **593**
Skotland 2010 (til Tattoo med Joan og Ruddy) **609**
England 2010 (på researchtur med Jan Refsing i Lake District) **611**
Grønland 2011 ..... **623**
Hamburg 2011 (Lasse og Alex) **639**
England (Lake District) 2011 – Med Gitte og Hans **643**
Sydamerika 2012 ..... **661**
Skotland og England 2012 (Jan Refsing og Alex) **741**
Australien og New Zealand 2013 ..... **757**
England (Lake District) 2013 – Lasse og Alex **837**
USA (Washington og New York) 2013 - med Lasse, Joan og Ruddy **849**
Venedig 2014 – Jomfruturen med vores nye autocamper **875**

Sommerferie på Ærø 14. – 17. Juli 2014 911
Whiskytur til Skotland september 2014 915
Irland november 2014 933
Påskeferie på Bornholm 2015 935
Herretur til Lake District med Lasse og Jens Peter – maj 2015 939
Sommerferie i Belgien juli 2015 951
På charterferie til Can Picafort på Mallorca - september 2015 957
Juletur til Berlin december 2015 963
Nytår i København 2015 967
Påskeferie i Krakow 2016 969
Holland og Belgien (med Ølentusiasterne) i maj 2016 981
Sølvbryllup i Budapest februar 2017 991
Tyskland og Tjekkiet april 2017 995
Island april/maj 2017 1005
Skotland september 2017 1013
Belgien marts 2018 1043
Italien marts/april 2018 1045
Øltur til Leuven i Belgien maj 2018 1069
Sommerferie i Sverige august 2018 1079
10 ugers tur til Italien februar – april 2019 1105
Magueritruten til Sjælland Syd, Falster & Lolland januar 2022 1241
Familietur til Belgien i maj 2022 1243
Alex med whiskyklubben til England, Wales & Skotland august 2022 1245
Belgien med Lars Amby september 2022 1267
Familietur til England (Lake District) april 2023 1273
Med Claus Hebor til Irland maj 2023 1283

Indledning

I foråret 2011 fik jeg den ide, at få samlet mine dagbøger fra de efterhånden mange rejser, som jeg har været på med familie og venner gennem tiden.

Jeg havde aldrig forestillet mig, at det ville blive til over 1.000 tætskrevne sider!

Det var en glimrende anledning til at genopfriske de mange gode minder og på en eller anden måde sætter det tingene lidt i perspektiv.

Rejserne kan næsten inddeles i 3 kategorier – eller tidsperioder, om man vil:

- Først var der en årrække, hvor jeg rejste en del med venner til bl.a. London og med mine forældre til sydens sol.
- Marie kom til og siden Vibe og Lasse. I en årrække rejste vi meget sammen – men stadig med plads til både venner og familie.
- Da børnene blev så gamle, at de ikke rigtig gad de samme destinationer som "os to gamle", blev der mere frihed til at vælge destinationer, som passede Marie og jeg.

Marie og jeg har en "masterplan" om, at vi gerne vil se nogle af verdens fjerne destinationer, mens vi er forholdsvis unge. Alder er jo efterhånden et diffust begreb. Men når vi synes, at vi har set det, vi gerne vil på de store afstande, vil vi investere i en autocamper og så står Danmark og Europa for skud.

Så denne samling af dagbøger må endelig ikke tages som et udtryk for, at vi er færdige med at rejse. Samlingen bliver først færdig, når vi ikke orker at rejse mere – og der når vi ikke til, før vi ikke kan tygge smør!

London 1977 (med 3 real fra Munkebakkeskolen)

Prolog

Søndag den 27. marts tog 18 elever og 2 lærere fra Munkebakkeskolen i Frederikshavn på en uges ferie i England. Det drejede sig om hele 3. real C, dansklærer Ole Munk Sørensen og engelsklærer Palle Larsen.

Klassen begyndte allerede i 1. real at snakke om en rejse, men deres lærere mente ikke, at der ville blive gjort alvorligt meget ved tankerne, så intet skete.

Lige før sommerferien i 2. real begyndte vi for alvor at snakke - om det var for ikke at komme til at lave engelsk eller om det virkelig var alvorligt ment, men det blev altså ved det sidste. Efter flere møder mellem de to lærere og 3. real C's forældre, var vi klar til at tage afsted.

Søndag den 27. marts 1977

Så var vi klar til afgang fra Frederikshavn Banegård. Turen med toget varede ca. 8 timer, men de var hurtigt gået, da vi jo var så mange til at underholde hinanden. Hen på aftenen nåede vi Storebæltsfærgen. 3 kvarter senere sad vi igen i toget, der var på vej over Sjælland.

Vi ankom til København Hovedbanegård kl. tyve minutter over ti, hvorefter vi i taxa, for at sige det bogstaveligt, tog med flyvende fart til Kastrup Lufthavn.

Flyveturen var i sig selv en lille pæn oplevelse, da det var første gang jeg prøvede det. Man sad der og syntes det gik for langsomt, da man pludselig bliver revet tilbage i sæderne, når det gik frem og opad. Det var som at prøve rutchebanen i Tivoli.

Mandag den 28. marts 1977

Vi ankom til hotellet kl. 4 om morgenen, hvor vi alle var en del mindre tamme end dagen før i toget.

Hotellet var ikke just 1. klasse, men det bliver dette hotel jeg vil bo på, hvis jeg skulle til London igen. Det var hyggelig og renlig. På mit hotelværelse, hvor jeg boede sammen med Kurt Petersen, fandt vi først senere ud af, at der var noget, der hed betjening. Da vi havde redt vore senge og havde forladt hotellet, var der åbenbart nogle inde og rydde op efter os, for sengene var redt om.

Der var en lille hyggelig bar, som visse personer benyttede flittigt. Vi kunne også se tv, men det var der ikke meget tid til. Vi fik vor morgenmad, som selvfølgelig var æg og bacon. Derefter var vi på vej ud for at lege turister.

Londons undergrundsbaner blev benyttet meget af os, vi havde købt et kort, "Go as you please" kort, som gav os ret til, i en uge, at benytte undergrundsbanerne og de røde dobbeltdækkere, som vi ønskede det. Det var et fint system de kørte med. Togene og busserne kom hvert 3. minut. Man benytter rullende trapper for at komme ned til togene. Ofte kører togene i 2 lag.

Det første, vi så, som vi kendte i forvejen, var Big Ben, verdens største ur. Dette ur er bare en del af et kæmpe bygningsværk, der hedder The Houses of Parlement. Dette værk er et af de mest yndede for fotografer. De sidste engelske mønter jeg havde, brugte jeg til postkort, af hvilke flere af dem er med The houses of Parlament.

Så nåede vi vel nok verdens mest berømte sted, nemlig Tower Bridge. Tower Bridge er, som Big Ben, kun en del af et bygningsværk. The Tower er en stor, gammel borg, hvor alle de kongelige juveler opbevares. Såkaldte Beefeeters er vagter for alle de kongelige juveler og samtidig fortæller de turisterne om deres omgivelser.

Mandag aften var vi inde og se musicalen "Jesus Christ Superstar", som jeg blev meget begejstret for. Det endte med, at jeg senere sendte bud efter pladen, som jeg nu har fået.

Tirsdag den 29. marts 1977

Tirsdag startede med en tur til Trafalger Square og Nelson's Column. Bagefter gik vi på National Gallery og så på en masse kunstneriske storheder. Der var alt lige fra malerier, statuer,

billedstøtter til elefanter, løver og andre dyr. Det var en god oplevelse, som dog blev tysset ned ved at man ikke måtte fotografere derinde. Dette ville have været et godt minde.

Efter museumsturen kunne vi selv finde et sted, hvor vi kunne spise. Kurt og jeg valgte pubben Markham, hvor de solgte pommes frites; ellers var det en almindelig pub. Efter frokost var vi nede og besøge premierministeren i Downing Street No. 10. "Can I have a cup of tea with the premierminister?" spurgte vores lærer Ole Sørensen den betjent, der stod udenfor Downing Street No. 10. Det kunne Ole ikke...

Bagefter var det planlagt sådan, at vi kunne nå at komme ned og se et vagtskifte ved Buckingham Palace. Det har jeg taget mange billeder af... Om aftenen var vi i biografen og se "Silent Movie" med bl.a. Marty Feldmand. Desværre har jeg kun billetten derfra...

Onsdag den 30. marts 1977

Onsdag startede med en rundtur til forskellige museer i London. Bl.a. besøgte vi et museum, hvor der næsten var alt mellem himmel og jord. Desværre var det også forbudt at fotografere der.

Efter de omtalte museumsbesøg, passerede vi St. Pauls Cathedral. Både om eftermiddagen og om aftenen besøgte vi Piccadilly Circus. Om eftermiddagen for at gå på indkøb og om aftenen for at gå på diskotek. Piccadilly Circus er et fantastisk sted. Her kan man snart købe alt lige fra lyserøde elefanter til popcorn. Her er også lige fra dyre og fine forretninger til små snacks. Man kunne bl.a. opleve at man kom ind i en fin tøjforretning men jo længere man kom ind, desto mindre fint blev butikkens indhold. Inderst var shoppen den rene humbugs med et par negre over et spil kort og en flaske spiritus.

Onsdag aften endte på et værelse i hotellet hos Michael Dalsager, Tom og Henrik, efter vi havde været en tur på diskotek. Da det for det første var meget dyrt og for det andet et træls sted, fandt vi ud af, at vi lige så godt kunne gå hjem og hygge os på hotellet.

Torsdag den 31. marts 1977

Før afrejsen fra Danmark blev vi gjort opmærksom på, at vores hjemrejse ville starte nogle timer før planlagt, så vi blev som erstatning stillet over for enten at komme i bus rundt i London eller få stillet en bus til rådighed. Vi valgte det sidste.

Med denne bus tog vi til Oxford, der ligger ca. 100 km. fra London. Vi stillede i øsende regnvejr og skulle se på de gamle kollegier, så det var ikke fordi vi var særlig venlige til at rende rundt i Oxford, men Palle og Ole ville, at vi skulle have den oplevelse.

Bagefter var vi på shopping, som endte med en middag på en lille hyggelig kro. Da vi kom tilbage til London, havde vi et par timer til at hvile os i, før vi skulle i teatret og se "No sex please - we'ere British". Det skulle være et satirisk stykke - efter hvad jeg forstod. Det var ihvertfald sjov. Aftenen sluttede med en lille fest for Ingelise, der havde fødselsdag.

Fredag den 01. april 1977

Denne dag skulle vi gøre de sidste indkøb, så vi måtte selv bestemme hvor vi ville tage hen, men størsteparten blev ved Knightsbridge. Inden vi tog ud og så Madame Tussaud's vokskabinet, besøgte vi en meget kendt pub i London, Dirty Dick.

Et besøg på Madame Tussaud's vokskabinet er en stor oplevelse. Nu kan det ikke betale sig at jeg begynder at remse navne op og fortæller om hver enkelt figur, for ens for alle var, at de var fantastisk gode og vellignende. En enkelt gang troede jeg, at jeg var så heldig at kunne få en snak med Kojak, men nej, en dukke taler ikke.

Om aftenen fik vi igen "frit løb" og Kurt og jeg blev på vores værelse. Kurt fik lejlighed til at få brugt sine sidste engelske mønter på nogle øl.

Lørdag den 02. april 1977

Jeg har tidligere fortalt, at fredag var sidste chance for at købe ind. Det er nu forkert, da hele lørdagen var til fri afbenyttelse. Der kunne man altså også gøre indkøb. Før vi rejste, var vi blevet rådet til at vente med at købe noget før lørdag, sidste dag, men der var ingen, der kunne lade være. Bl.a. var er flere, der var gået fallit og måtte låne sig frem hos "de rige". Jeg stod også over for valget, om at komme til fodbold og se Arsenal eller få råd til at købe et kassettebånd mere - det blev ved det sidste.

Her vil jeg så slutte min fortælling om den spændende Englandstur, og for at være helt ærlig, så er det den bedste uge i mit liv til dags dato. Det kan jeg hovedsagelig takke Ole Munk Sørensen, Palle Larsen, 3. real C årgang 1976-77 på Munkebakkeskolen og min far for.

London 1983 (med Palle Jensen)

I august 1983 drog jeg på 14 dages storbyferie med min gode ven Palle fra Frederikshavn. Vi havde ikke planlagt så meget, så det endte faktisk med, at vi gik og småkedede os. Derved lærte jeg, at det er vigtigt, at der er gjort et forarbejde, før man tager på rejse.

Der er ikke skrevet nogen dagbog fra turen. Vi boede på Grand Central ved Picadilly Circus og her mødte vi Baron Benjamin, der havde et lille atelier i hotellets lobby. I løbet af de 14 dage kom vi til at lære ham godt at kende og han var en sand gentleman. Han havde portrætteret mange kendte mennesker, heriblandt dronningen og andre familiemedlemmer. Så vi var slemt stolte, da vi bad ham om at få tegnet et portræt af os. Jeg købte også en kridttegning af en kat, som han havde lavet. Den var fantastisk flot og meget livagtig.

Rusland 1985 (med Palle Jensen)

Prolog

Fodboldbølgen over Danmark nåede i 1985 stormflodshøjde, og det var (og er) utroligt at se så mange rød/hvide klædte danskere til landskampene. Jeg havde min "landskampsdebut" mod Rusland i Idrætsparken 5. juni 1985 - og hvilken debut! Vi slog russerne 4-2 efter en kamp, som af mange regnes for den bedste danske landskamp nogensinde.

Efter den landskamp, der var del i kvalifikationen til VM i Mexico i 1986, bestemte jeg mig hurtigt for, at jeg gerne ville se returkampen i Rusland. Herved tænkte jeg ikke kun på fodboldkampen, men også på den enestående chance til at se et ellers ukendt land, ihvertfald for mig.

Sammen med min barndomsven Palle fra Frederikshavn drog jeg afsted på en uges busrejse.

Turen blev skildret i Bankdatas personaleblad i november 1985 - og kan genopleves her!

Lørdag den 21. september 1985

Turen startede på Axeltorv i Fredericia lørdag aften kl. 19.30. Turen gik over Fyn med opsamling i Odense og over Sjælland med opsamling bl.a. i Helsingør.

Søndag den 22. september 1985

Kl. 01.30 søndag morgen sejlede vi over til Helsingborg, og så gik det ellers op gennem Sverige hele natten. Det var lidt svært at sove, bl.a. fordi øllene kun kostede 5 kr. i bussen. Over middag nåede vi Stockholm, hvor der blev tid til sightseeing. Om aftenen skulle vi med Finlands-båden fra Kalleskær (100 km. nord for Stockholm). På båden var der bestilt kahytter, og det var skønt at få sovet lidt.

Lillebælt Rejser i Fredericia havde et godt tilbud med en busrejse til Moskva. Det ville blive hårdt at køre i bus i det meste af den uge, rejsen ville tage. Men vil man opleve bare lidt af Rusland, skal man ikke vælge en rejse med fly til Moskva.

Mandag den 23. september 1985

Næste morgen kl. 06.00 startede bussen mod den finsk/russiske grænse, som vi nåede sidst på eftermiddagen. Nu bliver man jo ikke bare lige lukket ind her, som man f.eks. gør det i Padborg. Her må man pænt være udstyret med tålmodighed, for de russiske toldere er ganske lige glade med at der holder 10-15 danske busser og vil ind.

Alt skal checkes. Bussen bliver lukket op (også hvor det ellers ikke er muligt), og med spejle kontrolleres alle mulige og umulige steder i bussen. En lille mongol fiser op og ned ad en stige, der er placeret ved siden af bussen, for at se om nogen skulle være faldet i søvn oppe på taget.

Samtidig bliver folk undersøgt på kryds og tværs. Bare det at se, når den russiske tolder skal kontrollere passet, det er et syn for guderne. Det tager ca. 30-45 sekunder at kontrollere om pasfotoet er i orden. Kufferterne bliver endevendt og alt mistænkeligt bliver diskuteret med de øvrige toldere. Især blev vore bannere undersøgt. Jeg tror de ville sikre sig at der ikke stod noget "samfundsskadeligt" på bannerne. På et af bannerne stod der bl.a. Lenin Stadion. Det var tolderne meget lidt glade for, men efter en lang diskussion, fik ejeren lov til at tage sit banner med.

Her ved grænsen fik jeg for første gang at se hvilket "stenansigt" russerne går med. Det var et sjældent syn at se russerne (og især tolderne) fortrække en mine. Vi forsøgte ellers ihærdigt at fortælle tolderne, at vi fik 4 mål, mens de kun ville få 0.

Efter ca. 3 timers venten, blev vi "sluppet løs". Vi skulle køre ca. 40 km. til Vyborg, hvor vi skulle samle en russisk guide op. Denne guide skulle følge os på hele turen i Rusland. Det viste sig at være 2 guider, 2 unge piger, der begge viste sig at kunne tale et forbavsende godt engelsk. Jeg tror ikke at jeg har hørt nogen dansker med så gode engelsk-kundskaber.

NU gik turen mod Leningrad, hvor vi skulle overnatte på et hotel. Fra Vyborg til Leningrad er der ca. 160 km. Nu er det dog ikke en tur man lige klarer på 2 timer, for de russiske veje er meget, meget dårlige. Vi havde fået at vide at Hærvejen herhjemme ville være bedre, og det var lige ved at holde stik. Godt nok er vejene asfalteret, men belægningen er meget hullet og ujævn. At køre

hurtigere end 80 km. i timen, er simpelthen umuligt. Flere danske busser blev i øvrigt ødelagt på grund af vejforholdene, og det betød et forlænget ophold for en del danskere i bl.a. Moskva.

Vi nåede til Leningrad tæt på mandag midnat, og vi glædede os til et godt måltid varm mad, et bad og en dejlig seng. Restauranten på hotellet var lukket tidligere på aftenen, så aftensmaden kom til at bestå af en madpakke til hver. Det vakte en del sure miner blandt de bedre vante danskere. Jeg tog det som en oplevelse, for var man sulten nok, kunne det vel spises.

Madpakken bestod af 2 tykke franskbrødsskiver uden smør, et par skiver fårepølse (spegepølselignende) og et par skiver ost, der med danske øjne så ud til at have ligget i solen hele dagen. Sidst i madpakken var et æg, der i flere tilfælde, var kogt helt grønt, Derudover en balle, som mine lugteorganer forbød mig at smage på. Det øvrige gled dog fint ned, med hjælp fra en tysk dåseøl. Bagefter var der ingen problemer med at sove efter den lange køretur.

Tirsdag den 24. september 1985

Om morgenen berettede flere af de øvrige danskere om karkelakker på deres værelser, men dem havde vi ikke set, eller også havde vi sovet fra dem. Til morgenmad glædede jeg mig til en kop god kaffe, men nej! På morgenbordet stod nøjagtig de samme ting, vi havde set i vores madpakker aftenen ført. Dertil blev der serveret kirfir (et mælkeprodukt) og te. Især det sidste huede ikke en kaffeelsker.

Efter morgenmaden skulle vi videre mod Moskva. Det ville blive en bustur, der ville vare hele dagen, og vi skulle have madpakke med fra hotellet. I tror det er løgn, men der var ikke sket noget nyt mht. indholdet i madpakkerne. Kun var der nu kommet et æble ned oven i alt det andet. Det går nok alt sammen, når vi er blevet sultne nok, og det gjorde det.

Så gik det ellers ud af landevejen, efter en lyn sightseeing i Leningrad. Da vi først var kommet ud af Leningrad, var der ikke meget andet end træer på den 800 km. lange strækning til Moskva. Vejen er lige så dårlig som fra grænsen til Leningrad, en bred og dårlig asfalteret vej med en rabat, der ville være bedre, hvis den var belagt med jernbanesveller. På vejen så vi kun gamle lastbiler og busser af en årgang, der med garanti ikke kører i Danmark mere.

Personbiler så vi ikke mere end 10-20 stykker af, på den 800 km. lange strækning. Vi underholdt hinanden og de tyske dåseøl hjalp os på vej. Undervejs på vejstrækningen var der placeret "kontrolposter' i form af et lille 2-etages tårn. Disse vagtposter checkede vores busnr. og sendte telefonisk besked videre om at vi havde passeret hans post. Vores busnr. var forresten 13, men det slog os overhovedet ikke ud.

Kl. 21.30 ankom vi til vores hotel i Moskva. Det var et af de hoteller, der var blevet opført i forbindelse med De Olympiske Lege i 1980. Det var meget stort og vi fik at vide at her skulle alle danskere bo, inklusive de danske spillere. Dem så vi dog ikke noget til under opholdet. Alligevel skrev flere af pigerne på postkort hjem, at de lige havde mødt Elkjær og han havde været inde og få en pils sammen med dem.

Vi var spændte på, om vi igen skulle have madpakke til aftensmad, men til neget stor glæde for os alle stod menuen på bl.a. gullasch og kartoffelmos, dertil (det sædvanlige) te. Det er utroligt, som vi danskere er vanemennesker, hvad angår mad og drikke.

Efter aftensmaden valgte nogle få at tage med bus til et andet hotel (også kun for udlændinge), hvor der ville være fest. Andre myldrede ud for at stifte lidt bekendtskab med de russiske sortbørshajer, der ville købe faktisk alt mellem himmel og jord. Jeg fulgte størsteparten og gik op på værelset for at checke min seng. Mens jeg lå der, tænkte jeg, at i denne seng havde der sikkert sovet en eller anden kendt person under De Olympiske Lege i 1980.

Onsdag den 25. september 1985

Næste morgen var jeg spændt på at se alle de øvrige danskere, der var ankommet til hotellet før og efter os tirsdag aften. Det skulle blive sjovt at se så stort et hotel servere morgenmad for så mange mennesker. Det lykkedes over al forventning. Et transportbånd sendte en jævn strøm af bakker med et "madpakkelignende" indhold ud til os. Køen var lang, men vi nærmest gik frem til transportbåndet alligevel.

Så skulle vi ud på den berømte (fra danske dagblade) sightseeingtur, som automatisk var inkluderet i turens pris.

Det synes jeg er i orden, for det ville da være tåbeligt at tage til Moskva uden at se Kreml og Den Røde Plads. Det var fint vejr og en 3. russisk guide fortalte os om Moskvas historie, befolkning og flotte bygninger m.v.

Vi stoppede flere steder, bl.a. på Lenin Højene, hvor der er fin udsigt over en del af Moskva. Vi kunne herfra kigge lige ned på Lenin Stadion. Der skulle vi ordne russerne selvsamme aften!
Vi skulle selvfølgelig også se Kreml, hvor bygningerne er meget flotte med de guldbelagte tage. Bagefter spadserede vi til Den Røde Plads, der slet ikke er rød!

Det var blevet over middag og vore maver begyndte at længes efter mad. Undervejs gjorde vi holdt ved en af de såkaldte Berjozka-butikker. Det er butikker kun for udlændinge. Her tager man kun imod vestlig valuta.

Vi ville proviantere lidt med drikkevarer til, når vi skulle feste over sejren. I Rusland er der dog noget, der hedder middagslukning, så mange danske busser kørte forgæves her.
Vi slog os til tåls med, at der på vores eget hotel fandtes en lignende Berjozka-butik.

Efter middagsmaden på hotellet og en lille middagslur på værelset, skulle vi prøve det, vi havde grinet så meget af russerne over, nemlig at stå i kø. Russerne står i kø foran deres forretninger, så man skulle tro, at der var gratis uddeling af varer de næste 30 min. Et sted i Leningrad havde vi dagen i forvejen set en kø på måske 500 - 1000 mennesker. Vi danskere havde aldrig set så

mange mennesker foran en forretning. Da vi hørte, at det var en slagterbutik, russerne ventede foran, kunne vi kun grine.

Men da rygterne spredtes, at der i vores lokale Berjozka-butik på hotellet fandtes DANSK Øl, var der pludselig en imponerende kø af tørstige danske roligans!

Panikken bredte sig, da folk opdagede at lageret bestod af 16 kasser med hver 24 dåseøl. De blev revet væk på 19 sekunder, også selv om prisen var 15 dollars - godt 150 danske kr.

Efter aftensmaden skulle alle de danske busser (50 stk.) køre med politieskorte til Lenin Stadion, og nu var humøret jo bare i top. Vi havde måske lige fået et par dråber for meget inden for vesten, for vi havde hørt at intet drikkeligt måtte forefindes på stadion. Vi havde også hørt fra danskere, der havde overværet ungdomslandskampen mellem Danmark og Sovjet samme sted dagen i forvejen, at paraplyer, tudehorn, bannere med pinde osv. ville blive konfiskeret inden kampen og udleveret bagefter.

Da vi var på vej ind på stadion, var der en lettere beruset dansker, der dristede sig til at kysse en russisk politibetjent, og så var kampen ellers forbi for den dansker.

Det var meget surt at erfare at vi danskere var spredt i grupper på 40 - 50 stykker over hele stadion, godt omgivet af de mørkklædte russere. Hver gang vi forsøgte at synge, piftede de omkringsiddende russere, så vi ikke engang kunne høre os selv. Det var surt, for sådan behandlede vi danskere da ikke de russiske tilskuere i Københavns Idrætspark.

Først kort før kampen hørte vi at Ole Qvist var syg, og det var vi meget kede af. Da Preben Elkjær så blev skiftet ud efter 10 minutters spilletid, var vi dybt ulykkelige. Alligevel var det en god kamp og vi var alle godt tilfredse med den danske indsats. At tabe 1-0 til Rusland var et virkeligt godt resultat på Lenin Stadion.

Politieskorte tilbage til hotellet, hvor vi skulle have en "lille" fest! Flere tusinde danskere samlet på et hotel, så der kan måske sættes et spørgsmålstegn ved ordet lille.

Jeg ville lige ringe til mine forældre i Frederikshavn, for at fortælle at vi havde det godt herovre. Det varede en time inden samtalen var ekspederet, og jeg talte i 4 minutter. Pris: 200 kr. Det gik lidt værre for vores chauffør, der ikke traf nogen hjemme i Danmark, da han ringede. Det kostede ham alligevel 150 kr. at ringe.

Mange danskere havde vekslet dollars på det sorte marked, hvor man sagtens kunne få 10 gange mere end ved de officielle vekselsteder. Det bevirkede at de kunne købe billig vodka. Nu var det nemlig sådan, at man i Moskva for nylig havde opdaget et voksende alkoholproblem, og det løste man ved at 10-doble prisen for vodka. Prisen var nu ca. 12 rubler. Jeg så bl.a. en dansker med hele 11 flasker vodka, og jeg sagde til ham: "Er du rigtig klog, det får du aldrig gennem tolden!. Hans svar: "Det skal da ikke gennem tolden. Det er drukket inden vi tager herfra imorgen tidlig!". Stakkels fyr, tænkte jeg.

Jeg holdt ud til kl. 06.00 torsdag morgen. Ved den tid var der ikke meget liv tilbage på hotellet, og jeg havde bl.a. brugt et par timer på at snakke med en af de russiske ansatte på hotellet. Han havde natarbejde i receptionen på den etage, jeg boede på (18.).

Den samtale var for mig et af højdepunkterne på turen. Det var sjovt at diskutere alt mellem himmel og jord med ham, og da samtalen gik på våbenkapløbet, var det selvfølgelig amerikanerne, der var gal på den. Jeg tror ikke, han vidste så meget om det hele som, vi vesteuropæere gør.

Han spurgte mig bl.a., hvad mit job var, og det var umuligt at forklare ham at jeg programmerede computere. Jeg gjorde et ihærdigt forsøg, ved bl.a. at hente et nummer af "Alt Om Data", som jeg havde med, men han stirrede bare på de edb-maskiner, der var afbilledet i bladet. Det havde han hverken set eller hørt noget om.

Torsdag den 26. september 1985

Næste morgen var det afgang mod Leningrad kl 09.00. Vi kendte jo turen, så det var svært at kæmpe sig ud af dynerne, men det gik. Da vi havde kørt ca. 50 km., løb vi tør for diesel. Det er ikke rart at løbe tør på de russiske landeveje, hvor man ikke ved, hvor langt der er til den nærmeste by. Og så er der ikke engang benzinstationer i alle byer derovre. Nå, men det så nu komisk ud da 10 - 15 passagerer strømmede ud af bussen og flagrede med øldåser, kasketter, trøjer osv., for at stoppe en russisk lastbil, i håb om at kunne købe lidt diesel af ham. Det lykkedes, og vores russiske guide forklarede ham problemet. Han fandt en blikspand frem og deri blev der "pumpet" 25 liter dieselolie. Så skulle vi kunne klare den til næste benzinstation.

Ved russiske benzinstationer er der, som alle andre steder derovre, timelange køer. Når der så dukker en udlænding op, er det almindelig kutyme at russerne viger, så udlændingen hurtigt kan tanke op. Det syntes vi lød skørt, men vi var selvfølgelig glade for ikke at skulle vente længe. Den benzinstation, vi holdt ved, var særdeles dårlig efter vores standard. Der lugtede forfærdeligt af benzin, så vi skulle ikke prøve på at tænde en cigaret her. Det var også forbudt at fotografere. De var nok ikke interesseret i, at andre skulle se elendighederne. En af vores medpassagerer "kom dog til" at tage et enkelt billede, med risiko for at få konfiskeret hele filmen.

Da vi nåede frem til Leningrad torsdag aften, var vi spændte på, om vi skulle have madpakker igen. Heldigvis stod middagen på andesteg (nogle fik også noget der mindede om tartéletter). Desuden var der de obligatoriske 2 cm. tykke franskbrødsskiver, fårepølse og ost. Nyt var også salat med rødkål, æbler mm., og det smagte faktisk imponerende godt.

Til middagen var der levende musik, nok fordi vi var kommet så sent, så de øvrige gæster på hotellet havde spist, og var ved at få en lille svingom. Flere danskere skulle have .skudt nogle af alle de "sorte" rubler af, så de hyggede sig med rigelige mængder champagne. Dér ærgrede jeg mig lidt over, at jeg ikke havde vekslet rubler på det sorte marked.

Der findes mange prostituerede i Rusland (dog ikke officielt), og hvis betalingen falder i dollars, er prisen meget lav, forlyder det. En af vore rejsekammerater fortalte, at han havde set en af disse prostituerede, der efter et besøg på et af hotellets værelser, havde taget elevatoren ned alene. I hotellets forhal blev hun modtaget af politiet, og danskeren berettede om, hvordan hun græd hjælpeløst. Vores russiske guide fortalte os, at hvis en russer bliver taget med vestlig valuta på sig, står han/hun til 5 års fængsel, uanset beløbets størrelse.

Fredag den 27. september 1985

Næste morgen valgte vi at droppe morgenteen på hotellet, for istedet at tage af sted mod den russisk/finske grænse så tidligt som muligt.

Den ene guide var taget af sted i Leningrad, og vi tog afsked med den anden guide i Vyborg, hvor hun var kommet på bussen 4 dage forinden. Vi samlede lidt rubler ind til hende, men hun nægtede at tage imod dem. Hendes dagløn var på 3-4 rubler (ca. 20-40 kr.), og vi havde ca. samlet 70 rubler sammen. Hun sagde, at det var strafbart at tage imod dem, og det var der jo ikke noget at gøre ved.

Vi nåede grænsen ved 11.30 tiden, og kom til at holde som nr. 19 i busrækken. Det ville tage sin tid, for russerne slap kun 4 - 5 busser igennem i timen. De lovede dog på et tidspunkt, at de ville "sætte farten op", så de nåede op på 6 busser i timen.

Vi kunne godt se at det ville blive svært at nå vores færge i Helsingfors om aftenen, men vi kunne lige så godt slappe af, og vi trøstede os med, at de fleste af de øvrige busser skulle med samme færge.

Da vi holdt som nr. 3 eller 4 i rækken, fik vi at vide, hvorfor det gik så langsomt med at komme igennem. Alle, der havde rubler, skulle veksle til vestlig valuta, da det er forbudt at udføre rubler. Russerne var løbet tør for vestlig valuta, og man ventede nu på en bil, der skulle komme med valutaen. Hvis en passager gjorde mine til at ville veksle, blev hans bus straks bedt om at køre til side, indtil valutaen kom, og det kunne jo tage timer. Vi fik besked på at gemme vores rubler, og i bussen bagved brændte de simpelthen rublerne i bussens håndvask, for at slippe igennem tolden. Jeg gad nok vide, hvornår de russiske toldere opdagede grunden til, at der pludselig ikke var nogen, der skulle veksle.

Vi slap igennem og ilede mod en finsk telefon, for at ringe til rederiet, så vi kunne fortælle, at de danske busser havde problemer ved grænsen. Rederiet lovede at vente
en halv time ekstra på os, og så havde vi pludselig halvanden time til at køre de 200 km. til Helsingki - og finde færgen.

I Helsingki kørte vi billøb som aldrig før. På et tidspunkt var vi tæt på at komme i klemme mellem en sporvogn og en bil, men chaufføren sagde: "Der var da masser af plads" - mens han tørrede sveden af panden.

Vi nåede færgen, som sejlede i samme øjeblik, vi kørte ombord. Nu skulle det blive dejligt at få rigtig vestlig mad og et godt glas vin. Heldigvis var der bestilt bord til os, så vi kunne sætte os til bords, straks efter vi havde fundet vore kahytter og fået et bad.

Et godt stykke oksekød og et par glas rødvin, og så var der fest i den danske lejr igen! Nu var det jo fredag aften, så der var fest på færgen, der skulle være verdens største autofærge. Jeg snakkede med en masse finnere, og havde det vældig morsomt.

Det gik så godt, syntes jeg, så det var synd at gå til køjs. Til sidst sov alle mennesker omkring mig. Jeg vandrede rundt på båden, for at puste liv i folk, men de blev bare sure og gale på mig, når jeg råbte: "IMPONERENDE som I sover!"

Ordet imponerende var iøvrigt blevet et modeord i bussen, takket være en af de festligste i bussen. Hver gang han kom i nærheden af vore russiske guider, lagde han hovedet på sin skulder, kiggede længe på den ene guide, og sagde så: "IMPONERENDE, hun ser stadig godt ud!" Hele bussen lå flade af grin hver gang, og den stakkels guide forstod ikke hvorfor.

Lørdag den 28. september 1985

Det var nu blevet lørdag morgen, og vi nåede til Stockholm. Så var der ellers bare "smutturen" til Helsingborg, og der var alle ved at være matte i sokkerne.

Da vi sejlede over Øresund til Helsingør, var det ved at blive mørkt. Vi tog afsked med Københavnerne, og blev alle enige om at mødes i januar måned, for at kigge hinandens billeder. Jyderne og fynboerne havde lidt vej tilbage, og på Storebæltsoverfarten gjorde vi de øvrige passagerer opmærksomme på, at vi havde været i Moskva. Ikke ved at råbe og skrige, for det havde ingen af os energi til, men blot ved vores påklædning. Der var vel ingen i Danmark der stadig gik rundt med rød- hvide Danish Dynamite trøjer osv., en hel uge efter kampen var slut?

Vi nåede til Fredericia kort før midnat lørdag, og det var endestation for de fleste, og sandelig om ikke de begyndte at snakke om, at de ville ned og feste på restaurant Knudsborg? IMPONERENDE!

Epilog

Det er muligt, at hele min beskrivelse af turen til Rusland, virker negativ, men jeg vil sige det således: Det er fantastisk at rejse til et land, der udadtil virker så fattigt, og så alligevel kan sende folk ud i runnet. Jeg har på intet tidspunkt fortrudt, at jeg tog med derover - tværtimod. Det har været en meget stor oplevelse at se en (lille) del af det land, der ellers er omgivet af så megen mystik. Og jeg må sige, at landet slet ikke er, som jeg troede. Nu kan jeg i det mindste tillade mig at sige, at jeg har været i Rusland. og har I nogensinde prøvet at løbe tør for diesel mellem Leningrad og Moskva??? Det har jeg!
Jeg kan koge hele denne beskrivelse ned til et ord: IMPONERENDE! - tak til Lillebælt Rejser og de øvrige passagerer i bussen – inklusive min gode ven Palle fra Frederikshavn - for det!

Gran Canaria 1986

I 1986 var jeg flyttet til Fredericia og var begyndt at tjene så mange penge, at der også kunne blive råd til en charterrejse til Gran Canaria sammen med mine forældre. I oktober måned fløj vi med Spies Rejser til Playa del Ingles, hvor vi boede på hotel Buenos Aires.

Der er ikke skrevet dagbog fra turen, som var fyldt med sol, god mad (store bøffer) og masser af spansk rødvin. Det blev startskuddet til en række charterferier med mine forældre, som vi senere har brugt meget tid på, at tænke tilbage på.

På denne tur var der især 3 ting, som brændte sig fast i min hukommelse.

Først er der historien om en aften, efter vi havde spist god mad i hotellets restaurant. Inden vi gik tilbage til vores lille lejlighed, ville vi op og se udsigten fra taget. Hotellets elevator kørte ikke bare lige op til tagniveau men vi fandt en simple trappe og lågen ud til taget var ikke last. Så snart stod vi på det mørke tag og famlede os frem. For at komme hen i nærheden af kanten, så vi kunne se ud på omgivelserne, måtte vi forcere en høj klods på ca. 40 cm. Vi trådte op på klodsen, der viste sig at være et stort skilt af glas. Med det resultat, at vi trådte lige gennem glasset. Ups! Der skete heldigvis ikke noget med os men det kan godt være, at vi fik travlt med at komme derfra igen, før nogen præsenterede os for en stor regning til et nyt skilt!

Vi har altid nydt at kigge på butikker og i 1986 var Gran Canaria et toldfrit område, så det var billigt at købe elektronik. Noget af det hotteste var trådløse telefoner til huset. Sådan en måtte vi også eje. Vi vidste også, at det var kutyme at prutte om priserne, så vi gik ind i en butik, der så hæderlig ud. Et skilt i døren forkyndte, at de blev anbefalet af danske rejseselskaber, så her kunne vi roligt gå ind.

Ekspedienten fandt telefonen frem og viste os den. Vi bød en pris på ca. det halve af, hvad den var prissat til i vinduet. Forbavsende nok sagde han bare OK og vi betalte. Han pakkede telefonen ind og det gik op for os, at vi ikke ville få base-stationen til telefonen med. Da vi gjorde opmærksom på, at vi da skulle have den med, fik vi en ordentlig overhaling med ægte spansk temperament. Han sagde noget i retning af, at vi ikke var rigtig kloge, hvis vi troede, at vi kunne købe sådan en telefon til den pris. Han agtede ikke at give os pengene tilbage, så vi var lidt forvirrede. Efter lidt protester, forlod vi butikken med vores halve telefon. Vi overvejede at hente politiet men besluttede at gøre et forsøg mere i butikken. Der var en del kunder i den store butik, så jeg råbte af ekspedienten, at han var en tyv og han havde stjålet vores penge. Al den uro gav pote. Ekspedienten kom hen til os med vores penge og han fik sin telefon tilbage. Så var vi kureret for at handle elektronik på dén tur.

Den sidste historie handler om det ar, som jeg har fået på kinden. Vi mødte en flok piger fra Århus på ferien og vi var i byen sammen med dem flere gange. En aften, hvor vi alle var blevet godt lakket til, endte vi på en dansebar "Vi Två". Da vi skulle derfra, ville jeg hjælpe en af pigerne fra Århus op af en lille trappe fra dansebaren. Vi nåede op på fortovet og pludselig faldt hun. Af en eller anden grund (som sikkert har noget med alkohol at gøre), rev hun mig med i faldet. Jeg faldt desværre så uheldigt, at jeg først tabte mine briller og derefter røg direkte ned oven i brillerne med det resultat, at brilleglasset lavede et hul i kinden så tæt på det ene øje, at det var svært at konstatere, om øjet var blevet ramt.
Vi måtte på skadestue, men det var svært at finde en taxa, der ville køre med min far og mig, for jeg blødte kraftig nok til, at de var bekymret for deres sæder. Vi nåede frem til en skadestue, hvor man lige skulle have banket en læge op. Det tog lidt tid, før han dukkede søvnig op. Han lignede absolut ikke en læge og min far var slemt bekymret for, om han kunne redde mit øje og min kind. Lægen konstaterede, at øjet havde overlevet og fjernede glasskårene, syede kinden og forbandt såret. Så kunne min far og jeg vende tilbage til min mor på hotellet.
De næste dage holdt jeg meget lav profil og det samme gjorde pigerne fra Århus.
Da vi kom hjem til Danmark, konstaterede min egen læge, at jeg ville få et ar på kinden efter den tur. Lang tid efter forsøgte læger i Odense, at gøre arret pænere. Det lykkedes også men de kunne ikke helt fjerne det. De ville gerne gøre et nyt forsøg, men nu synes jeg, at jeg havde fået nok.
Så arret på min kind er altså en ekstra souvenir fra Gran Canaria!

Sverige 1986

Juleferien skulle gå til Virserum i Sydsverige sammen med min kollega Kenn Kjeldsen og hans kæreste Annette – samt Kenns søster Helle. Det var første gang, jeg skulle stå på ski, så jeg var spændt.

Turen fik en lidt speciel start, idet jeg holdt jul hos mine forældre i Frederikshavn og vi sad og hyggede os 1. juledags aften foran fjernsynet. Pludselig ringede telefonen. Det var Kenn, der ringede fra Århus banegård, hvor han stod og ventede på mig. Jeg var overbevist om, at det først var 2. juledag, vi skulle afsted til Sverige. Så det var bare med at få pakket sammen og komme på det første tog mod Århus. Heldigvis skulle vi overnatte hos noget af Kenns familie nord for Århus, så vi var tæt på Grenå, hvorfra vi skulle sejle næste morgen. Så vi nåede det, men håneretten var intakt!

Mit første møde med skibakkerne var med lidt blandede følelser. Jeg synes ikke lige, at de brædder under fødderne virkede betryggende. Jeg stemte for, at vi skulle starte med noget ski-skole, men jeg var eneste elev, så det blev ikke rigtig til noget. Altså måtte jeg selv igang med at lære... Vi fik spændt skiene på og gik op til skibakken. Det i sig selv var noget af en bedrift med ski på. Da jeg stod på toppen af bakken, tænkte jeg, at her kommer jeg aldrig ned. Men så dukkede der en lille purk op, der knap havde lært at gå. Han stod på ski mellem faderens ben (og ski) og nedad gik det, uden en lyd fra den lille. Nå, så måtte jeg også kunne klare skærene. Ud over kanten og nedad det gik. Uden nogen form for teknik, gik det alt, hvad remmer og tøj kunne holde – og det gik stærkt. Kom der nogen på tværs, var det bare om at råbe og skrige, at de skulle flytte sig – og det gjorde de. En enkelt gang lykkedes det mig, at køre over Annettes ski – uden at ramme hende. Det var heldigt, for det kunne være gået helt galt!

Gran Canaria 1987

Vinterferien (14. – 21. Februar) 1987 gik atter til Gran Canaria. Denne gang sammen med min gode kollega Torben Stormer. Vi boede i San Augustin i den nordlige del af Playa del Ingles. Vi havde en fin uge, kombineret med gode oplevelser, god mad og en masse fest og ballade.

En af de stygge historier fra den tur var, da min mor under en tur i havet blev ramt af en stor bølge. Det er normalt ikke et stort problem for den bade vante dame, men hun har forlorne tænder og hun råbte uuuuh, hvorved tænderne faldt ud af munden og ned i vandet.

For os andre var det lidt morsomt, men for min mor var det intet mindre end en katastrofe. Torben og jeg stod på hovedet, for at finde tandsættet, men det lykkedes ikke. Så vi måtte have mor til tandlæge, så hun kunne få lavet et nyt tandsæt. Rejseselskabet forsikrede os om, at de var meget dygtige til den slags på Gran Canaria. Ventetiden var forfærdentlig for min mor. Ind i mellem har vi 3 andre været ulidelige med vores grove historier om fisk, der havde fået fat i gebisset og spist alle de andre fisk, så fiskekvoten var brugt op i området. Eller da min far pludselig kom i tanke om, at han da havde taget en istang med hjemmefra. Den havde tilfældigvis form som to sæt tænder. Sort humor af værste skuffe!

Jeg sendte en hilsen hjem til mine kolleger i Bankdata. Den lød sådan:
"Kan I forestille jer hvordan det er at sidde ved morgenbordet (med sne udenfor vinduet) og aftale, at man skal ud og bade om eftermiddagen. Det er bare tæskelækkert. Her er selvfølgelig

skyfrit og meget varmt, så Torben og jeg ligner allerede Gran Canarias flotteste strandløver (mest Torben).
Vi lagde godt ud i lørdags med en ridderfest, hvor der var en flot ridderturnering, mens vi spiste – med fingrene, som i the good old days!
Søndag var afslapning med god kinesisk mad til aften. Mandag aften var vi til canarisk festaften. Det var meget flot med bl.a. flamincodans. I dag (tirsdag) har vi været på jeepsafari i bjergene hernede. Der var langt ned fra toppen!
Her sidder vi med en long drink og skal ud og spise flamberede peberbøffer om lidt!"

Mallorca 1987

I efterårsferien (17. – 24. oktober 1987) var det atter tid at drage på ferie med mine forældre. Denne gang med destination Mallorca, nærmere bestemt området ved Cala Mayor. Vi boede på hotel Gran Mallorca.

I forbindelse med turen, skrev jeg følgende korte dagbog:

Lørdag den 17. oktober 1987
Ankomst og orienteringsmøde i Pepe's Bar kl. 15:45. Totalt skyfri hele dagen.

Søndag den 18. oktober 1987
På Wimpy og spise frokost. Til stranden i Cala Mayor. Aftensmad. Krobal i Pepe's Bar. Pepe bød på champagne. Skyfrit.

Mandag den 19. oktober 1987
Leje bil. Tur til Paquera, Andraitse, Estallerichs, Puerto de Valldemese, Puerto de Soller og Palma. Mange bjerge men god vej. Vejret har været bilvejr (lidt diset) men ved hotellet har der været skyfrit hele dagen. Aftensmad på Kunstnerkroen (ingen Papa Bue). Sluttede af hos Farmand, hvor tjeneren kaldte mig Bandito no. 1.

Tirsdag den 20. oktober 1987
Oppe kl. 8. Tur til Aldaida, Manacor, Porto Cristo grotterne, Manacor, Petra, Sinou Luchi Inca, Binissalem, Aquapark og Palma. Aftensmad: stor bøf på El Padrino.

Onsdag den 21. oktober 1987
Formiddag på stranden. Eftermiddag: afslapning på altanen. Aftensmad og tur I byen på pianobar.

Torsdag den 22. oktober 1987
Let skyet. Delfinshow. Kinesisk restaurant. Hajfinnesuppe og forårsruller. Kaffe hjemme. Tur på vandcykel. Ned til Farman dog spise "peberbøffer". Dans på hotellet.

Fredag den 23. oktober 1987
Flot vejr. Stranden til kl. 2. Spise derhjemme og handle ind.

Lørdag den 24. oktober 1987
Hjemad igen.

Når talen falder på "de gode gamle dage", er der altid en historie fra denne tur, der dukker op til stor morskab for os, der var afsted.

En morgen blev min far og jeg sendt efter morgenbrød, mens min mor skulle lave kaffe. Da vi nåede ned til Cala Mayor og havde handlet morgenbrød, gik vi på jagt efter et spillested, for vi havde hørt, at Papa Bue skulle give concert på Mallorca senere på ugen. Vi fandt ikke spillestedet, selv om vi ledte et stykke tid. Så vi opgav og satte næsten tilbage mod hotellet. På vejen tilbage passerede vi en lille bar med navnet "Det Lille Apotek". I vinduet reklamerede de med en apoteker special. Vi blev enige om, at sådan en kunne vi godt lige prøve, inden vi skulle hjem til kaffen. Tjeneren har nok tænkt, at der skulle fyres lidt op I sådan et par herrer, for specialiteten var en fin stor drink, som snart skulle vise sig at være en stærk affære. Vi blev enige om, at vi hellere måtte få en til det andet ben og snart var vi i et vældigt humør. Vi betalte og vendte tilbage til hotellet. Min mor påstod, at hun kunne høre os hele vejen op af vejen mod hotellet. Vi grinede og fjogede hele vejen hjem. Morgenmaden husker jeg ikke så meget om, men jeg er stærkt overbevist om, at vi fik os en formiddagslur!

Sverige 1987

2. juledag 1987 vendte vi tilbage til Virserum i Sverige. Denne gang havde Annette, Kenn og jeg medbragt en del af vores kolleger fra Bankdata, så de kunne prøve at stå på ski. Desværre oplevede Virserum for første gang i 10 år en jul uden sne, så det blev ikke til meget ståen på ski. Til gengæld var der god tid til at hygge sig, lave god mad og se området.

Nytårsaften bestod af en tynd omgang grønlangkål, som vi til sidst måtte hælde i toilettet og et godt stykke oksekød, der var frossent – og måtte i nærkontakt med en radiator, for at blive tøet op!

Costa del Sol 1988

Efterårsferien 1988 gik til Costa del Sol sammen med mor, far og Torben. Det var mit første bekendtskab med hotel Bajondillo, et super hotel lige ned til stranden i Torremolinos.

En af turens højdepunkter var utvivlsomt en heldagstur til Afrika via Gibraltar, frihandelsområdet Ceuta og Marokko. I Marokko mødte vi en meget anderledes verden I Tetuan. I medinaen (markedspladsen) følte vi os noget utrygge med de mærkelige boder med mærkelige varer og snørklede gader. Vi var sikker på, at hvis vi blev væk fra selskabet, var vi lost.

London 1988

Min 28 års fødselsdag blev fejret i London sammen med kolleger og venner.

Søndag den 22. maj 1988

Vi ankommer til et letskyet London og er alle godt trætte efter en weekend med karneval i København. Turen fra Stansted Lufthavn og ind til London centrum foregår i en bus, hvor vi er eneste danskere blandt en gruppe svenskere. Pyha ... Bjarne og Torben indlogeres på et tomandsværelse. Michael, Henning og Helge på det ene 3-mands værelse mens Paul, Palle og jeg indlogeres på det andet. Efter indlogering på værelserne, finder vi et Pizzaland ved Piccadilly Circus. Da vi er færdige med at spise, er klokken ved at være mange, så det er tid til en godnatdrink på værelset.

Mandag den 23. maj 1988

Der er aftalt mødetid kl. 10.00, så for Paul, Palle og mit vedkommende bliver der morgenmad kl. 8:20.

Kl. 10:00 går det mod undergrundsbanen, hvor vi alle skal udstyres med et travelcard, der gør os i stand til frit at bruge undergrund og dobbeltdækkerne i London centrum. Efter lidt problemer

med at finde en fotoautomat, der så beholdt vores billeder et kvarters tid, så lykkedes det alle at blive udstyret med travelcard. Herfra skilles vi i hold for første gang. Palle vælger at kigge forretninger. Paul, der har været i London før, viser Henning, Bjarne, Torben og Michael de vigtigste seværdigheder. Helge og jeg finder en pub ved Leicester Square, hvor vi får os en øl, mens vi venter på en regnbyge drive over. Herefter lister vi ned af Oxford Street, hvor vi ser en masse spændende butikker, som vi absolut må besøge senere på ugen.

Ved I8-tiden mødes vi alle igen for at få en aperitif på værelset. Middagen indtages på en libanesisk restaurant, hvis annonce vi har set i Spies-guiden. Byblos, som restauranten hedder, ligger lidt uden for det helt centrale London på Kensington High Street. Der er ikke andre gæster, mens vi er der, og det er lidt synd. Det er spændende og anderledes mad, og alle er enige om, at vi har haft en dejlig aften, da vi slutter med en godnatdrink på hotellet.

Tirsdag den 24. maj 1988

Jeg vågner til et dejligt vejr. Det er sjældent med høj sol i London, så jeg foreslår de andre, at vi rykker vores mødetidspunkt fra kl. 10 til kl 9, hvor vi så kan gå i London Zoo. Det bliver til en dejlig dag, hvor vi traver rundt i den kæmpestore have, som London Zoo er.

Fra London Zoo tager vi to af de berømte sorte taxaer til Baker Street, hvor vi vil spise frokost på en pub. Vi bliver lodset af ved Madame Tussaud, hvor vi har aftalt at mødes. Efter et par minutters ventetid, ser vi pludselig de andres taxa drøne forbi. De har åbenbart ikke fået forklaret sig godt nok, så vi prøver at gå dem i møde på Baker Street. Det opgiver vi dog hurtigt og finder en pub nede i en sidegade. Her stifter vi for første gang bekendtskab med en pub-lunch, der i dette tilfælde består af en sandwich. Dette er to store skiver franskbrød, delt i 4 trekanter. Disse klappes sammen om f.eks. ost, kalkunsteg eller roastbeaf.

Kl. 17 mødes vi alle på hotellet, hvor der er tid til lidt afslapning, inden vi kl. 18:15 går mod en restaurant, som vi også har læst om i Spies guiden. Det er en restaurant, der serverer ribben (the american way). Vi får besked om, at vi er velkomne efter Chess. Vi kan lige nå en enkelt pint, inden Chess starter ...

Chess musicalen har der været store forventninger til, og jeg vil ikke sige, at jeg er skuffet over musicalen, men måske var forventningerne en anelse for store. Det hele er sat meget stort og flot op, men jeg tror at vores plads meget højt oppe i salen, har gjort oplevelsen en smule kold.

Under alle omstændigheder var musicalen flot og de medvirkende sang ganske godt. Især er det værd at fremhæve Grainne Renihan, der i rollen som Florence bl.a. synger "I Know Him So Well". Hvilken stemme hun har! Scenen er meget stor og den kan drejes rundt og hæves. Sceneskiftet foregår hurtigt, mens musicalen kører. Da man f.eks. skal vise et hotelværelse, sker det ved at køre en stor seng ind på scenen. Bag sengen er der et udsnit af en væg. Scenen kan forekomme lidt primitiv, men de benyttede rekvisitter er fantastisk flotte, så man er ikke i tvivl om, hvad scenen skal forestille.

Efter forestillingen skal vi så have gode ben i restauranten "Chicago Meatpackers" på Charing Cross Road. Som det er beskrevet i Spies' lommeguide, er det en speciel restaurant. Indretningen kalder på et forholdsvis ungdommeligt publikum. Der er store højttalere i loftet, og der spilles højt.

Under loftet er der en stor modelbane, der kører rundt i hele restauranten. Betjeningen er rap og frisk, og maden er god.

Aftenen slutter med en tur ned gennem Soho-kvarteret. Dette kvarter svarer til Istedgadekvarteret i København, og det er sjovt at se alle de snuskede forretninger, der skyder op efter mørkets frembrud. Der står let påklædte piger overalt, og de holder alle "åbent hus" ...

Onsdag den 25. maj 1988

Vi har hver aften lagt to planer for den næste dag: en til, hvis der bliver godt vejr og en til, hvis der bliver dårligt vejr. I dag ser ud til gråt med mulighed for regn, så vi starter med et par udstillinger.

Første stop ligger 200 meter fra hotellet. Det er en udstilling om Guiness Rekordbog. En række af rekorderne er udstillet i naturlig format, så man får et godt indtryk af rekorderne. Her ser vi bl.a. verdens tykkeste mand og ved siden af ham en vægt, så flere personer har chancen for at måle sig med ham. Derudover bl.a. verdens længste stylter, det højeste udspring, den største portion kogte æg, indtaget på kortest tid osv. osv. Mange steder på udstillingen er der opstillet videoskærme, der viser rekorderne, og det er underholdning! Jeg brugte en del tid på at se det berømte rekordforsøg, hvor man vælter omkring 800.000 dominobrikker. En fuldstændig vanvittig rekord!.

I samme bygning ser vi Light Fantastic udstillingen. Her vises, hvor langt man er nået med hologrammer (3-dimensionelle billeder). Det er spændende at kigge på.

Vi er nået over middag og bliver enige om at spise en sandwich på en pub i nærheden.
Alle er indstillet på en teater- eller biografaften, men vi er ikke helt enige om, hvad vi skal se. Vi går alle ned på Leicester Square, hvor man kan købe teater- og musicalbilletter til samme aftens forestilling til halv pris. Billetsalget starter kl. 14:30 og vi er der kl. 14:00. på dette tidspunkt er der ca. 30 mennesker i køen. Da der lukkes op, er der flere hundrede i køen, men det går stærkt.

Jeg køber en billet til en jazz/blues musical "Blues In The Night", Torben, Bjarne, Helge og Paul ser teater "Run For Your Wife", Palle ser en musical, og Michael og Henning beslutter sig for en film "3 Men And A Baby".

På vej tilbage til hotellet, tager vi en tur til Design Centre, hvor jeg købte min ugle sidste gang, jeg var i London. Design Centre er dels en udstilling med nye opfindelser og dels en butik, hvor man kan købe nye ting og sager. Stedet er dog en stor skuffelse denne gang. Der er ikke rigtig noget, der siger spar to til det hele. Inden vi går tilbage til hotellet, går det over Sct. James park med et

parti kolde Budweisere. Her får vi os bl.a. en god diskussion om, hvilken nationalitet, vi skal spise på i aften. Vi er stort set delt i to lejre, men da jeg har fødselsdag, får jeg lov at bestemme.

Vi går tilbage til hotellet, hvor der er almindelig afslapning og tid til en aperitif, inden vi skal ud og spise. I starten af ugen var vi meget bekymret for, om vi havde købt for mange flasker ombord på flyveren. Det begynder dog at se rimeligt ud, her midt på ugen. Indholdet i de enkelte flasker falder lige så stille.

Middagen indtages på et Aberdeen Steakhouse, der ligger lige overfor hotellet. Det er en almindelig opfattelse, at restauranten er for dyr og fornem, betjeningen for langsom, og maden ikke helt i top.

Vi lister lige så stille af sted til de forskellige arrangementer, og vi har aftalt at mødes på hotellets pub efter de respektive forestillinger.

Jeg ser for 2. dag i træk en musical, men hvor jeg havde store forventninger til Chess-musicalen, har jeg ikke nogen ide om, hvad det er, jeg skal til at overvære. "Blues In The Night" giver mig en fantastisk oplevelse. Det viser sig at billetten giver adgang til l. række, hvilket glæder mig meget. I Chess er der et stort orkester, mange skuespillere og en flot anlagt scene. I "Blues In The Night" er der kun 3 skuespillere, scenen er primitiv og enkel, og musikken består af et band, der er placeret bagerst på scenen. Det er en noget anderledes atmosfære, end ved Chess. Som musicalens navn antyder, er der tale om jazz/blues/gospel i en meget tæt atmosfære. Musicalen slutter med at alle klappes ind til et par ekstranumre.

Teatret ligger klods op af hotellet, så jeg er hurtig tilbage på hotellets pub. Her er Palle allerede ankommet og de øvrige dukker hurtigt op. De har åbenbart moret sig godt alle sammen. Michael og Henning nåede ikke i biografen, da de faldt over en pub eller to på vejen ...

Torsdag den 26. maj 1988

Det er igen en dag med udsigt til regn, så vi vælger Covent Garden, som første besøgssted. Da vi er klar til at tage med undergrundstoget, opdager jeg, at mit togkort er væk. Det forsinker os ca. 1/2 time. Jeg finder det ikke, og mit humør er ikke helt i top. Det viser sig dog, da vi kommer hjem igen, at kortet ligger i en lomme i en jakke.

Covent Garden er et overdækket kompleks med alle mulige sjove forretninger. Da vi ankommer, er mange forretninger ikke åbnet, hvilket gør vores runde rimelig hurtig. Inden vi forlader stedet, når vi lige at opleve en breakdancer udfolde sig.

Vi spiser en publunch ved Covent Garden, hvorefter turen går til Harrods. Harrods er kendt for stedet, hvor man kan bestille alt, hvad hjertet begærer. Det er en god turistattraktion, men det er lidt for dyrt at handle der.

Udenfor Harrods står en guard til at modtage folk i store biler (med privatchauffører), der ruller op foran hovedindgangen. Det er i sig selv en turistattraktion.

Så er der igen tid til lidt afslapning på hotellet. Der bliver travet godt til, når man er i London, og et lille hvil i løbet af dagen, er ingen skade til. Palle er med på en Spies-tur til Stonehenge og Bath, og vi efterlader en besked til ham, om at vi tager på japansk restaurant. Torben har altid drømt om at prøve at spise Sushi. Det foregår ved, at kokken står og laver mad ved bordet. Det lyder spændende, synes vi andre. Da vi når til den vedtagne restaurant, ser det dog ikke ud til at de har indbo til Sushi. I stedet bliver det til en traditionel bordopstilling. Efter at vi har set menukortet, er vi godt tilfredse med, at vi ikke valgte Sushi. Denne japanske restaurant er rimelig dyr. Hvor vi f.eks gav 6-7 pund (80-85 kr.), koster en "almindelig" ret her 10 pund (130 kr.). Torben og Helge flotter sig (læs: blærer sig) og bestiller Shabu-shabu til 23 pund (knap 300 kr.)

Og hvad laver man så efter middagen ... Ja, der bliver atter tid til at udvide sine kulturelle horisonter, hvis man da ser engelske pubber som noget kulturelt ... Pubberne har en stor ulempe med åbningstiderne. Til daglig er de åbne fra 11:00 til 15:00, og fra 17:30 - 23:00. Kl. 23:00 er ellers det tidspunkt, hvor man hygger sig bedst, men omkring dette tidspunkt lyder der fra baren: "Last orders, please!". Man har så valget at gå hjem på hotellet eller tage på diskotek. Indgangsbilletten til det sidstnævnte er rimelig dyr (gerne 60-80 kr.), og efter en god dags travetur i London, opgiver man gerne diskoteket.

Fredag den 27. maj 1988

I dag ser det ud til at skulle lykkes at få bragt vores planer for godt vejr til udførelse. Solen skinner fra en skyfri himmel, så det er bare om at komme af sted mod Kew Garden. Det går fra Londons centrum ad Themsen-floden mod vest, i en typisk turistbåd. Det er perfekt vejr, til sådan en tur. Sejlturen tager godt en time, og undervejs ser vi en masse til den side af London, der vender ned mod floden. Under sejlturen er der en guide, der fortæller, hvad det er vi ser. på et tidspunkt kommer vi forbi et bryggeri og guiden siger: "Læg godt mærke til det grønne rør, der går fra floden og op til bryggeriets bygninger. Det er her man suger øllet op!"

Apropos øl, så har vi forsynet os med en omgang dåseøl, som vi starter med at nyde, da vi når til Kew. Vejret er simpelthen skønt. Kew Garden er en meget stor park uden for London. Stedet er kendt for et utal af forskellige planter, så der er nok at se på. Selvom vi bruger det meste af en eftermiddag på parken, når vi kun at se en lille del af området, inden vi skal med undergrundsbanen retur til centrum.

Den sidste del af eftermiddagen er der nogle, der vælger at gå på indkøb, mens andre vil ud og se på London Planetarium. Endnu andre vælger at tage tilbage til hotellet og gøre klar til aftenen. Efter en Wimpy middag (burgere), har vi aftalt at mødes foran planetariet kl. 19:30. I planetariet, vises der udstilling om universet om dagen og laserkoncerter om aftenen. Planetariets store rum er en kæmpe, rund biograf. Loftet er en enorm kuppel og sæderne er placeret, så man sidder let tilbagelænet, så man kan kigge op i kuplen. Vi skal se en laserkoncert, hvor musikken er af Jean-

Michel Jarre. Mens elektronmusikken spiller (højt), er der lasershow i kuplen. Det er flot at se, og det bliver ikke dårligere af, at musikken er mums.

Nu skal det være: Man kommer ikke til London, uden at forsøge sig med en gang pub-crawl. Denne sport er ganske simpel. Man går fra pub til pub, og på hver pub får man en enkelt øl. Da planetariet ligger ved Baker street, bliver vi enige om at gå ad denne gade ind mod byen. på vejen tager vi alle de pubber, vi kommer omkring, uanset hvor tæt de ligger. Jeg har ladet mig fortælle, at der er over 7.000 pubber i London, men en ting er sikker. Der er ikke nogen på Baker street! Vi traver 2-3 km., før vi når ind til Oxford street, uden at have passeret en eneste pub. straks efter at vi har krydset Oxford street, møder vi dog den første pub. på pubberne bestilles øl i pints. En halv pint (udtales "pajnt") er 28 cl., altså næsten det samme, som en dansk pilsner. En hel pint er det dobbelte. De fleste af os starter med en pint, da vi jo er tørstige efter den lange travetur.

Vi traver videre i et kvarters tid, før vi finder den næste pub. Jeg tror faktisk at vi går slalom imellem alle pubberne. Vi er ikke helt enige om, om en pub crawl kører på halve eller hele pints. Michael og Torben tror, at vi kører på hele pints, mens vi andre mener, at det er halve. Inden længe er vi færdige med vores halve pints, og vi skynder på Michael og Torben, der under store protester drikker deres pints ud.

På den næste pub sker der det "mærkelige", at Michael og Torben bestiller en halv pint, mens alle vi andre bestiller en pint. Det er ikke svært at se på dem, at dette var aftalt, og allerede inden de har smagt på deres øl, er de begyndt at snakke om at fortsætte. Vi andre får dog hurtigt drukket vores øl, og videre går det.

Vi når i alt 8 pubber på de to timer, vi har til rådighed, inden pubberne lukker. Der var vist et par stykker der faldt fra undervejs, men man kan også mærke 8 øl i maven på et par timer! Det sjove er, at ingen af os er særlig beruset, så det må jo være noget tyndt sprøjt, der serveres ...

Lørdag den 28. maj 1988

I London kan man som bekendt købe hvad som helst, og det vil være en stor synd, ikke at afsætte en dag til at kigge på forretninger. Dertil har vi valgt lørdag.

De fleste af os traver Oxford street igennem op til flere gange. Der er mange mennesker overalt, og man får set en masse sjove og spændende ting. Priserne er ikke så gode, som de har været sidst i 70'erne og først i 80'erne. Tøj ligger f.eks. på samme prisniveau, som i Danmark. Plader og CD'ere er en anelse billigere i London.

Da Helge og jeg er nået gennem Oxford street en gang, er det tid til en gang McDonald-frokost. Det er sjovt at se så mange hamburgerrestauranter, der findes i og omkring London. Af McDonalds findes der over 100, hvor der i Danmark måske er 8-10.

Først på eftermiddagen vender jeg tilbage til hotellet, hvor Paul hurtigt efter dukker op. Vi bliver enige om at tage ud i Hyde Park, for at nyde det gode vejr. vi nyder solen, indtil vi bliver belemret med Michael og Henning, der har fået samme gode ide.

Aftensmaden indtages på en indisk restaurant meget tæt på hotellet og lige ved siden af Piccadilly Theatre. Servicen er meget flot, måske fordi der ikke er så mange gæster. Maden er også ganske uovertruffen. Det må være et must ved næste besøg i London.

Lørdag aften bruges til at få pakket, da vi skal tidligt op i morgen. Vi får også gjort et sidste indhug i vores flasker på værelserne, så der lige er til en lille en, at vågne op på.

Søndag den 29. maj 1988

Som sagt står vi tidligt op i dag. Vi skal nemlig besøge et af de verdensberømte markeder, der findes i London. Vi får skovlet den sædvanlige gang morgenmad ind, hentet vores tasker og kufferter, og får afleveret disse til opbevaring. så går det mod Petticoat Lane, som markedet hedder. Vi aftaler at mødes ved enden af markedet 2 timer senere, hvis vi skulle blive væk fra hinanden. Min forbavselse er stor, da vi allerede efter 1 time er nået igennem markedsgaden. Sikke dog et lille marked, tænker jeg. På tilbagevejen går vi lidt ned af sidevejene til markedet. Her er der også boder, og det varer ikke længe, inden jeg må tage mine ord i mig igen, om at det er et lille marked. Markedet breder sig nemlig ned af sidegaderne og ned af disses sidegader osv. Jeg konstaterer hurtigt, at vi ikke når at se alle gaderne. Skaden er dog ikke så stor, da mange boder er ens. Der sælges en forfærdeligt masse tøj. Derudover er det nok mest for turisternes skyld, at markedet eksisterer.

Efter Petticoat Lane skal vi en tur i Hyde Park. I et hjørne af Hyde Park er der nemlig fast tradition for, at der holdes taler søndag eftermiddag. Her kan enhver, der ønsker det, stille sig op på et eller andet og tale om, hvad der falder ham/hende ind. Da vi når ud til Hyde Park Corner er der et par talere i gang. Begge taler om religion, og da vejret er imod dem og os, beslutter vi os til at finde et sted at spise. Vi befinder os for enden af Oxford Street, og her finder vi et Pizzahut. Vi startede ferien i London på Pizzeria og skal også slutte dermed. Et stykke tid efter, at vi har afgivet vores bestilling, kommer den søde servitrice tilbage og beklager, at en del af vores ordre er smuttet. "Pyt med det - bare giv os en pitcher gratis", lyder det fra bordet, efter hun øjensynligt er gået igen. En pitcher er en stor kande Øl med 4 pints i. Stor er vores forbavselse, da hun kommer tilbage lidt senere og siger, at vi får en gratis pitcher, på grund af fejlen.

Efter frokosten er vejret stadig dårligt. Det regner kraftigt, og vi deler os i to hold. Nogle tager hjem til hotellet med undergrunden, mens en gruppe tager med den første bus, der dukker op. Med et Travel-card, kan vi benytte alle busser og undergrunds tog i Londons centrum. Efter en tur med bus i en halv time, stiger vi af for at tage tilbage til hotellet med undergrunden.
Kl. 16:20 bliver vi hentet i nærheden af hotellet, for at blive bragt til Stansted Lufthavnen. Vi skal først flyve kl. 19:30, så der er god tid. Her bliver de sidste engelske mønter vekslet flittigt mellem alle, så vi kan få de sidste pints øl.

Turen til København i flyveren går, som hjemad-ture altid gør. Folk er matte i sokkerne, og vi ville helst, at vi kunne tage direkte til Fredericia. I København skal vi igen overnatte hos Michael Bertelsen, inden vi mandag morgen tager toget til Fredericia.

Epilog

Denne Londontur har været alle tiders. Vi har oplevet en masse og haft det sjovt hele tiden. Der var ingen konfrontationer, som man måske kunne vente mellem så mange mennesker. Det fungerede fint, at vi kunne dele os, hvis vi ikke ville med til det, andre foretog sig. Alligevel gik det sådan, at vi var samlet til middag hver dag. Der var ikke noget natteroderi, da man er for træt dertil, så vi kom også tidligt op om morgenen. Det har været en god tur!

Erritsø den 17. juni 1988 Alex

Mallorca 1989

Fredag den 17. marts 1989

I Billund kl. 20. Stille og roligt. Flyet er forsinket ca. en halv time. Vi hygger os på vej nedaf med smørrebrød og små. Vi venter i lufthavnen længe på vores kufferter. Folk er ved at være trætte og småirriterede over ventetiden. Ca. kl. 5 er vi klar til at gå i seng efter en kop kaffe og en velkomstdrink.

Lørdag den 18. marts 1989

Kl. 9 er der morgenmad. Det bliver til et "forsigtigt" kig på de små flasker. Hele formiddagen går med "morgenmaden". Far bliver sørme træt og når ikke med til orienteringsmødet kl. 16. Vi skriver os på til grisefesten og en hyggeaften på Palmehaven (hvor orienteringsmødet holdes). Vi når lige en tur på det lille apotek, inden vi skal hjem og vække far. Vi tager på pizzarestaurant "den grønne og hvide", som far og mor plejer at kalde den. Her blev det til en god løgsuppe og en peberbøf. Mor og jeg kunne næsten ikke spise op. Vi var ved at være lidt småsnalret, så det var sengetid.

Søndag den 19. marts 1989

Vi var lidt længe om morgenmaden, så det blev til en brunch med sild osv. Vi ville med toget til Soller og tog med bussen kl. 12:30. Ankom til Plaza Espana kl. 13:10. Toget kørte kl. 13:00. Surt show. Alternativ fandt vi en lille hyggebar. Her erfarede vi, at spaniolere åbenbart holder rendezvous møde om søndagen. I det ene hjørne sad et ungt par og hyggede sig. Hun rykkede nærmere til ham og efter en "samtale" forsvandt de. I det andet hjørne sad der sørme også et par. Ja ca. halvdelen af selskabet bestod af, hvad der kunne ligne rendezvous møder. Vores øl viste sig at være meget stærk, så det blev kun til en. På Plaza Espana hyggede/morede vi os med at fodre duer. Det var sjovt så tamme de var. Vi listede lidt rundt i byen og fandt et lille listigt sted (vist ikke for turister). Her var kun spaniolere. Det blev til et par sære drinks. Cognac, Bailey og en spansk kaffespecialitet bl.a. Far og jeg blev godt fulde og mor havde et hyr med at holde os sammen. Far var bl.a. med en spanioler oppe og se hans lejlighed. Det var vist et værre sted. På trods af, at vi drak meget og betalte drinks til gæsterne, kostede vores mange timer lange show kun 1.000 pts. Mens far var ude og kigge på lejlighed, var mor og jeg ude for at kigge efter ham.

Ved et tilfælde fandt vi ham på et gadehjørne (eller han fandt os!) efter at et par betjente havde hjulpet mig på højkant (den var ikke så god!). Taxi hjem og i seng (uden aftensmad). Vi troede vores dag var billig, men vi var vist blevet rullet, for vores kasse på 10.000 pts. var borte. Surt show.

Mandag den 20. marts 1989

Morgenmad kl. 8:45. Kiggede på forretninger. Burger på Vimpy kl. 11:30. Mexican Bar ved Marivent. 1 liter drink: 400 pts. + 1 gratis liter (sodavand). Middagsmad på hotellet. Gik en tur. Mor listede ned på Mont Blanc. En time på øjet før grisefest på Son Amar. Meget, meget flot show. Drifters spillede gamle 60'er melodier. Virkelig flot. Fest i bussen hjem. Folk var fulde. Far og mor gik i seng. Jeg tog taxi til Mexican Bar (Isabelle). Lukket. Taxa retur og op på dansk pølsebod.

Tirsdag den 21. marts 1989

Øj, øj, øj! Træt i hovedet. Opsadassa. Skriv postkort. Fars seng stod på altanen med Budweiser og siger skål! Lørdag, søndag og mandag (til dels) var let skyet til overskyet. I dag var der flot solskinsvejr, så vi lagde os ned på stranden. Det var dejlig. Vi snakkede lidt med en underviser fra Spies skolen. Kiggede på vinduer om eftermiddagen. Om aftenen var vi til hyggeaften i Palmehaven. Det var meget sjovt men typisk dansk. Fællessang og dansk mad. Cæsar underholdt. Det var meget hyggeligt. Far blev træt og gik hjem. Mor og jeg gik videre til et par små steder. Det var sjovt. Mødte bl.a. Bent på Cafe Viggo.

Onsdag den 22. marts 1989

Det var en træls dag. Vores umådeholdne forbrug af øl+spiritus slog tilbage. Jeg lå i sengen det meste af dagen, efter en kort shoppingtur. Her til aften er jeg næsten frisk, men nu er både far og mor blevet syg. Håber det er bedre i morgen. Jeg gik en tur for at spise ved 21-tiden, men kom retur kort efter. Kunne ikke spise.

Torsdag den 23. marts 1989

Alle er friske. Godt vejr og morgenmad på altanen. Da far henter morgenmaden, opdager han, at det ikke er helligdag på Mallorca skærtorsdag. Vi handler derfor de ting, der ikke var blevet til onsdag. Vi finder også den restaurant, hvor vi er blevet anbefalet at spise søtunge: Rumbo. Om eftermiddagen var vi dels på stranden ved Playa Cala Mayor - efter at vi havde delt en rigtig grillet kylling i vores lokale købmand. Et par timer efter kaffetid nede på stranden ved hotellet. Det blæste lidt. Hører i radioen, at der er sne i Danmark. Sikke et påskevejr. Aftensmad på Rumbo, hvor far og jeg spiste smørstegt søtunge og mor en engelsk bøf. Det smagte pragtfuldt. Absolut et sted, der er værd at vende tilbage til. Vi fik også en kop kaffe med en stor cognac/snaps til, så humøret var godt, da vi gik. En lille tur til Knold og Tot, hvor det meste af Spiesskolen dukkede op til en happy hour (en drink gratis pr. købt drink). Så var det sengetid.

Fredag den 24. marts 1989

Efter at vi alle havde sovet dårligt, gik vi (efter morgenmad) til stranden ved Cala Mayor, hvor der var mange spaniolere pga. helligdagen. Tilbage til hotellet til frokost og en halv time på øjet (vi skal jo være oppe hele natten). Klokken er nu 14:35 og vi får kaffe. Er næsten færdig med at pakke. Skal forlade værelset kl. 18 og vi bliver hentet kl. 23:40. Vejret er godt men de sidste 2 dage har det blæst lidt om eftermiddagen.

Mallorca 1989

I efterårsferien 1989 kaldte Mallorca endnu en gang. Denne gang havde mine forældre og jeg selskab af min moster Vera og Niels fra Aalborg, sammen med min kusine Grethe.

Vi boede på Uto Palma og tilbragte meget af tiden ved stranden og i og omkring hotellet. Det store hit på denne tur var hvidløgscreme og vi smuttede ofte ind på en café og bestilte noget brød med arioli. Vi må have lugtet fælt!

Costa del Sol 1990

I 1990 var der dømt rund fødselsdag – 30 år. Det skulle fejres. Ud over at invitere en masse mennesker til stor fest i gildesalen på Holmbjerggårdsvej, var der også en mindre skare, der tog imod tilbuddet, om at komme til Torremolinos og nyde en ferie på Costa del Sol.

Torben og jeg tog fasted en uge før de andre. Det skulle vise sig, at være et dårligt valg, for hele den første uge var der dårligt vejr, der absolut ikke mindede om den varme og solrige kyst, som vi havde forventet. Men vi havde det sjovt alligevel. Det var på det tidspunkt, hvor det var muligt at have videokamera med rundt, så vi morede os med bl.a. at indspille en specialversion af de navnkundige kokke Axel og Konrad, der skulle frembringe en Tequila sunrise. Det var vældig morsomt at være med til.

I samme øjeblik, som resten af selskabet (Michael fra Bankdata, min mor og far samt Brian (min bror) og Jette) satte fødderne på fast grund i lufthavnen, slog vejret om og de blev vidne til en mere klassisk (varm) uge i sydens sol.

Vi havde en fantastisk dejlig uge med masser af sjov og ballade.

Min fødselsdag blev fejret på en fin restaurant La Mancha i Torremolinos.

Mallorca 1990

Så var det ved at være sidste udkald for charterrejser sammen med mine forældre. Marie var stødt til og det gav nye muligheder omkring det, at rejse rundt.

En af de sidste ture gik til Mallorca, hvor mine forældre og jeg denne gang var ledsaget af min bror Brian og Jette, samt min moster Dorith og hendes søn (dvs. min fætter Heine) og hans kone.

Tophistorien fra den tur var, at vi skulle leje 2 biler, for at komme rundt på øen. Den ene bil var en mærkelig en. Bagsædet var næsten en hængekøje med et stykke kraftigt stof, der var hængt op på, så man sad og gyngede godt undervejs.

Min far udnyttede, at han ikke skulle køre. Det var overladt til Heini og Brian. Så vi fik vores ølration fyldt op undervejs. Da vi hen på eftermiddagen nåede til Puerto de Soller, mente min mor, at nu kunne vi godt nøjes med en øl – og så måtte vi klare os, til vi var retur ved hotellet. Min far og jeg gik på jagt og det morede os fælt, at vi kunne vende tilbage til bilerne med 2 literflasker.

Da vi nåede tilbage til hotellet, var vi godt trætte og kravlede til køjs. Til gengæld mente min lillebror, at det var hans tur til at holde hof. Så han forsøgte ihærdigt at holde gang i selskabet ved bl.a. at tage køleskabsdøren af på deres værelse og medbringe den i naboværelset.

Jo vi kedede os ikke…

Costa del Sol 1992

Prolog

En verdensudstilling - og så så tæt på! Det måtte vi simpelthen se!

Marie ventede Vibe på dette tidspunkt og det var samtidig vores sidste chance i måske mange år, for at tage ud og rejse uden børn. Der blev overvejet mange planer, bl.a. at rejse med tog til Sevilla, der var vært for Verdensudstillingen Expo '92. Direkte fly fra København til Sevilla var også en mulighed.

Men det billigste var en chartertur til Costa del Sol, hvor vi så kunne leje bil og selv køre til Sevilla. Det blev en god kombination, for at ræse rundt på en verdensudstilling er hårdt. Så lidt afslapning ved stranden indimellem var en god coctail.

Fredag den 17. april 1992 - De tog røven på os!

Maries søster Ingelise og hendes ven Michael skal låne vores bil i de 14 dage, ferien varer, så Michael, Ingelise og jeg følges ad over til Maries arbejde, for at hjælpe hende færdig.

Vi kører herefter alle 4 til Billund, hvor vi ankommer ved 15:30-tiden et kvarter før sidste frist. Just som vi har taget afsked med Ingelise og Michael, kommer Gitte og Jørn for at sige farvel. Det er desværre kun kort tid vi har til at snakke med dem, for straks efter indcheckningen, hvor vi afleverer vore kufferter og modtager det endelige flybevis (boardingpass), skal vi gå til transithallen. Her har man kun adgang med boardingpass, og det er bl.a. her man kan handle toldfrit.

Conair har 2 fly klar til afgang, og vi når at se en Airbus 320, der er den største af typen, sætte snuden mod Tunesien, inden vi bliver kaldt ud. Når man kommer til den forudbestemte plads i flyet, står her allerede en pose med de toldfrie varer, der er forudbestilte. Hos Spies kan man i forvejen sidde i ro og mag derhjemme og bladre i et stort katalog med toldfrie varer. Dem kan man så bestille i forvejen - både til ud- og hjemrejsen. Det system fungerer godt.

Vi forlader Billund med ca. 30 min. forsinkelse, men de bliver indhentet undervejs. Kaptajnen har nemlig meddelt, at vi har medvind og derfor flyver med ca. 1000 km/t mod normalt ca. 850 km/t.

Jeg betragter altid turen i flyet som en behagelig oplevelse. Man ser video, hygger sig, slapper af og ikke mindst: nyder en lille anretning, denne gang en kold anretning med lune flutes, dertil en øl/et glas hvidvin. Priserne på drikkevarerne i flyet er lave (4 kr. for en sodavand og 9 kr. for en øl). Det at skulle spise i et flysæde, er lidt af et kunststykke. Der er ikke meget plads, og det gælder om at holde lidt orden i de mange ting, der udleveres: bestik, servietter, salt & peber, brød, chokolade til kaffen, koppe, bakke og tallerken. Det hele er flot emballeret og alle madvarerne virker altid meget friske. Når man er færdig med at spise, serveres der kaffe og the, og det er en fast tradition at der købes en cognac til kaffen.

De knap 3 1/2 timer, som flyveturen varer er hurtigt overstået, og i Malaga bliver vi "modtaget" af en helt ny lufthavnsbygning. Der er sandelig sket noget siden sidst jeg var her. Det er altså en forsmag på de forberedelser, der er gjort i forbindelse med Verdensudstillingen i Sevilla. Ulempen ved den nye lufthavnsbygning er, at den er noget større end den gamle. Det bevirker en ørkenlang vandring ad lange gange, inden vi når bagageudleveringen. Under denne lange vandring antyder Marie, at gangene ser så nye ud, så her kan Anni og Jens da vist ikke have nået at være! Det sker jo at man tager fejl!

Bagagen ruller ind på transportbånd og man snupper sine kufferter, og transporterer dem ud til en ventende bus fra Spies. Vore kufferter er næsten de første, så ventetiden er ikke værd at tale om.

Der er ikke mange gæster med bussen og turen fra lufthavnen til vores endelige destination Torremolinos er ikke særlig lang (et kvarter). Under bustransporten får vi lidt bange anelser, da Spies-guiden fortæller, at der er en 48-timers strejke blandt hotel- og restaurationsbersonalet i Spanien. Strejken skal dog slutte ved midnatstid og derfor ikke få den store effekt for os. Guiden fortæller at personalet på vores hotel ikke strejker, fordi de bliver godt behandlet, og det ser ud til at han har ret, for vi mærker intet til strejken.

Da jeg har boet på vores hotel (Bajondillo) før, ved jeg, at vi ved bestillingen af rejsen skal sørge for at bede om at bo højt. Hotellet er nemlig på 9 etager, og det er altid skønt med en god udsigt til stranden fra altanen. Guiden bekræfter at vi har bestilt højt oppe og vi havner på 8. etage (nærmere bestemt nr. 8003).

Just som vi begynder at pakke vores kufferter ud, møder der os et meget stort chock! Det banker på døren, og jeg tænker: Hvem pokker kan finde på at banke på her. Vi plejer jo ikke ligefrem at få gæster medmindre vi er rejst sammen med nogen herned - og det er vi ikke denne gang. Jeg åbner døren og udenfor står mor Anni! Bag hende står far Jens og filmer med video. Begge ligner de et par halvnegre, og det er tydeligt at se, at de har nydt godt af solen i en uge. Sådan nogle bavianer. Her gik vi og troede, at de havde lejet en hytte i Sverige sammen med mors arbejdskollega. Der tog de r.... på os!

Nå, men det er da meget hyggeligt (NÅR NU DET SKAL VÆRE!), så vi bliver inviteret over til dem. Det viser sig nemlig, at de bor i hotellets anden blok. Når vi skal besøge hinanden, skal vi derfor helt ned med i stueetagen i den ene blok og helt op på 8. sal igen i den anden blok (de bor også på 8. sal - nr. 8043). Vi får en tallerkenfuld suppe og smager feriens første San Miguel cerveza.

Efter lidt hyggesnakken bliver det sengetid og kl. 0:30 trækker vi tæppet op over os...

Lørdag den 18. april 1992 – Det forsvundne påskeoptog i Malaga

Vi har aftalt at spise morgenmad hos mor & far. Morgenmad på ferien er jo et lille kapitel i sig selv. Det er meget sjældent at vejret er for dårligt til at man kan indtage det på altanen, og det er bare skønt at indtage morgenmaden, mens man sidder og nyder solens første stråler ind over stranden, hotellet og Torremolinos. Morgenmaden består som regel af frisk kaffe og the, juice og friskbagt brød. Brødet hentes hos den lokale købmand og er uovertruffen i kvalitet. Brødet, der ligner et flutes i udseende, kan fås i forskellige størrelser fra 10 - 30 cm. Det er altid meget sprødt og lækkert.

Efter morgenmaden hedder det velkomstmøde for Marie og jeg. Hver gang man ankommer til et sted på charterrejse, er det normalt, at charterselskabet arrangerer et velkomstmøde, hvor de nyankomne kan høre lidt om det område de gæster, hvad der er af specielle ting og sager og hvilke specielle udflugter, charterselskabet kan tilbyde gæsterne.

Spies har indbudt til velkomstmøde på et hotel, der ligger ca. 5 min. gang fra vores hotel. Vi hører lidt om Spanien og Costa del Sol, gode råd og tips på hotellerne, restauranterne - og hvor man ellers befærdes.

Som udflugtsmål har Spies bl.a. Tolox, en lille landsby, der ligger oppe i den bjergkæde, der følger kysten langs Costa del Sol. Den tur lyder spændende i mine øren. Derudover er vi selvfølgelig også interesseret i at høre, hvad Spies har at fortælle om deres egen tur til EXPO. Det er dog ikke meget, især fordi Verdensudstillingen ikke er åbent på dette tidspunkt - og Spies derfor først skal køre den første tur til EXPO i den kommende uge.

Efter velkomstmødet taler vi med Spies-guiderne om EXPO. Vi fortæller dem, at vi forventer selv at køre op til udstillingen og vil derfor gerne have så meget information som muligt. De fraråder os selv at køre derop, bl.a. fordi der er svært at finde til Sevilla - og det er svært at finde igennem byen og ud til EXPO-området. Vi lader os dog ikke afskrække, men er dog lidt kede af, at informationerne ikke er mere positive. Vores konklusion bliver dog, at sådan skal guiderne jo sige, når Spies selv arrangerer ture til EXPO. Mht. at finde rundt, beslutter vi at investere i et ordentligt kort over Andalusien. Så skulle det vel ikke være helt umuligt at finde området.

Vi handler lidt ind på tilbagevejen til vores hotel og gør klar til at modtage de gæster, der tog fusen på os i aftes. Det passer mor ganske udmærket, at hun for en gang skyld kan holde helt fri til frokost, men istedet blive opvartet.

Efter frokosten lister vi ned på stranden, for at slikke lidt sol. Vandet skal selvfølgelig også afprøves, men det er ret koldt og kun Marie får sig en dukkert i Middelhavet denne dag.

Istedet slutter vi eftermiddagen af med en tur i hotellets swimmingpool, der er både stor og lækker.

Det er aftalt, at vi skal ind til Malaga. Vi befinder os jo midt i påskeugen og der gøres meget ud af påsken i Spanien. Der arrangeres store optog gennem byerne, hvor der bl.a. bæres rundt på store og tunge helligdomsfigurer. Hotelguiden Mons har fortalt os, at de største aftener mht. optog er fredag og lørdag, så vi glæder os til at få den oplevelse med.

Inden vi tager ind til Malaga, har vi besluttet at få lidt let at spise. Aftalen er så, at vi altid kan spise et større måltid inde i Malaga eller evt. når vi kommer tilbage til Torremolinos senere på aftenen.

Vi går op forbi en restaurant, hvor jeg et par år tidligere arrangerede min 30 års fødselsdag, restaurant Florida. Vi står udenfor Florida kl. ca. 18:30 - og kan se, at restauranten først lukker op kl. 19:00. Det vil vi ikke vente på, så vi går istedet op imod togstationen. Lige ved en af trapperne ned til undergrundsstationen finder vi en italiensk restaurant, som vi beslutter os for at "overfalde". Her bestiller vi en gang spejlæg med bacon og pommes frites. Det burde være tilpas let et måltid, til at der kan blive plads til en egentlig middag senere. Godt mætte begiver vi os ned på undergrundsstationen for at tage lokaltoget ind til Malaga. Straks da vi er kommet derned, ankommer der et tog, som vi går ombord i. Vi har ikke købt nogen billet, men har heller ikke set nogen sted, hvor dette skulle være muligt, så vi beslutter os for at lege ægte turister. Hvis der kommer en kontrollør, kan vi vel købe en billet... Togturen tager ca. 30 minutter og undervejs kommer der ganske rigtig en kontrollør, der også sælger billetter. Prisen er 210 ptas for en enkeltbillet og 300 ptas for en returbillet.

Ved endestationen i Malaga begiver vi os op ad trapperne og efter få minutters gang ad gaderne, befinder vi os øjensynligt i nærheden af byens centrum. Jeg kan bl.a. kende det sted, hvor vi for 2 år siden havnede, da vi tog med bussen fra Torremolinos til Malaga. Dengang var det også for at

se optog, men vejret var dårligt dengang, så vi nåede ikke at se optoget. Idag er der heller ikke meget, der tyder på noget optog. Godtnok er der overalt træstole, der indikerer, at optog har der været. De fleste steder er stolene dog samlet i bunker, der er lænket sammen. Det ser derfor desværre ikke ud til, at der er optog idag. Vores guide Mons må være galt på den.

Vi trisser lidt rundt i Malaga, bl.a. ned ad en gågade, hvor Marie og jeg i en boghandler køber et godt kort over Andalusien. Så er vi ihvertfald godt beredt til vores bilture i området. Efter at have trisset rundt i et par timer, hvor vi bl.a. ser Malagas katedral (udefra), havner vi på en stor plads, som jeg kan genkende som værende tæt på busholdepladsen. På denne plads er der bl.a. et stort, flot springvand. På pladsen er der også, sikkert i anledningen af påskeoptogene, banket en stor forretning op, hvor der laves kager og varm chokolade. Kagerne tilberedes i store kar, hvor dejen kommer ud af en hane og ned i varm olie. "Kagemanden" holder slangen af dej i bevægelse, ved at køre den rundt og rundt med to pinde. Det ser ud til at han derved kan holde de enkelte ruller væk fra hinanden. Når dejen er blevet brun på den ene side, føres hele slangen samlet over i et andet kar, hvor den så koges på den anden side. Der står 3 mand i forretningen, og de optræder vellystigt over for Marie og mor. Da far og jeg kommer til lidt efter (efter at have nydt pladsens imponerende sprin gvand), dæmpes deres optræden. Det er åbenbart sjovere at optræde for sådan 2 enlige damer! Nå, men det hjælper lidt på deres humør, da jeg trækker Knuds videokamera op for at filme dem. Bagefter må vi jo hellere smage på deres kager. Vi får serveret 8 - 10 stykker af deres slanger, men deres chokolade tiltaler os ikke, så det bestiller vi ikke. Kagerne smager som vafler, og der serveres da også flourmelis til. Det er ikke så dårligt...

Det er blevet mørkt, og vi beslutter os for at vende tilbage til Torremolinos. Min erindring om busholdepladsen ser ud til at holde stik, og igen er vi heldige. Bussen kører næsten umiddelbart efter at vi er kommet ombord, og efter da. 30 minutters kørsel, sættes vi af i Torremolinos centrum. På vej ned mod hotellet gør vi et enkelt stop, hvor Rockmania Pub byder på et glas sangria - en dejlig kold drik, der smager lidt hen imod Kirr. Sangria laves af rødvin og en anelse cognac. I sangriaen blandes frugtstykker fra appelsin, citron og evt. æbler. Det smager ganske udemærket. Marie vælger at smage juice fra friskpressede appelsiner. Kl. er 22:30 og vi har alligevel spist så meget, inden vi tog ind til Malaga, så vi har ikke lyst til at gå ud og spise nu... Kl. 23:45 er vi godt trætte efter den lange travetur i Malaga, så øjnene er hurtigt lukkede...

Søndag den 19. april 1992 - Tolox

Kl. 6:50 giver jeg de første livstegn fra mig og kl. 7:00 bliver vi begge hævet ca. 10 cm. fra sengens overflade. Det viser sig nemlig, at Spies automatisk bestiller vækning af gæster, der skal med på morgenture. Vækningen foregår via en superbillig vægtelefon, der lyder så gennemtrængende, at man kan høre den gennem flere lejligheder.

Den tur, som vi alle 4 har valgt at tage med på, er en tur til en lille bjergby, der hedder Tolox. Det er en ny tur på Spies' program siden sidst, vi var her.

Inden vi begiver os ned til bussen er jeg så heldig at få serveret lidt hyggeligt morgenmad på sengen af Marie.

Kl. 8:20 er vi klar til afgang og bussen er præcis. Vi kører først ind mod Malaga men drejer fra hovedvejen kort før lufthavnen, der egentlig ligger mellem Malaga og Torremolinos. Herefter går det rimelig hurtig op i bjergene, og på vej mod første større by (Coin), får vi flere muligheder for at få et flot blik over dalen, der ligger bag Malaga. Det er stadig tidlig på dagen, og dalen er dækket af et tynd lag dis. På den anden side af bugten ses de høje bjerge tydeligt. Det er fantastisk at vide, at man på denne bjergkæde, blot 2 timers kørsel fra solkysten, kan kaste sig ud over bjergtinderne og stå på ski i et større område.

Turen til Tolox går ad snoede bjergveje med flotte landskaber, hvor vi møder bl.a. oliventræer, citron- og appelsinplantager på de skrå bakker. Ved en appelsinplantage gør bussen holdt, og vi får lov til at snuppe en appelsin ved en bonde, der er igang med at høste appelsinerne. Helt friske appelsiner smager bare fantastisk. De er ikke blevet sprøjtet med alanskens gift for at kunne holde sig. Vi fik lov til at købe nogle ekstra, som vi flere dage senere kunne nyde - stadig friske... Turen går herefter gennem Coin, og vi kører herefter ind på den eneste vej, der findes mod Tolox. Et par kilometer før Tolox gør vi igen holdt, bl.a. for at få et kig over bjergene. Midt i det flotte landskabsbillede, ligger byen placeret. Det ser ud til at være en typisk spansk by hvilket vi forøvrigt var blevet belært om undervejs i bussen. Husene ser helt hvide ud, og det er et meget sælsomt syn at se hvordan byen ligger på en skrå bakke. Det er godt at man ikke skal cykle i sådan en by...

Guiderne har fortalt os, at Spies er det eneste rejseselskab, der arragerer ture til Tolox, så den ene gang om ugen, der triller en turistbus ind i byen, så er det også lidt af en attraktion for byens borgere. Der bliver da også kigget noget efter os, da vi få øjeblikke efter ankomsten vandrer op ad de smalle gader og æselstier. Æselstierne kan defineres som forvoksede trapper, hvor hvert enkelt trin er en meters penge langt og ca. 20. cm. i højden. Efter en kort vandring befinder vi os på byens torv, hvor bl.a. borgmesteren bor. Her kan vi også få en gang kaffe, blev der annonceret af guiden. Spaniolernes kaffe er dog ikke lige vores livret, så vi nøjes med en kold øl og en lokal "morgenspids", der er en snaps, brygget på bl.a. anis - hvilket bringer den i stærk familie med Pernod.

Efter et kort ophold udenfor byens bar, viser Spiesguiderne os lidt rundt i byen. Vi går videre ad de smalle gyder, der ender op i rigtige trapper. Vi får også et kig ind i byens kirke, der er utrolig flot udsmykket af blomster. Guiderne fortæller os, at opgaven med kirkens udsmykning går på skift bland byens familier, så de kappes lidt om at lave den flotteste udsmykning. Herefter returnerer vi til baren, hvor der nu serveres tapas for os. Tapas er små lækre retter, der oprindeligt skal fungere som appetitvækkere. Man får serveret en række "smagsprøver" og når man har fundet den ret, som man har mest lyst til, så bestiller man en stor portion af denne ret. I vores program står der, at vi får leveret en let frokostanretning, bestående af disse små "smagsprøver", så det nøjes vi med. Til maden serveres der en tør sherry, der smager fremragende.

Retur til bussen og tilbage ad vejen mod Coin. I bussen fortæller guiderne lidt om spanske forhold og skikke. En af de sjovere historier, vi hører, er denne: Det er en gammel skik i Spanien, at

gravide kvinder skal have alt, hvad de peger på. Så hvis en gravid kvinde f.eks. ser et smukt smykke i guldsmedens vindue, kan hun blot gå ind og hente smykket. Hvis guldsmeden render efter hende, skal hun sige til ham, at hun er gravid, hvorefter han lader hende gå. Dette kneb bliver undertiden brugt af kvinder, der umiddelbart er for gamle til at få børn. Det er nemlig en anden gammel skik i Spanien, at man ikke omtaler en kvindes alder, så guldsmeden vil tro på kvinden, hvis hun siger at hun er gravid - uanset hendes udseende. Guiden slutter historien med at fortælle, at han ikke har forudsætningerne for at efterprøve historiens sandhed, men vi skal være velkomne til selv at forsøge... Det var lige før Marie og jeg får lyst til at prøve, da Maries mave er ved at være godt synlig på dette tidspunkt!

Da vi kommer til Coin, drejer bussen væk fra vejen mod Malaga. Vi kører ind gennem Coin by. Her går det ad smalle gader, hvor vi flere gange undrer os over, at chaufføren har kunnet finde plads til bussen mellem biler, knallerter og gående. Det går og vi er hurtigt på vej op over en mindre bjergryg. Efter ca. 30 minutters kørsel er vi atter tæt på kysten og kan se ned mod vandet og en anden af turisternes tilholdssteder, Fuingerola. Inden længe har vi nået Mijas, der også går under betegnelsen "Den Hvide By". Mijas er kendt af mange danskere, fordi det er den by på solkysten, der har flest skandinavere boende. Her boede bl.a. Åge Stentoft, der desværre er død siden vi sidst var her for 2 år siden. Mijas står i sjov kontrast til Tolox. Mijas er meget mere turistpræget, men det virker alligevel til at være en rar by at bevæge sig rundt i.

Vi får dog ikke lang tid - ca. en halv time - til at se os om i byen.

Så kører bussen tilbage mod vores hotel, hvor vi er kl. ca. 14:10. Prisen for denne halvdagstur er 2400 ptas. - ca. 145 kr. pr. person, og man må konkludere, at det har været pengene værd.

Marie har ikke lyst til frokost, men holder istedet siesta. Mor, far og jeg spiser derfor frokost hos mor og far. Efter vi har spist, henter jeg Marie og vi mødes alle 4 på stranden, hvor vi lejer 2 vandcykler. Med det dejlige vejr, vi er så heldige at have, er det en stor fornøjelse at cykle omkring 100 meter ud fra stranden og sidde der og vugge i vandet.

Middelhavet er stadig ikke supervarmt, og der er heller ikke mange, der bader, så vi vælger heller ikke at gøre det. Istedet får vi et ordentligt plask i hotellets pool.

Vi er ved at være sidst på eftermiddagen, men solen bager stadig godt, så det er fristende med et lille blund i græsset ved poolen, og sådan bliver det! Godt opvarmet går det atter mod lejligheden, hvor et godt koldt bad venter! Der er ingen tvivl om, at vores hotel ligger over standarden for Spaniolernes egen boligstandard, men jeg tror også at standarden er noget bedre end mange andre hoteller langs kysten. En ting, som vi ihvertfald sætter stor pris på, er at man kan få et godt bad, når man har lyst. Det er nu ikke at foragte.

Marie har flere gange sagt, at hun gerne vil spise et sted, hvor hun kan få friske jordbær til dessert. Far vil gerne have en smørstegt søtunge og jeg vil brænder efterhånden på at få en god peberbøf, så for at tilgo dese alles interesser (Mor er ikke så krævende!), bestemmer vi os for at spise på den danskejede restaurant "Den Lille Have". Det er godtnok et brud på mine principper,

at spise på restauranter, der har dansk islæt, når jeg er i udlandet, men jeg overlever jo nok. En peberbøf er trods alt en peberbøf...

Jeg får min peberbøf, far får sin smørstegte søtunge, mor får mørbradbøf og Marie får gordon bleu. Til dessert må værten desværre meddele, at de ingen jordbær har, så Marie må gå slukøret derfra.

Ovenpå middagen er vi mætte og trætte. Det er også ved at være sent, så vi vender tilbage til hotellet...

Mandag den 20. april 1992 – Manuels La Mancha

Det er atter fælles morgenmad, og under morgenmaden aftales dagen løseligt. Marie og jeg vil gerne høre Spies, om de har fået sidste nyt om Verdensudstillingen. Vi bliver derfor enige om at gå ud til Spies kontoret i Benalmadena, der ligger omkring 3 km. fra vores hotel.

Det er en dejlig tur langs stranden. Vores eneste bekymring er, hvornår vi skal dreje fra stranden og op i byen. Vores valg viser sig at være perfekt. Vi kommer op til hovedgaden, nøjagtig hvor Spies kontoret ligger.

Der er hektisk aktivitet på kontoret. Telefonerne ringer og der er flere gæster, der er mødt personligt op. Vi får en snak med den finske guide, der bl.a. viser os forslag til ture i området, som vi selv kan gøre i bil. Vi får at vide, at den bil, som vi har lejet hjemmefra, vil blive leveret på hotellet imorgen kl. 9:30. I en af brochurerne fra Verdensudstillingen, som vi fik i lufthavnen ved ankomsten, står der, at der kan købes billetter til udstillingen i flere banker i Spanien. Det har Spies guiderne benægtet på informationsmødet, men da vi gentager dette for dem, undersøges sagen, og vi får medhold. Det viser sig dog at den nærmeste bank, der sælger billetter, er inde i Malaga. Det kan vi godt opgive, da Malaga er en stor by, og vi kan bruge timer på at finde banken.

Mor og far har slået lejr på en bar i umiddelbar nærhed af Spies Kontoret. Her udmærker de sig ved at skænke nogle ordentlige pokaler af Fernet Branca...

Efter lidt "social hygge" tager vi bybussen fra Benalmadena til Torremolinos. Her sættes vi af tæt ved gågaden San Miquel. Den lister vi så ned ad og gør et enkelt stop, for at smage et glas Sangria.

Vel tilbage på hotellet, vælger mor og far at tage sig en eftermiddagsblunder, mens Marie og jeg foretrækker at lægge os ned til poolen. Marie vælger et stratetisk godt sted i græsset ved poolen, mens jeg bestemmer mig for en dukkert i poolen.

Det er sidste sikre aften sammen med mor og far, og derfor har far inviteret os ud og spise. Han har besluttet, at vi skal spise hos Manuel på La Mancha, og den invitation siger vi da ikke nej til. Mor ytrer ønske om at få lov at smage Calamares (friturestegte blæksprutter), og Marie, mor og jeg beslutter, at det vil vi have på en af strandpromenadens fiskerestauranter. Far har ikke hørt

noget, så vi driller ham lige lidt. Han vil garanteret trække os mod La Mancha til aften, men den vej vil vi ikke lige med det samme...

Vi mødes hos mor og far. Her består aftenens aperitif af en række miniatureflasker fra Torres, som jeg har købt på San Miquel samme dag. Efter etiketten at dømme er der likør i en eller to af dem. Resten af flaskerne ser ud til at indeholde brandy (cognac). Likøren er nok den mest perfekte af dem som aperitif, men jeg foretrækker nu en af cognacflaskerne. Den foretrukne kan også fås i almindelig størrelse, så den kommer på min indkøbsseddel...

Afsted går det ad strandpromenaden og far kan ikke rigtig forstå hvor vi er på vej hen, for det er bestemt ikke mod La Mancha, der ligger oppe i byen.

Efterhånden nærmer vi os fiskerestauranterne, og da vi begynder at studere spisekortene, må vi jo bekende vores lille udflugt. Alle fiskerestauranterne ligger helt ned til stranden og der er nok at vælge imellem. Flere af dem har en mini-robåd liggende ved indgangen, flot pyntet med alt godt fra havet og mere til. Her ligger fiskene (bl.a. hummere, store rejer, fladfisk) flot pyntet på isterninger. Det ser festligt ud men jeg tror ikke at det skærper apetitten særlig meget at se fiskene nærmest levende, lige inden vi skal spise.

De forskellige fiskerestauranter besøges også flittigt at musikere, der giver et par numre og bagefter går rundt med hatten. De er nu ikke lige heldige med musikken allesammen resultatet kan de vel også læse i deres hatte, når de har været rundt i hele restauranten. Jeg var en tur langs strandpromenaden, bl.a. for at filme nogle flotte sandfigurer på stranden. De var blevet ødelagt, men jeg hørte til gengæld en musiker, der nok er indbegrebet af det andalusiske musik. Han kunne både synge og spille guitar. Det lød flot.

Da jeg til gengæld kom tilbage til den restaurant, som Marie, mor og far havde udpeget til Calamares, var her 2 musikere. Det lød ikke alt for godt, kan jeg vist roligt sige! Og når de så kommer rundt med deres hatte, kan vi pludselig ingen mønter finde i vores lommer!

Vi får serveret vores Calamares, der smager som de skal. Far betaler og vi lister af igen. Tjeneren kan ikke rigtigt forstå sådan nogle turister, der bare skal have et par portioner forret! - men det er jo ikke vores problem.

Vi stiler mod hovedgaden og beslutter os for at kapre en taxi op til La Mancha. Klokken nærmer sig nemlig 21:30, og vi vil gerne have tid til at nyde Manuels mad.

La Mancha ligger i et område af Torremolinos, der ikke er så turistpræget. Restauranten satser ikke på turister men mere på lokale indbyggere. Mor og far har kendt indehaveren i mange år, hvor de i deres tidlige rejseperiode boede meget på et hotel Stella Polaris. Her var Manuel tjener, og en af de gange mor og far var på ferie på Costa del Sol, skulle Manuel åbne La Mancha. Mor og far var ved den lejlighed inviteret med til åbningsreceptionen.

Derfor er det en fornøjelse for mor og far at besøge Manuel hver gang de er på Costa del Sol. Han kan sagtens kende dem. For 2 år siden var jeg med hos Manuel og spise, og han genkender også mig. Der bliver budt pænt velkommen og givet hånd.

Manuels "imperie" er delt op i et cafeteria-lignende lokale og en mere eksklusiv restaurant. Vi vises ind i sidstnævnte, et mindre lokale med 8 - 10 borde. Lokalet er meget flot og stilfuldt indrettet - meget flottere end vi er vant til at se i Spanien. Da jeg var her for 2 år siden, fortalte Manuel os, at få dage før vores besøg havde han haft besøg af den svenske konge. Det må jo siges at være fornemme rammer.

Vi spørger Manuel, hvad han kan anbefale os. Det er jo stadig tæt på påskeugen, så han anbefaler baby-lam. Dem prøvede jeg iøvrigt også for 2 år siden - uden større succes. Hans næste forslag falder i langt bedre jord. Det er nemlig pebersteaks. Forventningsfuldt bestiller vi en god flaske rødvin. Bøfferne ser lækre ud, og for Marie, der har hørt os omtale spanske bøffer mange gange, er forventningen sikkert endnu større. Desværre er de idag en skuffelse. Kødet er sejt og der er mange scener deri. Ærgerligt!

På vej tilbage mod hotellet slår vi et lille sving omkring bar Anna, der ligger umiddelbart bag hotellet. Det er en lille natbar, hvis indehaver er svensker og hedder... Anna. Hun vil gerne have en lille sludder og vi får os en kold øl. Tilbage på hotellet slutter vi dagen af med en kop kaffe og en rest af miniatureflaskerne - en cognac. Det er hyggeligt at slutte en lang dag af, ved at sidde på altanen og kigge ud over havet og byen by night. Så nyder man bare livet!

Tirsdag den 21. april 1992 – Gibraltar og Sanlucar de Barrameda

Dagen oprandt, hvor vi har forhåndsreserveret en bil.

Bilen bliver først leveret op ad formiddagen, så det kan ikke betale sig at køre direkte til Sevilla den 1. dag. Hvis vi gør det, vil vi ikke være i Sevilla før midt på eftermiddagen og vi bør have mindst 3 hele dage i Sevilla.

Fars forslag om at køre til Sherry-distriktet og overnatte der vinder. Sherry-distriktet ligger nemlig rimelig tæt på Sevilla, og vi vil hurtigt kunne være ved Expo næste morgen.

Marie og jeg har forsøgt at lokke far og mor med til Sevilla en tur, men det har de ikke lyst til. De kan efterhånden skimte slutningen på deres ferie og vil helst ligge på stranden og slappe så meget af, som muligt.

Vi har pakket en kuffert med lidt tøj og sengetæpperne fra vores hotellejligheder. Tæpperne kan vi fint bruge, når vi skal sove i bilen.

Bilen leveres kl. ca. 10. Vi har ventet at se en lille Seat eller noget lignende, men til vores glædelige overraskelse mødes vi af en næsten ny Fiat Tippo. Marie stråler som en sol, da det er en bil, der står højt på hendes ønskeseddel.

Kl. 10:45 ruller vi ud af Torremolinos med kurs mod Gibraltar. Vi har opgivet at nå både Gibraltar og Sherrydistriktets fabrikker i åbningstiden, så vi nøjes med Gibraltar.

Turen foregår langs det meste af Costa del Sol-kysten, og det er en flot tur. På hele strækningen har vi vandet på tæt hold og på den anden side af vejen bjergene. Vejret er skyfrit og varmt, men vi kan rulle vinduerne ned, så det virker ikke så slemt. Der er ingen problemer med at finde vej, da jeg har kørt turen et par gange før med Spies til Afrika og til Gibraltar. Desuden går det stort set ligeud af landevejen hele tiden.

Da vi når til San Roque, der er byen på den spanske side ved Gibraltar, går det lidt galt med vejvisningen, idet vi stiler direkte mode Gibraltar. Det er jo det letteste, for vi kan hele tiden se den høje klippe. Gaderne bliver dog mere og mere snæver. Det hele forværres, da der bliver flere og flere ensrettede gader. Til sidst vælger vi bare at komme ud af byen. Så kan vi sikkert bedre orienteres os. Pludselig er vi dog ved kysten og har nu Gibraltar på venstre hånd - og tæt på. Vi passerer tæt ved granseovergangen men beslutter at fortsætte forbi grænseovergangen, for at finde en parkeringsplads på den spanske side og så gå over grænsen.

Der findes hurtigt en plads blandt de mange hundrede andre biler. For ikke at slæbe rundt på alt for meget, indtager vi lidt mad ved bilen. Her kan vi samtidig sidde og nyde udsigten til den frygtindgydende klippe, der rejser sig næsten lodret op i flere hundrede meters højde.

Da frokosten er overstået, går vi mod grænseovergangen. Selve overgangen er en fly landingsbane. Det specielle ved banen - ud over at det er en grænseovergang - er, at der er vand i begge ender af banen. Da vi er ca. 200 meter fra banen, kan vi høre et fly er ved at lette. Så bliver alle fodgængere og biler selvsagt holdt tilbage, som var det en jernbaneoverskæring - og der kommer et tog.

Umiddelbart efter at have passeret grænsen - og inden vi passerer landingsbanen, hyrer vi en taxa. Det er nemlig en af de bedste måder at se klippeøen på. Taxaen koster ca. 240 kroner for 1 1/2 times guiden rundt (chaufføren fortæller løs på engelsk, mens han kører). De 240 kroner er prisen - uanset antallet af passagerer, så det gælder om at fylde bilen op.

Gibraltar er engelsk koloni. Gamle historier siger, at de aber, der lever på øen bestemmer, hvornår øen skal blive spansk. Det forlyder nemlig, at hvis aberne en dag uddør, så overgår øen til Spanien, hvor den naturligt hører til, hvis man kigger på landkortet. På denne tur hører vi dog andre sige, at Gibraltar overgår til Spanien i 1998, uanset om aberne er uddød eller ej. Det er dog et faktum, at Winston Churcill fik ansat folk, der udelukkende skulle sørge for abernes velbefindende, så noget må der være om abe-historien.

Vi kører først over landingsbanen og til venstre i byen Gibraltar. Her kører vi ud på den østlige side af øen. På trods af den stejle side mod vest, kan der køres i bil. Midt på klippen er der lavet store flade arealer på klippen, der har været benyttet til opsamling af vand, på et tidspunkt, hvor Spanien og England har været i krise. Det er klart at Gibraltar er meget afhængig af råvarer fra

Spanien, og når grænsen bliver lukket, som den har været flere gange, så er det til stor gene for øen. Man har derfor opsamlet regnvandet og benyttet det, samtidig med at vand og andre råvarer er blevet sejlet ind fra Afrika, der kun ligger godt 20 km. fra Gibraltar.

Efter et kort ophold ved vandopsamlingsarealerne, kører vi ind i en tunnel, der fører os helt igennem klippen til den syd/vestlige side af klippen. Tunellen er den næstlængste tunnel gennem øen (den længste tunnel er til militær brug - og derfor ikke tilgængelig). Chaufføren viser og til øens sydligste punkt. Det er første gang jeg er der, så der er da lidt nyt for mig også. Vi er nu på den vestlige side af klippen og her ligger byen Gibraltar placeret. Det meste af byen ligger på indvundet hav og virker derfor rimelig sammenpresset. Først køres vi en tur op ad små og meget stejle veje, til vi når en drypstenshule, Sct. Michaels Cave. Jeg er nu af den mening, at har man set en drypstenshule, så har man set dem alle. Det eneste, der adskiller Sct. Michaels Cave fra så mange andre drypstenshuler er, at der her er bygget en større scene til koncerter. Der er jo en fantastisk akustik i disse huler. I øjeblikket opføres "Jesus Christ Superstar" i hulen, men det er først om aftenen, så det kan vi desværre ikke vente på. ØV!

Inden vi køres ned til byens centrum, viser chaufføren os et andet udsigtspunkt mod nord, hvor vi har en fantastisk udsigt til Spanien og landingsbanen.

Så går det ned mod byens centrum, hvor vi bliver sat af ved strøget og med forklaring om, hvordan vi skal finde tilbage til fastlandet, siger vi farvel til vores guide/chauffør. Vi slendrer en tur op ad strøget. Det er som at gå på en gade i Londen. Der er pubber mange steder (ikke helt så mange, som i London). Telefonboksene er også de velkendte røde, sproget er engelsk og møntsorten ligeså. Det skulle være et eldorado for toldfri handel og det bærer mange af butikkerne også præg af. Næsten hver 3. butik har elektriske artikler, spiritus og tobaksvarer i vinduet. Jeg synes nu ikke, at der er noget, der er sindsygt billigt, og pungen forbliver da også lukket, indtil vi fristes af en god engelsk "pint of beer". Guf guf!

Så går det ellers tilbage mod fastlandet. Klokken er ved at være 16:00, og vi skal videre mod sherry distriktet.

Fra Cadiz går turen op mod Jerez de la Fronteira, der betegnes om sherry-distriktets centrum. Vi er lidt spændte på turen, da ingen af os har været her før. Da vi desuden på denne strækning har bevæget os ned på en mindre vej (ifølge vores detaljerede vejkort), er vi spændte på, om det er en særlig god vej. Vi bliver glædelig overrasket, da det viser sig at være en næsten nyistandsat vej, der er af meget høj kvalitet efter danske forhold - og derfor af næsten uhørt kvalitet efter lokale forhold.

Ydermere er det et fantastisk flot landskab vi kører igennem. Det er meget bakket/bjergrigt, frodigt og grønt. En meget anbefalelsesværdig tur. Efterhånden som vi nærmer os Jerez de la Fronteira, spejder vi mere og mere forgæves efter vinmarkerne, der skulle levere sherry'en. Vi slipper stort set helskindet igennem byen, uden kort til at vise os vej, og først på byens nordlige side finder vi sherryfabrikkerne. De ligger til gengæld side om side her. Klokken er nu 19:30 og vi er ved at være sultne og trætte. Vi har ikke ligefrem mødt nogen barer eller restauranter, der har

virket særlig tiltalende, så vi beslutter os for at køre videre. Bilen tankes op. Her får vi første fingerpeg om, at vi har bevæget os væk fra Solkysten og turistområdet. Vores engelskkundskaber kommer til kort, for her tales kun spansk. Vi har lidt problemer med benzindækslet på Tippo'en, men det lykkes for den unge spanioler, der arbejder på benzinstationen, at få dækslet sat på og vi siger farvel med et træt smil til ham.

Straks efter Jerez de la Fronteira dukker vinmarkerne op. Nu ligger de side om side gennem landskabet, og det fortsætter helt til Sanlucar de Barrameda, hvor vi har bestemt os for at køre til.

Sanlucar de Barrameda ligger ved udmundingen af floden Rio Guadalquivir, der også fører gennem Sevilla. Vi kører ind gennem byen, der er typisk spansk med smalle gader og højst 2-etagers huse. Vi vil gerne ned og se floden. Det lykkes da også at komme dertil. Vi sidder lidt og kigger på floden. Langs en promenade, går der en mole, og på den anden side ser det ud som om floden skal gå. Her er imidlertid kun sand og selve floden går et stykke længere ude, så det ser ud som om den er noget indtørret.

Vi kører herefter lidt forvirret rundt og leder efter et sted, hvor vi kan overnatte og få noget at spise. På et tidspunkt bilder vi os ind, at vi er tæt på centrum. Der er ikke noget særligt, der indikerer dette, for det meste af byen ser ens ud. Vi gør alligevel lidt forsøg på at parkere bilen på et lille strøg. Det er meget besværligt, fordi der er 4 udgange fra strøget - og det vælter ustandselig frem med biler fra alle sider. Til sidst står jeg ud og gør et spagt forsøg på at stoppe trafikken en smule. Jeg tror nu nok at Marie kunne parkere bilen uden min hjælp, og bagefter står vi et øjeblik og betragter denne utrolige mængde af biler og knallerter. Det er specielt at stå i de spanske byer, for der er en forfærdentlig larm fra biler og især knallerterne. Det er næsten uudholdeligt.

Vi beslutter os for at bevæge os i sydlig retning men står efter ca. 10 minutters gang på et sted, der godt kunne ligne byens udkant. Så går det ned ad en vej, der går i sydlig retning. Det er vigtigt ikke at miste sin stedsans nu, for så finder vi aldrig tilbage til bilen!

Efter lidt tid, finder vi en gade med et par spisesteder. Vi vælger en, der ser ud til at have lidt godt mad. Vi ville gerne finde et sovested også, men beslutter at maden har 1. prioritet nu.

Menuen står på tapas, der er en spansk specialitet. I baren står der i en køledisk 8 -12 forskellige retter, som man kan få små portioner af. Marie bestiller en lille portion af kæmperejer og jeg 3 små portioner af andre spændende ting. Til de kolde retter serveres der kikslignende brød, der er 5 cm. lange, runde og på størrelse med en lillefinger. Dertil bestilles en øl og en sodavand. Hele bestillingen koster os 30 kr. Prisen indikerer, at vi ikke befinder os i turistområdet! Vi sætter os udenfor og sidder klods op ad en vej, hvor den infernalske larm af biler og knallerter bliver vores eneste "diné-musik" under måltidet.

Efter den velsmagende middag finder vi let tilbage til bilen. Vores stedsans fejler åbenbart ikke noget! Det er blevet mørkt, klokken er 21:45 og trafikken er aftaget noget på den lille plads, hvor vi har parkeret bilen. Det er derfor lidt lettere at komme derfra, end da vi ankom. Planen er at

finde et hostal, hvor vi kan overnatte. Vi havde gjort et svagt forsøg på at spørge om vej i den bar, hvor vi spiste, men han viste og blot et sted på en plakat, han havde hængende. Det gav os ikke nogen særlig ide om, hvor vi skulle køre hen, så vi kørte lidt forvildet rundt. Efter en halv times kørsel, besluttede vi at køre til byens udkant og parkere et eller andet sted og så overnatte i bilen. Vi fandt et supermarked uden for byen i vestlig retning. Her parkerede vi lige udenfor. Når man skal overnatte i en bil, er det en kunst at finde et sted, der er tilpas rolig - samtidig med at der er så meget trafik, at der ikke er fred til at overfalde bilen på nogen måder. Med dette i tankerne faldt vi hurtigt i søvn, trætte og meget mætte af dagens mange oplevelser.

Onsdag den 22. april 1992 – Ingen kreditkort på Verdensudstillingen!

Efter en nats dårlig søvn, hvor man må konstatere, at selv om bilen er rimelig efter vores Fiat-127 standard, så er det ikke nogen perfekt soveplads. Klokken er godt 7 og vi befinder os foran et stort supermarked, som man kan undre sig over, ligger så langt fra centrum.

Morgenbadet må vi i første omgang skyde en pind efter, og vi må nøjes med at køre ned bag supermarkedet for at få tisset af. Til vores store forbavselse, holder her flere biler med overnattende folk. Vi er åbenbart ikke de eneste, der kan få den slags påfund. Selv om vi egentlig er på den forkerte side af Sanlucar de Barrameda, når vi skal mod Sevilla, så har vi ikke de store problemer med at finde vej. Vi nyder morgendisen over vinmarkerne. Det er et enestående syn. Ca. 20 km. fra Sevilla finder vi en servicestation, hvor der er rimelige muligheder for at blive vasket lidt. Jeg er endda så heldig, at de har installeret 220-volts stik på herretoilettet, så jeg kan bruge min elektriske barbermaskine. Det er jo ligefør man føler sig helt normal igen!

Klokken er 9:30, da vi kan sige at vi har nået Sevilla, så nu skal vi bare have fundet Verdensudstillingen. Men ak, det tager os ca. en time at finde dertil. Vi bliver via skilte dirigeret til en kæmpe parkeringsplads, hvor der viser sig at være plads til ca. 40.000 personbiler! Derudover skulle der være en parkeringsplads til over 1.000 busser og i forbindelse med Expo, er der jo bygget en helt ny jernbanestation, der ender lige uden for en af de 6 indgange til udstillingen.

Hvis man ankommer som personbil nr. 40.000, så er der jo nok et "lille" stykke at gå til en indgang, men det er lavet så snedigt, at der ustandselig kører gratis busser i pendulfart mellem de forskellige pladser og indgangene. Vi er nu alligevel så tidlig på færde, så vi kan se hen til den indgang, hvor jernbanen ender, så her er ikke behov for nogen busser.

Inden vi gør os klar til at entrere udstillingen, snupper vi lidt ekstra at spise, blot for at være på den sikre side, og blot i de ca. 10 minutter vi spiser, bliver alle parkeringspladser indenfor nærmeste synsafstand fyldt op, så der er ingen tvivl om, at der kommer mange gæster!

Udstyret med foto, video og andre småting, bevæger vi os mod indgangen.

Prisen for at komme ind er 240 kr. pr. dag. Et 3 dages adgangskort koster 600 kr og et årskort koster ca. 1.800 kr. Vi har bestemt os for et 3 dages kort. Da vi nærmer os indgangen, glæder vi os ved at se, at der bare ved denne ene indgang er omkring 30 billetluger - og ingen særlig kø ved

nogen af dem. Det er jo altid surt, hvis man skal bruge det meste af dagen på at stå i køer, og det kunne let ske, for det er kun 3. dag, udstillingen er åben for offentligheden.

Vi myldrer hen til en luge, hvor der står 4 - 5 andre i kø. Vi står dog ikke særlig længe, inden det går op for os, at der er problemer med kreditkort. Det lyder ikke spændende, for sådan et er vi også udstyret med. Damen i billetlugen får forklaret dem, der står foran os i køen, at de skal over i en anden kø, for at komme ind. Surt show, for det er den længste af alle køerne.

Vi kaster os over i den kø og venter her i ca. 10 minutter, uden der sker ret meget. Folk er meget utålmodige, og det går op for os, at her sker der heller ikke noget. Det viser sig at den ene luge, der accepterer kreditkort, også har problemer med teknikken. En franskmand skælder ud og siger, at hans familie er stået meget tidlig op til morgen, blot for at stå i kø uden for Expo i flere timer.

Hvis nogen har stået så længe, så er det jo ikke let at vide, hvornår problemerne løses. Vi beslutter derfor at bruge langt de fleste af vores kontanter på vores 3-dages kort. Så kan vi altid finde en bank inde på udstillingsområdet, hvor vi kan veksle.

Vel inde på området, konstaterer vi hurtigt, at det er et meget stort og uoverskueligt område. Vi prøver at gå systematisk til værks og drejer straks til højre, for at kigge på alle pavillionerne umiddelbart til højre for vores indgang.

Første stop er Venezuela. Her lukkes vi ind i en stor biograf med et buet lærred, lidt i stil med cinema-180. Vi bliver præsenteret for en meget flot turistfilm om Venezuela. Det er så flot, så man afgjort får lyst til at besøge landet.

Den sovjetiske pavillion er kort før udstillingen blevet erstattet af en udstilling fra Rusland. Her bydes vi hjertelig velkommen af en meget venlig herre. Vi går lidt frit rundt mellem modeller af fiskebyer, kunstmontre og en del montre om rumfart.

Saudi Arabiens pavillion ligner en halvfærdig bygning, med en halv mur, der er godt beklædt med tæpper. Indenfor er der sand på gulvet (hvis der overhovedet er noget gulv). Her oplever vi bl.a. et stort lokale, hvor man følger et døgn i en normades liv. Vi "ankommer" åbenbart midt om natten, for da vi træder ind i lokalet, er her bare kulsort. Bagefter ser vi utrolig flotte modeller af bl.a. Mekka. Inden vi går ud, morer vi os over en Araber, der sidder og skriver folks navne på små papirlapper - på arabisk.

Japan stiller på udstillingen med verdens største bygning af træ. Den ser også imponerende ud, men da der er lang kø foran bygningen, fortsætter vi - og lader den stå i venteposition.

Så når vi til en kunstpavillion. Vi skal lige have hovedet indenfor, selv om vi ikke er kommet, for at se på kunst. Bygningen er delt op i 4 områder. Det første område vi kommer ind i indeholder en udstilling, bygget op med fjernsynsapparater. Det virker lidt skørt, så vi går hurtigt igen. Næsten på vej ud af bygningen, opdager vi, at det er her at en gruppe fra Kolding udstiller en

Lego-model af en u-båd, som Kolding har fået foræret af Sovjetunionen. Bag ubåden sidder de kreative Koldingensere og viser forskellige former får kunsthåndværk. Det virker helt lækkert at tale lidt med andre danskere, og det synes Koldingenserne også! Vi får nemlig ørene tudet fulde af især spaniolere og franskmænd, og de få danskere, der må være på udstillingen samtidig, fylder garanteret ikke meget.

Vi fortsætter rundt på verdensudstillingen og konstaterer bl.a. at ikke alle pavillioner er færdige på dette tidspunkt. Nå pyt, tænker vi, for vi skal som sagtens få 3 dage til at gå alligevel.

Hen under aftenen vil vi have vekslet nogle penge, men det er ikke så let endda. Vi forsøger først et par vekslingsautomater, hvor vi bliver afvist. Efter længere tids søgning, finder vi en bank, hvor der sidder personale. 30 min. i kø, blot for at konstatere, at idioten ikke vil veksle for os. Her er jeg nok meget tæt på at blive morder men jeg behersker mig og må gå slukøret derfra. Det er ikke fordi vi absolut mangler penge, men det er nu altid betryggende at vide, at man ikke kommer til at mangle på et tidspunkt. Vi er nødt til at køre ind til Sevilla og veksle imorgen, er konklusionen.

Vi fortsætter rundt og møder bl.a. en pavillion for navigation, hvor der bl.a. er tro kopier af en sivbåd, som vi kender fra Thor Heierdals fantastiske rejser. Her ser vi også en række skibe, der er kopier af de skibe, som Colombus rejste til Amerika i. Godt jeg ikke har været med her, tænkte jeg!

Oman - et land, som vi knap aner eksistensen af, imponerer os med en fin udstilling, hvor der bl.a. sidder en række håndværkere og viser lidt af deres kunnen.

Klokken er ved at være 21 og vi bevæger os ned mod en stor sø, hvor der på programmet står, at der vises et multi-medie show. Det viser sig at være et helt overvældende show med masser af lys, lysbilleder, laserlys, springvand og masser af fyrværkeri. Det er bare overvældende. Bl.a. præsenteres vi for et større videoshow, der vises direkte på springvandet. Det er bare en flot flot afslutning på en dag med mange oplevelser.

Ja, vi glemmer helt skuffelsen over, at vi ikke kan bruge vores Eurocard, men det bliver vi nu hurtigt mindet om igen, for det er ikke gratis at parkere ved udstillingen. Prisen er 60 kr., og det har vi ikke på dette tidspunkt. Vi bestemmer os derfor at lægge os til at sove i bilen direkte på parkeringspladsen. Så kan de jo smide os ud, når de ikke vil have det længere...

Jeg synes at det virker lidt mærkeligt at skulle sove på en stor parkeringsplads, hvor der kommer folk fra tid til anden, men trætheden overvælder mig hurtigt, så jeg får andet at tænke på...

Kl. 4:30 bliver vi vækket af en kranvogn, hvis fører slynger en masse spanske gloser i hovedet på os - vi tolker det som en opfordring til at forlade området, så det gør vi - tror vi! For da vi kommer til udgangen er det jo afregningens time. Der er åbentbart andre end os, der ikke er kommet afsted endnu, for der holder biler i 3 rækker ved udgangen. Vi kommer til at holde forrest i 1. række og ved siden af os holder der en franskmand, der åbenbart ikke har i sinde at betale. Portneren opgiver ham i første omgang, og prøver os. Vi stikker vores Eurocard ud til ham, men

han ryster på hovedet og prøver at forklare os, at det kan han ikke bruge. Vi gør ham forståelig, at vi ikke kunne veksle inde på området, så han kan ingen penge få. Så går han hen til bilen i 3. række, der åbenbart heller ikke kan/vil betale - alt imens franskmanden i 2. række skælder ud, (forhåbentlig) det bedste han formår. Til sidst giver portneren op. Han noterer alle 3 bilers nummerplader ned og lukker bommene op, så vi kan køre. Selv om vi er godt trætte, kan vi ikke lade være med at grine over, at biludlejningsfirmaet måske får en regning men det er altså ikke vores skyld!

Så går det mod Sevillas centrum. På denne tid af natten er der ikke mange biler, så det er ingen problem at køre rundt. Vi finder ind til centrum, hvor vi parkerer i en sidegade, efter at have set et par banker. Her lægger vi os til at sove igen. Det er nu dejligt at sæderne kan lægges ned, og med håndklæder som ekstra nakkestøtte og sengetæppet fra hotellet som dyne, sover vi egentlig udemærket.

Torsdag den 23. april 1992 – 3. dag i Sevilla og tilbage mod Torremolinos

Kl. er godt 7, da vi vækkes af de morgenduelige Sevillianere. Der kigges lidt skævt til vores bil, med sådan 2 mærkelige skabninger i!

Vi sunder os lidt hvorefter Marie starter bilen. Vi kører lidt rundt i byen, for at udvælge den bank - det lyder som et par røvere på togt, men vi skal såmænd bare hæve penge på vores hævekort. Inde i det inderste af Sevillas centrum finder vi en bank, der samtidig har et par barer i nærheden. På baren vil vi nemlig indtage vores morgenmåltid, som så mange spaniolere gør. Derudover regner vi med at vi kan okkupere barens toilet til lidt morgenvask.

Jeg går i banken, mens Marie undersøger barerne i nærheden. I banken lykkes det endelig at få vekslet. Man føler sig nærmest som en kriminel, når man står og beder om penge. Min erfaring har efterhånden lært mig, at der er langt mellem det, som Eurocards medlemsblad lover, og det, som jeg har oplevet med mit kort. Under alle omstændigheder er jeg glad for, at jeg endelig har fået penge i pungen igen.

Marie har også fundet et sted, hvor toiletterne skulle være uovertruffen. Vi går ind og bestiller morgenmad. Den består af 2 ristede boller med masser af smør og en kop kaffe. Kaffe er nok så meget sagt, for det er yderst koncentreret kaffe, der vil få jordmoderkaffen hjemmefra til at smage af tungen ud af vinduet! Jeg bliver nødt til at have en kold øl til at skylle det ned med!

På skift indtager vi et toilet, så vi kan blive vasket lidt. Det er en sjov fornemmelse at stå på en bar i Sevilla og trække stikket ud for blæseren til at tørre hænderne med, for at kunne blive barberet. Tænk, hvis der kommer andre gæster og skal benytte toilettet. De må glo lidt!

Belært af gårdsdagens hændelser omkring parkeringen ved Expo, bliver vi enige om at parkere udenfor selve Expo-området idag. Det giver os nemlig lejlighed til at prøve de kabelbusser, der går fra Sevilla over floden og ind på selve Expo-området.

Det er bare ikke så let at parkere lige, hvor kabelbusserne starter. Vi kører et godt stykke forbi, fordi vi følger et parkeringsskilt. Skiltet fører os ned ad en ensrettet og etspors vej væk fra indgangen, og efter 10 - 15 minutters kørsel, er vi havnet 1 - 2 km. fra indgangen - i et parkeringshus. Nå, det er der jo ikke noget at gøre ved. Vi vælter op af kælderen og direkte ind i et stormagasin. Her leder vi lidt efter udgangen, men vi må opgive og spørger en ekspedient om "salida". Hun peger næsten lige bag os. Den var jo ikke så god!

Nu vil jeg altså til Verdensudstilling, tænker jeg, og vi kaster os ind i en taxa. Den kører 5 - 10 minutter og holder så ved vores ønskede indgang.

Vi entrer en af kabelbusserne. Der er plads til ca. 4 personer i hver "bus", og sammen med os kommer et par spaniolere.

Vel ovre med kabelbussen, der kostede 300 ptas. pr. person, kunne vi starte på dagens strabadser.

De første timer gik i en meget stor pavilion, hvor flere sydamerikanske lande havde slået sig sammen. Der var flere efterligninger af junglelandskaber med vandfald og tæt bevoksning og lignende. Marie kiggede længe på en flot håndstrikket trøje i mange flotte farver og af ren uld. Prisen var kun ca. 600 kr., men kunne damen tage en beslutning? NEJ - blev det.

Så gik det mod de spanske delstaters pavilioner. Vi var egentlig enige om at springe dem over og nøjes med Spaniens officielle pavillion, men da vi nåede La Rioja området, blev vi alligevel nysgerrige. Her var bl.a. smagsprøver på vine (Siglo) og pølser. Vi skulle også lige se Castilla, La Mancha og Navarra, som vi også genkendte som vinområder - samt Andalusien (hvori vi befandt os). Andalusien var en flot pavillion med en 360 graders biograf. Det var en oplevelse at kunne se både fremad og bagud. Her var også en lille biograf med meget store højttalere og flotte billeder med en god præsentation af landsdelens forskellige landskaber. Resultatet af besøget hos delstaternes pavilioner blev, at vi i første omgang blev enige om, at droppe Spaniens officielle pavillion.

Ved flere pavillioner var der lange køer, men det virkede ikke afskrækkende, fordi folk blev lukket ind i mindre eller større grupper. Ved pavillionen for fremtid stod vi dog i kø i ca. 30 min. uden at der skete noget som helst. Vi stod i bagende sol og vi så da også en enkelt, som blev hjulpet derfra. Vi droppede den i første omgang.

Kina skuffede os lidt og end ikke en 360 graders biograf, som vi besøgte senere, kunne ophidse os særligt.

Det blev tid til at besøge en markedslignende pavillion, hvor der var små boder fra en række lande, bl.a. Indien og Phillipinerne. Varerne var relativt billige her.

Canada blev dagens sidste pavillion. Her blev vi lukket ind i flokke på ca. 500. Vi blev først sendt op til et stort lokale med ca. 100 TV-skærme i sæt på 5 skærme. Efter en lang præsentation på

spansk med opremsning af mange spanske byer og forskellige lande, fik vi en humoristisk præsentation af Canada. Herefter blev i hældt ind i en stor biograf med et lærred i kæmpeformat. Her blev der også vist en imponerende film om Canada.

Lysshowet ved søen måtte vi simpelthen se igen og det virkede stadig imponerende. Så lidt let at spise. Det var egentligt lidt, vi spiste under besøget på Expo. Det blev istedet til koldt vand og øl adskillige gange. Mange lande havde ellers egne restauranter med skyhøje priser. Bl.a. kostede en typisk japansk menu i den ditto pavillion ca. 3000 -7000 ptas. (180 - 420 kr.). En restaurant med bush-food (Australsk) virkede dog meget spændende. Her var bl.a. live musik og en god stemning.

Vi gik tilbage over floden og tog en taxi til P-huset og fandt med lidt besvær vores bil. Prisen for parkering (ca. 1700 ptas.) + 2 gange taxi (ca. 600 ptas.) lærte os, at det nok hed Expo parkeringspladsen næste gang igen.

Så startede en lang tur mod Malaga igen. Vi havde lidt svært ved at finde ud af Sevilla, men var herefter på en dejlig motorvej, hvor det gik rimelig godt. Også vejen fra Antiguera til Malaga var egentlig i god stand (motorvejen må snart være færdig) og det gik godt trods bjergkørsel i nattetide. Klokken godt 4 var vi ved hotellet og efter parkering af bilen var den ikke til at starte igen. Vi var trætte og ligeglade.

Vi havde lovet at vække far og mor, når vi kom hjem - og da vi fik gjort det, vankede der os en slem forskrækkelse. Det viste sig, at de var blevet overfaldet og frarøvet deres taske samme aften. De var meget chokerede men fik fortalt, at de på vej fra "Den lille Have" og op mod gågaden San Miquel, var blevet passet op af 3 unge mænd, der havde revet fars taske fra ham. Det gik så stærkt, at mor ikke opdagede noget, før far fortalte det. Han stod med remmen fra tasken i hånden, så de må have rykket til. Det værste var ikke, at der var 16000 ptas. i tasken (knap 1000 kr.) + fars briller. Mors pas var også deri og det ville afgjort blive et problem, når de skulle rejse hjem næste morgen. Politiet ville ikke optage rapport før dagen efter (hvor det så ville være for sent), så vi kunne ikke foretage os noget før næste morgen. Vi blev enige om, at jeg skulle hente far og mor på deres værelse kl. 8. Vi måtte så se, hvad vi kunne gøre. Så var det ellers lige op på vores værelse til et hurtigt bad (Marie sagde, at jeg lugtede fælt!) og så i seng kl. ca. 5.

Fredag den 24. april 1992 – Farvel til mor og far

Jeg vågnede lidt før kl. 8. Pokkers! Så havde jeg slukket for vækkeuret, som Marie så ubarmhjertigt havde slæbt med herned. Godt at vi tog bad, inden vi gik i seng. Marie startede på morgenmaden, mens jeg hentede mor og far. Far ventede ved elevatoren og kunne fortælle, at de havde fundet mors pas i en jakkelomme. Hvor heldigt! Vi fik lidt morgenmad. De var begge meget chokeret stadig. Vi gik ned og ringede til Spies kontoret, der kunne fortælle os, at en erklæring fra Spies var nok mht. forsikring af de tabte ting. Det kunne jeg klare med Spies guiden Mons senere.

Vi tog afsked med mor og far. Det var lidt sørgeligt, at se dem så kede af det, når de nu havde haft en dejlig ferie og glædede sig til at hygge sig i flyet på vej hjem.

Vi fik afleveret nøglerne til den lejede bil. Manden fra Niza-udlejningsfirmaet blev overrasket over, at bilen var helt død...

Nu skulle vi slappe af oven på de "tunge" dage i Sevilla. Vi lagde os på stranden og det var lidt dumt, for det var lige før middagstid, så vi blev begge lidt skoldede. Det opdager man jo ofte først for sent! Middelhavet var vistnok en anelse varmere, så vi dyppede os deri. Lækkert at sole sig derefter!

Så listede vi op i gågaden for at ose lidt og for at handle ind til en hyggelig middag på altanen. Så kunne vi nemlig hurtig kravle i seng, når vi blev trætte. Vi smagte på en flaske Torres hvidvin (Gran Vina Sol 89), fremstillet på Chardonnay druen og at dømme på den spanske etikette, vistnok lagret på egetræ efter Crianza formlen. Pris: 745 ptas. (ca. 45 kr.). Kraftig smag og lækkert på altanen, selv om middagen bestod af brød, sild og snaps!

Så kom trætheden og vi kæmpede os igennem en kop kaffe og the, inden det blev nat ved 10-tiden.

Ca. kl. 2 vågnede jeg ved lyden af en myg. Det gør mig altid desparat om natten. Så var det altså jagttid! Mens jeg famlede rundt i lokalerne og undersøgte alle små prikker og småhuller i lejligheden, lød der pludselig et klask fra Maries seng. "Jeg har den", sagde hun. Her lå hun næsten urørlig og slog min myg ihjel!

Lørdag den 25. april 1992 - Afslapning

Afslapningsdag var vi enige om. Vi snakkede transportmuligheder til Sevilla og efter lidt regnen på leje af bil, fandt vi ud af, at det måtte være det rareste. Det viste sig, at leje af bil i 3 dage kostede ca. 700 kr. - 75 kr. mere, end hvis vi havde lejet hjemmefra. Guiden ville prøve at få fat i en Fiat Tippo til os igen.

Så satte vi os ud i haven ved hotellets restaurant for at skrive postkort og få ført dagbogen ajour. Det varede ca. 3 timer. Kl. 3 bød Marie på frokost (Alex havde budt på morgenmaden!). Efter frokosten og kaffe, kunne vi lige overkomme at slæbe os ned til poolen til et par afslappende timer og klokken lidt i 7 sad vi i "Den Lille Have", for at få de smørstegte søtunger, som de "skyldte os". Desværre havde de ingen jordbær, så jeg nøjedes med en Irish Coffee. Marie kiggede misundeligt på. Da vi gik, fortalte vi ejeren af restauranten om mors og fars kedelige oplevelser et par dage tidligere - efter at de havde været på selvsamme restaurant. Det var de noget chokeret over at høre. De bad os hilse mor og far mange gange. Vi spiste lidt tidligt denne aften, for at kunne nå hen til hotellet til Flamenco Show. Det var meget flot. Showet blev (selvfølgeligt) præsenteret af amerikaneren Doreen, der vistnok var en fast bestanddel af hotellet. Det var ihvertfald ikke første gang, jeg havde mødt hende. Doreen og en ung spanioler sang hver nogle sange før og under showet - og især den unge spanioler sang ganske godt.

Showet var færdigt kl. ca. 22.30 og jeg var frisk som en havørn, mens Marie viste begyndende træthedstegn. Vi gik derfor op i lejligheden og nød en kop kaffe/the på altanen. Så var det nat i Barcelona (og i Torremolinos!)

Søndag den 26. april 1992 – Time-share hajer i farvandet!

Vi havde overvejet at tage på marked i Malaga, men kunne ikke rigtigt komme ud af sengen. Vi var først oppe kl. 9 og så var det for sent at begive sig til Malaga.

Istedet hyggede vi os med morgenmaden og den obligatoriske mavebitter. Marie ville gerne udforske Torremolinos' ikke-turistprægede del og jeg foreslog, at vi startede ved stranden, mens solen ikke var så hård. Jeg behøver ikke nævne, at solen skinnede? Vi har nemlig ikke set en eneste sky på ferien endnu. 2 1/2 time på stranden og et kort typ i Middelhavet - så var det jo frokosttid. På sådan en ferie til Spanien, vil man jo gerne prøve at leve lidt som de "indfødte" og vi valgte derfor at udforske fænomenet Siesta.

Efter en lille lur ville vi prøve at se, om vi kunne finde stedet, hvor mor og far var blevet overfaldet. Vi skulle netop til at gå op ad den vej, som far havde forklaret, at røverne løb op ad, da vi selv blev "overfaldet" af disse "ejendomssælgere" til time-share lejligheder. NEJ, han ville absolut ikke sælge noget - blot stille os et par spørgsmål om turisme til en stor amerikansk undersøgelse. Vi kendte godt møllen, da mor og far havde været igennem den samme - med en clockradio til præmie som resultat...

Vi besvarede hans spørgsmål og snakkede længe med ham. Som tak for, at vi havde deltaget i undersøgelsen, ville vi få mulighed for at vinde en præmie. Der var flest nittere, sagde han straks. 1. præmien var et diamantur, som han dog aldrig havde oplevet nogen vinde. 2. præmien var valget mellem en clockradio, walkman, middag for 2, tur til Gibraltar eller en fri bil i 24 timer. Jeg vandt sørme en 1. præmie og Marie en 2. præmie. Hun valgte middagen for 2. For at få vore præmier, skulle vi blot tage med en gratis taxa til Benalmadena til et boligkompleks "Sunset Beach Club". Jeg var nysgerrig efter at se deres diamantur (skeptisk) og jeg lod Marie bestemme, om vi skulle spilde tiden med at tage derud. Vi sad snart i en taxa, på vej til Benalmadena.

Det blev til en større snak med en ung og urutineret - men alligevel "hjernevasket" ung fyr. Vi kunne (selvfølgelig) købe en flot lejlighed i det antal uger, der passede os. Der var en længere diskussion og en rundvisning og kravet til os, var at vi skulle sige ja samme dag og derved opnå 20 procent rabat. Men hvis vi sagde nej, kunne vi ikke engang få prisen at vide! Jeg prøvede at forklare ham, at hvis jeg skulle investere penge i en lejlighed, så ville jeg da gøre mine undersøgelser først. Men det kunne åbenbart ikke lade sig gøre. Han kunne ikke med blot ringe fornuft give mig uret i det jeg sagde. Nå men vi sagde nej og skulle så have vore præmier. Han bad om præmierne i receptionen og fik at vide, at 1. præmien ikke eksisterede mere. Istedet kunne jeg vælge et fotoapparat, der viste sig at være en 2. præmie. Apparatet viste sig at være uden nogen værdi. Vi valgte derfor en clockradio og byttede Maries middag til en walkman - og så med taxa tilbage til Torremolinos. Sælgeren havde under samtalen anbefalet os et område i Torremolinos, hvor der skulle være ekstra billig. Dertil kørte taxaen os og det viste sig, at være

lige udenfor restaurant Florida. Klokken var 8 og vi gik stadig klædt i shorts og tshirt - altså ikke klædt på til at gå ud og spise. Vi gik derfor hjem med vore næsten værdiløse præmier og klædte om. Nu ville vi altså ha' vores jordbær!

Da vi bad om nøglen til vores lejlighed, lå mors og fars sygesikringsbevis til os. Receptionisten mente, at politiet havde afleveret dem.

Hvor skulle vi så spise idag? Det var jo næsten dagens altoverskyggende problem, at få truffet et valg. Idag var det nok lettere, for vi havde dagen i forvejen fået stukket en løbeseddel i hånden - med reklame for en lille restaurant "Le Figaro", der ligger på højre side af samme gade som "Den Lille Have". Vi havde set, at de reklamerede med jordbær, så det måtte vi prøve!

På vej til restauranten fik vi lige slået på tråden til Maries forældre og til mor og far, for at fortælle, at deres sygesikringsbevis var dukket op.

Men nej!, der var ikke flere jordbær! Istedet måtte vi nøjes med en udemærket gang lasagne med en jævn Rioja rødvin til. Derefter en Irish Coffee.

"Le Figaro" havde lidt typisk engelsk over sig. Det var måske på grund af tjenerne, der talte klingende engelsk. Her sad vi altså på en spansk restaurant med et fransk navn og engelske tjenere, spiste italiensk mad og drak spansk vin til - og irsk kaffe! Imens kiggede vi på reklamer for Carlsberg øl! Det kalder man vel en international restaurant?

En lille tur langs stranden afsluttede denne dejlige aften.

Mandag den 27. april 1992 – Ronda – en smuk by

Jeg havde besluttet, at jeg ville kontakte politiet for i det mindste at få en erklæring fra dem om, at mor og far havde haft kontakt med dem om torsdagen. Da jeg kom derhen, blev jeg i ventelokalet på et skilt på fransk, engelsk og tysk gjort opmærksom på, at hvis jeg ønskede at få optaget en rapport eller lignende, så krævede politiet, at jeg havde en spansktalende tolk med. Jeg måtte derfor opgive mit forehavende og bandede indvendigt over, at myndighederne i et så turistpræget område ydede en total mangel på service overfor landets gæster på det område, en kontakt til politiet er.

Tilbage til hotellet med frisk morgenbrød til Marie, der i mellemtiden var stået op og var ved at pakke kuffert. Vi havde nemlig lejet bil fra kl. 11 og havde planlagt tur til Ronda. Mens vi sad og spiste morgenmad på vores altan, kom der dis ind over Torremolinos så solen helt forsvandt. Godt, at vi havde lejet bil sådan en dag!

Kl. 10.40 - ca. 20 min. før det aftalte tidspunkt, blev der ringet fra receptionen, at vores bil var kommet. Vi forstod først på udlejeren, at bilen var en Fiat Tippo, som vi havde bestilt, og at vi skulle betale mere end sidste gang, netop fordi vi havde bestilt en Tippo. Vi betalte de 1200 ptas. ekstra men fik så til gengæld en større Fiat Tempo. Endnu en gang blev vi glædelig overrasket. Vi

var hurtig på vej ud af Torremolinos med snuden mod Ronda. Det var sjovt at se, som bilisterne har et afslappet forhold til færdselsreglerne her. De skifter vejbane konstant, kører gerne over for rødt (dog først, når de har set sig for) og bruger vellystent bilhornet. Mange gange kan man næsten tale om et venligt dyt - som f.eks. "der er grønt, så du må gerne køre nu". Aldrig fingeren, som vi kender hjemmefra (eller knytnæven).

Efter flere forgæves forsøg på at tanke benzin og betale med Eurocard, måtte vi opgive og bruge ca. 1/3 af vores indskrumpende formue af ptas. Det koster jo penge at hæve penge via Eurocardet i en bank, så det ville vi gerne undgå igen.

Kursen var mod Ronda, en lille by i bjergene. Det specielle ved denne by er, at den er delt i 2 af en meget dyb kløft. Da vi kom dertil, fandt vi en specialitet mere ved byen. Den ligger nemlig på kanten af en klippe, så man kan gå langs kanten og nyde en helt fantastisk udsigt. Det var simpelthen utrolig flot. Vi gik lidt rundt i byen og forsøgte bl.a. (forgæves) at komme ned til et klippedrag, hvorfra der kan tages smukke billeder af kløften, der deler Ronda i 2 dele.

Ud på eftermiddagen forlod vi en meget varm by og vi kogte begge, da vi satte kursen mod Sevilla. Turen foregik stadig gennem bjergområder med meget flotte landskaber. Vi nåede Sevilla inden det blev mørkt og fandt heldigvis en parkeringsplads i centrum. Så skulle vi have noget at spise, men da klokken var omkring 21, var byen fyldt med folk, der havde samme ærinde, som os. På et lille torv var der ganske simpelt kaos, syntes vi. Biler kom kørende til torvet fra alle mulige små veje og ind imellem bilerne vadede folk. Jeg foreslog, at vi gik lidt videre, for jeg havde ikke lyst til at få stress, mens jeg spiste.

Få hundrede meter fra torvet fandt vi et pizzaria, der just skulle til at lukke op for idag. Her smagte vi en gang Carbonara spaghetti med æg og bacon. Ganske udemærket. Dertil en kold øl og vand. Så gik vi en lille tur langs floden og fandt ud af, at her kunne vi godt slå lejr for natten. Vi hentede bilen og kørte ned til floden. Der var ikke så mange mennesker her, selv om der langs floden ligger flere både med restauranter og diskoteker. Det viste sig også, at der gik en idiot rundt og anviste bilisterne parkeringsmuligheder - på trods af, at vi selv kunne se dem. Han blev vist så fortørnet over, at vi parkerede uden hans anvisninger, så han blev ved med at stå lige bag ved bilen. Det var vi ikke helt tilfredse med, da vi jo skulle sove i bilen. Så Marie startede bilen og kørte en km. længere hen langs flodbredden. Her så det ikke ud til, at der gik nogen rundt og regnede med at kunne tjene en skilling på, at anvise folk parkeringspladser.

Efter lidt bekymringer om, hvad der ellers kan være af mærkelige skabninger i sådan en storbys centrum, faldt vi begge i søvn.

Tirsdag den 28. april 1992 – Sidste dag på Expo

Vi vågnede kl. godt 7 og havde egentligt sovet godt, forholdende taget i betragtning. Nu ville vi finde en lille bar og få noget morgenmad. The og ristet franskbrød. Vi havde jo erfaret, at mange spaniolere indtager deres morgenmad på deres stamværtshus. Det smagte også ganske godt.

Dertil drikker spaniolerne kaffe og en lille en, der slet og ret hedder Anis, hvilket den også smager af (ligesom Pernot). Anis kan også drikkes med lige dele Cognac.

Kl. 9 fandt vi en bank, for vi kunne efterhånden regne ud, at det var nødvendigt at få vekslet på Eurocardet endnu en gang. 20000 ptas. blev hævet i et hurtigt tempo, som var helt uhørt efter normale spanske forhold.

Så var det ellers mod Expo igen. Her var vi kl. 10. Vi kendte jo vejen og forholdene og det var betryggende. Der var ikke kommet så mange på denne tid af dagen, så vi valgte at begynde med en af de pavillioner, vi sprang over sidste gang, på grund af for lange køer.

Dagen igennem gik vi fra pavillion til pavillion i et rimeligt tempo. Vi ville helst gøre os færdig idag og istedet bruge vores sidste bildag på at se mere af Andalusien. Efterhånden var vi så mættede af indtryk, at vi var svære at imponere. Det lykkedes nok kun for England, der var et frisk pust i rækken af mere eller mindre kedelige pavillioner. Vi var nået det punkt, at vi vadede rundt og kastede korte og overfladiske blikke på udstillinger, som helt sikkert var flotte arbejder, der havde taget mange timer at lave. Vi spiste en god amerikansk burger, lidt spændende mad på spid (med jordnøddesauce) i Singapores pavillion og sluttede af med en gang nudler fra Thailand. Guf guf, men det var prisen også (1060 ptas.).

Ved 22:30 tiden sad vi ved Englands pavillion og nød et glas koldt øl, mens vi kunne se det daglige medieshow på søen. Der var en udemærket udsigt til fyrværkeridelen ned ad den avenue, hvor England ligger på hjørnet af.

Onsdag den 29. april 1992 – El Torcal og skyet vejr i Torremolinos

Vi havde talt om at køre til Torremolinos, men blev enige om, at sove på Expos P-plads til kl. 4. Herefter fandt vi vejen ud af Sevilla og mod Malaga. Et stykke udenfor Sevilla fandt vi en stille vej, hvor vi kunne sove et par timer mere.

Da solen var stået op, gjorde vi det samme og satte kursen mod Antequera, der ligger ca. 50 km. nord for Malaga. Strækningen fra Sevilla til Antequera er motorvej, så det er en god strækning. I forhold til danske motorveje, så har de spanske motorveje ikke nogen gode til- og frakørselsramper. Der er et skilt med bynavn ved frakørslen, der starter umiddelbart efter skiltet. Så det er med at tage en hurtig beslutning. Derudover er der nogle kraftigere sving, vel nok på grund af bjergene, så man skal køre lidt forsigtigt.

I Antequera spiste vi morgenmad på en bar og satte derefter kursen mod El Torcal, der er et lille bjergområde 13 km. syd for Antequera. Området kaldes pandekagelandet, fordi klipperne minder lidt om stakke af pandekager. Dette skyldes, at klipperne er af forskellige lag materiale, der reagerer forskelligt på vind og vejr. Klippernes lag smuldrer mere eller mindre, hvilket giver et særpræget udseende.

Vi havde oprindeligt planlagt at gå en 2 timers anvist rute, men da der lå tætte skyer lige omkring ørerne på os var her koldt, og vi valgte at køre videre.

Retur ad samme vej til Antequera og videre ned af bjergene mod Malaga. Denne strækning arbejdes der ihærdigt på at få gjort motorvejene færdig, og allerede nu er vejen ganske pæn. Vi kunne med andre ord konstatere, at hele strækningen fra Malaga til Sevilla var god.

Da vi nærmede os Malaga, måtte vi konstatere at området ved solkysten var blevet overskyet. Træls, for vi havde glædet os til at få en time eller 2 ved stranden. Vi var tilbage ved ca. 14.30 tiden og spiste frokost i lejligeden. Resten af eftermiddagen slappede vi af og skrev bl.a. dagbog.

Vore hotelguider havde inviteret på en drink denne aften og det ville vi da godt nyde godt af. Det viste sig, at vi kom en halv time for sent, men der blev da en drink til os også.

Vi forsøgte at forklare vores guide Mons, at de nok havde rådet os lidt forkert, når de på flere måder frarådede os, at vi selv kørte til Expo. De måtte jo forvente, at mange kom til Costa del Sol med samme ønske om at se verdensudstillingen. Med et sådant ønske, kan man ikke nøjes med en en-dags tur med Spies. (Den var iøvrigt dyr: 9.500 ptas.), men jeg tror ikke, at Mons forstod vores gode råd.

Vi foreslog også, at Spies købte de officielle programmer og et kort over Expo-området, så andre gæster kunne nyde godt af det. Mons mente, at Spies havde masser af materiale på kontoret, men det passede ikke!

Nå, men nu ville vi have noget at spise. Vi gik op til restaurant Florida, hvor menukortet indeholdt mange valgmuligheder i 3 kategorier for 950 ptas. Marie en indisk kylling med carry og ris - og jeg en gang spareribs med barbecue. Guf guf. Hertil en lille fl. Torres.

Vi snakkede lidt med værtinden, der åbenbart nød at der var danske gæster. Hun brugte faktisk meget tid ved vores bord. Vi hilste også lige på ejeren. De var begge danskere. På hjemvejen besøgte vi Annas bodega og hun var selvfølgelig meget interesseret i at høre, hvordan det var gået mor og far. De havde jo været inde hos hende den aften, de var blevet bestjålet.

Nat ved midnatstid.

Torsdag den 30. april 1992 – Endelig jordbær til Marie!

Herligt at vågne op og se, at skyerne fra dagen før var forsvundet og solen var ved at gøre klar til at stege os igen.

Der var marked i Torremolinos idag og det ville vi godt kigge lidt mere på. Desuden var dagen idag afsat til indkøb og så ellers til at sluge alt det sol, som vi overhovedet kunne bære.

Jeg stod op kl. 7, da jeg havde helt udsovet. Det ender nok med, at jeg kommer til at ligne min far. Han skal også have mest muligt ud af sin ferie og står nærmest op med feriesolen. Det var 1 1/2 time til at skrive dagbog i, inden Marie begyndte at røre på sig. Hurtigt morgenmad og så afsted til marked. Vi havde lidt svært ved at finde det, men det lykkedes. Så klagede jeg over, at det ikke var særligt stort, men det var kun til at vi rundede første gadehjørne! Sådan et marked rummer egentligt ikke så mange forskellige ting. Der er generelt set kun 5 - 6 forskellige boder med tøj, sko, køkkenting, slik, smykker og så få, der skiller sig ud af mængden.

Efter en forholdsvis hurtig rundtur, besluttede vi os for at lede efter frugt (Marie var ved at være desparat efter jordbær!) og vinindkøb. Vi fandt 1 kg. jordbær til 225 ptas. (ca. 15 kr.). På vejen fra markedet, var det lidt sværere at finde et rigtigt supermarked. Vi holdt en pause og bestilte et glas sangria på en bar. Her spurgte vi samtidig servitricen om råd. Hun var til gengæld så lang tid om at servere Sangriaen, at vi troede, at hun først skulle høste vindruerne og frugterne.

Nå, men vi fandt en Aldi forretning og på forespørgsel ved andre danskere, fandt vi ud af, at det var billigt at købe vin der. Så vi investerede i 5 fl. Torres vin, 1 fl. Torres Brandy og 1 lokal brændevin.

Slæbe, slæbe hjem til hotellet og så en hurtig frokost med masser af jordbær.

Stranden kaldte. Der var bare skønt! Varmt, men med en svag brise, der gør det udholdeligt. Bølgerne i havet var til gengæld lidt voldsomme. Da vi havde ligget der et stykke tid, kun generet af alt for mange øl- og sodavandssælgere, der tærsker stranden tynd som en ishockeykæde, dukkede der pludselig en lokal skoleklasse op og så var freden forbi. De råbte og skreg og dyrkede alle sportsgrene om ørene på os. Vi fortrak og valgte hotellets have og swimmingpoolen. Sidst på eftermiddagen blev det lidt diset og alle solbaderne begyndt at pakke. Det samme gjorde vi.

Op til et varmt bad og så pakkede vi. Det tog ikke lang tid, så der var god tid til at nyde de sidste solstråler på altanen med dagbog og et køligt glas hvidvin.

På det kulinariske område skulle der også være en god finale og det mente vi passende kunne ske på en restaurant i nærheden, som var på alles læber, når talen faldt på en god bøf Las Pampas hedder stedet, og da vi ankom kl. ca. 20.30, var vi de eneste gæster. Marie bestilte en entrecote og jeg husets største bøf! Og den var stor!! Prisen for middagen var ubetinget det højeste, vi havde formået (6800 ptas = 400 kr.), men det smagte altså også bare godt! Mens vi var der, kom der kun 2 andre par og det gav os egentligt første snak om, at Costa del Sol ikke er særlig stor turistmagnet mere.

Da vi bad om regningen, spurgte tjeneren, om huset måtte byde på en drink, og vi fik leveret en meget stor Cognac og en lige så stor (men lidt tynd) Bailey.

Humøret var højt, da vi spadserede derfra!

På vej tilbage stak vi lige hovedet indenfor hos Bar Anna, for at sige farvel. Til kaffen på altanen fik vi (Marie) en stor tallerken jordbær og så var det nat!

Fredag den 1. maj 1992 – Alting har en ende…

Ja, så nærmede vi os slutningen på denne ferie. Jeg stod op kl. 7.30 og hentede morgenbrød. Efter morgenmaden hoppede vi lidt på begge kufferter, så de kunne lukkes og så var det på vej hjemad.

Nu havde vi snakket om, at området blev svigtet lidt af turisterne og antallet af nøgler til værelserne i receptionen bekræftede vor mistanke om, at hotellet ikke var fyldt særligt meget op. Inden afgang fra hotellet snakkede vi lidt med Spies finske guide - bl.a. om den faldende turisme.

De sidste solstråler blev slikket i hotellets have, inden vi meget præcist blev hentet kl. 9.35. Bussen var ikke fyldt særlig meget. Ud over et par par fra Bjørnsholdtsvej i Overlade, var der måske kun 5 - 6 stykker foruden os.

Vi var hurtigt ved lufthavnen og skyndte os igennem diverse kontroller og til den toldfrie butik. Nu havde vi jo skilt os af med de andre flasker vin, som vi havde købte dagen forinden (de lå i vore kufferter). Så vi tankede op igen og konstaterede, at det godt kan betale sig, at handle vin i lufthavnen.

Så fulgte den sædvanlige ventetid, inden vi blev kaldt ud til flyet iøvrigt på det tidspunkt, hvor vi skulle være lettet.

Hjemturen forløb helt planmæssigt. Der er ikke så meget at skrive om. Nu vil man gerne hjem og den sidste tid i flyveren kan blive lidt lang.

I Billund var der toldere, men det havde vi også ventet, og vi slap igennem med ca. 1 times forsinkelse og kunne blive budt velkommen af Ingelise og Michael.

Så gik det ellers mod Fredericia - forøvrigt i regnvejr!

Sverige 1993

I april måned 1993 havde vi lejet en hytte langt ude på landet i Skærgården i Sydsverige.

Tanken var, at vi ville holde en uge fri og slappe fuldstændig af. Hytten var lejet via en medarbejder i Finansforbundet og den leverede de perfekte rammer til en dejlig uge uden strøm og rindende vand. Køleskabet bestod af en grotte i fjeldet!

Vejret var den sidste ingrediens til, at vi fik en rigtig dejlig uge sammen med lille Vibe.

Gran Canaria 1994

I 1994 solgte vi vores dejlige hus på Langesøvej. Det var desværre blevet lidt for småt til vores familie med 2 børn, og da enhver tilbygning ville ødelægge huset, fandt vi et nyt og større på Rønnebækgårdsvej.

Fidusen var, at fra vi solgte huset på Langesøvej og til vi overtog huset på Rønnebækgårdsvej, gik der 3 uger - som vi tilbragte på Gran Canaria! Det var ikke af nød men nøje udspekuleret. Det betød godt nok at vi måtte flytte alle vore ting 2 gange - men ved gode venners hjælp lod det sig flaske. Maries forældre tog med derned og var sammen med os i første uge. De næste par uger nød vi bare hinandens selskab!

Færøerne 1996

Prolog

En af vores gode venner er kok og han kombinerer sit job med en lyst til at se sig lidt omkring. Vi har flere gange taget ham på ordet, når han har inviteret os på besøg, hvor han nu end befinder sig. Denne gang var det noget så spændende som Færøerne. Det er ikke det første sted, man har i tankerne, når der er tale om en rejse. Men Færøerne er en del af Danmark og alligevel med en natur, der ligger langt fra den danske. Vi glæder os meget til at komme afsted!
Uheldigvis sker der det inden afrejsen, at Marie bliver syg, må indlægges på Fredericia Sygehus og vi må udskyde afrejsen. Det er svært at overbevise et flyselskab om, at flybilletten skal ændres, når vi nu har købt den billigst mulige flybillet - men det lykkedes. Det er egentlig en træls opgave at slås med, oven i alt det andet, der kommer oven i et uventet hospitalsophold - og det kan kun være en kraftig opfordring til at sørge for en afbestillingsforsikring fremover!

Onsdag den 31. juli 1996 - Ulla fylder 30!

Så sidder vi (langt om længe) i Billund Lufthavn. Vi er en uge forsinket i forhold til den oprindelige plan, idet Marie kom på sygehuset dagen før den først aftalte afrejsedato. Årsagen var

bakterier i blodet og hun er udskrevet igen, så vi skyndte os at aflevere ungerne hos min søster i Års i går.

Vi er ankommet til lufthavnen i meget god tid, og får bl.a. købt størsteparten af de varer, som vi har aftalt at tage med til Færøerne, idet vi har erfaret at udbuddet i flyet ikke er særlig stort. I Billund forlader vi det danske sommervejr, der i dagens anledning er regn. Der er ikke særlig mange med flyveren. Det kunne jo tyde på, at turistsæsonen på Færøerne er ved at være overstået. Servicen på ruteflyet er bedre, end vi er vant til på charterturene. Her serveres en anretning, som vi kender det fra charterferierne, men derudover er drikkevarerne gratis. Der er som sædvanlig ikke meget plads i flyet, men der er alligevel noget hyggeligt ved den slags flyveture.

Efter ca. halvanden timers flyvning beretter kaptajnen, at vi er ved at være fremme ved Færøerne, men at vi ikke kan få landingstilladelse, idet radaren på Island, der holder styr på Færøerne også, er gået i stykker! Kaptajnen supplerer med et par personlige kommentarer til den kendsgerning, men som kvittering får vi en ekstra tur rundt om øerne. Vi er yderst heldige, idet det meste af Færøerne er dækket af sol og næsten ingen skyer, så vi får et flot første billede af øerne. Under nedstignigen tager flyet en ekstra tur rundt om en af øerne Mykines. Derved får vi for alvor et indtryk af det bjergrige øsamfund, som vi nærmer os. Mykines vokser fra en lille ø nede i vandet til at blive en ø med meget høje bjerge, som vi må se op ad for at se toppen af. Selve landingen er der ingen, der har fortalt mig om på forhånd. Men især i lyset af ugens senere begivenheder, er landingen noget, som man måske burde have haft en ekstra flyvesjus, for at se frem til. Vågoy Lufthavnen ligger for enden af en fjord, der har bjerge til begge sider. Flyet skal derfor nærme sig lufthavnen i en bestemt højde og ved at manøvrere lidt mellem bjergsiderne for til sidst at dykke ned og ramme den korte landingsbane meget præcist. Så pludselig er vi på landingsbanen og flyet bremses meget kraftigt med hjælp af flyets motorer. Landingsbanen er ydermere beklædt med en speciel belægning, så flyets hjul bider godt fast. Landingsbanen er nemlig meget kort og ender kun ca. 100 meter fra hvor flyet står stille! Hvis det ikke når at stoppe vil det simpelthen ryge ud over en klippe og ned i en sø. Allerede da flyet rammer banen, bydes vi velkommen til Færøerne og vi når slet ikke at blive chokeret over den bratte opbremsning.

Lufthavnsbygningen viser sig at være lille, men rimelig moderne indrettet. Der er kun et transportbånd til baggagen, så vi kan ikke være i tvivl om, hvor vi skal hente vore kufferter. Vi har fået at vide, hvad tolderne vil gå efter, nemlig spiritus og øl/sodavand, der ikke er i normal returemballage, så vi holder os på måtten på disse områder. Til gengæld har vi taget et par flasker rødvin ekstra med, idet vin og øl i det hele taget er ekstremt dyrt på Færøerne.

Lige udenfor lufthavnsbygningen står bussen, der skal føre os til Thorshavn, hvor vi skal bo den næste uges tid hos en af vores venner, der er på et 3 måneders arbejdsvisit som kok på et af byens hoteller. Prisen for turen er 100 kr. På Færøerne kan anvendes danske kroner, dankort o.l. men færingerne anvender derudover deres egne trykte sedler.

Peter, som vi skal bo hos, har fortalt os, at færingerne er meget tålmodige, ja nærmest lidt småtunge indimellem. Det får vi et første eksempel på, da den propfyldte bus af chaufføren får

beskeden, at vi først skal køre om en halv time. Det forstår vi ikke helt, når bussen er fuld, men sådan bliver det.

Vi kan så sidde og betragte livet omkring lufthavnen og Marie gør den morsomme iagttagelse, at færingerne altid løber til og fra deres biler. Det virker komisk, men det ser sørme ud som om, hun har ret.

Turen går gennem et bjergrigt landskab, som vi senere skal konstatere er reglen mere end undtagelsen på Færøerne. Vi når forholdsvis hurtigt et færgeleje, hvorfra vi skal sejles fra Vågoy til øen Streymoy, hvor Thorshavn ligger. Sejlturen foregår gennem et roligt farvand, der er omgivet af høje bjerge. Det er et fantastisk syn for os, der lige er ankommet til Færøerne. Sejlturen tager kun ca. 15 min. og vi kører hurtigt fra byen Vestmanna og stiger op i bjergene. Snart har vi et fantastisk view ned over Vestmanna og det farvand, vi netop har sejlet på. Vejene på Færøerne viser sig at være i en meget god stand efter danske forhold. Vi har jo også hørt, at de har brugt for mange penge på veje, tunneller o.l., så det overrasker os ikke.

Vi når at passere et par tunneller, hvoraf den ene er over 3000 meter lang, før vi ca. halvanden time efter busafgangen fra lufthavnen ankommer til havnen i Thorshavn.

Solen skinner også i Thorshavn og Peter og Ulla står klar til at modtage os. Vi vælger hurtigt at tage en taxa op til Peters lejlighed, da der er mindst et par kilometer op af bakke og begge vore kufferter vejer ca. 25 kg. Og især sidste etape af taxaturen, op ad en meget stejl Brattabrekka, hvor Peter bor viser, at taxaen er en god investering! 44 kr. koster turen og chaufføren bekendtgør, at det har været prisen for dén tur i mange år. Peter bor på øverste etage i et hus, hvori der udover Peter, bor 3 andre kokke, der arbejder på samme hotel. Så vi har en ide om, at det skulle være muligt at få sig et ordentligt måltid i dét hus! Fra Peters lejlighed er der en flot udsigt over Thorshavn og naboøen Nölsoy i fuld panorama. Vi får sågar vores eget soveværelse, så vi er imponerede.

Klokken er kun godt 16, men Marie og jeg er trætte efter rejsen og de mange indtryk, som især den sidste del af rejsen har givet os. Ulla fylder 30 år idag, og hun har derfor fået lov til at vælge en 3 retters menu fra hotel Hafnias menukort.

Men inden aftensmaden, skal Peter lige vise mig, hvor man handler øl, vin og spiritus på Færøerne. Det foregår i et statsstyret vin- og spiritusmonopol, Rüsdrekkasøla hedder det. Bygningen er meget anonym og der er ingen forkromede vinduesfacade. Det minder mest af alt om et kommunalkontor udefra. Peter køber nogle færøske øl, som vi skal smage - og som jeg senere konstaterer, smager ganske udemærket.

Peter får hurtigt stablet maden på benene og selv om han er en rutineret kok, så har jeg ham mistænkt for at være tyvstartet med tilberedningen. Der går nemlig ikke mange minutter inden han kan diske op med en anretning med røget laks, dernæst en fantastisk suppe med champignoner og trøfler. Hertil kan intet mindre end et af vore indkøb fra Billund, en flaske Gul Enke, gøre det. Som rosinen i pølseenden serverer Peter indbagt laks og havtaske i kål. Det

smager simpelthen forrygende. Middagen afsluttes med en god kop kaffe og en cognac og vi er snart sengeklare. Klokken 23 er det nat, men så er klokken jo også midnat i Danmark.

Torsdag den 01. august 1996 - Vestmanna

Vi sover længe. Det er helt mærkeligt, at der ikke står et par unger og vil ha' os op tidligt fra morgenstunden, og det vil vi udnytte hele ugen! Men op kommer vi da og efter morgenmaden skal vi ud og opleve Færøerne på nærmeste hold. Vi starter med et besøg i Nordens Hus, der er Thorshavns kulturelle samlingspunkt. Det er en særpræget bygning til ca. 75 mill. kroner, hvor de primære byggematerialer er træ og glas. Lokalerne virker meget varme og plakaterne på væggene viser med alt tydelighed, at denne perle af en bygning anvendes til mange forskellige formål. Vi bevæger vi os ned mod Thorshavns bymidte og havnen. Vi går gennem Viöalundin Park, der indeholder en række spændende skulpturer og som gennemløbes af en flot bæk. Det er et dejligt område, som giver indtryk af masser af plads og fri luft.

Peter fortæller at parken stort set er blevet jævnet med jorden under en gigantisk storm i 1988. En række meget store træer, der viser det meste af deres rodnet frem, vidner tydeligt om dette. Vejret idag er klart og solen kigger frem mellem lidt regn. Vi har bestemt os for, at vi hellere må få overstået den tur, som flere har fortalt os næsten er obligatorisk under et besøg her. Det drejer sig om en sejltur ud til fuglefjeldene på den vestlige side af Færøerne. Vejret skifter tit hurtigt på Færøerne, så inden vi stiger på bussen til Vestmanna, hvorfra turen starter, har vi fået besked på, at det vil være en god ide at kontrollere, om turen overhovedet bliver til noget. Vi kan sagtens have forholdsvis godt vejr i Thorshavn samtidig med at vejret kun ca. 30 km. væk er meget dårligt. Der gives grønt lys og inden vi stiger på bussen, tager vi en stille tur omkring Thorshavns gamle bydel. Det er meget specielt at gå i de smalle og stejle gader, hvor små huse, mange med græs på taget, er "strøet ud". På et forholdsvis lille område ligger en række af Færøernes ministerier placeret. Mange af ministerierne er mindre end et dansk parcelhus, og de ser helt hyggelige ud. Det bærer ikke ligefrem præg af, at der bruges mange penge på administration. For enden af Tinganæs, hvor de officielle bygninger er placeret (iøvrigt alle med græs på taget), indtager vi vores madpakker på de store sten, der ligger helt ned til havnen. Solen skinner og det føles ligefrem varmt! Vi har sågar tid til en lille lur på de store sten.

Vi når i god tid til bussens holdeplads, og der er tid til at studere den bygning, der fungere som afgangshal for rejsende med de større passagerbåde til bl.a. Danmark og Skotland, og som busterminal. Jeg stiller mig i kø for at spørge om nogle ting i informationsstanden. De har ikke særlig travlt, så jeg venter bare... Men min tålmodighed bliver sat på en kraftig prøve, da en færing pludselig bryder ind foran mig og snakker løs til de 2 info-medarbejdere. Jeg får senere på turen flere eksempler på færingernes mangel på køkultur og skruer derfor nogle små rundsave på albuerne!

Turen til Vestmanna tager ca. 1 time og selv om det er samme tur, som vi igår oplevede fra lufthavnen, så er det ikke nemt at lukke øjnene og hvile sig. Det er simpelthen for mange flotte naturoplevelser lige uden for bussens vinduer.

I Vestmanna er der ikke langt fra bussens holdeplads ved færgen (over til Vågoy) og der er flere firmaer, der konkurrer om den samme sejltur ud til fuglefjeldene. Vi vælger den billigste, da Peter har fået at vide, at der ikke er nogen synderlig forskel på turene. Vi bliver eskorteret ned til en lille båd af en, der senere viser sig at være vores guide på turen. Båden har plads til ca. 12 mand, der placeres på 2 bænke midt i bådens agterdel med ryg mod ryg. Flere af de andre både sejler forbi os, og vi kan se, at der anvendes mange typer både, lige fra det, der minder lidt om en bananskræl i udformning og til mere moderne typer, som "vores" glasfiberbåd. Så snart vi er ude af havnen, får vi demonstreret, at båden har mange kræfter. Den vandsøjle, der sendes bagud minder allermest om de søjler, der står efter flyvebådene. Det går stærkt.

Vestmanna ligger i en bugt i læ for det åbne Atlanterhav mod Færøernes vestkyst og efterhånden som vi runder det beskyttende fjeld, bliver fjeldet højere og mere stejlt. Da vi når ud på det åbne hav, er Streymoys kyst efterhånden en lodret klippevæg på op til 700 meter. Det er en fantastisk oplevelse at sejle få meter fra en sådan væg, hvor man stort set ikke kan se op til toppen. Der er ikke nogen brænding, bortset fra nogle få steder, hvor bølgerne slår kraftigt ind over. Det meste af tiden kan vi kun se vandet stige og falde i takt med bølgerne. Så vi vugger et par meter op og ned med bølgerne. Det er tydeligt, at det er erfarne folk, der styrer båden så tæt ind under klipperne. Ellers var vi hurtigt stødt ind i de lumske klipper, der fra tid til anden ses i eller umiddelbart under havoverfladen.

Efter et stykke tid dukker der en dyb afsats ind mellem den ellers stort set lodrette klippevæg. Her er der plads til at båden kan sejle ind, så vi kan få et stærkt indtryk af de høje klippevægge, der bebos af et tusindtal af fugle, bl.a. lunter, også kaldet søpapegøjer. De har et karakteristisk farvestrålende næb og sælges udstoppet som souvenirs.

Længere fremme på turen drejer vi atter af fra det åbne Atlanterhav, for at sejle ind i en grotte. Der er ikke meget plads til båden, og det er ikke svært at forestille sig, hvordan sådan en lille båd ville te sig, hvis blot Atlanterhavet skruer bissen en smule på. Guiden fortæller lidt om fuglene, men det er svært at høre ret meget på grund af motorens larm. Vi når dog at få med, at der langt oppe på mange af klippefremspringene går får rundt og græsser. De bliver hejst op på de små fremspring fra både om foråret. Til efteråret hentes de ned igen og sejles ind til slagtning. Det er simpelthen utroligt, at det kan betale sig, at gøre så stort et arbejde ud af, at få fragtet fårene ud på de helt utilgængelige fjeld. Og tænke sig, at fårene går på meget skrå og uvejsomme skrænter. Blot et enkelt fejlskridt, så styrter fåret i Atlanterhavet til den visse død.

I en af de grotter, vi sejler ind i, betragter jeg Atlanterhavets bølger bag mig. Det gør et stort indtryk på mig, at horisontet simpelthen forsvinder, når båden kommer ned mellem 2 bølger. Inderst i grotten er der en anden og mindre vej ind fra havet. Det virker meget skræmmende, når bølgerne fra de 2 indgange mødes. Det kan udløse nogle store brusende bølger, der virker som en stormflod, der til enhver tid vil kunne smadre den lille båd. Så galt går det dog ikke, og bådens fører venter blot på det rigtige øjeblik, hvor der kommer en høj bølge, hvorpå han kan ride videre ud gennem klipperne mod en helt 3. udgang til havet. Når det rette øjeblik indtræffer, sætter han fuld gas på motorerne og båden er snart ude på det åbne hav igen.

Turens sidste grottebesøg er i en meget lang grotte og efterhånden forsvinder lyset bag os og vi efterlades i en næsten mørke. Det er lidt uhyggeligt men pludselig drejer båden til højre i grotten og ud af et hul, så vi snart ligger inde for enden af en dal med de sædvanlige stejle klippevægge på begge sider. Vores sanser har virkeligt stået på vid gab og vi har fået en ordentlig en på opdageren, da guiden siger, at nu er det slut. Han byder på den bedste kaffe, som jeg har smagt i mands minde, mens turen går mod Vestmanna.

Vi forlod Vestmanna i solskinsvejr, men efterhånden som turen skred frem, kom skyerne nærmere og nærmere. De væltede simpelthen ud over klipperne på toppen og nærmede sig langsomt havoverfladen. Men efterhånden som vi nærmer os Vestmanna, klarer det lidt op og solen kan lige skimtes, da vi lægger til igen.

Umiddelbart efter, at vi har fået fast grund under fødderne, ankommer båden fra Vågar også og vi er heldige. Der er en bus til Thorshavn med, så vi hopper ombord og er snart efter på vejene igen. I Thorshavn går vi omkring et stort indkøbscenter, SMS, for at handle lidt ind til aftensmaden. Favør-købmandens hylder består hovedsageligt af ting, som vi kender hjemmefra, men der er dog enkelte specialiteter, som får det til at gibbe sig lidt i os. I fryseren ligger der bl.a. mange fiskespecialiteter og frosne fårehoveder. Peter har fortalt, at det er en færørsk specialitet, hvor de spiser både øjne og hjernemasse. Velbekomme! Hver gang vi efterfølgende nærmer os disse hoveder, frygter jeg, at Peter skal tage et af hovederne over i indkøbsvognen, for at tilberede det for os!

Men istedet trakterer han med en lækker ret med store rejer i sur/sød sauce med ris til.
Efter aftensmaden er især Marie meget træt. Hun er ikke kommet sig 100 % over sit sygehusophold, så vi efterlader hende på sofaen. Vi har nemlig spist så meget, at der må en aftenstur til, før samvittigheden er iorden. Vi går en tur op til Hotel Føroya, der ligger placeret højt oppe i bjergene bag Torshavn. Der er en fantastisk udsigt ud over byen og til de omkringliggende bjerge. Det tager en del tid, at få nok af denne udsigt.

Vejene ned mod Thorshavn er meget stejle efter danske forhold. Det må være meget vigtigt, at bremserne på transportmidlerne er iorden. Ellers vil jeg nødig bo for enden af disse veje oppe fra hotellet.

Det blev atter en dag, hvor vi er godt trætte og det sidste skud bliver igen en kop kaffe og en god cognac, inden det er sengetid.

Fredag den 02. august 1996 - Shopping i Thorshavn

I dag skal Peter på arbejde fra 9 - 14, så Ulla vil gøre nogle afsluttende indkøb i Thorshavn, inden hun skal hjem. Vi følger med hende ned til byen og invarderer de 2 turistbureauer. Det ene ligger i gågaden (hvor der også må køre biler) og det andet på havnen. Jeg har læst om en tur ud til verdens højeste forbjerg, der skulle være Enniberg på øen Vidoy. Bjerget skulle rejse sig lodret op fra Atlanterhavet og være 844 meter højt. Min lyst til at se så højt et bjerg blev vakt på sejlturen ud til fuglefjeldene ved Vestmanna. Der er lidt gys over, at sejle ind under sådan et stejlt bjerg.

Desværre kan turistbureauerne kun give sparsomme oplysninger om turen ud til Enniberg og et forsøg på at finde billeder af Enniberg lykkes heller ikke umiddelbart. Det er efterhånden blevet frokosttid og vi vælger at holde en pause på Café Natur, der ligger helt nede ved havnen. Her nyder vi en kop mexicansk suppe og en toast. Suppen er en dåse- eller pose-suppe, men den smager alligevel godt, så hvad gør det. Når der så bliver serveret et stort glas velsmagende, færøsk fadøl til, så bliver fornøjelsen ikke mindre.

Efter den sene frokost, fortsætter vi vores osen rundt i Thorshavn. Der dukker hele tiden små butikker op under vores rundtur. Vi møder bl.a. en stor boghandel og vi er tidligere blevet opfordret til at opsøge en boghandel i håbet om, at finde et billede af Enniberg. Vi kigger indenfor og finder også hurtigt en bog, hvori der er et billede af Enniberg. Det ser lige så stort og stejl ud, som jeg havde forventet. Men min interesse for at komme på en turisttur er mindsket, for det er efterhånden gået op for mig, at jeg alligevel ikke kan se forskel på et bjerg på 844 meters højde og fuglefjeldene ved Vestmanna.

Vi bestemmer os for at handle lidt ost ind til aftensmaden, så Peter kan holde en friaften. Indkøbene foretages i SMS indkøbscentret på vejen hjem til Peters lejlighed.
Peter og Ulla har besøgt kunstmuseet Listaskálin, der ligger i Vialödin parken, og vi kommer hjem før dem. Så har vi da vished om, at Peter ikke er kommet os i forkøbet, og allerede har tilberedt aftensmaden. Hovedingredienserne i maden bliver saltede kryddersild, karrysild og ost i lange baner. De saltede kryddersild viser sig at være lidt for saltede efter vores forhold. Derimod er både karrysildene og osten fortrinlige. Måske fordi det er kendte danske varer... Vi konstaterer ved denne lejlighed, at der ikke er den store fordel i, at servere snaps i cognac glas.
Aftenen tilbringes med en gang hyggesnakken og en af Peters kokkekolleger, Kim, dukker op. Han har weekend og rydder næsten vores ølbeholdning.

Godt trætte er vi sengeklare ca. kl. 24.00.

Lørdag den 03. august 1996 - En skrækkelig dag

Hvis vejret er godt, vil vi prøve at gå en tur over fjeldet til Kirkjubøuer, der er en lille bygd. Peter har tidligere gået turen og var vildt begejstret over naturen undervejs. Der er 2 ture på et turkort, men den lange og krævende må vi hellere holde os fra og nøjes med den lille, der trods alt også varer nogle timer.

Desværre er vejret ikke med os. Det blæser kraftigt og det øsregner, så vi har egentlig slet ikke travlt med at komme ud af fjerene. Vi skal jo heller ikke glemme at nyde, at vi ikke absolut skal op fra morgenstunden.

Peter har lang arbejdstid idag, fra kl. 9.00 - 22.00. Han har fortalt os, at han idag skal lave mad til forsvarsministeren. Ulla har travlt med at pakke, da hun skal rejse hjem idag. Vi står op og får en kop kaffe sammen med hende, inden Peter kommer og henter hende.

Vejret indbyder ikke til noget, men vi skal have handlet ind til aftensmaden, nu da vores private kok har tilladt sig, at tage på arbejde. Vi bevæbner os med alt vores regntøj og begiver os mod indkøbscentret SMS. Lørdagens menu er i afslapningens tegn, så den står på pasta og kødsovs. Vi bliver enige om, at belønningen for, at kæmpe sig ud i sådan et møgvejr, absolut må være en tur ned på vores stam-café. Undervejs får Marie lyst til at kigge ind på en kaffestue, som der er flere af i Thorshavn. Det bliver et meget kort besøg, da vi møder et stopfyldt og meget tilrøget lokale, hvor der nok nydes andet en kaffe. Ihvertfald af en enkelt af gæsterne, der er midt i at blive smidt ud af den kvindelige "kaffeskænker", alt imens han iøvrigt ganske glimrende skråler en gammel Shu-Bi-Dua sang. Vi skynder os ned på Café Natur, hvor vi nyder en kop meget lækker cacao - med rigtig pisket flødeskum, konstaterer Marie.

Da vi skal hjemad igen, er regnen stilnet lidt af, men det blæser fortsat kraftigt. Vores kiggen på butiksvinduer fører os væk fra havnen i en anden retning, end den direkte vej hjem. Det bliver til en længere gåtur, hvor vi bl.a. får set katedralen, der er et ganske imponerende bygningsværk udefra. Desværre er katedralen lukket, så vi får ikke mulighed for at kigge indenfor. Til sidst lykkes det at finde en af de mange veje, der fører op mod Peters lejlighed.

Kødsovs er min specialitet, så Marie kaster sig over en gang støvsugning. Netop da vi skal til at sætte tænderne i vores mad, kalder underboen, Benedikte på os. Hun siger, at Peter har forsøgt at få fat i os flere gange. Meldingen lyder på, at Ulla ikke er kommet afsted på grund af det dårlige vejr. Der er styrtet et militærfly ned ude ved lufthavnen, siger Benedikte.

Det er jo skrækkeligt at tænke på. Jeg kommer i tanke om, at Peter skulle lave mad til forsvarsministeren. Han kunne nemt være ombord i dét fly. Så snart aftensmaden er overstået, forsøger vi at finde ud af noget mere via radio og tv. Men de snakker jo færørsk de bæster! Man fatter ikke noget af det. I det, som jeg fornemmer som radioens timenyheder, kan jeg godt høre, at de snakker om ulykken og taler med en masse mennesker, men jeg bliver ikke meget klogere. Peter ringer og bekræfter mine bange anelser. Den delegation, som han skulle lave mad til, er ikke kommet til hotellet og blandt de ansatte på hotellet forlyder det, at forsvarsministeren var ombord på flyet. Til gengæld har Peter fået besked om, at der ankommer overnattende gæster fra lufthavnen. Det kan godt være passagererne fra Ullas fly, der bliver indlogeret på hotellet.

Det er lidt træls at sidde i en situation, hvor hele Danmark har kunnet høre om katastrofen og man sidder selv forholdsvis tæt på ulykkesstedet, men man kan ikke få noget at vide. Jeg ringer til min søster i Års, hvor mine forældre er barnepige. De har ikke hørt noget om ulykken.

Endelig kl. 20.45 er der håb. Det færørske TV, der dels sender enten DR1 eller TV2 og dels sender lokale udsendelser, er igang med OL fra TV2. På skærmen annoncerer TV2, at der kl. 22.00 vil komme en ekstraudsendelse om flystyrtet. Men ak nej! Få minutter før kl. 21.00 (lokal tid, dvs. kl. 22.00 i Danmark), kobles TV2 fra og vi skal istedet se en ligegyldig udsendelse fra et fransk cirkus. Senere vises istedet en færørsk nyhedsudsendelse om ulykken. Her kan vi i det mindste på et kort se, hvor det er sket og hvem, der var ombord i flyet. Det viser sig, at forsvarsministeren ikke var ombord, men istedet Danmarks militære ledelse, hvilket selvfølgelig er katastrofalt nok.

Det er ved at være sent, men Danmark skal spille OL håndboldfinale, og det har man vel pligt til at se. Ja, det har man, men kun indtil Danmark er 5 mål bagud, så har jeg ligesom tabt interessen og sengen kalder.

Umiddelbart efter at vi har slukket TV'er, dukker Peter og Ulla op. De er begge meget trætte, Peter efter en lang arbejdsdag og Ulla efter en træls dag i bus og i lufthavnen. Hun er først kommet tilbage til Thorshavn kl. 21.00. Heldigvis har hun ikke fået noget at vide om flyulykken, før hun er kommet til Thorshavn igen. Det ser ikke ud til, at hun kan komme hjem før natten til mandag, hvilket er lidt surt, når hun skal starte på arbejde mandag.

Natten bliver urolig. Det blæser kraftigt og regnen hamrer mod vinduerne. Der er mange tanker fra det sidste begivenhedsrige døgn, der skal absorberes.

Søndag den 04. august 1996 - Storm over Færøerne

Peter og Ulla overnatter på Ullas værelse på Hotel Føroya, så vi har Peters lejlighed for os selv. Det udnytter vi ved at sove helt til kl. 11.00. Vejret har det meste af natten tydeligt markeret, at det ikke animerer os til at stå op. Det er simpelthen ren luksus at sove lige så længe, som man gider. Op og i et varmt bad og derefter råhygge med brunch. Det tager lidt hårdt på Marie, så hun kaster sig på sofaen med en dyne over sig. Jeg forsøger at hente lidt "trøst" fra Danmark, men da jeg erfarer, at de i Års sidder ude og nyder solen, så har jeg ikke lyst til at tale mere med dem! Karin har fortalt, at børnene savner os og at der derfor er lavet et bånd, hvor der klippes af hver dag. Når hele båndet er væk, så kommer vi hjem. Bagefter taler jeg med Vibe, der bekendtgør, at "når der ikke er flere hoveder på køleskabet, så kommer I hjem far".

På TV er der OL marathon, en disciplin som jeg jo mestrer!, så det kan jeg lige overkomme at følge med i. Undervejs i transmissionen bekendtgøres det, at guldkampen genudsendes. Nå! - så har Danmark alligevel vundet håndboldkampen. Hvis jeg er heldig, sender Færørsk TV kampen senere.

Ulla dukker op og hendes humør er langt nede. Hun har fået besked om, at hun måske ikke kommer hjem idag, da vejret stadig er så dårlig. Eneste trøst på dén kant er, at regnen er stilnet lidt af. Ulla kan risikere, at skulle med den sidste båd over til Vågoy, blot for at konstatere, at Maersk ikke lander. Resultatet kan blive en overnatning i lufthavnen...

Peter har lang arbejdstid igen idag og vi har oprindelig aftalt, at vi vil tage ned og spise hos ham idag. Men Ulla siger, at han har forrygende travlt på grund af de mange flygæster. Vi vil ikke belemre ham mere end højst nødvendigt, og vælger istedet at underholde Ulla ved at tage med op på Hotel Føroya og spise dér.

Vi pakker en rygsæk med en flaske vin - en aperitif inden aftensmaden. Vi har allerede besluttet, at vi ikke vil have vin til maden, da den er rasende dyr på restauranten. En vin til ca. 200 kr. svarer til en 30 kr. vin i danske butikker. Turen op til Hotel Føroya viser med alt tydelighed, at der kan være dårligt vejr på øerne. Vinden er meget kraftig og kan sidestilles med kraftige

efterårsstorme på vores breddegrader. Derudover kommer der ekstra kraftige vindstød, som godt kan slå os ud af balance, hvis vi ikke koncenterer os lidt. Godt forblæste når vi op på hotellet med den gode udsigt over Thorshavn. På Ullas værelse nyder vi vinen af tandglas! Jeg underholdes af sidste del af håndboldkampen mens pigerne får byttet et par løgne.

Så er vi sultne, og vi går op i hotellets restaurant, der ligger på øverste etage, så udsigten herfra er helt fantastisk. Men vi får besked på, at når vi ikke har bestilt bord, så er der ikke plads før om en time. Sikken service! Men det viser blot, at de har lige så travlt, som Peter har på Hotel Hafnia nede ved havnen. Nu er det imidlertid sådan, at Ulla har fået besked på, at hun skal spise på dette tidspunkt, da flygæsterne spiser samlet. Nåårh, det er en anden sag, siger personalet. Så kan vi 2 gæster sørme også godt få en plads... Det paradoksale er dog, at vi har knap nok sat os, før det meste af restauranten er stort set tom. Det burde servetricen nok have forudset, inden hun "bortviste" os.

Ullas mad er bestemt på forhånd, og hun skal have havtaske med ris til. Vi andre, der selv betaler, kan selv vælge. Marie vælger en færørsk krabbe til forret og jeg en fiskesuppe. Begge retter smager fortrinlig. Som hovedret er vi enige om en svinemørbrad med ost og sennep. Der er tydeligvis stor forskel på Ullas og vores anretning, idet Ullas mad er stavlet på en stor tallerken uden større kælen ved anretningen - men der er nok af mad, det skal de da ha' Vores forret og hovedret er til gengæld flot anrettet. Svinemørbraden serveres som 2 bjerge, der står ved siden af hinanden. Ganske dekorativt. Men vi forlader alligevel restauranten med en lidt dårlig smag i munden over den dårlige behandling. Et professionelt personale skal kunne klare den slags spidsbelastninger uden sure miner og dårlig service, er min klare mening.

Ulla har ved tilbagekomsten til hotellet fået besked om, at der ikke er nogen flyafgang idag. Der vil blive meddelt nyt imorgen tidlig, mandag morgen kl. 8.00.

Nå, så kan vi jo ligeså godt gå ned til Peter og få dessert dér. Vi er efterhånden ved at være fortrolige med Thorshavns gader og "triller" ned ad den stejle bakke mod havnen. I restauranten på Hotel Hafnia er der fred og kun ganske få gæster, da vi kommer. Pigerne får bestilt en isdessert, men jeg trænger nu mere til en iskold fadøl! Det er sjældent, at man får fadøl til daglig, så når chancen endelig er der, så må det udnyttes.

En flok journalister har meldt deres ankomst i restauranten, men da kl. når 22.00, lukker Peter køkkenet. Han er fuldstændig færdig, kan vi se. En enkelt kold øl giver ham lige så meget energi, at han kan følge med vi andre op til lejligheden. Herfra fortsætter Peter og Ulla meget hurtigt op på Hotel Føroya, hvor Peter har lidt natmad med op. Jeg gad nok vide om han overhovedet har energi til at spise det, inden han falder i søvn?

Marie og jeg kravler selv til ro og kan forhåbentlig se en lidt mere rolig nat i øjnene.

Mandag den 05. august 1996 - Klaksvik, Viöerelöi og Kunoy

Peter har gennem sit arbejde været heldig og lejet en bil, en Mazda 626 i 2 dage for kun 500 kr. Det skulle ifølge Peter være meget billig efter færøerske forhold. Vi skal blot tanke bilen op, når vi er færdig med at køre rundt imorgen.

Peter ringer til os, lige efter at vi er stået op. Klokken er godt 9 og Peter har netop sendt Ulla afsted med bussen til Vågoy. Vejret er blevet noget bedre og der er håb forude for, at hun endelig kan komme hjem til Danmark og sit job.

Peter og jeg mødes hos biludlejeren, hvor vi hurtigt får overstået formaliteterne og kan snart rulle ud på vejen i en flot bil. Den er ihvertfald noget nyere end vores gamle rustspand derhjemme!

Vi starter med at få handlet ind til madpakker og aftensmad mandag og tirsdag. Peter vil gerne sende os hjem med manér, så han agter at servere lunter (søpapegøje), der er en færørsk specialitet, tirsdag aften. Desværre er der hverken luntebryster eller hestemuslinger i køledisken hos SMS. Da Peter har 4 luntebryster liggende hjemme i fryseren, bliver vi enige om at supplere dem op med en god bøf, som Peter også har talt om at servere for os.

Kl. 11.00 går det fra Thorshavn. Vejret er gråt og regnfuld, så det er godt at der nogen, der har fundet ud af at udhule bilerne. Vi har delt dagene sådan op, at vi mandag vil kigge nærmere på et par af de nordlige øer og tirsdag vil vi koncentrere os om de øer, der kan nås fra Thorshavn uden sejlads. Det er nemlig lidt træls at være afhængig af at skulle nå en færge.

Første destination er Syörugøta på øen Eysturoy. Her ligger en fabrik, der fremstiller flotte uldtrøjer med færørske mønstre. Peter skal have købt et par trøjer og jeg har selv haft kig på en trøje. Det vil være en glimrende souvenir, at have med hjem. Fabrikken ligger gemt godt af vejen og jeg undrer mig over, hvordan Peter og Ulla tidligere har kunnet finde den. Men i fabrikssalget er der mange trøjer og vi får snart prøvet adskillige trøjer. Jeg tror nok, at jeg nåede at molestrere 10 - 15 flot anbragte trøjer, inden jeg nåede frem til den, som jeg gerne ville have. Marie finder en i samme mønster og også Peter får fundet det, han leder efter. Da vi skal betale spørger jeg stilfærdigt om mængderabat. Den ældre dame griner lidt og giver egentlig ikke noget svar. Peter kender færingernes mentalitet lidt bedre, for han går hende noget mere på klingen og fastholder, at vi vil have 10 % rabat. Det kan hun sandelig ikke give os, bekendtgør hun. Men hun er villig til at ringe til sin chef og forhøre sig om 5 %. Hun taler forholdsvis længe med ham, men hvad gør det, når vi så i det mindste får de 5 %.

Vi skynder os ud i bilen, for vi skal nå en færge fra Leirvik til Klaksvik. Den når vi nu snildt, idet vi er de første, der ankommer til færgelejet. Vi parkerer i den bås, der ligger længst til venstre og tættest på færgeleget. Mens vi holder der, konstaterer jeg, at vores bås hedder nr. 4. For snart kommer der en bil mere og han parkerer forrest i bås nr. 1. De efterfølgende biler parkerer også i

bås nr. 1, og med mine erfaringer for færingernes køkultur, kan jeg forudse, at vi måske ikke kommer med færgen nu. Derfor har Peter foden klar på speederen i samme øjeblik den lille færge har lagt til og er blevet tømt for biler. Vi er derfor også først henne ved færgerampen, hvor vi får en skideballe, fordi vi ikke holder køen! Men vagten konstaterer, at vi er danske og at der iøvrigt er plads til alle bilerne, så vi kan godt køre ombord. Peter ruller vinduet op og kører ind alt imens jeg tordner løs og har mest lyst til at rulle vinduet ned og give den idiot besked om, at vi altså var først ved færgeleget! Nå, jeg falder nu hurtigt ned, da vi skal skynde os op i cafeteriet og nyde vores medbragte mad. Sejlturen er ikke særlig lang, ca. 15 minutter, så det gælder om at være hurtig. Mens vi spiser, kan vi nyde alletiders udsigt fra et meget roligt farvand, omgivet af øer, der står forholdsvis stejle op fra vandet. Betalingen foregår ved, at vores "gode ven" kommer gennem skibet og opkræver 40 kr. pr. næse. Bilen koster ikke noget derudover.

Vi har hurtigt kværnet vores madpakker og pakker sammen og returnerer til bilen. Det hele er timet og tilrettelagt og vi kører hurtigt fra borde igen. Så er vi i Klaksvik, der er Færøernes næststørste by. Første opgave her er at få checket, om Ullas fly er kommet afsted. Vi har en mobiltelefon med og den virker i en række større byer (NMT-nettet). Det er derfor ingen sag at få konstateret, at Ulla langt om længe er kommet afsted. Så er vi alle lidt mere rolige, for det betyder lidt mere normale tilstande i lufthavnen efter den skrækkelige flykatastrofe.

Vores første mål er bygden Viöerelöi (hvordan pokker udtales det?) på øen Vidoy. Så vi forlader hurtigt øen Bordoy, hvorpå Klaksvik ligger. Viöerelöi er en lille by med kun få huse. Bygden ligger på bagsiden af Enniberg (det store forbjerg), hvilket giver et ganske særpræget landskab. Der er vand på 2 af bygdens sider og høje bjerge på omkring 700 meter på de 2 andre sider. Fra bygden er der flot udsigt til en række af de andre øer. Vi kan bl.a. se et meget stejl forbjerg på øen Fugloy. I bygden oplevede Peter og Ulla en grindehval blive parteret, på deres sidste tur hertil. Det foregår typisk ved, at hele bygden deltager i parteringen, der foregår på en central plads i bygden og alle deler hvalkødet ligeligt imellem sig. Ingen bliver snydt. Under dagens besøg viser det sig, at det ikke er glæde, der har ramt bygden. Der er nemlig begravelse og vi ser ligtoget køre fra kirken. Der er garanteret deltagelse fra det meste af bygden.

Vi kører tilbage af den samme vej til Hvannasund og forlader Vidoy. Turen går næsten tilbage til Klaksvik men kort før vi kører ind i Klaksvik, drejer vi af og kører mod øen Kunoy. For at komme over til Kunoy, skal man over en meget særpræget dæmning, der er bygget af sten. På begge sider af den ensporede dæmning, ligger nogle kæmpe sten på 1 - 2 meters højde, så man næsten ikke kan se vandet på begge sider, når man kører over. Ganske særpræget! Straks når vi er kommer over dæmningen, kører vi ind i en ca. 3100 meter lang ensporet tunnel. Man kan stort set se fra den ene ende til den anden i tunellen, men det er ikke alene ved hjælp af synet, at man dirigerer trafikken igennem sådan et langt hul. Ved indgangen til disse ensporede tunneller, er der skilte, der markerer, hvem der har forkørselsret. Til de biler, der ikke har forkørselsret, er der undervejs i tunnellen lavet holdepladser. Disse pladser er markeret med et "M", og møder man en modkørende i tunnellen, så kører man bare ind på sådan en holdeplads og venter på, at den modkørende er passeret. Det kræver lige lidt øvelse, at få parkeret på det rigtige tidspunkt, idet man er for tilbøjelig til at holde ind, lang tid før den modkørende bil passerer ens egen bil, men det er nu hurtigt lært. For enden af tunnellen finder vi bygden Kunoy. Her er også utroligt flot.

Bygden ligger typisk helt ud til vandet med høje bjerge som bagland. Det er et utroligt syn. Vi kører igennem byen og snart ender vejen i ingenting. Vi vender bilen og kører tilbage. Et par beboere i bygden står og snakker. De ænser os stort set ikke og har ihvertfald ikke travlt med at komme af vejen. De er helt sikkert klar over, at det er nogle dumme turister! Vejret er stadig ikke med os. Det er gråt og regnfuld, og da vi igen kører igennem tunnellen, sker det med et lille håb om, at vejret er meget bedre på den anden side af bjerget.

Det er det bare ikke og da vi er kommet tilbage til Klaksvik, står det ned i stride strømme. Vi er igen kommet i god tid til færgen, og atter er vi de første, så vi har god til til at finde den rigtige bås. Ikke desto mindre, så lykkes det igen for os, at gøre os upopulære!

Men inden da, får vi ringet til Ulla, der kan berette om 20 grader og sol i haven. Så er hun sørme også upopulær! Til gengæld har vi ikke så ondt af, at Maersk ikke havde mulighed for at servere mad på hendes flyvetur - og det var heller ikke muligt, at foretage toldfrie indkøb. Flyet var ganske enkelt taget ud af ordinær drift og næsten kastet op til Færøerne, for at hente gæster.
De efterfølgende biler, der ankommer til færgehavnen, parkerer i et stort virvar og tager ikke hensyn til rækker og båse. Det ser simpelthen forrykt ud, som folk parkerer. Det ser ud, som om de alle vil forsøge at storme færgen ved først givne signal. Ca. 10 minutter før færgen ankommer, kører en taxa ind og holder skråt foran vores bil. Jeg slår mig til tåls med, at han (forhåbentlig) kun skal hente nogen ved den ankommende færge.

Nå, færgen ankommer og bliver tømt for biler og lastvognstog, hvorefter "dirigenten" vinker hen imod os. Taxaen kører frem mod rampen, vi kører frem mod rampen og en postbil gør det samme. Taxaen når ind først, og da vi ligger som nr. 2 i kapløbet, ligger vi klar til at køre ombord. Men da vi når hen til "dirigenten", der til vores skræk er den samme person, som vi tidligere har været i klinch med, bliver vi vinket væk igen. Vi bakker, ganske som herren ønsker det, og da vi er kommet et stykke væk, vinker han igen til os. Skøre fjols, tænker vi - og kører igen hen mod rampen. Så får vi ellers et møgfald! Det viser sig, at han vil have os til at vente, så taxa og postbil kan få afsluttet nogle ting på båden, for at forlade den igen. Men han har sikkert set, at det var OS igen, så han lader os køre ombord. Tåbelige danskere, tænkte han sikkert! Tåbelige færinger, sagde vi i kor

Det var egentlig meningen, at vi ville have været hjemad nu, men vi bliver enige om, at vi godt kan nå lidt mere, så vi indleder morgendagens program på øerne Streymoy og Eysturoy ved at tage en tur til Runavik og Toftir, der ligger forholdsvis tæt på Thorshavn i fugleflugtslinie. På vejene er turen derimod rimelig lang. Med den korte afstand til Thorshavn, har vi i Toftir også en god udsigt til øen Nölsoy, der ligger overfor Thorshavn. Det er helt sjovt at se øen fra en anden vinkel, end vi er blevet vant til. Undervejs på turen har jeg læst flittigt i diverse brochurer. Jeg er meget sikker på, at jeg under bygden Toftir har læst, at det er hér, at Færøernes eneste græsbelagte fodboldbane findes. Den er først blevet anlagt for nylig og det er her, at Færøernes fodboldlandskampe spilles. Vi prøver ihærdigt, men det lykkes ikke at finde banen. Måske har jeg bare læst forkert.

Så kan vi se, at det er ved at blive mørkt, og vi må hellere finde vejen tilbage til Thorshavn. Det er forøvrig ikke så svært, idet vejnettet er meget enkelt på Færøerne. Vejene er som sagt i meget god stand, og man kan stort set ikke køre en forkert vej, for der er som regel kun én vej. Hvis man forlader den, skal man være heldig for overhovedet at finde en grusvej. Så det er bare at køre ligeud, indtil man når et kryds. Her kan man kigge efter vejskiltene, så mere enkelt kan det jo ikke være. Vi nærmer os hurtigt den bro, der går mellem Eysturoy og er snart på øen Streymoy, hvorpå Thorshavn ligger. For afvekslingens skyld, vælger vi at køre ad den gamle vej til Thorshavn. Det betyder, at man ikke kører igennem en stor flot tunnel, men istedet over bjerget. Turen når op i ca. 600 meters højde og undervejs er der en helt fantastisk udsigt næste lodret ned til den vej, der fører gennem tunnellen. Hvis vejret er klart, som det efterhånden er blevet for os, så kan man nyde små bygder og fjorde langt under os. Det er simpelthen et af turens højdepunkter.

Pludselig dukker Thorshavn op foran os og vi kører stadig oppe i bjergene, så vejen skal nedad, for at vi kan nå Thorshavn - og nedad går det. Det viser sig, ganske som jeg havde regnet ud, at det er vejen, der fører forbi Hotel Føroya og videre ned mod området, hvor Peter bor.
Glade og meget mætte af indtryk, men sultne på mad! Vi får hurtigt stablet en omgang restparty på benene, og sammen med et godt glas vin, er vi hurtigt klar til at krybe til køjs. Der er helt sikkert mange indtryk, som sjælen lige skal have parkeret i de rigtige skuffer.

Tirsdag den 06. august 1996 - Gjøgv og Saksun

Marie og jeg henter rundstykker i "vores" bil. Peter har pralet med, at den bager, der leverer brød til Hotel Hafnia er byens bedste, så det skal afprøves. Det modsatte kan ikke bevises, konstaterer vi!

Ved 10-tiden sidder vi alle 3 i bilen og er klar til dagens rundtur. Turen er egentlig forudbestemt, idet vi har peget en række bygder ud, som Peter har anbefalet os at besøge. Da der kun er en vej til hver af disse bygder, er der ikke så mange muligheder. Første destination er bygden Ejduvik på Eysturoy. Turen ud mod denne bygd foregår langs en fjord og minder på mange måder om en række af de bygder, vi ellers skal opleve idag. Vi kører helt nede ved vandet og har stejle klippeformationer næsten over hovedet på os. Engang imellem går det op over en bakke og man kan til tider finde sig selv ca. 100 meter over fjordens overflade. På den anden side af fjorden er der lige så stejl. Overalt løber der bække, åer eller floder (eller hvad nu de hedder) ned over bjergkanten. Det giver et utrolig flot billede, bl.a. hvis man kigger på bjergene på den anden side af floden. Vandmassernes skum giver en række hvide "snore" hen langs fjordkanten. Kort før Ejduvik gør vi holdt på en rasteplads, der er placeret på en åben pynt. Herfra er der en flot, flot udsigt over til en bygd, der ligger mellem 3 meget høje bjerge, hvoraf det ene er Færøernes højeste punkt, 882 m. Den åbne plads giver vinden gode kår og det virker lidt køligt. Vi har taget kaffe med og nyder en meget hurtig kop, inden regnen begynder at falde. Det er dråben for os. Vi sluger det sidste kaffe og hopper ind i bilen igen.

Vi fortsætter rundt om pynten og når hurtigt til Ejduvik. Bygden er ikke ret stor, men som så ofte før, så er her meget flot. Høje bjerge på begge sider og helt ud til vandet. Vi går en ganske lille tur i

bygden, for at strække ben. Regnen er stoppet igen og der er læ for vinden, så vi skal såmænd kun koncentrere os om at nyde udsigten.

Turen går tilbage af samme vej 10 - 15 km., ved enden af fjorden. Det er iøvrigt meget typisk, at hvis man skal besøge en bygd, der ligger ud til en fjord, så skal man ca. 10 - 15 km. ud langs fjorden, før bygden dukker op.

Vi fortsætter turen ud af den modsatte fjord-bred og er snart ude ved den bygd, som vi havde udsigt til fra rastepladsen på den modsatte side. Bygden er noget større end Ejduvik, men vi vælger at springe et nærmere kig over. Fra denne bygd (jeg har glemt navnet) går turen op i rigtige hårnålesving og vi er snart et godt stykke oppe ad Færørernes højeste bjerg. Der er en storslået udsigt ned mod bygden og over til rastepladsen på den modsatte side af fjorden kort inden vi kører over fjeldet mellem 2 høje bjerge. Snart fortsætter turen ad næste lige vej ned mod Gjøgv. Der er basis for (vi gør det ikke) at køre stærkt her, for det går nedad og ligeud. Snart er vi ved havoverfladen og Gjøgv. Det er en bygd, der ligger ved vandet men alligevel 30 - 40 meter over havoverfladen. Gjøgv har en naturhavn, hvilket viser sig ved, at havnen er placeret naturligt i en kløft mellem 2 klipper. For at komme ned til den lille havn, skal man ned ad en 15 - 20 meter stige og det er en lidt sjov fornemmelse, at stå nede på selve den lille havn med klipper lodret op til begge sider. Selve havnen er vel kun ca. 10 meter bred. Nede fra havnen kan man ikke direkte se havet, da klipperne drejer rundt. Hvis man går helt ud til kanten af den støbte mole og kigger godt ud over, kan man lige se havet, der ligger kun ca. 20 meter ude. Havet er roligt, men jeg kan ikke lade være med at tænke på de farer, der må lure i sådan en havn, når bølgerne overrasker engang imellem.

Vi spiser vores medbragte mad på dette spændende sted, hvor vi bl.a. kan sidde helt inde under klipperne, der rager 2 - 3 meter ud over os. Ens fornuft taler imod at sidde under sådan en klippe. Tænk nu hvis...

Da vi har fortæret vores mad, stiger vi op fra havnen igen og vælger at gå en tur ud langs klippen på den ene side af naturhavnen. Der skal være et udsigtspunkt ved enden af klippen. Men stien langs havnen går faretruende tæt på kanten og vi er lidt bange for at træde ved siden af og styrte ned ad klippen i havnen. Marie vælger at vende om og Peter og jeg træder lidt længere væk fra stien. Vi står lige og sonderer tærrenet. Her kan vi se, at vi er omgivet af græsmarker og en meget stejl bakke foran os, så hvis vi går direkte væk fra klippekanten til havnen, så skal vi klatre. Vi kan se, at der står et par folk helt oppe på toppen af bakken, og dér vil vi også op. Jeg har under hele mit ophold på Færøerne haft lyst til at klatre lidt i bjergene, så her kan jeg passende få afløb for den slags aggresioner. Peter klatrer hurtigt opad. Vi kan gå indimellem men må også ty til ren klatring undervejs. Det er hårdere end jeg havde forventet og jeg må stoppe op. Mit hjerte hamrer simpelthen i kroppen på mig. Jeg bilder mig ind, at det er sundt og fortsætter. Den slyngel til Peter skal da ikke regne med, at han er kommet ud og bjergbestige med en gammel mand! Vi når op til det foreløbige højeste punkt. Vi står på en klippe, der ender i havet lodret under os et uvist antal (mange) meter under os. Det ser frygtindgydende ud og vi træder automatisk lidt væk. Hvis vi vælger at gå til venstre, kan vi gå langs kanten længere op ad bjerget. Går vi til højre, vil vi komme nedad og ramme det udsigtspunkt, som vi egentlig jagtede fra starten af. Og langt nede i

bygden, kan jeg lige skimte Marie i min kikkert. Peter og jeg kravler lidt længere op langs kanten, men da vi kan se, at der alligevel er alt for langt helt op til toppen, så sætter vi os ned, for at hvile os lidt.

Vi nyder den fantastiske udsigt, dels ned mod Gjøgv og dels ud mod fuglefjeldene langs havet. Det er sjovt at fange en fugl med kikkerten og følge den, indtil den lander på den lodrette klippevæg. Engang imellem skal der lige et par forsøg til.

Nedstigningen er uundgåelig og vi vælger at følge stien hele vejen ned. Herved rammer vi også udsigtspunktet, hvorfra der er en flot udsigt til naboøerne.

Vel tilbage ved bilen, sidder Marie og slapper lidt af. Vi får pakket os sammen og fortsætter turen. Tilbage over den ene ryg på Færøernes højeste punkt og rundt om punktet hen over en anden ryg. Derved kommer vi væk fra den vej, som vi en gang har kørt og over mod en anden fjord. Næste destination er bygden Eiöi. Måske er vi ved at være lidt mætte, men Eiöi forekommer os ikke at byde på andet end den næsten sædvanlige flotte placering med bjerge som baggrundskulisser. Vi kører ned til et havneområde, drikker en hurtig kop lunken kaffe og fortsætter. Eiöi er vores sidste destination på øen Eysturoy og vi vender snuden mod broen, der skal bringe os over på vores "hjemø" Streymoy. Vi har nu 2 bygder tilbage, som vi skal have kig på. Den første ligger de sædvanlige ca. 15 km. ude ved en fjordmunding. Det er Tjørnuvik. I begyndelsen ligner turen flere andre af de ture, vi har kørt langs fjorde. Vi kommer til et ca. 40 meter højt vandfald. Det ser meget flot ud og vi gør holdt. Peter og jeg skal lige klatre op og være tæt på det sted, hvor vandmasserne tordner mod klipperne. Det er lidt af en oplevelse at stå tæt på sådan et sted. Hvis vi vil, kan vi næsten kravle ind under vandfaldet, men risikoen er nok lige stor nok. Vi tager nogle billeder og kravler ned til Marie igen. Det skal lige tilføjes, at jeg senere på et billede så, at vandfaldet faktisk bestod af 2 fald på hver 40 meter. Vi kunne ganske simpelt kun se det nederste vandfald! Turen fortsætter og begynder snart at blive lidt speciel, idet vejen ikke har helt samme standard, som vi ser mange andre steder på øerne. Dertil kommer, at vi skal passere rundt om et bjerg helt ude ved kanten og op i en højde på ca. 50 meter. Det ser noget drabeligt ud, men det går og snart kan vi køre ned ad bakke mod Tjørnuvik, der ligger i læ for det åbne Atlanterhav tilbage mellem klipperne. Selve bygden er hurtigt overset, da der ikke er mere end en snes huse. Bag husene er der marker op langs bjergene. Mod havet er der en sjældenhed af en strand. Det har vi ikke set særlig mange steder på Færøerne. Men deres strandsand lader en del tilbage. Det er næsten sort og meget grovkornet. Nu skal vi tænke på, at temperaturen om sommeren ikke når meget højere end ca. 11 grader, så der er nok ikke det helt store behov for solbadning eller badning i det hele taget. Men stranden og Tjørnuvik har til gengæld en fantastisk udsigt til nogle vilde klippeformationer, der ligger ud for Eiöi. Vi tager de næsten obligatoriske billeder og går tilbage til bilen. Tilbage ad samme vej, og undervejs konstaterer vi, at der ligger nogen i telt i de stejle klipper ned mod havet. Det er modigt gjort. Man kan da sige, at man er ét med naturen, men tænk nu om man er nattevandrer eller bare ruller kraftigt rund i søvne...

Sidste destination er Saksun og for en gang skyld skal vi ikke køre langs en fjord, for at komme frem. Her går turen i en dal mellem 2 rækker høje bjerge med det ene høje punkt efter det andet. Turen er speciel ved, at den starter i havniveau og når op i ca. 20 - 30 meters højde for at slutte på

havniveau igen. Langs vejen går det vandløb og man starter med at køre imod vandet, men undervejs skifter vandets retning og løber med bilen. Dalen, som vi kører i, er meget rund, næsten som om, at nogen har rullet en kæmpe kugle ind gennem bjergene. Det er en flot tur. Saksun byder også på ganske få huse, kirke og et par flotte vandfald. Vi er ved at være mætte for indtryk, kan jeg mærke, så vi orker næsten ikke at nyde den fantastiske udsigt.

Klokken er ca. 18.30, da vi når tilbage til Thorshavn. Vi er alle trætte og som sagt meget mætte af indtryk. Jeg må indrømme, at mine tanker begynder at gå imod hjemrejsen. Vi vil selvfølgelig gerne undgå de problemer, som Ulla havde. Det er der heldigvis også tegn på, at vi kan, idet vejret er hæderlig.

Peter får forrygende hurtig anrettet en lille afskedsmiddag. Luntebryster (søpapegøjer), som vi får til forret, smager meget i stil med lever. Så hvis man kan lidt dét, så kan man også roligt bestille lunte. Men der er nu ikke noget, der slår en god peberbøf. Især ikke, når den serveres af en god kok som Peter! Det er synd, at sige det, men det bedste ved denne ret er næsten Peters tilberedning af kartoflerne. De er skåret over på langs og belagt med et tykt lag pesto. Smagen derfra er helt forrygende. Sikke et clúe!

Vi kan lige magte, at trille hen til sofaen for at slubre en kop kaffe i os, før vi vælger at gå i seng. Der går ikke mange splitsekunder, før jeg sover.

Onsdag den 07. august 1996 - Kan vi komme hjem?

Så er det hjemrejsedag. Vi har aftalt med biludlejningsbureauet, at vi kan stille bilen på Hotel Hafnia, og da Peter skal på arbejde kl. 9.00, passer det bedst, hvis vi kører samlet ned til hans arbejde. Vi kan tage vores bagage med og tiltuske os morgenmad i personalekantinen.
Marie og jeg har valgt at tage en bus til lufthavnen, der går halvanden time før den, der passer til vores fly. Vi synes ikke, at der er nogen grund til, at vi sidder i Thorshavn og venter på bussen. Så kan vi ligesågodt sidde i lufthavnen og slappe af dér.

Vi er så heldige, at hotellet har en aftale med bussen, så vi bliver hentet direkte udenfor hotellets indgang. Så er vi fri for, at kæmpe os ned til busholdepladsen 500 - 600 meter væk. På busholdepladsen bliver bussen fyldt op til sidste plads, og da alle har store kufferter med, så er det en godt lastet bus, der sætter kursen mod Vestmanna og videre til lufthavnen. Der indsættes en ekstra bus, hvor de sidste få passagerer placeres i. De må dog lide den tort, at skulle gå ombord på færgen i Vestmanna... Vejret er skidt. Der er ikke nogen vind og tågen ligger som en tæt dyne over bjergene, så der nogle steder ikke er god sigtbarhed - andre steder kører vi under dynen og har en pæn udsigt.

Da vi kommer til lufthavnen, er tågen fortsat tæt. Det er spændende at se, om Maersk vil lande i sådan et vejr. Vi kan se, at der holder et Maersk fly ved lufthavnsterminalen, så der er håb. Det er flyet til København og det skal afgå 2 timer før vores. Jeg går udenfor lufthavnsbygningen, for at se Københavner flyet lette. Det ruller pænt ud for at gøre klar til take off, men holder et stykke tid. Jeg tænker, at det nok venter på, at vores fly skal lande. Men pludselig gasser det voldsomt op

og i løbet af få sekunder har det forladt landingsbanen og er på vej opad i en stejl vinkel. Det går så hurtigt, at jeg næsten ikke kan nå at fotografere det.

Da vi ikke ved, om vores fly kommer, og vi dermed ikke kan være sikker på at få noget at spise indenfor en overskuelig fremtid, så vælger jeg at købe lidt mad, inden den ordinære bus til vores flyafgang ankommer fra Thorshavn. Men mens jeg er ved at betale, ankommer vores fly alligevel. Alt går planmæssigt og snart sidder vi i flyet, der letter på den ca. 1200 meter lange bane i et ryk, der virker næsten normalt i forhold til indenrigsruten fra Billund til København. Sandelig om ikke de serverer lunte på flyet. Vi kender jo retten og jeg nyder den vist mere end Marie.

Vi slapper af undervejs mod Billund og samler kræfter. Vi har nemlig bestemt os for, at vi vil hente vores børn hos min søster i Års, når vi kommer hjem. Så der ligger lige en sviptur på ca. 400 km. efter ankomsten til Danmark.

Epilog

Vi kan kigge tilbage på en fantastisk oplevelse på Færøerne. Det er virkelig et spændende feriested, men det er først og fremmest den fremmede udsigt, der lokker. Som turistland har Færøerne meget lidt at byde på, ud over den storslåede natur. Prismæssigt vil man kunne få en charterferie for de samme penge, men det er jo ikke helt den samme oplevelse.

Peter og Ulla har tidligere været på Grønland, der ifølge Peter kan byde på samme storslåede natur. Men Grønland har den fordel, at vejret ikke er så gråt og regnfuldt. Når vejret er godt, så er udsigten helt fantastisk, eftersom luften er så ren. Man kan se meget langt, har Peter og Ulla erfaret.

Men det kan nu alligevel ikke taget vores indtryk fra en særdeles spændende uge fra os. Vi skylder Maersk en stor tak, fordi de lavede vores billetter om, selv om det ikke kunne lade sig gøre på papiret. Derudover skylder vi Peter (og Ulla) en stor tak for invitationen og gæstfriheden.

Erritsø, den 21. august 1996
(Et år og 2 dage efter vores bryllup!)

Tyrkiet 1997

Prolog

Teksten omkring denne rejse er skrevet til Alex's far, Jens, der fejrede sin 60 års fødselsdag med at invitere hele familien til Tyrkiet. Dagbogen blev givet ham som en gave og hele familien var involveret i dagbogens tilblivelse. I teksten er det Jens, der tænkes på, når der står "du".

December 1996 - Juni 1997

I december 1996 ventede vi alle med spænding på at høre, hvor I havde valgt at tage os med hen. Det trak ud - vi blev sat på pinebænken og først den 24. December fik vi en fornemmelse af, at afsløringen snart ville komme. Juleaften lå der små kuverter til os alle med et lille brev indeni. Dette brev fortalte lidt om rejsedato og afgangstidspunkt - men intet om rejsemålet. Det var endnu ikke bestemt - påstod far!

1. Juledag skulle vi alle mødes til julefrokost i Års. Far havde sovet dårligt om natten, men det var nok fordi han ikke havde sovet i sin egen seng - mente han selv. Vi fandt nu senere ud af, at grunden var en ganske anden.

Lige før frokost var alle mødt op, og far ville gerne have, at alle blev samlet, for han havde lige et par ting, som han gerne ville sige. Han var væk et øjeblik, og da han kom tilbage, var han tæt belæsset med pakker og poser. Hans øjne strålede af forventning - som børnenes havde gjort aftenen forinden. Hans stemme dirrede af forventning. Den første afsløring væltede han ud af en stor pose. Spies trøjer, badesandaler og paraplyer til alle mand. Vi skulle altså rejse med Spies - men rejsemålet???

Dernæst fik hver familie tildelt en stor kuvert. Den blev nærmest flået op. Nu skulle spændingen udløses... Tyrkiet eller nærmere Alanya blev altså målet for fars fødselsdag!

Papirerne i kuverten blev de næste måneder studeret mange gange og kufferter blev pakket i tankerne. Der blev holdt flere små møder om ferien og fars fødselsdag. Vi ville gerne gøre noget specielt på hans fødselsdag, når han nu havde valgt at holde den et specielt sted. Vi følte os noget hæmmet af, at vi ikke kendte byen Alanya så godt og ikke havde de kontakter, som man gerne vil bruge, når man skal arrangere noget for andre. Men gå-på modet manglede ikke!

I maj måned var der hele 3 lejligheder til at holde planlægningsmøde og chancerne blev ikke forspildt!

Da vi fik papirerne til jul, syntes tiden til juni uendelig lang og især den sidste måned var svær at kapere - især for de små.

I Erritsø blev der lavet en kalender, der skulle klippes af hver dag. Når kalenderen var helt væk, så var det afgang. Der var rift om at komme først ud af sengen og op for at foretage dagens klip (og den, der ikke nåede det, var altid hysterisk!).

Men dagen oprandt og vi drog alle afsted mod lufthavnen i Aalborg. Spændingen og forventningen stod at læse i alles øjne, da vi mødtes i lufthavnen. Vi havde hver især en trøje på med et motiv, der var relateret til fødselaren. Han havde godtnok givet os ordre på at møde i lufthavnen i Spies trøjerne, men for en gang skyld hørte vi ikke efter, hvad han sagde...

Onsdag den 18. juni 1997

Alle mødte i lufthavnen med tunge kufferter, for der skulle jo være danske sild og rugbrød til alle 14 dage! Der blev spejdet nervøst til vægten under indcheckningen, men heldigvis blev der ikke efterladt noget baggage. Kufferterne fik istedet et skilt på, så der ikke var nogle lufthavnsfolk, der fik dårlig ryg.

Da klokken var omkring 16:45, blev vi kaldt ud til flyveren. Nu var det bare nu. Nogle var mere spændte end andre, da ikke alle havde prøvet at flyve før. Og hvilken oplevelse!!! Suget i maven, da flyveren slap jorden. De store vatkugler, der svævede under os og indimellem var vi heldige og kunne se land under vatkuglerne. Der blev serveret et veltillavet måltid og inden vi havde set os om, var det tid at lande i Antalya. Stevardesserne gav os instrukser i den videre rejse og advarede

bl.a. om de "grønne mænd", der for en skilling ville bringe kufferter fra lufthavnsbygningen og ud til busserne.

Natten var helt mørk og selv om klokken var 21:00, var varmen utrolig. De grønne mænd var der godtnok og Vibe kunne ikke forstå, hvorfor vi skulle passe på dem. Vi klarede selv vores kufferter og steg ombord i bussen, der skulle fragte os den 2 timer lange tur til Alanya. På trods af mørket, var der på turen rig mulighed for at studere det land, som vi var kommet til.

Halvvejs ved målet, blev der gjort holdt ved en købmand. Her havde vi det første møde med tyrkiske toiletter. Ikke nogen specielt udsøgt fornøjelse. De voksne rynkede på næsen mens børnene gav mere højlydt udtryk for deres mening.

Ankomsten til Hotel Empire var meget positiv. Swimmingpoolen var det første vi mødte - altså næstefter receptionen. Det var en flot pool og ungerne havde allermest lyst til at hoppe i. Det blev det nu ikke til.

Vi måtte op og finde vores bolig for de næste 14 dage. Og hvilken bolig. Lejlighederne var store, lyse og rene. Ingen grund til at klage.

Efter en kort udpakning var det efterhånden ved at være sengetid. Vi var alle trætte.
Ikke alle fik tændt for lejlighedens air-condition, og så blev det en varm nat!

Torsdag den 19. juni 1997

Alle fik lov at sove lige så lang tid, de havde lyst. En delegation var sendt efter morgenmad og fandt en hyggelig gammel mand, der dog ikke forstod ret meget af, hvad der blev sagt. De fleste nåede at prøve swimmingpoolen, inden der var informationsmøde kl. 10. Her fik vi viden om hotellet og mange af de aktiviteter, som vi kunne deltage i i den næste tid. Der blev fortalt om, hvad der var værd at opleve i og omkring Alanya. Det lød altsammen meget spændende. Men med Brian havde vi nu vores egen helt personlige guide med. Han kunne både vise og seværdighederne (incl. barerne) og i løbet af ferien viste han også sin topform som krejler. Enten gik han fra tyrkerne uden nogen varer eller også klædte han dem af til skindet (troede han da!) - men meget mere om det senere!

Efter frokost drog de fleste afsted til stranden. Solen stod højt på himlen og temperaturen var over 35 grader, så det var næsten ikke til at holde til.

Marie og Alex tog på en guidet tur rundt i Alanya med bus. Det var meget behageligt, da der var en god air-condition i bussen. Her blev der lejlighed til at kigge byen lidt efter i sømmene og vi så bl.a.:

- Det røde tårn, som vi alle fandt lidt uhyggelig at gå op i, da der ikke var noget gelænder
- En tæppehandler, der viste mange flotte tæpper frem i fantastiske farver
- Borgen på toppen af klippen.
- En imponerende tur i bus op og ned af bjerget

- De flotte strande, der ligger langs hele byen
- Basargaderne

Om aftenen delte vi os i 2 hold.

Opdelingen var nøje planlagt, for Brian og Karin skulle ned på havnen for at se, om vi kunne leje en båd til den store fødselsdag.

Alex og du aflagde besøg hos en frisør. Det skulle være så billigt - og det var det da også. 2 barberinger og 1 klipning (Alex) for 100 kr. Der var en venlig tjener, der havde vist vej til frisøren og vi kvitterede ved at spise på den restaurant, hvor han arbejdede - Golden Plate. Brian og Karin spiste også i centrum - dog ikke samme sted.

Da børnene den aften var blevet puttet, sad vi voksne på terassen og nød en kold øl. Det var næsten ikke til at slippe. Alle disse nye oplevelser, nye lyde, varmen...
Bare sidde lige så stille og snuse alt det ind.

På et hjørne ved hotellet sad taxachauffører ved deres biler på en stol og sov. Et andet sted kom turistbusserne tilbage efter dagens dont og chaufførerne gik til ro i bussernes bagagerum. Et 3. sted var nogle igang med at rejse et telt. Der var aktiviteter igang alle steder, selv om klokken var over midnat.

Fredag den 20. juni 1997

Efter morgenmaden tog nogle i tyrkisk bad - også kaldet Mimosa Hamam. Efter omklædning eller afklædning, om man vil, blev vi vist ind i et rum, hvor der hele vejen rundt var marmorbænke.
I midten af lokalet var der et stort marmorbord, hvor der kunne ligge 3-4 personer. I dette lokale sad vi så og kogte i ca. ½ time. Oppe på det store marmorbord blev vi skrubbet. Det var en behagelig fornemmelse, at blive skrubbet grundigt - mindre behageligt at ræse rundt på bordet uden at have kontrol over sin krop.

Efter en kort pause i caféen, var det tid for massage. Massøren startede simpelthen med fødderne og arbejdede sig op gennem hele kroppen, for til sidst at massere hovedet. Det var dejligt for de fleste, men hvis man har infiltrationer i musklerne, så mærkes de med det samme. Alex havde et par svage punkter, og der måtte flere gange ekstra assistance til, for at holde ham - til stor morskab for de tilstedeværende - bortset fra Alex!

Brian og Jette leverede dagens overraskelse til frokost. De havde nemlig taget tørrede jyder med hjemmefra. Det var svært at holde det hemmeligt, for når man steger tørrede jyder, så kan det lugtes i miles omkreds!

Efter frokost gik nogle i en lokal bazar, der i nattens løb var blevet stablet på benene. Her blev der for første gang mulighed for at prøve sit handelstalent af. Nogle kom så galt afsted, at de ragede uklar med de lokale handlere.

Senere på eftermiddagen var der nogle, der besøgte et stort grøntsagsmarked. Her var der grøntsager, frugt, krydderier, ost og fisk i et stort virvar. Æg stod og "kogte" i varmen ved siden af ost og meget andet. Lige et sted for salmonellaen og levnedsmiddelskontrollen.
Fredag aften spiste vi alle på en lille restaurant nær hotellet. Det var en småirriterende svensktalende tjener, der lokkede os ind. Han havde heldigvis travlt med at underholde en flok svenskere, der var lidt småberusede. Så havde vi da fred for ham. Erik benyttede ventetiden mellem hovedret og dessert til at gå til barberen. Også han blev klippet, barberet og brændt efter alle kunstens regler.

Lørdag den 21. juni 1997

Hele dagen hyggede vi og badede ved poolen. Ungerne nød at kunne sejle rundt i poolen med alle deres badedyr.

Solen havde efterhånden fået godt tag i nogle og flere gik en urolig nat i møde på grund af svedne rygge og skuldre.

Lørdag aften delte vi os igen, for at tage ud og spise. Det at spise på restaurant i Tyrkiet er en oplevelse for sig. Når man går ud, for at finde et sted at spise, bliver man konstant stoppet af tjenere, der med alle mulige overtalelsesevner forsøger at få en ind på netop hans restaurant. Han tilbyder gerne en gratis flaske vin eller 10 % rabat, for at lokke.

Når man så endelig får bænket sig et sted, er det en fornøjelse at se, hvordan tjenerne pusler om deres kunder. De giver sig tid til at snakke lidt og det er en helt speciel oplevelse at se, hvordan de tager sig af børnene. I danske restauranter kan man sagtens opleve, at børnene er en byrde for tjenerne.

Denne lørdag aften var vi havnet på en restaurant, der hed Golden Plate. Tjeneren hed Masall og han fortalte om sig selv. Han var kurder og havde rejst 650 km. for at få et bedre betalt arbejde end han kunne få i sin hjemby. Arbejdsdagen var på ca. 15 timer - 7 dage om ugen. Lønnen var 40.000 - 50.000 om måneden. Til stor fornøjelse for børnene, satte han sig på et tidspunkt for enden af bordet og foldede servietter sammen med børnene. Det ville da være ganske utænkeligt i Danmark.

Brian og Jette havde inviteret Alex og Marie op i nærheden af borgen, for Brian kendte et sted, hvor der var en forrygende udsigt over Alanya.

Taxaen blev prajet og Brian skulle nok vise vej. Hver gang vi nåede en restaurant på vej mod toppen, sagde Brian: "Nej, det er ikke her. Videre!".

Til sidst holdt vi næsten på toppen ved borgen og chaufføren måtte bekendtgøre, at nu var der ikke flere restauranter. Så måtte vi nedad igen. Pludselig kom chaufføren i tanke om en

restaurant, der lå lidt væk fra "hovedvejen". Han kørte os dertil, men denne restaurant havde ingen udsigt. Det var faktisk kun en lille familierestaurant.

Vi fortsatte ned ad bjerget og fandt et sted, som vi valgte at besøge. Udsigten var fantastisk. Man sad næsten ude på kanten af klipperne og kunne se næsten direkte ned på Alanya by, der lå langt under os.

Betjeningen var venlig. Den unge pige, der havde hilst os velkommen, viste sig også at være kokken - og indimellem tjener. Det blev til grillet fisk og et enkelt stykke oksekød.

Alle var godt trætte, da vi nåede tilbage til hotellet og eftersom vi alle var blevet fortrolige med air-conditionen, kunne vi formodentlig se en kølig og rolig nat i møde...

Søndag den 22. juni 1997

Solen stod også denne dag højt på himlen, og eftersom der stadig var mange dage tilbage, var der råd til at slappe af. Nogle tog til stranden mens andre blev på hotellet ved poolen. Dejligt blot at dase.

Om aftenen var der mandeaften. Mændene drog afsted og lod de stakkels kvinder og børn tilbage. Kvinderne overraskede dog - de var nemlig ikke så rådvilde! Tasker og klapvogn blev pakket og så drog de afsted med børnene til Pizzaria - ganske hyggeligt.

Mændene tog en taxa til centrum. Efter lidt vandren i gaderne blev vi enige om at tage en taxa op på bjerget, hvor Brian kendte en restaurant hvorfra der skulle være en storslået udsigt over Alanya. Taxaen blev prajet og Brian skulle nok vise vej. Hver gang vi nåede en restaurant på vej mod toppen, sagde Brian: "Nej, det er ikke her. Videre!". Til sidst holdt vi næsten på toppen ved borgen og chaufføren måtte bekendtgøre, at nu var der ikke flere restauranter. Så måtte vi nedad igen.

Pludselig kom chaufføren i tanke om en restaurant, der lå lidt væk fra "hovedvejen". Han kørte os dertil, men denne restaurant havde ingen udsigt. Det var faktisk kun en lille familierestaurant. Vi fortsatte ned at bjerget og fandt et sted, som vi valgte at besøge. Udsigten var fantastisk. Man sad næsten ude på kanten af klipperne og kunne se næsten direkte ned på Alanya by, der lå langt under os. Betjeningen var venlig. Den unge pige, der havde hilst os velkommen, viste sig også at være kokken - og indimellem tjener. Det blev til grillet fisk og et enkelt stykke oksekød.

Den samme taxa hentede os igen og bragte os ned til havneområdet, for nu skulle mændene slå til søren! Vi fandt først et sted, hvor vi syntes, at drinksene var for tynde. Så Brian forlangte at få lov til selv at mixe drinks. Det var ikke noget problem. Heller ikke, at de ikke havde de ingredienser, som Brian skulle bruge. Dem sendte de da bare bud efter. Næste stop var et noget skummelt foretagende. Vi valgte stedet fordi det måtte have en god udsigt over havneområdet. Det viste sig at være et hotel. På terassen sad der kun en flok lokale herrer og snakkede. Men vi blev da betjent og kunne få en øl. Spiritus havde de desværre ikke. Tjeneren satte sig hen til os og var meget

snakkelysten. Det varede heller ikke længe, før han gerne ville sælge os nogle lokale "sild". Det kunne han slet ikke forstå, at vi ikke var interesseret i! Vi skyndte os videre og valgte at tage hjem på hotellet, for klokken var efterhånden blevet mange.

Mandag den 23. juni 1997

Formiddagen gik ved poolen.

Efter frokost blev der hyret en lokal taxachauffør, og så drog nogle af os på sightseeing. Borgen, som tårner sig op i havet ud for Alanyas centrum var målet. Køreturen derop var en oplevelse for sig selv. Vejene var smalle og svingene meget skarpe. Specielt spændende blev det, når der kom modkørende trafik. Men vores taxachauffør havde heldigvis masser af rutine, og han kørte pænt med os.

Første stop var Kleopatras hus. Turen herop var ikke på asfalt eller grusvej - nej nærmest på klipper, men det viste sig at være hele besværet værd. Udsigten her var bare flot, men mens man stod og sukkede over den flotte udsigt, så påstod vores guide (Brian), at vi ikke havde oplevet højdepunktet på denne tur endnu. Det lød lidt utroligt, men vi måtte senere sande, at han havde ret. Efter en halv times vandring her, gik turen videre op til selve borgen. Den ligger "lidt" højt havoverfladen. Nøjagtig hvor højt det var, ved vi ikke, men lokale folk mente, at det var omkring 1200 meter over havoverfladen.

Helt heroppe fik vi en naturoplevelse, som næsten tog pusten fra os. Det var så smukt, at det ikke kan beskrives med ord. Vi vandrede rundt i cirka 1 time, og så gik det nedad igen. På turen ned var der adskillige steder, hvor lokale kvinder solgte duge. Vi gjorde stop et sted, hvor vi så, hvordan man vævede tørklæder med silketråd.

For foden af bjerget, hvor borgen ligger, er der en drypstenshule, som skulle afslutte denne dags udflugt. Den er ikke særlig stor, men det var meget facinerende med alle disse dråber hængende ned fra loftet.

Godt varme og måske lidt trætte vendte vi hjem til hotellet, hvor vi denne aften havde valgt at spise hjemme og gå tidlig til ro, for imorgen var det dagen.

Da mor og far var gået i seng, blev der travlhed omkring på de små værelser.

Aftalen inden man gik til ro var, at vi alle skulle mødes i receptionen kl. 9:00 næste morgen. Far vidste på dette tidspunkt endnu ikke, hvad der skulle ske, men vi håbede, at han ville synes om måden, hvorpå han skulle fejre dagen.

Møbler blev flyttet rundt. Der blev dækket bord, klistret flag både her og der. Tasken blev pakket til næste dags udflugt og så var det ellers nat.

Tirsdag den 24. juni 1997

Så var det dagen, som vi havde snakket så meget om, og havde glædet os så meget til. Klokken 8:00 var alle mødt op på altanen under far og mor's altan.

Fødselsdagsbarnet sad intetanende på terassen ovenpå og nød sin morgenkaffe i fred og ro. Det blev nu snart slut med denne ro. Et blandet kor sang fødselsdagssang så højt, at det kunne høres ovenpå. Derefter var der fælles kaffe med gaveoppakning og oplæsning af breve som Houborg, PIO og Jytte havde skrevet.

Klokken 9:00 var der afgang med dagens overraskelse. Far tog afsted med mange tanker i hovedet - men mange gode forslag til, hvad han mente, der skulle ske. Han gættede også målet for dagens udflugt, selv om han blev kørt en omvej til havnen. Det så ud til, at han var tilfreds.
Denne tur blev også en oplevelse, som man aldrig vil glemme. Naturen, klipperne, stranden - så helt anderledes ud fra en båd og vandet var et kapitel helt for sig selv. Det var bare så blåt og klart. På turen blev der gjort stop flere gange, så de badelystne kunne springe i.

Efter 3 - 4 timers sejlads blev ankeret kastet ud i en lille bugt og kaptajnen gik igang med at tilberede vores frokost. Den bestod af kebab, kylling, salat og spaghetti. Meget lækkert! Efter frokosten kom der mavedansere ombord og fødselsdagsbarnet, Brian og Erik optrådte på festlig vis sammen med disse to mavedansere.

Der var en livlig aktivitet omkring båden med masser af forskellige tilbud om is, jetski, gummiræs efter motorbåde o.s.v. Sjovest var det, da Alex og Erik blev parkeret i hver sin gummiring og så ræsede de efter en motorbåd med måsen lige i vandskorpen.

Senere blev der drukket champagne og åbnet flere pakker.

Vi var tilbage i Alnalya igen kl. 17:30, adskillige oplevelser rigere. Vel hjemme igen, et hurtigt bad og omklædning. Og så var vi igen klar til at drage af. Denne gang mod Snowdrop, hvor aftenens fest skulle være. Snowdrop er en stor, flot restaurant, som ligger langt oppe i bjergene bag Alanya. Turen herop var en stor oplevelse og oplevelsen på Snowdrop blev ikke mindre.
Der blev serveret tyrkisk buffet - meget lækker mad. Her var alt, hvad hjertet begærer.

Derefter var der underholdning med tyrkiske folkedansere. Erik og Tanja blev hevet op og skulle deltage i underholdningen - hvilket de gjorde til bravour! Senere var der mavedans, som havde set Erik brilliere tidligere - så han blev straks hyret igen. Han har sikkert hvisket et eller andet i øret på mavedanseren, for efterfølgeren til Erik blev fødselsdagsbarnet, som også kunne underholde!

Ovenpå alt den underholdning, blev der budt op til dans, og der blev danset flittigt af både store og små. Adskillige timer senere, mange oplevelser rigere, vendte vi tilbage til Empire.

Onsdag den 25. juni 1997

Det var en ren afslapning ved poolen hele dagen. Alle var vist lidt trætte ovenpå gårsdagens begivenheder.

En delegation drog til stranden for at kigge på fisk. Nogle var meldt til en dykkertur dagen efter og det var rart at være lidt "forberedt". Alex var noget betænkelig og overvejede alvorligt at melde fra til turen. En tur i havet med Dannys snorkel gjorde udslaget: Alex ville ikke med, idet han ikke kunne få luft. "Prøv lige min snorkel", sagde Brian. Så gjorde dét udslaget! Den var noget større og der var masser af luft at hente - så Alex blev også klar til at dykke...

Torsdag den 26. juni 1997

De lokale taxachauffører havde sørget for en ganske særlig underholdning for os, idet de var ved at bygge et lille hus foran vores hotel. Det var vældig sjovt at se, hvordan de greb den opgave an. Det var ikke samme grundighed, der prægede dette byggeri, som vi er vant til i Danmark. Selve huset kom samlet på ladet af en lastbil.

Idag skulle dykkerholdet i ilden. Alle var spændte! Under en kort instruktion, lærde vi lærte de tegn, som vi skulle benytte, hvis vi havde problemer, var ved at løbe tør for ilt, ville op til havoverfladen eller blot sagde: Alt er O.K.

Brian ville gerne tage billeder under vandet og havde tilladt sig at låne Christians kamera til det formål.

I en lille båd blev vi sejlet rundt om klippen, hvor borgen er. Her skulle vi først dumpe nogle svenskere, der skulle ned på 40 meters dybde (det er meget!), blev vi sejlet helt ind til klipperne. Her skulle vi vippe bagover rælingen på båden - med vores iltflasker på ryggen. Lidt ubehageligt, når man ikke har kontrol over sig selv... De 2 instruktører ville tage os ned på 2 meters dybde. Hvis vi alle havde det godt dér, kunne vi fortsætte længere ned. Men vi nåede ikke ret langt i forløbet, før der kom for meget strøm og dermed for mange bølger. Hurtigt blev vi fisket op i båden igen og vi ventede så et stykke tid på de svenske dykkere. Det viste sig, at en af dem var blevet dårlig, så de var gået op lidt tidligere end beregnet.

På grund af det dårlige vejr, blev vi istedet sejlet om på modsatte side af klippen - samme side som havnen. Her var vandet helt roligt og det var noget lettere at dykke. Det gik stille og roligt og alle nåede at nyde den natur, som ellers normalt er umulig at kigge på. Erik følte sig ikke helt tryg ved situationen og afbryd sin tur efter kortere tid. Brian og Christian fik til gengæld lov til at tage en ekstra tur, da de havde sparet pænt på deres iltbeholdning.

Efter den veloverståede dykkertur slappede vi af med en kold øl i dykkerklubbens café. Klokken var efterhånden blevet mange, så vi skyndte os tilbage til hotellet og de andre, der ventede med frokost.

Ud over "dykkerne" var der ikke sket de vilde udskejelser om formiddagen. De tilbageværende havde slappet af og hygget sig ved hotellets swimmingpool.

Efter frokost tog nogle til stranden for at bade. Andre valgte at blive på hotellet mens andre igen gik på shoppetur.

Far modtog en flaske champagne fra Spies guiderne. Den blev der taget hul på et par dage senere...

Fredag den 27. juni 1997

Alle var på besøg i bazaren. Tiden begyndte at tælle den forkerte vej og skulle der handles, var det måske snart.

Ejeren af restaurant Snowdrop havde inviteret os på kaffe og lagkage til billig penge. Så hen på eftermiddagen steg vi igen ind i restaurantens egen dolmus for at blive fragtet til Snowdrop. Vi havde en aftale med direktøren om, at han ville invitere en guldsmed til at komme og vise os smykker, mens vi var deroppe. Men et eller andet var gået galt, for denne guldsmed var der ikke. Direktøren kunne godt arrangere et møde med ham dagen efter, men det var vi ikke interesseret i at bruge mere tid på. Kagebordet var overvældende. Lagkagen smagte ganske simpelt rigtig lækkert!

Ingen havde lyst til at spise på restauranten. Vi ville hellere ned i byen og spise. Desværre var restaurantens dolmus netop kørt og ville først være retur 1 1/2 time senere, så vi måtte pænt vente. Den ventetid fik de negative vibrationer frem. Vi havde nok en ide om, at ejeren ville beværte os en smule i ventetiden, mens han nok synes, at det var træls, at vi ikke ville overvære en demonstration af guld og sølv. Men hjem kom vi da!

Om aftenen delte man sig igen, for at tage ud og spise.

Lørdag den 28. juni 1997

Denne dag var der arrangeret en heldagstur, hvor vi havde lejet vores faste taxachauffør og hans fætter, til at køre med os.

Turen gik først mod Manavgat Vandfaldet. Dette lå ca. 1 times kørsel fra Alanya. Manavgat Vandfaldet var en flot oplevelse.

Efter en times tid og en stor kold forfriskning, var det tid at vende tilbage mod Alanya, for derfra at fortsætte op i bjergene til et picnic sted. Turen op i bjergene var utrolig flot og også lidt nervepirrende. Picnic pladsen var endnu en stor oplevelse. Spisestederne lå midt i floden og bjergene rejste sig som kæmpemure op ved den ene side. Bare så flot.

Der skulle vi nyde vores frokost. Vi valgte ikke at sidde med fødderne i det kølige flodvand, men der var også rig mulighed for at få et bord ved flodbredden og det uanset om man ville sidde på jorden eller om man ville sidde i træerne. Før frokosten var der nogle stykker, der fik lyst til at bade i det kolde flodvand. En del valgte nu at kigge på.

Efter en god frokost og nogle gode naturoplevelser, var det igen afgang mod Alanya. Vi var blevet inviteret hjem til vores taxachauffør. Det var meget spændende at komme ud af det turistprægede Tyrkiet. Det var ikke just et villakvarter, som vi kender det, at han bor i. Det var et stykke oppe i bjergene - op af snørklede og smalle veje og stier. Der var ikke asfaltvej frem til huset. Vi måtte på en lille vandring og vi havde nok mest af alt lignet en flot ubehjælpsomme bjerggeder, da vi gik ned til huset.

Vi kom frem til chaufførens hjem, som han delte med sin kone og datter. Hjemmet var på ca. 40 kvm, men hvad gør lidt plads, når der er masser af hjerterum!! Vi blev beværtet med dejlig kold sodavand og til lejligheden friskbagt kage. Det var spændende at se et tyrkisk hjem. Godt træt af dagens mange indtryk, vendte vi igen snuden mod Empire.

Søndag den 29. juni 1997

Dagen blev tilbragt på stranden. De sidste handler blev gjort og vi var efterhånden ved at være gode til at handle, idet vi snart kendte prisniveauet på de enkelte typer af varer, som vi gerne ville have. Selv om det ikke var så udbredt som tidligere, så blev der stadig serveret æblethe i butikkerne. Det foregår typisk ved at forretningsfolkene kalder på en lille dreng, der kommer med det nødvendige antal glas med æblethe på en lille bakke. Mens man drikker theen, der mest af alt smager af varm æblejuice, kan man så diskutere prisen. Af guiderne var vi instrueret om, at vi kunne regne med at slå ca. 30 % af den pris, som vi først fik.

Alex og Marie var bl.a. inde for at købe en læderkuffert. Prisen var 13 mill. Lira. Dén pris var meget mere, end de ville give og gjorde antydning til at gå. Der blev serveret the og Alex bød 8 mill. for kufferten. Efter en opringning (efter sigende til forretningens ejer) faldt prisen til 11 mill. lira. Og står man fast, så kan man være heldig, for kufferten faldt fra 13 mill. lira (ca. 650 kr.) til 8,5 mill. lira (ca. 425 kr).

Mandag den 30. juni 1997

Vi var nu så tæt på en afslutning af ferien, så det gjalt om at få suget så meget sol til sin krop som overhovedet muligt. Vi tog til stranden og kunne efterhånden klare alt det sol, der kom i nærheden af os. Sandet på stranden brændte, så man ikke kunne gå på det med bare tæer. Til frokost begyndte vi også at få tømt de mange slatter, som havde hobet sig op i de forskellige lejligheder, og det var bestemt ikke kedeligt!

Tirsdag den 01. juli 1997

Sidste hele dag på rejsen. De fleste havde vist set det, som de gerne ville se, så alle valgte at gentage gårsdagens begivenheder. Først til stranden. Idag var det endnu varmere end igår. Det skønneste sted var ude i vandet!

Middagsmaden blev fortæret hos Ali, der har til huse på stranden med en intermistisk bar. Maden hentes hos naboen, der mere ligner et cafeteria.

Mads og Erik skulle prøve en tur med faldskærm. Det foregår ved, at man får en sels omkring livet og når faldskærmen er ledig, kobles den på selen, der igen er sat fast til en båd, der trækker faldskærmen og (forhåbentlig) Mads og Erik i luften. Vinden var svag, så de kom ikke så skrækkelig højt op, men udsigten har sikkert været forrygende alligevel.

Efter frokosten slappede vi af på og omkring hotellet. Der var for varmt at bevæge sig alt for meget ud, så vi hyggede os istedet. Om aftenen skulle vi tage afsked med vores taxachauffør. Marie og Alex forærede ham en klapvogn, som de havde haft med. Den var godt brugt og ville nok skabe noget mere lykke i Tyrkiet end hos en dansk familie.

Alex havde fundet en restaurant, hvor de hjertens gerne ville købe alt, hvad der stod Spies på. Det indbragte nogle kolde øl!

Far ville gerne, at vi spiste sammen den sidste aften. Stedet skulle være "No Name" - en restaurant ikke langt fra hotellet. Flere af os havde besøgt stedet i løbet af ferien og alle havde været tilfreds. Men denne aften kunne de ikke tage sig sammen. Vi ventede 45 min. på at få noget at spise. Vi brokkede os, for klokken var efterhånden mange og vi var alle ved at være sultne og trætte. Der gik yderligere 15 min. og da der stadig ikke var kommet noget mad, valgte vi at forlade stedet. Det var lidt kedeligt, for det var næsten for sent at finde et andet sted at spise. Vi blev spredt lidt for alle vinde - efter de ønsker, som hver familie havde. Det blev en af de aftener, som man ønsker, at man kunne gøre om igen. Mest synd for far, der gerne ville have haft os samlet denne sidste aften.

Onsdag den 02. juli 1997

Onsdag morgen var der hektisk aktivitet på værelserne. De sidste kufferter skulle lukkes og det var vist lidt problematisk for nogle.

Klokken 8:30 var der afgang fra Empire mod lufthavnen i Antalya. En pragtfuld ferie var ved at nå sin afslutning. De kufferter, der på vej til Tyrkiet var tungt lastet med rugbrød, smør, leverpostej, sild og snaps, var nu istedet læsset med the, tæpper og tøj. Alex og Marie ramte den ideelle vægt, idet deres kufferter tilsammen vejede 79,8 kg - max. vægten er 80 kg!

Efter check-in var der masser af tid til at kigge på toldfrie butikker, se på fly, der landede og startede samt nyde den obligatoriske øl!

Spies havde 3 fly på plakaten, et til København, et til Århus og et til Ålborg. Vi stod for at skulle flyve sidst, men da de to andre fly var forsinkede, kunne vi stort set planmæssigt sætte os ombord i flyet.

Flyveturen hjem forløb helt planmæssigt. Selv om det kan være langt for små børn at skulle sidde nogenlunde stille i næsten 4 timer, så var der ingen problemer.

Desværre var der ikke så forfærdentlig meget at se på op gennem Europa, da det meste af turen var overskyet. Det var i de dage, hvor mellemeuropa modtog forfærdentlig meget regn.

Heldigvis var vejret bedre i Danmark. Der var næsten 20 grader og nogle regnbyer, bekendtgjorde kaptajnen. Under indflyvningen til Ålborg fløj vi tæt hen over Anholt, der lå i klar sol. Ålborg lufthavn modtog os med en kraftig regnbyge - så var vi ikke i tvivl om, at vi var tilbage i Danmark!

Tenerife 1998

Prolog

Jeg er gift og har 2 dejlige børn. Før jeg fandt min kone Marie, rejste jeg meget på charterferie med mine forældre. Det var typisk Gran Canaria og Costa del Sol, der stod for tur. Det siger sig selv, at når man stifter familie, så vil det være mest naturligt, at tage med dem på ferie. Men denne gang gjorde jeg en undtagelse, idet Marie opfordrede mig til at tage en tur med mine forældre - som "i gamle dage". Den opfordring blev ikke overhørt. Vi skyndte os at få bestilt en rejse - sæt nu hun fortrød igen!

Selv om vi var i nogenlunde god tid, så var markedet næsten støvsuget for rejsemål, primært fordi vi skulle af sted i vinterferie ugen. Men hos Herning Rejser lykkedes det at finde en tur til Tenerife, nærmere bestemt Los Christianos, så det blev til en uge på Harbour Castle. Efter, at vi havde bestilt rejsen, ville en af mine kollegaer og rejsekammerat, Torben, også gerne med. Det kunne desværre ikke lade sig gøre, da alt var udsolgt. Eneste chance var, hvis vi flyttede ca. 15 km. udenfor Los Christianos til et område, der hedder Golf del Sur. Det valgte vi ikke at gøre og efter at have besøgt området, er vi sikker på, at vores beslutning var rigtig, selv om det så "kostede" en plads til Torben.

Søndag den 15. februar 1998

Vi var som sædvanlig i god tid i lufthavnen i Billund. Det er altid rart, at have godt med tid forud for en rejse, og der skulle jo gerne være plads til en punktering på vej til lufthavnen. Alt forløber planmæssigt og vi stiger om bord på Sterling flyet, der skal bringe os mod Tenerife. Allerede inden da har vi fået beskeden, at vi på grund af stærk modvind, er nødt til at mellemlande i Portugal, for at få mere brændstof på. Denne skæbne deler vi med alle de øvrige fly, der skal til de Kanariske Øer denne morgen (alene til Tenerife, er der 4 fly). Turen nedad går helt, som det plejer. God mad og drikke på flyveren og inden vi får set os om, er vi landet i lufthavnen i Faro, der ligger i det sydøstligste Portugal. Det tager godt en ½ time, at få tanket op og snart er vi atter på vej mod Tenerife. Vores rejse forlænges totalt set med 2 timer på grund af modvinden og mellemlandingen. Sterling kompencerede forsinkelsen med en drink til alle, og så var de sidste sure miner væk...

Urene skal sættes en time tilbage i forhold til dansk tid. Vi ankom hen på eftermiddagen til ca. 25 graders varme, så vi svedte godt inden vi nåede frem til hotellet, hvor vi kunne skifte tøj til noget mere passende. Hotellet ligger i udkanten af Los Christianos, ca. 20 min. fra stranden.

Placeringsmæssigt og størrelsesmæssigt minder hotellet meget om vores sidste hotel i Tyrkiet (sommeren 1997). Vi havde i forvejen sendt en fax til hotellet, idet vi oprindeligt havde bestilt en 1-værelses lejlighed. Vi var imidlertid indstillet på at betale ekstra, hvis vi til gengæld kunne få mere plads og måske et ekstra rum. Jeg havde nær sagt: selvfølgelig havde hotellet ikke modtaget vores fax. Det er lidt irriterende, at man sender sådan en fax afsted, og så sker der bare ikke mere, men det passer meget godt til mine forventninger til de kære spaniolere. Faktisk forsøgte receptionisten - en sur gammel kone - at bilde mig ind, at hotellet overhovedet ingen fax havde (det skulle senere vise sig, at hun ikke talte sandt) Nå, pyt, vi klarede os med den lejlighed, som vi havde fået.

Vi pakkede vores ting ud og spiste sen frokost. Kl. 17 var vi indbudt til informationsmøde. Det skal man ikke gå glip af, for der er altid gode råd og tips at hente. Om ikke andet, så kan man høre om de ture, som rejseselskabet arrangerer og derudfra planlægge sin ferie. Herning Rejsers informationsmøde blev holdt på restaurant Buffalo ved havnen i Los Christianos. På denne restaurant havde mine forældre tidligere spist, så da guiderne præsenterede en aften på denne restaurant, aftalte vi, at dén tur ville vi med. De 2 guider var meget friske til at præsentere turene og give råd og vejledning om opholdet på Tenerife. Vi fik et klart billede af, hvilke ture, som vi godt ville med på og der tegnede sig hurtigt et skema over, hvordan ugen skulle planlægges. Vi er vant til, at rejseselskabet tilbyder en velkomstmiddag i forbindelse med informationsmødet, men det var ikke tilfældet hér, så vi måtte selv ud og finde vores aftensmad. På internettet havde vi inden ferien læst om gode madsteder i og omkring Los Chrisianos, og vi valgte at kaste os over en Thai restaurant, som guiderne kunne bekræfte var god. Vi havde ikke nogen akkurat adresse, men på trods deraf, lykkedes det os nemt at finde frem til restauranten. Vi gik ad strandpromenaden fra restaurant Buffalo og drejede ind i byen efter et stykke tid. Jeg holder

meget af asiatisk mad men er nok blevet en smule træt af kinesiske restauranter. Jeg finder deres mad lidt kønsløst og hvis du bestiller en 7-retters menu, så er det lige før, at de enkelte retter smager ens. Det skulle det Thailandske køkken ikke så gerne - ihvertfald er der mere krydderier i maden. Restauranten hed ikke det, som vi havde læst på internettet, men placeringen passede perfekt og da Los Christianos ikke er oversvømmet med Thai restauranter, så er jeg overbevist om, at vi havde fundet den rigtige. Jeg fik ikke fat i navnet, men det var noget med Bangkok. Maden levede helt op til mine forventninger og også mine forældre var begejstrede. Forretten bestod af en fiskesuppe med forskellige slags fsk. Det smagte lækkert og far mente, at det var den bedste suppe, han nogensinde havde fået - og det siger ikke så lidt! Til hovedret bestilte vi 3 forskellige retter, som vi så kunne smage af. Det blev til en omgang dybstegte kæmperejer (og de var store), fiskeret med forskellige slags fisk og en omgang oksekød med rød og grøn peber. De 2 sidstnævnte retter var ligesom suppen pænt krydret uden dog at være uspiselige for os. Jeg er ved at planlægge en tur til Thailand senere på året og madmæssigt venter jeg mig meget!

Godt mætte (på en dejlig måde) forlod vi restauranten, selv om det var lidt svært. Der sad nemlig 2 meget lækre "sild" overfor vores bord, så far var ved at få hold i nakken. Efter en god gåtur, hvor vi egentlig var klar til at tage hjem, faldt vi over et sted, som guiderne havde nævnt. Det er en bar meget tæt på restaurant Banana Garden. Her optræder 3 piger med playback musik. Stilen er a la Spice Girls, men musikken er meget varieret og de kan bare synge! Vi vandt en flaske champagne, men da de var udgået for champagne, fik vi en tilgodeseddel og måtte vende tilbage senere på ferien. Aftenen sluttede med en taxa hjem. Vi lukkede hotellets bar kl. 23 og fik en godnatdrink på vores altan, inden vi ved midnatstid kravlede til køjs - godt trætte.

Mandag den 16. februar 1998

Efter en god nats søvn var vi klar til at kigge nærmere på øen. Jeg startede dagen med en svømmetur i swimmingpoolen og så en gang morgenmad. Vi glædede os til, at smage det spanske morgenbrød. Hotellets sure dame havde henvist os til et supermarked umiddelbart overfor (på et Ving hotel), men det viste sig, at der var et stort supermarked bag hotellet, så det måtte vi kigge nærmere på. Her var alt hvad hjertet begærer - selv danske varer såsom brød, smør, spegepølse, sild osv. Så det kan ikke betale sig at slæbe disse ting med hjemmefra, hvis man som os har de lyster.

Efter morgenmaden gik vi ned til vandet og vandrede langs strandpromenaden. Det var en dejlig tur, der på mange måder minder om strandpromenaden i Playa del Ingles på Gran Canaria. Tenerife er en vulkanø og det ses bl.a. i valget af materiale til strandpromenadens gelænder: små vulkanstykker, der dekorativt er cementeret op. Til forskel fra standpromenaden i Playa del Ingles, var der hér masser af forretninger at kigge på og efter at have slentret nogle timer, fandt vi en restaurant, hvor vi fik hvidløgsbrød, æg, bacon og pommes frites. Vi blev godt mætte, hvilket vi også burde, for prisen lå et godt stykke over gennemsnittet for området. Det lærte os at kigge lidt bedre efter... Ca. kl. 15 tog vi en taxa hjem til hotellet og en middagslur. På det tidspunkt havde vi også fået det sol, som vi som nybegyndere kunne holde til. Vi havde fået at vide, at vejret i ugen op til vores ferie havde været meget dårligt. Det havde faktisk regnet i hele den foregående uge, så vi var lidt heldige med vores sol. Eftermiddagn sluttede med en tur i swimmingpoolen og en

snak med en fra Års. Han var musiker og far og mor mente, at de havde været til en fest, hvor han havde spillet.

Vi sætter stor pris på god mad og madstederne vælges med omhu. Aftenens spisested var anbefalet af guiderne fra Herning Rejser. Det hed Banana Garden og skulle efter sigende være et af de bedste spisesteder i Los Christianos/Las America. Vores forventninger viste sig at være lidt for høje. Det var en stor restaurant og det bar maden desværre også præg af. Forretten blev serveret stort set umiddelbart efter, at vi havde bestilt den. Den smagte såmænd udmærket dog uden på nogen måde at overraske os. Til hovedret havde min far og jeg bestilt Chateaubrian. Igen var kødet såmænd godt nok men tilbehøret var en være gang slatten grøntsager. Sovsen var skuffende. Aftenen viste os også, at det ikke kan betale sig at købe specielle vine, medmindre man er indstillet på at betale 3-4 gange prisen i forretningerne hernede. Man skal holde sig til husets vin, der typisk er en udmærket vin.

Efter vores besøg på Banana Garden blev det tid til et genhør med vores 3 piger på "stambaren". Denne aften var der dog Elvis show først.

På Tenerife er der flere Elvis imitatorer og guiderne havde fortalt, at denne version var en fed mand, der gik meget op i rollen. Min forbavselse var derfor stor, da entertaineren viste sig at være på min størrelse! "Fed" - ja, så blev man endnu engang mindet om, at man ikke længere er 20 år! Nå, han gjorde det nu godt.

Det var vældig morsomt og bagefter dukkede de 3 piger op. De fik sig nogle små gevesenner undervejs. Hvis de fortsætter i de tempo, så bliver de ikke gamle, var vi enige om. Klokken var over 12, inden vi nåde til sengs.

Tirsdag den 17. februar 1998

Vi var oppe inden solopgang. Ja, det kan man sagtens sige, idet solen først kommer frem omkring hotellet kl. ca. 9:30. Det skyldes, at der ud for hotellet er et bjerg, der tager udsigten til solen fra morgenstunden. Guiderne havde besøgstid på hotellet i dag kl. 9.15, men da jeg kom derned, var der mange mennesker. Efter nogen ventetid, valgte jeg at vende tilbage igen kl. 10:00. Men det hjalp ikke meget. Der var stadig ventetid på. Det føles lidt irriterende at skulle bruge sin dyrebare ferietid på at vente. Det bedste råd må være, at stå klar ved guidernes bord i god tid inden kl. 9:15, så man er en af de første, der kommer til. Vi fik købt vores billetter til ø-rundturen, der skal foregå imorgen. Derefter lejede vi senge ved hotellets pool. De kostede 300 ptas. pr. seng (ca. 15 kr.). Lidt dårligt, at de ikke er gratis for hotellets gæster. Formiddagen blev brugt til at slappe af i og omkring poolen. Fra baren smagte vi juice af friskpressede appelsiner. Det smager altid fortræffentlig. Frokosten på altane med den obligatoriske sild og en snaps blev efterfulgt af en par timers middagslur ved poolen. Hér vækkede far en del opmærksomhed med sin snorken. Det var faktisk så slemt, at jeg fortrak til swimmingpoolen. Der var ingen, der skulle se, at jeg kendte det snorketræ!

Efter kaffetid tog vi en taxa ud til en lille by, der ligger ca. 10 km. fra ferieområdet.. Adeje (udtales Adeich). Det var en af de ting, som jeg havde læst om på internettet. I Adeje var der dels en flot gåtur gennem en kløft og dels skulle man her kunne få verdens bedste hvidløgskylling! Taxaen satte os af ved starten på turen gennem Barranco del Inferno (Infernokløften). Turen gennem kløften er godt 5 km. lang og skulle byde på et skiftende landskab fra tør og plantefattigt til frodigt og grønt landskab. Inderst i kløften skulle der være et over 100 m. vandfald. Når jeg siger "skulle være", så er det fordi vi ikke nåede så langt ind i kløften. Vi havde undervurderet turen og af frygt for, at blive fanget af mørket, som kommer hurtigt og pludseligt her på Tenerife, valgte vi, kun at tage den første (den tørre) del af kløften. Det ville simpelthen være for farligt at fumle rundt på en klippevæg i mørke.

Istedet gik vi tilbage for at finde den hvidløgskylling, der var omtalt på internettet. Restauranten skulle hedde "The Chicken Shack" (køkkenmøddingen) og ifølge beskrivelsen svær at finde. Vi spurgte en af de lokale, der talte godt engelsk. Han kendte ikke restauranten, men han kunne anbefale en anden, hvor de lavede god kylling. Gaden, som vi befandt os på, kan vel betragtes som den lille bys hovedgade. Restauranterne (eller cafeterierne - for det bar de nu mere præg af at være) lå på en stribe og var alle stort set tomme - bortset fra den ene, som vi var blevet anbefalet. Her stod folk i kø helt ude på fortovet. Det måtte jo være et godt tegn, selv om man ikke ligefrem har lyst til at skulle stå i kø i længere tid, for at få stillet sin sult. Det valgte vi dog klogeligt at gøre, og vi blev ikke skuffet. Kyllingen, som de serverede, var paneret med hvidløg, chilli og rasp. Det var en af de oplevelser, som man sjælden kommer ud for i den kulinariske verden, hvor man siger: "Hold k... hvor smager det bare pagtfuldt!". Om det var Chicken Shack eller ej, så var det her ihvertfald et fantastisk alternativ. Til kyllingen blev der serveret frisk salat (hvis man ellers beder om at få det med). Det var også utrolig lækkert med en olivenolie dressing til). Dertil blev serveret hjemmelavede pommes frites. Hvis jeg skal give et tip omkring Tenerife, så er det: tag en taxa til Adeje og besøg Bar Oasis. Bedre kylling laves ikke! Taxaen koster fra Los Christianos ca. 1500 ptas (75 kr.). Vi var stopmætte og fortrød næsten, at vi havde bestilt kaffe og whisky til bagefter. Enten var kaffen stærk eller også var whiskyen. Det kunne vi ikke se, for de havde blandet det. Bagefter magtede vi lige at kaste os ind i en taxa tilbage til hotellet, hvor vi faldt i søvn uden en godnatdrink.

Onsdag den 18. februar 1998

I dag skulle vi på ø-tur. Afgangen var kl. 7:40. Eller rettere sagt, skulle være, for bussen havde sovet over sig, så først kl. 8:15 var der afgang. Vi havde valgt ø-turen fordi det var en glimrende måde at se det meste af øen på. Samtidig ville vi garanteret blive stopfodret med informationer om Tenerife, og vi blev ikke skuffet. Den søde guide fortalte interessant om øen og dens indbyggere. Første stop var Puerto Santiago, hvorfra der er en storslået udsigt til Los Gigantos, en række klippeformationer, der rejser sig 500 meter lodret ud mod Atlanterhavet. Sidste gang jeg oplevede noget lignende, var på Færøerne, hvor klipperne også rejser sig lodret af havet.

Næste stop var Garachico, hvor vi kiggede ned på selve byen oppe fra bjergene. Byen lå langt under os og ud for byen ligger den 14. Canariske ø. Canarierne er overtroiske, så det duer ikke

med de 13 Canariske Øer. Derfor er denne lille, ubeboede ø ud for Garachico udnævnt til den 14. ø.

Videre til Icod de los Vinos, hvor der udover smagsprøver på lokae vine og likører i snapseglas og til høje priser, også blev tid til et kig på en kirke og et gammel drageblodstræ. Vejret var med os. Normalt kan det være dårligt vejr på nordsiden af øen, selv om der er sol på sydsiden. På nordsiden falder der generelt mere regn, hvilket gør nordsiden grøn og frodig mod den mere golde, kaktusbeplantede jord på sydsiden. Men i dag var vejret godt. Vi havde sol og skyfri himmel på hele turen.

Vejrmæssigt har Tenerife ellers oplevet meget dårligt vejr på det seneste. I januar måned var der en større gruppe turister, der sneede inde på Teide. De måtte overnatte på et hotel oppe på bjerget. Og som tidligere nævnt har solkysten den seneste tid været meget plaget af regn og sandstorme fra Sahara (Siroccovinde). Disse storme er meget ubehagelige, dels på grund af den megen sand i luften og dels fordi de typisk er varme - helt op til 50 grader. Men vejrmæssigt kunne vi absolut ikke klage.

I Puerto de la Cruz gjorde vi holdt til frokost ved 2-tiden. Vi blev budt indenfor ved en af de firmaer, der producerer vin. Ejeren samlede selv på vinflasker og de mange flasker var placeret på hylder hele vejen rundt i den store spisesal, som vi blev placeret i. Mange af de fyldte flasker var så gamle, at etiketterne var ulæselige. Det var åbenbart ikke meningen, at disse vine skulle drikkes - synd efter min mening. Inden vi forlod bussen, fik vi besked på, at vi skulle gætte på, hvor mange flasker, der var i lokalerne. Først blev der serveret brød med pølse og ost. Det smagte udmærket. Derefter kylling og canariske kartofler, der serveres med skrællen og ekstra saltet. Alt smagte rigtig godt - også de mange smagsprøver på vine. Jeg havde dog ikke lyst til at fylde for meget vin på, så jeg forlod hurtigt bordet, for at studere de mange vinflasker. Det viste sig at være udelukkende spanske og lokale vine. Jeg regnede mig hurtigt frem til, at der måtte være 7500 flasker. Da vi senere sad i bussen, gættede mi mor på 15000 og min far på 46000. Vi mente ikke, at han var rigtig klog - men det rigtige svar viste sig at være 60000! Det troede vi selvfølgelig ikke på, de dårlige tabere, som vi var!

Efter frokosten var der færre stop, for folk ville nok gerne slappe lidt af nu. Vi kørte op til hovedstaden Santa Cruz og derefter til Candelaria, hvor der også blev tid til et stop ved en kirke og nogle flotte figurer, der forestillede øens urbefolkning.

Jeg vil skyde på, at vores guide var et par og 20 år gammel. Alligevel imponerede hun med sin store viden og interesse om Tenerife. Det var især imponerende, hvad hun kendte til øens flora og fauna.

Så gik det direkte hjem af motorvejen mod Los Christianos. Sidste stop for os var i Golf del Sur, hvor bl.a. det hotel var, som vi skulle have boet på, hvis min kollega Torben skulle have været med. Det var alt for langt ude, der var ikke meget by i nærheden af hotellet og ikke mindst, så var der ingen strand i området - kun klipper.

Vel hjemme blev det til lidt afslapning, inden vi tog en taxa ned til havnen. Dagens middag skulle bestå af søtunge, hvis vi ellers kunne finde den. Vi fandt en god restaurant, men ved nærmere eftersyn viste det sig, at de ikke havde søtunge på menukortet. Så vi prøvede istedet, om de var bedre til at tilberede Chateaubrian end Banana Garden havde været. Det smagte udmærket uden dog at sige spar 2. Mor fik en god bøf, som vi andre sendte et par misundelige blikke. Et par flasker af husets vin og så var vi klar til at køre hjem i seng - klokken var 22:30.

Torsdag den 19. februar 1998

I dag stod vi tidligt op. Min mor og jeg tog til marked i den modsatte ende af Las Americas. Der er marked i området 3 gange om ugen, torsdag og lørdag i Las Americas og søndag i Los Christianos. Vi skulle hjem søndag og var ikke sikker på, at vi kunne nå markedet dér, så i dag skulle være. Las Americas er iøvrigt opkaldt efter Frank Sinatra og Elisabeth Taylor, der besøgte øen i starten af 70-erne. De blev så begejstret for området, at de besluttede at ofre penge på, at etablere en by hér. Derfor har stranden fået navnet Playa de las Americas (Amerikanernes strand).

Markedet begyndte kl. 9:00, og vi var der stort set fra start af. Det skulle vise sig at være en klog beslutning at begynde fra morgenstunden. Det varede ikke længe, inden området var så fuld af mennesker, så det var umuligt at komme nogen steder, og så går det sjove af det. Vi skyndte os at handle færdig og søgte efter udgangen. Efter et par fejlslagne forsøg - det virkede som om de havde lukket for ind/udgangen - fandt vi en trappe, som vi kunne flygte ad. En taxa tilbage til hotellet (prisen for taxaen var ca. 900 ptas. = knap 50 kr.). Her blev der disket op med frokost, bestående af æg, bacon og stegte tomater - rent guf!

Efter frokosten gik vi ned til stranden. Den strand, der ligger tættest på hotellet, er kun med sten. Det var ikke det bedste sted at være. Vi valgte derfor at følge strandpromenaden ind mod byen, til vi mødte den første strand med sand. Det tog ikke mange minutter før vi kunne lægge os i solen. Igen kunne vi nyde vejret. Perfekt. Ikke for koldt og ikke for varmt. Det gjaldt iøvrigt også om aftenen. Der var det stadig shorts og tshirts vejr.

Et par badeture i vandet blev det til, inden jeg fortrak fra stranden. Jeg valgte at gå en tur alene op i byen, for at ose lidt. Desværre var min orienteringsevner ikke helt på toppen, så jeg ramte ikke det store område med butikker. Dette område er centreret omkring havnen i Los Christianos ved nogle gågader. Hvis man skal finde det nede fra havnen, så skal man først finde Burger King, der ligger helt nede ved havnen. Området bag Burger King må betegnes som centrum. Det ramte jeg som sagt ikke, og det blev kun til få butikker, inden jeg besluttede at vende snuden hjem mod hotellet. Det var første gang jeg gik hjem til hotellet i dagtimerne og solen bagte, så turen op ad bakken var hård. Straks, da jeg kom ind i hotellets reception, styrtede jeg derfor hen mod en cola-automat, for at købe en halv liter cola (pris: 150 ptas). Det var vores fælles kassebeholdning, der lagde ud og selvfølgelig: mens jeg stod mod hovedet inde i automaten, dukkede mine forældre op. "Nå du solder nok hele beholdningen væk", klynkee min far, inden han kastede sig over min cola. Det med fælles kassebeholdning har vi altid praktiseret og det gør det noget lettere, at handle ind til det forbrug, som man uvægerligt har på en ferie - også restaurantbesøg og taxature.

Efter lidt afslapning på altanen i skyggen og et bad, gik turen atter mod havneområdet. Nu skulle vi altså have en søtunge... Langs strandpromenaden ligger der mange restauranter, og det kan være svært at vælge og vrage. Vi valgte ud fra devisen, hvis et sted har mange gæster, så bør maden være god. Stedet, som vi valgte, var fyldt og folk stod og ventede. Det betød, at tjenerne var noget forvirrede men alligevel glade og i godt humør. Maden var helt i orden, selv om det ikke var den smørstegte søtunge, som vi så gerne ville have. Istedet var den grillet og smagte som sagt ganske udmærket. Vi spiste for i alt 7000 ptas. (incl. drikkepenge) = 350 kr.

Totalt set må vi sige, at maden indtil nu har været god uden dog at overraske vanvittig - bortset fra vores hvidløgskylling i Adeje. Den vil vi gerne smage igen, inden vi tager hjem. Vi havde tidligere talt om at tage en aften på restaurant Buffalo i selskab med andre danskere. Det ændrede vi imidlertid, idet vi ikke ville bruge en uges ferie på at være sammen med landsmænd. Det har man rigelig lejlighed til derhjemme... Prisen for arrangementet var ca. 180 kr. og for det beløb, kan man spise næsten hvorsomhelst i området.

Fredag den 20. februar 1998

Vi nød morgenmaden og det friske brød. Solen rammer altanen kl. 9:30 og i de næste par timer kunne vi slikke sol på altanen. Ikke så dårligt! Min far havde allerede på dette tidspunkt fået så meget sol på ryggen, at han ikke kunne klare mere. Det var jo synd for ham! Vi andre kunne sagtens tåle noget mere...

Vi gik en tur ned til havnen, mest besluttet på at finde en båd, der kunne give os et par timer på vandet. Da vi nåede havneområdet blæste det og sandet føg hen over stranden ved havnen. Vi mistede pludselig lysten til at finde en båd og satte os ved en fortovsrestaurant og nød en glas kølig hvidvin. Efter et par indkøb blev det tid til frokost hjemme på hotellet. Det blev til den sædvanlige omgang rugbrød, så vores danske maver kunne holdes i form. Vi har altid haft en teori om, at en Fernet Branca til morgenmaden og rugbrød til frokost kan holde maveproblemerne væk. Indtil videre har der da heller ikke været tegn på det modsatte. Men her til frokost gik det galt på en anden måde. Vi fik et par snapse og en øl til maden. Så var vi egentlig indstillet på at sove til middag, hvilket vi ville gøre ved poolen. Så min far og jeg gik ned, for at finde et par senge. Det lykkedes ikke. Alt var udlejet. Istedet satte vi os ved et bord i baområdet, for at slikke sol. Farligt! Vi smagte lidt forskellige ting og til sdst befandt vi os på et par barstole igang med en stor fadøl og en amerikansk whisky, som vi lige skulle prøve. Da min mor dukkede op - hun havde sovet til middag i lejligheden - var vi i godt humør - uden dog at være beruset.

Hen på eftermiddagen tog vi en taxa til Adeje, for nu skulle vi have kylling igen! Vi blev ikke skuffede, selv om den første gang altid er den sjoveste. Kyllingen var bare god! Vi bestilte 2 ekstra kyllinger, for jeg ville nu se, om det kunne lykkes at få det med hjem til Marie, så hun også kunne smage den. Vores humør var ikke blevet ringere af, at have fået et par flasker vin sammen med kyllingen, og helt gal gik det, da vi bestilte kaffe og whisky igen. Vi burde have taget ved lære af sidste besøg, men det havde vi ikke - ud over at bestille kaffe og whisky hver for sig. Det gav svaret på, hvorfor vi blev så trætte sidste gang. Kaffen var en lille kop meget kraftig kaffe og whiskyen var en ordentlig slat - mindst 6 cl. Puha! Så var det med at få prajet en taxa, så vi kunne

komme hjem og sove ved 22-tiden. På trods af vores eskapader, havde vi fået en pæn portion sol i løbet af dagen.

Lørdag den 21. februar 1998

Straffen for gårsdagens udskejelser udeblev ikke! Godt med tømmermænd og dagens tur til Teide var i farezonen. Vi valgte nu det rigtige og var klar til at tage med bussen kl. 7:05. Vi sov en del i bussen på vej op mod Teide. Teide er med sine 3717 meter Spaniens højeste punkt. Hvis der er noget, man skal se på Tenerife, så er det Teide. En meget stor oplevelse at komme så højt til vejrs og nyde den meget særprægede natur. Bussen førte os op i 2356 meters højde. Undervejs (når vi var vågen) kunne vi se, hvordan landskabet ændrede sig fra kaktusser til nåleskov for til sidst at være ren lavaområde. I 2356 meters højde ligger Teide foran os som et stort bjerg. Hvis man vil yderligere op mod toppen, skal man med en svævebane, der kan bringe en op i godt 3500 meters højde. Mine forældre havde tidligere taget turen og hvis svævebanen ellers er åben, så anbefalede de kraftigt turen, selv om prisen er lidt høj: 2100 ptas (børn op til 8 år: 1000 ptas). Guiden havde fortalt i bussen, at svævebanen havde været lukket på grund af blæst de sidste par gange, rejseselskabet har arrangeret turen, men denne dag var vi heldige. Banen var åben og vi styrede direkte mod startstedet. Banen åbnede kl. 9 og vi kunne komme med første tur op. Dermed undgik vi også de lange køer, som mine forældre havde været vidne til sidste gang. Altså et godt råd: sørg for at være ved Teide tidlig.

Man siger, at temperaturen falder en grad for hver 100 meter, man kommer over havoverfladen. Da vi nu befandt os i 2356 meters højde, skulle det være omkring frysepunktet og koldt var det da også, selv om flere stadig gik rundt i shorts og tshirts. Jeg foretrak at hoppe i et joggingsæt med det samme vi steg ud af bussen. Hvis man først kom til at fryse, kunne det blive en kedelig oplevelse resten af turen.

Turen op i svævebanen tager ca. 8 minutter og går stejlt opad mod Teides top. Vi bliver sat af omkring 200 meter fra selve toppen, der er lukket for offentligheden. Det har tidligere været muligt at komme helt til tops, hvilket har slidt så meget på toppen. Derfor har man valgt at lukke af. I 3500 meters højde er der sne. Det er lidt mærkeligt at gå rundt i ikke særlig meget tøj på sne. En anden ting, der meget hurtigt går op for én er den tynde luft. Der skal ikke foretages meget fysisk, før man hiver efter vejret. Så det gælder om at bevæge sig langsomt og have en regelmæssig vejrtrækning. Bare det, at spise, kan mærkes. Man hiver efter vejret.

Udsigten er fantastisk. Uanset hvilken vej man kigger, er der en enestående udsigt. Desværre er det meget diset i horisonten, så vi kan ikke se vandet omkring øen eller nogle af de øvrige Canariske øer. Alligevel er der nok at nyde. Det bliver til en lille gåtur ad en fastlagt sti og et ophold på totalt set ca. ½ time, inden vi vælger at tage med svævebanen ned igen. Atter er vi med stort set første "bus", så der er god plads til at nyde turen ned. Snart er vi tilbage ved udgangspunktet, hvor der er god tid til at kigge på de billeder, der blev taget af én umiddelbart før vi steg ind i svævebanens vogn. Hér kender de også prisen: 800 ptas. for et middelmådigt billede. Vejret føles noget varmere "hernede" - ihvertfald i solen.

Kl. 11:30 blev vi atter hentet af bussen, der kørte os nogle få kilometer væk til en række klippe/lava formationer, der er meget karakteristiske. Den mest kendte af disse formationer er "Guds Finger". Ved denne formation er der hugget en trappe ud, som bl.a. blev anvendt i en film "Moses" - med situationen, hvor Moses går op til Vorherre efter de 10 bud.

På vejen hjem har vores guide (Camilla) et par selskabelige indfald - bl.a. et spørgeskema, der skal kontrollere, hvor meget vi har hørt efter undervejs. Det går ikke så godt, men vi har jo også sovet lidt ind imellem...

Vi nåede hotellerne igen ved 14-tiden og efter frokost slappede vi af i vores lejlighed. Vejret var en smule diset, så det kunne godt tillades med en lur på "værelset".

Et bad og vi er klar til at gå ud og spise for sidste gang i denne ferie. Menuen skal i aften bestå af en peberbøf, og selv om vi flere gange har spurgt os for, for at få et tip, så følte vi ikke, at der var nogen, der havde tippet! Vi fulgte vores egen næse og stilede mod en franskinspireret restaurant over for en anden restaurant (El Sol), som vores guider havde anbefalet. El Sol skulle også være franskinspireret, hvilket det muligvis er. Stedet virkede blot ikke tiltrækkende på os, bl.a. fordi det så noget snadsket ud udefra. Det alternativ, som vi havde kig på, hed Coeur de Filet, og atter måtte vi indstille os på at skulle vente på at få et bord. Her var man dog praktisk anlagt, idet man havde allieret sig med en bar/cafeteria overfor, hvor man kunne indtage en drink, mens man ventede. Der var et samarbejde mellem de 2 steders tjenere, så der var helt styr på, hvornår det blev éns tur. Vi nåede ikke at blive færdig med et glas sangria, før vi blev vinket over til et lille bord inde i restauranten, der vr meget stilfuld indrettet - især efter spanske og men også efter danske forhold. Det franskinspirerede varede dog kun til vi beder om vinkortet. De havde ikke noget men vi måtte tage til takke med et lille udvalg af spanske vine. Da vi var ved "finalen", valgte vi en Faustino I (prisen er godt 4000 ptas.). Vi fik alle 3 en meget lækker bøf, der var flot stegt, rød i midten og fin sprød i kanten. Et er at bestille en eller to flasker af husets vin. Et andet er at bestille en rigtig god flaske vin og så ellers slukke tørsten med vand. Det sidste giver helt klart den største oplevelse. Prisen for os alle 3 er ca. 500 kroner, og det er meget efter lokale forhold men så afgjort billig, hvis man skulle sammenligne med en dansk restaurant.

Vi orkede ganske simpelt ikke at gå hjem til hotellet bagefter men valgte at tage en taxa. Prisen for taxa i området var omkring 350 - 500 ptas. Derhjemme vil man nok ikke bruge så mange penge på taxa - det blev jo nogle ture i løbet af ugen - men hernede sidder pengene lidt løsere på lommen.

Vel tilbage på hotellet kravler vi direkte i seng. Vi orkede ikke hverken kaffe eller en godnatdrink.

Søndag den 22. februar 1998

Så skal der pakkes kuffert. Vi bliver afhentet ved hotellet kl. 11, så der var god tid til at få pakket. Jeg havde egentlig en plan om, at jeg ville til marked i Los Christianos her til morgen. Tidsmæssigt kunne det fint hænge sammen, men der var i dag en kraftig blæst, så jeg forventede ikke, at det

ville være nogen fornøjelse at gå på marked nede ved stranden. Så jeg nøjedes med at slappe lidt af og suge den sidste sol til sig.

Derudover havde vi alle 3 sovet dårligt. Måske rejsefeber?

Det tog ikke lang tid at få pakket kufferterne, bortset fra, at hver gang kufferten var færdigpakket, så dukkede der lige en ekstra ting op, som også skulle have plads i kufferten.... Det lykkedes dog at få plads til det hele. Morgenmaden bestod i dag atter af æg, bacon og tomat. Det var blevet en lille tradition med disse ting. En anden tradition er at få drukket de slatter, som der er tilbage. Denne gang blev det meget overkommeligt, idet det hele gik op i en højere enhed. Dog virkede det lidt mærkeligt at drikke en god McAllen whisky umiddelbart efter morgenmaden, men det var ikke det helt store problem!

I god tid før bussens ankomst, forlod vi værelset. Inden vi så os om, sad vi i bussen på vej til lufthavnen. Vores guide Camilla kunne allerede nu fortælle, at vores fly var 2 timer forsinket. Pokkers også! Men vi havde faktisk talt om, at der også i dag kunne være risiko for, at flyet skulle mellemlande på vej mod Tenerife. Det viste sig senere, at flyet var kommet for sent fra København om morgenen, hvilket var årsagen til forsinkelsen.

Med forsinkelsen kunne vi se frem til 4 timers ventetid i lufthavnen. Der foregår jo så meget i en lufthavn, så ventetiden virkede ikke så lang. Forretningerne blev pløjet igennem et par gange og først i anden omgang blev vi fristet. På et tidspunkt bekendtgøres over højttalerne, at vores gatenr. er blevet ændret og at vi skal gå til gate nr. 3. Det resulterede jo i en større folkevandring til den opgivne gate. Her fik vi så til gengæld lov til at vente i ca. ½ time. Det viste sig, at højttalerkaldet ikke var et egentlig udkald men blot en ændringsmeddelelse.

Vel ombord i flyveren blev vi bedt om at indtage vores pladser, da vi eller ville miste vores slot-tid. Slot-tiden er det tidspunkt, hvor flyet har starttilladelse. Efter yderligere 10 minutter måtte kaptajnen bekendtgøre, at vi havde mistet vores slot-tid, da flyets motorer endnu ikke var startet - det skulle de have været 5 minutter tidligere. Yderligere forsinkelse, hvilket man ikke har så meget lyst til. Vi kunne se frem til en ankomst i Billund efter kl. 21, og det er sent for et par små børn, der venter på deres far.

Men forsinkelsen var ikke så lang. Snart var vi i luften og sidste blik af Tenerife bliver sandstormen på strandene (godt at man skal hjem) og så selvfølgelig Teide. Turen hjem gik som den slags ture plejer. God mad og en snaps til flyversilden.

De sidste par timer virkede lange, selv om turen var flot. Der var stort set skyfrit hele vejen op gennem Europa og vi fik et flot syn af bl.a. Algarvekysten i Portugal, Paris og Bruxelles.
På dette tidspunkt havde jeg svært ved at skjule, at jeg glædede mig til at komme hjem til min kone og mine børn.

Vi landede i Billund ca. 21:30 og kufferterne kom meget hurtigt ind i afgangshallen. Det kunne næsten ikke gå hurtigt nok med at blive genforenet med familien, men ak - tolderen vinkede os til

side. "Hvor kommer I fra?", spurgte han venligt, vel vidende, at alle gæster i hallen kommer fra Tenerife, men så har han jo indledt "samtalen". "Hvad har I så med?", spurgte han venligt. Vi kunne kun sige, at vi havde det kvantum af spiritus og cigaretter, som vi måtte have. "Må jeg lige se?", var hans næste spørgsmål. Min far lukkede sin håndbagage op og fremviste 3 ½ flasker spiritus. "Hvor har I resten henne?". "Ja, det har jeg i min kuffert", skyndte jeg mig at sige. Den lå nederst og var den største. Det afskrækkede ham imidlertid ikke. Han hev den selv frem og jeg fik fumlet en nøgle frem og lukkede kufferten op. Her lå ganske rigtigt nogle flasker, behørigt pakket ind i håndklæder og andet tøj og derefter puttet i plasticposer. Det føltes meget ydmygende at stå til skue for de øvrige gæster, der sivede langsomtforbi os.

Tolderen rodede godt rundt i kufferten og hver gang han fandt en flaske, skulle vi gøre rede for indholdet. Han var tilfredse med vores svar og vores tilbud om at lukke op for plasticposerne, så han kunne se indholdet, fandt han ikke nødvendigt. Han godkendte "lasten" og vi lukkede kufferten (i den gal hast) og skyndte os videre. Den ene af flaskerne viste sig nemlig at være af en lidt kraftigere beskaffenhed end den rødvin, som vi havde opgivet til tolderen. Derudover var der en flaske i kufferten, som tolderen ikke havde set. Så vi var milimeter fra en bøde, må man sige. Men jeg skal love for, at det var en forvirret og lettere chokeret far, der blev genforenet med kone og børn! Nerverne skulle dulmes med en kold Cola... Efter en hurtig afsked med mine forældre, der skulle til Frederikshavn, gik det hurtigt mod Fredericia. Børnene sov ret hurtigt. Kl. 22:30 var vi hjemme igen og der blev kun pakket sporadisk ud, inden trætheden overmanede én. Det var lækkert at mærke sin egen seng igen.

Epilog

Vi kunne se tilbage på en dejlig ferie på en ferieø, som jeg gerne besøger igen. Klimaet er utrolig lækker efter danske øjne. Herning Rejser stod som arrangør og det var et frisk pust, at rejse med dem. Deres guider kunne der ikke sættes noget på. De var som tidligere nævnt friske og utrolig søde. Så alt i alt kunne jeg vel finde på at rejse med Herning Rejser næste gang...
Men næste gang skal familien med, det er der ingen tvivl om!

Sverige 1998

I sommerferien 1998 tog vi til Sverige sammen med Maries forældre Ella og Knud. Det endelige mål var et besøg i Astrid Lindgrens Verden men der blev også tid til at besøge kulisserne fra Emil fra Lønneberg og et atomkraftværk i Oskarshamn.

Det var på denne tur, at Maries far saboterede en god whisky. Jeg havde købt en halv liter Highland Park, som jeg agtede at nyde i ferien. Da jeg hældte en dram op til mig selv, spurgte Knud, om han også måtte smage. Det måtte han selvfølgelig. Han nippede til whiskyen og rejste sig stille og rolig, gik hen og hentede SAFTEVAND i køleskabet og hældte det over hans dram.

Så gav jeg ham også besked på, at det var sidste gang, han fik lov at smage denne whisky – og at han ikke kunne kalde sig min svigerfar længere :D)

Thailand 1998

Prolog

I oktober måned 1998 tog vi på en drømmerejse til Thailand sammen med nogle af vores venner. Vi skulle for første gang prøve at rejse på egen hånd og det gør vi gerne igen. Vi fik en helt uforglemmelig oplevelse og vi er klar til at tage afsted igen!

På rejsen har vi været flittige til at skrive dagbog, så vi kunne fastholde de mange indtryk, som vi oplevede i Thailand. Du er velkommen til at læse dagbogen men vi gør opmærksom på, at bogen fylder 110 sider i udskrevet tilstand!

Lørdag den 10. oktober 1998

Torben og hans bror Jan kommer til morgenkaffe kl. 8:30. Vores rygsække er pakket og klar (og har været det i 3-4 dage). Efter opsamling hos Grethe og Bente, er alle klar til afgang mod Billund. Da vi ankommer til Billund og vil checke ind hos Maersk Air, kan vi konstatere, at vi først får tildelt pladser på flyet på indcheckningstidspunktet og da vi er relativt sent på den, kan vi ikke komme til at sidde sammen. Det er dog hurtigt glemt og inden vi har set os om, er det tid til afgang med Maersk Air mod Amsterdam. Det er omkring middag og så snart flyet er i luften,

bliver der serveret en anretning med roastbeef, salat og varme boller. Der er knap tid til kaffen, før vi lander i Amsterdam - efter ca. 45 minutters flyvning. De landinger bliver jeg aldrig særlig glad for! Jeg tror hver gang, at det går galt. Denne gang virker det som om, at vi lander på et hjul!

Lufthavnen Schiphol i Amsterdam er utrolig stor, men ved at følge strømmen til en af de mange tv-oversigter over flyafgange, finder vi hurtigt ud af, hvilken vej vi skal. Vores udgang hedder E6 og er nem at finde ved hjælp af de tydelige gule lysskilte. Men inden da, skal vi lige genindchecke. Vores bagage sendes direkte fra Billund til Bangkok, men selve indcheckningsproceduren skal altså gentages.

Uheldigvis er vores flyafgang med China Airlines forsinket. Vi når knap at opdage, at der bliver givet en enkelt besked over højttalerne på thailandsk og engelsk. Men også sådan en forsinkelse bliver hurtigt glemt, når vi kaldes ud. Det tager lidt tid at fylde en MD-11, der er en anelse større end det Maersk Air fly, som har bragt os til Amsterdam. Næste forsinkelse opstår fordi en eller anden idiot har ombestemt sig i sidste øjeblik med det resultat, at alt bagagen skal ud fra flyet, så man kan finde mandens bagage. Ventetiden bruges for mit vedkommende til at iagttage de ikke særligt høje men meget søde orientalske stewardesser, der byder os pænt velkommen ombord og byder på juice/vand og små kølige fugtservietter, som vi kan blive frisket op med. Dejligt!

Endelig er der afgang. Flyet har 3 motorer og vi kan tydeligt høre, at der er mere power i dette fly i forhold til Maersk Airs fra Billund. Under starten viser de flyets hastighed og højde på tv-monitorer. Det er meget sjovt at følge med i, at flyet skal op på ca. 300 km./t., før det letter og hurtigt derefter når op i flere tusinde meters højde.

TV-programmet bekendtgør, at vi skal overvære nyheder på amerikansk og flere nye biograffilm (bl.a. Godzilla, der har haft premiere i danske biografer for en måned siden). Så kommer drinksvognen og jeg nyder en gin og tonic. Marie får sig en whisky og cola. Der er så meget whisky i, at hun bliver helt skeløjet og ser ud, som om hun vil bryde ud i skønsang efter næste vejrtrækning.

Tro det eller ej, men så uddeles der søde filtsko til alle. Så kan man føle sig helt hjemme under flyvningen istedet for at rende rundt i det fodtøj, man entrerede flyet med. En lind strøm af servicemeddelelser sendes ud af højttalerne på engelsk og kinesisk.

Da vi nærmer os aftensmad, får man mulighed for at vælge mellem 2 varme retter: fisk eller kylling. Da Lasse sidder ved siden af mig, bestiller vi begge dele. Så kan jeg jo passende spise det, som han ikke kan lide. Kyllingen smager godt med pasta til. Fisken er super og serveres med ris. Efter maden serveres der kaffe og mætheden og matheden sænker sig over os. Resten af aftenen bliver en kombination af et forsøg på at sove og at følge med i filmene Lethal Weapon 4, Godzilla og Primary Colors.

Søndag den 11. oktober 1998

Under den sidste film gøres der antræk til at servere morgenmad. Efter dansk tid er det nu natmad, idet klokken kun er 1. Serveringen består nu af enten stegte ris med forskellige slags fisk eller en omelet. Derudover serveres der yughurt med jordbær, brød og syltet frugt.

Grethe har tidligere fortalt, at når først morgenmaden er serveret, så gider man ikke rigtig sidde i flyet længere - og hun får ret. Da flyet lægger an til landing i Bangkok, deler stewardesserne nogle papirer ud, som vi skal udfylde. Det er et lidt dumt tidspunkt der gør, at vi ikke har tid til at nyde landingen. Vi lander kl. 1:47 dansk tid. Tidsforskellen er imidlertid 6 timer og klokken i Bangkok er derfor 7:47. Da vi forlader flyveren og går ind i røret hen mod lufthavnsbygningen, rammes vi af varmemuren. For første gang mærker vi den varme og luftfugtighed, der gør Bangkok til verdens varmeste hovedstad.

Førsteindtrykket af Bangkoks lufthavn er positiv. Det er moderne bygninger og store forhold. Paskontrollen tager sig meget god tid til at gennemse hver enkelt pas. Heldigvis er der ikke landet andre fly på dette tidspunkt, så vi slipper forholdsvis hurtigt igennem.

Efter bagageudleveringen skal vi have vekslet penge. og starter for god ordens skyld med nogle af de amerikanske dollars, som vi har medbragt hjemmefra. Når vi har set landet lidt an, kan vi bruge vores kreditkort til veksling istedet.

Transportmuligheden til Pattaya er ikke svær at finde. Der er et taxikontor i lufthavnens udgangshal. Prisen er fast 2.500 bath, der er den lokale møntfod. Det svarer til 400 danske kroner, og den kvikke læser har dermed regnet sig frem til, at 100 bath svarer til 16 danske kroner. 2.500 bath for en 10 personers taxi til Pattaya, der er vores næste destination, kan ikke siges at være meget. Det svarer til en pris på 40 kr. pr. person, for en tur på ca. 3 timer. Og så har taxien air-condition. Det lærer vi meget hurtigt at sætte pris på.

Straks efter, at vi har forladt lufthavnsområdet, kører vi ud på en forholdsvis nyanlagt betalingsmotorvej, der pløjer gennem Bangkok i 1. sals højde. Motorvejen gør det muligt for os, at komme forholdsvis hurtigt gennem en stor del af Bangkok. Vi føres ned i et for en bil normalt plan og de næste mange kilometer viser, at det er intentionen at føre broen videre. Bygningen af broen ser noget kaotisk ud. Nogle steder står broen færdig. Andre steder står kun pillerne og endnu andre steder, er der ikke engang piller. Efter motorvejsstrækningen er kvaliteten af vejen dalet betragteligt. Den er meget ujævn og sammenholdt med, at chaufføren vist har fået foden i klemme ved speederen gør bagsædepladserne et udsat sted at opholde sig. Jeg forsøger at bekendtgøre overfor chaufføren, at hver gang mit hovede rammer loftet, så falder hans honorar 100 bath.

Nattens manglende søvn gør os trætte og vi lulles alle mere eller mindre i søvn undervejs til Pattaya. Så vi er lidt groggy, da vi kl. 11:30 ankommer til Pattaya. Byen er kendt for at være et

stort ferieområde og kan sammenlignes lidt med Costa del Sol. Hotellet, der ligger i bydelen Jomtien, er det eneste, vi har booket fra Danmark. Her har Grethe, pigerne og Uthen tidligere boet, hvilket vi da også kan se på hotellets manager, der tager pænt imod os alle. Vores familie har booket et deluxe værelse og standarden virker fornuftig. Men der er mod forventning kun et værelse og ingen senge til børnene. Det sidste råder vi bod på og bestiller en ekstra opredning til 200 bath (32 kr.) pr. nat.

Kl. 12:30 mødes vi alle til en lettere rundvisning. Der er swimmingpool på taget og et fint pool-rum. Det var det hele... Derudover en bar og en restaurant. Her spiser vi frokost. Straks vi sætter os, bliver der tændt for et larmende tv, der hænger i et hjørne. Jeg forsøger mig forsigtigt med den lokale madkunst og bestiller fried rice (stegte ris).

Efter frokosten aflægger vi den lokale købmand et besøg. Vi kan genkende en meget stor del af varerne på hylden, enten på fabrikanten eller på varens indhold. En flaske vin koster over 3 gange prisen i Danmark, så vi kan godt skyde en hvid pind efter vin den næste måneds tid. Istedet køber vi yoghurt, cola og en lokal whisky, der kan købes for ingen penge.

Det er varmt og et køligt dyp i hotellets swimmingpool gør underværker - for en kort stund. Vi aftaler at mødes kl. 18:30, hvor vi tager en taxi. Det er ikke nødvendigt at bestille en taxi som i Danmark. De kører ganske simpelt i rutefart hele tiden og så snart man nærmer sig vejen, forsøger de at få kontakt, bl.a. ved at bruge hornet. Taxierne ligner heller ikke de danske særligt meget, idet bilerne her typisk er en pickup med et par bænke på ladet og et tag over. Her kan snildt sidde 10 personer. Prisen aftales inden man hopper ind, men hvis det er en tur indenfor byområdet, så er prisen typisk fast: 50 bath (8 kr.) for os alle. Når man vil af igen, er der en ringeklokke i loftet.

Turen går til en vietnamesisk restaurant (Vientiane Restaurant). Min forret består af en fiskesuppe, der serveres i en kokosnød. Retten er godt krydret uden dog at være uspiselig. "Åbningsmiddagens" hovedret består, på opfordring fra Grethe, Randi og Bente, af mixed frugt og kylling, der serveres i en hel ananas. Godt mætte tager vi en taxi til Mini Siam, der ligger i udkanten af Pattaya.

Mini Siam er en park fyldt med minimodeller af alverdens bygningsværker. Det er mørkt, så modellerne er flot oplyste. Vi er alle trætte og stille på turen hjem fra Mini Siam til vores hotel. Men vores ankomst til Jomtien skal fejres med en øl og en bitter, inden vi går i seng kl. 22:00.

Mandag den 12. oktober 1998

Idag vågner vi kl. 8:45. Selv om der serveres spændende morgenmad også, så er jeg lidt konservativ på dette tidspunkt af dagen og holder mig til en morgenmad bestående af toast, kaffe, smør og frisk frugt til 60 bath (knap 10 kr.).

Efter morgenmaden går vi en tur ned til stranden (Jomtien Beach). Selv om det er forholdsvis tidligt på dagen, så er der allerede nu meget varmt og klamt. Vejene er våde og Grethe

bekendtgør, at det også har regnet meget i nat. Det er mærkeligt, at vejene ikke tørrer, når det er så varmt. Hvis solen bager på en vej i Danmark, så går der sjældent ret længe, inden vejen er tør. Men den høje luftfugtighed gør altså, at vejen forbliver våd i Thailand.

Ved stranden forsøger vi os udi vekselkunsten med kreditkort. No problem, siger vekselmanden. Vi beder om at få 10.000 bath på vores Visakort. Han forsøger, men må melde tilbage: For meget. Hvor mange vil I så have? Vores svar er, at han så må fortælle os, hvor meget vi kan få, men det kan han ikke. Så vi forsøger igen med 7.000 bath. Det er også for meget. Så kan han rende og hoppe, bliver vi enige om. Istedet finder vi en rigtig bank og her lykkes det at veksle 10.000 bath på mit Eurocard - mod forevisning af pas forstås.

Vi går lidt videre hen ad vejen langs stranden. Her falder vi over en skrædder, der anbefales af Larsen Rejser. Vi kigger ind og der ser meget pænt ud i forretningen. Inde i forretningen hænger et skilt med et godt tilbud til kunder, der rejser med Larsen Rejser. Tilbuddet går på 1 jakke, 2 par bukser, 2 skjorter og 1 slips til 1.595 kr. Både Torben, Bjarne og jeg er interesseret, men vi handler dog ikke. Formiddagen lakker mod enden og vi tager en taxi tilbage til hotellet. Der er ikke særlig langt, men man kommer til at svede forfærdenligt, hvis man skal gå alt for langt i middagsheden.

Kl. 12:30 er der afgang fra hotellet til en krokodillefarm. På vej derud oplever vi for første gang regntiden. Det står ned i stænger, og taxichaufføren kaster bilen ind til siden. Han vil såmænd bare sikre, at vi ikke bliver våde. Så han ruller plastic ned for de åbne sider i vores pickup. Istedet bliver han våd... Heldigvis holder regnen op næsten samtidig med, at vi ankommer til "The million years stone park and Pattaya crocodile farm", der ligger ca. 20 minutters kørsel fra Pattaya. Chaufføren venter pænt på os og for de 3 timer, som vi lægger beslag på ham, betaler vi 600 bath (knap 100 kr.). Parken/farmen er en meget stor oplevelse. Vi starter med at se den flotte park med flotte stenformationer.

Vi går ind over en sø, hvor der er mange store, røde fisk. Da vi fodrer dem lidt med chips, går de helt amok. De ligger simpelthen i lag, for at komme til maden, så flere af dem ligger oven på vandet. Det er et ganske sjovt syn. I den del, der hedder en farm, er der mange dyr, som vi ikke er vant til at se på vores breddegrader. Først er der elefanter. Bente er helt syg med elefanter og er hurtigt henne, for at kæle for de store dyr. Hun får en lille ridetur og der tages selvfølgelig billeder, som hun kan købe senere. Torben lokkes også op på elefanten og det samme gør Vibe og jeg. Det er altså nogle store dyr, når man sidder på ryggen af dem og de står på bagbenene. Der er langt ned, skal jeg hilse og sige. Efter elefanterne dukker der krokodiller op. Og der er mange. De fleste af dem ligger dog stille og uvirksomme. Kun enkelte gange kan vi se en krokodille slentre hen til vandkanten og kaste sig i vandet. Det er store og frygtindgydende dyr, som jeg ikke har meget lyst til at komme tættere på. Ved at investere 20 bath i en blikspand, fyldt med døde fisk, kan vi få lov til at fodre krokodillerne og så bliver de pludselig mere aktive. Det nærmer sig endda lidt det, man kan kalde et slagsmål om maden, selv om mange af dem giver op, hvis ikke de lige kan dreje hovedet hen og få fat i fisken. Dovne bæster. Der er mange andre dyr at se på og mens vi går og kigger lidt i et område, der kan ligne en bedre zoologisk have, kommer lokale unge

mennesker styrtende, for at sælge billederne af elefantturen. De er godtnok hurtige til at få lavet billederne. Vi køber et par stykker til 200 bath stykket (32 kr.).

Det er også muligt at blive fotograferet med en tiger, løve eller bjørne, men ingen af os prøver lykken her. Turen i farmen sluttes af med et krokodilleshow. Her mosler en mand rundt med dillerne, ved at trække dem i halen. Det meste af showet går på den frygt, som vi er vant til at have over for krokodillerne og cluet i showet er da også, at han stikker sit hovede ind i gabet på en krokodille, som jeg vil tro er godt dopet. Har man lyst, kan man også blive fotograferet med en krokodille, men vi har ikke lige "tid".

Hjemad går det igen med vores ventende taxi-chauffør. Vi har besluttet os for at aflægge skrædderen på Jomtien Beach et besøg, for at få et godt tilbud på 3 jakkesæt. Men han er åbenbart vant til skandinavere, der absolut vil prange om prisen. Han er ikke til at stikke i. Prisen kan ikke blive lavere end det, som han tilbyder Larsen Rejsers gæster. Udover tilbuddet køber Torben og jeg en trenchcoat i kasmir-uld. Det er et utrolig lækkert stof. Trenchcoaten koster 1.100 kr.

Det tager sin tid at få taget mål og valgt det rette stof og ungerne begynder at kede sig lidt. Men vi bliver færdige og når hjem til hotellet på det tidspunkt, hvor vi ellers har aftalt, at vi skal være klar til afgang igen.

I aften skal vi på en thai restaurant "Ruen Thai". Det viser sig at være et stort sted med levende underholdning. Min forret består af en rejecocktail og hovedretten bliver karry og bøf. Det smager ganske udmærket og er ikke alt for stærkt. Jeg prøver at bestille en omgang amerikansk stegte ris til. Det viser sig at være ris med spejlæg, skinke og pølser.

Efter maden og underholdningen tager vi et kig på forretningerne i Pattayas nordlige ende. Her er meget liv om aftenen. Folk lægger meget mærke til vores lyshårede børn og vil i mange tilfælde også gerne røre ved dem, hvilket de ikke rigtig bryder sig om.

På vej hjem, vil Randi og Bente vise os et udsigtspunkt over Pattaya, men taxi-chaufføren kører os et forkert sted hen, på trods af, at vi har vist ham et postkort med det, som vi gerne vil se. Han får et ekstra kig på postkortet og så rammer han rigtig. Der er en flot udsigt over Pattaya by night. Ved en enkelt gadebod på toppen af bakken, køber Torben en tørret blæksprutte, der klippes i strimler. Det smager da meget godt, men nok lidt for meget af tørret fisk efter min smag. Marie prøver en omgang stegt/grillet ris med lidt krydderier. Det koster 10 bath/1,60 kr. og smager ganske udmærket.

På vejen hjem til hotellet, forsøger Randi og Bente igen at forklare taxi-chaufføren, at de gerne vil køres hen til en western saloon, som de tidligere har besøgt. Han drøner lidt forvildet rundt i området, indtil vi opgiver og returnerer til Jomtien Beach (tæt på vores skrædder) og får en god drink på en fortovsrestaurant. Den kvindelige tjener kan sørme genkende Randi og vi andre overvejer om det er hende lyse hår eller hendes opførsel, der er årsagen. Endelig kan vi gå i seng kl. 23:00. Alle og ikke mindst ungerne er godt trætte.

Tirsdag den 13. oktober 1998

Idag vil vi ikke spise morgenmad på hotellet men prøver istedet en af fortovsrestauranterne ved Jomtien Beach. Det ender med at blive den samme, som vi fik en godnat drink på i aftes. Stedet virker ikke specielt pænt men menukortet lokker med et pænt udvalg. Det er åbenbart typisk for alle restauranterne, at have en amerikansk morgenmad med spejlæg, skinke, pølse, toast og en kontinental morgenmad med toast og syltetøj. Vi bestiller alle forskellige ting og som sædvanlig går der ged i det med leveringen. Tjenerne forstår ikke så meget engelsk og det øger selvfølgelig chancen for lidt forvirring om, hvem der skal have hvad. Forvirringen bliver total, da vi forsøger at få lov til at betale hver for sig, men det lykkes til sidst.

I taxi går turen op til den store Buddha, der fra en bakketop holder øje med Pattaya området. Den viser sig at være meget stor. Fra p-pladsen og op til Buddha figuren, sidder små og større børn og forsøger at sælge fugle i bur. Det er lykkebringende, at befri fuglene ved Buddha figuren. Men kald mig Mads, om ikke fuglene bliver fanget igen og solgt flere gange... Længere fremme sidder et par lavmælte tiggere. Vi tør næsten ikke give dem noget, for hvordan reagerer de andre så. Senere erfarer vi dog, at det er en samfundspligt at give tiggere en skilling, idet der ikke er noget socialt sikkerhedsnet i Thailand. Jeg vænner mig derfor til at putte en 1-baths mønt i tiggernes kopper eller skåle.

Videre går det med vores taxi til Pattaya, hvor vi skal besøge et indkøbscenter, der som vartegn har et fly, der ser ud til at være styrtet ned i centret. Flyets hale stikker ud på facaden og resten af flyet er inde i bygningen. Meget sjovt... Fordelen ved et indkøbscenter i Pattaya, ud over at blive lænset for nogle penge, er at her er KØLIGT! Der er ulideligt varmt idag og sådan et air-conditioneret marked hilser vi meget velkomment. Lige ved indgangen er der et sjovt springvand, hvor vandstrålerne ser ud til at blive sendt fra et hul til et andet. Ungerne må gerne rende i springvandet og redder sig et par våde trøjer. Indkøbscentret ser eksklusivt ud efter lokale forhold, men priserne virker meget rimelige.

Kl. 12:30 deler vi os i 2 grupper. Vibe, Lasse og jeg tager med Grethe og Randi hjem til hotellet, for at tilbringe et par timer i swimmingpoolen. Det er bare skønt. Placeringen på taget har flere fordele. For det første er det nemmere, at holde rent for blade o.l. Her er ikke så mange myg og andre dyr. Men det bedste er næsten, at det lufter lidt oppe over 3. sals højde.

Mens ungerne bader, får jeg skrevet et par postkort, som vi må se at få sendt fra posthuset. Det skulle være mere sikkert end at putte kortene i en postkasse. Det viser sig dog siden hen også, at kortene allerede efter 4 dage er modtaget i Danmark. Så hurtigt kan det ikke gøres fra Sydeuropa. De andre har brugt eftermiddagen på en elefantsafari. Det har også været interessant, lyder meldingen.

Kl. 19 er der afgang til en restaurant på Jomtien Beach (Joseph & Pagear). På menukortet omtales en række mexicanske specialiteter, men jeg vælger nu en lokal forret: blæksprutter incl arme i hvidløg. Til hovedretten bøjer jeg mig for min mave og bestiller en peber steak. Mine

forventninger er meget høje men de indfries til fulde. Oksekødet er faktisk velhængt og utrolig mørt.

Efter maden går turen hen til skrædderen, for at se om målene passer og for at få de sidste ting på plads. Jakkerne har endnu ingen ærmer. Dem har vi ikke betalt for, siger skrædderen. Det ene par bukser og en skjorte er til gengæld stort set færdige.

Prøvningen er overstået og vi iler tilbage til hotellet, for at tage med de andre ind til byen. Målet er centret med flyet som vartegn. På 3. sal er der gang i den. Det er en stor spillebule med alskens unoder for spillegale og forlystelsessyge personer. Bente og Randi vil gerne vise os et par korte film i biografen. Det er en af de biografer med et megastort lærred og sæder, der bevæger sig under filmen. Dermed skabes en ekstra dimension, når filmene er optaget på store rutchebaner eller i biler, der drøner rundt i en ørken. Skideskægt, selv om man holder krampagtigt fast i et par håndtag.

Jeg insisterer, at få en tur i et torturinstrument, som jeg engang har prøvet på Djurs Bluesland. Jeg bliver spændt fast i et apparat, der gør mig stort set vægtløs. 3 store rør, forbundet med hinanden, gør at jeg kan bevæge mig lodret og vandret lige så meget, som jeg har lyst. Det er vældig morsomt, men jeg når da også at få nok af det.

På vej hjem kigger vi lidt på det hektiske forretningsliv. Her får vi et indtryk af, at der er letlevende damer i området. Barerene er simpelthen stopfyldt med kvindelige tjenere. Jeg vil tro, at man mod passende betaling, kan låne en af disse tjenere, hvis man har lyst...

Men vi nøjes nu med at købe noget frisk frugt (ananas) og tage os en øl i Baywatch Bar.
Kl. 23:30 rammer jeg hovedpuden på hotellet (uden letlevende tjenere!)

Onsdag den 14. oktober 1998

Vi vågner kl. 7, men det er da for tidlig i en ferie, så vi trækker den til kl. 8:30. Vejret er idag stort set skyfrit. Morgenmaden på hotellet består for mit vedkommende idag af sandwich med ost og skinke. Derudover den obligatoriske toast, kaffe og juice.

Kl. 10:15 er der afgang til badeland mellem Jomtien Beach og Pattaya Beach. Indgangsbilletten er 100 bath (16 kr.) for voksen og børn under 110 cm. halv pris. Som badeland virker det til at være et meget ordinært sted, der ikke helt kan hamle op med ditto i Djurs Sommerland, men det går da an. Her er et par store rutchebaner, der selvfølgelig skal afprøves, og nu ved jeg, hvad det vil sige, når min gamle bedstemor sagde: nu får du røven på komedie! Det går stærkt og man letter lige fra rutchebanen på vej ned. Man mister hurtigt orienteringen og opdager ikke noget, før man lander i vandbassinet. Jeg kan kapere meget, men det var alligevel i overkanten af, hvad jeg vil kalde for en fornøjelse. Men der er da også mindre rutchebaner, som vi får prøvet adskillige gange med ungerne - og MARIE, der aldrig har haft mod til sådan noget.

En anden af attraktionerne er et stort bassin med form som en flod. Her strømmer vandet rundt og man kan lade sig drive rundt. En rundtur tager ca. 10 min. Vi kan godt mærke, at det er lidt uden for sæsonen. Der er god plads de forskellige steder, men det kan vi jo ikke klage over.

Hen over middag har vi fået vand nok og tager tilbage til hotellet. Frokosten springer vi over. Vi har en aftale om, at vi skal ud og se et tempel syd for byen. Snart sidder vi i en taxi og er på vej ud af Pattaya. På få minutter skifter vejret nu fra stort set skyfrit til gråt, mørkt, regnfuldt og tordenvejr. Det går stærkt og vandet står ned i stænger. Et rigtigt tropeskyl.

På vej ud af byen gør vi en af rejsens mest ubehagelige oplevelser. Taxi chaufføren dytter ihærdigt et par gange og sætter farten lidt ned. Pludselig lyder et dump under bilen og vi erfarer hurtigt, at bilen har ramt en hund. Den triller rundt bag bilen og hyler af smerte. Taxi chaufføren fortsætter ufortrødent og det samme gør de billister, der kører bag os. Hunden undgår heller ikke at blive ramt af endnu en bil, inden den forsvinder ud af vores synsfelt. Det var en meget ubehagelig oplevelse og heldigvis var det ikke børnene, der sad bagerst. De blev skånet for synet, som var slemt nok for en dyreven som Bente. Hundene har en anden mentalitet i Thailand. De bevæger sig sløvt rundt blandt folk og kommer ikke og snuser til dig, som danske hunde typisk vil gøre. Ligeledes vader de også tit rundt på vejene og vi ser under rejsen flere lemlæstede og døde hunde, som vi i Danmark helt sikkert ville tage os af.

Chaufføren havde svært ved at forstå os og han havde samtidig svært ved at finde vej, så vi så kun halvdelen af det, som vi var taget afsted efter. Det var til gengæld også værd at køre efter. En næsten lodret, flad klippevæg, som jeg vil vurdere til at være 150 meter høj, var beklædt med et billede af en Buddha figur. Et imponerende syn, som kan være svært at fastholde på et billede. Da taxi chaufføren ikke forstår, at vi gerne vil se et tempel, vælger vi at køre tilbage til hotellet. Oven på en foreløbig hektisk dag, er et lille hvil tiltrængt. Men vi når kun lige at falde hen, da vores telefon på værelset ringer. Det viser sig at være hotellets manager, der gerne vil låne Vibe og Lasse til en fotooptagelse, som skal bruges til en brochure for hotellet. Det går vi med til på den betingelse, at vi voksne kan overvære seancen. Vi tør simpelthen ikke overlade vores børn i fremmed varetægt - og børnene vil absolut heller ikke være med til det. Men vi siger ja og få minutter senere står 4 - 5 mand uden for vores dør, sammen med en ung thailandsk pige, der skal agere staff i optagelserne. I et par biler går det mod den sydlige ende af Jomtien stranden, hvor de gerne vil have et par billeder af hele familien i strandkanten. Derefter skal den thailandske pige gå en tur med ungerne i strandkanten og det lykkes på forunderlig vis, at få dem med til det. Jeg føler mig ikke helt tryg ved situationen men da hotellets daglige leder er med under hele seancen, så går det jo nok. Jeg tager et par billeder af optrinet, men får besked på, at det skal jeg ikke spilde film på. De vil sørge for, at vi får en kopi af deres film, siger de. Efter den korte optagelse, bliver vi inviteret til at spise i hotellets restaurant. En sådan invitation kan vi ikke sidde overhørig, selv om vi har en aftale med de andre, om at skulle spise i Pattaya i aften. Mens vi sidder med restaurantens menukort, bliver der taget flere billeder til brochuren. Maden, som vi bestiller, får vi dog lov til at fortære i fred. Jeg bestiller oksekød i hot sauce med kokosmælk. Dertil stegte ris med peanuts. Det er ubetinget feriens hidtil bedste måltid.

Selv om vi har spist, vælger vi at tage med de andre ind til Pattaya. De skal spise i et stort indkøbscenter. Da vi gør klar til at forlade hotellet, forsvinder strømmen pludselig. Jeg vil gerne indskyde, at når man kigger på det virvar, der er af ledninger omkring husene, så har jeg undret mig over, at det ikke er sket noget før. Men denne strømafbrydelse skyldes ikke en kortslutning men årsagen må være den helt utrolig store mængde lyn, som vi kan se nordvest for Pattaya. I Danmark kan vi godt se enkelte lyn, når det lyner og tordner. Men det vi er vidne til er en stort set konstant oplysning af den mørke aftenhimmel. Det er utrolig flot og jeg ærgrer mig over, at sådan noget ikke kan fastholdes med et idiotsikkert lommekamera, som mit.

Strømafbrydelse eller ej, så skal de andre have noget at spise og vi forlader hotellet og må finde ud til den store vej ved hjælp af bilernes lygter. Bag os kan vi se, at de hurtigt har fået tændt stearinlys i hotellets reception. Vi går de ca. 100 meter ud til den store vej og får hurtigt prajet en taxi ind mod Pattaya. Mens vi kører i taxien vender strømmen tilbage og i løbet af et øjeblik er der atter gang i alle lysene. Samtidig kan vi følge det store lyn-show, som bevæger sig længere væk fra os. Det ser ud som om, at det tager til i intensitet. Det er utroligt flot.

Mens de andre mæsker sig i en japansk restaurant, oser Marie, Vibe, Lasse og jeg i en stor all round butik (Big C) i indkøbscentret. Det er meget spændende at se på de lokale fødevarer, som vi i Danmark betaler mange penge for i asiatiske butikker. Der er også masser af billige t-shirts, skjorter, bukser og sko til 10 - 50 kr. Trods de billige priser, så ser kvaliteten meget fin ud.
De andre støder til og vi fortsætter lidt rundt i Big C. Inden vi kapitulerer helt, får vi dog serveret en stor øl og Cola. Kl. 22:30 er vi tilbage på hotellet.

Torsdag den 15. oktober 1998

Idag kunne vi sove længe, men vi vågner alligevel til normal tid. Vi er klar til at indtage morgenmaden i restauranten ved 9:45 tiden. Da vi er ved at være færdige med vores morgenmad, kommer Torben. Han bestiller en gang thailandsk suppe til morgenmad.

Vi afleverer vores tøj til vask. Derefter er vi klar til dagens første udflugtsmål: Nong Noach Garden. Det er en stor park syd for Pattaya. På vores vej ud af Pattaya har vi efterhånden skabt en tradition for, at det regner. Regnen kommer normalt ved 16-tiden men idag, hvor kl. er 12:30, kommer det alligevel mens vi kører taxi. Det regner meget kraftigt og taxien må sætte hastigheden ned på grund af sigtbarheden. Når regnen kommer så tidligt, så har det den fordel for os, at det er overstået. Da vi kommer ud til parken, regner det kun lidt men i det fjerne høres en kraftig buldren. Adgangsbilletten koster 250 bath (40 kr.). Børnene er gratis. Parken er utrolig flot med mange flotte og velplejede planter, buske og træer. Der er en selvstændig afdeling for orkideer og kaktusser. Også i denne park var der mulighed for at blive fotograferet med løver, tigre, slanger og aber. Prisen for det er 30 bath (4,80 kr.).

Vores lokale rejsearrangører (Bente og Randi) havde planlagt turen til parken således, at vi kunne overvære et flot show kl. 13:30, men det viser sig, at dette show har ændret tidspunkt, så det først starter kl. 15:00. Det giver os til gengæld mulighed for at få lidt at spise. Det bliver til en tallerken suppe med nudler og kyllingekød. Det smager fortrinligt og stærkt. Showet er meget

flot. Indledningen består af en række nationale danse med mange aktører i festlige og farverige dragter. Der vises en række krigsskuespil og thaiboksning får vi også et eksempel på. Da showet i den indendørs arena er overstået, bliver vi inviteret udendørs bag scenen. Her er der tid for et stort elefantshow på en stor åben arena. Mens vi bænker os, kommer der børn rundt for at sælge bananer for 30 bath (knap 5 kr.). Ikke til publikum men til elefanterne. Det viser sig meget hurtigt, for straks elefanterne viser sig på arenaen, styrter de ud blandt publikum, for at få de bananer. Og elefanterne er ligeglade med, at det er publikum på 2., 3. eller 4. række, der har bananer. De træder bare op på bænkene, der selvfølgelig er bygget til, at kunne klare vægten af en elefant. Torben måtte sande, at elefanten ikke går, før den har fået ALLE bananerne. Så Torben måtte meget hurtigt opgive at spise en elefant af med en enkelt lille banan. Som belønning får Torben til gengæld en møjbeskidt trøje, da elefantens snabel forsøger at lokke hele klasen af bananer fra Torben.

Elefanternes show er meget morsomt. De store dyr bærer rundt på publikum med snablerne, går på et bræt på bagbenene, danser og spiller fodbold. Publikum inviteres til at stå på mål, hvis de ellers tør. Elefanterne sparker den store bold hårdt. Det bringer lykke at lade en elefant jokke over dig. Det var der en del blandt publikum, der troede på. bl.a. Bente og Randi. Fornøjelsen var vist mest på elefantens side, for med snablen pillede den godt på de forskellige folk, der lå mere eller mindre skrækslagne på jorden.

Straks da showet var overstået, begav vi os ud til vores ventende taxi, der bragte os retur til hotellet. Her var der tid til en dukkert i swimmingpoolen, hvilket især passede ungerne godt. Bente, Torben og Bjarne skulle på natsafari denne aften, så vi andre havde "fri". Randi og Grethe ville ud og spise. Uthen havde meget travlt med at besøge sine venner og bekendte i Pattayaområdet, så ham så vi kun meget lidt til. Vores lille familie valgte at prøve lykken på Jomtien Beach. Solen var gået ned og det var blevet mørkt, hvilket går stærkt på disse breddegrader. Jeg skulle lige ind omkring skrædderen for at prøve min jakke. Den passede perfekt, så det var hurtigt overstået. Vi fortsatte hen langs stranden. På et tidspunkt tynder det ud i forretningerne, men vi vidste, at der ville komme flere forretninger og restauranter længere mod syd, så vi fortsatte. Selve stranden ser faktisk meget fin ud, men man ser ikke nogen bade. Til gengæld er der rimelig stor aktivitet med diverse vand aktiviteter, f.eks. bananen, der er spændt efter en speedbåd. Grunden til, at der ikke er nogen der bader, er forureningen. Vi har ellers læst, at den Thailandske regering har afsat mange penge, for at komme forureningen omkring Pattaya til livs. Disse tiltag skulle være fuldt gennemført i 1997, men der er altså ikke meget, der tyder på, at de er kommet ret langt.

Vores videre færd langs stranden bringer os til et område, hvor der ikke rigtig er nogen hoteller og restauranter. Her er mørkt og mange ville vende om, i deres søgning efter aftensmaden, men vi fortsætter og efter nogle hundrede meter, kommer vi til et hotel, som Larsen Rejser anvender. Her ligger en meget stor restaurant, som vi vælger at prøve. Straks vi træder ind på restaurantens område, kommer 5 - 6 mand i sving. En løber ud i køkkenet. De forstår kun meget lidt engelsk, men de fanger dog vores ønsker om drikkevarer.

Ungerne vil - næsten sædvanligvis - gerne have pommes frites, men det kan de ikke levere. Problemet løses ved at sende en stafet over på hotellet efter en portion. Marie bestiller karry med kylling og jeg karry med bøf. Så er der pommes frites til ungerne, men kun een portion og ikke 2, som vi har bestilt. Nå, så må ungerne dele og det går, da vi lover dem, at de kan få en is til dessert. De tøffer fritterne i sig og i næsten det øjeblik, de er færdige, kommer en kvindelig tjener med en flaske tomatketchup. Hun opdager først, at ungerne er færdige, da hun er nået helt hen til dem og hun bliver så forskrækket over det, så hun giver et højlydt gisp fra sig. Maries og mit mad smager ganske udemærket, men det er stærkt. Når det er ved at være for stærkt for mig, så må det mindst være tæt på uspiseligt for Marie.

Vi bliver vartet godt op af flere tjenere. Det er sikkert fordi vi er de eneste gæster i restauranten. Hver gang vi har taget et par slurke af vores drikkevarer, er der straks en tjener, der fylder op igen.

Oven på vores godt krydrede hovedret, beslutter vi os for ananas til dessert. Ananas er en glimrende "brandslukker" for stærkt krydrede retter. Vi bliver meget forbavsede, da ananasstykkerne serveres med salt. Men det viser sig at være en ganske god kombination. Regningen for vores udskejelser kommer til at lyde på 498 bath (ca. 80 kr.).

På vores vej tilbage til hotellet, kommer vi forbi en fodmassage klinik. Der er ledig plads til både Marie og jeg, så vi sætter os mageligt til rette i stolene. Prisen er 250 bath for en times fodmassage og en times kropsmassage koster 200 bath. Fodmassagen er en yderst behagelig oplevelse. Det er lækkert at få tæerne, fødderne og benene godt plejet. Sådan noget skulle man have mulighed for at gøre hver dag, men jeg tør ikke foreslå Marie at gennemføre et kursus i Thailandsk fodmassage.

Det er nok lidt dristigt, at lade ungerne sidde en hel time på dette tidspunkt af dagen, men de klarer det nu yderst fint og en is må være en meget rimelig belønning. Den indtages på den restaurant, hvor Randi tidligere var blevet genkendt af en storsmilende, kvindelig tjener. Men idag må hun vist have menstruration, mener Marie. For tjeneren ligner et meget surt ribs. Tilbage til hotellet, hvor Bente, Randi, Uthen og Grethe sidder. Randi og Uthen går i seng, så vi inviterer Bente og Grethe op til en godnatdrink på værelset. Det giver os lejlighed til at få en lille snak i fredelige omgivelser. Når så mange er sammen på rejse og vi stort set er samlet hele tiden, så er der kun plads til forholdsvis overfladiske samtaler.

Det blev en urolig nat for mit vedkommende. Mon det var fodmassagen, der gjorde indtryk på mit legeme eller var det den stærke aftensmad?

Det regnede meget om natten...

Fredag den 16. oktober 1998

Så er vi nået til den sidste dag i Pattaya.

Torben mestrer at sove over sig, og så har vi andre et snakke- og mobbeemne. Efter morgenmaden skal Torben, Bjarne og jeg ned, for at prøve vores tøj for sidste gang. Torben og jeg har ikke noget at udsætte på tøjet, så vi får det med. Bjarne har et par detaljer omkring knapperne, som han gerne vil have ændret, så han må pænt vente til senere idag med at få tøjet.

Kl. 11 går det mod "fly-indkøbscentret" Believe It Or Not i Pattaya. Ikke fordi vi skal handle, men ved bagindgangen af centret, kan man på stranden leje en båd og komme til nogle øer, der ligger ud for Pattaya. Her skulle ifølge Bente og Randi være gode bademuligheder. Der ligger flere både og vi får os hurtigt forhandlet frem til en pris på 1.700 bath (ca. 275 kr.). Speedbåden med 2 motorer får os hurtigt bugseret de 20 - 25 minutters vej over til en laguneagtig bugt på en af øerne. Vi kan se, at vi ikke er ene om at have fået den ide. Der ligger mange både et stykke fra land og inde ved land støjer det kraftigt fra alanskens speedbåde, jet-ski og lange både med "piskeris". Vandet virker meget klart og utrolig indbydende til en dukkert. Stranden er ren med finkornet strandsand, så her kan vi godt få en dags tid til at gå. Vi bliver sat af et par meter fra stranden og aftaler et afgangstid med bådens fører. Herefter sejler han ud til de andre både, for at vende tilbage senere.

På stranden lejer vi stole under parasoller. Det er ganske simpelt bydende nødvendigt, hvis man vil overleve middagssolen, der steger grundigt. Prisen for en stol er 20 bath (3,20 kr.).
Lidt tilbagetrukket fra stranden ligger en lang række primitivt opstillede butikker. Her er der gode muligheder for at købe mad, vædske, tøj og souvenirs. Vibe fik et sæt bestående af en kjole og en bluse for 130 bath (godt 20 kr.). En kold cola kan fås for det samme som lejen af stolen.
Det varme badevand er et dejligt alternativ til hotellets swimmingpool og vi benytter det flittigt. Der er lavvandet og man skal faktisk gå langt, før det bliver dybt, så her kan vi roligt lade ungerne lege, selv om vi ligger oppe på stranden.

Kl. 15 bliver vi hentet af båden og bragt tilbage igen. Det går rimeligt hurtigt hen over det - heldigvis - rolige vand ind mod Pattaya. Taxien gør holdt tæt på hotellet. Vi skal nemlig ind og hente vores vasketøj. Prisen overraskede os lidt til den negative side, for vi havde blot afleveret alt vores vasketøj. Der er imidlertid en enhedspris her på hvert beklædningsstykke. Prisen blev samlet ca. 400 bath (64 kr.). Så har vi lært at overveje 2 gange, om vi ikke kan skylle noget op i håndvasken på hotellet frem over...

Et køligt bad på hotellet og så skal der pakkes. Uthens onkel kører idag fra Sukhothai til Pattaya, for at bringe os til vores næste destination Sukhothai, imorgen.

Aftensmaden skal indtages i det høje tårn, der er placeret tæt ved vandlandet mellem strandene ved Jomtien og Pattaya. Jeg har blameret mig med, at jeg selvfølgelig vil tage trapperne op i tårnet, men jeg frygter, at de andre ikke vil kunne holde mit oversvedige legeme ud, så jeg er "tvunget" til at tage med dem i elevatoren. Jeg kan jo altid tage turen nedad, siger jeg.
Inden vi stiger ind i elevatoren, skal vi betale for vores madudskejelser. Prisen er 550 bath (ca. 90 kr.). Børnene slipper med 350 bath (ca. 56 kr.). Det er forholdsvis dyrt i betragtning af, hvad vi ellers har givet for mad i Pattaya. Men ifølge Bente, Randi og Grethe, så er det hver en bath værd.

Restauranten på 52. sal viser sig da også at være et sandt overflødighedshorn af lokale og internationale retter. Her kan vi bl.a. få japansk sushi og det smager utrolig godt. Vi prøver at nå godt rundt om de mange retter men må opgive at prøve det hele. Apropos "nå rundt", så er restauranten sådan indrettet, at maden står inderst og vores borde ude ved vinduet. Bordene står på et gulv, der ganske langsomt drejer rundt. Det betyder, at hvis vi sidder stille ved bordet, så vil vi kunne nyde udsigten hele vejen rundt.

Drikkevarerne er lige som maden skruet godt op rent prismæssigt. På mit menukort står, at en øl koster henholdsvis 65 og 120 bath for en lille og stor flaske. Jeg bestiller en stor. Så kommer tjeneren med en lille øl og bedyrer, at de ikke har store flasker. Prisen for den lille er 100 bath (16 kr.). Det kan jeg ikke forstå og beder tjeneren hente et menukort. Min forbavselse bliver ikke mindre, da jeg præsenteres for et menukort med prisen 100 bath for en lille øl. Det kalder jeg snyderi! Jeg hører de andre, hvad de har givet og det viser sig at deres pris varierer fra 90 - 105 bath for den samme vare! Lidt senere beslutter jeg mig for, at når vi nu har bukserne nede, så skal vi altså have et glas rødvin til maden. Det skal man tænke sig om 2 gange, inden man bestiller! Den rødvin, som vi bestiller, bærer godtnok det præstigefyldte navn St. Emillion, men kvaliteten svarer til det billigste, der kan opdrives i danske supermarkeder og for det betaler vi 1.600 bath (ca. 250 kr.).

For 1/10 af prisen på rødvinen bestiller vi en Mai Tai drink til dessert. Den bliver serveret i en hel, udhulet ananas og er flot dekoreret. Den smager ganske udmærket. Senere på turen finder vi ud af, at næsten enhver restaurant har sin egen version af netop Mai Tai drink.

Det er muligt at komme helt op oven på selve tårnet. Heroppe er der om dagen mulighed for at komme ned på flere forskellige måder. Det kan f.eks. ske ved at lade sig fire ned i en wire uden nogen form for sikkerhed. En anden måde er en 4-personers kabelbus, der også går forholdsvis stejl ned. Alle disse "attraktioner" er desværre lukket ned pga. sæsonen. Men om vi vil være fristet til at bruge andet end elevatoren, til at forlade tårnet, det er jeg nok i tvivl om.

Turen går i en taxi tilbage til hotellet, hvor vi lige får sagt godnat over en drink sammen med Torben og Bjarne.

Lørdag den 17. oktober 1998

Så er der afrejse fra Pattaya. Vi har tidligere aftalt, at turen fra Pattaya skal gå via Bangkok til broen ved floden Kwai. Den kendte bro, der blev bombet under 2. verdenskrig skulle være et besøg værd. Men vores chauffør, der er i familie med Uthen (omend måske lidt langt ude), vil køre os direkte fra Pattaya til Sukhothai. Han bekræfter mine anelser om, at det er en lang tur og han har vist en aftale i Sukhothai om aftenen.

Kl. 8:15 er der afgang i en air-conditioneret bus, der minder om den taxi, der bragte os fra lufthavnen til Pattaya. Vores bagage stuves på taget. Chaufføren kører, ligesom så mange andre i Thailand, forholdsvis stærkt. 130 km. i timen er normalen på en vej, der ikke er særlig jævn. En anden ting, ud over at de kører i venstre side af vejen er, at de kører meget tæt. Det med at holde

afstand, det kender de ikke til. På turen har vi set flere biler, der ligger på siden eller på hovedet i vejkanten og i grøften. Så der sker uheld fra tid til anden.

Vi når helt tilbage til Bangkok og kan genkende strækningen, der bl.a. fører os forbi lufthavnen. Så er der altså ikke de store muligheder for at undgå Bangkok. Chaufføren holder en lille pause for hver 2. time. Da vi har passeret Bangkok, entrerer vi også en del af Thailand, der ikke er så turistmindede som f.eks. Pattaya området. Skiltene er næsten udelukkende på Thailandsk og de lokale kigger også mere på os og vores børn. De glor faktisk uhæmmet og vil gerne røre ungernes lyse hår. Endnu et tydeligt tegn på, at de ikke er så vant til turister er, at kun få af dem taler engelsk.

Godt 100 km. før Sukhothai gør vi holdt ved en abepark. Det er egentligt et stort område, hvor aberne frit render rundt. Chaufføren viser os en trappe, der fører os op på en høj klippe til en flot udsigt over området. Klippen står sammen med et par andre tilsvarende klipper eller bjerge. Bortset fra disse enkeltstående højder, er området totalt flad med masser af rismarker omkring os. Det er et specielt syn. Selv om turen op på klippen tages i skygge af træer, så er det en hård tur, så vi trænger til en kold sodavand. Men de få boder, der er for foden af klippen, ser kun ud til at have flaskesodavand, der står frit fremme. De har ikke noget køleskab. Men snu er de: Når du bestiller en sodavand, så bliver den hældt over i en plasticpose med isterninger. Hvor de isterninger opbevares, ved jeg ikke, men det er lidt specielt at drikke en sodavand med sugerør fra en plasticpose. Men svalende, det er det! (Pris 10 bath - 1,60 kr.).

Vi fortsætter mod Sukhothai og vi når ca. 15 km. længere, da bilen stønner og klager. Chaufføren kører ind på en Caltex benzinstation, for at vurdere problemet. Torben og Bjarne kan lugte brændt olie og giver ikke bilen mange chancer. Efter ca. 20 minutter får de ret. Bilen er brændt sammen og en ny ruller op på siden. Vores bagage stuves om og vi fortsætter med en ny chauffør videre mod Sukhothai. Chaufføren er lidt ældre men han kører lige så hurtigt som vores 1. chauffør.

Vi passerer mange rismarker undervejs og vi får en diskussion om, hvordan risen tilberedes. Det er der faktisk ingen af os, der ved, men Marie tilbyder at tage et par timer med at høste ris. Så kan hun måske finde ud af det, mener hun.

De sidste 60 km. gennemføres i skumring og aftenmørket. Vi kan kun svagt ane det landskab, som vi passerer. Det er dog gennemgående, at husene langs vejen er tilbagetrukket i forhold til vejen. Et bælte på 10 - 15 meter mellem husene og vejen er oversvømmet. Jeg ved ikke, om det er husenes private rismarker...

Ved 19-tiden ankommer vi til Sukhothai. Byen ser umiddelbart lille ud men vi finder senere ud af, at vi nok har fået et lidt forkert førsteindtryk af størrelsen. Vores Hotel River View ser lidt primitivt ud ved første øjekast. Udsigten over floden er sikkert god nok (det er mørkt, så vi kan ikke se nogen flod). Receptionen giver indtryk af lidt mere stil. Vi får vores nøgler og da vi har låst os ind, må vi konstatere at værelserne er meget spartanske. Mens vi tager bad, banker det på vores dør. Det er en fra receptionen, der gerne vil flytte os over i en suite. Jeg går med over og ser

den og konstaterer at standarden i suiten er stort set den samme, som vores værelse på hotellet i Pattaya og prisen er også den samme, så vi flytter derover.

Da vi gør klar til at gå ned i receptionen, for at mødes med de andre indtræder turens katastrofe nr. 1! Mit mavebælte med min pung, 2 flybilletter, Maries pas og Visakort er væk! Der går næsten panik i mig og jeg styrter forvildet rundt, for at finde bæltet igen. Desværre kan jeg ikke erindre, hvornår jeg sidst har haft fat i det. Jeg har dog en klar fornemmelse af, at det kan være glemt i en af de taxi-biler, som har kørt os fra Pattaya til Sukhothai. Receptionen bliver overfaldet, men de har ikke set noget mavebælte. De øvrige hjælper os med at søge, men alles livlige aktivitet ender kun med, at jeg sveder febrilsk.

Uthen er vores eneste chance, for at komme i kontakt med chaufføren. Uthen er taget hjem til sine forældre men de tager ikke telefonen. Randi har også et "behov" for at få fat i Uthen, idet han har nøglen til hendes kuffert. Randi er indstillet på at køre ud til Uthens forældre, men vi bliver enige om, at det er bedst at vente til imorgen, når Uthen alligevel dukker op for at vise os rundt i Sukhothai.

Istedet går vi ud for at lede efter et spisested. Det ser ikke for godt ud. Det er varmt og klamt og vi vil gerne have en restaurant med air-condition. Det trænger jeg ihvertfald til ovenpå den katastrofale erfaring. Da vi har gået et stykke tid og næsten er tilbage ved hotellet, er der en tuk-tuk taxi, der tilbyder at køre os til en italiensk inspireret restaurant for 40 bath (6,40 kr.). Vi accepterer og kan lige klemme os ind på de 2 sæder i tuk-tuk'en, der kommer godt på arbejde. Restauranten ligger ikke så langt væk. Den hedder "Dream Cafe" og ser umiddelbart ikke ud af noget, men vi må erkende, at chaufføren har ramt vores ønsker godt. En rigtig lækker restaurant med masser af atmosfære. På væggene er der mange antikviteter, hovedsageligt af træ. Menukortet giver os håb om en god middag og tjeneren forstår engelsk, hvilket er gået op for os, ikke er så normalt. Min appetit er desværre langt væk men en kold øl, det trænger jeg meget til. Det skide mavebælte!

Alle spiser og drikker med velbehag og konkluderer, at her kan vi godt tillade os at komme tilbage til. Vi har talt lidt om vores hotel og flertallet er stemt for, at vi finder et bedre hotel. Så da vi forlader restauranten, aflægger vi hotellet "Northern Palace", der ligger skråt overfor "Dream Cafe", et besøg. Ejeren taler godt engelsk. Vi har læst i vores rejseguide, at hotellet har swimmingpool, men der er desværre ikke vand i i øjeblikket. Det lover ejeren, at de fylder i imorgen. Vi ser et af værelserne og er ikke i tvivl om, at vi vil flytte over på "Northern Palace" imorgen.

Så går vi tilbage til hotellet. Kl. er 22:45. Alle er trætte oven på dagens strabadser, så vi går hurtigt til køjs. Jeg har en stille bøn om, at mit mavebælte dukker op i Uthens onkels taxi imorgen.

Priser:

- Overnatning på River View Hotel i Sukhothai: 390 bath/godt 60 kr. for ordinære værelser og 800 bath/128 kr. for suite (suite 310 er den bedste på hotellet).

- Overnatning på Northern Palace i Sukhothai: 450 bath/72 kr. for ordinære værelser (incl air-condition og morgenmad) og 1000 bath/160 kr. for store suiter med 3 faste senge.

Søndag den 18. oktober 1998

Så er vi klar til at indtage Sukhothai. Jeg har været lidt spændt på at se udsigten fra hotellet, der ligefrem praler med at have udsigt over en flod. Jeg bliver fælt skuffet. Floden er meget beskidt. Vandstanden er nok normal men efterlader en høj betonkant på hver side. Bestemt ikke noget idyllisk syn.

Kl. 8:50 entrerer de andre vores suite for at drikke en morgenbitter. Bente fortæller, at hun har set en lokal bade i det plumrede flodvand og bagefter børstede han tænder deri.
Alle er klar til at forlade deres værelse men inden da, går vi ned i restauranten, for at spise morgenmad. Jeg tør ikke satse på andet end toast her til morgen. Restaurantens menukort ser noget slidt ud. Ungerne bestiller mælk, men må konstatere, at mælk ikke er det samme i Thailand og Danmark. Det, som de bliver præsenteret for hér, er sandsynligvis gedemælk eller UHT-behandlet mælk. Så længe leve Cola.

Uthen ankommer med en minibus og chauffør. Da han hører, at mit mavebælte er væk, beslutter Uthen sig for, at køre ud til et værksted 5 - 10 km. udenfor Sukhothai. Her skulle den bil, der brændte sammen igår, holde parkeret. Jeg kører med derud, for at lede efter mavebæltet. Bilen holder der, men ingen har tilsyneladende nøglen til bilen. Den fremskaffes dog hurtigt men eftersøgningen i bilen er desværre resultatløs. De 4 - 5 lokale taler meget med Uthen men de virker ikke så interesseret i at fortælle mig, hvad de taler om. Jeg føler mig som en lille bold. Uthen er mit eneste bindeled til de andre og Uthens danske ordforråd er trods alt begrænset. Efter et stykke tid kører vi videre nogle få hundrede meter til en lille forretning. Her stiger vi atter ud og møder bl.a. vores chauffør fra den bil, der brændte sammen igår. Forretningens ejer taler og forstår godt engelsk og det er helt befriende, at kunne forklare problemstillingen til en, der har en chance for at oversætte det til thailandsk. Han spørger mig bl.a. hvad jeg vil gøre, hvis passet ikke dukker op. Problemet kan løses, da vi har en kopi af passet, forklarer jeg ham. Vi vil selvfølgelig kontakte det danske konsulat i Bangkok imorgen, fortæller jeg.

Sådan en engelsktalende thailænder kunne jeg godt tænke mig på resten af turen og da han ydermere byder på et glas koldt, lokalt øl, får han yderligere et par stjerner hos mig. Øllet hedder "Chang Beer" og det er både bedre og billigere end "Singha", siger min nye ven.

Vi returnerer til værkstedet og jeg bliver spurgt, om jeg vil køre med ned til det sted, hvor vi byttede bil igår. Jeg vurderer, at det er en tur på 4 - 5 timer og jeg har ikke lyst til at køre med, da jeg ikke kan tale med chaufføren alligevel. Når vi så kommer derned, vil der sandsynligvis ikke være nogen, som jeg kan kommunikere med. Så jeg foreslår istedet, at en af Uthens bekendte kører derned, evt. på motorcykel. Jeg vil selvfølgelig betale ham for det. Om mit forslag bliver effektueret, fandt jeg dog aldrig ud af.

Så går turen atter tilbage til hotellet og til nogle garanteret utålmodige personer. De 5 minutter, som Uthen havde sagt, at vores ærinde ville tage, var blevet til 1 time. Bedre bliver det ikke, da Uthen går ind i receptionen, for at spørge hvor "Northern Palace" ligger. Så bliver de godt nok sure på "River View Hotel", for vi har oprindeligt forhåndsbestilt en uge via fax hjemmefra. Heldigvis ligger det dybt i thailændere, at de ikke viser vredesudbrud.

Vores oppakning flyttes over til "Northern Palace" og Marie og jeg vælger en suite. Her er god plads til os alle.

Da mavebæltet endnu ikke er dukket op, tør vi ikke tage flere chancer med Maries Visakort. Vi spærrer det. Først ringer vi til Maries forældre. De kan give os det nummer hos PBS, hvor vi kan spærre kortet. Kl. er 6:40 søndag morgen i Danmark og de er lidt søvnige. Så ringer vi til PBS og får beskeden: "Alle vores linier er optaget. Vent venligst", hvorpå der spilles noget pausemusik. Nu er jeg imidlertid ikke indstillet på at betale en hulens bunke penge, for at høre på noget telefonmuzak, så vi ringer til Maries forældre igen, for at få dem til at lytte til muzakken og spærre kortet, når de kan komme til det.

Så er vi klar til at komme på tur, selv om mit humør er lidt langt nede. Det er absolut ikke sagen at miste sit pas i udlandet og når det skyldes skødesløshed som i dette tilfælde, så bliver det ikke bedre. Jeg har faktisk på dette tidspunkt mest lyst til at komme hjem til Danmark, men det går heldigvis over igen...

Vi kører først ud til den gamle bydel af Sukhothai. Den ligger 12 km. vest for den nye bydel. Den gamle bydel er primært et parklignende område med mange mere eller mindre forfaldne monumenter til vidne om, at Sukhothai for mange år siden har været Thailands hovedstad. Vi har desværre ikke fået vores rejseguider med, så udbyttet ved at se de enkelte monumenter er begrænset. Men vi går rundt i parken i et par timer og nyder monumenterne, der primært er bygget af røde sten og søerne, der er flot anlagte. Marie og Bente køber sig et par hæklede trøjer af en enkelt sælger. Timelønnen må være umådelig lav, for de får trøjerne for 350 bath/56 kr. hver.

Så stiger vi i vores minibus for at køre videre. Landskabet er typisk rismarker, hvor vi kan se, at risene har nået en forskellig modningsgrad fra mark til mark. Vi gør holdt for at tage risene i nærmere åsyn. Vi kommer dog ikke nærmere mysteriet om, hvordan risene bearbejdes fra plukning til emballering i poser. Men risene kan vi tydeligt se på de aks, som godt kunne minde om en dansk hvedemark.

Vi fortsætter til en golfbane, hvor vi spiser frokost i den tilhørende restaurant. Det er vores chauffør, der udpeger stedet og det viser sig at være et godt hint. Omgivelserne er meget smukke. Vi sidder og kigger ud på en lille sø med et flot, frodigt landskab omkring. Selve golfbanerne indgår diskret i landskabet. Maden viser sig at være spændende. Marie får en kylling i stærkt krydret, cremet suppe af kokosmælk. Jeg får en portion rejer i sur/sød sauce. Ved hjælp fra Uthen lykkes det at få bestilt en portion ris med ketchup til børnene.

Mætte og veltilpasse kører vi videre til en flot park, som det thailandske folk har skænket kongen, i Sukhothai området. Her er mange flotte planter og søer med mange fisk. De bliver helt vilde, når vi fodrer dem. Vandet er plumret at se på og vi kan ikke se fiskene, før vi drysser brød eller chips ned i vandet. Så bliver det straks sort af fisk, der nærmest ligger ovenpå vandet, for at komme til føden. Det er "catfish" - kattefisk - ifølge de lokale. De ligner små hajer med deres store gab. De største er ca. 25 cm. lange. Vi kan faktisk få dem til at stå med åben mund lige i vandskorpen. Resultatet er, at vi står og kigger lige ned i 25 - 30 fiskegab. Det ser utrolig morsomt ud. Vi køber et par portioner fiskebrød, så vi kan forlænge fornøjelsen.

I dag har vi ikke haft sol. Istedet har et ordentligt tordenvejr luret i horisonten, men vi undgår dog at blive generet af det. Det er ved at være hen på eftermiddagen og vi kører tilbage til hotellet, godt mætte af de mange indtryk.

Da vi ankommer til hotellet, ankommer jeg samtidig til en meget glædelig meddelelse: Mit mavebælte er dukket op igen. Bæltet er blevet glemt i den bil, der bragte os helt til Sukhothai. Det letter utrolig meget! Vi skal selv hente bæltet i nærheden af det sted, hvor vores bil fra Pattaya brændte sammen. Det er åbenbart chaufføren, der har det liggende. Istedet for at køre et par hundrede km. uden andet formål end at få hentet mit bælte, aftaler vi, at morgendagens tur bliver arrangeret sådan, at vi kommer omkring det område, hvor bæltet skal hentes. Jeg behøver vist ikke nævne, at humøret er steget et par grader... Vi kan godt leve med, at vi har spærret Maries Visa-kort, for vi har stadig mit Eurocard.

Så er der tid til lidt afslapning. Jeg tager børnene med ud for at handle lidt drikkevarer. Der er mange mindre forretninger omkring hotellet, men det er usikkert, om det er billigt at handle disse steder, så vi fortsætter til et lidt større supermarked. Priserne for Singha dåseøl er stort set de samme, som i Pattaya (30 bath/4,80 kr.).

Tilbage til hotellet, hvor vi skal mødes i vores store suite (nr. 224) kl. 19:00. En kold øl/vand og så går turen ned i hotellets restaurant, der ifølge en af Torbens rejseguides er Sukhothais bedste. Vores engelsktalende vært får et par spydige bemærkninger med på vejen, for der er ikke kommet noget vand i swimmingpoolen og det har han lovet os.

Vi anbefales stegt kylling med cashew nødder. Det smager ganske fortræffeligt. Efter middagen giver værten sig god tid til at snakke med os og vi får svar på en masse spørgsmål.
Min svigerinde Jette har fødselsdag idag, så vi beslutter at ringe til hende. Det lykkes imidlertid ikke at finde en telefon på gaden, der kan klare internationale opkald, så vi må ty til hotellets reception atter engang.

Så er vi klar til at gå i seng i vores luksuriøse omgivelser med 2 air-conditions. Der kan bare blive koldt om natten, hvis man ellers ønsker det.

Priser:

- Suite i "Northern Palace": 1000 bath/160 kr.

- Tlf. opkald til Maries forældre fra receptionen i "Northern Palace" for 4 - 5 minutter: 450 bath/72 kr.
- Golfrestauranten:
- Kylling i stærkt krydret, cremet suppe af kokosmælk: 80 bath/12.80 kr.
- Rejer i sur/sød sauce: 80 bath/12,80 kr.
- Cola : 15 bath/2,40 kr.
- Stor Singha øl: 90 bath/14,40 kr.
- Fiskemad i Kongens Have: 5 bath/80 øre
- Tlf. opkald til Jette fra receptionen i "Northern Palace" for 3 - 4 minutter: 310 bath/knap 50 kr.

Mandag den 19. oktober 1998

Efter en lidt urolig nat (jeg sov uden ørepropper), er der tid til at læse lidt om området, inden vi skal have morgenmad. Ungerne er blevet forkølet af den kolde luft og træk fra air-conditionen.

Morgenmaden er med i prisen for værelserne på "Northern Palace". Den morgenmad, der indgår i prisen, er en kontinental, dvs. toast med smør/syltetøj og kaffe eller the. Selv om vi bestiller ekstra toast og mælk istedet for kaffe til børnene, så bliver vi ikke opkrævet ekstra for det.
Kl. godt 10 er vi klar til at køre. Det er meningen, at vi skal omkring et posthus, men der er åbenbart sket en af de mange misforståelser, som vi oplever under rejsen. Første stop bliver nemlig efter halvanden times kørsel mellem Nakhon Sawan og Kamphaeng Phet. Her bor den chauffør, der har mit mavebælte. Glæden er stor hos mig, da vores chauffør vender tilbage til bilen med mit bælte kl. 11:40.

Så går turen tilbage mod Kamphaeng Phet. På vejen gør vi holdt ved en landsby, hvor der er mange boder langs vejen. Her sælges bambusmøbler, riskager, slik og andre sjove ting. Grethe køber en hel klase bananer med 50 - 60 små, velsmagende bananer for 40 bath/6,40 kr. Andre provianterer riskager, friturestegte bananskiver, cola, peanuts- og sesamkager. Alt, hvad jeg når at smage af disse ting, smager ganske udmærket men det meste er hovedsageligt sødt.
Ca. 12 km. fra Kamphaeng Phet drejer vi til venstre og efter 25 - 30 km. når vi en nationalpark, hvor hovedattraktionen for vores vedkommende er et flot vandfald. Vi må klatre en del over store sten, for at komme tæt på selve vandfaldet. Faktisk kan vi nå helt frem til bunden af vandfaldet men det vil være en våd omgang, så det afstår vi fra. Vi holder os i en afstand på 10 - 15 m., men der kan vi også mærke vandstøvet fra vandfaldet.

Her i nationalparken Khlong Lan, der ligger ca. 30 km. fra grænsen til Myanmar (tidligere Burma), fornemmes kun svagt turistinvasion. Godnok sælger de Cola og Pepsi - ganske som alle andre steder i Thailand - men de forstår ikke engelsk overhovedet. De boder, der er i forbindelse med vandfaldet, sælger mad, slik og tøj, og priserne er rimelige.

Efter en god time ved vandfaldet, kører vi samme vej tilbage til vejen mod Kamphaeng Phet. Jeg forsøger at sove lidt i bilen, men det er svært, fordi vejene er ujævne og fordi chaufføren bremser lidt hårdt indimellem på grund af forankørende biler eller løse hunde.

I Kamphaeng Phet gør vi holdt ved et smuk nationalmuseum, der virkeligt viser sig at være et besøg værd. Selve parken er utrolig flot. Ikke et blad vender forkert her og hver eneste plante er sat med stor præcision og omhu. Indendørs er der gode muligheder for at lære mere om Thailands historie og udvikling. Ligesom så mange andre steder, skal vi sætte vores sko for foden af trapperne. Så går vi i bare tæer eller strømpesokker...

Vi er ved at være mætte af indtryk og vender tilbage mod Sukhothai. Vejret har været skyet med kun lidt sol idag. Egentlig ganske ideelt bilvejr, selv om det stadigt er varmt og fugtigt at bevæge sig rundt i.

Tilbage i Sukhothai gør vi holdt ved et apotek. Bjarne skal have noget til sin forkølelse. Jeg føler, at jeg har styr på hvor i Sukhothai, vi holder. Ifølge min orienteringssans er vi kun få hundrede meter fra hotellet, så jeg vælger at fortsætte lidt til fods. Jeg har set et Travel Center - et rejsecenter, specielt for backpackers (rejsende med rygsæk). Her kan jeg måske få nogle postkort eller brochurer for området omkring Sukhothai. Centret er svært at finde, men det lykkes efter et par forsøg. Det er dog begrænset, hvad de har ud over et bykort og en enkelt brochure. Men de taler engelsk og er meget hjælpsomme.

På vej tilbage til hotellet finder jeg noget så usædvanligt som en computerbutik. Vi har ellers ikke set meget til elektronik- og fotoforretninger, men måske kan vi sende en e-mail hjem til Danmark fra denne forretning. Det må vente til senere, for forretningen er lukket. Jeg vender tilbage tilhotellet med lidt proviant, bl.a. en flaske skotsk whisky (Famous Grouse), der ser ud til at være den ægte vare (og som vi senere vil erfare også smager som den ægte vare). Mørket sænker sig over Sukhothai sammen med et lyn- og tordenvejr af et format, der dog ikke kan måle sig helt med det, vi oplevede i Pattaya.

Dagens restaurantbesøg bliver "Dream Cafe". Vi har en tendens til at gå efter det sikre og har også en ide om, hvor primitivt vi vil acceptere vores omgivelser. Vi har ihvertfald kun haft begrænset mod til at spise aftensmad på gaden. Det er ellers både billigt og dufter godt, når vi passerer de mange små vogne, der sælger flere slags kød, stegt i wok.

Torben, Marie og jeg starter med en speciel livsdrik. Menukortet omtaler 8 forskellige livsdrikke, der hver især har forskellige sjælelige styrker. Det smager som noget, som jeg godt vil kalde alternativt, men det kan da drikkes! Drikken serveres i små glas, som passer glimrende til vores morgenbitter, og vi får sørme lov til at tage dem med os.

Flere af os vælger at få kinesisk fondue. Maden tilberedes i en suppe med sesamsmag. Suppen holdes varm i en stor keramikskål over et stort fyrfadslys. Tilbehøret er forskellige slags kød og grønsager, som kommes i suppen. Smagen af sesamfrø er gennemtrængende og giver en utrolig lækker smagsoplevelse.

Torben har bestilt en suppe med tofu og kinesiske svampe. Tofu er et soyaprodukt, der i konsistens minder om budding men som ikke smager af særlig meget. De kinesiske svampe er ganske, som vi kender dem, så vi spurgte tjeneren, hvor vi kunne købe dem, hvis vi skulle have nogle med hjem. Men uheldigvis forstår tjeneren ikke engelsk, så han tror åbenbart, at vi vil klage over maden. Resultatet er, at der dukker en kvindelig kok op, der kan tale et iøvrigt ganske glimrende engelsk. Vi forklarer hende vores interesse i svampene og hun ser helt lettet ud. Som "tak" fordi vi ikke klager over maden, sender hun kinesiske svampe ind i en lille pose til os. Så kan vi se, at de rå ingredienser er ganske, som vi køber dem i Danmark - nemlig i tørret form.

Aftenens sidste punkt er en drink i hotellets restaurant. Hotelværten har fortalt os, at der er levende musik og det er da også rigtigt. Men af en eller anden grund, så står det lysende klart for os, at det må være audition-aften. Der er flere sangere på undervejs og det lyder mildt sagt ikke lige godt. Værten har travlt med at opmuntre og rette lidt til undervejs. Han har åbenbart en klar mening om, hvordan underholdningen skal være. På et tidspunkt synges et Elvis-nummer og i et svagt øjeblik kommer vi til at klappe lidt for meget. Så står den ellers på Elvis-numre i et stykke tid, indtil de opdager at vi slet ikke klapper mere.

Priser:

- Cola i dåse ved vandfaldet i Khlong Lan nationalparken: 15 bath/2,40 kr.
- T-shirts i Khlong Lan nationalparken: 50 - 120 bath/8 - 20 kr.
- 1 fl. whisky (Famous Grouse) 70 cl.: 420 bath/knap 70 kr.

Tirsdag den 20. oktober 1998

Bjarne har oplevet noget mærkeligt igår morges, men han vil ikke fortælle hvad det er. Hvis nogen vil kende hans lille hemmelighed, så må man selv med op idag og opleve det. Så Torben og jeg tropper op kl. 7:00, for at se Bjarnes hemmelighed!

De fleste butikker er allerede åbne, da vi træder ud på gaden. Mange steder er der mulighed for at spise udenfor butikkerne. Solen skinner fra en blå himmel og det er allerede varmt. Det tegner jo godt. Vi går henad hovedgaden og efter næsten en halv times langsom gang, når vi hen til et sted, hvor der er en gangbro over den 4-sporede vej. Gangbroen forbinder 2 skoler og der er mange skolebørn, der benytter gangbroen. Der er et leben uden lige og det er sjovt at betragte trafikken. Mange af skolebørnene transporteres af forældre på motorcykel. Der kan sagtens sidde både 4 og 5 på sådan en motorcykel. Det hele virker meget uorganiseret, men det glider alligevel. Hvis en bil skal vende, drejer den bare langsomt rundt. Så tilpasser de andre trafikanter blot kørslen herefter, så der ikke sker sammenstød.

Præcis kl. 8 sker Bjarnes lille hemmelighed! Fra de højttalere, der hænger i master her inde i byens centrum og som hele morgenen har spillet musik fra hvad jeg vil kalde en lokalradio, lyder nu den thailandske nationalsang. Så snart de første toner lyder, går trafikken totalt i stå. Uanset hvor cykler, knallerter, biler og busser befinder sig, så stopper de. Ligeledes stopper alle gående. Det tager kun et par minutter, og det ser komisk ud. Så snart musikken er færdig, starter

trafikken igen og skoleeleverne haster videre. På den ene skole kan vi se, at de skal mødes på skolens sportsplads. De fleste af eleverne har en uniform på, bestående af hvid bluse og blå kjole eller bukser.

Så var vi 3, der kendte Bjarnes hemmelighed! Tilbage til hotellet til morgenmad, og derefter er der tid til at ose lidt i byens centrum. Bjarne og jeg starter med en klipning hos en frisør, som vores hotelvært har anbefalet. Den kvindelige frisør ser overgodt ud og jeg bekendtgør, at jeg vil klippes HVER dag!

Så er det osetid. Udbuddet i forretningerne ser ikke så stort ud. I byens centrum handles hovedsageligt med sko, t-shirts, juveler og fødevarer. Netop disse varer handles i mange forretninger. Vi ser dog også enkelte restauranter, apoteker, værktøjsmagere og så ellers min ene computerforretning. Den kigger vi ind i, men vi bliver fælt skuffede. Det meste af inventaret er udstillet i vinduet og inde bagved er der kun enkelte meget gamle PC'ere. Ejeren taler lidt engelsk og fortæller os, at der ikke er nogen internetudbyder i Sukhothai.

Lige i byens centrum er et stort overdækket marked med mange sjove fisk og fødevarer. Det lugter fælt af tørrede, saltede fisk, da vi nærmer os. Inde i markedet sidder en del sælgere på et bord med alle deres varer. En del af sælgerne sover ganske simpelt til middag. De, der er vågne, har travlt med at kommentere os og vores lyshårede børn, der ikke er særlig lykkelige med at være sådan i focus. De glor uhæmmet, peget og smiler og vi kan godt mærke, at det ikke er et typisk turistområde, vi bor i. Ordet Falang (fremmed) lyder ofte.

Et sted bearbejdes kokosnødder og noget tyder på, at intet fra kokosnødden går til spilde. Et andet sted sidder en kvinde og findeler hvidløg.

Vi køber kun et par badetøfler til Vibe. Dagens frokost bliver chips, øl/cola og is. Ih hvor sundt. Så går turen tilbage til hotellet, hvor vi afhentes kl. 14 i en åben pickup. Bunden er dækket af et basttæppe, så vi ikke skal blive for snavset. Så er vi godt på vej til feriens vel nok største oplevelse! Vi skal nemlig besøge Uthens forældre. Jeg har forstået på Uthen, at de bor vest for Sukhothai, men vi kører øst ud af byen. Faktisk er det den samme vej, som jeg havde været med Uthen igår, hvor vi kørte ud til værkstedet for at gennemsøge den vogn, der var brændt sammen. Vi passerer værkstedet og drejer ned ad en lille grusvej lige over for den butik, som vi også gjorde holdt ved igår. Så er vi kommet på landet! Vi kører et par hundrede meter med banantræer og huse på stolper på begge sider af vejen.

Uthens forældre bor også i et hus på stolper. Straks vi ankommer, bliver vi budt velkommen af Uthens far og mor. Vi overrækker dem en gave, som består af en stor købmandskurv med forskellige varer i. Det der vækker størst begejstring umiddelbart, er en flaske whisky, der straks bliver åbnet. Vi bliver vist hen til et stort firkantet bord, der er placeret på jorden under huset. Bordet står henne i et hjørne og der er lige plads til os fremmede. Det er åbenbart ikke meningen, at der skal andre til bords sammen med os. Ikke engang Uthens forældre. Ved hver stol står der på bordet en tallerken, skål, suppeske, ske og gaffel (de bruger ikke kniv i Thailand). Så snart vi har sat os bliver der sat store Chang øl ind på bordet. De er dejligt kolde. Det virker som om, at

det går op for nogen, at ikke alle drikker øl - især ikke ungerne - så der bliver fluks sendt bud efter sodavand i butikken oppe ved vejen. Butikken ejes vistnok af ham, der har hentet os ved hotellet.

Vi er ikke helt alene. På resten af det areal, der er inde under det hus, som vi sidder under, er der 15 - 20 lokale, der glor ihærdigt på os og iagttager (og kommenterer sikkert også) hver eneste bevægelse vi fremmede foretager. Lasse er placeret på et hjørne af bordet og han har svært ved at være i fred. En far prøver at løfte sin søn, der er lidt yngre end Lasse, hen til en noget betuttet Lasse. Sønnen sætter i med et hyl, så faren må opgive sit forehavende. Det passer heller ikke Lasse særlig godt, men da de kan se, at han er på nippet til at græde, får han fred for en tid.
Så bæres der mad ind. Det første er suppe med kyllingestykker med ben i. Når man ser bort fra kyllingebenene, så smager det rigtig godt. Næste ret er fiskesuppe, derefter en ret, som Uthen kalder thailandske ål og han har ret, det smager som ål. Suppen er tilberedt på forhånd og ellers er det Uthens far, der står for madlavningen, der foregår over åben ild i en stor wok. Forskellige retter bæres hen på bordet i et tempo, som vi absolut ikke kan følge med til. Resultatet er, at bordet snart er fyldt med forskellige retter. Der er meget mere, end vi kan spise.

Jeg tror, at vores børns kulinariske rygte er gået forud for dem, for efter et par retter (bl.a. grillet svinekød på en pind), der skulle være til dem men som de ikke har lyst til at spise, kommer der et stort fad pommes frites på bordet til dem. Så kan de spise!

Blandt retterne er flere slags planter, der er blevet stegt i wok'en. Det er bl.a. nogle sprøde blade, der smager ganske fortræffeligt. Marie vil gerne se planten og Uthens far farer ud og vender straks tilbage med en halv busk.

Der er ikke meget af maden, der er stærkt krydret. Det har Uthens far åbenbart ment, at vi selv skal klare.

Vi bliver vartet op i alle ender og kanter alt imens vi bliver iagttaget af de lokale. Der bæres ihærdigt øl ind, så snart vores flasker er ved at være tomme. Bordet er stopfyldt med forskellige retter i fade og skåle. På et tidspunkt siger Uthen: "Randi de siger, at du er smuk". Vi andre siger drillende "åååååarrrhhhh", hvilket udløser et latterbrøl fra de lokale. Jeg spiser lidt mere af den thailandske ål og kan tydeligt fornemme, at thailænderne morer sig over den måde, jeg spiser fisken på.

Der er ingen af de lokale, der spiser noget overhovedet. Heller ikke Uthens forældre eller hans 2 søstre. Og det på trods af, at der med garanti er mad nok til alle. Men mon ikke de får noget, når vi er gået, tænker jeg. Efter madorgiet skal vi se forældrenes hus. Op ad trappen og jeg bliver lidt forbavset over indretningen. Der er kun 2 rum. Det ene fylder 1/4 og er sandsynligvis soveværelset. Døren er lukket derind til. Det store rum har ikke mange møbler. Der er ingen borde og stole. Langs væggene er der tv, stereoanlæg, skab med porcelæn og for endevæggen inderst i lokalet et stativ med tøj. Det er meget langt fra vores bolig i Danmark.

De store øl kan godt mærkes og vi kan også høre, at Uthens far har smagt godt på den whisky, som vi har foræret ham. Han har fundet en ven i mig og råber hele tiden: "My friend!". Han vil gerne fortælle en masse og gør det også - men på thailandsk, så mit udbytte er begrænset. Jeg kan dog fornemme, at han gerne vil have mig til at fyre hans gevær af op i luften. Men geværet kommer dog ikke frem, hvilket jeg har det helt fint med.

Så er det tid for en tur i nabolaget. Hos en af naboerne er der hytter, der får mig til at tænke på, at det godt kunne være i Afrika. Her går hunde, katte, kaniner og høns rundt i en skøn pærevælling. Vi går en lille tur men bliver så hentet af en pickup, for nu skal vi vises frem for hele nærområdet. Vi oplever det nu mere som en tur rundt i området og nyder det meget. En del af de lokale tager med i de 2 pickup'er, der kører os rundt. Vi får også et par kolde øl med, så vi ikke skal blive tørstige.

Vi gør et stop ved nogle rismarker. I kanten af rismarkerne vokser der en del planter, der kan bruges til mad. Vi ser bl.a. en stor chili-plante med grønne chili'er. Jeg bliver helt misundelig på størrelsen og tænker på den lille plante, der står hjemme i køkkenet i Danmark. Jeg skal lige blamere mig og tager en ordentlig bid af en grøn chili. Et par af de lokale ser det og jeg napper lige en bid mere, hvilket jeg selvfølgelig bittert fortryder. Der skal en del øl til, før branden har lagt sig igen.

Vi kører lidt længere og drejer ned ad en lille vej. Her kører vi et lille stykke vej, alt imens Uthens far råber og skriger til alle, der kommer indenfor hans synsvidde. Uthen er noget beklemt ved situationen, men vi tænker ikke over det, for vi forstår jo ikke hvad han råber ud over ordet "falang" - fremmed.

Vi gør holdt ved et lille halvtag, hvor der sidder et par herrer og slapper af med et glas lokal whisky. De smiler meget og ser ud til, at de små glas har været fyldt og tømt mere end en gang. Torben og jeg får lige en smagsprøve. Det kan da drikkes, men når først man er blevet vænnet til en god single-malt, så er man lidt kræsen!

Vi går en lille tur rundt på nogle dæmninger og det viser sig hurtigt, at vi befinder os ved en frøfarm. Under nogle lave huse (beklædt med et grønt net), der står under vand, kvækker det lystigt. Der er nogle, der er igang med at indfange frøer. Det viser sig, at vi også har fået frøer som en af de retter, som Uthens far har tilberedt. Jeg troede, at det var ål, hvis ben var blevet knust, men det viser sig, at det var frøer.

På tilbagevejen gør vi atter holdt ved en rismark. Her er de ved at høste og det foregår med en maskine, der godt kan minde om en mejetærsker. Vi beder om en smule friskhøstet ris til souvenir og det vil de sørge for, at vi får lidt senere, hvilket de desværre glemmer igen.
Kort før vi er tilbage ved Uthens forældre igen, gør vi holdt ved nogle huse i nabolaget. Her ligger en stor stak kokosnødder i en åben lade. En af kokosnødderne bliver flækket, så vi kan smage indholdet. I midten sidder noget fast mælkefarvet kød. Det smager ikke alt for godt, når man har ventet at smage noget sødt kokosmælk.

Torben, Bjarne og jeg bliver enige om at hente en kasse øl ved den lokale købmand oppe ved vejen. Det skal opfattes som en stor tak for mad til Uthens forældre. Det er svært for os at vurdere, hvor meget sådan et festmåltid har kostet dem. Kassen flåes op med det samme og øllene deles ud til de fremmede og de lokale. Alle er glade!

Uthens far laver mere mad og han er efterhånden ristet både af den varme wok men også af øl og whisky. Han morer sig med at tippe wok'en med olie i. Derved antænder han den olie, der tippes. Resultatet er en halvanden meter høj stikflamme. Det er noget heftigt olie han bruger!

Kl. 19:00 er vores besøg færdig og vi bliver hentet af den pickup, der bragte os ud til Uthens forældre. Chaufføren har konen og 2 små piger med. De sidder bagi sammen med os andre. Det er en sjov oplevelse, at køre i en åben bil i mørket ind til Sukhothai. Som tak for turen inviterer vi chaufføren og hans familie over på "Dream Cafe" til is eller øl. Det virker som forventeligt som om, at de ikke er vant til at komme på restaurant.

Da vi har taget afsked med dem, slutter vi dagens festligheder af i vores suite. Hvis ikke dagens ølration har gjort sit, så gør et par ordentlige whiskysjusser! Jeg bliver pludselig meget træt og går i seng. Uthen mener, at jeg er MAU (fuld). Det skal nok passe.

Sådan sluttede en aldeles begivenhedsrig dag. Spændende og meget anderledes...

Priser:

- Klipning og vask: 100 bath/16 kr.
- Badetøfler til Vibe: 59 bath/9,50 kr.
- En kasse øl (12 stk. Chang Beer): 400 bath/64 kr.

Onsdag den 21. oktober 1998

Efter gårsdagens store oplevelse, er det svært at komme op til morgenmaden, men det lykkes og kl. 10 er der afgang mod en naboby Phitsanluk, der ligger ca. 50 km. sydøst for Sukhothai. Fra Phitsanluk er der togforbindelse til Bangkok og det har vi tænkt os at benytte os af på fredag. Vi har sat vores hotelvært til at købe billetterne.

Vores første stop i Phitsanluk bliver et lille marked, der ligger umiddelbart efter, at vi har krydset Nan floden med mange husbåde. Sammen med markedet er der et tempel, som vi aflægger et besøg først. Ved indgangen sætter vi skoene og de af os, der har shorts på får udleveret et klæde, der kan dække vores ben. Klædet er et par overstore bukser af let stof, så vi ser lidt komiske ud. Jeg får samme følelse i et tempel, som når jeg besøger en kirke i Danmark. Som Jacob Haugaard engang sagde: "Det er ikke det første sted, man har lyst til at fortælle vittigheder". Man bliver stille og iagttager sceneriet. Man forsøger at være diskret, for ikke at forstyrre dem, der har et reelt ærinde her.

For den ende, der er modsat indgangen, sidder en 5 - 6 meter høj, let oplyst, guldbelagt Buddha-figur. Den er, ligesom alt andet i templet, meget smuk. Det er dog en skønhed, som det kan være

lidt svært at forholde sig til, idet det ligger så langt væk fra de værdier, som vi har i en dansk kirke. Som lidt af en klimaks er der i hvælvinge på begge sider af templet små boder, hvor de bedende og turisterne kan handle bl.a. små Buddha figurer. Jeg vælger forholdsvis hurtigt at forlade templet igen, for jeg går hele tiden med en følelse af, at jeg går i vejen for de bedende. Udenfor bemærker jeg, at mange thailændere køber lotusblomster og røgelsespinde, der umiddelbart efter bliver afleveret som gaver, efterfulgt af en bøn.

Rundt ved de små handelsboder finder vi mange særprægede ting. Her er bl.a. frugter og krydderier og tørrede skiveskårne appelsiner. Også her kan vi tydeligt genkende ordet falang (fremmed), mens der peges på os og på børnene. Det hele ledsaget af store smil.

Så er der atter afgang med bussen. Det bliver en kort tur, for næste stop er et stort indkøbscenter med air-condition. Det er utroligt, som vi lærer at værdsætte lidt kulde. Der afsættes 3 timer til at inspicere indkøbscentret. Her er alt mellem himmel og jord og det virker som om, at det ikke er en men mange små selvstændige forretninger. Vi kan se de samme varer flere steder undervejs. Jeg køber Wrangler bukser og t-shirt for 150 kr. og stedet ser så flot ud, så jeg tror blindt på, at det er ægte varer og ikke en kopiversion af Wrangler. Vi har delt os i 3 grupper, så alle kan nå rundt og se, hvad de har lyst til. Undervejs støder vi ind i de andre og alle bærer rundt på en masse poser. Det er svært at lade være med at slæve til sig, når tingene er så billige. Torben og Bjarne har begge købt skjorter til 8 - 10 kr. stykket.

Torben er på udkig efter et videobånd af typen HI8. Det finder han ikke i indkøbscentret. Jeg går og kigger lidt efter en Discman, men også det må jeg kigge forgæves efter. Besøget i centret afsluttes med et besøg i KFC (Kentucky Fried Chicken), en amerikansk fast food kæde, der også er godt etableret i Thailand. Som navnet antyder er kyllinger hovedingrediensen og den tilberedes på 6 - 7 forskellige måder. Det smager ganske udemærket, men det er nok lidt fed spise, for der er en tyk panering på alt kødet. Prisniveauet er meget højt i forhold til, hvad vi ellers oplever. For at blive mæt, skal jeg betale ca. det samme, som på McDonalds i Danmark.

Kl. 15 er der afgang hjemad. Inden vi kører, spørger Uthen, om der er noget vi gerne vil se og jeg svarer prompte: banegården. Den finder chaufføren fluks og der er ikke så meget at se på. Det eneste, som vi ellers kunne forestille os, at vi gerne vil se, er en nationalpark øst for Phitsanluk. Det er dog en heldagstur, så det må blive imorgen istedet. Så hjemad går det.

Efter lidt afslapning på hotellet - stadig uden vand i swimmingpoolen - mødes vi kl. 19. Inden vi skal spise, skal vi besøge et natmarked i nærheden. Det hedder natmarked, men det er åbent fra kl. 18 - 21. Jeg tror, at vi alle forventer, at det er et lille sted, der hurtigt er gennemgået og så kan vi spise til aften sammen bagefter - men nej. Der er mange boder og det er billigt at handle her. Et godt tegn på det er, at stedet er proppet med thailændere. Den første bod, som vi går amok ved, handler med sportstrøjer med officielle mærker på. Det er bl.a. Adidas, Nike og Kelvin Klein. Jeg er meget sikker på, at trøjerne er kopier men stoffet giver indtryk af en god kvalitet og til en pris på 99 bath/16 kr., er det svært at lade være. I Danmark vil en officiel trøje koste 200 - 300 kr.

Det bliver en "hård" tur igennem markedet. Der ryger nogle kilo på rygsækkene! Vi får også lidt at spise undervejs. Det bliver for en gangs skyld mad fra en af boderne, der står langs vejen. Vi spiser bl.a. en pølse på spid, et stykke sødt og stærkt svinekød (også på spid), en paptallerken med friske ananas. Drikkevarerne bliver et par dåsecolaer, indkøbt i en butik lige over for. Maden giver os fornyede kræfter til at pløje os gennem resten af markedet. I starten var det næsten ufremkommeligt men kl. er nu over 20, så presset er taget lidt af. Markedet er egentlig delt i 2 rækker på den samme vej, så vi kan tage den ene række, mens vi bevæger os væk fra vores hotel og den anden række tilbage igen. Da vi nærmer os udgangspunktet igen, er kl. 21 og de fleste handlere er ved at pakke godt sammen. Selv om vi har handlet en del, går jeg alligevel med en følelse af, at jeg burde have handlet noget mere. Sær fornemmelse!

Vi møder vores hotelvært, der også har været på markedet. Ham følger vi med tilbage til hotellet. Kl. 22 er der Champions League i fjernsynet og vi har aftalt, at vi skal se kampen sammen med dem, der har lyst. Kl. er tæt på 22, da vi alle er samlet og sidder klar med en øl, sodavand og whisky. Men der kommer kun en trailor i fjernsynet for en fodboldkamp, der er kl. 1:30. Det passer også bedre tidsmæssigt til en europæisk fodboldkamp, men det passer ikke til os, der kører thailandsk tid, så vi dropper det og får istedet snakket lidt sammen.

Jeg er meget træt, da de sidste forlader vores suite kl. 23:40.

Priser:

- Skjorter på natmarked i Sukhothai: 39 bath/6,25 kr.
- Cowboybukser på natmarked i Sukhothai: 99 bath/16 kr.
- Pølse på spid: 10 bath/1,60 kr.
- Sødt, stærkt svinekød på spid: 5 bath/80 øre
- Friske ananas: 25 bath/4 kr.
- Dåse colaer: 13 bath/2 kr.

Torsdag den 22. oktober 1998

Vi vågner kl. 7 og beslutter os for at gå en morgentur. Vibe, Lasse og Marie skal også se Bjarnes lille hemmelighed. Efter at vi har set trafikken stå stille kl. 8 og set skolebørn ile hen til den ene ende af idrætspladsen for at stå på lige rækker, mens der holdes taler og synges, tager vi en taxi tilbage til hotellet. Selve taxituren var kort men den kvindelige chauffør tager sig godt betalt. Marie og jeg har valgt en hjemmedag sammen med ungerne og efter morgenmaden sender vi de andre på tur til de nationalparker øst for Phi-luk, som vi ikke nåede igår.

Så det bliver en stille og rolig dag, hvor vi først konstaterer, at NU er hotellet begyndt at fylde vand i swimmingpoolen. Det foregår dog med en hastighed, der gør at det vil tage 3 - 4 dage at fylde swimmingpoolen og så skal vandet renses bagefter, inden bassinet kan tages i brug. Vi afregner for hotellet og jeg forsøger at presse prisen, bl.a. fordi ejeren ikke har holdt sit løfte om en klar swimmingpool. Men han er ikke til at stikke i. Han viser istedet, at de japanere, der har

lejet suiten overfor vores, betaler 200 bath mere pr. dag end vi gør. Jeg accepterer efter lidt snak frem og tilbage - under devisen, at hvis man ikke forsøger, så får man aldrig nogen rabat.

Resten af formiddagen tilbringer vi med at kigge på forretninger og på markedet i byens centrum. Langs floden finder vi et stort grønsags- og fiskemarked. Det er meget spændende at se de mange, anderledes varer. Meget af det kender vi, men der er mange grøntsager og frugter, som vi ikke kan sætte navne på.

Det er varmt, da solen skinner fra en skyfri himmel, så vi søger ly på en lille fortovsrestaurant for at få en kold cola. Jeg sender Marie hjem til hotellet med Vibe og Lasse på en knallerttaxi. Den minder mest af alt om en ombygget knallert med en vogn på, så man kan sidde foran føreren. Jeg skal på jagt efter en aluminiumswok. Det må være en god souvenir, da wok'en bruges alle steder til madlavning. Det er dejligt at gå rundt og kigge i Thailand, for der er ingen aggressive sælgere, der straks øjner en god handel, hvis man kigger lidt ekstra på en vare. Jeg tænker på, hvor længe de kan bevare den holdning, der er et godt tegn på, at turisterne endnu ikke har gjort deres indtog.

Jeg finder hurtigt wok'en, men jeg synes, at den er lidt lille. Med fagter får jeg forklaret de 2 piger i forretningen, at jeg gerne vil have den lidt større. De finder en, der er en anelse større, men den er også i underkanten efter min mening. Resultatet er, at de finder en wok, der er ca. 1 meter i diameter. Øehh, den er for stor, tænker jeg. Men det går op for mig, at de kan levere en wok i lige den størrelse, som jeg ønsker. Et tal på wok'en er udtryk for størrelsen, så jeg finder det tal, som jeg mener passer til mig. Det viser sig at holde stik, så jeg skynder mig hjem med min nyerhvervelse.

Marie og jeg har inviteret Uthens familie på aftensmad på Dream Cafe i aften. Vi har været så overvældet over vores besøg hos dem i tirsdags, så vi vil gerne gøre lidt gengæld. Samtidig har de så også en chance for at være sammen med deres danske del af familien.

Så opgaven er nu at få planlagt middagen på Dream Cafe. Det er lidt svært, for vi ved reelt ikke, hvor mange der kommer fra Uthens familie. Vi har en ide om, at vi bliver 20 ialt, så det bliver det antal kuverter, vi efter 2 forsøg får lavet en aftale om. Det er svært at aftale sådan noget, når de ikke kan tale engelsk. Men i 2. forsøg er den engelsktalende kok tilstede og så hjælper det.

Marie og jeg har besluttet os for at bestille al maden, så det er klart, når vi kommer. Dette skulle formindske forvirringen, når så mange skal bestille mad på en gang. Marie vil gerne smage den forret, som vi har bestemt os for. Det er en sukiyaki-suppe med bøf og den viser sig at være alt for stærk til vores europæiske ganer. Vi beslutter derfor at ændre forretten til en mildere nuddelsuppe med svinekød. Hovedretten skal være kinesisk fondue, som flere af os tidligere har prøvet med begejstring. Så skulle maden også være lidt anderledes for Uthens familie, vurderer vi.

Efter en god lang middagslur, er vi alle friske. Så er det pakketid. Imorgen skal vi med toget til Bangkok sammen med Torben og Bjarne. Grethe, Uthen, Randi og Bente har besluttet sig for, at

blive i Sukhothai til på søndag og tage til Bangkok den dag, hvor de skal flyve hjem til Danmark igen. Vores rygsække bliver godt stuvet til, så der må ikke købes meget mere nu!

Vi har en aftale med de andre om, at vi skal spise kl. 19 på Dream Cafe. Men de andre dukker først op kl. 18:15, godt trætte og bad-trængende efter en meget lang køretur til et naturreservat i nærheden af Laos. Det har dog været en spændende tur, bedyrer de.

Kl. 19:00 sidder vi klar til at modtage Uthens familie i vores suite. Vi vil indtage en lille aperitif inden vi skal over på Dream Cafe, men de dukker ikke op. Efter et stykke tid forlader vi værelset og venter istedet i hotellets reception. Uthen er kørt med ud for at hente sin familie. Han vender noget bekymret tilbage, for der er mange, mener han. Helt så slemt er det nu ikke, for ud over hans forældre, 2 søstre, 1 svoger, 2 søsterbørn og faderens søster, er der kun chaufføren og hans barn. Uthen fortæller, at der har været lidt murren i familien, fordi der var mange, der gerne vil hilse på hans familie, men som ikke har haft chancen. Det er synd, men der rådes lidt bod på det, for Grethe, pigerne og Uthen inviteres ud til noget familie imorgen.

På Dream Cafe bliver vi båset ved et langt bord. Så har de altså forstået lidt af vores ordre, tænker jeg. Der er lidt forvirring i starten. Jeg opfatter mig lidt som vært og vil gerne sørge ordentlig for gæsterne. Her står jeg med gæster, jeg ikke kan tale med ud over chaufføren, der kan lidt engelsk og Uthen, der kan lidt dansk og engelsk. Samtidig er der serveringspersonalet, som heller ikke kan skyggen af engelsk. Hvad gør man så? Det bedste råd er, at tage det helt roligt og se, om ikke alle får, hvad de gerne vil have. Det gør de, men den kinesiske nuddelsuppe med små kødboller af hakket svinekød må være for fersk for de lokale, for der bliver øst godt med chili i. Vi har bestilt en flok store øl og sodavand eller vand til dem, der ønsker det. Tjenerne finder selv ud af, at fordele de store øl efter behov, ved at tanke op i glassene efterhånden, som de tømmes.

Det kniber jo med at kommunikere med Uthens søstre, som vi sidder tættest på. Men Uthens far er en frisk fyr. Han er hurtigt i et vældigt humør. "My friend" råber vi til hinanden. Det forstår vi da! Bjarne har fået tilnavnet ManCowboy og får raskt et tilbud fra Uthens far på one, two, three, four, FIVE wifes (koner). Uthens ene søster får også lidt kontakt til Vibe og Marie, men det bliver desværre til alt for lidt, når man ikke kan tale sammen.

Den kinesiske fondue morer de lokale sig meget over. De er åbenbart ikke vant til, at maden tilberedes ved bordet af dem selv. Også på denne ret bliver der hældt godt med chili på og set fra et kulinarisk synspunkt, er det synd at krydre denne form for kinesisk mad alt for meget. Netop smagen af sesam, kødet og de friske grøntsager skal nydes nænsomt.

Desserten springer vi over. Jeg tror, at alle er blevet godt mætte, da flere har levnet noget fra fonduen. Ved at springe desserten over, bliver regningen nok også mere rimelig: 725 kr. alt inkl., for 16 voksne og 5 børn. Det må siges at være meget billigt.

Marie foreslår, at vi inviterer dem alle over på hotellet til en øl, men jeg synes, at det vil være for uoverskueligt, at skulle stuve så mange mennesker ind i vores suite. Istedet siger vi farvel til dem. Uthens far er godt opstemt og hans kone trækker ham nænsomt ned i ladet på pickup'en flere

gange. Han er åbenbart oplagt til, at der skal ske noget nu. Vi får en gave af Uthens fars søster, nemlig en kurv fyldt med frugter, som de lokale kalder farlang.

Da de er kørt, går vi andre op på værelset, for at drikke de slatter der er af øl og whisky. Det er en overkommelig opgave... Alex har det med at gå først i seng. Så får Marie fred til at gøre regnskabet op for dagen. Det gælder nemlig om at få skrevet tal og detaljer ned hurtigst muligt. Ellers glemmer man det!

Priser:

- Taxi fra skole til hotel i Sukhothai: 40 bath/6,40 kr.
- Overnatning i suiten på Northern Palace for hele familien pr. nat: 1000 bath/160 kr.
- Wok: 170 bath/godt 27 kr.

Fredag den 23. oktober 1998

Vi vågner til lyden af store trommer nede på vejen og skynder os at komme i tøjet. Sæt nu at der går en oplevelse forbi vores næser! For sent. Det er sandsynligvis et militærorkester, men de er allerede et godt stykke væk. Vi forsøger at indhente dem men opgiver det. Istedet vender vi tilbage til morgenmad. Kl. er tæt på 8.

Det kniber med at få morgenmaden idag. Tjeneren er meget sløv i betrækket. Og så har de ikke samme kultur med serveringen, som vi er vant til. I første omgang henvender tjeneren sig slet ikke til os. Jeg går selv op og bestiller og efter lidt tid får vi det meste af bestillingen. Så op og bestille det sidste igen, før det leveres. Det har været meget symptomatisk, at vi ikke får alt, hvad vi har bestilt, i første omgang. Men til gengæld er vi så heller ikke blevet afregnet for de ekstra toastbrød, som vi har bestilt.

Vi skal snart afsted men vi er temmelig nysgerrige efter at se, om hotellets swimmingpool er fyldt op. Bunden er ikke engang dækket helt endnu, så der vil gå nogle dage, inden den pool er fyldt helt op.

Jeg har lidt tynd mave. Det er sikkert rejsefeber. Toiletterne adskiller sig en del fra de nordeuropæiske. Vandet står højere i toiletkummen, der også er noget større. Det er lidt ulækkert at føle, at man bogstaveligt talt næsten sidder med røven i vandskorpen. Toiletpapiret mangler ofte og hvis det er der, suger det elendigt. Istedet hænger en håndbruser ved siden af toilettet. Så kan man spule sig ren!

Vi tager pænt afsked med Bente, Randi, Grethe og Uthen. De skal afsted på familietur kl. 10. Herefter pakkes det sidste og vi er klar til afgang kl. 11. Da vi når ned i receptionen for at checke ud, sidder de andre imidlertid stadig og venter. Vores taxi holder til gengæld klar. Uthens forældre er også kommet, fordi de skal hente de andre. De venter pænt for at sige farvel til os. Det er årsagen til, at de ikke er kommet afsted endnu. Uthens far forærer mig en autentisk ris/landmandshat i en skrækkelig pink farve. Som tak for hatten, får han istedet min hat, der er af læder, indkøbt i Pattaya. Jeg tror, at han synes godt om min hat, for da vores bil svinger ud på

vejen for at køre, kommer han hen og stikker en halv flaske whisky ind af vinduet til mig. Så tager vi afsked med dem alle. Vi ankommer til Phitsanluk efter en times kørsel og der er 5 kvarter til vores tog kører. Banegården er ikke særlig stor. Der er 2 spor på perronerne og for en sikkerheds skyld placerer vi os på perronen, hvor begge spor kan nås. Her er skygge for den bagende middagssol og en svag kølig brise.

Med en god time til togafgang, er der god til til at studere omgivelserne. Vi forsøger forgæves at finde ud af hvilket spor, vores tog afgår fra. På en stor tavle ved indgangen til banegården står alle togafgangene med angivelse af bl.a. hvor og hvornår de er startet, klasse, destination, spornr., ventetid på banegården osv. Det eneste, der ikke er til at tyde, er spornr. Det er skrevet med bogstaver på thailandsk ud for hvert tog. Heldigvis står der et par kontrollører i flotte, hvide uniformer ved en lille stand på perronen. Vi har set, at de er meget aktive omkring togafgangene, så jeg vover pelsen og spørger dem.

Når man skal skifte spor, er der ikke noget med gangbroer eller tunneller. Man krydser bare sporet, så det gælder om at se sig godt for. På et tidspunkt kommer et tog ind på perron 2 og en ældre kvinde krydser sporet så tæt på toget, at togets fører umuligt kan se hende. Bjarne og jeg er klar til at springe op, hvis toget gør antræk til at ville starte, mens konen langsomt bevæger sig over skinnerne. Men hun kommer helskindet over og lidt senere kører toget den anden vej, så det er bagenden af toget, hun er gået omkring. Det kunne vi da ikke vide!

På perronen står 3 piger og sælger saronger. Det er et klæde, der kan bruges til mange forskellige ting men primært at slå omkring benene for at beskytte sig. De morer sig meget over, at jeg går hen, for at kigge på deres saronger. Jeg spørger til prisen, som opgives til 500 bath. Det er for meget og alt for højt et udgangspunkt til, at jeg vil begynde at prutte med dem, så jeg går igen.

Der er meget støj på banegården. I det hele taget har thailændere et andet forhold til høj musik, støj og larm. Et lokomotiv køres ind på et af sporene. Holder stille lige ud for banegården og går i tomgang. Det larmer forfærdenligt. Efter 10 min. kører det tilbage, hvor det kom fra. Hvad f..... skulle det så ind på banegården efter? Lidt efter kan vi iagttage et tog, der rangerer vogne. Vognene støder hårdt mod hinanden og hjulene hviner hidsigt, når et vognsæt bremses eller startes.

5 minutter før vores togafgang tager jeg rygsækken på. Den vejer garanteret 30 kg.! Ud over den store, som vi har lånt af Inge, har vi 2 almindelige rygsække. Derudover har børnene hver en rygsæk med legesager, som de skal bære. Sidst men ikke mindst, har vi en wok, der fylder i landskabet. Jeg står klar med rygsækken til 5 minutter efter, at toget skulle være kørt. Når det er forsinket, er det ikke godt at vide, hvor meget det er forsinket, tænker jeg og tager rygsækken af igen.

Torben spørger en af de uniformsklædte officials og får beskeden: "Maybe later". Jeg håber, at det er deres engelsk, der ikke er godt, tænker jeg. For det er vel ikke fordi toget slet ikke kommer? Lidt senere erfarer vi, at vores afgangstid er ændret til kl. 14:30 på den store tavle i banegårdens hal. Vi har masser af riskager og chips, så det kalder vi dagens frokost.

En official henvender sig til os med besked om, at der kommer et eller 2 tog før vores. Så ved vi, at de holder lidt øje med os. Det er betryggende. Marie læser højt af Snøvsen for ungerne, der tager situationen med knusende ro.

Kl. 14:10 kommer der igen en official over til os. Beskeden er nu, at toget afgår fra den perron, der er tættest på banegårdsbygningen om 5 minutter. Vi skynder os at få hanket op i børn og bagage og krydser sporet, som vi har fået besked på at gøre. Denne gang kommer toget sørme og straks man stiger ombord, forstår man, hvorfor der sælges saronger på perronen. Toget er air-conditioneret og her er koldt i forhold til udenfor. Vores shorts og t-shirts er ikke varme nok, så Marie finder vores dynebetræk.

Så er vi klar til en 5 timers togtur, og toget, der er af en ganske god kvalitet, sætter langsomt igang. Sæderne minder om et typisk flysæde. Det kan lægges ned og der er god plads mellem sæderne. Kupeen har både air-condition og propeller i loftet. Propellerne er dog (heldigvis) ikke igang. Få minutter efter, at vi er startet, får vi serveret en anretning i en kasse. Det er næsten som på flyveren! Maden består af ris, kylling, riskage og fiskesuppe. Det er fint varmt og smager godt. Til maden får vi serveret Cola. Der serveres også en anden ret til nogle af de andre. Den består af catfish istedet for kylling.

Alle bliver mætte og tilfredse og snart er vi klar til at nyde det flotte og anderledes landskab, som toget passerer. I starten ser vi hovedsageligt rismarker, der står under vand og bananplantager. Undervejs passerer vi en del landsbyer, hvor alle husene står på pæle. En del af husene står ganske simpelt over vand - på pælene.

Vi gør kun holdt i større byer. Efterhånden som vi nærmer os Bangkok, ændres landskabet og bliver mere frodigt. Enkelte steder kan omgivelserne godt minde om en dansk togtur om sommeren. Boligerne afslører dog hurtigt, at det ikke er Danmark. Det samme gør de meget markante bjerge, der skyder op i det ellers helt flade landskab.

Efter halvanden times kørsel bliver vi beværtet med nok en kasse. Denne gang er der kager i. Hertil serveres atter Cola. Efter lidt tid kommer der dog også kaffe, som i min verden smager noget bedre til kagen.

Mørket sænker sig og det bliver svært at se så meget, så vi tager os et hvil istedet. Efterhånden nærmer vi os Bangkok. Det er en stor by og vi ikke er helt klar over, hvornår vi skal ankomme til Hualamphung stationen. Det skaber lidt forvirring, da toget holder ved en række mindre stationer og trinbrætter i Bangkokområdet, bl.a. ved vores lufthavn. Jeg er dog sikker på, at vi ikke vil være i tvivl, hvornår vi er ved endestationen Hualamphung. Det viser sig at holde stik. Det er en endestation, så toget fortsætter ikke videre. Alt ånder tilsyneladende fred og ro på perronen, men det er kun lige til vi går ud i banegårdens forhal. Her er alt rent kaos. Mange mennesker, der myldrer frem og tilbage. Der er mange, der gerne vil hjælpe os på en eller anden måde - mod betaling forstås. Vi mener nu, at vi godt selv kan magte at finde en taxi, men vi tager tilsyneladende fejl. Vi har vurderet, at der er ca. 3 km. til vores hotel, så prisen må ikke være

meget mere end 50 bath/8 kr. Vi erfarer hurtigt, at vi er til grin, hvis vi stiller os pænt på en række der, hvor taxierne kommer ind. Folk myldrer bare forbi os ud på vejen og tager bilerne for næsen af os. Det er almindelige biler med et stort skilt på taget, hvor der står taximeter, der er attraktive for os. Her skulle der ifølge bøgerne være vished for, at man ikke bliver taget ved næsen, forudsat selvfølgelig, at de slår taximetret til.

Jeg forsøger at gå længere ud til, hvor passagerer sættes af taxierne, men heller ikke her får jeg held til at kapre en vogn, så vores tålmodighed sættes på en kraftig prøve. En politibetjent forsøger at dirigere taxierne ved banegården. Han forbarmer sig over os og hjælper os ind i 2 biler. Chaufførerne virker noget utilfredse over at være beordret af betjenten, men de siger dog ikke noget. Vi følges pænt hele vejen til hotellet. Det er et antiklimaks at komme fra en forholdsvis fredfyldt Sukhothai og så til den kaos-lignende trafik i Bangkok. Vores taxichauffør får sin betaling: 100 bath/16 kr. Det er lige i overkanten af, hvad jeg vil forvente at turen koster, men pyt. Nu er vi jo fremme. Den anden taxi har kørt MED taximeter, så de kommer af med 57 bath! ØV, så er man jo blevet taget ved næsen!

Hotellet ser stort ud og kvalitetsmæssigt er der ingen tvivl om, at det er feriens hidtid bedste. Vi har svært ved at finde ud af, om receptionisten er mand eller kvinde, så jeg kalder det for en høn. Vi har booket det samme hotel om 14 dage. Det har vi gjort via internettet, hvor vi får 20 % rabat på værelserne og på morgenmaden. Vi spørger, om vi kan få den samme rabat nu og det er der ingen problemer med. Børnene får morgenmaden til halv pris. Det eneste, som høn ikke har helt styr på, er at hun forsøger at få Torben til at skrive under på en kreditkortnota, som hun vil opbevare i receptionen indtil vores afrejse. Grunden er, at vi ikke er helt sikre på, hvornår vi rejser igen. En underskrevet kreditkortnota er lige så god som en blankocheck, så det vil Torben selvfølgelig ikke. De aftaler istedet at forudbetale værelset til på mandag og vi gør det samme.

Kl. er blevet 21, så der er ikke tid til ret meget andet end at få lidt at spise og få pakket ud. Vi spiser i hotellets restaurant. Her er der levende musik. Det er dog sært, så mange steder de holder øveaften i Thailand! Det lyder ikke særlig godt. Jeg indtager en omgang oksekød med hvidløg og peber.

Aftenen slutter med et lille planlægningsmøde vedr. morgendagen. Kl. 23:45 er det godnat. Jeg vågner et par gange med kraftig hvidløgssmag i munden. Puha!

Priser:

- Dåsecola på banegården i Phitsanluk: 20 bath/3,20 kr.
- En flaske koldt vand på banegården i Phitsanluk: 10 bath/1,60 kr.

Lørdag den 24. oktober 1998

Ungerne er vågne allerede kl. 7. De kan næsten ikke vente med at komme til at bade i hotellets indendørs swimmingpool. Men det må vi først kl. 8 og den er ikke mange minutter over, da vi kaster os i bassinet, der er forbavsende koldt.

Morgenmads buffet'en i hotellets restaurant har et stort udbud i forhold til, hvad vi tidligere er blevet budt på turen. Her er 5 - 6 forskellige ting, bl.a. æg, bacon, pølser, risret, supper og toastbrød. Derudover er der juice, kaffe og the. Her gælder det om, at få tanket godt op. Så kan vi måske undgå frokosten.

Dagens "officielle" program starter i Chinatown. Taxien sætter os af på et tilfældigt gadehjørne og det bliver hurtigt klart for os, at her gælder det om at holde godt fast i børnene. Der er et leben uden lige og ganske lidt plads. De kan hurtigt blive væk fra os, hvis vi ikke passer på. Bjarne vælger at gå egne vegne, for han skal ud og købe nogle gaver. Vi andre kigger først på et kinesisk tempel og så går det ellers ned gennem nogle meget smalle gader (måske 1 meter i bredden). Her er der ingen biler, der kan komme ind, så alt transport af varer foregår på motorcykler. Det betyder at man ustandseligt skal træde til side for motorcykler, knallerter, scootere og sækkevogne. Sikke et virvar! Og hvad kan vi så købe i Chinatown. Nævn det - De har det! Vi har valgt at følge vores rejseguide, som Torben bestyrer idag. Turen går gennem forskellige områder med hvert sit særpræg. Fiskemarked, kinesisk marked, stofmarked og juvelmarked. Det kinesiske marked er særdeles interessant for os orientalske madelskere. Her kan vi få alt - bortset fra Layu! Jeg ser bl.a. en 10 kg. pose med tørrede svampe. Den kan jeg købe for 240 kr. En pose af sådan en størrelse vil i Danmark koste over 3000 kr. Det er svært at lade sådan en sæk være, men vi har altså ikke plads.

I området med stof, har vi selvfølgelig svært ved at hive Marie med. Heldigvis går det forholdsvis hurtigt op for hende, at det er de samme varer, der handles mange steder. Hun finder hurtigt nogle stykker stof, som hun vil have med hjem. De tynger ikke så meget i bagagen som mine 10 kg. svampe ville gøre.

På et tidspunkt bliver det for meget med det virvar af folk. Jeg vil bare gerne væk, men jeg holder dog ud til den bitre ende. Ved 4-tiden når vi enden af den rute, som Lonely Planet har anvist i rejseguiden, godt belæsset med stof og tøj. Vi finder et indkøbscenter, hvor Torben igen må gå forgæves efter et HI8 videobånd - og vi andre kan hvile fødderne og få lidt at drikke.

Inden vi forlader området, går vi en lille tur og ender inde i nogle gader, der utvivlsomt også må være en del af Chinatown området. Målet er et Sikh tempel. Det er en storslået bygning, der dog ikke helt kan hamle op med de thailandske templer. Lige overfor Sikh templet forsøger jeg at købe et ur. Der står Seiko på uret, men jeg tror ikke på, at det er ægte. Alligevel hører jeg efter prisen. Den er 2.500 bath/400 kr. Hvis uret er ægte, er det nok prisen værd. Jeg prøver at prutte med ham og når ned på 2.000 bath/320 kr. Så køber jeg det - og det går endnu.

Vi slutter turen, som vi startede - nemlig med at besøge et kinesisk tempel. Dette er imidlertid ikke så stort som det første, vi besøgte. I en tuk-tuk går det tilbage til hotellet. Prisen bliver 60 bath/knap 10 kr. for os alle. En svømmetur i det kolde svømmebassin bliver det også til.
Ved 18-tiden er der mødetid med en øl og en smagsprøve på Uthens fars whisky. Den smager meget bedre end, hvad vi ellers har været udsat for af lokale sager.

I aften har vi valgt at spise kinesisk. Vi spørger i hotellets reception, der anbefaler deres egen restaurant. Det tror vi ikke helt på, men vi kigger derover og beder om et menukort med kinesiske retter. Det tiltaler os alligevel så meget, at vi sætter os ind. Vi bliver bænket om et stort rundt bord. Størstedelen af restauranten er reserveret til en afskedsfest med nogle danske højskolelærere, der åbenbart har været på kursus i Thailand og har knyttet lokale kontakter. Der holdes en masse takketaler og vi undrer os over, at så mange af talerne er på dansk. Kan de ikke engelsk sådan nogle lærere? - og tror de, at thailænderne kan dansk?

Vores menu bliver en special menu til 5 personer. Bortset fra vores kuverter, så er bordpladen dækket af en plexiglasplade, der kan dreje rundt. Dermed kan maden cirkulere rundt om bordet. Vi får mange spændende retter og der er ikke mange af dem, som vi kan genkende fra vores aftenskoletid med orientalsk madlavning. Det smager forrygende og er i det hele taget en kulinarisk oplevelse ud over det sædvanlige. Prismæssigt bliver det også en, efter thailandske forhold, dyr oplevelse.

Godt trætte kravler vi alle til køjs. Bortset fra Marie, der har energi til at få pakket vores rygsække om, så den ene kan blive på hotellet i Bangkok. Så er der det mindre at slæbe på.

Søndag den 25. oktober 1998

Efter en lidt dårlig nats søvn vågner vi atter op til solskin og nye spændende oplevelser.
Idag skal Bjarne hjem. Han forlader os i aften ved 21-tiden, så vi må sørge for, at han får en god afslutning.

Det næsten obligatoriske morgenbad i swimmingpoolen og morgenbuffet'en er overstået kl. 9:30, hvor vi er klar til afgang. Inden vi tager afsted, forsøger vi at få hotellet til at booke billetter på toget sydpå engang imorgen, men det kan de ikke hjælpe os med. Vi må prøve lykken på Hualampung stationen senere idag.

1. tur går til "Queen Saovabha Memorial Institute and Snake Farm". Det er en slangefarm, der drives af Røde Kors og det skal vise sig at blive et af feriens højdepunkter. Vi indleder besøget med en rundtur til de montrer, der findes udenfor. Her kan vi se et hav af forskellige arter slanger, der dog for hovedpartens vedkommende er meget inaktive. Til min store overraskelse ser vi, at buret, der mest af alt minder om et kaninbur, med de store kvælerslanger er ulåst. Alle og enhver kan lukke buret op og nappe sig en pythonslange, hvis man har de tilbøjeligheder.

Farmen, der er den eneste i Thailand og en af de få i Asien, udvinder modgift mod de 6 mest forekommende giftige slangearter i Thailand. Den vigtigste ingrediens til modgiften er slangens eget gift, der tappes af slangen og i fortyndet form sprøjtes ind i heste. Hestene, der ikke tager skade af giften, udvinder modgiften og i løbet af nogle måneder tappes blod fra hesten og modgiften kan udskilles af blodet. Derefter sendes det rundt til alle landets hospitaler, hvor det kan holde i 6 år. Disse og en del flere oplysninger får vi under et interessant lysbilledshow, som starter kl. 10:30. Under lysbilledshowet får vi også et lille førstehjælpskursus i at håndtere slangebid.

Efter lysbilledshowet bliver vi inviteret udenfor i en lille arena med plads til ca. 100 mennesker. Her præsenteres vi for nogle få slangearter, bl.a. en 50 år gammel og 3 meter lang cobraslange, der rejser hovedet, når den bliver truet. Foredragsholderen fortæller på thailandsk og engelsk om slangerne, mens en anden medarbejder forsøger at holde de 2 slangerne i skak ved at sidde på knæ foran dem og vrikke det ene ben fra side til side. Han er flere gange faretruende tæt på (synes jeg), men han ved selvfølgelig, hvad han har med at gøre og ved nøjagtig, hvornår slangerne hugger efter ham. Stort set alle de slanger, vi præsenteres for, er giftige - hvis de ellers er det fra naturens hånd. Ikke noget med, at de på en eller anden måde er afgiftet, siger foredragsholderen. Så medarbejderne skal være meget vagtsomme, selv om det ser lidt hasarderet ud ind imellem.

Vi præsenteres for et par siamesiske cobraslanger, der er ca. 10 gange giftigere end en kongecobra. Foredragsholderen fortæller, at alle medarbejdere har prøvet at blive bidt mindst en gang. En medarbejder blev engang bidt af en siamesisk cobraslange og selv om han fik modgift sprøjtet ind ganske kort tid efter, så sov hans arm i flere måneder efter. Var han ikke blevet behandlet, så ville han dø i løbet af 30 minutter, lyder den barske besked.

Under foredraget får vi god tid til at fotografere de aktive slanger. Foredragsholderen inviterer alle interesserede ned, så de kan få et nærfoto af slangerne. Jeg vover mig derned og skal nok sørge for at være i behørig afstand fra bæsterne.

Et par af de slanger, vi bliver præsenteret for, er utrolig aggressive og medarbejderen fra slangefarmen har svært ved at styre dem. Hvis ikke de forsøger at bide ham, ruller de sig lynhurtigt hen mod de forskrækkede fotografer på 1. række. Under foredraget fodres kongecobraen af. Føden er en død, afpelset slange, for en del slanger spiser faktisk slanger. Sidst i foredraget præsenteres vi for en pythonslange, som alle må røre ved eller få omkring halsen. En pythonslange er ikke giftig men kvæler istedet sit bytte. Torben ser ligefrem ud til at nyde bekendtskabet med slangen, der er behagelig kølig at have omkring halsen.

Efter det glimrende foredrag, mangler vi kun at besøge et slangemuseum. Her er flotte billeder af en lang række slanger, udstoppede dyr og skind fra et par enorme slanger, bl.a. et par pythonslanger på 10 - 12 meter.

På vejen ud er der en kiosk, hvor vi kan købe forskellige ting af slangeskind, bl.a. bælter, tasker og punge. En hel udstoppet cobraslange kan man også købe. Det kunne være en sjov souvenir, men jeg er bange for, at der er indførselsforbud i Danmark.

Vi tager en taxi til Hualamphung stationen for at få bestilt billetter til vores togrejse imorgen. På stationen bliver vi kontaktet af en medarbejder, som præsenterer sig som værende fra de officielle turistmyndigheder. Han leder os gennem banegårdens travle forhal, ud af hallen og over den brede, trafikerede vej til et turistbureau. Jeg går ud fra, at det officielle turistbureau midlertidig er flyttet væk fra banegården på grund af de mange ombygningsaktiviteter i forhallen.

Medarbejderen, der ekspederer os, virker meget venlig og hjælpsom. Han fortæller os, at det er umuligt at få billetter til toget sydpå på grund af den netop overståede, forlængede weekend (fredagen har været en national fridag). Han har haft en negativ forespørgsel til banegården for et kvarter siden, siger han.

Alternativet er en bus, der kører direkte til Bang Saphan, der er vores næste mål. Der er afgang imorgen kl. 17 direkte fra turistkontoret. Prisen er 400 bath/64 kr. pr. voksen og børnene gratis (og med pladsgaranti). Dømt ud fra billedet af bussen, som han har hængende på væggen bag sig, er kvaliteten helt i orden. Medarbejderen beskriver bussen som en luksusbus med air-condition og liggekomfort, så vi bestiller billetter med det samme. Medarbejderen forklarer lidt om turen. Efter en time er der et ophold, hvor der serveres aftensmad (inkluderet i prisen). Bussen kører hele natten og vil være fremme i Bang Saphan tirsdag morgen kl. 6. Det sparer os faktisk for en hotelovernatning og selv om det er lidt tidligt om morgenen, er det et godt udgangspunkt for at finde det sted, hvor vi skal bo i Bang Saphan.

Medarbejderen på turistkontoret spørger, om Marie er interesseret i at se en udstilling med silkearbejde, for så vil de gerne vise os derhen. Det accepterer vi og efter en hurtig frokost hos naboen, en kinesisk udseende ældre mand, der ikke forstår et kvæk engelsk, begiver vi os ud på en noget farefuld gåtur. Vi går bl.a. på en hovedvej med trafikken i ryggen et sted, hvor der ingen fortov er. Det er ikke særlig betryggene og Vibe er også ved at blive ramt af en bus, der kører meget tæt forbi hende. På et gadehjørne virker det på medarbejderen som om, at udstillingen er sunket i jorden. Han beder os vente, han går sandsynligvis hen for at foretage et telefonopkald. Minutter senere returnerer han og ser igen resolut ud. Vi bliver vist hen til en skrædderforretning (Tony's), der har travlt med at prakke os noget tøj på. Det har vi allerede købt nok af, så vi siger pænt farvel og går igen.

Taxikørsel i Bangkok kan være en blandet fornøjelse. Vi har vænnet os til at køre i taximeter bilerne, men det kan knibe at få dem til at slå taximetret til, hvilket helt klart er billigere end hvis de forlanger en fast pris, der sagtens kan være over dobbelt så dyr. Udenfor skrædderforretningen kaprer vi en taxi og sætter os ind (4 voksne og 2 børn - og ja, vi sidder lidt klemt i bilen!). Da vi alle sidder godt og er klar til afgang, vil chaufføren ikke slå taximetret til. Han forlanger en fast pris, så vi vælter ud af bilen igen. Chaufføren tænker nok sit men siger ikke noget. Det gør vi brokkende europæere til gengæld! Så har vi da lært, at ALLE aftaler skal være på plads INDEN vi sætter os ind i en taxi.

Turen går med en taxi (med taximetret slået til) til Grand Palace. Det er et stort område med en masse bygninger og meget historie, så vi vælger at hyre en guide til turen. Guiderne står ved indgangen og tilbyder at følge en rundt. Prisen er 500 bath/80 kr. for 5 kvarter og guiden viser sig at være pengene værd. Ikke nok med, at hun kan fortælle os om de utroligt smukke bygninger, som vi ser undervejs. Vi får også en chance for at spørge om alt mellem himmel og jord. Hun er vel vidende om landet og dets befolkning.

Den guidede tur slutter ved udgangen og guiden spørger, om vi ikke har lyst til at prøve en times sejlads på floderne i Bangkok. Det vil vi gerne og hun følger med ned til en af de mange moler, hvorfra der er afgang med rute- og taxibådene. Vores båd er en af de karakteristiske lange både (longtail) med en motor på en lang stang (et piskeris). Turen er en interessant oplevelse. Bådens hastighed er flere steder høj, selv om vi sejler tæt forbi andre både og beboelser, der ligger helt ned til kanten af floderne. Pludselig stopper føreren vores båd. Foran os dukker en anden lang båd op. Det viser sig at være en sælger med sine varer. Det bliver, hvad vi når at prøve af flydende markeder på turen. Vores guide ved Grand Palace har anbefalet os at købe brød, som vi kan fodre fisk med. Vi sejler lidt længere frem og gør så et stop mere, for at fodre fiskene. Flodvandet ser brunt og beskidt ud. Der er ingen fisk at se. Men i samme øjeblik de første brødstykker rammer vandoverfladen skifter vandet farve til sort. Det myldrer med fisk, og ligesom i Sukhothai, presses de næsten op af vandet, for at få del i føden. Et ubeskriveligt syn.

Resten af turen, der går forholdsvis hurtigt, nyder vi at se de mange huse, der ligger helt ned til vandet. Mange steder bader børn og voksne foran huset. De virker helt upåvirkede af de høje bølger, som følger i vores bådes kølvand.

Vi betaler 250 bath/40 kr. pr. voksen for turen. Børnene er gratis. Da vi går i land, forlanger de minsanden yderligere 20 bath. Jeg opdager desværre ikke, at Bjarne betaler dette beløb, for jeg ville nok brokke mig højlydt over det.

Vi bliver sat af ved Wat Pho, hvor vi gerne vil se "Den liggende Buddha". Der er meget andet at se i Wat Pho, men efter at have set denne imponerende statue, kan vi ganske simpelt ikke kapere mere og dropper resten af området. Udenfor Wat Pho holder en lang række taximeter biler men vi skal spørge 3 biler, før vi kan få taximetret slået til. Sådan nogle båtnakker!

Aftensmaden indtages i hotellets restaurant. Vi orker ganske enkelt ikke at gå mere. Min fod er blevet lidt øm af et par betændte vabler, som jeg tidligere har punkteret med neglene.
Mens vi spiser, vælter jeg ved et uheld et glas øl ned over Lasse. Glasset går i stykker og sørme om ikke vi får en ekstraregning for glasset på 50 bath/8 kr. På regningen står der også en øl mere end vi har bestilt. Tjeneren forklarer det med, at de har lukket en øl mere op, da jeg væltede min øl. Den forklaring hører jeg desværre ikke, for så vil jeg garanteret være blevet gal i skralden. Et er, at de sætter et simpelt glas på regningen til en uhyrlig pris men at de også tillader sig at sælge ekstra drikkevarer uden vores accept, det er svineri!

Kaffen får vi bragt op på værelset, for så kan vi få en whisky til, mens vi siger pænt farvel til Bjarne. Han tager afsted kl. 22 og bagefter kravler vi til køjs. Marie, der ellers var "grydeklar" under aftensmaden, har som sædvanlig fået ekstra energi og hun pakker vores ting efter at ungerne og jeg er faldet i søvn.

Mandag den 26. oktober 1998

Igen idag er der dekreret afslapning. Der skal senere vise sig, at være et ekstra behov for det...

Vi tager os god tid til at stå op, tage en morgen svømmetur og spise morgenmad. Efter morgenmaden får ungerne lov til at afreagere i swimmingpoolen, som vi har næsten for os selv. De få gæster, der er på hotellet, har nok mere travlt med at besigtige Bangkoks attraktioner. Kl. 12 checker vi ud fra værelserne og finder en pengeautomat for at veksle på kreditkortet. Længe leve de pengeautomater, for her kan vi veksle uden en masse papirarbejde og visning af pas i bankerne.

I en sidegade lige over for Trang Hotel finder vi en åbenbaring af en isbar. Her serverer de alle former for is, bl.a. en stor flot bananasplit. Der er stadigvæk nogle timer til vi skal med bussen fra jernbanestationen, så vi slapper af i hotellets lobby med avis- og boglæsning.

Hotellet vil gerne opbevare den bagage, som vi ikke vil have med på den videre færd. Det sparer os faktisk for en del besvær. Vi vælger bl.a. at lade den ene af de 2 store rygsække, blive stående. Prisen er 10 bath/1,60 kr. pr. dag pr. enhed og vi er smarte for vi kan pakke alt bagagen ned i en stor sæk, der er beregnet til at beskytte de store rygsække under transporten.

Kl. godt 15 fanger hotellets flittige portier en taxi til os og vi kører ud til Hualamphung stationen. Atter dukker der en medarbejder op fra turistbureauet. De vil absolut vise os vej til kontoret på den anden side af vejen. På kontoret stiller vi vores bagage og går ud, for at få en kold øl. Min fod er blevet dårligere trods Maries ihærdige forsøg på at udbedre skaderne. Lidt øl kan vel dulme smerterne...

Mens vi venter, falder vi i snak med en tysk kvinde, der taler et godt engelsk. Hun er på rundrejse til en række asiatiske lande. I øjeblikket er hun bosiddende i New Delhi, hvor hun bruger en del tid på meditation.

Vi nærmer os kl. 17 og fra turistkontoret bliver vi vist over den stærkt trafikerede vej med børnene og bagagen. Den bus, som vi bliver præsenteret for, er en 10 personers bus i stil med dem, som vi hele den forrige uge har kørt rundt i i Sukhothai. Bussen stuves fuld med folk og bagage. Det er en ubehagelig oplevelse, for min fod gør ondt. Når medarbejderen på turistkontoret lovede os en spisepause efter en times kørsel, så viser det sig, at være fordi vi skal sidde i en trafikprop i Bangkok i en time.

Første destination viser sig nemlig at være Bangkoks sydlige "busterminal". Her venter vi ca. 20 minutter og jeg må tilstå, at jeg har det skidt pga. min fod. På dette tidspunkt er jeg klar til at afbryde turen og vende tilbage til Trang Hotel. Men så kommer vores luksuslignende bus alligevel og vi bliver stuvet ind. Kvaliteten af bussen er god nok, men chaufføren behandler os som dyr. Han koster rundt med os og skælder ud, hvis vi ikke makker ret. Vi har fundet nogle pladser på øverste dæk og jeg har sat mig godt til rette med foden, da chaufføren kalder mig ned for at identificere vores baggage. Vi skal åbenbart af bussen først og han vil derfor gerne have vores bagage frem. Men jeg har ikke lyst til at flytte mig med foden og så skælder han ud! Jeg sender Torben og Marie ned for at rede trådene ud.

Foran os sidder nogle engelske piger, der skal til øen Ko Samui. De har betalt 270 bath/ca. 43 kr. incl. færgebilletten til Ko Samui, hvortil de forventer at være fremme imorgen eftermiddag. Deres pris er noget billigere end vores, selv om vi kun skal den halve vej og ikke skal med nogen færge. Så er vi igen blevet taget ved næsen!

Måltidet, som er inkluderet i prisen, har jeg næsten glemt oven på alt menageriet! Det består såmænd af en kasse med 2 kager i stil med dem, som vi fik i toget fra Phitsanluk til Bangkok. Dertil en lille flaske vand. Hvis jeg ikke var sur over vores behandling på bussen, så bliver jeg det nu. At kalde det for et aftensmåltid. Hvis vi havde vidst det, havde vi nok selv sørget for et måltid. Og humøret kommer længere ned endnu! Det går nemlig op for os, at vi ikke, som meddelt på turistkontoret, vil være i Bang Saphan i morgen kl. 6. Nej vi er fremme mellem 24 - 1 i nat! Jeg har godnok undret mig over, at det ville tage så lang tid at køre de ca. 400 km. fra Bangkok til Bang Saphan men turistmedarbejderen begrundede tiden med, at chaufføren kørte langsomt og sikkert. Jeg har ikke meget lyst til at blive sat af i en by, som jeg ikke kender, midt om natten - uden garanti for at kunne finde et sted at overnatte. Nå afsted går det og der bliver straks sat en video på bussens tv med Arnold Scwarzenegger. Ikke just for børn, men vores børn er vist også de eneste i bussen. De øvrige passagerer er typiske backpackers (rygsæk-folk). Da den første film slutter, starter en mere - med et lydniveau, der gør det helt umuligt at sove.

Lidt positivt er der da også at fortælle fra busturen, for chaufføren kører godt og i et roligt tempo, som er lidt uvant i Thailand. Ikke noget med nedbremsninger og accelerationer hele tiden. Et stykke inde i den anden film lykkes det alligevel at lukke øjnene lidt, men det varer kun lige indtil filmen slutter, for det gør den med et ordentligt brag. Så bliver tv'et slukket og man skal sove... Efter yderligere en halv time er kl. 23:40 og vi gør et holdt. Er vi nu i Bang Saphan? Åbenbart ikke, for alle myldrer ud. Der bliver ikke givet meget information om, hvorfor og hvor længe vi holder, men efter et stykke tid går det op for os at bussen gør holdt, for at passagererne kan få noget at spise. Vi får besked på, at vi stadig har 20 minutters kørsel til Bang Saphan. Kunne den idiot til chauffør så ikke gøre holdt i Bang Saphan istedet, så vi kunne finde vores hotel, tænkte en træt Alex!

Lige før bussen skal afsted igen, bliver vi bedt om at stige af bussen. Den eneste besked, som vi får, er navnet "Bang Saphan", men vi står af. Manden, der beder os stige af, har et lidt snusket udseende og jeg har mistanke om, at han er lidt fuld. Han forklarer os på et dårligt engelsk, at han vil køre os til Bang Saphan. Det lyder jo besnærende, for så er der en chance for, at vi kan blive sat af ved et hotel frem for på en busstation, tænker jeg. Vi bliver placeret på bagsædet i en pickup med Torben på forsædet og vores bagage omme bagi. Så går turen tilbage mod Bangkok. Han skal lige tanke op. Efter endnu en kort tur, gør han et holdt ved nogle venner. Han taler lidt med dem og vender tilbage til os med en besked om, at han skal have 500 bath/80 kr., for at køre os til Bang Saphan. Vi bliver noget overrasket, for vi har en billet, der viser, at vi har betalt på turistkontoret for at komme helt til Bang Saphan. Det giver anledning til en længere diskussion, hvor han flere gange giver udtryk for, at han ikke forstår engelsk. Vi bliver enige om, at det er et dårligt forsøg på at tjene en ekstra skilling, men desværre har han alle kortene på hånden. Vi aner ikke hvor vi er, klokken er over midnat, så hvad kan vi gøre med 2 trætte børn, 3 trætte voksne og bagage? Vi bør jo acceptere hans pris og være glade, men det bliver ikke uden sværdslag! Jeg

beder ham kontakte politiet, for vi vil ikke finde os i denne behandling. Han starter bilen og kører os tilbage til udgangspunktet, hvor vi blev sat af bussen. Her er hans kone åbenbart. Hun forlanger penge, ligesom manden. Marie er blevet meget ophidset. Hun forsøger at tale med chaufføren fra en af de busser, der gør holdt ved rastepladsen. De taler desværre kun thailandsk, så det hjælper ikke så meget. Så vi vælger at acceptere og får handlet prisen ned på 400 bath/64 kr.

Så bliver der endelig afgang mod Bang Saphan. Vores snuskede chauffør kravler op bag i vognen til vores bagage og en ny mand sætter sig ind i bilen. Den snuskede mand sammen med vores bagage tiltaler os ikke, så Marie og jeg holder et meget vågent øje med ham. Han rører dog ikke bagagen under den ca. 45 minutters køretur sydpå til Bang Saphan. Vi når helt til Bang Saphan ad hovedvejen og forstår ganske simpelt ikke, hvorfor vi ikke kunne køre med bussen hertil. Men det kan selvfølgelig være, at vores buschauffør har vurderet, at vi ikke kan finde hotelovernatning i Bang Saphan på dette tidspunkt. Det finder vi aldrig ud af...

Fra Bang Saphan kører vi videre til Bang Saphan Yai, der ligger helt ude ved kysten. Vi bliver sat af ved Hat Somboon Sea View Hotel. En søvnig portier bliver vækket. Han sover i hotellets forhal. Vi får hurtigt udleveret nøgler til 2 værelser på 3. sal. Prisen for det rummelige værelse er 450 bath/72 kr. og der er air-condition, så prisen er meget rimelig.

Alle er trætte og min fod har det skidt, så vi har bare lyst til at falde i søvn hurtigst muligt. Klokken er efterhånden 2.

Min sidste tanke er, at jeg ikke kan vente med at komme tilbage til Bangkok og få fat i den medarbejder på turistkontoret, der har solgt os busbilletter HELT til Bang Saphan... Gad vidst hvad straffen er for mord i Thailand?

Tirsdag den 27. oktober 1998

Vi vågner op til trafikstøj. Det undrer mig lidt, for vi har egentlig kun hørt havets brusen, da vi gik i seng og jeg havde ikke forventet at høre trafikstøj her. Et kig ud af vinduet afslører, at vi har direkte havudsigt. Stranden ser ikke alt for god ud men det er da sandstrand. Havet ser noget grumset ud, men det kan være skyerne, der er med til at give et forkert billede.

Kl. er 10, da vi går ned for at få morgenmad. Min fod er ikke blevet bedre, og jeg humper noget rundt. Mens vi spiser morgenmad, lægger vi planer. Vi er enige om, at det må være muligt at finde et sted, hvor stranden er bedre end her ved Bang Saphan Yai. Vi skal først checke ud fra værelserne kl. 14, så der er god tid til at finde noget andet. Torben prøver ihærdigt at komme i telefonisk kontakt med et af de steder, som vi har læst om i vores rejseguide. Han får fat i Suan Luang Resort, der drives af en fransk/italiensk mand og hans thailandske kone. De kommer og henter os om 5 minutter, bekendtgør Torben ind af døren til vores værelse. Så gælder det om at få pakket de få ting sammen, som vi har haft pakket ud.

Kort tid efter holder en pickup foran hotellet. Det er vores fransk/italienske mand, der henter os. Jeg sætter mig ind foran til ham og erfarer hurtigt, at han har den snert af arrogance, som er meget almindelig for sydeuropæiske mænd. Vi kører tilbage mod Bang Saphan og i byen drejer vi til venstre, så vi kommer til at følge kysten mod syd. Efter ca. 6 km., er vi ved Suan Luang resortet. Det ligger ca. 600 meter fra stranden og med de mange træer omkring resortet, får man et godt indtryk af at være placeret i junglelignende område.

Vores vært vil gerne vise os de forskellige hytter, men min fod har absolut ikke lyst til at bevæge sig mere end højst nødvendigt, så jeg overlader til Torben og Marie at kigge på faciliteterne. Torben vælger at prøve en hytte uden air-condition (men med blæser) mens Marie nok kender mine ønsker så godt, at hun vælger en hytte med air-condition.

Så kunne jeg humpe op til hytten. På vej derop passerer vi en lille byggeplads, idet nogle lokale arbejdere er igang med at bygge en familiebungalow til resortet. Arbejderne skuler noget til den humpende fremmede. Turen fra bilen og til hytten er ca. 100 meter og på et ben på en grusbelagt sti, er det en hård omgang i middagssolen. Så jeg kaster mig udmattet ned, så snart jeg får lejligheden til det. Det, som er startet med et par banale vabler med vædske i, er ved at udvikle sig til en rigtig "pain in the arse" - bare fordi jeg har punkteret vablerne med mine negle. Efter et lille hvil kan jeg lige humpe ned til resortets restaurant, der ligger 150 meter fra vores hytte. Restauranten er et stort hus med 3 åbne sider. Det ser ikke ud til, at der overhovedet kan lukkes til de 3 sider, så de står garanteret åbne hele tiden. De gennemgående materialer er bambus. Væggene er beklædt med bambusrør og møblerne er også bygget af kraftige bambusrør. Selv bordpladerne er bambusrør, der er skåret op. Der er ikke nogen havudsigt, som vi egentlig har ønsket os. Men vi kan sagtens bruge et par dage til at nyde de jungleagtige omgivelser og den fred, der står i skærende kontrast til Bangkoks larm og støj.

Så snart vi sætter os ved et af restaurantens borde, kommer et par hunde hen og lægger sig under vores bord. Det er vist første gang, at vi oplever hunde, hvis opførsel minder om danske hunde. Vi får en ordentlig stak mapper hen til bordet. Det er beskrivelser af området, fotoalbums med billeder fra de ture, som vores værter kan arrangere for os, menukort osv. Der er også en registreringsbog, hvor vi kan se, at der kun har været 5 - 10 danskere her i 1997 - 1998.
Mens vi kigger på menukortet, konstaterer jeg, at jeg nu igen har mistet mit mavebælte! Denne gang har vi dog en klar formodning om, at det ligger på sengen på det hotel, som vi netop har forladt ca. 10 km. herfra. Vores vært kører straks Marie tilbage til hotellet og et stykke tid efter, vender de tilbage med pungen. Receptionisten var næsten kommet stormende ud fra hotellet med pungen, da hun så Marie. Selv om det næsten er utilgiveligt at efterlade pas og kreditkort, så lykkes det altså igen. Årsagen har igen været en lidt kaotisk situation, hvor vi bliver presset lidt. Jeg ved ikke, om det er mig der beslutter, at jeg ikke vil have det skide mavebælte på mere - eller om det er Marie, der "fyrer" mig.

Tilbage til menukortet (så jeg kan glemme den kedelige historie). Kortet indeholder så mange retter, at vi kan blive helt udmattet af at kigge på det. Jeg fristes af en omelet, der viser sig at smage ganske fortræffentligt. Efter at vi alle har spist, går turen tilbage til hytten. Det er varmt og

hårdt at hoppe 150 meter på et ben i bagende sol! Bygningsarbejderne holder pause og jeg er sikker på, at jeg får et par kommentarer fra det lille halvtag, som de sidder under.

Jeg er helt udmattet og har kun lyst til at ligge ned. De andre vælger at gå en tur for at udforske den lokale strand. Dermed bliver resten af eftermiddagen almindelig afslapning med god tid til selvmedlidenhed over en dårlig fod.

Aftensmaden kalder efterhånden og jeg må tage turen igen. Nu er jeg efterhånden klar over, at der skal gøres noget drastisk ved foden. Vores egne medikamenter kan ikke klare de betændte sår, så jeg spørger mig til råds ved vores værtinde, der ligesom manden taler godt fransk og engelsk. Hun mener, at det er en skidt ide at sætte foden i sæbevand. Istedet kommer hun med noget sort stads, som jeg skal smøre på vablerne. Det er en alkoholopløsning med jod i. Samtidig anbefaler hun mig at få fat i noget antibiotika, der kan købes i håndkøb på apoteket i Bang Saphan.

Lidt senere dukker hendes mand op. Jeg fortæller ham om hans kones råd. Han mener, at det er dumt at købe antibiotika. Et besøg på det lokale hospital er det bedste og det vil han sørge for imorgen, siger han. En løsning, som jeg føler mig helt tryg ved. En behandling af foden vil givetvis indbefatte en behandling med antibiotiske stoffer, og så vil spiritus være bandlyst i en periode. Så hvis jeg skal prøve en af de thailandske traditioner med at købe en flaske whisky og drikke den til aftensmaden, så er det i aften! Samtidig kan jeg jo dulme smerterne med den, tænker jeg. Jeg køber en halv flaske af den lokale Sang Thip whisky. Det varer ikke længe inden jeg kan mærke virkningen af whiskyen og selv om Torben hjælper til, med at drikke den, så når jeg alligevel at blive lidt snalret.

Mens vi sidder i den åbne restaurant, bliver det skumring. Det går meget hurtigt og det virker næsten som om, at nogen slukker for lyset og skruer op for lyden fra dyrene omkring os. Det er en fantastisk oplevelse at være vidne til.

Madmæssigt bliver det en stor oplevelse, selv om jeg for en gangs skyld ikke bestiller thailandsk mad. Jeg bliver nemlig fristet af en oksemørbrad med sennepssauce og det smager fantastisk. Der er ingen tvivl om, at der venter os et par gode dage rent kulinarisk.

Torben og Marie må næsten bære mig hjem i hytten - og det er IKKE på grund af whiskyen. Vi slutter dagen af med en øl i vores hytte.

Til gengæld kan whiskyen få skylden for en god nats søvn og lidt tømmermænd næste morgen!

Priser:

- Hytte uden air-condition i Suan Luang Resortet: 300 bath/48 kr.
- Hytte med air-condition i Suan Luang Resortet: 450 bath/72 kr.
- En halv flaske whisky: 120 bath/knap 20 kr.

Onsdag den 28. oktober 1998

Straks efter morgenmaden kører vi til hospitalet (kl. 9:50), der ligger i Bang Saphan. Jeg får straks stillet en kørestol til rådighed og bliver kørt direkte ind på en stue, hvor jeg kravler op på en briks. Ikke noget med "ventetider" her, tænker jeg.

Et par sygeplejersker kigger på foden og samtidig med at de inspicerer den ømme fod, forsøger en 3. sygeplejerske at få mig til at udfylde en blanket med navn, adresse, fødselsdato og - mine forældres navne. Det er svært at skrive og blive behandlet på et ømt sted, så jeg får vist præsteret nogle værre kragetæer. Den foreløbige behandling er hurtigt overstået og jeg bliver efterladt på stuen. Jeg har en formodning om, at de blot har renset sårene og venter på, at en læge skal kigge nærmere på foden, så jeg venter spændt.

Et par minutter efter kommer en thailandsk mor ind med sit barn, der er meget ulykkelig. Det bliver ikke meget bedre, da en sygeplejerske forsøger at kigge på barnet. Dette foregår klods op af min briks og jeg kan ikke lade være med at tænke på, at sådan noget ville ikke ske i Danmark. Om ikke andet, så vil man i Danmark have et forhæng, man kan trække for. Jeg vælger at kigge den anden vej og lade være med at være sart i et fremmed land.

Midt i det hele bliver jeg hentet og anbragt i en kørestol igen. Jeg bliver kørt ud til indgangen. Marie, Torben og vores sydeuropæiske vært klarer betalingen for behandlingen og for den medicin, som vi får med os. Jeg selv får ikke noget information om behandling, men vores vært dekrerer en dags fred og ro. Så skal det nok gå, siger han.

Tilbage til resortet. Jeg vælger at blive sat af ved restauranten. Her sker der trods alt lidt mere end, hvis jeg skal ligge i vores bungalow og kigge. De andre går en tur ned til stranden og jeg klasker min fod op i en stol. Marie har belæsset mig med bøger og min dagbog. Og i en restaurant med en tjenende ånd indenfor rækkevidde, skal jeg nok klare den, tænker jeg.

Jeg får læst en del om omgivelserne og får ajourført min dagbog. Efter halvanden time begynder sulten at melde sig og jeg beslutter mig for at bestille noget så uhørt som en pizza. Efter godt 2 ugers thailandsk mad, får man altså lyst til lidt kendt stof. Pizzaen smager forrygende og lidt efter vender de andre tilbage - også til lidt frokost.

For at jeg ikke skal sidde og kede mig alt for meget, aftaler vi en køretur med vores værter. De vil vise os en stor Buddha i Pak Khlong, en by, der ligger lige nord for Bang Saphan. Begge vores værter tager med på turen, der stort set hele tiden går langs stranden. Vejen har enkelte afstikkere ind i landet, men så snart de får muligheden, drejer de igen ned til stranden. Et langt stykke vej går således på en bakke, hvor vi kan se lige ned på selve stranden. Selve vejen er ikke lige god overalt, men den til tider meget hullede vej er blot en ekstra dimension på turen.

På vej til Pak Khlong ser vi flere af de typer bungalower, som vi nok har drømt lidt om at skulle opleve. De ligger helt nede ved stranden. Udsigten må være helt ugenert og strandene har man sikkert stort set for sig selv. En nærmere undersøgelse i vores rejseguide afslører, at priserne for

disse bungalower er 1000 - 1500 bath/160 - 240 kr., hvilket må anses for at være rimeligt. Nogle af dem ser rimelig luksuriøse ud.

Den store Buddha, der er det egentlige mål for vores tur, er imponerende. Placeringen på en høj bakke helt ude ved kysten gør ikke Buddhaen mindre majestætisk. Meget tæt på Buddhafiguren er man ved at opføre et meget imponerende tempel. Det er også placeret på en høj bakketop helt ude ved vandet. Selve templet minder om et eventyrslot, sådan som det står, hovedsageligt i rå beton.

Tilbageturen til Bang Saphan foregår et stykke inde i landet. Vejene er ikke særlig gode og ind imellem må vi holde en fart på 10 - 15 km. for at forcere de store huller i den asfalterede vej. Foran en del af de huse, som vi passerer, ligger der store stykker klæder med røde chilipebre, der soltørres. Vi får senere rig mulighed for at handle disse tørrede chilipebre i Bang Saphan.

På vej tilbage gør vi holdt ved en grotte, der er ved at blive istandsat. Grotten ligger op ad en stor trappe og det afskrækker mig fra at se den, så jeg nyder istedet de fritgående høns omkring os. Tilbage i Bang Saphan får Torben, Marie og vores thailandske værtskone 20 minutter til at handle. Ungerne og jeg bliver siddende i bilen og vi får en lille rundtur i Bang Saphan, for vores fransk/italienske ven skal have fat i en avis.

Bang Saphan omtales i vores rejseguide som værende uinteressant og det prædikat synes jeg er lidt for dårligt. Jeg vurderer, at der nok kan afses nogle timer til at ose lidt i en lille handelsgade og på et marked.

Vi holder og venter på de handlende. Vores vært læser i sin avis og ungerne og jeg sidder og kigger på folkene, der går forbi os. Mange glor uhæmmet - som sædvanligt - på os. En enkelt mand kommer hen og læner sig direkte op af bilen, mens han stille kigger på børnene. Her står han i nogle minutter men vender så pludseligt rundt og spadserer væk fra bilen. Mærkelig opførsel...

Vi er blevet godt beskidte af turen, der bl.a. er gået på røde grusveje, så et bad er tiltrængt. Kl. 19:30 er der afgang til resortets restaurant. Vi er alle godt sultne, så nu skal der spises! De fleste retter koster 50 - 60 bath/8 - 10 kr. Kun de lidt finere franske retter runder 100 - 150 bath/18 - 24 kr. Maden smager rigtig godt men de har stadig noget at lære mht. serveringen. Selv om vi bestiller forret og hovedret, så kan vi snildt risikere, at hovedretten serveres først eller også, at det hele serveres samlet. Det kan vi dog komme over ved simpelt hen at bestille en ret ad gangen. I aften bliver Marie helt færdig med at spise sin mad, inden jeg overhovedet får serveret noget. Jeg har bestilt suppe med tofu først og dernæst en omgang spicy (stærkt krydret) kylling. Desværre kommer kyllingen ind først og dermed bliver den milde suppe noget fersk, når den spises bagefter. Nå, alle bliver mætte - inkl. ungerne, der har fundet ud af, at de kan få RIGTIG spaghetti her.

Tilbage til vores bungalows. Vi er alle godt trætte og går tidligt i seng. 22:30 bliver klokken dog. Marie har en plan om at stå tidligt op, for at opleve en solopgang på stranden.

Torsdag den 29. oktober 1998

I nat har jeg pladsen lige under air-conditionen, der hænger på væggen og sender kold luft lige ned på gulvet. Selv om jeg ligger med 2 tæpper, så vågner jeg godt forfrossen. Marie er stået tidligt op og sammen med Lasse er hun gået ned til stranden. Det blev dog ikke til nogen romantisk solopgang, må hun slukøret meddele os andre, da de kommer tilbage.

Da vi forlader vores hytter kl. 9:15, for at gå ned til morgenmaden, kommer vores vært og siger, at vi kan komme med på en sejltur idag. Turen går til en lille ø, Ko Thalu, der ligger ca. 20 minutters sejlads fra fastlandet. Sådan bliver det og kl. 10:30 bliver vi transporteret ned til stranden af vores værtinde, sammen med nogle af de andre gæster på resortet. Det er første gang jeg får lejlighed til at se stranden og her ser dejligt ud. Jeg får helt lyst til at blive her og lade de andre sejle (deres egen sø). Der er ingen speedbåd, men i løbet af ca. 20 minutter dukker båden op ude fra det åbne vand. Det viser sig, at vores vært allerede har transporteret et hold gæster over til øen og nu vender tilbage, for at hente os.

Det er ikke muligt at komme tørskoet ud på båden, men jeg vurderer, at min fod vil have godt af en gang saltvand, så jeg smider sko og strømper og sopper ud til båden.
Øen viser sig at være et lille bountyland. Vi sejles ind i en lille bugt, hvor vandet er helt grønt og klart. Palmerne hænger ud over den lille strand med finkornet sandstrand. Her får vi lejlighed til at bade, sole os og snorkle lidt rundt. På et tidspunkt får de voksne mulighed for at blive sejlet rundt om øen, hvor der er fantastiske snorkelmuligheder. Da der ikke er mulighed for at ungerne kan bade på snorkelstedet, vælger jeg at blive ved dem på stranden. Min fod har det godt med, at jeg sidder stille i det salte vand. Ingen tvivl om, at sårene bliver godt renset.

Tiden går hurtigt og inden vi har set os om, går det tilbage mod fastlandet igen. Efter et godt bad, skal vi have planlagt vores videre færd. Vi er alle stort set enige om, at næste stop skal være øen Ko Samui. "Stort set", fordi jeg nok har mistet modet lidt til at rejse videre i øjeblikket. Selv om min fod er i bedring nu, så er jeg stadig meget lidt mobil, så jeg har nok mest lyst til at blive på Suan Luang Resortet eller til at prøve en af de bungalower, der ligger på stranden mellem Bang Saphan og Pak Khlong. Men jeg bliver overtalt til at tage med til Ko Samui over en kold øl. Vi får lagt rimeligt detaljerede planer for rejsen og der dukker nogle spørgsmål op, som vi vil stille til vores værtspar, når vi skal spise til aften.

På restauranten fortæller vi vores vært om vores rejseplaner. Han ryster straks på hovedet og på hans lidt arrogante facon fortæller han os, at der på Ko Samui er alt for mange turister. Nej tag til Ko Tao istedet, siger han. Her er meget skønnere og I skal ikke rejse så langt, er hans argumenter. Inden vi tog til Thailand, har vi hørt megen positiv omtale af Ko Tao fra Palle Skyum, der er marketingschef i Nørresundby Bank. Vi er hurtigt overtalt og alle vores planer skal ændres. Men først skal vi spise!

Vi har spist lidt chips i løbet af vores planlægningsmøde, så vi er ikke oversultne. Jeg drister mig til at bestille en deep fried fish with curry taste (friturestegt fisk med karrysmag). Jeg spørger om karryen er stærk, hvilket jeg får bekræftet. Bagefter spørger den kvindelige tjener, om jeg vil have

det stærkt og det bekræfter jeg. Jeg har en ide om, at jeg får en ret med små stykker friturestegte fisk uden ben. Så jeg bliver lidt overrasket over at se en stor fisk med hoved og stort "gebis". Hen over fisken er der hændt en karrysovs, der viser sig at være ekstremt stærk. Jeg forlangte den stærk og jeg fik den stærk, må jeg indrømme. Hvordan angriber man sådan et bæst? Ja, der er ikke andet at gøre end at pirke til kødet på fisken med gaflen. Jeg spiser så meget af fisken, som jeg kan og lader saucen være. Den er simpelthen for stærk for mig. Fisken smagte ganske udmærket med fint hvidt kød.

Efter maden fortsætter vi planlægningsmødet i vores bungalow. Vi har oprindeligt talt om at tage til Ko Samui med afgang fra Bang Saphan lørdag, men da turen er ændret til Ko Tao, ændrer vi også afrejsetidspunktet til fredag (imorgen). Vi kan tage toget fra Bang Saphan og være i byen Chumphon til aften. Herfra afgår der en færge ved midnatstid og lørdag morgen kl. 6 vil vi være på Ko Tao - ifølge vores værts tidsplaner. Mit eneste forbehold er, at så skal vi igen ud i en gang natteroderi, hvilket jeg ikke bryder mig særlig meget om. Men sådan bliver planerne...

Jeg vågner op om natten til lyden fra et ordentligt regnvejr. Det er da godt, at vi bor i en god hytte. Gad vidst om Torben bliver våd?

Fredag den 30. oktober 1998

Vi vågner til vores sidste dag i Suan Luang Resortet. Men afrejsen er først senere på dagen, idet vores tog afgår fra Bang Saphan hen på eftermiddagen. Vores vært mener ikke, at der er meget ved at tage et tidligere tog til Chumphon.

Der er en fri motorcykel med i prisen på vores hytter og Torben benytter sig af tilbuddet og tager afsted på sådan et bæst. Vi andre bliver kørt ind til Bang Saphan for at ose lidt. Min fod har det så godt idag, og jeg kan gå en tur. Vi får hamstret billige tshirts til ungerne, et par guldøreringe med elefanter og en stor pose knust tørret chilipeber til mig. Således får vi alle en lille ting med herfra - og jeg får selvfølgelig mindst!

Mens vi er i Bang Saphan oplever vi et par gevaldige regnskyl, der sætter hele området under vand. Kl. 12 bliver vi afhentet af vores vært igen. Vi skal checke ud inden kl. 13, men et ordentligt regnskyl gør det lidt problematisk.

Efter en lille frokost bliver vi kl. 14 sendt afsted til Bang Saphan af vores værtspar. Lige inden vi forlader Suan Luang Resortet, fortæller et hollandsk par, at de har forsøgt at få genbekræftet deres flyafgang, der er et par dage senere. De er noget chokerede, for deres flyafgang er aflyst, da selskabet er gået over til vintertid! Istedet kan de komme afsted ca. 24 timer tidligere og det må de affinde sig med.

Ved banegården i Bang Saphan tager værtsparret pænt afsked med os og efter en lille ventepause, sidder vi i toget mod Chumphon, der ligger ca. 100 km. syd for Bang Saphan. Vi er taget med toget på 3. klasse og det viser sig at være en spændende måde at rejse på. Her sidder vi med de lokale og vinduerne kan trækkes ned, så vi har frit udsyn til naturen undervejs. Kun når vi

passerer en af de mange regnbyger undervejs, må vi lukke vinduerne. Selve kupeen minder meget om de kupeer, som var i de danske togvogne i 70-erne (MY-togene). Der er god plads i kupeerne, ikke særlig mange folk og så er det noget billigere end f.eks. 2. klasse. Turen varer et par timer, for vi holder ved mange landsbyer, der ikke findes på vores kort. Det er lidt ærgerligt at vi har investeret i et Thailandskort, der afslører en del mangler. Kortbogen fra Lonely Planet bærer præg af, at være tegnet af folk, der har rejst lidt rundt i landet.

Så snart vi ankommer til Chumphon, bliver vi tiltalt af en engelsktalende lidt ældre thailænder. Han vil gerne arrangere vores tur til Ko Tao, siger han. Men vi er tidligere blevet taget ved næsen af folk, der gerne vil "hjælpe" os, så vi er meget afvisende. Med manden i hælene, går vi ind i banegårdsbygningen. Vores plan er at skaffe en billet tilbage til Bangkok, inden vi tager over til Ko Tao. Vi har nemlig læst i rejseguiden, at vi kan blive snydt, hvis vi forsøger at købe togbilletterne på Ko Tao.

Mens vi undersøger vores togmuligheder, forsøger vores engelsktalende ven ihærdigt at overtale os til at tage med hans bus. Han lokker med transportmulighed til færgen for 50 bath/8 kr. Han forklarer, at han også kan klare turen fra Ko Tao til Bangkok for 750 bath/120 kr. pr. person. (400 bath for en speedbåd og 350 for bus fra Chumphon til Bangkok). Ud over speedbåden sejler der en færge ved midnatstid. Den koster 200 bath/32 kr. for en enkeltbillet. Det er den, som vores vært fra Suan Luang Resortet har omtalt.

Vi tager med thailænderens bus. Den kører til et guesthouse (pensionat), hvor vi kan være indtil båden sejler i aften. Sammen med os kører der 3 tyske damer. De er ligesom os meget mistroiske. Men deres reelle problem er, at de ikke bryder sig om at sejle og derfor er meget i tvivl om, de skal vælge en tur med speedbåden eller med den langsommere færge.

På pensionatet sætter vi os til at vente. Vi er ikke så meget for at efterlade vores bagage her og gå ud for at spise. Vi er heller ikke særlig sultne, så vi slapper af. Der opstår tvivl om, hvorvidt færgen vil sejle på grund af dårligt vejr. Vi er lidt i tvivl om, det er en smart finte for at få lejet nogle værelser ud på pensionatet, men kl. 19 kommer der telefonisk besked om, at båden afgår idag ved midnatstid. Så er vi mere rolige... Kort tid efter sætter et gevaldigt regnvejr ind. Det styrtregner i næsten 2 timer, og en stor del af gulvet i den åbne "ventesal" står under vand og loftet truer med at bryde sammen over hovedet på os.

Vi kan ikke gøre andet end at sidde og kigge ud på regnvejret og ellers undgå de steder, hvor det drypper fra loftet. Regnvejret tager af og pludselig er der afgang til havnen. De første når at sætte sig ind i bussen, da der kommer besked over pensionatets store mobiltelefon om, at båden alligevel er aflyst. Jeg har tidligere forklaret vores engelsktalende thailænder, hvorfor vi har været så mistroiske overfor ham på banegården. Han er derfor klar over, at vi nok ikke stoler fuldt på ham, da han overbringer beskeden. Han rækker mobiltelefonen til mig, så jeg selv kan få bekræftet meddelelsen fra færgeselskabet. Det føler jeg ikke noget behov for, siger jeg til ham. Jeg stoler på ham.

De tyske piger skælder og smælder. Det har de gjort lige siden vi ankom til pensionatet, for de er ikke helt tilfredse med at være taget med til pensionatet. Vi får lidt ondt af thailænderen, der dog tager det hele meget roligt. Med aflysningen kan vi lige så godt indlogere os på værelserne. Vi tager 2 værelser og Marie sover på det ene med ungerne og Torben og jeg det andet. Det bliver turens billigste overnatning, idet værelserne koster 120 bath/knap 20 kr. pr. stk. Værelserne er små men rene. Der er ikke meget mere end en dobbeltseng, en håndvask og en vifte i loftet. Der er fælles bad/toilet. De er til gengæld ikke særlig rene.

Når vi ikke skal sejle i aften, så beslutter vi os for at finde et sted at spise. De 10 små poser chips, som vi ellers har hamstret til nattens sejlads, må vi gemme til senere. Skråt overfor pensionatet finder vi en restaurant, der har et stort Carlsberg lysskilt. Stedet ser velbesøgt ud. Her er levende musikalsk underholdning, der atter fører tankerne hen på karaokee. Jeg får serveret aftenens scoop: Koreansk oksekød, der tilberedes på en lille grill-lignende genstand ved bordet. Det minder lidt om japansk sukiyaki. Tynde skiver oksekød vendes på en meget varm flade. I en ring rundt om kødet tilberedes grøntsager og salat i en kogende suppe. Det færdige kød vendes i en ikke særlig stærk, lidt sødlig dressing/sauce. Salat og grøntsager vendes i soya og alt smager rigtig godt.

Efter maden finder Torben ud af, at restauranten serverer fadøl. Vi er ellers på vej tilbage til pensionatet, men en fadøl kan vi ikke modstå.

Så hjem og sove. Imorgen skal vi tidlig op. Vi ved ikke, om vi skal med speedbåden eller den ordinære færge.

Priser:

- Tshirts i god kvalitet til børnene: 39 bath/6,25 kr.
- Guldøreringe med elefanter: 300 bath/48 kr.
- Stor pose chilipeber: 60 bath/knap 10 kr.

Lørdag den 31. oktober 1998

Det bliver en elendig nat i utrolig varme og indelukkede værelser. Selv om vores vifte har kørt hele natten, så har det været uudholdeligt. Og bedre er det ikke, at natten også har præsteret et ordentligt tordenvejr. Ingen af os har stort set sovet.

Vi bliver vækket kl. 6:30 og allerede på det tidspunkt er der fyldt godt op med mennesker udenfor ved de borde, hvor vi skal spise morgenmad. Hvor kommer de folk dog fra? Det er kun de sure tyske damer og os, der har overnattet på pensionatet. Mens vi spiser vores morgenmad (kaffe og toast), er der pludselig nogle danskere ved nabobordet, der tiltaler vores unger - til stor forskrækkelse for ungerne og os andre. De forklarer os, at de har været med bus fra Bangkok. De har kørt hele natten og er nu klar til at tage med båden til Ko Tao.

Jeg er ikke ene om at være morgensur! De tyske damer fortsætter, hvor de slap igår. De starter med at forlange, at betalingen for båden først skal falde, når de går ombord på båden. Vi har valgt

at sejle med speedbåden til Ko Tao. Speedbåden tager 1 time og 45 minutter mens færgen skal bruge 6 timer til turen. Prisen er hhv. 400 bath/64 kr. og 200 bath/32 kr. (børnene gratis). Tyskerne brokker sig over, at de ikke kan få lov at betale ombord på båden. Det kan de, hvis de sejler med færgen, så den vælger de. Under vilde protester sendes de afsted i en åben pickup. Det thailandske personale på pensionatet smiler over de sure tyskere og ånder sikkert lettet op. Men har tyskerne god plads i deres bil, så prøver vi istedet at sætte rekord i antal passagerer i en 10-personers bus. Vi stuves ind og jeg undrer mig over, at de ikke bare tager den anden bus i anvendelse, der holder ved pensionatet. Marie og jeg bliver sat på forsædet med begge børnene, så der er trangt. Heldigvis er turen ikke så lang, ca. 15 km. Min morgensurhed aftager undervejs. Nu er der jo udsigt til afgang langt om længe.

Speedbåden ser ud som lovet og forventet og vi bliver forholdsvis hurtigt sendt ombord. Vi sætter os strategisk nede bag i, for når en speedbåd sejler hurtigt, så kan man få nogle ordentlige bump, hvis man sidder foran i båden. Så snart alle er ombord, er der afgang. Det første stykke vej foregår på en flod. Langs flodens bredder er der mange fiskerbåde med et bemærkelsesværdigt højt styrehus.

Så snart vi kommer ud på åbent hav, bliver der sat fuld kraft på speedbådens 3 motorer. Men det varer ikke længe, før bølgerne er for høje til at vi kan sejle med fuld fart. Faktisk er bølgerne så høje, at båden flere gange sendes ud i luften for at lande på ryggen af en bølge med et ordentligt brag. Det er meget ubehageligt. Man sidder hele tiden med en følelse af, at båden vil gå i stykker, for den kan umuligt holde til den hårdhændede behandling. Alle er utrygge og vi kan se, at kaptajnen er meget koncentreret. Det er endda kun begyndelsen. Da vi kommer fri af kysten, bliver bølgerne endnu højere. Hvis vandet havde været roligt, ville vi tydeligt kunne se kysten og de høje bjerge, men de høje bølger gør, at både kystlinien og bjergene forsvinder for os, når vi er nede mellem 2 bølger. Vi kan kun lige se op til toppen af bølgerne. Vores børn er bange og vi er også selv lidt bange. Flere af passagererne er på nippet til at blive syge. Tankerne går til den bådulykke der var i dette område for 14 dage siden. Vi har tidligere hørt om denne ulykke og vi frygter selvfølgelig en gentagelse. Jeg vil kalde det meget uansvarligt, at sejle ud i sådan nogle bølger.

Vores kaptajn er meget forsigtig. Vi kan høre, at bådens motorer hele tiden reguleres, for at undgå alt for ublid medfart. Flere gange sker det dog, at bølgerne snyder kaptajnen og vi får en flyvetur og en hård landing. Ved en af disse ture sendes en englænder, der sidder helt fremme i stævnen, på en flyvetur. Han lander på ryggen i bunden af båden og ser ikke ud til at have det alt for godt. Han bliver flyttet helt ned bagi, hvor han så kan sidde og sunde sig.

Da vi har sejlet den tid, som turen vil tage ifølge tidsplanen, er der stadig ikke noget land at se. De fleste af de 20 - 25 passagerer sidder og stirrer tomt bagud. Alle er drivvåde, bortset fra de, der har placeret sig under tag midt i båden og Torben, der sidder presset op i et hjørne. Vi andre kan ikke undgå saltvandssprøjtene fra bølgerne. Ingen siger ret meget, bortset fra en flok unge engelske fyre, der ser ud til at nyde turen - i starten ihvertfald. Endelig er der en, der kan skimte en ø i horisonten. Så er der håb forude. Stemningen stiger, da vi endelig kommer i læ af øen og de

store bølger forsvinder. Det sidste stykke vej ind til Ko Tao kan kaptajnen sejle med fuld motorkraft.

Jeg er overrasket over, så godt Lasse og Vibe har klaret turen. De er de eneste børn på turen. Jeg kan godt se, at de ikke er glade ved situationen men de accepterer den åbenbart og siger ikke noget. Lasse formår endda at sove på den sidste halvdel af turen.

Endelig når vi ind til havnen. Alle er totalt gennemblødte - bortset fra Torben. Jeg lover ham, at han nok skal blive våd også. Selve havnen er hurtigt overset. Der er faktisk kun en lille bådebro, der er optaget af et andet skib. Det må vi så forcere, for at komme i land via nogle brædder, der udgør forbindelsen mellem "broen" og stranden.

På selve stranden bliver vi mødt af en lille flok særdeles hjælpsomme folk, der lige vil anvise os en hytte eller køre taxi for os. Der bliver delt brochurer ud og en står med en mappe med billeder for at lokke os med. Vi er heldigvis lidt forberedt på situationen og har aftalt, at Torben klarer ærterne her ved ankomsten. Så kan vi andre bare henvise til, at vi er med ham. På den måde bliver vi hurtigt guidet gennem flokken. Torben har fundet en taxichauffør, for vi vil selv have lov til at besigtige de steder, hvor vi har planer om at bo. Det skal være sådan, at hvis vi ikke kan lide stederne, så kører vi bare videre. Chaufføren leder os hen ad stranden over sten og små bække. Bilen viser sig at være den karakteristiske pickup med 2 bænke langs siderne. Ingen overdækning.

Vi sætter os op. Torben har givet chaufføren klar besked om, at vi gerne vil køres til bugten "Aow Chaloak Baan Kao". Via vores rejseguide har vi fået kig på et sted, der hedder Ko Tao Cottages. Afsted går det væk fra øens havneområde. Vejene er elendige flere steder. Regnvandet har skåret sig ned i vejbelægningen og flere steder skal vi passere mindre floder, der har boret sig gennem vejen. En del steder står vejen under vand i den kraftige røde farve, som sandet har. Så der er ingen tvivl om, at vi er kommet til en ø, hvor det er regntid nu. Efter ca. 10 minutters kørsel i et landskab, der er meget anderledes end hvad vi tidligere har oplevet, er vi fremme ved Ko Tao Cottages. Marie og Torben besigtiger stedet og finder det OK. Det på trods af, at det ene af mine krav ikke er opfyldt, nemlig air-condition. Det andet krav er, at vi skal bo helt nede ved vandet, det kan imødekommes. Men også kun fordi det er lavsæson, for de har ikke så mange hytter i første række.

Restauranten er lukket på grund af sæsonen. Istedet henvises vi til de 2 - 3 restauranter, der er åbne langs den ca. 500 meter brede bugt. Ingen air-condition og nu skal vi altså også ud og lede efter maden! Hvordan kan Torben og Marie dog vælge sådan et sted? - Ja, de bliver holdt til ilden! Vi checker ind i vores bungalows. Vi har fået en bungalow med køleskab og Torben har fået en uden køleskab. Kl. er 12 og det er spisetid. Vi går en tur langs stranden, slår et sving op på vejen, som vi er kørt på hertil. Vi følger vejen i et sving væk fra stranden i håb om at finde et egnet (og åbent) spisested. Under vores gåtur sender vi vist alle et par tanker til de sure tyske kvinder. 6 timer på havet med de bølger må da næsten have taget livet af dem, der var bange for at sejle. Pludselig dukker de op i en pickup. Så har de altså overlevet. Vi skynder os efter pickup'en. Den

standser ikke så langt væk. Vi skal jo næsten lige høre om deres oplevelser. Jeg skal ikke gengive deres udgydelser her - blot nævne, at det ikke har været nogen fornøjelsestur for dem!

De tyske piger er blevet sat af tæt ved stranden, og her er en restaurant. Big Buddha View Dive Resort Restaurant, hedder den og ifølge vores rejseguide, er det et af øens bedste spisesteder. Jeg bestiller en kinesisk suppe og den smager godt, selv om den er lidt fersk. Betjeningen er ikke den ellers kendte, venlige og smilende. Den unge tjener ser noget forjavet og sur ud.

Tilbage langs stranden til vores bungalow. Restauranten, som vi har besøgt, ligger i den ene ende af bugten og vores bungalow ligger i den anden. Bungalowerne ligger i passende skygge af nogle store kokospalmer. Solen skinner fra en næsten skyfri himmel og den brænder! Vi tager en forholdsvis kort badetur i vandet lige uden for vores hytte. Stranden er ikke Copa Cabana, men det går bestemt an. Sandet er nærmest smågrus, men det er ikke ubehageligt at gå i og når først man er i vandet, så er man ligeglad. Vi kan gå måske 10 meter ud, så er der en let beplantning på bunden. Hvis vi ikke ligefrem skal snorkle, så er det rarest at bade i vandet inde ved land for at undgå beplantningen, der godt kan virke lidt ulækker mellem tæerne. Selve vandet er ikke særlig klart, men har dog det grønne skær, som jeg har tegnet på nethinden som ønskefarven til en god badestrand. Den farve, som vi har oplevet et par gange tidligere på ferien. Det uklare vand skyldes regntiden, får vi senere forklaret.

Solen brænder så meget, at vi må begrænse vores baden og søge skygge under kokospalmerne. Her er en bænk, hvor vi kan slappe af. Vi kan desværre ikke få øje på nogle liggestole, men længere henne på stranden kan jeg se et par hængekøjer. Man kunne ønske sig...

Marie læser Snøvsen for ungerne mens Torben melder sig til et dykkerkursus. Kurset varer 4 - 5 dage og koster 8.400 bath/ca. 1350 kr. Han opnår samtidig rabat på sin hytte, så mod 350 bath/56 kr., skal han nu kun betale 50 bath/8 kr. pr. nat. Vi giver 75 kr. pr. nat, men så har vi jo også køleskab! Nu kan Torben jo se, hvad en kold øl koster ovre i vores hytte, tænker jeg.
Han går straks igang med uddannelsen. Idag skal han se en video og får siden lektier for til imorgen. Marie og jeg har overvejet at købe et sæt dykkerbriller og snorkel, men det er en jungle at handle i, når man ikke kender de rigtige mærker. Den dykkerforretning, der er knyttet til vores hotel (og det sted, som Torben kører uddannelse ved), har kun et mærke og prisen for brillerne er 1.000 bath/160 kr. Men så er kvaliteten også i orden, vil jeg vurdere. Men da forretningen samtidig udlejer sæt for 50 bath/8 kr. pr. dag, så er der ikke meget at diskutere. Vi nøjes med at leje. Så har vi heller ikke det at slæbe på, når vi skal hjem.

Da Torben er færdig med at se video og har underskrevet en masse erklæringer på, at dykkerinstruktørerne fraskriver sig ethvert ansvar under uddannelsen, går vi en lille tur. Min fod er ved at være nogenlunde, selv om det er hårdt at gå i bare tæer i mine sandaler, der stadig er fugtige efter dagens sejlads.

Turen går op over et lille højdedrag og ned til næste bugt, Ao Thian Ok. Her virker stranden meget fin. Bugten er ikke helt så stor som vores og flere steder skiltes med privat område. Vi ser kun et enkelt bosted og det ser meget lukket ud. Vejen til bugten er i meget dårlig stand.

Regnvandet har skåret dybe furer i vejen og mange steder dukker der blå rør frem. Vi får flere bud på, hvad disse rør egentlig indeholder. Nogle siger ledninger og andre siger, at det er vandrør. Under alle omstændigheder undrer vi os over, at rørerne kan holde til, at bilerne kører over dem.

Vi går tilbage til vores egen bugt. Det er ved at være mørkt, så vi må hellere finde et sted at spise. Det er svært at finde restauranter, der er åbne. Det kniber med skiltningen og vores eneste chance er, at gå ind og kigge de steder, hvor der er mange borde. Bugten virker meget rodet med bygninger, der ligger spredt ud over hele det flade område mellem stranden og bjergene. Her er ikke meget turistpræget byggeri.

Vi finder et sted, der hedder Porn. Her sidder en lokal familie og spiser. Det er sikkert ejerens familie. Samlingspunktet er tv'et, der kværner løs - som sædvanligt. Vi prøver lykken og kigger grundigt på menukortet. Da alle har besluttet sig for, hvad de vil have, gør vi klar til at bestille. Af kød har de desværre kun blæksprutte, så alle vores ønsker fra menukortet på indrettes efter dén melding. Af øl har den kvindelige tjener kun store lunkne øl eller små kolde øl. Heldigvis kan hun godt klare pommes frites til børnene. Så er deres dag reddet!

Jeg bestiller fried squid with chili - stegt blæksprutte. Det smager rigtig godt. Blækspruttekødet er store stykker og grøntsagerne er fint tilberedte. Chilien er kun lidt stærk, så jeg klager ikke. Torben får til gengæld igen en meget krydret ret og i løbet af få øjeblikke pibler svedperlerne frem på hans pande.

Mætte, veltilpasse og trætte går vi tilbage til vores bungalows. Ungerne får en godnathistorie og vi voksne nyder en godnatøl på verandaen. Torben skal hjem for at læse lektier til imorgen. Vi andre kan krybe til køjs.

Det bliver en urolig nat for mit vedkommende. De uvante lyde fra de natlige omgivelser sætter et tydeligt præg gennem de åbne vinduer (med insektgitter foran). Lokale folk spiller billard i den ellers lukkede restaurant og i løbet af natten dukker et gevaldigt tordenvejr op, ledsaget af en omgang blæsevejr.

Søndag den 01. november 1998

Vi står op kl. 8 og spadserer hen langs stranden til Buddha View Dive Resort Restaurant, for at spise morgenmad. Torben og jeg prøver en gang yoghurt med friske frugter. Det er store, friske frugtstykker af ananas, bananer, papaya og røde vandmeloner). Over frugterne er der hældt en lille smule yoghurt. Det smager eventyrligt. Marie sender nogle misundelige blikke!

Børnene får et glas frisk mælk. Det serveres varmt, så vi hælder lige et par isterninger i. Så smager det ligesom hjemme i Danmark, siger Lasse. Alligevel bliver det en stor kamp for ham at få det drukket.

Vejret er gråt, så vi beslutter at slappe af i og omkring bungalowen. Torben skal starte i "skole" kl. 9:30 og vi andre sonderer terrænet omkring os. Vi taler lidt med en af de engelske piger, der huserer i hotellets dykkershop. Hun fortæller os, at der kun bor et par piger på Ko Tao Cottages ud over os. Mange restauranter og bosteder er lukket - også på øens øvrige strande. Hun anbefaler os at overvære Loi Krathong - en Thailandsk lysfest, hvor små kurve, lavet af blade, sendes ud på vandet med tændte stearinlys. Festen holdes ved havneområdet.

Vi går tilbage til vores veranda, hvor vi slapper af med tegning, postkort og dagbog, indtil en kraftig regnbyge sender os indenfor. Ved 12-tiden har Torben frikvarter og frokosten bliver en omgang chips. Derefter sender vi en lidt nervøs herre afsted på sin første dykkertur. Ungerne og jeg går en tur ned på stranden mens Marie holder siesta. Ungerne bader og jeg sidder og iagttager nogle lokale, der fisker. De har sat garn og går rundt i det ikke særligt dybe vand i bugten og dasker i vandet med et par bambusrør. De forsøger åbenbart at tvinge fiskene i nettet. Efter et stykke tid kommer de i land med deres fangst. 3 - 4 lidt større fisk på max. 30 cm. og en del mindre fisk, som vi ikke ville bruge meget tid på i Danmark. Fiskene pilles forsigtigt ud af garnet under deltagelse og iagttagelse af en del lokale - måske samme familie.

Marie dukker op i badedragt og da hun og ungerne er færdige med at bade, går vi en tur ud til Ao Thian Ok. Turen er ikke særlig lang fra vores bungalow, men de stejle veje og stier gør det til en svedig omgang. Vejene er stort set ufremkommelige på grund af regnvandets hærgen, men ikke desto mindre så køres der både med biler og motorcykler. Der er et par restauranter på den lille halvø og vi gør en pause ved en restaurant (Haad Taa Toh Yai) helt nede ved vandet. Herfra kan vi se ud over vores bugt og vores bungalows. Hygiejnen lader vist meget tilbage at ønske sig her, så vi nøjes med lidt at drikke. Vi okser tilbage op over bakkerne og undgår heldigvis regn fra de tunge skyer, der hænger over vores hoveder. Da vi er tilbage ved vores bungalow, kan vi se, at der er chance for en smuk solnedgang. Jeg styrter rundt i bakkerne omkring vores bungalow for at finde det helt rigtige motiv, der gerne skal indeholde vores bungalow, palmerne, stranden, vandet og spidsen af bugten - i silhouet selvfølgelig! Selv om jeg efterhånden kan støtte på min fod igen, så lykkes det mig ikke at finde drømmemotivet, der opfylder alle kravene men det går dog alligevel. Torben når lige at få de sidste solstråler med. Hurtigt er vi færdige og klar til at gå på jagt efter noget aftensmad. Det viser sig, at restauranten ved siden af "Big Fish Dive Resort Restaurant" har åben, så den skal prøves.

Den kvikke læser har opdaget, at restauranterne alle hedder noget med Dive Resort. Det skyldes, at Ko Tao vrimler med dykkerskoler. Ethvert sted for turister, med respekt for sig selv, har en dykkerskole tilknyttet.

"Big Fish" overrasker os positivt. Servicen er i orden. Venlige og glade folk serverer for os. De bestilte varer kommer meget hurtigt og maden viser sig også at være helt i top. Jeg bestiller en nudelsuppe med svinekød. Det smager meget tilforladeligt. Derefter en gang rejer i sur/sød sauce. Ved en fejltagelse laver de istedet bøf i sur/sød sauce. Det smager fint. Her spiser vi meget gerne igen, er vi enige om. Udsigten fra restauranten er også dejlig, idet vi har frit udsyn til stranden og til hele bugten, hvor vi bor. Under middagen nyder vi synet af et flot lyn-vejr i horisonten ud for bugten.

Dagen slutter med en whisky i Cola, før Torben skal hjem til lektierne - stakkels mand.
Kl. 22:30 er det godnat.

Mandag den 02. november 1998

Med mine ørepropper i brug, bliver det en forholdsvis rolig nat. Det har regnet en stor del af morgenen og det stopper først, da vi er klar til morgenmaden, der indtages på "Big Fish".

Atter møder vi venlige og smilende tjenere. For min skyld kan vi sagtens indtage alle vores måltider her frem for på "Buddha View", hvor der ikke er meget venlighed at spore hos tjenerne. Vi når lige tilbage til hytten inden regnen sætter ind igen. Så bliver der ikke noget med den planlagte tur ind til havneområdet i formiddag. Ungerne trækker i badetøjet og hygger sig på stranden med at bygge dæmning. Marie og jeg slapper af på verandaen. Sådan kan et regnvejr godt være hyggeligt.

Jeg forsøger at ringe til mine forældre fra hotellets reception, men ingen af de tilstedeværende kan finde ud af at betjene telefonen. Istedet låner jeg en paraply, så jeg kan gå hen til "Big Fish", hvor de også skilter med oversøiske kald. Prisen er 100 bath/16 kr. pr. minut og for 6 minutter, bliver det altså - en hulens masse penge!

Kl. 12 går turen atter til "Big Fish" til frokost. Da den er overstået, tager vi alle med Torben ind til havneområdet for at ose. Turen derind er noget af en oplevelse. Det meste af vejen foregår på sandede veje, der er hærget af vandet. Det sted, hvor der for et par dage siden løb en mindre flod gennem vejen, er der efterhånden gravet et par skrænter på begge sider og floden er blevet større. Men bilerne kan stadig forcere stedet. Det sidste stykke vej ind til havneområdet foregår på cementveje. Området omkring havnen består strengt taget kun af 2 veje, den der fører fra havneområdet og direkte op ad bakken (den vej kommer vi fra) og så en anden vej, der løber langs kysten.

Antallet af butikker er begrænset til 20 - 30. Det er mest rejsebureauer, restauranter og dykker-, tøj- og souvenirs forretninger. Torbens dykkerinstruktør, nordmanden Nils, har omtalt en forretning, der ligger for enden af den vej, der løber langs stranden. Forretningen hedder Mr. J. Her kan vi købe og sælge alt mellem himmel og jord. Stedet er, ifølge Nils, meget anvendt af folk, der løber tør for penge. Så sælger de ud af deres ting, for at skaffe penge til en returbillet. Der findes da også meget skrammel her. Dykkerudstyr er der masser af, men vi er stadig ikke helt stive i, hvad vi skal kigge efter, så vi tør ikke bruge penge på det.

Selv om det ser sort ud, så slipper vi for regn under vores ophold ved havneområdet. Marie bliver klippet og da kommunikationen ikke er så god mellem hende og frisøren, bliver hun noget mere korthåret end, hun havde ønsket.

Efter lidt proviantering tager vi en taxi tilbage til vores bungalow. Det regner lidt undervejs og for en gangs skyld må vi sande, at det er lidt koldt. En hurtig tur i vandet og almindelig afslapning,

indtil en lettere euforisk Torben vender tilbage fra dykkerturen. Han har været nede 2 gange og han har set mange farvestrålende fisk.

Aftensmaden bliver atter indtaget på "Big Fish". Vi er trætte og skynder os hjem. Den obligatoriske øl og så i seng. Torben skal jo passe sine lektier.

Tirsdag den 03. november 1998

Idag ser det endelig ud til, at vi skal have godt vejr. Vi trænger efterhånden også til det. Efter morgenmaden drager vi ud på halvøen til venstre for vores bugt for at finde et godt snorkelsted. Vi leder ihærdigt efter en vej ned til snorkelpunktet, der er angivet på et kort over Ko Tao, som vi har købt. En thailandsk kvinde råber os an på engelsk fra sin hytte, der ligger højt over den sti, som vi står på og ser desorienteret ud. Vi går op til hende og hun forklarer venligt, at vores dykkerpunkt kan nås fra en ny vej, der er anlagt. Men hun vil fraråde os at gå derned, for dels er det svært at komme ned til stranden og dels er det ikke noget godt sted at bade for børnene. Hun vil istedet råde os til at gå ned på en strand, der ligger neden for det hus, hvor hun bor.

Vi vælger at følge hendes anbefalinger og går ned på Freedom Beach (frihedsstranden). Den er svært tilgængelig. Der er ikke nogen vej eller sti, men blot nogle sten og et vandløb, som vi kan holde os til under nedstigningen. Men den problematiske vej er hurtigt glemt, da vi kommer ned på stranden. Dejlig hvid sandstrand med krystalklart, grønt vand. Selve stranden er ikke mere end ca. 50 meter bred og navnet må hentyde til, at man har stranden for sig selv. Der er ikke andre her. Jeg svømmer lidt ud med dykkerbriller på og kan se masser af søpølser på bunden. Jeg bliver så overrasket over synet, at jeg skynder mig at vende om og svømme helt ind til kysten. Lidt efter lidt bliver jeg dog mere modig og svømmer hen over søpølserne. Lidt længere ude dukker de første fisk op i flotte, klare farver. Det er et fantastisk syn. Både Marie og jeg bliver bidt af at snorkle og vi skiftes i 2 - 3 timer til at svømme ud og snorkle lidt rundt.

Pludselig er klokken over 12 og vi skal skynde os tilbage til Torben. Hvis vejret holder, hvad der desværre ikke er meget, der tyder på, så skal jeg med Torben ud på hans sidste 2 dykkerture i eftermiddag. Torbens 5 dages dykkerkursus er dermed blevet presset ned på 3½ dage, hvilket skyldes, at Torben er den dygtigste (læs: eneste) elev, som instruktøren Nils har. Dermed har Torben selv bestemt tempoet.

Trods de mørke skyer ind over øen, vælger jeg at tage med på turen for at filme lidt. Inden afgangen med båden, skal vi lige hjælpe med at slæbe iltflasker og dykkerudstyr ombord på den lille båd, der ligner en ombygget fiskerkutter. Ombygget fordi den har specielle stativer til at sætte iltflaskerne i. Der er 2 hold, som skal med på eftermiddagens tur. På det andet hold er der 2 dykkere + 1 erfaren dykker, der hænger på. Fra havneområdet i Ko Tao, sejler vi ud til naboøen Ko Nangyuan. Vandet er stille og helt i kontrast til det urolige vejr, som vi ankom til Ko Tao i.

Skipperen kaster anker tæt ved Ko Nangyuan på et dykkersted, der har navnet Japanese Garden (den Japanske Have). Torben og Nils er hurtigt i vandet og væk. Det går noget langsommere for det andet hold. De skal lære at bruge et kompas. Det foregår på den måde, at de får udstukket en

kompasretning, som tilfældigvis er direkte ind mod klipperne ved Ko Nangyuan. Så skal de svømme i den retning og kun kigge på kompasset - ikke op, så de kan orientere sig. Når de er tæt på klippen skal de vende om og ved hjælp af kompasnålen, skal de finde tilbage til båden. De kommer godt afsted de 2. Instruktøren bliver ombord og han korser sig. Han tror faktisk, at de tager gas på ham, for de svømmer i ring. Men det lykkes til sidst at få dem dirigeret hen til klippen og de vender søreme også tilbage igen. Derefter foretager de deres første dyk.

Tilbage på båden sidder kaptajnen, en botaniker fra Manchester og jeg. Kaptajnen tager sig et hvil i styrhuset, botanikeren læser og jeg sidder og nyder stilheden. Efter et stykke tid kommer jeg i snak med englænderen, der også har rejst rundt i Thailand, inden han er kommet til Ko Tao. Han kan bl.a. varmt anbefale River Kwai, som vi desværre ikke når i denne omgang.

Torben og Nils kommer op. De skal holde et hvil, inden de må dykke igen. Og inden det sker, skal Torben også gennemføre øvelsen med kompasset, hvilket han klarer perfekt. De går ned på deres 2. dyk ca. 20 minutter før det andet hold starter på 2. dyk. Her tager botanikeren med, så jeg bliver helt alene med kaptajnen, som Torben tidligere har omtalt som værende en sur kaptajn. Så dukker Nils og Torben op igen. Torben kan nu kalde sig uddannet PADI dykker!

Kaptajnen starter motoren præcis kl. 17, selv om han ved, at der går mindst 15 minutter, inden det andet hold er oppe igen. Motorlyden kan sikkert stresse dem lidt i vandet. Ankeret er da også hevet op, da de kommer til syne og den sidste mand er ikke mere end lige kravlet ombord i båden, før kaptajnen sætter gas på. Han vil åbenbart hjem til lysfesten i aften.

Vel tilbage i havnen, får vi hurtigt bragt dykkerudstyret i land og kan køre retur til Ko Tao Cottages, hvortil vi ankommer ved 18-tiden. Et hurtigt bad og så er vi klar til lysfesten Lao Krathong. Det meste foregår på havneområdet, så vi kører derind sammen med en del lokale i en pickup fra hotellet. Ved havneområdet (Ban Mae Haad) bliver vi sat af næsten direkte på festpladsen, der størrelsesmæssigt minder om en byfest i en almindelig dansk provinsby. Der er 3 - 400 mennesker samlet på pladsen. I den ene side af pladsen er der en scene opstillet. Ved siden af scenen er der et par store højttalere, der traditionen tro presses til det yderste. Vi når ikke at se, hvad der foregår på scenen, inden vi vælger at fortrække fra festpladsen, dels på grund af larmen og dels fordi vi stadig mangler at få noget aftensmad.

Aftensmaden viser sig at blive svær at finde. Langt de fleste forretninger har lukket og dermed også de restauranter, som vi havde tænkt os at besøge. Vi går lidt rundt på må og få og ender på en fransk/italiensk inspireret restaurant. Dermed bliver det pizza til os alle. Priserne er ganske ublu i forhold til, hvad vi ellers har set i Thailand. En pizza koster omkring 200 bath/32 kr. Pizzaen er godt nok stor, men smagsmæssigt er det en meget lille oplevelse. Og så har de kun SMÅ øl her!

Tilbage til festpladsen, hvor vi anbringer os bagerst for ikke at stå i vejen for de lokales fest. Mange tøffer rundt med en øl i hånden. Ellers drikker de lokale meget whisky med og uden cola. Torben har hørt, at det skulle være muligt at købe en flaske whisky og en cola på restaurant for

16 kr. Den thailandske whisky må ikke eksporteres, fordi den indeholder euforiserende stoffer, har en israeler fortalt Torben.

På scenen er der en mand, som taler meget. Ind imellem er der optræden fra lokale, der typisk er klædt i flotte, farverige dragter. Men vi må erkende, at det der foregår ikke passer til vores kulturnormer. Vi har måske oplevet for meget i ferien, for vi kan ikke sætte os op til at nyde underholdningen. Istedet går vi ned på stranden og ser på, at de lokale sætter de små både i vandet. Bådene er lavet af en skive træ fra kokospalmen, siderne er pyntet med bananpalmernes blade, flot dekoreret og med lys og røgelsespinde. Bådene sættes forsigtigt i vandet og med et lille skub sendes bådene ud i vandet. Marie og Vibe har købt en båd for 80 bath/knap 13 kr. Den sætter vi også ud, men af en eller anden grund går lyset forholdsvis hurtigt ud. Vi gør ikke som de lokale, for når de har sendt deres båd ud, vender de resolut om og går deres vej, uden at kigge ud på båden. Med denne gestus, sender de alle deres bekymringer til søs og kan starte forfra..

Vi sidder ca. en halv time og kigger på de lokale, der sætter både ud. Mange af lysene brænder forbavsende længe og det giver et flot syn ud over det helt stille hav. De få skyer og en kraftigt lysende fuldmåne danner en perfekt ramme om Lao Krathong - lysfesten.

Vi vælger at slutte aftenen af med at købe en flaske whisky og en cola. Disse ting tager vi med i en taxi, der kører os hjem til vores bungalows. Efter en enkelt god drink er vi trætte og vælger at gå i seng. Så er der måske alligevel noget om de euforiserende stoffer?

Onsdag den 04. november 1998

Det er en dejlig dag at vågne op til. For det første skinner solen fra en skyfri himmel og for det andet ser min fod ud til at være helt på plads nu. Med sådan et dejligt vejr er der ingen tvivl om, at vi skal over på naboøen Ko Nangyuan for at bade og snorkle. Efter morgenmaden går turen derfor ind til havneområdet. Her forsøger vi at få lidt mere viden om vores hjemrejse, der skal påbegyndes torsdag eller fredag. Vi finder et rejsebureau, der reklamerer for Janson firmaet, som ejer den speedbåd, som vi sejlede til Ko Tao med.

Vi spørger manden i bureauet om vejrudsigten for de næste par dage. Hvis han kan sige, at der er et uvejr på vej, så vil vi nok foretrække at tage tilbage til fastlandet hurtigst muligt. Hvis vejret derimod forventes godt, så kan vi godt vente til fredag og stadig have god tid til at nå til Bangkok. Men den søvnige mand, der ser ud som om han har fejret Lao Krathong lidt vel rigeligt, er ikke istand til at producere skyggen af en vejrudsigt. Han er ikke klogere end os, der kan kigge op i luften. Vi spørger, om vi kan reservere pladser på båden på fredag, men heller ikke det er muligt. Måske sejler båden slet ikke, siger han. Det lyder slet ikke rart i vores ører...

Vi nøjes med at købe billetter til Ko Nangyuan for 60 bath/knap 10 kr. pr. voksen (børnene halv pris) for en returbillet. Mens vi venter på båden, kommer den daglige speedbåd fra Chumphon. Så sejler den da engang imellem, tænker jeg og nyder, hvordan de ankommende gæster "overfaldes" af de ca. 10 lokale folk, der forsøger at sælge hytter eller taxi - den samme mølle, som vi selv har været igennem.

Den båd, som vi skal med over til Ko Nangyuan, viser sig at være nymalet, hvilket de venligst undlader at fortælle os. Resultatet er, at vi alle har en rød bagdel! Heldigvis er vi alle i halvgammelt tøj, så vi overlever. Også denne båd virker som en gammel fiskekutter. Kaptajnen virker til, at være oplagt til skæg. Han drikker øl og spiller høj musik. Så højt, at musikken forvrænges kraftigt af de små højttalere.

På vej over til øen - sejlturen varer ca. 20 minutter - konstaterer vi, at der efterhånden er dukket skyer op på himlen. Nogle af dem er temmelig mørke, men det ser ud som om de kryber uden om vores område. På Ko Nangyuan er der kun en meget lille anløbsbro og vores båd kan ikke komme helt ind til broen. Vi bliver derfor sendt over på en af de lange, smalle både med piskeris. Den fragter os de sidste ca. 100 meter ind til broen, der ligger på den midterste af de 3 øer, der udgør Ko Nangyuan. De 3 øer er forbundet af en lækker sandstrand (den ene forbindelse er oversvømmet, når der er flod).

Straks efter at vi er kommet i land, kaster vi os over på en af de strande, der forbinder øerne. Her kan vi finde læ under en båd, der er sat på land, hvis det begynder at regne. Da vi skal i vandet, opdager vi, at der mangler et glas i de dykkerbriller, som vi har lejet. Hvor pokker det er blevet af, ved vi ikke, men væk er det. Vi må leje et par nye briller på øen...

Torben går ud med sine dykkerbriller og han vender hurtigt opstemt tilbage. Der er simpelthen fyldt med fisk, siger han. Jeg prøver en tur med Torbens briller, der har styrke i glassene. Jeg bliver også helt målløs. Jeg er kun lige nået nogle få meter ud fra den fine sandstrand, så dukker der søpølser op. Dem svømmer jeg hen over og er straks derefter ude ved nogle store sten. Her er der en ubeskrivelig skønhed af fisk i alle tænkelige farver så klare, at de næsten ikke kan produceres i den menneskelige verden. Tankerne går tilbage til en dykkertur i Tyrkiet, men dette her overgår alt, hvad jeg tidligere har set i vandet. Jeg vender også opstemt tilbage til stranden. I løbet af formiddagen bliver det til 4 - 5 ture ud i vandet og vi begiver os længere og længere ud. Vi kan komme helt tæt på fiskene uden at de rører os eller gør tegn til at flygte fra os. Det er sjovt at høre, når man svømmer med ørene under vand. Så kan man høre fiskene spise af beplantningen på korallerne på bunden. Det lyder som en "gnisken", siger Marie.

Jeg forsøger ihærdigt at vise ungerne det paradis, der ligger lige for deres fødder, men det går vist kun meget lidt op for dem. Problemet er, at fiskene næsten ikke kan ses, hvis man står og kigger ned i vandet. Jeg prøver at tage dem med ud i vandet til en sten, der er så stor, at de kan stå på den. Her er der mange farverige fisk. De påstår, at de kan se fiskene med deres børnedykkerbriller, men deres manglende begejstring gør, at jeg ikke helt tror dem. Tiden iler i det spændende vand og vi har passeret kl. 12.

For at undgå den stærke middagssol, går vi en tur op på den sydligste af de 3 øer. Her er et udsigtspunkt og turen herop går ad civiliserede trapper i ly af træer. Udsigten er helt sikkert turen værd. Et par meget store sten udgør toppen og herfra kan man se vandet, koralrevene, sandstranden og de 2 andre øer. Ned igen og tilbage over stranden til den midterste ø. Her er en restaurant og vi får en let anretning og KOLD øl og vand (det er tiltrængt).

Det sted, som vi har snorklet ved i formiddags, er ikke markeret som noget snorkelpunkt på vores kort. Der er 3 snorkelpunkter på kortet, så efter middagen prøver vi det ene af punkterne. Solen bager konstant fra himlen, så vi skal passe godt på solskolning. Torben og Marie tager den første snorkeltur, mens jeg bliver ved strandkanten sammen med ungerne. Marie vender hurtigt tilbage til "vagtskifte", så jeg kan svømme ud til Torben, der viser mig flere ting, som han bl.a. har lært at kende fra dykkerturene.

Selv om vi har været begejstret i formiddags over skønheden, så er dette noget helt andet og også utrolig flot. Her er flotte koraller med et rigt dyreliv omkring. Dybden er nok 3 - 4 meter og sigtbarheden fantastisk god. Jeg har overvundet problemerne med at kunne tømme masken for vand på steder, hvor jeg ikke kan bunde. I starten havde jeg det bedst, hvis jeg kunne stå i vandet og tømme masken. Alene det at svømme over de store "puder" på 1 - 2 meter, der er i vandet, er en fantastisk fornemmelse. Jeg har hele tiden en følelse af, at vandet er for lavt over "puderne", til at jeg kan svømme i det. Og med de søpindsvin, der sidder rundt omkring på klipperne, er man lidt bange for, at støde ind i "puderne".

Ud over søpindsvin, ser vi søanemoner og masser af større fisk i klare farver. Desværre går tiden alt for hurtigt og snart skal vi retur til "fastlandet" - hovedøen. Kl. 15 er der atter afgang med "piskeriset" ud til vores nymalede båd. Kaptajnen er stadig oppe på dupperne.

Tilbage i Ban Mai Haad prøver vi atter lykken hos vores rejsebureau. Hans meldinger er ikke blevet mere klare, så vi vælger at vente til fredag og satse på, at speedbåden sejler. Med speedbåden kan vi være i Chumphon så tidligt, at vi kan nå til Bangkok fredag aften, hvor vi har en aftale med en Bankdata kollega på det hotel, hvor vores bagage er opbevaret.

Marie og børnene går på konditori mens Torben og jeg går på jagt efter en hængekøje til mig. De findes i priser fra 200 bath/32 kr. og op til knap 1.000 bath/160 kr. Jeg køber en til 800 bath/128 kr. I konditoriet er der en forfærdentlig larm, fordi personalet forsøger at hænge en ledning op på en betonvæg. Værktøjet er en boremaskine uden slagbor og sikkert også med et træbor! Jeg vælger hurtigt at fortrække fra larmen. Man kan ikke føre en samtale på stedet, men det tager personalet åbenbart ikke notits af. De har altså et andet forhold til larm.

Taxi tilbage til vores bungalows. Vi kan konstatere, at vejene bliver dårligere og dårligere for hver tur. Vi begynder at frygte, at de lukker vejen til vores bugt. Efter at vi er kommet hjem, vil Torben og jeg forsøge at svømme fra vores strand og ud til den pynt, hvor Freedom Beach ligger på den anden side. Det var her, at Marie og jeg badede sammen med børnene i går og det kunne være her, at det manglende glas fra dykkerbrillerne er tabt. Vi går ud i vandet og regner med, at vi skal svømme et godt stykke vej. Men det viser sig, at vandet i bugten er så lavt, at vi kan gå flere hundrede meter ud i vandet, uden at det bliver dybere. Efter nogle hundrede meter dukker der sten og koralrev op. Men her er stadig så lavvandet, at vi ikke kan svømme. Og vandet er for uklart til, at vi med sikkerhed kan se, hvor vi går. Så vi er tvunget til at vende om og returnere til vores bungalows.

Istedet tager vi landevejen om til Freedom Beach. Vi er hurtigt fremme men må efter kort tids eftersøgning konstatere, at glasset er og bliver væk. Torben når lige at tage en hurtig snorkeltur og konstaterer, at her også er mange søpindsvin. Tilbage til Marie og børnene og en tiltrængt kold øl. Jeg samler mod til at få afleveret vores dykkerbriller med det manglende glas. Vi kan nemt risikere at skulle betale for et par nye dykkerbriller, så jeg bliver meget overrasket, da vores ven i dykkerforretningen siger, at det ikke gør noget. Han har et ekstra glas liggende. Pyh! tænker jeg, der blev vi sparet for måske 200 kr.

Efter et bad er det tid til aftensmad. På Big Fish er der idag barbeque aften. Grillen er tændt på stranden og der er sat borde op helt nede på det stykke af stranden, der er oversvømmet ved flod. Der er ikke en vind, der rører sig og det er en fantastisk ramme, der danner en dejlig prik over i'et på en utrolig skøn dag.

Torben udpeger en af de fisk (red snapper), der ligger og venter på at blive tilberedt ved siden af grillen. Jeg har allerede ved morgenmaden dekreret, at jeg vil have friturestegte tigerrejer idag. Marie vælger grillede kæmperejer. De fleste gange, vi har spist på Big Fish, har vi været alene i restauranten, men en barbeque aften på Big Fish er åbenbart mere attraktiv i området, for denne aften er meget velbesøgt og flere borde må slæbes ned på stranden.

Mens vi spiser vores udsøgte mad, begynder det at regne og alle styrter ind i restauranten. Vi vælger at blive siddende, for vi er lige midt i maden og regnen holder jo nok snart op igen, vurderer vi. Tjeneren kommer styrtende med en parasol, så vi kan sidde nogenlunde overdækket. Det er meget hyggeligt, men da der ikke er udsigt til, at regnen stopper igen, vælger vi alligevel at indtage desserten i restauranten.

Desserten er en Mai Tai drink. Den smager forrygende og dejlig frisk, men den er lavet på den lokale whisky, så benene slås næsten væk under os. Vi bliver så trætte, at vi kun lige magter at få betalt og komme hjem i vores seng. Dagen har også bragt mange oplevelser, der skal kaperes i løbet af natten.

Torsdag den 05. november 1998

Regnen siler ned og det har tordnet godt inat, så de vejrmæssige træer vokser ikke ind i himlen. Der bliver dog lige akkurart så meget stilstand i regnvejret, at vi kan liste over til Big Fish for at spise morgenmad.

Resten af formiddagen går med afslapning på verandaen. Børnene leger i strandkanten. De lokale har travlt med at ordne haven omkring restauranten. Flere kokospalmer fældes og da det er meget tungt træ, lyder der nogle ordentlige bump, når træet falder til jorden. De lokale trænger åbenbart også til en middagspause, hvor de sætter sig ned på stranden til vores børn. De forsøger at komme i kontakt med Lasse, men Lasse er desværre stadigvæk så lille, at han er for generet til at ville snakke med dem eller se på dem. Istedet virker han afvisende på dem. Det er synd for både dem og ham.

Torbens formiddag er gået med at tage ind til havneområdet, for at få taget et pasfoto til sit dykkercertifikat. Han har også vekslet 100 dollars og har erfaret, at vekselbureauet tager et gebyr på 30 bath/4,80 kr. for hver seddel. Så skulle vi alligevel have taget større dollarssedler med. Med 20 dollars sedler, bliver det næsten 5 % i gebyr! Åger!

Om eftermiddagen gør vi et nyt forsøg på at finde det snorkelpunkt, der er tegnet på vores kort på halvøen til venstre for os. Det bliver en, hvad jeg vil kalde, særdeles interessant tur. Ved vejen er der et meget utydeligt skilt, der viser vej op over en lille bakke. Efter ca. 200 meter ender vejen tilsyneladende blind. Men Marie er overbevist om, at hun kan se en sti, der fortsætter og hun viser vej fremad. Jeg har slangefarmen i tankerne, mens vi går på den uvejsomme og tæt beplantede sti. Hurtigt går det meget stejlt ned og jeg frygter for os alle, at vi skal skride. Men vi går forsigtigt til værks og med møje og besvær ender vi nede ved vandet. Her er ikke skyggen af nogen sandstrand - kortet har lovet os en lille strand. Kysten er fyldt med meget store sten. Vandet slår noget uroligt ind på stenene men Torben er modig og tager en kort snorkeltur for at se, om der er fisk nok til at berettige stedet til at være et godt snorkelpunkt på et kort. Fiskene er der, men hverken Marie eller jeg har mod til at gå i vandet mellem de store sten og det lidt urolige vand.

Så er der kun en mulighed: nemlig tilbage af den vej, som vi kom fra. Det går noget lettere og snart er vi tilbage ved vejen igen. Vi er klædt på til badning og vælger derfor at tage ned på Freedom Beach for at bade og snorkle. Her bliver det til 2 - 3 snorkelture for de voksne, mens børnene fornøjer sig med det - desværre alt for meget - affald, der ligger på stranden. Snorkeloplevelsen ved Freedom Beach kan slet ikke måle sig med det, som vi så på Ko Nangyuan. På tilbagevejen aflægger vi 2 restauranter et besøg. Den første ligger lige ved vejen, hvor vi går ned til Freedom Beach. Restauranten virker åben. Der er borde og stole stillet op. Og på bordene står der krydderier. Vores rumsteren og snakken får ikke nogen tjener eller lignende til at dukke op, så vi går igen. Lige da vi er på vej væk, dukker der en mand op. Han er ved at tage tøjet på, så han har nok sovet. Han fremstammer på gebrokken engelsk: Closed - completely closed. Lukket. På den anden side af halvøen finder vi restauranten Aow Taa Chaa, hvor vi godt kan få lidt at drikke men mad serveres der ikke noget af før i aften, bekendtgør den ældre kvinde, som har budt os indenfor. Aftensmaden er king prawns (kæmperejer), som hun stolt viser frem. Rejerne er 10 - 15 cm. lange. De ser meget indbydende ud, men vi vil hellere spise afskedsmiddag på Big Fish. Udsigten er flot og havde vi haft tid, så er der ingen tvivl om, at vi ville spise her.

Tilbage til vores bungalows, et godt bad og den sidste slat whisky og cola, inden vi skal spise. På Big Fish beder vi tjenerne selv sammensætte en menu til os. Det har de lidt svært ved at forstå men morer sig meget over vores ønske. Vi får en spændende middag på den måde. Først en forrygende kartoffelsuppe med kylling og karry. Det er vist første gang vi ser kartofler anvendt i maden - bortset fra børnenes evige pommes frites. Derefter får vi en fisk med hvidløg og lidt chili. Det smager også rigtig godt. Den sidste ret er rejer med diverse grøntsager - bl.a. babymajs. Det er ikke så krydret, så vi burde have byttet om på de sidste retter.

Der er ikke plads til dessert ovenpå alt den gode mad men en kold øl kan vi da godt have. Vi køber derfor et par af de store øl med os hjem. De er vores belønning, når vi er færdige med at pakke. Ungerne bliver lagt i seng og i løbet af kort tid er vores rejseoppakning klar.
Efter en god øl, siger vi godnat og kravler i seng.

Det bliver en meget urolig nat. Sandsynligvis fordi jeg har rejsefeber og nok også fordi jeg frygter, at båden ikke skal sejle. Kl. 1 er jeg vågen. Her er alt stille og roligt. Kl. 3 er jeg også vågen. Stadig stille og roligt. Kl. 4:50 vågner jeg (desværre) til et ordentligt lyn- og tordenvejr. Det regner ikke så meget men blæsten rusker godt i planterne omkring os. Så sejler speedbåden nok ikke idag...

Fredag den 06. november 1998

Vi er klar til morgenmad kl. 8. Fra Big Fish får vi ringet til rejsebureauet ved havnen. Speedbåden sejler lyder meldingen. Det var dejligt. Vi skynder os at spise morgenmaden og komme tilbage til vores bungalows for at hente vores bagage. Kl. 9 er vi på vej til havnen. Vores frygt for, at de har været nødt til at lukke vejen ind til havnen er drevet over, idet det værste sted, nemlig dér hvor floden har ædt sig gennem vejen, er blevet repareret. Der er bygget en primitiv bro over floden. Broen er ikke bredere end der lige er plads til vores pickup, der må køre meget langsomt over for ikke at skride ud. I samme øjeblik vi er nede ved havneområdet, dukker den første billetsælger op. Han vil gerne af med nogle billetter til speedbåden. Vi køber de sidste 4, han har. Torben må selv købe billet i turistbureauet.

Efter lidt tid får vi at vide, at båden, der kommer fra Chumphon, er en halv time forsinket. Det huer ikke Marie. Vores speedbåd dukker op kl. 10:15 og den er hurtigt tømt for passagerer og deres bagage. Mens vi venter på at komme ombord, sejler den anden formiddagsforbindelse til fastlandet, nemlig færgen, der er 6 timer om turen mod vores speedbåd, der tager turen på 1 time og 45 minutter. Vi hanker op i vores bagage og unger for at gå ombord. Enkelte er allerede gået ud på platformen til speedbåden, da meldingen lyder "Vi sejler ikke lige nu. Bølgerne er for høje". Det er næsten ikke til at bære. Hvis de bare havde sagt det 5 minutter tidligere, så havde vi haft chancen for at tage med den langsommere færge, der kun lige er forsvundet i horisonten. Nu ved vi ikke noget om, hvornår vi kan komme afsted - og allerværst: om vi overhovedet kommer afsted idag. Vi bliver meget frustrerede. Det er et spørgsmål, om ikke beslutningen om ikke at sejle, allerede har været truffet INDEN færgen sejlede. På den anden side er vi udmærket klar over, at når de vælger ikke at sejle, så er det fordi de sætter sikkerheden i højsædet. Vi må erkende, at der er sket et skift i vejret, så bølgerne nu står lige ind på havneområdet. Samtidig vælter tunge skyer ind over Ko Tao.

Da den første skuffelse har lagt sig, kan vi se 2 muligheder: Vi kan håbe på, at vejret bliver bedre, så speedbåden sejler. Den anden mulighed er en express båd, der sejler fra Ko Tao til Chumphon kl. 15 med ankomst 17:30. Med den vil vi kunne nå et nattog til Bangkok.

Vi er ikke alene om at være dybt frustrerede. Der er flere andre i "samme båd". Men de fleste af dem har åbenbart taget bedre højde for denne situation, for de skal først flyve hjem fra Bangkok på mandag, hvor vi skal flyve allerede lørdag aften (søndag morgen kl. 2). Alle har travlt med at

opsnuse information om mulige bådafgange, men man får tilsyneladende det svar, som man gerne vil have. At sidde sådan og vente uden at vide, om man kan komme videre eller ej, er dybt irriterende, og som en hollandsk kvinde (bosiddende i New Zealand) siger: Du kan råbe og skrige eller rykke håret af dig selv. Det hjælper lige meget. Flere gange siger vi til os selv: For pokker da også! Havde vi bare valgt færgen istedet!

Nå, en kold øl hjælper lidt på det dårlige humør. Vi vælger at se tiden an i speedbådens "ventesal", der nærmest er en veranda direkte ud til stranden og det sted, hvor vi går ombord i speedbåden. Efterhånden som tiden går, tynder det ud i passagerer, der har opgivet at komme med båden idag. Vi begynder også at overveje alternativer. Formiddagen går og efterhånden som kl. bliver 14:30 og vejret er blevet en anelse værre, lyder meldingerne, at express båden, der skal komme fra en anden ø, Ko Samui, slet ikke kommer til Ko Tao - på grund af vejret. På et eller andet tidspunkt må vi tro på kendsgerningerne, at vi må overnatte på Ko Tao. Vi vælger at tage med det New Zealandske par og deres 2 børn ud til nogle bungalower for enden af stranden, der starter ved havneområdet. Det samme gør et tysk par fra München, der ellers har boet på Ko Nangyuan i bungalows til 850 bath/136 kr. pr. nat - med mange kakkelakker.

I en taxi går det afsted mod Ko Taos nordlige ende langs øens største strand. Vi kører helt til enden og fortsætter ad nogle små veje, indtil vi er ved absolut sidste bosted inden massive klipper sætter en stopper for stranden. Stedet hedder Bow Thong Beach Resort. Også her er restauranten lukket for sæsonen. Der er 10 bungalows i 2 rækker, så der er kun 2 af bungalowerne, der ligger helt nede ved stranden. Vi er heldige at få nr. 10, den ene af de bungalows, der ligger helt ned til stranden. Prisen er 200 bath/32 kr. for bungalowen, der har 2 store senge med mosquitonet og en ventilator (bordmodel). Gulvet består af store brædder med ca. 2 cm. sprækker mellem, så der er god mulighed for insekter til at komme ind i bungalowen. Vi er godt tilfredse med stedet. Vores udsigt er bedre end Ko Tao Cottages. Stranden foran os ser også bedre ud. Vandet er klart og stranden er bredere. Som Marie udtrykker det: Dette her er mere min drøm om Bountyland. Det er blot synd, at vejret ikke indbyder mere til et ophold på stranden. Det står efterhånden ned i stænger.

Vi sætter os hen i restauranten. Her kan man, på trods af, at der er lukket, få kaffe, the, øl og sodavand. De ældre mennesker, der har stedet, kører med samme afregningssystem, som vi tidligere har set i Suan Luang Resortet. En lille bog til hver hytte. Heri skriver man, hvad man tager i køleskabet. Det er tillid, der er til at få øje på.

Torben og jeg går hen ad stranden for at finde en telefon. Vi skal have ringet til vores hotel i Bangkok, for at få afbestilt vores suite. Kl. er 17:15 og vores kollega fra Bankdata, Lars og Lea, er ankommet til hotellet. Måske kan vi tale med dem...

Vi finder et sted, hvor der sidder et ældre ægtepar i en åben restaurant. Deres bungalower er lukket for sæsonen, så de hygger sig. De forstår ikke meget engelsk men vi får da styr på et telefonopkald til Bangkok. Torben får afbestilt vores suite og han når også lige at hilse på Lars, der plasker rundt i swimmingpoolen på Trang Hotel. Prisen for telefonen er 20 bath pr. minut. På vej ud fra restauranten ser jeg, at de ældre åbenbart har en lille forretning med ganske få ting.

Fatter sidder med en stor Chang øl. Den løfter jeg på for at indikere, at den vil jeg da gerne købe nogle af. Men han siger bare en masse på thailandsk, smiler og peger ind mod havneområdet... Det New Zealandske par har lovet at vise os en god restaurant i aften, så kl. 18 drager vi afsted (inkl. det tyske par) langs stranden. Det viser sig, at deres restaurant er lige ved siden af det sted, hvor Torben og jeg har telefoneret. Maden er helt OK, men de er noget forvirrede over det 11 personers store selskab. Jeg bestiller stegt karrypasta med bøf. Mens vi spiser, kan vi se, at det lyner kraftigt omkring os. Torben og jeg tager et par Chang øl med os hjem til terrassen. Der er ellers restriktioner på vores forbrug i øjeblikket. Vi har nemlig et begrænset antal baths tilbage og vi vil gerne undgå at skulle veksle flere dollars på Ko Tao, med de svimlende vekselgebyrer.

På terrassen sidder vi i læ for stormen og kan sidde og nyde uvejret omkring os. Det lyner så meget, at himlen og omgivelserne ofte er helt oplyst. Vejrmæssigt er der ikke meget, der tyder på, at vi kan komme hjem imorgen. Det vil være en katastrofe for os, for så når vi ikke vores fly i Bangkok. Konsekvensen deraf kender vi ikke, men jeg har en ide om, at vi skal sidde i lufthavnen og vente - måske 2 - 3 dage - inden vi kan få plads på en flyver. Det vil ikke være nogen rar oplevelse med vores 2 børn på 5 og 6 år. Den New Zealandske kone (Inge eller Ingrid) har prøvet at regne sig frem til hvilke muligheder vi har for at nå Bangkok imorgen. Hun har arbejdet i et rejsebureau og har åbenbart gode erfaringer med at planlægge rejser. Men uanset hvordan hun vender og drejer det, så har vi et problem, hvis vi ikke kan nå fastlandet imorgen.

Det bliver til en søvnløs nat for alle vi voksne. Stormen raser ufortrødent videre hele natten og giver ikke noget håb om, at vi når vores fly.

Lørdag den 07. november 1998

Mentalt har jeg allerede indstillet mig på, at vi må udskyde vores flyafgang med de gener, som det må påføre os. Vejret giver mig ikke noget håb. Det stormer, regner og tordner stadig. Vi beslutter os for, at frem for at gå langs stranden for at finde noget morgenmad, så kan vi lige så godt tage ind til havneområdet, for at få noget at spise.

Vi aftaler med de 2 andre par, at sende Torben og jeg ind til havnen for at se, om der er nogen både, der sejler idag. Hvis ikke de sejler, så er der ingen grund til, at alle 11 skal med derind - med alt bagagen. Samtidig kan Torben og jeg sørge for, at ringe til China Airlines, hvis vi må blive på Ko Tao. Afsted går det i en gammel pickup med defekte døre og udstødning. Regnen vælter ned og vinduesviskerne ser heller ikke ud til at virke. Vejene er godt oversvømmede den første halve km. Resten af de 3 - 4 km., der er ind til havnen foregår på cementveje og er derfor mere farbare. Chaufføren kan som sædvanligt ikke noget engelsk - udover ordet Wait (vent), hvilket er godt nok for os, da vi holder ved havnen. Meldingen på rejsebureauet er forbavsende, at begge både sejler idag. Vi er meget skeptiske men må handle efter den besked. Torben går igang med at veksle hans sidste dollars til bath. Jeg raser tilbage med taxien for at hente de andre. Bagagen bliver hurtigt stuvet op bag i den beskidte pickup. Der bliver lagt nogle bastmåtter over som den eneste beskyttelse mod den kraftige regn. De 4 børn placeres i førerhuset og vi voksne må sidde ubeskyttede bagi. Jeg tager min tshirt af. Så bliver den da ikke drivvåd.

De 2 andre par er ikke i tvivl. I dag vil de med færgen. De vil ikke opleve en gentagelse fra igår og se færgen sejle mens speedbåden bliver liggende. Vi er til gengæld fast besluttet på at tage med speedbåden, for at vinde et par timer i kapløbet om at nå til Bangkok til vores fly. Speedbåden tiltaler os ellers ikke, for det kan nemt blive en lige så ubehagelig tur, som da vi sejlede over til Ko Tao. Jeg har forlangt en garanti fra speedbådspersonalet om, at vi sejler inden færgen. Så har vi en chance for at komme med færgen, hvis nogen skulle få lyst til at aflyse speedbåden. Garantien ser ud til at blive opfyldt, for da vi kommer ned på havnen, står Torben klar. Han siger at speedbåden er klar til afgang nu, hvor kl. er 9:30 - 30 minutter før ordinær afgang. Beskeden er, at når alle billetter er solgt, så sejler båden.

Det får de 2 andre par til at skifte mening. De vil med speedbåden. Der er opstået tvivl om, hvorvidt færgen overhovedet sejler og det er selvfølgeligt et vigtigt argument, når nu speedbåden er klar til afgang.

Speedbåden har kun plads til 20 passagerer og pludselig bliver der rift om pladserne. Jeg kan lige forestille mig, at alle billetterne bliver solgt for næsen af os og vi må vinke farvel til en udsolgt speedbåd. Hvis det sker, ved jeg simpelthen ikke hvad jeg gør! Det bliver heldigvis heller ikke nødvendigt at overveje det, for vi bliver skrevet ind som nr. 16 - 20. De 2 andre par når også med, så vi kommer op på 28 passagerer - i en båd med plads til 20 passsagerer. Meget flot klaret, men nogle af passagererne er noget bekymrede.

Ombord kommer vi - men jeg føler mig stadig ikke overbevist om, at båden sejler. Det kan være endnu et trick, tænker jeg. Når færgen er sejlet, bliver vi bare gennet fra borde igen. Ja, det er mærkeligt, at man skal tænke sådan, men gårsdagens hændelser har gjort mig meget skeptisk. Men så lægger vi endelig fra land og sejler væk fra Ko Tao. Mit håb om at nå vores flyver vokser hurtigt nu. Så kan jeg godt klare en hård tur på 75 km. over havet til Chumphon, selv om det nok ikke er det, vi ser mest frem til. Vinden kommer bagfra, så vi skal lidt på tværs af bølgerne. Alle gør sig klar til det værste og vores unger gemmer sig godt og dybt i deres redningsveste, som vi klogeligt har kastet os i med det samme vi gik ombord. Vi har sikret os nogle af de bedste pladser i båden kan vi konstatere. Vi sidder i den lille åbne kahyt, der er midt i båden. Her er plads til 10 passagerer, godt stuvet sammen. Vandet blæser ind fra stævnen og er det ikke fra bølgerne, så er det fra de heftige regnbyger, som vi må igennem.

Turen bliver ikke helt så hård, som da vi sejlede over til Ko Tao. For at gøre turen lidt kortere, læser jeg Snøvsen for Vibe, der sidder ved siden af mig og ikke har det alt for godt. Ingen andre passagerer i kahytten siger noget. Enkelte forsøger at sove og undgå at tænke på søsyge. Pludseligt er det hele overstået. I løbet af få sekunder skifter vi fra at være på kraftige bølger til den meget rolige flod, som vi skal sejle på det sidste stykke. Det tager ikke lang tid, før vi er ved den mole, hvor vi også sejlede ud fra for en uges tid siden. Regnen siler ned, men vi skal selvfølgelig fra borde og må acceptere, at vi bliver godt våde. Jeg slipper billigst, for jeg har Maries engangsregnfrakke på. Så kan jeg også godt klare bagagen! Torben skynder sig op for at finde en transportmulighed til Bangkok. Det er vigtigt, at vi kommer hurtigt afsted.

Vores ven, der tog fat i os på banegården i Chumphon, da vi ankom dertil for en uge siden, er også til stede. Han forsøger at kapre kunder til sine minibusser til Bangkok. Vi kan også godt tage med hans busser men problemet er, at vi gerne vil til Bangkok hurtigst muligt. Hvis vi tager med hans busser, skal vi starte med en ventetid i Chumphon på ca. 1 time. Vi vælger at købe en bus fri og betale for alle sæderne. Dermed får vi en garanti for, at vi bestemmer hvor hurtigt det skal gå og hvornår vi kan holde pauser. Samtidig kan alt vores bagage være inde i bilen og ikke på taget, hvilket er ganske praktisk nu, hvor det regner så kraftigt. Prisen for bussen er 3.500 bath/560 kr. for en tur på ca. 500 km. - 8 timer med chauffør. I Danmark vil man for de samme penge kunne køre ca. 60 km. i taxi.

Afsted går det så. Først på jagt efter en pengeautomat og så nordpå. Vejret skifter hurtigt, efterhånden som vi kommer nordpå. Efter 150 - 200 km. er solen atter at se - og mærke. Temperaturen ryger hurtigt i vejret og vores halvvåde tøj til trods, så må der gang i minibussens air-condition. Jeg sidder foran ved chaufføren, der selvfølgelig ikke kan tale andet end thailandsk. Han virker meget rar og kommer bl.a. under et kort ophold tilbage med en dåse is-kaffe til mig. Det smager faktisk lidt af chokolade. Ganske godt og lidt sødt.

Efter en tur med blot 3 ophold, ankommer vi til Bangkok ved 18:30 tiden. Det er en stor by og der går en del tid, inden vi er inde i centrum. Desværre kan chaufføren ikke finde vores hotel og vi kører en del rundt og mister derved en del værdifuld tid. Jeg tror, at det er chaufførens stolthed der gør, at han ikke vil indrømme, at han ikke kan finde vej. Hver gang jeg forsøger at vise ham et kort eller foreslå, at han skal hente hjælp ved en taxi eller en tuk-tuk, så giver han tegn og fakter på, at han ved, hvilken vej vi skal. Først kl. 20:10 opgiver han og kontakter en tuk-tuk. På det tidspunkt er vores tålmodighed også ved at være godt slidt! Det kan lige passe, at vi betaler 3 gange så meget, som hvis vi var taget med bussen på normale betingelser og så ender vi alligevel med at være på vores hotel i Bangkok til samme tid.

Tuk-tuk'en forlanger 50 bath/8 kr. for at vise os hen til hotellet. Det accepterer jeg og efter ca. 5 minutter er vi der. Familien Olsen sidder i restauranten og bliver lidt overrasket over at se os. De ved heller ikke, at vi har bagage på hotellet, som vi skal have med os hjem til Danmark.

Mens vores bagage bliver pakket om til hjemrejsen, får Lars og Lea lidt at vide om vores ferie og vi hører lidt om deres første erfaringer med tuk-tuk chauffører, der lige vil prakke én noget på. En hurtig afskedsmiddag på hotellets restaurant og så afsted med hotellets minibus til lufthavnen. Her er vi ca. kl. 23 og kan stort set checke ind med det samme, selv om afgangen først er kl. 2. De omstændige pas-kontroller, som vi oplevede ved ankomsten til Thailand, bliver gentaget og så er vi klar i transithallen. Her er der god tid til at kigge på toldfrie butikker, men det er alt for dyrt. Vi fandt dog 2 kartoner Prince cigaretter til 510 bath/godt 80 kr pr. stk. Derudover er der ikke meget, som vi har lyst til at købe - alene på grund af de høje priser. Det er muligt at købe både 3 og 6 liters spiritusflasker med kendte mærker af whisky og cognac, men da vi allerede har forsynet os med nogle flasker af den lokale whisky, er der ikke plads til mere. Da vi samtidig kun har 10 bath tilbage, er det ikke noget problem.

Da vi nærmer os midnat, har vi svært ved at holde os vågne. Dagen har været lang og vi har oplevet meget, så det er rimeligt, at trætheden melder sig. Men det er et skidt tidspunkt at falde i søvn, så vi går lidt rundt for at holde os vågen.

Søndag den 08. november 1998

Kl. 1:15 er det boardingtime og præcis kl. 2:00 bakker flyet ud og væk fra den store, flotte og moderne lufthavn i Bangkok.

I MD-11 flyet er vi blevet placeret på en hel række i midtergangen. Selv om der forholdsvis hurtigt efter starten bliver serveret et varmt måltid, så bukker Lasse under for trætheden. Han når lige at modtage en gave fra stewardesserne, som sidenhen bringer meget lykke på rejsen. Menuen for den varme mad viser sig at være den samme, som da vi fløj til Thailand. Til gengæld har børnene fået en decideret børnemenu, som vækker begejstring hos Vibe.

Efter at maden er ryddet af bordene igen, forsøger vi voksne ihærdigt at sove. Det er ikke let, for der er ikke meget plads at sove på. Bedre bliver det ikke, når børnene allerede er faldet godt i søvn og breder sig ud over deres sæder.

Efter nogle timer serveres der morgenmad. Det er vi alle friske nok til at nyde med velbehag. Igen er menuen den samme. Her kan vi atter vælge mellem fisk og omelet.

Klokken er næsten 14 (Thailandsk tid), da vi er færdige med morgenmaden. Mellem Thailand og Europa er der 6 timers tidsforskel, så vi kan sætte urene tilbage til kl. 8. Og som på turen til Thailand, er den sidste time lidt træls. Nu vil man gerne have overstået flyveturen. Præcis (helt på minuttet) kl. 9 sættes flyets landingshjul på landingsbanen i Schiphol, Amsterdams lufthavn. Under flyveturen har vi været noget foran tidsplanen på grund af medvind, men de sidste par timer har vi åbenbart fløjet med lavere hastighed og en lille omvej, for at ramme den aftalte landingstid.

Schiphol er en utrolig stor lufthavn. Her er 7 - 8 forskellige områder, hver med sine arme ud til flyene. Det er et stort areal, der bruges og her står de helt store jumbojets parkeret side om side. Billund lufthavn vil kunne gemmes væk i et lille hjørne af denne lufthavn. Alt virker overvældende. Menneskemængden er stor og alle har travlt med at komme fra et sted til et andet, hvis de da ikke sidder i stole og sover.

Vi har god tid i lufthavnen, for vores fly til Billund flyver først kl. 14:30. Vi finder først nogle toiletter, hvor vi kan få lidt frisk vand i hovedet. Og så kan man igen drikke vand direkte fra en vandhane - dejligt!

De toldfrie indkøb begrænses mest muligt, da det er helt andre priser end vi har set i Thailand. Selv lufthavnen i Bangkok er meget billigere end her. Jeg køber endnu et karton Prince her. Prisen er ca. 140 kr. (hvor jeg gav ca. 80 kr. i Bangkok).

Men det koster jo ikke noget at kigge og så går tiden alligevel hurtigt. Der er nok at se på sådan et sted, hvor der er mange mennesker. Vi skal også have os et måltid mad, inden vi skal videre til Danmark. I Thailand kunne vi snildt blive mætte for 30 kr. - for os alle 5. Her er prisen pludselig over 200 kr.

Kl. 15 afgår vores fly til Danmark (30 min. forsinket) og atter er vi blandt danskere. Det er en lidt mellemfornøjelig genkendelse. Nogle af passagererne er sure og brokker sig, sikkert fordi vi er lidt forsinkede. På Maersk-flyet ligger de vandret for at servere et par stykker brød, drikkevarer og 2 gange kaffe på 45 minutter. Det er lidt af en kontrast til de 2 serveringer på flyet fra Bangkok - på 12 timer.

Vel ankommet til Billund, afhentes vi af Torbens bror, Jan. Vejret er meget koldt og blæsende. 6 - 7 grader. I Amsterdam var der dog kun 4 grader og regnvejr, så vi kan ikke klage.

Det tager knap en time, at køre fra Billund til Fredericia og da vi efterhånden nærmer os en rejsetid på 40 timer sammenlagt, så er det svært at holde sig vågen, men med lidt fælles hjælp, så lykkes det.

Ude godt men hjemme bedst. Sådan er det også denne gang. Bagagen er fuld af beskidt tøj, klamt tøj og nyt tøj, der er godt krøllet, mange souvenirs, 11 ruller film (som vi glæder os meget til at få fremkaldt) og mange, mange oplevelser, som vi alle skal bruge nogle uger til at konsumere.
Der kan ikke herske nogen tvivl om, at denne rejseform vil vi gerne prøve igen. Det er spændende at skulle arrangere transport og overnatning selv. Det giver selvfølgelig nogle små knubs ind imellem men det er bestemt det hele værd. Du er meget mere fri og kan selv bestemme, hvornår du vil transporteres afsted, for at finde et sted at bo eller for at se det land, som du besøger. Så prøv det, hvis du ikke har gjort det før!

Søndag aften kl. 19:45 går lyset pludseligt ud for mig efter få sekunders fjernsynskigning!

Kl. 3 mandag morgen er hele familien til gengæld vågen og klar til en ny dag. I den næste uges tid kører vi mindre og mindre efter den thailandske tid og mere og mere efter den kolde danske vintertid.

Holland 1999

Prolog

Vi har en god ven, der flere gange har omtalt Holland meget positivt. Han har sågar fundet sin kone under et besøg i landet! Så vi har været forholdsvis lette at overtale, til at besøge Holland for ved selvsyn at vurdere, om vores ven er helt galt afmarcheret!

Vi har vanen tro studeret Internettet godt og har fundet et par gode steder, hvor vi kan få information om det område, som vi har valgt at besøge. Vores ven har anbefalet et hotel/pensionat, der ikke er på internettet, så i stedet har vi kommunikeret via fax. Vi kan desværre ikke få overnatningsmulighed på dette hotel/pensionat (Van Beelen), så vi har via Internettet fået booket en enkelt overnatning på et andet hotel (Hotel Atlanta). Man skal huske at være opmærksom på, at der i Holland er specielle afbestillingsregler mht. hoteller. Vi har ikke fået eksakte informationer om det, men hotellerne henholder sig til en eller anden klausul, hvis man afbestiller hotellet.

Torsdag den 29. april 1999 - Rejsen til Holland

Vi har valgt at køre til Holland selv. Det er en lang tur i bil (Fra Erritsø til Katwijk ca. 750 km.). Det kræver en lille smule planlægning, hvis man vil undgå for mange bilkøer undervejs. Specielt skal man undgå Hamburg omkring 8-9 og 16-17, så vi har valgt at starte hjemmefra ved 7:30-tiden om morgenen. Dermed er vi først i Hamburg, når morgenrykket er overstået - eller rettere sagt: skulle være. For trods vores anstrengelser, så ryger vi ind i et par køer omkring Hamburg men slipper nogenlunde hurtigt igennem. Efter Hamburg går det mod Bremen og omkring Bremen og Osnabrück er der vejarbejde på de motorveje, som ikke er i tiptop stand. Resultatet er atter bilkøer men også her slipper vi forholdsvis billigt. I Osnabrück drejer vi af mod byen Enschede i Holland. Vi spejder forgæves efter en grænseovergang, idet grænsen mellem Holland og Tyskland bogstavelig talt er helt åben. Det går først op for os, at vi er i Holland efter at vi har passeret grænsen og bynavnene begynder at lyde hollandsk! Vejene i Holland virker til at være i noget bedre stand end i Tyskland. Førstehåndsindtrykket af

Holland er i det hele taget positivt. I byerne kan vi se, at arkitekterne har gode kår her. Der dukker mange specielle bygningsværker op undervejs og det gør absolut ikke turen kedelig. Vi har fået timet vores tur lidt dumt, for da vi når Amsterdam, er det i myldretiden. Det betyder, at vi kommer til at holde i kø et stykke tid omkring Amsterdams internationale lufthavn Schiphol. Der lander og letter ustandselig store fly, så ventetiden er ikke så lang for hverken børn eller voksne. Vi har ikke de store problemer med at finde rigtigt igennem Amsterdam og ud af den rigtige motorvej sydvest over. Det tager ikke lang tid, før vi har fundet til Katwijk. Vi har ikke fået adressen med på Hotel Atlanta, men ved Katwijks turistkontor er der et kort, hvor vi hurtigt finder frem til hotellet. Det viser sig at være placeret i byens centrum på en gågade, så mere centralt kan det ikke blive. Vi finder hurtigt hotellet, der ser en smule skummelt ud. Det er ikke et stort 5-stjernet hotel med en flot reception med 4 - 5 goodlooking receptionister. Derimod en lille disk i en krog af bygningen, hvor vi dog får checket ind. Jeg er dristig og betaler inden vi har set værelset, der viser sig at være forholdsvis lille. Vi har fået lov til at bo i et værelse med dobbeltseng. Det kan godt gå, når det kun er en enkelt nat. Prisen er 125 gylden (412,50 kr.) pr. værelse - inkl.. morgenmad.

I hotellets stueetage - og under vores værelse - er der en stor pub. Det tænker vi ikke nærmere over men i nattens løb skal vi komme til at fortryde dén beliggenhed!

Efter checkin går vi en tur rundt i centrum. Vi ser flere spændende restauranter. Prisniveauet ser meget dansk ud og heldigvis er vi meget til etniske restauranter, for de viser sig at være billigst. Vibe får lov at bestemme dagens spisested, en egyptisk inspireret restaurant (Grillroom de Pyramide). Vi er de eneste gæster, hvilket normalt er et advarselstegn, men det ignorerer vi - og heldigvis for det. For maden smager ganske godt. Vi voksne får et grill mix med kylling, svinekød og oksekød. Ungerne lægger ud i stor stil med en omgang pommes frites.

Turen herned har taget på os, så efter aftensmaden vælger vi at tage hen på hotelværelset og småhygge os med lidt snoller. Inden længe sover vi alle. Men så var der lige det med pubben i stueetagen! Her skal der åbenbart være fest i aften. Jeg vågner op inden midnat til en forfærdelig larm af højt musik og fællessang. I løbet af de næste nattetimer når jeg at vende mindst 50 planer for, hvordan man lukker sådan en pub med et argument om, at man gerne vil sove! Resultatet bliver hver gang det samme: vi må jo nok leve med det, selv om jeg nok mener, at hotellet burde have advaret os. Heldigvis sover ungerne videre og det holder da også op igen, så nattens enester skærmydsler bliver med de sovende unger om dynen!

Fredag den **30. april 1999 - Orangefest**

I dag skal vi være vidne til et af vores argumenter, for at tage til Holland netop nu: Den 30. april er en national helligdag. Man fejrer en tidligere dronning Julianas fødselsdag. Dagen kaldes dronningedagen eller orangefesten. Hvorfor det hedder orangefesten skal jeg nok vende tilbage til.

Vi skal spise morgenmad i pubben, der har holdt mig vågen nogle timer i nat. Heldigvis er gæsterne fra i nat gået hjem og vi finder kun et busselskab med franskmænd, der forlader stedet kort tid efter, at vi er kommet til. Der er masser af brød, marmelade, pålæg og ost at

vælge imellem. Sortimentet ser i det hele taget meget dansk ud. Vi får hurtigt spist færdigt, for der skal ske så meget i byen i dag og vi vil gerne have det hele med!

Vi checker ud fra hotellet og efterlader vores bagage i bilen. Vi regner med at checke ind på vores næste hotel van Beelen lidt senere på formiddagen. Overalt er byen udsmykket med vimpler med det hollandske flag eller ensfarvet orange. Det viser sig hurtigt, at farven orange går igennem hele dagen.

Første stop bliver et stort børnemarked. Stort set alle børnene har fået farvet deres hår orange, hvilket åbenbart er en fast tradition. I dagens anledning holder børnene marked og sælger ud af gamle legesager. Ind imellem har deres forældre fået tusket noget med til salg og det er spændende at se, hvad der sælges. Det er der ca. mange tusind andre, der også synes, så gaderne vrimler med folk, selv om klokken knap er 9. Noget af det første der møder os er et gammelt drejeorgel, der spiller musik ved hjælp af gamle papplader med masser af huller i. Det minder lidt om lirekassemusik men med lidt mere fylde i musikken. På byens strandboulevard overværer vi starten på et gadeløb inden vi fortsætter vores tur langs børnemarkedet. Vi falder over et pandesæt, som vi har til 4 personer i forvejen. Det minder mest om fondue, men med små stegepander i stedet. På børnemarkedet finder vi 4 pander mere og prisen er 4 gylden (godt 13 kr.), så det må vi selvfølgelig have. (Jeg tror at sættet, som vi har derhjemme, kostede over 200 kr.!). Længere oppe af vejen er der et andet marked, hvor folk sælger hobbyartikler. Her er tingene nok lidt finere men sandelig også noget dyrere og vi slipper (heldigvis) igennem uden at købe noget. Tilbage til bilen. Vi har betale parkeringsafgift frem til kl. 11, så den skal flyttes og vi checker ind på vores næste hotel. Her får vi samtidig udleveret et parkeringskort, så vi fritages for, at skulle betale parkeringsbilletter. Det er nemlig en dyr affære i Katwijk centrum. (5 gylden, 16,50 kr. for 90 min.).

Vores hotelvært er en mand i sin bedste alder. Der er lidt John Cleese fra Fawlty Towers over hans væremåde. Humoren er gennemtrængende og vi skal lige lære, at det han siger er spøgefuldt og ikke alvorligt ment. Vi vil f.eks. gerne checke ud en dag tidligere end aftalt og spørger om det gør noget. Svaret hertil er: "Det gør noget! Men hvad kan jeg gøre ved det?" Heller ikke på dette hotel kan vi få helt optimale betingelser for en familie med 2 voksne og 2 børn. Men årsagen hertil er vist mest, at vi har været meget sent ude med bestillingen. Vi må nøjes med et værelse med 3 senge og et lille kammer med en seng. Og det ligger ligesom i luften, at jeg skal sove i kammeret! Værelserne er dejligt lyse og står noget i kontrast til hotel Atlanta. Vi har udsigt til gaden og hvis vi anstrenger os lidt, kan vi også se stranden og havet, der ligger ca. 100 meter borte. I det hele taget virker hotellet meget ordnet og "velfriseret".

På den brede sandstrand er der dragefest, så inden vi kommer for langt væk fra stranden, vælger vi at kigge dén vej. Trods høj sol fra skyfri himmel blæser det pænt og det burde være ideelle betingelser for drageflyvning. Alligevel er der ikke mange drager at se, da vi kommer ned på stranden. Men dem der er, er ganske morsomme. Der er et par store oppustede elefanter på ca. 1 meters højde hver. Der er et par ben med tøj på. Den er dog for tung til at kunne flyve og ejermanden vælger at tage tøjet af dragen. Så går det lidt bedre. Så er der selvfølgelig de mere traditionelle drager. En dreng har gang i en stor drage der til tider ser ud til at vil tage drengen med ud og flyve. Det er middagstid og vi vælger at indtage en let frokost på strandens cafeteria. Her kan vi få pizza, toast og pandekager mens vi ser flere drager stige til vejrs og inden vi er færdige med at spise, er der faktisk mange drager i luften. Vi sidder

rigtigt og kigger opad, for ud over dragerne er der også mange fly, der skal lande i Schiphol lufthavnen. De flyver lavt ind over Katwijk og det er altid imponerende at se de store fly på så tæt hold.

Af dagens program kan vi se, at der et stykke fra hotellet i byens sydlige ende skal være et stort marked. Det spadserer vi imod efter frokost. Det viser sig at være et traditionelt tivoli men i stor målestok efter danske forhold. Der er mange forlystelser og rig lejlighed til at blive lænset for nogle gylden. Vi slipper næsten tørskoet igennem møllen og prøver kun nogle få attraktioner. Her er mange mennesker og vi vælger at gå tilbage mod hotellet, for at se, om der sker andre ting og sager i nærheden deraf. Udover levende musik et par steder (bl.a. foran vores hotel Atlanta), sker der ikke så meget, så vi slapper af på værelset en times tid, så alle kan holde resten af dagen. Vi har en brochure, der omtaler dagens aktiviteter, men den er på hollandsk, så vores oversættelser er lidt med gætværk. Vi kan se, at der om aftenen vil være en parade langs strandpromenaden og der er billeder af en række militærorkestre men hvornår det er, ved vi ikke. På strandpromenaden viser skilte, at det er forbudt at parkere i tidsrummet 18 - 24 i dag, så vi gætter på, at det er fra kl. 18. Vi står klar til tiden men der sker ikke noget særligt, selv om der også står en del andre mennesker og venter. Vi benytter ventetiden til at få lidt at spise ved Maries bagsmæk. Bilen er nemlig parkeret på en P-plads umiddelbart ved stranden. Det forkorter ventetiden men kl. 19 må vi erkende, at det er blevet koldt at stå stille og vi går de få 100 meter tilbage til hotellet, for at få varmen igen. Ved. 20-tiden returnerer vi og nu er der kommet flere folk på gaden. Snart efter begynder marchmusikken at komme os i møde. Mens vi venter på, at orkestrene skal komme forbi der, hvor vi står, kan vi se på et par gymnaster, der viser et lille show på en 4 - 5 meter høj gynge. En mand hænger i gyngen og holder en kvinde, mens de udfører en række øvelser.
Snart dukker der et musikkorps op. Der dukker et mere op. Og et mere. Snart vælter der musikkorps omkring os. Vi har uanet valgt et godt sted at stå på deres rute, for flere af dem gør holdt lige foran os og giver et nummer. På andre tidspunkter skal 2 korps krydse hinanden lige hvor vi står og det sker på mange sjove måder. Et enkelt korps skiller sig noget ud, idet det er et sækkepibeorkester. Desværre når vi ikke at høre særlig meget af deres musik, idet de ikke gør holdt foran os.

Tiden går godt og hurtigt og vi kan lige nå at komme tilbage til hotellet for at få varmen igen, før vi skal være vidne til et fyrværkeri på stranden. Dette skal selvfølgelig markere afslutningen på orangedagen. Vi står trolig klar kl. 22:15, hvor fyrværkeriet skal begynde, men der sker ikke noget. Ventetiden er lang og ungerne er ved at være trætte og vi er tæt på at opgive, da fyrværkeriet brager løs kl. 22:45. Til gengæld er det værd at vente på. Der bliver fyret nogle gylden af i løbet af de ca. 10 minutter, fyrværkeriet varer. Så er det ellers hjem og i seng. Ungerne kan næsten ikke hænge sammen mere. De har faktisk også klaret dagens strabadser fantastisk flot!

Lørdag den 01. maj 1999 - Blomsterparken Keukenhof

Ud over festdagen i går, så er vi blevet lokket til Holland mest for at se på blomster. Ud over de mange farvestrålende blomstermarker, som vi allerede har set nogle af, så er der flere parker i området, der er rigt udsmykket med blomster. Den største hedder Keukenhof og den vil vi aflægge et besøg i dag. Vi har godtnok læst os til, at man skal undgå parken i weekenderne, fordi hollænderne selv er flittige gæster i parken, når de har fri. Vi satser på, at hollænderne

har fået festet nok i går og holder helt fri i dag. Vi satser forkert, skal jeg lige hilse at sige - men mere om det senere!

Morgenmaden er også med i prisen på van Beelen og udvalget er stort. Hotelmutter serverer kaffe og the mens hotelfatter går rundt og generer gæsterne med nogle spydige bemærkninger. Da vi kort tid efter er klar til afgang mod blomsterparken, kan vi købe billetter i hotellets eget lille rejsebureau og igen er det hotelfatter, der er klar til at betjene os. Båd han og konen taler flydende tysk og engelsk.

Vi finder en alternativ vej mod nord, for at se flere blomstermarker undervejs til Keukenhof. Farverne fra disse blomstermarker er altså fantastiske klare. Det tager ikke lang tid at køre til byen Lisse, hvor vi finder parken. På parkeringsarealet får vi et første varsel om, at her er man vant til at have mange gæster. Bilerne vælter ind i en lind strøm og vi begynder at ane, at vi ikke får parken for os selv.

Hotelfatter har sagt, at vi ikke kan få hele dagen til at gå i parken. Især ikke med børn i vores alder, vurderede han - men han tager fejl. Det meste af dagen går i parken, der er utrolig smukt pyntet med tusinder og atter tusinder af blomster. Lige fra det øjeblik vi træder ind i selve parken måber vi over de mange flotte blomsterarrangementer overalt. Tænk hvis man havde fri adgang til blomsterløg! Arealsmæssigt er parken ikke enorm stor. Den skulle være til at komme igennem på en overkommelig tid. Problemet er blot, at overalt er der utrolig smukt og man går vilkårligt meget langsomt igennem parken. Derfor går der lang tid og det kan være svært at nå helt igennem. Undervejs går vi igennem store glasoverdækkede pavilloner med særudstillinger. Den første er den mest imponerende. Det er "Konigen Beatrix Paviljoen". Vi træder ind til ubeskrivelig smukke arrangementer og til Vivaldis musik fra "De 4 årstider" - musikken er som skabt til det smukke syn. Ubeskrivelig oplevelse!

Snart efter går vi gennem en park i parken. Her er der også klassisk musik fra højttalere, som vi ikke kan se men også her smelter ørets og øjets sanser sammen og går op i en højere enhed. I starten kan vi bevæge os frit rundt men efterhånden som dagen skrider frem er der så mange mennesker, at det ikke er til at komme nogen vegne. Pludselig bliver det for meget. Vi kigger efter et sted at spise frokost og til alt held finder vi en helt nyåbnet restaurant, der ikke er kommet på det officielle kort over parken endnu. Her kan vi undslippe menneskemylderet og få nogenlunde fred til at spise. Restauranten ligger i et område af parken, der ikke er helt færdigt. Dette område skal markere parkens 50 års jubilæum og åbnes først til august.

Efter frokosten drister vi os tilbage til det parkareal, der er i brug og menneskemængden er heldigvis aftaget lidt igen. Der er rig lejlighed til at købe souvenirs, mad og drikke. Hen på eftermiddagen finder vi en pandekagerestaurant. Det ser spændende ud - men kun lige til vi ser priserne, der ellers har været meget rimelige i parken: 70 kr. for en desserttallerken med en pandekage med syltetøj og flødeskum! Hold da k.... mand. Så godt kan det da ikke smage. Vi kommer ud i en hulens fart. Det var for vildt! I stedet finder vi et legeareal, hvor ungerne kan få lidt frit spil inden vi bevæger os mod udgangen. Her til sidst er det som om tulipanerne ser ud til at være på deres sidste - lige som os. Det har været hårdt at spadsere rundt i parken hele dagen.

Aftensmaden foregår på en indonesisk/kinesisk restaurant i nærheden af gågaden. Vi voksne får ristaffel med spændende småretter. Ungerne nøjes med lidt ris og smager lidt på vores retter. Vibe fornøjer sig med at bestille sodavand og øl til os efterhånden, som vi mangler det. Hun har nemlig lært, at Cola og Fanta hedder det samme på hollandsk.

Søndag den 02. maj 1999 - Sejltur på kanalerne

Vi er som sædvanlig oppe ved 8-tiden. Det dejlige morgenbord på hotellet giver en god ballast til dagens gerninger. I dag skal vi på en 3-timers sejltur på kanalerne og søerne omkring Katwijk. Den bestiller vi i hotellets rejsebureau.

Turen starter først kl. 14, så vi har nogle timer til fri afbenyttelse inden da. Vi starter derfor med en køretur, for at se på området syd for Katwijk. Jeg er sikker på, at Holland tager sig godt ud fra en cykel. Overalt er der cykelstier, der ikke ligger i umiddelbar nærhed af regulære veje, så cyklisterne har gode kår. Men vi må nøjes med vores bil og kører til Den Haag, hvor vi i forstaden Scheveningen får et kort kig på den mole, der ligger ved stranden. Det er umulig at parkere her, så vi vælger at fortsætte kæmpemæssige mod syd. Målet er egentlig den del af Holland, der hedder Zeeland. Men da vi har en aftale kl. 14, tør vi ikke køre for langt sydpå. Vi vælger i stedet at køre ad små veje mod Rotterdam og finder en hyggelig havneby Rozenburg, hvor vi få et hvil. Så går det ellers ad motorveje tilbage nord om Rotterdam mod Delft, Leiden og tilbage til Katwijk.

Marie har udset sig en snack-bar, hvor vi kan spise frokost, inden vi skal med båden, men desværre er der lukket og vi må satse på, at vi kan købe lidt spiseligt ombord på båden. Vi stiger ombord i god tid og finder en plads under dækket på den lange båd, der er bygget med turistsejlads for øje.

Her kan vi købe suppe, toast og burgere og får stillet den allerværste sult. Vi har god tid til at læse det materiale, som vi har fået udleveret inden ombordstigningen. Heraf fremgår også, at alle passagerer kort efter starten vil blive jaget ned fra det øverste dæk. Vi skal nemlig passere en række broer, der kun 2,40 over vandspejlet. Bænke og rækværk på det øverste dæk bliver simpelthen lagt ned, hvorved båden lige kan krybe under broerne. Så snart vi har passeret den sidste bro og kaptajnen har annonceret, at det er sikkert at gå op på øverste dæk igen, strømmer folk op på det øverste dæk. Vejret er nemlig perfekt og det vil være synd at sidde indendørs på turen.

Efter lidt kanalsejlads kommer vi ud i et mere åbent område, der er fyldt med sejlskibe og andre bådtyper. Jeg har aldrig set så mange både på vandet og vi sejler tæt på flere af dem. En enkelt båd sejler foran os i langsomt tempo og kun fordi vores skipper giver et advarselsfløjt, vågner skipperen foran og drejer af. Vi ser mange vindmøller undervejs og skipper holder os hele tiden godt informeret om, hvad vi ser.

Turen går et pænt stykke mod nord og vi må være tæt på Schiphol lufthavnen for de store fly kommer ind over os i meget lav højde. Vi lærer undervejs at en Polde er et stykke land, der typisk ligger lavere end vandet i kanalen. Det er et område, der forsøges inddæmmet. Disse arealer ser vi mange af og det er sjovt at se hvordan vi sejler højere oppe i forhold til de

landsarealer, som vi passerer. Flere gange er der en vej lige ved siden af kanalen og bilerne kører derfor tæt forbi vores båd - det virker også lidt mærkeligt.

Det varer ikke længe inden turen er overstået. Vejret har været med til at gøre turen enestående. Tilbage i Katwijk nyder vi en øl/sodavand på en bar, der ligger lige ved siden af hotellet. Her lykkes det at få en anden øl end Heineken, der vist har samme monopol i Holland, som Carlsberg/Tuborg har i Danmark. De danske ølmærker finder man derimod slet ikke i Holland.

Aftensmaden skal indtages ved siden af baren. Her ligger en argentinsk restaurant og vi kan se frem til et sandt festmåltid. Menukortet indbyder til en god grillstegt bøf og jeg bestiller en "king size", hvilket jeg ikke fortryder. For selv om vi ikke bestiller det fineste oksemørbrad, så smager det pragtfuldt. Vi får sangria og husets rødvin til. Det smager også godt. Til dessert drikker vi kaffe (Marie med Kahlua og tequila og jeg med brandy). Det er en rigtig hyggeaften hvor vi har det vældigt sjovt alle sammen men børnene nok mest fordi vi forældre giver lov til lidt mere end normalt...

Mandag den 03. maj 1999 - Amsterdam

I dag går turen til Amsterdam. I mappen, der ligger på hotelværelset, er der under "offentlig transport" anbefalet, at man ikke tager bilen med ind til Amsterdam. Der er få parkeringsforhold og langt de fleste steder koster det at parkere. Vi vælger at følge mappens anbefaling om at parkere bilen i en af Amsterdams forstæder og tage toget derfra til Amsterdam Central Station, der ligger i bymidten.

Vejret er igen med os. Højt solskin og ikke meget vind. Vi kører nordpå ad de små veje og passerer igen blomsterdistriktet med de farvestrålende marker. Vi finder let til Heemstede og her kan vi parkere lige ved banegården. Parkeringsafgiften er 5 gylden (16,50 kr.) for hele dagen, hvilket må siges at være billigt. Vi har lidt svært ved at finde ud af billetautomaterne, for vejledningen er kun på hollandsk, men ligesom i Danmark er det også muligt at få personlig betjening og engelsk forstår de også her.

I samme øjeblik som vi køber billetter, annonceres der et eller andet i højttalerne, der gør de 2 piger bag skranken lidt fraværende. Vi finder hurtigt ud af årsagen: De næste 2 timer kommer der stort set ingen tog! Så det giver en del ventetid på perronen, hvilket selvfølgelig er ærgerlig, for vi kunne godt bruge tiden bedre i Amsterdam! Men vi nyder solskinsvejret og en hollandsk dame er meget venlig til at holde os orienteret efterhånden som der kommer meddelelser i højttaleren. Hun mener selv, at årsagen til togstoppet kunne være, at der lige udenfor Heemstede er et hospital for psykisk syge. Det kunne jo være, at en af dem havde bevæget sig op på banelegemet...

Efter ca. 1 ½ time - og med kun ganske få tog - anbefales vi at tage med et tog til en anden forstad til Amsterdam (Harlem), hvor vi så kan skifte til et tog mod Amsterdam CS. Som sagt så gjort. Ved først givne lejlighed hopper vi på et tog til Harlem, der viser sig at være første station mod Amsterdam. Vores hjælpsomme dame er åbenbart lidt i tvivl om, hvor vi skal han, for det viser sig at være en stor banegård. Vi løber lidt forvirret rundt sammen med nogle andre hollændere, der på skift er sikre på, hvor vi skal hen. Til sidst får en ældre herre ret. I

galop går det tværs gennem hele banegårdsarealet og ud til en afsidesliggende perron, hvor vi lige når at få kastet os ind i et tog, før der er afgang. Efter ca. et kvarters kørsel ankommer vi til Amsterdam CS. En stor banegård med et mylder af mennesker, hvilket er normalt for togstationer med mange nationale og internationale afgange og ankomster. Udenfor banegården, der viser sig at være en meget smuk bygning, er der også mange mennesker. Pladsen foran er tillige stoppested for mange sporvogne og busser, så det virker lidt overvældende.

Vores redning bliver en bådrundfart på en time. Båden afgår hvert kvarter lige foran banegården, og vi beslutter, at det kan være en god måde at se Amsterdam på, når vi nu kun har nogle få timer til det. Det er en dejlig sejlads og en time er såmænd rigelig til at få et indtryk af Amsterdams mange kanaler. Undervejs er der en masse informationer - overvejende af historisk art - på hollandsk, tysk, engelsk og spansk.

Efter sejlturen er det spisetid, for klokken er ca. 15! Det har den fordel, at vi næsten kan få alle spisesteder for os selv. Marie overfalder et sted, der hedder "Europe Corner". Spisekortet indeholder så mange muligheder for traditionelt europæisk mad, at det er svært at beslutte sig. Vi bestiller friturestegt ost med pommes frites. Lasse får pommes frites og Vibe en pandekage med flormelis. Restauranten ligger - som navnet antyder - på et hjørne og der er en heftig trafik på vejen af sporvogne, busser og biler. Sporvognene er sjove at se på, for de er alle malet i forskellige farver og anvendes nærmest som individuelle reklamesøjler, hvor hver enkelt sporvogn er godt udnyttet. Det ligner slet ikke de danske bybusser med kedelige firkantede reklamespots. Her kunne vi lære noget i Danmark, for hvem har sagt at bybusser skal være ens?

Maden er hurtigt overstået og så skal vi på byvandring! Vi vælger først at gå langs en lille gade, der løber parallelt med banelegemet. Så har vi en chance, for at finde tilbage igen. Det viser sig hurtigt, at vi har valgt den "forkerte" restaurant. Det myldrer med spisesteder med specielle emner. Der er bl.a. et par thailandske, som vi sikkert gerne ville have prøvet, men det er for sent. Her ligger små specialforretninger, pornoshops, pladebutikker, mini supermarkeder, souvenirshops og restauranter side om side. Flere steder mindes vi om, at hollænderne har en humor, der passer os danskere. Et sted annonceres der f.eks. med "Lousy food and warm beers" - rædsom mad og varme øl. Ja, så har man da ikke lovet for meget!

Tiden går hurtigt med at kigge på butikker og efter nogle timers vandring vælger vi at proviantere lidt brød og ost. Så har vi til en let aftensmad. Det er ikke svært at finde et tog, der kan bringe os tilbage til Heemstede, men vi har lidt svært ved at finde den rigtige perron og det er altså ikke så rart, når der kun er 2 minutter til togafgang! Heldigvis lykkes det men atter går det i fuld firspring, for at nå det. Toget viser sig at være i 2 etager. Vi har set toget flere gange og der viser sig at være fin plads trods de 2 etager. En halv time efter, at vi er steget på toget i Amsterdam bymidte, er vi i vores egen bil på vej ud af Heemstede, så det er let, at tage toget - når det altså kører.

Kl. halv ni er solen stadig oppe og vi finder en blomstermark tæt på Hillegom, hvor Marie anretter et lækkert ta' selv bord i bilens bagklap. Her sidder vi på en bænk og spiser, mens vi nyder blomstermarkens flotte farver. På marken har en ung mand travlt med at klippe hovederne af tulipanerne. Det foregår med en lille maskine, der opsamler tulipanhovederne

og for hver ende af marken tømmes indholdet ud i en stor bunke. Vi synes, at det er synd, at de flotte hoveder klippes af, men man skal huske på, at det er selve løget, der er interessant for hollænderne. Tulipanhovederne klippes af, for at give resten af planten ro til at vokse.

De indkøbte oste smager gode og snart kan vi mætte og veltilpasse køre videre tilbage mod Katwijk. Undervejs har vi igen chancen for at nyde blomstermarkerne. Farverne fra blomsterne er så kraftige, og jeg tænker flere gange på, at det kan være svært at få indtrykket med sig hjem. Vi har set mange postkort med billeder af blomstermarker. Farverne på disse kort har været meget kraftige og det er for en gang skyld ikke en fejlfarvning for at give et bedre indtryk.

Lidt før kl. 22 er vi tilbage ved vores hotel og vi er alle trætte. Jeg vil lige slappe lidt af, mens Marie læser godnathistorie, og det ender selvfølgelig med, at jeg også er klar til at gå i seng.

Tirsdag den 04. maj 1999 - Hjem igen

Vi skal hjem igen og regner med, at tage en stille tur nordpå og se, hvad dagen bringer. Skulle vi ikke nå helt hjem, er vi indstillet på at overnatte et eller andet sted undervejs. Efter morgenmaden skynder vi os at få foretaget nogle indkøb i Katwijk, inden vi checker ud fra hotellet kl. 10. Jeg har planer om, at købe nogle hollandske øl, men de viser sig at være dyre, så det bliver kun til nogle ganske få. Til gengæld falder vi over et pænt grillsæt med skaft af rosentræ. Vi vurderer at sættet er noget billigere end det ville være i Danmark.

Farvel til vores hotelværter. Mutter er i hotellets "rejsebureau" og fatter vasker op efter gæsternes morgenmad. Så går det afsted mod nord. Vi har valgt en anden rute end på rejsen herned. Turen går vest om Amsterdam og op over dæmningen, der forbinder landsdelene Noordholland og Friesland. Den del af Noordholland, som vi har boet i, er kendt for at være "tulipanlandet" og vi regner med, at der kun dyrkes blomster i den del af Holland. Det viser sig imidlertid, at der er masser af blomstermarker på hele vejen op gennem den øvrige del af Noordholland og på den anden side af dæmningen ser vi også en enkelt mark i flere flotte farver. Men så er det også farvel til dette sælsomme, flotte syn. På resten af hjemturen møder vi mange gule marker, men da er det rapsmarker, der står i blomst.

På vejen gennem Friesland passerer vi byerne Leeuwarden, Drachten, Groningen og forlader Holland så nordlig som næsten mulig. Heller ikke her er der nogen stop, for at vise pas og kun et skilt med de kendte EU-stjerner markerer, at vi nu er i Tyskland. Og så starter vores gambling!

Vi vil nemlig gerne undgå de store tyske motorveje med mange vejarbejder og dertil hørende bilkøer, så jeg forsøger at finde alternativer til Bremen og Hamburg. I Oldenburg forlader vi de store veje, for at køre nord om Bremen. Bilen skal tankes men den tankstation, som vi finder, tager ikke kreditkort. Vi vælger at bruge de fleste af vores tyske penge på benzinen, hvilket vi hurtigt fortryder, for få km. senere viser det sig, at vi skal med en lille færge, for at komme videre.

Vi har kun 10 mark tilbage men kører alligevel direkte ombord på den lille færge. Inden vi overhovedet får undersøgt, om vi har "råd", er vi låst inde af andre biler, der er kørt ombord,

så vi lever i spændingen. Turen koster 8,10 mark, så vi ånder lettet op begge to! 5 minutter senere befinder vi os på den anden side - mellem Bremen og Bremerhaven. Jeg har regnet ud, at vi kan køre til Cuxhaven, der ligger nord for Bremerhaven og nordvest for Hamburg.

I Cuxhaven kan vi sejle til Brunshüttel og dermed vil vi kunne undgå en del kørsel, idet vi i Brunshüttel lander mellem Hamburg og Kiel. Der er kun et problem med denne løsning og det er, at hvis det nu skulle vise sig, at denne sejlrute er indstillet, så har vi ca. 120 km. ekstra at køre og det er selvfølgelig lige hvad der sker. Vores kortbog fra 1996 er ikke ajourført for ruten viser sig at være nedlagt sidste år, så vi må tilbage mod Hamburg.

Men vi får et forsøg til, idet en tysker på færgehavnen i Cuxhaven fortæller mig, at der sejler en båd over vandet længere nede mod Hamburg. Den kan vi også se på vores kort. Først må vi på jagt efter en pengeautomat, for der er nok heller ikke store chancer for, at de tager kreditkort på denne lille færge. Vi kører ad små lokale veje og mit kort er ikke detaljeret nok, til at jeg kan guide Marie, så det bliver til en del unødig kørsel, før vi finder byen Wischafen, hvor vi igen kan køre direkte ombord på en lidt større båd.

Det er efterhånden blevet aften. Klokken er 19:30 og på vandet stormer det godt. Vi har ikke talt om det, men det ligger i luften, at vi vil helt til Danmark i aften. Ikke noget med at overnatte undervejs. Mens vi sejler over, serverer Marie og Vibe de sidste ostemadder, som køletasken kan præstere. Jeg ser frem til at få en god currywurst ved grænsen! Vi ved ikke, hvornår grænsekioskerne lukker, så da vi kommer i land i Glückstadt, går det over stok og sten, for at nå grænsen inden kl. 21. Det viser sig dog hurtigt at være umuligt, især da vi i Hohenwestedt sendes ud på en stor omvej til Neumünster i stedet for den mere direkte vej mod Rendsburg.

På motorvejen får bilen lov at rase ud og på vejen mod grænsen er vi vidner til en utrolig flot rød himmel, som solen holder i gang til kl. 21:45 - mens vi tåger rundt i Flensburgs omegn, fordi vi som sædvanlig ikke kan finde fra motorvejen og til en grænsekiosk. Otto Duborg har lukket, da vi endelig når frem men Poetz overfor har åben til kl. 23, så vores rationer er sikret.

Vi bliver belønnet med en stort set tom butik - befriet for alle disse skøre danskere, der valfarter til grænsen i deres busser! Til gengæld må vi slås med personalet, der konstant drøner rundt på trucks med varer til opfyldning i forretningen. Belæsset med slik, øl, vin, spiritus og cigaretter - og lettet for en hulens masse penge - forlader vi Tyskland ved 23-tiden.

Jeg må drømme mig til min currywurst, for pølsemanden lukkede mens vi var inde og handle... Ungerne sover hurtigt og Marie og jeg nyder freden på denne sidste del af turen. Ungerne har egentlig klaret de lange bilture eksemplarisk. Der har kun været lidt brok undervejs og det er egentligt flot, for vi har været undervejs i 14 timer. Lige inden de faldt i søvn, spurgte vi, om de var træt af at køre i bil - et tåbeligt spørgsmål, for svaret gav sig selv!

Ved midnatstide nåede vi Erritsø, hvor vi glædede os til at komme i vores egen seng igen. Sådan er det vel altid.

Skotland 1999

Prolog

Egentlig var det en forretningsrejse, der var baggrunden for turen til Skotland. Alex var inviteret til Dundee sammen med 2 andre fra Bankdata og hvorfor så ikke gøre en lille tur ud af det?

Børnene var afsat til bedsteforældrelejr sammen med Maries forældre, så chancen var oplagt - også for, at Marie tog med. De 2 andre fra Bankdata var Jens Ole Christiansen, der er Alex's chef i dagligdagen (på arbejdet forstås!) og Sonny, der har det daglige ansvar for pengeautomat-området på Bankdata - i Alex's afdeling.

Invitationen, der kom fra storproducenten af pengeautomater (NCR), havde ligget i diverse skuffer på Bankdata i nogle år, men nu skulle det realiseres - og det blev det. Overskriften for turen må være whisky, for der blev smagt en del whiskyer og kærligheden til denne drik er ikke blevet mindre af turen.

Torsdag den 14. oktober 1999 - Rejsen til Skotland

Sonny har inviteret sin kone Susanne med. Jens Oles kone er sendt på arbejde og kan ikke være med. Turen er planlagt sådan, at vi rejser til Edinburgh torsdag aften og det formelle program bliver gennemført fredag. Lørdag er til fri afbenyttelse og søndag rejser Jens Ole, Susanne og

Sonny tilbage til Danmark. Marie og jeg har forlænget turen, så vi først skal rejse hjem onsdag. Det er jo med at benytte lejligheden til at se lidt af Skotlands smukke natur - og måske smage en enkelt whisky mere...

Turen starter kl. 16:05 på Fredericia banegård efter en sædvanligvis hård arbejdsdag. Nogen har bestemt, at vi skal med toget til Odense, hvor vi kan skifte til et lyntog, for at køre direkte til Kastrup Lufthavn. Det viser sig at også lyntog kører omkring Københavns Hovedbanegård, så det eneste udbytte vi har ved skiftet i Odense, er at komme til at sidde sammen med Jens Ole, der er hoppet på lyntoget i Vejle.

I lufthavnen er der ikke meget tid til at nyde den nye banegård. Vi er nemlig sent på den med at få tjekket ind, så det går i firspring - så meget som man nu kan springe med en 20 kg. rygsæk på ryggen.

Efter indtjek går det for fulde gardiner gennem hallerne, for at nå flyet. Vi kan ikke komme til at sidde sammen i flyet, idet vi rejser på forskellige klasser. Jeg regnede ikke med, at det har nogen særlig betydning, men deri tager jeg fejl! Det siger sig selv, at på et britisk flyselskab (British Midland) skal der være TYDELIG forskel på de forskellige klasser - og det er der!

Mens vi får serveret drikkevarer, mad, dessert og kaffe stort set oveni hinanden, tænker jeg meget på episoden med Benny Hill, der sparer 1 pund på en flyrejse, blot for at se, at der bliver gjort stygt forskel på ham og så de andre, der har spenderet 1 pund ekstra.

Vi skal være ualmindeligt hurtig for at konsumere det uddelte og derefter siddder vi i over en time i flyet, hvor der ikke sker noget. Hvorfor havde de så pokkers travlt med at få delt tingene ud, tænker Marie og jeg, der som de eneste er placeret på "pøbel-sæderne". Jo, de skal jo servere for "fjolserne" på de fine sæder, for de skal da have servering under HELE flyturen.

Vi når til Edinburgh og bliver vel modtaget af NCR's danske hold, Dorthe og Stig. De har lejet en bil, som kan transportere os i de kommende dage - en smart vogn med 7 sæder. I bilen går det - i den forkerte side af vejen! - til hotellet, hvor vi hurtigt checker ind.

Aftenen er godt fremskreden, men der bliver dog tid til en snak med Dorthe og Stig i hotellets bar, inden vi siger godnat til hinanden.

I morgen er jo den store dag..

Fredag den 15. oktober 1999 - Besøg hos NCR

Vi står op til en herlig morgenbuffet på hotellet. Herlig, fordi vi ikke skal betale for maden. Prisen er nemlig over 100 kr. pr. person og hvem kan dog spise for så mange penge til morgenmad? Udbuddet er selvfølgelig også derefter, selv om vi hurtigt kan konstatere, at de ikke er eksperter i friskbagt brød. Til gengæld er det rigtig lækkert med en gang æg, bacon og pølser.

Så er det tid til turens officielle program. Dorthe og Stig, der ikke bor på samme hotel som os, henter os i den lejede bil og snart er vi på vej over Forth broen mod Dundee. Det virkede som om Stig havde helt styr på, at køre i den forkerte side af vejen. "Det hjælper, når rattet også sidder i den forkerte side", siger han.

Hos NCR modtages vi af en herre, der meget venligt fører os igennem dagens program, som jeg vil undlade at komme nærmere ind på i hér. Bankdatas logo dukker op flere steder i løbet af dagen og det giver et klart billede af nogle godt forberedte værter.

Jeg tænker flere gange undervejs på, hvor meget Mrs. Andersen (Susanne) og Mrs. Kristensen (Marie) får ud af sådan et besøg. Der tales meget om software og hardware - og så på et udenlandsk sprog. Men de holder stand og ser meget interesseret ud hele tiden!

Efter besøget hos NCR skal vi til frokost og nogen med næse for kvalitet har fundet et fint spisested ca. 10 minutters kørsel fra Dundee. Det viser sig at være en herregårdslignende bygning, som et ungt ægtepar har istandsat og nu driver som restaurant. Vi inviteres først op i biblioteket, hvor der bydes på en drink. Tjeneren viser laks og oksekød frem på et fad - som et forslag til menuen. Tricket virker - alle siger jatak!

Efter drinken - mit første bekendskab med god skotsk øl - bydes vi ned i endnu et flot lokale, hvor der er dækket op til fin frokost. Den store pejs er sløjfet og omdannet til "vinkælder". Nysgerrigheden render over mig og jeg kravler ind, for at finde bl.a. en stak Torres Black Coronas. De har smagen i orden!

Frokosten viser sig at matche de fine omgivelser. En udsøgt forret med røget laks og store asparges. Hovedretten er tournados. Dertil rejer i forskellige størrelser. Den største reje er med til at navngive retten: filet steak Angus. Personligt synes jeg dog, at rejer og oksekød er bedst hver for sig.

De 2 folk, der er inviteret med fra NCR i Dundee, er vældig underholdende. Den ene fortæller en mængde gode historier og vi forsøger at få ham overbevist om, at skotterne snart skal over og køre i den rigtige side af vejen. "Det er jo kun jer og Sydafrikanerne, der kører i den venstre side", er der en der siger. Hertil svarer NCR-folkene: "Ja, de Sydafrikanere er kommet til fornuft!". Skotterne virker oprigtige, når de siger, at kontinentet kører i den gale side af vejen... Ikke engang Stigs spørgsmål: "Who's driving in the right side of the road?", hopper de på.

Turen tilbage til Edinburgh foregår rimeligt stille. Vi er så småt begyndt at lade op til dagens øvrige begivenheder.

Kl. 19 bliver vi atter hentet ved vores hotel af Dorthe og Stig. Dorthe har arrangeret en større bus med en guide ombord. Nu skal vi rundt og se lidt nærmere på Edinburgh. Flere ting går galt her! Guiden er norsk og interesserer sig mere for de lokale beboeres privatliv end for at underholde os

Det er blevet mørkt og dermed kan det være svært at se de flotte historiske bygninger. Til gengæld kan guiden nemmere se ind af folks vinduer

Et enkelt sted er chaufføren nødt til at foretage en katastrofeopbremsning, for at guiden kan se, hvem der skal til selskab i et bestemt hus.

Guidens monotome stemmeleje fik enten folk til at snakke lystigt, for at blive fri for at høre på hende - eller det modsatte: at falde i søvn ...men morsomt er det, at køre rundt 7 personer i en bus - med egen guide!

Turen slutter ved Edinburgh Castle, hvor vi er inviteret til middag - ikke på slottet forstås - men i en fin restaurant på vejen op til slottet. Jeg får serveret grillet gedeost til forret. Det smager rigtig godt - næsten ligesom Gammel Ole. Hovedretten virker mere ordinær for mit vedkommende: kylling. Det er svært at hamle op med det gode stykke oksekød, som vi har fået til frokost.

Efter middagen med udsøgte vine, går vi lidt rundt i byens natteliv. Med lidt besvær lykkes det at finde et ledigt bord - og efter over 24 timers tilstedeværelse i Skotland, lykkes det også at få en whisky.

Ud på de små timer går vi hjemad og undervejs tager vi afsked med Dorthe og Stig, der kun kan få ganske få timers søvn, før de skal flyve tilbage til Danmark.

På hotellet sender vi pigerne i seng. Vi skal nemlig lige se nærmere på, hvorfor hotellets bar endnu ikke er blevet lukket!

Lørdag den 16. oktober 1999 - Indkøb og besøg på Glenturret destilleriet

Formiddagen er udnævnt til shopping og eftermiddagen er dedikeret til et besøg på Skotlands ældste destilleri (påstår de da): Glenturret.

Vi spiser morgenmad sammen med Susanne og Sonny og napper så en dobbeldækker bus ind til centrum - en tur på ca. 10 minutter. Her skilles vores veje, så alle kan få tid til at kigge på de forretninger, som man har lyst til. Det er ikke så nemt, hvis man er i større flok.

Marie og jeg starter på byens rutebilstation. Vi skal nemlig have fat i et "Explorer Pass" til det nationale busnetværk. Dermed vil vi kunne spare nogle pund på vores nært forestående tur til Islay.

Vi kigger på forretning, hvor alle andre turister også kigger på forretning i Edinburgh: Princes Street. Vi får kigget lidt på whiskyflasker, tøj, turistbureau og overværer en demonstration i gaden. Hvad der bliver demonstreret for, ved vi ikke, men foran selve demonstrationen går et sækkepibeorkester, og de spiller ikke så dårligt endda.

Frokosten indtager vi i en boghandel, der reklamerer med byens bedste kaffe.

Klokken 14 er vi klar til at tage på destilleri. Susanne og Sonny er også klar. Det samme er Jens Ole. Han har sovet til kl. 11 men har dog nået at få handlet alligevel.

Afsted går det i den bil, som Stig havde lejet - og som Jens Ole har overtaget nu. Også Jens Ole har styr på at køre "i den forkerte side". Det går over stok og sten og på trods af dårlige vejkort, har vi ingen problemer med at finde frem til destilleriet Glenturret, der ligger i nærheden af byen Crieff. Netop som vi ankommer, starter en større gruppe på rundtur, anført af vores norske guide fra dagen i forvejen. Så vi har ikke travlt med at komme med. Heldigt for os, starter den næste guidede rundtur på destilleriet hurtigt og vi bliver en lille eksklusiv gruppe på 8. Vi føres en god tur rundt og kigger bl.a. ned i de store trækar, hvor whiskyen gærer - og lugter ad h. til.

Turen sluttes af med en smagning. Vi smager en 15-års, 18-års og 27-års whisky. Der er stor forskel i de 3 whiskyer men det er der sandelig også i prisen. Derefter smager vi en whiskylikør og den regner jeg egentlig med mere er Susannes og Maries smag. Det er det også, men de er sørme også faldet for whiskyen! Så lyt til et godt råd, hvis du vil have din whisky for dig selv: Inviter ikke konen med til Skotland!

På Glenturret destilleriet er der 4 mand beskæftiget med at producere whisky og 20-25 stykker til at drive souvenirforretning og restaurant. En noget underlig fordeling, der viser, at destilleriet er et af de, der ligger tættest på Skotlands hovedstad.

Turen tilbage til Edinburgh går meget godt, bortset fra, at vi kommer lidt forkert ind i byen - hvorved vi kommer til at køre noget rundt i omegnen af vores hotel. Men sådan kan det jo gå, når der sidder 5 i bilen, hvor den ene er klogere end den anden.

Energien er ved at være opbrugt men vi skal jo have noget aftensmad. Det bliver på et lille pizzeria, hvor maden viser sig at være helt i orden. Det viser sig, at selveste Sean Connery har været gæst på restauranten for nylig! Aftenen er overordentlig mild for årstiden. Vi kan faktisk gå hjem fra restauranten uden overtøj.

Efter en enkelt godnatøl i hotellets bar, er det tid at sige farvel til Susanne, Sonny og Jens Ole. Marie og jeg starter tidligt fra hotellet imorgen - inden de andre har fået øjnene op.

Søndag den 17. oktober 1999 - Edinburgh - Islay

Jeg starter med at sende et par "venlige" tanker til opfinderen af vækkeuret. Kl. 5:45 er det op. Egentlig har hotellet klaret problemet med at bestille vækning ganske snildt. Du kan selv bestemme, om vækningen skal bestilles via telefonen eller via tekst-tv. Ganske smart - og måske kan man bestille vækning på andre værelsers vegne?

Morgenmaden er klar kl. 6:30, vores taxa henter os på hotellet kl. 7:10 og bussen til Glasgow kører kl. 7:30. Der er sørme også andre, der er stået tidligt op, kan vi konstatere.

Vi sover det meste af turen til Glasgow. Her venter vi ikke ret længe, inden vi skal med næste bus, der kører til Kennacraig, hvor vi skal med færge til Islay. Denne bustur tager ca. 3 1/2 time. Så snart vi forlader Glasgow og kører vestpå, skifter landskabet karakter fra flade bakker til mere bjerglignende natur. Inden længe føler vi os henslængt til vores tur til Færøerne. Vi kører langs Loch Lomond og Loch Fyne - ja det meste af turen er der vand på den ene side og højere og højere bjerge på den anden side. I Inveraray gør bussen et holdt - ca. midt på vores rute - i 20 minutter. Vi kan lige nå at kigge op af byens handelsgade, hvor der bl.a. ligger en fornem whiskyforretning. Den kan vi jo have som backup, hvis vi ikke har fået købt os fattige inden hjemturen...

Bussen kører meget hurtigt på de små snoede veje, men chaufføren kender nok vejene som sin egen bukselomme, så vi tager det roligt.

Præcis til den tid, som vi på internettet hjemmefra havde planlagt turen ud fra, holdt vi i Kennacraig. Jeg havde læst på Internettet, at Kennacraig ikke er nogen by, blot et færgelege. Også det holdt stik.

Færgen viser sig at være pæn stor, så vi behøver vist ikke bekymre os om, at dårligt vejr skulle forhindre den i at sejle, når vi skal tilbage igen - ja vi har jo oplevelserne fra vores Thailandstur i erindring - hvor vi nær havde mistet vores fly tilbage til Danmark, fordi dårligt vejr forhindrede båden i at sejle os fra en ø, som vi opholdt os på.

Turen til Islay går hurtigt. En god pint øl og en cola hjælper til. Også skotterne har forstand på det med øl! En pint er, ligesom i England, en knap 0,6 liter øl - en fin størrelse til en tørstig mand! Og prisen er typisk billig. På færgen koster en pint god ale (udtales "ail") 2 pund. Det kunne man ikke engang købe en almindelig øl for på Storebæltsfærgen. (Jeg forstår godt, at de ikke eksisterer mere!)

Efterhånden som vi nærmer os øen Islay, kommer der gang i vores kikkert. Vi kan nemlig se destillerierne Ardbeg, Lagavulin og Laphroaig fra færgen, selv om vi sejler et pænt stykke fra kysten. Årsagen er, at kysten ud for destillerierne er meget klippefyldt.

Det er lidt specielt at forlade båden, efter den er lagt til. Nu er vi nemlig på egne ben og skal have fundet et sted at sove. Der er ikke bestilt noget hjemmefra. Vi når dog ikke så langt i byen Port Ellen, hvor færgen har lagt til, før det første skilt med "Bed and Breakfast" dukker op. Det ser noget ramponeret ud og vi vælger at gå lidt videre. I vores rejsebibel fra bogforlaget Lonely Planet, beskrives byen Port Ellen som noget ramponeret og "could do with a tidy up". Det holder helt stik. Hotel Islay er et godt eksempel. Det ligger nede ved havnen. Hotellet er lukket og bærer præg af, at have været lukket i flere år. Der er sat træ for vinduerne og selve bygningen ser noget faldefærdig ud. "Her skal vi nok heller ikke forvente at finde en seng at sove i", konstaterer jeg.

Lige ved hotellet ligger der et postkontor og det ser da ud til at fungere. Men da det er søndag, er postkontoret lukket. Vi går videre og møder en butik, der kunne være et turistkontor. Der hænger en del plakater i vinduet og en af dem bekendtgør, at kontoret er åbent hverdage fra kl. 11 - 12.

Mens vi står og kigger på dette vindue, er der en ældre dame, der spørger om vi leder efter en bed and breakfast. Ja, det må jo lyse ud af sådan et par turister med rygsæk på! Vi går med hende og det viser sig, at hun nok, sammen med hendes mand, ejer byens mest vedligeholdte bygning. De har et hyggeligt lille bed and breakfast i en bygning, der ligger ud mod vejen. Så bor de selv i et mindre hus inde bag ved. Jeg vil anslå parret til at være over 60 år, men det kan være svært at vurdere, for det barske vejr, som Islay er kendt for, kan også være hård ved øens beboere. Ihvertfald virker de meget søde, Michael og Christine i "Trout Fly Guest House", som deres hostel hedder. Vi får hele bygningen for os selv - ja, det er sandelig udenfor sæsonen.

Christine hører om vores planer på øen og hun tilbyder, at hendes mand kan køre os ud til et destilleri næste dag, hvis vi ønsker det.

Selv om man normalt kun får en seng og morgenmad på "bed and breakfast", tilbyder Michael og Christine også at lave aftensmad til os - mod betaling forstås. Der er ikke så mange chancer for, at få mad i byen, konstaterer de. På et fint menukort, kan vi vælge en forret, hovedret og en dessert. Prisen er ca. 130 kr. pr. person og det virker ikke skræmmende. Især ikke, da vi konstaterer, at vi skal gå over til købmanden og købe vin eller øl selv, for Michael og Christine har ingen bevilling til at sælge drikkevarer.

Efter at vi har pakket lidt ud, skal byen kigges lidt efter i sømmene. Det er hurtigt gjort. En tur langs havnen bringer os hurtigt til byens anden ende og tilbagevejen går ad små veje, der går parallelt med havnen. Der er en mærkelig stemning i byen. Vi kan lugte røg, der kommer ind over byen og vi kan høre legende børn i nærheden, men vi ser ikke rigtig nogle mennesker. Røgen blandes med en lugt at tjære, hvilket giver et meget specielt indtryk. Vi kigger ind i en af byens kirker. Den virker også meget slidt og forbavsende lidt vedligeholdt.

Michael er i køkkenet og han har en fin form for humor, konstaterer vi. Forretten idag består af friturestegte rejer med en lidt stærk smag. Hovedretten er hamburgerryg med grøntsager, bønner, kartofler og pommes frites. Inden desserten dukker Christine op med nogle varme pærer, som vi lige skal smage også.

Vores dessert er øens lokale ost, som vores rejsebibel roser. Det viser sig, at der følger en historie med osten, der skulle gøre mænd mere virile. Michael kommer med et lumsk smil på læben og præsenterer et rim, der beskriver ostens farer:

You highland women
I lmplore Upon my bended knee
Please do not eat one morsel more
Of that awful lslay Cheese.

No more the Tallies smack their lips
O'er mounds of macaroni.
They are not moved by fish and chips

It's lslay Cheese for Tony.

Vincenti Dopi - ninety two -
Well past all thoughts of fun.
Ate half a Pound and what'd he do,
But go and squeeze a nun.

The Pope has cried "Enough, Enough"
Away with this love potton.
The wild and wanton Islay stuff
That puts them In the notion.

I hanned the pill - a sinful curse -
I felt their morals soar.
And now there comes a thing far worse,
This menace from Bowmore.

Luigi Silli - eighty four -
And never termed a flirt.
Went tearing out his own back door
Chasing a mini skirt.

An old and shaking Genoese,
His pension was collecting.
Ate just one bite of Islay Cheese,
And now his wife's expecting.

He chews a chunk and softly sighs.
"How I love this glorlious cheesa"
Look up aloft and loudly cries.
Get up them stairs Teresa.

The old wife prays upon her knees
"0 Lord refrain his sallies",
And from this awful lslay Cheese.
Protect us poor old Tallies.

Af samme årsag er osten også mærket med et lille billede af fanden! Ja, jeg glemte helt at fortælle, hvor godt osten faktisk smager og senere på turen investerer vi i noget af den...

Efter middagen ser vi lidt tv i loungen men allerede kl. 21:15 er vi trætte nok til at gå i seng. Det er ihvertfald ikke mig, der "tager skade" af osten!

Mandag den 18. oktober 1999 - Whiskydagen

Jubii, så er dagen kommet, hvor vi skal besøge mit favorit whisky mærke!

Vi står op, så vi kan spise morgenmad kl. 8. Vores plan er, at gå turen til Laphroaig og Lagavulin. Vejret er perfekt: klar sol og ingen skyer. Vores vært, Michael, foreslår os at besøge destilleriet Ardbeg også, idet vi dér kan få kaffe og lidt at spise. Jeg kender ikke noget til deres whisky, men man skal vel lære noget nyt... Michael ringer til alle 3 destillerier og aftaler tid med dem, så vi ikke kommer helt uventet. Det vil de åbenbart - og meget forståeligt - gerne have, især her uden for turistsæsonen.

Morgenmaden består af (valgfrit) cornflakes, det vi kender som english breakfast: æg, bacon, pølser, tomat, ristet brød og kaffe/the samt juice. Et godt solidt måltid, som Michael småfløjtende går og tilbereder.

Snart er vi på turen. På trods af det gode vejr, er der en kold, stiv vind imod os ud af Port Ellen. Vi befinder os hurtigt på en lille vej med stengærder på begge sider af vejen - sikkert for at holde os mennesker ude fra dyrene - og ikke omvendt.

Det flotte vejr gør turen til en enestående oplevelse. På den ene side er der de flade bjergvidder, der leverer vand til alle destillerierne i området. På den anden side af vejen, går der får og græsser ud til havet og klipperne, der trods det fine vejr, vidner om barske vejrforhold.

Efter en god halv times gåtur er vi ved vejen, der fører ned til Laphroaig - et af turens højdepunkter (for mig). Bygningerne er placeret et par hundrede meter fra vejen helt nede ved vandet. Vi melder os i receptionen og snart er vi klar til en rundvisning, sammen med et amerikansk par. Den guidede tur er gratis. Vores guide er en ung pige, der desværre taler med en accent, der gør hende lidt svær at forstå. Marie og jeg er glade for, at vi har set et destilleri før og derfor ved en smule om processen bag whiskyproduktionen. Ellers havde vi nok ikke fået så meget ud af det.

Hun fortæller lidt om de tønder, der anvendes til lagring af whisky. Det er hovedsageligt amerikanske tønder, der har været anvendt til bourbon. En log i USA siger, at tønderne kun må anvendes 1 gang, og derfor sælges de i stor stil til Skotland, der bruger dem i whiskyproduktionen. Her anvendes de først til single malt og derefter til en gang blended whisky. Hun fortæller om "the friends of Laphroaig", der får tilsendt et certifikat. Når man besøger fabrikken, får man et ny certifikat, der viser, at man har været der. Som ven af huset får man tildelt et jordareal bag fabrikken, men tro endelig ikke at man er rig af den grund. Arealet er ca. en kvadratfod!

I et skab hænger der noget tøj til vennerne. Det er vist noget med, at man har ret til at deltage i produktionen, når man kommer.

På Laphroaig tilbereder man, som et af de eneste destillerier, en lille del (10-20 %) af det korn, som anvendes i produktionen. Resten tilberedes i Port Ellen efter fabrikkens specifikationer. Vi ser de store gulvarealer, hvor kornet ligger og tørrer. Kornet vendes manuelt med en speciel skovl. Derefter ryges kornet i en stor beholder, som vi også får lov at stikke hovedet ind i. En stor del af smagen i Laphroaig er netop den meget røgede smag, som stammer fra denne rygning af kornet. En smagsprøve på kornet, afslører dette til fulde.

Herefter vises vi ned til ildstedet, der sørger for røgen. Det er tørv, der brændes. Tørven leveres fra arealer mellem Port Ellen og Bowmore på øens sydlige side.

Når kornet er tør og røget, skal det males. Det foregår i en gammel kværn, der larmer fælt, når den kører.

Det malede korn sendes herefter ind i store zinkbeholdere (ja, der røg lidt af min illusion om et hyggeligt lille destilleri med trækar), hvor der tilsættes vand. Målet er at skille sukkeret fra kornet.

Efter et par ture med vand og tilsat gær og en masse ventetid, har vi en masse med en alkoholprocent på ca. 8 %. Vi er nu klar til destillering, der sker i store kobberbeholdere. Destilleringen sker i 2 omgange. Første gang opnås en styrke på ca. 20 % og efter anden destillering, er vi oppe på ca. 65 % alkohol. Efter hver destillering, er det kun ca. 20 %, der går videre til næste "runde". De sidste 80 % er for dårlige og sendes tilbage og tages med en ekstra omgang.

Efter at have set destillerihallen, er der ikke så meget mere at se. I tappehallen bliver kun ca. 10 % tappet på fade til opbevaring i haller ved fabrikken. De øvrige 90 % sendes til fastlandet i tankvogne, hvor det lagres. Efter 10 år blandes det hele og tappes på flasker - og voila: så har jeg min flaske Laphroaig!

Efter rundturen bydes på en dram - en 10 års Laphroaig (selvfølgelig!). Der er mulighed for at købe diverse souvenirs. Jeg investerer i en 15 års Laphroaig - sådan en har jeg ikke set og smagt før. Derudover bliver det også til en video og en bog om Laphroaig. Egentlig ville jeg gerne have en karaffel med Laphroaig, men sådan en har de ikke.

En anelse kede af, at guiden var så svær at forstå, forlader vi destilleriet - trods alt en oplevelse rigere. Næste destilleri venter hos Lagavulin. Undervejs bliver der dog tid til at plukke lidt brombær i vejsiden.

Gennem et kuperet terræn går det rundt om en pynt til den næste bugt, hvor Lagavulin har til huse. Ligesom Laphroaig er Lagavulins bygninger store og hvidkalkede. I receptionen mødes vi af en ældre, meget venlig dame, der til vores glæde taler uden nævneværdig accent.

Rundturen koster her 2 pund. Hvis du køber noget efter turen, har du automatisk 2 punds rabat. På denne tur er vi ledsaget af en meget behagelig fyr, der viser sig at være fra Tyskland. Stemningen på Lagavulin er noget mere varm, hvilket guiden sandelig også medvirker til.

Tilberedning af kornet sker på fabrikken i Port Ellen efter Lagavulins specifikationer, fortæller hun. Kornkværnen ligner Laphroaigs. En gammel svend, hvor male-rullerne er udskiftet fra træ til jern.

Den første behandling af kornet sker også her i ståltanke, der styres af computere, som guiden glædeligt viser frem. På skærmen kan vi se en grafisk fremstilling af tankene. Computerstyringen har gjort processen noget hurtigere, beretter hun.

2. del af processen, hvor gæren tilsættes, foregår i store trætanke (heldigvis!) og vi får lov at stikke hovedet ned i tankene, der er 5 - 6 meter høje. Vædsken lugter som øl under produktion - og hvad skal jeg sige? Det lugter ikke af færdig whisky!

Derefter ser vi destilleriapparaterne, som Lagavulin har 4 af. Også her er processen delt i 2 destilleringer. Den ca. 70 % stærke whisky opbevares i en træbeholder, indtil det er klar til at blive hældt på tønde.

I tappehallen arbejdes der med at rulle tønder frem til aftapning. Vi får lov at stikke en finger ned i en fuld tønde, for at smage det færdige produkt. Det smager ikke af whisky overhovedet! Man må altså konstatere, at tønderne sætter sit præg på den endelige smag. Selve tapningen sker på ca. et minut for en 225 liters tønde. Tappehanen stopper automatisk, når tønden er fuld. Store træpropper hamres i tønden, der dermed er klar til opbevaring i hallerne ved fabrikken. 16 år senere hedder det Lagavulin på flasken!

Den guidede tur sluttes af i et hyggeligt lokale, hvor vi bydes på en Lagavulin. Guiden har god tid til at snakke med tyskeren og os, mens vi nyder vores dram. På tyskerens spørgsmål kan vi dømme, at han ikke er helt grøn på området!

Lagavulin sælges i dagligdagen som 16 års whisky. Vi drister os til at købe en speciel udgave, der ud over 16 år på fade også har ligget en tid på sherryfade - hvor længe er en hemmelighed. Det er ifølge guiden kun direktøren, der ved, hvor længe det er.

Der er god tid til at gå til det næste destilleri, Ardbeg. På den anden side af Ardbeg, skulle der ifølge vores vært Michael være sæler at se på klipper tæt på kysten. Dem vil vi selvfølgelig gerne se men må i første omgang opgive at finde dem.

Udenfor Ardbeg destilleriets kombinerede souvenirshop/café/reception kan vi nyde solen i et par whiskytønder, der er lavet om til stole.

På denne sidste rundtur, der iøvrigt også er gratis, er vi alene med en smilende ung pige. Vi får den korte version, da hun hører, at vi allerede har besøgt Laphroaig og Lagavulin. Hun fortæller bl.a. at destilleriet Ardbeg har været lukket fra 1980 - 1989. Efter opstarten i 1990 trænger destilleriet meget til en kærlig hånd og det forsøger man at gøre noget ved nu. Sidste år har produktionen været lukket i 8 måneder, for at få skiftet essentielle dele ud af produktionsapparatet og en tilsvarende lukning forventes gennemført i år.

Produktionen er normalt 1.200.000 liter whisky. Sidste år blev det, på grund af lukningen, kun til det halve. I år forventer Ardbeg at producere 800.000 liter. Til sammenligning oplyser guiden, at der produceres omkring 2.000.000 liter whisky hos både Laprhoaig og Lagavulin.

Ardbeg får også korn fra malteriet i Port Ellen. Selve forbehandlingen inden destilleringen foregår i 8 - 10 stk. store træfade i stil med dem, som vi så hos Lagavulin. Det bliver til et kort kig på Ardbegs 2 destilleriapparater inden turen slutter lidt hurtigt. Det er nok fordi talen faldt på sælerne nord for Ardbeg. Guiden har nemlig tilbudt, at køre os ud til sælerne, og det har vi takket ja til.

Inden vi forlader destilleriet, forsyner vi os også her med en whisky. Det bliver til en 17-års udgave af Ardbeg - og det kan faktisk gå hen og blive en sjældenhed, idet destilleriet forventer at udbyde 10-års whiskyer fra næste år, når de første fade fra efter lukningen (1980-89) bliver klar. Dermed vil det være slut med 17-års flaskerne.

Den venlige guide låner managerens bil og kører os en god kilometer langs kysten nord på. Her kan vi ganske rigtigt se sælerne ligge og sole sig på klipperne. Vores lille kikkert kommer godt i brug, mens vi studerer sælerne - sammen med en ivrig fotograf, der øjensynligt har bedre fotoudstyr end os.

Nu kunne vi godt gå tilbage til Port Ellen, men vi er lidt trætte af alt den vandren. Så alternativ plan A træder i kraft: Fra flere sider har vi hørt, at der afgår en bus fra Ardbeg destilleriet kl. 16 og den har vi tænkt os at køre med tilbage til Port Ellen. På trods af, at Lonely Planet fraråder os at "tolke" øens busplaner, så dukker der sørme en gammel spand af en bus op. Marie kan på busplanen regne ud, at vi endda kan tage bussen videre til Bowmore, der ligger mid på øens sydlige ende - ca. 20 km. fra Port Ellen. Det gør vi så...

Turen mellem Port Ellen og Bowmore viser sig at være lidt ensformigt. Forbi det store malteri i Port Ellen og ud af en stort set lige vej til Bowmore. Den eneste afveksling på turen er næsten øens lufthavn. Mod nord kan vi se Islays og Juras (naboøen) bjerge og i området omkring vejen er der et stort tørvområde.

I Bowmore, der også har et destilleri, kan vi nå at besøge øens største supermarked, hvor vi køber lidt af øens lokale ost. Vi løber ind i et par danskere, der er på øen i egen bil. Det er lidt svært at køre i modsatte side, konstaterer de.

Med bussen tilbage til Port Ellen, hvor vi sætter os ind i loungen på vores hostel, for at se lidt tv. Klokken er 18 og vi har først bestilt middag kl. 19, så der er jo god tid. Præcis kl. 19 entrerer vi spisestuen, der har 4 borde. På væggene i det lille lokale hænger der plakater fra øens attraktioner - bl.a. fra hovedparten af øens destillerier.

"I kommer for sent", siger Christine. Vi er ikke enige, for vi har på dagens spiseseddel også skrevet på, at vi gerne vil spise kl. 19 - vi er faktisk lidt stolte af vores punktlighed! Hun flyver ud i køkkenet til Michael, der har travlt med at lave mad, for at finde vores seddel. Så får Michael ellers læst og påskrevet, fordi han ikke har læst vores seddel ordentligt. Christine giver ham hele armen!

Vi er ikke alene på hostellet mere. En gruppe franskmænd har indtaget vores stambord i midten og ved det sidste af de 3 borde sidder yderligere et par franskmænd. Vi bænker os ved det bord, der er tiltænkt os og de 4 franske herrer tilbyder os og vores værter rødvin. De taler dårlig engelsk, men Christine klarer sig, såvidt vi kan høre, godt med en smule fransk.

Vores middag består af dagens suppe med grøntsager og lidt bacon. Det er en perfekt ret efter en halvkølig dag. Og så smager den ovenikøbet rigtig godt! Til hovedret har vi valgt en fisketallerken, idet vi har hørt så meget om, at øen er kendt for sine fiskeretter. Men Michael er god ven med en friturегryde, så det ender med en flok friturestegte fiskestykker, som ligesågodt kunne være hentet i supermarkedets fryser.

Franskmændene får hældt noget rødvin ned og bliver i rigtig godt humør. Efter maden siger jeg til Michael, at vi vil gå på pub crawling. Det skulle være til at overkomme i Port Ellen, idet der kun er en enkelt. En sjov lille sag, der er delt i 3 lokaler. I et lokale spilles der billard, det midterste lokale er selve baren og i et ekstra lokale kværner en fodboldkamp ud af tv'et (uden tilskuere). Til gengæld er der ild i pejsen, så her bænker vi os med en øl og en af øens whiskyer, som vi endnu ikke har smagt.

En af de lokale beboere giver os et hint: at bestille en blandet ø-whisky med et specielt navn i baren. Den er ikke tilgængelig i forretningerne og sælges kun i pubber på øen. Den smager lige så godt som de dyre "turist-whiskyer" og koster kun lidt i forhold til.

Jeg har dog ikke lyst til meget mere, så vi bestemmer os for at liste hjem igen. Vi siger farvel til de 4 franskmænd, der også er taget på pub crawling.

Kl. 21:30 er der sengetid for os. Ja, det er tidligt, men vi har jo været meget ude i frisk luft og fået en masse god motion idag!

Ved 2-tiden vækkes jeg af en støjende mandsperson. Det lyder som en vægter, der render rundt i gaderne, for at bekendtgøre et eller andet. Men det viser sig såmænd blot at være vores franske venner, der har lukket og slukket i pubben. Godt berusede får de lempet hinanden i seng og der bliver fred igen.

Tirsdag den 19. oktober 1999 - Islay - Edinburgh

Ja, så må vi se i øjnene, at hjemturen skal begynde. Øv-bøv!

Vi tager afsked med Christine og Michael, som vi nok aldrig får at se igen - og en flok franskmænd, der har "kænguroer" på taget!

Vi når lige at poste lidt, inden det går mod færgen og retur til fastlandet.

Solen skinner og lyser de hvide bygninger op på de 3 destillerier, da vi forlader øen. Marie sover lidt og jeg tager vemodigt afsked med øen. Det var et dejligt sted. Jeg kunne sagtens have brugt 1 uge dér. Vi må jo nok se i øjnene, at det er lidt for "langt ude", til vi kommer på besøg igen.

Sejlturen er flot i det smukke vejr. I samme øjeblik vi ankommer til færgeleget i Kennacraig, bliver det dog overskyet. Bussen venter pænt på os og snart går det mod Glasgow igen.
Det går bedre med at holde os vågen på busturen denne gang. Fortjenesten er en helt formidabel natur, at se på hele vejen til Glasgow.

Der bliver atter et stop i Inveraray på et kvarter. Her kan vi lige nå at bruge lidt penge, inden bussen fortsætter.

Efter 3 1/2 times bustur er vi atter i Glasgow, hvor vi kan konstatere, at der er forskel på søndag morgen (hvor vi var her sidst) og så en hverdag i myldretiden. Heldigvis går der busser til Edinburgh hvert 20. minut i myldretiden, så vi er "hjemme" i Edinburgh igen med kun lidt forsinkelse i forhold til vores plan.

Jeg siger "hjemme" om Edinburgh men hvad er et hjem uden en seng? - for sådan en skal vi også have fundet her!

På rutebilstationen er der en stor reklame for et hostel, der er meget tæt på stationen. Det er selvfølgelig fristende at forsøge sig dér, men det fortrød vi. Det var på 5. sal - tænk på alt vores oppakning. Da vi endelig nåede derop, var der ikke flere dobbeltværelser. Kun sovesale med 8 senge i hver. Ud fra malingen på væggen (rent graffiti) og de unge mennesker omkring os, besluttede vi os hurtigt for, at finde et andet sted. Jeg skulle ikke nyde noget af, at ligge på en sovesal og være bange for, at nogen tømte min værdifulde ladning af whisky, mens jeg sov!

Vi har talt om at gå i teater i aften, for i Edinburgh spiller London-opsætningen af "The Phantom of The Opera" i øjeblikket. Måske kan vi finde noget overnatning i nærheden af teatret, så vi går den vej. Efter en halv times vandren med oppakning, kan vi godt mærke, at tolerancetærsklen falder og vi bliver mere tilbøjelig til at betale mere for et sted for natten.

Til alt held lykkes det at finde et hostel, hvor prisen er fornuftig: 20 pund (ca. 220 kr. pr. person) - incl. morgenmad. Det er ca. 1/4 af, hvad vores hotel i Edinburgh kostede - og det var endda uden morgenmad. Vores værelse er stort og der er både en dobbeltseng og en enkelt seng. Så kan Marie jo få enkeltsengen, hvis hun ikke opfører sig ordentligt! Værelset har også tv, bad og et rundt spisebord. Pæn kvalitet og en rar værtinde, konstaterer vi.

Klokken er 18:30 og da musicalen starter kl. 19:30, er det for sent at få noget at spise inden. Vi går tilbage til teatret, som vi har passeret i vores søgen efter en overnatningsmulighed. Teatret hedder Edinburgh Playhouse og det er et flot, gammelt teater. Musicalen er flot opsat. Der er ikke sparet på noget. Det lykkes ikke engang at falde i søvn for nogen af os, selv om der er opera-lignende passager i musicallen.

Efter forestillingen kaster vi os ud af teatret og over på den anden side af vejen til et pizzeria. Det går lynhurtigt med at servere en pizza og en omgang spaghetti Carbonara.

Det bliver ikke midnat, før vi er i seng på Annandale Guesthouse, hvor vi bor. Vi er trætte og godt mætte efter den begivenhedsrige dag.

Onsdag den 20. oktober 1999 - De sidste indkøb og hjemad igen

Morgenmaden serveres på værelset. Det virker lidt associalt, men så kan vi hygge os alene 2.

Formiddagen er til de sidste indkøb. Marie har forelsket sig i en kjole og jeg har planer om at købe en whiskykaraffel, så min Laphroaig kan komme frem fra skabet! Det bliver imidlertid kun til Maries kjole, inden vi henter vores efterladte bagage hos Annandale Guesthouse og tager en taxi til lufthavnen.

Når man tænker på, hvor mange afgange, der egentlig kan stå på afgangshallens 2 monitorer, så er det træls at konstatere, at det eneste fly, der er forsinket, det er VORES!

Nå, så er der jo ekstra tid til at kigge på butikkerne med toldfrit salg. Jeg opdager hurtigt, at alle, de whiskyer, som jeg har købt på Islay, kan købes her til samme pris. Den eneste forskel er, at jeg har kun købt 70 cl. Her får du en hel liter! Ja, så kan man blive mere sur! Dog kun indtil en meget venlig dame spørger mig, hvor jeg skal flyve hen. Da jeg siger København, konstaterer hun, at så kan jeg ikke handle de toldfrie varer men henvises til en lille del af forretningen, der er forbeholdt ALLE passagerer. De toldfrie varer kan kun købes, hvis du rejser udenfor EU, siger hun. Jeg bliver straks glad igen...

I flyveren er vi klar til kampen mod personalet. Vi sidder nemlig stadig på de billige pladser, men vi har ikke til sinds at lade os spise af med ingenting at drikke og spise! Maden er mere elendig end på udturen. Til gengæld har vi fået gaflet et par flasker vin og et par whiskyer til os, så vi klarer os.

I Kastrup er de hurtige med bagageudleveringen, så vi hurtigt kan komme med et tog ind på Hovedbanegården. Flyforsinkelsen gør, at vi først kommer med et tog en time senere end planlagt fra Hovedbanegården. Til gengæld får vi selskab af en meget talende pige fra Århus, der er inden for rejsebranchen. Alt den snakken gør turen meget kortere og kl. 23:30 er vi atter hjemme i vante rammer på Rønnebækgårdsvej.

Foran ligger så arbejdet med at få skrevet en dagbog fra turen og sorteret billeder og.... H. C. Andersen sagde "At rejse er at leve!" - hvor har han dog ret!

Paris 2000

Prolog

Ja, hvad skal drive en inkarneret London fan som mig til Paris? Jeg har ikke så meget til overs for de arrogante franskmænd, der ikke gider tale med deres gæster, hvis man ikke kan deres sprog!

Nå, men vi fik et godt tilbud fra nogle venner om at komme med på en 4 dages bustur til godt 1200 kr. Det lød da rimeligt nok, når det nu var med hotelovernatning og en sejltur på Seinen. Marie fik mig overtalt sammen med et par af vores venner. Maries forældre ville godt tage sig af Lasse og Vibe, mens vi var afsted, så der var ikke så mange undskyldninger mere.

Torsdag den 6. april 2000

Afsted med bussen fra Blåvandshug Turistfart gik det i godt humør. Ved Bremen blev bussen lavet om til regulær sovebus, så vi kunne sove os resten af vejen til Paris. Det er altså ikke nogen komfortabel rejsemåde, skal jeg lige hilse at sige. Sovepladserne er ikke lige designet til en gennemsnitsdanskers længde, så jeg måtte ligge med bøjede ben hele vejen. Det har knæene ikke særlig godt af. Samtidig måtte jeg ligge og nikke skaller med ham, der lå i forlængelse af mig. Lysene på Belgiens motorveje er ikke det mest spændende bekendskab, man kan ønske sig, når man ved, at der forude venter et par hårde oplevelsesdage i Paris. Men vi kom da alle igennem natten og grinte af oplevelserne.

Fredag den 7. april 2000

Morgenmaden blev indtaget på en rasteplads et par timers kørsel før Paris og så var vi klar! Først skulle vi på en rundtur i byen. En glimrende måde at få et overblik. Paris er ligesom London en meget stor by, som man ikke kan opleve på 2 dage eller en uge. Der skal mange rejser til, før man kan sige, at man har set en stor del af byen.

Vejret var perfekt. Strålende solskin fra en skyfri himmel og temperaturen var lige en anelse højere end i Danmark. Hen på eftermiddagen havde vi set de fleste store attraktioner - uden dog

at stifte nærmere bekendtskab med dem - eneste undtagelse var den ny Triumfbue, som vi kunne komme op i. De øvrige måtte vi selv klare senere.

Vi blev booket ind på hotel Rund du Point (eller noget i den stil). Hotellet lå tæt ved en endestation til Metroen, så selv om det var langt fra centrum, så var centrum trods alt kun et kvarters tid borte. Hotelstandarden var fornuftig, når man tænker på,. at stedet kun skal bruges til overnatning.

Så var der tid til planlægningsmøde over en kold fadøl på nærmeste bar. Det er jo til at komme over sådan en planlægning, når aftenen er besat af et fælles festmåltid og dagen i morgen er bundet af en sejltur på Seinen kl. 20.

Eiffel tårnet var det eneste jeg havde på programmet. Det ville jeg se - og op i. Derudover havde både Marie og vores venner Hans og Gitte et par planer.

Efter lidt osen rundt i kvarteret, gik det tilbage til hotellet og lidt afslapning, inden aftenens festmiddag. Vi kørte i fælles trop til en meget speciel restaurant, der umiddelbart så meget lille ud. Men efterhånden som vi bevægede os ind i restaurantens lokaler, gik det op for os, at den var mega-stor. Vi passerede det ene lille hyggelige lokale efter det andet og endte til sidst nede i en kælder i et lokale, som vi næsten havde for os selv. Menuen var vældig festlig. På bordene var der placeret en "salatskål" i form af en stor flettet kurv fyldt med mange forskellige grøntsager som gulerødder, tomater, kogte æg, radiser osv. Det hele var frisk og lige til at pille/skære. Dertil frisk brød. Vi kunne derefter hente pølser og andre spændende grøntsager. Herefter skulle vi bestille kød og vi kunne vælge mellem spyd eller steaks af lammekød eller entrecote.

Vinen af mærket ad libitum hentede vi selv ved store tønder. Det smagte ganske godt og vi passede behørigt på ikke at drikke for meget af det, for det kunne jo spolere morgendagens oplevelser!

Så var der ostebord med et væld af spændende oste og til slut stod den på dessert i form af en chokolademousse. Mætte og veltilpasse væltede vi mod Metroen tilbage til hotellet, hvor vi faldt i søvn inden vi ramte hovedpuderne!

Lørdag den 8. april 2000

Lørdag morgen var vi så desperate efter at opleve byen at vi absolut ikke kunne vente på, at vores bus vågnede. Vi stod op før alle de andre og efter et lille morgenmåltid med stærk kaffe og et stykke flutes med smør og syltetøj, gik det med Metroen mod centrum. Det er fantastisk, så effektivt man kan bevæge sig i Metroen. Systemet er let at finde ud af og det går stærkt. Prisen for en enkelt billet er 8 franc og for 10 enkelte billetter 55 franc - altså penge at spare!

Igen i dag var vejret perfekt og det skulle senere vise sig at blive så varmt, at vi kunne gå i t-shirts. Dagens program bød først på Hotel de Invalides, et stort og flot slotsagtig bygningskompleks

(som jeg ikke helt ved, hvad bliver brugt til). Vi gik derefter videre til Eiffeltårnet. Undervejs måtte vi lige have en afstikker, fordi der dukkede en lille gade op med mange boder. Eiffeltårnet!

Et enestående bygningsværk fra 1899, hvor det blev opført til en verdensudstilling. På afstand ser det stor ud og jo tættere på man kommer, desto mere fantastisk bliver bygningen. Når man står nede under tårnet, er der vel omkring 80-100 meter mellem de 4 fødder. Hans og jeg besluttede at gå så langt op af trapper, som det er muligt. På vejen op, består tårnet af 3 platforme. Man kan gå ca. halvvejs op i tårnet til den midterste platform. Der er ca. 1000 trin op til platform 2. Vi holdt et fornuftigt tempo og var snart oppe. Vi gættede på, at pigerne ikke var nået gennem køen ved elevatorerne, så vi fortsatte ufortrødent mod elevatorerne, der skulle bringe os videre opad - dog efter at vi havde nydt den fabelagtige udsigt af Paris i denne forholdsvis klare forårsdag. Der var en længere kø ved elevatorerne men det gik forholdsvis hurtigt og vi blev undervejs underholdt med mange sjove historier om tårnet. Bl.a. om ham, der formåede at sælge tårnet til en skrothandler med hjælp af falske papirer.

Efter ca. 20 minutter var vi henne ved elevatorerne. Men ak, vores billetter duede ikke til elevatoren og en af disse arrogante franskmænd viftede os til siden - uden at forklare os hvad problemet var, pegede han på en dør, som ville bringe os ud af køen og tilbage på platform 2. Vi listede lidt tilbage i køen og forsøgte en gang til. Endnu engang pegede han blot på døren og sagde et eller andet på fransk. Vi prøvede at spørge ham på engelsk, hvad vi skulle gøre men der var ikke meget svar. Nå, så måtte vi ud af døren. Det dumme svin! Her havde vi stået i 20 minutter. Vi følte os noget forurettede - indtil vi udenfor døren fandt en billetautomat, hvor vi kunne købe den fordømte billet. Vi havde ellers ledt efter sådan en automat og jeg forsøgte ihærdigt at forklare Hans, at det var Eiffeltårnet, der var galt på den, når VI ikke kunne finde automaten - det var absolut ikke OS!

Vi tog chancen og smuttede ind gennem den dør, vi var blevet sendt ud af. Det lykkedes og vi undgik dermed køen igen. Straks efter var vi på vej i elevatoren det sidste stykke op i Eiffeltårnet, hvor der ventede os en fantastisk udsigt - især hvis man kan overvinde højdeskrækken og bevæge sig den sidste etage op og ud i fri luft. Der er langt ned og menneskene nede på jorden virker meget små, skulle jeg hilse at sige.

Ned med elevatorerne igen og så ned af trapperne til jorden, hvor vi skulle mødes med pigerne igen. Ventetiden blev fordrevet ved at kigge på de mange mennesker, og en mængde sælgere, der solgte meget åndssvagt tingel-tangel - nå ja, og så et par kolde fadøl. Det tog nemlig en times tid, inden både Gitte og Marie nåede ned igen. Gitte klarede sig op på 2. platform mens Marie - trods sin højdeskræk - tog helt til tops!

Efter Eiffeltårnet gik det med Metro til Notre Dame, hvor vi i latinerkvarteret fandt en lille asiatisk restaurant med lækkert thailandsk mad. Det var helt sjovt at gå rundt i latinerkvarteret, hvor der ligger rigtig mange restauranter og lige som i Tyrkiet, står der folk udenfor hver eneste restaurant og forsøger, at kapre nogle gæster til netop deres restaurant.

Mætte og veltilpasse gik det med Metro til Sacré Cæur, en helt hvid kirke, der ligger på en høj. Foran Sacré Cæur, der var under ombygning, var der fyldt med mange mennesker, der nød det gode vejr. Tæt ved Sacré Cæur fandt vi pladsen, hvor mange portrætmalere sad. Her var der helt tæt af mennesker og det var til tider svært at komme så tæt på kunstnerne, at man kunne se deres arbejder. Efter en tur rundt på den forholdsvis lille plads, gik vi ind på en fortovsrestaurant, fandt en god plads med udsigt direkte til "malerpladsen". Vi skulle hurtigt erfare, at sådan en plads tager man ikke gratis! Vi fik 4 colaer og prisen herfor var 160 franc! - eller mere end 40 kr. stykket! Det var nogle emsige tjenere, kunne vi se. Så snart gæsterne var færdige med det mad og drikke, de havde fået, blev de pænt bedt om at forlade bordet!

Efter det lille hvil gik det tilbage til Metroen, hvor Gitte og Hans valgte at tage et tog ud til en kirkegård, hvor Ian Morrisons gravsted skulle være. Marie og jeg valgte at ose i Les Halles, et større underjordisk indkøbscenter i 5 etager. Efter lidt indkøb og vaden rundt, fandt vi Les Halles lidt uoverskuelig, så vi valgte at begive os mod Seinen, hvor vi skulle møde resten af rejseselskabet. Det var en længere tur på et par timer og vi var godt brugte, da vi nåede bestemmelsesstedet.

Her ankom Gitte og Hans. De havde siddet og hygget sig på en fortovsrestaurant, mens vi oksede gennem gaderne.

Resten af selskabet ankom og snart sad vi ombord på dækket af en stor turist-båd med udsigt til de mange bygninger, der ligger helt ned til floden. Sejlturen startede kl. 21, hvor det var blevet mørkt. Mens vi lagde fra kaj, kunne vi se et flot blinkende lyshav på Eiffeltårnet. Det skulle vise sig at blive gentaget igen kl. 22, netop som vi passerede det på vej mod kajen - efter vi i den lidt kølige aften havde set mange flotte bygninger - alle belyst af kraftige projektører fra båden. Hver gang vi passerede en bro, stod der folk på broen og vinkede til os.

Nu var det tid for noget aftensmad og latinerkvarteret trak igen med sine mange restauranter. Vores bus satte os af ved Notre Dame og vi kvitterede med en bølge, så de forbipasserende troede vi ikke var rigtig kloge!

Vi var for trætte til at være særlig kritiske og valgte desværre forkert restaurant! Det viste sig at være en nordafrikansk restaurant, hvor 3/4 af menukortet bestod af couscous. Det er ikke min hofret og når jeg skal betale for det, vil jeg også have noget jeg kan li'! Vi valgte alle en pebersteak af entrecoté men det lille stykke kød var sejt og senet. Vinen var fornuftig (fra Algeriet). Klokken nærmede sig midnat, da vi var færdig med at spise. Sidste tog afgår fra endestationerne kl. 00:30, så hvis vi ville nå at bruge vores sidste Metro-billetter, måtte vi hellere komme hjemad.

Søndag den 9. april 2000

Morgenvækning kl. 6:15! Morgenmaden blev serveret kl. 6:50 og kl. 7:15 var det bus-pakketid. Kl. præcis 7:30 trillede vi fra hotellet. Snart var vi ude på ringvejen omkring Paris og så var det jo bare derudaf! Det kan forekomme som en dyster udsigt, at skulle tilbringe en hel dag i bussen tilbage til Danmark, men det viste sig at være en glimrende måde at konsumere de sidste par

dages intense oplevelser. Lidt hyggesnak, et par stop ved tyske motorvejscafeterier, lidt småsoven og et par film - og pludselig var vi i Fredericia igen - kl. 22.

Epilog

Det har været en kompakt måde at holde ferie på men en glimrende måde at opleve en storby. Der er så mange tilbud og det er fint nok at se nogle af dem i et spækket program, der er omgivet af en længere busrejse, hvor der er tid til at absorbere oplevelserne.

Jeg tror ikke, at de elendige sovepladser i bussen kunne afholde mig fra at prøve det igen en anden gang. Hans og jeg lovede os selv, at næste år skulle vi vise Gitte og Marie London!

Blåvandshug Turistfart

Det var en fornøjelse at rejse med dette bureau. Jeg ved ikke, hvor de havde fundet guiden henne. Det var en ung fyr, der åbenbart ikke fungerede som guide mere men var i gang med at læse. Men Mads, som han hed, var en frisk og energisk ung fyr, der sørgede for at beværte os efter alle kunstens regler med kaffe, øl, sodavand, Gl. Dansk samt varme toast og pizza'er. Undervejs fik vi en masse sjove små-historier og i Paris øste han af en eminent viden om byen.

Jeg vil ikke tøve med at anbefale dette alternativ til de store rejsebureauer. Vi følte os virkelig som et stort rejseselskab her!

Tyskland 2000 (Verdensudstilling i Hannover)

Vi havde gode minder fra Expo 1992 i Sevilla, så da verdensudstillingen meldte sin ankomst i Hannover, gjorde vi det samme.

Denne gang var vi dog blevet så luksuriøse, at vi havde booket et værelse ikke så langt fra udstillingen. Det fungerede fint og vi kom rundt og så det meste af udstillingen, der på en eller anden måde ikke virkede helt så overdådig, som i Sevilla. Måske var vi blot blevet mere "erfarne".

Vi var på udstillingen få dage før den lukkede og den sidste dag besøgte vi en pavillon for bl.a. Uzbekistan. Her fandt Marie den seng, som hun længe havde drømt om skulle være det centrale møbel i stuen. En familieseng lavet i hårdt træ med flotte udskæringer.

Det var vores held, at udstillingen var tæt på at skulle lukke, for vi kunne købe sengen med hjem. Prisen blev fastsat til 2.100 mark (omkring 9.000 kr.) og det var utvivlsomt et godt køb. Vi havde lidt bøvl med at få lov at hæve så mange penge. Pengeautomaterne havde et limit, så vi måtte forlade udstillingsområdet og jagte en bank, før det lykkedes.

Næste problem var, hvordan vi fik sengen transporteret hjem. Uzbekeren, der havde solgt os sengen, hjalp os med at få skilt sengen af i 4 dele og transporteret den ud til bilen. Vi kørte i en

Ford Sierra stationcar og heri lå alt vores oppakning. Det blev tømt ud på parkeringspladsen, så sengen kunne komme ind først. Til alt held kunne den lige nøjagtig være i bilen. Der var ikke en centimeter til overs!

Norge 2000 (jul i Vrådal)

Prolog

I år skulle julen være utraditionel! Vi havde valgt at tage til Norge, for at holde en afslappende juleferie sammen med et par venner fra Kolding, Gitte og Hans.

Inden vi tog afsted, var vi blevet advaret om, at Norge er et meget dyrt land at besøge for danskere. Jeg troede ikke helt på, at det kunne være så galt og undrede mig over, at vi skulle købe alt ind og medbringe det hjemmefra. Jeg mente, at det trods alt ikke var noget uland, vi kom til! Men prismæssigt måtte jeg sande, at det holder hårdt for.

Så vi slæbte brød, sukker, mel, gær, kaffe, pålæg osv. osv. med derop. Bilen var fyldt til bristepunktet. Heldigvis kunne vores julegaver ligge i Hans og Gittes bil. Ellers var jeg bange for, at vi var nødt til at rykke gaveshowet frem til den 20. december, hvilket ungerne sikkert ikke havde haft noget imod!

Inden vi tog afsted, var vi også blevet rådet til at smøre madpakker til færgeturen, da der var meget lidt plads på færgerne til Norge og at maden var meget dyrt. Her må jeg sige, at Color-Lines færge mellem Hirtshals og Kristiansand, Christian d. 4., var meget fin indrettet. Masser af plads -

og i vores tilfælde - få passagerer. Maden ombord viste sig at koste det samme, som på en dansk restaurant.

Torsdag den 21. december 2000

Gitte og Hans kom med rundstykkerne. Bilerne var pakket til bristepunktet.
Turen til Hirtshals gik smertefrit og vi kunne nå at finde noget at spise på en kinesisk restaurant, inden vi checkede ind på færgen.

Selve sejlturen kunne ikke være bedre. Der var næsten blank hav og en flot solnedgang. Det må være unormalt for denne årstid, men det var især Gitte glad for, for hun frygtede sejlturen. Der var ikke særlig mange med på turen, så der var god plads ombord. I agterstævnens pub/dansested var der optræden med levende orkester og auktion over varer fra den toldfri butik.

Da vi ankom til Kristiansand kl. 18:15, var det blevet mørkt. Selv om vi ikke havde nævneværdigt ekstra med, var vi lidt spændte på tolden. Vi havde hørt, at de kan være meget strikse her. Det viste sig, at det kun var tyskere og hollændere, der blev vinket ind til nærmere undersøgelser. Vi blev blot vinket forbi.

Så gik det mod Vrådal og vi var spændte på vejforholdene. Det var forholdsvis snoede veje og de var ikke særlig brede, så farten var ikke meget mere end 60 km./t. Heldigvis var der ikke meget trafik og ingen sne - kun lidt tåge nu og da. Det var ikke noget problem at finde "Telemark-vejen" nr. 41. Via Birkeland og Åmli var vi i Vrådal efter knap 3 timers (og ca. 170 km.) kørsel.
Vrådal Hyttegrend dukkede op før Vrådal - ganske som på kortet! Det gik forholdsvis stejl opad til hytten. Det kunne være et tegn på en god udsigt, tænkte jeg - og jeg fik ret!

Hytten, der var bestilt via e-mail hjemmefra, var nr. 3. Det er en af de ældste, fandt vi senere ud af. Udenfor hang en seddel med navnet "Birgit Kristensen" udenpå, så vi var lidt usikre på, om det var vores hytte. Men da ejeren Hans Øy havde bekræftet nummeret på hytten via email, måtte det jo passe...

Nøglen sad i døren og hytten var varmet op. Lækkert!

Vi blev glædeligt overrasket over indretningen. Med 3 soveværelser, passede det med et værelse til Gitte og Hans, et til ungerne og et til Marie og mig. Derudover var der entre, gang, toilet med brusebad og sauna samt en stor stur med køkken i hjørnet.

Vi fik os hurtigt indrettet og fejrede ankomsten med et glas vin. Vi glædede os til at se området næste dag. Kl. 23:30 gik vi alle i seng!

Fredag den 22. december 2000

Hvilken udsigt at vågne op til!

Vi boede højt og med en enestående udsigt ud over en sø, der er omgivet af bjerge på alle sider. Det er uvante forhold for os danskere!

Mens vi spiste morgenmad (og Maries friskbagte boller), dukkede vores vært Hans Øy op for at hilse på. Han viste sig at være en meget hyggelig fyr, der havde tid til at drikke en kop kaffe med os. Han havde egentligt flyttet os ned i en større hytte, hvilket han havde skrevet på en seddel til os nede ved receptionen. Den var vi imidlertid kørt lige forbi i aftes, så vi havde overset sedlen. Vi valgte at blive boende, for nu var det hele pakket ud! Vi satte ham i arbejde, da vores køleskab ikke virkede. Han hentede fluks et nyt, som Marie, Gitte og Hans monterede. I den forbindelse fik de slukket vores varmtvandsbeholder - konstaterede vi senere.

Efter at vi havde fået styr på områdets aktiviteter hen over julen, var det tid at inspicere området i bjergene bag hytte-området. Vejret var perfekt. Ingen vind, sol fra skyfri himmel og alletiders udsigt. Hans Øy havde givet os lov til at fælde et juletræ hvor vi havde lyst, så jagten på det perfekte juletræ gik ind. Det var en lidt speciel oplevelse at kunne tage lige det træ, man havde lyst til.

Tilbage til hytten med træet og efter en lille frokost gik turen til Vrådal. Det viste sig at være en lille by med et par hundrede huse og et lille centrum med 5 - 6 butikker. Det virkede meget turistpræget og magneten må være "Vrådal Skisentrum". Flere af forretningerne skiltede med tax-free varer. Deriblandt en decideret souvenirbutik, der bl.a. solgte flotte norske strikketrøjer. Flotte .- og desværre også meget dyre: helt op til knap 1500 Nkr.

Vi talte lidt med en ekspedient i en sportsforretning, en dame på 50 - 55 år. Hun sagde, at der kun var få gæster i området i øjeblikket, hvilket de lokale havde det godt med. Der var fred og ro og det nød de lokale - her op til jul.

Tilbage til hytten og aftensmaden stod på Taco-skaller. Alex og Lasse stod for maden. Det gik bare derudaf. Lasse kunne snildt hjælpe med at åbne dåserne og skære grøntsager og han var slemt stolt over at have lavet mad! Kødet skulle tilberedes fra bunden og ikke med det sædvanlige krydderimix. Maden smagte udemærket og med gode krydderier ovenpå, var der god anledning til at drikke et glas vin eller en kold øl til.

Alle var trætte af dagens oplevelser, så efter aftensmaden var der almindelig afslapning.

Lørdag den 23. december 2000

Vejret startede lidt klarere end den foregående dag. Det kunne bl.a. ses ved, at bjergene på den anden side af søen fremstod klarere end igår.

Idag skulle Hans og jeg på bjergvandring, havde vi aftalt! Med en lille madpakke, vand og en øl til toppen, gik det op mod det 910 meter høje Venelifjell, der ligger bag hytterne. Ifølge skilte på vejen var der ca. 5 km. derop. Det virkede som en overkommelig affære for sådan et par uvante

bjergbestigere! I rask tempo gik det opad. Hans virkede til at være i god træning og jeg blev hurtigt varmet op, så vi begyndte at sætte tid på, hvornår vi nåede toppen. Men vi blev klogere! Det første stykke vej gik af en snoet grusvej. I sig selv ikke nogen stor udfordring - bortset fra stigningen. Vi kunne se, at her havde kørt bil for nylig. Nogen skød åbenbart genvej til toppen, konkluderede vi.

Jo længere vi nåede op, desto bedre blev udsigten bag os. På et tidspunkt nåede vi et sted, hvor bilerne ikke kunne komme længere. Så blev det "off-road" - og egentlig lidt mere spændende. Nu var det lidt sværere at følge en bestemt rute på et kort, men røde markeringer på træer og sten gjorde det muligt.

Det bliver mere stejlt og der dukker flere store sten og klippestykker op med is på. De er ikke lette at forcere.

Vi har hele tiden et indtryk af, at vi er tæt på toppen af Venelifjell. Efter et stykke tid begynder vejret at ændre sig. Der kommer mørke skyer over området og det kan ende med sne.
Vi når til sidst toppen, men det viser sig hurtigt, at det ikke er toppen af Venelifjell. Dén top ligger foran os og ser endnu mere utilnærmelig ud! Men vi fortsætter ufortrødent - også selv om det begynder at sne. Bag os (mod vest) kan vi se, at det bliver diset, men vi fortsætter. Et par steder bliver vi overrasket af isbelagte klipper. Sneen skjuler isen og vi går på bagen et par gange. Et sted er Hans uheldig. Han falder uheldigt, hvorved der går hul på en af vores dåseøl i rygsækken. Dåseøllene var ellers beregnet til, når vi stod på toppen af Venelifjell, men nu måtte vi jo sadle lidt om, så alt øllet ikke gik tabt!

Vi var nu oppe på et forholdsvis flat område og det gik lidt nedad, for at komme hen til selve Venelifjellets top. Vi var kommet op, hvor der ikke mere var vindstille. En bidende kold vind og sneen trak lidt i vores motivation til at fortsætte!

Men vi var tæt på, så det skulle lykkes! Snart var vi klar til "opstigningen" de sidste 200 - 300 meter. Vi nåede vel 75 - 100 meter længere opad. Nu blev det meget svært. Hele vejen rundt var der et bredt bælte med store isbelagte klipper på 2 - 3 meters højde/bredde. Det blev meget svært at forcere. Vi kunne se, at vejret var blevet værre. Mod vest var der ingen sø og bjerge at se mere, så vores "spotpunkt" på tilbagevejen var ved at forsvinde. Ingen grund til dumdristigheder, blev vi enige om. Vi spiste vores madpakker og begyndte at gå tilbage.

Det gjaldt om at holde tungen lige i munden og finde de røde mærker på tilbagevejen. Ellers kunne vi risikere at havne i en blindgyde - måske med et stejlt område. Hans kunne fint se mærkerne og jeg kunne sørge for, at vi ikke kom til at gå på isbelagte klipper, så det gik støt nedad.

Efter en halv times vandring, var vi tilbage på grusvejen, der førte ned mod Vrådal Hyttegrend. Lige inden vi nåede vejen, ringede Gitte for at høre, hvordan det gik med os. Da de hørte, at vi ikke var tilbage den første time, ville de andre køre en tur. Hans og jeg regnede hurtigt ud, at vi kunne sætte os med en kop kaffe, et glas portvin og en god bog. Så vi skyndte os tilbage til hytten.

Vi nåede kun lige at få os placeret i et par gode stole, før de andre var tilbage. Marie bød på lun leverpostej, Norsk tv bød på familien Flintstone og Vrådal Hyttegrend bød på en god sofa/seng til et "nap". Udenfor dalede sneen stille og roligt lodret ned. Vi lå åbenbart helt i læ for bjergene. Ved skumringstid skulle vi ned til Vrådal. Vi skulle nemlig på en tur med hestevogn og fakler. Oprindelig skulle det være en kanotur i området men det var der stadig for lidt sne til. Det blev til en halv times hyggelig køretur ud mod Vrådal Hyttegrend mens det blev helt mørkt. Sneen dalede ufortrødent ned og turen blev lidt koldt til sidst.

Tilbage til hytten. Nogle kørte og nogle gik de ca. 3 km. Aftensmaden stod Marie for. Kartofler og medister. Vi havde fået styr på det varme vand igen, så alle kunne få et bad.

Aftenen stod på almindelig hygge, julekort-skriveri, fremstilling af pynt til juletræet - og lidt snak!

Søndag den 24. december 2000

Igen i dag var Marie først oppe - for at holde ungerne lidt i ro. De kunne ikke sove. De var jo lidt spændte på dagen!

Efter morgenmaden valgte jeg at gå en tur alene. Jeg var lidt morgengnaven og det skulle ud af kroppen igen!

Jeg gik en tur ind til Vrådal for at købe et par ting. Vi manglede batterier til vore fotografi-apparat og kulør til aftensmaden. Det med kuløren har jeg prøvet før. Sovsen er ikke helt den samme, når den ikke er brun!

Jeg måtte konstatere, at alle forretninger var lukket i Vrådal. Istedet gik jeg lidt rundt i byen, for at finde kirken. Vi havde nemlig talt om at gå i kirke til julegudstjeneste kl. 16. På et af byens hoteller kunne man tilmelde sig en bustur ud til gudstjenesten. Kirken viste sig at ligge 4 km. vest for Vrådal - altså ca. 7 km. fra Vrådal Hyttegrend. Jeg tilmeldte ikke nogen af os til busturen, for vi kunne lige så godt selv køre.

Tilbage til de andre. Mit humør var heldigvis blevet bedre af gåturen!

De andre havde haft travlt med at pynte juletræet og flytte rundt på alle møblerne i stuen, for at få plads til træet.

Gitte og Hans valgte at gå en tur op mod Venelifjell. Vi andre gik en tur ned til søen. Der var begyndt at komme is på den store sø og vi hyggede os med at kaste sten, grene og sneboldte ud på isen.

På vej tilbage til hytten drømte Marie om en tur i sauna, men jeg mente, at vi hellere måtte se Disney juleshow, der blev sendte kl. 14.

Da det var ved at være slut, dukkede Gitte og Hans op igen. De ville gerne slappe lidt af og droppede julegudstjenesten.

Vi andre tog afsted og fandt hurtigt frem til en lille hyggelig trækirke, der var stort set fyldt op. Vi var også i sidste øjeblik...

Gudstjenesten startede med et lille krybbespil med børn i 9 - 10 års alderen. Det var meget sødt. Ellers var gudstjenesten meget lig en dansk gudstjeneste. Præsten talte om en tur til Tyskland, Hannover og verdensudstillingen, hvor han havde besøgt "håbets hus". "Håbets hus" var temaet for hans juleprædiken.

Selv om kirken var lille, mødte vi alligevel et par stykker, som vi "kendte". Nemlig en af pigerne fra gårsdagens hestetur og ekspedienten fra sportsbutikken.

Da vi kom tilbage til hytten, ventede der os en liflig duft af god mad. Gitte var igang med at kreere aftensmaden!

Hun proklamerede alvorligt overfor børnene, at alle julegaver var væk! De blev noget overraskede og styrtede væk fra fjernsynet. De kunne snart berolige Gitte med, at gaverne skam lå på deres plads. De blev straks båret ind under træet.

Marie og Vibe blev sendt på jagt efter en "dansk" hytte, hvor de kunne tigge lidt sovse-kulør og snart var vi klar til at spise! Maden bestod af vildt mørbrad, utrolig mørt og lækkert kød. Dertil kartofler, en salatblanding med bl.a. kul, appelsiner og nødder. Lækkert! Dertil en supergod sovs - med kulør!

Jeg havde skældt ud over, at Marie havde lavet for lidt risalamande men efter sådan en hovedret var der næsten ingen af os, der kunne spise mere. Men appetitten blev holdt intakt - især hos Vibe og Lasse - lige indtil Gitte fandt mandelen. Så var alle mere end mætte!

Vibe og Lasse viste en forrygende (sjælden) evne til at kunne vaske op mens vi andre nød resten af portvinen. I det hele taget måtte jeg konstatere, at ungerne har den helt ideelle alder til jul og julegaver. De var i et strålende humør hele aftenen. Lasses øjne strålede af forventningens glæde! Vi dansede rundt om juletræet og sang 5 - 6 sange, før ungerne blev sluppet løs på gaverne. En gave af gangen, der blev pakket behørigt op, før næste gave blev fundet - ganske som vi plejer at gøre. Lasse vidste, at den allerstørste gave var til ham. Det havde hans farmor fortalt ham. Så vi havde aftalt, at det skulle være den, der blev åbnet til allersidst, hvilket han gladeligt accepterede! I starten så det ud til at vi ville blive forfordelt med gaveantal men Gitte og Hans halede godt ind på os til sidst.

Da vi nåede den sidste gave - den største - var Lasse meget spændt. Vibe læste kortet: "Til Hans..." Hans sprang op og sagde: "Det er da løgn!". Lasse nåede slet ikke at reagere, før vi fik korrigeret, at gaven var til Lasse. Det viste sig at være et skateboard. Lasse proklamerede straks, at han hellere ville have et løbehjul. Det var han fast besluttet på og nåede slet ikke at vise tegn på

ærgrelse over, at han slet ikke kunne bruge den pakke, som han havde ventet så længe på! Det var meget flot gået af purken!

Efter gaveshowet blev det til en times afslapning med snoller, kaffe og en kold øl. Jeg skulede et par gange til gaven fra Gitte og Hans - 3 miniatureflasker med whisky. Uhm! Dem ville jeg glæde mig til!

Mandag den 25. december 2000

I dag var det min tur til at stå tidligt op. Kl. 8 var jeg i gang med at bage boller, vaske op og lave kaffe. Så da de andre begyndte at give lyd fra sig ved 10-tiden, var alt klar til almindelig afslapning ved morgenbordet, der efterhånden tog karakter af brunch!

Gitte og Hans ville på bjergvandring med udgangspunkt fra Vrådal. Vibe, Lasse, Marie og jeg valgte at køre en tur til byen Kviteseid, der ligger 12 - 14 km. nord for Vrådal. Det blev til et første møde med hårnålesvingene. Turen går over en bjergryg og ned i en dal til søer, der ligger noget lavere end Bussoikfjorden ved Vrådal. At køre op og ned i bjerge i snevejr kan godt være lidt ubehageligt, når man ikke er vant til det. Nordmændene salter ikke vejene som i Danmark. Ud over at bilerne ikke ruster så hurtigt, har det også den umiddelbare fordel, at vejenes tilstand er lettere at "aflæse". Når de er hvide af sne og is - ja så er de nok glatte. Og så vil en dansker naturligt sætte farten godt ned, når det går ned ad bakke og gennem skarpe sving. Nordmændene derimod kørte som om intet var hændt. De overhalede lystigt os udlændinge. Men ned kom vi da og i bunden af dalen kunne vi konstatere, at en del beboere ikke ser solen i nogle måneder af deres vinter. De må længere op i bjergene, for at få sol i øjnene.

I Kviteseid gik vi en lille tur. Der var ikke meget liv. Vi fandt en sti, der førte ud mod vest til en kirke lige uden for byen. Det var et flot område. Der blev dog ikke tid til at betragte det ret længe. Jeg havde ikke taget overtræksbukser over mine cowboybukser og på trods af, at der ikke var nogen vind og temperaturen lå lige under frysepunktet, så kom jeg hurtigt til at fryse som en lille hund! Så i hurtigt galop tilbage til bilen, så vi alle kunne få varmen!

Vi fandt en servicestation i Kviteseid, der var åben. Vi var på jagt efter batterier til vores kamera, der var løbet tør for strøm. Batterier i den passende størrelse fandt vi ikke, så istedet købte vi nogle flere film til Gitte og Hans's kamera.

Tilbage til hårnålesvingene og Marie var ikke så stolt ved situationen, for der var glat og hvis vi gik i stå på bakken, kunne det blive svært at komme igang igen. Heldigvis var der ikke meget trafik og snart var vi på toppen og kort tid efter tilbage ved Vrådal Hyttegrend.

Klokken var 14:15, da vi var i hytten igen. Nu skulle saunaen vist indvies! Det kostede kun 10 kr. at fyre saunaen op i en time. Det var bare skøøønt! Hele familien nød varmen og da vi var færdige, var Gitte og Hans også nået hjem - og de kunne sandelig også nå en tur i saunaen inden for timen.

Det blev sent, før vi spiste en kombineret frokost / aftensmad. Det blev til et sandt festmåltid - en rigtig julefrokost! Alt godt var slæbt frem fra køleskabet. Vi sad længe og hyggede os med bordets glæder, før vi mætte og veltilpasse gik over til et par hyggetimer. Hans og jeg skulle spille skak. Hans åbning i spillet undrede mig og fik mig til at tro, at han ikke havde spillet skak før! - men jeg tog helt fejl og snart var jeg klædt af til skindet! Skakmat! Nå jeg kom nu pænt igen - alt imens de andre læste, så film på tv og spillede kort.

Lasse og jeg nåede også ud for at kigge på stjerner. Der var utroligt klart og mælkevejen var let at finde på stjernehimmelen.

Det blev over midnat inden Hans og jeg som de sidste kravlede i seng - efter at have gjort et godt indhug i vores beholdninger af øl, vin og spiritus!

Tirsdag den 26. december 2000

Alle var kommet sent i seng aftenen i forvejen og det var et søvnigt morgenhold, der spise morgenmad sammen. Gitte og Marie mente, at nu var det deres tur til at gå tur alene. Ingen protesterede og snart drog de af, for at gå den samme tur, som Hans og Gitte dagen i forvejen havde gået.

Hans var ikke helt på dupperne. Han valgte derfor at bure sig inde med en dyne og en bog, som han havde fået i julegave.

Vibe, Lasse og jeg valgte at gå en lille tur op mod Venelifjellet. Det kunne jo være, at vi kunne finde et godt sted at lege med de slæder, som vores vært Hans havde været så venligt at låne dem. Terrænnet viste sig dog at være dårlig til slædekørsel. Overalt ligger der sten og klippestykker, der gør ethvert forsøg på slædekørsel stort set umuligt - ihvertfald, når der kun er faldet ca. 5 cm. sne. Jeg fik istedet lokket ungerne med længere op, for at vise dem den flotte udsigt over søen og bjergene omkring os. Det holdt hårdt, men pludselig var vi oppe ved det punkt, som jeg havde i tankerne. Her var der nogle store klipper ved vejen. På disse klipper hang der mange istapper og det var et slaraffenland for ungerne, at forsøge at pille disse istapper ned i hel stand. Det blev til en times leg for os alle. Vibe fik fat i en istappe på ca. 1 meter. Isen var krystalklar og jeg ville godt vove at tø isen op og drikke vandet - det blev der dog ikke lejlighed til.

Vi vandrede nedad igen - belæsset med Vibes store istap og Lasses nøje udvalgte store isklump! Da vi var tilbage ved hytten, var Gitte og Marie endnu ikke dukket op. Det afholdt dog ikke os andre for, at rigge an til en frokost. Mens vi spiste, dukkede Gitte og Marie op - lige så sultne som vi andre.

Resten af eftermiddagen gik med at læse bøger, spille kort, skrive kort, spille yatzy osv.

Gitte stod for aftensmaden idag. En god gang grønlangkål med masser af godt tilbehør. Det smagte ganske godt og fyldte godt i maven, så resten af aftenen blev til afslapning og hyggeligt samvær!

Der var ikke rigtig nogen af os, der gad noget...

Onsdag den 27. december 2000

Efter morgenmaden var vi indstillet på at køre en tur. Vejret var gråt og det kunne give sne, men vi valgte alligevel at køre en tur. Jeg havde kig på en køretur på ca. 100 km, hvilket er passende efter danske forhold!

Vi startede med at køre til Vrådal Skicenter. Det skulle ses lidt an. Vi kunne se over til centret fra vores hytte og vi havde lagt mærke til, at skikanonerne havde kørt uafbrudt siden vi ankom. Den nederste del af bakken, der ironisk kaldes Danskerbakken, var åben for de, der vovede pelsen. Samtidig med, at skikanonerne producerede sne til bakken, var vejrguderne også begyndt at producere sne, så der vel var håb om, at hele skicentret snart kunne være i fuld drift.

Jeg må indrømme, at det rykkede noget i mig, for at få lov til at prøve at stå på ski igen. Det var over 10 år siden jeg sidst har prøvet det. Men en dags skieventyr er ikke nogen billig fornøjelse. Skileje og liftkort gør, at det koster flere hundrede kroner - det var jeg for nærig til - også fordi vejret ikke var supergodt.

Ungerne fik afreageret for deres slædekørsel for neden af skibakken og efter en halv time fortsatte vi turen vestud af Vrådal mod Vråliosen. På den ene side af vejen havde vi søen Vrådalvatn og på den anden side høje bjerge. Vejen var næsten hvid af sne, så det gik i meget moderat tempo (30 - 50 km./t.) mod Vråliosen. Vi vidste ikke, hvad der ventede os...

Efter Vråliosen var der ikke mere vand på den ene side af vejen. Vi kørte mod Dalen - og tænkte ikke over, at byen kunne være opkaldt efter det område, den var placeret i

Pludselig kunne vi se MEGET langt ned i en dal. På det tidspunkt var vi allerede igang med "nedstigningen" af sneklædte veje med hårnålesving. Marie var ikke så stolt ved det, for det var meget glat. Efter en mængde sving, nåede vi helt ned i bunden af dalen til byen Dalen. Vejret var ikke godt. Det sneede en del og selv om byen nok indbød til et ophold, havde alle lyst til at komme videre, for vi skulle jo nok op fra dette "hul" igen - og ja, det skulle vi. Snart gik det op på den anden side. Vejene var meget stejle og absolut ikke indbydende for en flok danske turister. Stemningen var meget trykket mens Marie kæmpede en brav kamp. Flere gange smuttede bilens hjul på den glatte vejbelægning og vi frygtede at gå helt i stå, for hvordan skulle vi komme igang igen? Men det lykkedes og vi fortsatte mod byen Høydalsmo. Jeg tror nok, at vi alle gerne ville hjem nu, for vejret bød ikke ligefrem på nogen naturoplevelser, på trods af de meget utraditionelle oplevelser. Vi ærgrede os over, at vi ikke kunne nyde den fantastiske udsigt ned mod Dalen, men det havde vi ikke overskud til.

I Høydalsmo var der pause. Vi fandt en lille plads ved en rutebilstation. Her var der et venteværelse, hvor vi kunne spise lidt let til frokost, indkøbt i en butik inde ved siden af.

Mens vi sad i ventesalen, væltede det ind med busser i denne lille by. Flere gange holdt der både 3 og 4 busser rundt om vores bil, der åbenbart ikke var parkeret særlig heldigt. Hvem kunne dog vide det, når der tilmed ligger over 10 cm. sne.

Videre gik turen mod Morgedal og Kviteseid, som de fleste af os tidligere havde besøgt. Til vores store overraskelse var alt stadig lukket i Kviteseid - bortset fra en købmandsbutik, så snart fortsatte vi tilbage til Vrådal. Nu havde vi kun lige hårnålesvingene mellem Kviteseid og Vrådal tilbage, men det var småting i forhold til, hvad vi havde været udsat for ved Dalen!

Hjemme igen. Saunatur, et bad - og så var det min tur til at stå for aftensmaden. Det skulle være en orientalsk ret med skært oksekød, der marineres og friturestegeges. Jeg slap ikke så heldigt fra det. Kødet skulle marinere i 3-4 timer men fik kun det halve. Så skulle kødet tørres af og paneres i kartoffelmel. Derefter skulle det friturestegeges og med den mængde af kartoffelmel, vi havde på stykkerne, sugede kødet masser af olie til sig, hvorved det blev nogle store fedtmættede kødstykker og ikke lækre sprøde stykker, som jeg havde håbet på.
Nå, men det blev da spist...

Aftenen blev brugt til at få pakket en del og gjort klar til morgendagens afrejse.

På norsk tv så vi et flot tatoo-show fra Oslo, inden vi i fornuftig tid kravlede til køjs.

Torsdag den 28. december 2000

Kl. 8 var vi igang. Bilerne skulle pakkes og hytten gøres rent. Det sidste kunne vi godt betale os fra (400 kr.), men de penge kunne vi godt selv bruge!

Ca. 10 minutter over 10 var der blæst klar til afgang. Det havde atter sneet lidt om aftenen og vejret idag tydede på, at der ville komme mere sne, så vi gjorde klogt i at køre direkte til Kristiansand. Så kunne vi fordrive ventetiden med at kigge på forretninger i byen, hvorfra vi skulle sejle.

Vi var bestemt for en alternativ vej til Kristiansand. Vejen fra Kristiansand op til Vrådal forekom meget kringlet og med det dårlige vejr ville vi istedet satse på, at finde ned på hovedvejen mellem Oslo og Kristiansand, for her var vejforholdene nok bedre.

Men først gik det sydpå til Øy. Her drejede vi fra "Telemarksruten" nr. 41 og tog vej nr. 418 over Felle til Gjerstad, hvorefter vi ramte hovedvej E18. Vejen fra Øy viste sig at gå gennem en dal. Det viste sig, at vi havde ret, idet hovedvejen var pænt farbar. Det sidste stykke til Kristiansand var saltet så nu lignede det jo næsten danske vinterforhold. Ellers er det værd at bemærke, at vejene i Norge ikke har samme standard som i Danmark. Landskabet tillader ganske simpelt ikke pæne lige veje. Hovedvejen, der må betegnes som det bedste i Norge, minder om landevejen mellem Hjørring og Frederikshavn med mange sving.

I Kristiansand fandt vi hurtigt ind til centrum og snart var bilerne parkeret få hundrede meter fra butikker. Det var bidende koldt, så vi fandt hurtigt frem til nogle butikker, hvor vi kunne få varmen. Udsalget var åbenbart allerede startet og ungerne kunne få sig et par forholdsvis billige støvler. Jeg var blevet forelsket i de norske strikketrøjer og jeg fik overtalt Marie til, at en investering på 1140 kr. i sådan en flot trøje, var en god ide! Det var jeg meget glad for!

Det blev mørkt og vi måtte hellere finde ned til havnen, der kun ligger ganske få hundrede meter fra indkøbsområdet. Vi holdt som nr. 3 i første række, men der var også et par timer til afrejse. Ventetiden blev slået ihjel i et tårnlignende byggeri, der skiltede med salg af kaffe i toppen af bygningen. Det viste sig imidlertid, at cafeteriaet havde været lukket i flere måneder. De kunne nu nok have fjernet skiltene, så folk ikke behøvede gå forgæves op på 2. sal. Vi valgte at blive i "tårnet", for her var fin udsigt over havnen og med en anden båds ankomst og afgang, sker der altid noget.

Vores båd ankom og snart var vi ombord. Vi ville spise i en mexicansk restaurant og der var masser af plads. Der var ikke så mange med båden. Gitte valgte at sove. Hun var ikke så tryg ved sejlturen og vi andre skulle snart sande, at det ville blive en hård tur!

Mens vi sad og spiste kunne vi mærke, at bølgerne kastede rundt med skibet. Det var en noget anden oplevelse end, da vi sejlede til Norge for en uge siden!

Glassene strøg på gulvet flere gange rundt omkring os i restauranten. Men vi fik en masse god mad og et par øl, der for mit vedkommende måtte gøre det ud for søsygetabletter!

Tilsyneladende valgte kaptajnen at sætte farten ned. Ca. 3 kvarter før vi oprindeligt skulle ankomme til Hirtshals, meddeltes det, at vi var forsinket i 7 kvarter. Det var ikke rart at få at vide. Vi havde alle set frem til, at vi skulle få fast grund under fødderne.

Men tiden gik med indkøb i den toldfrie butik. Jeg havde egentlig bestemt mig for ikke at købe noget overhovedet. Priserne er tilpasset de norske passagerer og eksempelvis koster en Jubilæumsakvavit stort set det samme som i Danmark. En liter Laphroaig koster 306 Nkr og et karton cigaretter koster ca. 270 Nkr. Jeg gik ned for at ose i butikken og opdagede til min forbavselse, at alle varer var nedsat med 20 %! Jeg spurgte hvorfor det var tilfældet og fik at vide, at det skyldes, at der skulle sættes ny indretning op. Så ville de have ryddet lageret først.
Se nu var priserne pludselig i stil med de priser, vi ser på charterflyene og jeg glemte alt om søgang og kraftigt klirrende flasker. Jeg skovlede lidt spiritus og et par kartonner cigaretter ind. Derudover skulle jeg selvfølgelig have mine lakritsbåtar, som jeg aldrig har fundet andre steder end på færgerne til Sverige og Norge. De smager forbandet godt men forsvinder desværre som dug for solen, når en pose lukkes op. Hvad værre er: ungerne kan også lide dem!

Kl. 1:30 lagde vi til kaj i Hirtshals og snart gik det mod Hjørring. Gitte og Hans ville direkte til Kolding. Vi havde aftalt med mine forældre, at vi ville aflægge dem et visit i Frederikshavn, så vi kørte hver sin vej i Hjørring.

I Frederikshavn stod mine forældre klar med kaffe og ostemadder og snart var det nat efter en lang dag.

Turen sluttede så af - for vores vedkommende - med at vi kunne bytte julegaver i det nordjyske, spise en god frokost hos mine forældre - og køre hjem til Erritsø - med næsten en dags forsinkelse.

Det var så en alternativ jul. Jeg kan kun sige, at vi har været meget tilfredse. Ud over at holde jul i Norge, havde vi et klart mål med at få stresset af - og det fik vi vist allesammen. Det er ikke første gang vi rejste med Gitte og Hans (vi var i Paris tidligere i år) og til næste år skal vi mindsanten til Prag med dem også! Det har været en fornøjelse - og jeg er sikker på, at vi sagtens kunne finde på at holde jul på samme måde en anden gang!

Både Marie og jeg er enige om, at vi gerne vil besøge Norge igen. Vi kunne sagtens finde på at vende tilbage i sommermånederne, for der er virkelig meget flot at se på deroppe!

Erritsø den 30. december 2000

Egypten 2001 (Hurghada)

Prolog

Så blev det Afrikas tur til at få besøg af os - og hvorfor nu det?

Jo mine forældre har en tradition med at tage et barnebarn med på rejse, når børnene er fyldt 10 år og turen er efterhånden kommet til vores unger. Vibe var med på Rhodos sidste efterår (det er der desværre ikke kommet nogen dagbog ud af) og nu var det så Lasses tur. Mine forældre ringede i juni måned sidste år og spurgte, om de måtte tage Lasse med til Egypten her i vinterferien. Mit svar kom næsten uden vaklen: "På en betingelse - at vi andre må komme med! Det lyder alt for spændende til, at vi skal efterlades herhjemme". Vi andre måtte gerne komme med og finansministeren (Marie) regnede sig hurtigt frem til, at det hang sammen, så...

Rejsefeber viser sig som regel 1-2 dage før afgangen. Men her er Marie en undtagelse! Hun starter gerne et par uger før og hendes rejsefeber er meget alvorlige! Jeg kan huske tilbage til vores tur til Færøerne, hvor vi måtte have hende på sygehuset før afgangen og denne gang var den også helt gal!

Ca. 14 dage før rejsen begyndte hun at klage over dårlig ryg - typisk hende, der aldrig har haft vrøvl med ryggen! Efter en kort tur på sygehuset, blev hun kørt hjem i sin seng af et par Falck-folk

og dér skulle hun så ligge indtil det gik over igen. Men det er ikke Maries ånd at ligge i en seng og dase alt for længe, så efter et par dage var hun på benene og ved hjælp af et par krykker, som Henry fra Bankdata velvilligt havde sponsoreret, tog hun på arbejde - under mine ihærdige protester - som selvfølgelig blev overhørt totalt!

Resultatet udeblev da heller ikke (hvad sagde jeg?). I weekenden inden ferien skulle starte var den helt gal igen og mandag måtte hun til lægen. Han kunne konstatere en så alvorlig gang rejsefeber (dårlig ryg), at vi godt kunne slå vores forestående rejse ud af hovedet. Så faldt humørbarometret helt i bund! Lyspunktet var dog, at han sendte Marie til en kiropraktor, der vred hende godt i 3 dage - samtidig med at hun kom under veninden Ullas kyndige massage-behandling i 3 dage. Så var hun så klar, at vi kunne have hende med!

Og hvordan gik turen så, ja det kan du læse om, ved at klikke på billederne for de enkelte dage herunder! Lad det være sagt med det samme. Dagbogen er min egen beskrivelse af turen, så du finder måske ikke alt lige interessant, men står du for at skulle til Hurghada i nærmeste fremtid, så kan du finde mange relevante oplysninger i dagbogen!

Torsdag den 15. februar 2001

Vi ankom til Billund kl. 6:40. Det skulle gå hurtigt med indtjekningen af kufferter, for vi havde planlagt at få morgenmad, inden vi skulle ombord i flyet. Men her stod vi og skulle have en afstressende ferie og måtte konstatere, at det skulle gå stærkt, hvis vi ville nå både morgenmad og handel i de toldfrie butikker. Det er ikke let at være charterturist i dag! Mens vi var ved at få vores kaffe, blev der kaldt ud til flyveren og et splitsekund sendere, da vi var ved at blive kvalt i den varme kaffe, kom det sidste udkald. De havde godt nok travlt!

Kl. 7:50 var vi på vej mod København, for vi skulle lige hente nogle dér også. Sådan en mellemlanding koster ca. 1 time og det var vi lidt utilfredse med, for varmen ventede! Det gik nu rimeligt smertefrit og snart satte vi snuden ud af landingsbanen igen, denne gang med kurs mod Hurghada i Egypten! Kaptajnen bød velkommen og jeg stillede mig selv det sædvanlige spørgsmål: Hvorfor lyder en flykaptajn altid som om han har drukket en flaske whisky dagen før. Stemmen er altid ru som sandpapir! Ruten gik over Bornholm, Polen, Bulgarien, Rumænien, Tyrkiet (Istanbul og Antalaya) og Cairo.

Flyvetiden er ca. 5 timer, og de gik forbavsende hurtigt. Der blev serveret et måltid undervejs og på de små fjernsyn, der var placeret ca. over hvert 4. sæde, blev der vist tegnefilm, dyrefilm, humor med Finn Nørbygaard og en nyere amerikansk film. Så det var svært at kede sig undervejs!

Da vi skulle lande, meddelte kaptajnen, at der var lidt ventetid, for at komme ned i Hurghada, så vi kom til at kredse lidt rundt. Det var en glimrende lejlighed til at iagttage det område, som vi skulle tilbringe den næste uge af vores liv! Det var ørken, så langt øjet rakte til nord, og syd. Mod vest bjerge, som vi senere erfarede var Røde Havs Bjergene. Mod øst det Røde Hav og i kanten

mellem ørkenen og vandet, var den flok huse, som blev kaldt Hurghada. De store swimmingpools rundt omkring mellem husene vidnede om hoteller i massevis.

Lufthavnen var som ventet et stort kaos. Vi kunne lige klemme os ind i ankomsthallen, der var totalt fyldt med mennesker. Marie fik øje på en velklædt Egyptisk mand, der viftede med et skilt fra Falk Lauritsen rejser (vores selskab) og straks blev vi mistænksomme. Var det en eller anden bavian, der skulle tjene penge eller hyr? Det viste sig, at han var officiel medarbejder. Vi må åbenbart have været de første, han havde fået fat i fra flyet, for han ledte os rundt i ankomsthallen mellem de mange mennesker, som viste sig at stå i kø til paskontrol. Hen til det yderste pasbur, hvor han lukkede døren op til kontrolløren og bad ham godkende vores pas. Udenom køerne! Vi klagede ikke, men det var lidt mærkeligt at blive sendt foran alle andre i køen på den måde.

Så var det kufferternes tur! I ankomsthallen var der 3 kuffertbånd og det første var skilt ad, det næste stod stille og det sidste kørte med kufferter i hobetal. Det måtte jo være vores bånd… Der blev læsset så meget på båndet, at kufferterne væltede af båndet i svingene, så folk måtte gå rundt, for at lede efter deres kufferter. Efter en rum tids venten måtte vi konstatere, at vores kufferter ikke var med dette bånd alligevel. Og da bånd nr. 2 også var begyndt at "hælde" kufferter ind, satte vi vores lid til, at vi snart skulle gense kufferterne - især fordi der stod Falk/Lauritsen på flere af dem.

Efter en rum tids venten havde vi alle kufferterne samlet - bortset fra en enkelt. Vi ventede og ventede... Efterhånden blev ankomsthallen tømt for folk og vi var næsten alene tilbage, da lufthavnsmedarbejdere (incl. vores Falk/Lauritsen medarbejder) begyndte at interessere sig for os.

Vi satte dem ind i problemet med den manglende kuffert. Mine medrejsende blev sendt ud til bussen med deres bagage og jeg fulgte med Falk/Lauritsen medarbejderen hen i ankomsthallen, for at få optaget en rapport. I ankomsthallen herskede der et sandt kaos. Stuvende fuld hal med flere rækker mennesker, der var på vej hjem fra ferie. Ude i hallen sad lufthavns-medarbejdere midt i det hele med computere. Vi vadede ind mellem det hele og ind på et lille kontor, hvor der sad en flok søvnige Egyptere.

En medarbejder ved et skrivebord begyndte på en rapport men blev afbrudt, da han blev kaldt ud i afgangshallen. Lidt senere vendte han tilbage med en kop the i hånden. Den satte han på skrivebordet og beordrede en anden medarbejder til at gøre rapporten færdig, hvorefter han forlod kontoret igen.

Den anden medarbejder skrev rapporten færdig, mens han drak af den første medarbejders the, mens Falk/Lauritsen medarbejderen og jeg tålmodigt ventede.

Jeg fik en kopi af rapporten og vi vendte tilbage til ankomsthallen - og videre udenfor. Bussen med de andre var kørt og vi blev istedet sendt afsted med en taxa - sammen med yderligere 2 Egyptere.

Jeg blev sat af foran hotellet og skyndte mig ind, for at finde ud af, hvor Marie var blevet indlogeret. Efter en del forviklinger i receptionen, kunne jeg konstatere, at de andre endnu ikke var ankommet. Det kunne jeg ikke helt forstå, for der var ikke ret langt fra lufthavnen til hotellet.

Efter 5-10 minutters venten, dukkede bussen med de andre op. De havde lige været ude på et andet hotel, for at aflevere gæster...

Hotellet virkede stort og uoverskueligt ved første øjekast. Ingen lange lige gange der giver et hurtigt overblik. Det hjalp nok heller ikke på det, at receptionen havde givet os en tegning over området - og fejlplaceret et kryds med, hvor vi skulle bo. I løbet af ugen fandt vi dog ud af at orientere os. Se et kort over hotellet her eller hop til hotellets hjemmeside på internettet ..

Vi blev indlogeret på 2. etage (nr. 3210) og far, mor og Lasse i stuen (nr. 3109). Far plejer ellers at gøre meget opmærksom på, at de gerne vil bo højt oppe, så de kan få en god udsigt, så han var lidt utilfreds. Vi skulle dog hurtigt erfare, at deres lejlighed var god, idet terassen var lukket med vægge på siderne og tag over. Det gav en god beskyttelse mod den næsten konstante vind.

Værelserne var pæne og meget rene. Virkelig et flot byggeri. Desværre var finish'en af samme standard som i Sydeuropa, hvilket nok resulterer i, at hotellet kommer til at se noget brugt ud i løbet af få år.

Inden vi var kommet helt på plads og klar til at få noget at spise, var klokken 19:30. Vi var sultne, for det var ved at være længe siden, vi havde spist på flyet.

Vi havde læst i rejsebureauets katalog, at vi måtte spise i alle restauranter på Gran Resort og Gran Hotel, et søsterhotel på den anden side af gaden. Det var åbenbart blevet ændret, for der var kun 2 restauranter på Gran Resort, vi kunne anvende, når vi havde halvpension - medmindre vi ville betale ekstra for det. Den ene restaurant hedder "El Mahara", der har plads til 400 gæster på en gang. Restauranten minder, med de store buer og i loftet, om en banegård eller et stort apotek. Den anden, der er noget mindre, hedder "Marakesh". Sidstnævnte var efter min mening den mest hyggelige. Maden serveres som buffet - og udbuddet er stort set ens i de to restauranter.

Vi gik ned i receptionen og stillede os i en kø, som vi regnede med var til restauranten - vi havde hørt hjemmefra, at man skulle regne med at stå i kø, for at komme ind og spise. Køen viste sig hurtigt at være til at reservere bord - og ikke direkte til restauranterne! De havde nemlig opfundet et sindrigt system, så man på sit nøglekort fik noteret en bestemt restaurant, et bestemt bord - og en bestemt tid, man skulle spise. Systemet virkede lidt skørt men er oprettet, for at undgå for lange køer ved restauranterne. De første 2 dage kunne vi dog spise hvor og hvornår vi ville - dog med fare for, at der var kø, for at komme ind.

Vi ville lige se restauranterne an, før vi lagde os fast på nogen af dem, så de 2 første dage ville vi selv vælge... Vi fandt frem til Marakesh Gæsterne blev lukket ind i hold, så vi måtte vente til kl. 20:30.

Når vi har ferie, nyder vi gerne et glas vin eller en øl til maden. Vi havde hørt, at det var dyre sager i Egypten, men alligevel blev vi noget chokeret, da vi så vinkortet. En flaske spansk vin (den eneste vin på kortet) kostede 68 LE (Egyptiske pund), hvilket svarer til ca. 150 kr. En halv liter øl kostede ca. 40 kr. og en flaske vand (1 liter) ca. 13 kr. Altså priser som på en typisk dansk restaurant - i Københavnsområdet forstås! Vi havde ikke helt vænnet os til at omregne de Egyptiske pund til danske priser og fandt det noget dyrt, så vi nøjedes med vand.

Buffet'en viste sig at være en positiv overraskelse. Der var masser af forskellige retter, salater, brød, ost, frugt og kager. Så alle havde en chance for at blive mætte, uanset hvor kræsen man er.

Godt mætte og tilpasse, forlod vi restauranten kl. 21:30 og gik tilbage til fars og mors terasse, hvor vi tog os en godnatdrink, inden vi alle - trætte og mætte af dagens mange nye indtryk - kravlede i seng.

Selv om sengene var store og lækre, sov vi vist alle dårligt den første nat. Sådan plejer det jo at være!

Fredag den 16. februar 2001

Vi havde sovet alt for længe, da vi vågnede kl. 7:50. Vi havde aftalt at satse på at spise morgenmad kl. 8:00, så allerede fra morgenstunden var der stress på!

Solen skinnede fra en skyfri himmel men det blæste godt, så vi kunne ikke rigtigt bruge vores altan på 1. sal. Derfor valgte vi at lade far, mor og Lasses terasse være vores mødested.

Igen overraskede restauranten (Marakesh) med en stor og flot morgenmadsbuffet. Masser af frugt, salat, kød, pølser, pålæg og æg i flere afskygninger. De kogte æg blev dog hurtigt dømt ude, da de var helt grønne i blommen. Resten af ugen blev vi istedet flittige gæster på the "egg station", hvor et par medarbejdere ikke lavede andet end spejlæg og omeletter. Af drikkevarer var der juice, hibiskus-the, varm mælk, kaffe og the.

Vi fandt hurtigt ud af, at der var en rangorden blandt tjenerne i restauranten. Øverst i systemet gik nogle jakkeklædte folk rundt mellem gæsterne og så til, at alt var, som det skulle være. Indimellem kommanderede de med de øvrige tjenere, der havde hver deres funktion. En skulle sørge for, at gæsterne havde kaffe og the, en skulle hente tomme tallerkner, en skulle hente tomme juiceglas osv. osv. Virkelig underholdende at se på!

Efter morgenmaden var det tid til orienteringsmøde. Det skulle oprindeligt have været afholdt igår, men da vi var blevet forsinket på grund af den manglende kuffert, var mødet udsat til idag kl. 10. Der var ca. 30 med til mødet, hvor en guide holdt enetale i ca. 1 time. Læs mere om orienteringsmødet her. Under mødet blev der serveret kold hibiskusthe, der smager som solbærsaft.

Efter informationsmødet var det svært at holde på ungerne længere. Nu ville de altså i swimmingpoolen - uanset hvor kold den end måtte være! Mens de badede, gik far og jeg på jagt efter vand og sodavand til frokosten. Vi måtte også lige over og besigtige Grand Hotel og stranden, så vi vidste lidt om, hvad der ventede os.

Grand Hotel så ikke helt så nyt ud som Grand Resort - men stadig flot! Haven, der ligger mellem Grand Hotel og stranden, var flot og meget velholdt. På stranden stod der en skov af parasoller og liggestole af solidt materiale. Det var også nødvendigt, for hernede blæste en halvkraftig vind.

Vores handel foregik omkring middag og vores første indtryk af butikkerne var, at de holder middagslukket. I flere forretninger sad personalet og sov - enten indeni butikken eller lige udenfor. Vi endte derfor i en snack bar (Sea Horse) ca. 200 meter syd for indgangen til Gran Resort. Til vores store overraskelse solgte de øl med næsten samme styrke, som en dansk pilsner! Prisen for en halv liter var 7 LE (Ca. 15 kr.). Den måtte vi prøve.

Nogle vil nok kalde os konservative, men en vigtig bestanddel af vores ferie er en god frokost med rugbrød som en meget vigtig ingrediens. Vi har altid brød, sild og spegepølse med i kufferten, for vi har en stærk tro på, at det er med til at holde maven i orden - sammen med den daglige Fernet Branca om morgenen. Og så er en frokost altid hyggelig!

Kl. 14 var der afgang på første tur - en byrundtur i Hurghada. Det var en god måde at få et indtryk af det område, som vi gæstede den næste uges tid. Undervejs ind til byen, opsummerede guiden lidt fra orienteringsmødet. Det eneste nye, jeg lige fangede var, at der omkring Hurghada ligger 36 småøer hvoraf kun de 3 af dem er beboet.

Første stop var basaren i Down Town. Ganske som guiden havde fortalt på orienteringsmødet, var det en rodet affære at komme ind i. Guiden fulgte os med rundt det første stykke tid og stoppede ved flere butikker, for at fortælle om de varer, der kunne købes. Dernæst havde vi en time til at gå rundt på egen hånd. Vi ville først finde en bank, for at få vekslet, for vi havde en mistanke om, at vekselkursen i hotellets reception ikke var god. Vores mistanke viste sig at være vel begrundet.

Da Lasses kuffert stadig ikke var dukket op, måtte vi igang med at få handlet tøj og badebukser til ham. Badebukserne var vigtigst synes Lasse, så vi gik på jagt. Den første butik vi entrerede, lå indehaveren og snorksov bag kasseapperatet. Han log sig ikke distrahere af, at vi talte i normal toneleje i butikken. Vi skulle næsten sparke til ham, før han vågnede. Lasse havde udset sig et par badebukser. Prisen var 35 LE, bekendtgjorde sælgeren. Vi bød 10. Det grinede han lidt af. Vi fik handlet ned til 20 LE, men det var vi ikke tilfredse med, så vi gik igen.

Efter at have kigget os lidt omkring, måtte vi sande, at 20 LE (ca. 44 kr.) var rimeligt for et par badebukser, så vi vendte tilbage til forretningen. Sælgeren lod som om han ikke havde set os før og ville ikke gå længere ned end 25 LE. Alle vores forklaringer om, at vi havde været der for under 20 min. siden prellede af, så vi gjorde mine til at gå igen. Han skulle ikke tage sådan gas på os! Da sidste mand var på vej ud af døren, blev der råbt "OK" inde fra butikken. Han var blevet

mør i knæene. Det er næsten essensen af den kunst, at prutte om priserne. Man skal ikke lade sig spise af med en pris, som man ikke selv er tilfreds med. Og så skal man være indstillet på at gå, hvis prisen ikke er acceptabel. Det kan godt tage lidt tid, men det virker som regel! Hvis sælgeren slår til for hurtig på dit bud, så har du budt for højt. Hvis han ikke stopper der i udgangen, så har du budt for lavt!

Næste stop på byrundturen var en restaurant, hvor der skulle ryges vandpipe! Vi blev båset i nogle rækker og en flok vandpiper blev båret frem. Da min mor opdagede, at alle skulle ryge på samme vandpipe, så ville hun absolut ikke være med! Alle fik dog udleveret hver sit mundstykke, så der var ingen undskyldninger! Snart stod der røg og damp ud af alle voksne og børn. Af os 6 var det kun mig, der måtte kalde sig en kylling. Jeg havde simpelthen ikke lyst til at prøve det. Blot tanken om at få en gang røg ned i lungerne - uanset at det kun var æblethe, der blev "røget" - faldt mig meget fjern.

Næste - og sidste stop - med bussen var et udsigtspunkt i nærheden af Down Town. Det virkede ikke som noget særligt. Jeg vil sige, at Pikkerbakken i Frederikshavn sagtens kunne være med her!

Tilbage til hotellet. Vi var enige om, at det var en lidt tynd tur, prisen taget i betragtning. Vores råd er, at man selv tager ind til Down Town og kigger på basarerne. At finde et sted, hvor man kan prøve en vandpipe er absolut ikke noget problem - og udsigtspunktet var ikke værd at gå efter! Spar pengene til byrundturen!

Far og jeg skulle ind til Aka, for at få handlet lidt øl og vin. Det var vores første forsøg med minibusserne og det gik smertefrit. Det vrimler simpelthen med minibusser og de kører lige efter hinanden i et væk. Prisen på 1 LE for turen ind til Aka var yderst billig!

Aka er en flot og meget eksklusiv butik. Det er udelukkende eksklusive varer, der findes i butikken. Priserne er høje, så det er ikke her, man skal finde sine souvenirs! Husk iøvrigt at priserne er i amerikanske dollars. Far kiggede lidt på en kuffert med håndtag, der kan trækkes ud. På prismærket stod 100 $. Vi vidste ikke, om de brugte dollarsmærket som standardbetegnelse for Egyptiske Pund. Hvis de gjorde, var det en rimelig pris (220 kr.). Men personalet oplyste, at det var amerikanske dollars, så kufferten kostede istedet 850 kr.!

Vi gik ned i kælderen, for at finde de varer, som vi var kommet efter. Her vrimlede det med ekspedienter. Vi fik hurtigt vores personlige ekspedient, der viste os rundt efter de varer, som vi ville købe. Det så umiddelbart ud som om udbuddet var stort, men der var eksempelvis forholdsvis få slags vine, der var fyldt op i flere reoler. Priserne var rimelige - hvis man ellers sammenligner med danske restaurationspriser! En spansk vin, som kvalitetsmæssigt koster 25 kr. i et dansk supermarked, kostede 64 kroner. En middelmådig italiensk champagne kostede ca. 40 kr. På ølsiden var der 2 mærker, et egyptisk (jo, de laver skam øl!) til 12 kr. pr. 0,33 cl. dåse og et mexicansk til 16 kr. pr. 0,33 cl. flaske.

Vores varer var hurtigt fundet og ekspedienten ledte os hen til en skrank, hvor varerne skulle skrives i passene! Mens det blev gjort, kom vores ekspedient hen til os og spurgte, om en russisk mand måtte få skrevet en flaske vodka med ind i vores pas, for han havde glemt sit eget pas. Det sagde vi OK til. Lidt senere gentog historien sig. Et par havde købt noget tekstil af en eller anden art, som også skulle skrives i passet, hvis vi sagde OK. Det gjorde vi - med en tanke om, hvad der mon kunne ske ved at gøre det...

Ekspedienten fulgte os op i stueetagen - uden varerne - og nu begyndte papirnusseriet for alvor! Jeg gør opmærksom på, at alle efterfølgende aktiviteter skete på et område, hvor alle medarbejdere i butikken kunne følge hinandens arbejde - og blot ventede på, at vi skulle nå rundt!

Første stop var ved en mand, der kontrollerede, at varerne var skrevet i passet. Han udleverede samtidig en A4-side i 3 eksemplarer med liste over de varer, vi havde købt. Så skulle der betales ved en anden skranke. A4-siden blev nærlæst, et eksemplar hevet fra og en bon klipset på. Så skulle varerne udleveres. Ekspedienten startede her med at være morsom og sige, at bonnen var "kaput". Så fandt han nogle varer frem, som viste sig at være de ting, som parret havde købt. Vores varer dukkede også op men russerens vodka manglede. Så måtte vi igennem møllen på 1. sal igen! Vi fandt aldrig ud af, hvad der var gået galt, men vi endte med at få vodkaen udleveret også - og så hen til udgangen. Her stod 2 vagter og de skulle da lige kontrollere indholdet i poserne endnu engang - op mod de ting, der stod på A4-sedlen. Så kære danske politikere: her har i opskriften på at få mange mennesker i arbejde!

De folk, som vi havde hjulpet, tog pænt afsked med os og vi hastede ned på gaden, for at finde en minibus hjemad igen. Den blev godt fyldt undervejs og vi blev flyttet noget rundt efterhånden som folk steg ind og ud af bussen. Far blev på et tidspunkt placeret på forsædet og kunne dermed konstatere, at når de slukker lyset på bilen om aftenen, for ikke at blænde modkørende, så kan de ikke se en pind! Da vi skulle betale, forlangte hjælperen i minibussen flere penge end de 1 LE, som vi vidste, at turen kostede. Det ville vi ikke høre tale om, så vi gik bare. Han skældte lavmælt ud og steg så ind i bussen, der fortsatte.

Aftenens middag skulle indtages på hotellets store restaurant El Mahara. Vi kunne først få tid kl. 21, hvor det viste sig, at udvalget i buffet'en var ved at være lidt udtømt. Vi havde dog ingen problemer med at blive mætte. Efter at have besøgt begge restauranter, der er tilgængelige for gæster med halvpension på Gran Resort, nåede jeg til den konklusion, at Marakesh var min foretrukne.

Atter blev det forholdsvis tidligt, jeg gik i seng. Marie holdt en halv time længere og ar og mor holdt vist hof til efter midnat. Det var da ellers de gamle, der plejer at gå hjem - er det ikke sådan man synger?

Lørdag den 17. februar 2001

Så blev der dømt strandtur. Efter morgenmaden i El Mahara restauranten begav vi over hovedgaden, der ligger mellem Grand Resort og Grand Hotel. Det er ingen problem at forcere den gade, for der er 2 mand, der dirigerer færdslen i fodovergangen.

På stranden fik vi plads under parasollerne i 3. række fra stranden. En ung Egypter kom springende, for at hjælpe os med at rigge liggestolene til og give og håndklæder. Et øjeblik efter dukkede en anden mand op, for at få noteret vores værelsesnummer. Sikkert blot for at kontrollere, at der ikke er uvedkommende, der benytter faciliteterne.

Formiddagen bød på almindelig afslapning og en enkelt dukkert i havet. Hvad sker der, når en flok solhungrende turister fra det kolde nord kaster sig ud i solen? Ja, det går galt hver gang. Til middag lignede de fleste af os en flok kogte rejer! Bortset fra min mor, der kan tåle uanede mængder af sol! På den første dag var hun allerede mere brun, end vi kunne gøre os håb om at nå på en uge.

Efter frokost og et lille hvil ved vores swimmingpool, hvor det var alt for blæsende, tog Marie, mor, Lasse og Vibe ud for at købe mere tøj til Lasse. Jeg skulle klippes og far og jeg gik på jagt efter en frisør. Der lå en lige ved hotellet. Prisen var 40 LE (ca. 85 kr.). Det synes jeg var lidt dyrt, men far mente ikke at det kunne svare sig at prutte for meget om prisen. Så ville resultatet sandsynligvis blive derefter. 15 minutter senere var jeg lettet for de 40 egyptiske pund og en mængde hår.

Vi blev enige om, at få en øl i baren på Grand Hotel. Vi havde justeret vores niveau for øl, vin og spiritus i området, så vi fandt ikke priserne på en Sakara for afskrækkende (12 LE). Vi kastede lange blikke efter barens rækker af gode whisky-mærker, men det blev ved blikkene, for vores hang til gode mærker ville koste os 31 LE pr. whiskysjus!

Da alle atter var samlet i lejlighed 3109 på Gran Resort, kunne pigerne berette om et større papirnusseri, for at købe tøj til Lasse - altså noget i stil med vores oplevelser i Aka. Alle nåede et bad og en aperitif, inden vi skulle være på vores plads i restauranten kl. 20:00. Fra og med i dag havde vi booket en fast tid ved et fast bord i Mahara restauranten. Det var noteret på vores nøglekort, så vi kunne gå lige ind og sætte os! Dejligt. Systemet med at booke var alligevel ikke så dumt.

Resten af aftenen gik som den foregående. Efter middagen var alle trætte. Det blev til en enkelt kop kaffe og en godnatdrink inden vi gik til ro - meget tidligt efter hvad vi plejer, når vi er på ferie!

Søndag den 18. februar 2001

Vi skulle tidligt op i dag. Marie, far og jeg havde besluttet, at vi ville se solen stå op over Det Røde Hav, så kl. 6:30 gik det mod stranden.

Sjovt nok så havde vi hele stranden for os selv! Vi nåede lige nøjagtig ned på stranden, da solen begyndte at kigge frem. Det var et flot syn og det var imponerende, så hurtigt det gik. Man kunne næsten høre det sagde "swop!"

Efter en så medrivende oplevelse, måtte vi lige have en time mere på øjet!

En af rejsebureauets ture, der stod højt på min ønskeliste, var en jeepsafari til en nærliggende beduinlejr. Den var på programmet i dag, så vi var allerede for sent ude med at få bestilt plads. Eneste håb var at lægge på knæ for den guide, der holdt hof på Grand Hotel kl. 9:00 - så det gjorde jeg. Guiden arbejdede ihærdigt på at skaffe en ekstra jeep - og det lykkedes. En halv time før afgang ringede han til os og sagde OK.

Efter en hurtig frokost var vi klar til afgang. Vi tog afsked med Marie og mor. Vi turde ikke tage Marie med, selv om hun gerne ville. Hendes ryg ville ikke have godt af en tur i ørkenen, for programmet lovede ujævn terræn! Mor holdt hende ved selskab.

På vej ud af Hurghada har en videofotograf travlt med at filme de 3 jeeps. Optagelserne blev typisk foretaget hængende på ydersiden af en af bilerne. Det var noget dumdristigt og vi talte om, at det må koste en videofotograf engang imellem!

Kort tid efter vi havde forladt Hurghadas sydlige by-område, drejede vi fra asfaltvejen og direkte ind i ørkenområdet. Snart gik det over stok og sten, for en ørken er andet end blot sand! Chaufførerne konkurrerede om at finde de mest ujævne områder, blot for at markere, at det ikke var jævn vej, vi befandt os på. Op over mindre og større sandbanker gik det, så det var svært at sidde stille på sæderne og det gjaldt om at holde godt fast. Ungerne synes det var vældig morsom og jeg glædede mig over, at Vibe havde fået en kørepille. Ellers ville hun ikke have brudt sig synderligt om turen. Min far råbte til chaufføren, om den gamle bil ikke kunne køre hurtigere. Det var dumt gjort!

Efter et kvarters kørsel, nåede vi de første Rødehavsbjerge. Vi gjorde et stop ved et af de første. Her skulle vi ud af bilerne og kravle op på bjerget, der vel var ca. 30 - 40 meter højt. Det gik forholdsvis smertefrit og udsigten var kravleturen værd. Da vi skulle ned på den anden side af bjerget, var det via en stor sandbanke, der dækkede en stor del af bjergsiden, så det var let at komme ned.

Efter en lille forfriskning (hibiskusthe) gik det videre ind mellem bjergene i ca. 30 minutter. Her dukkede pludselig et par små skure op. Min første tanke var, at det lignede busskure, men det viste sig hurtigt, at vi var kommet til beduinlejren, der var turens egentlige mål.

Vi blev inviteret ind i et stort halvoverdækket rum, hvor der blev budt på en kop varm the, mens vores ihærdige guide fortalte om beduinlejren.

Der bor ca. 30 mennesker i lejren, der ligger på en stor plads mellem bjergene. Hele pladsen er flad og dækket af sand. Beduinerne lever af turister og pladsen er tydeligt markeret med det for øje. Der er bl.a. afmærkede pladser til parkering af jeeps og 4-hjulede motorcykler (mooncars), der dagligt besøger lejren. Beduinernes huse står på pladsens nordside tæt på bjergene. Husene er af yderst simpel konstruktion - på 10 - 15 m2. Spartansk indrettet. Ingen dør.
Flerkoneri er tilladt men i denne lejr har kun sheriffen 2 koner. I lejren bor også en schweizisk kvinde, der er i gang med at skrive en bog om beduinernes liv. Hun blev gift med en fra lejren i sidste uge og bryllupsteltene var ikke fjernet fra lejren endnu.

Det "rum" vi sad i, var alene bygget til ære for turisterne.

Guiden fortsatte med sin beretning. Beduinerne køber mad i Hurghada. Det er kun mændene, der må køre til Hurghada. Beduinerne er bange for, at kvinder og børn vil blive grebet af det liv, der føres i byen, så for at beskytte dem mod det, holdes de i lejren. Større børn sendes væk, når turisterne kommer til lejren. De træner kameler i området, mens turisterne er til stede. I lejren ser vi kun mændene og de små børn. Konerne bliver i deres hytte og under vores besøg ser vi kun konerne en gang, mens de bager brød til os.

Sheriffen afgør alle stridigheder i lejren. Han afgør desuden hvilken straf, der skal gives, hvis nogen har lavet noget forkert.

Hvis en kone er utilfreds med sin mand, må hun ikke sige til ham, hvad hun er utilfreds med. Hun hænger istedet en nød op foran indgangen til hytten. Så skal manden selv finde ud af, hvad der er galt! Gør han ikke det indenfor en rum tid, kan konen søge sheriffen om at blive skilt. Hvis parret skilles, kan manden godt gifte sig igen mens konen står meget dårlig. Vi kunne ikke lade være med at tænke på, at sheriffen med de 2 koner måtte have sig et problem, hvis han kom hjem og så en nød over indgangen til sin hytte!

Så var det tid til en kamelridetur og jeg må tilstå, at jeg godt kunne være det foruden, men nu havde jeg fået overtalt min datter til at prøve, så jeg måtte op på sådan et kræ! Vibe var ikke tryg ved det og ville gerne ned, men problemet var, at vi var allerede godt igang med turen og jeg kunne ikke forklare de små piger, der trak vores kameler, at de skulle stoppe, så vi måtte køre på. Det var ikke nogen fornøjelsestur, men nu har vi da prøvet det!

Så blev vi inviteret rundt for at se lejren. Vi startede med at se deres "moske" - endnu en meget primitiv hytte uden synderlig beskyttelse mod vind og vejr. Vi fik historien om Allah og om de 5

leveregler man har som muslim. De involverer bl.a. at man beder 5 gange om dagen, at man skal faste under ramadanen og at man (såvidt muligt) skal besøge Guds hus - Mekka i Saudi Arabien.

Hernæst gik turen til lejrens vandbrønd. Den lå i bunden af en udgravning, som den egyptiske hær har lavet for en del år siden, hvor Egypten var noget tættere på at komme i krig med sine naboer. Militæret har siden foræret brøndene til beduinerne, der har købt jorden omkring brønden. Selv brønden er ca. 36 meter dyb og har en diameter på knap 1 meter. I lejren er det kvindernes arbejde at hente vand, så de kvindelige turister blev bedt om at hjælpe med at hente vandet op - til stor morskab for mændene! Vandet bruges i dag kun til dyrene i lejren. Beduinerne drikker købevand ligesom vi andre.

Under rundturen støder vi på en gedefarm, et stort hibiskustræ, der står i ensom majestæt på lejrpladsen, en nyfødt kamelunge og kvinder med klæder på, så kun øjnene er synlige. Kvinderne bager brød til os på låget fra en olietønde over ild fra kamel-høm-hømmer.

Kvinderne sælger også souvenirs i form af smykker. Bl.a. en halskæde med en kameltand, der ifølge guiden skulle holde ræve og andre dyr væk, hvis man har den på, mens man vandrer i ørkenen.

Efter rundturen var der fri i en time, hvor vi kunne gå rundt i lejren. Vi havde allerede set nok, så vi trak os lidt tilbage og nød en medbragt kold øl og lidt vand.

Vores chauffører havde travlt med at lave mad til os. Det foregik over en intermistisk grill foran et af lejrens få murede huse. Maden var placeret på riste, der lå lige over ilden og det betød, at kødet nærmest blev brændt af, for chaufførerne havde travlt med at puste ild i gløderne nedenunder. Det foregik ved at vifte med papstykker hen over grillen.

Inden aftensmaden skulle vi se solnedgangen over Rødehavsbjergene. Vi klatrede spændt op på et bjerg lige bag lejrens fællesfaciliteter og ventede en rum tid på, at solen skulle gå ned. Far og jeg var enige om, at solopgangen var smukkere. Jeg havde en teori om, at vi skulle lokkes væk fra selve lejren, så beduinerne kunne bede dagens 4. bøn i fred og ro.

Et besøg på lejrens toilet var blevet aktuel for Vibe. Det var et simpelt foretagende med et hul i gulvet. Her har mændene altså en fordel!

Aftensmaden var lækker og der blev spist godt af både voksne og børn. Vi var enige om, at tusmørkets kommen ikke var nogen hindring, for så kunne man ikke se alt, hvad der lå på tallerknerne! Menuen stod på grillet kylling og (farsagtig) oksekød, ris, salat og flere lokale dressinger lavet på sesamfrø eller linser. Derudover blev der serveret kartoffelchips og clementiner eller bananer til dessert. Som drikkevarer havde vi fået udleveret en halv liter vand og vi kunne desuden få Cola.

Da vi var færdige med at spise, var det næsten mørkt, så de fornemme lysestager - lavet af vanddunke, der var skåret over, fyldt halvt op med sand og et hjemmelavet stearinlys i - var

eneste lyskilde. Lejren havde ingen elektricitet. Vores medbragte videofotograf havde held til at sælge et par videobånd. Prisen var 100 LE (Ca. 220 kr.). Vi var egentlig indstillet på at købe et bånd, men da guiden sagde, at båndet også indeholdt optagelser fra Luxor og Cairo og at kvaliteten kun var middelmådig, bakkede vi ud.

Tak for mad siges med en dans (påstod guiden). Lejrens unge mænd, der var kommet tilbage fra kameltræningen, sang og spillede på tromme, mens alle blev inviteret til at danse. Det var en meget speciel stemning - måske forstærket af det ørkenstøv, som de dansende fremkaldte.

Det var helt mørkt, da vi efter dansen gik tilbage til vores jeeps. Inden vi forlod lejren, var alt lys slukket. Beboerne var på vej i seng. Bilerne kørte en mere direkte vej tilbage til Hurghada. Nu var vi fri for alle de bakker, som vi havde været udsat på på udturen. Undervejs gjorde vi et kort stop, for at se på stjernehimlen, som skulle være fantastisk. Carlsvognen, som er noget nær det eneste, jeg kan genkende, vendte helt forkert. "Håndtaget" på den tippede vogn var helt væk i horisonten. Jeg vil påstå, at vores tur til Norge sidste jul bød på mere klar stjernehimmel! Vi tog afsked med guiden og chaufførerne og vendte tilbage til hotellet, hvortil vi ankom kl. 19:30 - 1 time før planlagt.

Vi var alle møgbeskidte af ørkensand og støv. Den sidste del af turen var foregået med en jeep, der var helt tyk af støv indeni. Så der var dømt bad, inden vi foretog os yderligere. Ungerne var trætte, så jeg valgte at blive i vores lejlighed med dem, mens de øvrige 3 spiste middag. Far havde spist aftensmad i beduinlejren men trods det, så var han vist den, der spiste mest i resutauranten. Alle var simpelthen helt udkørte, så den aftalte kop kaffe efter aftensmaden blev aflyst til fordel for en tidlig godnat! Klokken var kun 21:30!

Mandag den 19. februar 2001

Tidligt op! Alle havde sovet halvdårlig, så der var ingen til at ynke os!

Lige efter kl. 7 var vi klar til at spise morgenmad. Vi skulle nemlig på tur igen idag. De støvede jeeps fra igår var skiftet ud med en luksusbus med air-condition. Dagens destination hed Sharm el Naga.

Bussen kørte ud af Hurghada mod syd - ad vejen, der fører til Luxor. Ved bygrænsen passerede vi en kontrolpost, der ledte mine tanker tilbage på en Ruslands-tur i 1985, hvor vi med jævne mellemrum mødte den slags kontrolposter langs vejene.

Efter en halv times kørsel, drejede bussen fra og snart var vi ved en lille bugt, der er speciel, idet koralrevene går helt ind til stranden. Det giver en enestående mulighed for at betragte de farverige fisk uden at skulle snorkle eller dykke.

Der var gjort meget ud af at beskytte området mod for meget rovdrift fra turisterne. Området omkring bugten var imidlertid lagt an på en større turistinvation, så jeg tror ikke at den spinkle strand i bugten kan holde til det i længden. I forbindelse med bugten var der en mængde

bygninger, der hovedsageligt anvendes af dykkerfirmaer. Bade- og toiletfaciliteterne var meget flotte, idet der for nylig var opført en større toiletbygning. Her var rent og nydeligt.

Selve stranden var ca. 200 meter lang. Koralrevene, der som sagt går helt ind på stranden, var afmærket med tov, som man ikke måtte kravle over. Dette var for at beskytte koralrevene.

Vi var noget spændte på, om det virkeligt kunne lade sig gøre at se fisk på så lavt vand og det blev snart bekræftet! På selve stranden lå der sivmåtter, som vi frit kunne benytte. En enkelt bar på stranden solgte drikkevarer. Vi købte i løbet af formiddagen 2 øl og 2 sodavand. Pris 40 LE - ca. 85 kr.

Vandet var krystalklart og man skulle vitterligt kun ud på en meters dybde, før man var omgivet af store fisk på op til 40 cm. i alle regnbuens farver. Hvis vi svømmede yderligere 10 - 20 meter ud, kunne man se flere fisk i vandet under sig. Det var et imponerende syn. Desværre kunne vi ikke være i vandet ret længe ad gangen. Der var en kold vind ind i bugten, så man frøs, så snart man havde noget af kroppen over vandet og det tog 5 - 10 minutter, inden man igen havde fået varmen efter en svømmetur.

Oplevelsen med fiskene var absolut en af turens højdepunkter.

Kl. 14:00 var der afgang Vi havde hovedsageligt stranden for os selv, så da vi kørte, var der næsten helt tomt på stranden. Så gik det tilbage til Hurghada, hvor vi skulle spise frokost i udkanten af Sekalla på restaurant Andrea. Der blev budt på lokale retter og valget stod mellem kylling og fisk. Tilbehøret mindede meget om det, vi havde oplevet i beduinlejren dagen i forvejen.

Ved 4-tiden var vi tilbage på hotellet. Der var tid til almindelig afslapning og et bad, der var svært at indstille rigtigt. Det måtte ikke være for koldt, fordi man så fryser lidt. Det måtte ikke være for varmt, for vi var blevet godt varmet (småskoldet) af dagens sol.

Jeg tænkte lidt over mine oplevelser med egypterne. Jeg havde kun oplevet venlige og imødekommende folk. De virkede lidt tilbageholdne overfor turisterne. Ikke så påtrængende som f.eks. tyrkerne i Alanya. Jeg tænkte tilbage på episoden, hvor jeg havde spurgt en egypter, om hvor varmt havvandet var i øjeblikket. Han smilede lidt og svarede sagte: "Det bekymrer jeg mig ikke om her om vinteren!" For os var det ikke vintervejr. Jeg måtte medgive, at vandet godt kunne være lidt varmere - men vi havde trods alt sol fra en skyfri himmel hver dag...

Aftenen var for en gang skyld helt vindstille. Det var en fornøjelse at sidde på terassen efter aftensmaden. Men som sædvanlig holdt vi ikke længe ud! Kl. 23 lå vi i vores senge.

Tirsdag den 20. februar 2001

Selv om vi gik tidligt i seng og sov længe, så var det lidt svært at komme ud af sengen om morgenen. Hvad pokker, det var jo ferie! Kl. 8 var vi alligevel klar til morgenmad.

Buffet'en var som sædvanlig indbydende og lækker. Lasse og far havde fået for vane at spise om kap i spejlæg. De kunne konsumere 3 hver. Vi andre kunne godt variere vores mad lidt mere, for der var nok at vælge imellem. Det eneste jeg manglede, var bacon, der kunne fuldende en gang britisk morgenmad. Men da Egypten er et muslimsk land, spiser man ikke svinekød.

Dagens program hed, at Marie, Vibe og jeg skulle ind til basaren og ose lidt, mens far, mor og Lasse skulle hygge sig på stranden. Vi nabbede en minibus ind mod byen og jeg bad dem stoppe ved et supermarked i Down Town i håb om at kunne se en forretning, hvor de lokale handlede. Prisen for minibussen skulle være 3 LE og Marie ville give yderligere 2 LE i drikkepenge, men det var åbenbart ikke nok, for da vi stiger ud og betaler, forlanger chaufførens hjælper flere penge. Vi diskuterer lidt med ham og han forsvinder uden at få flere penge. Det ærgrede os, at vi ville give drikkepenge og endte istedet med at komme i ordkløveri med minibussens chauffør og hjælper. En egypter, der var stået af samme sted som os, spurgte hvad vi havde givet og bekræftede, at vi kun skulle betale 3 LE for turen. Det var vi glade for at høre, for vi kom lidt i tvivl om, hvor faste priserne var. Marie havde iøvrigt erfaret, at de lokale sjældent betaler 1 LE for at køre med minibusserne. De betaler 0,25 LE eller 0,50 LE afhængig af distancen.

"Næste gang vi tager en minibus, så aftaler vi prisen forud", bekendtgjorde jeg overfor Marie.

Vi var blevet sat af ved basaren - og altså ikke ved noget supermarked, som jeg havde læst et eller andet sted, skulle findes i Down Town. Vi fandt frem til "vores" bank og vekslede penge.

Så var vi klar til at ose lidt i basargaderne. Det blev vi nu ret hurtige trætte af, for sælgerne var noget mere interesserede i os i forhold til, da vi havde været i flok på byrundtur med guiden. Sælgerne ville hjertens gerne i dialog med os. "Hvor kommer I fra?", "Hello", "Gutenmorgen", "Goddag" osv. osv. lød det fra sælgerne. Hvis vi sagde til dem, at vi kom fra Danmark, havde de vundet første sæt, for så var dialogen igang!

Så kunne de huske Schmeichel eller Laudrup og de ville gerne lige vise os deres forretning, som de typisk havde åbnet for 10 dage siden og derfor havde gode tilbud. Vi morede os meget over det, for det plejer at være billigst, når man skal holde ophørsudsalg! Hvis man fulgte med ind i deres butik, så kunne det være lidt svært at slippe derfra igen uden man følte sig lidt uhøflig og blot gik derfra igen. Men der var på intet tidspunkt optræk til sure miner eller misytringer, fordi vi ikke ville handle. Dén ros skal de have!

Ganske som vi erfarede på byrundturen, var der et begrænset udbud af varer i Down Town. De solgte det samme souvenirstads og da vi ikke lige var minded, for at købe noget af det, blev vi hurtigt trætte af at traske rundt i basaren.

Vi fandt en minibus, der kunne køre os til Sekalla. Jeg forsøgte ihærdigt at aftale en pris med chaufførens unge medhjælper og efter lidt ordvekslinger blev der sagt "OK" fra chaufføren til mine ihærdige anstrengelser for at vise dem, at vi kun ville betale 3 LE for turen. Så vi hoppede ind og kort tid efter var vi i Sekalla, hvor vi blev sat af i en rundkørsel. Marie ville betale de 3 LE

og så startede på ny en diskussion om prisen! Vi sagde blank nej til at betale mere for turen. Den unge medhjælper, der vel har været 14 - 15 år, snappede en ekstra pengeseddel fra Maries hånd, hvorefter han satte sig ind i minibussen, der efterlod os. Det var ligegodt pokkers, tænkte vi. Jeg troede vi havde en aftale! "Næste gang, så spoler vi endnu længere tilbage", sagde jeg, da det værste raseri havde lagt sig. "Vi starter sgu med at spørge, om de kan tale engelsk. Så er vi da sikre på, at de forstår, at vi kun vil betale 1 LE for turen". Marie mente, at enhver forhandling ville være omsonst, men det skulle komme an på en prøve!

Sekalla viser sig at byde på et mere varieret udbud af varer, dog uden at vi fandt noget, som kunne friste os. Vi gik ud af en sydlig vej, som Marie mente førte ud mod vores hotel. Jeg havde tabt orienteringen, så hun skulle nok have ret.

Efter en lille times vandring, var det tid at finde tilbage til hotellet. Vi stoppede en minibus, der viste sig at være uden den faste hjælper. Bussen var ydermere tom. Jeg spurgte chaufføren, om han kunne engelsk og han svarede bekræftende "A little bit". OK, så var første fase af min plan på plads, tænkte jeg og skred videre til fase 2, der gik ud på at spørge ham om prisen, for at blive kørt til Grand Resort. "5 LE", svarede han. "Ikke tale om", klagede jeg og han gik ned på 4 LE. Jeg blev ved med at sige 3 LE og gjorde mine til, at vi ikke ville køre med ham. Så accepterede han de 3 LE og vi steg ind. En stor del af turen kørte vi alene i bussen, så jeg bekendtgjorde over for Marie, at jeg ville fejre min forhandlingssejr med at give ham lidt drikkepenge!

Så da vi steg af ved hotellet stak jeg den forbløffede chauffør 5 LE. "Hvad skulle alt den snakken om penge så til for?" tænkte han nok.

Hjemme på hotellet havde de andre 3 spist frokost, men mor fik hurtigt anrettet en frokost til os. Jeg havde ikke fået bestilt snaps til sildemaden på flyet, så vi var løbet tør for snaps. Vi fandt dog ud af, at en vodka sagtens kunne ledsage silden!

Far, mor og Lasse tog herefter til stranden. Vi andre ville op og slappe af i vores lejlighed. Jeg lå dog ikke ret længe, før jeg fik lyst til at gå en tur og inspicere området syd for hotellet. Der var ikke så meget at byde på og det lykkedes heller ikke for mig at finde flere forretninger, hvor man kunne købe øl med pilsnerstyrke. Vi havde åbenbart været heldige, da vi fandt frem til snackbaren "Sea Horse" tidligere på ferien.

Sidst på eftermiddagen gik far og jeg atter på ølrov hos "Sea Horse". Her fandt vi 7 halvliters flaskeøl i fryseren. Dem købte vi, for vores ølbeholdning var ved at være lidt slunken. Prisen var faldet 1 LE i forhold til sidste gang, vi handlede der.

Kl. 19:00 var vi alle samlet igen og efter et glas rødvin, var vi klar til at indtage dagens sidste hovedmåltid. Vi havde bestemt os for at flotte os i aften og købe øl og vin til maden! Nu var vi blevet mere fortrolige med omregningen mellem egyptiske pund og danske kroner og havde derved erfaret, at priserne i restaurationen kun lå lige i overkanten af, hvad de ville være på en god dansk restaurant.

Efter aftensmaden var det næsten som det plejede! Efter en kop kaffe var vi alle trætte og grydeklare. Vi undrede os meget over, at vi kan være så trætte om aftenen men må nok give solen, varmen og den friske luft skylden.

Onsdag den 21. februar 2001

Solen skinnede atter fra en skyfri himmel - ganske som den har gjort det under hele vores ophold.

Morgendagens hjemrejse begyndte at ulme i baghovedet, men tankerne blev snart skubbet til side af et af dagens højdepunkter: morgenmads-buffet'en. Ungerne nød dette måltid meget, især fordi de var friske på denne tid af dagen - hvor de om aftenen var trætte og møre.

Efter morgenmaden ville jeg på fotooptagelse på hotellets øverste etager, mens de andre gjorde klar til feriens sidste strandtur.

Snart lå vi alle på stranden og slikkede sol. Sædvanen tro blæste det lidt og "strandpersonalet" sørgede for ekstra madrasser til at stille op af sengene som læskærme. Så var det bare dejligt!

Efter et par timers sol, små gåture, henten is osv., kaldte maverne på en frokost, der blev indledningen af jagten på rester og slatter. Vi kunne dog konstatere, at vi havde fået mere end rigeligt med hjemmefra, så vi led ingen nød.

Far og jeg ville prøve lykken hos vores lokale ølforhandler, for vi skulle have nogle egyptiske øl med hjem til Danmark. Handleren havde ikke nogle øl, men lovede os, at skaffe nogen til senere på dagen.

Vi havde 3 film liggende, der skulle fremkaldes, og vi valgte at prøve lykken ved en Kodak-forretning, der lå lige syd for Grand Resorts forretningskompleks. Prisen var 10 LE for fremkaldelsen af en film og 0,85 pr. papirkopi. ´Vi fik handlet os til en rabat på 20 % ved at bestille 2 sæt billeder. Derudover kunne vi få en stor forstørrelse af et af billederne. Hvis kvaliteten var i orden var det meget rimelige priser i forhold til Danmark.

En time senere kunne vi hente resultatet og vælge et billede til forstørrelse. Den blev lavet med det samme og resultatet var meget flot, synes vi. Vi havde valgt et motiv fra solopgangen ved Det Røde Hav. Totalt set så var kvaliteten af billederne bedre end hvad jeg tidligere har set fremstillet i Sydeuropa men ikke helt på højde med, hvad vi er vant til i Danmark. Men det var nu alligevel sjovt at få billederne mens man er på ferien og vi ville gentage succes'en med de sidste 2 film, vi havde i vores kameraer.

Aftensmaden blev atter ledsaget af vin. Det var jo sidste aften, så det var vel på sin plads! Efter maden var der for en gang skyld lidt variation, idet jeg skulle vise de andre de steder på hotellets øverste (5.) etage, hvor jeg havde fotograferet til morgen. Samtidig ville vi forsøge at tage nogle aftenbilleder, hvilket som regel mislykkes, når man kun har et idiotsikkert kamera uden en masse indstillingsmuligheder.

Aftenen blev afsluttet med at lade proppen fra den italienske skumvin, som vi havde købt i Aka, springe. Proppen sprang perfekt ud fra terassen og ud på fliserne foran os. Der gik mindre end 10 sekunder, så havde 2 vagter samlet proppen op igen!

Som sædvanlig nåede vi i seng en times tid før midnat!

Torsdag den 22. februar 2001

Så kunne det ikke skjules længere, selv om vi havde forsøgt at indføre en bødekasse til dem, der nævnte ordet "hjem". I dag skulle vi på feriens sidste udflugt, som far plejer at sige!

Morgenbuffet'en blev nydt ekstra godt denne sidste gang. Lasse fandt som sædvanlig hen til "Egg station", hvor hans lokale ægekspert frembragte 3 spejlæg til ham. Resten af formiddagen gik med at få klargjort kufferterne. De skulle så udenfor døren senest kl. 11:30. Så vil de blive hentet af en kuffertbærer. Allerede kl. 10:30 begyndte de at spørge til kufferterne og til hvornår, vi ville forlade vores lejlighed. Kuffertbæren var en gemytlig fætter, der gerne ville have en snak – som alle andre Egyptere, vi havde mødt. Far og mor bildte sig ind, at de fik en større snak med ham! Han kunne godt lide Skandinavere. De var rare ved de lokale, mens han havde eksempler på andre nationaliteter, der behandlede de lokale som skidt.

Vi rømmede vores lejlighed, da kufferterne var afleveret og beslaglagde fars, mors og Lasses lejlighed til feriens sidste frokost.

Vi ville først blive hentet ved hotellet kl. 14:00, så der var tid til at gå en lille tur. Vi havde også et par film, vi skulle have hentet ved vores lokale fotomand. Derudover havde Vibe et smykke, som var gået i stykker, fordi låsen var dårlig. Vi nærede ikke store forhåbninger om at de lokale ville bytte smykket, men det var da et forsøg værd. Vi viste smykket til de 2, der var i forretningen og umiddelbart så det ud som om de godt ville bytte. Den ene fandt et nyt smykke og Vibe var glad. Vi takkede og gik mod udgangen. Men nej, vi tog fejl. Han ville skam have penge for smykket. Han mente ikke, at det var hans problem, at smykket var gået itu. Jeg skældte ud og sagde, at han havde solgt os en dårlig vare og at vi aldrig ville handle hos ham mere. Det sidste kunne jeg vist roligt sige, for det gør vi nok ikke under nogen omstændigheder! De 2 lokale i forretningen havde en kort ordveksling og så fik vi "OK". Vi takkede og skyndte os ud af butikken inden de fortrød.

Efter en times solbadning foran hotellet, hentede bussen os på slaget 2. Undervejs på den korte tur til lufthavnen fik vi besked på, at vi skulle ind i den nye lufthavnsbygning og at Sterlings fly var eneste afgang derfra, så det blev en smertefri afgang. Det viste sig snart at være en sandhed med modifikationer!

Efter de sædvanlige formalia med at få afleveret kufferter og checket pas, gik vi ind i en lille afgangshal, som var meget underdimensioneret, hvis det skulle være en nybygget hal. Der var sæder til 1 eller 2 flys passagerer og jeg vurderede, at der var mindst det dobbelte antal

passagerer. Man kunne måske søge tilflugt i den toldfrie butik? Men nej! Butikken var ikke større end vores stue (næsten) og her var der mange mennesker men ikke ret mange varer!

Vi fandt 2 ledige sæder lige ved udgangen, der bedst kan karakteriseres som en altandør! Vi måtte finde os i at have en fuldfed Italiensk kvinde på den ene side og en Egyptisk soldat med fuld udstyr på en anden side. Han stod og messede og engang imellem tiggede han folk om nogle småpenge.

Vi skiftedes til at besætte de 2 sæder i ca. halvanden time, mens vi så vores fly ankomme. Det tog lang tid inden der blev kørt en trappe til flyet. Det skulle siden vise sig at være en medvirkende årsag til, at vi blev forsinket i afgangen.

Efter en rum tid kørte der en bus op foran afgangshallen og der kom liv i alle de utålmodige mennesker i afgangshallen. Alle myldrede hen mod udgangen og der blev lidt proppet omkring os. En official fra lufthavnen sagde "20 minutes" – men til hvilken afgang, meldtes der ikke noget om. Da der var gået ca. 20 minutter, blev der råbt "Sterling" ud i afgangshallen – til glæde for os og stor ærgrelse for alle de, der ikke skulle med vores fly – inklusive hende den småfede Italiener!

Da vi først var placeret i vores flysæder, kunne roen falde lidt over én. Jeg bliver altid lidt nervøs, når jeg skal igennem lufthavnsbygninger med officielle instanser som toldere, paskontroller osv. Bedre bliver det heller ikke af, at der går soldater rundt omkring en med maskingeværer…

Kaptajnen (med den rustne stemme) beklagede forsinkelsen, der i høj grad skyldes, at de ikke kunne få en trappe hen til flyet ved ankomsten.

Hjemture fra en ferie er aldrig værd at skrive så meget om. Man vil bare gerne hjem og denne ferie var ingen undtagelse! Der blev serveret en god gang dansk rugbrød, sild, leverpostej, spegepølse, æg osv. osv.

Den time, som turen blev forlænget, fordi vi skulle over København føltes noget mere irriterende på hjemrejsen end på uderejsen, men det var jo ikke let at ændre på. Marie forsøgte at lokke en kop kaffe ud af stewardesserne, men det kunne kun blive til en kop juice. Kaffen ville have været mere passende!

Efter at have besøgt et land hvis indbyggere, på grund af det varme klima, virker lidt sløve og langsomme, så var det nu dejligt at lande i en effektiv lufthavn som Billund. Inden jeg overhovedet havde forladt flyet, var de begyndt at læsse kufferter ud under mit sæde og umiddelbart efter vi havde entreret ankomsthallen – efter at have følt den kolde danske vinter – begyndte bagagebåndet at rulle. Få minutter senere var vi gennem tolden og klar til at tage afsked med far og mor, der ville direkte til Frederikshavn.

Vi var i Erritsø til midnat og røg lige i seng uden at tænke på at åbne noget af bagagen. Far og mor var i Frederikshavn kl. 02:30 og var mindst lige så trætte.

Epilog

Og hvad skal man så sige til sådan en ferie? Ja, jeg tror at vi alle var enige om, at Gran Ressort var det flotteste hotel, vi nogensinde har boet på. Bygningerne var enestående flotte og rejsebureauets katalog overdrev absolut ikke. Faciliteterne omkring hotellet og søsterhotellet på den anden side af vejen, Gran Hotel, med stranden var helt i top. Servicen på hotellerne var også enestående. Jeg har aldrig oplevet så flot en betjening i lejlighederne, restauranterne, ved poolen og ved stranden. Altid venlige og imødekommende mennesker, så alt det er svært at sætte en finger på. Når vi alligevel kom til konklusionen, at vi nok aldrig tager til Hurghada igen, så er det fordi området har meget lidt at byde på. Ud over de hotellerne og deres omgivelser, så der er kun meget lidt at kigge på af butikker i og omkring Hurghada. Bevares, der er butikker nok, men de sælger alle det samme turist-tingeltangel, og det bliver man hurtigt træt af at se på. At Hurghada ligger midt i ørkenen er ganske vist og hvis vi ikke havde oplevet en beduinlejr og en tur til koralrevet, så ville det være en tam totaloplevelse. Det der alligevel skulle trække mig til Hurghada igen skulle nok være en lidt lunere vandtemperatur og lidt mindre blæst, så vi kunne bruge mere tid på at snorkle.

Så overvejer du Hurghada, så kan det varmt anbefales én gang men måske heller ikke mere!

Skotland 2001 (Edinburgh)

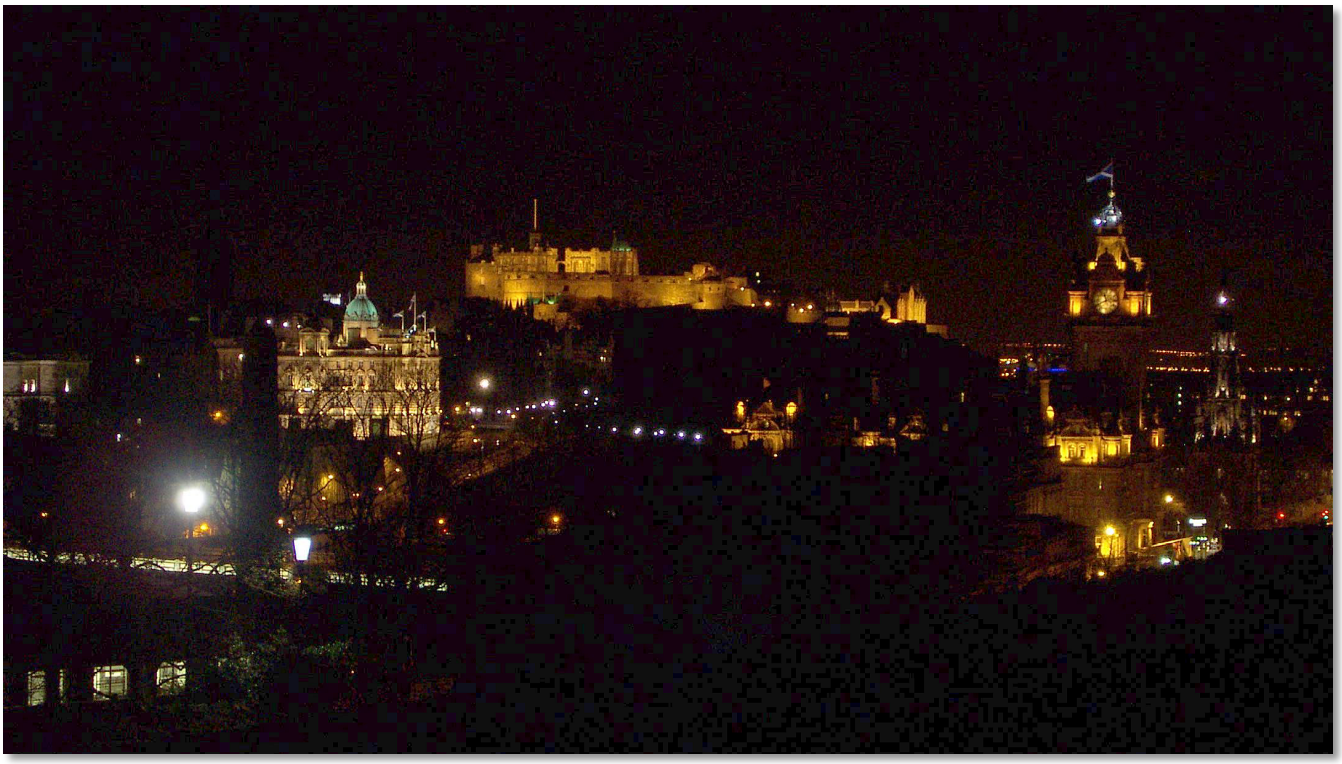

I april 2001 tager Alex og kollegaen Sonny en tur til Edinburgh. Det er en forretningsrejse. Producenten af pengeautomater NCR har inviteret. Ud over et besøg hos NCR's fabrikker i Dundee blev der også plads til en frokost på The Old Mansion House – og et kig på Edinburgh.

Tjekkiet 2001 (bustur til Prag)

Prolog

Vi har været i Prag i dagene fra 23. maj til 27. maj. Børnene blev indlogeret hos Maries forældre, hvorefter vi dampede af med bus - sammen med Gitte og Hans. Det blev til et par herlige dage i super dejligt vejr. Der er et stykke vej derned med bus, men hvis man ellers indretter sig lidt efter det, så er det til at have med at gøre.

Rejsen var arrangeret af medarbejdere hos Danfoss i Kolding og bussen var derfor fyldt godt op med Danfoss medarbejdere - uden der dog blev snakket meget arbejde af den grund.

Onsdag den 23. maj 2001

Onsdag aften den 23. maj var der afgang fra Kolding busstation ved 19-tiden. Efter en pause ved grænsen gik det mod syd. Ved midnatstid blev der ophold og bussen blev lavet om til natbus med liggepladser. Det er ikke komfortabelt og man sover ikke særlig godt, men man overlever på rejsefeberen!

Torsdag den 24. maj 2001

Næste morgen bliver vi vækket ved Dresden. Vi er tæt på den Tjekkiske grænse og efter at vi har passeret grænsen, får vi morgenmad, der bringer mine tanker hen på en Ruslandstur i 1985. Udbuddet er rimelig sparsomt, når man tænker på hvad vi f.eks. har oplevet i Egypten.

Videre via et naturskønt område igennem et bjergfyldt område og ved 11-tiden er vi i Terezin. Her skal vi besøge et tidligere fæstningsanlæg, der under 2. verdenskrig fungerede som en gennemgangslejr for jøder, modstandsfolk og politiske modstandere af Hitler. I Theresienstadt stødte vores guide Maria til. Hun var en meget dygtig guide. Theresienstadt er bestemt et besøg værd og for de, der ikke har lyst til at blive mindet om krigstiden, så kan jeg trøste. Det er ikke så barsk en omgang - men man får lov at tænkte lidt over, hvor onde mennesker kan være ved hinanden!

Efter frokost er det videre mod Prag, hvor vi ankommer en time senere. Her er der lidt tid til at få tjekket ind på hotellet, inden vi atter bliver hentet, for at komme med på en byrundtur. Det er alletiders måde at se en storby på. Sådan en rundtur giver et godt billede af, hvad man skal se nærmere på senere.

Tilbage til hotellet og efter et bad hastede vi på en ny tur! Denne gang var det en folkloreaften, hvor vi skulle spise Tjekkisk mad og opleve lokal underholdning. Med øl, vin ad libitum, masser af mad og underholdning, bragte det tankerne hen på grisefester på Mallorca for 15-20 år siden! Men en festlig afslutning på en lang og anstrengende dag - men sådan er storbyferier!

Fredag den 25. maj 2001

Dagen startede med lidt gaver - jeg havde fødselsdag! - Idag skulle vi tidlig op og på tur til glasværk og Karlstejn, der med sin borg på en høj bakke, var en naturskøn oplevelse - og en kontrast til storbylivet. Glasværket var ikke stor og produktion var hurtig overskuet!

Sidst på eftermiddagen retur til Prag og efter en lille pause, var det nu tid for at bevæge os ud på egen hånd. Sammen med Gitte og Hans gik det med sporvognen mod centrum, hvor vi gik en længere tur, der endte på en restaurant helt nede ved Moldau. Her kunne vi nyde en lækker middag - vinudbuddet er typisk ikke så stort på restauranterne. Hvis man kan leve med tjekkisk vin (iøvrigt ganske udemærket), så kan det gøres billigt.

Efter en god middag gik vi over Karlsbroen og nød aftenstemningen. Ind gennem byens rådhusplads og tilbage til en sporvogn, der kunne bringe os trætte mennesker tilbage til hotellet.

Vi havde købt et 3-dages kort til sporvogne, busser og metro. Alletiders billige løsning. Anbefales kraftigt!

Lørdag den 26. maj 2001

Marie og jeg startede med en ose-formiddag. Vi gik fra hotellet ind til byen. Undervejs fandt vi en isenkræmmer med meget billige krystalglas. Alle slæber krystalglas med hjem, idet priserne er meget lavere end i Danmark (måske op til 1/6 af prisen).

Lørdag eftermiddag var helliget et bryggeribesøg hos Staroopramen, hvor vi oplevede noget så usædvanligt som gæring i åbne kar. Vi var meget heldige at se en omgang øl med højt skum på. Ifølge vores guide var det faktisk lidt usædvanligt, at gæsterne nåede at se det, for det varede kun kort tid.

Vi havde fået smag for det tjekkiske øl - især det sorte øl, som alle var helt vilde med. Tuborg og Carlsberg kan godt gå hjem og lægge sig!

Lørdag aften skulle vi igen på vandring inde i centrum. Efter en længere vandring fandt vi en restaurant med rimelige priser tæt på centrum. Restauranter er der masser af men husk at priserne stiger betydeligt jo tættere du kommer på centrum! Spis ikke på f.eks. Rådhuspladsen men smut ned ad nærmeste sidegade...

Efter middagen skulle metroen prøves af. I forhold til London gik det stærkt på et mere velholdt skinnesystem. Vi skulle opleve en koncert, der blev ledsaget af et show med springvand. Det tog lidt lang tid at nå frem til det fra metro-stationen, så showet var igang, da vi nåede frem. Men vi nåede dog en halv times flot underholdning. Med sporvogn tilbage til hotellet, hvor det meste af vores bus havde indtaget hotellets pub.

Efter en sort øl til godnat, var det pakketid.

Søndag den 27. maj 2001

Hjemrejse. Hele dagen gik med at køre i bus op gennem Tyskland - bilkøer og dyre (DSB er slået) rastepladser. Et godt råd: Køb ind til bustur eller biltur. De tyske rastepladser koster. Eksempelvis så vi en halv liter mineralvand til 15 kr!

Ja busrejse om dagen er en lang affære. Vi var hjemme ved 22:30-tiden (i Kolding). Her ventede ungerne og Maries forældre. Et hurtigt goddag/farvel og retur til Erritsø. Godt trætte faldt vi i søvn i egen seng med det sædvanlige motto: Ude godt - hjemme bedst!

Epilog

Prag er en flot by - vi havde skyfri himmel alle dage -hvilket er med til at understøtte en fantastisk god oplevelse. Vi rejste med Aros Rejser. En meget positiv oplevelse. Super busser, professionelle chauffører, der var gode til at orientere os undervejs. Oveni hatten havde vi en fantastisk guide i Maria, der var et sand overflødighedshorn af viden om Prag og de områder, vi kørte i. Til Aros Rejser vil jeg give et godt råd: Pas på sådan en guide! Hun er guld værd!

Skulle Flemming og hans kone fra Danfoss forvilde sig ind på denne side, så vil jeg sige TAK FOR EN PERFEKT TUR! Godt arrangeret!

Tyskland 2001 (jul i Harzen)

Prolog

Sidste år holdt vi jul i Norge sammen med vores venner fra Kolding, Gitte og Hans. I år ville vi gerne holde jul sammen med dem igen - og målet skulle atter være et nogenlunde snesikkert område. Valget faldt på Harzen. Så var vi nemlig fri for at skulle sejle - det er ikke Gittes stærke side!

Vi drog afsted den 22. december om morgenen og turen til Harzen gik fint og snevejret indfandt sig først kort før Hannover. Men det betød også at de sidste ca. 150 km. tog længere tid end de foregående ca. 350 km. I Oberharzen, som det nordlige Harzen kaldes, var der faldet en del sne og turen op i bjergene blev lidt barsk for chaufførerne Gitte og Marie.

Altenau viste sig at være en hyggelig lille by med ca. 2500 indbyggere og plads til det dobbelte antal gæster - primært i form af feriepark eller privat indkvartering. Vi havde lejet os ind hos Haus Reimann, en stor bolig med 6-8 lejligheder.

Vi havde en masse ideer til ting i Harzen, som vi gerne ville se men efterhånden som ugen skred frem måtte vi konstatere, at vejret ikke gav muligheder for de store udflugter. Gitte og Marie havde ikke lyst til at køre på vejene og alle havde det egentlig fint med ikke at skulle nå en masse,

så det blev til en uges ophold i Altenau - bortset fra en enkelt afstikker med bus til byen Goslar, der ligger for foden af bjergene i Harzen.

Vi havde planer om at stå på ski, men skiskolen kostede en formue, og vejret var lidt ustadigt, så det blev istedet til køb og leje af kælke, så både børn og voksne kunne få nogle herlige timer på kælkebakkerne bag byen.

I lejligheden fordrev vi tiden med at sove længe, læse, se tv, spille yatzy, slappe af - og lave mad. Kun en enkelt dag dristede vi os ud og spise, da Gitte og Hans inviterede på kinesisk restaurant.

Alle frygtede hjemturen en smule. Vejret og vejene var lidt svære at forudse. Det viste sig dog, at det meste sne og de dårligste veje efterlod vi os i Altenau. Turen op gennem Tyskland gik hurtigt i flot letskyet vejr - og hurtigt fordi vi havde travlt med at blive færdige med at læse den 4. bog om Harry Potter!

Vi kan se tilbage på en afslappet juleferie i godt selskab med Gitte og Hans. Alle må siges at være friske og udhvilede - og klar til et nyt år i de hjemlige gemakker. Næste år bliver det ikke til nogen tur med Gitte og Hans, da Alex's forældre kommer til Erritsø. Men mon ikke der er basis for at gentage successen med at rejse ud i juleferien? - bare det ikke bliver ned til solen, for ingen af os kan vist forestille os at skulle danse om et juletræ iført badetøj!

Holland 2002

Prolog

I april måned drog vi til Holland sammen med Maries forældre. Vi besøgte bl.a. Floriaden, en stor blomsterudstilling, der afholdes hvert 10. år. Den var dog lidt skuffende men til gengæld levede den store blomsterpark Keukenhof op til forventningerne. Det samme gjorde de mange blomstermarker, der stod i fuld flor.

14. april 2002 - Holland

Egentlig er der ikke så meget at berette om turen derned.

Toget kører en pæn omvej over Sjælland mens bilen går direkte mod Hamburg. På denne tid af året er der ikke de store trafikale problemer på vejene. Da toget når Holland, kan vi konstatere, at sporarbejde i Holland ofte foregår i weekenden. Vores tog forsinkes og dirigeres over en anden strækning.

Alle er dog på plads på hotellet ved aftenstid, så vi kan jagte feriens første aftensmad, der indtages på et cafeterialignende sted bag kirken, der ligger tæt på stranden.

Mandag den 15. april 2002 – Keukenhof

Vejret er ikke helt med os. Den bedste måde at opleve blomster på er trods alt i solskinsvejr! Det afholder os ikke fra at vælge blomsterparken Keukenhof som første udflugtspunkt, idet vi vender vejret til noget positivt. Så er der jo nok ikke så mange gæster i parken idag - dét fik vi ret i.

Turen til Keukenhof er ikke lang fra Katwijk aan Zee. Derfor kan vi godt leve med, at vi er stuvet 4 voksne og 2 børn ind i bilen. På turen til parken oplever vi en af de ting, som vi har glædet os meget til: at se de farvestrålende blomstermarker. Det er et syn for Guder!

Keukenhof er en stor park på godt 30 ha. Der er blomster, blomster, blomster overalt og det er en sand fryd for øjnene. Bestemt et besøg værd - også selv om vi har været der før!

Efter Keukenhof finder vi hjem af små veje, så vi rigtig får mulighed for at nyde de farverrige marker.

Aftensmaden bliver italiensk. Vi finder et pizzaria helt ned til strandpromenaden. Udefra ser stedet lidt "skummelt" ud men det er en ulv i fåreklæder! Her udsættes vi nemlig for noget nær de bedste pizzaer, som vi nogensinde har fået - også selv om Knud synes, at de har sparet på kødet!

Dagens billeder taler for sig selv - også selv om de er taget i gråvejr!

Tirsdag den 16. april 2002 - Bloomenstreek - blomsterruten

Der findes en officiel blomsterrute, der efter sigende vil bringe os rundt til de flotteste områder og udsigtssteder. Denne rute skal selvfølgelig prøves af. Vi købte kortet i Lisse igår og vi har valgt at justere lidt på ruten, idet kortet anviser en tur på større veje, og vi vil helst køre på mindre veje idet vi så bedre kan stoppe, når det rette motiv indfinder sig.

Efter at have kørt blomsterområdet tyndt, havner vi atter i Katwijk aan Zee, hvor vi vil råde bod på den næsten kødløse dag på pizzaria'et igår. Aftensmaden indtages på en argentinsk restaurant La Tapera, der nærmest er nabo til vores hotel.

Fra 1999 havde vi gode erfaringer med denne restaurant og vi bliver absolut heller ikke skuffet denne gang. Efter råd fra tjeneren bestiller vi en "plate" bestående af 3 slags oksekød. Hold k... hvor smager det bare godt! PRØV DET!

Billederne er dels taget den 16. og den 17. (hvor solen skinnede!) Læg især mærke til den blå mark med hyacinter og bemærk forskellen af sådan en mark i gråvejr og solskin!

Onsdag den 17. april 2002 - Floriade

I dag regner vi med at skulle opleve turens højdepunkt: Floriaden, der arrangeres hvert 10. år. Vejret er igen på kanten af regn, så med den rette påklædning satser vi på, at der ikke er alt for overfyldt med mennesker - og igen får vi ret.

Turen dertil foregår på nyetablerede veje og omkring udstillingen er der anlagt store parkeringspladser. Selve udstillingsarealet er af en størrelse, så det kan udforskes i løbet af en dag.

Lad det være sagt med det samme: vi blev en kende skuffet over udstillingen. Vi havde ventet os en stor udstilling med blomster og planter i overmål. Det, som vi fik at se, var en mini-udgave af

en verdensudstilling med pavilloner fra mange lande. Mange steder kunne vi tydeligt se, at udstillingen kun lige har været åbent en uges tid. Der var nyplantede blomster overalt. Selv kioskerne, der findes mange steder på udstillingsarealet, er pyntet med potteplanter med blomster i. Vi var lidt skuffet over, at der ikke var flere blomster i alle afskygninger. Går man efter blomster alene, så er vores råd nok et besøg i Keukenhof i stedet. På Floriaden er der til gengæld mange andre ting at se på...

Vi valgte den nordlige parkeringsplads, der er den største. Lige efter indgangen har man mulighed for at tage et "tog" til den modsatte ende af parken. Vi valgte at tage toget tilbage, efter dagens strabadser. Et godt råd vil nok være, at starte med at tage dette tog (1,5 €). Dels fordi man så får et hurtigt overblik over arealet og dels er fordi der er mange, der vil bruge toget om eftermiddagen, når de trætte skal tilbage til deres biler. Det sidste oplevede vi dog ikke, sikkert fordi der i dag var få gæster.

Udstillingen er opdelt i 3 områder: "Near the roof", "By the hill" og "On the lake". Ganske kort om de 3 områder:

Near the roof

Den nordligste del af udstillingen domineres af et meget stort overdækket område. Taget på bygningen er beklædt med solceller. Området huser udstillinger fra en række asiatiske lande, Nordamerika og Middelhavsområdet. Der er en del at se på i dette område. For børnene er der en sjov legeplads tæt på indgangen. Ved siden af legepladsen er der en af de (vistnok 2) Floriade shops. (Den anden, der er større, ligger i den sydlige ende. I disse shops kan man - til overpris - købe alt muligt tingeltangel fra hele verden. Et umiddelbart skøn er, at Afrikanske boder er i overtal. Brug ikke for meget tid i disse shops og nøjes med at se den ene.

By the hill

Så snart man entrer dette område, går der en vej til højre. Den slår en blød bue og via denne kommer man igennem en stor del af dette område. Her er en række udstillinger, der nok er værd at se på - men ikke, hvis der er lang kø foran! Turen ender ved den stort anlagte pyramideformet bakke, der selvfølgelig skal bestiges. Fin udsigt fra toppen - især hvis vejret er flot (vi havde udsigt til en fæl regnbyge!)

Ved siden af legepladsen er der en stor legeplads, hvor man kan slappe lidt af...

On the lake

Efter min mening det flotteste område. Dels er her en del af de blomster, som jeg savnede andre steder. Dels er her en række flot anlagte udstillinger fra Asien, bl.a. Japan.

Som ved enhver udstilling af denne størrelse, er alt meget dyrt, så hvis muligheden byder sig, så smør madpakken hjemmefra, tag drikkevarer med osv. Ud over at det er dyrt, så er der ikke så

mange spisesteder. Jeg kan forestille mig, at der bliver godt overfyldt, når turistsæsonen for alvor sætter ind.

Vi er enige om, at hvis man som turist kun har en dag i denne del af Holland, så skal man afgjort vælge Keukenhof frem for Floriaden.

Da vi kører hjem fra udstillingen klarer det op og vi er selvfølgelig nødt til at kigge nærmere på blomstermarkerne igen - nu hvor solen kigger frem!

Aftensmaden bliver på Indonesisk med Ristaffel. Denne restaurant ligger i strøggaden, der går paralelt med stranden i Katwijk aan Zee. Priserne er lave og maden ganske udmærket - selv om stedet bærer mere præg af cafeteria end af restaurant.

Torsdag den 18. april 2002 - Amsterdam

I dag er vejret lidt bedre. Vi vil aflægge Amsterdam et visit og kører mod Heemstede, hvor vi agter at tage toget fra. Det er næsten umuligt - og vistnok også dyrt - at parkere bilen i Amsterdam.

I Amsterdam vælger jeg at besøge Anne Franks Hus mens de andre tager på sejltur på kanalerne. Anne Franks hus er et besøg værd. Historien om den lille pige og hendes familie, der skjuler sig for Nazisterne under 2. verdenskrig bliver pludselig meget levende for en, mens man vandrer gennem det hus, der skjulte familien i en stor del af krigen.

Jeg investerede i en multimedie-CD, som gør huset endnu mere livagtig. Den glæder jeg mig til at studere nærmere. Besøg selv Anne Frank House på nettet her. Der er lavet en meget flot hjemmeside...

Frokosten bliver tyrkisk inspireret på en af de mange cafeer, som findes overalt i centrum. Efter lidt spadseren rundt i byen tager vi toget retur til Heemstede. I bilen fortsætter vi mod Lisse, hvor der er gang i forberedelserne til et stort blomsteroptog, der skal gennemføres på lørdag - desværre dagen efter vi er taget hjem... Det er bare så fantastisk, som de pynter bilerne!

Aftensmaden indtager vi på hotelværelset i form af frisk brød og ost. Lækkert!

Fredag den 19. april 2002 - Hjem igen

Prisniveauet minder meget om Danmark, så det er ikke nogen ubetinget billig ferie. Alligevel tøver vi ikke med at anbefale en tur til tulipanområdet i Holland, der bestemt er et besøg værd i april, hvor alle markerne blomstrer.

Det mener vi, at vores billeder bærer præg af. For en gang skyld er det ikke børnene men blomster, der har været i fokus, når vi har taget billeder!

Schweiz og Italien 2002

Prolog

Dagbogen er skrevet af Vibe og færdigredigeret af mor og far.

Fredag den 05. juli 2002

Vi startede hjemme fra kl.15.20 vi kørte op til bedstemor og bedstefar og fik aftensmad. Derefter kørte vi kl.18.45 til grænsen. Jeg håbede at når vi kom til Italien skulle vi bade og have det sjovt hver dag. Da vi kørte over grænsen til Tyskland, lavede vi grænse handel. Derefter kørte vi nogle timer og så kørte vi ind på en rasteplads. Der sov vi til næste dag.

Lørdag den 06. juli 2002

Dagen startede kl. 8:00. Vi startede med at få morgenmad. Efter det skulle vi videre. Ca. kl. 10:30 holdt vi ind og fik et stykke kage. Så kørte vi videre. Kl. 12:00 holdt vi ind og fik middagsmad. Efter det kørte vi videre. Næste stop hed Neckerberg, en tankstation i Tyskland. Da der var gået en time, var vi ved grænsen til Schweiz. Der så vi vinmarker og en lille hyggelig by. Vi skulle kikke efter en campingplads, som vi kunne overnatte på. Endelig fandt vi en med golfbane, legeplads og svømmepøl. Vi fik teltet rejst, inden det stod ned i stænger.

Søndag den 07. juli 2002

Vi stod op kl. 8:15. Så var det feriens første bad. Så skulle vi have den daglige morgenmad. Derefter fik vi en karruseltur på en legeplads. Efter det kørte vi igen et stykke tid. Indtil vi kom til et rigtig flot område, hvor vi var nødt til at stoppe for at tage billeder. Da vi var færdige, kørte vi videre indtil vi kom til en stor kø, fordi vi skulle over i et spor. Det tog en god time. Da vi var kommet ind i et spor skulle vi ind igennem en af verdens længste tunneller. Den hed Gotthart og var 17 km lang. Efter den lange tur, uden at vi måtte rulle vinduerne ned, var det dejligt at komme ud i den friske luft og rulle vinduerne ned. Så holdt vi ind og fik turens første is. Vi havde da også fået middagsmad ved 14:00 tiden. I går regnede det og i dag skinnede sol og vi så ikke en regnsky. Og her til aften badede vi for første gang i en svømmepøl på campingpladsen.

Mandag den 08. juli 2002

I dag skulle vi op kl. 7:23. Det var tidlig. Med vi skulle op og have morgenmad og så kørte vi til grænsen til Italien, efter to timers kørsel fik vi frokost. Endelig kom vi til den by, hvor vi ville campere i Italien. Først kom vi ind på en campingplads, hvor der ikke var plads nok. Efter det kørte vi videre, så fandt vi en plads længere oppe af vejen. Da vi skulle tjekke ind, var der kolde drinks til alle fra campingpladsen i deres bar. Efter at vi havde fået os indrettet, kørte vi fluks ned til Middelhavet, for der var ingen pool på campingpladsen, det vil sige at det var der, men den var ikke helt færdig og stadig helt uden vand. Så blev der handlet og lavet mad og vi gik glade og mætte i seng.

Tirsdag den 09. juli 2002

Dagen startede allerede kl.8:10. Vi var spendte på hvad vi skulle have til morgenmad, for vi havde bestilt morgenmad på campingpladsen. Vi fik brød og de smagte godt. Bagefter gik vi ned og spillede fodbold i spillerummet ved siden af baren. Det tog et par timer. Da vi var færdige, skulle vi have middagsmad. Så skulle vi til stranden. Vi kørte et stykke tid og endelig kom vi til en rigtig dejlig strand, men vi skulle betale 30 euro for solvogn til os alle. Så kørte vi videre, for så mange penge gad vi ikke betale. Vi kørte videre for at kikke på en campingplads, vor vi måske skulle være på, men den havde heller ingen swimmingpool og heller ingen legeplads, så vi kørte videre til den næste. Den var rigtig stor med to store swimmingpools og masser af legepladser. Fordi det måske var den vi skulle være på resten af ferien, gav mor en is. Campingpladsen var så stor, at vi blev kørt rundt for at få at vide, hvor vi skulle bo. Efter det kørte vi til stranden og badede ind til aften. Om aften kørte vi på pizzeria og fik en god pizza.

Onsdag den 10. juli 2002

Vi stod op kl. 8:00 og fik morgenmad. Så gik Trine og mig ned og spillede bordtennis. Bagefter skulle vi af sted til den nye campingplads. Da vi kom derover, gik alle vi børn ud og badede sammen med mor. Imens slog de andre telt op. Så skulle vi have middagsmad. Da vi var færdige gik vi alle sammen op og badede. Vi legede tik, og så forstuede jeg min fod, ved at hoppe ned i

poolen. Jeg kunne ikke gå på den. Så stod vi op og fik rent tøj på. Bagefter gik vi på restaurant på campingpladsen. Efter det gik vi hjem og i seng.

Torsdag den 11. juli 2002

Vi stod op og fik morgenmad og så skulle der bades. Efter frokost var der igen badning. Om aftenen var der babydans og natbadning. Det var koldt, så vi gik hurtig op igen. Vi hyggede lidt, inden vi gik i seng.

Fredag den 12. juli 2002

Vi startede med at få morgenmad. Så svømmede vi i den pool, der lå ovenfor os. Så var der frokost med det hele. Det tog laaang tid. Vi badede igen i den pool, der lå nedenfor os. Der var en vippe, som jeg sprang mange gange fra. Trine og jeg havde lavet en konkurrence, som vi alle deltog i, skønt vi til sidst var sultne. Så stod den på pølser og ost til aftensmad. Efter at vi alle havde spist aftensmaden, skulle vi tidlig i seng for lørdag skulle vi tidlig op.

Lørdag den 13. juli .2002

Tidlig op og morgenmad ved Coop (indkøbscenter). Så kørte vi til Barolo. Det tog lang tid at køre dertil, fordi vi skulle over bjergene. Da vi kom til Barolo, fik vi middagsmad på en fin restaurant (de var lidt snobbede) men både maden og vinen var god. Vi gik en tur i den lille by. Vi var oppe på en borg for at se. Far havde læst om nogle steder, hvor man kunne smage vin og mor og far smagte og købte 2 flasker vin. Så måtte vi have handlet noget mad til om aftenen, da vi havde brugt næsten alle kostpengene på frokosten. Selv om vi kørte på motorvej, tog det 2 timer at køre 139 km. hjem. Det tog 3 timer og 45 min. at køre de 129 km. På små flotte veje op til Barolo i formiddags. Vi fik noget lækkert kalkunkød ved den lokale slagter i Barolo og rødvin. Så var det opvask og disco for børnene og en halv øl (til de voksne) og så i seng.

Søndag den 14. juli 2002

Dagen startede kl. 9. Vi stod op og fik morgenmad. Det regnede hele dagen, så vi så "alle min søsters børn" og spillede indtil aften. Så gik vi på restaurant på campingpladsen og vi unger legede igen på toget.

Mandag deb 15. juli 2002

Da det igen var udsigt til regn og vi manglede efterhånden lidt af hvert, gik vi på indkøbstur i Coop. Far lavede spaghetti a la carbonara og det kunne vi alle lide.

Tirsdag den 16. juli 2002

Med udsigt til regn igen, begyndte vi at klippe i blade og lave vores egen lille bog. Så så vi "Snehvide" mens far og Jens Peter kørte i Coop og købte dyr kage. Samtidig med at vi så Snehvide, kom Ninna, Lasse og Nicklas ned og spurgte om vi kunne lege. Så gik Trine og jeg op og legede, mens de andre fik kage.

Onsdag den 17. juli 2002

Vi besøgte nogle fine grotter i Toirana og Villanova.

Torsdag den 18. juli 2002

Der var udsigt til sol i dag, så vi skyndte os op til poolen. Da det blev frokosttid, var det igen overskyet, så vi bestemte os for at handle ind til hjemturen og begyndte at ordne biler. Kl. 7 mødtes vi, for at gå ud og spise. Det blev på en restaurant for foden af det bjerg, som vi boede på. De voksne fik en 4 retters menu og vi børn fik pasta og pommes frites. Og det regnede.

Fredag den 19. juli 2002

Kl. halv 8 var alle klar til afgang. Vi havde et vådt telt. Vi stoppede i Villanova, for at se på marked, men der var kun en vogn. Men bageren havde noget godt morgenbrød og fars slagter havde åbent, så vi kunne købe en Parma skinke med hjem. Så begav vi os på endnu en ny vej til Barolo. Far havde fundet en genvej, men den var 40 km. længere end den sidste tur. Vi fik taget billeder og besøgt en anden lille by, hvor vi fik frokost på en bar, hvor de lokale også spiste. Det var billigt og godt. Det var meget varmt, så vi blev enige om at finde en campingplads med swimmingpool, så vi kunne blive kølet af. Det var ikke så let, for vi ville ikke køre for mange omveje på vores rute til Danmark. Den første campingplads vi fandt, havde ingen pool men masser af myg. Det var faktisk kun en mark med træer. Så kørte vi op til grænsen til Schweiz og fandt en campingplads i Como. Efter et bad og en pizza, kravlede vi i seng.

Lørdag den 20. juli 2002

Vi stod op – næsten med solen – og kl. 8 var vi igen på vej mod Danmark. I Schweiz kørte vi igennem samme lange tunnel (Gotthart) som på vej til Italien. Vi kørte langsomt og så en meget lang kø af biler. Far havde fundet et bjerg med en gletscher, som han gerne ville se og vi fandt en flot lille campingplads uden swimmingpool lige ved bjerget. Vi skyndte os at slå teltet op og kl. 14:40 sad vi i toget på vej op på bjerget Jungfraujoch. Det var meget spændende at se. Vi kørte langs store floder og så vandfald og køer på skinnerne. Midt ude på en mark stoppede toget, fordi der var nogle, der skulle af og besøge nogen. Det sidste stykke vej op på toppen af bjerget, kørte toget inde i bjerget. Vi stoppede et par gange for at se udsigten. Det var helt vildt. På toppen gik vi i sne og så på isfigurer, der var lavet inde i en gletscher. Vejret var flot, så udsigten fra bjerget var utrolig flot. Bjerget er over 4 km. høj og vi kunne komme op i næsten 3,5 km. højde. Så langt oppe er det sværere at trække vejret. Vi var trætte, da vi kørte ned med toget igen. I vores by spiste vi på restaurant. Lasse og jeg fik pommes frites med schnitzel og far og mor fik ostefondue. Mens vi spiste, kom der pludselig nogle køer gående inde midt i byen med blomster på hovedet og klokker om halsen. Mor mente, at det var et bryllup. Det var næsten mørkt, da vi gik tilbage til vores telt for at sove.

Søndag den 21. juli 2002

Vi nåede lige at få teltet pakket sammen, inden det begyndte at regne. Mor fandt en bager og da vi havde handlet, regnede det så meget, at vi ikke kunne spise morgenmad udenfor. Derfor smurte far brød i bilen, mens mor kørte. Mor og far havde bestemt at køre hjem med det samme. Da vi kom til Tyskland var vejret igen varmt og vi kørte i køer flere gange. I Kassel mødte vi nogle danskere, som far og mor kendte. Far læste "Robinson Crusoe" og Lasse og jeg så video, da det blev mørkt. Vi opdagede slet ikke, at vi kom til Danmark. Først da far og mor kaldte på os. Så var vi hjemme kl. 1:15 mandag morgen.

Rhodos 2002

I september tog mine forældre deres børn og svigerbørn med en tur til Rhodos. Vi boede på et rigtig lækkert hotel på øens nordspids med fin havudsigt.

Der blev hygget fælt meget. En dag lejede vi biler og kørte rundt på øen. Vi standsede bl.a. ved en gammel frisør, der knap kunne se og høre.

Jeg lod mig overtale til at være den, der skulle klippes. Han gik til opgaven med krum hals og han ville absolut ikke have noget for klipningen.

Til gengæld ville han gerne invitere os på et glas hjemmelavet vin i hans have. Konen serverede et krus vin til os alle – og vi fik lov at købe et par flasker med os. Så kunne vi betale for klipningen på dén måde.

Vinen smagte fint men havde, som så meget andet vin, man køber på en ferie den skavank, at det ikke har godt af, at blive transporteret hjem :D)

Egypten 2003

Prolog

Alex's lillebror Brian fyldte 40 og han ville gerne til Egypten for at dykke/snorkle. Oprindelig skulle Brians forældre med på turen til Hurghada og oprindelig havde Anni og Jens været med os i Egypten i 2001 - og da vi forlod hotellet dengang, lød dommen jo, at det var et lækkert hotel men det lå et forkert sted, så der kom vi ikke igen.

Men vi tog alle fejl...

Anni og Jens ønskede nemlig at invitere alle deres børn og svigerbørn med på turen - uden at Brian fik nys om det. Det lykkedes at få billetter hos Spies Rejser til alle. Men så mente den amerikanske præsident Bush, at Saddam Hussein skulle væk og det skabte lidt uro i det hele. Der blev ikke solgt så mange rejser til Egypten og Spies besluttede derfor at lukke destinationen og aflyse vores rejse. Brian gik selvfølgelig på jagt igen efter andre selskaber, der ville flyve til samme destination/hotel. Og sandelig om det ikke lykkedes ham at finde lige det antal pladser, som han skulle bruge. Han vidste bare ikke, at vi også skulle med, så der var desværre ikke andet at gøre end at afsløre hemmeligheden.

Enden på det hele blev, at vi i stedet kom med Falk Lauritsen - som vi også rejste med i 2001, så ringen var sluttet...

Jeg har ikke skrevet en forkromet dagbog denne gang men billeder er der masser af. Klik på de enkelte dage og se billederne. Jeg vil især fremhæve de fantastiske undervandsbilleder, som Brian har taget ved Coral Beach, hvor vi næsten tilbragte mest tid.

Jeg vil gerne sige, at vi tager vores ord i os igen - med at vi aldrig tager til Egypten mere. Det er fortsat et meget venligt folkefærd. Gran Resort er fortsat et fantastisk hotel - selv om det måske er blevet lidt mere slidt på de blot 2 år, der er gået siden sidst - og Egypten er virkelig et sted at besøge, hvis du har lyst til at snorkle og dykke.

Apropos det sidste, så er rådene her: Tag ikke med den gule ubåd eller Aquascope. Du kommer ikke tæt nok på koraller og fisk til at du kan nyde de flotte farver. Har du ikke mod på at dykke, så prøv at besøge Coral Beach. Det koster ikke mange penge at hyre en taxa derud og prisen for at bruge stranden som gæst inkluderer et måltid mad, så det er meget billigt. Ved Coral Beach kan du gå direkte fra stranden og ud og kigge på koraller og fisk. Har du mod på at snorkle lidt, er det også et rigtig godt udgangspunkt. Bare se de billeder, som Brian har taget. Og ja, hvis du er til dykning, er Egypten vel stadig et af de bedste steder...

Erritsø 3. juni 2003

Torsdag den 24. april 2003

Klokken 2:45 ringede vækkeuret og kl. 2:50 ringede Brian og fortalte, at de var ved Vejle. De var kørt fra Frederikshavn ved midnatstid. Klokken 3:10 ringede Karin. Nu var de ved Vejle. Vi skulle følges med Karin og Erik, så det var bare om at komme i bad, få lavet kaffe og lukket kufferten, så vi var klar, når de kom. Det var jo spændende at se, om vi kunne være i bilen med alle kufferterne. Faktisk kunne der være 3 store kufferter og det meste af håndbagagen bagi. Kun en enkelt lille kuffert skulle holde Karin og Erik adskilt på bagsædet!

Vi forsøgte at sige farvel til Vibe og Lasse, men de sov så godt, at vi måtte køre uden. Afgang kl. 3:50.

Autopiloten blev sat til og med en kop kaffe i hånden gik det som smurt over Fyn. Der var pænt mørkt, da vi nåede over Storebæltsbroen. Det var flot med lys på catwalken.

Eriks benzinkort kunne klare broafgiften. Karin havde klaret hele turen over Fyn uden at skulle på toilet, men ved Slagelse gik den ikke længere...

Vi var ved lufthavnen ved 6-tiden. Da var Frederikshavnerne ankommet. Vi spiste de sidste rester af den hjemmesmurte mad og fik kufferterne vejet ind.

Afgang fra Kastrup til tiden. Pæn morgenmadsmåltid så snart vi var vel i luften. En god flyvetur til Egypten og alle kufferter var med fremme men guiden så vi ikke meget til. Det viste sig, at alle guiderne sad hos politiet. Det var noget med en arbejdstilladelse, som alle guiderne skulle have, men som de ikke før var blevet afkrævet.

Så vi kunne først komme til informationsmøde næste dag kl. 10.

Nå men vi var vel fremme, fik vekslet penge og var klar til en tur til stranden. Det blæste en del, men vandet var dejligt - men ingen fisk og koralrev her!

Vi valgte vores foretrukne restaurant fra sidste gang - her måtte der også ryges, så det vejede tungt!

Allerede kl. 21:30 var vi i vores seng. Det havde jo været en lang dag!

Fredag den 25. april 2003

Efter en god nats søvn kunne vi roligt stå op kl. 7:30 dansk tid - 8:30 lokal tid.

En dejlig morgenkaffe ventede os og derefter var der jo informationsmøde kl. 10.

Vi besluttede os for en sejltur på onsdag, hvor Brian havde fødselsdag.

Brian havde fundet ud af, at der 13 km. mod syd var et koralrev og det skulle checkes. De fleste af os drog afsted med minibusserne. Prisen for sådan en tur: 30 LE.

Vi ankom til et fint hotel Coral Beach. Da vi ikke boede på hotellet, skulle vi betale for at benytte faciliteterne - herunder stranden. Prisen var 14 LE pr. næse. Dertil kom 25 LE pr. næse. Dem kunne vi til gengæld købe mad for. Vi regnede ud, at besøget kostede 74 kr. pr. næse - inkl. maden. Det var det sandelig også værd!

Koralrevet gik helt ind til stranden og der var masser af fisk. Danny proklamerede, at han gad ikke tage en snorkel med til Tyrkiet mere, for det her var bare fedt!

Selv om solen ikke var meget fremme, havde alle fået det, de kunne tåle.

Vi havde aftalt afhentning af vores chauffør og på vejen hjem ville han hjertensgerne sælge os en tur til Sharm el Naga. Det skulle han kun have 150 kr. for. En rigtig god pris.

Alex, Anni og Jens havde været inde i byen mens vi andre så på koralrev. Så var de første penge brugt! Det blev til håndklæder til ungerne, Alex var blevet klippet og Jens havde fået en hat.

Aftensmaden blev indtaget kl. 20. Jeg fik drinks serveret, mens jeg skrev dagbog.

Lørdag den 26. april 2003

Kl. 10 var vi klar til at køre til Coral Beach. Idag skulle alle med. Det blæste meget, så vi var lidt spændte. Vi måtte sætte madrasser op, for at skærme for vinden. Men fiskene var der stadig!

Jeg stå en stor rok første gang jeg var i vandet. Den havde blå pletter. Jeg blev lidt overrasket. Det var også nemt at blive lidt utryg, når man ligger og skvulper hele tiden.

Alex og jeg fik en gang massage. Det var dejligt!

Kl. 16 var vi klar til at komme hjem. Ud at spise tidligt, så vi kunne komme ind til byen.

Søndag den 27. april 2003

Brian skulle dykke idag og Danny tog med for at snorkle. De var så heldige at se delfiner, så Danny mente, at han havde fået alle sine ønsker opfyldt.

Alex og jeg havde bestilt tid, så vi kunne komme på Aquascope, en klokke vi kravlede ned i. Her kunne vi sidde 1 meter under vandet og se på fisk og koraller. Det var OK.

Jeg vil sige, at kan man snorkle, er det noget bedre. Men jeg er mere tryg ved de store fisk, når jeg er i en klokke!

Efter turen under vandet, var der mulighed for at snorkle fra en platform. Alex var lige i, men vandet var for uroligt, så vi tog båden tilbage med det samme.

På turen tilbage, fik jeg lov at lege styrmand!

Vi fik handlet noget vand, som vi drak meget af. Vi tog et stykke brød og så tog vi ind til den nye bydel. Det skulle koste 2 LE for os men chaufføren forlangte 10. Det synes jeg var OK, så han fik 20 og jeg fik 6 tilbage i småpenge! Så storsnydt blev jeg!

Jeg fik købt et håndklæde til Alex og en bluse til mig selv. Vi fandt et lille sted, hvor vi kunne få en øl. Og så måtte vi handle krydderier ved en ung fyr. Vi købte rød, grøn og sort peber, karry, oregano, noget til at komme i kaffen - og blåelse til Anni.

Inde i byen var der mange, der bare ville have et minut i deres butik. Men så måtte jeg jo mane mig op igen og sige, at jeg ikke kunne give dem et minut hver. Det forstod de godt og en af dem sagde, at han godt forstod mig og mente, at jeg heller ikke havde penge til at gå ind i alle butikkerne.

På hjemturen fik chaufføren 2 LE. De ville have mere, men så måtte jeg fortælle dem, hvad taksten var. De smilede, så prisen var rigtig nok! Det er lidt træls, at skulle være lidt skrap ind imellem.

Hjemme kl. 19, hvor de andre sad klar på terassen med drinks.

Mandag den 28. april 2003

Nogen af os skal ikke have meget sol idag. Der er blev opfundet knæbeskyttere og ankelvarmere, fordi nogen havde fået for meget sol.

Jeg fik prøvet swimmingpoolen lige der, hvor vi bor. Lækkert varmt.

Jeg kom godt igang med min bog "Klippefolket". Kl. 13 havde vi lavet en aftale med en tjener, at han skulle vise os nogle gode steder at handle. Danny fik købt sin vandpibe. 50 LE. Jeg fik købt 3 håndklæder. Vi fik os en øl og røg vandpibe.

Andre fik også købt guld.

Tirsdag den 29. april 2003

Vi tog igen til Coral Beach. Jeg kom ikke rigtig ud og snorkle. Fiskene var for store. Men Brian fik taget nogle gode billeder.

Vi er ved at overveje, at vi kun har en dag tilbage og det er jo en rund fødselsdag.

Onsdag den 30. april 2003

Idag er det Brians fødselsdag!

Kl. 7 var vi klar til at synge - og han var ikke oppe!!!

7:30 var alle klar, så han kunne pakke pakker op. 8:15 var vi til morgenmad, hvor der var pyntet et meget flot bord med blomster og flag. Så kom der en lagkage med et lys. Fint! Tjenerne i restauranten gav en lille optræden til ære for fødselaren!

Kl. 9:30 tog vi igen til Coral Beach. Vi havde droppet planerne om at komme ud og sejle.

Alle fik den sol, de kunne tåle - og lidt til.

Vel hjemme igen, kom hotellet atter med en lagkage til fødselaren!

Kl. 19:30 havde Brian bestilt bord på en italiensk restaurant. Før dette fik vi champagne og kransekage.

Efter en god bøf, kom der IGEN en lagkage fra hotellet.

De havde lavet en meget fin, velsmagende Irish Coffee til os på restauranten.

Kl. 21:30 var det tid til slatparty. Kl. 23:30 var alle grydeklare og det meste pakket i kufferterne. Jeg blev færdig med min bog og så var jeg begyndt at tænke lidt på min rapport igen.

Torsdag den 01. maj 2003

Kl. 8:15 var alle i morgenrestauranten igen. Kl. 11 var der klart til hjemrejse.

Det var et rigtigt møgvejr i Danmark, da vi kom hjem. Det regnede hele vejen hjem i bilen men det kunne ikke forstyrre indtrykket af en meget vellykket tur!

Thailand 2004

Prolog

Siden 1998, hvor vi besøgte Thailand for første gang, har vi sunget en sang for mine forældre, der ynder at tage til Middelhavsområdet, for at få sol og varme. Ikke for at forklejne hverken Middelhavsområdet eller de halv- eller helmuslimske områder, de har besøgt, så ville vi gerne præsentere dem for det smilende folkefærd og den markante anderledes kultur, man som vesterlænding møder i Thailand.

De er begge pensioneret og vi var alle enige om, at skulle det være, så skulle det snart være, så vi tog en drastisk beslutning. Min far ville gerne være sikker på, at det var til at overleve i et fly i over 10 timer og min mor ville gerne være sikker på, at det var muligt at støve et rigtigt toilet op i Thailand - og der ville hun gerne bo!

Jeg bestilte alle gængse rejsekataloger - troede jeg - for far fandt selvfølgelig hurtig et selskab, der manglede i den høje stak af kataloger. Men ingen af dem havde den gyldne løsning på vores ønsker: Vi ville gerne bruge 3-4 uger i Thailand, se en masse og opleve strand, palmer, sol og varme (og vistnok også høj luftfugtighed! Jovist var der nogen, der kunne det hele, men de kunne til gengæld også støvsuge ens konto, så det var udelukket. Når vi som familie skulle gange det hele med 4 eller 6 (incl. mine forældre) eller 7, for min kollega Torben ville også gerne med - så

blev det faktisk et stor rådighedsbeløb, som vi var sikre på, vi kunne investere på en anden måde og dermed få mere ud af turen.

Så vi gik i gang med at bestille flybilletter. Vi ville gerne flyve med Thai Airways, for de yder en god service, så jeg brugte en aften på www.thaiairways.com. Flyrejse, hoteller og fornemt arrangerede ture - intet manglede... Blot var der et problem med prisen på selve flybilletten. Alle steder kunne vi købe billetter med Thai Airways fra København til fornuftige priser. Men hos flyselskabets eget rejsebureau kostede en billet over 10.000 kr. Så at lade dem arrangere turen var også udelukket.

Min far kom med løsenet: www.toptours.dk. Dem havde han set på tekst-TV. De annoncerede for rejser til Thailand og et par hurtige opslag på internettet viste, at de var medlem af rejsegarantifonden, så det var OK, at bestille fly hos dem. For at rejsegarantifonden dækker skal der mere end en flybillet til, så vi bestilte et par overnatninger i Bangkok hos Toptours. Nu var vi igang...

Så var der lige det med sikkerheden på rejsen, som især min mor gerne ville have. Vi skulle bestille hoteller til det meste af turen, hvilket i øvrigt er en ganske god ide, hvis man skal rejse til de største turistmagneter i Thailand.

På en www.thailand.dk var der en, der anbefalede hotelbureauet www.r24.org, så jeg gik sammen med Torben i gang med at bestille 5 - 6 forskellige hoteller via denne "hotelsælger". Det viste sig desværre, at han ønskede alle pengene for hotellet inden vi overhovedet havde checket ind og det var jeg ikke indstillet på. Det er OK med et depositum, men hvis ikke hotellet lever op til forventningerne, så skal vi kunne rejse igen uden at have tabt en formue!

Næste træk var at lede efter hotellerne direkte på internettet og det lykkedes i stort set alle tilfælde. Det er ofte muligt at reservere direkte - blot kan det være lidt mere svært at betale depositum, idet det måske skal ske til en thailands bank.

Lørdag den 14. februar 2004 – Forberedelserne

Det er altid et problem at begrænse sig, når man skal på rejse til et land som Thailand, hvor der dels er meget varmt i forhold til Danmark og hvor tøj faktisk er meget billigt. Men kunsten er ikke at fylde kufferterne for meget op!

Der har været mange forberedelser til turen. Det er prisen for at ville arrangere det hele selv. Der er mange aftaler, der skal på plads med diverse hoteller o.l. Der har været meget information om dette på hjemmesiden inden rejsen. Af pladsmæssige hensyn er det blevet fjernet igen.

Søndag den 15. februar 2004 - Danmark – Thailand

Vi var en flok meget forventningsglade mennesker, der var mødt op på Fredericia Banegård en søndag morgen. Vores ven Bjarne var også mødt op, for at ønske os en god tur. Kl. 9:09 var der

afgang med toget mod Kastrup Lufthavn. Ombord i toget var mine forældre Anni og Jens, der var steget på toget i Hobro. De var meget glade for at se os, måske især fordi vi medbragte en ordentlig gang rundstykker og kaffe.

Med meget stor præcision kørte vi ind på banegården ved Kastrup Lufthavn kl. 11:37. Toget er en bekvem måde at lade sig fragte til lufthavnen. Fra banegården er der direkte adgang til lufthavnens terminal 3, hvorfra vi skulle flyve. Ankomsttidspunktet viste sig også at være perfekt til at kunne checke vores kufferter ind. Så var der masser af tid til at studere de toldfrie butikker og handle lidt Fernet Branca ind til turen. På denne rejse betragtes det ikke som alkohol – men som medicin til maven!

Vi begik den fejl, at bestille en stor øl i en af de mange barer i det toldfrie område. Det viste sig, at en stor øl var på 70 cl. og pludselig blev det boardingtid og vi hastede mod gaten.

Vi skulle flyve med en jumbojet. Det er en stor maskine i forhold til, hvad vi er vant til. Vi regnede ud, at der kunne være 700 – 800 passagerer med. Vi skulle sidde på 65. række og de fleste rækker har 10 stole.

Flyet afgik fra gaten på minuttet. Straks efter vi var i luften, blev vi budt på juice, kaffe, varme vaskeklude og et godt måltid bestående af laks, svine/oksekød med øl/hvidvin/rødvin til.

Efter nogle timers konstant opvartning, blev lyset dæmpet og et par film rullede op på lærredet. Vi skulle gerne have et par timers søvn på turen, for når vi landede i Bangkok, ville klokken være 0:30 dansk tid men i Thailand ville klokken være 6:30. Så søvnen i flyet ville blive vores eneste.

Mandag den 16. februar 2004 - Bangkok Hotel Ambassador

Det gik ikke så godt med at sove i flyet. Dels var der forventningens glæde og dels skete der en del i flyet. Bl.a. var der et selskab ved siden af os, der absolut skulle fotografere hinanden – med blitz. Mindst 600 billeder tog de!

Flere gange undervejs røg vi ind i en kraftig turbulens. Så er det slemt at sidde bag i et fly. Selv i fly af denne størrelse ryster det meget. "Fasten your seatbelt" skiltet blev tændt og slukket en del gange undervejs. Til gengæld var landingen i Bangkok helt perfekt.

I lufthavnen var der ikke den helt store travlhed. Alligevel kunne det mærkes, når et fly med så mange passagerer ankommer – og de alle skal have deres pas og papirer kontrolleret grundigt.

Efter den "officielle ankomst" forsøgte vi at hyre en taxa. Vi kunne huske, at det var en god ide at bestille taxaen inde i selve lufthavnsbygningen og vi fandt også et Travel Center midt i den store hal. Det var nok fordi det var tidligt om morgenen, at vi lod os overtale til en ekstra tur i Bangkok dagen efter. Vi ville gerne se et flydende marked og det kunne de selvfølgelig sagtens klare. Vi ville blive hentet på hotellet, få vores egen bil og vores egen båd og en engelsktalende guide. Det lød flot, så alle alarmklokker burde ringe. Men mere om det senere.

Selv om vi havde sovet lidt dårligt, så var alle ved godt mod og klar til at rykke ud i den tætte morgentrafik og opleve Bangkok for fuld skrue!

Efter en times kørsel i langsomt trav, var vi fremme ved hotellet. Lobbyen på hotellet virkede stor og flot. Indtjekningen var en omstændelig affære. Først fordi de ikke kunne finde vores reservation og da den endelig var fundet, gik der tid med at få udfyldt diverse papirer. Madkuponer til morgenmad skulle sirligt udfyldes til hver person for hver dag og der skulle være helt styr på hvem der sov i hvilke rum. Vi blev enige om, at det var en glimrende øvelse i at komme ned i gear og tilpasse os den thailandske mentalitet.

Kl. var kun godt 10 og der var kun et værelse, der var klar. Vi lodsede derfor alle kufferter op i dette rum. Nogle gik derefter på indkøb efter drikkevarer mens andre gjorde klar til den første svømmetur i swimmingpoolen.

Da alle havde fået nøgler, gik vi en tur ad Shunburi Road. Der var mange indtryk, der skulle fordøjes. Vi fandt en koreansk restaurant, hvor vi kunne spise frokost. Ja det var godt gjort, nu havde vi glædet os vildt til at komme til Thailand og smage thailandsk mad – og så startede vi på en koreansk restaurant…

Vi fik en masse små skåle på bordet med forskellige ingredienser, som vi skulle spise sammen med kødet, der blev tilberedt ved bordet. Det smagte ganske fint uden dog at være en stor madoplevelse.

Vejen tilbage til hotellet var ikke så lang. Alligevel ville vi prøve den nye skytrain, der er bygget siden vi sidst var i Bangkok. Det er en billig fornøjelse at bruge skytrain og det er en effektiv måde at komme rundt i Bangkok – hvis ellers banen løber på den strækning, som man skal…

Vi var tilbage på hotellet kl. 15:30. Trætheden begyndte at melde sig. Vi nåede en tur ned til swimmingpoolen og fik en dukkert, før det blev tid til at gå i seng. Egentlig burde vi have holdt den kørende nogle timer endnu men kun far og mor nåede ned og købe en omgang mad i et gadekøkken. Vi andre sov bare!

Tirsdag den 17. februar 2004 - Sightseeing i Bangkok

Efter en god og meget lang nats søvn, var vi friske og klar til at indtage Bangkok. Idag skulle vi på den tur, som vi blev overtalt til i lufthavnen ved ankomsten.

Kl. 7:30 var vi klar - og det var vores guide også. I en wan med chauffør gik det mod Chang Pier. Afstanden dertil var ikke så stor men det var morgenmyldretrafikken til gengæld, så turen tog ca. 1 time, hvoraf det meste tid gik med at holde i kø. Undervejs spurgte vores thailandske unge kvindelige guide meget til Danmark og vores forhold. Hun var især interesseret i vores kongefamilie.

Vi var jo blevet lovet "egen båd" til det flydende marked, men båden viste sig at have plads til ca. 50 passagerer, så den fik vi selvfølgelig ikke alenene - det ødelagde dog ikke oplevelsen på floden.

Så snart båden var fyldt op, sejlede vi afsted hen over den store flod, der skærer igennem Bangkok. Ned forbi Gran Palace og ind ad en biflod. Her blev vi hurtigt stoppet, fordi der var højvande på floden. Vi skulle igennem en sluse og sænkes ca. en meter. Hvis ikke slusen var der, ville mange af husene langs det store flodsystem blive oversvømmet. Vi ventede ca. 10 - 15 minutter, hvorefter vi blev sendt ind på bifloderne.

Det er altid en oplevelse at sejle, hvor der bor mennesker helt ud til floden. Vi kunne konstatere, at der ligger mange templer ned til floden. Thailænderne er et troende folk og de bruger deres templer meget mere end vi bruger vores kirker.

Ved et af templerne gjorde vi stop for at fodre fisk i floden. Vi kunne købe brød (20 bath), som vi kunne fodre fiskene med. Straks båden gjorde holdt, vrimlede det med fisk i overfladen. Brødene var hurtigt væk og videre gik det. Næste stop var det flydende marked, som vi havde set meget frem til. Men vi måtte kigge langt efter den form for flydende marked, som vi ville se. Dér hvor vi blev sat af kaldte de godtnok for et flydende marked, men det var nu et lille marked i et hus, der stod på pæle ved floden. "Merry christmas" stod der over indgangen til markedet. Hvor var de flydende markeder, hvor varerne sælges fra longtail-både???

Efter ca. 30 minutters ophold i dette "flydende marked", hvor der blev solgt turist-tingeltangel, fortsatte vi med båden et kort stykke tid og stoppede nu ved en "slangefarm". Vores turistguide, der også var med båden bekendtgjorde, at dette var den eneste slangefarm i Bangkok. Vi fortalte hende, at vi under vores sidste besøg i Bangkok så Røde Kors' Slangefarm - hvortil hun sagde: "Nå ja, der er 2 slangefarme i Bangkok!"

Denne slangefarm var tydeligvis mere turistpræget. Det handlede mere om at tjene penge end at se til at dyrene i det lille tilknyttede zoo havde det godt. Små bure med tigre, aber, slanger og andre eksotiske dyr. Ved indgangen stod en mand med en python om halsen. For 20 bath kunne man blive fotograferet med slangen om halsen.

Efter ca. 15 min. blev der kaldt til slangeshow. I en lille overdækket rund arena blev showet afviklet uden den store respekt for slangerne. De blev kastet ud af de sække, som de lå i. I rask tempo blev slangerne pirret, så vi kunne se, hvordan de reagerede, mens vi fik det råd at stå helt stille, hvis vi var mindre en 3 meter fra en slange.

Ud blandt publikum med slangerne, for at tilskuerne kunne føle på slangens skind. Undervejs tabte de pludselig slangen - eller den ene halvdel (halen) - til stor skræk blandt tilskuerne, der var tæt på - og til stor morskab for de, der afviklede showet - og os, der var et stykke derfra.

Straks showet var slut, blev vi gennet tilbage til båden, hvor det gik tilbage til udgangspunktet ved Chang Pier. Her ventede vores chauffør. Vi skulle på sightseeing, hed det sig. Vi skulle se byen. Vi blev klogere. Snart gjorde vi holdt ved en juvelbutik, hvor vi først blev budt på iskold

vand. Det var egentlig godtnok, men vi havde gennemskuet, at vi atter skulle "lenses" for penge. I juvelbutikken var der en masse unge thaipiger, der vimsede rundt efter os. Der gik hurtigt sport i at forsøge at gå et sted hen i butikken og se, hvordan en eller flere af pigerne fulgte efter os. Da alle var blevet træt af den leg, gik turen videre og vi fandt hurtigt ud af, at næste stop ville være hos en skrædder. Vi gad ikke disse besøg og bad om at blive fri. Det kunne stort set ikke lade sig gøre og vores thailandske unge guide gjorde sig mange anstrengelser, for at overtale os til blot at gå ind i butikken og kigge i 5 minutter. Det gjorde vi så. Det blev en ren tilsætningsforretning for skrædderbutikken. Vi blev båset omkring et bord, der blev budt på øl, vand, sodavand og kaffe og så blev der ellers vimset omkring os, for at få gang i en snak. Flere tøjkataloger fra de store producenter blev lagt foran os og vi bladrede uinteresseret i dem. Efter ca. 10 minutter var vi ude af butikken igen.

Med i den købte tur var en aftale om at blive kørt tilbage til vores hotel. Vi valgte dog at blive kørt til Wat Po, hvor vi ville ind og se den liggende Buddha. Der blev også mulighed for at se mere af området, der er så fyldt med flotte bygninger og guldbelagte Buddhaer i mange størrelser og skikkelser. Det blev dog hurtigt for meget for en vesteuropæer, men imponerende og overdådigt, det var det.

Næste stop skulle være indkøbscentret Siam Center. Her ville vi spise frokost. Nogle tog en tuk-tuk mens andre valgte en taxa. Vi blev selvfølgelig ikke sat af samme sted og havde derfor problemer med at finde hinanden. Det endte derfor med, at vi spise i 2 hold. Så snart vi var færdige med at spise, forlod vi centret - for straks at møde det andet hold! Så gik det med Skytrain hjem, for at slappe af en times tid.

Kl. 19:15 var det mødetid, for at tage ind til Chinatown. Ved hotellets reception var der givet besked om, at vi kunne hyre en taxa ind til byen. Det eneste problem var, at prisen var tårnhøj i forhold til, hvad vi skulle betale, hvis vi selv prajede en taxa - så vi valgte det sidste. Det viste sig imidlertid at være svært, at praje en stor taxa, hvor vi alle kunne være. Det der med 2 taxa'er, havde vi jo ikke den store fidus til...

Vi endte med at tage skytrain ind til National Stadium, hvorfra vi havde en ide om at vi kunne gå det sidste stykke.

Skytrain er et let system. Man betaler 10 - 50 bath afhængig af, hvor langt man skal. Billetterne trækkes i automater og køres igennem en automat, der giver adgang til togene. Den samme billet køres atter igennem en automat, når man når destinationen. Så har man mistet sin billet undervejs, så har man et problem...

Vi nåede vores station, men var noget i tvivl om hvor langt der var derfra til Chinatown, så vi endte med at tage 2 tuk-tuk'er videre. De fulgte pænt efter hinanden og vi blev sat af på et gadehjørne efter 4 - 5 km. kørsel. Sidste gang vi var i Thailand havde vi fulgt Lonely Planets anbefalede tur igennem Chinatown men vi havde ikke lige taget guiden med, så vi måtte opgive at finde gaden igen. Istedet så vi os om efter et spisested. Langt de fleste restauranter i Chinatown er udendørs og består af en primitiv opdækning ved små borde og plasticstole. Her fandt vi en

fiskerestaurant på et gadehjørne og de fik hurtigt arrangeret et 7-mands bord - helt ud til gaden - og til "opvaskeafdelingen", der bestod af et par store baljer vand, hvor tingene blev skyllet af i...

Maden blev bestilt. Vi var endnu ikke så meget inde i thailændernes måde at servere tingene på, så vi bestilte hver især den menu, som vi gerne ville have. Alt blev serveret på bordet og der var masser af mad til alle. Det smagte super - selv min småbekymrede mor spiste, så det var en sand fornøjelse.

Efter en god madoplevelse gik det med 2 taxaer tilbage til hotellet, hvor det ene hold var fornuftige og handle ind til en godnatøl og vand - mens det andet hold gik på bar! Med godnatøllen var en meget begivenhedsrig dag til ende.

Onsdag den 18. februar 2004 - Pattaya

Vi havde en aftale med en af Uthens venner om at hente os i dag. Vi skulle nemlig besøge Uthens forældre i Pattaya. Aftalen lød på kl. 10. Det gav os mulighed for at besøge et rigtigt flydende marked, hvis vi havde lyst. Ingen af os orkede dog at stå op så tidlig, så vi havde god tid til at spise morgenmad. De 6 timers forskydning, der er mellem Danmark og Thailand, havde vi hurtigt fået på plads. Alle sov forholdsvis godt og var friske til dagens tur.

Præcis kl. 10 dukkede Uthens ven op med sin wan og så gik det ud af det myldrende Bangkok. Heldigvis var der meget mere trafik ind mod byen end ud, så det gik nogenlunde smertefrit at komme afsted. Et enkelt stop på en servicestation og så gik det gennem Pattaya (udenom) og til Jomtien, hvor Uthens forældre boede. Ind ad en lille vej og snart gjorde vi holdt ved et flot, nybygget hus i en lys grøn farve. Uthens forældre tog imod os med den traditionelle hilsen med håndfladerne mod hinanden i brysthøjde og bøjede hoveder. Vi havde øvet lidt på det samme inden! Det var sjovt at se familien igen.

Jeg spejdede efter en, der kunne agere tolk for os, for Uthens forældre kunne kun thailandsk og det var jo ikke lige vores stærke side. Men tolken var åbenbart udeblevet, så vi måtte klare os med tegnsprog og snak på dansk/engelsk/thailandsk.

Huset var meget flot med farvestrålende fliser på gulvene. Huset bestod af en stor stue, et køkken og nogle værelser - og et toilet. Uthen og Randi havde fået deres eget værelse med privat toilet. Det værelse var i mørk lyserød farve, så det kunne med rette kaldes det røde rum!

En nabo dukkede op. Han kunne lidt engelsk men gjorde ikke den store mine til at agere tolk. Han var musiker og spillede 60'er/70'er musik på et hotel i Jomtien.

Uthens mor dirigerede os på plads ved et langt bord i køkkenet. Hun havde en fast ide om, hvor vi skulle sidde. Så blev der ellers disket op med mange thailandske retter, øl, thailandsk hvidvin (cider), sodavand og vand. Der var meget mere mad end vi kunne spise, men sådan var det også sidste gang vi besøgte familien. Der blev serveret flere slags supper, kødretter og friturestegte basilikumkviste. Uthens far kunne godt huske, at Marie var vild med dem. Han blev ved med at

lave mad på et ildsted udenfor huset mens Uthens mor underholdt os på bedste beskub. Hun forsøgte ihærdigt at tale med os men det var desværre ikke så meget vi forstod.

Thailandsk whisky skulle vi også smage. Der blev serveret soda til. Det smagte ikke så dårligt i dets rette omgivelser - og udenfor huset stod en stor fryser fyldt med isterninger, så sådan en kunne man jo passende putte i whiskyen...

Vi blev hurtige "im" - det betyder mæt. Vi forsøgte at få Uthens far til at stoppe med at lave mad, men det nyttede ikke. Han fortsatte ufortrødent. Såvidt vi forstod, ville der komme nogen og spise rester. Det var vist munke, der skulle have den mad, som vi ikke spiste, så vi acceptere kokkens arbejde!

Vi kunne godt se, at Uthens mor var blevet lam i den ene side. Efter en hjerneblødning var hun ikke i stand til at løfte den ene arm. Alligevel ville hun ikke have nogen hjælp fra nogen af os, så vi trak lige så stille udenfor, for at se Uthens far lave mere mad - som ingen af os alligevel kunne spise - men som vi selvfølgelig måtte smage på.

Vi forsøgte at forklare, at vi gerne ville se det lokale marked, hvor familien solgte frugt og grønt. Men vi var meget i tvivl, om de forstod det.

Vi skulle også hilse på en ældre dame, der boede tæt på huset. Det var hendes jord, familien havde bygget hus på, da de flyttede til Pattaya fra Sukhothai for nogle år tilbage. En anden nabo var ved at bygge nyt hus. Det var også meget flot men igen med kraftige farver på fliserne. Vi europæere ville vælge mere afdæmpede farver - men huset var meget flot. Prisen var ca. 1 mio. bath.

Efterhånden var det blevet sent med meget snak og mange indtryk. Uthens far havde hentet øl 2 gange på sin knallert. Vi havde flere gange spurgt, om ikke vi snart skulle hjem. Enten forstod de det ikke eller også var de bare for gæstfrie til at ville slippe os. Det hjalp først, da Uthen ringede fra Danmark til sine forældre. Han talte med sin far, mor og flere af os andre. Dermed kom han til at virke som tolk, så vi kunne forklare vores hensigter. Vi forklarede ham, at vi synes vi skulle hjem fordi hans forældre blev ved med at varte os op - faderen var næsten begyndt forfra med madlavningen.

Vores chauffør kom med bilen - og det blev tid til at tage afsked. Uthens far bad mig følge med ham ind i stuen. Her fandt han en kasse med nipsting i. Han fandt frem til en lille Buddha-figur, som jeg skulle have. Jeg kunne se, at det var et smykke, som han værdsatte meget og jeg var meget taknemmelig for smykket.

Faderen tog med os og vi gjorde holdt ved det omtalte marked efter en lille køretur. Enten var markedet tæt på lukketid eller også havde de holdt det åben, så vi kunne se det. Der var ikke lys over det hele. Vi blev overdænget med flere poser frugt og blomster - bl.a. mange orkideer, som ville koste en mindre formue i Danmark. Der var alt for meget men igen var Uthens far ikke til at stoppe.

Turen tilbage til Bangkok foregik i fred og ro - og lidt snorken. Alle var mætte og trætte efter denne store dag.

Vel tilbage ved hotellet tog vi afsked med Uthens ven. Han havde fortsat et par timers kørsel tilbage til Pattaya. Vi efterlod en del af det frugt, som Uthens far havde givet os. Det var ikke pænt gjort, men vi kunne simpelthen ikke overskue at skulle slæbe det med, når vi næste dag skulle videre til Bang Saphan.

Vi tog op på Torbens værelse for at få en drink. Imens så vi billeder og video på tv'et fra turen til Pattaya.

Så blev det nat for koner og børn. Mænderne gik en tur på internetcafe og natklub. Det sidste sted var der levende musik og farvestrålende drinks.

Så vi sov rigtig godt, da vi kravlede i seng!

Torsdag den 19. februar 2004 - Bangkok - Bang Saphan

Kl. 9 var der aftalt afhentning af vores kommende vært i Bang Saphan, franskmanden Claude. Igen kunne vi konstatere, at indgåede aftaler blev holdt. Det var dejligt.

På slaget 9 rullede en wan fra Coral Hotel i Bang Saphan ind foran hotellet og ud af bilen steg en chauffør med et skilt med mit navn på - og min far turde som den første tage kontakt til ham - på trods af hans manglende engelskkundskaber.

Snart gik det ud af storbyen. Igen var trafikken tæt ind mod byen. Det passede os fint. Det var svært at afgøre, hvornår vi egentlig var ude af byen, men efterhånden blev der færre og færre huse.

Efter en god times kørsel passerede vi et større område, hvor der fremstilles salt. Store dynger af saltstakke på ca. 50 cm. højde stod i massevis.

Bilen, en ældre wan, var helt perfekt til os. Det passede med antallet af sæder og bagagen kunne fint stå bagerst i bilen. Der var en række mindre med sæder i forhold til den wan, vi havde kørt til Pattaya med dagen i forvejen. Det gav blot mere benplads, så det var helt fint.

Efter nogle timers kørsel, hvor der blev brugt lidt tid til småsnakken og til at nyde den natur vi passerede - og meget tid på i ro og fred at konsumere de sidste dages mange oplevelser, drejede vi til højre fra hovedvejen, der går mod det sydlige Thailand. På sidevejen gik det støt opad til en dæmning. Vi gjorde holdt i en lille landsby ved bredden af en stor, kunstig sø. I landsbyen var der arrangeret frokost på en restaurant ved bredden af søen men før frokosten blev serveret, skulle vi sejle en tur på søen.

Snart efter kom en longtailbåd tøffende. Der var fint plads til os - og denne gang fik vi så båden for os selv! Bådens pladser var overdækket med et sejl, der beskyttede mod middagssolen - der dog havde valgt at være fraværende denne dag.

Vi blev bænket i bådens lave sæder og afsted gik det rundt på søen. Selv om søen var pæn stor, virkede det som om vi havde den helt for os selv. Der var åbenbart ikke mange turister i dette område, der iøvrigt er en nationalpark. Der var heller ikke meget beboelse rundt langs søens bredder. I det hele taget var der ikke så meget at kigge på undervejs men turen var alligevel meget behagelig - ovenpå 3 dage med hektisk aktivitet og mange mennesker.

Tilbage til restauranten, hvor der ikke blev serveret grøntsagssuppe, som de havde reklameret for inden vi tog på sejlturen (den var der måske nogle andre, der havde spist). Til gengæld fik vi 4 - 5 forskellige retter, der smagte forrygende. En af retterne var en stor fisk, der var fanget i søen. Vi var ikke 100 procent sikre på, at den var helt frisk men vi spiste den alligevel og den smagte fint. Eftersom ingen fik det dårligt af fisken, så skulle den nok dufte sådan lidt af gammel fisk!

Godt mætte - og efter en kop kaffe - gik turen videre mod Bang Saphan. Vi vurderede den sidste del af turen til at være ca. 100 km. men vi tog fejl, idet der var mere end 200 km. tilbage. Bedre blev det ikke af, at hovedvejen ikke var i så god stand og alligevel kørte chaufføren godt til. Så alle var glade, da vi endelig drejede fra hovedvejen ind mod Bang Saphan.

Efter ca. 7 km. kørsel nåede vi Bang Saphan og vi genkendte banegårdsområdet og det lokale marked. Vi havde en forventning om at vi skulle bo i umiddelbar nærhed af Bang Saphan by men chaufføren drejede ud af den vej, som førte ud til det resort vi boede på, da vi besøgte byen i 1998. Vi blev noget forbavset, da han også drejede ned mod det selvsamme resort. Det viste sig faktisk, at vores hotel lå ca. 600 meter fra vores Suan Luang Resort - blot helt nede ved stranden, hvor Suan Luang Resort lå tilbagetrukket i forhold til stranden.

Coral Hotel så lækker ud. Vi blev modtaget af en assistent til Claude, Eric. Han var også franskmand men talte fint engelsk. Han var et meget behageligt bekendtskab. Han fortalte os kort om hotellet og dets faciliteter. Da vi var blevet skrevet ind, viste Eric os vores hytte, der bestod af 2 2-værelses lejligheder. Far, mor og Torben blev indlogeret i den ene lejlighed og vi andre i den anden.

Alle var udmattet efter den lange tur fra Bangkok. Vi begyndte at frygte den videre tur mod Krabi. Vi vidste ikke hvor langt den tur ville være.

Efter vi havde indlogeret os, nåede Marie og børnene en tur i poolen og så var det spisetid. Hotellets restaurant lå på 1. sal i en af hotellets ældste huse, der var placeret helt nede ved stranden. Vi kunne sidde og nyde skumringen og svagt høre bølgerne på stranden.

Restaurantens menukort fremviste adskillige retter fra Thailand og Europa - bl.a. en peberbøf. Vinkortet afslørede den franske forbindelse. Adskillige franske vine til en fornuftig penge. Mens

vi spiste, dukkede ejeren af hotellet Claude op. Han gik rundt og hilste på gæsterne. Han virkede lidt genert men en meget sympatisk herre.

Det blev ikke sent, inden alle gik til køjs. En urolig nat ventede de fleste af os med ukendte lyde og larmende klimaanlæg...

Fredag den 20. februar 2004 - Afslapning i Bang Saphan

Coral Hotel var vores eneste destination ved en østvendt kyst og dermed vores chance for at nyde en solopgang, så min far og jeg havde sat hinanden stævne ved stranden. Det var ikke nogen spektakulær solopgang denne morgen men nok værd at stå op efter.

Morgenmaden kunne ifølge menukortet være continental, american, english og thai, men det viste sig at være en buffet, som indeholdt stort set alt, hvad vi kunne have lyst til - bortset lige fra ost, som man ikke rigtigt får i Thailand.

Ingen gad rigtigt noget i dag, så vi kastede os ned til swimmingpoolen, for at slappe af og bade. Det var rigtigt lækkert - og varmt. Kl. 11:30 havde vi en aftale med hotellets assistent Eric. Med ham fik vi aftalt udflugter, fast morgenmad (så vi kunne betale det samlet ved afrejsen) og den videre tur til Krabi. Det var lige så rart at få dem til at køre os videre, så vi ikke skulle tænke mere over det.

Så manglede vi kun at få booket et hotel i Krabi for en nat. Det ville Eric også gerne hjælpe os med.

Frokosten bestod af lidt sandwich og burgere og efter en lille middagslur, kunne vi overkomme at gå over vejen og ned på stranden, for at bade i havet. Det var utrolig varmt - vel omkring 30 grader - lækkert, men ikke helt klart vand. Som Lasse udtrykte det: der er overskyet under vandet!

Inden aftensmaden samlede vi appetit ved at gå en tur op til Suan Luang Resort, hvor vi hilste på den thailandske kvinde, der ejede stedet. Vi lovede at komme tilbage til hende senere, for at spise. Da vi gik tilbage fra hende, var det blevet mørkt og med kun en enkelt gadelampe hist og her, var det en mørk affære at gå tilbage. Bedre blev det ikke af, at vejens beskaffenhed var dårlig, da asfalten flere steder var forsvundet og havde efterladt dybe huller. Heldigvis havde vi taget en lommelygte med. Den blev der god brug for - om ikke andet, så til at gøre opmærksom på os selv, når der dukkede en bil op.

Flere steder langs vejen var der små skure, hvorfra der kunne købes ting. Der måtte være et kundegrundlag selv herude, hvor der ikke var så mange mennesker.

Tilbage til hotellet. Vi havde reserveret plads til en speciel thailandsk aften med levende musik og specielle retter fra Nordthailand. Det skulle foregå i et lokale over restauranten. Musikken var igang, da vi kom derop men der var ikke andre gæster, så vi valgte et bord så langt væk fra

musikken som muligt. Den traditionelle thailandske musik ligger meget langt fra vores opfattelse af musik, så vi ville nok blive lidt trætte af den, inden middagen var overstået. En anden fordel ved pladserne var, at de lå ud til stranden og dermed til en let brise. Vi sad oppe under taget, og der var meget varmt, selv om solen var gået ned.

Menukortet indeholdt en lang række retter og som aperitif fik vi fade ind med 9 små sektioner. I hver sektion lå forskellige ting, f.eks. peanuts, løg, chili og limestykker. Disse ting skulle blandes i et grønt blad, som vi foldede sammen og spiste i en mundfuld. Det gav en eksplosion af smagsoplevelser, når det bitre, det sure, det søde og det stærke ramte smagsløgene på en gang.

Vi sad bænket omkring lave borde og vi sad på gulvet. Heldigvis var vi blevet udstyret med nogle puder, som vi kunne støtte os lidt til. Men helt praktisk var det absolut ikke. Bedre blev det ikke af, at vi havde lært, at man ikke må pege fodsålerne mod thailænderne...

Vi bestilte flere retter og som sædvanlig fik vi meget mere mad ind end vi kunne spise. Det smagte rigtig godt. Indtil videre havde vi ikke fået mad, der var så spicy, at det ikke kunne spises. Vi havde for vane at bestille en stor øl til alle de voksne, for det var en passende mængde (70 cl.) til maden. Men de store øl nåede at blive varm, inden vi var færdige, så vi måtte se i gang med at dele øllene og så bestille af flere omgange. Det var vi jo ikke så meget for...

Efter et overdådigt måltid, trak vi os tilbage til Torben, far og mors hytte til en kop kaffe og en whisky. Så var det nat!

Lørdag den 21. februar 2004 - Marked i Bang Saphan

Jeg røg ud af sengen, da jeg så, at himlen var lys og rød. Solopgangen er i 2 tempi. Først selve lysningen, hvor himlen skifter fra sort til meget fin rød og dernæst selve solopgangen der ligger lidt senere. Joh, sikke klog man bliver, når man kommer så tidlig op!

Torben nåede op denne dag og så solen stå op. Han er jo ellers ikke ligefrem A-menneske...

Efter morgenmaden var der afgang mod Bang Saphan. Hotellet havde gratis lift ind til byen hver dag og idag var der 2 bilfulde afsted. Det foregik bag på en pick-up. Så havde vi vist prøvet alle transportformer, som vi prøvede i 1998.

I Bang Saphan konstaterede vi hurtigt, at det var lørdag. Banken var lukket, så det blev ikke til noget med at få vekslet penge, så vi kunne betale for hotellet. Det er nemlig meget normalt, at de vil have 3 - 4 % oveni, når man ønsker at betale med kreditkort. De penge kunne vi ligesågodt bruge på at veksle i banken.

Vi gik over til det lokale marked. Der var meget varmt under teltene, så man var lige ved at miste lysten til at gå rundt. Det hjalp dog, da vi bevægede os lidt længere ind på markedet. Markedet var delt i flere områder. I yderste område solgte de kun tøj og sko, lidt længere inde var der grøntsager, så et område med fisk, et med kødvarer og endelig et område med kolonialvarer. Det

er altid spændende at kigge på boder på steder, hvor de lokale selv handler. Så er der ofte en god handel at gøre...

Prisniveauet var lave og der skulle pruttes om dem. Et par shorts til Vibe og en t-shirt til Lasse kostede 650 bath som udgangspunkt. Uden nogen form for besvær blev det handlet ned til 540 bath, så man skulle ikke bare betale prisen...

En frisør var der også. Her blev Lasse og jeg klippet. 60 bath pr. klipning (ca. 12 - 13 kr.). Slå den Danmark!

Torben tog hotellets transport hjem kl. 11 igen. Vi andre blev. Mens Lasse og jeg blev klippet, spiste far og Marie suppe mens mor fik sig et kyllingeben. Suppen kostede 20 bath - inkl. et glas vand!

På markedet fandt vi mange spændende fisk og frugter, som vi aldrig havde set og smagt før. Hvis vi viste interesse for nogle frugter, så var de flinke til at forklare, hvad de hed og vi fik smagsprøver, hvis det var muligt...

Ved 2-tiden jagtede vi en taxa hjem. Men det var ikke helt så let, som vi troede. Der var åbenbart ingen organiseret taxa-kørsel i Bang Saphan. Eneste transportmulighed var bag på motorcykler og det havde vi ikke lyst til. Det morede thailænderne sig meget over...

Efter ca. 15 minutters venten, dukkede Eric pludselig op i en pickup med chauffør. Chaufføren kørte os hjem mens Eric lejede sig en motorcykel. Det var jo service.

Efter en lille siesta, gik vi til stranden. Det var stadig utrolig lækkert. Den sene eftermiddagssol var god at brune sig i.

Et hurtigt bad og så gik turen til Suan Luang Resort, hvor den kvindelige ejer beredvilligt fremviste nogle af hytterne, bl.a. nogle nye, der var ved at blive bygget, sidst vi besøgte stedet i 1998. De var meget fine og far og mor mente ikke, at de havde skrupler ved at bo sådan et sted næste gang! Desværre måtte vi også konstatere, at stedet ikke havde booket op. Vi fik næsten ondt af kvinden...

Maden var lige så god, som vi erindrede - og en del billigere end på Coral Hotel. Vi gik efter non-thai food. Efter en uge med thai-food, kunne vi godt få lyst til noget lidt andet igen. Den stod bl.a. på beef with peber og friturestegte blæksprutter.

Det var helt mørkt, da vi gik tilbage til hotellet. Marie og ungerne nåede et dyp i poolen, inden der blev kaldt til nat!

Søndag den 22. februar 2004 - Rundt om Bang Saphan

Også i dag var vi for sent oppe til at se det blive lyst. I morgen måtte vi stille vækkeuret, for at nå det!

Kl. 9:30 var der afgang på tur. Vi havde bedt hotellet (Eric) sørge for at kombinere 2 af deres ture "Big Buddha" og "Local economy", så vi fik en god oplevelsesdag ud af det.

Eric og en chauffør førte os langs kysten nord for Bang Saphan. Første stop var ved en lille bugt, som fortrinsvis bruges af thailænderne selv til at bade. Til hverdag var bugten stort set mennesketom - i dag var det bare for varmt at være der! (Denne bugt besøgte vi også i 1998).

Næste stop var havnen i Ban Bo Thong Long, hvor vi kørte helt ud på molen. Her var der masser af fisk i vandet og arbejdet med at fryse fisk ned var i fuld gang.

Derefter til Big Buddha, som ligger ved Ban Thong Sai. Buddhaen sidder på en bakketop og kigger ud over den thailandske golf. Imponerende!

Lidt længere oppe på bakken ved Big Buddha, som vi også besøgte i 1998, var der gang i at bygge et imponerende tempel. I 1998 stod kun det rå betonskelet færdig. Allerede dengang kunne man se, at det ville blive et overdådigt bygningsværk og vi var spændte på, om det var blevet færdigt. Det var det næsten. De var igang med at udsmykke det indeni. Studenter malede flotte malerier på væggende. Det var imponerende flot!

Det var ekstremt varmt at gå op ad bakken til templet, og det var dejligt at komme ind i templet og gå på bare tæer på de kølige fliser. På templets overetage måtte vi desværre kun fotografere udenfor. Indendørs var der bl.a. en række meget smukke glasmosaikker.

Vel nede af bakken ved Big Buddha igen. Her solgte de kolde øl og vand og sådan noget trængte vi virkeligt til. Utroligt, hvor godt en kold øl kan smage, når man er meget tørstig!

Derefter gik det tilbage mod Bang Saphan. Vi gjorde holdt, for at spise frokost på en restaurant ud til vandet. Det viste sig, at restauranten lå lige over for Hat Somboon Sea View Hotel, som vi boede en enkelt nat på i 1998.

Frokosten var fiskeretter, kyllingesuppe og pommes frites. Vi fik lov til at byde Eric på frokost men chaufføren måtte klare sig selv. Efter en god frokost, hvor vi også oplevede krabber, hvor skallen var tømt og fyldt med en blanding af krabbekød og hakket svinekød (det smagte rigtigt godt), gik turen videre.

Eftermiddagens program skulle byde på flere virksomhedsbesøg. Vi kørte gennem Bang Saphan og videre forbi vejen, der førte ned til vores hotel. Ca. 10 km. syd for Bang Saphan gjorde vi første

stop på en fabrik, hvor fibrene fra kokosnødderne blev fjernet fra nødden. Fibrene bruges til madrasser men skal igennem en længere bearbejdning, før man kan sove på dem. Først skulle de tørres grundigt. Det skete dels med håndkraft og dels med en traktorlignende tingest, der vendte fibrene i luften - med store mængder støv til følge. Når fibrene var tørret, blev de presset sammen til store baller på ca. 170 kg. og sendt videre til næste fabrik.

Den kørte vi til og her blev fibrene skåret til i rette tykkelse og størrelse og lagt sammen, hvorefter madrassen kunne gøres færdig. Her kunne man fremstille 8 - 10 madrasser pr. nat. Det var måske medvirkende til, at prisen for en madras var meget høj efter lokale forhold: ca. 4000 bath. Det betød, at de fleste madrasser blev eksporteret. Eric forklarede os, at vi sov på sådanne madrasser på Coral Hotel. Vi var nu ikke overbevist, da vi tjekkede dem efterfølgende...

Næste stop var en rejefarm. Det var en kunstig sø, der ikke var særlig dyb. Simple motorer trak en masse propeller i vandet, så det blev godt iltet. Eric forklarede godt om produktionen. Jeg fangede bl.a. at der rejerne spiser ca. 200 kg. foder om dagen og når de har den rette størrelse, tømmes det meste af vandet fra søen, hvorefter mange af områdets mænd kommer og hjælper med at samle rejerne. Dernæst fyldes søen atter med frisk havvand og en ny produktion kan starte.

Dagens sidste besøg var atter på en fabrik, der havde med kokosnødder at gøre. Desværre var der ingen aktivitet dér. Kun en pensioneret abe, der havde hentet mange kokosnødder ned fra palmerne og en dreng der sad højt i et træ og samlede frugter. Til gengæld var det muligt at købe en kold øl/vand. Det var hårdt tiltrængt, for det var ekstremt varmt!

Så gik det i den åbne pickup tilbage til hotellet, hvor vi gjorde et kort stop lige inden hotellet, for at Eric kunne vise os cashewnøddeplanten.

Poolen kaldte, så vi kunne blive kølet ned. Det var hårdt at konstatere, men vandet var faktisk for varmt i poolen, så far brillierede ved at gå en tur i havet - helt alene!

Aftensmaden skulle atter indtages på Suan Luang Resortet. Far fik en peberbøf - for 3. gang på ferien. Torben fik en hel stor fisk og Marie og jeg en gang fondue med fisk og kød. Mor fik hønsekødssuppe og en "arrogant" kylling og ungerne deres pommes frites. Alt var ved det gamle...

På vejen tilbage til hotellet, gjorde vi holdt ved en lokal bar, for at få en kold øl. Så var det efterhånden nat efter en meget varm dag.

Mandag den 23. februar 2004 - Shopping i Bang Saphan

Vækkeuret ringede lidt før kl. 6. I dag skulle vi have hele solopgangen med! Desværre var der nogle mørke skyer i horisonten, så det blev først flot ved 7-tiden.

De "unge" valgte at tage med hotellets gratis transport ind til Bang Saphan, for at få vekslet. I banken blev vi henvist til at benytte pengeautomaten udenfor banken - med de begrænsninger, der ligger i beløbsstørrelser.

Den første automat blev hurtigt tømt for kontanter, så mens Vibe og Marie gik til damefrisør, prøvede vi lykken ved flere andre automater. Det lykkedes først, da vi opdagede en pengeautomat lige uden for en seven-eleven butik. Her kunne vi til gengæld hæve 15.000 bath, som plejer at være maksimum ved brug af Eurocard.

Marie og Vibe havde gang i en større runde med hårvask, klipning og manucure, så vi nåede ikke med den ordinære transport hjem kl. 11. Vi sendte Torben hjem og bad dem hente os kl. 12.

Lasse og jeg fordrev tiden med at kigge på markedet, der var noget mindre end om lørdagen.

Kl. 11:50 var pigerne færdige - og 250 bath fattigere, så det passede fint med vores aftale om at blive hentet kl. 12. Også den aftale blev holdt til punkt og prikke. En smilende og imødekommende chauffør kørte os hjem. På vejen hjem bad jeg ham gøre et foto-stop ca. 2 km. syd for Bang Saphan og han steg endda med ud af bilen, for at se, hvad det var, jeg gerne ville fotografere!

Efter en let frokost på hotellets restaurant, var der dømt afslapning, solbadning og svømning. Eftermiddagen blev krydret med at få pakket kuffert. I morgen skulle vi videre til Krabi.

Kl. 19:30 var der en aperitif, inden hotellet havde linet op til barbecueaften. Hele eftermiddagen havde de ansatte slæbt de store og tunge borde og stole fra restauranten på 1. sal ned på græsset, så vi kunne sidde og spise tæt på stranden.

Det var fortrinsvis franskmænd, der deltog. Som altid når maden er betalt på forhånd, kaster nogle sig over buffet'en med salater, brød, fisk, rejer, spyd med forskellige slags kød og frugt. Der blev skovlet godt til. Marie konstaterede, at tjenerne måtte bære en del rester med ud fra folks tallerkner. Svineri - og synd for hotellet. Også træls for os andre, for vi skulle vente på, at der blev lavet mere mad.

Så snart maden var konsumeret, var bordene tomme. Vi sad stort set alene tilbage. Mens det hårdt prøvede personale begyndte at slæbe borde og stole tilbage igen, trak vi os tilbage til en kop godnatøl og en whisky.

Næste morgen talte vi med Claude og han var også lidt skuffet over, at folk så hurtigt havde forladt barbecue-aftenen. Han havde håbet på, at folk blev og dansede efter maden.

Tirsdag den 24. februar 2004 - Bang Saphan – Krabi

Solopgangen lignede sig selv. Et par lokale fiskerbåde udgjorde dog en smule variation hundrede meter nord for hotellet.

Kl. lidt før 8 stod der piccoliner klar til at hente vores kufferter i hytterne. I receptionen stod der flere ansatte klar til at tage afsked med os. Eric og Claude var der også. Vores kufferter blev behørigt bundet på toppen af en wan og med de vinkende hotelfolk bag os, gik det snart afsted mod Krabi - og turen blev slet ikke så slem, som vi måske havde frygtet.

Hovedvejen syd for Bang Saphan var åbenbart i en mærkbar bedre stand end nord for - eller også hjalp det, at chaufføren rettede sig efter Torbens instrukser om ikke at køre 130 km/t men holde sig på 100 - 110.

Efter ca. 1 1/2 time, passerede vi Chumphon og fortsatte sydpå (ikke mod Phuket). Efter knap en times yderligere kørsel, nåede vi et helt nyt stykke motorvej, der gik direkte mod Krabi. Det var nogle lange lige strækninger, hvor bilisterne skulle passe på ikke at blive lullet i søvn. Vi så en tankvogn, der var kørt i grøften på en måde, så vi sagtens kunne have chaufføren mistænkt for at være faldet i søvn.

På motorvejen kunne vi fornemme, at naturen omkring os skiftede fra et mere jævnt landskab med enkelte bjerge - til et område med mange dramatiske og stejle klippeformationer. Et imponerende syn, der er karakteristisk for Krabi-området.

Før vi vidste af det, var vi i Krabi og chaufføren fandt hurtigt vores City Hotel. Vi havde aftalt, at vi ville sende Torben, Anni og Marie op, for at checke værelserne, men alene facaden på hotellet fik os til at acceptere hotellet. Vi tog afsked med vores 2 chauffører fra Coral Hotel alt imens hjælpsomt personale fra City Hotel bar vores kufferter op på 4. sal.

Kl. var 14, så det var på høje tid at få noget frokost. Ikke langt fra hotellet fandt vi en sjovt indrettet restaurant nede ved flodbredden. Herfra strømmede der god jazzmusik, så den blev valgt.

Efter en god frokost og en lille spadseretur i Krabis bymidte, valgte far og mor at gå tilbage til hotellet, for at hvile sig. Vi andre forsøgte at finde et hotel, der var nævnt i Lonely Planets Thailands-guide. Det specielle ved hotellet var, at der på toppen af den 5-etage høje bygning var en panoramabar med 360 graders view ud over byen. Jeg siger bare: hold kæft, hvor var det en varm tur, at finde frem til det hotel!

Heldigvis var der kolde drinks og øl til os på toppen. Udsigten var nu ikke helt så god, som vi havde drømt om. Det var drikkevarerne til gengæld!

Vi vandrede tilbage mod bymidten og fandt frem til en restaurant, der var kendt for at servere mad fra hele verden. De havde bl.a. friskbagt brød (også rugbrød!) - og OST! Mon ikke den skulle checkes nærmere til aften?

Tilbage til hotellet gik det og vi kunne konstatere, at Krabi er forholdsvis let at overskue. Det blev til et kort hvil på hotellet, før vi satte snuden mod det marked, der lå lige overfor hotellet. Det er

altid interessant at se, hvad de lokale markeder kan formå. Deres måde at arrangere grøntsager, frugt og kød er altid et skue værd.

Efter en lille times slentren rundt på markedet, var det hele pløjet igennem og vores maver kaldte atter på noget at spise - ud over de smagsprøver vi havde sat til livs på markedet.

Vi gik de få hundrede meter hen til restauranten med frisk brød og bestilte alle lige hvad vi havde lyst til. Det blev en blandet affære og maden blev som sædvanlig serveret i tilfældig rækkefølge efterhånden som køkkenet havde retterne færdige.

Efter en god gang mad, slentrede vi godt mætte tilbage til hotellet. Alle var trætte efter en meget varm eftermiddag. Men mest trætte var nok de, der havde drukket Chang Beer.

City Hotel var egentlig OK og til en fin pris (550 bath pr. værelse). Men der blev gjort meget ud af at pointere, at man skulle passe godt på sine værdier. Store slåer og låse på dørene ud til gangen og ud til toilettet - hvis nogen skulle finde på at kravle op på 4. sal og ind dén vej vidnede om, at hotellet havde haft uheldige fortilfælde med tyveri.

Vi sov nu fint og havde ingen ubudne gæster!

Onsdag den 25. februar 2004 - Krabi - Ko Lanta

Vækkeuret ringede atter kl. 6. Jeg havde været strategisk og sov med ørepropper. Det gav en rigtig god - og dyb søvn! Det store marked på pladsen overfor hotellet var pakket helt væk i nattens mulm og mørke og tilbage var en stort set bar plads. Imponerende, som nogen måtte have haft travlt!

Morgenmaden skulle indtages på vores stamrestaurant - den med det friske brød! Det var lidt et antiklimaks, at smage godt brød - efter at vi havde fået mere eller mindre spændende toastbrød undervejs. Og så var der OST, uhmm!

Hotellet havde sørget for transport til færgen, billetter til båden - og ringet til vores hotel på Ko Lanta, for at arrangere, at vi blev hentet ved båden, når vi ankom til øen. Så alt skulle være i orden (og det var det også!)

Kl. 10 var der afgang mod havnen og ombord på båden, der iøvrigt ikke afgik fra Krabi by, som vi havde læst os frem til - men istedet fra et forholdsvis nyt færgeleje udenfor Krabi. Vi kom åbenbart rimelig tidligt til båden, for der var ikke mange ombord. Passagererne ankom dog i en lind strøm og kl. 10:30 skulle der være afgang. Alligevel blev det ved med at myldre ombord. Ved 11-tiden var der endelig afgang. Da var båden også ved at være stuvende fuld både ude og inde. Der var vel plads til 150 passagerer, hvoraf langt de fleste pladser desværre var indenfor.

Undervejs til Ko Lanta stoppede båden flere gange, for at udveksle passagerer med longtailbåde, der lagde til langs vores båd. Disse både kom fra de øer, vi passerede undervejs.

Da vi nærmede os Ko Lanta, slog vi følge med flere både af samme størrelse, der var på vej mod samme havn. Resultatet udeblev da heller ikke. Totalt kaos ved den ene anløbsbro, der udgjorde "færgehavnen" på Ko Lanta. Bedre blev det ikke af, at alle de passagerer, der skulle med færgerne fra Ko Lanta allerede havde taget opstilling på selvsamme den smalle bro. Prikken over i'et var den stegende hede. Det var ulideligt. Heldigvis var det hurtigt overstået igen. Vi fik vores kufferter slæbt ned ad den intermistiske landgangsbro og styrede målrettet gennem virvaret. Det gik faktisk så stærkt, så man kunne være bange for, at der var nogle passagerer, der røg i vandet fra broen...

Straks vi kom i land var der et leben af diverse hoteller, resorter og bungalows, der gerne ville have os med til deres steder, men jeg styrede konsekvent efter et skilt fra Lanta Palace, hvor vi havde booket hjemmefra. Manden med skiltet guidede os hen til en pickup, hvor vores kufferter blev lagt op på taget og så blev der ellers stuvet passagerer ind bag i bilen og ind i førerkabinens 2 rækker sæder.

Snart gik det mod Lanta Palace, der lå ca. 12 km. fra den nordlige færgehavn. Turen gik ad den eneste mulige vej og den var ikke i god stand. Flere steder var der ingen asfalt men istedet en meget støvet vej. Alle, der sad bag i pickuppen blev meget beskidte. Efter 15 - 20 minutter var vi fremme ved Lanta Palace, hvor vi blev modtaget af personale, der bød på frugtjuice. Det var lige, hvad vi trængte til.

Lanta Palace havde 35 bungalows og kun de 7 af dem lå i første række ned til stranden. Vi havde helt sikkert fået de allerbedste, idet vores 3 hytter var placeret lige ud til swimmingpoolen og med stranden lige bag ved. Hvilken udsigt!

Klokken var 15, så igen var vi sent på den med frokost. Atter blev der bestilt "en blandet landhandel" og alle var tilfredse med maden. Det eneste der var at anke over, var prisen på øl. 100 bath for en stor øl. Det var noget mere, end vi var vant til og det kunne godt skyldes, at vi nu var kommet i et muslimsk domineret område, hvilket iøvrigt blev bekræftet, da vi efter middagen hørte, at der blev kaldt til bøn.

For os var det mere poolen, der kaldte og en tur i havet blev det også til. Marie kunne næsten løbe på vandet, da hun pludselig så en stor fisk. Jeg var lidt skuffet over det uklare vand og de forholdsvis få fisk, men Torben proklamerede dog, at han havde set en del fisk.

Marie, Torben og jeg tilmeldte os et thai madlavningskursus til dagen efter. Så mente pigen i receptionen nemlig bedre, at vi kunne imponere Uthen, når vi kom hjem!

...og så var der solnedgang. Vi var nemlig nu på en vestvendt kyst. I hotellets bar, der lå helt ned til stranden var der happy hour, hvilket betød billige drinks. Solnedgangen var okay, men der skulle alligevel flere skyer til, for at give den flotte røde himmel, som jeg håbede at få at se.

Et hurtigt kig på de nærmeste forretninger afslørede, at turister ikke var så normale på disse kanter endnu. Ordet "falang" (fremmed) blev sagt flere gange og de solge ikke øl, hvilket igen kunne skyldes det muslimske tilhørsforhold.

Maden var igen til UG for alles vedkommende men kors hvor var vi trætte bagefter. Det blev hurtigt godnat, efter vi havde spist...

Torsdag den 26. februar 2004 - Time for Lime

Formiddagen gik med "almindelige" sysler. Morgenmad bestående af f.eks. toast, pølser, æg, skinke, yoghurt med frugter, suppe med ris, kaffe/the, æg og friskpresset juice.

Kl. 11:30 var der afgang for "madholdet". Vi skulle med hotellets gratis-transport ind mod Bann Saladan. Gratis-transporten var lagt an på at hente turister til resortet fra bådene, der anløb havnen. Vi skulle af et par km. før Bann Saladan. Med i bilen var også 2 kvinder og en mand. Han skulle øjensynlig skifte hotel. Den ene af pigerne var mejset godt ud og havde åbenbart ikke helt forstået at tilpasse sig det muslimske område, vi befandt os i. Her ser man ikke så gerne nedringede kjoler og bare kroppe. Hendes kjole var så nedringet, at Torben og jeg blev helt skeløjede! Jeg ved ikke, om hun havde højhælede sko på, men hun var ikke klædt på til at skulle med "støv-ekspressen".

Ind mod byen gik det og chaufføren formåede at køre for langt med manden, der skulle skifte hotel, selv om chaufføren havde set på et kort 3 gange!

Vi nåede frem til vores Thai cooking class, der blev kaldt for "Time for Lime". Stedet blev drevet af en norsk kvinde Junie. I deres brochure omtalte de sig selv som værende humoristiske og det holdt stik.

Efter en velkomstdrink og ventetid, fordi en del af de 10 kursister på holdet var forsinkede, gik Junie igang med at forklare om de forskellige ingredienser, der gør thailandsk mad til en særlig oplevelse.

Efter ca. en times teori blev det tid for praktikken. En herre overtog klassen og først skulle vi lære at lave en rigtig karrypasta. Der var mange ingredienser, der skulle blandes og stødes i en morter. Alle fik lov at støde morteren undervejs, mens han tilberedte ingredienserne. Det var nemt at se, at kursisterne ikke var vant til at bruge en morter, så kokken morede sig godt. Da vi alle havde været igang, overtog en ung thailandsk pige morteren og hun satte sig hen for sig selv og stødte løs i ca. en halv time, hvorefter karrypastaen havde en fin ens konsistens og en flot rød farve.

Imens lærte kokken os at lave en aperitif i form af rejer eller rejefars, svøbt i wantan plader og friturestegt. Vi pakkede fisken og han friturestegte dem i vegetabilsk olie. De smagte fortrinlig.

Den første ret, som vi fik lov at deltage meget aktivt i, var en græskar/kokosnødde suppe. Efter en behørig gennemgang fik vi selv lov at lave den. Alle ingredienserne var udmålt til hver af os og

der var ikke meget forberedelse, vi skulle lave. Suppen smagte okay men jeg var dog ikke i ekstase over den (og det var ikke fordi den var lavet forkert!)

Næste ret var barracuda. Den fik vi også instruktioner til - selve fisken blev stegt samlet for os alle. Det eneste vi skulle lave, var at klippe nogle bananpalmeblade i stykker. Fiskestykkerne skulle anrettes på disse stykker. Det smagte ganske fint.

De sidste 2 retter skulle tilberedes og spises samtidig. Papayasalat, som vi fik lov at lave fra bunden og som vi kunne krydre med chili efter behag. Kokken anbefalede 1 chili. Thailænderne anvender 5 - 7 chilier, sagde han. Jeg forsøgte mig med 2 1/2 - og jeg fik varmen!

Den sidste ret havde jeg set frem til. Det var stegte nudler thai style. Det er svært at få stegt nudlerne, så de bliver perfekte. Hemmeligheden blev afsløret idag og det handler om at man steger nudlerne i panden. På et tidspunkt skubber man nudlerne op på siden af wokken og slår et æg ud i panden. Så snart ægget er begyndt at blive fast i strukturen, røres nudlerne tilbage i wokken. På den måde absorberer nudlerne æggemassen. Det smagte fortrinligt!

Oven på en god eftermiddag i madlavningens kunst, gik vi op til hovedvejen, for at finde en "taxa" tilbage til hotellet. Nu myldrede det jo ikke ligefrem med flotte taxa'er med aircondition, så vi stoppede en motorcykel med sidevogn. Han ville have 300 bath, for den ca. 10 km. lange strækning. Det synes vi var for meget, så han fik lov at køre igen. Den næste vi stoppede ville have det samme, så det var åbenbart prisniveauet. Ham tog vi. Hvis vi ikke havde prøvet at blive støvede af at køre på vejen fra Bann Saladan til Lanta Palace, så blev vi det nu. Marie og jeg sad helt ubeskyttede på sidevognen og Torben sad bag på motorcyklen, der havde svært ved at trække det store læs danske turister op ad bakkerne på vejen. Det var en oplevelse!

Resten af dagen gik med at slappe af og bade. Vi burde ikke være sulten efter at have spist lidt hele dagen, så det blev til lidt let i restauranten til aften.

Kl. 21:45 var alle i seng. Det lød næste for sygt, at gå i seng så tidlig, men vi var alle meget trætte - måske af varmen. Far havde målt 49 grader omkring middag. Lige inden vi kravlede i seng, regnede det nogle få dråber. Det var en sær fornemmelse, for vi havde ikke set skyer i løbet af dagen...

Fredag den 27. februar 2004 - Ko Lanta sightseeing

Der skete noget mærkeligt idag. Jeg var ikke, den første, der var oppe. Marie kom først og hun gik ned til stranden. Jeg luskede efter hende, for at skrive dagbog og snart fulgte Vibe og Lasse efter, så pludselig var vi alle oppe før kl. 8!

Vores tjener i restauranten virkede kedelig og uinteresseret. Jeg var lige ved at få den tanke, at han var dopet. Han lavede den ene fejl efter den anden. Serverede mælk istedet for yoghurt på frugten, ingen the og toast med brød uden smør. En helt igennem kedelig fætter.

Kl. 10 havde vi en aftale med en af hotellets ansatte. Han ville gerne vise os rundt på Ko Lanta. Inden vi tog afsted, forsøgte vi at presse en god pris for en sejltur til Ko Rok ud af den unge kvindelige receptionist. Vi havde hørt, at turen kunne fås for 1000 bath pr. person i Bann Saladan men på Lanta Palace var prisen 1200 bath. Vi fik hende ikke ned i pris, for det måtte hun ikke. Hun ville også få problemer med sin chef, hvis hun gav os et tip om, hvor billetterne kunne købes, men det gjorde hun alligevel. Vi blev dog hurtigt enige om, at vi ikke gad bruge tiden på at blive kørt ind til Bann Saladan, for at købe billetterne, så vi købte alligevel på Lanta Palace.

Afsted gik det så med vores chauffør, der kørte i en forholdsvis ny pickup - dog uden tag bagpå. Han passede godt på den, hvilket bl.a. afspejlede sig i hans forsigtige kørsel.

Første stop var et udsigtspunkt fra midten af øen over Je Lee Village. Videre til det gamle færgeleje til Krabi og Phi Phi i Lanta Village. Dernæst søsigøjnerlandsbyen Sang Ga U. Her fik vi en lille gåtur gennem byens gade. Beboerne talte ikke thailandsk men vores chauffør kunne godt tale med dem. Vi smagte frugten fra cashewnøddetræet. Hver frugt bærer sin egen nød, hvilket er med til at gøre, at priserne for nødderne er meget høje.

Tilbage igen af samme vej og inden vi var hjemme igen, gjorde vi holdt ved en lille by nær vores resort, Khlong Taab Village. Her kunne vi købe øl, vin, spiritus og cigaretter! Det var da dejligt, at vi ikke skulle slås med hotellets 100 bath pr. øl. Vi købte et helt karton dåseøl med. Jeg fik en pose cashewnødder på 1 kg. for 230 bath = ca. 40 kr. Senere på turen så vi dem til næsten det 10-dobbelte...

Tilbage til hotellet til lidt frokost og afslapning i vores bungalows. Da solen var til at holde ud igen, blev det tid til en tur i poolen og happy hour i baren. Idag betød det, at deres drinks kunne fås for 90 bath pr. stk. Bartenderen kunne et lille trick med at vende ryggen til os i det øjeblik, der skulle spiritus i drinksene og vi kunne konstatere, at han sparede godt på spiritussen. Jeg fik en drink og en irish coffee med dobbelt whisky - og jeg kunne ikke mærke noget!

Aftensmaden skulle forsøges indtaget på en nærliggende restaurant. Vi havde fået et tip fra en fyr, der fik et lift tilbage til hotellet fra Khlong Taab. Stedet hed Otto og vi kunne sagtens gå langs stranden derhen (mod syd). Vi satte af efter solnedgang og stødte hurtigt på nogle forhindringer i form af et vandløb, der skulle forceres.

Derefter var der kun lang lige strand i en fin kvalitet. Men der var længere end vi havde regnet med. Der dukkede flere restauranter op på stranden, men de hed ikke Otto. Efter ca. 3 km. vandren, nåede vi frem. Her skulle være livemusik og underholdning, bl.a. i form af thaiboxing. Men vi havde åbenbart valgt den forkerte dag. Der var ingen underholdning, proklamerede tjeneren. Pyt med det, vi var sultne. Maden blev bestilt og øllene blev serveret i flamincobeholdere, så den kunne holde sig kold. Vi spiste med velbehag. Marie præsterede at sætte en gang krabber til livs uden brug af speciel værktøj mens mor måtte kapitulere over for en sej kylling. Vi delte ikke helt begejstringen for stedet og gik ud på vejen ved restauranten, for at vente på en taxa. Chaufføren stod og spillede billard og skulle lige være færdig... Prikken over i'et

kom mens vi ventede. Da startede de med underholdning nede på stranden i form af et show med ildfakler. Det kunne tjenerne godt have sagt, da vi spurgte til underholdningen...

Nå, men vi kom hjem og sluttede af med en øl og en whisky. Vi var vist mere friske denne aften end vi længe havde været. Vi gik alligevel tidligt i seng. Vi skulle jo til Ko Rok og snorkle i morgen.

Lørdag den 28. februar 2004 - Ko Rok

Vi sov åbenbart godt og skidt på skift. I nat var det min tur til at sove dårligt.

Bølgerne så meget små og dovne ud, når de kravlede op på stranden, så dagens sejltur tegnede perfekt.

Ved 9-tiden tog vi alle - bortset fra de 2 gamle (altså min far og mor) - afsted med speedbåd direkte fra stranden foran hotellet. Båden lagde stille fra stranden, da alle var kommet ombord men nåede ikke mange meter ud, før der blev sat turbo på de 2 påhængsmotorer. I løbet af ca. 45 minutter nåede vi til Ko Rok, hvor vandet viste sig at være meget klar og i en flot kvalitet. Vi kunne sagtens se bunden på 15 meters dybde.

Vi fik 40 minutter i vandet med snorkel og der var nok at se på. Der var farvestrålende fisk i alle regnbuens farver - helt i stil med mine erindringer om snorkelture på Ko Tao for 5 - 6 år siden - men ikke kvalitetsmæssigt på højde med vores tur til Hurghada i Egypten alene fordi fiskene i Egypten var større. Størrelsesforskellen ville måske blive opvejet, hvis vi søgte lidt længere væk fra kysten...

Efter de omtalte 40 minutter kom alle op i båden igen og vi sejlede en kort tur rundt om de 2 øer, der udgør Ko Rok. Her fik vi atter 40 minutter men der var ikke helt så mange fisk, som på det første sted. Vi nærmede os frokost og båden sejlede os til en strand på den østligste af de 2 øer. Det viste sig, at frokosten skulle indtages ved stranden tæt på vores første snorkel-sted. Her manglede egentlig kun palmerne, der var erstattet af andre træer, for at man kunne kalde det et rigtigt bounty-land. En bred hvid strand med flot og fintkornet sand og turkisgrønt klart vand de første 10 - 15 meter var rammen. Man skulle altså ikke svømme længere, for at komme til koralrevene og dermed til fiskestimerne. Men det var frokosten, der trak...

Bag stranden var der træer, så man kunne sidde i skygge og indtage frokosten. Den blev serveret fra 3 gryder og en riskoger. Det var ikke varmt mad længere men det sagte ganske lækkert alligevel. Der var en grøntsagsret, en fiskeret og en kødret - og dertil som sagt ris - og kolde sodavand/vand.

Der blev tid til at kigge sig lidt omkring på øen og flere turister havde set nogle store øgler - nærmest varaner - inde i skoven. De så meget fredelige ud og de var sandsynligvis kun planteædende, men når man ser en øgle på ca. 1 meter, så skal man nok holde sig på behørig afstand.

Vi skulle i vandet og snorkle igen. På trods af, at vi var omkring middag og solen bagte fra sit højeste punkt, så var tiden for kostbar til, at vi bare kunne ligge os i skyggen. Fordelen ved at snorkle fra stranden var, at vi ikke lå og rodede oveni hinanden, som man ofte kommer til, når det foregår fra en båd. Dermed var der mere fred til at opleve fiskene og koralrevenes flotte farver og former på egen hånd.

Kl. 14 var der atter afgang og vi sejlede rundt og standsede denne gang mellem de 2 øer, for at foretage dagens sidste snorkeltur. Her var der også mange fisk men det slot dog stadig ikke dagens første snorkeltur. Et ægtepar mente, at de havde set et par små, sky hajer.

Så gik det hjemad mod Ko Lanta igen. Anni og Jens blev afsløret, idet de kom stormende ned fra hotellets restaurant, da vi nåede tilbage til Lanta Palace. Det gik så hurtigt for dem, at de helt glemte at betale regningen! De havde fundet den bedste liggestol omkring swimmingpoolen, hvor de havde tilbragt hele dagen. Bortset fra, at de hver især havde fået en gang thaimassage.

Efter en god times afslapning og nedkøling i hytterne, blev der linet op til dagens solnedgang. De er altså specielle her i det sydlige Thailand, så de skal opleves hver dag og jeg fyrede hurtigt 30 - 60 billeder af på "begivenheden". I dag gik jeg forgæves en tur rundt i området, for at udpege mig et sted, der kunne give et par palmer, til at flankere den flotte solnedgang. Jeg måtte konstatere at indenfor en rimelig afstand havde vi den bedste udsigt direkte ved vores bungalows.

Aftensmaden havde vi, der havde været på snorkeltur, nok mest mod på. Vi havde spist tidligt. Et kig på dagens fiskeudbud afslørede en fin tun. Lige nok til 2. Den skulle grilles og serveres med kogte ris og 2 blandinger af krydderier. Det var lige en ret for min far og mig! Det smagte super. Min mor fik til gengæld bekræftet, at thailænderne ikke altid er så gode til det med oksekød. Det var sejt som tyggegummi, men det smagte fint, lød hendes dom. Torben havde haft knas med maven og var ikke helt på toppen, så vi måtte opleve det uhørte, at han levnede noget af sin ret, der blev serveret i en ananas.

Efter en enkelt godnatøl var det nat. Kl. var kun 21 og vi væltede i seng, godt skoldede efter dagens snorkeltur.

Søndag den 29. februar 2004 - Afslapning på Lanta Palace

I dag var der næsten intet på programmet. Morgenmaden blev bestilt under den sædvanlige observeren af, om vi nu alle fik det, som vi havde bestilt. Vi forsøgte at undgå den ene tjener. Han virkede sløv og havde en ligeglad fremtræden. Det var simpelthen galt med hans attitude. Af en eller anden grund fandt han alligevel altid hen til vores bord, så vi var på vagt, for at han skulle kludre i det!

Aha! Første fejl: En tom kop kom på bordet! Den havde vi ikke bestilt og det kunne vi ikke hurtigt nok få ham gjort opmærksom på... Han tog den med retur men var kun lige vendt rundt, for at gå, da vi kom i tanke om, at vi havde bestilt en kande kaffe og at der jo nok fulgte en kop med til sådan en bestilling (selv om kaffen ikke var kommet endnu). Så essensen af det hele var, at når

der var kludder i bestillingerne, så skulle vi lige væbne os med tålmodighed. Det var lektion nr. 1. Lektion nr. 2 var, at vi ikke skulle begynde at undskylde, at vi havde fejlet. Det rakte hans ordforråd slet ikke til og så gik der bare koks i det og han troede måske, at vi var igang med at bestille mere!

Formiddagen gik ved og i poolen og frokosten blev indtaget i et par hold. Marie fik fransk baquettes til frokost og vi fik dermed bevis for, at de skam godt kunne lave godt brød på Ko Lanta. Det skulle dog siges, at det toastbrød, der blev serveret til morgenmaden også var over gennemsnittet!

Eftermiddagen gik mest i hytterne bl.a. med at få pakket kufferter mens middagsheden var værst. I vores hytte var der kommet gang i højtlæsningen af Harry Potter.

Torben og jeg havde en aftale om massage fra 18 - 19. Planen var, at vi ville ligge i de små "massagehytter" og få massage, mens solen gik ned. Men vi kom til at vende den forkerte vej og kunne ikke se solnedgangen. Så kunne vi til gengæld se mere til et par søde massagepiger! Jeg fik thaimassage og Torben fodmassage. Det var udmærket.

Til aftensmaden havde jeg forelsket mig i de store king prawns fra restaurantens fiskebåd. Jeg ville dog gerne undgå at skulle kæmpe med rejeben og skaller, så jeg bad dem lave rejerne friturestegte med dej omkring. I øvrigt samme ret, som vi havde lavet på vores thai cooking class tidligere på turen. De smagte fint men man havde en følelse af, at retten ikke ydede de flotte store rejer fuld retfærdighed. Ellers var den sidste middag på restaurant Lanta Palace som de andre. Der blev byttet retter og smagt ved hinanden i et væk. Nej - eneste nye indslag var, at Marie fik den ide, at vi skulle have thai whisky og soda til maden istedet for den sædvanlige øl. Så vi drak 2 flasker whisky til maden - halvflasker (35 cl.) forstås! Det betød ikke, at vi var hønefulde men blot i godt humør efter middagen. Til gengæld var vi ikke så fyldte i maverne, som hvis vi havde drukket øl, blev vi enige om...

Efter en god middag - restauranten på Lanta Palace er absolut anbefalelsesværdig - gik vi tilbage til fars og mors bungalow, for at slutte dagen af med en rigtig skotsk whisky og en kold øl - og så i seng (vistnok ved 22-tiden).

Mandag den 01. marts 2004 - Ko Lanta - Phi Phi

Kl. 05:30 bankede det på døren, samtidig med, at muslimerne kaldte til dagens første bøn med en søvnig, sløv stemme.

Kufferterne var pakket og skulle blot lukkes. Det var blevet fast procedure at pakke dagen før vi skulle skifte destination - og at vi fik pakket i middagsheden, hvor vi alligevel ikke kunne holde til at være ude.

Kl. 06:30 sad vi i restauranten og bestilte det sædvanlige virvar af morgenmadsting. På trods af diverse fejl i leveringen, blev alle dog mætte.

Kl. 07:15 var der afgang med pickuppen mod Bann Saladan. Vi var åbenbart de eneste, der skulle afsted fra Lanta Palace i dag, så bilen var istedet fyldt med kasser med tomme sodavandsflasker.

40 - 45 minutter senere var vi ved havnen. Her var slet ikke det kaos, som vi oplevede ved ankomsten til Ko Lanta. Til gengæld var der mange, der skulle med morgenbåden til Ko Phi Phi ligesom os. Vi satte os på øverste dæk, der ligesom båden til Lanta havde faste siddepladser indenfor.

Lidt om Ko Lanta på falderebet. Ifølge diverse nyhedssites på internettet om ferie, Lonely Planet og rejsekataloger er øen ved at blive "opdaget" af turisterne. Det plejer at betyde, at backpackere (rygsækfolket) har "boet" her i flere år og at mere etablerede turister er ved at finde hertil. Ankomsten til øen i middagsheden var et kaos og de dårlige, hullede og støvede veje er et godt billede af, at øen endnu ikke er gearet til den infrastruktur, som masseturiststrømmen fører med sig. Nogle bryder sig ikke om den uorden og det kaos. Andre mener, at det netop er charmen ved det. På den måde er der ihvertfald størst chance for at opleve bare lidt af den originale kultur. I løbet af få år vil vi ikke længere opleve de støvede og hullede veje, der er så dårlige, at vi end ikke tør fotografere dem af frygt for, at støvet skal ødelægge vores kamera. Havnen vil blive udvidet, så den er i stand til at modtage turiststrømmen og vi vil ikke længere se det kaos, som herskede ved ankomsten. Der er allerede gang i byggeri af resorter, hoteller og eksklusive bungalows - også ved siden af Lanta Palace, så øen vil kunne huse de mange turister. Men hvor er charmen så henne, når Ko Lanta er et feriemål ligesom de andre populære turistmagneter? Mit råd er selvfølgelig, at ønsker du at opleve Ko Lanta, så har du ca. 2 år tilbage, til at gøre det i, hvis du ikke vil opleve det samme som på Phuket og Phi Phi...

Vores resort Lanta Palace lå lidt for sig selv og man er næsten "dømt" til at spise dér, medmindre man vil tage en taxi. Det er dog ingen straf, idet maden er super. Bungalowerne er helt fine, men det er optimalt at bo på 1. række ned til vandet. Ellers kommer man til at bo noget indelukket. På den anden side, så vil man nok bare tilbringe mere tid udenfor - hvis heden ellers tillader det. Så bestil trygt på Lanta Palace - også god til børnefamilier!

Turen til Phi Phi gik helt smertefrit (det var derfor jeg havde tid til at skrive ovenstående...). Kort før vi sejlede ind til øen, stoppede båden og vi blev koblet sammen med 3 andre både, for at udveksle passagerer. En af bådene sejlede videre til Phuket, kunne vi erfare. Chaufføren, der havde vist os rundt på Ko Lanta var med på båden. Han skulle forsøge at kapre gæster til Lanta Palace på tilbagevejen. Han var meget venlig og gav os gode råd om hvordan vi skulle stille os, når vi kom i havn og han udpegede vores mand fra Andaman Beach Resort, der var vores opholdssted på Ko Phi Phi.

Havnen på Phi Phi var ikke meget større end Ko Lantas. Helt ude ved færgen stod der piccoloer til at tage imod vores baggage. Det blev pakket i en 2-hjulet vogn, som piccoloerne slæbte afsted med - med os i hælene.

Det tog ikke mange sekunder at konstatere, at Phi Phi er noget mere turistet og længere fremme i dén proces, end Ko Lanta - på trods af, at der ikke er biler på Phi Phi. Det første vi mødte var en indkøbsgade og her var langt flere butikker end vi havde set på Lanta. Der var også flere spor af, at Phi Phi havde været et yndet mål for flippere sidst i 60'erne og først i 70'erne. Vi gik bl.a. forbi en hippiebar, som vi senere skulle komme til at besøge et par gange.

Efter en god km. vandring i heden - der var allerede ekstremt varmt, selv om vi ikke var nået til kl. 11 endnu - ad en lille flisebelagt promenade, der det sidste stykke vej blev erstattet af en sandsti, nåede vi resortet. Piccoloerne gik godt til, selv om de slæbte vores baggage. Andaman Beach Resort så flot ud ved første øjekast. Ned mod stranden var der bl.a. et flot og velplejet parkanlæg.

Vi checkede ind. Kun Torbens hytte var klar. Det var en standard hytte med fane - altså ikke aircondition. Klar var nu så meget sagt. Da vi nåede hytten lå der 3 mand og gloede på kloakken. Den havde det åbenbart ikke så godt. Vi lodsede alt baggagen ind i hytten og fik os en kold øl/vand på resortets restaurant. Da vi var blevet kølet ned dér, var fars og mors hytte færdig. Det var en deluxe med air condition - og seaview. Jeg tror, at den, der kaldte det for seaview havde været i lære hos danske ejendomsmæglere og deres "havudsigt". Der var ikke så meget havudsigt og deluxe... Standarden var ikke bedre end på Ko Lanta. Badeværelset var f.eks. dårligt indrettet med elendige badefaciliteter, hvor man ikke kunne undgå at oversprøjte det hele. Der var ellers god plads til at sætte et badeforhæng op. Der var ingen tvivl om, at vi betalte højere priser her på Ko Phi Phi.

Gæsterne i vores bungalow, der blev kaldt en deluxe beachfront with air condition, havde åbenbart fået lov til at checke ud senere end kl. 11, som der ellers blev skiltet med som seneste udcheckningstidspunkt i receptionen. Vi kunne se dem forlade hytten kl. 12 og da den derefter først skulle gøres ren, valgte vi at gå en tur og spise frokost, inden vi blev indlogeret. Vi var gennemblødt af sved ved at gå fra båden til resortet. Alligevel havde vi mod til at gå tilbage til havnen. Vi kunne konstatere, at der blev solgt det sædvanlige turisttingeltangel i butikkerne langs promenaden.

Tæt på havnen fandt vi en restaurant Mama. Der var ikke havudsigt, som vi kunne finde så mange andre steder, men der var skygge. Vores frokost bestod overvejende af europæiske retter (italiensk) i form af pizza, pasta, forårsruller og french fries. Det smagte super.

På vej tilbage til vores resort, kunne vi konstatere, at jo nærmere vi kom havnen, desto højere blev priserne på varerne.

Tilbage for at tage vores super deluxe beachfront hytte i brug. Vores forventninger var nu dalet betragteligt. Der var store træer og en restaurant til at tage udsynet til stranden men det var acceptabelt. (Den bedste hytte hedder i øvrigt nr. 120 - vi fik nr. 121).

Så var det swimmingpoolens tur. Den så ikke helt ud som på billederne. Den virkede snavset og algefyldt men det var mest fordi man havde valgt grønne fliser. Uheldig farve...

Stranden foran resortet var meget fin. Vandet virkede forholdsvis klar men man skulle ikke så langt ud, før bunden blev lidt blød og ulækker - sikkert fordi der vrimler med longtailbåde omkring øen.

Efter lidt afslapning i hytten gik jeg et par ture i nabolaget. Jeg kunne konstatere, at Andaman Beach Resort var det sidste resort langs stranden, der kan nås fra havnen uden at skulle sejle med longtailbåd. Efter resortet lå øens skole og dernæst et resort, der var bygget op ad nogle klipper. Jeg forsøgte at krydse øen her, for at komme over på den anden side. Men det var ikke muligt. Så gik jeg tilbage til vores resort og fortsatte hen langs stranden via sandstien. Da sandstien blev flisebelagt, drejede jeg til højre væk fra vandet for igen at forsøge at krydse øen. Ifølge et medbragt kort skulle der være en sti, der gik tværs over øen men efterhånden som jeg gik, blev omgivelserne mere og mere skumle, rodede og snasket. Da jeg til sidst kunne høre de lokale tale om mig (falang), valgte jeg at vende om og gå tilbage igen. Jeg konstaterede, at vejen nok var værd at udforske på et andet tidspunkt.

Nå, men det var blevet aftensmadstid. Vi havde bestilt bord på en restaurant halvvejs inde mod havnen, der hed Chao Koh Phi Phi restaurant. De skiltede med New Zealandsk kød og udsigten var fin til vand og øens havn. Udsigten skulle dog vise sig ikke at være meget værd. Der var helt mørkt ud over vandet og den eneste grund til, at vi ikke var i tvivl om at vi sad ud til vandet var, at der var en hektisk aktivitet af longtailbåde med deres larmende motorer uden udstødningsrør.

Mad og drikkevarer blev bestilt. Vi valgte dyre retter i aften. Chateaubriand til 890 bath for 2 (inkl. et glas vin til hver) og pebersteak (til min mor!) til 390 bath.

Historien gentog sig. Da aftensmaden var fortæret, kunne vi kun lige slæbe os hjem på resortet og lige på hovedet i seng. Havde vi drukket en flaske vin pr. mand til maden, kunne jeg forstå det. Det var ikke tilfældet, så det måtte være varmen, der gjorde os så trætte.

Tirsdag den 02. marts 2004 - Afslapning på Phi Phi

Nå ja, årsagen til vi var trætte om aftenen kunne jo også være, at vi stod tidlig op. Temperaturen var nemlig behagelig om morgenen. I dag var jeg oppe før solen og listede ned til de 7 solvogne, som vi havde haft et godt øje til i går. De stod helt ned til stranden og så havde de den udmærkede egenskab, at de lå i skyggen hele formiddagen.

Far og mor kom 3 kvarter senere. De havde siddet ved deres bungalow og ærgret sig over, at solvognene allerede var blevet optaget, men de kunne ikke se, at det var mig, der havde været tidligt oppe...

Snart var vi alle samlet bortset fra Torben, der gerne ville sove en anelse længere, men som dog også stod tidligt op her.

Morgenmadsmenuen lignede næsten den fra Ko Lanta - også prismæssigt. American breakfast for 120 bath (ca. 20 kr.). Tjenerne virkede til at have mere styr på bestillingerne her, for alle fik, hvad de havde bestilt.

Tilbage til liggestolene, der blev vores adresse hele formiddagen. Der var nok at se ude på havet foran os med de mange både, der ustandseligt passerede. Der gik sport i at studere hvilke longtailbåde, der larmede - og hvilke der ikke gjorde. Det var jo nyttig viden, når vi skulle bruge sådan en båd senere...

Før frokost forhørte vi os om priserne på bådture. En tur rundt blandt øerne kostede ca. 500 bath pr. mand ombord på en 30 personers båd. Vi ville gerne selv kunne bestemme tempoet. Så var det muligt at leje en longtailbåd for ca. 2.000 bath. Den ville nok kunne nå at sejle os rundt i løbet af en dag. Luksusudgaven var en speedbåd, der ville kunne bringe os længere væk fra Phi Phi, hvis vi ønskede det. Det kostede ca. 8.000 bath for en dag. Vi blev enige om at kigge prisniveauet inde ved havnen, før vi bestemte os.

Til frokost var tjenerens forståelse for engelsk forsvundet og flere fik ikke lige det, de havde ønsket sig. Jeg bestilte bl.a. noodles thai style, for at prøve retten af hér, men de havde helt undladt chili i retten. Hvad regnede de mig for? Far konstaterede: "Det er altid spændende at se, hvad det er man har bestilt".

Klokken var blevet 14:30, så bungalowernes air condition kaldte - og for vores vedkommende også et afsnit af Harry Potter.

Ved 17-tiden tog vi en longtailbåd ind til havnen. Det kostede 240 bath. Her blev vi sat af ved Cabana Hotel, der ligger til venstre for havnen, når man kommer ude fra vandet. Vi gik en tur rundt i "centrum". Øen er meget smal ved havnen og der var kun få hundrede meter fra den ene side til den anden. Vi fandt også frem til det lokale marked. Ikke så langt fra alfarvej kunne vi konstatere et forfærdentlig svineri af affald. For pokker, hvor er de da ikke gode til at holde øen pæn på steder, hvor de ikke forventer, at turisterne kommer.

Lasse og jeg gjorde et nyt forsøg på at finde et viewpoint på den østlige del af øen. Vi fulgte slavisk et kort, som virkede meget detaljeret. Pludselig stoppede vejen. Der lå en reggaebar midt i det hele og den så ikke ud til at have en udgang videre til noget viewpoint, så vi måtte slukøret vende om igen og gå tilbage - og så ellers konstatere, at deres kort ikke var meget bevendte!

På tilbagevejen fandt vi mor og far. De stod og savlede over menukortet til den danske restaurant H. C. Andersen. De lignede nogen, der var ved at besvime af at bladre i det danske menukort. I vildelse udtalte de ord som frikadeller, sild, rugbrød... For at dulme deres hjemve, blev vi enige om at sætte os ind og få en Carlsberg fadøl.

Vi vandrede tilbage til vores bungalows og fandt Torben siddende udenfor vores residens. Nøglen til hans bungalow lå i vores og vores nøgle - den havde Vibe og Marie, der fortsat var på shopping...

De dukkede op og snart var vi på vej ind mod byen igen. Målet var Tonsai Seafood. Maden var udmærket. Jeg fik rød karryret og Torben en gul karryret. Tjeneren vidste ikke lige hvad forskellen i farverne betød. Et ekstra minus var, at de leverede lunkne øl medmindre man decideret bestilte iskolde øl.

Da vi var færdige med at spise og klar til at gå, kom vores kollega fra Bankdata, Allan Thomsen gående. Han styrede målbevidst efter Andaman Beach Resort, for at hilse på os. Vi sendte de andre hjem og drak en øl sammen med Allan, mens vi vekslede ferieoplevelser og erfaringer. Allan og hans rejsekumpaner havde åbenbart heller ikke ligget på den lade side. De havde oplevet en masse.

Vi tog afsked og listede hjem. Det var tydeligt, at byen nu var ved at vågne og gøre klar til fest. Der var masser af unge mennesker på gaden og i barerne. Helt uhørt var jeg først i seng ved 23-tiden.

Onsdag den 03. marts 2004 - Sejltur omkring Phi Phi

Inden vi tog ud og spise i går, havde vi kigget på leje af båd og mulighederne for at blive sejlet rundt på de forskellige øer omkring Phi Phi. Vi havde bl.a. fået en pris på 8.000 bath for at leje en speedbåd en dag. Inde i byen fandt vi priser på 6.000 for speedbåden, så der var lidt at handle om, når vi helst ville leje båden på hotellet. Vi endte med en pris på 7.500 bath inkl. frokost. Omregnet til danske penge svarer det til ca. 180 kr. for en tur, der skulle vise sig at blive turens højdepunkt. Det var billigt!

Morgenen startede egentlig tidlig for Marie og jeg. Vi stod op kl. 05:45, for at gå ud mod Long Beach. Mit stille håb var at nå rundt om Long Beach og se solen stå op. Det ville jeg jo gerne fotografere... Vi gik en times tid, startende i buldermørke og med lygte hen over sten i alle størrelser. Vi nåede ud på Long Beach efter at have passeret adskillige områder med sten. Det var lidt af en prøvelse. På Long Beach var der en, der lå på stranden og sov. Solen var på vej op, så min skjulte dagsorden lykkedes desværre ikke. Vi kunne ikke nå at gå tilbage igen, så vi hyrede en af de morgenfriske longtailbåde. Der lå iøvrigt longtailbåde på strandene hele vejen, så det var ikke svært at finde en transport tilbage.

Vi fik vores skipper - en ung thailænder med langt hår og gode engelskkundskaber - til at sejle os lidt rundt om pynten, så vi kunne se solen - og stranden. Da vi havde set nok, vendte han båden og sejlede os tilbage til vores resort, hvor de andre var klar til morgenmad. Klokken var 07:30.

Morgenmaden var ikke nogen kæmpeoplevelse. Toastbrødet var tyndt og sejt, hvis det ikke var sat til livs indenfor 5 minutter. I morgen ville vi prøve at spise morgenmad et andet sted, blev vi enige om...

Præcis kl. 9 stod vi på stranden. Dagens tur stod for døren. En fin speedbåd med plads til 12 - 14 passagerer lå klar til os. Vi sejlede først ind til havnen for at få provianteret med et par dunke benzin, øl, vand og sodavand samt isterninger til at holde drikkevarerne kolde med. Vores frokost var med fra resortets restaurant. Med os ombord var - udover skipper - en ekstra hjælper, der primært skulle hjælpe skipper, når vi f.eks. skulle kaste anker.

Snart gik det med fuld fart mod Phi Phi Ley og første stop var Viking Cave, som skulle indeholde nogle gamle beboelsessteder. Vi kunne dog ikke gå i land men måtte nøjes med at se det fra båden. Det endte vist med, at fiskene i vandet var mest interessante...

Siden så vi en række utroligt smukke steder. Det var helt ubeskriveligt. Billeder retfærdiggør ganske simpelt ikke den storslåede natur, som mødte os i Pi Leh Lagoon, hvor vi blev helt omkranset af høje klipper. Vi befandt os næsten i en sø og midt på søen blev vandet pludselig meget lavt (ca. 1,5 meter). Her kunne vi svømme rundt blandt småfisk og nyde den fantastiske natur. Næste stop var Loh Samal, hvor der blev tid til at snorkle. Der var en del fisk og blæksprutter blev også spottet. Vi fortsatte mod Maya Beach, som vi havde glædet os til at se. Desværre var der stopfyldt med både langs stranden og på selve stranden vrimlede det med folk. Da vi hørte, at det kostede 20 bath at komme ind på stranden, valgte vi at vende om og fortsætte videre. Tilbage til Phi Phi Don og Monkey Bay, hvor aberne rendte rundt nede på stranden. Loh Da Lan Bay og Loh La Na Bay var de sidste steder, vi gjorde holdt på Phi Phi Don, inden vi satte kursen over mod Bamboo Island. Halvejs ovre ved Bamboo Island stoppede vi ved et ca. 1 kvardratkilometer stort koralrev ude på åben hav. Vores skipper kaldte stedet "Number one" og han havde ret! Det var forrygende med flotte koraller og farvestrålende fisk. Det var helt fantastisk at se på og det var svært at blive færdig med at snorkle. Efter et længere ophold hér, var det dog blevet frokosttid, så vi sejlede ind til Bamboo Island, for at spise. På øen kostede det også 20 bath at gå i land. Disse penge går til at passe på øen og vedligeholde faciliteter som f.eks. toiletter. Umiddelbart virkede frokosten meget om den tilsvarende oplevelse på Ko Rok. På Bamboo Island var der dog nåletræer og de mange nåle på jordbunden gjorde turen gennem skoven i bare tæer til en blandet fornøjelse.

Frokosten bestod af en risret med kylling. Dertil små poser med chili, så vi selv kunne bestemme hvor krydret maden skulle være. Det smagte fint, selv om det ikke længere var varmt (mit blev istedet meget hot!). Der var også en dessertboks til hver. Den indeholdt et stykke ananas og en banan.

Efter en times afslapning på øen, sejlede vi derfra igen og tilbage til vores number 1. Vi havde bare ikke fået nok af dette område. Der var kommet flere både til og der var også kommet flere bølger på vandet, så det blev slet ikke helt samme oplevelse som om formiddagen. Vi sejlede tilbage mod Bamboo Island, idet skipper kendte et andet koralrev, som vi også burde se. Det lå ret tæt på øen og var også flot, uden dog at komme helt i nærheden af number 1. Det mest fantastiske var egentlig at svømme hen til kanten af koralrevet og observere, hvor stejlt det gik nedad. Det var næsten en lodret væg, som koralrevet voksede på. Der var dybt og mørkt dernede!

Så gik det retur mod Phi Phi Don (vores ø) og et stop ved en strand med masser af palmer (måske Rantee beach). Her var vandet rent og flot. Bunden var af det fineste hvide sand så langt øjet næsten strakte. Kun ude i horisonten kunne man se, at havet blev blåt og dermed dybere. Det var helt perfekt til dagens sidste svømmetur.

Efter et kortere ophold på denne strand, blev vi nødt til at lette anker og sejle tilbage til vores resort. Det var ved at blive lavvande og kom vi for sent, ville båden ikke kunne sejle os ind til resortet. Vi måtte så istedet tage en longtailbåd inde fra havnen. Det viste sig, at det ikke var tomme trusler. Skipper manøvrerede meget forsigtigt de sidste 500 meter ind til vores resort og hans hjælper holdt konstant udkig efter sten ude fra stævnen.

Vi var alle enige om, at det havde været en kanontur.

Aftensmaden skulle indtages på restauranten, der havde tilladt sig at være lige foran vores bungalow. Så var der i det mindste ikke langt i seng, for vi skulle nok blive træt ovenpå dagens oplevelsesrige program.

Vi kunne konstatere, at restauranten faktisk var en del af resortet. Det var nok derfor de havde bygget den foran vores resort... Som set så mange steder før, kunne man pege på de fisk, man ønskede at spise. Der blev peget en del gange, for alle - undtaget Vibe, Lasse og mor ønskede fisk. Far og jeg skulle have red snapper. Der var nok til 2, proklamerede tjeneren. Desværre glemte de det, da de serverede fisken. Vi havde godtnok fået bestik og bagt kartoffel begge 2 man da fisken kom, var det på en tallerken. Vi fandt ud af at dele den alligevel men da jeg bad om ekstra bestik, gik fadæsen op for dem. De gik straks igang med at tilberede en ny, der blev serveret, da vi var færdige med at spise alle sammen. Nu vidste vi ikke om de havde serveret fisken som kompensation for deres fejltagelse eller om de havde tænkt sig at skrive den på regningen. For at være sikker på, at det ikke var det sidste, returnerede vi den til køkkenet. Vi var trætte og disse små misforståelser hjalp ikke på humøret.

Vi var i seng før kl. 21.

Torsdag den 04. marts 2004 - Massage til alle

I dag ville vi spise morgenmad med dansk oprindelse på restaurant H. C. Andersen. Vi traskede ind mod byen og var ved restauranten lidt før kl. 8. Der var desværre ingen tegn på, at de lukkede op, selv om de annoncerede med morgenmad i menukortet. De omkringværende forretningsfolk mente, at de åbnede kl. 11. Det mente vi ikke kunne passe, da der netop var morgenmad på menukortet. Så mente de lokale, at der blev lukket op kl. 9 eller 10... Det kunne vi jo ikke rigtig bruge til noget.

Vi valgte i stedet at spise på Phi Phi Bakery og det var ikke så dårligt et valg, når det nu ikke kunne blive dansk. Vi fik store baquettes med ost eller honning. Jeg valgte tysk kaffe og Torben columbiansk. Det var ligegyldigt, for den var tynd og smagte af ikke ret meget, så far havde valgt helt rigtigt ved at tage nescafe.

Efter morgenmaden spredtes vi i flere grupper. Jeg ville prøve at finde et udsigtspunkt på den vestlige side af øen. Torben slæbte rundt på en pose vasketøj, som han gerne ville af med og de andre var til shopping. Jeg gik langs stranden ad en flisebelagt promenade. Da jeg nåede forbi Phi Phi Hospital, der så ud til at være under en kraftig renovering, blev stiens fliser erstattet af sand. Stien endte til sidst ved en næsten lodret klippevæg, så der var ikke udsigt til et viewpoint her. Jeg vendte om og gik tilbage, for at gøre et nyt forsøg lidt længere inde på øen. Her endte jeg ved en lille landsby (Ton Sai), der var indhegnet og jeg valgte at vende om - og opgive mit forehavende. De viewpoints skal bare ikke besøges af turister, var min konklusion!

På tilbagevejen gik jeg gennem en kokosnøddeplantage. Flere gange skævede jeg op til palmernes store kokosnødder. Hvis jeg fik sådan en i hovedet, ville ferien være overstået på et øjeblik!

Jeg bestemte mig istedet for at ose lidt i de første butikker jeg kom til. Allerede ved den 2. butik stod alle de andre - bortset fra Torben - og kiggede på tøj. Far og jeg efterlod de andre til shopping. Vi listede tilbage mod vores resort og slog et sving ind mod det lokale marked. Det havde far nemlig ikke set. Det er altid sjovt at finde steder, der ikke er så turistprægede og disse betingelser opfylder det lokale marked på Phi Phi.

På vejen hjem gjorde vi et par stop, for at få en kold øl og vi var ved "godt mod", da vi nåede hjem til vores resort. Sidste stop inden resortet havde været på Hippiebar og vi besluttede at indtage frokosten på denne bar. Menukortet så godt nok ud.

Vi startede med en Mai Thai drink - så var bunden lagt for en lidt fugtig dag!

Lasse og jeg gik forrest på vej hjem fra frokost. Vi slog et slag ind omkring Phi Phi Village massage og snart lå vi alle på brikse og fik en gang massage. Det var bare lækkert og hver gang massagepigen foreslog en ny omgang massage, sagde jeg bare jatak. Til sidst lå jeg alene tilbage på en briks og så var det vist på tide at stoppe - ellers ville det nok koste en bondegård. 3400 bath blev det til - for os alle. Eftermiddagen gik med ren dovenskab og en enkelt kold øl hist og her...

Til aften havde vi bestilt aftensmad på Hippiebar også. Priserne var fair og maden helt OK. Flere af os fik oksekød og det smagte helt fint. Til maden drak vi en hel flaske Sang Thip whisky. Hu ha hvor blev vi opstemte - og bedre blev det ikke af, at vi bestilte en ekstra halv flaske...

Kl. 23 var der ildshow på stranden. Det var egnetlig imponerende, hvad de kan udrette med små remedier som et par fakler. Jeg skulle nu ikke nyde noget af at smide rundt med ild...

Efter showet var slut, gik vi tilbage til resortet og en enkelt godnatøl. Det begyndte at regne, inden vi nåede i seng. Det stod faktisk ned i stænger - en rigtig gang troperegn og dermed fik far et af sine ønsker opfyldt. Det ville han nemlig gerne opleve.

Det blev fejret med en omgang regndans i underhylere. Jeg garanterer for, at det havde været feriens foto, hvis nogen havde været nærværende nok til at tage det.

Det blev uhørt sent inden vi gik til ro - efter midnat! Men så sov jeg også rigtig godt. Der skulle åbenbart en ordentlig gang thai-whisky til, for at jeg fik en rigtig god søvn på turen!

Fredag den 05. marts 2004 - H. C. Andersen

Øj, øj, aftenens eskapader med whisky kunne mærkes! Det blev sent, før jeg stod op. Ved 9-tiden tror jeg.

Torben var taget afsted på dykkertur og alle havde spist morgenmad på Hippiebar, bortset fra Lasse og jeg. Marie sagde, at en af dem, der lavede ildshow aftenen i forvejen, lå og sov på stranden. Lasse og jeg gik hen for at spise morgenmad og vi kunne se, at "ildmanden" var "stået op".

Formiddagen gik med at slappe af og ligge på solvognene ved stranden - og bade. Det var bare rigtig lækkert!

Kl. 13 tog vi en longtailbåd ind til havnen - 200 bath. Det var godtnok kun ca. 1500 meter derind, men det var meget varmt at gå sådan en tur i middagsheden. Destinationen til frokost var restaurant H. C. Andersen, der serverede skandinaviske specialiteter, så der var udsigt til sild, snaps, spegepølse, fiskefilet, frikadeller osv. Jamen man bliver altså lidt kulret, når man har været væk fra Danmark i 3 uger. Man rejser ud og smager det lokale mad og det elsker vi. Men det er altså dejligt at vende tilbage til stegt flæsk og persillesovs og noget dansk smørrebrød!

Første skuffelse: ingen sild - øv bøv. Næste skuffelse: Ingen ost - øv bøv. ...og så: Ingen fiskefilet - øv bøv. Nå, men det endte med, at det vi fik, det smagte bare super! Jeg kunne f.eks. ikke huske, hvornår jeg havde fået så lækker en roastbeef!

Efter en - trods alt - veloverstået frokost, var de sidste tømmermænd forduftet. Vi osede rundt og traskede tilbage til resortet. Det var en rigtig dovendag. Torben vendte tilbage fra en spændende dykkertur. De havde bl.a. set hajer og dykket ved et skibsvrag (en bilfærge). Historien om færgen gik på, at der var tale om forsikringssvindel, for færgen var tom for biler og passagerer, da den sank...

Nu havde vi godtnok spist frokost på H. C. Andersen men far og jeg havde allerede 2 dage tidligere bestemt, at vi skulle spise samme sted til aften i dag. Aftalen gik på, at Torben skulle give drinks, far og mor maden - og vi vinen.

Vi stavrede ind mod byen. Heden var stadig intens og tempoet røg automatisk ned.

Menuen på H. C. Andersen bestod af hvidløgsbrød og nachos til forret (nej jeg ved godt, at det ikke er typisk dansk - men det smagte f..... godt!) og pebersteak for fleres vedkommende til hovedret. Lasse fik en stor portion kartofler med persillesovs. Det kneb lidt med at have plads til

al den gode mad. Frokosten fyldte stadig godt i maverne, men med en kraftanstrengelse, nåede vi næsten i mål!

Godt mætte og trætte gik vi tilbage til resortet. Far og mor havde ikke plads til så meget som en godnatøl, så det blev lige til en hurtig en til Torben og jeg. Nej, hvor var vi trætte allesammen.

Lørdag den 06. marts 2004 - Phi Phi – Phuket

Efter en for mig næsten vanlig dårlig nats søvn, var det op ved 06:30-tiden. Da havde jeg været vågen i 1 - 2 timer.

Kufferterne var pakket i går eftermiddags, så vi var hurtig klar til morgenmad på Hippiebar. Aftenens store måltid fyldte stadig godt i maven - eller også var det vinen (husets vin).

Kl. 08:25 var der afgang mod havnen sammen med piccoloen og en bagagagevogn. Far og mor, Vibe og Lasse var gået i forvejen og Marie og Torben fulgte bagefter.

På molen svedte vi, så skjorterne var gennemblødte, så det føltes godt at komme ombord i bådens kølige airconditioneret rum. Prisen for billetterne var (jeg havde næsten sagt som sædvanlig) 200 bath pr. person. Offentlig transportmiddel er billig i Thailand.

Vi sejlede ganske langsomt ud af havnen og skulle atter mødes med andre både uden for havnen, for at udveksle passagerer.

Selv om der var styr på tingene undervejs, så tog det alligevel hårdt på kræfterne, når vi skiftede destinationer. Varmen og de mange indtryk gjorde, at vi alle var lidt matte i sokkerne under sejlturen til Phuket. Heldigvis var det kollektivt, så hver passede sit, læste, sov, spillede kort eller skrev dagbog. Det sidste stykke ind mod anløbsbroen i Phuket Town sejlede vi i et havneområde og havde dermed masser af både at kigge på.

Som sædvanlig var der heller ingen problemer med at komme fra borde. Alle steder var der venlige folk til at bære kufferter, hvor der kunne være vanskelige passager - også uden de absolut skulle have drikkepenge for det.

I selve området, hvor båden lagde til, var der mulighed for at bestille en taxa videre. Priserne var selvfølgelig skruet noget i vejret. Vi skulle f.eks. betale 800 bath for en wan til Kata Beach - en tur på ca. en time. Det lyder ikke af meget men efter hvad vi ellers har betalt undervejs, var det meget.

Et godt tip kunne iøvrigt være at sende en stafet ca. 100 meter ud til nærmeste vej. Her var der masser af trafik og sikkert god chance for at få en billigere kørelejlighed.

Turen til Kata Garden Resort, som var turens sidste opholdssted, gav hurtigt indtryk af, at vi var kommet til et turistområde - lidt i stil med Phi Phi. Forretninger, hoteller, bungalows, skræddere, dykkerfirmaer og souvenirshops i et væk.

Vi ankom til resortet og det så ganske hæderlig ud. En stor reception med piger, der hilste os velkommen. Deres engelskkundskaber var som sædvanlig til at overse og man får selv en tilbøjelighed til at tale et forkvaklet og overenkelt engelsk, for at sikre sig, at de har forstået, hvad man siger. Det hjælper sjældent med de store forklaringer, for så står de af...

Vores bungalows lå op ad en bakke, som vi skulle forcere via nogle gangbroer af træ med mange trin. For mig med et dårligt syn, var det dejligt at konstatere, at de havde malet stort set alle trinene i en kraftig farve...

Bungalowerne var OK. De var mørke af hensyn til varmen og der var både fan og aircondition. Men ingen TV, som vi vist havde haft alle andre steder. Det var der nu ikke nogen, der begræd - vi var ikke kommet til Thailand for at glo på TV! Med en ekstra opredning i vores og i fars og mors bungalow, var der fin plads til os alle - og Torben kunne få sin egen - med aircondition - det var han vist glad for. Det havde været en varm oplevelse for ham på Phi Phi at bo i bungalow med fan.

Klokken var over 13, så frokosten kaldte. Vi skulle have testet resortets egen restaurant og det var lidt en blandet oplevelse. Maden var egentlig OK men priserne var skruet en tand op. En lille øl kostede 70 bath og en stor (Singha) 130 bath. Jeg bestilte min test-restaurantens-evne-til-at-lave-fried-noodles ret. De havde sgu ikke puttet nogen chilier i! Nu hørte det op. Spiste man ikke chili på Phuket???

Vi var enige om, at det måtte være muligt at spise billigere, også selv om vi var på Phuket.

Torben, far og mor slappede af efter frokosten. Vi andre ville udforske det nærmeste område. Vi ville bl.a. se, hvor langt der var til Karon Beach, som efter kortet skulle være nærmest vores resort. Der var heller ikke mere end 500 meter ned til stranden. Når vi tog i betragtning, at Kata Beach er et af de store turistområder på Phuket, så var det egentlig utrolig, så dårlig fortovsforholdene var. Flere steder var vi nødt til at gå ud på vejbanen, for at komme videre. Så det gjaldt om at se sig godt for i den intense trafik - lidt af et antiklimaks i forhold til det bil-løse Phi Phi.

Karon Beach så stor og lang ud. Med 2 rækker liggestole med parasoller så langt øjet rakte, skulle der nok være chance for at finde sig en plads i solen og ved stranden.

På vejen tilbage kunne vi konstatere, at skrædderne på Phuket var meget mere aggresive end vi havde set andre steder. Det var lidt irriterende, at vi ikke kunne få lov at gå i fred - og det skulle blive værre!

Retur på resortet og efter et lille hvil, var det planlægningstid. Phuket byder på mange muligheder for underholdning. Elefanttrekking, elefantshow, aber på arbejde, solnedgange og

udsigtspunkter var blot nogle af tilbuddene. Øen kunne også prale af, at have et stort show, der de sidste 4 år var blevet kåret som Thailands turistattraktion nr. 1. Det hed Fanta Sea og stod naturligt nok højt på de fleste af vores ønskesedler...

Vi valgte en færdigsyet tur på 4 timer ud. Den ville føre os rundt til en række af de ting, vi gerne ville se. Fanta Sea var også på listen, men vi skulle lige kende prisen.

Efter vores planlægningsmøde var det stadig for tidligt at gå efter aftensmaden, så vi gik en tur ned mod Karon Beach igen. Vi spurgte receptionisten efter priserne på Fanta Sea showet, men den kendte de ikke, så vi gik over på den anden side af gaden, for at spørge en af de mange tur-arrangører, der fandtes på Phuket. 1650 bath for showet inkl. en stor luksusbuffet. 250 bath ekstra for at få de bedste pladser under showet og 300 bath for transport fra/til resortet pr. person. Det ville vi lige sove på...

Så gik ellers den vilde jagt forbi skræddere og andre forretningsfolk. De var meget pågående og møgirriterende. "Where are you from", "Please take a look - come in - just a short look", "cheap prices - good shirts" og videre i samme ens dur. Det var faktisk til at blive pisseirriteret af. Til sidst ignorerede man dem og det var træls, at man skulle være uhøflig på den måde, men det blev desværre nødvendigt.

Butikkerne var nu hurtigt oversete. Det var det samme tingeltangel alle steder og det var egentlig utroligt, at de alle kunne leve af at sælge skræddersyet tøj, færdigarrangerede ture og souvenirs overalt.

Vi fandt en lille restaurant med rimelige priser helt ned mod strandpromenaden på Karon Beach. Maden var OK men de serverede altså heller ikke thailandsk mad med chili i. Næste gang måtte jeg bede om at få det krydret! Mor var vist den eneste, der var utilfreds - og med god grund. Hendes gode ben var ikke gennemstegte...

Så gik det tilbage til resortet og ingen godnatøl, der ellers var en fast del af dagens program. Vi var simpelthen for trætte. Vi hældede igen til den teori, at det måtte være varmen og oplevelserne, der gjorde os så trætte men jeg var ved at opfinde en ny og mere kedelig teori: det kunne måske også være de øl, som vi uvægerligt fik hældt ned i løbet af dagen. De var jo gode at slukke tørsten med men de var faktisk også lidt stærkere end en dansk pilsner, så de kunne godt gøre os trætte... Den teori turde jeg ikke dele med de andre!

Søndag den 07. marts 2004 - Kata Garden Resort

Vi stod op ved 8-tiden. Udenfor var det gråvejr! Det var vi ikke lige vant til på turen men på en måde passede det os godt, for så ville det nok heller ikke blive så pokkers hedt midt på dagen.

Om natten havde det blæst en del, sagde natpisserne. Det kunne vi bl.a. ses ved, at et stort banantræ var knækket lige nedenfor Torbens bungalow.

Morgenmaden var inkluderet i den pris, vi havde aftalt, da vi bookede resortet. Vi skulle betale 1650 bath pr. bungalow og da american breakfast kostede 200 bath pr. person, var det egentlig rimelig billigt, at bo her.

Morgenmaden blev serveret noget hurtigere end de tidligere steder, vi havde boet. Og så var der kaffe ad libitum. Ikke så ringe, så som morgenmadsrestaurant var resortets egen restaurant godkendt selv om deres toast var noget pap og baconen kun halvt stegt.

Torben og jeg gik ned mod Kata Beach, for at få suppleret med øl og vand - og aflægge en internetcafe et besøg. Der var lukket for internetcafeerne. Klokken var 9 og det var søndag morgen. Vi fik handlet og gik retur til resortet. Der var stadig gråvejr, så det var helt perfekt at lægge sig ned til resortets pool. Præcis kl. 11 dukkede far op med en iskold øl, vand og chips. Det er nu rart, at ens far kender klokken - øldrikkeri før kl. 11 er kun for svampe!

Efter lidt dasen ved poolen og småvandren i resortets område blev det tid for frokost. Naborestauranten på den anden side af resortet så pæn og ordentlig ud og havde 2 forkellige 3 retters menuer til 150 bath (ca. 24 kr.). Den valgte alle bortset fra mig. Jg var bange for, at der så ikke ville blive plads til aftensmaden, så jeg nøjedes med en enkelt ret. Jeg spurgte om retten var krydret (spicy) og Marie tilføjede, at jeg godt kunne lide stærk mad - det havde vi ellers aftalt, at sådan måtte vi ikke sige det, for så ville de jo nok pøse chilier på!

Min mad bestod af en risret med æg, grøntsager og tun - og masser af små chilier! Det smagte rigtig godt og jeg blev næsten ristet i de små chilier, men ned skulle de... De andre var også tilfredse med deres 3 retters mad.

Efter frokosten gik jeg på internetcafe, for at melde om nyt fra Thailand. Far og mor gik på jagt, for at udpege en skrædder, så vi kunne få syet nogle skjorter til Torben, far og jeg - og en top til mor.

Efter en tur mere i resortets pool, som vi stort set havde for os selv, og lidt afslapning, var det tid til at aflægge den udvalgte skrædder et visit. Mor sagde, at han var valgt, fordi han så så sød ud. Var det nu betryggende?

Vi fik valgt stof til det hele og det blev til 10 skjorter og en top ialt. Så skulle der jo handles og stemningen skiftede og blev mere alvorlig. Skrædderen havde regnet tingene sammen og givet en pris på 11.400 bath for det hele og vores bud lød på 7.000 bath. Efter en del snakken frem og tilbage, var vi stadig langt fra hinanden og vi sagde til ham, at vi ville sove på det. Venligheden var forsvundet for en stund og han ville ikke lade os forlade forretningen uden vi havde handlet. Det sagde han ikke, men det lå i luften. Han blev ved med at bede os komme med et nyt bud og hans bud gled også langsomt nedad. Han var godt klar over, at hvis vi forlod forretningen, så var der stor fare for, at handlen ikke blev til noget. Vi nåede op på 7.700 bath for de 11 dele og han lå på 9.000 bath. Vi sagde atter til ham, at vi gerne ville sove på det og så ikke ud til, at ville handle mere med ham i dag. Han følte sikkert ikke, at han kunne være bekendt at holde på os mere uden

det ville blive pinligt, så han tilbød os at lukke forhandlingen på 8.000 bath. Så slog vi til - og straks var stemningen igen positiv og venligt...

Vi blev enige om at få lavet en skjorte hver og prøve den, inden de øvrige skjorter blev syet. Så var der chance for at ændre på tingene, hvis vi ikke var tilfredse.

Ovenpå sådan en forhandling, gik vi tilbage til resortet for at gøre klar til aftensmaden. Vi var delt i 2 hold til aftenens program. Torben, Marie, Vibe og Lasse ville spise og spille minigolf i den nærliggende Dino Park. Parken skulle ifølge kolleger fra Bankdata være meget flot og en omgang minigolf værd. Vi andre ikke-spillefugle ville noget andet - men hvad, vidste vi ikke endnu.

Vi blev enige om at få en drink på vores frokostrestaurant, inden vores veje skiltes. Der blev serveret flotte drinks i ananas og kokosnødder - bl.a. Mai Thai. Mens vi fik en drink, fik vi helt styr på de ture, vi havde snakket om at tage på. Aftalen blev at vi ville tage på en halvdagstur umiddelbart inden vi skulle til lufthavnen - og så få turarrangøren til at køre os til lufthavnen. Torben havde undersøgt om det var muligt og jeg nøjedes med at fuldføre bestillingen...

Far, mor og jeg listede ned mod Karon Beach. Far ville gerne se på en skjorte af noget specielt silke. Han havde fået en pris på 1.800 bath for skjorten (startprisen havde været 2.100 bath). Far blev ved med at byde den unge ekspedient 1.200 - 1.300 bath for skjorten. Hun ville absolut ikke gå længere ned end 1.600 bath, proklamerede hun. Alligevel endte prisen på 1.400 bath, efter vi var på vej ud af forretningen. Man er altså nødt til at være lidt hård, hvis man vil score de sidste procenter! Jeg syntes også om skjorten og bestilte en tilsvarende.

Mor havde derefter et par shorts, som hun gerne ville købe i en anden forretning, men de var desværre blevet solgt i mellemtiden, så vi gik tilbage mod Kata området, for at finde noget at spise. Mor var meget bestemt på at få sin aftensmad på Den Danske Kro, så vi måtte bøje os. De havde vel også thairetter på menuen, tænkte jeg.

Så snart jeg fik menukortet i hænderne, faldt mine øjne på "Gamle Ole" på rugbrød med rå løg og rå æggeblomme. Jeg skal lige love for, at tænderne løb i vand med det samme - efter en næsten osteløs måned i Thailand. RIGTIG OST!

I sikker forvisning om, at de søde thaipiger ville sige: "No have", bestilte vi 3 gange Gamle Ole. "Jatak" svarede thaipigen i stedet. Hun talte dansk!

Det tog næsten en time inden osten kom. Til gengæld kunne vi slå ventetiden ihjel med iskold Singha fadøl og det forblev koldt, da det blev serveret i dobbeltlaget, frosne glas.

Thaipigen, der serverede osten og en stor snaps, kunne godt se, at det var et stort øjeblik for os, så hun tilbød at forevige det og tage et billede.

Klokken var blevet sent, inden vi var retur på resortet. De andre var kommet hjem og var gået i seng. Far, Torben og jeg delte en øl, inden vi også listede i kanen.

De andre havde i øvrigt været på Pizza restaurant efter deres spil minigolf. Det var for dyrt at spise i Dino Park og der var fyldt op i restauranten.

Vibe var blevet syg efter aftensmaden - sikkert af at have opholdt sig for meget i swimmingpoolen. Hun var dog frisk næste morgen...

Mandag den 08. marts 2004 – Fantasea

I dag sov jeg længe. Marie havde været oppe siden kl. 06:30. Hun sad ude på terassen og læste og lyttede til fuglekvidren.

Morgenmaden var hurtig overstået og så var der dømt Kata Beach strandtur for os 4 og osetur for Torben, far og mor. Kata Beach lignede Karon Beach med rækkerne af liggestole og parasoller. Her virkede til at være mere aktivitet en på Karon Beach (læs mere støj). Flere logtailbåde og et par vandscootere bidrog godt til larmen. Prisen for 2 liggestole: 100 bath. I dag var solen fremme og det betød, at vi næsten ikke kunne holde til at sidde i direkte sol. Vi forsøgte også at svømme ud til et snorkelpunkt, der skulle være tæt på kysten men i vandet var der et eller andet, der brændte kortvarigt på vores krop. Det var for ubehageligt til os, så vi holdt os på land.

Kl. 12:30 havde vi sat hinanden stævne på Den Danske Kro. Ærlig talt begyndte vi nok at savne Danmark nu - også fordi vi var begyndt at indstille os på en snarlig hjemrejse. Men stykket med Gamle Ole trak også. Til børn under 12 år var maden gratis og der var også gratis internetadgang - der dog ikke virkede, mens vi var på besøg.

Så var der dømt hvil på resortet. Alle skulle være friske til aftenens store begivenhed, nemlig et besøg i Fanta Sea.

Kl. 17 blev vi afhentet af en wan og vi kørte ca. 45 min. gennem Karon og Patong Beach. Patong beach viste sig at være meget større og med meget mere turistet strand og mange forretninger. På turen til Fanta Sea fik vi et godt billede af den varierende natur, som Phuket har. Ud over strand og turistområder var der store bjerge og skovområder.

Fanta Sea virkede som et sted, der var vant til at modtage mange turister. Billetsluserne kunne hurtigt håndtere mange gæster og der var et mega parkeringsområde ved indgangen. Første del af parken gik gennem et område, der ifølge Torben mindede lidt om Disneyland med et væld af souvenirshops og små forlystelser, hvor man kunne kaste bolde eller skyde med ting osv osv. Alle steder var der unge venlige thaipiger, der smilede uafbrudt i deres pæne uniformer.

Når gæsterne ramte i skydeteltene, hvinede pigerne med og klappede, så man fik mistanke om, at det var en grundig indstuderet optræden fra deres side.

Efter tivoliområdet nåede vi frem til det sted, hvor vi dels skulle spise og hvor aftenens forestilling skulle gennemføres. Aftensmaden skulle indtages i en stor sal, hvor der var plads til

4.000 gæster samtidig og så kan man sige sig selv, at det er store forhold. Det gav næsten et sug i mavn at kigge ind i så stor en sal. Selve buffet'en var indskrænket fordi der ikke var fuldt hus denne aften. De reklamerede med, at der var retter fra hele verden men jeg tror nu nok at de havde indskrænket det til at være fra Asien denne aften.

Netop som vi gik ind, for at spise, kunne vi fornemme, at det trak op til regn. Og vi var ikke mere end lige nået ind, før det væltede ned fra himlen. Flere gange gik lyset ud i den store madsal - en lidt mærkelig fornemmelse, der heldigvis ikke gav anledning til panik nogen steder. Der var ikke noget at udsætte på maden. Det smagte fint, det vi nåede at smage, for der var jo nok at tage fat på. And, svinekød, roastbeef, sushi, diverse risretter, nudler, thailandske kødretter, fiskesuppe osv osv. Kaffe og kager til dessert.

Da vi var færdige med at spise og gik udenfor igen, var der stort set ikke spor efter regnvejret. Der var kun et par enkelte våde pletter på fliserne, der ellers også var helt tørre.

Kl. 20:30 åbnedes dørene til aftenens store show. Vi ventede et stykke tid, før vi gik ind. Pladserne var jo reserveret... Det var imidlertid ikke nogen god ide at vente. Dels var der et kameracheckområde, hvor alt foto og videoudstyr skulle afleveres og dels skulle vi igennem en metaldetektor. Efter disse kontrolzoner, hvor der var lidt ventetid, kom vi ind i et område med flere forretninger og klokken var meget tæt på 21, inden vi fandt frem til vores pladser. Salen var megastor, hvilket billederne, som vi havde set forud, også gav udtryk for. Den var godt fyldt med røg, så den var klar til at vise diverse lyseffekter.

Showet startede stort set præcis og allerede fra starten vandrede store elefanter ind gennem salen (3 rækker foran os) og ned mod scenen. Selve showet førte os gennem elementer i Thailandsk kultur og traditioner med sange, danse, krydret med cirkusnumre som trylleri, magi og luftakrobatik. Det hele garneret med et hav af lyseffekter og visuelle spidsfindigheder. Elefanter, geder og hunde var en del af showet.

Det var absolut pengene værd. Den eneste anke var, at der blev spillet ukristeligt højt. Flere gange måtte vi holde hånden for ørene, for at klare lydniveauet, så ørepropper havde været en god ting at have i håndbaggagen...

Tilbage efter vores kameraer og mod udgangen...

Vi skulle blot henvende os ved en transferdesk ved P-pladsen, for at få en bil hjem. Også det gled helt som det skulle. Vi 7 fyldte en wan op (der var 6 deri i forvejen) og hurtigt gik det retur gennem Patong og Karon områderne. Sikke et aften/natteliv, der var i Patong. Det var godt, at vi ikke boede midt i det...

Ved 23:45-tiden var vi retur ved resortet og efter en lille øl til godnat, gik vi i seng godt mætte af dage....ns oplevelser, som mor udtrykte det!

Tirsdag den 09. marts 2004 - Shopping i Phuket Town

Jeg vågnede ved 7-tiden efter en god nats søvn. Vejret så fortsat noget gråt ud i dag. Bortset fra i går havde vi ikke rigtigt vejret på vores side på Phuket. Sikkert på grund af de mange bjerge på øen. Allerede inden morgenmaden var det dog lysnet en del...

Vi var lidt dovne her til morgen og var først helt færdige med morgenmaden og klar til at ordne dagens program ved 10-tiden. Begge skræddere meddelte, at de ikke var færdige med vores tøj, så vi skulle komme igen ved 16 - 17 tiden. Så efterlod vi far og mor, for at tage til Phuket Town. Det skulle foregå med den lokale "turistbus" - en gammel tøfkasse - bus eller lastbil med et passagerrum bag på. De kørte i rutefart mellem Kata, Karon og Phuket Town. Taksten for turister var 20 bath, som man skulle betale, når man steg af. De lokale kunne nøjes med det halve.

Vi stillede os i vejkanten og ventede og ventede og ventede. Vi havde hørt, at der kom en bus ca. hvert 20. minut men de 20 minutter blev hurtigt til både 30, 40 og 50, inden der dukkede en bus op. Den var næsten fyldt med passagerer - og poser med bananer. Vi kørte ikke mange meter, før vi kunne konstatere, at far og mor allerede var i gang med dagens første hvil på en af de restauranter, vi havde spist på.

Turen til Phuket Town tog ca. 1 time. Det gik op over de samme veje, som vi havde kørt på, da vi ankom til øen. Sikke en larm fra bussens motor og udstødning. Alene turen var en oplevelse. Der var nok at se, høre og lugte på undervejs. Man blev helt træt af alle de indtryk.

Kort før vi nåede Phuket Town, stoppede bussen og chaufføren gik rundt for at opkræve penge af de resterende passagerer. Det var selvfølgelig for at undgå, at nogen skulle snyde for betalingen, når vi nåede endestationen, hvor man let kunne forsvinde i det kaos, der ville blive, når alle stiger af på en gang.

Vi kørte til endestationen og alle blev bedt om at stige af og så røg vi i den sædvanlige turistfælde. Et par unge thailændere ville gerne køre os ind til centrum, der ifølge dem skulle ligge et par km. fra bussens endeplads. Vi gav udtryk for, at vi gerne ville besøge et lokalt marked og en god boghandler, for at købe nogle plakater med deres fisk på. Det kunne de unge thailændere sagtens klare. De ville køre os frem og tilbage for 50 bath. Alarmklokkerne burde ringe ved den lave pris - og det gjorde den også. Men deres løfte om at køre os til en lokal boghandler, overtalte os - og helt galt kunne det nok ikke gå.

Afsted gik det i deres røde tuk-tuk og efter ca. 10 minutters kørsel, standsede vi ud for en forholdsvis stor boghandel, der lå i et område, der ikke så ud til at satse på turister - så det tegnede godt. I butikken forstod de ikke rigtigt engelsk. Torben spurgte efter plakater, men det mente ekspedienten ikke, at de havde. Vi fandt nu hurtigt frem til dem og da prisen var 15 bath pr. plakat (2,40 kr.), så blev der bare hamstret plakater.

Mens de andre kiggede på plakater, forsøgte jeg at finde en engelsk udgave af en bog om, hvordan thailænderne skærer deres frugter. De kan lave nogle fantastisk flotte blomster til at pynte maden med. Jeg måtte dog opgive. De havde kun bøger på thailandsk om emnet.

Udenfor ventede vores tuk-tuk og de 2 thailændere, der som sædvanlig pippede: "Where' You from? - Oh Denmark, You know Schmeichel?". Så gik det mod et shoppingcenter. Det passede os fint, for det var varmt og sådan nogle er som regel udstyret med et aircondition anlæg! Det så fint ud og vi blev modtaget af en hilsende thai-pige udenfor. Jeg spurgte vores chauffør, om det var et lokalt marked, hvor de selv handlede og det bekræftede han. Det skulle jeg hurtigt erfare var forkert.

Straks dørene åbnede sig, kunne vi konstatere, at det var en af de sædvanlige turistbutikker med en skrædder, en juveler og en souvenirafdeling. Øv, bøv, fælden var klappet! Nå, vi var vant til at takle dén situation og blev enige om at benytte lejligheden til at komme på toilettet. Vi kom hurtigt igennem butikken med skindet på næsen (læs pengene i pungen). Så var chaufføren sikret benzinmærker - hvilket selvfølgelig var årsagen til, at turen var så billig.

Thailænderne ville gerne vise os yderligere 2 steder men det var vores tid for kostbar til, så vi nægtede pure og bad om at blive kørt tilbage til busstoppestedet, for det var såvidt vi kunne se midt i byen og ikke, som de havde bildt os ind, et par km. fra centrum.

De accepterede modvilligt og kørte os retur. Jeg ville egentlig kun give dem de aftalte 50 bath men jeg var i mindretal. De andre mente nemlig, at vi burde kompensere for de manglende benzinmærker, hvor jeg mente, at de skulle straffes lidt, fordi de havde snydt os.

Inde i centrum var der butikker nok at kigge på. Jeg faldt først over en urmager, der måske ville skifte batteriet i mit armbåndsur, der var gået i stå. Urmageren sad og blundede i butikken - så meget, at jeg bare ikke kunne vække ham, så jeg måtte gå med uforrettet sag. Vi ville have lidt koldt at drikke og faldt ind på en lille kaffebar. Klokken var over 13, så vores maver kaldte også på noget fast føde. I kaffebaren havde de kun søde sager, så jeg gik på jagt efter et gadekøkken, hvor jeg kunne købe noget frokost. En stor pose friturestegte stykker forårsrulle-lignende stykker med æg for 20 bath. Nok til at mætte de voksne, for Vibe og Lasse var ikke lige "sultne". Det blev de først 2 minutter efter vi havde forladt kaffebaren. Prisen for 1 øl og 4 sodavand i kaffebaren var 100 bath - billigt.

Ved siden af kaffebaren var der et lokalt marked og de er altid spændende at snage i! Jeg var på jagt efter en wok til min grill. Det var egentlig meningen, at jeg ville have en wok med håndtag til vores kogeplader, men de havde ikke sådan en - så jeg måtte klare mig med en af aluminium til grillen.

Efter at have defileret rundt i markedet en lille times tid, begyndte vi at tænke på at komme hjemad igen. Vi trak hen mod gaden, hvor busstationen var. Jeg havde ikke opgivet håbet om at finde en wok til kogepladerne. En sidste støvsugen gav ikke noget resultat, og vi lod os i stedet overtale til at køre med tuk-tuk retur til Kata.

Jeg ville have chaufføren til at stoppe ved en velassoteret isenkræmmer. Det gjorde chaufføren gerne - og han ville også gerne vise os et shoppingcenter! Jeg kom igen i undertal - de andre accepterede, at lade ham vise os sådan et... Jeg ville hellere betale lidt mere for turen og så blive fri for at se på de turistforretninger med skræddere, juvelerer og souvenirs.

Vores chauffør fandt en god isenkræmmer og snart sad jeg atter i tuk-tuk'en med hele 3 wokker! De andre mente jeg var skør, men det ville nok også få glæde af ustyret!

Afsted gik det mod en butik, der kaldte sig Wang Talang. Man måtte ikke fotografere i butikken. Der var atter en thai-pige, der hilste til velkomst og som bød os ind på en kold sodavand eller en kop kaffe. Dernæst det sædvanlige show med os galopperende gennem butikken - og med salgspersonale stæsende efter os. Et sjovt lille "skuespil". Vi lod os dog lokke til at købe nogle varer denne gang, et par salt/peber sæt og en livrem - til i alt 1.300 bath.

Chaufføren var tilfreds. Han fik sikkert ekstra benzinmærker, når vi handlede. Turen tilbage til Kata Beach, incl. vores ophold i duty free shopping center tog 1 time og 20 minutter.

I Kata sad far og mor bænket i resortets nye restaurant med en irish coffee. Efter en kold øl i bungalowerne, gik turen til prøvning af tøj hos skrædderne. Den ene skrædder var færdig med fars og min skjorte og vi købte hver et flot slips til 250 bath. Ingen rabat at hente på det. Vi havde nok alligevel presset hende i bund med prisen på skjorterne.

Den anden skrædder var også næsten klar. Vi ventede og talte med ekspedienten, der var fra Nepal. Han arbejdede et halvt år i Thailand og var hos familien, når der var lavsæson på Phuket - hvilket var nært forestående.

Alt tøj passede fint - bortset fra Torbens skjorte, der godt kunne tåle en mindre justering. Torben skulle hjem og skrive postkort. Det var jo snart for sent. Far, mor og jeg prøvesmagte en øl på restaurant Buffalo, hvor der var planer om at indtage aftensmaden. Herefter gik mor hjem til Marie, Vibe og Lasse, der var i poolen.

Far og jeg handlede ind og checkede en japansk restaurant. Der var kun 10 retter på menukortet, så den diskede vi...

Kl. 19:30 var der atter samling for en aperitif. Aftensmaden skulle indtages på Buffalo. Det var dyrt men godt. Ca. 600 bath for en 300 grams mørbrad med blåskimmelostesauce. Men hold k... hvor var det bare godt! Vi savnede egentlig kun en god Barolo dertil, men rødvin er desværre alt for dyrt i Thailand...

Godt mætte gik vi tilbage til resortet. Jeg var for træt til at deltage i en godnatdrink, så det overlod jeg til de andre. Var det mon øllet, der gjorde mig så træt???

Onsdag den 10. marts 2004 - På sejltur

Jeg havde forgæves forsøgt at få billetter til en tur til Phang Nga med sejlskib. En romantisk tur, sagde brochuren, som vi havde fået på vores resort. Det ville Marie gerne prøve - og hvem siger nej til sådan en invitation???

Vores lokale turarrangør lige over for resortet havde forgæves forsøgt og insisterede på at prøve igen her til morgen, selv om hun egentlig holdt lukket denne og de næste 3 dage.

Kl. 8:45 ringede arrangøren nede fra receptionen. Hun havde bestilt turen og skrevet en voucher til os. Prisen var 4.000 bath for os begge. 640 kr. for turen, en 5 retters menu og gratisk øl/vin/vand. Det skulle blive spændende.

Efter morgenmad, var det pool-time. Der var chancer for sol, så vi måtte hellere få et "skud" inden vi skulle hjem. Igen havde vi hele pool-området helt for os selv.

Middagsmaden gik vi på jagt efter i nærheden af Den Danske Kro. Der var dog ingen, der turde foreslå, at vi gik på dansk restaurant, nu da der var udsigt til dansk mad i løbet af få dage... Næsten ved siden af fandt vi et cafeterieagtigt sted med et velassorteret menukort. Der var noget for os alle og det smagte helt perfekt. Måske var det det ideelle sted for vores sidste frokost på Phuket i morgen?

Så skulle de sidste indkøb ordnes. Jeg fik bl.a. et par pæne polo-shirts. Ekspedienten startede med 200 bath pr. shirt. Jeg bød ham 250 bath for 2. Vi pruttede lidt om prisen men kunne ikke blive enige. Han stoppede ved 300 bath og jeg 280 bath for 2. Så gik jeg udenfor for at vente på de andre, der stadig var i butikken. Han lod mig ikke vente længe, før han gav sig og alligevel ville sælge dem for 280 bath...

Et lille hvil på resortet og inden Marie og jeg skulle på sejltur, var der kaldt til en Irish Coffee på resortets nye restaurant.

Marie og jeg blev afhentet i en wan. Vi var foreløbig de eneste gæster og var selvfølgelig lidt spændte på, hvad vi nu begav os ud i. Ved viewpointet lige nord for Karon Beach blev der samlet et par mere op. De havde desværre fået opgivet forkert tid, så vi måtte vente ca. 30 minutter på dem. Så gik det hastigt videre til Patong Beach, hvor vi samlede et engelsk par op (de andre var fra Schweiz/Rusland). Dernæst til Phuket by, for at hente en guide og så gik det ellers stik nord på mod Laem Maphraow, hvor vi gik ombord på båden June Bahtra, der straks lagde fra kaj.

Vores guide bekendtgjorde, at vi var de eneste 6 passagerer på turen, så vi ville få båden for os selv - og hun et let job denne aften...

Vi sejlede for motor ud blandt en række øer, mens vi nød et glas køligt hvidvin. Båden havde vel plads til 20 - 30 passagerer, så der var fin plads til, at vi kunne være os selv og de 3 andre par virkede også til at være indstillet på at være alene.

Der blev hurtigt budt på forårsruller. Dertil et glas hvidvin. Vi nåede lige at få vores glas, da guiden proklamerede, at de var løbet tør for hvidvin - til schweizerens store utilfredshed. Han havde ellers lige kylet de første par glas ned.

Det blev en flot sejltur ud gennem noget, der mindede om en fjord med bjerge til flere sider. Vi passerede tæt forbi et par små øer og få minutter efter vi var sejlet forbi en lille fiskerbåd, blev vores motorer stoppet for at vi kunne nyde solnedgangen i fred og ro. Det virkede som en perfekt iscenesat forestilling med solnedgangen, en lille ø og den enlige fiskebåd mellem os og horisonten.

Da det flotte skue var oversået, blev der budt på buffet med 4 retter: Tom Yam suppe, ris, nudler, fiskeret og hel fisk. Derefter frugter. Til maden gik vi over på rødvin men som schweizeren sagde til et besætningsmedlem, da han smagte på rødvinen: "This is bad. Bring me a beer". Den flaske havde vist været åbent i flere dage. Vi gik også over til øl. Maden smagte til gengæld fint og der var nok af den. Da vi havde nydt maden i ro og fred, var det blevet helt mørkt. Motorerne blev atter startet, for at sejle os retur til havnen. Vi lagde os ud på fordækket, for at kigge på stjerner - og de fly, der fløj hen over os på vej fra/til Phuket lufthavn. Jo det med stjernerne var skam meget romantisk!

Tilbage i havn og afsted med bilen igen. Der var ikke meget trafik på vejene, så vi var hurtigt tilbage ved vores resort - kun 5 minutter senere end planlagt. Sørme om ikke de andre "stadig" sad i restauranten og drak drinks. De havde nu lavet andre ting i mellemtiden - bl.a. spist til aften på Kata Hill.

Vi hentede de sidste skjorter hos skrædderen og det blev til en enkelt vodka/lemon i fars og mors bungalow, inden vi gik til ro.

Vi havde en lang dag foran os i morgen - den sidste dag i Thailand...

Torsdag den 11. marts 2004 - Rundt om Phuket

Så var der desværre ingen vej tilbage. Kufferterne skulle pakkes men først skulle vi have morgenmad.

Vi havde haft lidt uoverensstemmelser med resortet, der havde hævet priserne på bungalowerne fra 1650 til ca. 2500 bath pr. overnatning. Vi havde imidlertid en klar aftale på e-mail om den lave pris. Efter nogen tid havde personalet haft fat i manageren, der åbenbart gav os ret, så regningen kunne blive betalt. Det tog 10 minutter at få regnet det hele efter og 25 minutter at få lov til at betale, fordi de løb tør for papirstrimmel i kreditkort-automaten. Det betød også, at de kørte mit kreditkort igennem 4 - 5 gange, hvilket jeg ikke var så tryg ved.

Kufferterne blev pakket og der endte med at være fin plads bl.a. fordi vi smed det meste af en bærepose med tøj væk. Det var blevet for slidt og gammelt, til vi gad slæbe det med til Danmark.

Marie og Torben gik ned for at få en sidste gang thai-massage og fod-massage mens vi andre samlede al bagagen i Torbens hytte. Vi havde fået lov at låne den frem til kl. 14, hvor alt bagagen ville blive hentet af hotellets piccolo.

Kl. 14:30 havde vi en aftale med en tur-arrangør om at hente os og vores bagage. Planen var, som tidligere fortalt, at vi gennemførte en tur og sluttede af i Phuket Lufthavn.

5 minutter før tiden var chaufføren der med en næsten ny wan til os. Lækker bil! Og god aircondition, hvilket var nødvendigt. Det var - som sædvanligt - utroligt varmt.

Første stop var en orkidefarm, hvor vi så de smukke blomster i mange afskygninger og til mange priser fra 5 - 10 bath til over 300 bath for en enkelt plante. De var flotte, men den samlede oplevelse kunne ikke hamle op med et besøg i Keukenhof i Holland, hvor de havde et stort drivhus fyldt med orkideer.

Videre til en "abefarm" hvor vi så aberne leve under dybt diskutable forhold, bundet i korte snore og siddende i solen, hvor de kun kunne finde skygge ved den pæl, som de var lænket til. Farmens mål var, udover at være en turistattraktion, at lære aberne at kravle op og dreje kokosnødderne fri i palmerne. Vi så et eksempel på en abe, der kravlede op i en palme og drejede nødderne rundt, til de løsnede sig og faldt ned med et hult drøn. Vi var alle enige om, at aberne ikke blev behandlet ordentligt men udsat for regulær dyremishandling.

Videre til elefantshow, der bestod af et kort - ca. 10 minutters - show med 3 elefanter, der viste nogle få kunster. Det var noget af et antiklimaks til det store show, som vi havde set i Pattaya 5 år tidligere. Showets højdepunkt for os var, da far blev lokket ud til en gang elefant-thaimassage.

Så blev det tid for "elefanttrekking", hvilket i dag var ensbetydende med en ca. 15 minutters lang tur på ryggen af en elefant. Så fik vi det prøvet og jeg vil sige, at 15 minutter var egentlig også mere end nok, selv om Lasse proklamerede, at han gerne ville rejse hele vejen til Danmark på ryggen af en elefant...

Så gik turen til en "fabrik", hvor vi kunne se cashewnødderne blive fjernet fra frugten og pillet ud af skallerne. "Fabrik" i anførselstegn, fordi det viste sig at være en rigtig turistattraktion, hvor de til lejligheden havde placeret nogle arbejdere, der udførte det beskrevne arbejde til en ussel løn. Det tog ca. 3 minutter for fabrikkens guide at forklare og vise processen. Dernæst gik hun straks videre med at præsentere et hav af produkter, som hun gerne ville sælge til os. Opfindsomheden var stor, når det gjaldt om at anvende cashewnødderne. Det var bl.a. kager med sesamfrø, spicy nødder, saltede og søde. Der var mindst 100 produkter med cashewnødder. Jeg synes det var synd for nødderne, der egentlig har en fin og mild smag i sin rene form. De rene nødder kostede i øvrigt 150 bath for ca. 100 gram. Jeg havde tidligere købt 1 kg. for 230 bath (på Ko Lanta).

Dagens sidste stop var en solnedgang på sydvest spidsen af Phuket. Men der var over en time til solen gik ned, så vi spurgte vores guide, der sad foran sammen med chaufføren, hvad vi skulle lave indtil da. Coffeebreak var svaret - og det kunne vi jo sagtens være med til...

Vi kørte til Phuket Town og nåede vejen, der drejede ind til vores toldfrie center fra i går: Wang Talang. Vi nåede lige at fortælle dem, der ikke havde været med dagen i forvejen, at dér havde vi været, da chaufføren svingede derind! Nej det kunne da ikke passe, at vi igen skulle spilde tiden på en af de intetsigende shouvenirshops! Men alle forsøg på at forklare chaufføren og guiden, at vi allerede havde været derinde var forgæves. De sagde kun, at deres virksomhed havde kontrakt med Wang Talang. Vi overvejede at nægte at forlade bilen men blev enige om, at vi kunne gå ind og få et glas koldt sodavand og en kop kaffe og så bare gå igen. Det blev planen...

Et godt råd til andre er, altid at spørge en turarrangør, om der er disse skjulte tvangsbesøg hos toldfrie shops, inden man køber en tur - og man skal næsten have det på skrift, for ellers lyver de bare!

Så gik det mod solnedgangen. Vi nåede frem i god tid - og selv om det ikke var i en by, så var der et sandt gedemarked af butikker og gadehandlere. Stedet var åbenbart et populært turistmål. Vi befandt os på Phukets sydspids - og altså næsten så langt væk fra Phuket Lufthavn, som vi kunne komme. Det var nemlig på nordspidsen. Så vi vurderede hurtigt, at vi ikke ville vente på solnedgangen men istedet køre videre mod lufthavnen hurtigst muligt. Det tog heller ikke lang tid at konstatere, at det ikke ville blive nogen spektakulær solnedgang. Den ville ikke kunne måle sig med, hvad vi havde set tidligere på turen...

Efter et kvarters ophold, fandt vi vores bil og satte snuden mod nordøst - til Phuket By, hvor vores guide skulle sættes af. Videre op mod lufthavnen og vores disposition med at springe over solnedgangen viste sig at være rigtigt vurderet. Havde vi ikke gjort det, havde vi helt sikkert ikke nået vores fly!

Vi var i lufthavnen i god tid inden seneste check-in tidspunkt, og vi måtte sande, at en time til check-in absolut ikke var for lang tid. Vi skulle igennem de sædvanlige køer og det gik langsomt. Til sidst måtte vi haste frem til flyet. Alle var trætte efter en lang dag, så det gnistrede lidt undervejs!

Havde vi forventet et lille propelfly, som dem, der ofte flyver indenrigs i Danmark, så blev vi skuffet. Det var et stort Boeing 747 med plads til mange passagerer. Flyet, der skulle til Frankfurt efter Bangkok, lettede fra Phuket med kort forsinkelse. Der blev serveret en let anretning med en juice og lidt snacks. Turen til Bangkok tog godt en time og heldigvis skulle vi ikke bekymre os om vores bagage i Bangkok. Det røg (forhåbentlig) automatisk med videre til København.

I Bangkok skulle vi finde noget at spise. Klokken havde passeret 22, så vi var sultne. Det første indtryk af Bangkok Lufthavns duty free område var, at det var meget langt og glimrede ved at have ganske få siddepladser. Masser af butikker, der på mange måder havde samme udbud som i Kata. Her var dog ingen skræddere men mange duty free butikker med godt opskruede priser.

Vi fandt 7 ledige siddepladser i modsatte ende af, hvor vores gate 22 var. Her var heldigvis en KFC (Kentucky Fried Chicken). Lufthavnen havde i øvrigt få reelle restauranter men mange små snacks/lette madsteder. Vores fælleskasse kunne lige klare en gang fælles mad fra KFC, der på mange måder minder om McDonalds. Maden er dog bedre - og som navnet antyder baseret på kyllingekød. Vi købte en stak forskellige færdigmenuer og alle blev mætte. Det smagte ganske udemærket men lå nok i den fedende ende, da det meste var friturestegt.
12. marts 2004 Thailand - Danmark

Der blev tid til at snuse lidt rundt i de nærliggende butikker for dem, der havde lyst til det, inden vi gik tilbage mod gate 22. Vi ventede ikke længe ved gaten, før der blev kaldt ombord. Inden da nåede vi lige at opleve en dansker, der åbenbart ikke var helt appelsinfri. Han formåede at ringe hjem til det, som vi konkluderede måtte være hans kone - og kom godt op at skændes med hende, fordi hun ville have ham til at gå ombord i flyet istedet for at gå ind i rygerummet, så han kunne få sig en smøg. Det var ganske underholdende at høre folk skændes over en mobiltelefon :-)

Flyet, en Boeing 747 med plads til 500 passagerer, lettede med en kort forsinkelse. Klokken var næsten 2 nat i Bangkok og kun 20 aften i Danmark. Efter et godt (og i øvrigt spicy) måltid, et glas vin, en øl og en cognac til kaffen, var det godnat - så godt som man nu kan sove i et fly. Vi var delt i 2 grupper som på udturen. Marie og ungerne sad på 61. række og vi andre på 67. række. Så langt tilbage i flyet frygtede jeg en turbulent tur, men det oplevede vi stort set ikke undervejs.

Kl. 4:45 (dansk tid) var der morgenmad i flyet. Det var enten forårsruller eller æg og kødboller. Det smagte godt. Kaffen faldt i god jord og vi alle var nogenlunde friske. Resten af flyveturen foregik i ro og mag og lidt før kl. 7 landede vi flot i Kastrup.

Vi skulle igennem de sædvanlige formalia som sikkerhedskontrol på vej ud???, paskontrol og bagageudlevering. Kl. 7:50 var vi klar til at tage toget og det lykkedes os at få billetter til kl. 8:40, hvilket var ca. 1 time før end vi oprindelig havde bestilt til.

Togturen hjem gik efter bogen og vi tog afsked med far og mor, der skulle videre til Hobro.

Det var et meget koldt hus, der modtog os fredag middag. Varmen havde været lukket ned og det kunne sandelig mærkes. Heldigvis kunne vi fyre op i brændeovnen og pladsen foran den blev et attraktivt sted for hele familien. Det tog i øvrigt ca. 24 timer at få varmet huset helt op igen!

Ja, så var den hidtil dyreste rejse slut for denne gang. Vi havde brugt mange penge men havde sandelig også bagagen fuld med gode oplevelser. Alt var klappet perfekt. Alle aftaler i Thailand var overholdt til punkt og prikke, selv om det var bestilt over internettet. Det var en fornøjelse at opleve. Mine forældre gav også udtryk for, at de havde været tilfreds med turen. For dem havde det været en større omvæltning til et andet lands kultur, men de var rejst til Thailand med åbne arme og jeg tror, at "The land of smile" modtog dem med åbne arme!

De kunne godt finde på at tage afsted igen, sagde de, og det må de også gerne - bare vi kommer med.... :-))

Erritsø den 5. april 2004

Østrig 2004

Onsdag den 22. december 2004 - Rejsen til Østrig

Efter en nogenlunde normal arbejdsdag for Marie og Alex kørte vores genbo Stig os til banegården i Kolding. Vi skulle nemlig med nattog til München og videre til Østrig med endedestination i Zell am See, hvor årets juleferie skulle holdes sammen med Gitte og Hans.

Toget ankom planmæssigt og snart var vi båset i en 6-personers liggevogn. Der var masser af plads til alt baggagen under sæderne og på en gesims ved de øverste senge.

Så var juleferien startet for alvor. Lasse og Vibe erobrede øverste etage, Marie og Alex midterste og Gitte og Hans i "nederste køje". Men inden vi gik til køjs, skulle vi hygge lidt med øl og vin. Vi nåede således et godt stykke ned i Tyskland, inden vi gik til køjs.

Torsdag den 23. december 2004 - Ankomst Zell Am See

Lad det være sagt med det samme. Man sover ikke super i et tog. Vi havde garderet os med øreproppper og en god drink inden vi kravlede til køjs men liggevognene har en ting til fælles med

de gamle intercity tog. Knappen til at justere varmen er en attrap og uanset hvordan vi stillede den, så var der alt for varmt. Vinduet måtte åbnes og lukkes en del gange natten igennem...

Men vi overlevede turen og efter en hurtig toilettur fik vi omdannet kupeen til en 1. klasses morgenmadsrestaurant med alt hvad hjertet begærede. Det betød samtidig, at da vi steg af toget i München, var vi allerede en rygsæk lettere.

Der var ingen problemer med at finde toget til Salzburg, hvor vi også havde pladsbilletter. Snart var vi på vej ud af München og snart kunne vi begynde at skimte de første bjerge. De dannede en flot baggrund for den sneklædte og solbeskinnede natur.

I Salzburg startede trængslerne. Vi skulle finde toget mod Zell am See. DSB havde ikke kunnet skaffe os pladsbilletter til dette tog. Da toget ankommer til perronen, bliver der kaos og alle er sig selv nærmest. Vi hoppede ind i den nærmeste vogn og den blev hurtigt stuvende fuld i 6-mands kupeerne og på gangen. Første problem var, at en stor del af dem, der stod i gangene havde pladsbilletter, så de skulle bytte med dem, der stod på gangene - og ingen kunne stort set bevæge sig.

Efter ca. en halv times kørsel var situationen dog så meget løsnet op, at vi næsten var de eneste, der stod på gangen. Alt det menageri gjorde, at vi havde fået appetit og gangen blev omdannet til en lille frokostcafé med resterne fra morgenmaden.

Flere passagerer kunne bekræfte et rygte om, at vi skulle skifte tog igen, for at komme til Zell am See. Det havde vi ikke fået nogen informationer om fra DSB og via internettet.

På stationen, hvor vi skulle skifte, stod på modsatte perron et næsten tomt tog, som meget hurtigt fortsætter mod Zell am See og resultatet blev, at vi faktisk var fremme i Zell am See nogle minutter før end forventet.

Vi besluttede at forsøge at booke billetter på returrejsen til Salzburg. Det lykkedes dog ikke men vi fik dog en tid på, hvornår der på hjemrejsedagen ville gå et direkte tog til Salzburg, så vi kunne undgå et togskifte.

Vores værtinde Susanne havde lovet at hente os på banegården. Hun ville sørge for at bringe os op til biludlejningsbureauet. Vi havde lejet en bil den første dag, så vi kunne komme ud og handle.

Snart var vi i samlet trop på vej mod Gries. I Gries forlod vi hovedvejen, der fører mod Taxenbach og videre til Salzburg. Istedet går det direkte op af et bjerg af snoede, sneklædte veje. I løbet af de 3 km. op af bjerget steg vi fra 700 m.o.h. til ca. 900 m.o.h. Gitte og Alex kørte med Susanne. Så kunne vi benytte lejligheden til at få svar på mange af de spørgsmål, som er så typisk, når man ankommer til et nyt sted. Jeg gættede på, at Marie i den anden bil bandede over den stejle og glatte vej - og over, at Susanne havde en god fart på op af bjerget.

Vi nåede frem til gården, der ligger med en flot udsigt over en dal og med bjergkæden Höhe Tauern på den anden side af dalen.

Vores lejlighed var ubetinget den med den flotteste udsigt. Vi kunne kigge direkte ud over dalen og det var et syn vi ikke nåede at blive træt af!

Den obligatoriske udpakning var hurtigt overstået og Hans og Alex sendte de andre på indkøb, mens vi gik en tur videre op af bjerget, hvor vi boede.

Vejen fortsatte stejlt opad og eneste ændring i forhold til det område, vi allerede havde set, var at der ikke var så meget bevoksning langs vejen. Efter en god tur op "på bjerget", blev vi inviteret indenfor til kaffe hos vores værter. Familien sad bænket omkring et stort bord i køkkenet. Vi fik diskuteret mulighederne for at stå på ski med Alois, der viste sig at være ganske godt kørende med det danske sprog. Alois foreslog, at vi stod på ski den 25. december, hvor turisterne endnu ikke ville være ankommet i hobetal og hvor de lokale også holdt fri for skiene. Det skulle vise sig at være den helt perfekte dag at vælge.

De øvrige vendte tilbage med deres indkøbte varer. Gitte var helt hvid i hovedet. Hun havde aldrig brugt så mange penge på mad før - på en gang! Hun mente, at der da mindst var handlet ind til hele ferien. Marie var ikke helt sikker på, at det slog til...

Aftensmaden skulle være spaghetti carbonara. Alex stod for retten og eksperimenterede lidt ved at komme hvidløg i retten. Det hørte sig ikke rigtig til, for løget brændte lidt på!

Kl. 21:15 var vi alle trætte og gik i seng - til de store tunge dyner, der var lidt svære at styre!

Fredag den 24. december 2004 - Juleaften i Østrig

Fra morgenstunden kunne vi se, hvor hurtigt udsigten over dalen og bjergkæden skiftede konstant. Et øjeblik er der klart - det næste er hele dalen gemt i dis og tåge. Her er det helt rigtigt at tale om en "bjergtagende" udsagt!

Lasse, Marie og Alex startede med at tage til børnejulegudstjeneste kl. 9 i den nærmeste kirke. Gudstjenesten var velbesøgt. Vi "holdt ud" til kl. 10:15, hvor vi listede ud af en bagdør i ly af altergangen. Vi havde nemlig en aftale med Gitte, Hans og Vibe. Vi skulle helst udnytte den lejede bil lidt, inden den skulle afleveres.

Vi mødte de andre, der næsten var nået helt ned af bjerget til Gries. Først kørte vi mod Taxenbach, for at se lidt på lokaliteterne dér. Der er så diset, at vi ikke kan se bjergene på begge sider. Det gjorde turen lidt kedelig og vi besluttede at handle lidt ind i Taxenbach og sætte kursen tilbage mod Zell am See.

Gitte og Lasse blev sat af i Gries, for at tage turen op af bjerget til fods. Vi andre fortsatte til Zell am See for at aflevere bilen, ose lidt rundt, få lidt frokost og returnere til Gries med bus.

Bussen skulle køre kl. 13:12, men der var ikke udsigt til nogen bus... En chauffør i en anden bus kunne meddele os, at busserne kørte efter lørdagskøreplanen. Den næste bus ville derfor først afgå efter kl. 17.

Istedet fandt vi en taxa, der formedenst 22 Euro kørte os til Gries. Vi tog selv turen op ad bjerget - en tur som vi var 25 - 45 minutter om at gå. Hans var hurtigst - eller også havde han det mest unøjagtige ur...

Susanne stak hovedet ind og fortalte, at de har en tradition med at komme rundt i huset med røgelse, for at velsigne huset og holde onde ting borte fra huset. Kl. 18:45 dukkede de op iført deres stiveste puds. Derefter var vi klar til dagens højdepunkter: god mad og julegaver.

Menuen skulle være oksemørbrad. Gitte og Hans havde 2 med af slagsen. Gitte ville koge dem og Marie ville bage dem, så de fik en hver. Alex var overbevist om, at Maries ville blive bedst men Gittes blev slet ikke så ringe endda. Maries havde måske en anelse mere smag. Der blev dømt uafgjort!

Risalamanden smagte fortræffentlig. Hvem der egentlig fik mandlen stod lidt hen i det uvisse. Alex fik den fra Marie under bordet. Han forsøgte 3 gange at sende den videre til Vibe, men hver gang blev hun forskrækket over puslen under bordet. Så mon ikke alle havde opdaget affæren, da det endelig lykkedes at overdrage den til hende...

Traditionen med, at børnene skal vaske op skulle holdes i hævd i aften - trods protester fra Vibe og Lasse. Det var nu hurtigt overstået og snart var vi igang med de obligatoriske salmer rundt om juletræet. Lasse var helt overstadig af at vente på gaverne mens Vibe virkede mere afdæmpet.

Så blev det gavetid. Vibe og Lasse skiftedes til at dele ud af den i rumfang lille stak gaver. Da vi var færdige med at dele gaverne ud havde Gitte og Hans en lille ekstra overraskelse til os. De havde et helt arsenal af ekstra gaver med til et pakkespil. Spisebordet blev fyldt med pakker og snart var vi igang med at slå med terningen. Pakkerne viste sig at indeholde mange gode ting til juleferien. Både spiselige og drikkelige.

Så var det slut. Og dog... Alex havde en ekstra gave til Vibe og Lasse. 2 små pakker, der ikke fyldte meget og som indeholdt et puslespil, der hurtigt var samlet. Vibes forestillede et udsnit af et bykort og Lasses et hotel. Nu gjaldt det så om at finde ud af, hvad det skulle forestille. Alex viste flere billeder fra byen og Vibe gættede snart, at billederne var fra London. Gaven bestod i en tur til London i påsken 2005.

Som ekstragave havde Alex en udskrift af hjemmesiden, som den kunne tage sig ud om et år. Siden beskrev en tur til Tyrkiet i efteråret 2005 sammen med Alex's familie. Det var en ekstra gave til Vibe, Lasse og Marie.

Lige før midnat var det godnat efter en dejlig dag og aften.

Lørdag den 25. december 2004 - Skiløb i Zell Am See

Idag vågnede vi op til blå himmel. Herligt, for idag skulle vi ud og stå på ski.

Kl. 9 var der afgang i 2 biler til Zell am See, hvor Alois viste os ind til skiudlejning hos Intersport. 29 Euro pr. voksen for leje af ski og støvler. Der virkede til at være mange mennesker og det var nærliggende at tænke, at det var godt, at der ikke var "run" på.

Vi fik lejet ski og støvler og slæbt det hele op på et stort fladt område, hvor Alois kunne begynde at instruere os. Det viste sig at være en god investering at have Alois som instruktør for en dag. Var vi bare taget afsted uden at få nogen form for instruktion, så ville vi nok hurtigt give op og aflevere det udlejede udstyr. I løbet af den første time kom vi over stadiet med ikke at kunne stå på skiene - men der var dog lang vej, inden vi kunne slå os løs på bjergsiderne...

Det skred stille og roligt fremad. Alois havde god næse for, hvem der havde behov for instrukser og inden middag var vi nået så langt, at Alois turde sende os over på skistedets mindste skibakke - med babylift. Bakken havde kun en svag hældning men nok til, at man kunne få lidt fart på og begynde at øve drej og brems.

Alois anviste en lokal restaurant, hvor der ikke var så meget trængsel. Der kom dog hurtigt en del gæster efter vi var kommet, så Alois havde åbenbart næse for den slags!

Efter frokosten fortsatte vi med øvelser i at bremse og styre (dreje) på den mindste bakke. Hans konstaterede, at skiløb ikke var noget for ham. Han kunne ikke komme i gang igen efter frokost. Vibe og Alex valgte at fortsætte på den lidt større bakke, der også involverer en babylift. Den var lidt mere stejl og her kunne man få mere fart på nedad. Det gav bedre mulighed for at øve sig. Senere på eftermiddagen nåede Lasse og Gitte også over til denne bakke. Gitte havde mod på en enkelt tur mens Lasse fik blod på tanden og tog adskillige ture.

Ved 4-tiden lukkede liftene og vi gik ned for at aflevere det lejede udstyr, mens Alois kørte Gitte og Hans hjem. De erklærede, at de ikke blev til skiferier og vi var nok tilbøjelig til at gøre det samme alene af den grund, at det er en meget dyr form for ferie. Der herskede dog ingen tvivl om, at det havde været en spændende dag - også selv om dagen samlet set nærmede sig prisen på togrejsen for os alle sammen.

Aftensmaden bestod af kartofler og frikadeller. Det var rent guf efter en dag ude i den fri luft. Allerede ved 21-tiden var vi alle klar til at sove... Ja, man blev træt af at stå på ski!

Søndag den 26. december 2004 – Afslapning

Idag var vejret tåg og dis. Det var godt, at vores plan for dagen var blank. Vi regnede med, at vi helst ville slappe af efter den aktive dag i går. Gitte og Hans var de eneste, der formåede at komme en tur op af Gross Sonnberg i løbet af formiddagen. Vi andre læste, spillede yatzy, kort m.m.

Efter middag regnede det let. Marie, Vibe og Lasse fik lov at låne en DVD-afspiller hos en anden dansk familie, der boede hos familien Kaserer. Vi andre læste videre. Jeg havde lånt "Da Vinci Mysteriet" af Hans. Den var nøjagtig lige så fængslende, som han havde sagt den ville være!

Om aftenen ringede vi til Danmark. Alex's far fortalte, at der havde været et jordskælv i det Indiske Ocean og at der var mange tusinde, der havde mistet livet. Katastrofens omfang var slet ikke kendt på dette tidspunkt.

Mandag den 27. december 2004 - Sightseeing i Zell Am See

Atter en dag med tåge og dis. Vi ville ind til Zell am See, hvor vi egentlig havde planer om at tage en bjergbane op og gå en tur på toppen. Derudover ville vi gå en tur langs søen ved Zell am See og ellers bruge tiden på at ose lidt i byen.

Hans havde lovet at gå de 3 km. ned af bjerget til bageren i Gries - og tilbage igen. Så da vi stod op, var det til et veldækket morgenbord.

De offentlige transportmidler skulle stå deres prøve idag. Vi agtede nemlig at tage bussen frem og tilbage. Vi gik alle turen ned af bjerget og bussen kom også stort set planmæssigt, så snart var vi i Zell am See.

Vi startede på turistkontoret, hvor vi på en tv-skærm kunne se, levende billeder fra toppen af bjerget "Schmittenhöhe". Der var meget tåget og ingen god udsigt, så vi besluttede at springe dén tur (og de ca. 20 Euro pr. person) over.

Istedet gik vi ned til banegården, hvor bussen havde sat os af og vi fortsatte ned til søen, hvor der var en dejlig promenade langs søen. Desværre betød det grå vejr, at farverne var væk. Det hele blev meget sort/hvid, når solen ikke var fremme.

Så var det tid for en tur i byen. Det viste sig at være dyrt at handle i byen - sikkert fordi det er et skisportssted. Det lykkedes bl.a. Alex at finde en trøje i en Intersportbutik til næsten 600 Euro!

På en italiensk restaurant bestilte vi frokost. Det tog over en halv time at få det serveret, så vi var alle godt sultne, da det endeligt ankom. Da vi var færdige med at spise, ankom et andet dansk selskab. De bestilte og fik deres mad indenfor 10 min. Sådan er tingene ulige fordelt!

Ved 15:45-tiden havde vi fået nok af at støve rundt og vi fandt en bus, der kørte tilbage mod Gries. Vel hjemme og oppe på bjerget igen, blev det til sent aftensmad. Susanne og Alois havde budt os på en øl om aftenen. Da vi kom ned til dem, sad der også andre gæster, som vi dog ikke havde set før. Det var en dansk familie fra Herning, der tidligere havde boet hos familien Kaserer. De havde pludselig fået lyst til at komme til Østrig i julen og havde derfor bestilt sent. Susanne havde hjulpet dem med en plads hos Bertha, der boede længere nede på bjerget.

Vi blev budt på øl og kaffe og snakken gik. Familien fra Herning delte Susanne og Alois's undren over, at vi ikke kørte i bil til Østrig. At vi heller ikke skulle stå på ski hver dag undrede de sig meget over. Efter en times selvskabelighed takkede vi pænt af og listede op til os selv, hvor vi snart efter var på vej i seng.

Tirsdag den 28. december 2004 - Tur på Gross Sonnberg

Erling fra Herning, som vi mødte i går, havde tilbudt at tage Alex med, når han hentede morgenbrød næste morgen. Det tilbud tog vi imod, så Alex måtte tidlig op, for Erling kørte allerede kl. 7:15.

Vi hang lidt længe over morgenmaden, der bl.a. bestod af husets hjemmelavede jughurt med vaniliesmag. Det smagte fortræffentligt!

Efter morgenmaden var der dømt gåtur på Gross Sonnberg. Hans og Gitte havde bebudet, at de ville gå en længere tur. Marie og Alex valgte en lidt kortere tur op på toppen af bjerget. Vejen opad viste sig at være meget glat, så det var med at passe på. Der var fortsat gråt og farveløst. Vi havnede på en vej, der endte blindt. Men vi kunne se fodspor fortsætte ned over en mark og vi valgte at prøve lykken. Sporene førte os ned til et skovområde, hvor der også så ud til at være en sti, så vi fortsatte. Efter et stykke tid kom vi atter til en vej. Vi ville egentlig have været ned af vejen men der var en aflåst bom for, så vi måtte gå opad igen. Til sidst havnede vi atter på toppen af Gross Sonnberg, hvor Alex havde været før. På toppen befandt vi os i en kraftig tåge. Det måtte være en lavthængende sky. Vi kunne ikke se mange meter fremad. Det klarede dog hurtigt op igen, så vi på vejen ned alene skulle koncentrere os om den glatte vej.

Vel hjemme i lejligheden igen kunne vi konstatere, at Gitte og Hans havde overtalt Lasse til at tage med på deres tur, så teenageren (= undgå motion) Vibe var alene hjemme.

Marie og Alex tilberedte frokosten, der idag skulle bestå af kalkun i 2 variationer med karry og tomatsovs. Efter festmåltidet var der dømt afslapning og siesta. Aftenen stod nemlig på tur til kurbad i Gastein Kurbad. Turistbureauet i Taxenbach havde arrangeret en tur med bus dertil. Susanne havde forgæves forsøgt at få bussen til at køre omkring Gries men det lod sig ikke gøre, så Susanne kørte os til Taxenbach, hvor vi steg på bussen.

Selve kurbadet var ikke nogen kæmpestor oplevelse. Vi var nok for nærige til at købe nogen af deres behandlinger, så det blev kun til en tur i deres svømmehal, hvpr vandet skulle være

opvarmet ved hjælp af varme kilder. En del af badet var udendørs og det var en lidt spøjs oplevelse at svømme rundt i fri luft i december måned - med snevejr og sneklædte græsplæner omkring os. Vi fik lidt tid til at kigge på Gastein by og den så meget hyggelig ud.

Fra bussen ringede vi atter til Susanne og bad dem hente os i Taxenbach.

Dagen sluttede med at få det sidste pakket og lidt natmad. Så var vi ved at være klar til hjemrejsen dagen efter.

Onsdag den 29. december 2004 - Salzburg og hjemrejse

Erling agerede atter chauffør for Alex ned til bageren. Til forskel fra dagen i forvejen var der masser af liv i lejligheden, da Alex vendte retur med morgenbrød.

Kl. 8:45 tog Gitte og Hans afsked med Gross Sonnberg. De gik ned til Gries by, hvorfra de ville tage bussen ind til Zell am See. Susanne kørte med baggagen og resten af selskabet og alle mødtes samtidig ved banegården i Zell am See, hvor vi tog afsked med vores gæstfrie værtinde.

Der var masser af plads i toget mod Salzburg og vi kunne koncentrere os om at nyde den flotte, bjergrige natur.

I Salzburg finder vi opbevaringsbokse til vores baggage og snart var vi på vej mod byens gamle bydel, som vi havde hørt var en tur værd. Her var mange smalle gyder med butikker, vekslende med åbne pladser og markeder. Et sted var der anrettet en skøjtebane med fine gamle bygninger som omgivelser. Hér kunne vi sagtens have brugt mere tid...

Frokosten blev indtaget på en kinesisk restaurant i en lille gyde. Rent guf.

Hen på eftermiddagen begyndte vi at gå tilbage mod banegården og toget holdt allerede på perronen på trods af, at vi kom næsten en time før afgang. Ved 5-tiden var der afgang mod Munchen og ligesom turen nedad kunne vi stille urene efter togene. Meget præcist ankom vi til München og meget præcist tog vi afsked med München igen.

På hjemturen lykkedes det os at holde en mere passende temperatur men det blev alligevel en forholdsvis urolig nat for de fleste af os. Kl. 7:30 var vi i Kolding, hvor vi tog afsked med Gitte og Hans. Med tog fortsatte vi til Fredericia.

Så var den juleferie overstået! Det var en dejlig ferie i rolige omgivelser. Vi kunne godt have brugt lidt mere godt solskinsvejr, så bjergene i Østrig rigtig kunne blive vist frem men der var appetit til at et besøg i Østrig en anden gang - gerne om sommeren!

London 2005

Så lykkedes det endelig at komme til London igen. Vi har haft storbyen længe på listen over ønsker, men det er ikke rigtig blevet til noget. Nu er børnene dog så store, at de vil have glæde af at se denne dejlige by.

Lørdag den 19. marts 2005 – Til London, Tower Bridge og Piccadilly Circus by night

Hele familien drog af sted til den lille men hyggelige lufthavn ved Esbjerg. Vi havde bestilt billetter på nettet til Ryanair og de gjorde meget ud af, at man skulle komme i god tid, og det var vi!

I luthavnen købte vi billetter til toget fra Luton til London.

Vores afgang var forsinket ca. 45 minutter, så det blev til adskillige timers ventetid i lufthavnen...

Ryanair sendte os på en flyvetur til Londons mindste lufthavn. Det skulle senere vise sig, at der "kun" var 60 indcheckninskranker, så helt så lille var den ikke.

Vejrmæssigt var der noget lunere i London. Folk gik i t-shirts og med shorts på, så vi vra kommet foråret i møde! Vi havde desværre glemt vores shorts, men det var også lige på kanten til at være for koldt til sommertøj...

Fra lufthavnen var der gratis transitbus til nærmeste togstation. Busturen tog ca. 10 minutter. Togene ind mod London kører regelmæssigt og efter ca. 20 minutters kørsel med toget, var vi ved New Hampshire Thameslink. Et skilt antydede, at der var ca. 200 yards til nærmeste undergrundsbane. Nu kunne vi begynde at fornemme London. Mange mennesker og masser trafik.

Vi var i gang med dagens største udfordring. En del af undergrundsbanen var nemlig lukket på grund af vedligeholdelsesarbejde, så den første undergrundsstation vi nåede til med alt vores oppakning var lukket. Vi skulle stige på en bus rundt om hjørnet og køre videre til næste subway.

Så gik det ellers gnidningsfrit med undergrundsbanen frem til vores næstsidste station inden vi nåede hotellet. "Vores" station ved hotellet hed Lancaster Gate men den var også lukket denne weekend. Så vi måtte stå af ved Marble Arch. Her skulle vi ifølge instruktionerne også tage en bus videre. Men det var nu lettere sagt end gjort!

Da vi kom op fra undergrunden, kunne vi konstatere, at Marble Arch ligger for enden af Oxford Circus og lørdag betyder MANGE mennesker på gaden. Det var varmt og kvælende med trafikken og man kan blive drevet til vanvid på kort tid - men selvfølgelig ikke os!

Efter at have lokaliseret vores busstoppested og konstateret, at der stod ca. 500 mennesker, der ville med de samme busser, valgte vi at gå til hotellet - selv om vi ikke vidste, hvor langt det var.

Det var lidt af en prøvelse at gå ca. 2 km. med vores bagage, 2 kufferter, 1 stor taske og 4 rygsække. Men ved 16-tiden var vi fremme ved hotellet.

Det så fint ud, selv om Marie håbede, at det ikke var receptionisten, der skulle lave morgenmad! Hans tøj var noget beskidt, havde hun observeret.

En hurtig pause på værelset og afsted på vores første "opgave".

Vi havde nemlig købt billetter til turistbusser, som kørte lige "rundt om hjørnet". Det gjorde de også men de stoppede ikke, blot fordi vi gjorde tegn. Vi mødte 3 turistbusser mens vi gik de 500 meter hen til nærmeste busstop. Så ophørte strømmen af disse busser og de næste halve time kom kun almindelige busser.

Ved 17:30-tiden tog vi en almindelig bus ind mod centrum og stod af, efter vi havde kørt Oxford Street igennem.

Solen var ved at gå ned og et aftenmotiv af Tower Bridge lød som en mulighed. Vi tog med undergrundstoget til Tower Hill. Herfra gik vi bag om borgen Tower og ned til Thames. Timingen var perfekt til at få aftenmotiver af Tower Bridge og der blev taget en lind strøm af billeder mens vi bevægede os hen mod og op over Tower Bridge.

Mens vi gik langs Thames på den anden side, blev det helt mørkt. Vi nåede forbi det flydende krigsmuseum og hen til London Bridge undergrundsstation, hvorfra vi tog til Piccadilly Circus. Her måtte jeg konstatere at "min" burgershop i Londons hjerte ikke længere hed Vimpy men Burger King og restauranten på "mit" hotel i London, Regent Palace, var blevet til en anden burgerlignende restaurant...

Aftensmaden skulle indtages i Soho på en indisk restaurant. Tjeneren overtalte os til en stor menu til ca. 60 pund for os alle 4. Prismæssigt var det i overkanten af, hvad vi ville bruge pr. restaurantbesøg - men vi hoppede på den - og måltidet var forrygende, selv om børnene var lidt skeptiske i starten.

Med busser retur til hotellet. Vi var alle trætte og jeg sov hurtigt...

Søndag den 20. marts 2005 – London Eye, Sightseeing tur og Madame Tussaud

Jeg vågnede tidligt - ved 6-tiden.

Vejrudsigten meldte om flot vejr - og endnu engang blev vi bekræftet i, at meterologer får penge for at lyve! Det var nemlig gråt og diset. Ærgerligt, for vi havde nemlig på baggrund af vejrudsigterne bestilt en tur med London Eye - Londons store pariserhjul...

Efter morgenmaden var det planen, at vi skulle besøge Speakers Corner - men det valgte vi at droppe og i stedet jagte en turistbus. Vores billetter gav os lov til at benytte disse turistbusser i 24 timer efter første påstigning.

Vi havde sat os godt til rette i den første bus. Havde kørt i ca. 10 minutter, da vi nåede Marble Arch. Her blev vi bedt om at stige af bussen og fortsætte med en bus, der holdt foran.

Nu skal det siges, at som turist i London vil man gerne sidde på øverste sal i dobbeltdækkerne. Man vil også gerne sidde langt fremme i bussen - helst på de forreste sæder, hvor der er den bedste udsigt. Vi havde fundet os en god plads på øverste række og var ikke tilfredse med at skulle forlade den.

Men vi steg af og gik hen til den anden bus. Her blev vi bedt om at returnere til den bus, som vi kom fra. Lettere frustrerede og irriterede gik vi tilbage til den første bus. Op på første sal - for at komme til at sidde på de samme pladser, som vi netop havde forladt!

Videre gik det af turistbussens blå rute til Bond Street, Regent Street, Trafalger Square, London Eye og videre til Liverpool Street Station. Vejret var noget koldere i forhold til gårsdagens lune forsommer-vejr. Vi måtte have frakkerne i brug igen, for at holde varmen i den åbne bus.

Jeg manglede desperat et toilet, så vi var nødt til at stige af bussen, selv om vi dermed var i fare for at nå tilbage til London Eye til den tid, hvor vi havde booket billetter.

Jeg må siges at være "værdig trængende", for jeg havde så ondt af at holde mig, at jeg næsten ikke kunne gå. Efter lang dags rejse mod nat fandt vi endelig en cafe - og toilettet var selvfølgelig optaget!

Vi fortsatte turen med en anden turistbus og nåede Westminster Bridge kl. 11:25. Vi havde så 5 minutter til at krydse broen og nå hen til London Eye, for vi skulle være der senest 30 minutter før den bestilte afgang - kl. 12:00.

Alt klappede og kl. 12:05 gik vi om bord på London Eye i en kabine, der kan rumme 15-20 personer. De 30 minutter, som turen varede, gik hurtigt. Udsigten var fænomenal selv om det var diset. Lasse havde frygtet turen men han måtte også overgive sig. Han var klar til at tage en tur mere!

Så var det spisetid. Lasse og Vibe bestemte, at vi skulle spise pizza, så vi fortsatte vores turistbustur op mod Madame Tussaud. Ved Green blev vi atter smidt af bussen. Så valgte vi at skifte til undergrundstog og i løbet af 10 minutter stod vi ved Baker Street, tæt på vokskabinettet Madame Tussaud.

Vi fandt en Pizza Hut og det viste sig at være et godt valg - selv om vi blev placeret tæt på døren, der blev åbnet og lukket i et væk. Og det var ikke varm luft, der blev lukket ind... (Så uheldig var vi også dagen før på den indiske restaurant).

Kl. 15 var vi klar til at se Madame Tussaud. Vi havde hjemmefra bestilt dobbeltbilletter til London Eye og Madame Tussaud. Der var penge at spare men på bekostning af, at du på forhånd skulle bestemme dig for hvilken afgang, du ville tage med London Eye.

På Madame Tussaud var der sket en hel del, siden jeg sidste gang var her. Voksfigurerne var rykket frem på gulvet, så gæsterne kunne se og røre figurerne - eller blive fotograferet sammen med dem! Det var en fornøjelig oplevelse at møde alle de kendte nulevende og historiske personer. Jeg fik bl.a. en god snak med fodboldspilleren Pele.

Min konklusion efter besøget var, at tiden er løbet fra vokskabinetterne. Vi oplever efterhånden så meget i vores hverdag, så vi er svære at imponere. Dertil kom, at det både var dyrt at komme ind - og der var mange gæster, så nej, det var ikke anbefalelsesværdig.

Kl. 16:45 gik det tilbage til hotellet. Først med undergrundsbanen retur til Green, hvor vi fortsatte vores sightseeing bustur. Og vi endte således med at blive sat af samme sted, som vi var startet først på dagen.

Lasse og Vibe myldrede tilbage til hotellet mens Marie og jeg fik handlet ind til aftensmad. Det blev til lidt brød, pålæg og ost.

Vi var trætte af dagens mange oplevelser og der var ro i hytten ved 21-tiden.

Mandag den 21. marts 2005 – Leicester Square og sejltur til Thames Barrier

Efter en god nats søvn, var der liv over hele linien kl. 7. Vejrudsigten sagde lunt og tørt - med regn sidst på dagen. Mon det ville holde?

Efter morgenmaden fandt vi ud af, at første båd mod Thames Barrier sejlede kl. 10:40. Den ville vi med!

Afsted til Leicester Square, hvor det er muligt at købe teaterbilletter til mange af de store forestillinger og musicals i London - til halv pris. Det er dog kun samme dags billetter, der sælges.

Jeg ankom kl. 09:45 og var nok nr. 50 i køen. Der blev åbnet for 2 sluser i "kiosken" og det tog ca. 35 minutter at nå frem og få købt en billet til "Festen". Denne danske dogme-film var sat op som teaterstykke i London - og det ville jeg gerne se.

Med billetten i hus (på 3. række), gik vi ned forbi Downing Street til Westminster Pier, hvorfra bådene sejlede. Første afgang kl. 10:40 nåede vi ikke og næste afgang var kl. 14:00, så vi valgte at tage en bus væk fra turistområdet, for at finde noget frokost. Vi havnede imidlertid i en kø ved Piccadilly og valgte at fortsætte til fods. I en sidegade fandt vi en lille sandwichbar, hvor vi kunne få fish & chips.

Efter frokosten besøgte vi det Japanske Center, der ligger klods op ad Piccadilly Circus. Her kunne vi snuse lidt til den japanske kultur med restauranter og indkøbsmuligheder. Vi fandt også den olie, som vi aldrig har kunnet finde i Danmark: Layu. Det er en sesamolie med chili i - det smager forrygende i supper og på gammel ost!

Videre ad Regent Street og igennem St. James Park ned til Westminster Pier. Båden havde plads til 240 - og vi var ca. 24, der skulle med!

Sejlturen tog en time til Greenwich og en time til Thames Barrier og retur til Greenwich - samt en time om turen tilbage til Westminster Pier. Sejlturen var en kærkommen afveksling på de mange kilometers traven, vi allerede havde været igennem. Og der var nok at se på undervejs. Især højhus-området ved Docklands og de mange forholdsvis nye byggerier langs Thames var interessante og se-værdige. Selve Thames Barrier var der ikke noget særligt i.

På vejen tilbage blev det mere gråt - de havde også lovet regn.

Aftensmad... Subway til Leicester Square og op i China Town. Vi fandt en lidt snadsket men billig restaurant. Maden var helt OK men det var vist godt, vi ikke havde set køkkenregionerne...

I China Town kørte mine øjne rundt i hovedet på mig. Der er så meget at kigge på for en som mig, der er glad for asiatisk mad. Jeg kunne slet ikke finde ud af, hvilken butik jeg skulle gå ind i. Heldigvis havde jeg en aftalte med et teater, så jeg tog afsked med resten af familien og fandt frem til The Lyric Theatre, hvor Festen skulle foregå.

Det var et kanonstykke. Jeg var begejstret for filmen og teaterstykket var meget tro mod filmen, så jeg var godt tilfreds. Det var helt sikkert en spændende opsætning.

Det var begyndt at småregne, da jeg tog Subway tilbage til Lancaster Gate. Der var masser af mennesker på gaden.

Resten af familien snorksov, da jeg kom tilbage til hotellet kl. 22:30.

Jeg kunne gøre en foreløbig status over turen. Vi havde været flittig med at gennemføre de aktiviteter, vi havde planlagt med hjemmefra. Vi var næsten foran vores plan!

Tirsdag den 22. marts 2005 – Covent Garden, Hyde Park, Millenium Bridge og Mamma Mia

Vejrguderne lovede regnvejr og i dag løj de ikke!

Vi havde planlagt en gåtur i London Centrum men det ændrede vi til et besøg i det overdækkede marked Covent Garden. Her ankom vi ca. kl. 10, hvor de fleste butikker åbnede. Covent Garden har mange sofistikerede butikker, det meste er håndværk og kunst. Vi besøgte bl.a. en butik, der udelukkende handlede med sæber i alle afskygninger. Spørg lige, om der duftede (lugtede) i dén butik?

Lige ved siden af Covent Garden lå Jubilee Market Hall - ligeledes overdækket. Det var mere et typisk marked med alt muligt tingel-tangel. Jeg blev især fascineret af et 3-personers skakspil. Det havde jeg aldrig set før (jeg fandt det dog sidenhen på internettet).

Tiden gik hurtigt, når man slentrer rundt på markeder, så frokosten nærmede sig.

Vejret var blevet lidt bedre og vi gik mod området Seven Deals, som ligger på den modsatte side af undergrundsstationen Covent Garden. Vi søgte efter en pub, for at få noget at spise, men det kneb lidt. Den første var lukket. Den næste ville ikke servere frokost og endelig lykkedes det med den 3., der godt ville servere sandwich med skinke og ost. Jeg troede at pubbesøg var populært omkring frokost, men vi havde stort set pubben for os selv.

Neal Street i Seven Deals området skulle være kendt for sine små butikker med kun få varetyper. Det var sandt nok - men vi fandt det ikke særlig interessant.

Tilbage mod hotellet. På vejen ville vi købe lidt ind til aftensmad og spise på hotellet. Vi fór (heldigvis) lidt vild, gik ned af en forkert vej, og havnede igen i China Town. Atter rullede øjnene rundt i hovedet på mig. Det blev til en god times osen i butikkerne i området. Jeg kunne have fyldt adskillige indkøbsvogne!

Tilbage til hotellet. Jeg gik ned i Hyde Park, for at tage lidt billeder mens de andre handlede ind. Så var der dømt siesta.

Efter aftensmad i form af flutes med ost, tog Lasse og jeg med undergrundsbanen til Blackfriars og en tur over the Millenium Bridge. I denne del af byen dannede de tunge skyer på himlen et dramatisk bagtæppe på billederne af St. Pauls Cathedral. Men det holdt tørt.

Jeg havde regnet med, at vi kunne gå over til Waterloo Station og se lidt nærmere på den, men det var for langt at gå. Så vi tog en bus og undergrundstoget, inden vi nåede denne megastore togstation. Vi kunne ikke komme ud på perronnerne og se på togene, da der var billetkontrol ved indgangen til perronnerne.

Tilbage med undergrundstog til Piccadilly Circus, hvor vi havde aftalt at mødes med Vibe og Marie kl. 19. Med 3 minutters forsinkelse var vi fremme ved teatret, hvor vi i dag skulle se musicalen Mama Mia.

Vibe havde været dårlig men var frisk nok til at tage med i teatret.

Forestillingen var forrygende. Fortællingen havde ikke så meget at gøre med Abba men showet var kædet sammen, så deres numre blev en helt naturlig del af stykket - og kun få af teksterne var blevet ændret i forhold til Abbas oprindelige versioner.

I korte træk handlede stykket om en ung pige, der skulle giftes. Hun ville gerne have sin far med til brylluppet, men hendes mor kunne ikke finde ud af, hvem faderen var. Der var 3 valgmuligheder. Pigen inviterede dem alle 3 og det kom der selvfølgelig mange forviklinger ud af. Se det!

Vi var trætte og mætte af dagens mange oplevelser, da vi tog den næsten kendte tur tilbage via Picadilly, Oxford Street og Lancaster Gate med undergrundstoget.

Det blev til en enkelt godnatdrink og så i seng. Kl. 23:10 var det nat!

Onsdag den 23. marts 2005 – Sct Pauls, Millenium Bridge, Hamleys, Transport Museum og Parliament by night

Vejret var letskyet. Perfekt til dagens program, der gik på at støvsuge butikkerne i udvalgte områder. På programmet stod der Oxford Street, Carnaby Street og Regent Street.

Efter morgenmaden drog vi mod Oxford Circus, hvor vi var ved 9:30-tiden. Flere af butikkerne åbnede først ved 10-tiden. Trods protester fra Vibe og Lasse, valgte vi at tage videre til St. Pauls Cathedral og gå en tur i området. Det kostede næsten 7 pund, at komme ind i St. Pauls. Det var vi for nærige til, så v nøjedes med et smugkig, hvorefter vi gik en tur over Millenium Bridge - samme tur som Lasse og jeg havde taget dagen i forvejen.

På den anden side af Thames ligger Tate Modern Gallery. Marie havde læst, at der skulle være en fantastisk udsigt over London herfra, så vi måtte på galleri. Det var der ganske rigtigt også, men

man måtte ikke fotografere fra restauranten, så vi nøjedes med at nyde udsigten og gå 3-4 etager længere ned, hvor man godt måtte fotografere.

Videre bag Tate Modern Gallery, for at finde en undergrundsstation, hvorfra vi kunne komme retur til Oxford Street. Pigerne gik i Laura Asley og drengene i Hamleys - en af verdens største legetøjsbutikker. Dét besøg havde Lasse set meget frem til...

Da de 2 butikker var pløjet godt igennem, fortsatte turen til Carnaby Street, hvor vi kunne konstatere, at der ikke var meget tilbage af fordoms 60'er street. Ingen flower power her! Istedet en kedelig indkøbsgade, som vi hurtigt fik travet igennem.

Frokosten skulle indtages på Regent Palace's restaurant. En burgerrestaurant, der skulle være specialist i fish & chips. Det smagte ganske fint. Chips'ene var lavet af rigtige kartofler - de var måske en anelse kedelige. Fisken smagte rigtig godt.

Efter frokosten delte vi os. Vibe og Marie ville ose lidt mere i området. Lasse og jeg ville gå en tur ned til Hay Market og videre til Covent Garden, hvor der igen var masser af liv.

Egentlig ville jeg tilbage til Covent Garden, for at købe det 3-personers skakspil. Men jeg fortrød, da vi nåede derhen. 35 pund for et forholdsvis simpelt bræt - lavet i tynd træ. Istedet tog jeg et billede af spillet, mens den lettere uforskammede sælger gik et øjeblik.

Lasse og jeg tog på Transport Museum, der lå lige klods op af Covent Garden. Der fik vi snildt et par timer til at gå og pludselig var klokken 16:50 - vi havde aftalt at mødes på hotellet kl. 17, så vi måtte skynde os "hjem". Vi var hjemme kl. 17:15.

Efter en kort pause og lidt hyggespisen, ville Lasse og jeg afsted igen. Vi ville se Big Ben og House of Parliament ved aftentide. Det var virkelig turen værd. Flot, flot.

Vi var retur på hotellet kl. 19:30, hvor Vibe og Marie havde aftensmaden klar. Det var bare lækkert. Efter en omgang nuddelsuppe og flutes, viste børnene sig fra den rigtig pæne side og tilbød os gamle en omgang fodmassage. Spørg lige, om det bekom os vel - efter 4-5 dages traven i London...

Vi havde talt om at tage en aftentur med busser, for at se byen by night, men vi var for trætte. Vi kunne heller ikke lokke os selv ned i den lokale pub, for at smage en øl dér!

Så vi strandede på hotellet!

Torsdag den 24. marts 2005 – Harrods, Science Museum og National History Museum

Fjernsynet viste en vejrudsigt med regn og opklaring senere. Samtidig kunne vi se, at Danmark lå badet i sol - eller var det blot fordi de ikke beskæftigede sig med vejret derovre???

Lasse og jeg havde bestilt english breakfast til morgen. Det skulle prøves! Det var dog en lidt sølle omgang. Et stk. bacon, scrambled egg og en lille portion bønner. Efter Lasses mening var bønneportionen nu stor nok!

Dagens første mål var Harrods. Vi kunne nå dertil med 2 busser og vi blev sat af stort set ved en af indgangene, så det var let! Harrods er meget stor og man kan snildt få en hel dag til at gå dér. Vi valgte at koncentrere os om stueetagen, hvor der er madvarer. Vi så også vinafdelingen i kælderen og et kort kig på 2. sal, der bl.a. havde en kæmpe afdeling med kufferter i alle afskygninger. Inden vi havde set os om, var der gået 2 timer - og der var kommet pænt mange mennesker, så vi valgte at fortsætte turen til 2. stop - museerne i området.

På vej dertil købte vi lidt lækker sandwiches i Marks & Spencer. Maden blev indtaget på en bænk på vej til museerne.

Egentlig er det lidt synd, at vi kun afsatte en halv dag til at besøge de 2 store museer Science Museum og National History Museum. Hver af disse museer kunne snildt tage en dag eller mere. Men det var benhård prioritering og Lasse og Vibe havde flere gange forsøgt at tale os fra, at skulle på museum...

Første stop var Science Museum. Vi var lidt trætte i benene, så da vi konstaterede, at de havde en Imax biograf og deri viste den spritnye "Robots" på det kæmpestore lærred (25 x 15 meter regnede vi os frem til) - valgte vi at puste lidt ud og se den film. Vi gik lidt rundt på museet før og efter forestillingen - og vi så kun en lille del af museet. Lidt synd, men der skulle altså også være tid til det andet museum...

Filmen Robots var en stor oplevelse bl.a. på grund af det enorme lærred. Superflot kvalitet i lyd og billede på trods af størrelsen. Imax skulle efter sigende være det største filmformat på markedet...

Også National History Museum blev gennemgået sporadisk. Vi havde fokus på dinosaurrusser og en kæmpehval i fuld størrelse - udstoppet forstås.

Ved 17:30-tiden var vi klar til at jagte aftensmaden. Idag skulle den stå på thai eller kinesisk mad, så i en dobbeltdækker bus gik det ind mod byen. Alle havde til opgave at holde udkig og råbe højt, hvis de fandt et passende "emne" til restaurant.

Det er i øvrigt et sjovt spil, der foregår på 1. salen i sådan en dobbeltdækker. Alle vil gerne sidde forrest, så når man kommer op, må man tage til takke med de pladser, der nu engang er ledige. Efterhånden som der bliver ledige pladser længere fremme i bussen, kan man flytte fremad - og hvis man sidder længe nok, ender man på forreste række.

Da vi endelig nåede frem til første række, var vi ved endestationen og blev jaget ud! Vi var havnet i området omkring Baker Street, hvor Madame Tussaud lå. Vi gik lidt rundt men fandt ikke nogen

restaurant i vores målgruppe... Istedet blev det til en italiensk restaurant, hvor jeg slog mig på en peberbøf, Marie på en kylling i gorgonzola sauce og pizza til Lasse og Vibe.

Efter et godt måltid og en god flaske vin tog vi retur til hotellet. Vi kunne tage en bus direkte tilbage og steg af ved Lancaster Gate. I dag ville vi have dén øl på den lokale pub, havde vi bestemt.

Jeg nåede lige at lukke døren op til pubben og besluttede mig for, at der var for mange mennesker og for røget, til vi ville derind. Men de andre nåede heller ikke at følge med ind. Jeg undrede mig over, at de ikke var kommet efter mig og opdagede, at de stod udenfor og snakkede. Det viste sig, at der manglede en rygsæk, som vi havde glemt i bussen. Det var min rygsæk med bl.a. en del tøj, min pung og en kikkert. Vibe og jeg løb tilbage til Lancaster Gate men bussen var væk - selv om et var dens endestation. Vi skyndte os tilbage til hotellet og trods adskillige telefonopkald til busselskabet, forblev min rygsæk borte.

Vi gik til ro i håb om, at den ville dukke op næste morgen. Det værste var min pung med kreditkort og kontanter.

Fredag den 25. marts 2005 – Kings Cross, Brick Lane, Højhuse og Big Ben by night

Det blev hurtigt et ritual at tænde for fjernsynet og få vejrudsigten, der idag meldte om let skyet vejr og ingen regn.

Efter morgenmaden tog vi bussen til Kings Cross, for at studere området dér omkring. Vi skulle nemlig med toget fra Kings Cross tidlig søndag morgen og vi ville gerne have lidt styr på tingene inden vi skulle afsted.

Kings Cross er jo kendt fra Harry Potter bøgerne. Harry Potter tager nemlig toget fra perron 9 3/4, når han skal fra London til skolen Hogwarts. Der var dog ikke nogen perron 9 3/4 - og vi fandt heller ikke andre tegn på Harry Potter...

Udenfor Kings Cross spurgte vi en betjent, om det var muligt at komme op i British Telecom Tower, som vi kunne se fra banegården. Han mente ikke, at tårnet var åbent for offentligheden, så i tog en bus til Tottenham Court Road og starten på Oxford Street, hvor vi pløjede Virgin Megastore igennem (CD'er/DVD'er). Efterhånden var vi ved at være godt trætte i benene. Dagene i London begyndte at sætte sit præg.

Vi fandt en kaffebar, hvor vi blev udstyret med en god stor kop kaffe, nogle shakes og kager.

Pausen gav appetit på mere, så vi tog undergrundstoget til Liverpool Street Station, hvor vi ville kigge nærmere på Petticoat Lane og Spitalfield markederne. Det første marked var kun en skygge af et normalt marked og det andet var helt lukket. I stedet søgte vi mod Brick Lane, der skulle være fyldt med butikker og restauranter fra Bangladesh og Indien.

Vi gik ikke forgæves! Her var masser at kigge for og den sædvanlige rullen rundt med øjnene optrådte igen, da vi trådte ind i et Bangladesh Market. Vi måtte binde hænderne på ryggen, for ikke at slæbe af med flere 5 kilos sække med krydderier til næsten ingen penge!!!

Vi fandt en lækker indisk restaurant i en sidegade, hvor frokosten blev indtaget. Det smagte forrygende!

Brick Lane havde også et marked, men det var vist kun åben om søndagen - men det kunne bestemt godt være et besøg værd!

Efter den veloverståede frokost, gik turen tilbage mod Liverpool Street station. Undervejs kiggede vi nærmere på den specielle æggeformede bygning, som rager op i landskabet i Londons bymiidte.

Med undergrundstoget retur til Lancaster Gate og vores hotel, hvor vi slappede af til kl. 18. Efter 3 opkald til London Transport, opgav vi at gøre mere, for at få fat i min rygsæk. Den måtte bestemt være kommet i forkerte hænder, så i løbet af dagen havde vi spærret først Eurocardet og siden Dankortet...

Vi havde læst, at skumring og aften kunne opleves fra busrute 11, der kører fra Victoria Station til Liverpool Street Station. Den bus fangede vi og vi var heldige at få en plads foran på øverste etage i bussen!

Bussen kørte forbi en række af Londons kendte bygninger, men det var nu ikke helt så interessant, som vi havde forventet. Der var lidt langt mellem snapsene og eksempelvis Downing Street tager sig ikke særlig interessant ud ved aftenstide.

På Liverpool Street Station hoppede vi af bussen og fandt en rute 11 den modsatte vej. Her hoppede vi af ved Westminster og Bigben, for at gå lidt i området. Jeg skulle lige have lidt (flere) aftenbilleder af Bigben og London Eye...

Ved 20-tiden var det på tide at vende tilbage til hotellet og dermed vores sidste tur på vores ugekort til undergrundstoget og busserne. Det havde været alle pengene værd! Skal i øvrigt bestilles hjemmefra!

På hotellet var der dømt hygge med snacks, chips, øl, sodavand og kaffe. På fjernsynet var der sørme James Bond film, så det kunne lige bruges!

Lørdag den 26. marts 2005 – Portobello Road, Kensington Gardens og Docklands

Jeg vågnede ved 7-tiden efter en god nats søvn.

Efter morgenmaden gik vi ned til Lancaster Gate, for at købe et 1-dags kort til tog og busser. Det kunne købes billigt i weekenden: 6,20 pund for hel familien. Så med undergrunden til Notting Hill

Gate. Vores mål var Portobello Road og gademarked. Vi kom forholdsvis tidligt, så det var til at komme til for mennesker. Her sælges alt muligt skrammel - hvis man står og mangler tingene, kan de sikkert erhverves for fornuftige penge. Der var bl.a. et par sælgere, der ikke havde andet til salg end nogle panoramabilleder i brunlige farver af nogle af Londons kendte steder, bl.a. Trafalger Square. Det var lidt fascinerende, men vi købte ikke noget særligt...

Efter et par timers slentren, nåede vi til et punkt, hvor vi ikke orkede at gå længere. Vi forlod markedsgaden og opsøgte en busholdeplads. På vej dertil så vi et afskyeligt højhus, som man solgte plakater af på markedet!

Vi fandt en bus, der kørte forbi Paddington Station, som lå tæt på vores hotel. Busturen tog en halv time og det var en glimrende anledning til at se et område af London, som vi ikke havde set før. Det var lidt udenfor centrum og her var mere snudsket og beskidt.

På markedet havde vi købt et stort brød og ved hotellet supplerede vi med ost og spegepølse. Vejret var blevet lidt mere skyet men var stadig godt nok til, at vi ville indtage frokosten i Kensigton Garden, der lå tæt på Hyde Park og vores hotel.

Vi fandt et træ og plantede os. Det blev stadig mere skyet, så da vi havde spist, skyndte vi os at gå en tur i parken, for ikke at komme til at fryse. Under protester fra Vibe og Lasse bevægede vi os ned mod Kensington Palace - væk fra hotellet.

Solen dukkede frem igen og vi satte os til rette i nogle liggestole, der står i parken til fri afbenyttelse - troede vi. Marie nående at falde godt i søvn og efter et kvarter dukkede en fyr op. Han afkrævede betaling for brug af stolene. 50 p. pr. stol. Det var vi ikke indstillet på at betale. Vi havde hvilet det vi skulle og forlod dem - uden protest fra fyren.

Vi søgte ud af parken og fandt en bus tilbage til hotellet, hvor der på tv ganske passende var landskamp mellem England og Nordirland.

I starten af 2. halveg stod der 2-0 til England og kampen var ikke spændende mere. Istedet tog vi afsted med undergrundsbanen. På stationen Bank skiftede vi til den "nye" Docklands Light Railway, for at se nærmere på Docklands området. Ved et tilfælde kom vi til at sidde forrest i toget og da det var førerløst, kunne vi sidde og kigge direkte ud på skinnerne. Det er et syn som en togentusiast ikke kan få nok af, så Lasse og jeg nød turen ekstra meget.

Da vi nåede endestationen, kørte toget over i det modsatte spor - og var dermed klar til at køre retur.

På Docklands står Englands højeste hus og rager 254 meter op. Det måtte vi lige se nærmere på. Det var desværre ikke muligt at komme op i højhuset, så vi måtte nøjes med at kigge lidt på et indkøbscenter, der lå i forbindelse med højhuset.

Fra Docklands tog vi med en almindelig undergrundsbane videre. Docklands var helt sikkert et besøg værd og vi konkluderede, at vi havde fået meget for de 6,20 pund, vi havde givet for togbilletterne...

Marie skulle bestemme aftensmaden og vi var spændte. Hun kunne ikke klare presset og vi var egentlig ikke særlig sultne, så vi nøjedes med at købe ind til nachos med ost, som vi kunne lave i vores mikrobølgeovn på hotelværelset. Det var bare guf!

Så skulle der pakkes kuffert og vi væltede tidligt i seng, for vi skulle jo tidligt op næste morgen!

Søndag den 27. marts 2005 – Hjem fra London

Vi havde bestilt morgenvækning kl. 5:30 og det ar vi glade for. I løbet af natten var vi nemlig gået over på sommertid. Det vidste vi godt men jeg havde ikke stillet mit ur og jeg undrede mig over, at de ringede en time tidligere end aftalt...

Vi var hurtigt i tøjet og nede med kufferterne. Vi prajede en taxi. Der gik godt nok en bus direkte til stationen men Lasse ville gerne prøve at køre i en de kendte London taxier - og vi kunne blive kørt direkte til stationen og dermed undgå at skulle slæbe vores kufferter 500 meter fra Kings Cross station til St. Pancras stationen, hvorfra toget gik.

Resten af hjemturen forløb planmæssigt med tog til Luton og flyet fra den "lille" lufthavn.

Vi landede i Esbjerg 5 minutter før planen og turen blev meget behageligt afsluttet med et besøg hos Maries bror Hans Christian og Kirsten, der diskede op med en fin påskefrokost!

Hvis jeg skal opsummere mit indtryk af London lige nu, så er det, at byen er meget dyr. Regn med at skulle betale mindst 50 kr. for frokost og mere for middag. Dertil kommer drikkevarer. Køb ind og spis lidt på hotellet, hvis det er muligt, for at holde madbudgettet lidt nede.

Indgangsbilletter til mange ting er forholdsvis dyre. Madame Tussaud er et godt eksempel og jeg vil ikke anbefale voksmuseet. Teater/musical er også dyrt men måske kan du være heldig og købe billetterne til halv pris på Leicester Square. Dog ikke til Mama Mia, for de sælger ikke deres billetter på leicester Square, såvidt vi kunne se.

Bedste tip er at købe "go as you please" billetter til undergrundstog og busser. Idag hedder disse billetter vist Travelcards. De er guld værd - især hvis man sørger for at få fat i et buskort - og bruge billetterne mest muligt. Du skal nok få brugt dine ben alligevel!

London Eye kan klart anbefales. Det må være helt fantastisk i klart vejr, som vi desværre ikke oplevede.

Min slutkonklusion var, at det var sjovt at genopleve London - efter næsten 15 års "fravær". Til gengæld er det tvivlsomt, om jeg nogensinde kommer tilbage til byen. De sidste 15 år har vist os, at der er så meget andet, vi gerne vil opleve i verden...

Lidt slutstatistik:

Vi (jeg) tog 1215 billeder undervejs.
Efter første grovsortering, var der 1031 billeder tilbage.
Efter 2. sortering og sammensætning af diverse panoramabilleder, var der 606 billeder tilbage.
Af dem blev der valgt 78 billeder ud til en DVD med billeder og video på - den blev på ca. 14 minutter. Det er jo en fornuftig størrelse, som folk kan holde ud at se på...

Tyrkiet 2005

I efterårsferien afleverede vi Figo til vores naboer og drog derefter til Tyrkiet sammen med Alex's familie. Vi var 18 afsted ialt med bedsteforældre, børn, svigerbørn, børnebørn og børnebørnenes kærester - hvis de havde nogen...

En rigtig lækker uge, hvor alle gjorde lige det, som de havde lyst til.

Det blev desværre ikke til nogen dagbog fra denne tur.

Thailand 2006

Prolog

Far og mor havde bestilt en charterrejse til Thailand med Tyrkiet Eksperten. Jeg øjnede chancen for at få 14 dage sammen med dem og resten af min familie gik med til, at jeg rykkede 14 dage ud af min kalender og tog alene afsted sammen med far og mor.

Det var første gang jeg skulle på rejse med mit digitale spejlreflekskamera og jeg må erkende, at jeg blev lidt skuffet over resultatet. Der er utrolig mange billeder, der er blevet sorteret fra, fordi kameraet har fokuseret forkert. Ofte på grund af fejlbetjening og jeg har lært af det, at der skal nøje kontrol af indstillingerne på kameraet forud for hver optagelse og en grundig kontrol af de billeder, der bliver taget. Alle billeder ser jo godt ud på en 1,8 tommers skærm bag på kameraet men når der zoomes ind, for at kontrollere, så er det en anden sag.

Det var også første gang jeg skrev dagbog direkte på min PDA. Det var en udmærket måde at gøre det på. Det tager lidt tid at skrive undervejs, men der skal jo være afslappende stunder på enhver ferie og så er det en glimrende syssel at nedfælde sine mange oplevelser i en dagbog.

Den kan du jo læse ved at klikke på hvert af billederne. Så dukker dagbogen for den bestemte dag op sammen med alle de billeder, der kom igennem kvalitetskontrollen. Og min far sidder sikkert i Frederikshavn og griner fordi hans lille digitalkamera til under 2000 kr. fra Aldi godt kan være med nogle steder...

Bedste råd til dig, der er på vej til Thailand med Tyrkiet-Eksperten:

- Er du bekymret for at rejse med Tyrkiet-Eksperten så lad være. Vi havde en fin oplevelse ud af det. Mindre forsinkelser kan altid forekomme. Der har været en del kritik på internettet men det jeg har fundet, har været et par år gammel og det kunne jo være, at de har taget ved lære, ikke?
- Det kan virkelig betale sig at købe drikkevarer til flyveturen med hjemmefra eller i lufthavnen. Alene vandet - en flaske Vittel - koster 15 kr. i flyet. Køb evt. en six-pack med Turborg dåseøl i lufthavnen.
- Køb dine udflugter i hotellets reception eller hos en af de mange tur-arrangører. Find en, du føler du har tillid til. Husk at prutte om prisen.
- Et godt bud på en tur til James Bond Island er med Sim's Tour. Så undgår du den store mængde turister og får det foto af den berømte klippe i bedste belysning.
- Sørg for at opleve noget men sørg også for at få slappet af, så der er tid til at fordøje indtrykkene
- Vores bedste bud på en god steak er den mexicanske restaurant El Chico.
- Sørg for at have god tid i Phuket lufthavn. Det tager lang tid at slippe igennem paskontrollen.
- Husk at proviantere drikkevarer, inden du går ombord i flyet…

Lørdag den 04. marts 2006 – Afrejse

Lørdag aften drog vi til Billund lufthavn kl. 21. Vi ønskede at have god tid i lufthavnen og der herskede da også fred og ro, da vi ankom. Vi havde efterladt så meget overtøj som muligt derhjemme og i bilen, så det var en meget kold fornøjelse at gå fra bilen og ind til lufthavnsbygningen i det 5 cm. snelag - og sandaler!

Søndag den 05. marts 2006 – Rejsen til Phuket

Vi vidste at flyet var 1 time forsinket og vi forventede afgang kl. 01:30. Det var dog yderligere forsinket og vi kom først af sted kl. 03:45, efter at vingerne var blevet afiset. Vi forlod et meget koldt og snedækket Danmark.

På flyet havde vi fået de bagerste pladser. Vi var måske placeret i flyet efter, hvor meget vi havde betalt for turen? I så fald måtte vi være sluppet billigst…

Efter 6 timers flyvning og meget lidt søvn, landede vi i en Saudiarabisk lufthavn kl. 09:30 dansk tid og 12:30 lokal tid. Vi fik besked på at opholdet ville vare 90 minutter, men det blev ca. 105

minutter i en lille lufthavn og absolut ikke andet at lave end at få undertrøjen af og en kold øl. Og en smøg for de trængende.

I flyet havde de fået byttet rundt på måltiderne, sikkert fordi afgangen var blevet forsinket. Aldrig har vi oplevet at rejse og spise et varmt hovedmåltid kl. 6 om morgenen og få morgenmaden serveret kl. 17.

Sidste del af flyvningen var lidt lang. Man kan ikke sove i et charterfly. Prisen for drikkevarer gør, at vi hellere vil rejse med Thai Airways. Vi vil gerne hygge os med en øl eller vin til maden og en enkelt whisky til kaffen men priserne på øl og spiritus lå på 35 kr.! Det er næsten dyrere end på en dansk restaurant.

Der var lidt turbulens i den sidste time før landingen. En bog hjalp med at slå tiden ihjel. Kl. 23:00 lokal tid ankom vi til Phuket. I lufthavnen skulle alle udfylde visa, mens vi ventede på bagagen. Det havde været smart, om det kunne være klaret under flyveturen...

Præcis kl. 24:00 var der afgang til hotellet og ca. 3 kvarter senere holdt vi ved hotellet. Vi blev indlogeret på et stort værelse med 3 store senge.

Vi var ikke helt klar til at gå i seng, men vi havde mod på at finde et gadekøkken. Vi gik ned til stranden og nåede ca. en km. ind mod centrum, før vi fandt en, der ikke havde pakket sammen. Kylling med stegte ris kostede 140 b. Ca. 23 kr. for os alle 3.

Da vi havde spist den gode mad, var vi også grydeklare.

Mandag den 06. marts 2006 – Første besøg på Patong Beach

Vi havde fået at vide, at der var morgenmad mellem kl. 06:30 og 10:00, men vi vågnede først kl. 11, så vi måtte klare os selv med kaffe og en rugbrødsmad.

Så havde vi mod på lidt oplevelser men skulle først leje en boks i receptionen. Det viste sig, at leje af boks var gratis.

Derefter en tur rundt i gaderne. Receptionisten på hotellet sagde til os, at det var et varmt tidspunkt, at gå i solen. Vi var klar til at passe på.

Det blev en tur rundt i den sydlige del af Patong.

Vi fandt frem til et stort marked, stort set uden gæster men kun søvnige handlere.

Efter en lille pause i en sidegade, fandt vi ned til stranden og fik lidt frokost. Suppe og stegte nudler.

Langs stranden retur til hotellet. Vi fandt et flot hotel ved stranden, hvor der var happy hour. Jeg glemte blot at checke klokken, så det blev kun til en enkelt drink.

Aftensmaden skulle være indisk, så vi trissede ned af parallelgaden til strandvejen og fandt en indisk restaurant, som vi mente kunne opfylde vores ønsker.

Vi bestilte 3 forskellige kyllingeretter og de smagte alle rigtig godt.

Vi var tæt på bargaden og vi skulle lige checke, om der var gang i den. Selv om det var relativt tidlig på aftenen, var der mange mennesker og dansende barpiger på barerne. En øl kostede stadig kun 80 b på barerne.

Inden vi fortabte os helt i lastens hule, tog vi tilbage til hotellet med en taxa. Prisen for sådan en tur skulle vise sig at være forholdsvis fast på 100 b.

Klokken blev langt over midnat, før vi kravlede i seng.

Tirsdag den 07. marts 2006 – Simons Cabaret

Morgenmaden på hotellet var frugt, yoghurt, brød, grønt, kager, kaffe, the osv. Kort sagt alt hvad hjertet begærede.

Derefter var der strandtur med fodmassage til os alle. Det var rigtig lækkert.

Man tager ikke sol på stranden. Det er alt for varmt og man vil blive skoldet, så det er klogt at holde sig under parasollen. Ved ca. 15-tiden gik det retur til hotellet, for at spise frokost.

Så var der basis for at slappe lidt af.

Om aftenen ville vi se Simons Cabaret. Det er et varieteshow med mænd klædt som piger i flotte dragter. Det var et meget flot show og af en passende længde.
Jeg tog masser af billeder undervejs, så der var sikkert en og anden, der mistænkte mig, for at være seksuelt afsporet.

Efter showet tog vi en tuktuk retur mod vores hotel. Far var træt og sprang aftensmaden over. Mor og jeg fortsatte med tuktuk'en ned langs stranden og ind mod centrum.

Valget faldt lidt tilfældigt på indisk mad igen. Vi havde udset os en restaurant med udsigt over havet. Der var dog ikke meget at se på, for det var mørkt. Maden var super med kylling i karry, men igen måtte jeg brokke mig over manglende krydderier.

Godt mætte tog vi en tuktuk hjem til hotellet og sagde godnat ved 23 tiden.

Onsdag den 08. marts 2006 – Besøg i Phuket, Kata og Karon

Phuket by eller stranden. Valget var svært. Et par små skyer på himlen overtalte os til at tage den lokale bus til Phuket by. Vi var heldige. Så snart vi steg på den ventende bus, var der afgang. I roligt tempo gik det langs stranden og op over bjergene. En billig fornøjelse til 20 b. pr. person for ca. 45 min tur, hvor der var nok at se på undervejs.

Planen var at gå lidt rundt i Phuket by. Fra sidste gang havde vi erfaring for, at vi ville blive overfaldet af tuktuk chauffører, der ville give os en byrundtur på en time for 10 b. pr. mand. De var der også – og de var ihærdige. De fulgte efter os til fods og i bil, men vi gav os ikke.
Af det, de sagde til os, kunne vi forstå, at vi ikke var på vej mod centrum, men vi fik efterhånden pejlet os ind på retningen.

Det lykkedes at finde både den isenkræmmer, vi havde handlet hos sidste gang, vi var i Phuket og det lokale marked. Det sidste valgte vi dog hurtigt at forlade, da far havde set to rotter. Markedet var også meget mørkt og med mange tomme stande. Det var sikkert, fordi det var midt på dagen. Vi havde trasket rundt i byen en god times tid, da vi hoppede på den lokale bus til Kata og Karon. Pris 25 b.

I Kata blev det til et gensyn med vores hotel fra 2004. Og vi smuglede os ind på den danske kro til en hakket bøf og en ostemad. Jo jo, vi må erkende at vi ikke er et hak bedre end så mange andre danskere. Vi elsker fremmed mad men har også hang til dansk mad, når vi er i udlandet. Ved siden af os sad en ældre dansk mand med en ung thaipige. De skulle giftes i morgen, men han havde glemt hvornår de skulle være i kirken...

Med tuktuk tilbage til vores hotel i Patong. 300 b. Så det var noget dyrere end med de lokale busser. Efter en begivenhedsrig formiddag, var der tid til et kærkomment hvil på værelset og et friskende bad. 5 minutter efter badet var jeg lige så klam, som da jeg gik i bad.
Whiskybeholdningen i vores double matured Laphroaig var allerede på 3. dagen svundet med ca. 2/3 tilbage, så der måtte rationering på.

Efter en god almen afslapning, havde mørket sænket sig og vi havde mod på en aftentur. Mor var på jagt efter en bluse på et stort turistmarked og med deres gode handelstalenter, fik hun købt 2. Jeg fandt samtidig en t-shirt, som sælgeren ville have 800 b. for. Jeg bød 550 og han slog til. Så vidste jeg, at jeg havde betalt for meget. Øv, jeg var endnu ikke kommet i "handelsomdrejninger".

Aftenens måltid blev på et belgisk steakhouse med en god bøf til farmand og kylling til mutter og det var ikke engang lørdag...

Jeg fik en tallerken med 5 små thairetter. Det smagte alt sammen forrygende. Vi lovede at komme igen i næste uge, selv om de kom til at servere Irish coffee til mor med limesukker i. fy føj!

Stopmætte vraltede vi hjem. Klokken var 23 og vi svedte stadig lystigt.
En enkelt drink og to prutter. Så var det godnat.

Torsdag den 09. marts 2006 – Lokal thai restaurant

Tidligt op til morgenmad og efter vi havde booket plads til Phi Phi øerne, gik turen til stranden. Billetten til Phi Phi blev købt på det lille rejsebureau i receptionen. De ville gerne sælge os en rundtur omkring Phi Phi og et hotelværelse på Andaman Beach Resort, hvor vi tilfældigvis boede sidste gang.
Vi ville dog kun have bådturen og den kostede 500 b. pr. person pr. vej med transfer fra/til hotellet på Phuket.

Strandturen gik med at dase under parasollen, et par ture i vandet, der ikke var koldere end luften og et par ture hen langs stranden.

Der var en konstant vandren af folk, der ville sælge drinks, mad, tøj, duge, træ-ting eller panfløjter. De var dog meget diskrete og virkede ikke påtrængende.

Til frokost vendte vi retur til vores værelse til den efterhånden obligatoriske rugbrødsmad. Det er godt for maven! Varmen var uudholdelig midt på dagen, så vi valgte at holde os på værelset, sove lidt, læse og skrive dagbog. Kl. 18:30 var vi atter klar til at indtage Patong, efter vi havde fået et godt bad og en before dinner drink. Jeg ynder at tage billeder af solnedgangen men det var ikke muligt fra vores strand. Det var for tæt på klipperne ved Patong strandens sydende, så den fornøjelse måtte jeg droppe.

Vi tog en tuktuk til en restaurant, som jeg havde spottet på nettet. Den lå i modsatte ende af Patong, på vej mod Phuket, var thailandsk og meget besøgt af thailændere. Anbefalingen var at komme tidligt og da vi kom kl. 19:30, var det åbenbart tidligt nok. Der var nemlig ikke så mange, men som hjemmesiden antydede, virkede gæsterne til udelukkende at være lokale. Vi bestilte alle en omgang suppe med kylling og kokosmælk. Det var en stor portion. Derudover havde vi bestilt 3 forskellige retter af ægte thaimad. Alt maden kom ind stort set lige efter, at vi havde bestilt. Det gik hurtigere end jeg nogensinde har oplevet før (inkl. McDonalds!). Det var rent guf og ikke for stærk mad.

I en privatbil gik det tilbage til hotellet. Vi betalte samme pris - 150 b. for turen. Mor var træt og gik i seng. Vi andre skulle lige dele en kop øl og en whisky.

Fredag den 10. marts 2006 – Til Phi Phi

Så var der dømt Phi Phi øerne.

Morgenmad kl. 06:30, for taxaen hentede os kl. 07:15 og tog os med på en længere tur mod havnen i Phuket. Undervejs skete der et trafikuheld lige foran os med en pickup, der vædrede en scooter. Det så nu ikke ud til, at manden på scooteren have taget skade, for han rejste sig op igen. Sejladsen til Phi Phi øerne foregik fra en ny havn helt uden for Phuket by. Så blev vi fri for at sejle en halv times tid i en kanal.

Vi fandt os en god plads bagerst på bådens panoramadæk og nød de ca. 2 timers sejlads, før vi skilte os af med de passagerer, der skulle på en dags sightseeingtur omkring Phi Phi øerne.

Ombord på vores båd var en mand, der ville sælge hotelværelser. Han kunne se på vores billetter, klistret på vores tøj, at vi skulle overnatte. Det lykkedes at undgå ham og de mange, der modtog os på molen, hvor vi lagde til. Vi var lettere chokeret over at se, hvordan øen så ud. Hele den ene side af øens flade område var stort set ryddet for butiksområde, hotelbungalows og en lokal landsby. Tilbage på et område på ca. 500 x 500 meter, var stort set kun det store hvide hotel og nogle vansirede palmer.

Ved enden af vejen, der fører op fra molen til indkøbsgaden, stod 7-eleven butikken som et monument for tsunamien. Selve bygningen stod men uden indmad. Til gengæld var alt stort set normalt langs handelsgaden ud mod det hotel, som vi boede på sidste gang. Det måtte have været mere i læsiden.

Vi gik ud mod Andaman Beach Resort og fandt nogle dejlige hytter lige ned til vandet. Pris 2000-2500 b. pr. nat, men kun med plads til 2. Da vi forespurgte, var flere i gang med at checke ind, så der var lidt panik i receptionen. Vi valgte derfor at fortsætte i varmen og konstaterede, at en række af de ting, vi kendte fra sidste tur til øerne, var på plads men også at nogle manglede. Hippie baren var der, vores massagehytte var væk. Også vores lokale butik var væk.

Vi endte for "enden af vejen" ved hotellet fra sidst Andaman Beach Resort og bookede et værelse dér. Pyha hvor var det varmt. De skulle lige bruge 5 minutter på at indrette en ekstra seng i vores værelse, og vi trængte til en kold øl. Men der var ingen øl at købe i hotellets restaurant!

Stedet var blevet overtaget af muslimske ejere…

Så måtte vi videre mod centrum og Hippie baren var et naturligt alternativ. Den så også noget forandret ud. Der var blevet helt skikkeligt men noget af charmen fra sidste gang var bestemt forsvundet. Vi fortsatte ind mod "centrum" og var spændte på, om H. C. Andersen restauranten stadig var at finde. JO – sørme! Den var der. dog ikke med det kendte skagen stakit foran.

Vi spiste frokost. Nachos og fritter til mig, fish og chips til far og thairuller til mor. Da vi havde afgivet ordrer, så mor, at de også havde hvidløgsbrød. Det bestilte hun til os alle, så vi var godt mætte, da vi havde sat det meste af maden til livs.

Så søgte vi ned til havnen og tog en longtailbåd tilbage til hotellet. 240 b.

Vi blev sat af i vandkanten og løb op på værelset på meget varmt underlag. Heldigvis var der gang i aircondition, for vi kogte ganske simpelt. Far og mor sov lidt til middag, mens jeg fik en god time på langs med god bog. Da alle var på højkant, turde vi næsten ikke gå ud på grund af varmen. Det var vist godt, at vi kun skulle have en enkelt overnatning!

Kl. 16:30 tog vi mod til os og gik ned for at bade. Det var blevet lidt overskyet, og det gjorde godt.

Så var det tid til at udforske øen nærmere. Der var ingen større forandringer at spore på den strækning, der lå tættest på hotellet. Men så snart vi kom ind på det smalle område, der udgør centrum, så det slemt ud. Ud over at over halvdelen af forretningerne var væk, var der store bare områder, som før var fyldt med lokale markeder og beboelse. På den strand, hvor tsunamien var skyllet ind, var der nu en teltlandsby og det var ikke et hotel men garanteret beboelse for mange af de lokale. Vi sad og blev helt trist til mode.

Vi gik videre rundt i byen og endte på en internetcafe, så Danmark kunne høre fra os. Internet kostede 2 b. pr. minut. Den samlede pris blev på 160 b. inkl. 2 Singha øl.

Vi havde bestilt aftensmad på H. C. Andersen kl. 20:30 og da vi nåede dertil, var restauranten næsten fyldt, men vores bord stod klar til os. Aftenens menu kom til at stå på schnitzel og 2 peberbøffer. Dertil husets vin, der smagte ganske udmærket.

Godt mætte vendte vi retur mod hotellet. Vi skulle lige have en drink på Hippie baren. Musikken var imidlertid så høj, så vi kunne ikke føre en samtale, så drinken blev skyllet ned.

På vej hjem ville vi handle 2 øl med hjem til værelset, så vi kunne få en godnatøl. Men vi måtte konstatere, at det ikke kun var hotellet, der var blevet muslimsk. Den nærmeste butik havde heller ikke øl, så jeg måtte tilbage til en Hippie butik. Hvis de ikke skulle have øl sådan et sted, hvem f….. skulle snart ellers? Det havde de!

Vi sagde godnat før kl. 23:00. Vi havde allerede bestemt os for at tage den tidlige færge tilbage til Phuket. Vi havde set det vi ville på Phi Phi og det ville helt sikkert blive varmt at gå rundt på øen omkring middag igen i morgen.

Lørdag den 11. marts 2006 – Fra Phi Phi

Op kl. 6:30 og hurtig klar til afgang. Badeværelset, hvis man kan kalde det det, indbød ikke til det store morgenbad.

Morgenmaden på Andaman Beach Resort blev serveret fra det lokale, hvor der tidligere var massage. Måske endnu et tegn på, at der var nye ejere... En mand var beskæftiget med at riste brød. Vi var de eneste gæster, så de ristede brød tårnede sig op foran ham... Nice job…

Vejret var varmt, men det var til at holde til, at gå ned til færgen. Sidste del af turen foregik i en gryde mellem to rækker af butikker adskilt af en ca. 3 meter bred vej/sti. Her var det allerede hot.

Der var ingen problemer med at finde den rigtige båd. Jeg havde indtryk af, at de forskellige turselskaber var gode til at anvise hinandens gæster på rette vej.

Der var ikke mange passagerer med båden, men der blev fyldt godt op med passagerer og bagage, da vi blev koblet sammen med båden fra Ko Lanta uden for Phi Phis havn.

Turen forløb uden problemer og vel ankommet til færgeterminalen i Phuket, var vi hurtigt af sted i første bil mod Patong. Kort før kl. 12 var vi tilbage på hotellet til dansk frokost - en god oplevelse rigere.

Vores råd mht. en tur til Phi Phi fra Phuket er, at tage på en endagstur til øerne med frokost på Phi Phi Don. Så får man nemlig set både hovedøerne og den flotte natur omkring øerne. Phi Phi Don er ofte et meget varmt sted at være og der er ikke så meget at se på, så et kort visit er nok.

Efter vores frokost, var der dømt almindelig afslapning en times tid. Vi slappede lidt af på altanen og studerede den til tider meget hektiske trafik i krydset foran os. Det, der foregik i krydset, virkede ikke særlig logisk, men en del af vores forvirring skyldes, at de kører i den forkerte side af vejen.

Ved 18:30 tiden havde vi fået et forfriskende bad i koldt vand og med tuktuk gik det ned til stranden og ind mod centrum, hvor vi blev sat af ved Bangla road, der udgør byens centrum. Vi var på jagt efter en strandrestaurant, men dem var der ikke nogen af. De nærmeste var rykket op på et plateau over stranden og igen var udvalget ikke så stort.

I stedet gik turen op i strandgaden, hvor de handlende virkede en kende mere aggressive end hvad vi tidligere havde set.

Mor ville gerne kigge på butikker, så hun båsede far og jeg med en kold øl på en primitivt indrettet mexicansk restaurant. Mor kom dog hurtigt tilbage, da der ikke var særlig mange butikker omkring os. Fornuftig planlægning fra fars side?

Så gik slaget i gang med at finde en passende restaurant. Der er mange faktorer. Hvad ønsker man at spise, finde et sted, hvor der er mange gæster - det skulle borge for friske råvarer. Ikke for meget støj. Ja valget var svært.

Da vi havde gået en halv time og var nået igennem den centrale del af hovedgaden - her var der mindst en tjener pr. meter, der vil vise sit menukort - endte vi ved gaden ned til den belgiske restaurant.
Vi havde nok alle fået tilpas nok af gadestøjen, for vi blev hurtigt enige om at trække ned ad sidegaden mod vores belgiske ven.

Far fik den thailandske 5 retters menu og mor sin grillstegte kylling. Jeg forsøgte mig atter med en gang stegte nudler og måtte atter sande, at her var nudler identisk med pastastrimler og ikke rigtige ægnudler, som jeg foretrækker.

Jeg bad om at få retten krydret som thailændere spiser den, men da retten kom ind, var det uden chili. det kom i en skål ved siden af - som tørret chili. Det påtalte jeg senere over for ejeren og han forklarede, at de thailandske tjenere ikke rigtig troede på gæsterne, når de ønskede stærkt krydret mad. Reglen i restauranten var, at hvis man bad om at få maden spicy, fik man det, der svarede til 10 % af thailændernes niveau. Hvis man bad om at få det ligesom thailænderne, fik

man 50 % styrke. At mit slet ikke var krydret fra køkkenet, skyldtes, at det var en afløser, der havde taget imod min ordre.

Den belgiske ejer fortalte lidt om tsunamien. De havde åbent, da den kom. I starten troede de, at vandet skyldes et brud på et swimmingpool på et hotel i nærheden. Da der begyndte at komme en masse ting flydende, gik det op for dem, at der var noget rivende galt.
Vandet var blevet bremset af en væg bag restauranten. Vandet stod 130 cm højt på den anden side af væggen og faldt først mange timer senere og ved 18 tiden var der stadig 20 cm. tilbage. Flere gange i løbet af den næste måned gik der panik i alle, hver gang nogen råbte "water is coming". Også den gang vandforsyningen blev gentilkoblet.

Ejeren var næsten ikke til at stoppe i sin fortælling. Vi var imidlertid trætte og fik ham stoppet på en pæn måde, betalte vores regning og sagde farvel. I hovedgaden prajede vi en tuktuk tilbage til hotellet, en kop kaffe og en whisky - og godnat efter endnu en meget oplevelsesrig dag.

Søndag den 12. marts 2006 – Phang Gna og James Bond Island

Vi var vågen ved 7:30 tiden. Efter en afslappet omgang morgenmad, bestilte vi en eftermiddagstur til Phang Gna og James Bond island hos hotellets lokale tur-arrangør. Atter måtte vi konstatere, at hotellet ikke tager imod kreditkort. Det var indtil nu ikke lykkedes at betale med kort. Enten var svaret "no have" eller "not working".

Far jagtede et sted, hvor han kunne veksle penge og jeg jagtede et par kolde øl til turen ud mod Phang Gna bugten. Far måtte gå helt ind til centrum i formiddagsheden, men han valgte klogt at tage en tuktuk hjem. Jeg kunne nøjes med at gå i 7-eleven.

Lige før vi blev afhentet ved hotellet, fik vi lidt let frokost på vores værelse.

Vi havde bestilt turen til Phang Gna hos det lille rejsebureau i hotellets reception. Tyrkieteksperten skulle have 1800 b. for Phang Gna turen. Vi gav kun 800 b., men fik så ingen frokost med. Du skal imidlertid lede længe, for at finde et måltid til 1000 b. i Thailand!

Sim's Tour annoncerede med en eftermiddagstur, hvor de fleste andre tager på morgentur til Phang Gna. Sim's Tour påstod, at deres tur var flottere end de andres. Tiden skulle vise, om vi var enige…
Kl. 12:00 holdt bussen foran hotellet. Det var åbenlyst, at bussen kun blev brugt til netop denne udflugt, for der stod James Bond Island Afternoon Tour langs bussens side.

Der var opsamling 6-7 steder i Patong og derefter gik turen nordpå. Guiden var meget dygtig og grundig til at forklare om turen, hvad vi skulle se, hvad vi roligt kunne købe og hvad hun frarådede os at købe.

Efter ca. 5 kvarters kørsel, hvor vi meget passende blev underholdt med første del af den James Bond film, der blev optaget i Phang Gna området – "The man with the golden gun", var vi fremme

ved første stop. En stor grotte med mange aber udenfor. Flot og imponerende grotte men der var en forfærdentlig stank af et eller andet derinde.

30 min. senere var vi på vej mod en havn, hvor vi fik udleveret redningsveste og efter en kort gåtur, gik vi ombord i 2 longtailbåde - hver med plads til ca. 30-35 deltagere.

Med stor dygtighed manøvrerede bådenes styrmænd os væk fra havnen og ud via en flod mod de spektakulære limestone formationer, der var blevet til ved et jordskælv.

En helt igennem fantastisk oplevelse ventede os og fotografiapparatet fik ikke meget fred de næste par timer. Vi sejlede tæt ind under de 200-300 meter høje klippeformationer, der rejser sig lodret op over vandet. Uanset hvor lodrette klipperne er, er der basis for, at planterne kan gro der.

Undervejs gjorde vores styrmand nogle korte stop, så vi kunne fotografere. Efter en oplevelsesrig sejltur, ankom vi til første stop, James Bond Island. Men da vi nærmede os øen, kunne jeg ikke se den karakteristiske klippe. Mysteriet blev dog hurtig afklaret, da vi lagde til på den anden side af den øen, hvorfra der var udsigt til den berømte klippe.

Det var smart at lægge til på den anden side, for så var der ikke en masse turbåde omkring øen, som alle ville fotografere.

Vi blev landsat mellem 2 høje klippeformationer, adskilt med en ca. 70 meter bred strand - godt plastret til med boder, der ville sælge alt muligt. Jeg skyndte mig at få taget billeder af den famøse klippe, da der ikke så ud til at være ret mange turister på stranden.

Så spadserede jeg lidt rundt og tog billeder af klippen fra forskellige vinkler.

En trøje med motivet af klippen til Lasse skulle købes. Damen startede med at ville have 450 b. for en trøje. Jeg bød hende 100 b. Det kunne der ikke blive tale om, så vi spadserede væk, jo længere væk vi gik, jo nærmere kom de bud, som hun råbte til mig.
Til sidst accepterede hun mit bud på 2 trøjer for 200 b. Da jeg så ville have en trøje i XL, kostede den ekstra... Det endte dog med, at trøjerne kun kostede ca. 20 kr. pr. trøje.

Retur til båden og efter en kort sejltur, ankom vi til sea gypsy village - en landsby på pæle.

Vi fik 40 minutter til at udforske landsbyen og vi gik ind gennem de overdækkede gader med forretninger, der primært solgte turistting.

Efterhånden tyndede antallet af butikker ud og vi befandt os i en labyrint af små gader, så vi valgte at gå tilbage, for ikke at fare vild.

Det meste af landsbyen så ud til at være bygget på fast grund. der var beton på gulvene og husene - hvoraf nogle var meget smukt udsmykkede - var af solide og tunge materialer.Retur ved havnen, bestilte vi en Pepsi. Landsbyen var jo muslimsk, så øl kunne vi ikke købe.

Sidste del af bådturen gik hurtigt og snart var vi atter ved den havn, vi var sejlet fra. Vi var dermed en kæmpe oplevelse og et par hundrede fotos rigere.

I havnen solgtes små tallerkner med fotos af os, taget lige inden vi skulle sejle. Kønne var de ikke men søreme om ikke mor købte to til 100 b. stykket. Helt galt var det gået, hvis damen havde taget imod de 200 euro, som far fejlagtig ville betale med. Heldigvis kendte hun ikke de sedler og hun nægtede at tage dem som betaling...

På busturen hjem fortalte guiden lidt om de områder, vi havde besøgt og vi så resten af James Bond filmen. Et andet bevis for, at det var en tur, som chauffør og guide beherskede var, at filmen sluttede i det øjeblik, vi kørte ind i Patong by.

Vi havde satset på, at der var forholdsvis stor udskiftning på Phuket i weekenden og derfor ikke så stor søgning til udflugtsmålene. Det så ud til at passe, for vi havde næsten udflugtsmålene for os selv. Vores bedste råd fra denne tur er, at besøge Phang Gna bugten med Sim's Afternoon Tour til James Bond Island. Selskabet laver ikke andet og har fundet et tidspunkt på dagen, hvor der ikke er så mange andre turister. Og det med at øen er flottere på deres tur skal såmænd nok passe. Jeg synes i hvert fald solen stod helt rigtig.

Et bad og en drink og så var det aftensmadstid. Det var senere end vi plejede at spise. Jeg skulle vælge restaurant. Vi havde efterhånden fået en del thaimad og jeg havde lyst til en god steak, så valget faldt på Buffalo Steak House, der jo måtte kunne levere varen. Med tuktuk ind til Bangla Road - bargaden, der er lukket for trafik om aftenen. Vi fandt frem til restauranten i en sidegade og fik et bord. Menukortet viste imidlertid nogle priser, som var markant højere end hvad vi havde set andre steder. En god steak løb let op i 800-900 b. Det ville vi simpelthen ikke acceptere, når vi vidste, at vi let kunne få en god steak hos belgieren til ca. 350 b.

Vi gik igen og blev hurtigt enige om, at vi ikke ville spise i den støjende bargade men hos belgieren i nærheden. Han ville sikkert grine af os, når vi kom igen.

Der var ikke så mange gæster men et par trætte tjener/kok. Menuen stod på en meget rød bøf til far og mig og en risret til mor - med kylling forstås. Belgieren kom hjem, mens vi sad og spiste. Han havde været til vinsmagning i Kata, så han var vist ikke helt i stand til at køre på motorcykel...

Det gik tilbage for os, for godt nok fik vi provianteret på vej hjem, men da vi var vel hjemme, var der ingen af os, der havde lyst til en godnatdrink, så vi kravlede i seng efter endnu en begivenhedsrig dag.

Mandag den 13. marts 2006 – Strand og massage

Jeg var tidligt oppe, for at skrive dagbog. I dag ville vi dovne og måske handle lidt ind til aften.

Vi traskede ned til stranden, og købte en strandstol hos den sædvanlige familie (havde vi regnet os frem til, at det måtte være).

Vi havde ligget ca. halvanden time, jeg havde fået turens anden fodmassage og mor ordnet tånegle, da det trak op til regn. Jeg valgte at gå hjem med fotoudstyret. Far og mor fulgte efter lidt senere.
De nåede ikke helt hjem inden det begyndte at regne en smule.

Vi spiste frokost og efter frokosten kom et kortvarigt regnskyl, der dog hurtigt var væk fra vejene.

Efter en kort middagsblund, gik jeg ned til hotellets rejseagent, for at aftale nærmere om en taxa tur, som vi havde planer om i morgen. Turen skulle foregå omkring det sydlige Phuket og der var vist punkter nok til en heldagstur. Prisen blev aftalt til 2500 b.

Temperaturen viste 34,2 grader, mens vi fik eftermiddagskaffe. pyha. Vi måtte trække indendørs igen. Vandet drev af os, selv om vi sad i skyggen.

Aftensmaden skulle være italiensk og vi havde fundet en annonce fra en tilsyneladende ok restaurant Roma.

Ned til stranden og ind mod byen, hvor der blev tid til lidt shopping, bl.a. noget materiale om tsunamien. ved at købe materialet, støttede vi velgørenhed, sagde de… Jeg kunne dog godt have min tvivl.

Vi fandt frem til restauranten, hvor vi kunne imponere personalet med den udklippede annonce. Jeg havde overtalt far til at smage en ægte pizza og mor synes at spaghetti carbonara lød spændende. Begge var begejstret for maden. Det var også guf.

Vi shoppede lidt langs stranden på vej hjem.

Det var så hot en tur tilbage til hotellet, så vi orkede ikke en godnatdrink, men kravlede til køjs ved 21:30 tiden! Helt imod min teori om, at vi burde holde os længere oppe om aftenen og sove længere om morgenen, for bedre at tilpasse os dansk tid...

Tirsdag den 14. marts 2006 – Taxatur på Phuket

I dag skulle vi på tur på Phuket. Vores chauffør hed Gritsana. jeg anslog hende til at være 35-40 år gammel. Hun var en meget frisk pige, der viste sig at være vores perfekte guide for en dag. Hun kørte i en flot Honda med en effektiv aircondition og automatgear. Hun roste os for at vi havde tilrettelagt turen godt. De første par stop viste sig dog at være flop.

1. Kathu Waterfall

var kun en lille bæk, fordi det ikke havde regnet meget på Phuket. Gritsana fortalte, at thailænderne kun sjældent tager ned på strandene, der tiltrækker så mange turister. De tager højst derned for at tage et billede i ny og næ, men foretrækker steder som Kathu Waterfall, hvor familie og venner f.eks. samles om picnic og bader i de bassiner, som skabes af floden - når den ellers er leveringsdygtig i vand.

2. Bungee Jump.

Et kort stop for at se et enkelt spring. Det var ikke helt så idyllisk et område, som jeg havde ventet. Vi svedte, så vandet drev af os og nød godt af den airconditionerede bil.

3. Tesco Lotus Shopping Center.

Et af tre megastore shoppingcentre, som bruges af thailænderne. Vi forsøgte at købe ps2 spil til Lasse men de havde kun selve spilenheden - ingen spil.

4. Phuket Butterfly Garden.

Entre 200 b. pr. person. Ganske flot og med god information om sommerfugle og insekter. Der var mange flotte sommerfugle. Her var desværre utrolig varmt, så vi gik området igennem i et opskruet tempo og gav os ikke tid til at se på de flotte sommerfugle.

5. Phuket Orchid Garden and Thai Village.

Vi gjorde primært et stop her, for at se på orkideerne. Vi gik en tur ned gennem de mange rækker af blomster. Der var ikke så mange af planterne, der var i blomst. Gritsana viste mig også en ananasplante i blomst og hun berettede om, hvordan thailænderne formår at bruge alle dele af en plante, så intet går til spilde.

6. Frokost i Laem Hin

En lokal landsby nord for Phuket by og med udsigt til øen Maphrao. Pris samlet ca. 550 b. for 4 personer. Vi havde bedt Gritsana finde en lokal restaurant og hun kørte os ud til en lille landsby, hvor turisterne sjældent kommer. Byen ligger tæt på den havn, hvorfra der sejler speedbåde til Phi Phi øerne og Phang Gna bugten. Maden var helt enestående. 4 fiskeretter, der hver især smagte rigtig dejlig. Bl.a. en ret med hele rejer sat på planter og friturestegt. Det så næsten ud som om rejerne var fanget sammen med deres rette element. Maden var turistkrydret - dvs. ingen chili...

7. Rang Hill.

Et udsigtspunkt i Phuket By. Ganske imponerende udsigt over byen. Kan klart anbefales - især i klart vejr. Der var desværre diset, da vi var der. Vi så også en abe, der forsøgte at fravriste lidt mad fra en thaipige. Tag en tuktuk her op. det er for langt at gå.

8. Rawai Beach.

En lokal strand syd for Phuket by. Bruges meget af de lokale til at spise i strandkanten. På den ene side af strandpromenaden ligger madboderne tæt og på den anden side - ned mod vandet står små lave borde med siddepuder omkring. Her kan man indtage maden. Da vi kørte igennem området, var der lavvandet og stort set ingen vand langs kysten, så det må være et meget fladt og lavvandet område, når vandet er her. Gritsana fortalte, at der er ca. 2 meter mellem flod og ebbe.

9. Nai Harn Beach.

Ligger ved det sydvestligste punkt på Phuket. Her sås skaderne fra tsunamien i form af ødelagte bygninger, selv om de lå forholdsvis højt i forhold til stranden. Vi havde tidligere set det kendte Sunset Viewpoint syd for stranden, så guiden viste os et par flotte udsigtspunkter syd og nord for stranden.

10. Kata View Point.

Gritsana var lidt forundret over, at vi ikke havde set dette sted før. Der var en flot udsigt over de nærliggende strande Kata Noi Beach, Kata Beach og Karon Beach. Desværre var det meget diset og vores guide mente, at hun kunne spotte regn syd for os.

Vores begivenhedsrige tur sluttede ved, at vi kørte gennem Kata og Karon og vi var ved hotellet ved 17:20 tiden.

Alt ialt måtte vi konstatere, at vi atter var tilfredse over hele linien. Vores guide Gritsana havde leveret en helt igennem professionel indsats. Meget flot og behagelig kørsel, som alle kunne være tjent med. Gritsana talte et meget forståeligt engelsk. Vi forstod langt det meste af det. Hun var yderst informativ og vi var enige om, at hun skulle have vores bedste anbefalinger. 2500 b. var absolut godt givet ud til en dagstur, som vi selv havde sammensat. Prisen var ikke højere en ethvert dansk rejsebureau kan finde på at tage for at komme til et enkelt sted - pr. person forstås.

Helt opstemte af den gode oplevelse, nød vi for første gang en kølig dukkert i hotellets swimmingpool og en drink i baren samt et afsvalende bad, før turen gik mod centrum. Det var fars tur til at bestemme og han var hemmelighedsfuld. Op gennem Bangla Road og ned mod Buffalo Steak house. Et par restauranter før var danske og far havde valgt en af dem, Holger Danske hed den vist, hvor de serverede Chateaubriand. Det smagte fint men rødvinen var alt for varmt. Det hjalp, at vi kom en isterning i.

Vi var som sædvanlig trætte af varmen og provianterede og tog derefter hjem, for en godnatdrink. Vi sad og ventede på, at der skulle blive regnvejr, for det lynede godt ude i bugten og et par dråber blev det også til, men ingen seriøs troperegn. Atter var vi i seng før kl. 22:30.

Onsdag den 15. marts 2006 – Coconot Village

Afslapningsdag.

Efter morgenmaden drog vi til stranden. I dag var der et større lag skidt - bl.a. tang helt inde ved strandkanten.

Jeg fik en gang oliemassage af vores lokale massør. Fuld kropsmassage kostede 500 b. fodmassage 300 b.

Da vi nåede middag, gik jeg tilbage til hotellet, for at få taget nogle billeder af hotellet. Far og mor fulgte snart efter. Det var simpelthen blevet for varmt ved stranden.

Vi fik lidt frokost på værelset og derefter en obligatorisk lur. Aftenens plan gik på at finde en internetcafe og få skrevet hjem og derefter få handlet lidt mad ved et gadekøkken.

Med møje og besvær fandt vi en internetcafe. 20 min. internetforbrug, 2 øl og en vand kostede 120 b.
Tæt på cafeen fandt vi endnu en mexicansk restaurant. Den så noget mere indbydende ud end den, vi tidligere havde set, så vi ændrede vores planer for aftensmaden.

Far fik en grillet bøf, mor grillede ben og jeg en gang fajitas - hed det vist. Vi var enige om, at det var det bedste mad, vi havde fået på hele ferien. Kanonguf. Så reglen med altid at gå efter restauranter, der er fyldte, holdt ikke stik her, for vi var de eneste gæster.

Vejen hjem skulle gå via bargaden og da vi var nået 2/3 op, begyndte det at regne. Gaden blev tømt på et splitsekund, for regnen stod hurtig ned i tove. Vi stod i læ ved en butik, der solgte dvd'er og tøj men efter ca. 10 minutter var der lidt stilstand, så vi skyndte os op til enden af bangla road, for at få en tuktuk hjem til hotellet. Der ville nok blive rift om tuktukkerne nu...

Vi nød at sidde på vores altan og se på den kraftige regn og lynglimtene, der snart begyndte. Det blitzede snart uafbrudt men selve lynene så vi ikke. De slog ned i bjergene bag os. En enkelt gang slog der dog et lyn ned i en lygtepæl lige uden for vores altan.

For en gangs skyld sad vi længe på altanen og resultatet ville for mit vedkommende nok være et lidt tungt hoved næste morgen...

Torsdag den 16. marts 2006 – Strand og pizza Roma

Atter en dag, hvor der blev dømt afslapning. Op kl. 07:15 og tid til lidt dagbog og et godt morgenbad mens far og mor tyvstartede på morgenmaden.

Vi havde planer om at starte dagen med at tage på marked, men det lokale marked startede først over middag. Stranden havde derfor 2. prioritet.

Det blev næsten som det plejede, når det var strandtur. Ned og leje 3 liggestole. Vores massagepige satte 3 liggestole sammen, så snart hun fik øje på mig. Ned og ligge efter at have gået de få hundrede meter på det varme fortov. Ud i havet for at blive svalet af, ind og blive dryppet af og tilbage i liggestolen. Op af formiddagen en kold øl og derefter en gang massage til mig. Så var vi efter middag og tid for frokost. Et par rugbrødsmadder på vores altan. Dertil en enkelt snaps og en god kold øl.

Siesta i det forholdsvis kølige hotelværelse, hvorefter vi fik en kop kaffe. Dejligt med afslapning mens det var allervarmest. Ved 17:30 tiden begyndte vi at røre lidt på os. En enkelt drink og så ned til stranden, for at se, om solnedgangen var lige så god som i går. Det var den ikke...

Til gengæld var der almindelig optræk til regn, så vi søgte direkte mod den restaurant, der skulle beværte os i aften.

Vi havde bestemt os for restaurant Roma, som vi havde besøgt en gang før. Mor ville gerne have spaghetti carbonara og far ville gerne have en pizza med ost, chili og hvidløg. Jeg ville gerne lykkes med en omgang spicy thairet. Jeg bestilte oksekød med babychili. Så måtte det da for pokker ske, at jeg fik maden lidt krydret - men nej...

Da maden kom ind - eller ud, for vi sad udenfor - var min ret ganske vist en god snert af thailandsk, men som sædvanlig var det med en skål med chili ved siden af. Restauranterne i Patong måtte have dårlige erfaringer med turister, der bestilte spicy food uden at kunne tåle det.

Jeg hældte chilien over maden og bestilte en ekstra portion chili. Så smagte retten tilpas hot og jeg fik sved på panden. Alle var yderst tilfreds med maden og da vi var færdige, blæste det kraftigt op - et godt tegn på regn. Så vi skyndte os at betale. Regningen lød på 625 b. Et fund til prisen, især når man tænker, at de to kander øl som vi fik, hver kostede 250 b. pr. liter…

Da vi gik ned af gaden mod stranden, begyndte regnen og vi kaprede den nærmeste tuktuk og bad chaufføren køre os til Coconut Village.

Vel hjemme måtte vi atter sande, at vi var trætte om aftenen, så efter en godnatdrink, kravlede vi i seng kl. 2045!

Fredag den 17. marts 2006 – Happy hour og El Chico

Prisen for at have spist mange chilier i aftes var en urolig nattesøvn med dårlig mave. Heldigvis var det overstået i løbet af et par timer.

Kl. 7 overgav vi os og stod op. Tidsmæssigt havde det passet bedre, om vi kunne holde os længere vågne om aftenen, så vi var nærmere dansk tid men varmen drænede os for energi.

Formiddagen gik for sidste gang til stranden, til den sidste gang sol og min sidste omgang massage. Denne gang var det mutter, der skulle massere mig og hun scorede straks drikkepenge, da hun kaldte mig young and sexy!

Vejen tilbage til hotellet gik forbi et stort supermarked efter lidt ost og en øl til frokost. Det blæste fortsat en del og det gjorde hjemturen til at holde ud rent varmemæssigt.

Da vi var færdige med frokosten, ville jeg lige slippe en vind. Jeg havde lykkeligt glemt min dårlige mave, men det havde maven ikke, så jeg kom til at bidrage godt til underholdningen, da jeg meget pludselig skulle på das!

Mens eftermiddagsvarmen stod på, fik vi pakket vores kufferter.

Det eneste ekstraordinære punkt på dagens program skulle vise sig at blive en umulig opgave. Jeg ville gerne have noget frisk chili med hjem og vi tog en tuktuk fra hotellet, bad ham køre os til et marked, hvor man kunne få frisk chili og han satte os af ved det nærmeste souvenirmarked.

Da vi protesterede, sagde han at vi bare skulle op bagved. Vi støvede lidt rundt men fandt intet. Hver gang vi spurgte os for, pegede de i forskellig retning, så efter en times søgning, opgav vi. Vi gik en sidste tur ned gennem bargaden og hen mod den mexicanske restaurant, hvor vi ville spise vores sidste aftensmåltid på denne ferie.

Først omkring internetcafeen på første sal og så var det madtid. Nachos til forret, en god bøf til mændene og gode revelsben til mutter. Alle var tilfredse - også restauranten, for vi havde talt to hold danskere ind, mens vi sad der.

Med tuktuk hjem på hotellet. Vi havde snakket om at aflægge et lokalt marked et visit, men jeg orkede ikke at lede mere efter de dumme chilier...

Jeg orkede heller ikke rigtig varmen denne aften, så jeg kravlede i seng ved 22-tiden.

Lørdag den 18. marts 2006 – Omkring hotellet og hjemrejse

Ja vi måtte jo til det. Vi var vågen før kl. 07.

Efter morgenmaden opstod den forventelige rastløshed. Vi var vant til at få en Fernet Branca til morgenmad, men vores beholdning var blevet opbrugt dagen i forvejen. Til gengæld havde vi en slat af den gode Laphroaig whisky, som vi skulle have konsumeret. Det viste sig at være noget, der kunne ligne en 3-dobbelt whisky af en styrke på 48 %. Det var lidt tidligt at drikke god whisky, men det gik – også uden vi kom til at synge af det.

Vi checkede ud ved 9:30-tiden og jeg benyttede den sidste halve time til at få handlet lidt ind i 7-eleven og taget nogle billeder fra lokalområdet.

Bussen, der hentede os, var lige så flot, som den, der havde kørt os til hotellet for to uger siden. Flotte gardiner i vinduerne. Vi nåede dog ikke ret langt op af bakken uden for Patong, før chaufføren stoppede bussen og måtte proklamere, at den var i stykker og der ville komme en ny efter en halv time. Det holdt stik og heldigvis skulle vi ikke sørge for at flytte vores kufferter, for de blev transporteret i en pickup.

Så vi ankom til lufthavnen på Phuket med en halv times forsinkelse og desværre på et tidspunkt, hvor der var almindelig panik ved indgangen.

Da vi endelig slap ind i afgangshallen, var køen ved indgangen stort set væk.

I afgangshallen var første stop check af al bagage. Så var der check-in ved Atlas Jets skranke. Efter at have betalt de obligatoriske 500 b. i afrejseskat, kom dagens nok største prøvelse.

Paskontrollen. Jeg huskede det godt fra sidste gang! Atter var vi sidst i køen og det gik usigeligt langsomt. Mellem 40 og 80 sekunder pr. person. Man står i et lokale uden aircondition og en lille times tid i dette lokale gør folk lidt irritable.

Atter måtte vi sande, at vi var sidst i en større gruppe, der skulle igennem møllen.

Paskontrollen er åbenbart noget meget højtideligt noget. Den person, der checker, ser meget alvorlig ud og der tillades ingen slinger i valsen. Det fik mine tanker hen på min indrejse i Rusland anno 1985. De thailandske paskontrollører er dog blevet mere moderne. Bl.a. så det ud til, at alle bliver fotograferet, mens passet checkes.

Nå, men vi slap altså igennem og efter endnu et sikkerhedscheck af vores håndbagage, var vi endelig i det toldfrie område. Så kunne vi få brugt de sidste bath - trøde vi! For i det øjeblik, vi trådte ind i området, blev der kaldt ud til vores fly, så vi måtte fortsætte mod gaten. Så heller ikke denne gang lykkedes det at få set på toldfrie butikker i Phuket Lufthavn.

Vi havde atter fået de bagerste pladser i flyet. Som om det ikke var galt nok, så var vores pladser fyldt med papkasser, så vi måtte fordeles på 3 forskellige ledige sæder. Så forsvandt charmen med at hygge sig med frokosten jo - og i stedet begyndte utilfredsheden at brede sig.
Kl. 14:30 var der endelig afgang fra Phuket. Med ca. 45 min. forsinkelse.

Vi havde regnet ud, at vi kunne betale vores drikkevarer med de sidste bath. Det kunne vi også godt, men det blev til en omregningskurs, der sagde spar to til det hele. Hvor der normalt går 600 bath på 100 kr., blev der på flyet vekslet med 800 b. for 100 kr. Når vi samtidig havde i erindring, at øl kostede 30 kr. og spiritus 35 kr., så nærmede det sig tyveri. Jo det bidrog ikke til det ellers gode humør. Et plaster på såret var dog, at vores række 38 blev ledig, da frokosten var overstået, så vi kunne sidde sammen.

Kl. 21:15 thailandsk tid og 18:15 lokal tid, landede vi i Ras al Khaimah lufthavnen i de Arabiske Emirater. Ventetiden var atter sat til 90 minutter. Den varede atter 105 min., så kl. 20:00 lokal tid (17:00 dansk tid) var vi atter på vingerne. Inden da havde vi fulgt en del andre passagerers eksempel og havde forsynet os med drikkevarer i lufthavnen. Starten blev noget turbulent men efter ca. en time var der roligt og piloten kunne proklamere, at vi ville lande i Billund kl. 23:30.

Sidste del af sådan en flyvning er altid lidt lang. Vi sad for langt væk fra nogen af de fjernsyn, der virkede i flyet til, at vi kunne følge med i den film, de sendte. Jeg var blevet færdig med den bog, jeg havde taget med i flyet og ja, så vil man gerne bare hjem. Sådan er det!

Da piloten endelig lagde an til landing i Billund, synes jeg det tog evigheder, inden vi endelig ramte landingsbanen. Det blev ikke bedre af, at jeg sad på sædet længst væk fra vinduet og dermed ikke kunne se, hvor langt der var ned…

Det tog uendelig lang tid inden vi blev lukket ud af flyet. Jeg tænkte, at det var et trick de havde, for at være sikker på, at bagagen ville være klar, når vi kom ind i indgangshallen. Det var den dog ikke…

Til gengæld var det en hel fornøjelse at opleve en dansk paskontrol, hvor det ikke tog op mod 80 sekunder, for at kontrollere et pas. Der var endda plads til et smil og en venlig kommentar fra pasbetjenten. Så følte man sig velkommen hjem!

Da vi havde fået vores bagage udleveret var der kun turen gennem toldområdet tilbage. Vi havde intet at frygte, for vi havde ikke handlet noget særligt i Thailand og spiritus- og tobaksrationerne var brugt men ikke overtrådt. Da vi gik igennem, kunne jeg høre tolderne diskutere med nogle passagerer, der åbenbart havde fået syet tøj i Thailand. Tolderen ville vide noget om, hvad de havde givet for tøjet, men det kunne passagererne åbenbart ikke huske…

I ankomsthallen ventede familien og jeg havde glædet mig til det tidspunkt! Efter en lille rygepause for far og mor, drog vi alle af sted, for der var jo lang vej hjem for de to. Vi nåede hjem og jeg fik givet gaver til Lasse, Vibe og Marie. Kl. 2 var det sengetid!

Kl. 3 var far og mor nået til Års efter en lang tur i tæt tåge hele vejen. Det havde været en kedelig affære, at skulle køre så langt i tåge.

Således endte denne ferie.

Epilog

Det er de færreste, der kan tillade sig at rykke 14 dage ud af kalenderen, vende konen og børnene ryggen for i stedet at hellige sig sine forældre og tage med dem på en charterrejse. Det er med til at gøre vores familie lidt unik. Men jeg må tilstå, at jeg en del gange undervejs på rejsen savnede min familie og ønskede, at de kunne have delt rejseoplevelserne med mig. Så spørgsmålet er, om det alligevel ikke er sidste gang jeg gør det på den måde…

Under alle omstændigheder har det været en rigtig god rejse. Vi har haft et passende mix mellem at opleve noget og få slappet af. Netop denne blanding gør, at man kan nå at fordøje alle indtrykkene og undgår dermed, at man går død og ikke orker at opleve mere. Sådan kan man nemlig godt få det!

Jeg sidder her en god uges tid efter hjemkomsten og må sige, at det har haft en konsekvens, at komme fra Phukets over 30 graders varme hjem til et Danmark, der var nede på minus 10 grader, da vi landede. Jeg har raget en forkølelse til mig, der har varet uafbrudt næsten lige siden jeg landede. Så et sidste råd til andre må være, at sørge for godt med varmt tøj til, når man kommer hjem igen :)

Nordkapp 2006

Prolog

I sommerferien 2006 fik Marie opfyldt et gammelt ønske om at køre rundt i en autocamper. Destinationen var Nordkapp og vi havde berammet 3 uger til turen. De første 2 uger skulle bruges på at køre Norge tyndt på vej opad og den sidste uge ville vi klare tilbageturen på de lidt mere lige veje i Sverige.

Vi havde forberedt os grundigt og havde en plan for, hvad vi gerne ville se undervejs. Marie havde lånt videoer og DVD'er med Peer Neslein, der vist er lidt af en guru hvad angår det, at rejse til Nordkapp. Peer har på en af sine ture taget kone og børn med men rejser ellers mest sammen med sin bror, hvor de samtidig anmelder diverse biler og campingvogne. Men på turen med hele familien regnede vi med, at Peer havde planlagt en "greatest hits of Norway", så vi tog udgangspunkt i den tur.

Peers argument med at tage Norge opad, da man så har solen i ryggen, blev fulgt. Vi havde så en række afstikkere fra Peers rute, da vi gerne ville opleve lidt mere end Peer og hans familie satsede på. Det gav bl.a. en afstikker til Atlanterhavsruten og Lofoten.

Generelt må vi sige, at det har været en flot oplevelse. Vejret var ikke med os op gennem Norge. Det var regnfuldt og gråt. Det kan du se på mange af de billeder, vi har taget. Men selvfølgelig har solen også kigget lidt frem, så der er enkelte "solstrålehistorier" blandt billederne.

På turen havde vi medbragt en af vores tro rejsefæller, Torben. Så var der også en ekstra chauffør til de lange stræk ned gennem Sverige :-)

Søndag den 09. juli 2006 - Fra Erritsø til Trollhattan

I dag: 590 km. Total: 590 km.
Afgang fra Erritsø kl. 9.

Oprindelig havde vi planlagt afgang fra Danmark om lørdagen, men Maries far gik desværre hen og døde om onsdagen og han blev begravet lørdag. Denne forsinkelse passede vores rejseven Torben fint, idet han så kunne deltage i sin fars 85 års fødselsdag.

På grund af den forsinkede start på turen, havde vi aflyst færge fra Hanstholm til Kristiansand. I stedet tog vi over Storebælt og Øresund. Vejret var rigtig flot med højt sol.

Efter et par stop ved Storebæltsforbindelsen i Korsør, hvor der er en flot udsigt over Storebæltsbroen - og et stop ved Kastrup, for at få tanket op, gik turen over Øresundsbroen.

Kl. 12.35 var vi i Sverige. I Malmø fandt vi frem til Turning Torso - et imponerende højhus, som vi havde set en hel temaaften om i tv. Det var et meget storslået byggeri. Mens jeg gik og tog billeder af højhuset, undrede det mig, at mit kamera kom med en sort stribe øverst i billedet. Jeg kunne ikke se, om det var en besked. Da kameraet heller ikke viste noget om, hvor mange billeder, der var tilbage, begyndte jeg at få mistanke om, at jeg ikke havde noget kort i. Ganske rigtigt. Mine anstrengelser indtil nu havde været forgæves! Kortet sad stadig hjemme i min pc. Mit andet kprt var udlånt til Bente og Jens Peter, så jeg fandt mit sidste kort frem - 32 mb. Så kunne jeg tage 7 billeder! Ikke plads til de store udskejelser... Heldigvis havde Torben et videokamera med, hvori der sad et 4 gb. Kort. Det måtte vi dele lidt om...

Paul og Lene havde sendt en sms. De lå på en campingplads syd for Trollhattan og de tilbød at starte grillen op til aften. Det ville passe meget fint og det var kun en afvigelse på ca. 40 km., så vi tog imod tilbuddet.

Inden vi forlod Malmø, handlede vi ind og så var det ellers derudaf - efter GPS'en ellers havde fundet vej. Det hjalp ikke just, at der var spærret et par veje i Malmø. Vejene i Sverige er lige så gode som i Danmark, så det gik rask fremad. Vi nåede dog først frem til Stenrøsets Camping, der ligger ca. 5 km. syd for Trollhattan på E45.

Marie havde forberedt aftensmaden, mens vi kørte, så vi var var klar til at grille. Det havde regnet lidt mellem Malmø og Gøteborg, men på campingpladsen var der tørvejr - i starten i hvertfald...

Efter maden blev mændene sendt hen for at vaske op - sammen med 3 øl. I køkkenet var der optaget. Der var VM-finale i fodbold og Italien og Frankrig var i gang med forlænget spilletid. Det kunne vi passende fordrive ventetiden med. Inden kamp og straffesparkskonkurrence var overstået, havde pigerne klaret opvasken...

Efter en kop kaffe og en god whisky (Scapa 14 års), var det sengetid. Marie og jeg sov i telt.

Mandag den 10. juli 2006 - Fra Trollhattan til Rollag

I dag: 368 km. Total: 958 km.
Det kneb lidt med at komme op og afsted, men ved 11-tiden var der afgang.

Første stop var sluserne i Trollhattan. Paul havde forklaret os vejen men han havde ikke taget højde for vejarbejde, så vi blev sendt i en stor bue udenom sluserne.

I et roligt tempo blev sluserne tømt og fyldt med vand. På vores gåtur, så vi også nogle af de gamle sluser.

Bestemt et besøg værd. Kl. 13.25 var der afgang fra Trollhattan og ud mod E6 og retning mod Norge. Efter en frokost ved en rasteplads, gik det videre mod Moss i Norge.

Paul havde anbefalet os at sørge for at have norske mønter parate, for undervejs var der betalingsveje. Ved den første bom, havde vi ikke fået vekslet. Der var både baner med manuel betjening og automatiske, hvor man smider pengene i en pose. Maskinen regner ud, om man har betalt 20 kr., så får man grønt lys. Torben valgte en automatisk bane og smed først en dansk 20'er i. Det gav ikke grønt lys. Så drønede vi alle vores svenske mønter i. Stadig ikke grønt lys. Så kørte vi. Det var så anden gang, vi forbrød os på de norske regler. Første gang var, da vi passerede grænsen og havde lidt for meget øl, vin og spiritus med. Vi erfarede senere at øl fint kan købes i Norge, så der var ingen grund til at smugle af den grund.

Ca. 12 km. Nord for Moss drejede vi fra E6 mod vest og Drøbak. Det var egentlig meningen, at vi skulle finde hovedvej 23, men inden vi havde set os om, holdt Torben nede ved Drøbaks lille hyggelige havn. Et godt sted for en pause. Solen bagte fra en skyfri himmel.

På havnen købte vi pluk selv rejer. 70 kr. for en liter. Det var vores aftensmad. At der så kun var rejer til en stor franskbrødsmad, når de var pillet, det måtte vi sande lidt senere.

Færgerne mellem Danmark og Oslo sejler tæt forbi Drøbak og der kom både en Stena Line og Color Line, mens vi var der.

Fra havnen gik det op gennem byen og op til den lange tunnel, der førte os det første stykke vej mod Drammen. Vi holdt et vågent øje med Torbens i øvrigt udemærkede GPS, for at sikre, at den førte os samme vej, som den rute, vi havde planlagt hjemmefra på PC'en. Den kørte helt efter

vores ønsker. Vi kørte mod Kongsberg og havde egentlig aftalt at finde en campingplads, men den nærmeste på vores rute lå nu ca. 75 km. forude.

I Kongsberg fik vi det første indtryk af de flotte fosser (vandfald). Midt i byen var der et flot og kraftigt et af slagsen. Ud af vej nr. 40 mod Geilo. Klokken var efterhånden over 20 og ved Rollag ledte vi efter vores campingplads, Hollmand Camping. Det blev lidt besværligt, da vi havde valgt den forkerte side af en flod. Da vi endelig kunne se pladsen på den modsatte side af floden og fandt en bro, skulle vi igennem en jernbanebro, hvor min. højden var 290 cm. - det samme som højden på vores bil, så vi måtte fortsætte. I Veggli spurgte vi om vej. 5 minutter senere holdt vi på campingpladsen.

En lille plads tæt på en elv, hvor der kunne fiskes, så de få gæster var nok nogen, der fiskede... Vejret var lidt kedeligt med lidt småregn. Det var blevet sent, men vi fik hurtigt pillet rejerne og lavet en god lille middag. Og så blev vi trætte. Efter en lille tur rundt på pladsen, var det godnat!

Tirsdag den 11. juli 2006 - Fra Rollag til Gudvangen

I dag: 284 km. Total: 1242 km.
Nogle havde sovet godt - andre ikke.

Vi forsøgte forskellige sammensætninger i de 2 dobbeltsenge og den ene seng. I nat var det Torbens tur til at sove sammen med Lasse, der er meget levende om natten. SÅ Torben var en af dem, der ikke havde sovet så godt!

Et morgenbad og så var det afsted. Vi havde talt om, at det jo var muligt at køre fra campingpladserne inden vi fik morgenmad. Det kunne vi handle på vejen og holde ind et sted og lave kaffe. I Veggli fyldte vi diesel på vognen og handlede frisk brød hos bageren. Vi fandt et supermarked med en stor parkeringsplads og her kunne vi både handle lidt ind og indtage morgenmaden.

Så var der ellers afgang på dagens tur. I første omgang gik det mod Geilo ad vej 40. En forholds lille vej med dårlig belægning og masser af sving. Så hastigheden kunne ikke være særlig stor. Vi fulgte blindt GPS'ens instrukser og nåede fint frem til dagens første destination Vøringsfossen, der ifølge bøgerne skulle være det mest berømte vandfald i Norge. Vejret var stadig ikke super. Det kostede 30 kr. at parkere ved vandfaldet.

Efter en omgang frokost på p-pladsen, tog vi forventningsfulde godt med regntøj på. Vejret skulle i hvertfald ikke slå os ud! Det var en lidt skuffende oplevelse... Der var ikke langt at gå fra P-pladsen ned til et udsigtspunkt, hvor vi kunne se ned på vandfaldet. Det var lidt svært at fotografere og få et indtryk af, hvor stort det i det hele taget var, når man står og kigger ned på det. Vi forsøgte adskillige vinkler og steder men jeg følte ikke, at vi havde det store held. Det regnede lidt, så vi gik tilbage til bilen, for at få en kop kaffe. Da vandet var sat over, klarede det fint op og solen begyndte at skinne. Jo vejret skifter hurtigt i bjergene. Jeg ville ikke lade chancen passere og skyndte mig hen til udsigtspunktet igen. Jo naturen er nu smukkere, når solen skinner

på den! Så var der afgang mod Eidefjord og Brimnes, hvor vi skulle med færgen over til Brunei. Det var der ingen problemer med. Straks vi kom til færgestedet, var der en færge på vej ind og snart var vi på vej den lille tur over Eidefjorden. På den anden side af fjorden gik turen videre gennem tunneller og opad. Straks efter en lang tunnel, nåede vi et kryds. GPS'en nåede ikke at få fat i signalet, så vi valgte selv vejen - men det var desværre den forkerte. Det opdagede vi 10 km. senere, da vi nåede en færge, hvor GPS'en ville have, at vi skulle med. Det passede ikke ind i vores planer og vi opdagede fejlen - og vendte om. Ved Tvindefossen gjorde vi holdt. Her kunne vi komme helt tæt på vandfaldet og blive godt våde, hvis vi ville. Det regnede ind imellem, så vi blev lidt våde alligevel.

Da vi havde holdt pause, var der afgang med lidt dramatik. Vi kørte ud af en lille vej, for at komme ud på den store vej. Det viste sig dog, at vi ikke kunne komme ud på den store vej, så vi måtte vende om. Det var der bare ikke plads til. Torben bakkede og fandt et sted, hvor der var plads til at vende. Desværre kørte vi fast i en lille rende i græsset, så alle måtte ud, for at bilen blev lettere. Det virkede som om bagenden sad fast, så vi diskuterede om det var smartest at køre frem eller tilbage. Torben valgte fremad og snart var vi på vejen igen uden der var sket noget med autocamperen.

Målet i dag var Flåm-banen men vi vidste ikke, om vi kunne nå dertil indenfor rimelig tid. Sidst på eftermiddagen nåede vi en campingplads ca. 20 km. fra Flåm. Det var godt for i dag. Det havde været en forholdsvis lang tur i dag, selv om vi kun havde kørt ca. 300 km. Vi havde egentlig satset på at køre 400 km. i gennemsnit pr. dag, men det var åbenbart svært, når vejene bugter sig ind og ud, op og ned - er smalle og med dårlig belægning. Men pyt. Det havde været en oplevelsesrig dag med masser af flot udsigt.

På Vang Camping var der en ældre herre, der tog imod. Han gav os kun lov til at campere på grus, da hans græsområder var for bløde. Vejret var ikke så godt i øjeblikket, måtte han erkende. Det småregnede stadig.

Vang Camping lå i et flot område omkranset af meget høje bjerge. Hele vejen rundt faldt mange vandfald flere hundrede meter ned. Lasse havde proklameret, at han ville lave mad i dag. Den stod på kylling og pasta. Det smagte ganske super. Aftensmaden var indtaget noget tidligere end i går, så der var også lidt energi efter maden.

Vi havde et håb om at kunne nå Flåm banen tidligt dagen efter.

Onsdag den 12. juli 2006 - Fra Gudvangen til Lom

I dag: 222 km. Total: 1464 km.
Vækkeuret var sat til at ringe kl. 7. Så var der håb om, at vi kunne nå den første afgang med Flåm banen.

Igennem et par lange tunneller og så var vi i Flåm. Desværre kom vi for sent til første tog, der rullede ud af perronen i samme øjeblik, vi kørte ind på stationsområdet. Næste afgang var 5

kvarter senere, men den var udsolgt, så vi kunne først komme med kl. 11. Ville vi vente på det? Vi havde set frem til turen med Flåm banen, men hvis vi tog med kl. 11, ville det blive langt op af eftermiddagen, før vores biltur fortsatte. Vi valgte at droppe Flåm banen og fortsætte.

I stedet tog vi en afstikker over Aurlandsvejen i stedet for Lærdalstunnellen. Det var en fantastisk flot tur. Op af en smal vej med mange hårnålesving - og heldigvis stort set ingen trafik. På toppen var der et flot udsigtspunkt ned mod Flåm. Der var bygget et helt nyt udsigtspunkt og det var flot, men de bedste billeder kunne tages på vej op af vejen. Længere nede var der nemlig fri udsigt ned mod fjorden.

Vi fortsatte turen op over passet og passerede bl.a. et lille betalingssted, der virkede som noget privatforanstaltet... Vi kørte forbi en del sneområder. Tænk at skulle se på sne i sin sommerferie... Nedstigningen blev afbrudt af overophedede bremser. Det undrede vi os noget over, for vi havde ikke kørt ret længe. Torben mente, at bremseklodserne måske ikke slap helt. Mens de kølede af, fik vi en god frokost og et lille hvil. Efter ca. 3 kvarter kunne Torben bekendtgøre, at bremserne igen var kolde og vi kunne fortsætte turen ned mod Lærdal. Resten af turen forløb planmæssigt og snart var vi nede. Det havde været en utrolig flot tur.

Den videre tur gik over Årdal. Vi morede over GPS'en, der gerne ville have os en anden vej end den, vi havde planlagt. Det blev til adskillige formaninger om at vende om eller "drej til højre efterfulgt af drej til højre". Jo jo, hun var standhaftig, men det var vi også og på et tidspunkt gav hun op og sagde "fortsæt ligeud i 11 kilometer". Så vidste vi, at vi havde vundet.

I Øvre Årdal drejede vi fra hovedvejen, for at tage det, som vi regnede med at være en lille "stille" vej mod Lom. Vi skulle tage fejl. Vi nåede kun lige ud af byen, da det gik i hårnålesving op over byen. Marie var blevet kastet ud i det med bjergkørsel. Op gennem Giladalen og endnu en formidabel tur i bjergene. Denne gang var vi forsigtige med bremserne og det gav ingen problemer på turen. Gennem en flere timer lang køretur var der spændende natur med is, gletchere, sne og masser af søer og vandfald. Det var en utrolig spændende tur, som vi varmt kan anbefale.

Før vi tog til Norge, var vi sikre på, at turen op af Trollstigen ville blive en hård nød at knække. Nu var vi sikre på, at Trollstigen ville blive det rene vand ved siden af det, vi havde oplevet i dag. Godt mætte af den store oplevelse, vendte vi tilbage til en hovedvej, der dog viste sig at være i næsten samme stand, som den bjergvej, vi havde været på. Ned gennem bjergene gik det mod Lom.

Første stop i Lom blev ved den gamle stavkirke, som Per Neslein havde talt så meget om. Vi havde set billeder af en stavkirke i Bøverdal (tror jeg den hed). Den så mere spændende ud. Men Ok. stavkirken i Lom er da også et besøg værd, men kun Marie fandt det interessant at betale 40 kr., for at se den indenfor.

Nordals Turistcenter i Lom blev vores overnatningssted i nat. Jeg ved ikke, om det var de 4 stjerner, der trak eller om det var annoncen for gode bøffer og pizza'er. Vi parkerede

autocamperen på en af de sidste ledige pladser og skyndte os ned for at spise. Priserne er næsten som en dansk restaurant, men det var altså et kafeteria, hvor man skulle bestille og betale ved skranken - og selv dække bord. Maden blev dog serveret og den var der ikke så meget at sige til!

Deres specialitet hed Bøverdalsbeef og den var superb. Pizza'en indeholdt vist for meget ost... Samlet kostede det 1.000 kr. for os 5. Det var vist OK.

Efter den formidable aftensmad, var vi supermætte og en lille gåtur langs floden, var en passende afslutning på dagen.

Ved 10-tiden havde nogen plads til friske jordbær med fløde. Andre havde plads til en kold øl og whisky - og så var der nat i Lom!

Torsdag den 13. juli 2006 - Fra Lom til Gjerde

I dag: 144 km. Total: 1608 km.
Dagen startede tidligt. Solen skinnede fra en skyfri himmel. Herligt. Måske var der godt vejr undervejs...

Alla mand i bad og så en herlig morgenmad med ristet brød og varm kaffe. Lasse og jeg gik en tur, for at få nogle billeder i morgensolen - af bl.a. Lom Kirke. Ved 8:30 tiden var der afgang fra campingpladsen. Det var herligt at køre ud i den flotte bjergrige natur og se solen skinne på bjergene. Det bliver en anden oplevelse, når der er sol. Undervejs blev der gjort en del stop, for at fotografere.

I løbet af en times tid, nåede vi riksvej 63. Den skulle jo være så fantastisk smuk ifølge Per Nesleins videoer - og jo, det holdt stik. Første stop var Dalsnippa - et bjerg, man skulle kunne køre op på toppen af. Allerede inden vi forlod vej 63, kørte vi i et stenet område med sne og (garanteret) kulde. Vejen op til Dalsnippa er en betalingsvej. Det kostede 65 kr. for bil incl. passagererne og det var en tur, vi nødigt ville undvære - på trods af en ekstrem kraftig, bidende kold blæst. Hele turen op på bjerget foregik på en forholdsvis bred grusvej, hvor 2 busser kunne passere hinanden flere steder. Området virkede meget goldt med små og større klippestykker.

På toppen var en stor (asfalteret) P-plads og her holdt ikke mange biler. Som sagt en strid vind og en konstant skiften mellem regn, slud og sol. Vi var forberedt en smule på det kolde vejr og havde iført os varme trøjer, regnfrakker og støvler. Ud med kameraet og i gang med at skyde løs på den helt vildt flotte udsigt ned over dalen mod Geiranger. I bunden lå selve byen og vi kunne se, at der også lå et stort krydstogtskib ud for byen. På modsatte side af dalen, kunne vi se det, som vi hidtil havde troet var Trollstigen. Det skulle senere vise sig, at jeg havde taget fejl af, hvor den var! Der blev skudt løs med kameraet, mens hænderne frøs til is. Vi måtte krybe til korpset og hente handsker.

På toppen lå også - helt tilfældigt - en souvenirbutik. Den var helt tom, da vi ankom, så der var god tid til at se sig omkring. Herinde kunne jeg stå i fred og ro og fotografere ned over dalen mod

Geiranger. Men lige som vejret skifter utrolig hurtig, kan situationen i souvenirbutikken åbenbart også skifte. I løbet af et øjeblik stormede 3-4 busfulde passagerer ind i butikken og så stod vi som sild i en tønde.

Heldigvis havde Marie udpeget mig en anden udgang, så den listede Lasse og jeg ud af. Tilbage i vores bil, der vippede lystigt i den kraftige blæst. Vi var ved at være bange for, at vi skulle blive blæst omkuld.

Ned af bakken igen og heldigvis var kuldet af busser åbenbart en enlig svale. Vi mødte ikke nogen på vejen ned...

Turen ned mod Geiranger var også utrolig flot. Med masser af hårnålesving, var der nok at se på hele vejen ned mod byen. Helt nede ved vandet i Geiranger kunne vi se, at der var en campingplads. Vi havde talt om at blive i Geiranger og tage en sejltur ud på fjorden, så denne campingplads måtte være perfekt. Ved siden af lå der en købmandsbutik og der startede vi.

Da vi steg ud af bilen, blæste det helt vildt og det ændrede hurtigt vores planer, om at overnatte på campingpladsen. I stedet blev jeg sendt hen, for at købe billetter til færgeturen på Geirangerfjorden, mens de andre gjorde klar til frokost.

Vi havde regnet ud, at vi kunne sejle en tur med færgen kl. 14:30 og derefter køre videre mod nord. Båden var imidlertid udsat til kl. 15. Jeg købte billetter og kiggede på informationstavlerne udenfor turistinformationen. Til min store forbavselse, kunne jeg konstatere, at der var ca. 75 km. til Trollstigen fra Geiranger. Jeg havde taget fejl. Ind i turistinformationen igen, for at finde ud af noget mere. Der stod et par danskere ved skranken, for at få information i stil med det, som jeg manglede.

Jeg købte et kort, der gik fra Geiranger til Trollstigen. Det måtte være det rigtige til mig.

Tilbage til bilen, hvor maden var klar. Nu var der god tid til at spise og få noget tøj på og gå en tur i Geiranger, før det var sejltid. Selve Geiranger er sådan set hurtig overskuet. I hvertfald hvis man kun bevæger sig nede i niveau med fjorden. Der skal nok være en del mere at se på, hvis man går op i bjergene, men det var der ikke tid til. Herrerne sendte damerne i byen (med kreditkort) og vi satte og på en lille knejpe, for at få en kold fadøl.

Ved 14:45-tiden mødtes vi på havnen. Her herskede kaos. MS Geiranger lagde til. Det var den, vi havde billet til. Men vi skulle ikke med. Båden skulle nemlig transportere passagerer ud til det store krydstogtskib (Paloma hed det vist). Så der stod to hold passagerer og ville ombord. De var ikke så gode til at give information, men vi fandt da ud af det. Denne ekstra transport betød, at der blev ekstra ventetid på ca. 30 minutter, før vi kom af sted. Den tid kunne vi passende bruge på at holde den nogenlunde gode plads, til at komme hurtigt ombord, ved at nyde det gode regnvejr, der meget passende var startet, da vi kom ned til havnen. Nå af sted kom vi.

Turen tog 90 minutter og gik ud forbi Prædikestolen - en høj klippe, der godt kunne minde om en talerstol. De 7 søstre, der er 7 mindre vandfald ved siden af hinanden. Flere vandfald og bygninger, der hver havde en sjov historie. Bl.a. om manden, der boede højt oppe i bjerget og kun kunne komme hjem via fjorden og en lang rebstige. Historien lød, at han en dag nægtede at betale skat, så da lensmanden kom, for at kræve penge ind, hejsede husbonden bare rebstigen op. Så måtte lensmanden tage hjem til Geiranger med uforrettet sag.

Sejlturen foregik med det samme ustabile vejr, hvor det regnede en del undervejs. Turen fremkaldte minder om en lignende sejltur ved Færøerne i 1996, hvor det også var gråvejr. Det kunne dog ikke rokke ved oplevelsen ved at sejle så tæt under de høje klipper. Et imponerende syn, som man ikke kan tage med sig hjem - heller ikke på billeder.

Vel tilbage i Geiranger, tog det til i regnvejret i samme øjeblik, som vi nåede tilbage til bilen. Så af sted gik det med Marie som chauffør op af Ørnevejen og de mange hårnålesving, som vi tidligere regnede med, var Trollstigen. Flot var det nu alligevel - også selv om det regnede forholdsvis kraftigt. På toppen var et udsigtspunkt og det var bestemt et besøg værd - på trods af regnen. Her var en formidabel udsigt ud over Geiranger fjorden. Vi kunne se både de 7 søstre (vandfaldene), Prædikestolen og Geiranger med det store krydstogtskib. Utrolig flot udsigt! Videre gik det mod Eidsdal, hvorfra vi skulle sejle. Hele turen mod Eidsdal foregik i silende regn og så er der altså ikke så meget ved den flotte natur. Båden lagde til i samme øjeblik, som vi kom dertil. Ingen problem. Vi betalte 188 Nkr. for sejladsen, der tog ca. 10 minutter.

Så var vi ved Valldal. Videre mod Trollstigen. Efter en halv times kørsel nåede vi ved Gerde Camping, hvor vi havde bestemt os for at campere. Så kunne vi passende starte næste dags strabadser med en tur ned af Trollstigen.

Aftensmaden stod Marie for. Karbonader og kartoffelmos. Uhm, det smagte forrygende. Lidt spredte byger men mest tørt og lidt blå himmel. Campingpladsen virkede meget fugtigt, men ejeren bedyrede, at det ikke var noget problem... Efter aftensmaden var der almindelig legen med elektronikken, for i dag havde vi strøm på vognen. Så kunne dagbogen blive fyldt op, kameraet tømt for billeder og diverse elektroniske artikler ladet op. Torben forsøgte også at få vores satellit til at virke men det måtte vi opgive. Det var noget billigt bras, konkluderede vi.

Fredag den 14. juli 2006 - Fra Gjerde til Orkanger

I dag: 355 km. Total: 1963 km.
Vi var vågen ved 8-tiden. Vi havde aftalt at vi ikke ville bruge vækkeur denne morgen - på trods af, at vi havde en længere tur foran os.

Vejret var fortsat gråt og lidt kedeligt, men det skulle ikke slå os ud. Efter en hurtig gang morgentoilette, var det afsted uden morgenmad. Det kunne jo være, at der dukkede en bager op på vejen ned mod Trollstigen.

Vi var hurtig fremme ved Trollstigen. Det skulle være et af turens højdepunkter, så det var med spænding, at vi gik ned mod udsigtspunktet. En imponerende udsigt mødte os. Det var nøjagtig som at se på billederne. En imponerende scene med lodrette klipper på 3 sider og en imponerende nedkørsel.

Der blev taget en del billeder, før vi kørte ned af de mange hårnålesving. Nede i bunden parkerede vi, for at indtage vores morgenmad. Det var ikke så dårligt. Mens vi spiste morgenmad, kunne vi fornemme, at trafikken begyndte at tiltage.

Nu var turistbusserne også begyndt at dukke op og det er jo nok det værste at møde i hårnålesvingene. Men Trollstigen var også lidt opreklameret. Forstået på den måde, at inden man kommer dertil, har man fået den nødvendige træning i at køre op og ned gennem hårnålesvingene. Jeg tænker f.eks. på opkørslen fra Geiranger af Ørnevejen. Så at kalde Trollstigen en stor udfordring, er måske lidt overdrevet.

Efter Trollstigen kørte vi til Åndalsnes, hvor vi fandt et større supermarked, hvor vi kunne proviantere. Så gik det ellers derudaf - og efter middag startede desværre også et uophørligt regnvejr, der varede resten af dagen.

Vi kørte og sejlede det meste af dagen og oplevede bl.a. en sejltur fra Vestnes til Molde, hvor der ikke blev opkrævet penge. Turen varede ellers 35 minutter, så helt gratis kunne det ikke være...

Et andet af turens højdepunkter var Atlanterhavsruten - en kort strækning helt ude ved Atlanterhavet. Strækningen har kostet 122 mio. kr. og var ført over en række mindre øer via dæmninger og broer. Desværre regnede her også, så det ikke var let at nyde den gode natur. Vi kunne tydeligt dufte havvandet.

I Kristianssund kiggede vi efter friske fisk men vi var sent ude. Klokken var 17 og det så ud til, at de fleste butikker havde lukket, så vi fortsatte uden fisk. De næste timer gik i regnvejret og ved 21-tiden nåede vi til Orkdal.

Vi spejdede efter campingpladser og nåede frem til en, der lå oppe i bjergene. Det viste sig at være en hesteinteresseret ejer. Der var masser af billeder og ting, der relaterede sig til heste. Prisen var OK. Dog ville han have 50 kr. for strøm, så det kunne vi godt undvære...

Aftensmaden blev koldskål, for ingen gad vist lave mere den dag.

Lørdag den 15. juli 2006 - Fra Orkanger til Aspnæs

I dag: 451 km. Total: 2414 km.
Vi vågnede op til strålende solskin. Erfaringerne havde vist os, at vejret hurtigt kunne slå om, men hvorfor ikke nyde det, mens tiden var.

Det var primitive badeforhold, men til gengæld havde vi bad og toilet for os selv. Der boede vist kun 2 andre i hytter, hvor der åbenbart var toiletfaciliteter. Vi havde købt et franskbrød, der skulle varmes i ovnen, så i dag fik vi dejlig friskbagt, varm brød. Jeg savnede kun osten!

Så var der ellers afgang ned mod Orkanger og videre af hovedvej E39 op mod Trondheim, hvor vi stødte på E6. Vejret var fortsat venlig stemt med tørvejr men ikke nogen sol...

I Steinkjer gjorde vi et holdt, for vi havde læst os frem til, at der her blev afholdt en Vikingefestival i disse dage. Måske et besøg værd, tænkte vi. På turistinformationen, der ligger lige op ad E6, fik vi de nødvendige informationer om Vikingefestivalen - og i tilgift fik vi rabatkuponer, så vi kunne få 30 % rabat på indgangsbilletten.

Turistinformationen lå lige i nærheden af det, der blev kaldt byens indkøbscentrum, så den skulle også besøges. Det viste sig dog, at det var hurtigt overskuet, så vi havnede på et konditori med en kop kaffe, inden vi gik tilbage til bilen og fortsatte mod Egge, den nordlige bydel af Steinkjer, hvor Vikingefestivalen blev afholdt. Vi havde ingen problemer med at finde dertil.

Kun de voksne ville ind på festivalen, så Vibe og Lasse passede på bilen imens. Festivalen viste sig at være noget større end en vikingefestival, vi tidligere havde oplevet på Sjælland. Her var mange mennesker og der skete en masse på festivalområdet hele tiden. Der var sang, der var akrobatik, der var masser af boder, der solgte ting. Vi fandt en bod, hvor der blev serveret Elggryde med fladbrød og hjemmebryg (smagte af en blanding af saftevand og mjød). Elggryden smagte ganske udmærket. Fladbrødet var nærmest supertynd knækbrød. Men OK. Frokostret til 60 kr. inkl. drikkevarer var ikke så dårlig.

Turen rundt på festivalpladsen sluttede for vores vedkommende med en længere optræden af estiske folkedansere. Ganske afslappende og underholdende.

Tilbage til bilen. Lasse og Vibe havde åbenbart også fået frokost. Lasse havde lavet pasta til dem, så det var helt fint - så havde vi alle fået frokost.

Videre mod nord. Umiddelbart så det ikke ud til, at der var noget at se på undervejs. Vores næste planlagte stop var faktisk Svartisen - en kæmpe gletscher, som lå 2-300 km. borte. Mens vi kørte, blev diverse brochurer nærlæst og efterhånden dukkede der nogle interessante punkter op - primært diverse fosser - vandfald.

Det er store mængder vand, der tordner ned gennem vandfaldene - fascinerende. Første forsøg på at finde en foss, var Formofossen ca. 10 km. syd for Grong. Der var fint vist skilte dertil, men da vi næsten stod ved siden af vandfaldet, var der et skilt, der viste ned langs fossen. Den så dog noget risikabelt ud, så vi kunne ikke køre i bil. Vi nøjedes med at se vandfaldet lidt fra oven og fortsatte turen, efter vi havde fået en kop kaffe.

Næste stop var Fiskemfossen ved Harra (ca. 20 km. nord for Grong). Her var samtidig et lakseakvarie, som vi også skulle se. Et ganske interessant stop. Selve vandfaldet kunne betragtes

oppefra og nedefra. Det var dog ikke et ægte vandfald men en dæmning, hvor vandet fossede ud. Der var flere ting at se omkring fiskeakvariet, bl.a. en laksetrappe. Der var dog ingen laks på vej op af den. Torben fortalte, at laksene vist springer mest om morgenen. Der var sandelig også en restaurant, hvor vi kunne få en laksebuffet. Torben havde læst, at billetprisen til akvariet blev givet i rabat i restauranten, så vi var ikke sene til at aftale, at aftensmaden skulle indtages her. Vi var ydermere så heldige, at det var ved at være lukketid, så vi kunne få buffet'en til halv pris, da der manglede en enkelt ret i buffet'en. Det var jo fornemt, så et godt tip kan være, at spise i restauranten sidst på dagen... Der blev selvfølgelig serveret laks i mange afskygninger - bl.a. laks marineret i cognac og snaps. Til dessert bød restauranten minsanten på kaffe og lagkage. Vi fandt ikke ud af, om det var en del af buffet'en, men det smagte godt!

Så havde vi kræfter til at fortsætte lidt igen. Marie overtog rattet mod Mosjøen og afsted det gik på E6 i forskellige kvaliteter - afhængig af hvilken kommune, vi passerede. Nogle kommuner havde udbygget E6, så det var en bred vej med bløde sving, så man kunne svinge farten op i nærheden af det maksimalt tilladte. Andre steder var vejen stadig forholdsvis smal og med mange skarpe sving, så farten flere steder var nede på 20-30 km./t. Ca. 30 km. før Mosjøen var der atter en foss / vandfald, vi skulle se. Den hed Laksefossen og i brochurerne var det udnævnt til at være Norges smukkeste. Noget af en titel, så vi måtte se den. Skilte viste vej på E6, så vi havde ikke problemer med at finde det. Her var der også fine muligheder for at tage billeder. Af en eller anden mærkelig grund måtte man ikke tage billeder fra en platform, der var lavet i forbindelse med en souvenirbutik. Til gengæld var der masser af muligheder for at fotografere vandfaldet fra forskellige steder, så souvenirbutikken kunne have sin platform for sig selv. Bedste udsyn fik vi ved at gå ned af en stejl sti. Hvis man var en anelse modig, kunne man bevæge sig ud på store sten, der var fugtige. Fugten kom ikke fra selve vandmasserne men fra de tåger af vand, der blev slynget op fra vandfaldet - når vinden bar dem hen mod en. Så det gjaldt om at passe på vindstødene og vandet - kameraerne er lidt overfølsom overfor fugt...

Vi havde udkig efter campingpladsen i Mosjøen, men den lå lige op til E6, så vi skulle døje med trafikken. Dertil kom at den så ret overrendt ud. Det var ikke svært at blive enige om at fortsætte til den næste, ca. 15 km. nord for Mosjøen. Den lå til gengæld lige ud til en sø. Den kostede 150 kr. inkl. el og gratis bad. Billigt!

Vi fik besked på at parkere direkte nede ved søen og med en flot udsigt over søen. Der var godt nok lidt fugtigt, men udsigten var alle pengene værd. Marie havde købt jordbær i Steinkjær og de blev indtaget med stor velbehag ved 22:45 tiden. Det var stadig lyst, så nu kunne vi godt begynde at fornemme, at vi nærmede os polarcirklen.

Da vi gik i seng ved midnatstid var det stadig forholdsvis lyst! Spændende hvad morgendagen ville bringe. Måske kunne vi nå helt op til båden, der forhåbentlig kunne bringe os til Lofoten...

Søndag den 16. juli 2006 - Fra Aspnæs til Skutvik

I dag: 471 km. Total: 2885 km.

Det var stadig gråt vejr, da vi stod op. Det bemærkselsesmæssige var dog, at lyset var stort set det samme, som da vi gik i seng ved midnatstid.

Vi fik en gang morgenmad, før turen fortsatte nordpå. Første pejlepunkt i dag var Mo I Rana, hvor vi skulle checke lidt om Svartisen. Det er sjovt at tænke på, at i Danmark indretter man naturen efter vejene. I Norge er det omvendt - i hvertfald til dels. I Danmark fjerner man bare en masse jord til en bakke, hvis det er for at få vejene til at gå ligeud. I Norge kan man sprænge sig gennem en tunnel, hvis det er vigtigt. Men det er noget mere bøvlet. Alligevel oplever vi mange tuneller undervejs, så de har gjort noget ud af det.

Nord for Mo i Rama var der et informationssted om Svartisen. Her gjorde vi holdt. Vi kunne læse, at man et stykke op af en mindre vej kunne komme med "Svartisbåten", der sejlede os op til en af de over 60 isbræer, som stikker ud fra den store gletscher. Mens vi stod og læste på lektien, var der en tysk fyr, der henvendte sig til os. Angiveligt fordi han troede vi var tyskere pga. vores tyske nummerplader.

Han var på tur på motorcykel rundt om Østersøen, men hans motorcykel var gået i stykker, så han ventede ved et værksted på, at de skulle åbne dagen efter. Han spurgte, om han måtte komme med op til Svartisen sammen med os. Ellers kunne han kun sidde og vente til mandag morgen... Han fik plads og op af små veje gik det mod Svartisbåten. De sidste 5 km. kørte vi på hullet grusvej. Vi nåede derop ca. et kvarter før næste afgang. Prisen var 100 kr. pr. voksen og 50 pr. barn. Vejret var gråt og kedeligt, men Svartisen stod på vores ønskeseddel, så det skulle opleves! Selve bådturen tog ca. 20 minutter, hvorefter vi blev sat af ved en lille anløbsbro. Så var det ellers i gang med traveskoene.

Det tog ca. en time at nå op til selve gletscheren og turen foregik via fjellet med faste klipper og sten. Ganske få steder var der lidt sand/jord. Det var en lidt krævende tur, men vi havde sørget for vand og lidt kiks og slik, så vi kunne holde den gående. Og målet var bestemt gåturen værd, selv om det småregnede lidt undervejs op til gletscheren og tilbage mod båden. Frem bag et klippefremspring dukkede den store gletscher-arm frem. Stor og med et kraftigt blåligt skær. Det var et fascinerende syn. Vi sad et kvarters tid og nød udsigten - og håbede selvfølgelig på, at gletscheren ville kælve - et stykke is brække af og sende bølger hen over søen, som vi sad ved. Det skete dog ikke, så efter et kvarter begyndte vi at gå tilbage ned mod anløbsbroen.

Den tunge dis var taget til men sten og klipper virkede fortsat faste og nogenlunde sikre, at bevæge sig rundt på. Om det var sten og klipper - eller om det var vores vandresko, der var gode, ved jeg ikke...

Jo gletscheren var virkelig værd at gå efter. Undervejs kom vi tæt på den natur, vi havde kørt over 2500 km. i.

Ved anløbsbroen ventede vi ca. 25 minutter, før båden hentede os. Tilbage til vores autocamper og i løbet af kort tid havde Marie fremtryllet en god varm suppe, som alle trængte til. Det var

trods alt blevet lidt klamt - om ikke andet, så fordi vi havde taget for meget tøj på og svedte grundigt indvendigt.

Vi kørte tilbage til det sted, hvor vi havde samlet Helge fra Østberlin op. Han takkede pænt for en dags underholdning og vi fortsatte. Klokken var omkring 17 og vi havde ikke kørt dagens ration. Vi manglede vel 250 km.

Turen gik nordpå. Næste stop var selve polarcirklen. Naturen ændrede sig lidt før vi nåede dertil. Træerne forsvandt og efterlod et græs og mosbeklædt terræn. Jeg undrede mig lidt over, om træerne slet ikke vil gro nord for polarcirklen.

Ved Polarcirklen var der et Polarcirkelcenter. Det måtte vi selvfølgelig se. Her var toiletter, souvenirshop, turistinformation og en udstilling, man kunne betale for at se. Så vi nøjedes med at kigge lidt og låne toilettet, før turen fortsatte nordpå.

Vejene skiftede fortsat mellem at være i god stand med bløde sving og til at være ujævne og med skarpe sving, der tvang hastigheden ned på 40-60 km./t. Længere nordpå ændrede naturen sig. Træerne var vendt tilbage og der dukkede efterhånden store klippeformationer op, der mindede lidt om fjordområdet omkring Geiranger. I området før og efter byen Fauske var der specielt kønt. Vi kørte op og ned, gennem et stort antal tunneller og mange steder var der rene panoramabilleder. Desværre var vejret slet ikke med os. Det regnede lidt og det var sent på dagen, så bjergene stod mørke og grå. I det hele taget fremstod naturen mørk og grå og farveløs.

Aftensmaden kom til at bestå af chips. Vi havde ikke lyst til at holde ind ved de forholdsvis få spisesteder undervejs og da vi endelig nåede målet tæt på Skutvik, orkede vi ikke at lave mad - og spise den...

Vi holdt ved en campingplads, Ness Camping ved Nes, ca. 4 km. før Skutvik. Det var sidste campingplads før vi nåede færgen, der skulle sejle os over til Lofoten området. Bilen nåede knap at holde stille, før vi alle var krøbet til køjs. Meget trætte - og for trætte til at nyde den natur, som campingpladsen lå i. Helt nede ved stranden. Næste morgen måtte der blive plads til en lille fotosafari i området.

Mandag den 17. juli 2006 - Fra Skutvik til Å på Lofoten

I dag: 156 km. Total: 3041 km.
Vi vågnede op til lidt af et chok. Klokken var nemlig over halv 10. Det var sent i forhold til, hvornår vi plejede at stå op. Vi må have været godt trætte af vores travetur til Svartisen i går og den sene ankomst til campingpladsen havde givetvis også sat sine spor.

Et godt bad og klar til morgenmad. I campingpladsens reception anbefalede de, at vi kørte hurtigt ned til færgen. Dagens 2 første afgange var aflyst på grund af det dårlige vejr, så der var mange, der skulle med, når først de begyndte at sejle. Og vejret var dårligt. Vi kunne ikke se meget omkring os. Alle bjergene, som vi så, da vi ankom, var ikke at se. Det regnede og blæste kraftigt.

Så det blev hurtig exit fra campingpladsen. Man kunne sige, at det var vildt, at betale 150 kr. for at holde på deres område fra midnat til ca. 10. Vi havde knap brugt deres faciliteter og vi havde betalt 10 kr. for et bad. Næste gang måtte vi huske at tinge lidt om prisen. Det var blot ikke muligt her. Vi ankom jo sent, så receptionen var lukket.

Ret hurtigt var vi ved færgen og til alt held holdt der kun få biler og ventede i båsen for "ikke reserverede". I en butik købte Marie noget lækkert brød, så vi fik en rigtig dejlig morgenmad/brunch. Så var der god tid til at slappe af, læse en bog eller løse en kryds og tværs. Den første færge ville sejle kl. 13:30. Vi indstillede os på lidt ventetid og fordrev tiden med at powershoppe i Skutvik. Der er et lille antal butikker i byen med de ca. 400 indbyggere. Vi invaderede byens kolonialforretning og købte bl.a. billig Nutella efterligning (til knap 7 kr. pr. glas). De havde også 1,25 l. Ringenæs øl. Jo størrelsen måtte prøves, selv om vi havde smagt øllet. Det regnede og ruskede stadig godt og da vi kom tilbage til bilen, fik vi besked på, at færgen var yderligere forsinket. Vi hørte også tider, der sagde mellem 18 og 19, så ventetiden ville blive længere. Så kunne vi lige så godt kaste os over en god frokost. Det havde vi nemlig også handlet ind til. Der blev serveret røget elgsdyrskød (smagte forrygende) og flere forskellige slags sild. Allerbedst, som vi sad og nød maden, dukkede der en færge op i færgelejet. Da var klokken ca. 14:45. Så gjaldt det om at blive færdig med maden, for vi måtte sikkert ikke sidde i bilerne under overfarten. I løbet af kort tid var færgen tømt og vi kunne køre ombord efter de første personbiler var stuvet af vejen ude i færgens sider. Oppe på dækket nåede vi lige at se, at vi forlod havnen i Skutvik og så gik det ellers ud på det åbne hav. Små børn morede sig med at rende rundt ude på dækket, når båden vippede lidt fra side til side. Men da vi nåede et stykke ud, så blev børnene hentet ind, for båden vippede så meget, at det ikke var forsvarligt at gå derude. Vi kastede en del tanker på bilen nede på dækket. Ville den blive slynget rundt med de kraftige vippeture?

Vi satte os et strategisk sted på færgen, så vi havde godt udsyn til begge sider og vi fordrev tiden med at læse, spise is og tale med et par fra Randers. De var åbenbart faste gæster på Lofoten og de kunne give nogle tips om, hvad vi skulle se.

Efter næsten 2 timers sejlads i kraftig søgang, sejlede vi pludselig ind mellem en række klippeøer. Vi var ved at gøre klar til en mellemlanding på øen Skrova, hvorfra vi fortsatte efter et kort ophold. Ca. 30 minutter senere ankom vi til Svolvær og vejret så nu ud til at klare op. Super! Vi trængte også hårdt til at få noget sol.

Vi forlod færgen og stilede mod det første punkt, vi var blevet anbefalet. Kursen gik mod sydvest og første stop var Henningsvær. En fiskeby, der lå 12-14 km. fra hovedvej E10. Det var bestemt en afstikker værd. Alene køreturen derud foregår i et spektakulær landskab med høje klipper til den ene side og åbent hav til den anden. Jeg vil sige, at Atlanterhavsruten kan slet ikke være med her! Det var imponerende. Selve byen Henningsvær når man via et par broer og vi kørte gennem byens små gader. Det kunne vi nok have sparet, for der var fine P-pladser lige som man kom til byen. Der endte vi og derfra var der fin mulighed for at gå rundt i byen.

Byen har mange fine motiver med havnemiljø og små, smalle gader. Vi forsøgte at bestille bord på et hotel, men der var alt optaget, fordi de skulle modtage et busselskab. Vi blev i stedet anbefalet Fiskekrogen, for vi var til fisk i dag. Det viste sig senere, at busselskabet var fra Gislev Rejser og en af busserne var fra Hårby på Fyn. Vi gik hen til Spisekrogen og bestilte bord til en halv time senere. Så kunne vi hente de dovne børn, der ikke gad gå med rundt i byen. De blev hentet og vi satte os til rette i restauranten. Det var ikke et billigt spisested, men maden var rigtig god, så det var pengene værd. Jeg savnede dog et godt glas hvidvin til maden, men vi var simpelthen for nærige til at betale 500-600 kr. for en flaske vin.

Marie fik en fisketallerken med 2 forskellige fiskeretter (muslinger, torsk og rejer). Jeg tror hun talte 4 forskellige slags fisk. Torben fik tørret fisk og jeg fik kogt torsk. Børnene fik hamburger og pommes frites.

Mens vi sad på restauranten, tog jeg en række billeder fra havnen med bjergene i baggrunden. Billederne blev taget med ca. 30 minutters mellemrum for at vise, hvor forskellig vejret er og hvor meget vejret påvirker udsigten. Klik her for at se en lille animeret sekvens med billederne.

Veltilpasse vendte vi retur til bilen. Nu var det spændende at se, hvor langt vi ville nå i dag. Vi forlod Henningsvær og kørte den unikke vej retur til E10, hvor turen fortsatte mod sydvest. Klippelandskabet var mere groft på Lofoten. Det gjorde det til en anderledes oplevelse. Bestemt et besøg værd. På øen Vestvåg forlod vi E10 og kørte via en sydlig kystvej. Igen efter anbefaling fra danskerne, vi talte med på færgen.

Det var efterhånden sent og vi havde næsten vejene for os selv. Det gav god tid til at nyde naturen og det anderledes lys, der nu engang er her under midnatssolen. Lofoten praler med at have rigtige sandstrande og Vibe ville gerne bade, så hun overtalte Torben til en soppetur. Det var vist meget koldt, for det gik hurtigt retur til bilen, for at få varmen.

Vi nærmede os Lofotens sydligste punkt "Å", der faktisk er navnet på en by. Også her var der helt unikke oplevelser for øjnene. En by, der lå op over klippelandskabet og stod i kontrast til havet og klipperne. Ved det sydligste punkt på Lofoten, holdt en masse autocampere. Det var åbenbart et yndet stoppested, så vi valgte at gøre det samme. Klokken var nemlig 0:15, så det var et passende sted at stoppe.

Vi krøb til køjs og håbede at vejret ville arte sig bedre i morgen. Dagen i dag havde ladt en del tilbage at ønske sig med den meget regn!

Tirsdag den 18. juli 2006 - Fra Å på Lofoten til Sortland

I dag: 206 km. Total: 3247 km.
Nej heller ikke i dag startede vejret fra sin gode side. Vi blev vækket af regnens trommen, blæstens rusken og mågernes skrigen. Godt at jeg sov med øreprupper. Ellers ville jeg nok vågne tidligere end 7.30, som i dag. Vi havde talt om at gå en tur her ved sydspidsen men det var kun Marie, der trodsede regnen og gik en lille tur. Lasse og Vibe sov endnu.

Selv om det regnede, var der også udsigt til lidt sol, så turen tilbage over øerne kunne blive ganske spændende. Kl. 9 forlod vi sydspidsen og begav os mod Svolvær, hvor vi ville se et akvarium. Turen blev atter smuk. Lofoten er altså en oplevelse. Skiftende vejr, spændende landskaber og lidt flere huse end vi havde set på fastlandet. Befolkningstætheden er åbenbart større her, måske på grund af golfstrømmen. Vi befinder os på højde med midt Grønland og Alaska, så vi kunne sagtens forvente køligere vejr. Selv om klokken havde passeret middag, valgte vi at besøge akvariet først. Pris 80 kr. pr. Voksen. Børn 40 kr.

Akvariet viste en masse interessante fisk, som vi ikke ser på vores breddegrader. Det var bl.a. en del krebsdyr, havtasker og sæler. Der var selvfølgelig også souvenirbutik og kafeteria. I en lille biograf kunne vi se en 20 minutters film om Loftfoten. Den beskrev meget godt nogle af de indtryk, som vi havde fået det sidste lille døgn. Vi nåede lige retur til autocamperen, før det satte ind med en ordentlig regnbyge.

Frokosten bestod af knækbrød, burgerboller, sild, pølse og roastbeef. Så var der ellers dømt afgang. Nu var der under 1000 km. til Nordkapp. Vi havde opgivet at få rigtig flot vejr på denne tur. Det regnede stort set uophørligt indtil vi holdt ved færgen ved Fiskebøl. Vi var faktisk noget usikre på, om der var en fast forbindelse til hovedlandet. Det indikerede vores kort nemlig. Billetsælgeren fortalte, at tunnellen ikke var færdig endnu. Han tog ikke imod kreditkort og tømte dermed vores beholdning for norske penge. Faktisk regnede han lidt forkert og tog kun betaling for 2 voksne og ikke 3. Vi kom ombord på en stor færge, der snildt havde plads til alle biler. Færgerne var noget af det, jeg havde frygtet lidt. Skulle vi komme til at holde i kø - og hvor længe. Bortset fra forsinkelsen i går på grund af vejret, har alle færger fungeret upåklageligt. Ankommet til Melbu, fortsatte vi på E10 og nu havde vi direkte kurs mod Nordkapp - ja så direkte, som man nu kan køre... Efter ca. 45 minutters kørsel nåede vi byen Sortland. Vi stoppede egentlig kun for at få hævet penge og checke turistinformationen, men en pludselig indskydelse om at stoppe tidligt og få vasket tøj blev fulgt. GPS'en sendte os op på den lokale campingplads, hvor prisen var 200 kr. for en autocamper. Priserne svinger godt nok meget på de campingpldser.

Vi var egentlig også nået frem til, at vi kun behøvede at benytte campingpladserne hver anden dag. Vi fandt en plads og samlet vasketøj sammen. I aften skulle vi også grille, selv om det var lidt koldt - ca. 10 grader, og det småregnede. Gode hakkebøffer og en pølse blev skyllet ned med et glas rødvin eller to. Da maden var lavet, satte vi grillen ind under bordet. Det gav en god varme. Mætte og trætte gik vi til køjs efter vi havde brugt 100 kr. På at vaske og tørre tøj.

Onsdag den 19. juli 2006 - Fra Sortland til Rotsundelv

I dag: 451 km. Total: 3698 km.
Vi var forholdsvis tidlig oppe. I dag ville vi bestemt overholde vores 400 km. Vejret var som sædvanlig ikke noget at skrive hjem om. Det var træls, for hver gang vi havde kontakt til Danmark, kunne de melde om varmt sommervejr og høj sol. Goderne er ulige fordelt.

Efter en god gang morgenmad, trillede vi ned mod Sortland by og videre over broen til Hinnøya på E10. Vejene var noget af det bedste, vi havde kørt på længe. Brede vejbaner og jævn asfalteret, så vi kunne holde marchhastigheden på 90 km./t. Landskaberne var som sædvanlig flotte og bjergrige omend ikke så høje og stejle som på Lofoten. Mere runde, bløde buer. Men som sædvanlig var det også lidt gråt og kedeligt med regn og skyer. Det var efterhånden blevet lidt trættende at tage billeder af, så vi nøjedes med at nyde synet.

Lige før vi nåede E6, holdt vi ind i Bjerkvik, for at få provianteret. Marie var begyndt at tænke på, at vi skulle kunne klare os selv i 2-3 dage, mens vi var på Nordkapp. Det kunne ses af indkøbsvognen, der var pænt fyldt. Her stødte vi også for første gang på øl fra verdens nordligste bryggeri Mack. Ved siden af ICA-butikken lå en burgerrestaurant og der var flertal for at spise frokost der. På Japs! serverede de bl.a. en Japsburger med 400 gram kød. Så var der vel en chance for, at man kunne blive mæt af burger - og at sulten ikke meldte sig igen, inden man gik ud af butikken! Alt var 5-10 kr. billigere, hvis man tog det med sig frem for at spise i restauranten, så vi bestilte takeaway og satte os ud i bilen, for at hygge os med maden. Og mætte det blev vi - i hvertfald Torben og jeg. Vi var begge glade for, at Lasse kunne hjælpe os med at spise nogle pommes frites. Pyha. Det var lige til øllet!

Vi rullede videre - og jeg lagde mig ned i bagerste køje, for at få et lille powernap, men nu var vi tilbage på E6 - og vejene virkede ikke til at være i helt så god stand som E10. Så meget søvn blev det ikke til...

Resten af eftermiddagen gik langs Storfjorden og ved 7-tiden blev vi enige om at indlede jagten på en campingplads. Der var fortsat ca. 400 km. til Nordkapp, og det blev ikke i dag, vi nåede dertil. Det var der nok heller ingen, der troede på... Lidt væk fra E6 fandt vi Rotsundelv Camping. Det regnede trøstesløst, som det næsten havde gjort det meste af dagen. Vi begyndte næsten at tælle minutterne siden sidste byge, når regnen endelig stoppede.

Lasse gik i køkkenet og kreerede en gang pasta og kødsovs. Det var ikke dårligt! Efter aftensmaden spillede de andre kort om retten til at bestemme, hvad desserten skulle bestå af. Vibe vandt og det blev til dajm-is.

Torsdag den 20. juli 2006 - Fra Rotsundelv til Nordkapp

I dag: 431 km. Total: 4129 km.
Jeg kunne ikke holde min soveplads i øverste køje men var af Vibe og Marie blevet anvist en af solopladserne. Det var jeg ikke helt tilfreds med, men sådan blev det. Jeg sov ikke særlig godt og vågnede ved 6-tiden. I stedet for at ligge og bande over den dårlige søvn, valgte jeg at stå op og gå en tur. Der var ikke så meget at se i området, så jeg vendte tilbage til autocamperen.

Her var der snart serveret morgenmad og blødkogte æg. Så var vi klar til sidste etape. I dag ville vi nå Nordkapp. Der var knap 400 km. tilbage. Landskabet var igen storslået. Op og ned af lange vejstrækninger. Mange steder var der imponerende udsigtspunkter. På rastepladserne var samerne begyndt at dukke op med deres små souvenirbutikker.

Ved middagstid nåede vi byen Alta og dermed de første skilte mod Nordkapp. Ca. 230 km. igen. Efter Alta kørte vi op på en høj slette Finmarksviddan med store golde områder. En meget fascinerende natur. Ved Duoddar Sion dukkede der en ensom kirke op. Der holdt vi frokostpause og Maries hint om, at der som regel er toiletter ved kirkerne, holdt stik. Efter frokosten gik det ud på sidste etape via byen Skaldi og bort fra E6. Hen over en ny slette med lav vegetation. Også spændende område men nu begyndte målet at tælle.

De sidste ca. 100 km. kørte vi langs Porsangenfjorden på E69, der førte os frem til tunnellen, der forbinder Europa med øen Magerøya, hvor Nordkapp ligger. Så det er egentlig lidt forkert at kalde Nordkapp for Europas nordligste punkt. Det er i hvertfald ikke det nordligste landfaste... Vores pris for at køre gennem tunnellen var 445 kr. for autocamperen og 46 pr. voksen + 23 pr. barn. Samme beløb skal betales, for at komme retur.

Første store by på Magerøya er Honningsvåg og den var sikkert et besøg værd, men tiden måtte vise, om vi nåede at se byen.

Fra Honningsvåg var der ca. 30 km. til selve Nordkapp-området og vejret skiftede fra almindelig gråvejr til blæsende og diset. Da vi nåede Nordkapp-plateauet, rykkede det godt i autocamperen og vi kunne faktisk ikke se 10 meter frem. Så da vi havde betalt 390 kr. for en familie og 195 kr. for en ekstra voksenbillet, så listede vi ind og parkerede autocamperen ved siden af en anden autocamper, vi kunne spotte. Vi spiste lidt chips og fik en kold øl, mens vi ventede på lidt opklaring. Den kom ikke, så vi lod bilen stå, klædte os på og begav os ud, for at finde indgangen til Nordkapp bygningerne. Det gik nu meget let og i løbet af en halv time havde vi set det hele. Der var jo god tid til at gå mere i dybden senere.

Vi nåede også 19-forestillingen i den store biograf. Det var en ganske interessant film om livet omkring Nordkapp.

Tilbage til en kold autocamper, hvor Marie og Vibe gjorde klar til et lille festmåltid. Det bestod af hasselbagte kartofler, broccoli salat, peberbøf og bernaisesauce. Det virkede lidt obskurt at sidde her på en nøgen klippe langt væk fra normal civilisation og nyde en god middag. Det ruskede godt i autocamperen, selv om vi holdt i læ mellem 2 andre autocampere. Efter vi havde nydt vores gode middag og slappet lidt af, var det tid til et nyt besøg på Nordkapp centret.

Nu var det betydeligt flere gæster her, hvilket primært skyldes de mange busser, der var ankommet. Marie ville give en ting i Grotte baren og vi begav os derned. Kl. 23:30 skulle der sket et eller andet exceptionelt i baren, havde vi læst. Marie, Vibe og Lasse hentede drinks (Nordkapp kaffee med Baileys og Vodka til de voksne) og så var vi klar til showet. Lidt efter 23:30 begyndte et stykke Per Gynt musik, at spille og der blev rullet persienner for de store panoramavinduer, så man ikke kunne se ud over Ishavet. "Det var det", sagde jeg, da persiennerne var rullet ned. Mest sagt i spøg, men det viste sig at holde stik. Der skete ikke mere... Så vi drak vores drinks og forlod stedet, for at komme op og se midnatssolen.

Vejret var ikke ændret de sidste 10-15 minutter, så der var ikke meget midnatssol. Vi kiggede lidt frem og tilbage og vendte tilbage til autocamperen, godt kolde af den stride kolde blæst. Frem med tæpper og alt, hvad der kunne varme os. En kop kaffe og en whisky hjalp også på det. Vi sundede os lidt og ved 1-tiden gjorde vi et nyt forsøg på at se midnatssolen. Det så ud som om det var klaret op men åbenbart ikke nok.

Så opgav vi og kravlede til køjs.

Fredag den 21. juli 2006 - Fra Nordkapp til Karasjok

I dag: 275 km. Total: 4404 km.
Det var jo blevet lidt sent og vi havde aftalt, at vi måtte sove længe i dag. Planen var, at slappe af på Nordkapp plateauet og håbe på bedre vejr i aften.

Jeg vågnede ved 8-tiden, men fik først taget mig sammen, til at stå op kl. 9:15. Jeg ville op og tage nogle billeder, inden centret blev oversvømmet med andre turister. Det lykkedes også fint. Jeg havde stort set centret for mig selv og kunne fotografere lige så meget, jeg havde lyst til. Uheldigvis havde mit kamera svært ved at stille skarpt i en bestemt situation, så jeg stillede kameraet på manuel fokusering. Desværre fik jeg ikke stillet tilbage på autofokus, så langt de fleste af mine billeder blev uskarpe. Det opdagede jeg, da jeg var ved at være færdig med min rundtur - så jeg måtte starte forfra. Nu var der kommet en del andre gæster til og det kneb lidt med at få taget de sidste billeder i fred og ro.

Tilbage til autocamperen, hvor morgenmaden stod på bordet. Lækkert med håndværkere og blødkogte æg. Så var det igen tid til en lille gåtur i området for alle. Der var flot sigt og dermed basis for fornuftige billeder!

Souvenirbutikken blev kigget grundigt efter i sømmene og vi skulle også have taget et gruppebillede foran det velkendte ikon for Nordkapp, globussen. Men da vi var klar til gruppebilledet, var vejret absolut ikke med os. Det regnede igen og vi måtte gå tilbage uden at få taget gruppebilledet. Vejrmæssigt lidt symptomatisk for denne rejse!

Marie og jeg så panoramafilmen en gang til og gik en længere tur langs klippekanten, før vi vendte tilbage til vognen. Vi overvejede, om vi skulle fortsætte sydpå med det samme eller om vi skulle vente et døgns tid i håbet om, at se midnatssolen i aften. Det aktuelle vejr efterlod ikke meget håb om bedre vejr, så vi besluttede at fortsætte med det samme. Der var ikke lang tid fra beslutning til handling og snart var vi på vej.

Hvordan var vores erfaringer så med Nordkapp? Ja vejret kan ingen gøre for, men det havde jo været perfekt, hvis vi var blevet belønnet med en omgang midnatssol med de mange vejrslige trængsler, vi har været igennem. Men det er nok værd at diskutere, om det kan betale sig at give så mange penge, for at få lov at komme op på det nordligste punkt i Europa. Jeg var usikker inden vi tog hjemmefra og jeg er helt sikker på, at det bedste råd fra denne tur må være:

Lad være med at betale de mange penge, det koster, at komme til Magerøya og ind på Nordkapp plateauet.

Jeg ved godt, at det er svært at have Nordkapp som endelig destination for en lang rejse og så ikke få muligheden, for at komme til det endelige punkt. Så det bedste man kan gøre, er IKKE at have Nordkapp som den endelige destination – men måske en af de andre punkter i Nordnorge.

Hvis du planlægger en tur til Nordkapp, så kan du faktisk nøjes med at betale bompengene over til Magerøya. Du kan spare pengene, som det koster at køre ind på selve Nordkapp plateauet. I bogen "Turen går til Norge", stilles der nemlig spørgsmålstegn ved, om ikke det grænser til "landevejsrøveri" for at komme til Nordkapp. Men den hotelkæde, der driver selve anlægget ved Nordkapp plateauet forsvarer sig med, at gående og cyklister ikke skal betale, for at komme ind. Så parkër bil og autocamper UDENFOR selve området og gå ind. Det er meget billigere! Der er alligevel ikke nogen som helst faciliteter til f.eks. autocampere på selve parkeringspladsen.

Nu har du sparet ca. 185 k. pr. person og lad os så komme videre…

Efter ca. 15 km. kørsel fandt vi et flot udsigtspunkt, hvor vi kunne spise frokost. Vejret blev lidt dårligt efter få minutter, men det gik jo ikke ud over maden…

I Honningsvåg pralede de med et lille mikrobryggeri. Det skulle lige inspiceres, for så kunne bryggeriet i Tromsø jo ikke prale med at være verdens nordligste… Vi fandt bryggeriet, der nu mere havde karakter af at være et spisested, hvor man så bryggede øl henne i et hjørne. Vi ville gerne smage deres bryg, også selv om et glas kostede næsten 60 kr. MEN da vi bestilte 2 øl, opdagede servitricen, at de var løbet tør for øl! Et bryggeri, der er løbet tør for øl. Det kunne Lasse lige se komikken i. Vi andre også!

Så startede hjemturen for alvor. Først samme vej langs Porsangerfjorden til Olderfjorden og videre ad E6 til Lakselv. Det første stykke vej tillod ikke, at vi kørte særlig stærkt. Der var fortsat en del skarpe sving og almen ujævn vej. Efter Lakselv kørte vi mod Karasjok.

Vejret var allerede ved at blive bedre. Ingen regnskyer og undervejs nåede vi endda at se solen. Ja man kan efterhånden nøjes med lidt! Vejen mellem Lakselv og Karasjok var anderledes let tilgængelig og lige ud med bløde kurver og en forholdsvis god belægning. Så Torben kunne holde de 90 km./t. uden problemer. Kl. 20:30 var vi i Karasjok og her valgte vi at campere på byens campingsplads. Her var vejret super og en masse myg i tilgift!

Det gode vejr skulle fejres med den flaske champagne, som vi oprindelig havde tiltænkt Nordkapp. Dertil tapas. Da vi havde spist den udsøgte middag, gik vi ned til et stort telt, hvor campinggæsterne kunne sidde og hygge sig om den varme ild, der var tændt i midten af teltet, der mindede om en forvokset indianerwigwam. I teltet fandt vi 2 hollandske piger, der var på vej til Nordkapp. Vi udvekslede tips og de kunne give et godt forslag til vores næste campingplads 600-700 km. mod syd. Pigerne forlod os, for at køre 10-15 km. op af bjerget, som vi boede på sydsiden af, for at se midnatssolen. Vi hørte senere fra dem, at de havde set solen...

Da de var gået, kom 3 nordmænd, der var på fisketur. Dem vekslede vi også et par høflighedsfraser med, inden vi gik tilbage til autocamperen - og til køjs ved 1-tiden.

Lørdag den 22. juli 2006 - Fra Karasjok til Seskarö

I dag: 552 km. Total: 4956 km.
Uha det blev lidt sent, før vi kom op, fik badet og spist morgenmad.

Først kl. 10:30 trillede vi ud fra campingpladsen. Vibe havde været så forudseende at tage bad i aftes, mens vi andre hyggede os i teltet. Så havde hun nemlig regnet ud, at hun kunne sove længe i dag. Vi havde talt om at besøge en samisk park i Kautokeino men tiden var løbet fra os og egentlig havde det vist heller ikke den store interesse. Vibe havde bekendtgjort, at hun kun ville vækkes, hvis der lå et stort shoppingcenter overfor parken...

Vejret var forrygende. Høj sol, stort set skyfrit og dejlig varmt. Til gengæld var bjerge og klipper snart væk og erstattet af store vidder med bevoksning og træer - ofte birk lige så langt øjet rakte.

Vejen mellem Kautokeino og Enonteko var skrækkelig dårlig. Den mindede lidt om de gamle tyskerveje af beton. Gadunk, gadunk og en masse grimme ujævnheder og huller. Måske ikke de store problemer for en personbil men lidt ukomfortabel i autocamper. Da vi nåede ned til E8, havde vi allerede besluttet at følge de hollandske pigers råd og følge E8 ned til Tornio og finde en campingplads dër. E8 var en lidt bedre vej men stadig med de dumme bump i fast rytme.

Frokosten blev indtaget ved en fin rasteplads ved en sø. Eftermiddagskaffen dukkede op som en pludselig mulighed, da vi så et skilt, der tilbød kaffe og dognuts for 49 cents. Ekstremt billigt. Det var selvfølgelig for at lokke turister ind i den velassorterede souvenirbutik - i øvrigt med rimelige priser. Udenfor stod bjørne, rensdyr og ulve udstoppet og på den anden side af vejen var en tilsvarende butik. Efter en pause fortsatte turen mod Tornio, hvor der skulle være en god campingplads. Vejene blev en anelse bedre efterhånden som vi kom nærmere byen og det lykkedes Marie, der havde overtaget rattet, at banke farten op i nærheden af 100 km./t. men så virkede det også lidt vildt bag i. Vi passerede polarcirklen, men det havde finnerne ikke gjort noget væsen ud af. Blot et skilt. Lige før Tornio by gjorde vi holdt ved et supermarked, der havde åbent på en lørdag aften! Vi handlede lidt ind og jo, finsk lakrids er billigt i Finland, så 3 pakker af det!

Nu var det Marie og Torben, der viste vej og sørme om de ikke drejede fra og over til Sverige. De havde en ide om, at den campingplads, som vi ledte efter, lå i Sverige. Vi kørte et lille stykke vej i Sverige, før vi drejede af mod Haparanda havn. Her var ingen campingplads, så vi måtte tilbage til hovedvejen E4. Efter et lille stykke vej, gik det mod en lille campingplads, ca. 12 km. ude. Det lød rigtigt i forhold til, hvad de hollandske piger havde fortalt. Og det holdt stik. Der var flot – og fredeligt. Det føltes næsten som om vi kørte mod Key West over en masse små broer og endte ude for enden på en ø, hvor der var god plads på en campingplads. Og også myg!

Aftensmaden skulle være torsketunger. Dem havde vi købt i Bjerkvik. De havde en meget mærkelig konsistens. Meget blævret. De smagte egentlig udmærket, men konsistensen var ikke så delikat… Nå, men så havde vi da prøvet det også! Heldigvis havde vi startet grillen op for hyggens skyld og et par pølser i køleskabet.

Forrygende dejlig aften. Da vi var på vej hen for at børste tænder, kunne vi se ilden gnistre lystigt i en lille hytte, der åbenbart var til fælles afbenyttelse. Her var rigtig dejligt at sidde, så det kaldte på en godnatøl.

Marie gik i sauna, vi andre i seng. Klokken var et.

Søndag den 23. juli 2006 - Seskarö Camping

Der var deklareret hviledag.

Vejret var dejligt og vi blev vækket af solen. I nat havde vi slået telt op, så det kunne blive tørt og fungere som soveplads for Marie og mig.

Så der var god tid til at slappe af omkring morgenmaden.

Formiddagen gik med at solbade, læse, skrive dagbog og for Lasses vedkommende jagte insekter med en "insektketcher" med strøm i. Op af formiddagen var der almen lyst til at bade. Det var kun Lasse og mig, der ikke havde den store lyst.

Alle mand ned til stranden, og de modige gik i vandet. Det tog lidt lang tid at komme under. Dels fordi der var forholdsvis lavvandet og dels fordi vandet var ret koldt. Stranden var lidt speciel. Ikke ret stor. En del sand, mange sten i alle størrelser og flere spændende træer, der så lidt subtropiske ud. Der kunne godt minde lidt om en strand i Thailand. Efter den korte badetur var der dømt istid. Campingpladsens butik havde et meget sparsomt udvalg generelt set. Men hvad angik is, har jeg ikke set så stort et udvalg længe.

Frokosten stod for døren efter en lille time. Lidt grove brød blev lunet i ovnen. Mens vi sad og solede os, dukkede en svensk dame op. Hun solgte friskplukkede jordbær for 30 kr. pr. pose. Vi måtte have et par poser... Så manglede vi fløde...

Jeg trængte til at få rørt benene og gjorde klar til at gå en tur til nærmeste købmand, der lå ca. 3 km. borte. Bevæbnet med min fototaske, monotripod og 200 svenske kroner begav jeg mig af sted. Jeg håbede selvfølgelig at få et par gode billeder af elsdyr i deres rette element. Jeg var ikke nået ret langt, før det begyndte at buldre i det fjerne. Mørke skyer trak op og erstattede den flotte blå himmel. Nu var jeg kommet godt af sted, så et par dråber vand kunne ikke skade. Efter en god halv time nåede jeg frem til butikken.

Regnen var ikke begyndt endnu. Jeg gik ind i den lille men dog velassorterede butik og fik handlet ind. Jeg nåede ca. 1 km. tilbage, da de første dråber faldt. Det var efterhånden ved at være godt

mørkt og det buldrede højlydt omkring mig. Jeg begyndte at løbe. Jeg tænkte mest på mit fotoudstyr. Vand og elektronik går ikke så godt i spænd sammen.

Da jeg nåede campingpladsen, regnede det pænt, men jeg var ikke helt gennemblødt...

Aftensmaden bestod af grillede bøffer, pølser og forskellige salater. Den rene luksus. Regnen var hurtigt drevet over, så vi kunne sidde og nyde maden. Vi havde aftalt at gå tidligt i seng og stå tidligt op næste morgen.

Så vi kravlede til køjs et pænt stykke tid før midnat.

Mandag den 24. juli 2006 - Fra Seskarö til Gävle

I dag: 865 km. Total: 5821 km.
Det blev en urolig nat. Om det var tanken om, at vi skulle tidligt op eller om det var den tiltagende blæst, der ruskede lidt i teltet, ved jeg ikke. Under alle omstændigheder gav det en glimrende chance for at se den smukke solopgang. Den begyndte allerede mellem kl. 1 og 2 og varede vel ved indtil kl. 4.

Kl. godt 5 stod jeg op og gik i bad.

Da jeg kom tilbage, var der også kommet liv i Torben og Marie.

Præcis kl. 6.30 var der afgang fra Seskarø Camping. Dagens tur skulle være det længste træk. Vi forventede at komme mindst 800 km. mod syd.

Så vi tørnede ud på E4 og så gik det ellers derudaf med skiftende chauffør bag rattet. Gennem byer som Luleå, Piteå, Skelefteå, Bygdeå, Umeå og Løgdeå. I Ørnskøldsvik gjorde vi holdt ved Willi's - et stort supermarked i stil med Bilka. Der gik hurtigt et par timer med at ose og den ene plasticpose, som vi havde bragt med os, forslog langt fra.

De havde en stor afdeling for vej selv slik og jeg sagde til Vibe og Lasse, at det var forbudt område for dem, for de havde mere end nok slik i autocamperen. Jeg kunne dog ikke dy mig, for at checke, om de havde de berømte lakridsbåde, som jeg er helt syg med og som jeg normalt kun kunne få på Sverigesbåden mellem Frederikshavn og Göteborg. Dem havde Willi's, så jeg hamstrede groft - med mange kommentarer fra mine børn, der var blevet forment adgang til slikket!

Resten af dagen gik i god fart mod syd på E4 og da vi nåede til Gävle, blev vi enige om, at jagte en campingplads. Der var skiltet efter en campingplads, der viste sig at ligge 10 km. nord for Gävle. Men den var turen værd. Vi fik en plads helt nede ved stranden, så vi kunne rigtig nyde udsigten, mens vi spiste aftensmaden.

Alle var lidt matte ovenpå den lange køretur. Jeg dristede mig til at sove på den sidste del af turen og det blev jeg ikke mere frisk af.

Vibe fik overtalt Marie til at bade i den lille bugt ved campingpladsen, men det var for koldt for Marie. Det var derfor kun Vibe, der fik sig en dukkert. En kop kaffe og så var der sengetid.

Tirsdag den 25. juli 2006 - Fra Gävle til Skurugata

I dag: 629 km. Total: 6450 km.
Efter en god nats søvn, var der morgenmad ved 7.30-tiden. En time senere var vi på vej igen.

Vejret viste sig igen fra den allerbedste side. Ikke en sky på himlen.

Første destination var Örebro og madkulturhuset. Vejen gik over nr. 67 til Sala og Væsterås og E18 til Örebro. Kvaliteten af disse veje var høj.

Undervejs blev der ikke vekslet mange ord. Lasse sov, Vibe hørte musik, Marie læste en sørgelig bog, for hun sad og snøftede, Torben passede vejen og jeg sad og funderede over stort og småt i tilværelsen. Det eneste, der brød bilens støj var insekternes evindelige klasken mod forruden. Det var højsæson for bl.a. Myg.

I Maries fagblad var en artikel om Grythyttan - eller rettere sagt Måltidets hus. Selve huset var identisk med Sveriges kontribut til verdensudstillingen i Sevilla. Det kunne vi godt tænke os at gense og med navnet Måltidets hus, havde Marie også en faglig interesse i at se stedet. I artiklen stod, at Grythyttan lå lige nord for Örebro, så vi kørte mod byen.

I yderkanten af Örebro stoppede vi, for at orientere os ved et af skiltene, der typisk står ved indfaldsvejene. Ingen information om vores Grythytta. Vi beslutter at prøve turistkontoret på Örebro Slot. Her slog de Grythyttan op på internettet. Det viste sig, at Måltidets hus lå i en by, der hedder Grythytta - som lå ca. 50 km. mod nordvest - i modsatte retning af vores planer.

Nå, vi kunne måske få elsdyrsbøffer dér, så af sted gik det mod Grythytta. Det var ingen problem i at finde frem til den kontroversielle bygning. Den havde fået en flot placering i udkanten af Grythytta med skov og sø som nabo. Bygningen indeholdt en souvenirbutik - med fokus på varer til måltidet og et bibliotek med kogebøger i stueetagen. Første etagen indeholdt en Cantina, hvor man kunne købe et måltid mad for en fornuftig penge. På denne etage var der også gæstekøkken og konferencelokaler. På øverste etage så der kun ud til at være kontorer. Der var ikke så mange gæster. Vi bestilte lidt forskellige retter og der var ikke noget at klage over - ud over at Vibe ikke kunne spise noget, så Lasse spiste dobbelt portion. Ja - og så at vi ikke kunne bestille elgbøf.

Efter måltidet gik vi en tur rundt om bygningen. Lige over for Måltidets Hus blev bilen tanket op med diesel - og vi med en is. Det var ekstremt varmt. På vej mod syd igen, rendte vi ind i kanten af en heftig regnbyge. Man havde helt lyst til at få stoppet bilen, for at blive kølet af.

Dagens mål var Eksjø, hvor vi ville se Skurugata - et meget specielt naturfænomen med en kløft midt i landskabet. Vi besluttede at køre til Eksjø Camping og overnatte dér. Da vi fandt campingpladsen, kunne de melde alt optaget, så vi måtte fortsætte. Næste forsøg var

campingpladsen i Hult. Her var alt også optaget. Det var noget af en kontrast til de halvtomme pladser, vi havde set længere oppe nordpå.

Nuvel, vi besluttede at køre i retning mod Skurugata og se, hvad der bød sig. Turen foregik på grusvej et pænt stykke vej. Men vi fandt en P-plads og parkerede. Klokken var ved at være mange og vi havde endnu ikke spist aftensmad. Solen var på vej ned og vi kunne lige nå at se den gå ned fra et udsigtspunkt - Skuruhatta, der lå i forbindelse med kløften.

Marie fik hurtigt pakket en lille madrygsæk og vi nåede op på udsigtspunktet i rette tid. Maden blev fortæret, mens vi nød solnedgangen, den fine udsigt over Eksjø området og den helt ubeskrivelige stilhed, der var. Ikke en vind og ikke en lyd.

Intet varer ved. Vi måtte videre, hvis vi ville nå Skurugata, mens det var lyst. Så gik det ned af bakke. Ned mod den specielle klippefyldte kløft, der var ca. 800 meter lang, mellem 7 og 24 meter bred og op til 35 meter dyb. Utrolig fascinerende sted. Turen, vi skulle gå, var godt afmærket, men efterhånden som dagslyset forsvandt, kneb det med at finde vej. Nu var det jo en kløft, så hvad var problemet. Jo, da vi var nået et godt stykke ind i kløften, gik der pludselig en trappe op - på den forkerte side af P-pladsen. Vi kunne ikke se flere mærker længere fremme i kløften, så vi tog trappen. Vores tese var, at vi måtte kunne gå rundt om kløften. Da vi havde gået ca. 10 minutter, måtte vi erkende, at det var en forkert vej. Der var ingen afmærkede tur og det så ikke ud til, at vi kunne forcere kløften.

Retur til trappen ned i kløften og nu valgte vi den sikre vej tilbage fra hvor vi kom. Mørket var taget så meget til, at man skulle koncentrere sig om, hvor man trådte. Det gik meget ned og op over klippestykker, så et forkert skridt kunne godt få kedelige konsekvenser. Det hele var på en eller anden måde fascinerende. Her var man i en kløft, der om dagen nok var fyldt med gæster. Vi havde stedet helt for os selv. Mørket satte prikken over i'et med historien om trolde i kløften. Samtidig kunne mørket også virke lidt skræmmende.

Vi klatrede tilbage og stod lettere forpustede og godt svedige på udsigtspunktet og nød atter den totale stilhed, der trods alt er sjælden i naturen.

Så gik det de sidste 600 meter ned mod autocamperen.

Den oprindelige plan med at søge videre efter en campingplads blev hurtigt erstattet af en beslutning om at blive på P-pladsen midt i skoven. Vi holdt i et naturreservat og dermed var camping ikke tilladt. De skiltede ikke så meget med det, så vi tog chancen og satsede på, at ingen forvildede sig herud inden vi var kørt. En hurtig kop kaffe og i køjen. Alle var godt trætte efter en varm dag og en anstrengende tur. Det viste sig i øvrigt, at vi kun var få hundrede meter fra enden af kløften - og dermed P-pladsen, da vi vendte om. Så vi havde fået fuld valuta for pengene...

Onsdag den 26. juli 2006 - Fra Sturugata til Osby

I dag: 195 km. Total: 6645 km.

Jeg havde fået 5. sengeplads igen og sov atter ad pommern til. Det var dog ikke alene pladsens skyld men ligeså meget varmen - og at vi gik godt klamme i seng.

Jeg stod op kl. 6:30 og gik en morgentur ned til den ende af Sturugatan, som vi ikke havde set i aftes. Særpræget natur, må jeg sige. Bestemt et besøg værd.

Tilbage til bilen, hvor der var kommet liv i Torben og Marie. Destinationen hed nu Brio museet i Osby, men først morgenmad. Torbens GPS førte os tilbage til Eksjø, hvor Marie hurtigt fik snuset en bager op. Friske rundstykker har nu været savnet. Marie havde også fundet ud af, at der var marked i Eksjø, så inden turen fortsatte, måtte vi lige gå en tur i den pæne by med de mange træhuse og et lille marked. Jordgubbasæsonen var ikke slut endnu... Ved 10-tiden var vi klar til afgang. Det var meget varmt, så vi sendte nogle venlige tanker til bilens aircondition. Marie havde givet udtryk for, at hun gerne ville se en Ikea butik og efter at have kørt et stykke tid, vækkede Torben os alle til live, ved at spørge, om der var stemning for Ikea. Vi var alle lidt døsige. Torben var nået til Älmshult og noget tydede på, at den by indeholdt Ikeas hovedcenter. Her var en del skilte til diverse Ikea enheder med også til et varehus, der viste sig at være kædens første.

Vi spiste lidt frokost, inden vi begav os ud på den meget varme P-plads og ind i det dejligt tempererede møbelmekka. Priserne var meget rimelige og et par gange spekulerede jeg på, om det var noget bras, de solgte, når det var så billigt. Forretningen havde et par steder opbygget komplette lejligheder på f.eks. 55 og 25 m2. Det så simpelthen ud som om lejlighederne var hevet ud af et boligkompleks og placeret i Ikea. En god måde at præsentere produkterne på. Selv skabene var fyldt med butikkens varer og der var prisskilt på det hele.

Det lykkedes næsten at komme igennem butikken uden at handle, selv om Vibe var godt i gang med at skifte møblementet ud på hendes værelse.

Ved godt 2-tiden forlod vi atter Ikea og begav os mod Osby, hvor vi havde et hængeparti fra sidste gang, vi var i Osby. På vej til Osby lavede Vibe en lækker lagkage med jordbær, Nutella og flødeskum. Den blev fortæret straks, vi kom til Osby. Osby er hjemsted for Brio-legetøjet. Der findes et Brio-lekoseum - hvor Brio fabrikkens produkter er udstillet og det er muligt at lege med nogle af de kendte legesager. I kælderen havde de lavet en juleudstilling, så man kunne se julemanden og hans nisser gøre alle julegaverne klar. Og i deres verden får alle børn Brio-produkter i julegave. I forbindelse med Lekoseummet var også 2 rigtige togvogne med Märklin modeljernbaner, Spilleautomater (til fri afbenyttelse) og en afdeling for Barbie dukker. Så skulle begge køn vist være tilgodeset... Prisen for en familiebillet var 150 sKr. Vores børn var måske lige gamle nok til lekoseummet med deres snart 13 og 14 år, men vi fandt det egentlig meget interessant at få genopfrisket nogle af minderne fra vores barndom. Vi kunne alle genkende nogle af produkterne. Lasse har en større samling Brio-tog og det bliver fortsat luftet fra tid til anden. I Brio-shoppen fik han suppleret samlingen ved at købe nogle skinner.

Ved 4-tiden havde vi set det, vi ville i lekoseummet og der var allermest stemning for en dukkert.

Et forslag om at køre ud til Osby Campingplads blev hurtigt vedtaget. Her var nemlig bademulighed i Osby sjøen. Der var heldigvis ledige pladser - og endda i første parket til søen. Autocamperen havde ikke holdt stille i mange splitsekunder før alle stod klar i badetøj. Vandet var mørkt gulligt og Torben anslog, at farven skyldtes alger. Det var rigtig lækkert at blive kølet ned.

Efter badet var der stemning for en kold øl og chips. Det var for varmt at spise aftensmad endnu. Vi gik i gang med et restparty (hvilket for mit vedkommende godt kunne mærkes i hovedet næste dag). Først på aftenen skiftede vejret et par timer med regn og torden. Regnen undgik vi nu næsten og solen vendte tilbage. Hen på aftenen startede Lasse grillen op, mens vi nød en flot solnedgang. Da solen var gået helt ned, havde Lasse også grillet nogle lækre karbonader og pølser. Lasse og Vibe nåede at blive dyppet i søen igen, inden vi kravlede til køjs.

Vi måtte erkende, at vi ikke kunne nå helt til bunds i slatterne...

Torsdag den 27. juli 2006 - Fra Osby til Erritsø

I dag: 362 km. Total: 7007 km.
Så var det finaledag.

I aften lå destinationen fast: Erritsø.

Jeg stod meget tidligt op for at nyde en flot morgen med en helt blank Osby Sø - nej lad mig bare indrømme det - jeg stod op, fordi jeg havde det dårligt. Der blev spist morgenmad i ro og fred.

Ved 10:30-tiden havde vi pakket sammen og var klar til afgang. Det ville atter blive en varm dag.

Undervejs gjorde vi et lille stop, for at tanke lidt diesel på vognen. Ikke for meget, for brændstof er lidt dyrere i Sverige end i Danmark... Marie fik brændt de sidste svenske kroner af på en is til næsten alle. Der var ca. 10 minutters kø ved Øresundsforbindelsen. Det virkede ikke af meget, når man tænker på, at det er sommerferietid.

Turens sidste planlagte stop var ved det store shopping center Fields på Amager. Familiens shoppinghaj Vibe kunne næsten ikke vente med at komme af sted. Hun og Lasse havde ikke tid til at spise frokost.

Vi delte os i 2 - herregruppen og damegruppen. Herrerne gik efter elektronik og damerne fortrinsvis efter tøj. Vi havde afsat 2 1/2 time til besøget og det var alt for lidt, hvis målet var at nå at se alle butikker. Efter en kop kaffe, forlod vi P-pladsen og satte kursen mod Erritsø.

Hvordan har det så været at holde ferie i en autocamper? Det er mit indtryk, at alle har nydt det meget. Jeg har følt, at det er en god måde at se verden på. Man har sjælen med på rejsen og man når ikke at blive mæt af at opleve ting på samme måde, som vi f.eks. har oplevet i Thailand.

Jeg har nydt at sidde på passagersædet og se på den natur, vi har kørt igennem.

Hvordan har vi haft det med autocamperen? Det var en helt ny camper, så forventningerne var høje. Der har været nogle børnesygdomme ved bilen, men i det store hele har tingene faktisk fungeret udmærket..

Børnesygdommene var bl.a., at vi burde have haft en skriftlig vejledning til bilen. Alt hvad vi fik, var bilens betjeningsmanual. Tingene blev godt nok gennemgået, da vi hentede bilen, men der kommer hurtigt til at mangle en instruks på den måde. Så kunne vi f.eks have undgået, at forreste køje pludselig røg ned i nakken på forsædepassagererne - fordi vi brugte sengen som opmagasineringsplads for vores sengetøj.

Undervejs gik et par ting i stykker og det havde jeg det lidt skidt med - når det nu var en ny bil. På den anden side skulle vi også have lov at bruge bilen. Og jeg er sikker på, at vi har passet godt på den. Marie har fra tid til anden talt om at købe en autocamper og vi har gjort gode erfaringer på denne tur. Bl.a., at der skal være en bagrude. Den vigtigste erfaring er dog, at man ikke kan tænke sig frem til hvilke behov, man måtte have i en autocamper. Man skal simpelthen bo i en autocamper i mindst en uge, før man kan se, om den opfylder behovene. Man skal prøve at tømme toiletter, spildevandstanke og fylde rent vand på på campingpladser, før man har et billede af, om behovene er opfyldt.

Turen har som helhed været en stor succes. Også selv om vejret ikke har været med os og vi fik ikke midnatssolen at se. Det har været en dyr ferie. Autocamperen har kostet over 1.000 kr. om dagen og især Norge er forholdsvis dyr med betalingsveje og diverse færger. Vi har flere gange talt om, at vi kunne få en tur til Thailand for de samme penge, men vi har ikke fortrudt og turen op gennem Norge har været det hele værd.

Vi har jo haft vores næste tro rejsefælle, Torben med. Det må have været lidt af en omvæltning for Torben, at skulle bo så tæt på en familie med 2 teenagere! Jeg vil nu sige, at de 2 teenagere har opført sig eksemplarisk og vi har været glade for Torbens selskab. Atter en super ferie!

Tyrkiet 2007

Jens fyldte 70 og han havde inviteret hele familien til Tyrkiet. Det var første rejse efter hans blodprop, så vi var alle spændte på, hvordan det skulle gå.

Det blev en rigtig dejlig uge, hvor alle slappede af og hyggede sig. Og det med rullestolen var ikke noget problem, så mon ikke Jens allerede har bestilt den næste rejse?

(Der er desværre ingen dagbog fra denne tur)

New York 2008

Prolog

Hvad bringer os til New York? Der er ingen af os, der har byen eller for den sags skyld USA stående højt på ønskelisten over steder, vi gerne vil besøge. Men alligevel blev vi lidt interesseret, da vores gode venner Gitte og Hans fra Kolding fortalte, at de ville fejre Hans's runde fødselsdag med en tur til "The Big Apple". Det vil vi da gerne med til, udbrød vi - og sådan blev det.

For en gang skyld ville vi tage af sted uden vores børn - og det vakte jo ikke stor glæde i den yngre generation. Især ikke hos Vibe, der med sit shopping-gen følte det som om vi havde taget en pilgrimstur til Mekka fra hende.

Hun fik lov at være alene hjemme, da hun skulle passe sit job i bagerforretningen hen over påsken. Arbejdet blev dog noget forpurret, da hun forstuvede armen i ugen før vores afrejse... Lasse tog en tur "på landet" hos Inge og Daniel, så de 2 "kamphaner" ikke skulle dele om at regere i residensen.

Som en sidste forberedelse til turen havde mine kolleger Jørgen og Annette inviteret på aftensmad og en snak om New York. Annette havde nemlig været der i september måned sidste

år, så der var gode tips at hente. Vi noterede lystigt og gik efterfølgende hjem, for at få checket de sidste ting på internettet. Så var vi klar!

Mandag den 17. marts 2008 - Rejsen til New York

Turen til New York kan vi sige 2 ting om: Den gik planmæssigt og det er en lang tur. I hvert fald når man har booket hos DSB og vi skal flyve over Island med Island Air.

Vi havde aftalt at mødes med Gitte og Hans i toget, der var fyldt op med tasker og kufferter. Vi var åbenbart ikke de eneste, der skulle på ferie. Hvad værre var, var at kupeen var fyldt med unge, støjende og fnidrende teenagepiger. Jeg troede ellers, at vi havde efterladt den slags derhjemme :-)

Vel ankommet til Kastrup i god tid, checkede vi vores kufferter ind og nød et glas champagne, inden vi selv gik op i afgangshallen, hvor vi fik os en god lille frokost, inden vi satte os i flyet mod Reykavik. Det tager ca. 3 timer at flyve dertil og undervejs blev serveret en lille let anretning. Øl, soft drinks og kaffe er fri. Alt andet koster 40 kr. pr. enhed... Selve landingen på Island var vi spændte på, idet landskabet på Island jo er noget anderledes end i Danmark. Vi blev ikke snydt - og mit ønske om at besøge øen en gang blev ikke mindre.

I Keflavik (hedder lufthavnen vist) blev der skiftet fly og der var ikke lang ventetid, før vi atter sad i et fly, nu på vej over Grønland, Canada og ned over USA mod New York. Desværre var der ikke så meget at se undervejs, da der var pænt overskyet. De 6 timer føltes lang, selv om der atter blev serveret et måltid (gordon bleu med risblanding - smagte i øvrigt glimrende), der blev sendt diverse underholdning og film - og vi havde allieret os med læsestof i store mængder.

Ved midnatstid dansk tid landede vi i New York - her var klokken 18 og det var så småt ved at blive mørkt. Selv om klokken var mange efter vores indre ur, så er man jo aldrig træt, når man er på vej ud mod rejsemålet og vi var jo lidt spændte på, om det ville blive smertefrit at komme "ind" i USA og om turen til selve hotellet kunne lade sig arrangere, som vi havde forestillet os.

I Reykavik og i flyet havde vi fået et grønt ark, som vi skulle udfylde med en masse oplysninger om os selv. Det skulle afleveres ved ankomsten til JFK lufthavnen. Der skulle også udfyldes en blanket omkring bl.a. formålet med vores besøg og hvad vi medbragte. Det havde vi ikke fået udleveret, så vi måtte om bag i køen og udfylde det. Heldigvis gik det nu smertefrit men for pokker hvor er jeg glad for, at jeg ikke har et job som ham, der sad og checkede det hele af. Han sad og så ud som om han kedede sig bravt og tankerne faldt på de mange gange, vi er stødt på sløve paskontrollører på vores rejser. Der skulle også tages billeder af os og vi fik taget vores fingeraftryk, før vi endelig blev sluppet fri.

Gitte og Hans var kommet igennem, da de havde udfyldt alle papirer, så de havde også samlet kufferterne sammen, så nu var vi kommet til "Guds eget land" - og klar til kamp!

Annette havde anbefalet os at tage en taxa ind til hotellet men vi havde hørt, at de kun medtager 3 passagerer i hver bil, så det passede os ikke. Vi havde læst på nettet, at man kan tage toget ind til Manhattan, så det havde vi mod på at prøve. Vi fandt let over til The Airtrain, der er en togbane i stil med Metroen i København. Airtrain kører rundt i JFK lufthavnen og ender (afhængig af afgangen) ved en Subway, der kunne bringe os til downtown. Endestationen for vores Airtrain hed Howard Beach. Vi var lidt i tvivl om betalingen til the Airtrain, da der ikke umiddelbart var nogen betalingsmuligheder på stationen. En venlig amerikaner fortalte os, at vi skulle betale, når vi steg ud af toget. Prisen for en tur er 5 dollars (ca. 25 kr.).

På Howard Beach station betalte vi først, for at blive sluppet "ud" og umiddelbart udenfor portene kunne vi købe et kort, der gav adgang til fri transport med Subwayen i en uge - for blot 24 $ - altså for ca. 100 kr. Det virker vilidt billigt. Det ville koste 7 $, hvis vi alene havde købt en enkeltbillet ind til byen.

Det var heller ikke noget problem at finde den station, vi skulle med fra. Vi skulle lige hitte ud af, hvordan vores kort til Subwayen skulle vende, men Marie kunne konstatere, at systemet er meget lig det, de har i Osaka i Japan, så no problem.

Ventetiden på stationen var lidt lang. Der var åbenbart lige kørt et tog, for der var tomt på perronen, da vi kom og inden næste tog ankom, var der mange mennesker. Turen ind til Manhattan tog ca. 1 time på den noget nedslidte subway. Vi var lidt spændte på, om vores transport plan holdt vand. Der var ikke skiltet noget med stationer i toget, som vi f.eks. har set i København og London. Så der blev fulgt ihærdigt med, hver gang vi gjorde holdt ved en station. Gitte lyste op i et stort smil, da vi nåede til den første station på hendes kort. Så kunne det jo ikke gå helt galt.

Vi havde beregnet, at vi skulle stå af ved 42. gade. Vores hotel lå på 45. gade og vi skulle ikke gå langt i den underjordiske tunnel i forbindelse med subwayen, før vi kunne gå op på gadeniveau ved 44. gade. Direkte op i et område med det ene højhus efter det andet - og med direkte udsigt til vores hotel. Hold da kæft, hvor var vi gode. Vi kunne stort set gå lige ind på hotellet!

Jeg havde læst en del om hotellet på nettet. Der var mange meninger, så mine forventninger var, at det var et gammelt hotel med små værelser. Det holdt stik men var jo så ikke overraskende. Da jeg satte mig på potten, tænkte jeg på, om Al Capone mon havde siddet på samme potte for mange år siden. Vi fik hurtigt losset vores ting af. Klokken var 21:30 (dvs. 03:30 efter dansk tid), så vi ville have lidt aftensmad og så i seng.

Valget faldt på en noget snusket mexicansk restaurant (Sombrero i 48. gade). Betjeningen var helt OK og maden var også god - bortset fra min egen. Jeg ved ikke, om det er fordi vi har været vant til en europæisk version af mexicansk mad. Jeg brød mig ikke om deres grøntsager, der vist var friturestegte. Heldigvis var der til overflod af alt det andet. Portionerne var kæmpestore og mine planer om at spare lidt på den gode mad i denne uge, blev vist allerede skudt i sænk. Hvis vi skal leve med så store madportioner i den næste uge - og vi er jo artige og spiser op, så kommer vi nok til at ligne en kopi af en Bigfat, inden vi når hjem igen.

Et hurtigt besøg i en købmandsbutik og så var det hjem på hotellet, hvor mine øreproppper gjorde lykke. Jeg sov simpelthen fortryllende. Jeg kunne konstatere, at sengen på hotellet var noget bedre end dem, de har på kursusstedet Haraldskær!

Tirsdag den 18. marts 2008 - Ground Zero, Time Square og Mariott Hotel med the View

Så er vi klar til at tage første større bid af æblet, som man siger her i New York.

På nettet var vi blevet advaret mod at spise morgenmad på en restaurant lige overfor hotellet, så vi drejede ned af sidegaden til højre for hotellet og faldt snart over en stor restaurant, der skiltede med morgenmad. Det var en supergod morgenmad. Selv om stedet var stort, så var der ingen problemer med at få plads og personalet var venlige og smilende. Vi talte om, at det efterhånden er sjældent, at man oplever sådan en positiv indstilling, hvis man går ud og spiser i Danmark. Det betyder altså noget og man kunne skille sig ud fra mængden, hvis man havde en restaurant med personale, der gav gæsterne en lille oplevelse ud over det sædvanlige. Vi fik kaffe i kæmpestore kopper og der blev fyldt op lige så hurtigt vi kunne drikke kaffen. Morgenmaden var de samme store portioner, som vi havde set aftenen i forvejen, så det skulle være en lille frokost i dag, var vi enige om. De fleste af os fik omeletter i en eller anden afskygning. Jeg fik f.eks. en omelet med schweizisk ost og bacon i. Dertil kartofler og toastbrød. Det smagte super men er vel nok en dynamitbombe med kalorier.

Vel mætte gik turen videre ned ad vejen. Det viste sig, at det var turen mod Time Square, for pludselig stod vi midt på Time Square, der på mange måder minder om Picadilly Circus i London. Masser af lysreklamer og mange mennesker. Første planlagte stop var Madison Square Garden. Gitte og Hans ville prøve at få billetter til en stor ishockeykamp i aften. De havde forsøgt på nettet og ved at ringe efter billetterne. Det var ikke lykkes, så måske ville det hjælpe at møde op personligt.

Det blev en lidt længere tur, inden vi nåede Madison Square Garden og dermed også Empire State Building, der ligger umiddelbart ved sportsarenaen. Alt er stort i New York. Også Madison Square Garden virker helt vild stor. Kæmpepostere af nogle af de store begivenheder, der har fundet sted her prydede væggene overalt. Og de gik fra gulv til loft og der var mindst 10 meter til loftet. Hans stillede sig i kø men fik at vide, at eneste chance var at komme tilbage ved 17:30-18:00 tiden. Så kunne det være, at en af dem med faste billetter havde meldt fra.

Vi kunne godt købe en guidet tur i sportsarenaen men hvis Gitte og Hans skulle ind og se ishockey senere, så fik de sikkert set nok af arenaen.

Så var det tid at bruge vores kort til subway'en og i løbet af kort tid var vi pludselig downtown, hvor vi startede med at kigge ind i et par fødevarebutikker. Det var vildt, hvad der var at se på. Man kan ikke sige, at der ikke er muligheder i en by som New York. Uanset om du vil lave maden fra bunden eller købe den færdig. Kold eller varm. Så er der alle muligheder. Vi fandt ud af, at de

ikke er så glade for at vi fotograferer i disse butikker. Jeg fik en formaning og Marie forsøgte senere med samme resultat...

Efter lidt vandring endte vi ved Ground Zero, hvor World Trade Center lå. Det er fortsat en stor byggetomt og der er endnu ikke skyggen af en ny bygning, der med tiden skal ligge på stedet. Vi fulgte hegnet rundt om byggepladsen og fandt hurtigt frem til et sted, hvor der var opsat mindeplader for 11. september 2001. Her var en mærkelig stemning. Stille og afdæmpet og helt i kontrast til den larm og uro, der ellers præger New York. Efter lidt tid her, gik vi op til en kirke, der ligger i læ mellem andre bygninger lige ved Ground Zero. Her var der også mange synlige tegn på katastrofen. Kirkegården foran kirken var bl.a. blevet raseret ved katastrofen men på forunderlig vis så det ud til, at kirken havde overlevet. Efter et besøg i kirken, fortsatte vi ned mod havnen, hvorfra man kan tage på havnerundfart. Her var mange mennesker. Det var ikke planen, at vi skulle med båden men blot ned og se frihedsgudinden. Efter at have nydt en pause ved havnen på en lun bænk (solen var næsten fremme), fortsatte vi mod China Town. Vi nåede dog næppe væk fra havnen, før vi havnede ved et show foranstaltet af nogle unge mennesker - et gadeshow med en flok morsomme og underholdende akrobater.

Så med subwayen på tværs af Manhattan til Brooklyn Bridge, hvorfra turen gik mod China Town. Og her fik vi vores sag for. Vi elsker at kigge på butikker med asiatisk mad. Efter et stykke tid blev det pausetid og vi fandt en kinesisk restaurant, hvor vi kunne få lidt let frokost (forårsruller eller sur/sød suppe) og en øl. Efter en pause her, gik turen videre i det virvar af mennesker, der var i denne bydel. Vi sagde farvel til Gitte og Hans, der skulle på jagt efter billetter. Marie og jeg kiggede lidt videre i området og efter vi havde forladt China Town, kom vi til et større område med butikker, der solgte inventar til restauranter. Egentlig meget smart, at man har samlet sådanne specialbutikker i et område. Vi fandt også et megastort supermarked, hvor alt var anrettet på en fantastisk flot vis. Hér gik hurtigt en time med at kigge.

Så var det tid at finde et tog hjem mod hotellet. Vi ville prøve at få billetter til en musical (Mary Poppins) i aften. Vi fandt godt nok teatret men for det første spillede de ikke forestillingen i aften og for det andet kunne vi kun få billetter adskilt til forestillingen i morgen, så det opgav vi.

Udstyret med en stor Coronaøl, vendte vi tilbage til hotellet, for at slappe lidt af og skrive lidt dagbog.

Efter en times afslapning blev vi enige om, at Gitte og Hans nok var nået ind og se ishockey. Vi kunne følge kampen i TV men nåede kun til starten af 2. halvleg, da vi blev enige om at komme ud igen. Vi var ved at blive trætte, så vi måtte hellere komme i gang. Først gik turen til Time Square, for at se den ved aftenstid. Egentlig var vi ikke sulten, så vi gik lidt på må og få. Marie nævnte, at vi kunne se den roterende restaurant på 48. etage på Mariott hotellet på Broadway. Vi skulle aflevere vores overtøj, for at få lov til at tage med elevatoren derop. Det var ingen problem at komme derop og hurtigt fik vi anvist en plads helt ude ved vinduet. Superflot udsigt. Vi talte om at købe en drink for det skulle alle gæster som minimum men inden vi fik set os om, havde vi bestilt en oste/dessert buffet og en flaske vin. Det var ikke vildt dyrt. Vi gav 133 $ for mad og en

god flaske vin (inkl. drikkepenge). Det svarer vel til 650 kr., hvilket vel er OK udsigten taget i betragtning.

På vores hotel var der ikke umiddelbart mulighed for at låne en PC med internetadgang men de henviste til en internetcafe på 49. street / 8. avenue. Det viste sig dog, at den var lukket. Havde åben fra 11 - 6 om dagen. Sjovt tidspunkt. På vejen hjem fandt vi i stedet en anden cafe, der med et stort skilt proklamerede, at de havde internet. Men det virkede ikke, så vi gik i stedet hjem på hotellet, for at koble af og sove. Klokken var blevet midnat. Da vi kom hjem, lå der en seddel fra Gitte og Hans, at de HAVDE set ishockey. Gad nok vide, hvordan slåskampen endte...

Onsdag den 19. marts 2008 - Grand Central, Rockefeller center, MOMA og en dårlig fotohandler

Vi stod op til en god gang regnvejr. Det havde meteorologerne lovet, og det holdt stik. Så vi satte plan B (regnvejrsplanen i gang). Vi fandt et godt sted, at spise morgenmad. Denne gang kunne vi selv bestemme nøjagtig, hvad der skulle på tallerknen, så pris og mængde fulgte pænt ad - set i lyset af, hvad vi kunne spise.

Herefter tog vi subwayen til Grand Central Station, hvor der bl.a. skulle være et stort indendørs (underjordisk) butikscenter og en meget berømt restaurant kaldet Oyster Bar. Stationen er helt vildt stor. Mindst 117 spor kunne vi tælle. Det virkede helt urealistisk i forhold til Fredericias 10 spor. Man kunne dog ikke se mere end 2-4 spor ad gangen...

Stationens underjordiske butikker er helt sikkert et besøg værd. Alt var superflot anrettet og jeg blev atter imponeret over, hvor mange spændende ting amerikanerne har mulighed for at købe. De må altså se at komme af med imaget som de "fede mennesker". Efter et hvil i en af ventesalene, tog vi atter subwayen, for at ende ved byens bibliotek. Her skulle være meget spændende. Det så også meget flot og prangende ud, men da vi ikke kunne komme til internettet, som vi havde læst, skyndte vi os ud derfra. At vi ikke kunne komme til en PC med internetforbindelse var dog en sandhed med modifikationer. Der var blot ventelig på 1-2 timer.

Næste stop hed Rockefeller Shopping Center. Her var der så mange mennesker, der havde valgt at bruge tiden pga. det dårlige vejr, så vi flygtede næsten ud derfra efter en kort tid. Så fik vi set på en flot kirke lige overfor, inden vi gik mod MOMA - Museum Of Modern Ark. Vejret gjorde, at mindst 200.000 andre mennesker havde valgt at gå på museum, så her var ventetid på at få billetter (20 $ pr. voksen), på at aflevere vores rygsække (mindst en halv time), på at se en stor del af udstillingen, på at få udleveret rygsække igen... Hver gang vi kom til en kø, stod der typisk en stor dame og kostede rundt med folk, for at få dem til at stå på en linje. Det var såmænd lidt underholdende, når man alligevel stod og ventede.

Jeg forstår ikke, at de lukker så mange ind på MOMA. Der var alt for mange mennesker overalt. Jeg kan slet ikke holde ud at gå rundt, når man skal passe på hvert eneste skridt man tager. Et helvede, så lad for gud skyld være med at besøge dette museum i dårligt vejr. Alle andre har fået samme ide. Var det så værd at se. Hvis du spørger mig, var det et megaflop. Ikke værd at spilde

tiden på... Det var vi heldigvis enige om, så selv om her hænger billeder af Picasso, så må de gerne beholde dem for mig. Ham bliver jeg vist ikke venner med.

Det regnede fortsat trøstesløs, da vi forlod museet. Marie havde kig på et par specielle sko og vi fandt hurtigt frem til butikken, der lå forholdsvis tæt på MOMA. Hun valgte dog ikke at købe skoene, da de var nogenlunde lige så dyre som i Danmark.

Vi tog afsked med Gitte og Hans, der ville hjem på hotellet og slappe lidt af. Marie og jeg fandt en lille købmandsbutik, hvor vi kunne købe lidt at spise. Det var sidst på eftermiddagen og vi havde aftalt at mødes med Gitte og Hans kl. 20, hvor vi skulle indtage byens største steak. Men vi havde ikke fået frokost, så vi trængte til lidt at spise.

Efter lidt mad, gik vi ned mod Time Square men vi nåede ikke ret langt, før jeg faldt over en stor fotoforretning. Jeg var på udkig efter en makrolinse til mit kamera. At gå derind skulle vise sig at være dagens største fejltagelse. Sælgerne er åbenbart noget aggressive, hvilket jeg skulle få at føle her. Jeg spurgte efter en bestemt Canon makrolinse men de havde pokkers travlt med at ville sælge mig et par andre linser med navne, jeg aldrig har hørt om. Jeg prøvede dem af og jeg var ikke begejstret for resultatet. Jeg prøvede også Canon linsen af, for den havde han også. Jeg spurgte til prisen og fik den oplyst til 399 $. Det svarede meget godt til den pris, jeg havde fundet hjemmefra og jeg kunne fortælle ham, at i forhold til Danmark sparede man ca. 33 %. Der var 3 sælgere i butikken og de prøvede alle at overbevise mig om, at de andre linser var bedre end Canons. Jeg var ikke sikker, så jeg ønskede at holde mig til den originale, hvilket åbenbart irriterede dem. Men jeg holdt fast. Da jeg skulle betale linsen med kreditkort, forsøgte han at trække 699 $ på kortet. Det var jeg selvfølgelig ikke tilfreds med, så jeg brokkede mig og sagde, at vi havde aftalt en pris på 399 $. Til det svarede han, at det var de 399 $ var rabatten... Ja, ja, hvis man vil forsøge at snyde, så bliver det ikke med mig, selv om han spurgte mig, om jeg var intelligent. Så blev jeg sur og ville gå. Men jeg ville have de 2 boner med, som han havde skrevet ud for kortet. Dem ville han ikke udlevere. Det gjorde ikke situationen bedre og nu havde jeg fået nok. Jeg forlod butikken og udenfor tog jeg et par billeder af hans forretning. Han kom ud til mig og forsøgte ophidset at forklare mig, at grunden til, at jeg ikke kunne få udleveret bonerne var, at jeg først skulle underskrive en af dem. Så ville jeg få udleveret de 2 andre. I min verden er det helt forkert, så jeg nægtede at underskrive. Så efter min mening havde jeg fanget ham i at forsøge at snyde en gang mere. Han mente ikke, at jeg havde forstand på kreditkort men jeg kunne fortælle ham, at jeg arbejdede indenfor finanssektoren i Danmark, så jeg mente nok, at jeg kunne finde ud af, hvordan et kreditkort skal håndteres. Han forbød mig tage billeder af butikken og truede mig med politiet. Det var jeg villig til at vente på, men han jagede mig ud af butikken. Jeg var sur og gal over behandlingen. Jeg havde bedt om en bestemt vare og de forsøgte at prakke mig alt muligt andet på. Ingen tvivl om, at jeg vil holde øje med mit kontoudtog, for han kan såmænd nok finde på at prøve at hæve pengene.

Jeg kølede af, mens vi gik op til Time Square, mens vi kæmpede en brav kamp, for at undgå at blive ramt af de mange paraplyer på fortovet. På Time Square, der ligger tæt på vores hotel, fandt vi et informationscenter og vi spurgte atter til en internetforbindelse. De henviste os til en

internetcafe, som vi vidste lukkede kl. 17, så det hjalp ikke så meget. Marie købte 2 billetter til Mary Poppins til på lørdag, så en musical kom i hus.

Så gik det retur til hotellet, hvor de på ny kunne give en adresse til en internetcafe. Det var en iscafe, der havde internet og det var også rigtigt. Men prisen var vildt høj, så vi kunne lige så godt bruge vores tv på hotellet, hvorfra vi også kunne få internet. Men så måtte vi droppe planerne om, at uploade billeder til vores hjemmeside. Øv, det kunne ellers være smart.

Tilbage til hotellet, gik jeg ombord i internettet. Prisen blev oplyst til at være 10,99 $ for en dag, der dog viste sig kun at gå til kl. 12 næste dag. Det blev lidt af en nød at knække, at komme ind på webmail og at få lov til at opdatere hjemmesiden. Jeg fik den ene fejl efter den anden men efter en god times forsøg, lykkedes det at se mine mails. Det var interessant at se, om vi havde fået svar fra Baptist kirken i Harlem, hvor Annette havde anbefalet os at gå til gudstjeneste på søndag. Der var ikke noget svar.

Så blev steak-jagten indledt. Gitte havde fundet en argentinsk restaurant, som vi gik på jagt efter. Efter en del vandren og søgen, dukkede den op. Alt lys på facaden var slukket, så vi overså den i første omgang. Indenfor var der plads til få borde, og der var pænt fyldt op. Men vi fik plads og bestilte 4 gode steaks og en flaske vin, der smagte forrygende (til 35 $). Da den var tom, bestilte vi en mere, men han havde desværre ikke mere. Så det blev en 10 $ dyrere vin, der også smagte super. (Mon det var endnu et forsøg på at snyde, at han meldte udsolgt af den første vin?). Maden smagte fint men det var ikke noget super, duper. Som forventet vil jeg sige.

Trætheden meldte sig, da vi gik tilbage mod hotellet. Regnen var endelig stoppet, efter at have væltet ned hele dagen. På værelset gjorde jeg et nyt forsøg på at komme ind og opdatere hjemmesiden og nu lykkedes det uden problemer. Så jeg fik knaldet lidt tekst ind og kravlede tilfreds i seng - men stadig med tankerne på den fordømte sælger i fotoforretningen. Sådan kan det gå, når forskellige kulturer mødes...

Torsdag den 20. marts 2008 - Shopping hos Macy's, Central Park, Brooklyn Bridge og B. B. King

Jeg vågnede tidligt om morgenen og tankerne var stadig på fotosælgeren. Men jeg besluttede, at jeg ikke ville spilde mere tid på at tænke på ham. Jeg stod op og fik skrevet dagbog, mens Marie vågnede og tog sig et bad.

Vi skulle mødes kl. 9:30 og Hans kunne godt tænke sig, at få morgenmad samme sted som i går, så det var første punkt på dagsordenen. Spisestedet hedder Pax og konceptet er godt. Vi fik en god yoghurt, juice, stor kop kaffe og ristet brød. Dertil bacon og æg, for mit vedkommende. Det smagte super og der var til at komme til for mennesker.

Så blev der lagt en kort slagplan. Vi havde aftalt at skrive de ting ned, som vi gerne ville nå og vores lister passede forbavsende godt, så det var bare at gå i krig. "Nogen" ville gerne starte i Macy's - et stort shoppingcenter med tøj og kosmetik i 8 etager. Der var næsten en hel etage med

cowboybukser, en med jakkesæt, en med collegetøj osv. Gitte og Marie fandt shopping-genet frem og Hans fulgte med dem rundt. Jeg opgav hurtigt og vi aftalte at mødes ved indgangen kl. 11:30. Jeg kiggede mig lidt rundt og købte et par Eccosko, inden jeg forlod Macys og gik lidt rundt i området, indtil klokken blev 11:30. Marie dukkede op, for at hente mig. De var ikke blevet færdige med at handle, så vi gik lidt mere rundt. Man bliver meget træt i benene af at gå rundt og kigge på tøj og kl. blev næsten 13, inden alle var kommet ud fra Macy's.

Vi tog subwayen op til Central Park, hvor vi gerne ville gå lidt rundt. Central Park blev dog indledt med en tur med hestevogn. Vejret var blevet bedre siden morgenstunden, hvor det var gråt og kedeligt - og blæsende. Turen med hestevogn tog ca. 20 minutter og prisen var 40 $. Det var nu rigtig hyggeligt. Vi fik et tæppe over os, så vi kunne holde varmen.

Efter hestevognsturen, gik vi selv en tur gennem en del af parken. Det blev en forholdsvis lang tur, hvor vi gik ca. 4 km. - på papiret. Jeg vil tro, at vi gik det dobbelte, inden vi søgte ud af parken, der er 800 meter bred og ca. 10 km. den anden vej. Vi søgte ud til 86. gade og fandt hurtigt en hyggelig restaurant med venligt personale og super pizzaer. Det var lækkert at få en siddeplads efter turen i Central Park. Det blæste fortsat en del, så det handlede om at finde læ, når vi gik rundt.

Efter en god frokost på italiensk, gik turen atter til subway'en, for at komme ned til sydspidsen (downtown) af Manhattan. Målet var nu, at gå en tur langs vandet nede fra enden af Broadway og op mod Brooklyn Bridge. Det var en interessant tur bl.a. omkring en havn med en del store træskibe og et stort butikscenter, som vi dog ikke nåede ind omkring.

Så var det tid at finde op mod selve Brooklyn Bridge. Vi havde vores hyr med at ramme op på broen. Først efter vi havde spurgt en betjent, fandt vi frem til en trappe op på selve broen. Så var vi klar til turen over broen. Arrangørerne (dvs. de andre) havde fået det arrangeret sådan, at vi havde vinden i ryggen. Det var lækkert. Der var mange mennesker på broen og det gjaldt om at holde til højre, idet venstre bane er dedikeret til cyklister - og de kører stærkt.

På broen var der fin udsigt til Brooklyns højhuse, Manhattans skyline med Empire State Building ragende højt op over de andre høje bygninger. Nu kunne man virkelig se, at netop Empire State Building var højere. Vel ovre Brooklyn Bridge, valgte Gitte og Hans at vende om, for at gå tilbage og tage hjem på hotellet til et hvil, før vi skulle spise til aften. Vi valgte at mødes igen kl. 20:30. Marie og jeg fortsatte "i land" på Brooklynsiden og faldt over en restaurant/cafe, hvor vi kunne styrke os på en kold øl og en kop varm chokolade. Gæt selv hvem chokoladen var til... Så var det vores plan at finde frem til det sted, hvor et af verdens mest fotograferede motiver er. Vi gik og gik længe, før vi nåede til stedet under Manhattan Bridge, hvor man kan fotografere Brooklyn Bridge og Manhattans skyline i baggrunden. Og det motiv var hele turen værd. Vi kom lige tidsnok til at skumringen var sat ind og man kunne se lysene i højhusene på Manhattan. Et fantastisk syn og et must på turen. Men vælg tidspunktet med omhu, for det er kønnest, når solen er gået ned og det begynder at blive mørkt.

Så skulle vi tilbage til hotellet. Det var lettere sagt end gjort. Vi slog følgeskab med en lokal, der lovede at vise os ned til Subwayen og efter endnu et par kilometers vandren, nåede vi dertil. Så var det bare ombord i det første og det bedste tog, for vi var lidt sent på den. Heldigvis gik første tog lige hjem til "vores" station, så det var ikke noget problem.

Efter et ultrakort hvil på værelset, gik vi på jagt efter noget aftensmad. Vi endte på det sted, som er opkaldt efter B. B. King. Et spillested med levende musik og restaurant. Og i bedste B. B. King stil blev der serveret levende bluesmusik, mens vi fortærede vores gode ben og (for mit vedkommende) en supersize steak af det møreste kød (sirloin). Det eneste tilbehør til den megabøf, der blev serveret, var en klat kartoffelmos. Det var guf. Musikken var såmænd god nok men vi var trætte og valgte at gå hjem, da middagen var fortæret. Efter lidt dagbogsskriverier, var det sengetid. Marie faldt hurtigt i søvn men vågnede med en tør plet i halsen. Hun hostede fælt og det holdt først op, da hun fik en lille whisky, at bedøve pletten med.

Fredag den 21. marts 2008 - Empire State Building, Staten Island, Hetiron Building og Rockefeller Center

Vi havde valgt at stå tidligt op, for vi ville gerne stå forrest i køen til Empire State Building.

Det blev dog til en let morgenmad, inden vi jagtede mod det høje tårn. Vi nåede tårnet lidt efter kl. otte og der var allerede kø foran indgangen. Det gik dog forholdsvis hurtigt med at komme ind i bygningen, med rulletrapper op på første sal, hvor vi skulle købe billetter og kontrolleres som i en lufthavn. Sammenlagt tog det ca. en halv time, før vi var med elevatoren til 80. etage. Elevatoren gik op med en pæn hurtig fart. Jeg vil tro, at turen tog ca. 30 sekunder. Det gav lidt trykken for ørene. Fra 80. etage skulle vi med en anden elevator op til 86. etage. Det var en mere traditionel elevator. Så var vi på den etage, hvorfra der var udendørs udsigtsplatform. Her blæste det helt vildt. En kold vind, så nydelsen af den fantastiske udsigt blev ikke forlænget mere end højst nødvendigt. Udsigten ER mageløs men man er alligevel så langt oppe, at det er svært at forholde sig til de uendelig mange høje bygninger. Når kameraet havde fået sin del af udsigten, søgte jeg inden døre på grund af kulde og blæst. Indenfor var der heldigvis dejlig varmt. Solen var begyndt at få kræfter og vejret var faktisk helt perfekt til en tur i Empire State Building.

Nedad gik det hurtigere. Vi havde ikke købt billet til det nye Observatory på 102. etage. Det var forholdsvis dyrt (45 $) og selv om de gjorde meget, for at sælge billetter dertil, ville vi kun op og se udsigten (19 $). Da vi kom ned, var vi spændte på at se, om der var blevet længere kø ved indgangen. Umiddelbart så det ud til, at køen var helt forsvundet, men det viste sig hurtigt at være forkert. De lukkede nemlig først folk ind i selve bygningen, når der var plads til dem. Og køen var nået rundt om et gadehjørne og langt ned af vejen, så vi havde haft en fordel af, at stå tidlig op. Er Empire State Building et besøg værd? Ja bestemt, men sørg for at besøget ligger på en dag, hvor der er godt vejr, så man kan se langt.

Så var det tid til at få spist den sidste del af morgenmaden. Der var åbenbart andre, der havde fået samme ide, for der var pænt fyldt i de første cafeer, vi nåede til, så vi gik lidt længere væk fra Empire State Building og fandt et lækkert sted. Rundt omkring i New York findes en stor mængde

kombinerede købmandsbutikker og "madtempler". Mange af stederne kan man købe mange forskellige færdiglavede retter. Man tager simpelthen en plasticbakke og fylder det i, som man har lyst til. Man kan frit blande mellem de forskellige retter, grøntsager, ris, pasta, frugt - ja, you name it - and they got it!

Jeg fik f.eks. lidt risret og et par forskellige grøntsager - måske ikke lige morgenmad, men det så spændende ud. Jeg sluttede af med et brød med ost og skinke. Det smagte fortrinligt. Inden vi forlod "madtemplet", blev der holdt planlægningsmøde. Vi blev enige om, at vi skulle udnytte det flotte, klare vejr. Så det var en god dag at sejle til Staten Island med den gratis færge. Så vi tog subwayen ned til færgeleget. Det virker helt forkert, at man bare kan gå ombord i en færge uden det koster noget. Jeg synes godt, at færgen kunne tillade sig at tage en pris på f.eks. 10 $. Der var mange, der benyttede sig af tilbuddet og jeg vil tro, at der var mere end 1000 personer med færgen. Det virkede nu ikke så slemt, da vi var spredt godt ud på færgen. Det var dog påfaldende, at mange var klar over, at den bedste udsigt fra færgen ville være i højre side. Her stod folk nemlig i 3-4 lag mens der stort set var tom i venstre side (i sejlretningen). Så snart vi havde forladt færgelejet på Manhattans sydspids, var udsigten over højhusene på Manhattan fantastisk flot. Vi havde ikke sejlet længe, før den kolde blæst tog fat. Den bed sig ind i marv og ben og det tyndede hurtigt ud blandt de mange fotograferende turister. Efter ca. 10 minutters sejlads nåede vi ud omkring Frihedsgudinden. Ja, hvorfor betale en masse penge for en decideret turisttur til Frihedsgudinden, når man kan tage en gratis færge og komme omkring statuen 2 gange... Efter yderligere et kvarters sejlads, lagde vi til på Staten Island, hvor vores forfædre ankom til, når de for over 100 år siden udvandrede til Amerika.

Vi havde planlagt at blive på færgen og sejle tilbage med det samme, men alle blev jaget fra borde. Man skulle tage den næste færge hed det sig. Alle gik fra borde men de fleste stilede direkte hen mod afgangen igen og tog faktisk med samme færge retur. Så havde vi fået lidt motion på den måde.

Tilbage ved Manhattan, var det blevet tid til lidt frokost. Vi fandt et af de sædvanlige "madtempler" - endda et af de mere sofistikerede af slagsen. Her var nemlig også en Mongolian Barbecue, så man kunne blande de rå råvarer og få det stegt på en stor rund pande. De hældte vand ud over ingredienserne på panden, så maden blev både stegt og kogt på en gang. Også dette madtempel havde fine siddepladser indendørs, så man kunne nyde den veltilberedte mad.

Planlægningsmøde igen... Der var stemning for at tage op til Rockefeller Center og Radio City Music Hall, så det gjorde vi. Radio City Music Hall er egentlig blot et stort koncertsted og jeg tror nok, at vi alle var lidt skuffede, da vi kom dertil. Det så lidt kedeligt og tillukket ud, så vi gik hurtigt igen. Vi skiltes og Gitte og Hans gik på lidt indkøb - bl.a. for at forsøge at skaffe billetter til en forestilling i aften - og Marie og jeg gik på indkøbstogt. Først til B&H Video, der åbenbart skulle være det mest sikre bud på at handle fotoudstyr. Der var dog lukket på grund af påsken. Så videre til næste stop med subwayen. Denne gang til et område, der ligger tæt op af chinatown. For at handle billigt tøj. Her var også lukket, så vi endte med at tage subwayen til Brooklyn, for at se, om vi kunne opleve lidt subway over jorden. Det lykkedes dog ikke særlig godt med den linje, vi var taget med, så vi hoppede af og vendte tilbage igen. Efter et par skift, var vi atter tilbage ved

hotellet i 45. gade. Klokken var blevet over 20. Gitte og Hans havde opgivet at få billetter, så de var på værelset.

Vi blev enige om at gå ud og spise kl. 21 og valget faldt ensteming på indisk mad, som vi kunne finde i nærheden af Rockefeller Center, så tilbage hertil. Restauranten så lukket ud og der sad et skilt på døren, at der var lukket på grund af privat fest, men vi blev alligevel lukket ind til en lækker gang aftensmad, der vist bestod af kylling for alles vedkommende - dog i forskellige afskygninger.

Sørme om ikke turen så gik til Rockefeller igen. Denne gang for at se lyset omkring skøjtebanen, der ligger ved centret. Her var flot med lys på højhuset og skøjtebanen var også fint lyst op bl.a. med små pærer i træerne langs skøjtebanens ender. Gitte og Hans ville gerne gå hjem for at se alle lysene men jeg frøs og havde mest lyst til at komme hjem under en dyne, så Marie og jeg tog subwayen. Vi kom til at vente på toget i ca. 20 minutter, så det skulle ikke undre, om Gitte og Hans alligevel nåede hjem før os.

Ved hotellet var der atter kø ved elevatorerne. Når vi trykkede på hvilken etage, vi skulle på, fik vi blot beskeden "Try again later". Men der er langt at gå til 9. etage.

Til aftensmaden talte vi i øvrigt om, hvad vi synes, der har været mest spændende på turen - indtil nu. Det var der mange gode bud på men iblandt dem var de høje bygninger, de venlige mennesker, Central Park, "madtemplerne" og larmen. For mit eget vedkommende tror jeg nu alligevel, at det var udsigten fra Brooklyn over mod Manhattan skyline, da skumringen faldt på. Det var en utrolig flot udsigt. Det har været lækkert at se, hvor venlige folk er til at hjælpe. Helt uopfordret er der mange, der har spurgt, hvor vi er på vej hen og så hjælper de os på vej. Jeg har tænkt på, om det er helt generelt, at amerikanere er så venlige. Mit svar er, at det tror jeg ikke, at alle er. Vi ser mange, der går rundt med høretelefoner på eller taler i telefon - og som Gitte konstaterede, så signalerer de, at de ikke vil i kontakt med andre. I togene ser vi også mange, der sidder og hænger eller sover. De er heller ikke særlig snakkesagelige.

Lørdag den 22. marts 2008 - Rosewelt Island, Mary Poppins og natmad på sengen

I dag havde vi givet os selv lov til at sove længe. Det trængte vi efterhånden til. Gittes skridttæller viste, at vi havde gået i omegnen af 10 km. i gennemsnit hver dag, og når man tager i betragtning, at nogle af disse km. er foregået i butikker i "osetempo", så tror det pokker, at benene var ved at være lidt ømme.

Vejrudsigten lovede både regn, slud og sne samt en meget kølig vind, så forhåbningerne var ikke de bedste, da vi forlod hotellet. For en gang skyld løj meteorologerne til vores fordel, for godt nok var det køligt, men himlen var næsten hel blå og det skulle vise sig at blive den flotteste dag rent vejrmæssigt til nu. Fra Danmark forlød det samtidig, at der var faldet 10-15 cm. sne, så vi havde bedre vejr her, hvor foråret for alvor kiggede frem.

Efter en god solid morgenmad på vores mest benyttede morgenmadsrestaurant (Pax) tæt på B. B. Kings spillested, skiltes vores veje. Gitte og Hans havde ikke fået nok af Central Park. De ville udforske den ende, som vi endnu ikke havde set. Marie og jeg valgte at aflægge Rosewelt Island et besøg. Her skulle være nogle fashionable boliger og en smule slum. Vi tog med subwayen til en station, som vi vurderede lå tæt på. Herfra gik vi ikke langt, før vi nåede til 59 street. Så var det bare at finde ned til Hudson floden, hvor vi skulle med noget så specielt i en storby som en kabelbane - a cablecar. I Gittes bog "Turen går til New York" står der noget i retningen af, at man skal have en pæn portion mod, for at tage med banen over til den smalle ø, der ligger ude midt i Hudson floden. Det viste sig nu, at være pænt overdramatiseret. Kabinen kan medtage 126 passagerer og turen foregik i et roligt tempo, så man ikke på nogen måde blev urolig. Vi kunne i øvrigt bruge vores kort til subwayen, for at tage med, så efterhånden må vi sige, at det har været en rigtig god investering, at købe de kort. De har fragtet os rundt i hele New York i en uge - til en pris på ca. 120 kr. pr. person. KØB DEM hvis du skal til New York.

Turen over til Rosewelt Island tager ca. 4 minutter og undervejs kan man nå at nyde højhusene langs kysten på Manhattan. Efter den korte tur, var vi klar til at indtage øen, som jeg vil vurdere til at være 3-4 km. lang. Udenfor kabelbanen holdt en bybus, som jeg havde læst vi kunne tage med. Den ville bringe os til øens nordside - til Main Street. Vi kunne mod forventning IKKE bruge vores kort til Subwayen, selv om det skulle gælde til bybusserne i New York også. Men prisen var 25 cent pr. person - dvs. 1,25 kr. Helt vildt billigt. Så hvis man snakker om mange gratis glæder i New York, så er det her en af de gode. Helt gratis er den ikke, men vi kommer vist ikke tættere på - især ikke, hvis man har købt Metrokortet.

Vi hoppede af på tilbagevejen med bussen, for at nyde det gode vejr. Vores forventning om et sted, hvor der ikke var så meget larm og støj, som det er tilfældet i Manhattan, blev indfriet. Det gode vejr var prikken over i'et. Solen begyndte at varme og vi nød en god gåtur rundt langs sydspidsen af øen. Herfra var der en fantastisk udsigt over til Manhattans mange skyskrabere. Et flot skue i det flotte vejr.

Efter et par timer på øen, tog vi kabelbanen tilbage til Manhattan og gik et stykke op mod Grand Central Station, hvor vi havde aftalt at mødes med Gitte og Hans på Oster Bar - en stor og meget kendt restaurant med fisk på menukortet. Tiden var ved at løbe fra os, så vi fandt en subway, der kunne bringe os det sidste stop hen til stationen, så vi nåede det stort set til tiden.

Frokosten kom til at bestå af bl.a. lobster og sword fish steak. Et køligt glas Chardonnay hjalp fisken på vej. Det er som sagt en stor restaurant og man kan sige, at det næsten er synd at sidde i disse kælderlokaler, når nu vejret udenfor er så godt.

Efter middagen var der atter planlægningsmøde. Vores planer om at komme til gospel brunch blev kuldsejlet. På B. B. King optrådte Harlem Gospel Choir til brunch i morgen (søndag) men første forestilling var udsolgt og vi kunne ikke nå den anden. Vores planer om at tage op til Harlem og overvære en kirkegang dér blev slået ud af hovedet, da vi for det første skulle meget tidligt op og for det andet forvente, at stå i kø i mindst 90 minutter. Gitte mente, at det ville være

helt galt i morgen pga. påsken, så vi blev enige om at pakke vores ting i ro og fred og checke ud. Så ville gospel koncerten også blive det eneste, vi ikke nåede i New York...

Så skiltes vores veje atter. Måske for resten af dagen. Marie og jeg skulle i teatret på Broadway og se Mary Poppins, så Gitte og Hans måtte klare sig selv. Måske sås vi til en godnatdrink. Marie og jeg købte brød og ost ind til lidt at spise efter forestillingen. Vi kunne ikke forestille os, at vi ville være sulten inden. Så gik turen hjem til hotellet, hvor vi kunne hvile os lidt. Vi skulle passere Time Square på vej hjem og det var lidt af en prøvelse, for der var sort af mennesker. Vi snakkede om, at der måske skulle ske et eller andet i området, for der var mange mennesker, der stod stille. Vi var mere trætte end nysgerrige og valgte at fortsætte hjem - selv om vi også havde talt om at få handlet de sidste ting ind. Det måtte vente...

Marie anrettede et lille interimistisk bord på sengen med dug og tallerkner, inden vi begav os af sted mod teatret. Vi var blevet anbefalet at komme en time før forestillingen men vi havde kun ca. 10 minutter dertil, så vi ventede til 19:15, før vi tog af sted. På gaden var der stadig tæt af mennesker. Måske på vej fra en eller anden demonstration eller måske på vej i teatret. Der ligger et hav af Broadway teatre rundt omkring hotellet.

Vi nåede frem til vores teater et par minutter i halv otte og kunne gå stort set lige ind til vores plads. Vi var lidt overraskede over, at der ikke var mere sikkerhed omkring indgangen. Folk havde tasker og rygsække med ind. Der blev også fotograferet flittigt, selv om der var skilte, der bekendtgjorde, at det var forbudt. Forbuddet blev dog håndhævet under selve forestillingen. Vi så ingen blitz, da showet startede.

Mary Poppins er et Disney stykke og derfor måske mest for børn. Selve handlingen er forholdsvis enkel og ligetil, så på det punkt var der ikke meget at hente for os. Til gengæld var selve opsætningen fantastisk flot. Kulisserne skiftede utrolig hurtig og på en meget flot måde. Når vi skulle med ind i et hus, kom selve huset rullende frem på scenen mens skuespillerne allerede var i gang med at spille. Samtidig kom husets tag ned fra loftet, så i løbet af 10-15 sekunder var huset sat sammen - alt imens der blev snakket og sunget i forestillingen. Mega flot. Det virkede lige så hurtigt, som hvis man har et sceneskifte i en film. Og scenen kunne ændres fuldstændig fra f.eks. et hus til en park. Det hele foregik på en let og elegant måde. Lys og effekter blev brugt på en måde, der gjorde forestillingen fuldstændig. Men de 2 flotteste effekter var nu, da den mandlige frontfigur gik en tur langs scenens kant. Først gik han op ad den ene side. Så på hovedet hen under scenens øverste kant og til sidst ned ad modsatte side. Det var utrolig flot lavet, selv om man selvfølgelig godt kunne se, at han var spændt fast til 2 virer. I slutscenen forlader Mary Poppins forestillingen gennem luften. Hun flyver simpelthen op i luften og ud over publikum til stor hujen og klappen fra de måbende publikummer. Meget elegant udført. (Hun stod på en plexiglasplade, der var spændt fast som en gynge med 2 wirer).

Umiddelbart efter forestillingen var færdig, blev der holdt en auktion til fordel for aids og cancer. Det var efter min mening måske lidt upassende og publikum begyndte også så småt at udvandre. Der blev solgt en plakat med hele skuespillerstabens autograf og det originale manuskript til en af forestillingens sange. Prikken over i'et var, at vinderen af auktionen kunne få lov at dirigere

orkester og alle skuespillerne til en sang. Der var 2 vindere, der hver betalte 700 $. Hvordan de så skulle dele præmien meldte historien ikke noget om, for vi forlod teatret sammen med alle andre publikummer.

Udenfor var der helt tæt af mennesker. Forestillingerne på Broadway slutter åbenbart også samtidig... Det var svært at kæmpe sig frem og ned mod nærmeste gadehjørne, så vi kunne komme hjem til hotellet. Da vi nåede omkring hjørnet, gik det mere smertefrit at komme hjem til en god gang ost og rødvin.

Vinen var californisk og hed Cline Cashmere 2006. Den smagte super. www.clinecellars.com. Måske kan vi få den i Danmark... Det sidste glas faldt næsten ud af hånden på os, da vi faldt i søvn. En dejlig afslutning på endnu en god dag.

Søndag den 23. marts 2008 - De sidste indkøb og hjem fra New York

Så var vi nået til sidste dag. En uge er passende i en storby som New York. Man kan simpelthen ikke kapere det høje tempo i længere tid. Der skal være tid til at fordøje bombardementet af indtryk.

Vi fik pakket vores ting og checkede ud på hotellet. I kælderetagen kunne vi få kufferter opbevaret for en pris på 3 $ pr. enhed. Man betaler halvdelen, når man afleverer bagagen og den anden halvdel, når man henter bagagen. Det virkede problemløst.

Efter den næsten obligatoriske morgenmad hos Pax næsten lige ved siden af B. B. Kings spillested, ville Hans på jagt efter noget sportstøj. Lige over for B. B. King ligger der en meget stor sportsbutik, der har fokus på baseball. Jeg var til gengæld på udkig efter fotoudstyr og jeg forlod derfor de andre, for at være sikker på, at tiden ikke skulle blive alt for trængt. På egen hånd bevægede jeg mig op af en af avenuerne i det gode solskinsvejr. Da jeg nåede op til Madison Square Garden, blev jeg lidt forvirret. Jeg var sikker på, at jeg kunne finde lige hen til B&H Photo. Det lykkedes da også efter kort tid at ramme den rigtige vej væk fra Madison Square Garden. B&H Photo ligger på 9. avenue og jeg fik næsten et chok, da jeg trådte ind i butikken. Indtil nu havde jeg kun set de småbutikker omkring Time Square - og jeg havde stiftet et dårligt bekendtskab med en af dem, men B&H slog dem alle i størrelse. Selve butikken er på 2 etager og den fylder hele bygningen mellem 2 gader på 9. avenue og det er ufatteligt, hvad de har puttet ind i butikken af elektronisk isenkram. TV, computere, video og audio er hovedoverskrifterne - til både glade amatører og professionelle. Jeg fandt hurtigt op til afdelingen for digital foto på 1. salen og gik målrettet efter "min" makro-linse. Jeg kunne se, at der var kø, for at komme til at tale med en ekspedient. Man blev simpelthen guidet hen i en kø og skulle vente, til det blev ens tur til at gå til en af de 66 skranker - bare til håndtering af digital fotografering.

Jeg bestilte de varer, jeg ville have og da vi var færdige med at snakke om tingene, blev de bestilt og fundet frem. De dukkede op i en grøn plastickasse, mens ekspedienten og jeg talte videre.. Ekspedienten gav mig en regning på varerne. Den skulle jeg betale, før jeg fik varerne. Betalingen skulle foregå nedenunder - alt imens mine varer kørte på et rullebånd ned til stueetagen. Jeg

stillede mig i kø ved kassen. Dette gik også smertefrit, bl.a. fordi der var en kø til kontant og en kø til kreditkort. En medarbejder guidede gæsterne til nærmeste ledige kasse.
Når varen var betalt, kunne jeg gå over i den sidste kø, for at få udleveret varerne. Det var imponerende, så stor butikken er - og hvor velsmurt tingene fungerer.

Så jeg slutter mig til guden "Turen går til New York"s råd om at handle foto og elektronik i B&H Photo i New York.

Udstyret med alle mine herligheder, mødte jeg Marie udenfor butikken. Vi gik en tur op af 9. avenue og havnede pludselig i et lille interimistisk gademarked. Tingene var noget bras men det var alligevel interessant at kigge på. Et sted kunne vi købe typografbogstaver. Et sted hed "The shop without walls". Den havde heller ikke noget tag...

For enden stod en gammel sofa, som det rette sted ville gøre stor glæde.

Efter en pause i det lune solskinsvejr, gik vi tilbage til 9. avenue, for at spise frokost. Valget faldt på en "Better Burger". Man kan vel ikke drage til New York uden at spise bare en burger. Den smagte godt men pommes frites lavet i en varmluftsovn er altså noget mere kedelig end de rigtige friturestegte.

Så var det tid at vende tilbage til hotellet, for kl. 14:45 havde vi aftalt at mødes, for at hente vores kufferter. Vi sagde farvel til hotellet, der ligger centralt på Manhattan og begav os ned i Subway'en - for sidste gang på denne tur.

På hotellet havde vi i øvrigt talt med et par danskere, der kunne fortælle, at der var snestorm i Danmark og al unødig udkørsel var frarådt. Det bekymrede os lidt, for det plejer at betyde, at togene ikke kører særlig godt - men kunne vi lande i Kastrup???

Men først lige et par ord om hotellet. Vi var advaret om, at værelserne var små. Det holdt stik. Meldingerne om et gammelt og lidt forfaldent hotel holdt også stik. Der var heller ikke varmt vand i bruseren, hvis du møder op tidligt. Så vi var advaret forlods. Jeg vil på den anden side sige, at vi er ikke taget til New York, for at sidde på hotellet. Det kan sagtens anbefales som overnatningssted. Vi var i hvert fald helt tilfredse med vores værelser på hver sin side af elevatoren på 9. sal.

Vi skulle som sagt med subway'en og for en gang skyld gik det lidt ged i det med at finde ud af, hvilket tog vi skulle med. Årsagen var, at vi var ankommet til Manhattan med et A-train men skilte på stationen bekendtgjorde, at vi skulle med et E-train ud til JFK-lufthavnen. Vi valgte at tage med A-train men kørte i den forkerte retning. Efter et par stationer hoppede vi af og ville tage med toget tilbage til 42. gade. Men nu viste skiltene, at vi skulle med A-train til JFK, så vi blev bare i det første A-train, der dukkede op - og det holdt stik.

Turen til JFK forløb gnidningsløst og vi var i god tid i lufthavnen. Faktisk et kvarter før der blev åbnet for indtjekning af bagage. Derefter var der adgang til afgangshallen, der viste sig ikke at

være særlig stor. Heldigvis havde vi købt alt det, vi skulle, så vi var ikke skuffede. Vi ville have en øl at slutte turen af på, men det var ikke så let. Der blev kun solgt øl et sted og ekspedienten ville absolut bestemme, hvor man skulle sidde, før man allernådigst fik lov at købe til en uhyre pris af 9 $ pr. øl - det er jo næsten mere end danske restaurationspriser. Marie og jeg båsede os ved et bord og blev åbenbart godkendt til at købe en øl. Gitte og Hans begik den fejltagelse at bestille et glas vin og en cola i baren - i samme restaurant. Da de havde fået deres drikkevarer, ville de sætte sig hen til os, men nej - det måtte de skam ikke. De blev pænt bedt om at blive i baren!

I stedet fik vi et par andre gæster ved vores bord. Et ægtepar, der viste sig at have været gift i 40 år. Hun var fra Island og han var fra New Jersey. Det var meget hyggeligt at få talt lidt engelsk - ud over det, man bruger, for at bestille mad...

Selve flyturen var der ikke så meget at sige om. Vi var trætte men holdt den gående, indtil vi havde fået serveret vores mad. Så prøvede vi alle at sove. Vi ville kun få den søvn, som vi kunne få på flyturen. Ellers ville vi få problemer med at komme tilbage til dansk tid. Det lykkedes nogenlunde. Vi landede i Reykavik ved 6-tiden om morgenen.

Mandag den 24. marts 2008 – Hjemme igen

Ventetiden på Island varede ca. halvanden time, før vi blev checket ind igen. Der var ikke meget aktivitet hos os i lufthavnen. Også flyet fra Reykavik gik planmæssigt og her fik vi serveret lidt morgenmad. Igen forsøgte vi at tiltuske os lidt søvn, inden flyet landede i Kastrup.

Efter vi havde fået vores bagage, gik turen direkte ud til DSB's billetbureau, hvor vi kunne købe billetter til et tog, der afgik stort set med det samme. Så vi gik ned på perronen og havde kun 5 minutters ventetid. Lækkert!

Den sidste togtur på denne ferie gik meget stille. Det var en skiftevis kamp mod søvne men vi holdt os alle stort set vågne. Vi kunne se, at det ikke var hele landet, der havde været i kamp med sneen. I København var der ingen sne, på midtsjælland sneede det. Fyn var også snefri men da vi nærmede os Fredericia kunne vi godt se, at der havde været sne. Så "snestormen" må have været længere oppe i Jylland.

Ved kaffetid kunne vi tage afsked med Gitte og Hans - og sige tak for en rigtig dejlig tur. Hjemme ventede Vibe og Lasse med kaffe, franskbrød og kage. SUPER!

Epilog

Det har været en ekstrem oplevelsesrig tur. Spækket med den ene oplevelse efter den anden. Så snart vi var færdig med at inspicere en ting, tog vi subway'en til den næste og systemet fungerede faktisk rigtig godt. At gå rundt til de forskellige ting (via subway'en) er en god måde at opleve byen på. Det er min oplevelse, at man kan nå at kapere alle indtrykkene på den måde. Hvis vi var taget med en af de mange sightseeing busser, vil det blive for kompakt. Så bliver det skrækscenariet med japanerne, der kører rundt i en bus, hopper af, trykker på knappen og

hopper på bussen igen - videre til næste destination. ...Siger jeg, der sikkert har taget flere billeder end de fleste japanere på turen :-)

Det bedste råd til dig, hvis du skal en tur til New York er, at købe det omtalte Metro kort og brug ganske kort tid på at sætte dig ind i systemet. Det er faktisk meget let. Man kører kortet igennem, når man skal med toget og så kører man såmænd bare derhen, hvor man gerne vil. Kører man forkert er det bare at hoppe af toget og finde over på modsatte perron. No problem. Det er meget mere value for money i forhold til de priser, som sightseeing busserne koster. Det er typisk 3-4 gange mere end vi har givet for Metrokortet. Vores kort holdt en uge, hvor sightseeing busserne typisk er 3-dags.

Et godt råd er at gå efter de gratis glæder i New York - i hvert fald som førstegangsrejsende. Der er så mange ting at kigge på og alene det, at gå rundt omkring de store attraktioner er en stor oplevelse. Tag f.eks. med færgen til Staten Island, for at komme lidt på afstand af skyskraberne på Manhattan.

New York har været en positiv overraskelse, selv om her er ufattelig meget larm og luften er uren. Vi kunne konstant grave skidt ud af ører og næse... Folk taler i telefon i et væk, mens de går på gaden. Ellers hører de musik. Trafikken flyder stille og rolig og man finder hurtig ud af, at man ikke skal tage et rødt lys i fodgængerfeltet for stop. Man skal dog se sig for og så kan man sagtens gå over, selv om det er rødt.

Alt i alt har det været en rigtig dejlig tur. Om vi så vil tage til New York igen er en anden sag. Der er så mange andre storbyer, der venter på at blive opdaget og jeg vil vurdere, at selv efter et besøg på kun en uge, har vi set hovedattraktionerne. Gitte og Hans er til gengæld opsatte på at vende tilbage som en del af en tur i USA.

Turen får et 9-tal på 10-skalaen!

Mexico 2008

Prolog

Mexico – er det ikke noget med kaktusser, støvbolde, tequila og stærk mad?

Det spørgsmål stillede vi os selv for mange år siden. Personligt ville jeg gerne opleve landet med det stærke mad, så det var sat på vores rejse-ønskeliste.

Da Vibe i forbindelse med sin konfirmation gav udtryk for, at hun gerne ville til Mexico (hun var lige blevet lun på nachos med ost), skyndte vi os at give hende en rejse i konfirmationsgave.

Der gik lige et par år, inden vi fik råd til rejsen og det passede med, at vi alle kunne rejse med. Men følg selv med på turen i denne dagbog og find ud af, at Mexico ikke er landet med stærk mad og landet har MEGET andet at byde på end kaktusser, støvbolde og tequila – bare ikke nachos med ost!

Lørdag den 28. juni 2008 - One night in Copenhagen

Efter vores nabo Hans havde kørt os ind til banegården, satte vi os ombord på toget mod København med afgang kl. godt 8.

Godt belæsset med rundstykker og kager (og gratis uddelt kaffe fra DSB) gik det hen over Fyn. Første halvdel af næste nat skulle indtages i København, for vi havde en tidlig afgang fra Kastrup næste morgen.

Planen var, at vi ville tage direkte til Vandrehjemmet på Amager, for at komme af med vores habengut. Bagefter ville vi tage ind og gøre København usikker. "Vi kan da også tage i Fields", sagde Lasse, mens han skelede til de regntunge skyer, der fulgte os over Sjælland. Vibe havde øjnet chancen for en tur på strøget men Lasses forslag var jo ikke dårligt. Shoppegenet kunne stadig blive udfoldet...

Vores tog smed os af ved Ørestad og hvad var mere bekvemmeligt. Det store indkøbscenter Fields lå lige dér!

Et plus til Bilka, fordi deres bagagebokse er store nok til at kunne klare en stor rygsæk. Inden vi skiltes i en herre- og en damegruppe, syntes jeg, at det var passende at minde alle om, at alt, hvad der blev handlet, skulle slæbes helt til Mexico og tilbage igen.

Marie og Lasse holdt stand, jeg klarede mig med et LILLE ekstra hukommelseskort til et af kameraerne og Vibe endte med 2 par sko - bl.a. Hun slægter min brors kone på, for det viste sig, at hun nu var oppe på 7 par sko til rejsen. Vi andre klarede os med 2...

Vi var godt trætte efter slentretur i Fields. For Maries vedkommende var det måske stadig efterveer efter en bytur med kollegerne. Hun kom hjem kl. 3 og hun havde et kæmpesmil på, da hun kimede os ned. Vi fandt tilbage til vandrehjemmet. Der var lidt længere at gå, end jeg havde beregnet, så vi fik den første prøve på, hvordan det er at slæbe med rygsækkene.

Klokken var kun godt 4, da vi var indlogeret men vi skulle helst holde os kørende til kl. 8. Ellers ville vi alligevel ikke kunne sove den nat. Et bad og lidt aftensmad gjorde lidt ved tiden og kl. 8 var det til køjs. Vi skulle op igen kl. 2:45.

Søndag den 29. juni 2008 - Fra Danmark til Mexico

Hvor godt sover man, når man er kravlet så tidligt i seng og ved, at man skal op kl. 2:45? Det var ikke støjen fra de andre gæster, der holdt os vågen, for dem hilste vi på en del af, da vi checkede

ud. De var på vej hjem fra diverse fester. Den bestilte taxa hentede os præcist, selv om det var lørdag aften efter lønningsdag = gang i byen.

I Kastrup var der en del passagerer, der havde lidt samme skæbne som os og var blevet hevet ud af sengen midt om natten. Da vi var blevet checket ind kl. godt 4, var der faktisk pænt besat i hallen.

Så var der tid til morgenmad. Havde vi sparet pengene på kaffe i toget, så blev de betalt dobbelt i det taxfree område i Kastrup. 20 kr. for et krus kaffe. Man kan næsten få et helt pund kaffe for de penge! Til gengæld var kaffen så stærk, at det kunne tage livet af en jordemoder.

Flyet til Amsterdam afgik præcist og undervejs på den 1 times flyvetur, blev der serveret et par boller med ost og syltetøj, kaffe og diverse drikkevarer.

I Amsterdam var der en del ventetid for os. Vi var ankommet kl. 7 og vores næste fly skulle først af sted kl. 13. Schipol lufthavnen er jo megastor, så der er nok at kigge på. Flere områder med butikker og et hav af mindre og større fly, der kører til og fra de forskellige gates.

Vores fly ankom og vi kunne konstatere, at det var et stort Boeing 747-200 med plads til 250 passagerer.

Med et kvarters forsinkelse var der afgang fra Amsterdam og snart kunne vi nyde juice, sodavand og vand, mens turen viste sig at gå hen over Grønland og ned over USA´s østkyst. Det var ikke lige den vej, vi havde valgt, men der var sikkert en god grund til at gå den vej og ikke en direkte vej ud over Atlanterhavet...

Undervejs blev der serveret 2 gange varm mad. Første gang var ca. 1 time efter afgang. Her kunne man vælge mellem (asiatisk) oksekød og kylling. Det smagte ganske OK. Der blev serveret øl og vin, vand og sodavand - og en lille en til kaffen, hvis man havde de tilbøjeligheder... Alt sammen uden regning - hvilket fik mig til at tænke på priserne på Ryanairs fly. Jeg mener, at de var over 30 kr. for en dåseøl...

Lad det være sagt med det samme. På trods af fin servering hele tiden, så er det altså lang tid, at sidde i et fly. Vi skulle lande kl. 0:30 europæisk tid, dvs. 11 1/2 times flyvning. Der blev vist mange film, men personligt har jeg svært ved at se de små skærme. De andre kunne vist godt hænge lidt i. Ellers var der bøger, der kunne læses. Lasse havde det lidt svært. Han manglede noget at spille på, så vi købte en lille spillemaskine på flyet. Der var 12 forskellige spil på og efter en lille time proklamerede han, at spillet var gennemført. Øvbøv. Så var det en dyr investering...

Kl. 17:30 Mexicansk tid landede vi i Mexico. Selve landingen er lidt speciel, fordi man flyver over byområde stort set til hjulene rammer landingsbanen.

Vi sad bagerst i det store fly og var stort set de sidste, der forlod flyet. Sikke en gang rod man efterlader. Overalt flød flyet med tæpper, puder, aviser og andet affald.

Lige da vi kom ind i ankomsthallen, var der en mand, der checkede vores pas. Jeg tænkte godt nok, at det var en meget løs kontrol. Han stod bare i døren og kiggede på passene. Da vi kom længere ind i bygningen, var der dog en noget mere seriøs kontrol. Her stod der flere hundrede mennesker i kø og der gik ca. halvanden time, inden vi var igennem og havde fået vores bagage, som heldigvis stod klar.

Sidste kontrol bestod i at vores kufferter blev gennemlyst og så var vi i Mexico City!

Det var ingen problem at finde en taxa, og han kørte som død og helvede ind gennem byen. Vi var lige ved at få et par flyhjul på taget, da vi kørte derindad. Ja, de skal jo flyve lavt, når lufthavnen ligger inde i byen.

Vi havde læst en masse om vores hotel. Det var gammelt og slidt, så vi vidste, hvad vi kunne vente. Det har givetvis haft sin storhedstid i 1930'erne og 1940'erne. Vores værelser var ikke med udsigt til den store plads (Zocala) men begge værelser vendte ind mod den indendørs "gårdhave". Det betød, at de var mørke og lidt uhyggelige - efter Vibes mening. Til gengæld var der fred fra larmen på pladsen. Vi havde nemlig hørt, at larmen ville vare ved hele natten.

Hotellets restaurant er kendt for den fænomenale udsigt til Zocaloen. Vi spiste aftensmad der og det var ikke svært at få plads på den udendørs (overdækkede) terrasse - men ikke i første række..

Det lynede og regnede vildt, så det var godt, at den var overdækket. Restauranten var lige så snusket, som vi havde læst om og maden var næsten koldt, så den er ikke anbefalelsesværdig for andet end udsigten.

Så var der ikke kræfter til ret meget. Vi gik i seng kl. 22:45. Så var klokken også blevet 5:45 og vi havde været (næsten) i live i 27 timer...

Mandag den 30. juni 2008 - Mexico City rundtur

Der var liv igen klokken 6. Efter en god nats søvn. Det havde været varmt og klamt men fredeligt. Inden vi gik til morgenmad, nåede vi at se Spaniens mål i finalen mod Tyskland. YES det var godt, at de vandt europamesterskabet.

Morgenmaden blev meget belejligt indtaget på hotellets restaurant. Denne gang på første række og med udsigt til den daglige flaghejsning på Zocaloen. En stor flok soldater står i en firkant omkring den store flagstang mens flaget bæres hen til flagstangen under musikalsk ledsagelse. Verdens største flag går til tops og vi havde første parket til skuet!

Så begik vi turens første forbrydelse. Vi forlod restauranten uden at betale! De havde spurgt om værelsesnummeret, så vi regnede med, at det var på værelsesregningen. Men kort efter bankede en forpustet tjener på vores dør. Han kunne ikke meget engelsk, men vi forstod dog, at han skulle have 120 pesos pr. person for morgenmaden - dvs. ca. 60 kr. "Det må så blive 480 pesos for 4",

regnede Marie sig hurtigt frem til). Det tog dog tjeneren noget længere tid at nå det samme resultat. Han fik 500 med besked om, at det passede. Kort tid efter vendte han tilbage med de sidste 20 pesos... Dem fik han så (igen) i drikkepenge...

Så er vi klar til dagens udflugter...

Første tur gik ud på Zocalo pladsen. Vi ville følge en tur, anbefalet af Lonely Planet omkring Zocaloen. Den indebar et besøg i en botanisk have i forbindelse med Palacio Nacional. Her var bl.a. en del kaktusser i den veltrimmede have. For at komme ind på Palacio Nacional, skal man vise billedlegitimation og vores rygsække blev gennemlyst både ved indgangen og udgangen - sikkert for at kontrollere, om vi havde smuglet en af stedets mange katte ud...

Gaderne omkring Zocaloen blev udforsket lidt. Mexico minder på mange måder om Bangkok. Her er et pulserende liv og meget trafik overalt. Gader og fortove virker slidte og gamle med en del huller. Lugten (eller duften) om man vil er speciel i sådan en by. Jeg kan faktisk godt lide det, for det er en blanding af mange forskellige ting - lige indtil vi nåede til det sted, hvor de var ved at rense kloakker...

I denne del af byen er bygningerne ikke særlig høje. Typisk 3-5 etager eller lavere. Det er en helt speciel byggestil, som jeg sammenligner med Sydamerika.

Efter vi havde vandret lidt rundt og kigget i de første butikker, blev vi enige om at finde tilbage til Zocaloen og tage en rundtur med bus. Vi havde lovet os selv, at der ikke skulle være alt for meget traven rundt i dag. Bussen holdt lige til venstre for den store katedral og der var fin plads til os på øverste dæk. Turen kostede 100 Pesos pr. person for en dag. Så kunne vi hoppe af og på, som vi lystede, men det endte nu med, at vi tog hele turen i et hug.

Det blev til mange indtryk undervejs. Det meste af byen er med lave huse og de højhuse, der findes, er typisk meget nye. Mexico City var jo ramt af et kraftigt jordskælv i 1985 og det kan ikke ret mange højhuse have overlevet.

Vejret var fint. Der var skyet men solen kiggede frem fra tid til anden og så blev det varmt med det samme. Der er meget trafik overalt og deres kørsel er ikke helt, som vi kender den. De går mere til den og skifter vejbane i et væk. Men de tager hensyn og vi har indtil nu ikke oplevet uheld, så det glider. I en rundkørsel oplevede vi, at bilerne kørte begge veje rundt og gjorde holdt inde midt i rundkørslen, for at give plads til modkørende. Det skulle man vist have et kursus i.

Klokken var blevet hen ad 3-tiden, da vi vente tilbage til Zocaloen, så vi var ved at være sultne. Lasse spottede en restaurant, der lå i forbindelse med et vandrehjem og her blev det til en gang sandwich og bourgetter. Ikke noget at råbe hurra for, men det skulle alligevel vise sig, at vi ikke havde plads til ret meget mere mad den dag.

Vibe og Marie gik på osetur i gaderne omkring hotellet og Lasse og Alex øjnede chancen for at se EM-finalen i TV. Den var de begyndt at vise i TV på restauranten. Men på hotellet var den ikke at

finde, så det blev ikke denne gang. I stedet blev familie og venner opdateret via vores hjemmeside. Vi blev ringet op af en tur-arrangør, der havde smidt reklameting ind til os og vi lod os overtale til at tage med på en tur til pyramiderne næste dag.

Da pigerne vendte hjem, var de trætte og Vibe kravlede i seng. Klokken var imidlertid kun ca. 18, så vi skulle på jagt efter noget at spise. En tur op og ned af gaderne bag hotellet gav ikke noget resultat, vel nok mest fordi vi ikke var særlig sultne. Vi købte lidt chips, øl og vand og ville have det med retur til hotellet. Lasse og Marie rundede lige en McDonalds, for at supplere lidt op. Det endte med at blive vores aftensmad.

Vi kravlede forholdsvis tidligt i seng i det varme værelse. Dagen var ikke endt med regn og torden som den foregående dag, selv om der var blevet mere gråt og regnfuldt.

Tirsdag den 1. juli 2008 - Pyramidetur

Efter en nogenlunde (varm) nats søvn, var vi vågne ved 7-tiden. Tjenerne på hotellets restaurant tog ingen chancer. Så snart vi havde sat os til bordet, kom de med en regning. Så ka' vi jo lære, at betale regningen...

Kl. 8:15 ventede Paula (hed hun vist) i receptionen, for at besvare spørgsmål om dagens tur og tage imod penge. Turen startede allerede kl. 8:30, så jeg pilede op (dvs. tog den betjente elevator), for at hente de andre. Heldigvis var vi klar til afgang.

Alico Tours startede med et pluspoint, fordi de kom med en 12-personers van til 7 danskere. Efter et par rundkørsler omkring vores hotel, endte vi alligevel med at blive fyldt op, så vi var stuvet noget sammen. Køreturen i van'en var dog ikke så lang, før vi blev jaget ud, for at vente på en større bus, hvor der viste sig at være god plads.

Ombord var en meget talende guide, der blandede spansk og engelsk i en pærevælling, så man var tvunget til at høre godt efter hele tiden. Det var lidt trættende i længden. Første stop var Three Culture Square, hvor der var en gammel ruin. Efter et kort fotostop her, var det videre til Guadalupe Shrine, der efter, hvad vi kunne forstå på Pepe var et meget helligt sted for katolikkerne. Her var en meget gammel kirke og en forholdsvis ny ved siden af hinanden. Det var imponerende og absolut et stop værd.

Så gik det (endelig) mod pyramiderne ved Teutihuacan men Pepe holdt pinen lidt endnu. Ja, det var jo pyramiderne, vi var taget af sted, for at se... Da vi havde fået pyramiderne på kik-hold, drejede bussen ind. Vi skulle lige gøre et holdt, for at høre om algarve-kaktussens fortræffentligheder og en bestemt sten, der bliver forarbejdet til smykker på stedet. Det var et interessant lille foredrag om kaktus og flotte sten men under det hele lå jo den sædvanlige "kom nu og køb nogle af vores ting" historie. Marie fandt et tørklæde, som skulle være vævet af 50 % bomuld og 50 % totter fra algarve kaktussen. Vi fik også smagt på den drik, der laves af kaktussen og det smagte egentlig ganske OK. Jeg skylder lige at sige, at Maires tørklæde var fornuftig i pris, så det var helt OK.

NU skulle vi op på de pyramider - troede vi. Pepe trak pinen endnu mere. Først igennem en flok sælgere af alverdens souvenirs, for derefter at komme igennem et større foredrag om nogle af de ruiner, der er udgravet i forbindelse med måne- og solpyramiderne. Tålmodigheden var ved at slippe op, for vi kunne efterhånden regne ud, at der ikke ville blive særlig meget tid til at se på selve pyramiderne. Men endelig blev vi sluppet løs.

Månepyramiden måtte vi kun bestige halvt. Vi valgte den derfor fra i første omgang, men ombestemte os, for det måtte være den bedste måde at se vejen mellem de 2 pyramider (vejen hedder noget med død). Ned af "dødsvejen", der var fyldt med sælgere, der alle sammen ville sælge de samme smykker og tæpper. Sælgerne er dog ikke særlig påtrængende med mindre du kigger på deres ting, så øjner de straks chancen og bliver mere aggressive. Ombord i solpyramiden. Husk nu på, at Mexico City og området omkring ligger i 2 km. højde. Så løber man ikke lige op ad en pyramidevæg. Det gælder om at finde et tempo, så man kommer opad uden at tabe luften helt. Trinene er meget høje og stejle og det er især svært at kravle ned af dem igen. Men udsigten på toppen af pyramiden var det hele værd.

Vejrmæssigt havde vi været heldige indtil nu. Der var en del mørke skyer men solen havde også skinnet fint, så jeg forventede, at have nogle fornuftige billeder med hjem fra området.

Der var dog ikke tid til at hvile sig ret længe, for vi havde ikke helt styr på, hvornår vi skulle være ved bussen og vi ville hellere være på den sikre side.

Da alle var nået tilbage til bussen, kørte vi ca. 5 minutter, for at komme til en restaurant, hvor frokosten skulle klares. Vi havde ikke helt styr på, om frokosten var inkluderet i prisen men vi troede det ikke - og det holdt stik.

Det virkede måske lidt mærkeligt, at vi blev lodset ind og båset og serveret for. Så kunne man faktisk godt tro, at det var inkluderet. Mens vi spiste, gik et orkester rundt med bordene, for at spille typisk mexicansk musik. De spillede så højt, at Lasse mistede appetitten helt og da jeg proklamerede, at jeg synes, at musikken var god, var han ved at melde sig ud af familien. Mens vi spiste, stod det ned i stænger udenfor. Et plus til Alico Tours for dén planlægning.

Efter frokosten var der lige plads til en pyramide mere, der lå i forlængelse af sol og månepyramiden. Desværre var der groft udsigt til mere regn, så det gik lidt hurtigt frem og tilbage til pyramiden og Pepe blev næsten efterladt alene foran pyramiden med sit kombineret spansk og engelsk foredrag om pyramidens opbygning. Vi andre pilede i tørvejr og bussen var ikke mere end lige kørt tilbage mod Mexico City, før det igen stod ned, så man ikke kunne se en pind udenfor.

Nu troede vi endelig, at vi kunne slappe af, men nej - vi tog fejl. På tilbageturen var vi tvangsindlagt til at se en ældgammel film om Hulk. Det kan gå an, hvis det ikke lige var fordi der var skruet så langt op for den spanske-duppede film, så end ikke mexicanere kunne forstå, hvad der blev sagt. Enhver tanke om siesta var totalt skrinlagt. Midt i filmen gik der noget galt, så den

pludselig startede forfra. Så måtte Pepe spole frem til det sted, hvor filmen var kommet med det resultat, at de, der havde fuldt med, ikke nåede hele filmen. Pepe undskyldte med, at det var en billig Hong Kong kopi.

Bussen kørte rundt og satte alle af ved deres hoteller og vi blev sat af sidst - så havde vi vel også fået mest ud af det...

Lasse og Vibe blev efterladt på hotellet, da deres forældre undskyldte sig med, at de skulle over og se på den store katedral på Zocalo-pladsen. Det skulle vi også. Men vi skulle også over til en restaurant, hvor vi havde spist dagen i forvejen (ved vandrehjemmet). Vibe havde tabt sin bøjle til tænderne i går og vi antog, at det måtte være på restauranten, det var sket. De havde dog ikke set den, så vi måtte gå med uforrettet sag.

Vi støvede lidt rundt og endte på en flot restaurant, som vi var blevet anbefalet af et dansk par. Vi fik en øl og en tequila og var lidt benovet over stedet. Det var noget over den standard, vi havde set indtil nu. Faktisk var det ved at være sådan, at Lasse og Vibe ikke rigtig spiser noget, fordi omgivelserne og maden ser noget anderledes (primitiv) ud, end de er vant til.

Vi gik tilbage og holdt lidt siesta med børnene og fik snakket lidt om, hvad der skal ske fremad på turen.

Så var det dagens jagt på aftensmaden. Det var blevet sent og mørket var faldet på. Nu var vi efterhånden ved at være inde i Mexicanernes tidsregning mht. at spise aftensmad. Pludselig stod vi foran en meget simpel (hvilket ikke siger så meget her) restaurant. Nej restaurant er for meget at sige. Nærmest en fastfood sag, hvor der næsten ikke sælges andet end kylling. Det var langtidsstegte kyllinger til en billig penge. Vi spiste alle 4 for lige godt 50 kr. Men så var det også med sodavand til maden, der i øvrigt smagte ganske super. Kyllingens skind var sprød.

Trætheden sænkede sig over familien og et forkølet forsøg på at komme tilbage via Zocaloen endte med en lille tur frem og tilbage, for at se på et par hold, der dansede en indianerdans. Vi var ikke imponerede, vel nok mest fordi, der så ud til at være en del turister med, så det havde mere karakter af at være en øvetime.

Tilbage til hotellet og familien sov ved 9-tiden. Jeg holdt ud lidt længere, for at tage de sædvanlige backupper af kameraer og få skrevet dagbog.

Onsdag den 2. juli 2008 - Slentretur i centrum

Mit "vækkeur" ringede ved 6-tiden. Jeg stod op og fik styr på lidt fotobackup og gik over på Zocaloen, for at se dagens flaghejsning. Det er lidt fascinerende at se på. I dag var der ikke særlig mange mennesker, for at se på - dagen i forvejen var der rigtig mange.

Lasse og jeg spiste tidlig morgenmad - i hvert fald i forhold til de andre 2 7-sovere... Restauranten var fyldt godt op. Der var et arrangement af en eller anden art deroppe.

I dag ville vi bare dandere rundt i centrum og kigge på det, der kom forbi. Det gav en ganske underholdende dag.

Marie afstak kursen og målet var et højt tårn Torre Latino, der skulle have en god udsigt fra 43. etage.

Vejret var fint. Skyet men ikke optræk til regn.

Det er lidt specielt at gå rundt i gaderne. Duftene og de anderledes forhold gør det hele spændende. Masser af trafik og masser af mennesker. Butikkerne er typisk ganske små, set ud fra facaden men mange gange er de dybe og dermed har de mange ting alligevel. Vi vægrer os lidt for at gå ind i butikkerne, fordi vi ikke kan spansk. Men de virker ikke så pågående, som vi før har oplevet. Vi fandt ud af, at elektronik koster det samme, som i Danmark. De har ikke den nye udgave af Canon (450D) men den tilsvarende (den hedder noget med Rebel TI). Prisen var godt 6000 kr. Det kan man også få det til i Danmark.

Efter at have slentret rundt, fandt vi en cafe på en plads. Her kunne vi hvile benene og samle kræfter til den videre tur. Vi fortsatte vores vandring og rundede bl.a. en fredelig demonstration, hvor megafonholderen havde overordentlig svær, ved at få folk til at råbe med i kor. Så han fyrede lidt op under dem, ved at skyde nogle store kanonslag (raketter) af. Lasse mente, at det var crysantimumbomber.

Vi fandt frem til Torre Latino. Det kostede et lille beløb at komme derop og det var bestemt værd, at tage derop.

Udsigten over Mexico City - ja, det vi nu kan se af byen, for den breder sig jo vildt - var helt fin. Der var meget dis i luften. Smog har det nok været. Men alligevel kunne vi se en masse deroppe fra. Vi kunne bl.a. se flyene lande i lufthavnen ikke så langt fra tårnet. Rundt omkring var der opsat kikkerter, som man for et lille beløb kunne bruge. De var meget kraftige og som Lasse sagde, så kunne man næsten se folks farve i øjnene på Zocaloen en lille kilometer væk.

Så var det frokosttid og vi fandt en gågade med flere restauranter. Marie valgte en ud, der serverede tequila. Jeg skal vist til at passe lidt på hende! Nå, men det blev til lidt frosne jordbær med creme til Vibe og Marie. Lasse fik dagens portion fritter og jeg bestilte taco's i den forvisning om, at det var lidt chips. Men det var majspandekager. De smagte nu OK og jeg fik lært at "muy picante" på en bøtte med rød sauce (chili) betyder STÆRK. Heldigvis havde jeg bestilt en øl og da den var drukket og vi næsten var klar til afgang, blev der sat en ny foran mig. Der var nemlig 2 øl for ens pris på programmet. At øllet så næsten kostede det dobbelte af, hvad vi plejede at betale, er en anden historie. Den gled ned på det muy picante sauce.

Vi var efterhånden tæt på hotellet og vi gjorde et lille toiletbesøg på vores værelser, før Vibe og Marie atter kastede sig på kjolejagt. Jeg var overbevist om, at nu skulle der handles, men jeg tog fejl. Lasse og jeg gik også en tur i gaderne men vi nåede kun lige ned, da det begyndte at regne. Vi

stod i læ ved forskellige butikker men regnen tog til og blev suppleret med nogle ordentlige tordenskrald, der fik formiddagens bomber til at blegne. Vi fandt en stor tøjbutik tæt på hotellet. Her solgte de bl.a. Lewisbukser til 350 kr. Digitale billedrammer virkede lige så dyre, som derhjemme, så vi fik heller ikke handlet men hastede i stedet tilbage til hotellet, for at holde lidt siesta.

Aftensmaden skulle indtages på restaurant El Cardinal, som vi var blevet anbefalet af et dansk par. Værten var en meget sød mand, der talte et godt engelsk. Han kunne faktisk godt være englænder. Vi fik det sidste ledige bord lige foran en, der sad og underholdt på klaver. Det var en anelse højt men han holdt nu hurtigt fyraften, så vi klarede det.

Vi var blevet advaret om, at standarden var højt og at folk sad i jakkesæt og stiv pus. Vi havde selvfølgelig fundet vores fine kluns frem også, så vi ikke faldt helt igennem.

Vi fik en tequila til aperitif og bestilte maden. Den viste sig at være super. Det var ikke vanvittig dyrt men heller ikke billig efter Mexicanske forhold. Vi spurgte tjeneren om det var normalt, at drikke vin til mad. Det så ikke sådan ud, når vi kiggede på de andre borde, men vi fik et vinkort og fandt ud af, at de havde en Gran sangre de Torres fra Spanien til samme pris som deres mexicanske vine, så dem måtte vi vente med at smage...

Til dessert fik vi kaffe og en tequilalikør, serveret i chokoladekrus. Flot og enkelt. Og det smagte super.

Så defilerede vi tilbage til hotellet. Klokken var kun ca. 19. Det var helt mærkeligt at have spist så tidligt, når nu man ved, at Mexicanerne først går ud og spiser sent. Lasse og Vibe blev på hotellet, mens Marie og jeg gik en lille aftentur. Vi skulle have brændt lidt af tequilaen og vinen af igen. Det lykkedes ikke helt for mit vedkommende, med et tungt hoved resten af natten til følge.

Endnu en varm nat fulgte. Vi vågnede bl.a. ved 3-tiden og foretog et par telefonopkald til Vibes tandlæge i Danmark. Ferielukket... Vores forsikringsselskab anbefalede os at prøve at få lavet en ny skinne til Vibe. Vi måtte tage regningen med hjem. Han mente, at det var dækket...

Torsdag den 3. juli 2008 - Besøg hos tandlægen

Vi var jo gået i seng ved 21-tiden, så det var ikke så underlig, at vi var vågen ved 4-5 tiden.

Morgenmaden var ikke engang klar, da vi indtog restauranten på hotellets top, men det lod vi os ikke slå ud af. Vi spiste bare af det, der var på bordet og nåede efterhånden igennem det sædvanlige, efterhånden som det blev klar.

Dagens program bestod i at gøre en indsats for at få en ny skinne til Vibes tænder. Inden vi forlod hotellet, aftalte vi med hotellets tur-arrangør, der taler fin engelsk, en kombineret tur til Xochimilco og forlystelsesparken Six Flags. Nærmere information om de to steder i morgen, for der skal vi derud.

Tur-arrangøren havde tidligere foreslået os at tage hen i en gade, hvor der sælges en del medicinaludstyr som f.eks. kørestole, tandlægeudstyr osv. Han havde vist en teori om, at de kunne hjælpe Vibe men vi nåede ikke rigtig frem til nogen, der kunne engelsk. Det nærmeste vi kom, var en mand i en hvid kittel, der meget hjælpsom fulgte os ud af et mindre indkøbskompleks og lidt hen ad gaden, ind i en meget uhumsk gyde og op af nogle trapper, hvor der var flere tandlæger samlet. Han pegede på en dør, der var lukket og bad os vente i få minutter, så ville der komme nogen. Vi ventede i det ikke alt for pæne rum og valgte så at gå igen. Der kom en del igennem rummet/trappeopgangen og vi var genstand for en del opmærksomhed. I stedet gik vi på jagt efter frimærker og efter et par mislykkede forsøg, lykkedes det at finde en, der ville sælge mærkerne.

Tilbage til hotellet i slentretempo. Da vi nåede tilbage, stod vores tur-guide udenfor hotellet og ventede på os. Han spurgte, om vi var klar til at tage på tur og bad os stige ind i en van, der holdt og ventede. Der var åbenbart sket en misforståelse, så han regnede med, at vores bestilte tur var i dag... Jeg tænkte tilbage og kunne godt se, at det var muligt for ham, at tro sådan. Jeg havde kun nævnt for ham som noget af det allerførste, at vi havde en plan om at tage til Six Flags dagen efter. Det blev ikke nævnt mere i snakken med ham og det gik åbenbart galt.

Han sagde, at chaufføren af van'en havde kørt i cirkel omkring hotellet i en time, for at vente på os (det er ikke muligt at parkere lige uden for hotellets dør). Det var lidt kedeligt men vi var ikke indstillet og klar til at tage af sted lige nu. Han sendte van'en af sted og vi talte i stedet med ham om hans 2. forslag vedr. Vibes tænder. Det bestod i at tage til et sygehus. Han ville gerne kalde van'en tilbage og få ham til at køre os til sygehuset. Det lød som en fornuftig plan, det ville koste os 200 Pesos og vi blev hurtigt lodset ind i van'en, der hurtigt holdt uden for hotellet.

Efter en længere køretur i Mexico City, holdt chaufføren ind ved noget, der på ingen måde mindede om et sygehus. Han gik med ind, for at forklare vores situation på spansk. Vi var lidt spændte, for chaufføren kunne ikke engelsk, så det var vores tur-guide, der havde sat ham ind i situationen. Det så mere ud som om det var en finere tandlæge, vi var landet hos og de måtte give fortabt. Det ville tage 3 dage at få lavet en skinne. Så var der ikke mere at gøre, for vi havde kun 1-2 dage til rådighed.

Vi kørte tilbage og bad chaufføren om at sætte os af ved Zone Rosa - et område i Mexico City, der har en del butikker og restauranter. Derfra ville vi selv finde hjem.

Vi startede med en lille pause på en cafe og listede derefter hjemad. 2-3 km. skød vi på - og det holdt stik. Vejret var fint men (som sædvanlig) trak det lige så stille op med mørke skyer, efterhånden som dagen skred frem.

Vi rundede en større demonstration, der blev holdt i jernhånd af politiet. Demonstranterne var vist nøgne, så det var mest politifolkene, der fik lov at kigge, for demonstranterne var næsten gemt bag politiets skjolde.

Ca. en kilometer fra hotellet faldt vi ind på en italiensk restaurant. Børnene sukkede efter pizza. De forstod ikke ret meget engelsk men gjorde et forsøg alligevel. Vi endte åbenbart med at få bestilt 5 retter, hvilket viste sig at være fint, for vores store bestræbelser på at bestille Spaghetti a la Carbonara til Lasse slog fejl. Det endte med at blive til spaghetti med kødsovs, så da der dukkede en ekstra pizza op, lyste han helt op. Hvad drikker man til en gang italiensk mad i Mexico??? Ja, vi fik en longdrink med tequila magherita!

Så var vi rustet til sidste trin tilbage mod hotellet - troede vi. For der var så utrolig mange mennesker på gaden, så det var næsten ikke til at komme frem. Vi forsøgte at krydse gaden til et andet fortov, for der så ud til at være mere plads, men det hjalp kun kortvarigt. Politibetjentene i gadekrydsene kæmpede en kamp med deres hidsige fløjten. De ville blive udmærkede dommere i en fodboldkamp. De kunne sætte lidt musik i dommerfløjten.

Nå, men vi fandt da hjem og efterhånden var det blevet så meget gråvejr og det begyndte at dryppe. Inden vi nåede op på værelserne, tordnede det vildt. Klokken var omkring 3, så det var for tidligt at kalde det dagens program. Vi holdt lidt siesta, mens tordenvejret trak forbi. Det lykkedes fint og efter et lille hvil var vi klar til at gøre endnu et indhug i Mexico Citys butikker. Vibe og Marie gik atter på kjolejagt. Det gad vi andre ikke, så vi gik på jagt efter et rigtigt marked. Desværre glemte vi kortet, der skulle vise os vej til markedet, så vi måtte gå på hukommelsen. Og den er bekendt ikke, hvad den har været, så vi måtte vende tilbage mod hotellet med uforrettet sag. Tilbage ved Zocaloen, kunne vi høre militærmusik fra selve pladsen. Det måtte vi lige udforske. Der havde godt nok været et større orkester med til flaghejsningen om morgenen på Zocaloen og de viste sig at spille på pladsen. De vandrede dog hurtig ud. I begge sider var der demonstrationer i gang. Det er åbenbart meget brugt i Mexico at demonstrere. Vi fandt dog aldrig ud af, hvad der var gang i, men vi kunne fornemme, at der var optræk til noget specielt, for der var mange mennesker på pladsen. Det viste sig, at folk ventede på, at flaget skulle blive taget ned. Det foregik med det samme militærorkester.

Så var det kun at komme tilbage til hotellet og vente på dommen - ja, hvor mange penge var der gået til kjoler.

Dommen faldt ved halv otte tiden. Vibe havde købt 2 kjoler og Marie en. De var flotte og det bliver spændende at se dem med kjolerne på.

Det blev til sen aftensmad. Jeg spurgte i receptionen, hvor man kan få en god steak og vi blev henvist til en argentinsk restaurant, der lå på et gadehjørne tæt på Torre Latino. Desværre var der lukket. De lukkede allerede kl. 18, så vi måtte på jagt. Det lykkedes at finde en fornuft udseende restaurant på vejen hjem og vi bestilte steaks. Det viste sig at være en noget blandet oplevelse og vi lod en del af maden være tilbage, betalte regningen og gik hjem. Alle var trætte, så det gik hurtigt til køjs - ved 23-tiden.

Fredag den 4. juli 2008 - Xochimilco og Six Flags

Sent op og sen morgenmad. Flaget var allerede hejst på Zocaloen. Til gengæld var der også fyldt op med morgenmad. Vi havde en aftale med vores spansktalende chauffør kl. 10 og så snart vi viste os i receptionen, blev der ringet efter ham. Han havde heldigvis skiftet bilen ud, da den, vi kørte med i går, havde en stor flænge hen over forruden. Det virkede ikke helt betryggende. Det var lidt ærgerligt, at vi ikke kunne tale med chaufføren, men vi måtte klare os med et par en-stavelses ord. Trafikken ud af byen var næsten lige så voldsom, som den er ind mod København en mandag morgen - altså bare med den forskel, at dette var på vej ud af byen.

Vi kørte ca. 3 kvarter, til vi var i Xochimilco. Det hele ændrede sig lidt. Husene var ikke så høje og velholdte. Vejene var mere snaskede og udbuddet af varer så anderledes ud. Det så i det hele taget mere fattigt ud. Vi var åbenbart kommet lidt for tidligt, for der så ikke ud til, at der var nogen, der ville sejle med os. Vores chauffør forsøgte at forklare os et eller andet og ud fra hvad der skete, var det nok noget med, at vi skulle vente og at vi kunne bruge ventetiden på at køre en lille tur i området. Efter en kort og interessant køretur var vi tilbage ved bådene og nu forstod jeg, at der var 5 minutters ventetid. Så gik vi ombord og der blev hentet forsyninger i form af øl og sodavand til os, før der var afgang.

I et roligt tempo, der står i skærende kontrast til det vildt pulserende liv, vi har oplevet i Mexico City's centrum, gik det ned af kanalen. Båden havde ingen motor men blev alene drevet frem ved en mand, der stagede os frem. Det var med til at gøre det hele fredsommeligt. Så snart vi havde forladt "havnen" lå en tilsvarende båd klar, med et helt orkester, der gerne ville spille musik for os. Men jeg er vist den eneste, der kan lide deres musik, så det blev et nej tak!

Bådene er alle malet i farvestrålende farver. Der er et langt bord midt på båden og på begge sider af bordet stole, så der er plads til 12-14 personer. Bådene er meget benyttet af mexicanere til sammenkomster. Det er så at sige en glimrende skovtur for dem. Vi så både 2 og 3 af bådene sat sammen, hvor der var liv og glade dage. Vældig fornøjelig. Selv om vores "havn" ikke var klar til at sende både af sted, så var det åbenbart lykkedes andre, at komme af sted.

Vi sejlede ca. 1 time på kanalerne. Undervejs var der flere små både, der ville sælge varer til os. Det kunne f.eks. være drikkevarer, varmt mad, frugt, majskolber eller blomster.

Tilbage i "havnen", betalte vi 600 pesos (ca. 300 kr.) for sejladsen og drikkevarer. Jeg havde det lidt som med prisen for taxa'en. Måske skulle vi have pruttet lidt mere om prisen. Den var efter min overbevisning i den højere ende, men det er lidt svært, når man ikke kan spansk.

Så var det mod Six Flags. En stor forlystelsespark, som vi havde læst lidt om hjemmefra. Det var ikke deres hjemmeside, der trak, for den var på spansk. Det er en kæde af parker, der holder til i bl.a. England og USA. De har nogle store rutchebaner og halvdelen af familien er jo syge med den slags...

Vi nåede til parken ved 1-tiden og aftalte med vores chauffør, at vi skulle hentes igen ved 5-tiden. Det var det seneste tidspunkt, vi måtte forlade parken, for at undgå myldretrafikken, ifølge vores tur-arrangør på hotellet.

Vi betalte ca. 150 kr. for entreen og inden vi kom helt ind, blev vores rygsække checket. Her blev alt mad og drikkevarer konfiskeret - samt en hårspray, som Vibe havde i sin taske. Men vi lod os ikke slå ud af det. Vi nappede vores mad og drikkevarerne og spiste og drak et lille måltid, inden vi gik ind.

Ret hurtigt nåede vi til indgangen af den første store rutshebane - faktisk den største - og Vibe og jeg gik ind. Man kunne ikke se, hvor lang kø der var, men vi gættede på, at der ikke var så lang kø. Der så nemlig ikke ud til at være særlig mange gæster. Vi tog fejl og kom til at stå i kø i næsten en time, før vi kunne stige ombord i rutshebanen. Vi var spændte og jeg var så dum, at jeg ville filme turen. Det var ikke særlig smart. Hele turen gik faktisk med at holde krampagtigt fat i kameraet, så jeg fik ikke så meget ud af det, men det var viildt. Da vi steg af, var jeg sikker på, at det første vi skulle gøre, var at købe et Flash-Pass. Det gav adgang til at komme foran i køen ved 3 forlystelser. Prisen derfor var 70 pesos.

Vi delte os, for Vibe og jeg var til de store ting og Marie og Lasse til de små. Der var ingen grund til, at de skulle vente på os rundt omkring. Så vi fortsatte til næste store forlystelse (Batman), hvor man sad i sæder med frithængende ben. Her var ikke meget kø, så vi kunne spare på vores Flash-Pass. Her startede dagens ca. 15 min. stille regn, så vi var også heldige med vejret. Batman var meget god men ikke god nok til, at vi ville prøve igen. Vi fortsatte til en attraktion, hvor man blev hevet op i toppen af en rutshebane, kørte en kort men vild tur, for at ende oppe i en anden top. Så gik det ellers samme vej tilbage. Vældig fornøjelig, så vi tog lige turen en gang til.

Så var der en stor trærutshebane, der så vældig frygtindgydende ud. Den måtte vi lige prøve. Jeg måtte sande, at det er sidste gang jeg tager en træbane. Den var meget god men vognene rykker og slider meget mere i det, så for at undgå rygskader, måtte jeg krampagtigt holde mig så langt fremme som muligt. Det var slet ikke nogen fornøjelse.

Tilbage til vores første attraktion, Superman the ride. Vi skulle jo have brugt vores 3 Flash-Pass ture og tiden gik stærk. VI havde ikke engang haft tid til at købe noget at spise og Vibe havde faktisk ikke fået mad siden dagen før om eftermiddagen. Køen var ikke helt så lang, som da vi prøvede første gang men det var alligevel lidt fedt at kunne gå forbi "pøblen" og gå direkte ombord i attraktionen. Vi fik 2 ture i Superman, før vi skyndte os hen, for at se på et delfinshow, der var startet kl. 16. Vi nåede lige den del, der havde med delfinerne at gøre. Det er fantastisk, hvordan man kan dressere dem. Vibe og jeg skyndte os tilbage til Superman, for at få en sidste tur - vi havde et klip tilbage på vores Flash-pass. Det skulle være forrest i vognen. Det er altid mest populær at sidde forrest, så vi måtte vente 3-4 ture, før det blev vores tur.

Så gik det ellers i rask trav mod udgangen, hvor Lasse og Marie ventede. Vi var ved vores taxa på minuttet og ud i myldretrafikken. Den var tæt og vi var da ved at tørne sammen med andre biler

et par gange. Det er helt fantastisk at se, hvordan de kan flette vejbaner sammen uden at trafikken går i stå. De kører tæt men giver god plads. Her kunne danskerne virkelig lære køremanerer, tor jeg.

Vi var trætte og da vi ikke havde fået meget mad, blev vi enige om, at spise aftensmad på hotellets restaurant. VI nåede fint op til at kunne følge dagens flag-nedtagning. Maden var god. Jeg fik f.eks. en speciel gryde ind på 3 fødder. Her var der 3 slags kød, kaktus og løg. Dertil tacos, som her i Mexico er ensbetydende med små pandekager.

Vi slappede lidt af i restauranten mens Lasse og Vibe boltrede sig med at fotografere. Vi andre nød en kop kaffe, som mexicanerne i øvrigt er ret gode til at lave.

Så var det pakketid. Vi skulle med taxa fra hotellet kl. 8:15, så vi tørnede i seng kl. godt 9.

Lørdag den 5. juli 2008 - Fra Mexico City til Oaxaca

Det var tid at dage afsked med Mexico City. For sidste gang indtog vi vores morgenmåltid på hotel Majestics restaurant. Vi havde været standhaftige. Ikke fordi det var billigt, for vi betalte ca. 260 kr. pr. gang. Men måske fordi det var bekvemt og fordi det var fascinerende at nyde udsigten til flaghejsningen. I dag måtte vi dog forlade ceremonien midt i det hele, for vi blev hentet kl. 8:15 og vi skulle nå at checke ud. Det foregik gnidningsløst og taxa'en kom også til tiden. Det var ikke en van, som vi havde bestilt men vores bagage kunne godt være i en almindelig bils bagagerum. Chaufføren, en ældre herre, talte fint engelsk. En skam, at vi ikke havde kørt tur med ham dagen i forvejen. Så kunne vi have fået en masse at vide. Han undrede sig over, at vi ikke ville leje bil i Mexico. Det havde vi slet ikke overvejet, fordi deres kørefacon er markant anderledes end i Danmark. Chaufføren mente, at der kun krævedes 3 ting, for at kunne køre i Mexico: gode bremser (mens han pegede ned), et godt bilhorn (mens han pegede på rattet) og "Jesus Christ" (mens han pegede op i himlen).

Vi kørte et stykke tid og jeg begyndte at overveje, om han havde tænkt sig at køre en større omvej. Men frem kom vi og han forklarede pænt, hvordan vi skulle finde frem til busserne. Den busstation, vi skulle af sted fra, hed TAPO og det er en enorm stor rund bygning, hvor vi ikke så en eneste bus, før vi var kommet helt ind i bygningen. Som så mange andre steder, stod der her nogle dragere med bagagevogne, der gerne ville tjene en skilling, på at slæbe vores bagage, men det var jeg ikke indstillet på. Vi måtte vel kunne bære det det korte stykke. Vi søgte ind mod midten af bygningen og det viste sig at være rigtigt (vi forstod jo ikke lige de skilte, der var sat op). Det midterste af den runde bygning var åbenbart stedet, hvor man købte billetter og vi fandt hurtigt frem til vores busselskab. Der var heller ingen problemer med de billetter, vi havde købt på nettet hjemmefra. Vi fik vores "boardingpas" udleveret og kunne gå ud i en særlig ventesal, kun for de passagerer, der skulle med det ene busselskab. Der

var et særligt toilet til os, som vi kunne bruge mod at vise vores billet. Vi skulle checke vores bagage ind, som så først blev udleveret, når vi nåede frem til ankomststedet. Så var det bare at vente på bussen.

Det var en superfin bus. Det havde vi også forventet, for busselskabet havde adviseret os om, at den bus, der var en klasse dårligere (ADO) end den, vi havde købt (ADO GL), skulle være en bedre standard end de bedste busser i Danmark. Det viste sig, at holde stik. Store rummelige sæder og masser af benplads fik vi. Inden vi steg ombord, var der gratis drikkevarer og et sæt hovedtelefoner. Vi kravlede forventningsfulde ind på første række, som vi havde bestilt hjemmefra. Chaufføren viste sig at være indbegrebet af en mexicaner med sort hår og sort overskæg og den sjove flade næse. Han var ulastelig klædt med jakkesæt, nystrøget skjorte og slips.

Med 2 minutters forsinkelse, trillede vi ud af busstationen og ud i den kraftige myldretrafik. Den første time gik gennem Mexico City. Så kørte vi opad i bjergene i en times tid, før vi nåede til "højsletten". Vel ude af Mexico City, var der ikke så meget trafik og vejene varierede fra at være i flot stand med nyt asfalt til at være hullet og ujævne, så det til tider kunne være svært at fotografere. Lasse sagde, at de ujævne områder føltes som når der er turbulens i en flyver og det måtte jeg give ham helt ret i. Efter et par timers kørsel blev der varmt i bussen. Aircondition-anlægget virkede åbenbart ikke, men vi kunne ikke kommunikere ret meget med chaufføren, så vi ventede, for at se, om andre spansktalende passagerer også fik det for varmt. Det gjorde de og han gjorde et par holdt, for at udbedre problemet. Det blev ikke bedre af, at varmeanlægget var gået i gang og det kunne han ikke stoppe. Det var lidt antiklimaks at en chauffør i det fine tøj skulle stå og rode i motor og maskine. Han fik ikke løst problemet, så vi fik nogle varme timer i bussen. De passagerer, der sad længere tilbage i bussen var mere heldige, for han lukkede en loftslem op, så de i det mindste fik frisk luft ind. Vi, der sad foran, var næsten buret inde i varmen. Vi måtte tage til takke med den luft, der fra tid til anden kom ind gennem chaufførens sidevindue. Pyha for en varm oplevelse.

Men vi overlevede og kom med en times forsinkelse ind busstationen i Oaxaca (udtales vahaka). Den var langt mindre end TAPO i Mexico City, men den virkede helt ny, lys og indbydende. Det her med byggeri i Mexico, har jeg ikke været inde på, men noget tyder på, at de har meget mere mod på anderledes bygninger, end vi har i Danmark. I Mexico City så vi masser af bygninger, der ikke var særlig gamle, men som var fantastiske at se på. Ikke så mange kedelige grå højhuse. De var der selvfølgelig også, men de dominerede ikke bybilledet.

Men nu var vi i Oaxaca. Det første indtryk mindede os uvægerligt om Thailand. Der var ikke afmærkninger i asfalten, så lyskrydsene var blot et par lamper, der var hængt op. De var nemme at overse. Og så havde de tuktuk'er i byen her - ganske som dem, der myldrer rundt i Thailand. Mexico Citys højhuse var skiftet ud med lave bygninger på 2-3 etager. For at komme til busstationen, skulle vi ind gennem byen og op i bjergene, for at have en flot udsigt ned over byen. Vi endte nede i byen igen, før vi var på destinationen.

Bagagen blev udleveret mod aflevering af kvitteringer. Det var det mest kaotiske, vi havde set omkring busturen. Alle stod og ville have deres bagage og det var ikke noget problem at slæbe bagagen derfra, uden at aflevere kvitteringen. Men vi havde ikke nogen problemer og kunne snart forlade stationen og tage en taxa til vores hotel Parador san Andres tæt på byens centrum og

Zocalo (deres lokale rådhusplads). Hotellet har 6 værelser og det var lidt af et antiklimaks at checke ind i forhold til hotellet i Mexico City. Men vi var ikke i tvivl om, at her var mere hyggeligt. Inden vi nåede ind i receptionen, blev jeg råbt an. Det kunne ikke være svært at holde styr på gæsterne her...

Vi fik vores værelser udleveret og det var sørme ud til den friske luft! I hvert fald det ene, som vi voksne indtog. Det var jo i vores værelse, at vi opholdt os, når vi ikke sov. Værelset havde udgang til en lille terrasse på 1. sal.

Da vi havde kastet bagagen ind på værelset, gik vi på jagt efter aftensmaden. Klokken var allerede ved at være 17, så det måtte være passende med et godt aftensmåltid. I receptionen fortalte vores engelsktalende mand, der hed noget i retning af Abolino, om restauranter og seværdigheder i området. Han solgte også ture og han havde en tur, der kun kørte en gang om ugen, søndag. Den indeholdt 7 forskellige steder, som vi kunne komme på, bl.a. et vandfald og et marked. Den var vi alle klar til, så vi bookede. Han solgte også en daglig tur til Monte Alban, et større ruinkompleks, der ligger oppe i bjergene ca. 10 km. fra Oaxaca. Den ville jeg også på, men den kunne vi bestille senere.

Receptionistens anbefaling til morgenmad og en god restaurant i det hele taget, var et sted, der hed Alex. Ja selvfølgelig måtte det være godt :-) men vi havde udset os et andet sted til aftensmaden. Det var på selve Zocaloen. En restaurant, som Lonely Planet anbefalede. El Asador Vasco lå på første sal i et hjørne af Zocaloen og herfra var der en fin udsigt over pladsen, som viste sig at være befolket af Oaxacas indbyggere. Vi havde godt læst, at lokalbefolkningen søgte hen på Zocaloen og det holdt stik.

I restauranten var det damer, der serverede i modsætning til Majestics udelukkende mandlige tjenere. En af kvinderne talte engelsk, så det var ikke så svært at bestille øl og vand, selv om jeg synes, at vi efterhånden var gode til at bestille de mest normale ting på spansk.

Oven på den varme bustur var der ingen tvivl om, at en kold øl gjorde lykke! Maden bestod af supper og salater til forret. Jeg fik en flot anrettet salat med gedeost og bacon. Den smagte fortryllende. Til hovedret fik jeg fyldte chili'er. Det lyder stærkt, men det var ikke galt. Store chilier stoppet med oksekød, der mindede om en gammeldags oksesteg. Det var også vildt godt. Dertil tacos. Marie fik et stykke kød med roquefortsauce og Lasse den sædvanlige gang spaghetti a la Carbonara. Det har han vist fået stort set hver aften til nu, men da vi spiser forskellige steder hele tiden, ændrer retten sig jo. Vibe var ikke sulten, så hun nøjedes med en gang ren spaghetti.

Mens vi spiste, blev der fyret nogle gevaldige kanonslag af i nærheden. Det var lidt larmende, for at sige det mildt.

Da maden var fortæret, kom tjeneren trillende med en stor kagevogn. Det så meget spændende ud, men der var ikke plads til mere.

Vi betalte og gik ned på pladsen, for at kigge lidt på den og for at liste hjem til hotellet, for vi var trætte. Vi nåede ind og se katedralen på Zocaloen. Den var meget stor og flot - både udvendig og indvendig. Mens vi gik inde i katedralen, startede en gudstjeneste, så vi fortrak ud på pladsen, hvor et stort orkester var i gang med at underholde. Det var åbenbart gratis at høre på og det lød slet ikke så dumt. På pladsen havde børnene travlt med at kaste nogle lange ballonlignende tingester på 1-4 meter op i luften og gribe dem igen. Det så lidt spøjs ud, når de sendte de lange oppustede pinde op i luften og jagtede dem. Mange mennesker sad og hyggede sig 2 og 2. Nogle læste og et enkelt sted blev der spillet skak.

Vi slentrede tilbage til hotellet og fandt ud af, at den butik, der ligger lige ved hotellet, er en kombineret bager og isbutik, så desserten blev en vaffelis med sorbetis. Smagte super og kostede stort set ingenting. På vores værelse hyggede vi os lidt, mens børnene fik checket deres mail. Vibe og Marie spillede kort, mens jeg fik tømt kameraerne for billeder og ved 23-tiden var det sengetid.

Søndag den 6. juli 2008 - Rundt om Oaxaca

Det var en lidt urolig nat. Et nyt sted og en del mere larm, end på vores værelse i Mexico City. Men langt at foretrække, for vi kunne få frisk luft. Der var en del gadelarm, hvilket vel måtte være naturligt, da det var lørdag aften og nat. I løbet af natten blev der fyret flere af de store kanonslag af. Ja kanonslag er måske at underdrive. Det var nærmere bomber. Helt frem til kl. 6 om morgenen var der gang i bragene. På det tidspunkt var fuglene begyndt at synge, selv om det ikke var blevet lyst endnu.

Morgenmaden blev indtaget på Cafe Alex, som vores hotelvært havde anbefalet. Menukortet viste ca. 20 forskellige retter med forskellige variationer af morgenmad. De bestod typisk af frugt eller omeletter og juice samt kaffe eller the. Så var der mexicanske variationer med varmt mad. Det bestilte smagte fint (for de af os, der nærmede sig en vågen tilstand).

Tilbage til hotellet, hvor vi var sat stævne kl. 9:50 og meget præcist blev vi hentet til dagens tur. Vi startede i en stor flot van med plads til 12-14 personer. Da vi havde kørt lidt rundt i nabolaget, var bilen fyldt op og vi havde fået mindst en mere på slæb. Vores guide var en ældre (lidt sat) mexicaner, der underholdt os både på spansk og engelsk.

Første stop var det 2000 år gamle og store cyprustræ i El Tule, ca. 15 km. udenfor Oaxaca. Det var enormt og det hævdes, at det er verdens bredeste træ - og ca. 58 meter i omkreds og 42 meter højt.

Undervejs i bussen fortalte guiden, at det område, som vi kørte i, kun er grønt, fordi det er regntid. Ellers er der gold og kun kaktusserne lever i bedste velgående.

Næste stop på turen var et korporativ, hvor der blev lavet tæpper. Først fik vi en grundig indføring i, hvordan de bruger naturlige elementer til at frembringe farver. Alle farver blev forklaret og der indgik bl.a. ingredienser som bladlus, kaktus og citrusfrugter. Farverne skulle

holde for evigt men man var i skarp konkurrence med andre producenter, der brugte kemikalier til farvningen. En af de unge mænd, der tog sig en lille pause fra fodboldbanen, for at underholde os, fortalte, at han vævede tæpperne efter sin egen fantasi. Han tegnede gerne et billede af det tæppe, han havde i tankerne, før han begyndte at væve. Der var en del flotte tæpper imellem men generelt set synes jeg, at de var lidt kedelige i farverne. Det skyldes sikkert, at man ikke kan fremkalde prangende farver uden brug af kemikalier.

Så gik det til Mitla, en by knap 50 km. sydøst for Oaxaca. Landsbyen rummer blandet en større ruin, som skulle have haft sin storhedstid, da en anden ruin tæt på Oaxaca blev forladt. Guiden fortalte læææænge om de enkelte ting i ruinen. Det blev lidt for meget, når vi nu ikke er så historisk interesseret. Til slut havde vi hele 20 minutter til at gå rundt og se på ruinen, tage fotos (hvilket jeg klogeligt havde gjort undervejs) og til at kigge lidt på det lille marked, der viste sig, ikke at være så lille endda. Vi drønede direkte ud til markedet og nåede både at få en is, købe en hængekøje til farmand - YES - man er vel kommet til hængekøjernes hjemland (for 320 pesos) - og en portion pistacienødder til Vibe.

Så blev der flyttet lidt rundt i vores busser, idet nogle af deltagerne på turen blev koblet af her. Vi havde købt den lange tur og skulle videre til et "vandfald" med navnet Hierve el Agua. Ja, vi er nødt til at sætte det i apostroffer, for det var egentlig ikke noget vandfald men snarere en form for kilder, som man kunne bade i. Vandet bobler lige så stille op fra undergrunden og indeholder en masse mineraler. Af udseende minder stedet meget om Pamukkale i Tyrkiet.

Selve turen derop til kilden var en længere affære. Vi kørte i næsten en time og det gik op i bjergene med hårnålesving og ujævn vej. Da vi nærmede os stedet, stoppede vejen brat og vi blev lodset ud, for at gå om bag en indhegning, hvor vejen fortsatte. Vi skulle betale 15 pesos pr. person, for at se området. Man kunne vælge at gå en kilometer eller blive fragtet bag på en pickup. Vi valgte det sidste, da vi ikke helt kunne finde ud af, hvor langt der var. Vejen var meget ujævn og det vil være synd, at kalde det en fornøjelsestur. Vi måtte virkelig holde godt fast, for at undgå ikke at blive smidt af ladet. Det sidste stykke til vandfaldet/kilden/svømmebassinerne gik ned over klipper. Det var et fascinerende syn. Vejret var ikke lige til at bade, for det småregnede lidt og vinden var en anelse kold. Hvis man ikke er vant til bjergkørsel, var det såmænd en charmerende tur op til kilden og udsigten undervejs var også flot. Men vi blev enige om, at det var med til at gøre dagens program for hårdt. Vi kom først til at spise frokost/aftensmad meget sent, så vi nåede at blive godt sultne.

Turen ned af bjerget tog en god halv time og vi kørte (heldigvis) ikke ret længe, før vi gjorde stop ved en restaurant. Her kunne vi vælge dagens ret, som bestod af en forret (suppe), hovedret (kylling) og dessert (ris og mælk eller budding). Dertil drikkevarer i form af vand, sodavand eller risvand. Nogle fik sågar varmt mælk, som Marie mener er meget populært). Hovedretten kunne fås i forskellige variationer, enten som ren grillet kyllingebryst eller med mole (sovs) over. Oaxaca er verdenskendt for sine moles, der fås i forskellige farver. Vi valgte mole negre (sort), og den smagte ganske udmærket. Jeg tror, at der var lidt chokolade i sovsen.

Sidste stop på dagens lange program var et besøg på en Mezcal-fabrik. Mezcal (udtales meskal) er den oprindelige måde at lave det, der senere er blevet til tequila på. Mezcal laves på en helt naturlig måde den brug af kemikalier af nogen art. Råstoffet er algarvekaktussen, der varmes i 3 dage i et hul i jorden med sten omkring. Derefter males kaktussen. Vi smagte på råvaren og det smagte sødt. Så blandes det malede materiale med vand i nogle dage, før der foretages en destillering af 2 omgange. Så havde man en mezcal. Det skulle vi selvfølgelig smage og der var 8-10 varianter af drikken. Ikke alt smagte lige godt, vil jeg tillade mig at sige. Den rene mezcal var ikke så meget værd. SÅ er en god tequila at foretrække. Men de havde også ældre udgaver af drikken og diverse blandinger, som egentlig godt kunne drikkes. F.eks. en med kaffe og chokolade. Vi valgte nu at købe en, som vist ikke var beregnet til salg til turisterne. Den indeholdt en række krydderurter og kaktus. Den smagte fint - men om det var fordi, der var rester af alle de andre ting, vi havde smagt, i glasset, det må jo stå hen i det uvisse. 120 pesos for sådan en flaske med 70 cl.

Så gik det de 40 km. tilbage til Oaxaca, hvor vi blev sat af, som de sidste. Det regnede lidt, da vi kom tilbage til byen men generelt set havde vi været forskånet for særlig meget regn i løbet af dagen. Som sædvanlig havde vi været lidt heldige, at regnen kom, mens vi sad indenfor (i bilen).

Klokken var omkring 8 og det var mørkt. Vi valgte at tilbringe aftenen på hotellet og Lasse og jeg hentede forsyninger i rom af en øl, en sodavand og en lille flaske vin. Mange butikker havde åbent om aftenen, selv om det var søndag. Kanonslagene bragede også rundt omkring i byen, så det var åbenbart ikke kun lørdag aften, at den slags udskejelser skete.

Trætheden overmandede os ved halv ti tiden.

Mandag den 7. juli 2008 - Så kom regnen!

Det blev en af de dage, hvor vi slet ikke fik solen at se. Dem var der en del af indtil nu, men det var vi også forberedt på.

Der var ikke noget fast på programmet i dag andet end at få kigget lidt på butikker og markeder og det sidste kom til at fylde meget.

Jeg var oppe ved 6-tiden mens de andre fik lov til at sove til kl. 9. Vi skulle have vekslet penge og valgte derfor at spise morgenmad på Zocaloen. Det var såmænd en udmærket morgenmad. Marie og jeg fik en "energizer breakfast", der bestod af en stor portion frugt og yoghurt, juice og kaffe.

Efter morgenmaden gik det mod markederne og vi stilede direkte mod det største, der ligger en km. fra Zocaloen. Det hedder Mercado de Abastos og det var helt klart et besøg værd. Jeg havde læst om det i Lonely Planet. Der stod, at det var meget stort og man kunne fare vild derinde. Og at det blev brugt meget af de lokale. Alt sammen holdt stik og vi så faktisk kun få turister på markedet, så der blev skulet lidt til os og snakket om os, imens vi gik rundt.

Der var en hektisk trafik rundt om markedet. Busser og biler i et virvar, der igen mindede os meget om Thailand. Vi fulgte en gangbro over en af hovedvejene og fra broen var der fin udsigt ud over markedet, der ved første øjekast så lidt lukket ud, men det var ikke tilfældet.

Vi startede med at gå ned langs den ene side af markedet men vi nåede ikke særlig langt, før vi var delt i 2 hold, så Lasse og jeg søgte tilbage til de andre og vi aftalte at mødes lidt senere ved en lille bar, hvor de lavede grillkyllinger. Så gik jagten ellers ind. Det er utrolig fascinerende at gå rundt på sådan et marked. De mange lokale og fremmede varer er for mig indbegrebet af at være på rejse. Jeg var virkelig i mit es. Markedet virkede til at være delt op i arealer med tøj, husholdningsartikler, møbler, frugt og grønt, slagtervarer, krydderier og selvfølgelig chili - i tørrede udgaver i mange afskygninger. Der var forbavsende få friske chilier - måske fordi vi er udenfor sæsonen. Vi så kun 2-3 arter hvoraf jalapenos næsten var alle steder.

Lasse og jeg gjorde et stop, for at få en sodavand (de sælger ikke øl på markedet og den første pige, jeg spurgte, viste åbenbart slet ikke, hvad en cerveza var for noget). Jeg ville gerne tage billeder, men jeg var lidt bange for, om det ville blive ilde set, så jeg gik og fotograferede i smug. Det kom der nogle enkelte gode billeder ud af - og mange dårlige... Ved vores pausested kunne jeg sætte det lille kamera til at videofilme, ved at stille kameraet på et bord. Så så det jo ikke særlig iøjnefaldende ud.

Det var i det hele taget vældig interessant at sidde og observere, hvad der skete i de smalle gader omkring os. Ud over de mange faste boder, gik der en del mennesker rundt og solgte en enkelt vare. Vi fandt aldrig helt ud af, hvad det var, men det var typisk ikke store ting. Enkelte solgte f.eks. et bundt grøntsager. Der var en enkelt, der gav håndtryk og spurgte, hvordan vi havde det (på engelsk) og et andet sted, var der en, der solgte mangofrugter. Han ville gerne i snak med os og vi måtte gerne tage billeder af ham.

Vi søgte tilbage mod det sted, vi havde aftalt at mødes og vi måtte sande, at det kunne være svært at finde vej, men ved fælles hjælp nåede vi frem. Vi gik ind og satte os og forsøgte ihærdigt at forklare personalet, der bl.a. talte en dværg, at der kom yderligere 2 personer om ti minutter og det så også ud som om det var lykkedes. Men der kom alligevel mad på bordet til os, selv om vi knap havde bestilt noget. Det gjorde nu ikke så meget, for Lasse og jeg havde lige nået at tale om, at vi jo bare kunne spise. Vi behøvede ikke at vente på de 2 andre. De kunne jo få mad, når de kom. Maden bestod af kyllinger med sprødt skind, som vi også fik en enkelt gang i Mexico City. De smager bare eventyrlige. Som tilbehør var der salat og ris - samt tacos (små pandekager) og jalapeno. MUMS!

Vi nåede lige at få maden, da Marie dukkede op. Hun havde været tilbage på hotellet med Vibe, der ikke var helt på toppen. Hun havde lidt ondt i maven og kvalme. Hun døjer i det hele taget med at tage den anderledes verden, hun er kommet til. Maden tiltaler hende ikke så godt, så hun har ikke fået så meget at spise undervejs. Og hendes spisning har været meget ujævn, så det er forståelig, hvis hendes mave er lidt utilfreds. Marie havde ikke lyst til frokost, så vi aftalte at mødes en time senere ved udgangen af markedet.

Lasse og jeg listede mere rundt og smugfotograferede. Et sted tillod jeg mig dog at fotografere helt åbenlyst. Noget af det mest kendte omkring mexicansk mad er mole, der nærmest kan betegnes som en sovs. Den mest kendte mole er publano. Oaxaca er kendt for området med de 7 moles. På markedet kunne vi købe disse moles og da vi dagen i forvejen havde smagt mole negro (sort mole), skulle vi have en portion med hjem. Jeg købte desuden en mole rojo (rød). Mens disse moles blev pakket behørigt ned, tillod jeg mig at fotografere.

Tiden kom, hvor vi skulle tilbage mod udgangen og igen kunne vi godt være i tvivl om, hvilken vej vi skulle gå. Vi fandt dog ud til en af de 3 veje, der omkranser markedet og var som sådan ikke i tvivl, men for god ordens skyld, spurgte jeg betjent om retningen mod Zocaloen - og dermed vores hotel - og vi var på rette spor.

Marie havde også fundet tilbage til vores mødested, så vi gik tilbage til hotellet, for at slappe lidt af, inden vi atter skulle på togt i Oaxacas gader.

Vores engelsktalende vært var til stede i dag, så vi spurgte om vej til tøjbutikker. De lå i nærheden af det marked, vi havde pløjet rundt i hele dagen, så vi gik tilbage mod markedet. Vi nåede dog ikke ret langt, før det begyndte at regne. Indtil nu på turen, har vi været vant til lidt regn men det har været korte byger og kun et par enkelte i løbet af dagen. Så vi troede på, at en ølpause kunne få regnbygen til at drive forbi men det kom ikke til at holde stik. Vi satte os ind på en lille restaurant, der vist var i forbindelse med et hotel. Vi bestilte en 2 øl og en sodavand men fik besked på, at øl kun serveredes ovenpå. Det stod nu heller ikke på det menukort, vi havde fået udleveret. Men nu havde vi ikke fået øl på markedet, så vi synes godt, at vi kunne drikke en Corona. Vi listede med servitricen ovenpå og blev båset i et aflangt, lidt mørkt lokale (nærmest en gang). Servitricen spurgte om vi skulle have 2 eller 4 øl og vi tolkede det derhen, at der var happy hour. Men vi valgte nu kun at få 2, for vi skulle jo videre. Hun gik ud bagved og tog et par tomme flasker og så traskede hun til købmanden, for at hente øl til os. Det var åbenbart ikke på hendes faste menukort... De var dejligt kolde, sådan skal en Coronas serveres - iskold!

Da vi havde drukket vores forfriskninger, gik vi nedenunder for at konstatere, at det absolut ikke var holdt op med at regne. Der stod en mindre flod ned gennem de skrå gader og vi søgte i første omgang tilflugt i en større tøjbutik, hvor jeg købte et par billige slips. Dernæst søgte vi læ udenfor en cykelbutik, hvor vi kunne stå og kigge på et gadekryds, der var ved at være oversvømmet. Der stod 15-20 cm. vand og det gav nogle ordentlig kaskader, når bilerne kørte igennem. Sjovere var det, når nogen gik igennem. En ung pige i højhælede sko forsøgte sig. Skoene forsvandt helt. En anden kvinde sod i vand til knæene og hendes kjole blev noget våd.

Nå men vi kunne jo ikke bruge hele ferien på at stå i læ for regn, så vi gik videre. Vi havde jo regnfrakkerne på, så det gik vel. Vi ændrede planer og stilede i stedet mod de indendørs markeder, der er tæt på Zocaloen - lige syd for faktisk. Dem fandt vi hurtigt frem til og det var dejligt at komme indendørs og få det våde tøj af. Regnen fortsatte ufortrødent mens vi fik pløjet de 2 markeder igennem. Udbuddet var det samme, som på det store marked, men her var lidt mere mørkt - og dermed ikke så nemt at fotografere. Da begge markeder var pløjet godt igennem, valgte vi at finde et sted, hvor vi kunne holde en pause. Det var midt i den ene af de to

markedshaller. Vi besluttede at tage noget mad med hjem, frem for at gå ud og spise i det møgvejr, så vi handlede brød, ost (sælges i ruller), tomater, vindruer og chili ind. I den købmandsbutik, vi havde fundet på Zocaloen, supplerede vi med vin og sodavand, og så gik det hjemad. Regnen var ved at tage af og det småregnede kun men der var fortsat meget vand i gaderne, så vi måtte se os godt for.

Så dagen endte med endnu en hyggeaften på værelset. Maden smagte fint men den mexicanske vin var lidt sød - tro mig, den gled ned alligevel. Det eneste, der ikke blev spist, var chilierne. Det var simpelthen for stærke at spise rå.

Ved 21-tiden var vi alle trætte og gik i seng til en god nats søvn uden kanonslag.

Tirsdag den 8. juli 2008 - Fra Oaxaca til San Cristobal

Dagen var kommet, hvor vi skulle forlade den hyggelige by Oaxaca. Jeg må tilstå at på dette tidspunkt er jeg lidt ked af, at vi ikke har bestilt ekstra dage i Oaxaca, for det er en rigtig hyggelig by at besøge. Der hersker en afslappet stemning. Når vi sidder på en fortovscafe eller morgenrestaurant, så er der en masse gadesælgere, der vil prange os alt muligt på. Men det foregår i en stille ro og orden. De kommer næsten listende og hvisker til os. Hvis vi siger "no por favor", så går de lige så stille igen. De mere standhaftige bliver stående og så ignorerer vi dem blot. Så går de uden at sige mere. I Zocaloen er der altid mange lokale. De læser aviser, snakker sammen, leger eller får pudset sko hos en af de mange skopudsere.

Vi pakkede de sidste ting på vores værelse og flyttede alt bagagen ind på børnenes værelse. Vibe havde det ikke alt for godt, så hun ville gerne ligge i sengen indtil vi skulle rømme det kl. 12. Det var galt med hendes mave men hun har heller ikke spist ret meget de sidste par dage.

Lasse ville gerne spise morgenmad samme sted som dagen før, så vi gik ind til Zocaloen og spiste vores morgenmad. På Zocaloen ligger byens rådhus og her var nogle flotte vægmalerier, som vi kiggede lidt nærmere på. Tiden var så fremskreden, at vi skulle tilbage til hotellet, for at se til patienten og forhåbentlig få checket ud. Vibe havde været i bad og var klar til at forlade værelset, så vi checkede ud og fik lov til at bruge terrassen, indtil vi skulle af sted. Vores vært ville gerne opmagasinere vores bagage og han skulle nok sørge for en taxa, når vi skulle af sted til busstationen.

Efter et lille hvil på terrassen, gik det videre ned mod de gader, der skulle indeholde tøjforretninger og som vi var gået forgæves efter dagen før på grund af regnvejret. I dag var der bedre vejr, så vi satsede på, at have mere held i sprøjten. Vi fandt også frem til en del tøjforretninger men udbuddet svarede ikke helt til vores forventninger, så vi gik med uforrettet sag.

Planerne var, at vi skulle kigge på flere forretninger vest for Zocaloen. Vi stilede mod Zocaloen, da det begyndte at regne igen. Vi havde valgt at dele os i 2 hold og Lasse og jeg valgte at pløje et af de indendørs markeder igennem øst for Zocaloen. Det var faktisk meget spændende, selv om vi

havde været det meste igennem. Denne gang gik det via smalle, mørke gyder. Et fantastisk farvespil i disse mørke områder. Jeg ville gerne lege lidt med fotografiapparatet men jeg var stadig ikke sikker på, om det var helt OK at fotografere, så det blev kun til nogle enkelte skud mere eller mindre i smug.

I det ene af de 2 overdækkede markeder var der en del spisesteder, hvor de lokale sad og holdt pause. Vi fandt et sted, hvor vi kunne få en øl og en sodavand og vi kom til at sidde lige overfor et ægtepar med en mexicansk mand og amerikansk (mexicansk tilflytter formoder jeg) samt en lille pige. De var meget snakkesagelige og vi fik talt en del om Mexico contra USA og Danmark/Europa. De kendte vist ikke ret meget til vores del af verden. Det viste sig, at manden var blevet nægtet indgang til USA i en årrække, måske fordi han havde forsøgt at komme ind i USA illegalt (det meldte historien ikke noget om).

Vi forsatte vores tur rundt i markedet og stødte flere gange på nogle mænd, der spillede på xylofon (jeg ved ikke, om det hedder sådan, når det er et stort instrument). 2 mand spillede samtidigt på xylofonen. Når de havde spillet et par numre og krævet penge af folk omkring dem, var de 4-5 mand til at bære rundt på det store instrument. Så gik de måske 2-3 rækker længere hen i markedet og spillede videre der.

Vi brugte også ventetiden på at finde en frisør. Det kom som en pludselig indskydelse. Vi gik forbi en frisør, der så ud til at kede sig, så vi gik ind, så jeg kunne blive klippet. Det kostede 50 pesos - ca. 25. kr.

Lasse og jeg havde bestilt bord på den restaurant, som Lonely Planet havde anbefalet. Vi vimsede lidt rundt omkring Zocaloen og synes ikke, at have det store helt med at finde gode forretninger, efter regnen var stoppet igen. Vi fandt en enkelt tøjbutik lige ud til et hjørne af Zocaloen. Her blev det til badeshorts og underbukser til mig.

Så var det tid til aftensmad. Vibe var blevet mere frisk, og vi kastede os over en omgang Chateaubriand med store forventninger. Vi har tidligere fået retten, hvor tjenerne kom ind med en hel oksemørbrad og så blev der råspist af kødet.

Vi blev lidt skuffede, da vi hver fik serveret en tallerken med 2 stykker kød, der i øvrigt smagte fint, lidt pommes frites og grøntsager - samt bearnaisesauce - ja sauce, for der var ikke så meget af det!

Indtil nu kan vi ikke sige, at vi har været heldige med oksekødet. Det har ligesom ikke været i den kvalitet, som vi gerne ville have. Men vi prøver igen...

Så gik det tilbage mod hotellet, for at få pakket de sidste ting på plads og gøre klar til at tage på busstationen.

Vores venlige vært ringede efter en taxa og hilste pænt farvel, da taxaen kom. Han og Oaxaca kunne godt tåle et gensyn engang.

Turen i taxaen bragte minder frem fra vores bustur til Oaxaca. Det regnede igen og vi var stuvet godt sammen i en almindelig personbil med masser af bagage. Ruderne duggede og vi svedte, så det var godt, vi ikke skulle køre ret langt - og at chaufføren kørte som død og h.... for at komme hurtigt frem. Han skulle nok have os losset ud i en fart. Han forlangte kun 40 pesos for turen. Den anden vej havde vi givet 100 pesos!

I busterminalen fik vi vores boardingpas udleveret. Igen kørte den del helt efter bogen. Så skulle vi checke vores bagage ind. De virkede til gengæld lidt uforstående og forsøgte at forklare os noget på spansk. Det forstod vi ikke så meget af, så de endte med at tage imod bagagen og vi fik vores kvitteringer. Vi var lidt spændte på, om vi ville se bagagen igen...

Lige da taxaen ankom til vores hotel, begyndte min mave at skabe sig. Det var et meget skidt tidspunkt. Jeg gik i pendulfart til busstationens toilet uden det blev stort bedre. Så da der var afgang med bussen, måtte jeg klemme ballerne godt sammen og håbe det bedste. Først senere gik det op for mig, at toilettet i bussen var låst af. Havde jeg vidst det, var jeg nok gået amok. Men jeg havde valgt at klemme ballerne godt sammen og det lykkedes da også fint.

Bussen hed nu OCC og skulle være en klasse dårligere end ADO-GL. Det var den også men fortsat OK. Der var ikke nogen speciel udgang til bussen. Nu gik vi ud sammen med "pøblen" og der blev ikke serveret drikkevarer og hovedtelefoner. Vores håndbagage blev checket ved indgangen til bussen og jeg måtte pænt aflevere den flaske Mezcal, som jeg havde. Den skulle ind i bagagerummet sammen med kufferterne, så jeg var lidt spændt på, om den overlevede turen til San Cristobal. Vi havde første række i bussen og der var fin udsigt til den tur, der ventede os på 11 timer. Vi var snart ude af Oaxacas gader og oppe i bjergene. De første 2-3 timer gik via bjergveje med krumme sving. Chaufføren kørte godt til, så der var ingen tvivl om, at han var godt kendt på ruten. Vi var ellers blevet en anelse bekymret, da alle passagerne blev videofilmet, inden bussen kørte fra stationen. Var det mon til det tilfælde, at bussen skulle køre galt???

Det var lidt svært at sove i bussen, selv om sæderne kunne lægges godt ned - hvilket Lasse og jeg dog først fandt ud af senere på natten.

Onsdag den 9. juli 2008 - San Cristobal har sol... og regn

Der er ikke så meget at skrive om selve busturen. Vi gjorde et stop ud på natten, for at skifte chauffør og holde et lille break på 20 minutter. Det var i ingenmandsland. En mørk landsby, hvor der dog var en restaurant - og et toilet, der blev flittigt benyttet. Der var plads til lidt gymnastik i den forbavsende varme nat.

Turen fortsatte gennem øde bjergområder, hvilket kunne være svært at se men man kunne skimte konturerne af de høje bjerge. Ind imellem kørte vi gennem landsbyer, hvor der stadig var liv omkring Tv'et. Hvis temperaturen var høj om natten, hvordan ville det så ikke være i bjergene om dagen?

Efter en del timers bjergkørsel, var der en del kørsel, hvor det gik mere ligeud - og dermed var betingelserne for at sove måske bedre. Lasse og jeg fik nogle få timers søvn, før vi ankom til en storby, som vi i første omgang troede var San Cristobal. Vi kørte ind til en OCC-station og chaufføren bekendtgjorde noget på et mudret spansk. Jeg kunne ikke genkende navnet San Cristobal. Nogle få steg ud og jeg spurgte chaufføren om det var San Cristobal. Ud af hans svar kunne jeg regne ud, at der var en time endnu...

Vi kørte ud af byen igen og så gik det ellers op i bjergene. I næsten en time gik det støt opad og efterhånden var der en imponerende udsigt over den flade jord, der var ved siden af bjergene. Skyerne over de flade områder var dybere og dybere under os, efterhånden som vi kørte.

Da vi nåede over bjergkammen, var der ikke lang vej til San Cristobal og bagagen var hurtigt hentet ud af bussen og af sted i en taxa til vores nye hotel. Chaufføren virkede glad og tilfreds med de 100 pesos, vi gav ham.

I hotellets reception var der lidt kaos. En af mændene i receptionen talte engelsk, så vi kunne nogenlunde kommunikere. De fandt et par nøgler til os, men da vi kom frem til værelset, var de endnu ikke klare til os. Vi vidste godt, at vi var kommet tidligt, så det var helt OK. Vi kunne se, at der var en lille restaurant tilknyttet hotellet og vi satsede på, at vi kunne spise morgenmad på restauranten. Hvis vi spiste dér hver morgen, var det måske muligt at få det lidt billigere. En af dem i receptionen sagde, at det kostede 50 pesos pr. dag for buffeten og de var vældig spændte på, om vi synes, at det var godt nok. Der var et fint udvalg, så vi var godt tilfredse og kastede os over maden - og kaffen. Deres kaffe smager altså super. Gud ved om de sender den dårlige kaffe til Danmark?

Med vores bagage opmagasineret, var det tid at udforske San Cristobal. Taxachaufføren havde kørt et pænt stykke - sådan føltes det - men vi var alligevel ikke så langt fra byens rådhusplads Zocaloen. Dér gik vi ned imod. Gaderne er smalle, men flere steder alligevel så brede, at der er plads til parkerede biler. De gader, vi stødte på i byen, er ensrettede. Skiftevis den ene og den anden vej. I øvrigt minder byens opbygning meget om både Oaxaca - og Fredericia - med et firkantet mønster af gader i centrum. Det gør det let at finde vej.

Solen var så småt begyndt at skinne, så det tydede på en dejlig dag. Vi fandt en bænk på Zocaloen, hvor vi kunne nyde varmen fra solen. Den bagte godt igennem, nu da den skinnede. Også på denne plads var der et konstant renden af unge og gamle, der ville sælge alt muligt - mest håndværk. Gud ved om de kunne se, at vi var nye i byen? Vi fortrak - mest fordi vi synes, at vi trængte til noget at drikke. I Oaxaca var der mange cafeer på Zocaloen. Det er der ikke i San Cristobal, så det var ikke lige muligt at finde et sted, hvor vi kunne nyde en forfriskning og solen samtidig. De cafeer, vi kunne se omkring Zocaloen, var indendørs.

I stedet satte vi os i solen i en have bag byens rådhus. Efter en pause dér, gik vi op mod en kirke, som ligger tæt på zocaloen på en høj bakke. Det kneb lidt med at finde frem til trappen, men det lykkedes og der var langt op. Belønningen var så en flot udsigt men desværre en lukket kirke.

På vejen ned, var der et hus tæt på foden af trappen, der reklamerede med bl.a. sprogkurser og madlavningskurser. Vi gik ind og da jeg jo render med et kamera på maven, blev vi spurgt, om vi ville op på deres terrasse, for at tage billeder. Det sagde vi ikke nej til. Udsigten var faktisk bedre end på toppen af bjerget, da der var en del træer, der skyggede. Det var der ikke på terrassen. Flere steder sad der nogle og terpede sprog (to og to). Det må give godt, med så intensivt et sprogkursus.

Vi gik nedenunder. Jeg var interesseret i et madlavningskursus og de havde også kursus i at lave mad med mole. Det havde vi jo handlet i Oaxaca, så jeg ville gerne lære at bruge det rigtigt. Efter lidt sprogligt møje og besvær, blev Lasse og jeg booket på et kursus dagen efter kl. 2, hvor menuen stod på mole. Det bliver spændende.

Tilbage mod centrum. Nu skulle vi snart have en drikkepause. Vi havde ikke fået noget at drikke siden morgenmaden. Vi fandt en lille cafe tæt på Zocaloen, hvor der var små borde udenfor. Men ikke med sol. Det måtte vi klare os med og bestilte lidt øl og sodavand - og lidt let at spise - bl.a. nachos i et par afskygninger. Jeg fik f.eks. en nachos locale, der indeholdt kød og bønner, ost og hjemmelavede nachos. Det smagte fint.

Så gik det retur mod hotellet. Vejret var ved at skifte og der var kommet flere og flere skyer på himlen. Efterhånden som vi kom nærmere hotellet, blev der mere og mere gråt. Der var regn på vej. Vi fik checket ind, men der var åbenbart problemer med de værelser, vi skulle have, så receptionisten spurgte, om det var OK, at vi blev installeret i et værelse med 2 king size senge. Det accepterede vi. I morgen ville vi blive flyttet til 2 værelser. Det var svært at afslå, når de har et problem og i øvrigt virker meget ydmyge og venlige.

Vores værelse lå på 2. sal som et af de eneste værelser i hotellet og på modsatte side af gaden. Det var egentlig meget hyggeligt og vi talte om at beholde det men blev enige om, at vi jo kunne se de nye værelser an i morgen og beslutte derudfra.

Da vi havde installeret os på værelset, tog jeg en lille blunder. Jeg var helt væk og jeg kunne godt mærke, at jeg trængte til søvn. Min mave var fortsat ikke i orden. Den klagede sig bravt. De andre satte sig ud på gangen udenfor værelset og hyggede sig. Da de kom ind på værelset igen, var jeg vågen og Lasse overtog sovepladsen. Vi gik i bad og det kunne vi for så vidt have klaret ved at gå udenfor, for det stod ned i stænger nu. Regntiden i disse varme lande er åbenbart ensbetydende med koncentreret regn i nogle timer hver dag. Jeg gik ned til vejen, for at se, hvordan det så ud med alt det vand og vejen lignede en lille flod, da hotellet ligger på en bakke. Det var helt vildt, så meget vand, der strømmede ned af vejen. Det var også helt vildt, hvor våd jeg kunne blive, bare ved at gå ned til vejen - selv om det meste af turen var under halvtag.

Regnen stilnede af og stoppede efter en lille time. Det dryppede kun lidt, da vi havde gjort os færdige og fået liv i Lasse. Truslen om, at han ingen aftensmad ville få, kunne få ham på benene. Vi stilede ned mod en thailandsk/indisk/arabisk restaurant, vi havde set tæt på Zocaloen. Med lidt møje og besvær fandt vi frem til den, så vi måtte sande, at godt nok var det let at finde rundt men man kunne godt tage fejl af gaderne. Der var ikke mange gæster i restauranten. Kun ved et

bord sad der 5-6 personer, der viste sig at være personalet. En af dem rejste sig. Han var indbegrebet af en hippie. Vi skønnede ham til at være europæer. Han talte fint engelsk og lød som om han havde fået dagens joint. Der var åbent, så vi blev anvist et bord i et hjørne. En stor del af restauranten, der mest af alt mindende om en overdækket minihave, var fyldt med stole. Det virkede lidt underligt, men det viste sig at være fordi, der skulle være et arrangement samme aften.

Vi bestilte vores mad fra den thailandske del af menukortet og det meste af vores mad kom til at handle om kylling i forskellige afskygninger. Jeg fik f.eks. en ret, der slet og ret hed curry rojo (rød karry). Der stod, at det var en ret for chilielskere. Jeg fik også min sag for, for den var hot. Vi drak mai thai til retten og deres version af denne thailandske drik var helt OK. Mens vi spiste vores mad, begyndte det at strømme ind med mennesker. Vi spurgte tjeneren, hvad der skulle ske og han svarede, at der er en jazz-festival i byen i øjeblikket og der skulle være en jazzkoncert. Jeg spurgte hvilken stilart af jazz, men det anede han ikke noget om. Nu lignede han jo heller ikke sådan en, der gik ind for jazzmusik...

Da vi var færdige med at spise, var der godt fyldt op med mennesker ved alle bordene. De fritstående stole var dog ikke besat endnu. En engelsktalende kvinde henvendte sig til os og spurgte pænt, om vi ville se koncerten, for så ville arrangørerne gerne have entre. Det var 3 mod 1 på at blive, så jeg måtte bøje mig. De andre mente godt nok, at jeg bare kunne blive, men det havde jeg ikke lyst til og vi var alle lidt matte efter den korte søvn i bussen, så vi listede af, inden koncerten startede.

Det småregnede stadig, så vi hastede tilbage til hotellet, hvor Lasse og jeg fik en lille snak med et dansk par i receptionen. Deres værelse var vist ikke helt OK. Det regnede bl.a. ind og deres TV virkede ikke, så de kedede sig lidt.

Vi gik op på vores værelse og nåede ikke meget, før det blev sengetid. Klokken var før 9, da vi alle sov. Det blev en kold nat. Lasse insisterede på at sove på gulvet og fik en stor stak tæpper at ligge på. Jeg nøjedes med et lagen, der viste sig at være alt for lidt. SÅ i løbet af natten var jeg oppe, for at tage mere og mere tøj på - samt at pleje min mave - den skældte stadig godt ud. Jeg tænkte, at jeg nok selv var skyld i det, når jeg bestilte hot mad.

Torsdag den 10. juli 2008 - Madlavning og fodbehandling

Jeg var vågen før kl. 7 og skrev dagbog i en god times tid, før der kom liv i de andre. Solen skinnede atter fra en skyfri himmel, men det behøvede ikke at fortsætte sådan hele dagen, så vi måtte nyde den sol, vi kunne få. Og den brænder, måtte Marie sande. Hun var blevet godt rød af den sol, hun havde fået dagen i forvejen.

Hotellet har internet men åbenbart med et signal, der ikke er så kraftig, så man skal sidde i restauranten, for at komme på nettet. Dagens nyhedsopdatering af hjemmesiden skal så foregå hver morgen i forbindelse med morgenmaden.

Det skulle være dovnedag i dag. I hvert fald her i formiddag. Det kan man tillade sig, når der er 5 dage og byen virker til at være forholdsvis hurtig gennempløjet.

Marie og Vibe lagde sig i solen, Lasse på værelset og jeg satte mig med en bog en times tid. Så gik Lasse og jeg over, for at checke om vores værelser var blevet klare. De havde et værelse klar, som vi kiggede nærmere på. Det viste sig at være et 3-personers værelse. Der var 2 kingsize og en enkelt mindre seng. Det lå i et hjørne og der var meget mørkt i værelset. Det ville vi ikke have. Vi er berettiget til 4 senge, så vi gik retur til receptionen. Damen i receptionen forklarede os, at vi havde bedt om et værelse i går. Det var nu ikke lige vores fremstilling af historien. Vi havde sagt til dem i receptionen, at hvis de havde et værelse, hvor vi alle kunne bo - dvs. et 4-personers værelse - så ville vi gerne bo i sådan et. Det var ikke ensbetydende med, at vi ville acceptere et 3-personers værelse. Receptionsdamen lovede os, at vi kunne få 2 værelser i morgen, så vi måtte tage til takke med det samme værelse en nat mere. Det nuværende værelse var trods alt mere lyst og venligt omend der kun var 2 senge, så måtte vi finde ud af at placere os i dem, så alle var tilfredse.

Ved middagstid pakkede vi sammen, for at gå en tur. Vi søgte først efter en schweizisk dame, der lavede thaimassage. Vi fandt også frem til hende, men dørene var hermetisk lukkede og der stod på døren, at man skulle ringe til hende. Det havde vi ikke lige lyst til, så vi fortsatte ned mod byen. På et gadehjørne fandt Marie en frisør, så Vibe og Marie gik derind. Lasse og jeg fortsatte ned mod byen, hvor det flotte vejr kaldte på nogle billeder. Desværre havde jeg været lidt for kreativ med kameraet dagen i forvejen, så det stod på manuel fokus og dermed var der en stor del af billederne, der ikke blev til noget. Vi dryssede lidt rundt i centrum, for til sidst at gå på jagt efter et supermarked, hvor vi kunne købe drikkevarer. Lidt før kl. 14 mødte vi op til vores madlavningskursus. Vi var åbenbart de eneste på holdet, så det blev en lille sluttet skare bestående af os, en mexicansk pige, der skulle lære os at lave mole og en amerikaner, der skulle oversætte pigens instruktioner. Pigen kunne ikke tale engelsk og amerikaneren, der er lærer på et universitet i USA, var i gang med at lære spansk, så han kunne øve sig ved at oversætte både den ene og den anden vej. Det var lidt sjovt, for engang imellem stillede jeg et spørgsmål og han gentog spørgsmålet på engelsk overfor pigen. Han glemte at oversætte. Det morede vi os lidt over.

Amerikaneren og hans kone skulle bo en uge i San Cristobal og det var et i en lang række af sprogkurser, de deltog i, for at holde deres spanske ved lige. De talte simpelthen spansk sammen, når de var på sådanne sprogkurser. God ide. Han var meget rar at tale med.

Nå men til mole-kurset. Ja, vi havde jo købt færdiglavet mole i Oaxaca, så jeg ville gerne se, om jeg kunne finde ud af at lave det. Kurset gav os opskriften på mole fra bunden af, så det var ikke til meget hjælp med hensyn til det, jeg havde købt i Oaxaca. Det må jeg selv lege lidt med... Opskriften består i hovedtræk af en række grøntsager, heriblandt en speciel chili, chokolade, kiks og brød, der alt sammen ristes på en pande med olie - også kiksen, der suger vildt meget olie. Derefter blendes det hele sammen med noget kyllingesuppe, varmes op og småsimrer i en gryde - og voila, så har man en supergod mole. Så skal man lige have en forretning, der ligger lige ved siden af, hvor man kan hente friske tortillas til at spise molen med og så er det perfekt.

Da vi skulle spise, kom der endnu en mand ind og han fik lusket sig en plads til sig ved bordet. Han kunne også engelsk, så vi kunne få nogle gode råd fra både ham og amerikaneren. Tilløberen viste os, hvordan man spiser molen med tortillastykker. Former dem som tragter og skovler molen op på den måde.

Ved godt 4-tiden var vi færdige og vi tog afsked med pigen og amerikaneren og begav os hjem mod vores hotel. På vejen hjem købte vi en flaske vin, som Marie og jeg kunne fortære en aften, hvor vi skulle være på værelset - det blev samme aften!

Pigerne var stadig ude at føjte, men vi kunne se, at de havde været hjemme. Der stod brød og cola på en af sengene.

De dukkede op lidt senere og vi slappede lidt af på værelset. Det havde gjort godt med et par dage, hvor der ikke var så mange ting, vi skulle. Det trængte vi alle lidt til. Vi manglede stadigvæk et værelse og vi kunne se, at der stod et tomt på gangen overfor os. Det var godt nok kun med en seng, men det kunne vi fint leve med. Lasse og jeg hastede over i receptionen, men det var desværre optaget. Vi kunne i stedet få et andet værelse på samme gang i morgen. Det valgte vi, for jeg tror, at chancen for at få et mørkt værelse på den anden side af gangen, hvor de fleste værelser trods alt ligger, er stor. Så nu burde der være styr på vores værelser...

Vibe, Marie og jeg gik en tur ned i byen. Klokken var ca. 1730. Lasse ville gerne slappe af med lidt tv i stedet. Vi fandt ned til markedet, der endnu ikke var lukket. Her blev der solgt en del håndværksting. Vi var ikke i handelsmode og en del af boderne var pakket sammen - eller ved at blive det, så vi listede ned i gågaden og fandt gaden, hvor vores hotel ligger og gik op af den igen. På vejen hjem ligger der et "Pepes Pizza", som Lasse og Vibe gerne ville have mad fra i aften. Det var OK. Min mave trængte til noget mere "diskret" mad, så mon ikke en pizza kunne gå an. Vi bestilte 4 pizzaer og de kunne leveres i 4 forskellige størrelse, hvor de 2 største hed grande og familiar. Vi valgte den næstmindste, der viste sig at være alt for stor til en person. Det var næsten det, vi kalder en deep pan pizza derhjemme, men det var ikke bunden, der var tyk. Det var mængden af grøntsager, der fyldte. De smagte rigtig godt men vi ærgrede os alligevel over, at vi alle måtte efterlade omkring halvdelen af pizzaen. Nå måske kunne der blive til et stykke i morgen til middag.

Trætheden overmandede os ovenpå den gode mad, så vi gik i seng. Børnene sov ved 2130-tiden. Vi andre holdt en halv time længere. Vi havde nappet en solvogn fra en nærliggende terrasse, som Lasse sov på. Så fik jeg lov at sove alene i en bred seng - denne gang med et tæppe, så jeg ikke skulle fryse. I løbet af natten fik jeg selskab af Marie. Så var der i hvert fald ingen problemer med at holde varmen!

Fredag den 11. juli 2008 - Chamula og Zinacantan

Jeg vågnede ved 6-tiden. Her var der allerede godt gang i trafikken på de ensrettede gader. Den første gasvogn kom kørende. Der kører biler rundt i gaderne og sælger gas. De er lette at kende, for de kører med en form for en bjælde, der hænger bag på vognen. Så det er en lokal "hjemis-bil".

Jeg gik i forvejen over i restauranten, for at opdatere vores hjemmeside. Der var kaos. Restauranten var helt fyldt op og ude i receptionsområdet stod der masser af kufferter. Der var et råben og skrigen af legende børn overalt, så det var bare om at blive færdig og fortrække derfra. Hotellets morgenmad var ikke vildt prangende og da vi alligevel skulle ned mod centrum i forbindelse med dagens udflugt, så kunne vi lige så godt prøve lykken med morgenmad på en af de mange restauranter i stedet.

Vi havde lidt travlt og kastede os ind på en restaurant tæt på katedralen i gågaden. Vi fik et menukort men der var ikke skyggen af morgenmad på kortet. Vi fik dog bestilt noget brød, juice, kaffe og frugt. Det kom heldigvis forholdsvis hurtigt på bordet og vi guffede i os. Brødet smagte fint. Da vi havde hastet det i os, gik Lasse og jeg afsted, for at være sikker på, at der var plads til os på dagens tur. Vi havde ringet til Alex & Raul hjemme fra hotelværelset, for at sikre os pladser, men vi havde fået besked på, at vi blot skulle møde op ved katedralen ved 9:20 tiden. Så vi hastede derhen, mens pigerne klarede regningen. Det første, vi stødte på ved katedralen, var 2 mænd, der uddelte løbesedler fra Alex & Raul. Det var jo meget heldigt, så var vi da sikker på en plads. Vibe og Marie stødte til og fortalte, at vi ikke havde fået frugt ind. Den kom først efter at Lasse og jeg var gået, så den blev sendt tilbage uberørt.

Kl. 9:30 samlede vores guider os sammen og vi blev stuvet ind i 2 gamle folkevognsrugbrød og kørte af sted ud af San Cristobal, der bredte sig over et større område. Op i bjergene gik det og efter ca. 25 minutters kørsel var vi i den første (og største) af 2 landsbyer, som dagens tur bød på. Chamula hed byen. Vi blev delt op i en spansk og en engelsk gruppe og guiden startede med at fortælle os lidt om traditionerne i Chamula. Byen har sit eget styre, sprog, religion osv. Det er ret specielt. Byen har levet isoleret i mange år men har for nylig fået øje på de vestlige "værdier" og turisternes penge. Da indbyggerne er forholdsvis uuddannede, forstår de ikke farerne ved f.eks. fastfood.

De har f.eks. taget sodavand til sig, som noget man har og deler med venner og bekendte, når man er sammen. Man bringer også sodavand med i kirke og deler det med sine omgivelser. Det betyder altså, at de sidder i kirken og drikker sodavand - og i øvrigt også borsch, der er deres lokale snaps - med en alkoholprocent på 46. De spiser chips i læssevis og selv spædbørn får alle disse ting (inkl. borsch), så de bliver tykke og fede. Man er faktisk nødt til at give forældrene penge, for at sende deres børn i skole. Ellers holder forældrene børnene hjemme, fordi det nu er blevet mere attraktivt for børnene at gå ud blandt turisterne og tigge eller sælge håndværk.

Seksuelt er befolkningen i Chamula også uvidende. Det er helt normalt, at børn ned til 13 år bliver gravid og man ser ofte familier på op til 6 generationer.

Indbyggerne er begyndt at bygge huse efter vestlig standard. Der bygges også køkkener men man bruger dem ikke, da man fortsat foretrækker at have køkkenet udenfor eller i en separat bygning. Vi så et næsten nyt og meget flot, stort hus. Der var et fint køkken i huset (det så vi dog ikke) og alligevel har beboerne valgt at bygge en ekstra bygning til køkken.

Alle byens mænd skal yde et bidrag til byen og et af de fornemste bidrag er, at manden bliver mayodomo. Dermed åbner han sit hus for hele byen, der kan komme og bede der. Vi besøgte mayodomo's hus og fik lov at smage bosch'en, der smagte OK. Guiden forklarede, at mayodomo betalte for en af de mange fiesta'er, der blev holdt i byen. Mayodomo arrangerede det hele og han betalte mad og drikkevarer. Det kunne være en bekostelig affære, for en fiesta kan vare 6 - 9 dage, så mayodomo sparede op, inden han påtog sig rollen. Til gengæld ville han blive en meget agtet mand bagefter. Der er 2-3 fiesta'er hver måned og til de største, hvor der kommer flere tusinde mennesker, er der flere maoydomo'er, der arrangerer og betaler. Mens guiden forklarede os lidt om mayodomos opgaver, kom en mand kravlende ind i huset, grædende og åbenbart bedende. Guiden sagde til os, at vi bare skulle ignorere ham, for han var sikkert fuld af bosch. Det varede heller ikke længe, inden manden var i snak med guiden, og det viste sig, at manden var ulykkelig, fordi han ingen kæreste havde. Han fortalte dog også guiden, at han havde haft en kæreste, men han slog hende, så hun var gået fra ham. Ja, mon ikke sådan noget rygtes i et lille samfund...

Vi gik videre ned mod byens kirke og det var noget af en oplevelse. Vi blev bedt om at pakke kameraerne væk, fordi man ikke måtte tage billeder derinde. Hvis kameraerne var fremme, kunne en fuld person påstå, at vi havde taget et billede...

Vi gik ind i den store kirke, hvor der rundt omkring stod stearinlys på gulvet, der var dækket af et tyndt lag grønt - vissent, så der var åbenlys fare for brand. Hvilket også havde været grunden til, at deres tidligere kirke brændte ned, så nu gik der nogle mænd rundt, og holdt vagt.

I kirken sad nogle få personer eller grupper af mennesker og bad. Vi gik hen i nærheden af en af grupperne, der åbenbart ikke tog notits af os turister. De sad i en rundkreds og drak sodavand af dåser og borsch. Guiden forklarede en masse om kirken. Der er ingen deciderede præster men i kirken kan man få hjælp fra medicinmænd i stedet. Er det en psykisk syg person, så kan behandlingen være, at medicinmanden tager et æg, fører det hen over personens krop, slår det ud i et glas med vand og kan af resultatet se, hvad personen fejler. Der har været præster i kirken, men den sidste fik skåret begge ører af og det ene øje taget ud. Guiden vidste ikke, hvorfor man var gået så groft til værks. Måske havde præsten lavet noget mærkeligt. Dette var sket sidst i 90-erne. Paven kendte godt til denne kirke men har åbenbart valgt at vænne det døve øre til - meget apropos præstens skæbne. Guiden fortalte også, at både Clinton og Bush havde haft besøg af en af kirkens medicinmænd, der åbenbart var meget dygtig. Det er normalt, at man ofrer en kylling i kirken og det var faktisk, hvad der skete i den gruppe af mennesker, vi stod ved siden af.

Kyllingen blev holdt hen over forsamlingen, halsen blev drejet rundt på kyllingen, for at undgå blod - og efterfølgende tog man kyllingen med hjem og gravede den ned i nærheden af hjemmet.

Efter det interessante besøg i kirken, havde vi lidt tid på egen hånd og vi stilede i første omgang mod et toilet og derefter markedet, der ligger foran kirken. Der var mange specielle ting her og jeg havde mod på en notesblok, så jeg kunne notere nogle af de mange interessante ting ned, som guiden fyldte på os. Jeg fandt en notesblok og der stod en lille pige ved siden af, for at tage imod pengene. Jeg kiggede over på den anden side af bodens bord. Her sad en familie og de tog ikke notits af, at jeg pegede på pigen, for ligesom at signalere, om jeg kunne betale til hende. Hun fik 5 pesos og jeg gik med blokken. Jeg nåede dog ikke ret langt, før en mand stoppede mig og pegede på blokken. Jeg pegede i den retning, som pigen var forsvundet i. Han nikkede benægtende, så pigen var kun tigger - og hun havde snydt mig. Det blev jeg noget fortørnet over. De havde sådan set ladet mig give pigen pengene. Det var vi faktisk blevet frarådet af vores guide, da det ikke animerer børnene til at komme i skole. Jeg blev så gal over at nogen snød mig, så jeg smed notesblokken tilbage på bordet og gik - faktisk lidt overrasket over, at jeg kunne blive så irriteret over 2,50 kr.

Vi fortsatte til næste by (som jeg nok skal lade være med at skrive så meget om). Byen ligger forholdsvis tæt på Chamula og hed Zinacantan. Første stop her var kirken, der var helt anderledes. Midt i den lille kirke stod et langt bord, hvor de indflydelsesrige mødes ca. en gang om ugen, for at holde møde. Jeg fandt ikke helt ud af, om der var nogen fast præst i denne kirke.

Næste stop var et besøg i et kooperativ, hvor en masse kvinder vævede tøj, tæpper, halstørklæder osv. Det var meget flotte ting, der blev produceret og det kostede faktisk ikke ret meget. Vi købte bl.a. et lyserødt halstørklæde til Vibe og det betalte vi 70 pesos for - ca. 35 kr. Vi måtte gerne fotografere damerne, så det blev udnyttet. Vi blev inviteret indenfor i huset, der var knyttet til stedet. Her var meget mørkt. Guiden fortalte lidt om de forskellige traditioner men det var lige som om, at vi ikke kunne rumme mere oven på besøget i kirken i Chamula. I husets køkken var en kvinde i gang med at bage tortillas af en speciel dej. Det skulle vi smage og de var faktisk rigtig gode.

Vi vendte tilbage til det sted, vi var blevet sat af og ventede et stykke tid, før alle bilerne var samlet igen. Så kørte vi tilbage mod San Cristobal - og civilisationen - efter det, vi havde oplevet på turen.

Tilbage i byen fik vi aftalt med guiden (og Raul), at de godt ville køre os på en tur igen i morgen til Sumidero-kløften. Vi skulle bare møde op ved katedralen kl. 9.

De andre gik hjem mod hotellet og jeg gik op til madlavningskurset fra i går, for at hente den liste over ingredienser, som vores lærer havde lovet at lave. Jeg traf hende i døren men hun havde glemt at lave den. Jeg skulle komme igen i morgen, men det var jeg nu ikke indstillet på, at rende efter. Jeg foreslog, at de kunne maile den og det ville de gerne. Lad os nu se... Jeg gik tilbage til byens centrum og bestemte mig for, at se lidt mere på byens marked, der startede i enden af gågaden. Det viste sig at være et meget stort område med decideret marked og egentlige

butikker. Her kunne vi alle få en del tid til at gå. Det trak groft op med sorte skyer og det virkede næsten som om, de snørede sig sammen om byen fra 3 sider, så jeg valgte at skynde mig hjem. Men det var nu lettere sagt end gjort. Jeg troede jeg kunne finde vej, men de mange sving til venstre og højre havde slået mig ud af kurs, så jeg ikke vidste hvilken retning jeg skulle gå i. Jeg var kommet lidt udenfor det område af byen, hvor gaderne er helt lige og det slog min stedsans i stykker. Jeg kom faktisk til at gå rundt på må og få, indtil jeg kom i tanke om, at jeg gik rundt med et kort i baglommen. Det hjalp mig lidt på vej - men dog ikke så meget, at jeg var helt sikker i min sag. Pludselig fik jeg øje på trapperne, der førte op til en kirke, som vi havde set den første dag, så jeg besluttede at tage den sikre vej og gå ned til dem, for derfra kunne jeg finde hjem. Vel hjemme på hotellet - uden, at det begyndte at regne - men lidt forkommen - spiste jeg noget af den pizza, der var tilbage fra i går. Det smagte fortsat fint. Så blev der tid til et lille hvil, inden Marie og Vibe havde lyst til at komme ud i gaderne igen. Jeg ville med mens Lasse passede Tv'et. Sørme om ikke pigerne ville på marked, som jeg havde fortalt så meget om. Jeg viste dem derhen og vi fik et par timer til at gå med at kigge på de mange ting. Heriblandt skjorter, som dog ikke var i nogen god kvalitet - eller også var de til samme priser som derhjemme. Vi handlede brød, ost og pålæg ind og tog det med hjem til Lasse, hvor vi fik anrettet et hyggeligt lille middagsbord. Maden blev fortæret. Især fordi vi havde fundet noget rigtig godt brød efter vores standard. Alt for meget af det brød, der sælges i Mexico, er blødt brød. Vi vil gerne have en god skorpe - og lidt at bide i. Det blev heller ikke sent, inden vi gik i seng. Jeg tror det var ved 22:30 tiden.

Lørdag den 12. juli 2008 - Canón del Sumidero og Chiapa de Corzo

I dag skulle vi tidligt op, fordi vi skulle på tur til Sumidero kløften - en enestående oplevelse, som jeg havde set frem til. Vi handlede brød, juice, yoghurt og kaffe og indtog det på Zocaloen i San Cristobal og præcist kl. 9 blev vi lodset ind i en bil med chauffør, der dog ikke kunne engelsk. Vi kørte en times tid ned af samme vej, som vi oprindeligt var ankommet til San Cristobal med bussen. Dvs. det bare gik nedad i en time, inden vi nåede til Chiapa de Corzo. I byens udkant kørte chaufføren ned til vandet - og så var vi der pludseligt. Vi skulle ombord i både, og de var endnu ikke begyndt at sejle, da vi ankom. Vi kom faktisk ombord, som de allerførste den dag. Vi fik alle redningsveste på, så sikkerheden var i orden. Betryggende, for vi havde hørt, at der var krokodiller i kløften. Sumidero kløften er dannet i 1981 ved, at der er bygget en dæmning. Der har givetvis tidligere været en flod. Vi var 10 - 12 passagerer i båden og det var dejligt, når vi i løbet af turen kunne se, hvor stoppet andre både var.

Vi sejlede fra anløbsstedet og det gik stærkt med at komme ind i et område, hvor det blev højere og højere omkring os. Et fantastisk skue, der bragte minderne tilbage på både Norge og Færøerne. Jo, vi har landskaberne omkring os i Danmark men det er alligevel imponerende, at se det her også.

Flere gange undervejs stoppede vi, for at bådføreren kunne fortælle lidt om specielle forhold eller formationer i klipperne. Det hele var på spansk, så vi var prisgivet. Efter at have sejlet en god halv time, lagde båden til ved et sted, der åbenbart var en restaurant. Her kunne man stige af og holde pause - for at tage en anden båd videre på turen. Vi valgte, som de eneste, at blive på båden og det betød, at resten af turen havde vi båden for os selv. Vi blev sejlet videre gennem slugten og

bådføreren viste os bl.a. nogle pelikaner. Det sidste stykke vej foregik over åben vand, hen til den dæmning, der var blevet bygget. Her kunne vi handle fra en anden båd, inden turen gik tilbage til udgangspunktet. Og det gik stærkt.

Flere både var nu i slugten og det betød, at der også var en del bølger, som bådføreren skulle tage højde for. Det gav nogle store bump fra tid til anden, men vi følte os nu i sikre hænder.

Pludselig drejede bådføreren ind til kanten, idet han havde fået øje på en krokodille. Vi havde godt læst, at der skulle være krokodiller i slugten men kunne ikke helt forestille os, at det var rigtigt - og endnu mindre, at vi ville se en. Men der lå den med åbent gab. Der blev skudt løs med kameraet og bedst som vores fotosession var igang, kravlede dillen ud i vandet. Så kunne det nok være, at Vibe var færdig med at tage billeder! Vi sejlede videre, da krokodillen var helt væk i vandet og fortsatte hjemturen på fuld power. Undervejs blev der et krokodillestop mere og netop som vi nåede til anløbspladsen, drejede bådføreren over til modsatte bred, hvor der lå en ordentlig krabat af en krokodille. Med en anden linse på kameraet, kunne vi komme helt tæt på dyret. Det var ligesom prikken over i'et, at vi havde set krokodillerne.

Så var det slut på et par meget spændende timer og vi blev sat i land til vores ventende chauffør.

Da vi kørte fra vandet, drejede chaufføren væk fra vejen mod San Cristobal og ind i selve byen Chiapa de Corzo. Vi troede, at han ville køre en anden vej tilbage til San Cristobal men formålet var at give os en times ophold ved byens Zocalo, hvor vi kunne kigge på butikker. Solen skinnede fra en næsten skyfri himmel og vi var kommet godt ned i højderne, så her var ekstremt varmt. Vi måtte søge skygge med det samme og heldigvis lå de fleste boder og butikker godt i skyggen, så vi kunne slentre en tur, uden at komme for meget i kontakt med den varme og brændende sol. Efter at have kigget de nærmeste butikker omkring Zocaloen ud, satte vi os på en bænk i skyggen, for at vente på vores chauffør. Selv om vi sad godt i skyggen, svedte jeg, så min trøje var helt våd. Så nu havde vi fået sommeren at mærke her i Mexico. Vi glædede os over, at vi ikke var her midt i den Mexicanske sommer, for det vil næsten være ulideligt.

Vi satte os ind i den varme bil med et effektivt aircondition og kørte tilbage mod San Cristobal. Her var vejret også fint men heldigvis var temperaturerne noget lavere. Faktisk havde vi fået en forsmag på, hvad der ventede os i Playa del Carmen, hvor der lige nu var 33 grader.

Vi blev sat af ved Zocaloen i San Cristobal og sagde pænt farvel til chaufføren. Han fik det samme i drikkepenge, som bådføreren havde fået på Sumidero-turen. 100 pesos. Begge var godt tilfredse. Det var vi også, for totalt set havde turen kostet os 100 pesos, 500 kr.

Klokken var godt 2. Vi gik hjem, for at slappe lidt af på hotellet. Senere på eftermiddagen samlede vi os sammen, tog et bad og trak i lidt finere tøj og gik ned mod centrum, for at finde en god restaurant. Det blev til en del vandren rundt, inden valget faldt på en restaurant, der så ud til at have et godt menukort. Her blev der bestilt en aperitif og noget godt at spise. Børnene fik bøf mens Marie fik, hvad vi troede var chili con carne. Det havde ikke set skyggen af chili con carne,

som vi kender det, men det blev da spist. Jeg fik kylling med mole, ganske som vi havde lært at lave det!

Mens vi spiste, kom der et stort biloptog kørende forbi og vi satsede lidt på, at det var fordi, det var lørdag aften og der ville være lidt underholdning på Zocaloen. Vi havde nemlig set, at man havde plastret pladsen til med Coca Cola telte. Der var også mange mennesker på pladsen - og nogle musikere, der underholdt. Men da vi kom op på pladsen, stoppede musikken og blev afløst af en dame, der knevrede lystigt, så vi fortrak til hotellet med lidt proviant - bl.a. i form af en godnatøl.

Så det blev til endnu en tidlig nattesøvn. Vibe havde bedt om at få lov at sove, til hun vågnede, så vi skulle nok ikke forvente at stå alt for tidligt op...

Søndag den 13. juli 2008 - Sidste indhug i San Cristobals markeder

Lasse og jeg var forholdsvis tidligt oppe og vi valgte at indtage dagens morgenmad på hotellet. Så kunne vi hurtigt stikke tilbage på værelset og vente på, at der kom liv i de andre. Det skete halvanden time senere og vi dampede alle ned mod Zocaloen, for at de to damer kunne få deres morgenmad. Den blev - næsten vanen tro - indtaget på Zocaloen men denne gang i skyggen, da solen bagte fromt på himlen og vi skulle jo nødig være helt røde, når vi kom til sidste destination.

Dagens program bestod i, at vi skulle pløje San Cristobals gader igennem og ellers bare slappe af, så på formiddagsturen delte vi os i mande- og damehold og tøffede lystigt gennem markedsområdet. Da Lasse og jeg kom retur til hotellet godt middag, var pigerne allerede ankommet og Marie lå i solen. Efter en lille siesta, drog vi atter mod byen, denne gang for at få en frokost. Vi fandt en restaurant, der så rimelig ud. Klokken var 3, så det var godt nok lidt udenfor normal spisetid, men hvad gjorde det, når vi var sultne og de serverede mad... Jeg så, at der var hereford-kød fra Argentina på programmet og tog chancen. Det smagte rigtig godt men atter måtte vi se, at kødet var banket næsten fladt, som en flanksteak.

Efter det gode måltid, gik vi i samlet flok mod markedsområdet. Her tøffede vi lidt rundt. Det var så småt ved at lukke, men der var fortsat mange boder, der holdt åben. Vi havde efterhånden fået nok af stemningen i markedet. der i størrelse ikke halter efter markedet i Oaxaca. Det er stort og der handles alt muligt. Kyllinger, slagtervarer, blomster, grøntsager, smykker, tøj, drikkevarer osv. Vi fandt den nærmeste vej hjem til hotellet og så blev der slappet af mens vi kunne se en stor regnbyge nærme sig ind over os. Et ret fascinerende syn, når man kan følge regnmuren komme imod en...

Lasse var lidt spændt på, hvordan regnen ville tage sig ud i gaverne. Vi havde måske oversolgt det syn, vi så sidste gang, der var en stor byge. Det havde Lasse sovet fra, så han var spændt på at komme ned på gaden, for at se, hvor meget vandet flød. Og det flød. Men ikke så meget som en af de første dag, vi havde overværet regnvejret.

Da regnen stilnede lidt af, gik Lasse ned til vores lille købmand på hjørnet, for at købe lidt drikkevarer til os. Så trak vi os tilbage på hotellet, mens det blev mørkt. Vi hyggede os med chips og kortspil, tv og computer og gik forholdsvis tidligt i seng vel vidende, at vi i morgen havde en lang bustur foran os. Den var vi alle lidt spændt på. Det meste af vores ting var faktisk pakket, da vi kravlede i seng.

Mandag den 14. juli 2008 - Fra San Cristobal til Playa del Carmen

De sidste ting blev pakket og vi efterlod vores bagage på værelserne og gik ned i byen, for at få morgenmad og for at handle lidt ind til busturen. Morgenmaden blev indtaget på en restaurant i gågaden, der hed noget med Maya. De havde en fin gårdhave, hvor der blev serveret en fin buffet til ca. 50 pesos pr. person. Det var faktisk bedre end den morgenmad, hotellet serverede, så vi burde have spist her lidt oftere.

Da vi var færdige med morgenmaden, gik vi videre, for at finde noget brød, vi kunne tage med på busturen. Desværre var vores bager ikke klar med brødet. Der er åbenbart ikke tradition for, at bageren har frisk brød fra morgenstunden. Der var åben men ikke mange varer på hylderne. De varer der var her, var sikkert fra dagen før. Heller ikke vores lokale supermarked tæt på Zocaloen kunne fremvise noget brød, så vi måtte nøjes med et enkelt brød fra dagen før.

Tilbage til hotellet, for at få checket ud. Klokken var godt 11 og vi gjorde et sidste forsøg på at komme på internettet. Hotellets internet virkede ikke om morgenen, men nu var der bid. Så kunne vi få opdateret vores hjemmeside med billeder og nyheder herfra. Der var ca. 20, der så ud til at følge med i vores tur, så det var en fornøjelse, at opdatere siden.

En taxa blev tilkaldt og vi sagde farvel til hotellet og tog til busstationen i San Cristobal. Her fik vi allernådigst lov til at aflevere vores bagage. Det kunne man ellers først gøre 30 minutter før busafgang men mod et mindre beløb, ville de godt opmagasinere bagagen til afgang, som var ca. 2 timer senere.

Så tøffede vi ud i byen, for at gøre de sidste indkøb til busturen og få en omgang frokost.

Vi fandt en lille restaurant på samme gade, som busstationen lå på og spiste en god frokost. De sidste varer - og frisk brød blev købt. Så var vi klar til den lange bustur. Der var ikke så kraftig en kontrol af vores håndbagage, som vi havde oplevet i Mexico City. Faktisk var der ingen kontrol!

Vi steg på bussen og troede, at vi havde de første 4 sæder, som vi havde haft på de andre ture. Men der var et par hollandske piger, der mente, at de havde ret til 2 af sæderne. Jeg skulle lige til at protestere men Marie viste mig den seddel, vi havde med hjemmefra. Her stod ganske rigtigt, at vi IKKE havde de første 4 på en række men de første 4 i den ene side af bussen. Jeg havde glemt, at der allerede var reserveret 2 frontpladser på bussen, da jeg bestilte...

Vi sad fint til det store TV, der sad midt i bussen forrest. Det første, der blev vist på fjernsynet var en reklamefilm for busselskabet og det var måske lidt i kontrast til den bus, vi kørte med. Her

blev busserne fremstillet som meget fine og luksuriøse. Kørekomforten fejlede heller ikke noget men til min store frygt startede vi igen med et låst toilet. Så er der ikke meget ved, at man reklamerer med, at der er toilet ombord. Forruden i bussen var fyldt med flænger og stenslag og vi undrede os over, at chaufføren overhovedet ville køre med sådan en bus. Lige foran ham - i hans synsfelt - var der en samling med 5 - 6 flænger i forruden. Det må have været meget irriterende for ham, men de er åbenbart vant til det.

Første del af turen foregik gennem et meget bjergrigt område. Meget jungle og små landsbyer. Mange steder var der opdyrket land på de stejle skråninger. Det var en meget flot tur. Efter ca. 2 timers kørsel, gjorde vi første stop i Ocosingo. Her blev busserne kørt ind på en lille parkeringsplads og låst inde, så uvedkommende ikke fik adgang - og vi andre ikke skulle "slippe ud". Der var mulighed for at komme på toilettet og handle lidt mad. Efter ca. 20 minutters pause, fortsatte turen mod Aqua Azul og Palenque. Jeg håbede på, at få et lille kig af det store vandfald Aqua Azul men vi nåede desværre kun 4 km. fra det, da et skilt indikerede, at man skulle dreje fra, for at komme dertil. Vi fortsatte ligeud mod Palenque. Dertil nåede vi et par timer senere og nu var det helt mørkt. Efter en pause her gik turen videre og efterhånden forlod vi bjergene - og toilettet i bussen blev åbnet. Årsagen til, at det havde været låst, må være, at vi kørte i bjergene. Efter Palenque gik vejene meget mere ligeud og dermed var der også bedre basis for at sove. Der blev gjort flere stop undervejs i løbet af natten, så søvnen blev noget usammenhængende.

Tirsdag den 15. juli 2008 - Den lange bustur er overstået

Sidste stop inden vores endestation Playa del Carmen, var byen Tulum. De sidste timer inden vi nåede dertil, var foregået på lange lige strækninger, hvor chaufføren kørte godt til. Det må være en kedsommelig affære at være chauffør på sådan en bustur. Det var i øvrigt (og forståeligt) ikke den samme chauffør, der kørte hele turen alene. Vi havde 2 chauffører med og den, der ikke kørte, sov i en kabine under os. Han steg bare ud af bussen og tog noget af sit tøj af udenfor, før han kravlede ind i "hulen".

Efter Tulum begyndte vores spænding efter at møde næste hotel at vise sig. Noget tydede på, at vi ville få en solrig dag, for solen var efterhånden stået op. Så de negative vejrudsigter, vi havde set i San Cristobal så heldigvis ikke ud til at holde.

En time efter Tulum nåede vi til Playa del Carmen og kunne stige ud af bussen efter godt 18 timers kørsel. Det havde ikke været en pinsel at køre turen, for første del havde været spændende at køre med bjergene og 2. del gav mulighed for at sove lidt. 3. del, hvor der igen var lyst, kunne vi atter opleve lidt, selv om strækningen mellem Tulum og Playa del Carmen ikke var særlig spændende.

Vi steg af bussen og fik vores bagage udleveret mod at aflevere kvitteringer. Det er de meget emsige med og det er betryggende. Ud af busstationen og hen til en taxa, der kunne bringe os til vores hotel. Chaufføren kendte åbenbart ikke hotellet, men vi havde jo adressen fra CC-Travel, så det var ikke noget problem at finde frem til stedet. Nu var solen efterhånden højt på himlen og her var ekstremt varmt. Det var næsten uudholdeligt. Lad os bare komme i poolen, tænkte vi alle.

Så da vi nåede ind i hotellets lille reception og blev spurgt "Mr. Kristensen?" inden vi nåede at finde nogle papirer frem, skyndte vi os at få arrangeret, at vores bagage blev opmagasineret og vi kunne låne et håndklæde og hoppe i poolen. Det tog ikke mange sekunder. Pyha, hvor det var dejligt at blive kølet af. Vi havde alle set frem til et hotel med swimmingpool og selv om hotellets pool ikke var den største, vi har oplevet, så var der fin plads til at svømme lidt rundt.

Efter lidt tid ved poolen, gik vi ned, for at inspicere stranden. Turen derned var ikke mere end 10 minutter men der var meget varmt, så det var lidt hårdt at nå derned. For pokker, hvordan vil her ikke være, når det bliver sommer, tænkte jeg.

Vi spiste frokost på en stråtækt restaurant ved stranden. Maden var overraskende god men prisen var også skruet lidt op - i hvert fald i forhold til, hvad vi havde oplevet tidligere på turen. Det havde vi nu også forventet. Dette var et mere turistpræget område og alle snakkede f.eks. engelsk.

Efter en tur i havet - det var lækkert med fin ren sandstrand - gik det retur til hotellet, for at indrette os i de 2 værelser, vi havde fået. Det viste sig at være meget fine værelser med udgang i stueniveau - lige ud til poolen. Hvor belejligt.

Sidst på eftermiddagen trak vi os tilbage til værelserne, efter at have fået en god portion sol. Marie var træt og utilpas, så hun lagde sig til at sove og vi andre måtte selv kæmpe med at finde aftensmad. Vi gik op i gågaden, der viste sig at være lige bag hotellet. Her fandt vi hurtigt frem til en restaurant La Vagabonda, hvor der blev serveret fin fin mad. Standarden var noget højere, end vi havde oplevet mange andre steder - igen et resultat af turistområdet. Prisen var til gengæld, at det ikke var helt så autentisk mexicansk mad. Jeg bestilte en New York steak i stedet og det var et super stykke kød. Både Lasse og Vibe var også begejstret for deres mad og Lasse begyndte allerede at plage om, at vi skulle spise her igen.

Tilbage til den småsyge Marie, der havde fået det bedre men ikke orkede at foretage sig mere i dag. Så vi kravlede til køjs. Godt trætte efter en noget usammenhængende foregående nat.

Onsdag den 16. juli 2008 - På berømt fiskerestaurant

Så nåede vi til en af de dage, som der egentlig ikke er så meget at skrive om. Vi havde besluttet at tage en dag, hvor der ikke skulle ske ret meget. Vi havde oplevet meget på turen rundt i Mexico og havde brug for en dag, hvor de mange indtryk kunne sætte sig. Så modsat mange andre gæster på hotellet, der gik til stranden, valgte vi at blive ved poolen. Der var ikke mange senge omkring poolen med de blev aldrig optaget alle sammen. Så selv om vi var hurtige ude om morgenen, for at reservere senge, så endte vi næsten med at være de eneste, der var herude.

Dagen gik med at solbade lidt (for der var bare varmt), bade og læse. Lasse foretrak mere skyggen og et tv + aircondition. Vibe bekendtgjorde, at hun og Sebastian havde 3-måneders dag, så hun ringede til ham - og humøret steg nogle grader ved den lejlighed - det lille myr!

Hen på eftermiddagen gik vi på jagt efter en restaurant, som Lonely Planet havde anbefalet. Den lå i vores ende af byen, så det kunne gå an i det varme vejr. Efter lidt søgen fandt vi frem til "La cueva del chango". Restauranten var lidt gemt fra vejen, bl.a. fordi der var mange planter i og omkring restauranten. Vi søgte ud bag selve restauranten, for at få så meget luft som muligt. Det skulle vise sig at være en dårlig plan. Der var så mange myg, at mens vi sad og studerede menukortet, var de små bæster allerede i gang med at spise - os. Det blev til flere hundrede myggestik på os 4. En lidt træls oplevelse. De gæster, der kom efter os, fik også tilbudt myggebalsam - sikkert fordi de kunne se, at vi sad og kølede os godt af med isterninger fra den hvidvinsbowle, vi havde fået.

Som sagt var stedet Lonely Planets favorit i Playa del Carmen og bogen anbefalede især en ret med rejer, fyldt i chili. Menukortet kom på bordet og vi fik besked på, at vi kun måtte bestille lunch-menuerne. Klokken var dog så tæt på 17 og vi kunne se, at middagsretterne blev serveret fra kl. 17. Så vi spurgte, om vi ikke måtte bestille dem. Det fik vi allernådigst lov til. Vi havde ikke taget Lonely Planet med, men der var ikke særlig mange retter på menukortet og kun 3 med rejer. En af retterne omtalte både rejer og chili, så jeg spurgte tjeneren, der så ud til at kede sig en del, om dette var retten, som Lonely Planet anbefalede. Det var det, sagde hun, så den måtte jeg prøve. Det viste sig, at det var ikke sand. De rejer, som jeg fik, smagte fint. Det gjorde de andres mad også. Men der var ikke overbevisende meget på tallerknerne. Vi var en kende skuffet over stedet. Forventningerne var nok skruet for langt op, så vi forlod stedet uden at give drikkepenge. Det var sikkert helt uhørt, men vi synes ikke, at

vi havde fået en ordentlig behandling, bl.a. fordi vi ikke var blevet tilbudt myggebalsam. Det kostede os 2 dage med meget trælse fødder og ben.

Vi gik tilbage til hotellet langs stranden. Pigerne fik en smoothie til dessert og den var åbenbart en succes, for den var efterspurgt i dagene efter. Hjem til en tur i poolen. Derefter havde vi mod på at kigge lidt på "strøget by night". Vi nåede ned til en anden af de restauranter, som Lonely Planet anbefalede, "Sur", hvor vi fik en drink, før vi vendte snuden tilbage mod hotellet, hvor det hurtigt blev nat.

Torsdag den 17. juli 2008 - PÅ Karen!

Endnu en dag ved poolen. Til frokost ville vi spise på La Vagabunda - til især Lasses store glæde. Det varede dog lidt kort, da menukortet også her var skiftet til et lunch-kort. Dvs. de retter, han havde ønsket sig, ikke var på kortet. Han blev dog hurtigt glad igen, da de serverede gode pommes frites dér. Igen var vi helt igennem tilfredse med La Vagabunda. Et godt spisested. Tilbage til poolen og diverse bøger. Sådan gik dagen bare. This is life - men heldigvis ikke i ret lang tid ad gangen...

Om aftenen var der lagt op til lidt fest. Jeg havde egentlig besluttet at droppe øllene, da jeg synes, at de gik lidt ud over humøret. De mørke øl havde jeg tidligere valgt fra. De laver faktisk gode mexicanske mørke øl men jeg skal ikke have mere end en enkelt, før jeg synes, at jeg vågner op dagen efter og har det lidt skidt.

Vi traskede ned gennem gågaden, delt op i herre og dame hold. Det er jo ikke de samme interesser, der gør sig gældende, når man kigger på forretninger. Lasse og jeg nåede godt ned i gaden til en mexicansk udseende restaurant (med det danskklingende navn Karen), der som så mange gerne ville have os ind og spise. Vi var tørstige og de ville gerne byde på en drink også, så vi bestilte en kold øl og en cola. Fluks kom der 2 øl og en cola på bordet. Det gammelkendte trick med dobbelt-op på øl (og pris). Nå, men jeg måtte i gang. Lasse fik sig en cola mere også, og da vi var næsten færdige med at drikke det hele, kom pigerne. Vi havde siddet og ventet på dem i duften fra restaurantens åbne køkken. Her duftede virkelig af godt grillkød og hvidløg. Så var vi jo solgte. Pigerne var også tørstige og vi var hurtige til at beslutte, at vi ville spise her. Menukortet så meget varieret ud. Marie bestilte en tequila til aperitif og jeg fik en med. Den smagte rigtig godt. Vi bestilte et fælles fiskebræt, som viste sig at være super duper. Dertil en kold øl mere - og sørme en tequila mere.

Mens vi spiste, blev der taget billeder af os. Først havde en spasmager været henne og sætte hatte på Lasse og mig (før Marie og Vibe kom). Han kom hurtigt med billedet i en fin ramme og på en tequilaflaske. Da vi nu var samlet alle 4, ville han tage et nyt billede af os og det kom han med, efter vi havde spist. Vi handlede længe med ham om tingene. Han kunne udmærket høre på børnene, at de gerne ville have den fine ramme, så det var lidt svært at presse ham på prisen. Men jeg var for en gangs

Da vi havde spist færdigt og betalt, fortsatte vi det sidste stykke ned af gågaden. Hele turen gennem gågaden skulle altså gennemføres i dag! Vi så bl.a. på en maler, der i løbet af et kvarter kunne male et meget flot akrylfarvet billede. Det var fascinerende, så hurtigt det gik. Han havde nogle gode teknikker til at bruge papstykker til at dække for nogle dele af maleriet, mens han sprøjtede maling på billedet - med spraydåser, så malestøvet stod godt omkring ham - og hen på mange af de omkringstående.

Trætheden begyndte at melde sig, efterhånden som vi fik snust lidt på de sidste forretninger. Vi besluttede at tage stranden hjemad og det gav en mindre uoverensstemmelse mellem os, da Lasse blev utilfreds med vejen hjem. Han havde åbenbart en plan om at vende tilbage til en butik, for at handle en lille guitar. Jeg valgte at gå hjem for mig selv men vi nåede hjem i stort set samlet flok. Mit humør var dog ikke det bedste og det skulle fortsætte ind i næste dag, hvilket jeg vil forsøge at skildre en smule.

Vi gik til ro. Vi skulle tidligt op og på bådtur.

Fredag den 18. juli 2008 - Isla Mujeres

Det blev delvist en af de lidt kedelige dage for mit vedkommende. Delvist, fordi mit humør ikke var særlig godt om morgenen og det blev først lidt bedre op af dagen. Jeg vil prøve at give et indtryk af mine oplevelser, så det ikke kun er de positive ting, jeg bruger kræfterne på at beskrive. Først og fremmest hælder jeg til teorien, at det dårlige humør skyldes de øl, der trods alt glider ned i løbet af ferien. Jeg vil ikke påstå, at vi har brugt ferien på at drikke alkohol. Det har

været meget begrænset. Nogle dage har vi fået en formiddagsøl og måske en øl til frokost. Ikke noget i løbet af eftermiddagen og så måske 2 - 3 øl om aftenen. Dertil er måske kommet 1 tequila. Men jeg har en teori om, at øllet har indvirkning på mit humør og det gik altså ud over denne dag. Det er måske for meget at kalde det en dårlig dag. Men en dag, hvor jeg var lidt negativ, træt og stille. Heller ikke så slemt, som jeg tidligere har oplevet det på ferier - før jeg mødte Marie - men der blev der også hældt en del mere spiritus indenbords!

Vi spiste vores morgenmad på hotellet i en hast, for at blive klar til dagens tur. Vi blev afhentet kl. 07:40 men vores hastværk med morgenmaden havde været ubegrundet, for vi blev først hentet ca. 08:15. Af sted gik det i en mindre van ned gennem byen, hvor vi blev bedt om at stige om i en anden van. Det var stort set de samme personer, der var i de 2 biler, så byttet var måske lidt uforklarligt. Ikke desto mindre kom vi over i en nyere bil, så det var helt OK. Turen gik i første omgang til Cancun, hvor vi blev sat af på en større, trafikeret vej, hvorfra der ikke umiddelbart var nogen udsigt til en havn. Vi blev vist ind gennem en gyde og efter et par minutters gang var vi pludselig ved stranden og nogle moler, hvor der lå adskillige skibe i forskellige størrelser fortøjret.

Der var ikke kommet særlig mange mennesker men da vi skulle med en katamaran, regnede vi heller ikke med, at der ville være særlig mange mennesker. Første stop var ved en lille bygning, hvor vi skulle betale et beløb på 4 USD pr. person. Det var vi lidt uforstående overfor, men på et skilt stod, at det var en tax - men ikke for hvad. Jeg var parat til at brokke mig over det. Vi mente, at vi havde betalt for en tur med alt inklusive og var ikke indstillet på, at skulle betale en masse småbeløb alle steder. Vi havde faktisk heller ikke så mange kontanter mere og ville gerne spare på dem. Det koster jo at hæve på kreditkort i automaterne. Jeg tog et billede af skiltet ved huset, for at kunne brokke mig i receptionen på hotellet senere. Da alle andre betalte de 4 USD, der senere viste sig at være prisen, for at plaske rundt ved koralrevene, så valgte vi selvfølgelig at gøre det samme.

Vi fik ikke ret meget mere information men ventede blot. En franskmand kunne åbenbart spansk. Ja, man finder åbenbart franskmænd, der har lært sig et andet sprog også. Han spurgte vores chauffør, der havde fulgt os hen til havneområdet, hvad der skulle ske. Han fik at vide, at vi skulle sejle kl. 10 og vi ville være retur ved 16:30-tiden. Det var franskmanden flink at oversætte til engelsk for os - så han kunne hele 2 andre sprog end fransk.

Mens vi havde ventet på at kunne gå ombord på katamaranen, som vi mente vi havde spottet, myldrede det ind med mennesker og vi var efterhånden mange, der ventede på både. Der gik lidt tid, før vi fandt ud af, at de ikke skulle med samme båd som os. Et kort øjeblik så jeg for mig, at turen var blevet godt oversolgt og de 10 - 12 personer, der var afbildet på vores boardingpass til båden, nu endte med at blive måske 3 - 4 gange så meget. Så galt gik det nu ikke...

Et hold blev sendt af sted til deres båd og et andet hold blev bedt om at vente yderligere nogen tid. Ganske gå meter bag os var en lang kø af mennesker, der åbenbart skulle stuves sammen på en ret stor båd. Da en lille del af køen var afviklet, så båden ud til at være fyldt op, så vi var glade for, at det ikke var dén båd, vi skulle med.

Pludselig blev vi kaldt ud til vores båd og det var positivt at konstatere, at der ikke skulle mere end 16 - 17 personer med - plus 3 - 4 personer til at sejle og varte os op. Inden vi gik ombord, blev vi bedt om at tage vores sko af. De blev lodset i en kasse, der straks blev taget ombord på båden. Vi blev, som nogen af de sidste, der gik ombord, bedt om at kravle op på den øverste del af båden, så vi sad med en fin udsigt over hele katamaranen. Jeg så 2 fordele heri. For det første var der mere vind her og for det andet virkede det til, at vi var lidt fri for de store højttalere, der dagen igennem brølede ud over dækket – i øvrigt for det meste med udmærket musik...

Vi nåede ikke ud af havnen, før vi blev præsenteret for skibets crew med en partymaker i spidsen. Han ville gerne sætte fut i båden med dans og humoristisk bemærkninger. Turen var med fri snacks (som Marie konstaterede, at vi ikke så noget til, da vi kørte hjem) og drinks, øl, sodavand og vand. Partykaj styrtede straks rundt, for at dele kold øl ud til alle. Jeg havde egentlig bestemt mig for, at jeg ikke ville have øl i dag. Det var mit humør ikke til. Men udsigten til en kold øl fik mig til at ombestemme mig. Det var ved at være længe siden, vi havde fået koldt at drikke. Vi fik ikke en flaske- eller dåseøl udleveret. I stedet gik han rundt med plastickrus og støre øl, som han hældte fra. Det var for så vidt fint, for så nåede øllene ikke at blive lune.

Vi sejlede ud, mens partykaj forsøgte at spæde godt op i selskabet. Man skal være en speciel støbning, hvis man skal kunne sådan et job. At gå rundt og sætte lidt fut i ethvert selskab. Personligt var jeg taget med på turen, for at komme ud at sejle, slappe af, bade og snorkle - og nyde den fred og ro, der hersker på vandet. Men det blev jo forstyrret af partykaj og af den høje musik. Et irritationsmoment til mit humør.

Partykaj var ikke så god til engelsk, hans stemme var stort set væk (af for meget tequila, mente han selv) og det er svært at råbe en hel båd op på en gang. Så vi forstod ikke altid, hvad der blev sagt. Men ferien har lært os at klare os, selv om vi ikke har fået nogen information. Så vi var næsten ligeglade. Vi vidste, at vi skulle til øen Isla Mujeres, der ligger ud for Cancun. Cancun viste sig i øvrigt at være en pæn stor by.

Med kurs mod Isla Mujeres og med Partykaj og hans medcrew ivrigt serverende drinks, sad vi stille og slappede af. Solen bagte, men det mærker man ikke, når man er på vandet. Regningen kommer først bagefter i form af rød hud. Lasse havde klogelig valgt et sted under katamaranens storsejl, hvor der var en lille stribe skygge. Drinksmæssigt slog vi over på "tequila sunrise" og "sex on the beach". Efter et par stykker af dem, gik jeg på vandvognen resten af dagen. Dygtig dreng!

Efter ca. 3 kvarters sejlads, nåede vi over til øen og et snorkelpunkt, hvor vi skulle i vandet. Inden vi nåede frem, havde vi alle fået udleveret snorkeludstyr. Dog ikke Lasse, der hellere ville blive ombord. Vi hoppede i vandet på kommando. Vi havde ventet, at vi kunne få lov at svømme rundt og udforske den smule koralrev, der åbenbart var tilbage i området, efter en stor orkan har ødelagt det meste i 2005. Men partykaj og co. havde andre planer. Vi blev bedt om at følge efter dem. De svømmede rundt med redningsringe og kaldte hele tiden på os "tequila team - this way please". Så vi fik en snorkeltur, hvor en stor del af turen gik med at undgå, at svømme ind i de

andre fra båden. Det kostede en del af tiden, at være opmærksom på de andre. Til gengæld var det første gang, jeg havde held med at bruge svømmefødder. Jeg synes tidligere, at de var svære at manøvrere med, men i dag gik det fint. Et plus til humøret! Vi har oplevet Thailands flotte rev og Isla Mujeres - det vi fik at se - kunne ikke slå Ko Tao og

lignende steder. Men vi fik også kun ca. en halv time i vandet. Vi så en del fisk og koraller undervejs. Men samtidig skulle vi være opmærksomme på at følge de andre og ikke komme væk - og pludselig svømme rundt med en anden gruppe, for der var mange, der svømmede rundt i samme område. Det skulle vise sig at blive dagens eneste snorkeltur, hvilket efter vores mening var for lidt. Det lød som om, vi skulle have været ude og snorkle en gang mere men strømmen og vejrforholdene forhindrede det vist.

Med alle ombord på katamaranen igen, sejlede vi ind til Isla Mujeres, for at gå i land. Der var åbenbart indlagt en shoppetur også. Det havde vi ikke lige brug for. Vi var på tur, for at sejle. Ikke for at blive trukket rundt i butikker efter souvenirs, vi ikke ville købe. Alle skulle følge med partykaj rundt og først blev vi vist ind i en lille gyde, hvor der lå en række butikker. Sælgerne var mere aggressive end vi tidligere havde set. Men vi var hærdede og undgik ethvert angreb. Vi spurgte partykaj, hvor vi skulle spise og vi forstod på ham, at vi kunne følges med en af de andre medarbejdere fra skibet. Han viste os først ind i en sølvforretning, hvor vi trissede lidt rundt og kiggede - mens vi blev kølet lidt af, for udenfor var der meget varmt. Manden fra båden ventede pænt udenfor, så vi regnede med, at han bagefter ville følge os til en restaurant. Men nej. Da vi kom ud af butikken, blev vi vist rundt om et gadehjørne og ind i butik nr. 2. Heldigvis sagde han så til os, at vi nu havde tid til at gå

lidt rundt for os selv. Så skulle vi ikke trækkes rundt men kunne i det mindste gå på egen hånd. Vi trissede af sted og fandt et par nye sko til Lasse. De gamle var gået i stykker. Så satte vi os hen til en lille cafe, der var placeret inderst på molen, hvor vi var gået i land. Her var varmt men i det mindste skyggefuldt. Efter en rum tids venten, kom partykaj og trak os med ombord på katamaranen. Vi sejlede videre - stadig med ivrige forespørgsler, om vi ønskede noget at drikke. Det passede Vibe fint, at de kunne servere "sex on the beach", hvilket åbenbart var en drink i hendes repertoire.

Turen gik langs kysten og det virkede næsten, som om vi sejlede langs en af øerne i Thailand. Byggestilen på husene er meget de samme. De mange palmetræer langs stranden bragte også minder om Thailand frem - som så mange gange før på denne tur. Efter en lille halv time, lagde vi til kajs igen. Under hele turen var vi 2 katamaraner fra samme selskab, der fulgtes, så vi var 2 hold, der skulle i land og spise. Vi blev vist ind på stranden til en stor stråtækt restaurant med plads til alle. Børnene fandt en plads ved siden af en stor blæser. Den var så kraftigt, at vores mad var ved at blæse af tallerknerne.

Mit humør var i bedring. Ikke så meget på grund af de par drinks og den øl, jeg havde fået. For jeg havde drukket en del vand siden da. Men udsigten til mad bragte også humøret lidt op. Maden skulle hentes i en buffet og vi kunne vælge mellem forskellige salater, ris, 2 slags kød, dressinger, nachochips og frugt. Drikkevarerne skulle vi betale for og selv om jeg var lidt utilfreds med det i

tankerne - når turen nu var med alt inkl. - så vidste jeg inderst inde, at de ville malke det en ekstra tant, ved at opkræve betaling her. Maden smagte rigtig godt, så der blev tanket godt op i maven.

Efter den gode frokost, var der mulighed for at låne en liggeseng på stranden og der var nogle hængekøjer til fri brug. Til vores held blev der kaldt ud til en eller anden båd, så hængekøjerne blev ledige og Vibe og jeg styrede direkte hen til dem. Så fik jeg også prøvet en rigtig Yucatan-hængekøje. De er ikke som dem, vi har købt - eller som vi har derhjemme. Disse hængekøjer er meget smalle og giver sig ikke i snorene, når man ligger i dem. Ikke helt så behagelige, som dem vi er vant til, men man kan faktisk godt finde sig til rette og få sig en lille lur, kunne jeg konstatere. Men jeg savnede roen fra stranden med de mange voksne og børn.

Efter en pause, gik vi ud på molen. Ved molen var der et par bassiner og i et af dem holdt man en haj, som det var muligt at komme ned og røre ved - og få taget billede sammen med. Men der var konstant mange mennesker i bassinet - og det kostede sikkert en masse penge, så vi fortsatte ud til båden.

Da alle var kommet ombord, fortsatte turen tilbage mod fastlandet og Cancun. Jeg fandt en plads med benene ude over rælingen helt fremme på katamaranen og dermed fik jeg dyppet tæerne i havet, når båden kom tilpas langt nok ned. Dejligt. Vibe sluttede sig hurtig til og vi snakkede lidt om hendes forestående tur til Barcelona og efterskolen bagefter. Senere kaldte vi Lasse ned, så han kunne få dyppet tæerne. Han havde ellers ikke veget fra sin plads under storsejlets skygge hele dagen - bortset fra, når vi blev kaldt fra borde.

Vi spurgte os selv, om der virkelig kun var indlagt en snorkeltur i løbet af dagen. Det virkede af lidt, når vi tænkte på, hvordan vi ofte havde snorklet 4 - 5 gange på ture til f.eks. Tyrkiet. Men da vi var tæt på Cancun, forstod vi på guiden, at vi egentlig skulle have været ude en gang mere, men som tidligere nævnt, så var vejret ikke til det. Vi var egentlig ikke skuffede, for vi har set det, der var flottere. Som alternativ til en snorkeltur, kunne alle, der havde lyst, tage en svømmetur i vandet et stykke fra Cancuns kyst. Der var hvidt sand på bundet af vandet og det var svært at bedømme, hvor dybt her var men givetvis 5 - 10 meter. Vi hoppede i og kunne dermed mærke, hvor store bølgerne egentlig var herude. Det var dejligt varmt vandet men det var også hårdt at svømme rundt, så efter et kvarters plasken kravlede jeg op igen og snart fulgte alle de andre. Vi sejlede ind til havnen igen og gik fra borde og lige efter os fulgte den store båd med de mange mennesker ombord. Det var måske standardpakker med sejlture, der sejlede ud herfra, tænkte jeg.

På havnen var der ikke umiddelbart tegn på, at vores chauffør var kommet, så Lasse og jeg gik ud, for at checke, om han ventede på os ude ved vejen. Det gjorde han og jeg måtte tilbage, for at kalde på de andre passagerer. Så gik det hjemad i den kølige bil. Vi havde alle fået et ordentligt skud sol og tiden ville vise, om vi var blevet skoldet. Det var nu ikke så galt.

Det tog ca. 1 time at køre tilbage til Playa del Carmen og vi var de første, der blev sat af. Så var der tid til lidt afslapning og et bad. Humøret var kommet helt på højkant igen. Jeg fik bestilt bus fra

Playa del Carmen til Cancun til hjemturen. Det foregik via samme hjemmeside, som jeg havde bestilt de øvrige busbilletter på, så den kendte jeg godt.

Vi var egentlig ikke særlige sultne, vi havde alle taget godt for os af buffet'en med det velsmagende mad til frokost, men lidt skulle vi da have. Vi gik op i gågaden, for at finde en let middag. Lasse havde indtil flere steder, han betragtede som oplagte mål. Han var sikkert indstillet på, at spise en større middag, men det var vi andre ikke. Vi gik forbi et af Lasses foretrukne (La Vagabunda) og han nåede næsten lige at få mulen nedad, da vi andre bekendtgjorde, at vi ville spise lidt mad på en chips-restaurant. Så havde han svær ved at blive sur, for det var OGSÅ et af hans steder. Man kunne få en 5 - 6 retter i denne fastfoodrestaurant. Hjemmelavede pommes frites alene eller med kyllingestykker, jalapenos med ost, løgringe osv. Jalapenos'ene var jeg stemt for og de smagte fint - bortset fra, at den smeltede ost i den indbagte chili var pokkers varm.

Mens vi sad og spiste maden udenfor restauranten, blæste det pludseligt op og Lasse konstaterede, at der var regn på vej - alt imens støvet stod omkring ørene på os, så vi var sikre på, at det vi havde handlet i restauranten ikke var det eneste, vi fik til aftensmad. Vi gjorde os færdig og gik ned mod stranden, idet Vibe gerne ville have en smoothie til aftensmad. Lasse og jeg fik en indskydelse og gik tilbage til gågaden, idet jeg ville købe en kop kaffe på den nærliggende Starbucks Coffee. Desværre havde de netop lukket, så vi gik hjem med uforrettet sag. Vi nåede lige ned til hotellet, da regnen startede. Store dråber varslede om en ordentlig skylle, der hurtigt satte ind, fulgt at nogle ordentlige vindstød. Heldigvis var pigerne nået hjem - også uden resultat, da Smoothies-stedet også var lukket. Vi havde ikke været hjemme ret længe, før strømmen gik. Det blinkede nogle gange i løbet af de næste minutter og så varede det næsten en time, inden der kom strøm igen - alt imens vandet væltede ned fra himlen. Lasse sneg sig over i restauranten lige uden for døren, for at tage et stearinlys. Vi havde ellers klaret os med lyset fra et af vores kameraer. Vi havde jo masser af billeder fra sol og strand med meget lys på, vi bare kunne vise på displayet. Så var der såmænd lys nok...

Da der ikke var udsigt til, at lyset kom tilbage, blev den planlagte hyggetime sidst på aftenen aflyst og vi kravlede i seng og faldt hurtigt i søvn. Dagens tur på vandet havde alligevel sat sig sine spor.

Lørdag den 19. juli 2008 - En super steak på restaurant Sur

Vi vågnede atter op til en solrig dag. Den meget regn fra aftenen før var forsvundet men den havde sat sig sine spor i området omkring og i swimmingpoolen. Der var en masse skidt i poolen og hotellets medarbejdere måtte i gang med et større oprydningsarbejde.

Vi plejede at være nogle af de første, der fik morgenmad men i dag var vi nogle af de sidste - at dømme på antallet af gæster i morgenmadsrestauranten. Der var fyldt, så vi måtte sætte os i baren. Det gjorde nu ikke noget.

Vi havde lovet os selv, at vi ikke gad foretage os ret meget i dag og sådan blev det. Lasse holdt sig stort set indenfor hele dagen. Vi andre var også inde store dele af dagen. Vibe var mest standhaftig og skulle solbade lidt i løbet af dagen. Der blev læst en hel del, set lidt tv, brugt pc og ellers bare slappet godt af.

Jeg talte med nogle andre danskere, som vi havde fulgtes en del med undervejs på turen. Vi var enige om, at tempoet var faldet drastisk, efter vi var kommet til det varme Playa del Carmen. Vi havde begge en del planer, der ikke blev ført ud i livet og fotografiapparaterne blev heller ikke brugt så flittigt her. Det ene af de danske par, vi talte en del med undervejs, havde dog benyttet opholdet til at tage et dykkercertifikat. De havde fået en god sæsonrabat og havde også været tilfredse med uddannelsen. I dag havde de fejret deres certifikat med et dyk i en cernote, som er specielle dybe huller i jorden. De findes kun på Yucutan halvøen og de er typisk meget spændende at udforske med meget klart vand.

Da eftermiddagen gik på hæld, gik Marie og Vibe af sted i gågaden. Vibe skulle have ordnet negle - for anden gang på turen. Vi andre fik ordre på at vente en time, før vi måtte gå hjemmefra...

Planen holdt fint. Lasse og jeg spankulerede ned gennem gågaden (5. avenue) præcis en time efter de andre og vi mødtes med få minutters mellemrum ved Sur-restauranten. Lasse og jeg kom først og vi kunne se, at det mest perfekte bord stod klar til os i hjørnet af restauranten på 1. sal - med fin udsigt ud over gågaden. Vi skyndte os op og satte os og nåede kun lige at få menukortene udleveret, før pigerne kom. Det viste sig at være en restaurant i den dyre ende. Argentinske steaks i en prisklasse fra ca. 200 pesos til 360, men der var også retter til op imod 1000 pesos (for 2 - 3 personer).

Vi bestilte bøffer og vi fik en god flaske vin, anbefalet af tjeneren, der præsenterede sig ved navn, da vi satte os. Så der var stil over restauranten, hvilket bragte minder frem om El Cardinal i Mexico City. Maden og vinen smagte fortræffentlig og vi slap af med ca. 2400 pesos - 1200 kr. Det var dyrt - men det var godt og vi var tilfredse. Restauranten kan fint anbefales.

Jeg havde lyst til at gå en tur i gågaden men de andre ville gerne hjemad og det var jeg glad for. Vi nåede nemlig ikke ret langt ned af gågaden, før trætheden også overmandede mig. Så vi listede hjem på værelserne og sagde hurtigt godnat. Klokken var også over 22.

Søndag den 20. juli 2008 - Morgensol og tropisk storm

I dag skulle være strandvejr og jeg havde sat mig for at se solen stå op på stranden. På TV kunne vi se, at det begyndte at blive lyst kl. godt 5, så vi fik receptionen til at kalde på os kl. 5. Alle bortset fra Lasse ville med og vi traskede ned til stranden i mørke. Her var det ikke noget problem, at finde sig en god plads under en parasol i første række til havet. Der lå kun en enkelt mand (sikkert for at sove den ud). Mens vi ventede på solen, kom der en del traskende og flere af dem bar præg af, at være på vej hjem fra byen. Men efterhånden dukkede der også motionister op men ingen morgenbadere. Solen kiggede efterhånden frem fra en stort skyfri himmel, så det tegnede til at blive en god dag. Da vi havde set på solen en halv time, gik vi tilbage mod hotellet,

for at spise morgenmad. En stor sky var ved at bygge sig op foran solen og det skulle vise sig at blive til en ordentlig tordenbyge, der fik det til at runge godt i hotellet med dens buldren.

På hotellet var der godt gang i poolen, selv om der stod, at man først måtte bade kl. 8 (en halv time senere) så var en flok spansktalende unge i gang med at afslutte en fest, vurderede vi. De var noget støjende og småfulde, men de gik i seng, mens vi spiste morgenmad. Så hørte vi vist ikke mere til dem, før det blev op af eftermiddagen igen...

Da morgenmaden var indtaget, var der så mørkt udenfor, så vi fortrak til vores værelser og så lidt engelsk soap-tv, mens vi ventede på, at den ene sky, vi havde set på stranden, skulle trække væk...

Det lysnede og vi gik til stranden igen. Her var ikke så mange mennesker, som jeg havde forventet, men der så også ud til, at der ville komme mere regn. Vi nåede at få et armbånd på os, som bevis for, at vi havde betalt for vores senge, en svømmetur i havet og et par minutters solbadning (i skyet vejr), da vi besluttede at aflyse dagens strandtur. Der var simpelthen ikke udsigt til mere godt vejr foreløbig og bølgerne blev større og større.

Vi dampede hjem og tog et hurtigt bad. Så valgte Lasse og jeg at gå en tur (kl. var ca. 11). Jeg havde en lumsk plan om at se nærmere på Mega og Wal-Mart, 2 større supermarkeder lidt væk fra den gængse 5. avenue. Der var ikke særlig langt, ca. 10-15 minutters gang til Mega og det var et pænt stort supermarked. Her var alt hvad hjertet begærer og vi trissede noget rundt. Efter at have handlet en smule i Mega, fortsatte vi til Wal-Mart, der var endnu større. På nettet er det kaldt det Mexicanske Bilka og det er ikke helt ved siden af. Der var egentlig meget af det samme som i Mega men her var der om end flere ting. Vi fandt bl.a. den tequila, som jeg Marie og jeg havde smagt for et par dage siden på en restaurant. Her kostede den 273 pesos. På 5. avenue var den billigste pris over 400 pesos. Jeg fik også handlet strømper til 16 pesos pr. par og nogle livremme til 68 pesos pr. stk.

Vi forlod atter supermarked-verdenen og vendte mod 5. avenue, for at få noget at drikke. Heldigvis havde jeg lige nået at vælte lidt drikkevarer i vores indkøbskurv ved kassen i Wal-Mart. Ellers var vi gået helt til i varmen, for netop nu var solen atter fremme. Vi nåede hurtigt gågaden og gik i første omgang ned, for at finde ud af, hvad restauranten hed, som vi havde spist på tidligere på ugen. Den lå ved Calle 4 og hed Karen. Da vi stod foran den sagde Lasse, at vi bare kunne se på den billedramme, som vi havde købt. Dér stod navnet...

Så trissede vi tilbage af gågaden, for at finde et spisested. Der var godt besat alle steder, så det kneb med at finde et sted, der lige passede os både med antal mennesker og med mulighed, for at blive kølet af. Det lykkedes på World Famous Tequila Barrel. Her var der plads og luft fra store ventilatorer. Det var ved at være i 11. time. Jeg var ved at gå sukkerkold. Vi bestilte en tønde med chips og ost til fælles forret, for vi var begge godt sultne. Klokken var blevet over 2. Til hovedret fik Lasse sin sædvanlige carbonara og jeg prøvede kræfter med en god BBQ Bacon burger. Det var mums. Det var ikke mexicansk mad men jeg synes, at jeg vil se, om jeg ikke kan få normaliseret min mave lidt. Den har været noget utilfreds på store dele af rejsen.

Så havde vi kræfter til at gå hjem. Men da vi forlod restauranten, begyndte det at regne. Vi stod i læ lidt tid, men valgte så at gå på trods af regnen. Den varede da heller ikke længe og snart var vi hjemme på hotellet, hvor pigerne solbadede ved poolen. Uha et dyp i poolen var lige, hvad Lasse og jeg trængte til. Vi nåede knap i, før der atter kom en regnbyge. Det var lidt spøjst at bade i regnvejr, men det var ikke koldt, så det gik vel.

Der var ellers ildevarslende nyt til os, da vi kom tilbage til hotellet. Personalet havde været rundt på hotellet, for at bede folk om at holde sig inden døre inden kl. 8 i aften. Da ville en tropisk storm ramme Playa del Carmen. En storm med kategori 1, der er en forholds let storm men alligevel i kategori med den storm, der ramte Danmark i 1999, så det er ikke nogen lille storm efter vores målestok. Det lød ikke så godt og det blev hurtigt cementeret ved, at personalet samlede alt løsøre sammen og stuvede det af vejen. Alle møbler blev taget ind og selv solvognene blev samlet og fortøjret. Måske ville de slukke for strømmen på hotellet, så vi blev også rådet til at købe nogle stearinlys.

Jeg kiggede lidt på internettet og jeg synes, at det så ud til, at stormen var meget tæt på, så jeg skyndte at få de andre til at gøre sig færdige. Marie og Vibe havde jo ikke spist frokost, så de skulle da have noget at spise, inden vi gik i hi. Selv om vi havde et større arsenal af slik og chips, så ville de nok ikke være tilfreds med at skulle leve af det, til i morgen.

De andre gik på restaurant og jeg hentede vand og lidt chips, så vi kunne hygge os lidt om aftenen. Netop som vi skulle forlade hotellet, begyndte det at regne meget. Vi ventede lidt og regnen tog en smule af, så vi besluttede os for at komme af sted. Heldigvis var det blot en byge men måske et forvarsel på stormen...

De andre vendte tilbage og kunne meddele, at de fleste restauranter og butikker allerede havde lukket. Men de havde da fået deres aftensmad. Vi gik i gang med at pakke. Det var rarest at få det overstået, mens der var lyst - hvis nu strømmen skulle gå.

Da vi var færdige, lagde vi os til at vente på det vejrslige uhyre, som vi var blevet "lovet". Jeg studerede ivrigt internettet, for at følge med i stormen dén vej. Det er jo især noget, der interesserer amerikanerne, og det var ikke svært at finde materiale på amerikanske hjemmesider om stormen, som var blevet døbt Dolly. Efter hvad jeg kunne regne mig frem til, ville Dolly først nå kysten i Mexico omkring midnat, så vi pakkede lige så stille sammen og krøb til køjs ved 22-tiden.

Mandag den 21. juli 2008 - Fra Mexico til Danmark

Det blev en rolig nat. Selv om jeg vågnede flere gange med stormen i tankerne, forblev stormen en fis i en hornlygte, for nu at bruge et godt dansk udtryk. Vi mærkede - frem til mandag morgen - intet til stormen. Der var forbavsende stille i træerne udenfor.

Kl. 6 stod jeg op, for at blive opdateret via internettet og også amerikanerne havde neddroslet deres meldinger en del. Man kunne f.eks. ikke rigtig bestemme hvor centrum for orkanen var.

Men de var sikker på, at den hurtigt kunne blusse op, når den kom ud i den Mexicanske Golf igen - og så nærmer den sig efterhånden USA...

Lasse og jeg var først over morgenmaden. Mens de andre vågnede op, gik Lasse og jeg en tur ned til stranden, for at se, om der i det mindste havde været nogle bølger i løbet af natten. Stranden var blevet ryddet helt for parasoller og solvogne. Det var lidt mærkeligt at se en tom strand, hvor vi hele ugen har set masser af solvogne. Nogen må have haft travlt med at rydde væk – og med rette. Vandet havde været højt oppe i løbet af natten, kunne vi konstatere. Så selv om vi ikke havde mærket noget til stormen, så havde den dog sat sig nogle spor, kunne vi konstatere.

Vi gik hjem til de andre nåede en ekstra kop kaffe sammen med dem. De sidste ting blev pakket og det var tid at checke ud fra hotellet. Vores 24 timers hjemrejse begyndte.

Først gik det med taxa til ADO busstationen. Her havde vi via internettet bestilt billetter og det havde de noget svært ved at håndtere på stationen. De fandt egentlig hurtigt vores reservation på deres skærm, kunne vi se men at få printet nogle billetter til os var vist sværere end som så. Det tog meget lang tid, før vi endte med at stå med 4 A4-sider, der skulle gøre det ud for at være billetter. De folk, der efterfølgende skulle se billetterne, kiggede længe og indgående på dem. Også vores chauffør, der dog endte med at lade os komme ind i bussen.

På vej til Cancun lufthavnen, løb vi ind i nogle ordentlige regnskyl og netop som vi steg ud af bussen, væltede regnen ned. Det gjorde ikke os noget, med mindre det ville betyde forsinkelser i flytrafikken. Så kunne det hurtigt få nogle følger for os.

Vi checkede ind og til vores glæde ville bagagen blive sendt til København, uden vi skulle bakse med den i Mexico City eller Amsterdam. Det var dejligt – hvis den ellers nåede med frem…

Vi var i lufthavnen i god tid og kiggede os lidt omkring. Jeg købte nogle få ting, bl.a. en lille flaske med habanero-chili saft. Det skulle senere vise sig at blive kilde til nogen irritation for mig. Jeg var godt klar over, at den burde være plomberet, men det kunne de ikke i den butik, jeg handlede. Men mere herom senere.

Mens vi ventede på at blive kaldt ud til flyet, kom der flere store byger. Det må have været efterdønninger efter stormen Dolly. På et tidspunkt kom der et fly ind til vores gate og da folk skulle forlade flyet, stillede en række mennesker med paraplyer sig hele vejen op af trappen til flyet, så passagererne kunne komme nogenlunde tørskoet ned til en holdende bus.

Vores fly fra AeroMexico ændrede gate i sidste øjeblik, så vi måtte styrte fra en hal til en helt anden, blot for at konstatere, at flyet også var forsinket. Vi kom til at vente i næsten en time, før flyet kom af sted. Heldigvis havde vi godt med tid i Mexico Citys lufthavn, inden vi skulle med næste fly.

I Mexico City havde jeg glædet mig lidt til at se de noget sparsomme toldfrie butikker, vi havde set i lufthavnen, da vi ankom. Men det blev et noget andet syn og en meget mere moderne lufthavn

med rigtig stort udvalg i toldfrie butikker, vi fik at se. Heldigvis (eller uheldigvis – afhængig, hvordan man ser på det) var der ikke tid til at ose. Vi skulle skynde os at nå frem til den gate, hvorfra KLM fløj til Amsterdam fra. Den flaske med Habanero-chili, som jeg havde købt i Cancun slap igennem en kontrol, så jeg forventede ikke, at der ville blive problemer senere.

Vi nåede frem til Gaten kort tid før de begyndte at sende folk ombord, så et passede perfekt. Vores fly til Amsterdam så også ud til at afgå på minuttet, men da vi var blevet skubbet ud fra gaten, meddelte piloten, at man havde konstateret en fejl under opstarten af motorerne og at vi derfor måtte vende tilbage til gaten. Vi sad et kvarters tid, hvorefter piloten meldte grønt lys. Efter en del ventetid i kø ved startbanen, var der afgang. Vi ville indhente forsinkelsen, da vi havde medvind hele vejen.

Selve flyveturen gik faktisk fint. Vi fik serveret et godt aftensmåltid og et glas vin. Derefter en kop kaffe og en bailey, så kunne vi sove. Det gjorde de fleste passagerer. Alternativt kunne vi læse eller følge med i den endeløse strøm af film, der blev vist på Tv'et.

Tirsdag den 22. juli 2008 - Snart hjemme igen

Pludselig blev lyset i kabinen tændt og personalet var allerede ved at dele varme servietter rundt til passagererne. Det måtte betyde morgenmad. Jeg havde i løbet af natten set, at vores flyrute var den samme, som da vi fløj over. Der blev nemlig vist kort over, hvor langt vi var nået, mellem filmene på Tv'et.

Da morgenmaden var fortæret, var vi faktisk klar til at lande, så det passede jo perfekt. Nu skulle vi kun holde os vågne, til vi kom hjem, så var der god chance for, at vi allerede var inde i dansk døgnrytme igen.

I Amsterdam skyndte vi os videre mod gaten til København-flyet. Undervejs var der endnu et check af vores håndbagage og her klarede min Habanero-chili sig ikke længere. Den måtte jeg ikke have med. Mine protester og forklaringer om, at jeg havde spurgt i Cancun, om jeg måtte have tingene med – og jeg havde en forklaring – hjalp ikke en dyt. Det var der jo ikke noget at gøre med. Kun at glæde sig over, at det ikke havde været nogen herregård…

Flyet til København afgik på minuttet og vi landede også helt planmæssigt i København efter en god times flyvetur. Perfekt. Vejret i Danmark var 6 grader varmere end i Holland.

Så gjaldt det om at få bagagen. De andres bagage kom stort set lige så hurtigt, som vi nåede frem til bagagebånden, så vi sendte Marie og Vibe af sted, for at købe togbilletter til os. Uheldigvis dukkede min rygsæk ikke op, så der gik ca. 3 kvarter, inden Lasse og jeg forlod ankomst-området – efter at vi havde anmeldt den manglende bagage.

Vi skyndte os ud til Marie og Vibe og vi frygtede, at de havde købt billetter til et tog, der nu allerede var kørt. Det gik heldigvis ikke så galt og efter ganske kort tid var vi på vej mod Hovedbanegården og derefter mod Fredericia.

Vi manglede noget at spise. På sidste flyvetur, havde vi kun fået en kiks og en kop kaffe og det var for lidt at regne for en frokost.

Vi delte, hvad vi havde af snoller i vores håndbagage og blev enige om, at vi kunne holde os indtil vi kom hjem. Så ville vi overfalde en butik og købe rugbrød, sild, leverpostej og spegepølse.

Som sagt så gjort – og sådan en gang mad smager altså bare SUUUUUPER, når man har været væk i over 3 uger.

Epilog

Rejsen var en konfirmationsgave til Vibe og vi var spændte på, hvordan det ville gå, at skulle rejse sammen med vores 2 teenagere i 24 dage. Vi er ikke så meget sammen i hverdagen, da vi jo har job og skole at passe om dagen. Og børnene er blevet så store, at de har hver deres gøremål om aftenen. Men det har været en fantastisk god tur for alle 4. Vibe er nok den, der har lidt mest under anderledes mad. Nogle dage har hun valgt at få serveret ris eller pasta uden noget andet. Andre dage har hun slet ikke spist noget, når vi var på restaurant. Men hun ved godt, at hun er kræsen og så har vi andre lært at acceptere det. Lasse har til gengæld gladelig spist det, der blev til overs på vi andres tallerkner. Han var somme tider bange for, at han ikke skulle blive mæt, men det gik aldrig helt så galt. Hvad var så vi voksnes særheder? Ja, dem tager vi en anden gang ?

Det var en rigtig lækker oplevelse sammen med vores børn.

Hvad synes vi så om Mexico? Yderst positivt. Vi har undervejs draget mange paralleller til Thailand og det med rette. Mexicanerne er meget søde og rare men de slår ikke thailænderne på det punkt. Der er masser af naturoplevelser og hvis man er til det historiske, så har Mexico helt sikkert meget at byde på. Kulinarisk er der ikke så vildt meget at komme efter. Mexicansk mad er ikke helt, som vi kender det fra Tacoskaller og papkasser, vi tømmer ud i en gryde. Det er mere end det, men de restauranter, vi besøgte, havde et forholdsvis sparsomt – og meget enslydende menukort.

Jeg tror vi meget hurtigt konstaterede, at det er et spændende land at besøge. Vi ville nødigt have været foruden. Men det er til gengæld et sted, som vi vil tillade os at sige, at vi nu har set. Vi har boet i 4 byer, hvoraf den ene (Playa del Carmen) godt nok er en typisk bade-turist by. Men vi er sikker på, at de 3 andre byer giver et meget godt indblik i Mexico som land, så vi tror på, at vi har snust til det, der skal snuses til.

Har du Mexico på ønskelisten, så siger vi bare værsgo'

Vi vil også gerne anbefale CC-Travel. Det er et godt koncept, de har, hvor man kan vælge mellem forskellige byer. De arrangerer fly og hoteller og man sørger selv for transporten, som man f.eks. kan bestille i ro og fred hjemmefra. God tur!

Rom 2009

Prolog

Jeg vil skynde mig at nævne, at sådan en tur burde være lovpligtig for alle ægtepar. Staten kunne fint give os det i 15 års bryllupsgave, for det er livseliksir. Hvis man da gider trampe rundt i en storby og få en masse gode oplevelser.

Så skete der ikke rigtig noget, før vi passerede jul og jeg begyndte at kigge nærmere på, hvad vi skulle bruge tiden til. Reelt havde vi kun 2 hele dage i Rom mens de 2 andre dage var delvis brugt til at rejse frem og tilbage. Rejsen var eventyrlig billig. 4500 kr. for os begge for hotel og fly. Det kan ikke gøres billigere. Det skulle så vise sig, at der var mellemlandinger undervejs , men det kunne vi vel leve med…

Hvad skal man så lave, første gang man er i Rom – og har 2 dage til rådighed? Ja det ene bud kunne være lige så godt, som det andet. Det er altid godt at kigge sig lidt omkring på internettet. Andres rejseberetninger er altid gode at have og kan man falde over sider med tips og tricks til, hvad man skal gøre – og ikke gøre – så er det god forberedelse. Selv om man ikke kan tage alt, hvad man læser, for gode varer. Så en portion sund fornuft skal der også med ned i planlægningsgryden!

Undervejs i min planlægning, lavede jeg cut and paste fra de sider, hvor jeg fandt nyttig information. Så kunne vi jo altid sortere i materialet. Spies Rejser og FDM's egen beskrivelse af ROM fyldte godt i beskrivelsen, for her var masser af spændende forslag til, hvad vi kunne se.

Da vi kom ind i slutfasen for planlægningen, begyndte jeg at finde kort til de steder, vi havde udvalgt. Jeg havde fundet en side, hvor man kunne slå gadenavne i Rom op og dermed få en ide om, hvor i den store by, der skete noget. Så vi endte med en lille bog på ca. 40 sider med informationer – en slags bibel på turen. Her stod bl.a. hvordan vi skulle finde ind fra lufthavnen til Rom city og frem til hotellet. Hvor køber man billetter og hvordan finder man frem til toget…

Vores forslag til programmet blev sådan:

Torsdag aften
- Vi kan forvente at være ved hotellet ved 18:30 tiden
- Spanske trappe

Fredag
- Peters kirken
- Kigge på butikker
- Special event (en lille overraskelse, jeg havde arrangeret)

Lørdag
- Marked
- Tur-bus
- Colluseum (udefra)
- la Carbonara

Søndag fomiddag
- Tja…
- Vi skal forvente at forlade centrum ved 11-tiden

Torsdag den 5. marts 2009 - Den Spanske Trappe

Da Vibe og Lasse var sendt i skole, pakkede vi stille og roligt sammen og drog i fredeligt tempo mod Billund Lufthavn – alt imens jeg underholdt Marie med lidt højtlæsning af Roald Als's ny version af "Kvinderne ud af køkkenet". Roald Als har en stor forkærlighed for Italien, Spaghetti a la carbonara og Barolovine – og så har han en dejlig humoristisk tilgang til tingene.

I Billund åndede der fred og idyl. Morgenræset med forretningsfolkene var overstået og lufthavnen virkede lidt sløv med ganske få gæster. Vi havde planlagt en lille frokost og købte en kop kaffe, før der var afgang mod Munchen, der blev vores stop på vej sydpå. Lufthansa hed selskabet men på flyet stod nu SAS, så det var chartret. Turen til Munchen gik planmæssigt og de 2 timers ventetid gik også hurtigt. Så vi endte i Rom til den planlagte tid og kunne hurtigt begive os ud på den første udfordring. At komme ind til centrum. Der går et eksprestog fra lufthavnen og for 11 Euro havnede vi på en halv time på Termini, der er Roms hovedbanegård. Mørket var

faldet på, da vi på Termini forsøgte at lokalisere en af de små turistpavilionner, der skulle være i centrum. Det lykkedes aldrig at finde den, så i stedet gik vi efter hotellet. Det var ikke svært at finde, idet det lå kun et par hundrede meter fra banegården. Dejlig centralt. Jeg havde godt læst, at det var dumt at bo i netop den del af byen, da man så var "langt fra det hele". Jeg kan da ikke være mere uenig. Med hovedbanegården inden for 200 meter, så er man meget centralt placeret og kan hurtigt komme til de interessante områder i byen. Der er nemlig både metro, bybusser, sporvogne og turistrundttursbusser ved banegården, så bare kom an. En dagsbillet til sidstnævnte koster i øvrigt 19 Euro. Så kan man hoppe af og på hele dagen. En dagsbillet til busser, metro og sporvogne koster så lidt som 4 Euro. Så jeg vil bestemt anbefale at bo ved Termini!

Vores hotel Milo var i en fornuftig kvalitet. Et 3-stjernet hotel og der var pænt og rent. På 5. sal var der fin udsigt over den gade, som vi boede i.

Aftenens program bestod af 2 punkter. Et aftenbesøg på den spanske trappe, hvor der skulle være en god mulighed for at opleve stemningen i Rom. Nu var vejret ikke super, for det havde tendens til regn, så det var vist mest turisterne, der fandt til trappen, som Marie guidede os til.

Efter besøget på den spanske trappe, skulle vi have noget aftensmad og vi fulgte et par tip fra nettet, der pegede på en skøn lille restaurant i en sidegade nær trappen. Restauranten skuffede ikke. Vi havde læst, at der var en fin forrets-buffet og det holdt stik. Med mange spændende små tapaslignende retter. Så syndede vi for første gang på turen. Vi havde netop snakket om, hvor længe det var, siden vi sidst havde fået en god bøf, så sådan en kom vi altså til at bestille. Sammen med en Nebbiolovin, der smagte ganske udmærket. Tror jeg nok. Ja, for en af de største ulykker på turen blev, at jeg var taget til Rom med en megaforkølelse. For det første gav det stoppede øreppropper under flyturen og for det andet var min lugte og smagssans stort set væk under hele turen. Katastrofe! Nå, men så har man vel en undskyldning for at komme tilbage…

Efter en – ifølge Marie – rigtig god middag, gik vi retur mod hotellet. Vi var nødt til at tørne ind tidligt, for morgendagens program startede tidligt. Et andet tip fra nettet gik nemlig på, at hvis man skal se Peterskirken, så er det en rigtig god ide, at møde op tidligt – mellem kl. 7 og 8. For på det tidspunkt sover alle andre turister og rettroende italienere.

Fredag den 6. marts 2009 - Peterskirken og opera

Vi holdt vores løfte og meget tidligt om morgenen købte vi en dagsbillet til bussen. Efter lidt forvirring med at finde den rigtige bus, gik turen over stok og sten til Vatikanet. Vi havde talt om at gå turen men var glade for, at vi havde valgt bussen. Der var vel 5-6 km. dertil.

I Vatikanet kan man sagtens bruge flere dage, men det havde vi jo ikke tid til, så vi ville nøjes med en appetitvækker i form af Peterskirken. Pladsen foran kirken, hvor der kan være 200.000 mennesker, var næsten tom og da det lykkedes os at finde "sikkerhedshullet" i højre side af pladsen, kunne vi næsten gå lige ind i kirken. Jeg kan hurtigt få nok af kirker, museer og arkelogiske steder men jeg er nødt til at sige, at Peterskirken er noget af det største, jeg har set.

Den er så ubeskrivelig stor. Med over 40 meter til loftet kan man slet ikke forestille sig størrelsen. Kirken har verdens længste skib og selve kirken er fyldt med den ene store udsmykning efter den anden. Det er bare vildt. Mit kamera kunne slet ikke finde ud af, hvilken retning det skulle pege i. Vi lappede godt i os og efter en lille time, havde vi fået stillet den værste sult. Men Marie havde mod på mere. Jeg havde egentlig planlagt, at vi skulle op og se kuplen, der sidder oppe ovenpå den over 40 meter høje bygning. Kuplen er samlet set over dobbelt så højt som selve kirken, så i alt er bygningen over 130 meter højt (så vidt jeg husker).

Udfordringen med kuplen er, at den skal man faktisk besøge før man går ind i kirken, så vi måtte ud af kirken og gennem sikkerhedschecket på pladsen igen. Men også 2. gang – kl. ca. 9:15 – var der god plads. Vi fandt frem til kuppel-indgangen og kunne vælge mellem at betale 15 Euro for trapperne og 19 Euro for at bruge elevatoren, der kunne bringe os et stykke på vej – men ikke helt til toppen. Marie valgte trapperne og jeg skal hilse og sige, at der er over 300 trin derop, så man får sin sag for. Vi nåede – efter ca. 200 trin – til toppen af kirken og kunne gå inde i selve kuplen og kigge ned i kirken. Jeg troede i første omgang, at vi var på toppen men det viste sig hurtigt, at vi skulle videre opad – via smallere trapper, der førte os op over kuplen – ovenpå den. Mens vi gik dér, kunne vi tænke lidt over dette helt fantastiske bygningsværk fra 1500-tallet. Hvordan kunne de overhovedet bygge så stort dengang. Unglaublich!

Prisen for at nå toppen – i ca. 100 meters højde – var en enestående udsigt over Rom. Det var bare det hele værd. Gå ikke glip af turen derop! Der var endnu ikke så mange turister, så vi kunne rigtig nyde udsigten og NU var kameraet sørme begyndt at blive varm. Jeg havde taget kort med til godt 500 billeder og det plejer jo ofte kun at række til en dag, men jeg nåede aldrig i bekneb på turen. Marie var i øvrigt blevet udstyret med vores lille Ixus, så hun kunne supplere de steder, hvor jeg ikke var vågen. Vejret var i øvrigt perfekt til billeder. Solen kiggede forsigtigt frem bag et tyndt lag skyer, så jeg forsøgte også at lave et rigtigt 360 grader billede. Vi må se, om det lykkedes…

Nå, men det varer jo ikke evigt, så vi begyndte nedstigningen igen. Trapperne er så smalle, så man kan ikke passere hinanden. Derfor er op- og nedturen også 2 forskellige ruter. Da vi nåede ned ovenpå kirken, var der sørme både toiletter og souvenirbutikker. Ja, så man kan altså forrette sin nødtørft ovenpå Peterskirken. Det lyder da lidt skørt…

Turen i kuplen endte direkte nede i kirken men vi havde ligesom set det vi skulle, så vi styrede direkte mod udgangen. Nu var der kommet en del gæster og køen strakte sig pænt hen over pladsen foran kirken – men ikke helt så langt, som man har hørt skrækhistorier omkring.

Marie havde stadig kontrollen over bykortet. Det plejer ellers at være min gebet men det var faktisk dejligt at følge med som det tynde øl. Vi blev ført væk fra Vatikanet mod syd langs Tiberen (mon ikke floden hedder sådan på dansk?). Marie ledte os op i et grønt område, som ikke lige var med på min plan, men solen varmede dejligt og en tur i parken var næsten at foretrække, frem for at skulle gå i butikker. Vi havde jo forladt et få grader varmt Danmark, så en dag i solen var rent guf – og det, vi havde drømt om.

MEN vi havde jo ikke fået morgenmad endnu og efterhånden tyndede det ud i turister og restauranter. Vi endte oppe i et område, der på toppen hedder Gianicolo. Her overfaldt vi en lille bod, hvor de solgte friske sandwiches og kaffe. Vi troede også, at de kunne skaffe friskpresset juice men det kunne han ikke klare. Og så lærte vi, at hvis man skal bestille kaffe i Rom, så er det ikke nok, at bestille kaffe. Man skal sige "kaffe americano". Ellers får man, som vi fik, en meget lille kop, hvor der ikke er mere end en enkelt mundfuld.

Sandwichen smagte super og solen havde fået godt fat, så vi havde næsten ikke lyst til at forlade pladsen. Men vi skulle jo videre. Marie havde opfundet en plan om, at vi skulle se flere af de ting, jeg havde sat på planen til dagen efter. Så mente hun nemlig, at der var mere tid til shopping genet…

Vi fandt stille og rolig ned fra det høje område og nåede broen Ponte Sublicio over Tiberen tilbage til det centrale Rom. Her fulgte vi gaden via Marmorata, hvor første mål var delikattesseforretningen Volpetti. Som vi havde læst, var det et slaraffenland for spisere af oste, pølser, kød og gode vine. Der blev delt godt ud af smagsprøver og det kunne de også sagtens gå an, for vi endte med at købe ind for over 500 kr.!

Det var til dagens aftensmad og heriblandt var en 10 år gammel ost, en himmelsk gorgonzola, noget tørret kød og en del oliven – samt ikke at forglemme: En god Amarone.

Videre ned af gaden fik Marie øje på et marked og det måtte vi kigge nærmere på. Det lå en blok fra den store via Marmorata og her var der handel med frugt, grønt, ost og fisk. Lige sådan et marked, som jeg kan lide at kigge på. Men benene var ved at være møre og da vi havde handlet lidt grønt, faldt vi over en lille fortovsrestaurant. Det var godt for tæerne. Da vi havde siddet dér en tid, fortsatte turen op mod det historiske center. Vi valgte at begynde at udnytte vores buskort men det havde vi ikke stort held med. Hver gang vi hoppede ombord på en bus drejede den væk fra vores kurs. Så måtte vi hoppe af igen og opsøge en anden bus. Det skete et par gange, inden vi havnede i et område, vi mente at kunne gå hjem fra. Vi tøffede op og ned af gaderne og endte pludselig foran en restaurant la Carbonara på Campo di' Fiori. Jeg mente i første omgang, at det var her, at jeg havde bestilt bord til dagen efter men det viste sig hurtigt, at der findes 2 restauranter i Rom med det navn. Og den, som vi stod foran, var den, der IKKE blev anbefalet. Nu kom jeg så i tvivl, om jeg faktisk havde bestilt bord her. For at være sikker, måtte vi hellere opsøge den anden på et tidspunkt og få bestilt bord.

Nu nægtede jeg snart at bevæge mig mere. Vi havde gået et pænt stykke over normalen og vi skulle også gerne have kræfter til aftenens tur. Så vi defilerede hjem til hotellet og slappede lidt af, tog et bad og hyggede os med de indkøbte godter. Det smagte (efter sigende) himmelsk. Jeg kunne lige ane smagen af de forskellige madvarer men vinen var næsten helt væk. En Amarone uden smag. Så ER man forkølet!

Aftenens tur gik til kirken Chiesa di S. Paolo entro le Mura, hvor vi skulle overvære en operakoncert flankeret af Rondo Veneziani med forskellige gæster. Vi var der i god tid, da pladserne var unummererede. Så vi ventede en times tid, inden koncerten gik i gang. Med os på

første række. Vi kendte ikke så mange af de arier, der blev fremført men flot var det. Og på første række kunne vi rigtig nyde de enkelte sangeres skuespil.

Således kulturelt belæsset, gik vi en lille omvej tilbage til hotellet, for at finde den rigtige (den lille) la Cabonara. Desværre gik vi (jeg) lidt forkert af kortet og vi fandt den ikke.

Så var det ellers tilbage til hotellet og en god nats søvn. Oprindeligt havde vi planlagt at stå tidligt op igen i morgen, men da Marie havde trukket os igennem så mange ting i dag, tillod vi os den luksus, at få lov til at sove, til vi kunne nå morgenmaden på hotellet.

Lørdag den 7. marts 2009 - Busrundtur og vandring i byen

Vi vågnede op til en dag, der efter vejrudsigten lovede sol og varme – og det kom til at holde stik. Morgenmaden på hotellet var der ikke noget at klage på. Vi var ellers blevet belært om, at romerne ikke sætter pris på morgenmåltidet, men her var både corn flakes, yughurt, juice, brød (og rugbrød), kager – og rigtig kaffe.

I dag skulle vi en tur rundt med en turistbus, for at fange den hurtige version af de mange historiske bygninger i Rom. Der er mange! Hele byens indre indeholder den ene flotte udsmykkede bygning efter den anden. Men de har også mange ruiner, som ikke er vedligeholdt og spørgsmålet er, om de ikke var bedre tjent med at rydde en smule op i det og få bygget noget moderne ind imellem. F.eks. Colloseum er ved at falde helt sammen men der gøres ikke noget, for at istandsætte bygningsværket og det er på en måde synd. Det kan jo gøres nænsomt. Ellers risikerer de jo, at det hele falder ned i hovedet på turisterne.

Vi tog den første tur med sådan en dobbeltdækker med åben øverste etage. Der er mindst 3 selskaber, der bejler til turisternes penge. Et enkelt af selskaberne var meget emsige og havde mange sælgere posteret rundt omkring på Termini stationen. Vi lod os overtale, da det hele skulle være så meget bedre end eks. den officielle røde bus. Vi fik en køreplan og aftalte med os selv, at vi ville tage den første og sidste tur i dag. På den måde kunne vi måske se noget af byens værker med kunstig lys. Men straks, da vi entrerede bussen, tog en kontrollør vores kort og slettede dagens sidste tur og ændrede radikalt på de seværdigheder, som bussen kørte omkring. Nuvel, vi kunne heller ikke nå den allersidste tur, for vi havde planer om at spise på restaurant la Cabonara kl. 7 om aftenen og den sidste tur startede først kl. 17:30 – 19:30. Men alligevel princippet med, at man sælger en vare, og så snart man har betalt, ændres planerne straks. Det bliver man lidt irriteret over, så prøv nu den officielle, når du kommer til Rom. De laver nok ikke sådan et nummer. prisen for en dagsbillet, er den samme. 19 Euro.

Den første tur var en lidt kold affære. Solen var ikke nået så langt op over byen, at den kunne bage på os og det blæste en kølig vind. Vi havde taget godt med tøj på men alligevel frøs vi lidt.

Tilbage ved Termini stationen 2 timer senere, var vi klar til at gøre dagens indhug i vandringens tegn. Vi kiggede først på den kirke, der lå meget tæt på vores hotel. Også et imponerende bygningsværk. Patriarcale Basilica di S. Maria hedder den. Så lykkedes det os at finde restaurant

la Cabonara på gaden via Panisperna. Der var ikke åben til frokost, men vi kunne sagtens bestille bord til om aftenen. Vores frokost blev i stedet indtaget på en af de små veje op mod Nazionale. Der var ikke noget at udsætte på dagens ret, der tilfældigvis bestod af Bruchetta, Carbonara og en salat – og en kølig hvidvin. Super.

En varm tur ned af Nazionale (en af indkøbsgaderne) endte med en kop kaffe på en lille fortovsrestaurant tæt på Colloseum. Så gik turen ellers ned i de små gader mellem Nazionale og Colloseum. Og de små gyder er virkelig et besøg værd. Her er ikke så mange butikker men det virker rigtig hyggeligt og mere Italiensk end andet, vi har set i Rom. Så gå endelig på opdagelse!

Efter et stop ved Colloseum, tog vi gennem parken Parco di Triano, hvorfra der også er en god udsigt til Colloseum. Her sad mange Romere og nød det gode forårsvejr. Vi tøffede videre af gaderne og endte atter hjemme ved vores Maria kirke og et supermarked overfor. Det skulle udforskes! På hotellet kunne vi atter slappe lidt af, før vi skulle med dagens sidste bustur rundt i byen. Solen stod stadig forholdsvis højt på himlen, da bussen startede og det var faktisk først på de sidste seværdigheder, at der begyndte at være kunstig lys på. Colloseum, som vi var blevet snydt for på den første tur, var en af dem, der havde fået lys på.

Efter busturen hastede vi ned mod vores middagsaftale og vi var der punktligt. Restauranten har åbenbart en ide med, at alle skal komme samtidig og mutter i køkkenet skal nok sørge for, at holde tjenerne i familieforetagenet stangen. Flere gange var den gamle mutter ude og skynde på tjenerne, hvis de ikke havde sørget for, at gæsterne blev færdig med forretten tidsnok.

Vi bestilte (selvfølgelig) Spaghetti Carbonara til forret og atter bandede jeg over mine manglende smagsløg. Jeg havde virkelig glædet mig til at skulle smage den gode mad men det gik desværre lidt i vasken. Hovedretten bestod af tynde skiver kogt oksekød i en ostesovs. Dertil en flaske hvidvin fra Sicilien. Det er jo ikke en egn af Italien, vi er vant til at få vin fra, så det måtte vi prøve. Der var ingen tilbehør til hovedretten og det undrede vi os lidt over. Tjeneren havde åbenbart ikke foreslået os noget. Han burde jo vide, at der ikke kom tilbehør med, så vi nøjedes med at bestille brød. Og det smagte såmænd også super.

Maden blev serveret i lyntempo og vi var færdig med at spise, før der var gået en time. Det var nok lidt hurtigt efter vores mening. Hovedretten kom ind, mens vi sad med forretten. Så travlt behøver de heller ikke at have. Så bliver det efter min mening lidt for meget turist over det. Det må man kunne imødegå ved at bestille en ret af gangen. Så skulle man da gerne have lidt kontrol over tjeneren og mutter i køkkenet.

Tilpas mætte og glade for den gode madoplevelse (på trods af manglende smagsløg), listede vi hjemad mod hotellet. Vi følte allerede, at vi var godt kendt i den del af Rom. Man lærer hurtigt "hovedvejene" at kende.

Lige ved vores hotel, fandt vi en lille fortovsrestaurant, hvor vi kunne få en kop kaffe og en lille en dertil. Den viste sig nu at være lidt større – og det var prisen vist også. Jeg tror vi nærmede os 100 kr. for 2 kopper kaffe og likører. Så var det også betalt…

Så var det ellers nat i - - - Rom.

Søndag den 8. marts 2009 – Søndagsmarked

Hjemrejsedag. Vi havde regnet med, at vi skulle forlade Rom ved 11-tiden, men da vores fly først afgik ved 14:50-tiden, kunne vi sagtens nå et morgenprogram. Vi stod derfor tidligt op og kæmpede en kamp, for at finde en transportmulighed ud til et stort marked, som vores receptionist på hotellet så varmt havde anbefalet. Vi nørklede lidt med busruterne og endte med at tage Metro'en til Colloseum. Ved indgangen til Colloseum blev de dagsbilletter, som vi havde købt om fredagen endelig klippet. Vi måtte dermed sande, at vi havde ladet os transportere rundt i Rom hele fredagen uden at betale for det. Slemme os. Gud ved, hvad der ville være sket, hvis der havde været billetkontrol.

Ved Colloseum havde vi spottet, at der gik en bus lige ud til markedet. Vi ventede et stykke tid. Den gik hver halve time. Pludselig gik det op for os, at den bus, vi skulle med, gik fra modsatte side af gaden. Hurtigt over den stille vej – det var jo tidligt om morgenen – og få minutter efter sad vi i busrute 75, der ganske rigtig kørte direkte til markedet. Det skulle senere vise sig, at den også kørte helt tilbage til Termini, så vi kunne køre med den hjem igen.

Markedet var et rigtig turistmarked med en kilometerlang myriade af boder på begge sider af vejen. Sælgerne var kun knap vågne og mange steder var de travlt beskæftiget med at sætte deres boder op. Det var alligevel en sandhed med modifikationer, at markedet startede kl. 6. Klokken var nemlig 8 nu.

Når jeg kalder det et rigtigt turistmarked, så er det fordi, at der var masser af boder med tøj, tasker, sko, briller og andet tingeltangel i et virvar. Utrolig, at så mange boder kan ligge så tæt på hinanden og alligevel sælge de samme varer. Men Romerne handler nu også på markedet. Et sted var der en mand, der solgte alle beklædningsgenstande for 1 Euro stykket. Jeg skal lige hilse at sige, at de Romanske mamma'er havde travlt med at fylde deres poser.

Det tog en god time at trave markedet igennem. Det gik lidt stærkt til sidst, for vi skulle nå bussen tilbage. Men vi følte, at vi havde set det, vi skulle.

Busturen tilbage tog kun et kvarter og det gik over stok og sten. Tilbage på hotellet nåede vi morgenmaden og vi havde god tid til at tage bad og pakke kufferten, der efterhånden var fyldt godt op med madvarer – især pastaer i alle afskygninger – som især Lasse ville sætte pris på.

Vi fik lov at lade bagagen stå på hotellet, da vi checkede ud og vi havde lige en time, som vi kunne slå ihjel med at kigge på nogle af de butikker, der var åben på Nazionale om søndagen. Marie fandt et par kjoler og jeg spottede en fortovsrestaurant på Nazionale med en passende lysstribe fra solen, så vi kunne slikke den sidste sol og en drink, før turen gik tilbage til hotellet efter bagagen og over på hovedbanegården, for at finde toget til lufthavnen.

Jeg havde styr på, at toget kørte fra perron 24. Det stod også på perronens skilt, så vi satte os fredeligt og ventede på toget. Ganske få minutter før der var afgang, fandt Marie og jeg – uafhængig af hinanden – ud af, at toget i stedet afgik fra en perron 25, der ligger adskillige hundrede meter ude af sporet til perron 24. Så fik vi dælme travlt og nåede det i sidste sekund.

På toget fik vi en let frokost med nogle af de rester, som vi havde købt. Bl.a. den helt grønne gorgonzola.

I lufthavnen gik tiden hurtigt og snart sad vi på et Lufthansa fly mod Frankfurt, der var vores mellemdestination på vej hjem. I Frankfurt skulle vi vente en del timer og det er jo lidt træls, når man gerne vil hjem. Men vi fik set den forholdsvis lille lufthavn godt efter i krogene – og en currywurste med pommes frites til aftensmad. Ja man er vel kommet til Tyskland.

Ved 21-tiden var der afgang mod Billund og vi landede planmæssigt, så mit gæt på, at vi var hjemme før midnat holdt stik. Rent faktisk nåede jeg lige at kravle i seng inden uret skiftede dag.

At man er tilbage det kolde Danmark blev i øvrigt cementeret med horrible parkeringsafgifter på bilen. 256 kr. for 4 dage. Og det var ikke engang under tag. Svineri!

Der er ikke noget, der kan rokke ved, at vi synes, vi har haft en super god tur. Det har været kanon at kunne koncentrere sig om os selv og ingen andre på turen. Vi har nydt hinandens selskab, selv om Marie var ved at være træt af min evindelige hosten. Men det får vel en ende.

Apropos hosten, så er det ikke nogen særlig behagelig oplevelse at flyve, når man er stoppet i næsen. Det gjorde svineondt, da vi nærmede os Rom og der var ikke noget, jeg kunne gøre. Det udlignede sig stille og roligt over de næste par dage – men vi startede jo forfra, da vi skulle hjemad igen.

Nå, men det er jo næsten glemt nu – 2 dage efter vi er kommet hjem. Nu kan vi så begynde at glæde os til vores næste rejse – til Holland med bus – sammen Maries kolleger Ruddy og Joan!

Holland 2009

Prolog

Vi satsede på at komme foråret i møde med en bustur til Holland og det lykkedes til fulde. At foråret samtidig gjorde sit indtog i Danmark er så en anden historie. Nu var det ikke foråret alene, der sendte os mod Holland. Vi er begge syge med deres tulipanmarker, som man bedst ser i april måned. Og så drager blomsterparken syd for Amsterdam - Keukenhof. Hvis jeg skal give et bud på de smukkeste steder i verden, så er denne indenfor kategorien "menneskeskabte steder" en god kandidat til at vinde!

Vi valgte at tage med bus denne gang, så alle kunne holde fri på lige betingelser. Valget faldt på en busrejse med Aaby Rejser fra Nordjylland. De var ikke vant til at samle folk op så langt nede i landet, men vi fik lov til at smutte med fra Kolding.
Med på turen var Maries arbejdskolleger Joan og Ruddy. Vi fik en rigtig hyggelig tur ud af det.

Onsdag den 8. april 2009 - Udrejse

For anden gang i år tog vi på tur uden vores børn. De mente, at de havde set blomster nok, så de gad ikke tage med til Holland. Lasse tog på campingtur med Trine og Tobias. Vibe passede på huset istedet.

Vi skulle med bussen fra Kolding Banegård kl. 8:20, så det krævede et større puslespil med bilkørsel, før det gik op i en højere enhed. Joan og Ruddy kørte ind til os og parkerede deres bil i vores carport. Marie kørte os til Kolding i vores bil. Her kørte vi først ud til Gitte og Hans, hvor vores bil skulle holde. Gitte kørte os på banegården og satte os af. Så var vi (endelig) klar til afgang med bussen.

Med en lille forsinkelse hoppede vi ombord og snart gik turen sydpå. Vi blev beværtet med rundstykker og kaffe og nød fra første færd godt af, at chaufførens kone var med på turen. Hun kom til at agere "stewardesse" undervejs og solgte øl, vand, kaffe og morgenbittere til meget rimelige penge.

Vi var også begunstiget med en turguide, der var i familie med ejeren af Aaby Rejser. Arne havde fra første færd os under skarp opsyn. Han sørgede for at holde styr på tropperne og øsede undervejs godt ud af sin store rejseviden.

Busturen til byen Sneek i Holland gik fint - bortset fra et større vejarbejde omkring Bremen, der forsinkede os i næsten 2 timer. Vi havde bestilt pladser foran i bussen og sad på række 2 og 3. Dermed var der fin udsyn og vi kunne holde lidt øje med Arne og hans forberedelser - som når han skulle ringe til hotellet, for at meddele vores forsinkelse..."

Hotellet i Sneek var 4-stjernet og hed Amicitia. Det lå i udkanten af byen men det viste sig nu, at vi ikke skulle gå så langt, for at komme ind til centrum. Godt sultne kastede vi os over aftensmaden, der viste sig at bestå af en buffet med mange spændende kødretter, kartofler på flere måder og en salatbar, der nok var det eneste, der ikke havde en god standard. Grøntsagerne så noget kedelige ud men det blev opvejet af alt det andet gode mad.

Vi sluttede dagen af med en lille slentretur ind til byens centrum, for lige at få rørt benene ovenpå en hel dag i en bus.

Torsdag den 9. april 2009 - Keukenhof

Turens højdepunkt for mit vedkommende var en besøget i Keukenhof. Vi har været der et par gange før og jeg kan bare ikke få nok af de mange flotte blomster.

Vores base i Sneek ligger nord for Afsluitdijk (den store dæmning nord for Amsterdam) og derfor skulle vi også køre i bus et stykke tid, før vi kom til Lisse og Keukenhof, der ligger syd for Amsterdam. Vejret tegnede ikke alt for godt. Der var tåge og skyet og lidt optræk til regn. Ikke de bedste bestingelser for gode billeder i Keukenhof...

Arne proklamerede, at vi kun ville få 3 timer i parken. Det var vi ikke helt tilfredse med. Vi ville gerne have haft lidt længere tid. Arne mente, at når man havde været der i 3 timer, så orkede man ikke se mere på blomster.

Vi kunne hurtigt konstatere, at blomsterne ikke var sprunget så meget ud i parken endnu. Der var mange grønne bede men de store farverige blomstertæpper, som vi havde set de øvrige gange var der kun få af. Det blev vi lidt skuffede over men det beviser, at sæsonen i Keukenhof er kort. Der er ingen tvivl om, at man skal besøge parken sidst april, for at være sikker.

Vi tog en hurtig tur rundt i parken og på et tidspunkt begyndte det at småregne lidt. Så var det slut med at fotografere for en tid. Vi nåede rundt i hele parken men hvis blomsterne var sprunget ud over det hele, så gik det alt for stærkt. Vi endte i et stort indendørs område midt i parken, hvor der var masser af blomster. Det kompencerede lidt for de blomster, der ikke var sprunget ud udenfor.

Efter lidt let frokost, hastede vi mod udgangen, hvor der var afgang ved 14-tiden. Efter et kort stop ved en blomsterhandler, gik det nordover mod Sneek. Jeg havde glædet mig til synet af de mange tulipanmarker, men de var heller ikke sprunget ud i større stil endnu. Vi så en enkelt mark med gule tulipaner og omkring Keukenhof havde de enkelte marker med blomster. Ellers så vi ikke de klare farver, som jeg huskede fra tidligere ture til Holland.

Tilbage i Sneek gik vi på jagt efter et supermarked og det skulle vise sig at blive noget af en udfordring! Vores chauffør havde udpeget et supermarked lige bag hotellet, men det viste sig at være et byggemarked. Ekspedienten forklarede os vejen til et supermarked og vi forsøgte at følge hans anbefalinger. Vi nåede at gå adskillige kilometer, før vi næsten havde opgivet. Til sidst fandt vi dog et marked i byens centrum og her kunne vi købe alle de ting, som vi jagtede, hvid smørepålæg og farverig "krymmel" til morgenmaden samt vin, øl og en bitter til turen.

Godt belæssede med varer skyndte vi os tilbage mod hotellet, for at nå aftensmaden. Den bestod igen af buffet og der var mad, så alle burde kunne blive mætte. Efter aftensmaden ville vores guide Arne vise Sneek frem. Men vi havde nu gået nok før middagen, så vi valgte at trække os tilbage til vores værelser til en hyggestund dér.

Fredag den 10. april 2009 - Alkmaar og Giethoorn

Dagens tur skulle gå til ostemarkedet i Alkmaar og en sejltur på "Hollands Venedig" i landsbyen Giethoorn. Vejret tegnede super i dag. Der var høj sol og blå himmel og dagens store spørgsmål var: hvor meget tøj skal vi have med?

På vej mod ostemarkedet i Alkmaar forklarede Arne, at markedet mest er til ære for turisterne. Det var rart at vide, for det gav et lidt andet billede af de ting, der foregik. Da vi kom frem, kunne vi godt se, at ostene næsten bare blev transporteret frem og tilbage hen over en stor plads med en kødrand af turister rundt om. Ostene blev vejet i en bygning for enden af pladsen og herefter båret ud til vogne på pladsen. Her blev de læsset på vognene, som blev skubbet ud i pladsens anden ende. Undervejs blev der forklaret en masse over højttalere om processen men det var lidt svært at koncentrere sig om det med de mange mennesker. Arne fortalte senere, at det stadig var "lavsæson" og om sommeren ville der være op til 3 gange så mange mennesker til markedet. Det er jeg glad for, at jeg ikke skulle opleve :-)

Joan og Ruddy udviste for første gang fin næse for at finde irske pubber og efter at have gået lidt rundt i gaderne omkring markedet, havnede vi i solen foran en irsk pub til en fortjent pint of beer!

Efter et par timer i Alkmaar fortsatte turen mod Hoorn og over en ny dæmning til Lelystad og nordpå mod Steenwijk og Giethoorn. I Giethoorn blev vi båset i en turbåd med meget lidt plads til benene. Herefter blev vi sejlet rundt i Giethoorn med en engelsktalende guide og Arne som oversætter. Desværre sad vi i modsatte ende af båden, så vi kunne ikke høre, hvad det hele drejede sig om.

Men vi fik et indtryk af en meget speciel by med kanaler som i Venedig. Der kører ingen biler i byen. Husene er meget attraktive at købe og der ofres mange penge på at istandsætte dem. En del af husene har en meget speciel tagkonstruktion og det skyldes, at der før i tiden var husdyr i den ene ende af huset og beboelse i den anden.

Efter sejlturen på en god times tid, gik det hjemad mod Sneek. Aftenens program skulle ifølge Arne gå til en indonesisk restaurant til et ægte ristaffel, som åbenbart er meget forbundet med Holland. Arne havde bedt hotellet sørge for en rigtig god restaurant, og vi skulle til Leeuwarden, der lå en halv times kørsel fra hotellet. Det viste sig at være en rigtig kinesisk restaurant, vi skulle på. Personalet tog pænt imod os og vi blev bænket ved 2 lange borde. De var åbenbart ikke vant til mange gæster, for det gik noget trægt med at få serveret drikkevarer og forret. Men så tog de ellers fat. Den ene ret efter den anden kom ind på bordene og det gik hurtigt op for os, at vi ikke skulle have ristaffel men ordinære kinesiske retter - som vi kender dem fra kinesiske restauranter. Lidt kønsløst og turistpræget - desværre. Så det blev ikke til ristaffel denne gang. Vi blev mætte og tilfredse forlod vi stedet - alle kvinderne havde fået en lille gave i form af 4 små vaser.

Tilbage ved hotellet blev der tid til en kop kaffe på værelset, inden vi tørnede ind.

Lørdag den 11. april 2009 - Amsterdam

I forberedelsesfasen havde vi koncentreret os om dagen i Amsterdam. Aaby Rejser havde planlagt med en tur til Rijksmuseet og en sejltur på kanalerne i Amsterdam. Til sidst havde man så tid til at gå lidt rundt i byen. Vi var enige om, at vi ikke ville bruge tid på Rijksmuseet og da de

fleste af os havde været på kanalrundfart, valgte vi at finde alternativer. Så vi satsede istedet på et par markeder og lidt mere tid til at kigge på forretninger.

Så da bussen satte alle af ved Rijksmuseet, forlod vi selskabet og stilede mod et marked på Albert Cuyp Straat. Det gik gnidningsløst at finde frem til gaden og markedet viste sig at leve helt op til vores forventninger. Det var en lang gade med boder, der havde stor variation i udbuddet. Ikke som det, vi oplevede i Rom, hvor boderne solgte de samme ting over en længere vejstrækning. Hver var masser at kigge på - men også meget tingeltangel, som man helst skal undgå. Det lykkedes faktisk at komme igennem markedet med kun et indkøb: en stor ingefær-rod.

Kl. lidt over 11 var der tid til en pause og det viste sig, at vores pause var tæt på enden af markedet. Så da vi nåede enden, stilede vi mod næste destination på vores selvarrangerede rute. Der skulle ligge et blomstermarked på vej ind mod bymidten, så vi stilede indad langs kanalerne og havde ingen problemer med at finde frem til blomstermarkedet - på trods af, at vi kun havde nogle Google vejkort at holde os til.

Der var mange mennesker, der havde fået samme ide som os med at kigge på blomstermarkedet og her solgte de masser af løg og planter. Priserne virkede til at være samme niveau som dem, vi havde set udenfor Keukenhof.

Det var efterhånden ved at være frokosttid og vi var nået ind til indkøbsgaderne i centrum. Her var rigtig mange mennesker, så vi måtte næsten flygte ned af en sidegade, for at finde et lidt mere stille område og en frokostrestaurant. Det lykkedes fint og vi fik lidt let at spise og en mørk Leffe. Indtil nu har vi ikke været duperet af hollændernes øl. Vi kender jo Heineken men kunne godt tænke os at smage lidt andre øl. Men især de mørke øl har vi haft lidt svært ved at finde.

Efter frokosten, som bestod af nogle omeletter og en burger, gik turen til shoppingcentret Kalvatoren. I sig selv ikke noget særligt center men fra øverste etage er der en fin udsigt ud over Amsterdams centrale bydel. Vi trissede lidt rundt i og omkring centret og havde egentlig aftalt at vi skulle have kaffe i centrets cafe på næstøverste etage. Men solen bagte og det var varmt deroppe under taget, så vi stilede mod det sted, hvor vi skulle samles op af bussen (Dam square) foran dronningens palads. Ret tæt derpå faldt vi først over en fin butik med øl fra mange lande og dernæst en irsk pub, hvor vi kunne få kaffe og Guinness. Jo Ruddy havde næse for de irske pubber!

Så var der opsamling på pladsen, der var fyldt godt op med et stort tivoli og utrolig mange mennesker. Der var et leben uden lige og det var egentlig fantastisk, at vi kunne samle alle fra vores bustur men det havde Arne bare styr på. Vi blev ledt ned til en gade, hvor bussen kunne holde kortvarigt, for at samle os op. Så gik det ud af Amsterdam og tilbage mod vores hotel.

På hotellet blev det tid til turens sidste buffet i restauranten. Ruddy og jeg bestilte steaks og jeg kom til at bede om de største kokken havde. Han havde humor. Vi fik 2 gode steaks hver! Så var der næsten kun plads til en softice bagefter. Med i buffet'en var nemlig en softice maskine, som vi frit kunne benytte - hvad nogen gjorde op til flere gange...

Efter middagen fik vi (som sædvanlig) en kop kaffe på værelset og så var det sengetid.

Søndag den 12. april 2009 - Hjemrejse

Vi havde alligevel fået handlet lidt ind, så der skulle mere i kufferten end vi havde på udrejsen. Det lykkedes dog at få stoppet det hele ned og efter "den sidste nadver" på hotellet, var det afgang mod Danmark. Turen hjem gik meget flot. Der var stadig vejarbejde omkring Bremen men ikke nær så meget trafik - bl.a. fordi der ikke kører lastbiler i Tyskland om søndagen. Så vi var ved grænsen midt på eftermiddagen. Efter et kortere stop hos en grænsebutik, gik turen videre nordpå og ved godt 5-tiden var vi i Kolding, hvor Gitte hentede os. Så gik det ellers retur mod Fredericia og vi nåede fint hjem til aftensmads-tid.

Epilog

Dermed sluttede en lille rejse, som var rigtig dejlig. Vi faldt godt i hak med vores rejsevenner Joan og Ruddy og det gjorde, at vi ikke havde særlig meget kontakt med de andre i bussen. Selve det at rejse med bus er en meget behagelig transportform. Der er fin tid til at konsumere de mange indtryk undervejs, når man ikke selv skal holde øje med trafikken men kan læne sig tilbage og nyde en kop kaffe eller en kold øl. Så det vil vi bestemt gøre igen - på de destinationer, der ligger lidt tættere på Danmark.

England (Lake District) 2009

Prolog

Hvad får mig til at tage på herretur med 3 gode venner i 14 dage af sommerferien med 15 kg. på ryggen, oksende op og ned af bjerge i England? Jo, for de har skam bjerge i England. Det vidste du bare ikke vel?

Svaret på spørgsmålet er, at der var lagt i kakkelovnen til en rigtig god tur i venners lag. Marie sagde god for, at jeg kunne tage af sted alene i 14 dage – mod, at hun så kan tage til Grønland senere…

Mine rejsefæller er garvede Lake District kendere. De vidste, hvad de talte om, da de fik mig overtalt til at tage med på turen. De havde endda lovet mig 14 dage i pisseregnvejr. Det kunne de (heldigvis) ikke holde. Lake District viste sig fra sin allerbedste side!

Jan Refsing, min gode ven gennem 25 år lagde et kæmpe arbejde i tilrettelæggelsen af turen. Vi fik med jævne mellemrum Power Points med de enkelte dage, efterhånden som han havde booket overnatning, fået styr på hvilke ruter, vi skulle gå – samt ikke mindst hvilke pubber, vi ville komme omkring. Intet var overladt til tilfældighederne.

Med på turen skulle min kollega og også gode ven gennem snart 25 år (han startede faktisk med at være min bankrådgiver i Sparekassen Sydjylland), Jørn G. Pedersen. Han påstår stadig, at det var ham, der lærte mig the blues… Det skal nok passe, hvis man da kan kalde Nine Below Zero for blues :)

Sidste deltager på turen var Michael Vesterhede. En af Jørn og Jans gode golfvenner. Han blev desværre syg og måtte melde afbud på grund af en hjerteoperation. Heldigvis nåede han godt igennem operationen.

Så vi endte med at blive 3 gutter, der møjsommeligt havde pakket vores rygsække. Der skulle helst ikke være et gram for meget i og Jan havde anbefalet mig at veje alt, hvad jeg kom i sækken. Der er altså stor forskel på, om man skal gå med 10 kg. eller 20 kg. på ryggen i 14 dage.

Torsdag den 25. juni 2009 - Fra Fredericia til Windermere

Vi skulle med toget fra Fredericia kl. 3 om morgenen, for at nå et tidligt fly fra Kastrup til Manchester. Det startede meget fint, for vi fik sat os godt til rette i et fyldt tog og Jan fremdrog 3 stk. morgenmad bestående af 3 dåser Guinnessøl (pyha tænkte jeg. Jeg er ikke vant til Guinness til morgenmad).

Vi nåede lige at knappe låget af, da der blev meddelt over højttaleren, at vi blev ca. 30 minutter forsinket i afgang, da DSB manglede en togfører! Efter laang tids venten trillede vi ud af banegården mod Odense. De 30 minutter kunne vi sagtens klare, for vi havde kalkuleret med god tid i Kastrup Lufthavn – det skal man jo.

Da vi nåede Odense, gik det galt igen for DSB. Denne gang holdt vi igen ca. 30 minutter – men denne gang uden nogen form for forklaring. Den sagesløse kontrollør måtte stå for skud. Hun vidste intet. Frustrationerne var store hos flere, for de skulle nå fly i København. Vi trillede lidt frem og tilbage på perronen, før vi med ca. 5 kvarters forsinkelse fortsatte mod København.

3. Akt udspillede sig på Sjælland, hvor endestationen pludselig blev ændret til Østerport. Jeg erindrede ikke, at DSB havde lagt skinnerne om, så vi skulle over Østerport. Det viste sig, at man blot omdirigerede toget, så alle skulle skifte på hovedbanegården. Kaos, siger jeg bare.

Men vi nåede til Kastrup uden yderligere dramatik og flyet afgik stort set til tiden.

I Manchester havde Jan regnet ud, at vi kunne nå et tog mod Windermere kl. 10:29 og det lykkedes fint. Banegården ligger få minutter fra Lufthavnen, så det var ikke noget problem.

I British Railways oplevede vi et markant bedre informationsniveau. For det første fik vi udleveret et stykke papir med vores rute. Vi skulle skifte tog 2 gange – i Preston og Oxenholme. I toget sagde de f.eks. over højttaleren: "Vi ankommer til nu til Preston. Næste station bliver xxx". I

Preston blev vores tog dog forsinket, så vi var ikke helt færdige med den slags. Det betød dog kun, at vi kom lidt senere til Windermere, hvor vi var kl. 14.

Turen gik ned mod centrum og tilfældigvis (mon det var det), kom vi forbi den lokale pub. Turens første rigtige pints var en realitet.

Vi tjekkede ind hos Kays Cottage, der viste sig at være et hyggeligt bed & breakfast meget centralt placeret i Windermere. Byen vrimler i øvrigt med den slags B&B.

Vi slentrede ned i nabobyen Bowness (on Windermere), hvor der ligger lidt flere butikker. Her var også lige et sted, der lavede speciel øl, vi skulle smage (Bluebitter).

Efter et bad på vores B&B, spiste vi vores aftensmad på en indisk restaurant, Prince of India. Maden var super og vi spiste og drak for samlet 68 £. Det kan der ikke klages på.

En afsluttende pint på den lokale pub. Øllet pris på turen var i øvrigt mellem 2,5 og 3,5 £.

Så var turen skudt godt i gang og vi kravlede godt trætte i kanen hos Kays Cottage.

Fredag den 26. juni 2009 - Fra Windermere til Hawkshead

Dagens distance: 16,7 km.
Dagens samlede stigning: 552 m.

Efter en ordentlig omgang morgenmad med både müsli, toast og english breakfast, stævnede vi ud med lidt tunge hoveder. Forventningerne var i top og vejret var super.

Vi startede med at gå til Bowness, der ligger ved søen Windermere Lake. Her var pænt mange turister, da en del turbåde starter derfra.

Men vi fortsatte til den lille båd, der skulle bringe os over på den anden side af søen. Så gik turen ellers langs kysten mod nord. Terrænet var fint og landskabet varierede meget. Der var nok at se på med både søbred, skove og åbne enge.

Ved 12-tiden drejede vi til venstre op af en stejl sti, turens første stigning. Højeste punkt var 241 moh. Landskabet skiftede fortsat meget. Fra udkigspunktet Latterbarrow havde vi bl.a. flot udsyn til byen Ambleside.

Mens vi spiste vores frokost, blev vejret en smule dårligere. Der kom flere skyer og solen blev efterhånden væk for os. Vi fandt en direkte vej ned fra udsigtspunktet mod Outgate og pubben Outgate Inn. Her smagte vi suværen øl, før vi fortsatte mod Hawkshead på en smal trafikeret landevej.

Hawkshead er en speciel lille by med meget smalle gader. Vi forsøgte at proviantere i den lokale Coop forretning men vi blev netop lige smækket ude, selv om de først lukkede 10 min. senere. På pubben forsøgte vi at få et bord til aftensmad. Det var heller ikke let, for alt var booket. Vi havde ellers overvejet at gå ud til vores overnatningssted Waterside House, der lå udenfor byen og så vende tilbage til byen. Men vi fik chancen for at spise på pubben, hvis vi kunne love, at vi var færdig inden kl. 20. Det lovede vi. Efter aftensmaden fik vi allernådigst lov til at købe et par Becks Bier med hjem til vores B&B. Dem nød vi i haven.

Dagens første tur havde givet ømme fødder og lidt ømhed på det ene skinneben. Det var vist nådigt sluppet med uvante vandreben og et par forholdsvis nye støvler. Vejret sluttede rimelig gråt.

Lørdag den 27. juni 2009 - Fra Hawkshead til Elterwater

Dagens distance: 14,6 km.
Dagens samlede stigning: 303 m.

Vækkeuret ringede kl. 7. Morgenmaden var nemlig bestilt til kl. 8. Vejret var gråt, men der var ikke tegn på regn. Morgenmaden på Waterside House var supergod – og der var masser af det.

Afgang tilbage til Hawkshead. Vores dårlige erfaringer med Coop fortsatte. Der var ingen sandwich før kl. 12, så vi måtte nøjes med ølpølser, lidt pålæg og noget flutes.

Jan havde proklameret, at der ikke var nogle nævneværdige stigninger på dagens tur men vi var ikke nået ud af Hawkshead, før det gik pænt op af bakke mod søen Tawn Hows. Vejret var lummert og vejrudsigten havde også lovet en tordenskylle. Den udeblev dog.

Naturen varierede stadig meget. Det gjorde det meget interessant, at gå ruten.

Tawn House skulle være et smukt sted – og det var det. En kunstig anlagt sø i bakkerne med mange forskellige slags træer omkring. Meget flot udsigt. Her fik vi også et godt billede af, hvor forskellig naturen er, når solen er på – og når det er gråvejr.

Turen fortsatte gennem varieret natur og vi holdt frokost et sted, hvor vi havde udsigt over den dal, vi skulle ned igennem. Efter frokosten fortsatte vi til Skelwith Bridge og et hotel med en pub. En veltrængt pause og en pint.

Sidste del af turen til Elterwater førte os bl.a. forbi en flot sø. Vejret klarede op igen og det var blevet varmt, da vi nåede Elterwater, der meget bekvemt også var udstyret med pub, Britannia Inn. Mens vi fik en øl her, dukkede turens første regulære regnbyge op. Meget passende, at man så sidder på en pub.

Vi fandt frem til turens første YHA, en kæde af hostels (vandrehjem), som vi skulle overnatte på flere gange i løbet af turen. Det var en lidt anden kvalitet, end vi havde oplevet de foregående

dage. Det var prisen også. På YHA Elterwater blev vi indlogeret på en lille 4-mands stue med køjesenge og et vindue, der ikke kunne lukkes mere op, end Jørns støvler kunne sidde i klemme.

Men vi kunne købe aftensmad, morgenmad og en frokostpakke. Så sparede vi lidt tid.

Det blev en lummer nat.

Søndag den 28. juni 2009 - Fra Elterwater til Rosthwaite

Dagens distance: 21,6 km.
Dagens samlede stigning: 454 m.

Tidlig op kl. 6:30. Vejret virkede lidt gråt. Der var morgenmad på hostellet fra kl. 7:30. Men det virkede ikke helt som om, de var klar til at servere fra det tidspunkt. Det var vi imidlertid!

Kl. godt 8 var vi klar til dagen tur, der gik til Rostwaithe. Vi nåede dog ikke særlig langt udenfor Elterwater, før det lykkedes os at gå forkert, da vi fulgte skiltene mod Little Langdale. Vi skulle egentlig ind i Great Langdale. Da vi fandt ud af fejlen, befandt vi os i et skiferbrud. Så fik vi jo den oplevelse med også…

Jan med kortet og Jørn med GPS fandt hurtigt ud af, hvor fejlen var sket og inden længe var vi tilbage på ruten. Mens vi bevægede os ud gennem Great Langdale, blev vejret sol og blå himmel. Bjergene præsenterer sig bedst med dén vejrudsigt.

Inde i bunden af dalen, var der 2 muligheder for at komme over et pas. Der var ikke tvivl om, hvilken vej vi skulle have. Vi holdt en pause, inde vi skulle i gang med turens første store opstigning gennem Stake Pass (478 moh). Det så hårdt ud og det var også rimelig hårdt. Der blev svedt med anstand, mens vi bevægede os op til toppen. Der var anlagt fornuftige trapper det meste af vejen, så det kunne vi ikke klage over.

På toppen af passet fik vi en velfortjent frokost, før vi bevægede os nedad igen. Under nedstigningen, fik vi en kraftig regnbyge. Det skulle blive en af kun 3 regnbyger på turen. Det regnede dog mere end nok til, at vi skulle have regnkappe på rygsækken. Til gengæld var det så varmt, at det ikke var nødvendig med en regnfrakke.

Vel nede igen, fulgte vi Langstrath og Langstrath Beck. Dalen virkede lang ligesom Great Langdale, så vi var godt matte i sokkerne, da vi nåede et af turens MUST-steder, pubben Langstrath i Stonetwaite. Nej, hvor smagte øllet godt efter sådan en tur.

Vi havde kun et par km. tilbage til vores overnatningssted, The Royal Oak i Roasthwaite. Efter et dejligt bad og behandling af diverse ømme fødder og tæer, blev der ringet på gongon'en til middag præcist kl. 19. Middagen bestod bl.a. af lammekød og god rødvin. Til dessert var der mulighed for at smage forskellige oste. Uhm!

Selv om The Royal Oak har en lille bar – den mindste vi mødte på turen, havde Jørn og Jan glædet sig til at besøge The Riverside Bar ved siden af. Her var der nemlig en øl, Old Peculiar, som vi skulle smage. Vi blev alle skuffet. Den smagte absolut ikke, som de huskede den. Til gengæld havde de whisky. Det var et plaster på såret…

Morgendagens strækning var ikke så lang, så vi kunne tillade os at sove lidt længe. Vi kunne godt begynde at mærke strabadserne. Især dagens lange tur og Stake Pass havde sat sine spor. Mit højre knæ klagede sig lidt men vel ikke mere, end det gik over igen…

Mandag den 29. juni 2009 - Fra Rosthwaite til Wasdale Head

Dagens distance: 12,9 km. (I luftlinie: 9,46 km. og i bil: 84,3 km.)
Dagens samlede stigning: 276 m.

Efter den obligatoriske english breakfast, serveret af nogle unge østeuropæiske, fnisende piger, var der afgang ved 9-tiden. Efter lidt proviantering hos den lokale købmand i Rosthwaite, gik det atter af sted i flot vejr med skyfri himmel. Vi var alle ved godt mod, selv om det kunne mærkes, at vi nu havde været i gang i 3 dage.

Først gik det langs vejen til Seatoller og langs River Derwent. Ved Stockie Bridge (en stenbro), gik det op gennem et pas til Styhead Tarn, en flot bjergsø der ligger 433 moh. med udsigt til Lingmill, et bjerg på 749 meter.

Frokosten blev indtaget ved bjergsøen og her oplevede jeg for første gang den fornemmelse, som Jørn havde fortalt om. Hvor dejligt det er, at dyppe ens varme, opsvulmede og trætte fødder i en kølig skovsø. Man bliver et nyt menneske lige med det samme!

Efter en god frokostpause, gik det atter af sted mod dagens mål Wasdale. Nedstigningen var lidt træls. Et enkelt sted skulle vi kravle på kanten af en stor klippe. Det var ikke helt så rart med en stor rygsæk, men det gik. En stor del af vejen ned gik via en sti med løse sten. Jeg sendte en del hilsner til mine støvler, der reddede mine ankler fra forvridninger ved flere lejligheder. Vejen ned var ikke så fysisk hårdt, som når vi gik opad. Men det er til gengæld hårdt for knæene.

Da Jørn begyndte at bekendtgøre hvor mange meter, der var ned til pubben Wasdale Head Inn, steg tempoet lidt. Til sidst løb Jan og jeg, for at komme derhen (det var nu mest til ære for fotografen!).

Efter en omgang velfortjente pints, kunne vi holde til de sidste 200 meter til vores bed & breakfast i Lingmill House hos Tim. Hele dagen havde vejret været flot og skyfrit, men mens vi tog et bad, skyede det til og vi gjorde klogt i at tage regntøjet med, da vi skulle hen og spise aftensmad på pubben – eneste chance for at spise, hvis man da ikke lige ville betale 2-3 gange så meget på hotellet lige ved siden af – sikker fra samme køkken…

Vi diskuterede programmet for morgendagen. Der var indlagt hviledag, så vi skulle have 2 overnatninger hos Tim i Lingmill House. Hviledagen kunne bruges til at slappe helt af, gå en let tur eller slet og ret spadsere op på Englands højeste bjerg, Scafell Pike. Ja, jeg ved godt, at Ben Nevis i Skotland er højere, men i dette område taler man altså kun om England og ikke Storbritannien!

Stemningen hos Jørn og jeg var, at vi gerne ville på Scafell Pike. Jan mente ikke, at han orkede det. Så resultatet blev, at vi lige skulle se morgendagen an, før vi besluttede os.

Aftensmaden på pubben bestod af Cumberland Sausage til de andre og Beef Chili (Chili con Carne) til mig. Comberland Sausage minder meget om krydret medisterpølse.

Efter aftensmaden var vel indtaget, satte vi os ned til floden og nød et par pints af pubbens eget bryg, Yewbarrow, mens myggene nød især mig!

Tilbage til vores b&b. Jeg havde fået enkeltværelse, så mon ikke det blev en rolig nat?

Tirsdag den 30. juni 2009 - Scafell Pike

Dagens distance: 13,1 km.
Dagens samlede stigning: 899 m.
Der var 7,7 km. til toppen og det tog 3 timer og 12 min., at nå derop. Heraf gik vi i 2 timer og 15 min.
Der var 5 km. ned og det tog os 2 timer og 14 min. at komme ned.

Jeg vågnede allerede kl. 5:30 og kunne ikke sove mere. Mine sokker var blevet vasket i aftes, men uldsokker bliver ikke sådan lige tørre, så jeg forsøgte med flere krumspring at få dem tørret. Det lykkedes heldigvis. Hvordan kunne jeg også være så dum, at jeg vaskede begge par samtidig?

Tim serverede en ordentlig portion morgenmad. Jeg var lidt mat i sokkerne. Det var sikkert whiskyen fra i aftes, der stadig sad i kroppen.

Det lå lidt i kortene, at vi ville op på Scafell Pike i dag. Men kort tid før der var afgang, trak Jan sig. Jeg meldte, at jeg var klar til turen og Jørn fulgte med. Jan skulle nok få en dag til at gå med at slappe af, skrive postkort og holde øllet koldt.

Vi fulgte Tims anvisninger og startede turen langs den udhungrede Lingmill Beck og i et rask tempo op til The Rescue Post ved the Band (sjovt navn), som vi også havde passeret i går. I løbet af en time var vi nået dertil.

Vi troede fast på, at vejret ville være perfekt. Der var stadig skyer på himlen men solen skulle nok få dem brændt af, så vi ramte det tidspunkt på dagen, hvor der var helt skyfrit. Som så ofte i bjergområder, er vejret svært forudsigeligt, skulle det vise sig. Foreløbig glædede vi os dog over, at solen ikke bagte på os, for så ville det være en meget varm tur.

Turen, som vi gik, havde navnet "The Corridor Way". Udstyret med Jans kort og Jørns GPS, der virkede sådan lidt on and off, gik det fint uden at komme ret meget i tvivl om retningen. Vi kalder os amatører men det var ikke noget problem for os, at nå op til toppen på Scafell Pike. Det var en varm omgang og et par steder skulle vi klatre på klipperne, for at komme videre, men det gik. Det største problem var faktisk de løse sten, som vi skulle gå på. Stenene kunne være både små og det kunne være store kampsten. Man kommer heller ikke op af et bjerg uden at skulle forcere stejle områder. De sidste ca. 200 meter til toppen var dog ekstra hårde og stejle – og udelukkende med store sten og klippestykker.

Hvis jeg forventede en stor flot græsplæne, hvor vi kunne sidde og nyde toppen af England i strålende solskin, blev jeg skuffet. Der var ikke andet end sten og klipper overalt og vejret var desværre blevet mere skyet. Der blæste en strid og kold blæst. Heldigvis havde vi taget tøj med og vi kunne sidde lidt i læ ved en stenforhøjning, som man havde lavet.

Vi spiste lidt, mens vi nød udsigten mod Wasdale, hvor der trods alt stadig var nogenlunde skyfrit.

Der er ikke dækning på mobiltelefoner overalt i Lake District, så jeg havde taget min mobil med på Scafell Pike, for her måtte der da være dækning. Det var der også, så vi fik lige ringet til diverse, for at fortælle, at vi var i live (det kunne jo være, at de troede, at vi var på decideret overlevelsestur). Uha, hvor det lunede, at høre Maries stemme.

Kulden og truslen om regn gav ikke lyst til at blive længere end højst nødvendigt på toppen. Vi ville hellere ned, inden det begyndte at regne. Turen ned gik via Lingmill Gill og det var en forholdsvis stejl vej nedad. Det kunne mærkes i ben og især i knæene.

På vejen ned mødte vi flere mennesker, som vi var sikre på ikke ville nå til tops. En fullblown hooligantype, der pustede, stønnende og højlydt klagende bevægede sig opad. Vi kunne berolige ham med, at turen blev værre længere oppe. En mindst 90 år gammel kone, der nærmest kravlede opad. Hvad pokker ville hun dog derop efter?

Vel nede igen, blev støvlerne skiftet ud med lettere fodtøj og vi gik på Wasdale Head Inn, for at nyde en pint Yewbarrow og en forsinket frokost i form af en baquette.

Så var der dømt fiesta og et dejligt bad.

Tilbage på pubben – ja, der er ikke så meget at lave i en by, der kun har pub, hotel, købmandsbutik, kirke og 2-3 andre huse (og vi boede selv i den forhenværende præstebolig).

Jeg fik smagt deres lokale medister (Cumberland). Vi opdagede, at pubben solgte deres lokale øl i fustager med 5 liter i stil med dem, vi bl.a. kan købe syd for grænsen. Efter en omgang mørk øl, var Jan og jeg så kloge, at vi overtalte Jørn til at slæbe sådan en fustage med på morgendagens tur

til Black Sail. Så kunne vi nyde den gode øl, når vi var kommet over passet! Jørn lovede, at hvis vi betalte, så skulle han nok slæbe. Sådan blev det og Jan og jeg skød begge 10 pund ind i dealen!

Så var det også blevet sengetid!

Onsdag den 1. juli 2009 - Fra Wasdale Head til Black Sail

Dagens distance: 5,6 km.
Dagens samlede stigning: 465 m.

Jeg vågnede op til en blå himmel og ikke en vind, der rørte sig. Det var en god start på dagen men inden vi satte os til Tims morgenbord, var det allerede blevet overskyet. Vejret skifter hurtigt i bjergområder.

Tims morgenmåltid var en ordentlig omgang, så jeg valgte at springe den over i dag og nøjes med müsli og lidt toast. Tim havde, som medlem af The Wasdale Mountain Rescue Team, været på arbejde hele natten. Et par mennesker var forsvundet i bjergene men de var heldigvis fundet i god behold igen.

Inden vi forlod Wasdale, provianterede vi lidt hos den lokale udstyrsmand/købmandsbutik.

Vi var knap nået ud af den lille by, før det begyndte at gå kraftigt opad. Det kom helt uventet og det var ekstrem hårdt, at starte dagens program med at skulle gå opad. Benene var ikke varmet ordentlig op endnu og jeg havde svært ved at finde den rette rytme. Jan kæmpede også en brav kamp mens Jørn bare cyklede opad med sin ekstra vægt i rygsækken.

Vi gik venstre om bjerget Kirk Fell (802 moh) og fulgte det op til Black Sail Pass (542 moh). Men inden vi nåede derop, blev der holdt en del pauser. Jeg blev undervejs udstyret med en vandrestok og det hjalp på min rytme, men det var en barsk affære et nå til toppen af passet.

Nedstigningen var lidt lettere, selv om der var et par tricky steder, hvor vi skulle kravle baglæns nedad. Undervejs kunne vi nyde udsigten over dalen (Ennerdale), hvor vi skulle overnatte.

Da vi nåede bunden af dalen, kastede os vi i græsset ved siden af floden River Liza. Vores ølfustage blev kastet i floden, så den kunne hvile sig og blive afkølet, mens vi tog en time på øjet. Det var med meget stor fornøjelse, at det første bryg blev skænket i de engangskrus, vi havde fået med fra Wasdale Head Inn.

Eftermiddagen gik med at slappe af, nyde den fantastiske natur – og drikke de 5 liter øl. Når vi havde skænket et nyt glas, blev fustagen sat tilbage i floden, så øllet kunne holde sig koldt. Dén oplevelse kan ikke beskrives. Det var stort!

Da øllet slap op, gik vi de sidste 300 meter op til det hostel, hvor vi skulle overnatte. Og det var åbenbart ikke et hvilket som helst hostel. Black Sail Hut, som hostellet hedder, er vel et af verdens mest kendte overnatningssteder for backpackere og det skulle være svært at få plads her.

Det er en gammel hytte med 2 8-køjs rum. Et til damerne og et til herrerne. Så er der toilet og et primitivt bad samt fællesrum til spisning, køkken ol. Det virker meget primitivt, men atmosfæren var ubeskrivelig.

Aftensmaden var OK uden at være prangende. Forretten bestod af en majslignende suppe, til hovedret en gryderet og desserten var noget budding med fløde. Min medbragte chili kom til sin ret under de første par retter. Efter aftensmaden skulle vi selv vaske op efter os, da stedet ingen opvaskemaskine havde. Ja, ja, man betaler og ser glad ud, mens man vasker op!

Vi faldt i snak med waleseren Allan og et par engelske piger. Vi sad udenfor i den lune aften og snakkede, mens solen gik ned. Det var vældig hyggeligt.

Det gik også nogenlunde med at sove på 8-sengs stuen, selv om det var varmt og ikke for meget luft. Vi var jo nødt til at lukke til, for at myggene ikke skulle overfalde os om natten. Der var åbenbart en, der synes, at døren til vores hummer skulle låses, for midt om natten vækkede Jørn hele stuen i bestræbelserne på, at komme på toilettet. Således kunne Jørn bidrage med underholdningen ved morgenbordet.

Torsdag den 2. juli 2009 - Fra Black Sail til Loweswater

Dagens distance: 23,2 km.
Dagens samlede stigning: blev ikke målt

Ved 7-tiden kom der liv i Black Sail Hut. Jeg havde været på toilet en enkelt gang sent på natten. Da regnede det, men fra morgenstunden skinnede solen atter fra en skyfri himmel. Vi var igen heldige med vejret.

Morgenmaden lignede ikke noget særligt. Et lille udbud af forskellige morgenmadsprodukter og noget kedeligt uristet toast. Vi var lidt skuffede. Men da vi overvejede at rejse os fra bordet, kom personalet og spurgte, om vi var klar til den varme del af morgenmaden. Så den kom alligevel til at stå på english breakfast. De scorede lige et par ekstra point, men vi skulle stadig selv vaske op.

Vi gjorde os færdig og tøffede af på det, der skulle vise sig at blive turens længste distance. Vi kunne vælge at gå op over et pas og spare adskillige kilometer, men vi valgte at tage turen gennem Ennerdale og ned forbi søen Ennerdale Water.

De første mange kilometer gik derfor i dalen på grusvej og asfaltvej. Så gik turen op til højre over Floaten Pass. Det gik godt opad nu. Dagens første mål var en lille sø, Floaten Tarn, hvor vi spiste frokost. Vi havde gået 12-13 km., da vi nåede søen, der viste sig at være meget lille. Jan omdøbte den til at hedde Skodtarn.

Efter lidt frokost, medbragt fra Black Sail Hut, fik vi os en lille lur i fred og ro – kun omgivet af brægende får. Vi mødte meget få mennesker på det meste af dagens tur.

Pausen gav os fornyede kræfter og vi fortsatte mod Scale Force, der skulle være Englands højeste vandfald.

Lige inden vi nåede vandfaldet, måtte vi kæmpe os op over et område, hvor der havde været et større stenskred. Det virkede ikke alt for sikker og jeg var først tryg, da jeg havde passeret det sted, hvor skredet havde været. Det virkede meget ustabilt, så vi kunne garanteret sagtens forårsage et nyt skred under os.

Scale Force vandfaldet var ikke superimponerende. Det havde jeg nu heller ikke ventet efter at have set "rigtige" vandfald i Norge. Scale Force skar sig ind i bjergene og vi fik et lille hvil fra solen, der havde bagt på os det meste af dagen.

Vi fortsatte ned til søen Crummoch Water, hvor vi holdt et hvil, for at få dyppet tæerne. Jan kastede sig i søen med hele sit korpus. Det havde jeg faktisk også lyst til.

Vejret var fantastisk og udsigten ud over Crummoch Water var helt fantastisk. Der blev taget en del postkortmotiver omkring søen, før vi fortsatte mod Loweswater – dagens destination.

Da vi nåede enden af søen, troede vi faktisk, at vi var tæt på målet. Men stien drejede 45 grader til venstre og op over en meget stejl bakke, der fuldstændig drænede mig for kræfter. Byen Loweswater virkede ikke som nogen egentlig by, så vi måtte spørge lidt om vej, for at finde frem til vores overnatningssted, en berømt kro med navnet Kirkstile Inn.

Efter endnu en bakke nåede vi destinationen. Jeg var så tappet for kræfter, at jeg ikke orkede at hente øl i baren. Men efter kort tid, vendte (nogle af) kræfterne tilbage.

Vi hoppede i bad, for vi skulle være klar kl. 20, hvor receptionisten havde været så flink, at reservere bord til os. Han kunne se, at der var ved at være fuld booket, og han mente, at vi nok kunne trænge til noget at spise, når vi kom frem. Først mente vi, at det var en fin gestus, som burde belønnes. Senere fandt vi ud af, at han var fuld af løgn. Der var slet ikke fyldt i restauranten. Da receptionisten så senere kom til at agere vores tjener og først fortalte, at den vin, som vi havde valgt, var hans foretrukne mærke – for lidt senere at fortælle, at han ikke havde drukket i mange år, så tabte vi alt for den lystløgner.

Nuvel, vi var sultne, og vi bestilte masser af mad. Efter forret og hovedret var vi så mætte, at vi ikke kunne vrikke med ørene og al snak om dessert forstummede. Det blev kun til en enkelt pint i haven, før vi meget trætte kravlede til køjs. Det skulle blive rart med en god nats søvn.

Jeg havde proklameret, at jeg tog bussen i morgen. Jeg orkede ikke at skulle over endnu et bjergpas efter dagens strabadser.

Fredag den 3. juli 2009 - Fra Loweswater til Keswick

Dagens distance: 2,4 km.
Dagens samlede stigning: blev ikke målt

Endnu en varm nat. Selv med begge vinduer åbne. Solen var fremme, men der var også et slør på himlen, så den havde ikke fuld magt. Måske et omslag på vej?

Kirkstile Inn serverede en fin fin morgenmad. Der var hjemmelavet müsli, yughurt og en større variation på menukortet – og ikke "kun" english breakfast.

Vi betalte regningen. Vi havde spist og drukket for samlet 81 pund. Det virkede absolut ikke vildt.

Jan var ikke helt sikker på, om hans knæ ville gå tur i dag. Måske ville han også tage bussen. Jeg havde sovet på det og overvejede i stedet at gå. Men jeg var overbevist om, at det var en god beslutning, jeg traf i aftes om at tage bussen, så det burde jeg holde ved.

Vi gik derfor ned af vejen, for at fange bussen. Der var åbenbart kun denne ene afgang fra Buttermere til Cockermouth, så det gjaldt om at være klar på landevejen, når den kom.

Gåturen til bussen overbeviste Jan om, at han ikke skulle gå nogen tur i dag. Jørn overvejede at gå dagens strækning selv, men vejrudsigten sagde regn det meste af dagen, så vi endte alle med at tage bussen.

På Kirkstile Inn havde receptionisten lavet lidt research og vi skulle som sagt med til Cockermouth, hvorfra vi kunne tage en anden bus til Keswick, som var dagens destination. Vi havde nået at ændre vores planer, så vi i Cockermouth kunne gøre et holdt og besøge Jennings bryggeriet, inden vi fortsatte til Keswick.

Bussen kom også og vi hoppede ombord. Jan betalte, mens vi andre fik os båset med rygsækkene. Jan råbte ned gennem bussen til os: "Den går ikke til Cockermouth men til Keswick". Jørn svarede, til de øvrige passagerers morskab: "Take us anywhere!"

Knap en halv time senere, var vi i Keswick, der viste sig at være en større by. Her var masser af outdoor butikker.

Ved hjælp af Jørns uundværlige GPS, fandt vi frem til YHA Keswick, hvor vi fik lov at stille vores bagage.

Ned i byen igen, for at få lidt frokost og en god øl. Frokosten blev turens første fish and chips. Fisken hed Haddock (kuller) ligesom kaptajnen i Tintin.

Resten af dagen gik med ren afslapning, hvor Jørn og Jan slappede gevaldigt af, mens jeg kiggede lidt på byen og fik skrevet postkort.

Aftensmaden blev indtaget på en thailandsk restaurant, beliggende i byens hovedgade. Det var Jørns debut på thairestarant – og han kunne lide det. Aftenen sluttede af på vores "stampub" med et par gode pints of Sneck Liftere.

Alle var trætte, da vi kom tilbage til hostellet. Det havde regnet det meste af eftermiddagen, så vi var heldige, at vi havde taget bussen.

Lørdag den 4. juli 2009 - Fra Keswick til Borrowdale

Dagens distance: 11,9 km. + en sejltur på 6,7 km (men det tæller ligesom ikke, vel?)
Dagens samlede stigning: 170 m.

Vi var atter mærket af et vindue, der kun kunne åbnes ca. 10 cm. Der var ikke meget vind, så det blev en lummer nat. Ud på natten lukkede jeg døren op ud til gangen, så vi kunne få bare lidt luft. Det hjalp.

Vi var friske (trods alt) og klar til dagens kamp. Endnu engang viste vandrehjemmene sig fra sin bedre side. Morgenmaden var fin fin. En velordnet buffet med alt, hvad vi tidligere har set af morgenmadsprodukter. Vi tog godt for os af retterne og forlod mætte hostellet.

Vi gik ned til færgen, der skulle sejle os rundt på søen Derwentwater. Vi havde planlagt, at vi kunne tage med en båd kl. 10. Den ville sejle os rundt om søen, så vi kunne blive sat af ved sidste anløbsbro, inden den returnerede til Keswick. Så skulle dagens tur starte derfra.

Vi mente, at vi var i god tid, da vi kom til billetkontoret. Men da billetmanden hørte, at vi ville til Hayes End, skyndte han at sende os ned til en båd, der var klar til afgang. Han råbte ud til båden, at der kom 3 passagerer mere. Vi løb ud til båden men jeg anede, at der var noget galt. Så da vi nåede ud til båden, fandt vi ud af, at den båd, som afgik først, sejlede direkte til Hayes End. Den ville vi ikke med, for så fik vi ikke meget sejltur ud af det.

Den rigtige båd lå på den anden side af kajen.

Selve sejlturen var ikke noget særligt. Derwentwater er en lang og forholdsvis lige sø med nogle mindre øer i. Vejret var heller ikke helt med. Overskyet med grå skyer, der antydede, at vi måske ville få regn.

Efter ca. 40 minutters sejlads, blev vi sat af ved Hayes End. Her gik vi op gennem skoven og langs søens sydside (langs med bjerget Cat Bells). Vi gik et stykke vej op over søen og havde en fin udsigt ud over søen og Keswick (hvis vi da vendte os om).

I byen Grange gjorde vi et stop, for at spise en is og drikke en Cola. I Grange sælges ikke øl, hvilket Jan og Jørn tidligere havde erfaret. Så gik turen videre op over passet High Crag, hvor vi spiste frokost, som vi havde købt i Keswick.

Regnen meldte sin ankomst i form af en byge, da vi havde spist. Så nåede mit regntøj også at gøre nytte på turen.

Da regnen stoppede, listede vi ned i dalen mod Rosthwaite. Det gik kraftigt nedad over græsengene og jeg var ikke helt sikker på, om der var glat, så vi skulle gå forsigtigt.

Snart stod vi i Rosthwaite ved The Riverside Bar – og genkendelsens glæde. Vi nød et par pints god øl, mens søstrene Williams dystede om årets wimbledon.

En lokal fyr, der i øvrigt var gift med en dansk pige, viste os en genvej til vores hostel i Borrowdale. Efter et bad og en øl, var vi klar til aftensmaden, der var helt upåklagelig: fish & chips. Ja, man skal ikke tage til Lake District, for at finde den store variation i maden…

Inden vi havde set os om, havde vi delt 3 flasker vin. Vi begyndte at overveje at tørne ind, så vi kunne blive klar til næste dag, da der dukkede en ældre englænder op med en flaske vin, som han og hans kone havde svært ved at drikke alene. Vi havde godt bemærket, at konen sad og sov ved et andet bord. Så gik der et par timer sammen med dem, inden vi endelig kom i seng.

Søndag den 5. juli 2009 - Fra Borrowdale til Grasmere

Dagens distance: 13,7 km.
Dagens samlede stigning: 520 m. Højeste punkt: 607 moh.

Trods vin og øl (eller jeg skulle måske sige på grund af), var jeg forholdsvis frisk. Endnu et hostel viste, at der er styr på tingene i forhold til mad og drikke. Morgenmadsbuffeten var fin og upåklagelig. Vi forsynede os. Jan spiste dog ikke rigtig noget. Han var åbenbart lidt vingeskudt.

Da vi gjorde klar til at tage af sted, regnede det hjælpeløst og himlen var mørkegrå så langt øjet rakte. Men vi har jo lært, at vejret hurtigt kan ændre sig, så vi startede simpelthen dagens tur med at holde pause. Vejrudsigten sagde spredte byger i dag.

Vi ventede knap en halv time, så klarede det op og vi tog af sted. Resten af dagen blev helt uden regn, så endnu engang var vi heldige med vejret.

Annette og Jørn har tidligere gået dagens tur og Jørn nævnte for os, at turen steg og langsomt blev stejlere, for at slutte med en mur – en hård tur lå forude. Ja, ja, tænkte jeg – men han fik ret!

Vi fulgte floden Greenup Gill væk fra Borrowdale og i starten gik det ligeud. Efter ca. 2 km. kom første trin på raketten. En svag stigning, der gradvist blev mere stejl. Men vi kunne ikke se den mur, som Jørn talte om, så det var nok bare varm luft!

Men efter 5 km. var den der. Og det vár en killer! Næste trin på skalaen involverer helt sikkert reb. Den blev taget i ganske små bidder med pust og støn. Jørn var forholdsvis hurtigt på toppen af muren og han så irriterende frisk ud!

Belønningen var en super udsigt ud over den dal, som vi netop var gået op gennem.

Herfra var det vigtigt at vælge den rigtige vej. Der er 3 pas at vælge mellem og vælger man det forkerte, kan man have meget langt, hvis man har booket et værelse et eller andet sted. Jørn var dog ikke i tvivl. Vi skulle holde til højre.

Den første del af turen ned i dalen var ret stejl. Annette og Jørn havde oplevet denne del af turen i kraftigt regnvejr og det havde været en barsk affære. Så uheldige var vi dog ikke.

Resten af turen ned til Grasmere gik stille og rolig gennem dalen. Det sidste stykke virkede langt. Og selv om vi mødte de første huse i bunden af dalen, var der stadig et pænt stykke til selve byens centrum, hvor vi fik de sædvanlige velfortjente pints af håndpumpet ale.

I Grasmere skulle vi atter bo på hostel. Det lå kun få hundrede meter fra centrum og vores første indtryk var atter positiv. Vi spiste aftensmad på hostellet. Jan var sløj. Han havde feber og frøs, så ham stoppede vi i seng. Så måtte Jørn og jeg selv stå for aftenens underholdning.

Vi tog ned på pubben og fik en øl og en dram, inden det blev sengetid for os også. På TV'et i pubben sagde vejrudsigten masser af regn. Det kom til at holde stik. Det stod ned i lårtykke stænger hele natten og stort set til vi skulle af sted.

Mandag den 6. juli 2009 - Fra Grasmere til Patterdale

Dagens distance: 15,4 km. (til Patterdale Hotel)
Dagens samlede stigning: 662 m.

Jan var stadig dårlig, så han valgte at tage bussen – eller rettere sagt busserne fra Grasmere til Patterdale, der var næste destination. Han skulle med hele 3 busser. Vi forlod patienten i sygesengen – han kunne sove en times tid, inden han skulle med den første bus.

Inden vi forlod Grasmere, provianterede vi lidt chokolade og cola. Vejret tegnede fornuftigt. Regnen var stoppet men der var stadig en del grå skyer på himlen, så der kunne stadig falde regn.

Udenfor Grasmere var der en genvej op til den rute, vi skulle gå. Der stod ganske vist, at selve ruten startede 300 meter længere ude af vejen, men en genvej er en genvej. Det blev dagens store fejltagelse. Vi asede ca. 100 meter op af en stejl skråning, for at ende i en blindgyde. Vi måtte hele vejen tilbage til skiltene og vi brugte ca. en time på fejltagelsen.

Vi fandt den rigtige sti 300 meter længere henne. Det første stykke gik i en moderat stigning. Derefter fulgte et stort stykke på græs, der var forholdsvis stejl. Det trak tænder ud, men jeg følte mig i fin form og vi nåede fint op til passet – og det var endda via den svære/høje af 2 ruter.

Turen mellem Grasmere og Patterdale er en del af coast to coast ruten (en kendt vandrerute på tværs af England).

Da vi nåede øverste del af passet, havde vi fin usigt over Grisedale Tarn – en stor og sikkert også dyb sø. Jan havde lovet at smide mig i søen, når vi kom dertil men vejret var lidt for koldt til at bade – og Jan var der jo heller ikke…

Vi fortsatte ned i Grisedale langs med Grisedale Beck, der havde masser af vand og vandfald. Turen blev hurtigt fladere og de sidste 4-5 km. gik på en flad sti, der til sidst gik over i regulær asfaltvej, da vi nåede de første bebyggelser.

Da Jørns GPS viste, at vi havde 1,2 km. tilbage, dukkede et skilt op, der viste os væk fra vejen og op over en stejl bakke. Det skulle være en genvej, men vi måtte arbejde for at komme op af bakken. Gevinsten var til gengæld en fin udsigt over Patterdale og søen Ullswater.

Stien endte i baggården til Patterdale Hotel, og lige på den anden side sad Jan og ventede på os. Han var i gang med at få lidt at spise, men det holdt hårdt. Vi andre bestilte også en burger, der ikke var meget værd, der var blot en forvokset hamburger. Den smagte ikke godt.

Jan og Jørn diskuterede sidste etape til Windermere i overmorgen. Jan havde i planlægningen kaldt det Kongeetapen, men med Jans tilstand ville det måske være en god ide at skære lidt af turen og i stedet gå til Ambleside og sejle derfra til Windermere.

YHA hostellet i Patterdale virkede noget slidt. Vi havde betalt for en 6-mands stue, for at være sikker på, at vi kunne være os selv. Vi fik en 8-mands stue, så vi havde næsten en hel balsal. Der virkede ikke til at være ret mange gæster på hostellet, hvilket undrede os. I det hele taget vurderede vi, at der ikke var så mange gæster i området.

Efter vi var blevet indlogeret, gik vi tilbage til centrum. Patterdale består af ganske få huse, et hotel, et posthus/købmand og en pub. Sidstnævnte blev der, hvor vi spiste til aften. De havde Thai Curry Prawns på programmet. Det måtte Jørn og jeg smage. Jan prøvede kræfter med endnu en burger, der så ud til at være i en noget bedre kvalitet end den, der var blevet serveret på hotellet.

Hostellet ligger tæt ved en sø, så Jan deklarerede, at vi ikke måtte have åbne vinduer om natten, hvis vi skulle undgå myggene. Det var en klog beslutning.

Næsten hjemme ved hotellet opdagede jeg, at jeg havde glemt min lille rygsæk med pas og penge på kroen. Pokkers! I fuld firspring gik det tilbage til kroen. Heldigvis stod den der stadig, men det bragte koldsveden frem på panden!

Efter en roombeer kravlede vi til køjs til en god nats søvn. Jan var så småt frisk igen – men stadig på Cola…

Tirsdag den 7. juli 2009 - Ullswater

Dagens distance: 12,8 km. Derudover en sejltur på 7,7 km.
Dagens samlede stigning: 309 m.

Oprindelig havde vi talt om at benytte turens 2. overliggerdag til at bestige Helvelyn, et bjerg på 949 meter. Men det var der ingen af os, der brændte for. Så vi valgte en af Jans alternative planer, at gå en tur langs Ullswater og tage en båd tilbage igen.

Morgenmaden var stort set, som vi havde set på alle de øvrige hostels. Denne gang var det dog muligt at få black pudding (blodpølse) til sin english breakfast. Der var ikke ret mange gæster, kunne vi konstatere.

Vi luntede af med godt mod. Jan var også ved at være ovenpå igen. Først ned gennem Patterdale og til højre før Ullswater. Efter få hundrede meter var vi ved den højre bred af Ullswater. Turen til Howtown gik gennem 10,5 km. sti med meget afvekslende underlag. Fra græs til grus. Fra grus til små og store sten. Og til tider trærødder. Nogle steder var stien utilgængelig og et par steder var det ret besværligt at komme frem. Det var ikke nogen "walk in the park".

Efter ca. 6 km. fik vi en regnbyge. Den første af 3-4 stykker resten af dagen.

I Howtown findes stort set kun et hotel med en lille bar i baghaven. Baren var lidt svær at finde men tro mig, det lykkedes. Vi fik lidt sandwich og en øl, før vi gik ned til søen, for at tage med båden tilbage mod Patterdale. Vi landede i Glenridding, der er naboby til Patterdale. Det er lidt mere turistet i denne by.

Vi blev overmandet af endnu en byge i Glenridding, så vi var desværre nødsaget til at gøre et stop på en pub, mens regnen stilnede af.

Vi listede tilbage til vores hostel og aftensmaden blev atter indtaget på pubben White Lion. Og maden var atter uovertruffen. Jeg fik Beef in Guinness.

Efter en enkelt roombeer tørnede vi ind, så vi kunne få en god nats søvn før vores sidste regulære etape.

Onsdag den 8. juli 2009 - Fra Patterdale til Windermere

Dagens distance: 15,7 km. til Royal Oak bar i Ambleside
Dagens samlede stigning: 493 m.

Vejret artede sig igen, så det ud til.

Morgenmaden røg indenbords. Vi var alle lidt forhippet på at komme ud på sidste etape. Dagens tur til Ambleside gik først bag om hostellet og langs stier til søen Brothers Water. Det var blevet køligere de sidste dage, så det var lige på kanten, at vi kunne holde varmen i korte bukser og t-shirt. Men vi svedte en smule, så det ville være for varmt at tage ret meget mere tøj på.

Efter første pause ved enden af søen gik det lidt cross country, for at nå frem til den rigtige dal. Man kan let gå forkert, når man har 3-4 dale at vælge imellem. Men med lidt sund fornuft og omtanke er det ingen problem.

Vi fandt op i "vores" dal og stien virkede noget spinkel. Vi kunne godt se, at dette ikke var på "coast to coast" ruten. Vi skulle op til Scandale Pass og det skandaløse må bestå i turen op, hvor vi havde meget svært ved at finde stien, selv om den var aftegnet på kortet. På et tidspunkt var der meget stejlt og vi gik langs en bæk/vandfald. Vi holdt en pause undervejs og blev overhalet af et ungt par, der klogelig valgte at springe over bækken til den anden side, hvor der ikke var store bregner, der forstyrrede udsynet til stien. Vi fulgte trop og det gik dermed opad i et lidt raskere tempo.

Efter en hård tur op med en kold vind i ryggen, nåede vi Scandale Pass, hvor vi fik et velfortjent hvil bag en mur. Kræfterne vendte tilbage og turen ned var forholdsvis nem, selv om en feltrunner styrtede lige foran os. Hvem fanden kan også finde på at løbe rundt i bjergene med det underlag af sten og klipper???

Dalen ned til Ambleside bød ikke på noget særligt. Vejret var gråt og så er bjerge ikke så kønne og fotogene.

Efterhånden som vi nærmede os byen, nåede vi til the Low Swedish Bridge, der åbenbart var lidt af et udflugsmål.

I Ambleside smagte vi en øl, som kun kan fås på The Oak bar. Alen var fra Keswick Brewery og gik under navnet Thirst Oak. Ikke så ringe.

Ambleside havde nok de bedste bud på outdoorbutikker i hele området, så der blev handlet ind i form af nye støvler til Jørn og en rygsæk til mig.

Vi havde planlagt at sejle til Windermere men vi orkede ikke gå ned til havnen i Ambleside, tage båden og gå yderligere 2 km. i Windermere. I stedet tog vi en bus og 10 min. efter sad vi på den lokale pub dér. En roombeer med hjem til et gensyn med Kays Cottage. Vi skulle fejre, at vi var nået i mål, selv om nogen nok vil påstå, at det fejrede vi hver dag.

Kay var ikke hjemme, så vi satte os på en trappe overfor huset – lidt væk fra vejen og åbnede vores øl. Kay dukkede op, så vi kunne blive indlogeret i vores "sædvanlige" rum.

Aftensmaden blev atter indtaget på Prince of India restauranten. Atter et fint måltid.

Vi sluttede rundturen på den lokale pub, inden vi knap ramte sengen, før vi sov.

Selv om vi havde skåret ned på dagens tur, så havde det såmænd været hårdt nok. Ingen af os kunne forestille os, at vi skulle gå yderligere 10 km. i dag. Så Kongeetapen må nok vente til nogle andre…

Torsdag den 9. juli 2009 - Fra Windermere til Fredericia

Hjemrejsedag. Mere er der vel ikke at skrive. Jo, vi skulle først med toget fra Windermere ved 15-tiden, så vi skulle have tiden til at gå.

Morgenmaden hos Kays Cottage bestod for sidste gang af english breakfast. Jeg nåede at blive træt af at spise den unge mad men jeg skulle lige have dette sidste skud med. Og et skud, det er english breakfast. Man kommer til at svede af at spise det. Mavemusklerne koger.

Vi parkerede vores rygsække hos Kay – der viste sig at hedde Jean – og listede lidt rundt i Windermere først men den by var nu hurtigt trevlet igennem. Så valgte vi at gå de 2 km. ned til nabobyen Bowness. Her er flere butikker og dermed mere at se på. Efter en pint of Bluebird Bitter, gik vi retur til Windermere, hvor vi fik en god frokost på Lazy Liza.

Så var det tid at starte hjemrejsen. Vi havde fundet et tog, der gik direkte til Manchester Lufthavn. Så efter vi havde hentet vores rygsække hos Jean, gik turens (næsten) sidste stigning op til banegårdens spor 10 (det eneste i øvrigt).

Toget ankom og vi var så heldige at blive båset sammen med en flok 8-10 årige skolebørn på tur. Dvs. en del uro. Da de steg af efter 2 stationer, troede vi, at nu var der ro. På næste station troppede 2 større piger op og de plaprede løs uafbrudt i en meget støjende tone. Ethvert forsøg på at få en morfar var umulig og det var lige før vi ønskede os skolebørnene tilbage igen.

Vi nåede lufthavnen og kom igennem diverse kontroller uden problemer.

Flyet afgik planmæssigt og vi blev sendt nordpå. Jeg var lige ved at tro, at vi kunne få et sidst kig på Lake District fra luften, men vi kom vist ikke helt den vej.

Ja, så nåede vi dertil, hvor der ikke er så meget mere at skrive om. Nu vil man bare gerne hjem.

Jørn og Jan har en tradition med, at de skal have et par pølser, når de er landet i Kastrup. Og den tradition holdt vi i hævd.

Kl. 2 om natten var vi hjemme i Fredericia. Jan havde lige en time mere.

Epilog

Det var med en vis spænding, jeg tog med på en vandretur. Jeg var sikker på, at det ville blive fysisk hårdt. Det endte med at blive en meget stor oplevelse. Der er ikke mange, der ved, at England har så smukt et naturskønt område som Lake District, der viste sig fra sin allerbedste side med flot vejr. Mange af de steder, vi har set, har været de rene postkortmotiver.

Når Jørn undervejs har fortalt om vores rute til englændere, har flere af dem sagt, at vi dermed har set det bedste af, hvad Lake District kan præstere.

Her på sidste dagen af turen har jeg også det billede, at jeg har set Lake District i store træk og så smukt, som området byder sig. Jeg føler ikke det store behov for at komme tilbage til området, for chancen for, at det bliver en negativ oplevelse med dårligt vejr, er forholdsvis stor. Det er et meget regnfuldt område og jeg har ikke lyst til at klatre rundt i bjergene i silende regnvejr.

Det har været en hård tur. Før turen følte jeg nok, at jeg var i OK form, selv om jeg ikke har trænet særlig meget med henblik på turen. Men der skulle knokles igennem, for vi skulle frem til destinationen hver dag. Da vi kom til Kirkstile Inn i Lowesdale var jeg så træt, som jeg aldrig har oplevet det før.

Men med tiden blev formen bedre. Det kan jeg mærke.

Det har været en fornøjelse at rejse med Jørn og Jan. Det har været 14 dages mandehørm og jeg tror, at vi alle har nydt det. Men heldigvis glæder vi os alle nu til at komme hjem til vores respektive familier.

Tak til Jan for det kæmpe planlægningsarbejde forud for turen og tak til både Jan og Jørn for en formidabel tur!

Windermere den 9. Juli 2009

Skotland 2009

Prolog

Det var 25 år siden Dorthe, Lone og Marie blev udlært som køkkenassistenter og bager (Lone). Siden har de holdt sammen og vi er dermed 3 par, der mødes med jævnlige mellemrum. Vi havde talt om, hvordan "sølvbrylluppet" skulle fejres og vi blev enige om en forlænget weekend i Skotland.

Alex arrangerede turen og det blev til lidt mere end en forlænget weekend, men så var programmet også spækket med nogle fantastiske oplevelser, forventede arrangøren. Og han fik nogenlunde ret...

Onsdag den 16. september 2009 - Fra Danmark til Skotland og Glasgow

Selve rejsen blev indledt i Billund Lufthavn, hvor vi have sat hinanden stævne onsdag den 16. september 2009, kl. 12:00. Vi skulle flyve med Ryanair og så gælder det om at have orden i tingene. Ellers bliver rejsen hurtigt dyrere end planlagt. Vi havde nu fuldt styr på vores ting.

Vi havde medbragt lidt sandwich og en kold øl til alle, så vi ikke skulle tænke på at mæske os i dyrt indkøbt mad ombord på flyet...

Efter checkin var det tid til at kigge på de toldfrie butikker. Troede vi. For når man rejser indenfor EU, er det stærkt begrænset, hvad du må købe i Billund. Jeg havde lagt min klamme hånd på den sædvanlige Laprhroaig Quater Cask whisky, indtil jeg så, at den måtte man kun købe, hvis man rejste udenfor EU... Nå, så måtte vi "nøjes" med en lille flaske Fernet Branca, der jo går under kategorien medicin.

Vi nåede lige at anbringe vores dertil indrettede i et sæde, for at få en kop kaffe, da vi blev kaldt til gaten. Heldigvis nåede vi ikke at bestille kaffen.

I flyet var der mange ledige sæder, så alle, der ønskede sig en vinduesplads, havde chancen.

Vi forlod Billund ca. et kvarter forsinket, men Ryanair, der bryster sig af at være det flyselskab i Europa, der flyver mest præcis, ankom alligevel til Edinburgh 5 minutter før planlagt ankomsttid. Godt gået!

Bagagen var meget hurtig klar i lufthavnen og vi nåede lige ombord i en dobbeltdækker til Edinburgh city, da dørende klappede i og vi forlod lufthavnen. Jo planen holder, tænkte jeg.

På Waverly Station i Edinburgh fandt vi hurtigt frem til nogle togbilletter til Glasgow og heller ikke her var der særlig meget tid at spilde. Vi var hurtigt ombord i toget. På turen kunne vi nyde det flotte sensommervejr med blå himmel og få skyer. I det fjerne kunne vi skimte nogle af de bjerge, som vi skulle stifte nærmere bekendtskab med de næste dage.

I Glasgow gik det fint med at finde frem til vores McLay's Guesthouse i Renfrew Street. Den eneste udfordring var forsåvidt, at vi havde forceret nogle halvstejle gader på vejen og efterfølgende fandt vi ud af, at hvis vi blot havde taget nogle parallelgader, var der overhovedet ingen bakker...

McLay's Guesthouse var som forventet et gammelt, slidt sted. Prisen indikerede, at det ikke var 5-stjernet hotel men alligevel virkede det lidt charmerende med mange kringlede gange og tykke tæpper på gulve og trappetrin. Vi havde fået 3 værelser på 3. etage med udsigt til en baghave.

Efter en hurtig checkin, satte vi jagten ind på vores aftensmad. Der var masser af muligheder i en parallelgade til Renfrew Street - nemlig Sauchehall Street. Her lå den ene restaurant efter den anden, så det var svært at træffe et valg. Det er jo en vigtig beslutning!

Vi fandt en restaurant, der virkede til at være super. Vi blev vist ned i kælderen, hvor der dog ikke var helt så hyggelig, men de serverede kolde øl og sådan en trængte vi alle til. Oksekød og lam var det foretrukne iblandt os. Der gik dog rigtig lang tid, før maden kom. I ventetiden havde tjeneren travlt med at forsøge at sælge flere drikkevarer til os. Det blev vi en kende træt af. Lammekødet bestod mest af ben, så det var ikke den helt store succes.

På vejen hjem var vi lige en smut forbi en stor pub til en rigtig håndpumpet øl og da vi var retur på hotellet, var vi overbevist om, at vi ville få det dårligt af lammekødet, der ikke virkede helt gennemstegt. Så vi måtte straks have noget mavemedicin, før vi kravlede i seng.

Vores tur var godt i gang og foreløbig gik det planmæssigt. Sådan noget er arrangøren jo glad for!

Torsdag den 17. september 2009 - Fra Glasgow til Fort William

Efter en elendig nat med nogle skrækkelige puder, ringede Maries vækkeur kl. 4:30 - 2 timer før det aftalte stå op tidspunkt. Hvordan hun lige havde fået regnet dét tidspunkt ud, står hen i det uvisse.

Op (men ikke kl. 4:30) til en omgang scottish breakfast med de ingredienser, der hører til en god english breakfast. Bacon, bønner, tomater og en pandekagelignende kartoffelsag. Dertil mulighed for yughurt, morgenmælksprodukter, toast og juice. Samt kaffe og the selvfølgelig.

Kl. 8 var der afgang mod Queen Street Station. På vejen dertil fandt vi et supermarked, hvor vi kunne proviantere til dagens togtur. Det eneste, vi ikke kunne købe, var øl. De blev først solgt fra kl. 10!

Togbilletterne var bestilt over internettet og der var ingen problemer med at printe dem ud via en automat på stationen. Yes, det klapper, tænkte arrangøren :)

Præcis kl. 9:07 afgik toget. Vi havde læst, at turen til Fort William er en meget smuk oplevelse og det er ikke forkert. Vejret var flot og efter vi havde forladt Glasgow med forstæder, kørte toget langs floden Clyde, der konstant blev bredere efterhånden som landskabet ændrede sig til bakker og efterhånden bjerge. Toget steg støt og flere gange var der flotte udsigter over dale og fjorde. Udsigten blev bare mere og mere imponerende. Et stykke vej gik med Loch Lomond på højre side på højre side. Fantastisk flot og vi lavede ikke meget andet end at nyde udsigten fra toget. Prikken over i'et var det flotte solskinsvejr. Efter ca. 3 timer nåede vi et sletteområde med store flade og lavtbevokset område. Her var der en del, der vandrede. Vi synes, at det virkede lidt ensformigt at gå rundt i et ensformigt prærielignende område men måske var det alligevel et godt sted at vandre, for togstationerne lå med 20 - 30 km. afstand. I flere af de småbyer, vi paserede, virkede togets ankomst lidt som en hovedbegivenhed.

Vi nåede Fort William præcis på minuttet og blev sluppet ud i den friske, efterårslune varme. Heller ikke her havde vi problemer med at finde frem til vores overnatningssted, der hed Glenlochy Guest House. Her kunne vi passende parkere vores store rygsække, så vi var lettet for oppakning under de næste timers studie af Fort William og omegn.

Første stop blev frokost på en restaurant på modsatte side af Ben Nevis Bridge. Næste indslag på programmet var et besøg på Ben Nevis whisky destilleriet. Vi fulgte hovedvej A82 nordvest ud af

Fort William. Vejen var stærkt befærdet og vi skulle passe lidt på, for ikke at komme tæt på de store lastbiler, der passerede.

Kl. 15 var der rundvisning på destilleriet. Vi startede med at se en morsom film om Hector, der er destilleriets "mascot". Han berettede om, hvordan han havde bygget bjergene i Skotland og ved en fejl opfandt whisky, da der dryssede nogle ekstra ting i hans the. En ældre herre viste os rundt. Han virkede noget uinteresseret det, han fortalte om. Han havde mere travlt med at se, hvad der foregik omkring destilleriet og se på sit eget ur. Efter en kort rundvisning, endte vi ude ved en masse tønder og her forklarede han om træets betydning for whiskyens udvikling. Til slut fik vi lov til at smage på en Ben Nevis 10 års single malt, der har vundet en del præmier. Mine smagsløg er ikke på toppen i år, men whiskyen virkede til at være OK.

Indgangsbilletten kostede 4 pund og hvis man købte en flaske whisky, fik man de 4 pund i rabat. Det kunne jo godt betale sig, så vi investerede i en 10 års single malt og en 12 års blended. Han havde også en 6 års (tror jeg). Jeg påpegede overfor ham, at så måtte han jo ikke kalde den en whisky. Så skal den være 8 år. "You haven't payed attention" var svaret. Det var nemlig kun single malt, der har den grænse.

Det bedste, vi fik ud af vores guide, var en alternativ rute at gå tilbage til Fort William. Hermed slap vi for den trafikerede vej og kom forbi resterne af Inverlochy slottet. Vi kom tilbage til byen via et villakvarter og nåede frem til busstationen, som ligger lige ved siden af banegården.

Herfra fortsatte vi op i byens centrum, hvor der var en hyggelig gågade. Vi trængte til en øl men vi skulle ind på hele 3 pubber, før alle var tilfredse med omgivelserne. Pubben var en typisk britisk pub. Vi fortsatte ned af gågaden, hvor vi ikke kunne komme udenom "The Grog & Gruel" (www.grogandgrue.co.uk) - en pub og en restaurant. Pubben skiltede med at have vundet mange priser for deres ale. Det skulle de nu bevise - og det gjorde de! Vi ville også gerne prøve spisestedet, men der var ventetid, så vi måtte vente --- i pubben. Maden var også værd at vente på. Menuen stod på pizza og cajun beef.

Efter en god middag, var vi godt satte og storkede hjem til vores guesthouse. Efter en godnatdrink, var det sengetid. Til en forhåbentlig rolig nat efter det støjende Glasgow.

Fredag den 18. september 2009 - Fra Fort William til Mallaig med damptog

På Glenlochy Guest House var der fint styr på morgenmaden. Der var reserverede borde til gæsterne og vi havde fået tildelt 3 borde med en fin udsigt til bjergene omkring os. Maden var "den sædvanlige", hvis vi kan kalde det efter bare 2 dage i Skotland. Denne gang blev der serveret fra en buffet, så vi selv kunne bestemme, hvad vi ville have - og hvor meget.

Vejret var lidt gråt men dog med antræk til, at solen ville brænde igennem i løbet af dagen. Det skete nu ikke. Vi var klar til dagens program: en tur med Hogwarts ekspressen - damptog fra Fort William til Mallaig og retur.

Vi nåede banegården i god tid men toget var allerede trillet ind til perronen og vi kunne gå ombord. Her var reserverede pladser, så der var ingen grund til panik. Efter en fotosession ved det smådampende lokomotiv, indtog vi vores pladser og præcis kl. 10:20, var der afgang.

Via togets opskruede, basforladte højttaler blev vi sat grundigt ind i, hvad der ventede os på turen til Mallaig. Vinduerne i toget gav kun begrænset mulighed for at fotografere undervejs. Dels var det kun muligt at lukke op for et lille hul øverst i vinduerne og dels var vinduerne sodet godt til at dampen fra lokomotivet. Jeg fandt dog hurtigt et alternativ, idet vinduerne i vognenes døre kunne lukkes helt op. Det gav bedre muligheder for et godt udsyn og en mere intens oplevelse af turen.

Første stykke af turen gik langs Loch Eil, der var meget lavvandet. Så blev der sat tryk på dampkedlerne og op af bakke mod Glenfinnan og den kendte viadukt, som bl.a. er kendt fra flere af Harry Potter filmene. Et fantastisk skue, der blev fotograferet ivrigt.

I Glenfinnan var der et 25 minutters stop. Alle væltede ud på den lille perron. Jeg regnede mig frem til, at vi var omkring 300 passagerer med toget, der var udsolgt. Vi blev modtaget af en sækkepibepulsende ung mand. Uha, hvor lyder sådan en sækkepibe højt, når man kommer tæt på. Glenfinnan virkede meget turistet, så efter vi havde defileret lidt rundt omkring stationen og konstateret, at der ikke er meget mere end stationen i denne del af byen, satte vi os ind i toget igen og nød lidt medbragt øl og chips.

Turen til Mallaig fortsatte med endnu en større stiging op over Borrodale og forbi en ensomt beliggende kirke, der er kendt fra forsiden af Lonely Planets guide om Skotland. Totalt set en meget flot tur. Lyden af et damptog, der arbejder for sagen er nu så hyggelig. Men hvis man blot vil nyde den flotte togtur, så kan man komme fra Glasgow til Mallig med samme tog. Det kan kraftigt anbefales!

I Mallaig var der pause i et par timer godt og vel, så alle mand forlod toget, for at jagte frokost, der ud fra skiltene at dømme vist mest bestod af fish & chips. Nu er Mallaig også en havneby med fiskeri og færgefart, så det var vel OK. Vi valgte at gå en lille tur først. Så kunne første hold jo spise frokost og der ville være bedre plads til os bagefter...

Vi havde åbenbart ikke gået længe nok, for da vi begyndte at søge efter et spisested, var der booket op overalt. Marie og jeg endte med at købe fish & chips som takeaway. Mens Marie var igang med at bestille, fandt de andre plads på en restaurant. Så vi delte os i 2 hold. Marie og spiste ude i en biergarden bag en lukket pub. Her var fred og ro.

Alle var mætte, da vi returnerede til toget. Vi havde fået nye pladser i en af de bagerste vogne. Turen virkede til at tiltrække ældre mennesker mest, for de var i overtal. Men ombord var også 2 bryllupsselskaber - det ene i vores vogn.

Turen tilbage til Fort William gik noget hurtigere. Lige pludselig var vi i Glenfinnan og jagten på vinduespladser i togets højre side begyndte. Ved siden af Henrik og Dorthe sad et ældre ægtepar. Han sad og småsov under hele turen og hun virkede også ret ligeglad med den fantastiske natur

udenfor. Da hun forlod sin plads på Glenfinnan station, øjnede jeg chancen, for at låne hendes vinduesplads. Herfra kunne jeg kaste mit kamera ud gennem det lille vindue og skyde løs på enhver viadukt, der kom i nærheden af os. Damen vendte dog tilbage til sin plads og ventede tålmodigt. Indtil vi var ude midt på broen, så bad hun om sin plads og så uforandret ligeglad ud.

Tæt på Fort William fortalte vores skrattende højttaler, at vi ville passere det røde lokomotiv, der blev brugt som Hogvartsekspressen i Harry Potter filmene. Det var ved at blive gjort klar til en tur dagen efter og vi kunne se, at der allerede var lidt damp op gennem skorstenen.

I Fort William var der tid til at ose lidt i gågaden - for damerne. Vi andre stilede mod vores alehouse, for at smage de sidste af stedets hjemmebryggede bryg. Vi valgte alle at tage en taxa retur til vores guesthouse. Alex lavede det stunt, at sætte sig ind på forsædet ved siden af chaufføren men han havde lige glemt, at chaufføren sidder i modsatte side i Skotland, så Alex var på vej ind på førersædet. Desværre blev det opdaget og han bidrog dermed til den almindelige underholdning i selskabet. Turen på knap 10 minutter (2-3 km.) kostede kun 5 pund. Det er vel næsten samme pris, som taxaerne tager i Danmark - i startgebyr.

Når vi ikke skulle gå frem og tilbage, fik vi lidt bedre tid til at smukkesere os og nyde en drink, inden vi blev kørt ned til Crannog fiskerestauranten på havnen. Her fulgte vi alle tjenerens anbefalinger og bestilte monkfish (der vist er havtaske). Det smagte super og der var plads til dessert - is eller ost.

Efter en dejlig middag, var der plads til en enkelt øl på the alehouse, der bekvemt lå tæt på havnen. Så gik det atter i taxa retur til Glenlochy Guesthouse - til en godnatwhisky. Og til en urolig nat, for mit vedkommende. Vores toilet larmede og efter flere forsøg, lykkedes det mig at stoppe balladen, ved at sætte toilettets flyder fast med en elastik. Så blev der endelig fred og ro!

Lørdag den 19. september 2009 - Fra Fort William over Inverness til Edinburgh

Vi kunne ikke nå morgenmaden, så vi havde bestilt lidt morgenmad, der blev leveret i en lille køletaske til vores værelser om aftenen. Her var bl.a. juice, kiks, sandwich og youghurt. Det indtog vi med en kop kaffe/the, inden der var afgang mod busstationen kl. 7:45 - et kvarter før normal morgenmadstid på Glenlochys Guesthouse. Vejret virkede gråt med udsigt til regn. I løbet af dagen blev det dog kun til et par enkelte byger.

Der var ingen problemer med at få vores store rygsække med bussen. Chaufføren var slemt duperet over vores bog med alle dokumenter, billetter o.lign. I bussen var der masser af plads, men spørgsmålet var, om vi skulle køre venstre eller højre om Loch Ness, som en stor del af turen ville være til en af bussens sider. Den første sø, vi nåede til, var dog Loch Lochy, som vi passerede højre om. Efter denne loch kørte vi flere gange over kanalen mellem Loch Lochy og Loch Ness og hver gang skiftede flere af os side i bussen, for at få et godt kig på Loch Ness. I byen Fort Augustus kørte bussen over på venstre side af Loch Ness og dermed blev det. Vi sad og nød naturen i fred og ro. Vejret klarede mere og mere op, efterhånden, som vi nærmede os Inverness.

Vel ankommet i Inverness, fik vi opmagasineret vores rygsække på busstationen. 5 pund pr. rygsæk var måske i overkanten for et par timers opbevaring, men vi var lettet for en del kilo, så det måtte være sådan.

Vi indledte turen i Inverness med at gå ned til River Ness, der løber gennem byen. Vejret skiftede mellem lun efterårssol og en blæsende, kølig efterårsvind. Vi kunne ikke rigtig finde et sted, hvor vi kunne få en god kop kaffe. Vi var åbenbart kommet lidt for langt fra centrum. Istedet fandt vi en bænk ved et krigsmonument for 1. verdenskrig. Så gik det tilbage mod centrum og Inverness Castle og byens gågade.

Her lykkedes det os at snuse frem til en Costa kaffebar, hvor vi kunne få varm chokolade og lidt at spise.

Kl. var efterhånden 12:40 og vi gik tilbage til busstationen, for at hente vores bagage og stille os i kø til bussen mod Edinburgh. En bagagemand med gul frakke havde travlt med at fylde bussens bagagerum op. Han kostede rundt med folk og virkede noget småstresset. Det viste sig at han var vores chauffør, så vi sørgede for at opføre os meget eksemplarisk, så vi ikke kom i hans søgelys :)

Ud af Inverness og op gennem et bjerg- og bakkefyldt område, der var meget flot. I bussen var der forbavsende stille. Mon de alle var bange for ham den sure chauffør (der tøede noget op i løbet af turen) eller nød de bare de flotte omgivelser.

I Perth skulle vi vente på en busforbindelse, før vi kunne fortsætte ind til Edinburgh, hvor solen skinnede fra en skyfri himmel.

Udstyret med et turistkort over byens centrum, fandt vi frem til vores Castle View Guesthouse, der lå meget centralt placeret. Navnet lovede ikke for meget, der var fin udsigt til slottet. Værelserne var lige en tand bedre end dem, vi havde oplevet tidligere på turen. Peter havde lyst til en øl på en tagrestaurant lige overfor vores guesthouse, så vi begav os derover. Det viste sig dog at være en kold affære, da en kølig vind blæste lige ind på terassen. Så vores drinks varede ikke særlig længe - og jeg fik konstateret, at jeg stadig ikke er til Bloody Mary.

Klokken havde passeret 18 og aftensmaden trængte sig på. Vi kunne bare gå rundt om første gadehjørne, for i Rose Street var der masser af restauranter og pubber. Det viste sig, at det kan være svært at finde et spisested i Edinburgh en lørdag aften, når man ikke har bestilt bord. Efter et par mislykkede forsøg, endte vi på en kinesisk restaurant lige skråt overfor vores guesthouse.

Her fik vi serveret en udemærket 6 retters menu.

Lige under den kinesiske restaurant lå en vinhandler, der havde åbent og her købte Peter lidt god italiensk Ripasso, som vi fik et glas af på et af værelserne, mens vi nød Edinburgh Castle by night og gaderne under os. Det var jo lørdag aften, så der var mange mennesker i byen.

Søndag den 20. september 2009 - Omkrng Edinburgh Castle

Efter en god, rolig nat (vores værelse var placeret ud til en baggård), stod Marie og jeg op til et karbad og en flot omgang morgenmad med mange valgmuligheder. Jeg fik varme kippers. Det smagte super, men der var bare alt for meget af det til min lille mave kunne kapere det.

Solen skinnede fra en skyfri himmel og vi var klar til at indtage Edinburgh. Dorte og Henrik ville gerne slå følge med Marie og mig op til Edinburgh Castle. Lone og Peter ville gerne gå lidt rundt "nede" i byen istedet. Ved slottet tog vi afsked med Dorthe og Henrik. Marie og jeg ville ind på slottet. Ventetiden foran billetlugerne blev brugt til at småmeditere lidt. Billetten kostede 13 pund - ca. 110 kr. Det kan virke lidt dyrt, men jeg synes nok, at besøget var pengene værd, selv om vi ikke er synderlig interesseret i gamle ting. Der er meget at kigge på og om ikke andet, så er der en fænomenal udsigt over Edinburgh fra slottet. Vi trissede rundt og sugede til os af indtryk.

Lidt før kl. 12 satte vi os til rette på en cafe på slottet. Marie ville gerne have en formiddagsøl men den ville de ikke servere før kl. 12 på en højhellig søndag. Så vi fortsatte og forlod slottet, for at gå en tur ned af Royal Mile - vejen, der fører op til slottet. På pladsen foran slottet var de halvt færdige med at pille siddetribunerne ned efter årets tatoo.

På Royal Mile fandt vi en pub, hvor vi kunne få en øl og en publunch, der bestod af cumberland sausage (medister) og chili con carne. Selv om vi var tæt på slottet og Royal Mile - og det var frokosttid, var der forbavsende få mennesker på pubben. Det viste sig senere, at Lone og Peter var taget med bus op til slottet - og var endt med at spise frokost på selvsamme pub.

Vi fortsatte ned af Royal Mile og High Street, hvor jeg gerne ville se en 3D film om Loch Ness uhyret. Det viste sig nu at være en tynd kop the og Marie fik vist mest ud af det - med et lille middagsblund. Så fortsatte vi turen ned af Cockburn Street og fulgte Rose Street tilbage til vores guesthouse.

På vores værelse var der sol i vindueskarmen, der meget bekvemt var udstyret med puder, så man kunne sidde dér - med en kop kaffe og en Ben Nevis whisky. Marie slappede lidt af, mens jeg tog en hurgit tur rundt om slottet. Jeg skulle jo ikke komme hjem med et kamera, hvor der var plads til mange flere billeder...

Aftensmaden skulle spises på et af de steder, der var fyldt op dagen i forvejen, så jeg bestilte plads til os alle på restaurant Wildfire i Rose Street. Her serverede de Angus Steak og det måtte være en passende måde at afslutte turen på - sådan rent kulinarisk.

Tilbage på Castle View Guesthouse var alle mødt ind igen og alle 3 par kunne berette om en indholdsrig dag i Edinburgh. Lone og Peter havde som sagt være på sightseeing med en bus. Dorthe og Henrik havde været på en guidet tur i byens gale bydel og de havde været i Edinburgh Dungdeon, der vel er en form for et "skræk og gys"-hus. Her oplevede Henrik at blive stillet for retten, for at have rendt op af Royal Mile i dameundertøj. Han kunne selv vælge en straf mellem

at få hugget hovedet af eller blive deporteret til en anden by, hvor han skulle gå rundt i dameundertøj :)

Vi kunne først få bord på restauranten kl. 20:30, så der var god tid til vores Ben Nevis whisky, rødvin og øl. Bedre blev det ikke af, at restauranten ikke var klar med vores bord og vi måtte vente på en pub tæt på. Maden var værd at vente på og bagefter nappede de andre lige lidt underholdning på pubben. Det orkede jeg ikke. Min seng trak fælt i mig.

Mandag den 21. september 2009 - Fra Skotland til Danmark

Rygsækkene var hurtigt pakket og vores værter serverede fuld morgenmad, selv om vi satte os til bordet en halv time før deres normale åbningstid. Sikke en fin service!

Kl. 8:15 var der afgang mod Waverly Station. Vi gik langs Princess Street, der var lukket fordi de var ved at lægge skinner til sporvogne. Ekspresbussen til lufthavnen holdt klar og vi kørte afsted lige så snart vi var ombord. Så gik det bare derudaf mod lufthavnen og vi blev enige om, at flyveturen umuligt kunne blive værre end denne mere eller mindre hæsblæsende tur gennem Edinburgs småujævne gader.

I lufthavnen var der forbavsende mange mennesker og vi måtte vente ca. en halv time, før Ryanair ville checke os ind. De havde lige et par andre flyafgange, der skulle til først. Tænk, så kunne vi have sovet en halv time længere. Det var et stort minus til arrangøren, der nød sin evne til at stå ret op og ned og meditere.

Vel inde gennem diverse sikkerhedskontroller nåede vi en kop god kaffe, før jagten på køen ved gate 21 satte ind. Mens vi stod i kø, ankom vores fly. Det går godtnok stærkt med at få tømt og fyldt Ryanairs fly. De spilder ikke tiden i lufthavnen men pengene tjenes jo også kun, når flyet er i luften.

Lidt varm mad og kold vand udgjorde det for dagens frokost, mens vi fløj mod Billund.

Epilog

Vi var alle trætte og mætte af oplevelser. Det havde været 6 forholdsvis hektiske dage. Til arrangørens forsvar skal lyde, at programmet klappede fint (bortset fra for lidt nattesøvn den sidste nat). Det er dejligt, når der bliver lagt et stykke arbejde i forberedelserne til en tur - at man så kan opleve, at det hele bare lykkes. Ikke mindst på grund af de offentlige transportmidler i Skotland bare fungerer. Og at vejret virkelig har været med os. Det virkede til, at alle havde haft en god tur.

Og jeg er sikker på, at vi ikke er færdig med Skotland. Det er et dejligt land med en fantastisk varieret natur. Når man rejser i en større flok er det begrænset, hvor meget man får trænet sit engelske i samtale med andre, men det må vi have til gode til næste gang.

Jeg kunne godt tænke mig at se tatooet i Edinburgh og bruge nogle dage i Fort William. Vores vært i Edinburgh fortalte, at det også er fot længere nordpå så måske skal det også prøves af. I Edinburgh vil jeg ikke tøve med at booke ind på Casle View Guesthouse. Centralt og med hyggelige værelser.

Men først skal vi lige til Thailand og Norge. Uha, hvor er det dejligt at have et par rejser på opslagstavlen :)

Thailand 2010

Prolog

Så kalder Thailand på os igen!

Vi har en forholdsvis klar ide om, at vi ikke vil "gro fast" og besøge de samme lande gang efter gang. Der er nemlig så mange spændende steder i hele verden, på vores destinations-ønskeliste.

Men Thailand har nu alligevel fået en stor plads i vores hjerte, siden vi besøgte landet første gang i 1998. Da Lasse blev konfirmeret i 2008, fik han lov at ønske sig et sted hen - og det blev altså Thailand, så med denne tur indfrier vi også hans ønske.

Turen blev til en "Thailand greatest hits", hvor vi forsøgte at komme rundt og se det bedste af, hvad landet formår.

Vi startede i den sydlige del af landet og rejste rundt til forskellige destinationer hér. Når vi danskere drager til den del af Thailand, står der ofte badeferie på programmet - og det gjorde der også for vores vedkommende. Vi besøgte øerne Ko Samui, Ko Nangyuan, Ko Mook, Ko Phi Phi og Phuket

Så sluttede vi af med en lille uge i det nordlige og centrale Thailand. Først i Chiang Mai i nord, hvor vi bl.a. oplevede en flot blomsterparade og til slut nogle dage i heksekedlen Bangkok, hvor vi boede lige midt i Chinatown. Mere centralt kan det ikke blive.

Der var som sædvanlig mange forberedelser forud for turen og du kan læse lidt om nogle af tankerne og handlingerne forud for vores rejse her.

Som sædvanlig havde vi bevæbnet os med fotografiapparater og computere, så vi kunne forevige vores oplevelser undervejs.

Torsdag den 21. januar 2010 - Fra Danmark til Thailand

Så oprandt dagen, som jeg havde glædet mig utrolig meget til. Farvel til sne og kulde og goddag til sol og varme. Taxachaufføren, der kørte os ind til banegården, stillede sig op i rækken af de misundelige.

Togturen gik planmæssigt og snart var vi i lufthavnen, hvor vi havde god tid. Vi regnede bestemt med at være de første men min søsters mand Erik var allerede ankommet. Han arbejder for tiden i hovedstadsområdet, så han var tæt på Kastrup.

Efterhånden dukkede alle op og vi fik tjekket ind. Det tog lidt tid med Brian, fordi flyselskabet fortalte ham, at de 2 ledige sæder, som Brian havde, ville blive givet til nogle andre. Det var Brian ikke tilfreds med, da han jo havde betalt for pladserne. Regnestykket endte med, at han fik ca. halvdelen af pengene tilbage.

Ellers var det en positiv overraskelse, at rejse med Turkish Airlines. Der var masser af benplads og servicen var egentlig også udmærket. I Istanbul skiftede vi fly og kom over i et større Boeing fly med 2 gange - og tv til hvert sæde. Omkring midnat lettede vi mod Bangkok og planen var, at vi skulle spise lidt og så få sovet. Når vi landede i Bangkok 7 timer senere, ville det være over middag.

Fredag den 22. januar 2010 - Fra Bangkok til Koh Samui

Det var vist lidt blandet, hvor meget, der blev sovet. Nogle havde sovet det meste af turen. Andre havde stort set ikke lukket et øje.

Halvanden time før vi landede, blev der serveret et morgen/frokostmåltid. Det var helt fint. Så var vi klar til at entrere i Bangkoks store nye lufthavn. Og den er stor. Vi gik og vi gik, efter vi havde fået vores bagage udleveret, fundet frem til indenrigsflyvningen til Koh Samui - og afleveret vores bagage igen. Det var ikke så let at finde frem til Bangkok Airways skranke. Der var stort set kun et skilt med departure. Det må jo så gælde alle afgange i lufthavnen.

Efter lidt ventetid på flyveren til Koh Samui, var der afgang. Vejret i Bangkok var gråt og kedeligt, så det var godt, at vi skulle videre.

Lufthavnen i Koh Samui var noget af et antiklimaks i forhold til Bangkok. En sød lille lufthavn med flotte blomsterbede langs landingsbanen og små sporvognslignende vogne, der hentede os ved flyveren, for at fragte og sil ankomsthallen. Det var helt landlig idyl!

Udenfor ventede vores transport. Vi blev alle 10 stuvet ind i en wan og transporteret til vores hotel for 1 nat, Island Resort - kun få km. fra lufthavnen. Brian sagde, at vi boede ganske tæt på Koh Samuis hovedgade - men stadig ned mod vandet. Vi blev indlogeret i 4-mands hytte. Karin og Erik og Jette og Brian havde booket hytter på 1. parket til vandet og poolen.

Vejret på Samui var egentlig fint men efterhånden, som det blev mørkt, begyndte det at give tegn til regn. Vi sad i restauranten ved vandet og nød en velkomstdrink, et glas juice. Compliment on the house.

Folk var begyndt at være mærket af den manglende søvn og det forskudte døgn. Så vi fik gået en lille tur i hovedgaden, før vi fandt frem til en strandrestaurant, hvor vi fik bestilt aftensmad. Det tog ca. en time, inden maden kom og mens vi sad og spiste, faldt der et par dråber regn. Af erfaring ved vi jo, at det kan være et forvarsel til en ordentlig byge, så vi tog alt, hvad vi kunne bære, og styrtede op i selve restauranten. Tjenerne hjalp med at få vores ting i sikkerhed, så de må også have ventet en gang regn. Men der kom kun de 2-3 dråber. Nu var vi jo blevet båset, så det blev ikke anderledes.

Godt mætte gik vi tilbage til vores hotel og lige i seng - godt trætte og allerede fyldt med masser af indtryk.

Lørdag den 23. januar 2010 - Fra Koh Samui til Koh Nangyuan

Kl. 2:30 var der en vældig snakken udenfor. Det viste sig, at være nogle nordmænd, der kom hjem fra fest. De havde også en flok thailændere med hjem... Det tog lidt tid, inden jeg tog mig sammen og fik stoppet larmen med et par øreproppper.

Klokken 5:30 ringede vækkeuret. Så var det tid til et bad og på jagt efter turens første solopgang. Det er næsten et must, at jeg går på jagt efter solned- og opgange, når vi er på ferie. Dagens solopgang var dog gemt bag skyer i horisonten, så jeg gik i gang med morgenmaden i stedet. Der var nogen, der sov over sig - og de fik næsten ingen morgenmad, før der var afgang med taxi til båden kl. 7.

Igen var det godt at have en god turguide i Bach Rejser. Brian vidste lige, hvordan vi skulle gebærde os på båden. Han var hurtigt ombord og fik reserveret de bedste pladser på øverste dæk. Der er intet overladt til tilfældighederne i hans planlægning.

Efter en skøn sejltur til Ko Nangyuan, lagde vi til ved en ny anløbsbro. Den gamle var åbenbart ved at blive udskiftet. Her skinnede solen fra en - næsten - skyfri himmel og det var varmt, selv om klokken kun var 10.

Karin og Erik og vi 4 skulle bo på en ø mens de andre skulle bo på en anden. Restauranten og hotellets reception udgjorde så den 3. ø. Det er i sandhed et paradis på Ko Nangyuan. Det er så smukt med 3 øer, der er forbundet med en smal strandtange.

Vi kom til at bo med udsigt mod nord. En dejlig hytte, hvor vi følte, at vi havde det hele for os selv. Karin og Erik fik også en meget fin hytte med god udsigt over stranden og de andre 2 øer.

Efter lidt frokost i restauranten, gik turen til stranden, hvor vi fik snorklet og snorket lidt.

Efter en god gang sol, var der basis for et svalende bad og solnedgang på stranden, før vi fik en drink. Så var der klar til aftensmad. Brian fik bestilt 8 gange forretter og 10 gange hovedretter. Så fik vi for alvor smagt lidt forskelligt, for det blev til en stor omgang ta' selv bord. Rigtig lækkert. Jeg er sikker på, at alle kunne lide det.

Mens vi sad og spiste, var der en tjener, der spurgte, om vi ikke ville indenfor og spise. Vi sad nemlig udenfor... Det kunne vi ikke helt se fidusen i, så vi blev siddende. Bare et par minutter efter begyndte det at dryppe. Og det kan betyde en ordentlig byge. Vi kunne mærke det på de første dråber. Denne gang var det alvor. Selv et par sekunder i denne byge - og vi var godt våde. Heldigvis var der ingen betænkningstid. Alle tog, hvad de kunne bære og styrtede ind i restauranten, der heldigvis var stort set tom. Tjenerne sørgede for det sidste og så kunne vi spise videre.

Mens vi spiste, sad personalet og grillede satay spyd lige ved siden af os og Brian skulle lige hen og vise dem, hvordan sådan noget thaimad skal laves rigtigt. Det synes de jo er sjovt.

Da vi havde spist, var der pludselig fødselsdagssang for en thailænder. Vi styrtede hen, for at synge med. Som kvittering kom han med et stort stykke lagkage, som vi skulle dele. Spørg lige Christian og Vibe, om den smagte godt...

Inden vi sagde godnat, havde Brian investeret i nogle store lamper, lavet af tynd papir. Luften i lampen varmes med et stort lys og lige inden de sendes til himmels, tændes et lille fyrværkeri, så det ser meget flot ud, når lamperne lister til vejrs. En meget smuk afslutning på en dejlig dag.

Søndag den 24. januar 2010 - Strand, Sol, Svømning & Snorkling på Koh Nangyuan

Ko Nangyuan er et utroligt smukt sted. Vi besøgte det sidste gang på en endagstur i 1998 og denne gang havde vi så chancen for, at få hele døgnrytmen på de 3 små øer med. Der er sket en del, siden vi besøgte stedet. Der var bygget gangbroer rundt langs en stor del af øerne. Godt nok interimistiske træbroer men det var muligt at komme rundt. Derfor var vi også ankommet et

andet sted, end vi plejede. Der var også blevet bygget en del nye hytter og restauranten, der var ikke eksisterende i 1998, var nu blevet stor og velorganiseret. Lidt synd for stedet.

Kl. 6 stod jeg op og gik over til Karin og Eriks terrasse. De havde en super udsigt ud over de 2 strande, der forbinder øerne. Karin og Erik stod op og Karin kunne sørme brygge os en kop varm kaffe. Dejlig start på dagen!

Vi sad en god times tid og nød skuet, mens det blev lyst. Solopgang var der ikke noget af, da solen stod op bag et af naboøens (Ko Tao) højeste punkter.

Morgenmaden var fin, selv om kaffen ikke stod mål med Karins. Jeg tror de serverede opvarmet kaffe... Ved morgenmaden kunne vi få et første indtryk af, hvor mange gæster, der boede på øen. Jeg vil skyde på 50 personer i alt... Det svarer til antallet af hytter her.

Dagens aktivitet bestod af strand og sol, svømning og snorkling. Det opfyldte alle til fulde. Reglen var, at hvis man gik forbi restauranten, skulle man tage en omgang øl med. Det var jo dejligt at få serveret en kold øl fra tid til anden, men den skulle drikkes forholdsvis hurtigt, før den blev varm. Luksusproblem, når man så samtidig tænkte på, at der var snevejr i Danmark.

Kl. 10 kom det første færgerykind af endagsturister og så blev der booket op på liggestolene. Det var også lidt sjovt at tænke på, at vi i 1998 havde strandene på øen helt for os selv. Nu var der organiseret ture til øen...

Ko Tao og Ko Nangyuan er kendt som et af verdens flotteste koralområder og det ses tydeligt med de mange dykkerbåde, der lå i vandet udenfor øerne. Der var sikkert et sand mylder med dykkere omkring os. Brian, Christian og Erik var flittigst med snorklen. Marie og Karin fulgte efter og jeg var også på et par ture - bl.a. sammen med Vibe. Det er imponerende, det kommer man ikke udenom. Men jeg bliver aldrig så vild med det, som f.eks. Brian er.

Karin havde en del rugbrød og pålæg med herned og det var ved at være i en stand, at det skulle spises, så hun inviterede på frokost. Vi bød ja tak og fik et godt stykke rugbrød. Ja, det kommer man nu hurtigt til at savne...

Marie, Lasse og jeg tog en tur op på udsigtspunktet på den ene ø. Det er et imponerende skue deroppe. Her var vi også i 1998, men der var ingen skilte og et stykke vej var der heller ingen trapper. Nu var der en organiseret tur herop, selv om man stadig skulle kravle op over nogle store sten øverst oppe.

Ved aftenstid blev det til et forfriskende bad og på jagt efter dagens solnedgang. Ja, det er nogle skøre aktiviteter, man har engang imellem, men jeg nyder det jo. I dag gik jeg ud på den gamle bro ved restauranten. Broen er under reparation, men jeg listede forsigtigt derud og fik dermed den ene strand med på billederne. Solnedgangen var ikke perfekt, men mon ikke, der var et enkelt billede, der kan bruges...

På Karin og Eriks terrasse samledes vi til en drink, inden aftensmaden, der denne gang blev til individuelle bestillinger. Så kunne Lasse også få sin Carbonara og flere andre bestilte, hvad de bedst kunne lide fra dagen før. Denne aften lykkedes det at få lov at sidde udenfor, uden en omgang regn. Jeg må sige, at det eneste dårlige, ved at sidde udenfor var, at det er så mørkt, at man ikke kan nyde synet af maden særlig godt. Det er ikke til at se de flotte farver.

Trætheden kom over os og vi gik forholdsvis tidligt i seng. Mætte af endnu en dags indtryk.

Mandag den 25. januar 2010 - Rundtur på Koh Tao

I dag var der ikke plads til mere sol for Marie, Lasse og mit vedkommende. Vi lignede mere eller mindre kogte rejer. Marie så mest medtaget ud. Men det passede meget godt med, at vi ville en tur til naboøen Ko Tao. Marie og jeg indledte dagen med at gå ned til vores strand, for at se, hvor oversvømmet den var om morgenen.

Efter morgenmaden var der afgang til Ko Tao. Det tager ikke særlig lang tid medmindre man har en skipper, der bare ikke kan finde ud af at lægge til kaj. Der skulle adskillige forsøg til, før det lykkedes. Vi trak lidt på smilebåndet og proklamerede, at vi alle 3 nok kunne gøre det bedre med vores erfaring.

Ko Tao lignede sig selv ved første øjekast. Godt nok var der skudt større hoteller op langs kysten men umiddelbart lignede hovedbyen sig selv. Da vi kom ind til havnen, kunne vi godt se, at der var kommet flere moler på havnen. Det var ikke kun den ene lille mole, som vi oplevede i 1998.

Vi gik en tur op af bakken og kiggede lidt på butikkerne dér. Det lignede sig selv. Også vores frisørsalon fra 1998 var der stadig, så jeg blev klippet. Det tog ca. 5 minutter, så egentlig OK ud og kostede 350 bath, ca. 50 kr. Ulla, stik den!

Retur til havnen, hvor der stod en emsig sælger, der gerne ville sende os med både båd og taxi rundt om eller på Ko Tao. Vi valgte taxien, for vi ville gerne se lidt til den natur, som vi huskede fra 1998. Han forlangte 1500 bath, hvilket vi accepterede. Vi skulle måske have presset prisen lidt, men det er vi ikke så gode til...

Den unge chauffør så meget glad ud og han drønede os op til nærmeste benzinstation, for at få benzin på den store bil, hvor vi sad på ladet. Så blev vi kørt af snørklede og meget kuperede veje ned til en lille strand, som Marie proklamerede var den strand, hvor der var hajer ud for., Det var meget idyllisk, men bølgerne var forholdsvis store.

Tilbage til bilen, hvor han på et kort viste os den anden ende af øen men vi forklarede ham, at vi også skulle ud til vores strand, hvor vi boede i 1998. Han så lidt misfornøjet ud, for det var en længere vej.

Turen ud til vores strand fra 1998 var næsten ikke til at kende igen. Der var stort set by hele vejen. Som vi oplevede det for 12 år siden, var der kun ganske få huse på vejen.

Vi blev sat af ved stranden et stykke fra, hvor vi boede i 1998. En tur langs stranden, der næsten ikke var til at kende. Vi passerede en restaurant Big Fish, som Marie og jeg blev enige om, var vores morgenmadsrestaurant. Men vores hotel så ikke ud til at være der. Vi havde en hytte helt ned ved stranden men de så ud til at være helt væk.

Tilbage langs vejen bag stranden til vores chauffør, der spurgte, hvad vi gerne ville nu. Han håbede sikkert på, at vi bare skulle tilbage til havnen - men nej. Vi skulle da også se den anden ende af Ko Tao. Så det var hele turen ned forbi havnen og videre til den anden ende. Det sidste stykke mod den ende af Ko Tao, der er tættest på Ko Nangyuan, hvor vi bor, var vejene meget kuperede. Det var lidt vildt at køre op af de stejle veje. Vi havnede ved Dusit Buncha Resort, hvor der var et udsigtspunkt over mod Ko Nangyuan. Det så meget fornemt ud med terrasser i flere etager og en swimmingpool hvor man kunne ligge og nyde udsigten ud over havet og naboøen.

Så gik det retur til havnen, hvor vi blev lodset af. Ham, der prajede en taxa til os, havde selvfølgelig også gode ideer til, hvor vi kunne spise frokost. Vi gik et lille stykke langs stranden og fandt en typisk thairestaurant med plasticstole og borde. Maden smagte super og priserne var noget lavere end på Ko Nangyuan. Mætte og tilpasse gik vi på jagt efter en hat til Lasse. Solen var hård ved skuldre og nakke. Det var stegende varmt i den lille gade, der løber langs havnen.

Efter en times futten rundt i gaderne, havnede vi på en engelsk pub, der serverede Chang Beer på fad. Det måtte prøves. Marie fik sig en Mai Thai (den thailandske nationaldrink) og Lasse en omgang spaghetti Carbonara. Så var klokken blevet halv tre og vi søgte tilbage til vores båd, der sejlede retur til Ko Nangyuan kl. 3.

Retur på Ko Nangyuan, kunne de andre berette om dagens hændelser. Brian, Christian, Karin og Erik havde været på tur til Shark Bay på Ko Tao, så vi kunne næsten være løbet ind i hinanden.

Marie fik mig overtalt til en snorkeltur og det lykkedes at komme ud i vandet, selv om bunden var tæt strøet med søpølser. Der var imidlertid så lavvandet, at jeg ikke var tryg ved at svømme rundt. Brian havde godt nok sagt, at vi skulle svømme udad men vi blev stoppet af et koralrev, som vi ikke kunne svømme over. Jeg kunne ikke forestille mig, at vi skulle gå på det. Så efter lidt snorklen langs koralrevet, svømmede vi i land igen.

Vi havde købt en thailandsk whisky og cola. Det skulle udgøre before dinner drinken til os alle. Der var dog enkelte, der havde smagt det før, som afstod. Så slemt smager det nu heller ikke - men man skal ikke drikke thai whisky rent.

Aftensmaden gik egentlig fint. Vi havde fået for vane at skrive vores bestillinger ned. Så skulle de ikke døje med at samle det sammen. Problemet er blot, at hvis man for eksempel bestiller ret nr. 3 + 6, så bliver det af thai'erne opfattet som 3 gange ret nr. 6. Så Lasse kom til at sidde med 3 burgere og Erik med 3 omeletter. Nå, det meste blev spist alligevel.

Trætheden meldte sig og vi gik tilbage til vores hytter. Der blev pakket rygsække og så var det ellers godnat. Lasse nåede at se Avatar færdig. Den havde næste kun lige haft premiere derhjemme men blev solgt til 60 bath på Ko Tao.

Tirsdag den 26. januar 2010 - Fra Koh Nangyuan til Koh Samui

Så blev det tid at tage afsked med Ko Nangyuan igen. Men inden da, tog Marie ud til en omgang morgensnorkling sammen med Christian, Brian og Erik. Vi andre sov lidt længere men blev vækket af Karin, der kom med en kop varm kaffe. Det var ikke så ringe, at stå op til!

Der var mere højvande i dag, end der havde været de andre dag. Var det fordi, det snart var fuldmåne? I hvert fald var det så højt, at vores strand var helt oversvømmet. Vi stillede vores rygsæk på stranden, for vi skulle jo sejle fra vores ø, men hotellets personale hentede rygsækkene og fragtede dem over til receptionen med en lille båd. Service!

Efter morgenmad og afregning - det viste sig at være forholdsvis billigt, var det afgang med hotellets egen båd til samme anløbsbro, som vi ankom til for 3 dage siden. Her blev bagagen og vi stuvet af, for at vente på katamaranfærgen fra Chumpon til Ko Samui. Der var ingen tvivl om, at det snart var fuldmåne, for på næste ø på færgens tur (Ko Phanang) var der fuldmåneparty og båden var fuld med hippier, som garanteret skulle ned og være skæve til partyet, der kører hele natten. Mærkelig fænomen.

Vi andre "almindelige mennesker" kaprede skibets langside (Bach Tours slog lige til igen). Da vi kom til Ko Phanang, var der overskyet og det begyndte at småregne, så vi trak indenfor. Her herskede der kaos og nogle af os skyndte at fortrække til etagen ovenover, der godt nok var for VIP-personer. Det skulle man betale ekstra for, men da båden åbenbart var propfyldt med passagerer, var VIP-loungen gratis.

På Ko Samui var vejret igen blevet bedre og vi kunne forlade skibet som nogle af de sidste passagerer. Vores taxi-chauffør ventede på os og vi blev fragtet til Island Resort, hvor vi boede den første nat i Thailand.

Værelserne var knap klar til os, så vi holdt "informationsmøde" i receptionen ved stranden. Nogle ville på elefantsafari, nogle ville på marked og de sidste ville blot have frokost og gå en lille tur i byen omkring vores resort.

Lasse og jeg tog med på lokal marked og vi hyrede en skør ældre mand, til at køre os derud. På markedet var der frugt, kød og fisk. Det er altid sjovt at gå og snuse til atmosfæren sådan et sted. Vi fandt et sted, hvor frokosten kunne blive indtaget. Det så hverken lækkert eller hyggeligt med deres plasticstole og borde - og en skør, påvirket thaier. Vi fik dog bestilt vores mad - grillet kyllinger og fisk - samt et par biller, som Brian købte på markedet. Sidstnævnte var dog ikke noget at råbe hurra for, proklamerede Brian og Christian. Fisken smagte af mudder, så det var faktisk kun kyllingen, der var værd at sætte tænderne i!

Med taxa tilbage til hotellet, hvor vi kunne konstatere, at de andre ikke var kommet tilbage. Så vi måtte fordrive tiden med en øl i restauranten - mens Lasse fik sig en gang middagsmad (Carbonara). Han gik helt i baglås på markedet, da vi ville spise vores frokost dér. Bedre blev det vist ikke for ham, da han konstaterede, at der kravlede myrer rundt i vores ris...

Efterhånden vendte alle hjem - hver med gode oplevelser i bagagen. Marie havde været med Karin og Erik på elefantsafari. De var ved at opgive, da det havde regnet meget. Men da de var begyndt at køre tilbage mod byen, klarede det op og chaufføren opfordrede dem til at give det en chance til. Det var åbenbart med held og de havde en god tur.

Aftensmaden blev indtaget familievis. Nu havde vi jo spist sammen stort set til hvert måltid indtil nu. Ditte og Christian havde inviteret Jette og Brian ud på en fin restaurant med flot udsigt på Ko Samuis nordspids. Det havde været en super oplevelse. Karin og Erik fandt en thai restaurant, hvor de fik stillet deres chili-sult (ifølge Erik). Vi slentrede en tur op af hovedgaden og endte på en finere italiensk restaurant, hvor Lasse lige kunne kværne en omgang spaghetti Carbonara. Vibe var ikke sulten. Marie og jeg fik en omgang oksekød - en ret til 2 til 1250 bath. Rødvin måtte der til sådan en god ret. Den kostede mere end maden - ca. 1700 bath (ca. 260 kr.). En super middag. Tjeneren (og sikkert også ham, der ejede stedet) var en italiensk kopi af Brian, proklamerede Lasse. Han var en spasmager.

Dagen endte med en kop kaffe og en god whisky hos Karin og Erik. Ja, så havde vi gjort det igen... En super dag med gode oplevelser. Alle er ved godt mod. Det er nok Lasse, der har det sværest disse dag. Vi kan mærke på ham, at han er lidt mut, men vi kan ikke rigtigt finde ud af hvorfor...

Onsdag den 27. januar 2010 - Fra Koh Samui til Koh Mook

Endelig var der basis for at tage tingene med ro. Vi skulle videre til Ko Mook i dag, men vi blev først hentet på hotellet kl. 11, så der var god tid til morgenmad. Kl. halv 7 var jeg på stranden. Her blæste det en pelikan og det blev også til en enkelt byge. Jeg kunne godt se mig selv ligge i min nyindkøbte hængekøje (ja, jeg kom til at købe en hængekøje i aftes for 250 bath - knap 40 kr.) under en af de små stråhytter, hvor der tilbydes thaimassage helt nede på stranden. Det kunne være fedt at ligge der og lytte til bølgerne, der nåede helt op til trapperne, der fører op til hotellets område.

Morgenmaden blev indtaget i fred og ro og der var også god tid til at få pakket sammen, så vi var klar kl. 11.

Vores taxachauffør overholdt også tidsplanen og efter en kort køretur, var vi retur i Ko Samuis lille, hyggelige lufthavn. Det er på mange måder en anderledes lufthavn. Åbent og lettilgængeligt. Det er lige før, man kan gå direkte fra et område til et andet, hvis det ikke var fordi, der sad folk og holdt øje rundt omkring... I et stort område var det muligt at få lidt at spise og drikke (gratis) og der var også gratis internet. Ikke kommercielt, som man ser det i alle andre lufthavne.

Vores lille propelfly afgik til tiden. Der var langt fra fyldt op, så alle, der ønskede det, kunne få en vinduesplads. Flyveturen tog 40 minutter. Det var jo næsten som i gamle dage, når man fløj fra Odense til København. Undervejs nåede personalet at servere kyllingeburgere og et glas juice. Det smagte fint fint.

I Krabi lufthavn, hvor vi landede, var der mere varmt. Som Jette konstaterede, så var det mere thaivarmt her. Lufthavnen virkede større end Ko Samuis men her var ingen fly ved ankomsthallen, så den virkede ikke særlig travl. Vores bagage ankom meget hurtigt og vi fandt frem til næste trin på rejsen. Der holdt 2 store biler klar, til at fragte os videre ned gennem Thailands fastland mod øen Ko Mook i Andaman Sea - vores næste destination.

Turen gik via store veje. Nogle gange 4-sporede (2 hver vej). Andre gange bare almindelig hovedvej. Under alle omstændigheder gik det bare stærkt. Omgivelserne på turen virkede meget bekendt fra vores tidligere ture. Masser af huse, plantager, gadesælgere, biler, scootere med flere personer osv. langs vejen.

Et enkelt stop på en benzinstation og Seven Eleven, hvor vi kunne få is, chips og vand til den videre tur. Sammenlagt tog turen vel halvanden time, før vi pludselig stoppede ved en lille havn. Her blev bagagen lodset over i en speedbåd, som vi kunne se, var fra vores resort. Snart gik det ud gennem en kort flodmunding og ud på det åbne hav. Selve sejlturen til Ko Mook tog ikke mere end ca. 20 - 25 minutter.

På stranden stod personalet klar til at tage imod os sammen med en flok søvnige turister i liggestole langs stranden. De tænkte nok, at nu ankom der igen en flok (forventningsfulde) turister.

Der var lidt knas med nogle af vores bungalows. Brian havde bestilt 2 flotte bungalows helt nede til vandet. Men der var blevet flyttet lidt rundt på de numre, som Brian havde set på et kort. Der var bygget nye bungalows og de havde derfor ændret nummereringen. Det var Brian ikke ubetinget tilfreds med. Det viste sig nu, at vi alle havde fået hytter helt ned til stranden. Vi blev indlogeret og kunne konstatere, at stedet ved første øjekast levede helt op til forventningerne.

Det var sidst på eftermiddagen og vi holdt et hurtigt "informationsmøde". Så sendte vi spejdere ud i flere retninger. Karin og Erik fandt frem til en købmand tæt på resortet. Her kunne de proviantere med øl og sodavand. Marie og jeg kiggede nærmere på swimmingpoolen. Lasse forskansede sig i deres hytte, for at se nogle af de DVD-film, han havde købt på Ko Tao. Jeg begyndte at blive bekymret for, om han overhovedet kommer i vandet på denne tur. Synd og skam...

Vores familie var de første i vores selskab i restauranten til aftensmaden. Selv om der ikke var ret mange andre gæster, lykkedes det alligevel for nogle gæster, at kapre de sidste tunbøffer fra den udendørs barbecue grill, hvor man kunne pege fiskene ud. Så vi blev enige om, at vente til dagen efter med grillen. I stedet gik vi ombord i menukortet, der var meget omfattende. Det gjorde det

svært at vælge. Ikke for Lasse, der var til løgsuppe og peberbøf. Vi andre fik forskellige thai-retter - bortset fra Vibe, der slet ikke var sulten.

Vi sad udenfor restauranten helt ude i den fri luft. Det blæste behageligt med lun luft, så det var så perfekt, som det kunne blive. Efterhånden dukkede resten af selskabet op. Brian var dog blevet så syg, at han blev hjemme. Det stod sløjt til med hans mave. Synd, når vores mesterarrangør må melde forfald...

Da vi havde spist, var vi trætte og trak os tilbage, efter vi havde hørt til mulighederne, for at komme videre fra Ko Mook til Phi Phi øerne. Det var sådan set den eneste strækning, vi ikke havde styr på hjemmefra. En speedbåd direkte til Phi Phi ville koste 25.000 bath (ca. 3.700 kr.). Det var lige dyrt nok, var vi enige om. Det var nok lige før, man kunne leje en flyver for de penge.

Det bedste alternativ blev en speedbåd til Ko Lanta og derfra med færge til Phi Phi. Det blev sådan. Så listede vi i seng kl. 21:15 - med myggenet og det hele...

Torsdag den 28. januar 2010 - Prachameosuk Village på Koh Mook

I dag var der dømt total afslapning. Vi kunne sove lige så længe, vi havde lyst til og der var intet andet på programmet, end at ligge på vores flade og læse en bog, svømme - eller hvad man nu havde lyst til.

Det passede helt sikkert Brian godt. Han var slet ikke frisk endnu og kunne ikke holde noget i sig. Så der var meget stille fra Bach Tours. Nå, men vi kunne vel også planlægge uden hans hjælp. Der var tale om, at vi skulle en tur til Ko Rok herfra. Det var der lidt delte meninger om, for nogle havde jo været der før men det var næsten synd, hvis Karin og Erik ikke fik det at se. Men vi kunne se tiden lidt an og beslutte senere i dag, hvad de næste par dage skulle gå med - hvis der da skulle ske andet end at ligge og kigge på vandet.

Formiddagen gik på briksene foran vores hytte. Det kunne bare ikke blive bedre. Direkte ned til stranden og havet. Lækkert.

Jette og Brian samt Karin og Erik boede ud til stranden på den anden side og her var noget længere til vandkanten og der var meget lavvandet. Men stadig rigtig sandstrand - perfekt til småbørn.

Marie, Lasse og jeg ville gå en stille tur op til restauranten, for at spise frokost. Men bare tæer og supervarme fliser er ikke en god cocktail, så vi måtte løbe - og så holde hvil på de steder, hvor der var skygge.

Vi trængte til lidt salt, så det blev til europæisk frokost til alle. Nå ja, Carbonara til Lasse...

Et kort besøg hos de andre. De pustede på deres terrasser. Her var ikke så meget vind, så det var bare varmt.

Så fik vi endelig lokket Lasse i swimmingpoolen. Det var på en eller anden måde en befrielse. Jeg havde forsøgt at sige til ham, at han ikke kunne tage på en badeferie og slet ikke bade. Det ville være for åndssvagt.

I løbet af eftermiddagen trak det op med flere skyer og Marie mente også, at der var udsigt til regn, men det blev dog ved lidt lette skyer, der sørgede for en befriende pause fra den varme sol.

Ved halv 5 tiden gik vi alle (bortset fra Marie og Brian) en tur ind til øens eneste landsby. Så snart vi forlod Sivalais område, var det slut med det, som vi betragter som luksus. Vi gik ind i slum og dårlige huse, meget affald og ildelugtende områder. Det var både interessant, spændende og skræmmende. Nu skal man ikke skære thailændere over en kam, men vores oplevelser i landsbyen viser et billede af, at thaierne i almindelighed har en helt anden levestandard end vi. De virker glade og tilfredse og det forstærker mit billede af, at selv om vi er rige og har penge, så er det absolut ikke ensbetydende med, at vi er glade og lykkelige. Det må vi aldrig tage for givet.

Vi listede lidt rundt og jeg ærgrede mig over, at jeg havde efterladt mit kamera derhjemme. Det var virkelig en spændende tur. Der blev handlet en del ind i de 3 - 4 butikker, som landsbyen havde. Herefter fortsatte vi til havnen og tilbage til vores resort, vores luksus og "vores" liv.

Mens vi gik langs stranden, fulgte en lille lys hund efter os. Den lignede en race i stil med Kvik fra Matador. Den havde travlt med at jage krabber på stranden. På et tidspunkt hoppede den hen på en krabbe, som åbenbart bed fra sig, for pludselig lettede hunden lodret i vejret på alle 4 poter - med et hyl - så vi ikke var i tvivl om, at krabben havde forsvaret sig.

Det var ved at være mørkt, så vi skyndte os at gøre os klar til aftensmaden. Et skilt i restauranten forkyndte, at der i aften var en stor international buffet til en pris af 500 bath. Det svarer i pris til en 2-retters menu a la carte. Det valgte 3 af os - og resten tog buffet'en.

Det internationale islæt var til at overse. Jeg gætter på, at det betød "kinesisk", for flere af retterne virkede kinesisk inspireret med friturestegte løgringe, rejer og kyllingestykker - samt flere sammenkogte retter med forskellige ingredienser - men uden skyggen af chili. Indbegrebet af kinesisk mad for mig...

De 3, der havde bestilt a la carte menu, kom til at vente i over en time, før maden kom. Først da vi havde rykket et par gange, skete der noget. Resultatet var, at Marie var blevet så træt, at hun ikke kunne spise sin mad. Hun smagte kun lige på det og så gik hun hjem i seng. Brian havde bestilt buffet, men han nåede kun lige at kigge på maden, så gik han også retur. Han var åbenbart ikke helt frisk endnu.

Efterhånden som folk blev trætte, sagde de godnat og de sidste af os prøvede kræfter med hotellets internet. Her var ikke trådløs forbindelse, så vi skulle bruge de 3 museumsgenstande af computere, der var opstillet til fri afbenyttelse ved receptionen. Det lykkedes mig at få installeret

et program, så jeg kunne oploade billeder til vores hjemmeside, men det lykkedes ikke, at få programmet til at virke...

Fredag den 29. januar 2010 - Cykeltur på Ko Mook

Ved aftensmaden faldt de sidste brikker på plads med morgendagens tur til Ko Rok. Alle ville med på turen, bortset fra Marie og jeg. Vi havde været på Ko Rok før og følte mere, at vi ville blive tilbage og nyde vores udsigt fra hytten ud over det azurblå-turkisgrønne hav.

Så da morgenmaden var indtaget, sagde vi farvel til hele holdet. De tog af sted med resortets store speedbåd med 2 motorer. Vi gik tilbage til hytten og lavede stort set ikke andet hele formiddagen end at læse, skifte stillinger på liggestolen - og undgå den direkte sol.

Eneste afbræk i formiddagens læsning var, at en gartner kravlede op i de 10 - 12 meter høje palmer, for at beskære dem og fjerne kokosnødder fra palmerne. SIkkert for at undgå, at nogen fik dem i hovedet på et tidspunkt. Han var meget dygtig til at kravle og han skar beredvilligt hul på en kokosnød, for at vi kunne drikke den klare væske i nødden. Så skar han to spader ud af den hårde nød, så vi kunne skrabe det mere faste hvide kød fri fra skallen. Det smagte ikke fantastisk godt, men det var da spiseligt og drikkeligt. Som Marie konstaterede, havde det en tendens til at smage gæret. Det tror da pokker i den varme...

Ved frokosttid gik Marie op, for at checke mails og jeg læste lidt videre i min bog. Inden afrejsen havde jeg gjort et impulskøb på bogen "Hypnotisøren", som var det helt hotte emne i Skandinavien. Den var begyndt at fange mig.

Men jeg tvang mig til at holde pause og gik op til restauranten, for at spise frokost sammen med Marie. Hun var kørt lidt træt i thaimad og bestilte en omgang friturestegte mozzarellaost. Jeg holdt fast i en gang kylling med fiskesovs og chili. Ja, det smagte jo super...

Vi blev enige om, at stryge middagsluren. Den havde vi vist fået lidt af inden frokost. I stedet lejede vi et par cykler og tog ind, for at se nærmere til Ko Mook. Vi nåede ca. 1 km. ind, da Maries ene pedal faldt af. Heldigvis skete det lige ud for det, der må betegnes som øens skibsværft. Der var en ordentlig klods på jorden, som vi kunne bruge til at banke pedalen på plads med. Men den var rusten og den lod sig ikke banke på plads, så jeg måtte tilbage til vores resort og skifte cykel. Imens gik Marie på shopping i den første købmand, vi havde passeret.

Det var varmt, da jeg kom tilbage til købmanden og vi overfaldt en kold vand. Den var meget tiltrængt. Så fortsatte vi samme rute, som den store gruppe havde taget dagen før. Vi nåede frem til et sted, hvor jeg havde købt bolsjer med kaffesmag. Her holdt vi en ny pause i landsbyen. Så fortsatte vi mod Charlie Beach Resort og Farang Beach (stranden til de fremmede).

Der var lang vej til stranden og undervejs - midt i junglen - blev vi mødt med et skilt, hvor der stod: "Last cold beer for 7.500 km.". Der lå åbenbart et lille resort midt i ingenmandsland. Det måtte vi lige checke ud. I baren, der sikkert også var stedets reception, sad 3 mand og døsede hen.

Bartenderen var sikkert ejeren - Marie mente han var Finne - og på en af barstolene sad en Canadier. De var meget snakfældige, så vi fik udvekslet lidt med dem. Jeg kunne fornemme, at bartenderen ikke havde meget til overs for Charlies Beach Ren halv literesort.

Vi drak en kold flaske vand. Den var billig, så vi købte en mere til den videre tur. 10 bath for en halv liter var efterhånden uhørt i Thailand. 1,50 kr.

Vi fortsatte ned til Charlie Beach resort og stranden. Den var fin med ren sand, selv om det var lavvandet. Vandet var næsten for varmt, men jeg drønede ud i vandet, for jeg var efterhånden blevet godt varm af cykelturen.

Vi cyklede tilbage mod vores resort. Turen var ikke så lang, så vi var hurtigt hjemme igen. En smuttur ned på den lange mole, som udgør den virkelige havn på Ko Mook var en sandet fornøjelse, idet der blæste en kraftig vind inde fra fastlandet. Måske var det derfor at gartnerne på vores resort havde haft travlt med at fjerne kokosnødder og løse blade over vores hytter.

Tilbage ved resortet var de andre også kommet retur efter en spændende tur, hvor de havde set spændende fisk og varaner. Til gengæld var de ikke imponeret af resortets frokost. Det var nærmest bare blevet klasket på bordet foran dem, og Lasses pommes frites var lavet om morgenen..

Vi fik en god drink, inden vi listede hvert til sit, for at få et bad og blive klar til aftensmaden.

Vibe, Marie og jeg nød den blå time på vores terrassen. Selv om vi ikke har direkte solnedgang fra vores resort, så kunne vi konstatere, at vi havde det samme farvespil på himlen efter en solnedgang som ved solopgang.

Det var blæst noget op om aftenen, så aftenens besøg i restauranten foregik for nedrullede persienner, så vi ikke fik sand i maden. Den sirligt anrettede barbeque med fisk, var også flyttet indenfor. Marie og jeg valgte tunsteaks og da de kom ind, var de næsten rå. I hvert fald Maries. Min var medium og den smagte fint, men Marie valgte at få sin stegt lidt mere. Ganske udmærket måltid. Det tog lidt tid inden de øvrige gæster fik, så vi kom til at spise lidt i hold. Det har de ikke helt styr på i Thailand. Lasse fik sig 2 store portioner pommes frites. Ja han bliver ikke stor af ingenting. Til gengæld skulle Vibe stort set ingenting have. Hun var lidt mat i sokkerne efter dagens tur til Ko Rok. Den friske luft trækker også tænder ud.

Efter en Irish Coffee med for meget kaffe i, takkede vi af og gik til køjs. Klokken var igen kun blevet godt 21.

Lørdag den 30. januar 2010 - Emerald Cave på Ko Mook

Dagens udflugt for 5 af os (Erik, Christian, Brian, Marie og jeg) gik til Emerald Cave, som vist må betegnes som øens store attraktion. Efter morgenmaden var der afgang kl. 8 med longtailboat

rundt om øen og til grotten, hvor vi ankom til som dagens første turister. Det var godt, at vi havde besluttet at starte turen tidligere, end hvad der var foreslået.

Vi hoppede i vandet og svømmede mod grottens åbning. Vores bådfører, der som sædvanlig kun kunne en smule engelsk, svømmede foran med en lille lampe. I grotten skulle vi svømme ca. 80 meter i fuldstændig mørke. Det var ikke ubehageligt, når vi havde en fører til at vise vej. Han var god til at lyse alle vegne, så vi kunne følge både ham og den grotte, vi svømmede i.

Så dukkede der lys op for enden af tunnellen og vi kunne se den frodige grotte foran os. Det virkede mærkeligt at stå i sådan en grotte med høje vægge til alle sider. Jeg vurderer, at de var 200 meter høje, men det er svært at bedømme. Der var grønt og frodigt i grotten og på alle siderne.

Vi nåede desværre kun at nyde stilheden i få minutter, for der dukkede et svensk selskab op med 3 - 4 mindre børn og så var der ikke meget fred længere. Det ødelagde det fine indtryk af en unik oplevelse men vi kunne til gengæld glæde os over, at der ikke var flere hundrede mennesker i grotten, som det ville være tilfældet senere på dagen.

På et skilt kunne vi læse, at grotten har været brugt af sørøvere til at opbevare deres tyvekoster.

Efter at have indsnuset så meget, som vi nu kunne af grotten, svømmede vi tilbage mod havet. På vej ud mødte vi et selskab mere på vej ind og i en grotte gælder samme regler, som på vejene i Thailand. Hold til venstre.

Min snorkel drillede igen og det gjorde det lidt svært at nyde de mange stimer af fisk, vi svømmede midt i på vej ud af grotten. Da vi kom tilbage på båden, kiggede Brian lidt på snorklen og den blev dømt utæt. Så var det slut med den. Meget passende gled den ned under båden gulv, så var det slut med at tænke mere på den!

Vi blev beværtet med kolde vand og bådens fører sejlede os videre langs de lodrette bjergvægge, som udgør Ko Mooks nordlige ende. Til Big Cave, en stor hule, som sikkert har fungeret som opholdssted for beboere.

Her blev der tid til en snorkel tur ved nogle koralrev, der lå tæt på de lodrette klippevægge. Det var i skyggesiden, så der var ikke så gode muligheder for at nyde de farvestrålende fisk og koraler, så efter forholdsvis kort tid, var der atter afgang videre rundt om øen. Denne gang fik vi en forfriskende serviet og en ny kold vand, da vi sejlede af sted. Fin service på vores longtailboat.

Vi nød den flotte natur rundt om øen og jeg knipsede løs med mit kamera, for at få et billede af vores resort fra vandsiden.

Det var blevet godt op af formiddagen og Marie og jeg tog et forfriskende bad, for at slippe af med saltvandet. Endelig blev det tid til dagens Fernet Branca, så maven ikke skulle gå i udu.

Resten af dagen blev en rigtig dovnedag. Der foregik ikke ret meget andet end den sædvanlige tur til restauranten, for at spise frokost og så til stranden, hvor vi fik afprøvet liggestolene ude på spidsen af øen. Det var dejligt behageligt, at man kun var et par meter fra vandkanten, så kunne man lige blive dybbet en tur, hvis det blev for varmt.

Christian kunne berette om 35 cm. sne derhjemme. Uha uha. Jeg er sikker på, at danskerne er ved at være trætte af det kolde vejr.

Sidst på eftermiddagen gik Christian og Ditte samt Vibe og jeg en sidste tur ind til øens landsby. Christian ville gerne proviantere chokoladekiks og jeg havde fået lovning på, at lageret af kaffebolsje ville være fyldt op. Det holdt stik og jeg fik hele 5 poser med mig hjem. Så havde jeg da vist bolsjer til nogle dage.

Restauranten bød på en thailandsk buffet til aften. Det så lækkert ud og vi hoppede på vognen. Der var bl.a. 2 slags suppe, en seafoodsalad (hot) og flere retter til ris. Der var ikke noget at klage over - ud over, at de havde svært ved at servicere de, der ønskede a la carte - og så drikkevarerne.

Efter aftensmaden havde Karin og Erik arrangeret en lille happening. De havde købt fyrværkeri og det blev affyret på stranden - med behørig hilsen til mor og far. En fin gestus og et godt farvel til Ko Mook. I morgen skulle vi videre til Phi Phi øerne - til masseturismen og larmen...

Søndag den 31. januar 2010 - Fra Koh Mook til Koh Phi Phi

Vækkeuret ringede kl. 6 - som det plejer, kan man sige, for vi stod op på dette tidspunkt hver dag. I dag var det for at have god tid til at pakke vores ting. Dagbogen blev opdateret på terrassen, mens det blev lyst og cikaderne sang højlydt.

Efter morgenmaden fik vi taget et gruppefoto, inden vi gik hver til sit, for at få pakket færdigt og tjekket ud. Det var tid at sige farvel til et sandt paradis.

Udtjekningen forløb gnidningsløst og snart var vi klar til at blive stuvet sammen med en flok svenskere på speedbåden mod Ko Lanta.

Vi sejlede en times tid med speedbåden og nød, at der var meget roligt vand. Det blev kun til ganske få banken mod bølgerne. Efter et enkelt stop på en naboø til Ko Mook, sejlede vi op langs Ko Lantas østkyst, ind gennem en mangroveskov, før vi nåede frem til havnen på Ko Lantas nordspids.

Her var der langgang og venlige thailændere viste os vej til molen, hvorfra vores færge til Phi Phi øerne skulle sejle. Ventetiden blev fordrevet med at spise lidt let frokost og se på det hektiske liv, der er omkring færgerne.

Sejlturen fra Ko Lanta til Phi Phi tog ca. 1 time og varmen på Phi Phi var som forventet kvalmende og tæt. Heldigvis stod der en mand klar fra vores resort, for at sejle os ud til Paradise Resort. Det lå et stykke udenfor selve byen, så det var måske ikke helt så varmt derude.

Sejlturen tog et kvarters tid, bl.a. fordi longtailbåden var nødt til at sejle langsomt. Det var lavvande og derfor var der store sten, der skulle tages højde for. Vandet virkede meget klart.

Varmen var også slem ved resortet. De bedyrede, at det var varmere end normalt i dag, men det var netop sådan jeg huskede Phi Phi. Ekstremt varmt.

Vi fik tjekket ind og fandt derefter frem til en simpel strandrestaurant, hvor vi kunne få den værste sult stillet. Vi fik arrangeret et bord til alle 10 - det var åbenbart de bedste pladser til et par sportsbegivenheder, for der var en del gæster, der var klistret noget til skærmen, mens vi fik vores baquettes. I samme sekund, vi forlod bordene, var der gæster, der satte sig på vores pladser. Ja, ja, hvem gider spilde sin ferie på at se fjernsyn?

Nogle søgte til stranden, nogle snorklede og nogle tog en slapper. Vores familie søgte efter håndklæder, vi kunne leje. Det var ikke umiddelbart muligt. Men den mest åbenlyse mulighed var at spørge i vores egen reception. Her fik vi udleveret håndklæder uden nogen problemer.

Så gik det mod stranden og en tur i det klare vand. Men ak nej. Det var en elendig strand. Masser af koralrester, sten og søpølser. Det gad vi altså ikke bade i. Marie og jeg gik i stedet op, for at få en omgang thaimassage. Det var super, at ligge i skyggen og blive masseret. Jeg blev helt døsig af den times massage. Pris: 300 bath. Det var bestemt ikke sidste gang, jeg fik sådan en tur.

Så var det blevet sent og vi skulle skynde os, at gøre os klar til at komme med de andre ind til byen, for at spise. Vi havde hørt, at prisen for sejlturen var 100 bath. Det synes jeg, var en fin pris, men det viste sig, at det var pr. person. Så var det pludselig meget tæt på danske priser og alt for meget, i forhold til, hvad vi plejer at betale.

Brian fik prisen presset 100 bath ned, og mere var der ikke at gøre. Vi blev sejlet ind til havnen og da ingen andre havde gode forslag til spisesteder, ledte Brian os hen på Tonsai Seafood restauranten, hvor der var et stort udvalg af friske fisk, som man kunne vælge sin aftensmad ud fra.

Jeg var blevet meget træt af den kraftige varme, så jeg var lidt mat i sokkerne, indtil vi havde fået noget at spise. Varmen tærer virkelig energien. Marie og jeg fik King size prawns flambered og sørme om ikke Lasse fik sin Carbonara. Gud ved, hvor længe han kunne blive ved med den samme ret.

Middagen indeholdt de sædvanlige forviklinger omkring hvem, der har bestilt hvad, når maden kom ind. Dagens variation gik på, at der blev serveret ris til et par stykke, efter vi var færdige med hovedretten. Det var uheldigvis Brian, som var den ene - og det fandt han sig ikke i.

Efter den i øvrigt udmærkede middag, gik vi en lille tur i gaderne omkring havnen. Butikkerne lignede sig selv men det var i mange nye bygninger. Butikkerne på Phi Phi var stort set forsvundet under tsunamien og resultatet var begyndt at vise sig i form af helt nye bygninger med boliger på 1. etage over lejlighederne. Det havde jeg ikke indtryk af, at der var før 2004.

Det er også lidt specielt at gå rundt og tænke på, at hver eneste af de lokale, der er her, har en skræmmende oplevelse - og sikkert store tab af familie og venner - med i bagagen fra tsunamien, der jo ramte Phi Phi meget hårdt. Men livet ser nu ud til at gå videre her.

Vi gik retur mod havnen, for at få en longtailboat tilbage til Long Beach og vores Paradise Resort. Priserne for turen var steget i løbet af aftenen. Nu skulle de have 1200 bath for turen. Det var vi ikke tilfredse med og det endte da også med, at der var en, der ville sejle os for 800 bath. Han ville også gerne have pengene forud, men det fik han heller ikke. Han brokkede sig slet ikke, da vi sagde til ham, at han fik dem, når vi var fremme.

Efter endnu en begivenhedsrig dag, sagde vi godnat ved godt 10-tiden. Det var jo en hel time senere, end vi plejede hernede...

Mandag den 1. februar 2010 - Er der et viewpoint på Phi Phi?

Efter en forbavsende rolig nat (det var jo Phi Phi), var vi klar til at stå op lidt senere, end vi plejede. Der var jo ikke nogen solopgang at jagte, for den var langt uden for rækkevidde.

Morgenmaden skulle indtages på en restaurant tæt på vores resort, da resortets restaurant var under ombygning. Morgenmaden var helt i orden og vi måtte også konkludere at udsigten også var helt i orden. Flere af os bestemte os for, at vi ville prøve restaurantens aftensmad efter vores tur i morgen.

Vi havde nemlig en plan om at tage på tur rundt om Phi Phi øerne. Helst med vores egen speedbåd, hvis det kunne lade sig gøre - og det kunne det. Første bud lød på 11.000 bath men vi endte med en aftale med receptionen på vores resort og en pris på 9.000 bath.

Efter morgenmaden var der almindelig opbrud. Folk havde forskellige planer. Brian og Christian havde allerede udskudt morgenmaden, for en omgang morgensnorkling, hvor de havde set hajer.

De fleste andre ville til stranden og ligge. Lasse og jeg besluttede at gå ind til havnen og se, om vi endelig skulle få held til at se viewpointet på Phi Phi. Det var forholdsvis let at gå ind til centrum af Phi Phi. Vi valgte selv at gå langs stranden på nogle sten, men en stor del af turen gik nu ad fine stier og meget hurtigt var vi inde ved vores gamle resort (Andaman View - eller sådan noget). Herfra var det jo gammelkendt vej. Varmen var ved at være høj, men vi klarede turen fint og købte et par flasker vand til klatreturen op til Viewpointet. Det har jeg søgt efter et par gange og i dag skulle det lykkes.

Vi fulgte pænt skiltene - synes vi - og endte også på en cementeret vej, der gik pænt opad. Langs vejen var der flere skilte mod Viewpointet, så det måtte være den rigtige. Efter ca. 45 minutters vandren opad i stegende varme, nåede vi frem til viewpointet. Skiltningen var ikke helt perfekt undervejs men nu stod vi der. Lidt skuffende udsigt. Nå, men vi fik drukket det meste af vores vand og taget de obligatoriske billeder, før vi listede nedad igen.

Godt halvvejs dukkede et lille resort op og her kunne vi få en meget velfortjent kold øl og vand. Fra resortets lille reception var det let at se, hvor stejl vejen var op mod viewpointet og Tsunami Village.

Belønningen for sådan en klatretur var en frokost på restaurant H. C. Andersen. Udbuddet af restauranter på Phi Phi var ikke prangende og da Lasse gerne ville have en omgang dansk mad, var det svært for hans far at afslå.

Så den stod på stegt flæsk og persillesovs - helt som vor mor lavede den. Det smagte fortryllende. Mætte og tilpasse gik vi ned mod havnen, hvor vi hurtigt blev prajet af en bådfører, der ville fragte os hjem for 200 bath. Det hoppede vi på og snart efter var vi hjemme igen.

Her fandt vi Vibe og Marie i gang med en gang massage. Det sprang jeg også hurtigt på, så dagens massagepunkt hed fod-massage. Jeg skal hilse at sige, at de formår at finde de ømme punkter på fødder og ben. Så undskylder de og skynder sig at lave noget andet. Men hele tiden med små, glidende bevægelser. Ikke noget med hurtige ryk eller pludselige handlinger.

Da jeg var færdig, ville jeg op, for at købe internetforbindelse i receptionen, men på vej derop blev jeg vinket ind til Jette og Brian. Brian fortalte, at han surmulede over den manglende internetforbindelse og jeg undlod derfor at købe en forbindelse. Det måtte vente, til vi havde vished om, at forbindelsen kørte.

Efter et godt, svalende bad, var der afgang med longtailboat til havnen, hvor der skulle oses lidt og spises aftensmad. Lasse og jeg stavrede rundt i de smalle gader i havneområdet mens Marie og Vibe fik en omgang fodbehandling.

Efter en cocktail på H. C. Andersen, havde Vibe og Lasse fundet et pizzeria, hvor de gerne ville spise, så dagens menu kom til at stå på pizza med flade bunde - og for Maries og mins vedkommende med gorgonzola. Det smagte super.

Marie og Vibe var ikke færdige med at kigge butikker. De havde jo ligget med fødderne oppe, mens vi andre havde cyklet forretningerne tynd. Så Lasse og jeg tog en longtailboat retur. Vi var ikke indstillet på at betale mere end 200 bath, men en venlig bådfører viste os et skilt, hvor der stod, at efter kl. 19, var taksten faktisk 150 bath pr. person. Så det måtte vi ryste op med.

Kl. godt 20 var vi hjemme og klar til at få kølet vores bungalows ned til en nogenlunde hæderlig temperatur - og tørne ind.

Tirsdag den 2. februar 2010 - Sejltur rundt om Phi Phi

Dagens program var sejltur rundt om Phi Phi øerne. Den tur havde vi prøvet før, men det var en stor oplevelse, vi gerne ville gentage. Brian havde forhørt sig på priser, for at chartre en privat speedbåd og prisen lød på 11.000 bath. Dén pris gav han til receptionen på vores hotel og de kunne jo prøve at se, om det kunne gøres billigere eller bedre. De var kommet med en pris på 9.000 bath og der endte vi.

Vi havde ønsket at komme af sted kl. 8, så vi kunne undgå de værste turistmængder, men da der var ekstremt lavvande på vores strand Long Beach, måtte vi vente til kl. 9:30 med at tage af sted. Til gengæld ændrede vi ruten, så vi tog turen modsat vej rundt i forhold til, hvad vi tidligere har prøvet.

Første stop var shark point, som ligger lige udenfor vores egen strand. Her var der god chance for at se hajer og der var faktisk mange. Men der var også en kraftig strøm, hvor hajerne var, så det kneb lidt med at få hentet folk ind til båden igen. Marie endte bl.a. i en hel stime med hajer.

Næste stop var Bamboo Island - en sød lille ø, der ligger et lille stykke fra Phi Phi øerne - mod sydøst (må det være). Der var en del bølger på vej derud og skipper fandt det bedst, at vi satte os bagerst i speedbåden. Mellem Phi Phi øerne og Bamboo Island ligger et fantastisk koralrev, men havet var desværre for uroligt, til det ville være en fornøjelse at snorkle der.

De første både var allerede ankommet, da vi nåede frem til øen. Nogle blev ved stranden og solbadede men andre gik en tur rundt om øen. Det skulle kunne klares på under en time, vurderede vi. Men vi havde ikke helt taget højde for de mange sten og klipper, der lå på øens nord/vestkyst. Så det blev en flot tur men også en udfordrende tur. Vi nåede tilbage til båden lidt forsinket.

Så gik turen ellers tilbage til Phi Phi øerne, hvor vi besøgte diverse strande, bugter og laguner. Det var samme flotte sceneri, som jeg huskede det fra tidligere. På et af snorkelstederne kunne man kravle op af en stige og gå over til Maya Beach - en kendt strand fra en Hollywood film fra 2000 (The Beach). Turen skulle tage 3 minutter, så det prøvede nogle af os. Det var en flot tur men der gik ikke lang tid, før vi fik indtryk af, at Maya Beach var fyldt med mennesker. Og det var ganske som det plejede. Da vi nåede ned på stranden, var der sort af mennesker. Som på Strøget en lørdag formiddag. Vi fik vores madpakke udleveret. En risret med grøntsager og æg i - og nogle påstod, at de også havde fået et stykke kylling. Mens vi spiste den, klemte vi os godt ind under et klippefremspring, der gav os knap en meters skygge for den bagende sol. Inden vi var færdige, var skyggen halveret, så vi kunne næsten følge solens bevægelser.

Vores skipper havde foreslået en længere pause på Maya Beach, men vi havde hurtigt fået nok. Der var ikke meget ved at gå tur på en strand, hvor man skulle bruge mere tid på at holde øje med de andre turister, end på at nyde naturen. Så vi gjorde klar til afgang og flygtede næsten fra stedet...

Efter et enkelt stop, blev vi sejlet tilbage til udgangspunktet. Ved Shark Point blev Christian, Brian og Erik kastet i vandet igen. De havde ikke fået nok af, at kigge på hajerne, så de svømmede selv i land. Vi andre blev sejlet ind på stranden. Her tømte vi bådens ølbeholdning, der var indkøbt specielt til os. Så kunne der blive til en kold øl i hængekøjerne foran vores hotel, inden et frisk bad kaldte.

Kl. 5 havde Vibe, Marie og jeg bestilt den 3. omgang massage på stranden. Denne gang ville Marie og jeg prøve Aloe Vera Massage. Det kostede 500 bath, hvor en normal omgang kostede 300 bath. Da vi kom ned til vores aftale, var Karin og Erik allerede i gang med at få massage.

Aloe Vera massage betød en mere blid massage men med store mængder cremer, der blev gnidret ind i huden. Det var meget behageligt, men det næsten for meget, som vi var fedtet ind efter massagen.

Snart sad vi bænket ved vores morgenmadsrestaurant. Vi havde bestilt bord på stranden til kl. 19. Igen var menukortet næsten uoverskueligt med masser af retter. Det gør det jo svært at beslutte sig. Men alle fik mad og drikke, så det gik også denne gang.

Da vi var færdige med at spise, var jeg tappet for lysten til at være omgivet af masser af mennesker, så jeg trak mig tilbage, for at pakke bagage. I morgen skulle vi videre til Phuket.

Karin havde ellers lovet at give en drink, men det måtte vente...

Onsdag den 3. februar 2010 - Fra Koh Phi Phi til Phuket

Ved første øjekast, så det ud til, at der var endnu mere lavvandet, end der havde været i dagene før. Det ville betyde, at vi fik svært ved at sejle fra vores Paradise Resort og ind til havnen, for at komme med færgen til Phuket.

Men først stod den på morgenmad. Udbuddet var fint men en af mine favoritter var det friske frugt, der var skåret i bidder. Det var papaya, melon, æbler og ananas. En skål af det med yoghurt ovenpå - evt. med et lille drys corn flakes. Så var det perfekt morgenmåltid.

Jeg havde også fået lidt smag for kød og risretter om morgenen. Det lagde en god bund, så det fik jeg som regel også. Derved kunne jeg undgå toastbrødene, som ikke er det sundeste, især fordi man ofte kommer smør og syltetøj på. Ost ser man sjældent på disse kanter.

Det gik lidt hurtigt med morgenmaden, da vi skulle være klar i vores reception kl. 8. Det var vi, men som forudset, kunne vi ikke sejle. Der var ikke andet at gøre, end at tage den med ro og tænke, at de nok har styr på det...

Kl. 8:20 gjorde de antræk til at ville/kunne sejle, så vi bar vores rygsække ned til longtailbåden, hvor vi blev stuvet noget sammen med 3 andre turister. Så båden var godt fyldt op med mennesker og bagage. Ganske langsomt lagde skipper fra land og han var nødt til at sejle meget

langsomt det første stykke tid, for hvis han gik på grund på sten eller koraller, så ville skaden være minimal.

Det lykkes ham at sidde fast en enkelt gang men ikke værre, end han kunne hoppe i vandet og trække båden fri. Herefter gik det fint videre ud mod lidt dybere vand og så kunne der komme lidt blus på motoren.

Ved molen var der lidt kamp om pladsen, idet der kun kunne ligge en longtailbåd til ad gangen, men på det tidspunkt, vi ankom, var der op til 3 både i gang med at læsse turister af. Så skal det blive lidt hektisk, men det gik nu fint med at få os fra borde med alt vores bagage.

Ombord på færgen, hvor vi kunne se, at agterdækket var helt fyldt op med bagage. Vi blev bedt om at gå ud foran på båden, for at aflevere vores bagage der. Det viste sig at være fint for os, for så kunne vi også få en plads ude i solen.

Langs bådens side var der en gangbro, som vi satte os på rad og række på. De sidste passagerer hastede ombord og vi lagde fra med ca. 10 minutters forsinkelse.

Efter ca. 5 minutters sejlads fra havnen, stoppede båden for at tage passagerer med på båden fra Krabi. Det var de gæster, der skulle helt fra Krabi til Phuket.

Så sagde vi pænt farvel til Phi Phi øerne. Et dejligt sted men jeg tror, at vi har set det så meget nu, at vi ikke kommer her mere. På de 6 år, der er gået mellem vores første besøg og til i dag, er der sket meget. Der er blevet bygget mange nye bungalows, hoteller og andre faste bygninger. Der er ved at være plads til for mange turister og jeg er bange for, at det hele kvæles i turistmængden. Oplevelsen fra Maya Beach med de mange turister vil blive eksponeret op til hele Phi Phi området. De har fået sans for at ville tjene penge og det er fint nok, men det er bare ikke det billede, jeg har af Thailand.

På sejlturen mod Phuket nød vi at sidde på den smalle gang med fødderne ud over kanten, mens vi satte vores fulde lid til, at rækværket nok skulle holde os. Der var basis for at slappe af, mens man kunne mærke skumsprøjtene fra båden sende svalende dråber af havvand op på vores fødder og ben.

I Phukets havn var der samme hektiske aktivitet som alle andre havne. Alle ville gerne fra borde med de samme, så det blev de sædvanlige hektiske minutter med at få bagage og følge strømmen fra borde.

Nu var vi nået til det tidspunkt på turen, hvor vi ikke skulle bo samme sted, som resten af familien. Der var ikke plads på det hotel, som de havde booket. Men vi satte vores lid til, at der var plads i den bil, der skulle hente dem, for vi havde ikke booket transport.

Det var der så ikke. Deres bil havde stort set kun plads til dem selv. Det var ikke en af de sædvanlige Wans, hvor der er plads til 10 mand. Men vi fik stuvet Vibe ind til dem og en ekstra

rygsæk. Så sørgede deres chauffør for en ekstra bil til de sidste 3 og vi fulgte pænt efter de andre, bortset fra, at vi lige skulle have benzin på. Det er en mærkelig mani med, at de altid lige skal have tanket, når de har fået passagerer med på både og i biler. Det er som om, de ikke har råd til benzinen, før de kommer tæt på pengene fra turisterne, for det handler vel ikke om, at de synes, at turisterne skal se deres benzinstationer...

I dette tilfælde var der i øvrigt den spidsfindighed, at den unge kvindelige tankpasser startede med at klaske et lille skilt på kølerhjelmen. Det kunne passagererne så kigge på, mens bilen blev tanket. Det var også det sidste, der blev fjernet igen, inden vi kørte. Gad vide, om chaufføren så fik benzinen billigere?

Vi blev sat af ved Salathai - de andres hotel. Vi tog afsked med de andre og aftalte, at mødes til aftenens middag. Vores hotel lå stort set bag ved de andres men det var varmt at gå med oppakningen. Heldigvis var der ingen problemer med at finde frem til hotellet. Her blev vi mødt med en smilende pige, der tog imod vores rygsække, men som desværre ikke havde værelser klar til os - kl. var kun omkring 12 og værelserne ville være klar kl. 2.

Vi fortsatte ind mod byens centrale gade Bangla Road, for at få lidt frokost. Det var en lang tur og vi var ved at koge over alle 4 på grund af varmen. Vi skyndte os ind på en overdækket restaurant, for at få lidt fred fra den bagende sol. Her bestilte vi frokost, mens vi skyllede godt med vand ned.

På den anden side af gaden lå et supermarked med aircondition og her flygtede vi over, efter vi havde spist. Der var noget køligere i supermarkedet og det var lige før, vi kom til at fryse derinde. Her kunne man f.eks. købe et par Lewis bukser til 1300 bath (knap 200 kr.). De var nok ikke helt ægte... Desværre havde de ikke min størrelse, for jeg ville godt have købt et par.

Efter lidt småindkøb, tog vi en tuktuk tilbage til hotellet. Bagagen var allerede bragt op på værelserne og vi kunne slappe af nogle timer i mere tålelige temperaturer. Der var gratis trådløs internet, så vi kunne også få opdateret vores hjemmeside og læst mails.

Kl. godt 6 var vi klar til at forlade hotellet, efter et forfriskende bad. Jeg havde bestilt bord på Sam's Steakhouse på hotellet Holiday Inn Resort. Vi gik over til de andres hotel og var der i så god tid, at vi kunne nyde en cocktail, inden de andre stødte til kl. 7. Det lykkedes at stuve 10 personer ind i en tuktuk og snart gik det gennem gaderne mod Holiday Inn. Undervejs blev vi mødt med sjove blikke og smil, fordi vi var stuvet sådan sammen.

Sam's Steakhouse havde anrettet et fint 10 personers bord til os i et separat lokale. Det var store og fine forhold sammenlignet med, hvad vi var vant til i Thailand. Lokalet var med aircondition og det var lige før, det var for koldt.

Nu skulle vi have bøffer, for det måtte de kunne klare her. Christian satte en forret til livs, inden vi alle kastede os over diverse forskellige steaks. Der var kød fra USA og Australien. Vi fik lært, at tenderloin betyder mørbrad. Det fik Brian og han var godt tilpas med sin mad. Jeg fik Sirloin fra Australien og det smagte også upåklageligt. Der var i det hele taget ikke nogen, der brokkede sig.

Ikke før Jette lod Brian smage et stykke af hendes kød. Brian mente, at det var uspiseligt, i forhold til hans mørbrad. Så kunne Jette heller ikke spise mere af det...

Godt tilpasse og mætte forlod vi Sam's Steakhouse. Det havde ikke været billigt men det var godt. Brians mørbrad havde kostet næsten 200 kr. og det samme gav vi pr. flaske vin. Så det var tæt på danske priser. Men det havde været godt og vi havde spist meget billigt indtil nu, så det gik an!

Igen lykkedes det at få os stuvet ind i en tuktuk, for at køre tilbage til Bangla Road - hovedgaden i Patong. Jeg vil ikke sige, at det er en nydelse, at gå gennem Bangla Road om aftenen, men det er helt vildt, så meget gang, der er i den gade. Masser af mennesker og masser af barer og diskoteker, der kæmper om gæsternes penge. Det ene sted spiller højere end det andet, så der er en larm af en anden verden.

Heldigvis behøvede vi ikke blive der særlig længe. Selskabet fra Salathai gik retur gennem gaden, for at tage vejen langs stranden retur til deres hotel. Vi andre fandt en lille sidevej, hvorfra vi kunne slippe væk fra menneskemængden og larmen. Ind langs et åbent diskotek hvor afklædte thaipiger var i gang med at danse på bordene, for at lokke gæster til.

Tilbage på vores guesthouse (Bird Cage Guesthouse) var der mere ro, selv om der lå en bar lige ved siden af. Vi havde ingen problemer med at koble af og finde i seng, efter vi var blevet kølet lidt ned af airconditionen.

Vi havde fået et par værelser lige over receptionen og vi frygtede det værste, for der havde været spillet højt flere gange. Men natten blev meget fredeligt og vi blev kun forstyrret af folk, der vendte hjem fra fest.

Torsdag den 4. februar 2010 - Madlavning for finere mænd!

Dagens program var aflyst. Vi skulle oprindeligt til James Bond island og jeg havde valgt mellem 6 - 7 forskellige turarrangører og bedt receptionen bestille plads til os på en tur.

Da vi kom retur til receptionen i aftes, måtte han sige, at han ikke kunne komme i kontakt med arrangøren. Karin og Erik var sprunget fra, idet de synes, at det var for lang en tur og hverken Vibe, Lasse eller Marie var særlig hooked på turen. Så var valget jo ikke svært og vi droppede turen. Selv om både Brian og jeg synes, at det var dumt, at de ikke fik den oplevelse med.

Vores guesthouse var en positiv overraskelse med rene værelser og alle nødvendige faciliteter - incl. TV med sportskanaler til Lasse. Men der var ikke inkluderet morgenmad, så det skulle vi købe selv. Ingen problem, for allerede i baren ved siden af guesthouset var det muligt at få morgenmadsbuffet for 150 bath pr. personer. 22 kr.

Så mætte og tilpasse fortsatte vi direkte mod stranden. Letteste vej var ned ad gaden, hvor de andres hotel var, men de var ikke at se i receptionen dér, så måske var de allerede på stranden.

Det var de - i første række, så vi kunne bare placere os på stole ved siden af. Jeg skyndte mig at booke en omgang fodmassage. Det er ikke så skidt, at ligge i første række til vandet og nyde, at blive masseret på fødderne.

Brian havde bestilt et thai madlavningskursus på deres hotel og det skyndte jeg mig at tilslutte mig. Så skulle han da ikke stå alene og lave mad...

Vi gik tilbage til hotellet og måtte vente lidt, før de var klar til os. Sikkert fordi der pludselig var kommet en ekstra gæst med, så de skulle have afmålt ingredienserne...

Vi lavede Tom yan gung (sikkert ikke stavet rigtigt, men gung betyder rejer). Det var ingen kunst at lave mad, når alle ingredienser var målt af og klar til at blive hældt i gryder, pander og wok. Da suppen var færdig, skulle vi lave en gang stegte nudler. Det har jeg lavet på kogeskole på Ko Lanta tidligere og det smagte lige så godt denne gang.

Der var en del personale omkring os hele tiden og de var flinke til at tage billeder og filme os, mens vi boltrede os og havde et par gode timer sammen.

Til sidst fik vi lov at spise vores mad på første parket ud mod fortovet i restauranten. Der havde været mange nysgerrige blikke ind til os, mens vi lavede maden. Da vi spiste maden, havde vi afført os forklæde og kokkehue, så virkede vi mere som almindelige gæster, der spiste et par flot tilrettede retter.

Brian gik på stranden, hvor de andre huserede og jeg gik tilbage til vores guesthouse, for at blive kølet lidt af. Resten af eftermiddagen gik med at gå en tur ned af Rat U-tht Road forbi bargaden og et lille stykke videre. Der var ved at være lidt skygge for solen, så turen var til at holde ud. Men alligevel blev vi glade, da vi fandt et ishus, hvor vi kunne få os nogle gode is, mens vi sad i kølige lokaler. Der var lige ud for et stort indkøbscenter og dét skulle vi også se nærmere på. Det hed JungCeylon og det var meget stort. Jeg fik mig to par Levis jeans i en forretning, som på alle måder virkede til at være en ægte Levis butik. Priserne var det halve af, hvad bukserne koster i Danmark.

I kælderen var der en kæmpe afdeling med thaimad fra hele landet. Her kunne vi endelig få lov at smage en Singha øl fra fad. Den smagte ganske udmærket. Vi fortsatte lidt rundt i kælderetagen, hvor der var en stor del butikker med kunsthåndværk, bl.a. mange Buddhafigurer. Der var også en del massagesteder her og unge thaipiger ville pokkers gerne give en omgang massage. Men jeg havde allerede fået fodmassage om formiddagen, så det var nok for i dag. Det var også muligt at få fødderne i et bassin, fyldt med fisk, der masserede benene. Det lød ikke særlig rart men vi havde set det flere steder - også med folk, der sad med fødderne i badet. Bitte små fisk nappede i benene. Nej tak!

Tiden løb og vi kastede os ud i en tuktuk, for at køre hjem til hotellet. Det var åbenbart standardtakst 200 bath, for at blive kørt rundt i Patong. Efter en hurtig omklædning, gik vi til de andres hotel. Her var aftalen igen at mødes kl. 19.

Dagens middag - og dermed næsten den sidste for størstedelen af selskabet, skulle indtages på en thairestaurant, der var meget populær blandt de lokale. Jeg havde besøgt den sammen med mine forældre for 4 år siden - og vi havde en god oplevelse dengang.

Vi fangede en tuktuk, hvor der nogenlunde var plads til os alle. Når vi proppede 10 mand ind i en tuktuk steg prisen til 300 bath, men det var alligevel billigere end at tage 2 tuktuk. Lasse mente ikke, at det var fair at kalde dem tuktuk, for en tuktuk var de små 3-hjulede biler, vi tidligere havde kørt med. Nutidens tuktuk'er i Patong er små røde biler med 4 hjul. De oser mindst lige så meget, som de gamle tuktuk'er.

Jeg havde vist receptionisten på vores guesthouse et billede af den lokale restaurant, idet vi ikke havde navnet på stedet. Jeg vidste dog, hvor den lå. Receptionisten kendte godt stedet og han skrev navnet ned på thailandsk, så vores chauffør havde ingen problemer med at vide, hvor vi skulle hen.

Vi nåede frem og chaufføren ville gerne hente os igen og køre os tilbage til byen for 200 bath. Vi skulle bare ringe...

For 4 år siden var der ikke andre turister i restauranten end mig og mine forældre. Nu var her en del flere turister, kunne vi se. Men der var ingen problemer med at få et bord til 10 personer. Erfaringerne fra sidste besøg var, at vi skulle bestille en forret hver men ikke hovedret til alle, for så ville der være alt for meget mad. Det viste sig at holde stik. Store forretter kom ind stort set lige efter de var bestilt. Fantastisk så hurtige de var.

Vi bestilte 6 hovedretter og det var passende. Christian var ikke helt ved muffen og havde han været det, så kunne det måske begynde at knibe med madmængden. Men det smagte super og vi fik både hele fisk, makrelsalat og diverse andre thairetter - mere eller mindre krydret.

Til forret havde jeg forresten fået papayasalat og det var pænt krydret, så min thaiwhisky og cola fik hurtigt ben at gå på. Det svalede så godt. Jeg havde købt en lille flaske thaiwhisky (180 bath) og de unge tjenere var flinke til at fylde glasset op med is, whisky og cola, hver gang det var tomt.

Det blev en god "afslutningsmiddag" og den havde kostet 1/10 del af, hvad vi havde givet for middagen på Sam's Steakhouse. Men rammerne var selvfølgelig også meget forskellige.

Tjenerne ringede efter vores chauffør og han kom punktligt efter 10 minutter, som han havde sagt. Han kørte selskabet tilbage til det indkøbscenter i Patong, som vi havde besøgt om eftermiddagen.

Det blev et kort kig i kælderen, før folk ville retur til hotel og guesthouse. Folk var blevet trætte og vi tog afsked med de andre udenfor. Nu var det kun Vibe, der ville møde dem i Bangkok i morgen aften. På det tidspunkt ville Marie, Lasse og jeg være i Chiang Mai.

Vi gik tilbage til vores Guesthouse og småpakkede og gik på internettet en sidste gang på Phuket. Så blev det sengetid.

Fredag den 5. februar 2010 - Fra Phuket til Chiang Mai

Jeg vågnede kl. 6 men det var lige tidlig nok, at stå op, så det blev til lidt småsøvn og pludselig var klokken halv 8. Vi blev hentet af en mini-wan, for at blive kørt til lufthavnen kl. 9:30, så vi måtte op og i bad, pakke færdig og hen på restauranten, hvor vi havde spist morgenmad dagen før. Det foregik i et roligt tempo. Ingen grund til stress, så vidt det kan undgås!

Kl. 9:30 var vi klar til afgang. Der var faktisk 3 forskellige muligheder for at få transport til lufthavnen fra Patong. Mini-bus (sammen med andre) til 180 bath pr. person, en taxa (normal bil) 600 bath og så vores luksusvalg af en mini-wan til en pris på 1200 bath. Her var god plads og en fint engelsktalende chauffør. Vi fik en del at vide undervejs bl.a. om, at det var gode tider for ejere af gummiplantager. Gummitræerne giver gummi efter ca. 7 år og kan give, til de er ca. 30 år.

Der var en del trafik på vej til lufthavnen men chaufføren kørte pænt og det tog ca. en time, som jeg havde forventet. Vi var i lufthavnen i god tid og vi slap denne gang for det store kaos, som jeg tidligere har været udsat for i netop Phuket lufthavn. Vi kunne tjekke ind næsten med det samme. Alt vores bagage blev tjekket ind til Bangkok. Det betød, at vi skulle hente vores bagage i Bangkok og tjekke det ind igen. Det var lidt atypisk, når vi rejste med samme selskab og havde bestilt fly fra Phuket - Chiang Mai. Men så var vi sikre på, at der var styr på, at Vibes bagage ikke fejlagtigt blev sendt med os til Chiang Mai.

I lufthavnen var der mange ventende gæster, men vi fandt et godt sted at sidde, indtil vi blev kaldt ud til vores gate. Flyet var forsinket ca. 25 min. i afgangen og det betød, at vi ville få lidt travlt i Bangkok lufthavn, for at nå vores næste fly til Chiang Mai.

Turen op mod Bangkok gik over Phang Nga bugten og vi kunne tydeligt se den sigøjnerlandsby, som vi ville have set på nærmere hold, hvis vi var taget på tur til James Bond Island.

Ellers gik turen op langs kysten ud mod den Thailandske bugt men det lykkedes ikke at lokalisere hverken Chumphon, Bang Saphang eller andre byer, vi tidligere har besøgt. Vi var for langt oppe.

Da vi landede i Bangkok, kom vi til at vente længe på vores bagage og stresssymptomerne begyndte at melde sig. I samme øjeblik vi fik vores bagage, var det hurtigt afsked med Vibe. Hun ville vente på de andre ved bagageudleveringen, hvor hun kunne følge deres flyankomst. Den hurtige afgang var nok meget passende for alle, så var der ingen, der blev alt for kede af det.

Vi skyndte os videre med vores bagage op på 3. sal igen, for at finde vores checkin. Først tog den unge pige imod vores bagage, så sagde hun, at vi var for sent på den og vi skulle selv tage bagagen med til flyet. Så kom der en overordnet og sagde, at de nok kunne nå at tjekke bagagen med... Men så havde vi overvægt. Samlet set havde vi 56 kilo ifølge deres vægt. Det var slet ikke, hvad vægten i Phuket havde sagt. Vi gjorde hende opmærksom på, at vi faktisk havde købt 4 billetter og

egentlig var berettiget til 60 kg. Jeg ved ikke, om det var dette argument, der reddede os. Hun sagde i hvert fald, at det var OK og vi hastede videre mod sidste sikkerhedskontrol af håndbagagen, hvor vi slap nogenlunde hurtigt igennem. Hver gang vi viste billetten til nogen, sagde de, at vi havde travlt. Så havde vi ikke stress, så var det lige før, de kunne fremavle det.

Jeg løb hele vejen ud til vores gate. Så var træningen til halvmarathonløbet startet!

Da jeg nåede frem til gaten, var de ikke engang begyndt at gå ombord og vi kunne slappe helt af. Nu var der ikke flere problemer, med at nå til Chiang Mai!

Fly nr. 2 var også lidt forsinket, så vi kunne spare os for en hektisk løbetur. Men vi kom afsted og jeg havde også på denne flyvning bestilt lidt let mad. Denne gang var det en varm ret og dertil blev der sørme serveret vand. På det første fly skulle vi selv betale 40 bath for en lille flaske vand.

Vi ankom til Chiang Mai og efter lidt ventetid på vores bagage, kunne vi se, at der stod en mand med mit navn på et skilt og ventede på os.

Det var en almindelig taxachauffør, der skulle bringe os til hotellet. Han virkede en smule betuttet, måske fordi vi var blevet forsinket. Men han tøede lidt op og vi fik hans kort og besked på, at han kunne chartres for en dag for 1500 bath - ca. 225 kr. Det er åbenbart andre priser end i det sydlige Thailand.

Vi blev kørt ind gennem et virvar af gader og selv om jeg følte mig godt forberedt til Chiang Mai, så kunne jeg ikke rigtig kende nogle af de steder og gader, vi passerede. Til sidst drejede han ind på en lille vej og stoppede bilen. Her så noget snusket ud, så jeg tænkte, at det var helt galt.

Men det viste sig, at det var en sideindgang til hotellet, hvor han havde lettere ved at parkere. Vi blev ført ind til hotellet og budt på et glas juice, mens vi udfyldte de sædvanlige papirer. Den unge mand ved receptionen viste os op på vores værelse på første sal. Det var et meget fint værelse. Holdt i gammel thaistil. Amata Lanna hed vores hotel og det havde høstet mange roser på internettet. Det levede ved første øjekast op til forventningerne. Mange små detaljer på værelset og toilettet, hvor der var spabad, bruser og en stor buket friske orkideer i vase.

Vi trængte til en tur i swimmingpoolen, der ikke var særlig stor men virkede fin ren. Det var skumring og myggende dansede omkring os hele tiden. Receptionisten spurgte, om vi havde en myggespray, for der var mange myg i Chiang Mai, hvilket vi måtte sande senere på aftenen.

Vi gik i poolen og den var hamrende kold. Det var noget af en antiklimaks i forhold til, hvad vi havde oplevet indtil nu - både hvad angik pools og havvand. Det var da også kun Marie og jeg, der havde mod til at komme helt i. Vi følte, at vi havde hele hotellet for os selv, for der var ikke en lyd fra nogen af de 8 - 10 værelser, der så ud til at være her.

Så var det tid for aftensmad. Receptionisten anbefalede os et godt sted og det valgte vi at kigge efter, men vi fandt det ikke. Så vi måtte selv søge og der var også mange muligheder. Vi endte i

området med natbasaren. Her var meget smalt mellem boderne og det var svært at komme til, for der var også mange mennesker. Vi søgte hurtigt ned af en sidegade, der også viste sig at være et stort marked - men med lidt mere plads. Sælgerne virkede mere påtrængende her. Bl.a. stod de udenfor restauranterne og ville absolut i kontakt med alle.

Der er et sted, jeg stejler. Det er, når de begynder at gætte på, hvilket land du kommer fra. Hvis de får det at vide, så har de lært nogle standardfraser på dit sprog: "Hvordan har du det?", "Har du det godt?" osv. Sådan et sted kan de næsten pr. definition forvente, at jeg går forbi, uden at kigge mere på menukortet. Jeg har det meget bedre med de steder, hvor man kan få lov at kigge i fred og måske få et stort smil af en tjener.

Vi fandt frem til et sted med et stort og varieret menukort - og masser af gæster, hvilket normalt også borger for kvalitet. Det viste sig dog, at det mest var fisk, der var på menuen, hvilket blev bekræftet af, at der midt i den åbne restaurant var en del bassiner med fisk - bl.a. store rejer.

Vi undrede os over, at der var så mange friske fisk i Chiang Mai. Byen ligger jo i bjergene langt fra havet. Men vi bestilte rejer og Lasse grillet kylling. Det sidste var ikke en grillkylling, som vi kender det hjemmefra. Han fik serveret nogle få strimler med kylling på en tallerken, næsten som om det var en meget eksotisk spise. Dertil en lille portion pommes frites, som vi havde bestilt særskilt. Vi andre fik vores 3 store rejer serveret med lidt ris. Det var fint til os men hvis vi havde været mere sulten, skulle vi vist have bestilt en omgang mere.

Vi betalte og daffede videre. Trætheden var begyndt at melde sig. Men vi fandt nogle områder uden alt for mange mennesker og fik endnu et eksempel på deres mere aggressive adfærd. Vi kiggede på træskåle, fordi vi godt kan lide træskåle. Straks fik vi en pris på skålene. Vi forklarede ham, at vi allerede havde sådan en derhjemme men det ville han ikke acceptere. Vi kiggede lidt videre, men da vi ikke virkede interesseret, spurgte han: "Why you not wanna buy?" og virkede lidt fornærmet og sur. Så gad vi ikke bruge mere tid på ham.

Vi endte ved en stor åben plads, hvor der var masser af borde og en stor udendørs restaurant. Her fik vi os en drink og Lasse lidt mere at spise. Nu var det på tide at finde hjem og vi satte os ind i en tuktuk - en rigtig én ifølge Lasses terminologi. En, hvor det rigtigt lugter fælt af udstødningsgas. 80 bath for at blive fragtet hjem til hotellet. Se det var også under halv pris i forhold til Phuket.

På værelset har vi trådløst internet og Marie og jeg endte dagen med lidt arbejde foran hver vores PC mens Lasse gik kold på sin seng med alt tøjet på.

Lørdag den 6. februar 2010 - Chiang Mai Flower Parade 2010

Natten havde været forbavsende roligt, når man tænker på, at vi bor i en stor by. Dagens store højdepunkt var blomsterparaden og vi havde derfor bestilt morgenmad til kl. 7:30.

Der var dækket op på et bord ved siden af swimmingpoolen og det så stadig ud til, at vi var de eneste gæster på hotellet, hvilket undrede os en del efter den megen ros, som hotellet har fået på internettet.

Maden blev serveret af en ung thailandsk kvindelig tjener, der spurgte interesseret til vores planer for dagen. Hun fortalte os, at paraden startede kl. 7:30 og anbefalede os at gå op til en bestemt gade. Nu havde vi forberedt os godt hjemmefra og jeg havde en klar ide om, hvor vi nøjagtig skulle hen...

Vi bestilte vores morgenmad, der i store træk blev, som vi har set under hele ferien. Denne gang var der müsli med sesamfrø i - det smagte ganske udmærket.

Vi gjorde os færdig og gik op af vejen mod blomsteroptoget. Vi må være kommet for langt, for pludselig kunne vi se en stor menneskemængde spærre vejen. Det var ellers meningen, at vi skulle være drejet til venstre på et tidspunkt, men det må vi have misset. Vi skyndte os at dreje til venstre af en lille vej, for at undgå menneskemylderet men vi var lidt i tvivl om, hvor vi var nu.

Priserne på tuktuk'erne ligger på 80 bath (12 kr.) og til den pris var der ingen diskussion. Vi udpegede det sted på kortet, hvor jeg mente, at vi skulle være og så gik det ellers af små veje frem og tilbage i det område, vi boede. Chiang Mai har samme mylder af ensrettede gader som Fredericia, så vi kørte lidt frem og tilbage, op og ned, før vi pludselig kunne se voldgraven foran os. Et tegn på, at vi var ved at være på det rigtige sted.

Han satte os af og det så ud til, at vi havde ramt meget godt. Her var ikke så mange mennesker men der stod da enkelte klar med fotografiapparater. Der gik ikke lang tid, før der begyndte at komme flere mennesker til og inden vi havde set os om, var optoget på vej.

Det blev ført an med nogle politibiler og 3 store Harley Davidson'er. De gjorde holdt foran os, sandsynligvis fordi de var kommet for langt foran selve optoget. De 3 "knallertkørere" var vældig stolte af deres køretøjer og de poserede villigt for de mange fotografer. Men da de endelig fik besked på at køre videre, kunne en af dem ikke få gang i "dyret". Det var jo lidt komisk, at se ham blive skubbet ind til siden, for at gøre plads til selve optoget.

Så kom selve optoget og det var præcist så flot, som jeg havde ventet. Den ene store vogn med en overdimensioneret blomsterkreation efter den anden rullede forbi. På langt de fleste vogne sad en eller flere smukke thaipiger. De skulle sandsynligvis deltage i aftenens skønhedskonkurrence, der skulle holdes i en park inden for voldgraven - i den gamle bydel.

Mellem de mange flotte vogne gik store og mindre grupper af thailændere i flotte lokale dragter, så der var konstant noget at kigge på.

Da optoget havde passeret forbi os i en god time, lignede Lasse en, der kunne falde i søvn direkte, hvor han stod. Han mente, at han allerede synes, at det var kedeligt efter 5 minutter. Så vi blev enige om, at gå en tur ned af gaden - imod paraden. Det viste sig faktisk at være en fin måde, at se

paraden på. Så gik det lidt hurtigere og vi kunne samtidig kigge lidt på butikker, selv om det var svært at få øjnene fra paraden.

Vi fandt en skrædder Thepae Road, hvor Lasse kunne få syet et jakkesæt. Det skulle vi have bestilt i dag, hvis det skulle nå at blive færdig, til vi rejste videre mod Bangkok. På den måde kunne vi sikkert også få kvikket teenage sønnen lidt op igen.

Mens der blev taget mål til jakkesættet, havde vi andre koncentrationen rettet ud mod paraden, der defilerede forbi skrædderens vinduer. Endda uden der var ret mange tilskuere, der blokerede udsynet for os. Den venlige skrædder tog mål og vi aftalte en fornuftig pris for jakkesæt med 2 par bukser, 2 skjorter til Lasse og 4 til hans far. Samlet pris: 11.000 bath (1.650 kr.).

Tilbage på gaden, hvor optoget så ud til ingen ende at tage. Det fortsatte så langt ned af vejen, som vi kunne se. Vi fortsatte mod strømmen og nåede til et stort tempel, hvor Marie og jeg gjorde antræk til at ville gå ind. Så protesterede teenage sønnen vildt igen og vi føjede os. I stedet fortsatte vi et stykke ned af den lige vej og pludselig var det slut med paraden. For nu bestod paraden af biler, tuktuk'er, scootere osv. Der kørte fremad i den fart, som paraden bevægede sig i.

Vi fandt en restaurant på gaden og her fik vi bestilt lidt frokost og en velfortjent kold øl. Lige inden frokosten, havde vi spottet en optiker, som vi gik tilbage til. Mine brilleglas trængte til udskiftning og jeg var ikke indstillet på, at betale en formue for det i Danmark. Glassene var under 3 år gamle.

Optikeren - der var faktisk 2 - var forholdsvis unge, men de virkede meget kompetente. Dem havde jeg fuld tillid til. Jeg kunne få nye glas i det gamle stel, som de i øvrigt synes var et godt stel. Prisen var mellem 1100 og 2600 bath, afhængig af det glas, jeg valgte. Det blev den dyreste løsning - dvs. til en pris på ca. 400 kr.

Jeg ville også gerne have et par solbriller og dem kunne jeg få til nogenlunde samme pris - med styrke i. Så det endte med, at vi alle 3 fik solbriller også. 3 (næsten 4) nye par briller i god kvalitet med styrke til dem, der behøvede det for en pris på 13.100 bath (knap 2.000 kr.) må siges at være i orden. Vi skulle til sidst have en gave af optikeren. Det var et armbåndsur. Øv, så havde vi alligevel betalt for meget for brillerne...

Så rakte teenage sønnens energi ikke til mere og vi tog en tuktuk tilbage til hotellet, for at slappe lidt af. Straks vi havde låst os inde på hotellet, kom den unge pige styrtende med et fad frisk frugt til os. 5 minutter senere vendte hun tilbage med nogle turistmapper, som hun synes, vi skulle kigge i. Sikke en service.

Vi koblede fra i et par timer og Marie og jeg fik tjekket, om poolen stadig var kold. Det var den, men solen havde dog varmet den lidt mere op.

Så havde vi voksne mod på flere udfordringer og vi tog en tuktuk ind til Nong Buak Haad parken i den gamle bydel, hvor blomsterfestivalen fortsætter. Her var som forventeligt et stort

menneskemylder. Vognene fra paraden stod linet op og vi kunne komme helt tæt på og konstatere, at vognenes udsmykning bestod af meget andet end blomster. Der var bl.a. brugt ris og sesamfrø til udsmykningen. Det må have været et kæmpearbejde forud for paraden.

Over for de mange vogne var udstillet en masse smukke blomster, som sandsynligvis indgik i en konkurrence også. De hang desværre sådan, at de ikke var til at tage billeder af, idet solen næsten var gået ned. I stedet prøvede vi at slippe for den værste strøm af mennesker, ved at søge ind i selve parken. Her var der et sandt madmekka med små boder, hvor der blev solgt alt, hvad hjertet begærer - i Thailand forstås. Vi smagte nogle kartoffelchips, der var spiddet på en pind, vendt i en dejblanding og friturestegt. Herefter kunne man vælge den krydderiblanding, man ønskede at få på. Vi nøjedes med salt, hvilket åbenbart ikke var så normalt, for det blev drysset på med en saltbøsse, hvor de andre krydderier stod i store beholdere. Det smagte super - og af mere, men vi måtte hellere holde os i skindet, for Lasse ville flå os levende, hvis vi kom hjem og sagde, at vi allerede havde spist.

Vi luntede lidt rundt i et par timer, før vi fandt en tuktuk, der kunne køre os tilbage til hotellet. Prisen var blevet forhøjet til 150 bath. Måske var det aftentakst. Måske var det, fordi turen var lidt længere. Vi kørte faktisk i næsten 25 minutter. Det stinker fælt i sådan et bæst af et køretøj og jeg forstår godt, hvorfor mange af chaufførerne kører med masker på.

Lasse havde indrettet sig næsten som hjemme på sit værelse. Foran computeren og med TV'et i gang...

Vi gjorde os klar til at finde noget aftensmad og nåede op i natbasaren, hvor vi havde set en "Daddy's pizza". Det var jo lige Lasses interesse (Carbonara). Vi hoppede ind og fik lidt mad med europæisk islæt. Jeg tog chancen og satsede på en pebersteak. Men det var, som min bror Brian havde udtalt, ikke fordi det er nemt at få godt oksekød i Thailand, Man skal lede efter det og det er ikke sikkert, at det bliver tilberedt godt. I det aktuelle tilfælde var kødet gennemstegt, selv om jeg havde bedt om medium - og det var et sejt stykke kød. Nå, ferien er for kort til brok, så vi spiste og betalte for vores mad og hastede videre.

Vi havde nemlig en aftale hos skrædderen kl. 21. Lasses jakkesæt skulle prøves til. Ved hjælp af en tuktuk, fandt vi hurtigt frem til skrædderens butik.

Tøjet blev passet til og sandelig om ikke de allerede havde fået syet en skjorte til mig også. Den var meget flot og den passede fint. Vi fik en lille sludder med den unge skrædder, der meget gerne ville fortælle om hans start som selvstændig skrædder efter en del års erfaring som ansat hos andre. Han virkede meget rar og samtalen kunne være fortsat længe, hvis det ikke var fordi, der kom andre kunder til. Så vi sagde farvel og fortsatte turen i nattelivet.

Vi befandt os tæt på Thapae Gate og fra den åbne plads kunne vi høre, at der var underholdning. Her søgte vi op og vi fik ca. 20 minutters liveunderholdning fra en opstillet scene. Det var åbenbart afslutningen på et show, for folk begyndte at forlade området. Vi fulgte trop, hoppede i en tuktuk og hjem til hotellet.

Det havde været en lang og begivenhedsrig dag igen og Marie nåede at falde i søvn med briller på og lyset tændt. Jeg havde jo ingen briller, så jeg nøjedes med at holde lyset tændt...

Søndag den 7. februar 2010 - Wat Phrathat Doi Suthep

Vi havde egentlig kun et fast punkt på aktivitetskalenderen for i dag. Det var et stort søndagsmarked i den gamle bydel. Marie var indstillet på at slappe lidt af men jeg fik hende overtalt til, at vi tog op, for at se et stort tempel, der ligger i bjergene bag Chiang Mai. "Tempel" var ikke et ord, der fandtes i Lasses ordbog og han ville hellere ligge på hotelværelset og se film. Swimmingpoolen var jo for kold til staklen...

Så vi fik receptionen til at skaffe os en taxa. Det var en thailandsk kvinde, der var chauffør og hun kørte os igennem hele Chiang Mai og ud af byens nordvestlige hjørne, forbi byens zoologiske have, som vi sikkert ville besøge i morgen.

Herefter gik det bare opad. Vi skulle omkring 1600 meter op og der var ca. en halv times kørsel med konstante hårnålesving. Chaufføren kørte pænt, mens hun forsøgte at holde en samtale i gang med en meget lille portion engelsk i bagagen. Det er generelt ikke så meget engelsk, de lokale kan tale i Chiang Mai. Men vores chaffør lå under gennemsnittet indenfor turistbranchen, så det blev lidt småt, hvad vi fik talt om.

Vi kom frem og hvis turen derop havde givet os det indtryk, at det var et stille område uden ret mange mennesker, så blev vi hurtigt overbevist om det modsatte ved vores destination: Wat Phrathat Doi Suthep - eller bare Doisuthep, som de lokale kalder det. Her var et mylder af mennesker af en anden verden. Men vi fik hurtigt købt vores billet til templet. Vi kunne vælge at betale 20 bath (3 kr.) og tage en elevator op til templet - eller spare pengene og gå de 309 trin op af trappen i stedet. Vi var nærige, så vi valgte trapperne. Nej sandheden var også, at der var en pæn kø ved elevatorerne, og det var da sjovere at tage trapperne, når man nu havde kræfterne til det.

Det var lidt svært at finde frem til trapperne. Vi skulle gå lidt imod kørselsretningen, før vi fandt dem. Så var det bare deropad. På første del af stigningen, var der en masse handlende. Vi kunne købe mad og drikke - og selvfølgelig et hav af souvenirs. Men sjovt nok ingen materiale om templet, et kort eller lignende, så vi kunne finde rundt deroppe. Det fandtes åbenbart ikke.

Vi havde ingen problemer med at klare trapperne. Det var jo bare om at tage den lidt med ro.

Vi gik ind i det, der var det allermest hellige. Her var en masse figurer og mange steder blev der bedt. Jeg har det lidt svært ved at vade rundt og tage billeder af folk, der beder. Det synes jeg er en meget privat sag.

Men der var nok at fotografere alligevel, så der blev knipset løs og da jeg endelig vendte tilbage til udgangen, synes jeg, at jeg havde brugt oceaner af tid. Marie ventede på mig og hun kunne

fortælle, at der var mere at kigge på, så jeg måtte igang med en runde 2 omkring templet. Det tog ikke så lang tid. Vi havde brugt et par timer på templet og var nødt til at kalde det nok. Parken omkring templet måtte vente.

Vi gik ned af trapperne igen og fandt uden besvær vores chauffør igen. Hun havde nok holdt øje med os. Hun spurgte, om vi ville se et jade- og orkide "factory". Det kunne vi godt bruge 10 minutter på og hun viste os pænt til stedet, der lå lige overfor indgangen (opgangen) til templet.

Jade er et specielt og ekstremt dyrt produkt, blev vi belært om. Bare en lille figur eller ring løber let op i mange tusinde bath, så det blev kun til kiggeriet. Heldigvis havde ingen af os hang til den slags ting. Orkideerne var meget smukke som altid og efter et par billeder og en lille pause, gik turen tilbage mod Chiang Mai.

Godt nok kunne vores chauffør ikke meget engelsk, men hun kunne da sige til os, at vi skulle ringe til hende, når vi skulle til Zoo dagen efter. Yes, yes - måske.

Lasse havde energi til næste trin på dagens program. Søndagsmarkedet. Vi tog en kort slapper, før vi hoppede i en pickup og blev kørt til vores skrædder, hvor jeg ville høre på prisen for en skjorte i ægte thaisilke. Sådan en blev bestilt og vi fandt derefter et spisested, hvor vi mødte de mest sure thailændere, vi endnu har set. Maden var egentlig ok. Lasse gav deres Carbonara tommelen nedad men jeg synes, at min lokale Nordthailandske ægnudler smagte fortrinligt - hvis man da ikke lige inhalerer chilien...

Søndagsmarkedet startede ved Thapae Gate og selv om vi var klar før kl. 15, var de begyndt at sælge fra boderne. Det hed sig ellers, at de først ville stille op kl. 16 og være klar kl. 17. Så vi fik en stor del af markedet for os selv (næsten) men måtte så også "nøjes" med de stande, hvor der var varer klar.

Det var en god tur på et par kilometer, før vi nåede enden af markedet. Efterhånden som vi nåede frem, kom der flere mennesker. For enden af Ratchadamoen Road sluttede markedet ved et tempel. Vi drejede til venstre, hvor der lå en del madboder og Lasse kunne smage på de kartoffelchips, som Marie og jeg havde været begejstret for dagen før.

Så sendte vi Lasse med en tuktuk hjem, mens vi andre skulle prøve en eksklusiv afart af massage. Hos Oasis Spa reklamerede de med, at man kunne få 4 hånds massage, dvs. med 2 massører. Det måtte vi prøve. Vi blev modtaget af en sværm af unge piger og mænd, der bød os pænt velkommen og serverede the i eksklusive omgivelser.

De havde plads til os og vi blev vist over i et lille træhus, hvor vi kunne få et bad i "baggården", mens de 4 massører ventede udenfor. Da vi havde fået et bad og iført os nogle nylonlignende underbukser, var vi klar til at blive dobbeltmasseret. Lad mig sige det sådan: Det var superlækkert men det var ikke de mange penge værd. Det kostede 5.900 bath - lige godt 1.000 kr. For det beløb kunne vi blive masseret mindst 10 gange hver på normal vis, så det kan ikke anbefales i længden...

Vi gik tilbage til markedet og nåede op til den første tværgade, hvor vi hoppede på en tuktuk, for at blive kørt tilbage til hotellet. Chaufføren kunne blære sig med tv i tuktuk'en. Der blev spillet højt musik, men han slukkede nu hurtigt for det igen, da han kunne se, at vi ikke var særlig interesseret i en thailandsk musikvideo. Vi ville hellere opleve Chiang Mai by night.

På hotelværelset var Lasse i gang med en film. Så snart vi var ankommet, kom personalet med en skål frisk frugt og det endte med at udgøre vores aftensmad. Der var ingen, der havde synderlig energi til at gå ud og spise, da filmen var slut, så vi kravlede i seng uden aftensmad.

Mandag den 8. februar 2010 - Fra Chiang Mai til Bangkok

Når man er på ferie, kan det ofte være svært at skelne ugedagene fra hinanden. Datoerne hænger man sig ikke så meget i og det kan give visse overraskelser, hvilket vi måtte sande her til morgen. Vi havde så småt planlagt dagens program. En tur med båd på en flod omkring Chiang Mai og et besøg i zoologisk have, var vores plan.

Da vi satte os til bordet, for at spise morgenmad ved swimmingpoolens kant, spurgte vores altmuligpige: "Checking out today?", hvilket vi svarede benægtende til. Det var jo først i morgen.

Men vi blev alligevel usikre og da Marie havde styr på, at det er den 8. i dag, så var der ingen pardon. Det VAR i dag, vi skulle videre med toget.

Så skulle der ændres planer. Først og fremmest skulle vi have fat i skrædderen, for at sige, at vi ville hente vores tøj tidligere end aftalt (aftalen hed i aften). Ham ringede vi til og der var ingen problemer. Det skulle nok være klar kl. 3.

Det kunne blive et større problem med optikeren, der først havde meldt tingene klar til middag i morgen. Jeg valgte at tage hen til dem, frem for at tage det over telefonen. Jeg nappede et bad og Lasse og jeg tog en tuktuk hen til optikeren.

Det var i øvrigt ikke noget problem, at få en tuktuk. Vi gik blot 50 meter hen ad vejen. Her holdt en tuktuk uden fører, men lige indenfor, hvor den var parkeret, stod 2 damer og lavede mad. "Tuktuk" sagde den ene og vi viste vores visitkort til optikeren. I løbet af et splitsekund sad hun ude i tuktuk'en og af sted det gik. 40 bath skulle hun have, det var vist bundrekord. Så havde vi alligevel været for flinke ved alle de andre, men det skulle blive bedre endnu!

Optikeren havde åbent og der blev kortvarigt postyr, da vi fortalte, at vi rejste allerede i dag. Det viste sig dog, at der ikke var problemer, da glassene til mine briller ville komme i løbet af formiddagen. Så til middag ville mine briller være klar. Jeg kunne til gengæld allerede få mine solbriller med styrke. Det var super.

Så vi forlod optikeren lidt lettet, for der ville ikke blive problemer med, at vi rykkede vores afrejse frem med en dag.

Tilbage i tuktuk til hotellet igen. Chaufføren ville gerne sælge os en tur rundt til forskellige forretninger i Chiang Mai, men vi takkede pænt nej og nøjedes med "Next time". Da vi kom til hotellet, bad vi om hans telefonnummer. Det gav pote. Han virkede glad, for så ville vi jo ringe til ham igen. Han kvitterede med, at han ikke ville have betaling for turen, men vi insisterede på at betale 40 bath og det fik vi lov til.

Der blev pakket og Marie skrålede på en Mai Tai drink fra spa-badet, som hun var kravlet i. Hendes 2 bartendere skyndte sig at hælde en gin og tonic op til hende. Hun skulle da ha' en drink, når hun bad om det. Vi andre fik også en og så var der røget en halv flaske gin af de små flasker, der var på værelset.

Vi tjekkede ud kort før kl. 12 og bad hotelpersonalet om at sørge for transport til en bådtur på floden. Vores bil ville komme om 10 minutter, fik vi besked på. Og ganske rigtigt kom der et folkevognsrugbrød efter os. Bilen var fra samme selskab, som bådens, så transporten måtte være inklusiv. Vi vidste ikke hvor langt, der var men tro det eller lad være. Chaufføren kørte over på den anden side af vejen og efter ca. 100 meter drejede han til højre - og så var vi der. Det kunne de jo have sagt, så var vi gået den korte strækning.

Vi købte billetter og benyttede ventetiden, til båden skulle sejle, til at kigge lidt nærmere på et tempel bag bådområdet.

En båd lagde til med plads til en del passagerer og vi undrede os over, om vi skulle med sådan en båd, for umiddelbart var der ikke andre end os, at se - bortset fra de forholdsvis mange passagerer, der var ombord på den, der lagde til.

Den sejlede så igen og lagde til kaj overfor, hvor vi ventede. Bådføreren hoppede over på en lille smal båd, hvor der ikke var plads til ret mage passagerer og det blev ganske rigtigt vores båd. Vi var de eneste, der skulle på turen, så det blev en lille eksklusiv affære. Båden var mindre end longtailbådene og derfor skulle vi sidde nogenlunde roligt, for ikke at vippe for meget.

Turen op af floden var dejlig behagelig og vi nød det i fulde drag, selv om der ikke var synderlig meget at kigge på. Men vi sejlede dog forbi den amerikanske ambassade (sikkert konsulat) og vi fandt også ud af, at Chiang Mai havde en chinatown.

Endestationen for turen var en bondemand, der ville servere ægnudler for os. Vi lagde til hos bonden og vores bådfører ledte os op gennem en lille have med et hav af krydderier, frugter og træer, der indeholdt en stor del af de frugter, som dyrkes og bruges i Thailand til mad og medicin.

Rundturen i bondens have endte i en lille restaurant, hvor vi hver fik serveret en bakke med nuddelsuppe og forskellige ekstra ingredienser, som vi kunne tilsætte efter behov og smag. Det var bl.a. (ekstra) chili, løg, syltede ingefær og sukker. Suppen mindede meget om den suppe, som jeg havde fået dagen før overfor vores skrædder og det smagte super. Suppen uindeholdt 2 slags nudler. Brede bløde nederst (i suppen) og hårde, tynde og sikkert friturestegte i toppen.

Efter suppen, fortsatte rundvisningen og vi fik bl.a. at vide, at der var optaget en Rambo 4 film på bondens sted. Så Sylvester Stallone havde været på besøg nogle dage, hvilket de selvfølgelig var noget stolte af.

Vi var lidt forsinkede, så vores bådmand tog os hurtigt med ned i båden, for at sejle tilbage til Chiang Mai. Han havde ingen kommentarer til det, vi så, på tilbagevejen, men det var fint nok. Den monotone lyd fra motoren, varmen og solen gjorde, at man slappede helt af og næsten ikke gad kigge ind på bredderne...

Tilbage i Chiang Mai, kastede vi os ombord i en tuktuk, for at få hentet vores ting hos optikeren og skrædderen. Brillerne var heldigvis færdige. Det var jeg slemt glad for. Utroligt, hvordan de kan nå at få varer fra Bangkok, når vi har bestilt hos dem lørdag eftermiddag og det nu er mandag.

Skrædderen var også færdig og jeg fik prøvet min thai silkeskjorte. Lasses jakkesæt passede også perfekt, så alt var, som det skulle være.

Vi skulle lige se, om de sure thaiere overfor stadig var sure, så vi gik over og bestilte lidt øl og vand - samt 3 portioner pommes frites. Vi var jo ikke ved at dø af sult, men vi vidste ikke helt, hvor meget mad der blev serveret i toget, så vi måtte hellere være på den sikre side.

Tjeneren var i øvrigt stadig sur, men vi fik lige vristet et smil fra hende...

Så i en ny tuktuk tilbage mod hotellet. Marie og jeg havde forsøgt at købe en flaske vin på hotellet, men prisen var 1.800 bath. En god vin men også en hamper pris. Det synes hotelpersonalet også, så de havde istedet anbefalet os en vinforretning tæt på hotellet. Vi stoppede vores tuktuk på et sted, hvor vi mente forretningen måtte være - og vi fandt den hurtigt.

Så tilbage til hotellet, for at hente vores store rygsække. Personalet sørgede for en pickup til os og snart gik det mod banegården. Jeg havde regnet vejen ud men han kørte en anden vej - eller andre veje, for det blev en tur af snørklede små veje. Sikkert fordi det var myldretid og dermed masser af trafik på de store veje.

Det var ikke noget problem at finde vores tog. Der er kun 4 spor på banegården og der holdt kun et tog, så det måtte være vores. Det var det også. Vi steg ombord med alt vores bagage. Vi havde bestilt billet på 1. klasse med liggeplads. Da vi var 3 personer og kupeerne var 2-personers, så var vi lidt spændte på, om vi fik lov at beholde den ledige plads for os selv. De 2 kupeer var indrettet sådan, at man kunne åbne en dør mellem dem, hvilket var ganske smart, når man f.eks. rejser 4 personer.

Men der gik ikke lang tid, før der dukkede en ekstra passager op. Det var en kvinde, der blev lukket ind til os. Hun var fra Amsterdam men stammede oprindeligt fra New Zeeland, hvortil hun var på vej. Hun havde en del bagage med, så der blev hurtigt lidt trangt i kupeerne, for vi havde også en del. Men vi fik os indrettet og snart kom der en tjener, der ville have os til at bestille mad

til aften og morgen. Det kostede ekstra men priserne var da til at holde ud. 150 bath for et aftensmåltid.

Vi fik en god snak med vores ekstra passager. Hun havde været på taichi kursus i Chiang Mai. Det var efter den oprindelige taichi med 13 bevægelser. Da hun også var bidt af fotografering og havde investeret i et Canon 5D, havde vi jo en del at snakke om. Hun arbejdede med grafisk design på computere og hun var blevet fristet af de billige softwarepakker fra Adobe i Chiang Mai.

Da vi havde spist og drukket vores rødvin, sagde vi pænt godnat til hende og lukkede døren mellem de 2 kupeer, så hun kunne få fred til at gå i seng. Marie og jeg fik en ekstra drink, da vi havde taget resten af den lille flaske gin med fra hotellet, som vi var startet på om formiddagen. Det blev en ordentlig drink, så trætheden meldte sig lynhurtigt. Vores kupeer var blevet lavet om til sengepladser med lagen og et tæppe, så det var bare at hoppe i seng.

Så var det spændende, om vi kunne sove i et tog...

Tirsdag den 9. februar 2010 - China Town på kryds og tværs

En god og rolig søvn blev det ikke til, men vi fik da lukket øjnene lidt ind imellem. De thailandske jernbaner skal ikke have skyld for, at deres jernbanestrækninger er jævne...

Vi stod op før tjeneren ville vække os kl. 6:30. Så var der en chance for, at vi kunne få ordnet vores morgentoilette, før der blev kø.

Morgenmaden blev serveret, mens jeg havde en af de korte ture med tynd mave. Det var heldigvs også denne gang en kort version.

Vores senge blev atter ordnet, så vi kunne sidde i kupeerne og vi gjorde klar til at indtage Bangkok. Som sædvanlig (kan man sige det efter 2. gang) var toget forsinket og vi gjorde holdt en del steder i Bangkok, inden vi ankom til selve endestationen.

Vi ankom efter adskillige stop undervejs til hovedbanegården med en god times forsinkelse. Det gik lidt stærkt med at få lodset gæsterne af toget og det var kun Marie, der nåede at tage afsked med hendes roommate.

I forhallen var der fred og ro. Jeg havde ventet et mylder af mennesker inklusive en masse, der ville prakke os det ene og det andet på. Men vi gik stille og rolig ud på pladsen foran og min oprindelige plan var, at vi skulle gå til hotellet. Jeg kunne godt se, at det kunne tære på vores kræfter, at skulle slæbe alt bagagen, så da Lasse begyndte at brokke sig, var jeg hurtigt overtalt til en taxa. 300 bath ville chaufføren have, så nu var priserne godt nok steget.

I den tætte morgentrafik havde chaufføren god tid til at forsøge at prakke os en masse ture på og vi havde lært spillet. Bare snakke med og fortælle, at vi ville på en eller flere ture. Men vi ville

gerne lige have styr på tingene og så ville vi ringe til ham. Så da vi steg ud, bad vi om hans telefonnummer. Han kunne ikke meget engelsk, så han skulle ikke forvente noget opkald.

Hotellet Grand China Pincess var blevet anbefalet af min bror og det virkede meget stort. Der var ingen problemer med checkin, selv om det skete kl. 9. Normal checkin tid ville være efter kl. 14.

Vi fik et stort 4-mands værelse på 11. etage. Vi havde fastholdt værelset, selv om Vibe ikke var med, for så ville der være lidt ekstra plads til os. Og plads fik vi. Det var en kæmpe suite med 2 badeværelser og 2 afdelinger med TV begge steder. Så stort et hotelværelse har vi aldrig haft før.

Udsigten var også fantastisk. Ud over byen. På øverste etage skulle der være swimmingpool ifølge min bror og der måtte udsigten være fantastisk (vist nok på 25. etage).

Da vi havde sundet os lidt over de luksuriøse omgivelser, tog vi badetøjet på og gik op til swimmingpoolen. Den lå på 23. etage og var ikke ret stor, men det var da lidt vildt at ligge ui pølen og kigge ud over Bangkok.

Vi slappede lidt af på soldækket og nød en kold øl og vand, inden Chinatown begyndte at kalde. Jeg ville gerne opleve den lille gade i Chinatown, som vi tidligere har besøgt i 1998. Efter lidt søgen på nettet og kiggen på kort, blev Lasse og jeg enige om, at NU havde vi styr på det. Vi skulle bare lige ned af gaden og så ind til højre, så var vi der.

Og vi fik ret. Vi ramte plet og var meget hurtigt i den hektiske gade, der ikke er så bred, at der kan komme andet end scootere derind med varer. Vi drejede til højre ad gaden og jeg troede egentlig, at vi ville se kød-, fisk- og grøntsagsmarkedet, men den strækning, vi gik igennem, blev der solgt mest tøj og juveler. Det var ikke så spændende for Lasse og jeg, så vi var forholdsvis hurtigt igennem. Så ventede vi en rum tid på Marie, der åbenbart havde fundet gaden mere interessant.

Den anden halvdel af gaden, der har navnet Soi Wanit, må så indeholde de manglende varer, hvis det da ikke helt er fjernet fra gaden. Det må vi se på et senere tidspunkt.

Da vi havde fået styr på Marie, var det et godt stykke over middag, så vi måtte skynde os at finde en restaurant. Det var ikke så let. Vi gik et pænt stykke rundt i Chinatown, og Marie var bl.a. inde og kigge i en forretning, der solgte cement! Her serverede de en frugt for hende, som vi ikke tidligere havde smagt. Det var gult og smagte ganske fint.

Vi fortsatte og nåede frem til nogle små madsteder dybt inde i Chinatown. Det var lidt for langt ude for Lasse, så vi fortsatte, selv om det var ham, der var mest sulten. Pludselig dukkede en restaurant op, der lignede en "rigtig" restaurant. Nu havde han ikke noget valg. HER skulle vi spise. Det var en indisk restaurant og prisen på øl (altid et godt sammenligningsgrundlag) var lav: 60 bath for en stor Singha.

Maden blev bestilt, selv om de ikke forstod ret meget engelsk (what's new). Vi fik noget med kylling og det smagte fantastisk. Det er topmålet af en god ferie, når man får serveret noget godt mad og en kold øl!

Efter et kort kig i et airconditioneret supermarked, der også var meget indisk inspireret, fandt vi en taxi i myldretrafikken. Vi steg ind, da chaufføren gav udtryk for, at han vidste, hvor vores hotel var. Vi holdt stille i over 10 minutter, før han kunne fortsætte turen. Heldigvis havde vi aftalt fast pris: 200 bath, så vi kunne bare nyde den kølige bil.

Tilbage på hotellet, forsøgte vi at få styr på en tur til et flydende marked. Jeg havde forberedt mig godt hjemmefra og jeg havde fundet en god tur til et flydende marked, men turen var dyr og kostede ca. 3 gange så meget, som hvis vi tog den "sædvanlige" tur til Damnoen Saduek flydende marked.

Marie havde talt lidt med en turarrangør i hotellet stueetage og jeg ville gerne vise hende den tur, som jeg havde læst om til Tha Kha flydende marked. Jeg tog elevatoren ned til turarrangøren. Hun var optaget, så jeg kiggede lidt på de andre ting, der var i stueetagen.

Jeg faldt over en bod, hvor der ikke var nogen mennesker og begyndte at læse noget af det materiale, der stod ved boden. Det viste sig at være en tarokkort læser, der ejede boden og han dukkede op. Han var ikke sådan lige at slippe fra igen. Det var en ældre herre, der spurgte, hvor jeg kom fra og hvor gammel jeg var. Fortynine, så ville det gå mig skidt, meldte han ud. Der var 3 store katastrofer i mit liv i år. En nær slægtning ville være død. Jeg kunne benægte dem alle sammen, men det slog ham ikke ud. Så nævnte jeg, at jeg fyldte 50 om nogle måneder. Aha, sagde han så. Så får du 5 gode år og når du fylder 56, så går det ned af bakke. Han var selv 72 og han havde været igennem samme cyklus. Hyggelig herre at tale med, tænkte jeg. Endelig lykkedes det mig at slippe fra ham og jeg takkede meget for samtalen. Pyha...

Turarrangøren blev ledig og hun kendte ikke det marked, som jeg havde planer om at besøge. Hun henviste mig til hotellets limousineservice, for at arrangere privat transport til turen men jeg kunne ikke være sikker på, at chaufføren kunne tale godt engelsk. Det svarede jo stort set til at praje en taxa på gaden.

Jeg havde ikke stor lyst til at arrangere en tur med en chauffør, der ikke kunne finde rundt ude på landet, så jeg besluttede, at vi lige så godt kunne tilslutte os turen til Damnoen Saduek. Prisen var OK. 1080 bath pr. person. Godt 150 kr. for en halvdagstur.

Så var det tid til aftensmad. Det skulle foregå på hotellets 25. etage, hvor der lå en restaurant med 360 graders panoramaview. Vi havde bestilt bord uden at kende priserne men vi ville gerne se det blive mørkt over Bangkok på den måde.

Mht. prisniveauet blev vi positiv overrasket. Det var en japansk restaurant med mange spændende retter. Vi kunne også få både kinesisk og thailandsk mad, men prisen var noget højere for det og det ville vi ikke betale.

Så vi bestilte diverse japanske retter, bl.a. varmt shabu-shabu. Den ret kender vi hjemmefra, hvor vi har fået den både som kold og varm. Den kolde er en af vores favorit.

En rigtig lækker middag i hyggelige omgivelser, mens det blev mørkt over Bangkok. En flaske vin kostede ca. 200 kr. Men det ville vi gerne have, som prikken over i'et på en god middag. Vi sad og tænkte på, om min brors familie har siddet i samme restaurant og spist tidligere...

Vi vendte tilbage til vores værelse på 11. sal, men jeg havde mod på mere China Town. Efter at have overstået endnu et angreb af tynd mave, begav jeg mig alene ud i bydelen, blot for at konstatere, at bydelen er komplet død efter kl. 20. Der var kun ganske få butikker, der var åben, så jeg kunne kun returnere til værelset. Mine eventyrlyster måtte vente til dagen efter.

Så resten af aftenen blev afslapning på værelset. vI havde købt internetadgang til 3 dage på hotellet for godt 100 kr. Så det blev udnyttet godt, hver gang vi var på værelset.

Onsdag den 10. februar 2010 - Lumphini park, indkøbscentre og Siam Ocean World

Dagens program i Bangkok skulle starte tidligt, så vi sad klar i restauranten ved 6:15 tiden. Min brors har tidligere boet på hotellet og de havde ret, da de sagde, at vi skulle glæde os til morgenmaden. Her var et udbud, der sagde spar to til det hele. Der var f.eks. en hel ø med mad til muslimer. Selv æggene var der større variation. Jeg troede lige, at jeg kunne sætte kokken ved æggene på arbejde og bestilte et kogt æg. Han pegede hen på 2 bunker af æg, der var henholdsvis blød- og hårdkogte.

Ved 7-tiden steg vi ind i en taxa, for at blive kørt til Lumphini Park. Det er en stor grøn oase midt i Bangkok. Man kan vel sammenligne den lidt med Central Park i New York. Her kommer mange lokale, for at slappe af og parken er også kendt som stedet, hvor mange kinesere kommer, for at dyrke morgengymnastik - bl.a. tai chi. Det skulle vi opleve og ganske rigtigt. Da vi var blevet sat af, skyndte vi os ind i parken, for at se, om der var nogle hold morgengymnaster i gang. Vi blev ikke skuffede. Der blev danset, løbet, sunget og dyrket taichi i alle afskygninger - samt yoga.

Jeg spejdede forgæves efter en gruppe, der dyrkede taichi i den form, som jeg selv har lært (Yang style). Det fandt jeg ikke, men der var en del, der lavede noget i samme stil.

Der var andre ting, der tiltrak sig større opmærksomhed hos Marie og Lasse. Der var nemlig masser af øgler i parken. Nogle ordentlige krabater på op til en god halv meter. Dem gik der selvfølgelig også sport i at fotografere, så da jeg var blevet træt af at tage billeder af taichi udøvere, så kastede jeg mig over øglerne.

Lumphini Park var et positivt bekendtskab og en dejlig afslappet start på dagen.

Vi fortsatte til fods langs vejen Rama IV, for at finde Røde Kors' slangefarm på samme gade. Det gik smertefrit. Vi havde læst, at den åbnede kl. 8:30, men på skiltet ved indgangen stod der 9:30.

Til gengæld var det også modstridende oplysninger om, hvornår der blev vist show med slangerne.

Vi kom ind - vistnok som de første gæster i dag - og kiggede på udstillingen i fred og ro. Stedet var slet ikke til at kende i forhold til, da vi besøgte det sammen med Torben i 1998. Der var bygget stor 2-etages udstillingshus og selve showområdet var også udvidet med en ekstra tribune.

Vi opgav at se noget show, da det øjensynligt først ville blive kørt om eftermiddagen og det gad vi ikke vente på. Om formiddagen kunne de svinge sig op til at vise, hvordan man "malker" slangerne for gift. Det havde vi set før og det gad vi ikke vente i 40 minutter, for at se igen.

Så vi gik ud til vejen, for at fange en taxa, der kunne fragte os til dagens 3. punkt på programmet. Vi ville gerne se Siam Ocean World. Et kæmpestort akvarium, der var bygget ind under et stort indkøbscenter.

Chaufføren lod til at forstå vores mål for turen og startede også med at køre den rigtige retning. Men så begyndte han at tale i mobiltelefon. Jeg ved ikke, om det var det, der gjorde, at han ikke stoppede dér, hvor vi mente at akvariet lå. Men vi lod ham køre og glædede os over, at vi havde aftalt en fast pris.

Da vi havde kørt pænt langt og vurderede, at vi snart var helt hjemme ved vores hotel, stak vi ham et kort, for at vise ham nøjagtig, hvor vi skulle hen. Han lod til, at have styr på det og fortsatte turen - dog med lidt brok over den horrible trafik.

Pludselig holdt han ind og pegede på en stor bygning på den anden side af gaden. Det var dér, sagde han. Det troede vi ikke på, men vi steg ud og betalte. Vi havde ret. Det var helt galt. Så fandt vi et kort frem og konstaterede, at vi var meget tæt på hovedbanegården, så vi ændrede vores planer og besluttede at prøve tognettet i Bangkok.

Vi nåede dog ikke langt, før en tuktuk chauffør ville køre os til Center World - et andet stort indkøbscenter, som vi også ville besøge i dag. Han skulle kun have 20 bath, så vi tænkte - ja, hvorfor ikke.

Men alarmklokken ringede alligevel, lige inden vi steg ombord i tuktuk'en. 20 bath ER ikke meget, så jeg ville gerne sikre mig, at det var en direkte tur til indkøbscentret. Nej, det var det så ikke. Han hev en benzinkupon frem og sagde, at vi lige skulle gøre holdt 5 minutter et sted, så han kunne få benzinpenge. Jeg tilbød ham en højere pris mod at han kørte os direkte, men det ville han ikke. Jeg gad nok vide, hvad de får i benzinpenge af de forretninger, hvor de kan lokke kunder ind.

Vi lod ham være og fortsatte til fods ned til hovedbanegården. Her gik vi lige igennem og ud af en sideindgang igen, for at komme ned i undergrundsbanen. Planerne var nu ændret igen.

Det ville kræve en omstigning fra undergrundstog til skytrain, for at komme til Center World eller Siam Center (hvor akvariet ligger). Men direkte på togets rute lå et indkøbsmekka for IT-folk. Den besluttede vi at "runde".

Vi steg ud på "Phra Ram 9" og gik direkte ind i indkøbscentret, der hed noget med IT-mall.

Klokken var omkring 12 nu, så vi besluttede at finde noget frokost, inden vi kastede os over herlighederne. Først havde vi kig på en japansk restaurant, hvor maden blev "sejlet" rundt i både på et aflangt bord. Gæsterne tog sikkert bare det mad, de gerne ville spise, når der kom en båd forbi med maden. Det var japansk og det gad vi ikke lige i dag. Det havde vi jo fået til aften dagen i forvejen.

Kort efter faldt vi over en restaurant, der hed "Pepper Lunch". Her blev serveret oksekød i alle afskygninger. Det var vi hurtigt overtalt til, selv om det vist også var en japansk inspireret restaurant. Pepper Lunch er en fastfood kæde, der åbenbart vinder hurtigt frem i Asien.

Konceptet er lige som på burgerrestauranter. Du kan vælge mellem 12-14 forskellige menuer og maden kommer ind på bordet efter ganske få minutter. Fidusen er, at dit kød ikke er stegt men retten serveres på en ca. 250 grader varm støbejernstallerken. Så kan du selv stege kødet færdigt. Fikst, men det smagte helt fint.

Så var vi klar til at kigge nærmere på IT-mekkaet. Det var egentlig et almindelig indkøbscenter med alle mulige forretninger, men der var en overflod af teknik-relaterede shops. Den ene computerforretning efter den anden lå i det lange, smalle varehus. Der var en del forretninger, der solgte brugte computere eller reparerede dem. Der var også en del, der kun havde fokus på medier. En enkelt solgte kun lagringskort osv. Og så var der også enkelte fotoforretninger.

Jeg var på jagt efter en vidvinkellinse til mit kamera. Canon havde en 10-22 mm. og den kostede ca. 5.500 kr. i Danmark. En høj pris men kunne den fås billigere her, var det en mulighed. Prisen viste sig at være knap 2.000 kr. billigere men det var stadig en høj pris for en linse, som ikke ville blive den primære benyttede.

Så var der Sigma linser, som jeg havde fine erfaringer med. De havde en 10-20 mm. Det kunne også gå an. De første priser, vi hørte på, lå på 15.500 bath, dvs. knap 2.300 kr. En mere fornuftig pris. Og det så ud til at være god kvalitet også.

Jeg forsøgte at handle prisen ned, men den var åbenbart fast, for sælgeren ville ikke flytte sig og han reagerede ikke, selv om jeg gjorde tegn til at gå. De næste steder, vi hørte på prisen, steg den bare og vi endte i nærheden af 20.000 bath. Så det blev ikke til mere.

Efter et par timer forlod vi IT-mekkaet og tog toget ind mod byen igen. Næste destination var Center World, det store indkøbscenter. Med et enkelt skift fra undergrundstog til skytrain, nåede vi frem til centret, der skulle være sydøstasiens største - det var stort. Det kunne godt minde lidt

om en forvokset udgave af Kolding Storcenter. Her var blot mere plads og der var masser af plads til de mange gæster.

Vi tjekkede lige prisen på Sigma linse, men den var ikke attraktiv. I en af de øverste etager, var der et supermarked og der var en cafe. I cafeen købte vi lidt drikkevarer - bl.a. en øl, som vi ikke havde set før. Det var der en god grund til, for det smagte som sodavand med tyggegummi. Føj for den.

I supermarkedet gik vi på jagt efter en japansk sesamolie med chili. Layu, som vi brugte i diverse madretter derhjemme. Lasse var stolt over at finde layu'en og han var klar til at rydde hylderne. Men vi skulle passe på, for ikke at få overvægt...

Der var også en stor bager, hvor vi købte kager og groft brød. Det tog vi med ud af centret og spiste løs af lige udenfor. Her var der åbenbart en større demonstration i gang, for der blev holdt taler og klappet i et væk. Vi fik kæmpet os igennem menneskemængden, for at komme til dagens sidste officielle programpunkt: Siam Ocean World.

Det tog ikke så lang tid, at gå dertil og det viste sig, at i havde haft ret i placeringen af centret i forhold til vores taxachauffør fra i formiddags.

Akvariet skiltede med at være sydøstasiens største. Vi kunne betale 850 bath pr. person for akvariet alene eller 950 bath for akvarium og diverse andre aktiviteter. Vi valgte det sidste og det viste sig at være en god ide.

Vi kom ind til en stor mængde små og en del større akvarier. Det største var over 2 etager og det viste et koralrev med mange store fisk i. Det var meget flot. Så havde vi mulighed for at komme en tur bag rammerne og se hvordan de holdt styr på dyrene, håndterede syge fisk osv.

Samme sted var der mulighed for at komme med en forholdsvis kort tur med glass bottom boat. Det var lidt lige som at dykke eller snorkle. Fiskene var store og her var både rok og hajer. Meget flot.

Så var vi færdige med øverste etage (der var 2 etager). Lige så langsom gik det ned af en sliske i en regnskov. Meget flot lavet med regn og vandfald. På nederste etage var der sørme også popcorn og cola med i vores ekstrabillet, så vi kunne sidde og kigge på et kæmpebassin med fisk, mens vi legede "biograf".

Turen fortsatte til en tunnel under vandet i samme bassin, som vi havde set ovenfra med glass bottom boat. Det blev ikke mindre imponerende at se hajer og rokke svømme rundt ved siden af os og over os. Der var også nogle, der havde betalt 2.000 bath, for at få et dyk i bassinet.

Til sidst var der et lille rum med akvarier med vandmænd og en enkelt kæmpefisk, der var frosset i en blok. Så var det slut med selve akvarierne og turen sluttede af med en 4D film, der såmænd var meget sød. Om 2 små skilpadder

Så var vi også ved at være trætte efter en lang dag. Klokken var omkring 20 og vi fandt en taxa til hotellet. Han kørte på taxameter og derfor blev prisen ikke meget mere end 60 bath.

Vi havde egentlig planlagt at skulle spise i chinatown men trætheden var så udtalt, så det skulle være let. Vi nåede tilbage til hotellet, så vi kunne nå at bestille en tur til flydende marked hos hotellets turarrangør. Det blev turen til det største og mest kendte marked - en halvdagstur til 1080 bath pr. person. En fair pris i forhold til, hvad vi havde set på internettet.

Lasse orkede ikke gå ud og spise, så ham sendte vi op i vores hybel og Marie og jeg styrede mod en restauranten ved floden, som en af hotellets personale havde anbefalet.

Vi nåede dog ikke så langt ned af gaden, for Marie var lidt træt af at gå. På gaden var der gang i gademarkederne og det så lækkert ud - så hvorfor jagte en restaurant. Vi fandt en ældre kineser, der lavede Pat Thai - stegte nudler og det så godt ud. Vi bestilte 4 portioner, idet vi kunne se, at portionerne ikke var så store. Hver portion blev serveret i en lille båd, lavet af bananpalme (antog vi). Derefter blev den pakket ind i et stykke fedtsugende papir og elastik omkring.

Tilbage til hotellet. I vejsiden lå der en mand og sov. Han så virkelig ud, som om han var død. Han lå ovenpå en stak papkasser, så vi blev enige om, at han nok var skraldemand, der passede på sit arbejde.

Vores Pad Thai smagte fortræffelig. Fantastisk, at så enkelt en ret, kan smage så godt. Fastfood behøver ikke være dårlig mad. Det tog ham under 5 minutter at lave retten.

Klokken blev ikke mange, før vi krøb til køjs. Vi var godt trætte alle 3 og vi skulle tidligt op igen i morgen. Der var afgang kl. 6:30 fra hotellet.

Torsdag den 11. februar 2010 - Damnoen Saduek flydende marked

Det var stadig mørkt, da vi stod op og gjorde os klar til at indtage morgenmaden. Klokken 6 var vi klar i morgenrestauranten på 10. sal og efter en hurtig omgang mad, stod vi klar i receptionen, hvor vi blev afhentet præcis kl. 6:30.

Turen gik gennem Bangkoks gader med morgentrafikken. Allerede nu var den tæt. Efter en lille halv times kørsel, skulle vi flytte fra vores store bil til en bus. Det var vi nu blevet advaret om, så det kom ikke som nogen overraskelse.

Bussen var langtfra fyldt. Vi var ikke nået ret langt, før jeg kom i tanke om, at jeg havde glemt mine briller i den bil, vi havde kørt med før. Jeg skyndte mig op til guiden, der sad og småmumlede noget på første sæde. Han kvikkede helt op ved, at nogen kontaktede ham og han skyndte sig at ringe tilbage til den chauffør, vi havde kørt med. Så lød det, som om der var styr på tingene. Brillerne var fundet, så jeg kunne lige så godt glemme alt om dem, mens vi var på tur.

Vi fortsatte ud af Bangkok og kørte ned mod sydvest. Det gik bl.a. forbi Thailands største saltsyderi, der bestod af store arealer med lavt vand, som man simpelthen lod tørre ud, hvorefter man havde saltet tilbage. Det lå så i store stakke ude ved vejen og jeg tænkte på, hvordan hvid sne ser ud efter bare 2-3 dage, når det ligger ud til en vej... Bilerne forurener.

Vi nåede efterhånden frem til turens første stop, der var et sted, hvor man udvinder sukker af blomsterne fra kokospalmer. Det havde vi ikke hørt om før men det smagte meget lækkert - og selvfølgelig sødt. Samme sted var der en orkidefarm og den måtte vi selvfølgelig også se nærmere på. Det kunne jo være, at der var nogle gode motiver...

Efter en lille halv time fortsatte turen til selve det flydende marked, som var hovedattraktionen efter vores mening. Mens vi kørte, mumlede guiden videre i mikrofonen. Der var givetvis en masse gode informationer men vi kunne kun høre halvdelen af, hvad han sagde. Der var ikke rigtig nogen, der gad gøre opmærksom på det, for så skulle man jo til at høre efter...

I byen med det flydende marked, blev vi sat på en longtailbåd, som guiden mente hed en James Bond båd, fordi den har været brugt i en film med den kendte herre.

Så skal jeg ellers lige hilse at sige, at det gik derudad. Op og ned af forskellige kanaler i et rasende tempo, gik det. Det var faktisk vældigt fornøjeligt og lidt fantastisk, så hurtigt disse både kan sejle. Jeg havde indtryk af, at vi blev sejlet lidt frem og tilbage og havnede sikkert tæt på udgangspunktet.

Så forklarede vores guide, hvordan vi skulle finde frem til bussen og vi blev sluppet løs på det store marked. Men hvor fanden var det flydende marked??? VI kunne godt se en enkelt lille båd med diverse frugter men ellers var markedet såmænd på landjorden og det var ikke det, vi var kørt efter...

Vi gik boderne på land igennem og fandt derefter frem til guiden, der forklarede os, at vi skulle ud til bussen og så fortsætte til venstre af en vej, før vi kom til det rigtige flydende marked. En ganske interessant information, som - hvis vi ikke havde fået den - ville gøre turen til en katastrofe.

Vi fandt frem til markedet og det var straks mere interessant at se, hvordan de mange boder sejlede rundt blandt turistbådene. Det var typisk sådan, at bådene med varer til salg var små og turistbådene var store. Men sælgerne var åbenbart vant til at manøvrere rundt, for de lod ikke til at tage notits af at blive skubbet og puffet til.

Tiden gik og vi skulle tilbage til bussen, for at fortsætte til næste stop: en stor møbelfabrik.

Det var også en fin oplevelse. Der var mange arbejdere i gang med at lave forskellige træarbejder. Og det var absolut ikke samlebåndsarbejde, der var gang i. Nej, det var meget individuelle produkter og man kunne købe alt fra små souvenirs til store skabe, borde og stole. Ikke alt var lige pænt men generelt var møblerne fantastiske at kigge på.

Efter en hurtig tur gennem fabrikkens showrooms, gik dagens tur tilbage mod Bangkok. Der var tid til et lille powernap på turen.

I Bangkok blev vi atter lodset om i en mindre bil, jeg fik mine briller og så gik det tilbage til vores hotel. Klokken var mere end 14 og vores frokost kaldte. Vi valgte at gå ned til havnen tæt på vores hotel, for at spise på en restaurant, som en hotelmedarbejder havde anbefalet os dagen i forvejen. Den havde fin udsigt over floden og vi fik bor på først parket.

Det var spændende at se det hektiske liv, der var på floden. Der var altid noget at se på, mens vi ventede på vores mad. Marie og jeg bestilte store rejer i rød karry og Lasse nappede en wienersnitzel.

Så var det tilbage til hotellet, for at få et velfortjent bad i swimmingpoolen - troede vi, for hotellets reception ville noget andet.

De spurgte, om vi ikke skulle tjekke ud i dag? Det mente vi ikke, men vi var jo en gang blevet snydt med en dato (i Chiang Mai), så vi måtte lige op på værelset, for at tjekke vores papirer. Det viste sig, at receptionen havde ret. Vi skulle faktisk flyve hjem i aften!

Vi fik lov at beholde værelset til kl. 18 (mod et mindre beløb forstås) og havde dermed fornuftig tid til at få pakket og få et forfriskende bad. Selv om vores planer var blevet groft forpurret og vi skulle rejse hjem, så foregik det hele i en god ro. Jeg tror, at vi alle var lidt lettet over, at vi skulle hjem i dag. På en eller anden måde, så ville den næste dag blive i et vakuum, fordi det ville sidde i baghovedet, at der var hjemrejse - uanset, hvad vi foretog os.

Alt dette var vi fri for at tænke på, for nu var det nu. Vi tjekkede ud kort før kl. 18 og nåede lige ned i gaderne, for at gøre de sidste desperate indkøb: tørrede kinesiske svampe, som koster en bondegård i Danmark.

Vi havde endnu ikke fået kinesisk mad i Chinatown, så det skulle være "den sidste nadver" i Bangkok. På hotellets 8. etage var der en kinesisk restaurant og det var passende bekvemt at spise dér. Vi fortrød dog lige så snart vi havde bestilt, for her var ingen atmosfære og et kedeligt lokale, som vi i øvrigt havde for os selv - til at begynde med.

Vi kunne lige så godt have spist på restauranten på 25. etage. Her var der også kinesisk mad og en fornem udsigt. Men pyt, vi havde bestilt.

Jeg bestilte en omgang sizhuan hot and sour soup og til hovedret fik vi alle kylling. Marie og jeg fik en lille portion med cashewnuts. Det smagte super. Lasse bestilte fried chicken - en stor portion. Og den var STOR.

Så var det tid at begynde hjemrejsen. Vi tog afsked med hotellet, der var fint pyntet i anledning af det kinesiske nytår - ligesom hele chinatown selvfølgelig. For 900 bath blev vi fragtet fra hotellet

til lufthavnen. En taxa ville nok have kostet det halve men vi var blevet lidt dovne. Og vi blev belønnet med en wan med plads til 10 personer, så der var god plads til bagage og os.

Turen til lufthavnen tog ca. 30 minutter, så prisen på 900 bath (135 kr.) var i orden. Med chaufføren tog vi også afsked med den menige thailænder for denne gang. Han var symptomatisk for dem, vi har mødt. Venlig, imødekommende og vil gerne i snak - men kan kun meget lidt engelsk.

Selv om vi var i Bangkoks store nye lufthavn ca. 3 timer før afrejsen, så kunne vi tjekke ind og få afleveret vores bagage. Vi havde været lidt spændte på vægten. Turkish Airlines har en vægtgrænse på 15 kg. og det er lidt, når man har været i Thailand. På hotellet havde vi vejet alle 3 rygsække og de lå meget tæt på 15 kg. alle 3. Ved skranken var vægten imidlertid omkring 47 kg. tilsammen. Men der blev ikke snakket om overvægt...

Vi fik nærstuderet den toldfrie afdeling i lufthavnen men nåede hurtigt frem til, at der ikke var noget, som vi gad slæbe med hjem. De havde godt nok Laphroaig whisky på tilbud. 2 flasker for 3.000 bath (ca. 450 kr.), hvilket ikke var synderlig billig.

Vi slentrede ud til vores gate, der lå i den fjerneste ende af lufthavnsbygningen. Her kunne vi også tjekke ind ved gaten og sørme om ikke de begyndte at kalde ud til flyet en times tid før vi reelt skulle flyve. Om vi kom af sted før planlagt afgang, ved jeg ikke. Vi var i hvert fald ikke forsinket.

Trætheden meldte sig hurtigt. Det var jo sent på aftenen efter vores tidsregning, men vi havde læst, at det var klogt ikke at sove, når man fløj mod vest. Det kunne vi ikke holde, så vi blev enige om, at det var bedst at få sovet på strækningen til Istanbul. Det var heller ikke noget problem. Marie og jeg nåede at få lidt at spise, men det var Lasse for søvnig til.

Fredag den 12. februar 2010 - Fra Thailand til Danmark

Vi fik alle sovet lidt og var straks mere friske, da der blev serveret morgenmad på flyet. Klokken 6 morgen landede vi i Istanbul efter en rolig flyvetur. Vores indre ur stod på 11 formiddag (thailandsk tid).

Istanbul lufthavn var selvsagt ikke så stor som Bangkoks, der vist er mere kendt som transitlufthavn. Udbuddet af forretninger var hurtigt overset og det lykkedes da at slæbe af sted med en flaske Kaluha og en gammel vinkending: Torres Gran Coronas. Kaluha'en skulle bruges til drinken Black Russian, som jeg var faldet lidt for på denne tur.

Kaffen i Thailand havde ikke været særlig god denne gang, så jeg higede efter en rigtig god kop kaffe. Svaret fandtes hos Starbucks Coffee i lufthavnen. Lasse var fortørnet over, at en flad sandwich og en icetea kostede over 70 kroner. For det halve kunne man købe 2 kager og kaffe hos Starbucks.

Flyet fra Istanbul afgik ikke kl. 10:10, som der stod på vores billet - men allerede kl. 9:15. Det passede os jo fint, så vi hoppede ombord og efter at have holdt et kvarter på startbanen, blev der afgang mod København.

Vi oplevede at få serveret morgenmad 2 gange, idet der også på dette fly blev serveret morgenmad. I Kastrup landede vi til en omgang sne og kølig luft. Vi var forberedt, men vi frøs alligevel noget, da vi trådte ned på perronen, for at komme med toget.

Vi glædede os for tidligt over, at det passede med, at toget kørte 20 minutter efter, vi købte billet. Det var jo dejligt, at vi bare kunne sætte os på toget og hoppe af i Fredericia igen.

2 minutter før toget skulle komme, blev det meddelt, at toget kørte fra Hovedbanegården og vi skulle tage med et andet tog derind. OK, så måtte vi slæbe lidt mere på vores bagage - sammen med 200-300 andre passagerer.

På hovedbanegården fik vi besked på, at toget mod Aalborg (vores tog) ville afgå fra perron 7, så de 200-300 personer masede sig ned på perron 7. Så gik der nogle minutter, hvorefter det blev meddelt, at toget i stedet afgik fra perron 6 - dvs. en anden platform. Hyggeligt. Så måtte de 200-300 passagerer + alle de andre, der ventede på det samme tog, ud på en ny march.

Da toget endelig ankom, manglede der et par vogne og det gav en del forviklinger med pladsbestillinger. Heldigvis var vores vogn med, så vi skulle ikke slåsse med nogen om pladsen. Det blev jo ikke bedre af, at der var vinterferie i en del af landet fra i dag..

Kronen på værket var, at vi blev et kvarter forsinket på grund af tekniske problemer med en dør.

Vi kunne ikke lade være med at tænke på, at vi nu har rejst rundt i Thailand og brugt offentlige transportmidler mange gange og alt har klappet til punkt og prikke. Så snart vi vender tilbage til Danmark, dukker problemerne op med vores alle sammens DSB.

Nå, men hjem kom vi da - ved halv fire tiden...

Det store kuldechok kom, da vi steg af toget på Fredericia Banegård. Det gik stærkt med at komme ned fra perronen og så måtte vi vente på en taxa udenfor banegården. Det var helt vildt koldt, så Lasse tilbød at tage "vagten", for han frøs ikke. Vi gamle trak os skyndsomt indenfor, for at få lidt varme igen.

Jeg havde foreslået Lasse, at vi lige skiftede til korte bukser og sommerantræk, for at få taget et billede udenfor vores hus – med sne. Men det havde vi slet ikke lyst til, da vi kom hjem. Vi overfaldt alle 3 brændeovnen, for at få gang i den så hurtigt som muligt.

Epilog

Jeg plejer jo at slutte mine dagbogsoptegnelser fra vores rejser af med at gøre status på turen. Denne tur har jo været lidt speciel med det forhold, at en stor del af turen var arrangeret af Jette og Brian. Første del af turen var en grupperejse og 2. del af turen - den sidste uge - var med Marie, Lasse og jeg.

Vi har rejst sammen i min familie flere gange, så det var absolut ikke noget problem at være mange af sted. Det har jeg sikkert konkluderet før i mine dagbøger men jeg gør det igen. Der er en uskreven regel, der hedder, at man gør, hvad man har lyst til, når vi rejser. Vi skal absolut ikke være alle mand om alt, hvad vi foretager os. Det er en god regel, for det tillader os at være individualister i gruppen, hvilket jeg sætter stor pris på.

De første 2 uger med familien var en super ferie. Jette og Brian havde sørget for, at vi fik set det bedste af, hvad Thailand kan byde på, når vi er i kategorien badeferie. Ko Nangyuan er billedskøn og lækker, hvis man ønsker afslapning og forholdsvis fred og ro. Ko Samui er mere gang i den om aftenen. Ko Mook et paradis af en ø. Overskuelig og dejlig atmosfære. Vores hotel fantastisk. Det kan varmt anbefales. Så var der Phi Phi. Det er jo en speciel ø. Her er typisk meget varmt. Ikke så mange super gode madsteder, med mindre man er til fisk - og det var vi. Den danske restaurant HC Andersen skuffede fælt. Her er standarden styrtdykket.

Phuket og Patong er også et ferieparadis, hvor man har store strande (med turister på liggestole på lige rækker så langt øjet rækker). Lige bagved har man et kæmpeopbud af forretninger og restauranter. Det hele krydret med bargaden i centrum, der er en oplevelse i sig selv, så snart mørket har sænket sig. I Patong boede vi ikke sammen med de andre, og vi betalte nok kun halvdelen af, hvad de betalte for hotellet. Jeg vil ikke tøve med at anbefale Bird Cage Guesthouse. Søde og rare receptionister og pænt og rent.

Så tog vi afsked med de andre og drog til Chiang Mai. Det var også et spændende bekendtskab. Vores hotel var forholdsvis dyrt men det var også lækkert og eksklusivt. Medarbejderne var venlige og imødekommende (som alle thailændere) - og de var meget interesseret i, hvad vi skulle lave hver dag. Så havde de altid forslag og ideer til vores ture og det virkede godt med lidt sparring på den front.

Bangkok er jo Bangkok. Det var fedt at bo lige i centrum i chinatown og for en gang skyld, kunne jeg godt have brugt flere dage i denne hektiske by. Men den skal nok tages i små doser... Det er et godt sted at starte eller at slutte.

Vi sidder her i Istanbul Lufthavn og konstaterer, at det har været en rigtig dejlig ferie. En god ferie er i vores verden karakteriseret ved, at alt går som planlagt og vi vender tilbage med bagagen fuld af masser af oplevelser. Personligt kan jeg leve højt på oplevelserne længe efter turen, når jeg sætter mig godt til rette og bearbejder billeder og tekst fra turen.

Nå ja, så var der jo lige det pudsige, at vi nærmest blev smidt ud af hotellerne i både Chiang Mai og Bangkok. Det kunne let være gået galt, hvis vi havde booket tog tidligt fra Chiang Mai eller tidligt fly fra Bangkok.

Men det kan vi kun grine af nu!

Lige inden vi kom til Fredericia, varmede det at tænke på, hvor priviligeret vi er, når vi sådan kan rejse den halve klode rundt og opleve andre kulturer. Det er faktisk ganske få mennesker her på jorden, der har disse muligheder.

Hamburg 2010 (weekendtur med Gitte og Hans)

Prolog

Vi er jo på julegave med Gitte og Hans fra Kolding og det plejer at være en "voksen-oplevelses-gave". Denne gang blev det en weekendtur til Hamburg og det blev vejrmæssigt en lidt trist affære. Vi efterlod Danmark med de første strejf af varme, ovenpå ca. 3 måneder med is og sne. I Hamburg var der også plus-grader, men det var koldt, gråt, blæsende og regnfuldt. Det skulle nu ikke stoppe os. Vi havde tøj på til det, så vi fik en rigtig hyggelig weekend ud af det, selv om vejrguderne ikke ville spille med.

Lørdag den 13. marts 2010 - Shoppingtur i Hamburg

Årets julegave til Gitte og Hans i Kolding var en weekendtur til Hamburg - sammen med os. Marie og jeg havde ikke haft tid til at forberede os særligt godt, så vi satte vores lid til, at Gitte og Hans havde et færdigt rejseprogram klar, når vi skulle afsted. Og det havde de!

Marie og jeg sagde pænt farvel til børnene og drog mod banegården. På perronen kunne vi nyde den allerførste forårssol, mens vi ventede på toget. Ved 9-tiden var der afgang mod Kolding og videre mod Hamburg.

Gitte og Hans havde sørget for frokosten undervejs og de havde smurt nogle eventyrligt gode stykker smørrebrød, som vi lystigt fortærede, inden vi ankom til Hamburg ved 12:30-tiden.

Her var der åbenbart ikke antydning af forår. Der blæste en pissekold vind og vi skyndte os til hotellet Norddeutscher Hof, der heldigvis lå meget tæt på banegården. Heldigvis var vores uldundertøj med i kufferten, der ellers var sparsomt møbleret - det var jo kun en weekendtur!

Første tur gik mod indkøbsgaderne, for det var lørdag eftermiddag. I morgen ville de fleste forretninger være lukket og så var det ikke muligt at få købt nyt.

Der blev kigget på tøjbutikker, skobutikker - og sørme også en fotoforretning, der var lidt speciel. Der var faktisk ingen butik ud mod gågaden. Kun nogle udstillingsvinduer og en indgang til en elevator. Den skulle man tage op på 1. salen, hvor selve butikken var. Den var pænt stor og den spændte vidt fra brugt fotoudstyr over lidt nyt til musik og tv samt lærreder og meget andet.

Da vi havde fået nok af den, vimsede vi videre ned af gaden. Da Gitte og Marie gjorde antræk til at ville ind i en ny tøjbutik, valgte Hans og jeg at fortsætte og se, om vi kunne finde en god kaffebar. Starbucks lå lige om hjørnet og her serverede Hans vaniliekaffe til os. Det smagte faktisk ganske udemærket. Da vi var færdige med de store kopper, dukkede pigerne op. De ville også have kaffe - så Hans og jeg fik hele 2 kopper hver!

Vi gik lidt rundt i kvarteret omkring rådhuset og var bl.a. inde i en thebutik og ind igennem Europa Passagen (et større indkøbskompleks). I sidstnævnte fandt vi en Lewis-butik, hvor bukserne kostede omkring 100 euro pr. par. Det er for dyrt!

Hele dagen havde det været gråvejr og det småregnede lidt ind imellem. Så dagen var perfekt til shopping.

På vej tilbage mod hotellet, faldt Gitte for fristelsen til en currywurst. Vi andre holdt stand. Vi tænkte på aftenens kulinariske højdepunkt, der var henlagt til en fiskerestaurant lige over for hovedbanegården. Da vi havde bestilt bord på restauranten til senere, forsøgte vi at finde en løjerlig vinstue på Lange Reihe no. 39. Vi fandt godtnok frem til vinstuen, men her var lukket frem til kl. 18, så vi måtte fortsætte i silende regnvejr tilbage til hotellet. Vi havde da heldigvis selv, så vi kunne få en øl og et glas vin.

Lige overfor vores hotel lå et større orientalsk indkøbscenter. Det har Marie og jeg jo altid svært ved at gå udenom, og sørme om ikke vi fandt de kaffebolcher, som jeg så lystigt havde slæbt hjem fra Thailand for en god måned siden! Der var endda 3 forskellige slags. Dem måtte vi prøve...

Så gjorde vi ellers klar til aftenens restaurantbesøg - med et glas hvidvin og en øl.

Restauranten hed Schifferbörse og den var fint dekoreret med en masse maritime genstande.

Hans fik skotsk laks til forret og jeg fik kartoffelløgsuppe. Til hovedretten blev det bl.a. til Mixed grillplatte med 3-4 forskellige fisk. Jeg "nøjedes" med en søtunge. Det smagte super.

Aftenen blev rundet af på café Westwind lige overfor vores hotel. Det viste sig at være et rigtig hyggeligt sted, så det udnævnte vi fluks til vores stamværtshus. Hans fik sin specialitet Caphiranha (brassiliansk nationaldrik).

Selv om det var lørdag aften, var vi alle lidt trætte, så vi listede i seng, før det rigtigt blev lørdag aften i Hamburg. Kl. 22:30 sagde vi godnat.

Vi skulle også tidligt op i morgen...

Søndag den 14. marts 2010 - Busrundtur i Hamburg

Dagens første punkt på dagsordenen var et besøg på Hamburgs fiskemarked. Det er åbenbart meget berømt og vi måtte se, hvad det var. I hotellets reception havde de fortalt, at vi kunne tage med en bus tæt på banegården, så vi jagtede bus nr. 112. Selv om vi var tidligt på den en søndag morgen – og vi havde næsten banegårdens indkøbshal for os selv, så var vi ikke alene om at ville med bus nr. 112 til fiskemarkedet. Der var pænt fyldt op ved busstoppestedet.

Bussen dukkede op og der var pladser til alle. Vi kørte ud af en stor vej i en anden retning af byen, end min retningssans sagde mig, men vi endte alligevel ved fiskemarkedet, så det var godt nok. Det var ikke så svært at finde vej til havnen fra busstoppestedet. Det var bare at følge strømmen af mennesker.

På havnen blev vi mødt af en masse boder, der solgte fisk, blomster og grøntsager. Jeg havde nu forestillet mig en stor fiskeauktion, hvor der blev solgt frisk fisk, men sådan var det ikke. Der var godtnok en stor auktionshal, men den havde nu mest karakter af at være et stort diskotek med højt, tysk schlagermusik, øl og mad.

Det virkede lidt mærkeligt, at være vidne til sådan en gang larm kl. 7 om morgenen. Men der var en god stemning og der var mange, der sang med på musikken. Vi trak udenfor og her gik vi bl.a. forbi en pub med levende musik. Hans stak hovedet indenfor og hans øjenvidneberetning sagde, at der sad en flok "kogere" derinde. Han forklarede nærmere, at det var branderter, der ikke var nået hjem fra gårsdagens fester i St. Pauli kvarteret og Reberbahnen. Vejret var heller ikke til at gå rundt udenfor. Det småregnede og blæste en del på havnen, så vi burde jo være blevet hjemme på hotellet i en varm seng...

Vi havde nu regntøjet med, så vi gik en tur langs kajen og kiggede på de mange boder. I en bog havde vi læst om "Aal-Kai", der solgte fisk og brokkede sig over, at turisterne ikke købte nogen. Det viste sig at han havde indtil flere salgsvogne på strækningen. Der var også en del unge mennesker, der viste tydelige træk på, at være på vej hjem fra en fest.

Der var mange, der spiste morgenmad ved boderne på havnen, men det synes vi nu var lidt for træls med det dårlige vejr. Så efter en lille time, søgte vi op i St. Pauli. Hvor vi efter lidt søgen fandt et conditori, hvor Marie fik en kop the og et stykke brød, inden vi andre besluttede at hoppe i en taxa retur til hotellet. Der kun ganske få siddepladser i conditoriet og masser af mennesker, så vi foretrak et stort morgencomplet i lidt mere rolige omgivelser.

Så var der jo heller ikke langt til en lille skraber på værelset bagefter.

Marie havde døjet en del med dårlig hals og morgenturen til fiskemarkedet havde ikke gjort det bedre, så hun kunne godt lide vores plan om at tage på en galla-busrundtur i Hamburg. Så lidt før kl. 10 gik vi hen til banegården og steg ind i bussen. For 19 euro kunne vi sætte os til rette og nyde Hamburg fra bussens øverste etage i 2 1/2 time. Her fik vi set en del til søerne, diverse boligområder, bymidten, havnefronten, der er under opbygning, højbroen over Elben (som man kan se fra motorvejen) og en tur ned gennem Elb-tunnellen.

Vi kørte også forbi et sted langs Elben, hvor der afspilles nationalmelodi for de både, der passerer på Elben. Det lød som et sted, man måske skulle besøge næste gang, vi kom til Hamburg. Da turen nærmede sig afslutningen, valgte vi at stå af ved Landungsbrucke nær st. Pauli (hvor vi havde været selvsamme morgen). Vi spadserede lidt rundt langs havnen og tilfældigvis fandt vi også frem til det sted, hvor der er en gammel tunnel under Elben. Det er en tunnel for både biler og gående. Det koster ikke noget at gå under men bilerne skal betale. De bliver kørt ned til tunnellen i elevatorer. Men bilerne kan ikke komme denne vej i weekenden, så er der kun åben for gående. Efter en tur frem og tilbage, fortsatte vi i det småregnende og blæsende vejr op mod Reberbahn, hvor vi fandt frem til "Schmidts Tivoli", hvor vi ville bestille billetter til aftenens musical "Scmidt in Love". Det var dog allersidste forestilling, så der var udsolgt. Til gengæld kunne vi få billetter til en efterforestilling, der lige netop tillod os at finde noget at spise, inden forestillingen startede.

Der var stemning for italiensk mad, så vi opsnusede en italiens restaurant, der viste sig at have et meget stort billede fra Godfather filmen, så vi kunne næsten sige, at vi var kommet til bors med Don Corlone og hans søn Michael, der så noget betænkelig ud ved situationen.

Maden var super og den kom tidsnok til, at vi kunne nå tilbage til Schimidt Tivoli og se musical. Vi måtte skynde os, for det regnede pænt... Vi kunne jo håbe, at det klarede op, mens vi var i teater/tivoli.

Forestillingen var ganske morsom - en blanding af musik og spøjste situationer. 4 skuespillere og en pianomand. Det var vældig underholdende, selv om vi ikke forstod alle historierne. Flere gange grinte og klappede de andre i salen uden vi havde fattet noget af det, der blev sagt. Så vi blev lige sat af flere steder, men vi havde alligevel haft et par fornøjelige timer i teatret.

Da vi kom ud fra teatret, var vejret blevet bedre. Der var blå himmel, men det var koldt og blæsende. Det havde vi tøj på, til at kunne håndtere, så vi valgte at gå tilbage til hotellet (2-3 km.). Så fik vi jo også set den direkte vej fra Reberbahn til vores hotel. Hans og jeg satte det lange ben foran og kunne fint nå omkring aftenens restaurant Blocks Steak House, der også ligger lige over

for banegården. Hans og jeg var enige om, at det måtte være et godt sted og de 2 andre protesterede ikke.

På værelset fik vi tid til at slappe lidt af og tage et bad. Marie døjede stadig med dårlig hals og hun kunne sove, så snart lejligheden var der. Hun præsterede dog at holde sig vågen, når hendes tilstedeværelse påkrævede det, så det var ikke noget problem.

Vi havde bestilt bord til kl. 20:15. Der stod en del gæster og ventede på at få et bord, da vi ankom, så det var lidt fedt, at vi bare blev vinket forbi dem alle sammen og hen til vores bord. Det viste sig at være et pænt stort sted med rigtig mange gæster. Det var nok lidt i stil med Jensens Bøfhus. Der var ikke noget at udsætte på hverken mad eller vin. Der var bare styr på tingene. En tog imod bestilling. En kom med drikkevarerne og en serverede maden.

Så inden vi havde set os om, var vi såmænd fodret godt af.

På vores stamcafe blev det lige til en enkelt drink, før vi trætte tørnede ind ved 22-tiden. Vi havde også været tidligt oppe.

Mandag den 15. marts 2010 - Modeljernbaner og kafferisteri

Vi havde aftalt morgenmad kl. 9. Så der var god tid til at stå op og pakke sammen. Morgenmaden var igen upåklagelig. Hotellet var i det hele taget udemærket. Det eneste minus var, at der blev røget i værelserne omkring os og det trak lige ind på vores værelse. På et tidspunkt virkede det næsten som om der blev røget direkte på vores værelse.

Dagens eventyr startede med at gå ud til et af de lange varehuse ved stranden. Marie og jeg gik på jernbanemuseum. Det skulle være verdens største udstilling og den var meget stor. Der var mange besøgende (sikkert fordi andre museer holdt lukket om mandagen). Derfor skulle man lige væbne sig med tålmodighed. Udstillingen var super flot. Ved hjælp af lysstofrør i loftet, kørte de en 24 timers cyklus, så vi også oplevede nat flere gange undervejs. Det gav en god mulighed for at se de mange lys, der var overalt i anlægget. Meget imponerende var det. Jeg er bange for, at jeg ikke slipper for, at komme tilbage hertil med Lasse.

Hans og Gitte var ikke så interesserede i modeljernbaner, så de fandt et kafferisteri med butik og cafe, hvor de let kunne bruge mange penge på kaffe. Her fandt de bl.a. 250 gram til 20 euro. Det må smage fælt af penge. Den dyre kaffe var fra Hawaii. Risteriet havde også kaffe fra Australien, så også Hans og Gitte kunne komme godt rundt i verden - som vi havde været med modeljernbanen...

Da vi var nået til endestationen på modelbane museet, spottede vi Gitte og Hans på et bryggeri bag rådhuset (hvor ellers?). De havde spist lidt let frokost og smagt en god øl. Vi hilste på dem, inden de fortsatte mod banegården, for at ændre vores billetter, så vi kunne komme hjem med et tidligere tog. Det viste sig, at vores hjemrejsebillet var åben, så vi selv bestemte hjemrejsetidspunktet. Så var der ingen grund til at vente til kl. 19 - så vi først ville være hjemme i

Fredericia ved 23-tiden. Nu rykkede vi afrejsetiden 2 timer frem. Det regnede stadig let, så det var ikke så meget ved at tøffe rundt i byen.

Marie og jeg valgte også at spise frokost på bryggeriet. Det var absolut i orden. Marie fik en gang kartoffelsuppe og the og jeg en Caesar salat og en god lokalbryg. Dunkel.

Efter frokosten fortsatte vi til et par butikker og havnede i det store indkøbscenter Karlstadt. Her købte jeg bl.a. en ny barbermaskine. Den gamle trængte til at komme på pension og en Braun barbermaskine skal da købes i Tyskland.

Tilbage til hotellet efter vores bagage og hen på banegården, hvor Gitte og Hans allerede var i gang med lidt at spise. Marie og jeg købte en pålægsflütes, som vi tog med ned til toget. Vi var heldigvis i god tid på perronen, for der var mange, der skulle med. Og vi kunne ikke købe pladsbilletter... Vi fik plads i en 5 personers kupe. Et sjovt tal, men sådan var den altså indrettet...

Hjemrejsen gik helt efter planen. Vi var ca. et kvarter forsinket op gennem Nordtyskland, så Hans var noget nervøs for, at vi ikke skulle nå vores danske forbindelsestog i Padborg. Men det blev nu ikke noget problem og ved godt 21-tiden var Marie og jeg hjemme ved Vibe og Lasse igen.

Epilog

Så kunne vi atter se tilbage på nogle begivenhedsrige dage sammen med Gitte og Hans. Der var efterhånden en pæn stak af den slags dage. Marie og jeg havde jo været lidt sløsede med forberedelserne, så vi måtte konstatere, at Gitte og Hans havde sørget for et velpoleret program til os. Det var en super miniferie!

Og efter et par dage var Maries hals også på plads igen.

Norge 2010

Prolog

Alle sejl var sat til og spændingen skulle udløses. Hvor mange gæster tog imod invitationen til Nissedal i Norge. Gennem Ollerup Delingsførere, som Marie netop i år kunne fejre 25 års jubilæum hos, havde vi lejet en stor hytte i Nissedal i Norge.
Der var heldigvis mange, der tog imod udfordringen og vi fik 14 fantastiske dage sammen med familie og venner. Det blev en 50 års fødselsdag helt efter vores ønske - og med en overraskende afslutning.

Fredag den 14. maj 2010

Inden vi kørte nordpå til Frederikshavn, måtte Marie og jeg lige en tur over den gamle Lillebæltsbro, der i dag fejrer 75 års jubilæum. I den forbindelse ville der bl.a. være et større optog med gamle biler over broen. Det viste sig, at der kørte flere hundrede gamle biler over broen og vi nåede ikke engang at se dem alle, inden vi var nødt til at cykle hjem, for at sætte snuden nordpå.

Vi sagde pænt farvel til Vibe og Lasse, der så måtte passe sig selv den næste uges tid. Så gik det ellers mod Frederikshavn. Her ventede Anni og Jens med god mad og et glas god vin. Vi havde en hyggelig aften sammen med dem og vi nåede til køjs i god tid, så vi kunne være godt friske til turen til Nissedal næste dag.

Lørdag den 15. maj 2010 - Norge

Der var god tid til at nyde morgenmaden sammen med Anni og Jens, før vi sagde farvel til dem og kørte mod Hirtshals. Vi havde god tid og egentlig gik turen stille og rolig - bortset fra, at vi blev "blitzet" i Sindal by. Marie mente, at hun kørte omkring 70. Det var en lidt sur start på ferien men det var bare at få lagt det bag os. Sådan nogle åndssvage politifolk. At holde i en dødssyg by og fotografere folk, der har nok at gøre med at komme fra A til B. Og så var der ikke en sjæl på gaden i Sindal. De skulle da få sig et liv...

Sejlturen var der ikke så meget at berette fra. Vejret var faktisk fint. Nogenlunde vindstille men der var mange mennesker med, så der var en værre larm. Vi spiste den lækre madpakke, som Anni havde lavet til os og slappede af, så meget som det kunne lade sig gøre. Da vi nærmede os Kristianssand, gik vi ud på agterdækket, for at nyde vejret - og få lidt fred. Tæt på land dukkede der pludselig 4 fyre op på jetski. De havde åbenbart ventet på, at båden skulle komme, så de kunne komme ud og udnytte de bølger, som båden frembragte. Det var et underholdende indslag. Snart var vi i land. Jetskiene var forsvundet og vi blev kaldt ned til bilerne.

Det gik egentlig hurtigt med at komme fra borde men så kom vi til at holde på kajen, for at komme igennem tolden. Uha, det tegnede ikke godt. Vi havde jo alt for meget med og vi var klar til at snakke for vores syge moster om "eget forbrug" og rund fødselsdag. Da vi endelig nåede frem til tolderen, stod der en enlig tolder og spejdede efter bytte. Heldigvis gjorde han ikke antræk til at ville se vores bil. Marie konstaterede, at de allerede havde travlt med andre biler, så vi slap med skrækken.

Turen op til Nissedal havde vi jo prøvet før, så vi vidste godt, at det ikke går så stærkt, som på de danske veje. Selv om vores vej gik via Riksveg 41, så er det ikke nogen stor vej og Marie havde pænt svært ved at nå op på den hastighed, som maksimalt var tilladt. Men pyt, vi havde ikke noget, vi skulle nå, så det var bare at tage den med ro...

Vores GPS var sat til Nissedal og den meldte, at vi var i mål et stykke tid før Treungen. Det var nu ikke lige det billede, vi havde af verden, så vi fortsatte forbi Treungen og nordpå langs søen Nisser mod Vrådal. Nu var GPS'en så ikke til nogen nytte mere, for den ville have os til at vende rundt og køre tilbage...

Vi havde heldigvis ikke nogen problemer med at finde frem til Nissedal. Jeg vidste, at vi skulle dreje lige før kirken og vi kørte lige op til hytten, der var let at finde. Ganske som vi havde fået besked på, lå nøglerne på køkkenbordet og døren stod åben. Det regnede pænt, så det gik hurtigt med at få ladet af. Så inden vi havde set os om, havde vi fået indlogeret os i det store og velholdte hus, som skulle være vores hjem de næste 14 dage.

Efter vi havde fået en gang aftensmad, slappede vi af i en af de mindre stuer, inden vi kravlede i seng. Det skulle blive en god ferie!

Søndag den 16. maj 2010 - Vrådal og folkestien i Nissedal

Den første opgave på turen skulle være, at finde ud af, hvorfra vi skulle få leveret mad på lørdag. Næste weekend ville vi blive 33 gæster og vi skulle fejre min 50 års fødselsdag. Lørdag aften havde vi aftalt, at vi ville holde festen, selv om det ikke lige var min fødselsdag den dag. Men det passede med de mange gæster, der havde valgt at tage imod vores invitation og køre til Norge.

I en del af turistmaterialet havde jeg læst, at der skulle være et spisested tæt på vores hytte, hvor de lavede både norsk og thailandsk mad. Det var jo lige i vores ånd, så den havde første prioritet. De havde ikke svaret på et brev, jeg havde skrevet, så vi var lidt spændte på, om stedet eksisterede...

Jeg havde læst, at spisestedet skulle ligge i Kyrkjebygdheia, som er en lille by i bjergene bag Nissedal. Faktisk var byen op af den vej, vi boede på.

Så første tur var op af vejen, for at sondere terrænet dér. Vejret var stadig meget regnfuld. Ganske som de havde lovet i vejrudsigten. Det var gråt og kedeligt at se på. Alligevel var det en flot tur op i bjergene. Der var ikke meget, der tydede på en by på turen, der til gengæld bød på meget spændende natur, masser af vand og en del sne. Det sidste måtte skyldes, at vi var oppe i nærheden af 800 meters højde. Da vi havde kørt 8-10 km., endte vejen pludselig ved en stor sø. Det var nu ikke så overraskende, for vores sparsomme kort viste det samme...

Så hele vejen retur og ned af bjerget til søen Nisser - og byen Nissedal. Noget af det første, jeg fik øje på, var et thailandsk flag. Så vores spisested lå altså i Nissedal. Det så meget lukket og dødt ud, så vi fortsatte vores tur. Vi kunne studere stedet nærmere, når vi kom retur.

Vi kørte ud til Fjonesundet, hvor der skulle være en lille kabelfærge, der sejlede over Nisser søen. Den gav vi os tid til at se lidt på, før vi fortsatte mod nord og nåede helt op til Vrådal, hvor vi for en del år siden holdt juleferie med Gitte & Hans. I det regnfulde vejr havde vi ikke meget lyst til at forlade bilen, så Marie kørte ned til vandet og parkerede bilen dér. Så var der tid til at nyde en god lille madpakke mens vi nød udsigten fra første parket.

Tilbage mod Nissedal - og lige et smut op forbi den hytte, vi havde holdt jul i for år tilbage.

Retur i Nissedal viste det sig, at vores spisested var åben, så vi kiggede ind. Der sad 4-5 mennesker og spiste i spisestedet, der vel må kaldes en mellemting mellem en cafe og et cafeteria. Manden, der ekspederede var norsk og hende, der lavede mad var øjensynlig thailænder - sikkert hans kone. Vi studerede ivrigt spisekortet. Det var nu hurtigt overstået. Der var omkring 10 norske retter (med typiske cafeteriaretter) og 8-10 thailandske retter. De

sidstnævnte virkede nu ikke særlig eksotiske. Det hele var skrevet på norsk. Priserne lå omkring 90-125 kr. pr. ret, så helt billigt var det ikke.

Vi spurgte manden, om de kunne levere mad til os på lørdag og det ville de gerne. Han anbefalede, at vi kom tilbage, når der var lidt mere roligt hos dem. "Kan der blive meget mere roligt", konstaterede Marie, da vi lukkede døren efter os. Men OK, nu var der da tegn på, at vi kunne få mad lørdag aften...

Vi kørte hjem til hytten og slappede lidt af.

Så havde vi alligevel mod på mere. Der skulle være en vandresti omkring Nissedal by og den ville vi gerne se lidt nærmere på. Regnen var stoppet, så vi trængte til lidt frisk luft.

Vi kørte ned til Kirken ved vandet og parkerede bilen. Det var lige før, at solen brød igennem - men det blev også kun derved. Det startede godt. For det første for vi vil allerede indenfor de første 50 meter. Vi fik ikke drejet af op gennem byen ved kirken, så vi måtte improvisere. Turen gik op imod vores hytte og et godt stykke oppe af vejen, gik det op for os, at vi allerede var gået for langt i forhold til stien. Vi var igang med at gå turen den modsatte vej af, hvad arrangørerne havde forestillet sig. For overhovedet at komme tilbage på sporet, skulle vi over et hegn og op over en mark. Så var vi på noget, der godt kunne ligne en sti. Men det var med at holde godt øje med skiltene, for de viste kun den modsatte vej.

Nå vi slap igennem turen. Der var kun et sted, hvor det var lidt bøvlet. Der var et vandløb, vi skulle over. Jeg ved ikke, om der har været en bro, men den var der ihverfald ikke, da vi skulle over. Så måtte vi igang med lidt springgymnastik...

Alt i alt var det en meget flot tur i kuperet terræn. Det var absolut værd at anbefale de andre, at gå turen. Måske var det en mulighed lørdag eftermiddag...

Tilbage til bilen og retur til vores hytte. Nu skulle der kræses. Et godt glas rødvin og nogle meget møre bøffer satte virkelig kolorit på aftenen. Vi sad og småsnakkede et pænt stykke tid, før vi tørnede ind. Godt trætte efter dagens oplevelser.

Mandag den 17. maj 2010 - Vikodden

Vejret så stadig ikke ud til at være særlig imødekommende. Det var gråt og tåget. Tendens til regn. Så vi besluttede at tage en offdag og bare slappe af. Læse og sove. Jeg fik arbejdet mig igennem et hæfte om fotoprogrammet Lightroom.

Ved 15-tiden havde vi fået nok af at lave ikke ret meget. Vi kørte ned, for at kigge nærmere på købmandsbutikken i Nissedal. Men den var lukket. Underligt, tænkte vi. Så gik vi over til "vores" spisested og han havde tid til at snakke med os. Vi blev hurtigt enige om de retter, der skulle laves. De ville gerne levere maden og de ville ikke have noget depositum.

Han kunne også fortælle, hvorfor købmanden havde lukket. Det var norsk nationaldag, så alle butikker havde lukket. Det forklarede også, hvorfor vi havde set en kvinde med nationaldragt. Der var åbenbart fest på skolen i Nissedal. Vi kiggede lidt nærmere på skolen men det så mest ud til, at de var ved at pakke sammen, så vi kom for sent. Ærgerligt. Havde vi vidst, at det var norsk nationaldag, havde vi måske haft chancen for at opleve noget særligt.

Nå, vi skulle ikke gå helt "tomhændet" hjem. Så vi fortsatte nordpå, hvor Marie havde fået øje på en vandretur på Viksodden. En tur på ca. 2 km. Det var også en flot tur. Atter formåede vi at gå imod tur-retningen, så udturen var gennem lidt ujævn terræn. Til gengæld var turen tilbage til bilen meget let - på en bred, jævn sti.

Så havde vi også oplevet noget i dag. Vi kørte tilbage til hytten og fik kreeret noget aftensmad. Jeg havde proklameret, at vi skulle se solen gå ned i dag og mærkelig nok, så kiggede solen frem fra skyerne, da den skulle til at gå ned. Så jeg skyndte mig ud med kameraet, for at få lidt aftenstemning omkring vores hytte.

Vi havde jo sovet en pæn del af dagen, så vi burde ikke kunne sove. Men det viste sig, at det havde vi ikke så svært ved...

Tirsdag den 18. maj 2010 - Vrådal - Dalen - Eidsborg - Kviteseid

Vi havde 2 planer. Hvis vejret var dårligt, ville vi køre mod syd til Treungen og se på de butikker, der var i byen. Hvis vejret var godt, ville vi køre nordpå og se den storslåede norske natur.

Da vi vågnede forholdsvis tidligt, var der letskyet og inden vi var færdig med vores morgenbad og -mad, var det stort set skyfrit, så vi skulle mod nord.

Vi var afsted ved 8:30 tiden, så vi havde dagen foran os. Først kørte vi til Vrådal og derfra mod Dalen. Vi tog os god tid og stoppede ved enhver given lejlighed, for at inspicere turistskilte og alt andet, der virkede interessant.

Da vi nåede til Dalen, gjorde vi et obligatorisk fotostop inden nedstigningen. Vi besøgte også Dalen, da vi holdt jul i Vrådal med Gitte og Hans. Men dengang var der sne på vejene og det virkede ikke særlig trygt, at skulle køre ned gennem en række hårnålesving, for at ende dybt nede i det, der retteligt har givet byen sit navn. Nu var det sommer og varmt, så der var ikke problemer med at køre derned.

I Dalen parkerede vi, for at kigge lidt nærmere på byen. Solen bagte fra en skyfri himmel og vi listede lidt rundt i byen og fik bl.a. set byens flotte hotel - udefra. Der var dresscode, for at komme ind og det havde vi ikke lige taget højde for.

I stedet handlede vi stort ind i Coop. Det tog så lang tid, at der var blevet letskyet, da vi kom ud igen. Jeg ved ikke, om det var fordi vi handlede meget eller om det var fordi vejret hurtigt skifter i bjergområderne...

Vi kørte lige uden for byen og satte os på et par bænke ved Telemarkskanalen, for at nyde vores medbragte frokost. Det var bare indbegrebet af sommerferie. Sol og varme, god udsigt, lækker mad og en kold feriebajer!

Så var vi klar til at tage en opstigning fra "hullet" - Dalen. Vejen væk derfra gik nemlig også via hårnålesving. Ved det første udsigtspunkt gjorde vi atter holdt og inden jeg var færdig med at tage mine billeder, havde Marie lagt sig godt til rette på en bænk, for at få sig en middagslur. Det var da fornuftigt, så jeg satte mig også godt til rette. Solen brændte stadig godt, når den kom igennem skylaget, så man kunne hurtigt falde hen.

Efter powernappet, havde vi mod på flere oplevelser, så vi fortsatte op af "stigen" og var hurtigt ved byen Eidsborg, hvor der var en fin stavkirke af træ. Marie havde fundet en gåtur, som vi skulle prøve af. Men det var nu ingen succes, for vejen synes at fortsætte ud i ingenting og de punkter, vi havde på et kort, så ikke ud til at passe på noget. Så vi vendte om og gik tilbage til udgangspunktet.

Videre mod Hoydalsmo, hvor vi fandt en kro, der bød på kaffe. De skulle have 125 kr. for fish and chips, så det thailandske mad, vi havde bestilt til lørdag, var i et helt normalt prisleje.

Så gik det på E134 (Oslo-Stavanger vejen) i ca. 20 km. Det var en lidt større vej og Marie mente godt, at hun kunne holde farten på 70 km./t - også i svingene. De var lidt blødere end på vores Riksvege.

I Kviteseid kørte vi ned til havnen, for at blive kloge på Telemarks sejladsen. Der skulle være flere flotte sluseanlæg på turen, men vi havde ikke rigtig haft held til at finde ud af, hvor de lå. Det blev vi heller ikke klogere af i Kviteseid, så vi fortsatte turen over Telemarkskanalen og via dagens sidste hårnålesving op til Vrådal og videre til Nissedal.

Her mente Marie, at det var en perfekt dag at prøvesmage vores thailandske køkken, så vi parkerede og gik ind. Vi bestilte 2 retter mad - begge var også bestilt til på lørdag: en ret med andekød og en Pad Thai (stegte nudler). Det smagte fint nok uden at være dybt prangende. Det skulle nok glide ned på lørdag, blev vi enige om.

Det tog kun ca. en halv time at spise. Måske fordi der kun blev serveret alkoholfri øl :-)

Så var vi snart "hjemme" igen og klokken var såmænd kun 18:30.

Aftenen blev brugt til at gå ombord i et par gode bøger. Allerede kl. 21 proklamerede jeg, at det var sengetid. Marie holdt ud et par timer længere. Hun var længere fremme i den bog, hun var igang med - og den var blevet spændende.

Onsdag den 19. maj 2010 - Bogens dag

Egentlig havde vi en plan om, at vi ville køre til Treungen men da vi havde spist morgenmad udenfor i den varme sol, besluttede vi, at formiddagen skulle helliges vores bøger. Så luftmadrasserne blev pustet op og vi dasede foran hytten hele formiddagen.

Da vi nåede til middag, fik vi en god frokost og sørme om ikke også eftermiddagen kom til at bestå af læsning i det gode vejr. Så det endte med, at vi tilbragte hele dagen med hver sin bog. Det er ikke så tit, vi har lejlighed til at fordybe os i en bog og så bare læse den til ende, men det fik vi lov til her. Med nogle timers forskel, nåede vi begge til vejs ende. Og så var dagen gået.

Aftensmaden bestod af gillpølser. De var købt i Coop i Dalen og de var ikke værd at sætte tænderne i. Vi købte 3 pakker for 69 kr. De to pakker blev åbnet. Det var argentinske pølser og hvidløgspølser. Den første bestod til dels af fårekød og det var ikke lige vores stærke side! Hvidløgspølserne havde ikke set skyggen af hvidløg men til gengæld fåretarme! Så læs dog den fordømte deklaration!

Torsdag den 20. maj 2010 - Første gæster ankommer

Så var det snart slut med at være alene på OD-Baksås. I dag ville første hold komme. Det var hele Maries familie, og det var mere end halvdelen af det samlede selskab. Så Marie havde proklameret praktisk arbejde i dag. Nå, vi trængte nok også til lidt aktivitet ovenpå den totale offday i går.

Først gik Marie igang med at bage lyst og mørkt brød og en del kager. Jeg ordnede forskellige småting i hytten - og skrællede kartofler og gulerødder til den store guldmedelje. Det kunne jeg jo sidde udenfor og gøre i solen!

Det blev også det sidste, vi så til solen den dag. Et par ordentlige regnbyger og en tordenbyge udgjorde hovedingredienserne i dagens vejr. Men det var nu varmt nok til, at vi kunne have dørene stående åben og gå i tshirt og shorts.

Efter en dag, der hovedsagelig stod i forberedelsernes tegn, ventede vi spændt på, at de første gæster skulle ankomme. Vi kunne næsten følge dem på klokken, for de var med færgen, der ankom til Kristianssand samme tid, som vores færge.

Men så kom dagens overraskelse. Vi forventede, at folk kunne finde frem til hytten uden nogen hjælp. Og skulle de have hjælp, så ville det blive til at finde op af den rigtige vej fra rigsvej 41 til hytten. Telefonen ringede og det passede med det tidspunkt, hvor de skulle være i Nissedal. Det overraskende element var dog, at det ikke var Maries familie, der ringede. Det var Torben, der ikke var helt klar over, hvor han skulle dreje - og med Torben var Bodil og Ingo også på vej. Øehhh, de stod på listen over nogen af dem, der først skulle ankomme i morgen. Nå pyt, der var sikkert mad nok til alle, så det var ikke noget problem…

Snart summede hytten af liv og glade dage - lidt et antiklimaks til den første uge, hvor Marie og jeg var de eneste støjkilder.

Alle fik anvist en soveplads. Den store sovesal kom godt i brug og de 3 "uventede" gæster fik et rum for sig selv. Så var der tid til aftensmad. Marie og jeg havde investeret i et par frosne ørreder fra Coop i Dalen. Det var et par ordentlige krapyler og Marie blev noget overrasket, da fiskene blev tøet op. Hun kunne godt se, at der var hoved på dem, men de var også med indvolde. Det lod Marie sig nu ikke skræmme af og de færdigt tilberedte fisk smagte også super.

Aftenen var mild og uden regn, så vi kunne nyde lidt aftensol på den vestlige terasse, hvor de unge mennesker boltrede sig med et spil crocket, mens vi andre nød en kop kaffe og en whisky.

Fredag den 21. maj 2010 - Folkestien

Vejret viste sig fra bedste side med høj sol og plads til korte bukser og tshirt allerede fra morgenstunden. Morgenmaden kunne derfor passende indtages udenfor. Marie og jeg havde en forventning til, at de forskellige gæster ville ud og se lidt til området omkring os. Det var der også nogle, der havde faste planer om. De fleste valgte dog at blive omkring hytten og slappe af, især set i lyset af det gode vejr. Så der blev slappet af og formiddagens program blev en tur rundt på folkestien - de ca. 5 km. vandresti i området omkring Nissedal by. Marie og jeg fulgte med. Vi ville gerne vise de andre ruten - og så havde vi en chance for, at gå den i den rigtige retning…

Efter frokost var der for de flestes vedkommende almindelig afslapning og solbadning, krydret med lidt spil og leg. Maries familie er god til at aktivere hinanden bl.a. med en omgang rundbold, hvor de unge mennesker (ja børn er de jo snart ikke længere) spillede mod de gamle.

Aftensmaden stod Maries søskende for. Der kom gang i grillene. Mens der blev grillet på livet løs, dukkede dagens hold af gæster op og så var vi tæt på at være fuldtallige. Der var kun 3 gæster, der først ville ankomme i morgen.

Dagen igennem var vi begunstiget med højt sol og også aftenens vejr var perfekt. Vi kunne sidde ude ved de mange borde og nyde god mad. Oven i hatten havde Maries søskende arrangeret et overdådigt frugtbord til dessert. Ikke et øje var tørt…

Lørdag den 22. maj 2010 - Alex's fødselsdagsfest

Så kom den store dag. Pinselørdag og dermed den dag, vi havde besluttet at fejre fødselsdagen. Vejret viste sig atter fra bedste side. Et par hold tog på tur i bil, for at se området. En del blev tilbage og slappede af ved hytten og en stor gruppe gik en tur ned til Nissedal downtown. Jeg skylder at sige, at der kun er 2-3 butikker i Nissedal, der vel mest kan kaldes en lille landsby efter danske forhold.

Eftermiddagen gik faktisk på samme måde som fredagens. En god portion afslapning, solbadning, eftermiddagslur og nogle aktive, der spillede og hyggede sig på den måde. Vi nærmede os

aftenens fest og jeg blev forment adgang til hytten, så jeg måtte gå hvileløst rundt udenfor. Først da der skulle rigges noget musik til indenfor, fik jeg lov at komme ind…

Der var dækket et flot bord op i spisesalen. Marie havde virkelig forberedt sig og hun havde en del hemmeligheder i ærmet i løbet af turen.

Vores bestilte thaimad ankom meget præcist og så var det bare om at komme til bords. Vi havde ikke lavet nogen bordplan, og det var lidt synd for Gitte og Hans, for de kom til at sidde alene ved bordet med de unge mennesker. Det varede dog ikke længe før de sidste 3 gæster dukkede op. Jytte og Jan fra Mårslet havde Vibe med sig og vi var godt igang med at spise, da de ankom.

Maden havde været en stor succes. Så stor, at halvdelen af retterne allerede var udsolgt, da de sidst ankomne gæster skulle til fadene. Det var der ikke så meget at gøre ved. Heldigvis var der nok af de sidste 2 retter. I det hele taget var maden en succes. Det var mit indtryk, at alle havde været tilfredse med menuen. Maden var blevet leveret i beholdere, der blev holdt varme, så alt var bare i orden fra Subb In.

Den eneste ulempe ved at få maden som buffet var, at folk var færdige med at spise meget hurtigt. Snart var jeg igang med at pakke mine gaver ud. Det var jo et ordentlig gilde. Marie inviterede mig til Edinburgh til tatoo. Det glædede jeg mig meget til.

Da alle var mætte, trak vi atter udenfor og snart var en meget stor del af gæsterne båset i et lille område foran hyttens indgangsdøre. Her var tag over hovedet. Når solen var væk, blev der nemlig hurtigt koldt. Senere trak vi indendørs, for at få en kop varm kaffe. Resten af aftenen gik med almindelig hygge og smalltalk.

Alt i alt havde det været en dag helt i den ånd, Marie og jeg havde ønsket det. Det var meget afslappende og det var mit indtryk, at alle nød det uformelle setup.

Søndag den 23. maj 2010 - Kyrkjebygda og Folkestien kun for mænd

Vejret viste sig atter fra allerbedste side. Der var såmænd plads nok i hytten, hvis det ikke var vejr til at være ude. Men det hele bliver altså noget sjovere, når man kan kaste sig udenfor på græsset og sole sig. Og det kunne vi i dag.

Da vi havde spist rester til frokost, blev der blev slappet af til den store guldmedalje. Et par hold kørte på tur, for at kigge nærmere på omgivelserne. Marie og jeg tog med hendes søskende og Ruddy på en gåtur op i bakkerne bag os. Det blev en rigtig flot tur med god udsigt ud over søen Nisser. Vi nåede op til det område, hvor gårde og marker blev erstattet af skov og rindende vand overalt. Det var utroligt, som det hele kunne skifte næsten på en meter.

Vi havde gået en god tur opad, og vi var blevet lidt tørstige. Vi fandt en grillhytte, som så ud til at være til fri afbenyttelse. Her var dejligt tempereret og vi hyggede os med en kold øl, før vi

fortsatte opad. Vi nåede dog ikke mere end ca. 500 meter længere op, før vi besluttede at vende om.

Da vi nåede tilbage til grillhytten, måtte vi holde pause igen... Ja, man har jo kun det sjov, man selv laver...

Vi vendte tilbage til de hytten og dem, der var blevet tilbage. Efter en kort pause slyngede Hans Christian ud, at nu kunne vi da lige klare den godt 5 km. Folkesti. Det var Jens Peter og jeg helt med på - til Hans Christians store overraskelse.

Nye forsyninger i sækken og afsted. Vi hyggede os fælt på denne ekstra herretur!

Aftensmaden var tilberedt hjemmefra af 3 hold af gæsterne. Det ene hold var taget hjem, så vi var lidt bekymret for, hvad de serverede for os. Men det hele smagte nu rigtig godt og der blev spist op. Appetitten havde bestemt ikke fejlet noget hos vores gæster indtil nu.

Der var ikke ret mange, der havde forladt os i dag, så vi var mange, der nød den gode aftensol og i selskabet var der fortsat mange, der også nød en god whisky, så det lakkede mod enden af de gode dråber.

Mandag den 24. maj 2010 - Treungen og rundt om Nisser

Vores venner fra Sommersted og Århus var taget afsted kl. 4 om morgenen, så dem nåede jeg desværre ikke at få sagt pænt farvel til. De havde bestilt en morgenfærge fra Kristianssand til Hanstholm.

Det var store afrejsedag, så formiddagen gik med at slente lidt rundt og se på de mange pakkende gæster. Efter lidt tidlig frokost, tog de afsted. De havde alle bestilt plads på den samme færge og de skulle tilmed hygge sig med en stor buffet på båden sammen. God ide!

Vi andre, dvs. Ruddy, Vibe, Lasse, Marie og jeg tog en tur til Treungen. Egentlig for at få handlet lidt ind til aftensmaden, for der var ved at være lavvande i køleskabet. Men alle butikker var lukket. 2. pinsedag var åbenbart også en helligdag i Norge. Nå, vi måtte klare os med det, vi kunne få. Vi kørte videre rundt om Nisser og målet var at køre op på vestsiden og tage med kabelfærgen over fra Fjorde til Nissedal.

Vi nåede op til færgelejet et kvarter før færgen sejlede og der lå meget passende en lille café ved færgelejet, så der kunne købes is.

Færgen kunne kun medbringe 3 biler og da kl. blev 2, var der 4 biler. Men det hele er indrettet så passende, at færgen sejler frem og tilbage, til køen er afviklet. Vi var nr. 2, så vi nåede med i første sejlads. Turen over tager under 5 minutter og når først der er sat i gang, kan kaptajnen ordne billetteringen, for med en kabelfærge er der ikke meget, der skal styres. Jeg mente, at det måtte være derfor, at de pralede med en kvindelig kaptajn. Ikke alle i selskabet var enig med mig.

Resten af dagen var meget stille. For mit vedkommende havde det også kørt på fuld damp i 3-4 dage nu, så jeg trængte til en pause. Som jeg sagde til de andre, så havde jeg følt mig som en på 20 år de foregående dage. I dag følte jeg mig som en på 70, så med lidt held ville regnskabet passe i morgen - på den rigtige runde dag.

Så det blev bestemt ikke sent, før jeg kravlede til køjs. Jo jeg skylder lige at fortælle, at vi alle blev mætte, selv om vi ikke kunne handle. Marie fik på forunderlig vis skabt en god middag ud af de rester, der nu engang var i hytten.

Tirsdag den 25. maj 2010 - Alex's 50 års fødselsdag sammen med Lene og Paul

Så var det blevet dagen, hvor jeg fyldte 50. Og jeg var heldigvis frisk og klar til dagen!

Vi hyggede os med god morgenmad og jeg pakkede fine gaver op fra bl.a. Vibe og Lasse. Så kunne jeg snart heller ikke bekomme mere!

Et par hold tog afsted og efterhånden havde vi kun 4 gæster tilbage. Jytte og Jan var taget på vandretur i fjeldene den 23. om morgenen og dem ventede vi ikke tilbage før den 26. Lene og Paul var kommet i går og de tog på en køretur i området. Så Marie og jeg var atter alene. Vi tog en slappedag og så frem til en god middag sammen med Lene og Paul i aften.

Jeg havde god tid til at kigge lidt på billeder fra de foregående dage og nyde de mange SMS'er, som jeg modtog i en lind strøm hele dagen. Selv om SMS er en lidt anonym kommunikationsform, så varmede det alligevel meget med alle de mange hilsner på dagen.

Til aften blev der dækket et fint bord og Paul tryllede med en oksemørbrad på grillen. Det smagte fortræffentligt og vi nød virkelig den gode middag. Til desserten havde Lene tryllet en flaske god portvin fra 1983 med til Norge. Det var prikken over i'et på en god kulinarisk aften!

Ved midnatstid var det slut på en rigtig dejlig dag! Jeg kunne ikke ønske mig en bedre 50 års fødselsdag.

Onsdag den 26. maj 2010 - Vrangfoss sluse og Heddal Stavkirke

Lene og Paul havde mod på at se mere til Norge, så de tog på tur. Vejret var også fint, så Marie og jeg ville også afsted. Marie ville gerne se sluserne i Telemarkskanalan og jeg havde et stille håb om at vi kunne nå op og se Norges største stavkirke i Heddal.

Vi startede ud i fint vejr og kørte via Treungen, skiområdet Gautefall til Dragesdal, hvor Marie ville se en butik med gamle ting og sager. Den var proppet med aktikke ting, så man næsten ikke kunne kæmpe sig frem. Alligevel lykkedes det Marie at finde en lille bitte keramikkande, som hun havde udset til at være vores "whiskykande" - til vandet, der skulle kommes i de gode dråber.

Vi fortsatte mod Lunde. Vejene i Norge kalder ikke på høje hastigheder. Det er næsten et under, hvis man finder en vej, hvor det går ligeud. Så hastigheden ligger oftest på maks. 70-80 km./t.

På vej til Lunde forsvandt vejen næsten helt, da der var gang i et større vejarbejde. Over en længere strækning måtte vi derfor ned og køre 15-20 km./t. Så var der lige pludselig langt...

Men vi nåede til Lunde, der bryster sig af, at have haft en bilfabrik i 1950'erne. Der blev dog kun produceret 5-6 biler, inden fabrikken blev lukket igen.

Efter Lunde jagtede vi sluserne. Via små veje fandt vi frem til Vrangfoss, der viste sig at være den største af Telemarkens sluser. Vi så en båd i slusen og skyndte os at parkere bilen. Båden lå i øverste slusekammer og enten var det på vej op og dermed væk eller også var det på vej ned, og vi havde god tid til at se på turen ned gennem sluserne. Det var desværre på vej op, så vi nåede kun lige at se skyggen af det, inden det forsvandt.

Der var ikke udsigt til, at der skulle flere skibe gennem sluserne. Til gengæld gik et par mænd igang med at reparere en af portene i en sluse. Slusen blev tømt for vand og så gik en af mændene ned, for at kigge nærmere på porten. Det kunne vi kigge lidt på, mens vi nød en klemme.

Vi var så tidlig på den, at Marie godt mente, at vi kunne nå op til stavkirken i Heddal, så vi lod GPS'en styre os mod Notodden, der er nærmeste større by i området - og kun få km. fra stavkirken.

I Notodden gjorde vi et holdt og kiggede lidt på butikker. Byen bryster sig i øvrigt af, at være Europas Bluescenter...

Da vi nåede frem til Heddal, hang der truende regnskyer omkring os og vi skyndte os at kigge nærmere på kirken. Et fantastisk bygningsværk, primært lavet af træ. Vi er ikke superinteresserede i kirker, så det var ikke tvingende nødvendigt, at se kirken indefra. Det kostede også 60 kr., så Marie kiggede hurtigt ind af døren og konstaterede, at det ikke var 60 kr. værd. Så vi nøjedes med at fotografere kirken udefra. Det gik lidt hurtigt, for vi ville gerne undgå regnvejret, som så ud til at komme fra flere kanter.

Vi nåede tilbage til bilen og så snart vi satte snuden mod Nissedal, regnede det kraftigt. Vi tog hovedvejen mellem Oslo og Bergen (E134), hvor det var muligt at køre lidt hurtigere - på trods af regnen.

Da vi nåede til Seljord, dukkede der nogle butikker op, som vi lige måtte kigge nærmere på. Bl.a. en dagligvare butikskæde (Menu), som Lene og Paul havde omtalt.

Mens vi kiggede nærmere på den, klarede vejret så meget op, at solen kiggede frem igen. Det er så typisk i bjergområderne, at vejret skifter hurtigt.

Resten af turen tilbage til Nissedal foregik i mere klart vejr

Lene og Paul havde sørget for kød hjemmefra og i aften skulle vi have en god steg på grillen. Netop som vi havde tændt grillen op, begyndte det at regne. Inden vi havde set os om, haglede det kraftigt. Heldigvis fik vi bragt grillen i læ for regnen, så på trods af det dårlige vejr, lykkedes det os at få grillmad igen i dag.

Jytte og Jan var kommet retur fra deres vandretur. Det havde været en lidt kølig forestilling og især Jytte nød at være tilbage i "civillisationen" igen.

Torsdag den 27. maj 2010 - Vrådal og Vikodden

I dag var det Lene og Pauls tur til at forlade hytten. De vidste ikke rigtigt, om de ville køre ned gennem Sverige og over Sjælland og Fyn på vejen hjem. Det var den vej, de var kørt herop.

Senere på dagen hørte vi fra dem, at de var kørt til Larvik og havde taget færgen derfra til Hirtshals...

Vi tog med Jytte og Jan på en tur til Vrådal. Vejret var atter super og søen Nisser viste sig fra sin allerbedste "postkort"-side.

Vi slentrede rundt i Vrådal da der ikke var mere at kigge på dér, kørte vi ned og gik en vandretur på Vikodden, hvor Marie og jeg tidligere havde været.

Så var den dag næsten gået. Aftensmaden kom til at bestå af rester fra dagen i forvejen. Det rakte fint, så det var ved at blive mere reglen end undtagelsen, at vi fik rødt kød til aftensmad :-)

Fredag den 28. maj 2010 - Afslapning omkring hytten

Det lakkede mod enden og vi begyndte så småt at gøre hytten rent. Det vil sige, at Marie gjorde rent og jeg så mit snit til at gå lidt på fototogt omkring hytten. Jeg konstaterede bl.a. at de mange gadelygter, der så ud til at stå på markerne - uden der var nogen vej, var til langrendsløjper.

Vi fik pakket vores ting sammen og bilen var stuvet godt til. Jeg regnede egentlig med, at vi havde masser af plads, for vi havde haft masser af mad og drikkevarer med til Norge. Alligevel var bilen også fyldt godt op, da det hele var pakket ud i den.

Vi nød den sidste aften i hytten sammen med Jytte og Jan. Marie og jeg skulle tidligt af sted, så det blev Jytte og Jan, der skulle aflevere hytten dagen efter.

Lørdag den 29. maj 2010 - Hjem til en overraskelse

Så var det hjemrejsedag. Marie og jeg stod op ved 3:45-tiden og gjorde os færdigt, spiste morgenmad og listede afsted. Jytte og Jan kunne tillade sig at sove længe. De skulle først afsted over middag.

Vi kørte ned mod Kristianssand mens den lyse nattehimmel blev erstattet af en klar blå himmel og morgensolen. Vi nåede ned til færgen 4 minutter før sidste ankomsttid - en time før afgang. Så der var tid til at få lidt at spise, før vi blev vinket ombord på færgen.

Vi var lidt matte efter at være stået op midt om natten, så det meste af færgeturen blev brugt på at forsøge at sove lidt. Det lykkedes ikke særlig godt. Vi nåede til Hirtshals og var meget hurtigt ude af færgen og af Hirtshals.

Næste stop var Frederikshavn, hvor mine forældre og Karin og Erik ventede. Jeg havde bestilt oksemørbrad hos min søster. Hun havde nemlig lovet at lave mad til os alle, når vi kom hjem fra Norge. På den måde kunne de være med til at holde fødselsdag, når de ikke kunne være med i Norge.

Men det gik ikke helt, som jeg havde ventet. For i Frederikshavn blev jeg udsat for et surpriseparty fra alle mine kolleger! De overraskede mig fuldstændigt og der var dækket op til en rigtig fin middag. Erik havde travlt med at grille oksemørbrad, mens vi hyggede os med velkomstdrinks og små kanapeer.

Maden smagte fantastisk og snakken gik lystigt. Selv om jeg selv var lidt stille. Jeg var overrasket over, at de havde taget turen helt til Frederikshavn, for at overraske mig. De havde endda lavet en lille tur ud af det og havde haft et par dage i Sæby først.

Inden jeg havde set mig om, var kollegerne taget afsted igen og resten af eftermiddagen slappede vi af. Resten af aftenen gik med at lytte til en rockkoncert, der var udenfor byen. Karin holdt sig vågen til at se Melodi Grand Prix i fjernsynet, hvor Danmark var favoritter hos bookmakerne. Det blev kun til en 4. plads...

Søndag morgen efter en god omgang morgenmad, gik det mod Fredericia. Vi trængte til at komme hjem til vores børn. Og så var den tur, den ferie og den fødselsdag overstået.

Epilog

Det har på alle måder været en rigtig dejlig tur. Marie og jeg havde nogle skønne dage sammen i Norge, inden gæsterne meldte sig. Omkring pinsen, hvor vi holdt fødselsdag, var vi mange gæster og vi var begunstiget af superflot vejr. Det blev nogle hektiske dage og de blev afløst af nogle fredsommelige dage til sidst sammen med de gæster, der havde valgt 2. halvleg.

Det helt blev kronet af det overraskende besøg i Frederikshavn, som Marie havde formået at holde helt hemmeligt for mig.

Alt er foregået på den måde, som Marie og jeg havde ønsket os det, så vi sidder tilbage med en rigtig dejlig oplevelse af 14 vidunderlige dage. Det var et sats at tage til Norge og satse på, at nogen gad bruge tid på at komme derop og være sammen med os. Men det var der mange, der gjorde.

Tak til alle!

Skotland 2010 (til Tattoo med Joan og Ruddy)

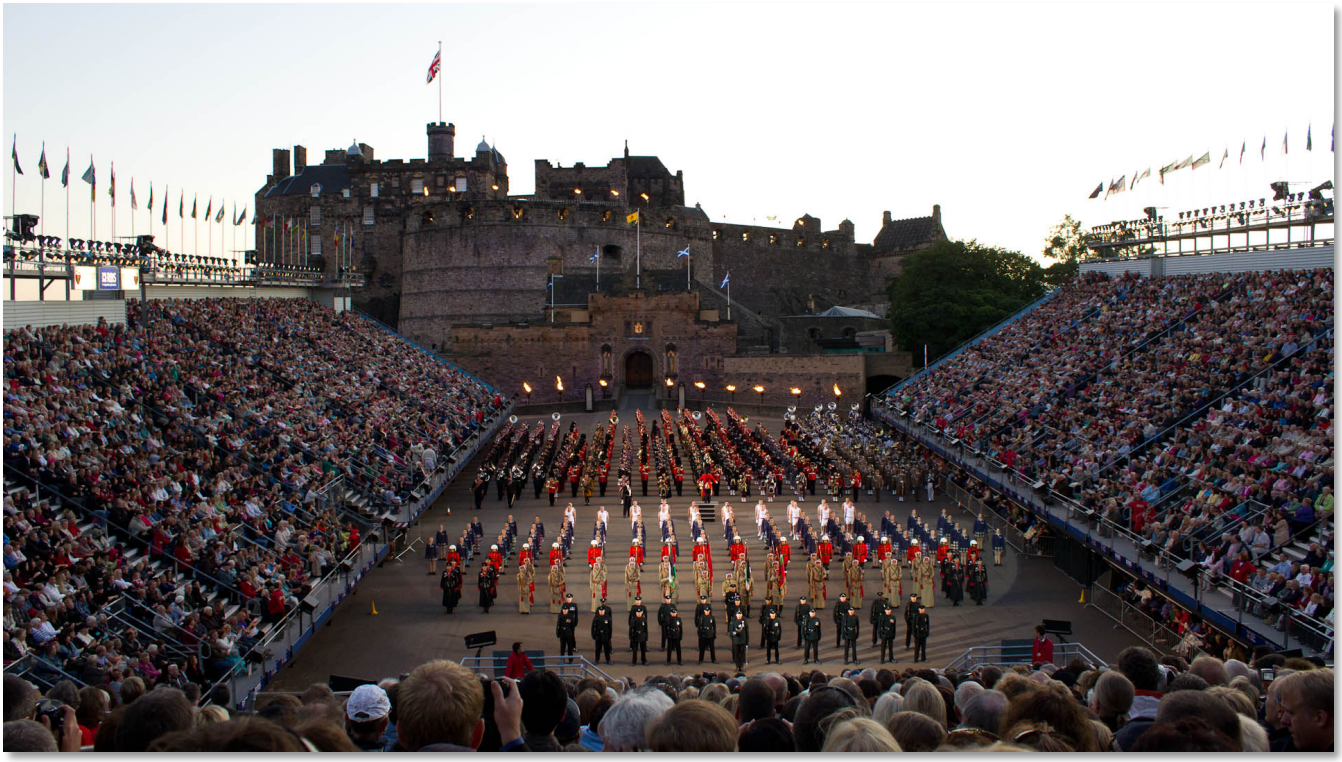

Til min 50 års fødselsdag, havde jeg fået billetter til Edinburgh Tattoo af Marie. Hendes kollega Ruddy havde hjulpet med at købe billetterne og de havde også sørget for overnatning i Edinburgh. "Ellers regner vi med, at du arrangerer resten af turen for os", lød meldingen, så jeg måtte igang. Det var jo let, at tage udgangspunkt i vores tur derover fra sidste år. Det lettede planlægningen en del. Denne gang havde vi dog en dag ekstra og dermed mulighed for at tage turen omkring byen Oban på vestkysten.

England 2010 (på researchtur med Jan Refsing i Lake District)

Prolog

Beslutningen om at tage endnu en tur til Lake District i England blev taget på et splitsekund på parkeringspladsen mellem Bankdata og Brugsen. Jeg mødte Jørn dér og under vores snak nævnte han, at hvis han havde haft muligheden, så ville han bestemt tage med Jan til Lake District i efterårsferien. Jeg havde haft en del ekstraarbejde siden 1. september, så jeg trængte til et lille pusterum og Jørn havde lige anbefalet mig dette pusterum. Marie bakkede op om ideen og næste morgen var flybilletterne bestilt. Mere skulle der ikke til, for at være med. Jan var på research tur. Han overvejer at starte et lille hobby-rejsebureau, hvor han viser gæsterne rundt i Lake District, så han har jo styr på alt det, der skal ske derovre. Min opgave er så, at reviewe turene og kommentere på tingene.

Jørn og Jan har været i Lake District en del gange, så Jan har helt sikkert gode forudsætninger for, at kunne vise rundt i området. Jeg var selv med Jan og Jørn på 2 ugers vandring i 2009 og det er et meget flot område. I 2009 gik vi fra sted til sted og overnattede et nyt sted næsten hver nat. Det betød også, at vi havde vores oppakning med og det var lidt hårdt, at slæbe rundt med 15 kg. På ryggen hele tiden. Denne tur var planlagt anderledes, idet vi skulle bo samme sted hele tiden. Så

skulle vi enten gå ud fra det sted og tage bussen hjem – eller omvendt tage bussen ud og gå hjem. Så kunne vi nøjes med at have en dagsrygsæk med. Det så jeg frem til…

Onsdag den 13. oktober 2010 - Indlogering på Linnet Hill

Jeg havde en tid hos tandlægen kl. 8, så jeg troppede op iført mine vandrestøvler og med en stor rygsæk på ryggen. De studsede noget men ønskede mig da god tur. Jeg havde hele formiddagen fri, for Jan ville først hente mig i Vejle kl. 11:30. Så jeg lod hvilen falde over mig og traskede roligt ned mod banegården og hoppede på et tog til Vejle. Efter en tur gennem gågaden, hvor forretningerne ikke var lukket op endnu, vendte jeg tilbage til banegården, købte en basse og en kop kaffe og fik læst det meste af de blade, som jeg havde taget med hjemmefra.

Ved 11:15-tiden var Jan på pletten og vi kørte ud til lufthavnen i Billund. Vejret tegnede fint. Faktisk var der lunt og solskinsvejr i Danmark. VI håbede selvfølgelig, at det var det samme vejr i Lake District.

Efter checkin og lidt frokost i lufthavnen, gik det planmæssigt ombord og af sted mod Ediburgh med Ryanair. I flyet fik vi "besøg" af en flink ung mand, der åbenbart var tidligere top-speedwaykører. Han hed Claus og han havde haft meget med de andre kendte kørere at gøre. Han var meget snakkesagelig – men han var også sælger, så…

I Edinburgh gik det simpelthen efter en snor med at få vores bagage, komme med bussen ind mod byen. Vi stod af ved Haymarket, der er en af Edinburghs jernbanestationer. Her havde Jan styr på, at vi kunne komme med et tog mod Manchester og det kørte ca. et kvarter efter. Det var præcision og vi spildte ikke meget tid på at vente på transport. Der var mange, der skulle med toget, for klokken var lige godt 4. "Bare rolig", sagde Jan. "Efter de første stationer, har vi skilt os af med alle pendlerne". Men første stop var Lockerbie efter næsten en halv times kørsel, så det var ikke et lokal pendlertog. Efter halvanden time i toget, nåede vi til Penrith i Nordengland. Her skulle vi skifte til en bus, der først kørte 3 kvarter senere. Til alt held var der en pub i nærheden og vi kunne nå at smage turens første håndpumpede ale, en Sneck Lifter. Det var et glædeligt gensyn!

I bussen købte vi et mega-rider kort, der gav os fri bustransport i Lake District i en uge – for 24 pund. Så gik det ellers til vores destination i Keswick. Det var ved at være mørkt men man kunne ane de høje bjerge omkring os. Jan havde styr på, at vi skulle stå af så snart vi kørte ind i Keswick. Det var ikke nødvendigt at køre helt til busstationen. Og med hans gode planlægningsgen in mente, blev vi sat af ved et busstop bare 50 meter fra den Bed and Breakfast, som vi skulle bo på.

Dette Bed and Breakfast, der hed Linnet Hill, var selvfølgelig ikke tilfældig valgt af Jan. Der var 7 værelser og dermed mulighed for, at han kunne logere sig ind her med et hold gæster, hvis hans planer om et rejsebureau blev til noget.

Vi blev tjekket ind i nr. 7 på 2. sal. Et lille værelse med skrå vægge og lavt til loftet, så vi startede en konkurrence om, hvem der først måtte sige "Av for sa…" med en bule i hovedet.

Vores værter John og Caroline anbefalede os at spise på et hotel, som hed noget i stil med The George. Det lå tæt på vores B&B. I 2009 havde vi også boet i Keswick ganske tæt på vores B&B, men vi var ikke faldet over The George. Det viste sig at være et meget populært sted. Der var mange gæster i pubben men vi fik os kantet ind og bestille 2 fadøl, mens vi ventede på, at der skulle blive plads i restauranten. Maden bestod af god gedigen engelsk mad og vi fik en omgang kalvegryde. Det smagte fint.

Efter maden var der lige kræfter til at runde en Pub, The Golden Lion – som ikke var så hyggelig. Den var pænt stor og det tog lidt af charmen af stedet. Men deres ale fejlede intet!

Så var det tilbage til vores B&B, for at krybe til køjs. Vi havde en spændende første vandring foran os og det skulle blive dejligt at få ordentlig gang i vandrestøvlerne igen.

Torsdag den 14. oktober 2010 - Katwick - Cat Bells - Grange - Castle Crag - Rosthwaite

Vækkeuret var sat til kl. 7, så vi kunne være klar til morgenmad kl. 8. Morgenmaden var bestilt aftenen i forvejen. Den bestod af det sædvanlige engelske breakfast med æg, bacon, pølser, bagte bønner, tomater og champignons. Et ordentligt skud til maven. Det kunne vi leve af langt op af formiddagen.

Mit hoved var lidt tungt fra dagen i går. Det skulle hurtigt blive rystet af, når vi kom i gang.

Dagens etape gik først med båd fra Keswick kl. 9:45 ud til Hawes End, der ligger tæt på en bjergkam, som vi skulle bestige. Vi var stort set de eneste, der var med båden, der sejlede os hen over den næsten spejlblanke Derwentwater sø. Ved Hawes End startede dagens vandring for alvor. VI skulle op over Cat Bells. Denne tur var en gentagelse fra 2009 men da vi dengang havde alt vores bagage med, valgte vi kun at gå halvejs op af Cat Bells. Denne gang skulle vi helt til tops. Det gik pænt opad til den første bjergkam og allerede her var udsigten fantastisk. Vejret var skyet med lidt tendens til sol. Da vi var nået op over den første bjergryg, gik det op over en stejl stigning til den næste bjergryg, der lå endnu højere end den første. Et par steder havde vi tendens til at kravle opad i stedet for at gå opad. Det var ikke så besværligt og vi var forholdsvis hurtigt oppe. Jeg skriver forholdsvis, fordi når det går sådan opad, så kræver det nogle små pauser undervejs, hvor pulsen lige kan falde lidt til ro igen.

På toppen af Cat Bells var der en enestående udsigt ned i dalene på begge sider og til Keswick for enden af søen Derwentwater. Vi kunne se turbådede på søen. På toppen skinnede solen og vi nød en pause dér. Så gik det ned igen og vi skulle stort set ned i niveau med søen, for at fortsætte turen til en lille by Grange, hvor vi indtog vores frokost. Grange har en lille café, hvor vi kunne få en sandwich og en cola. Så var vi rustet til endnu en lille knold, der hedder Castle Crag. Vi gik forbi den i 2009 men var ikke oppe på toppen. Det var en forholdsvis stejl tur og vi skulle bl.a. igennem et lag med løse skifersten. En flot oplevelse og udsigten på toppen var helt super. Vi kunne snildt se ned mod byen Rosthwaite, der var slutmålet for dagens vandring.

Stejlt gik det ned mod byen men flere steder var der anlagt trapper, så det var bestemt ikke uoverkommeligt. Næsten nede mødte vi en mand fra Manchester, der var på vej opad. Det er meget typisk, at når man (endelig) møder nogen på vandringerne, så giver man sig ofte god tid til en sludder. Jeg tror, at Jan skabte sig lidt respekt ved at vise, hvor kendt han er i området. Snart var vi i den lille by Rosthwaite, hvor vi overnattede et par gange i 2009. Den lille købmandsforretning i byen var åbenbart lukket siden sidst men pubben levede da gudskelov i bedste velgående. Det er den pub, som Jan plejer at omtale som pubben med den grimmeste indgang. Men deres ale fejlede bestemt ikke noget. Velfortjent med et par pints efter dagens vandring. Jan tog mod til sig og smagte på Old Peculiar. De sidste par gange havde den ikke smagt godt – heller ikke i 2009. Men NU smagte den igen fortrinlig og det er nok den bedste ale, der kan fås i området.

Tilbage med bus – en dobbeltdækker uden tag – mod Keswick. Hvis vi troede, at det skulle være en fredelig bustur, så tog vi helt fejl. Vejene er ikke til hurtig kørsel men jeg skal love for, at vi blev kastet noget rundt i bussen. Det var helt spændende at flyve rundt på vejene!

I Keswick købte vi lidt proviantering i form af en whisky, et par øl og lidt chips. Så begav vi os tilbage til vores værelse, for at få lidt vand på kroppen og slappe af, før vi skulle spise. Det blev på den stort set nærmeste restaurant. Her fik vi en kæmpe bøf serveret og det smagte fint. Men priserne var også lidt højere end på The Georges i går.

En enkelt ale på nærmeste pub og så gik det tilbage til vores B&B. Dagens vandretur havde sat sit præg på os og vi var trætte.

Fredag den 15. oktober 2010 - Buttermere - Newlands - Portingscale - Keswick

Vores B&B havde et ustabilt trådløst netværk men her til morgen lykkedes det at få sendt en mail af sted til kollegerne og Marie. Efter dagens morgenmad, var der afgang mod busstationen. I Booths (supermarked) købte vi en sandwich og en cola – dagens frokost. Så gik det ellers med en lille bus mod Buttermere. Igen troede vi, at den time, som bussen var om at køre dertil, skulle være en lille flot hyggetur, viste sig at være en omgang vild kørsel, så man næsten ikke turde kigge ud af vinduerne. Den chauffør, der virkede lidt brovten og sur viste sig at have en skjult racerkører skjult i sig. Når der ikke var plads til 2 biler på vejen, kommenterede han højlydt de andres kørsel til stor morskab for os passagerer.

Turen gik langs Cat Bells til Grange og Rosthwaite – gårsdagens vandrerute. Dernæst kørte vi op gennem Honnister Pass. En meget flot tur. Desværre regnede det og der var meget diset, så det var svært at se de store bjergmassiver omkring os.

I Buttermere regnede det fortsat lidt men vi var hurtigt i sporet. Vi startede med at se en lille kirke, før vi startede opstigningen til det pas, vi skulle igennem på dagens vandring. Fra det tidspunkt vi forlod Buttermere og til vi nåede kl. 15-16, mødte vi ikke andre. Vi havde bjergene for os selv.

Dagens tur var markant anderledes en gårsdagens. Vi skulle gennem et bjergpas og det meste af dagen gik med at komme op til passet og kravle ned igen på den anden side… Det var ikke så hård en tur som gårsdagens. Kun et par enkelte meget korte strækninger gik det pænt opad. Ellers var det lettilgængelige stigninger op mod passet. Regnen holdt efterhånden op og solen begyndte så småt at kigge frem. Det var en fredfyldt tur, hvor ikke engang fårene gav sig af med at bræge. Vi gjorde et stop, for at brygge en kop kaffe undervejs. Det var ganske hyggeligt at sidde i nomandsland og drikke varm kaffe. En vandretur foregår med meget opmærksomhed rettet mod stien, man går på. Hvis du ikke er opmærksom på det hele tiden, risikerer du, at træde ved siden af og enten falde eller skride ned af skrænten. Så der er ikke så meget tid til at nyde udsigten undervejs. Det kompenserer vi så for, ved at gøre hyppige stop undervejs, hvor vi giver os tid til at nyde naturen.

Vi nåede til tops og kunne så småt skimte Cat Bells bjergene, som vi gik på dagen i forvejen.

Der var ikke mange muligheder for at gå forkert. Der var stort set kun en sti hele vejen. Et enkelt sted delte stien sig dog og vi valgte det forkerte spor. Det gik nu hurtigt op for os og vi var kort tid efter tilbage på det rigtige spor.

Vi fandt en stensætning, der var velegnet til at spise frokost ved. Vi var begge også ved at være sultne, så et lille stop var meget kærkomment. Efter ca. 20 minutter besluttede vi os for at fortsætte og efter yderligere en times vandring, var vi nede i Newlands – et lavlandsområde, der viste sig at være småbakket.

Trætheden var efterhånden til at føle på. Det havde været en lang tur og da vi nåede frem til byen Portingscale, mente vi os meget berettiget til at besøge den lokale pub. Det var godt nok en lille afstikker på vores rute men de 2 ales, som vi fik, gjorde helt bestemt godt… Eller var det pausen alene, der gjorde, at vi havde kræfter til sidste etape (ca. 1,5 km.) ind til Keswick.

Vores husvært havde foreslået en bestemt pub, hvis vi skulle smage øl fra det lokale bryggeri i Keswick. Vi fandt pubben og igen var her mange mennesker. Vi fik tilkæmpet os 2 ales og et par siddepladser. Det blev ikke fra det lokale bryggeri. Det måtte vente, for de havde også Old Peculiar og den måtte vi altså nyde igen.

Aftenens plan blev ændret. Frem for at tage hen til vores B&B, for at bade og skifte tøj, valgte vi at gå direkte ud og spise en pizza – og så tage hjem. Sådan blev det. Vi fik bestilt en stor pizza hver og den blev hurtigt sat til livs. Godt mætte og efterhånden også godt trætte gik vi tilbage til vores B&B, hvor vi slappede lidt af, inden vi tørnede ind. Kl. var kun godt 9, da vi krøb til køjs. Så dagens vandretur havde bestemt gjort sit indtog på energien.

Lørdag den 16. oktober 2010 - Bjerget Skiddaw

Jeg vågnede kl. 6 og fik gang i dagbogen. Der havde næsten ikke været tid før. Det store morgenmåltid blev indtaget og inden vi skulle på dagens gåtur, var der tid til at tage en lille tur rundt på markedet, der er i Keswicks centrum torsdag og lørdag. Her kunne jeg bl.a. konstatere,

at de pølser, der bruges i den berømte ret Cumberland Sausage, åbenbart findes i mange afskygninger.

Min håndbagage og dagrygsæk på turen bestod af en gammel Haglofs rygsæk, som egentlig var kasseret men som Marie havde gemt til specielle lejligheder. Jeg havde taget den med til England i håbet om, at finde en ny rygsæk til daglig brug derhjemme. Mulighederne er mange i Keswick, hvor det vrimler med forretninger for vandrere. Vi fandt en forretning, der solgte det, som Jan kaldte eliteklasse af rygsække. Det blev lidt dyrere end jeg havde beregnet men så fik vi også en rigtig fed rygsæk. Jan kom også til at købe en…

Dagens vandring var turens hårdeste på papiret. Vi skulle op på bjerget Skiddaw, der ligger lige nord for Keswick. Vi tog en bus ud af byen kl. 11:05 og vi kørte kun i ca. 10 minutter, før vi blev sat af ved en sidevej, der førte op mod byen Millbeck.

Skiddaw er ca. 930 meter høj og vi startede i ca. 100 meters højde, så vi skulle mindst 830 meter opad. Vi startede ud i solskin og korte bukser. Det første stykke opad gik på regulær græs. Det var nemt at gå på. Underlaget blev afløst af mere stenet underlag. Flere steder var der lavet huller til fødderne, så man havde en form for trappe at gå på. Det gik konstant opad og nogle steder var der forholdsvis stejl, så vi kunne godt holde varmen. Da vi nåede ca. 2/3 opad, måtte vi dog tage mere tøj på, for der blæste en kold vind. På et plateau, der ligger foran Skiddaw, spiste vi frokost, mens vi kunne nyde udsigten over Keswick og bjergene omkring os.

Det sidste stykke mod toppen trak virkelig tænder ud. Jan havde planlagt denne vej op og en anden mindre stejl vej nedad. Årsagen til valget er, at det er ikke så behageligt at gå nedad på en stejl vej.

På dette sidste meget stejle stykke kom der både nogen gående og løbende. Det virkede fuldstændig absurt at løbe ned af en stejl skråning, men Jan havde fortalt, at sådan gør nordmændene også. Nå, vi fik kæmpet os op på toppen af Skiddaw. Vores gennemsnitshastighed på vejen op var kun godt 1 km./t. Pauser o.l. medregnet. Det havde taget 3 ½ time at nå toppen. Så begynder det måske at give mening, når vores dagture ofte ikke er på mere end 12-15 km.

Toppen af Skiddaw består egentlig af 3 plateauer i nogenlunde samme højde. På det nordlige plateau kan man se det flade landskab mod nord. Det virker som, at bjergene pludselig stopper her med Skiddaw. Det midterste plateau, der egentlig er det højeste, var ikke så meget værd, hvis man går efter udsigterne. På det sydlige plateau kan man igen nyde udsigten mod Keswick og alle bjergene i Lake District.

Da vi nåede toppen, var der i løbet af et splitsekund totalt tåget omkring os. Det var en sky, der drev ind over bjerget. Så vi kunne ikke se noget som helst nedenfor bjerget. Men omskiftningen var fantastisk, når skyen drev forbi bjerget og pludselig blottede udsigten fra bjerget. Et helt fantastisk skifte.

Der var meget koldt på toppen og vi var glade for, at vi havde taget hue og handsker med. Alligevel var der andre vandrere, der gik rundt i skjorter eller langærmede tshirts. Enten må de være foret med noget helt specielt eller også må de bare fryse ad pommern til.

Efter en halv time på Skiddaw, begav vi os nedad. Vejen nedad lignede næsten en motorvej. Det var en meget bred sti og det var helt klart den rute, de fleste foretrak både op og ned. Det var sent på dagen, så der var ikke så mange på stien, der det første lange stykke havde et meget let fald. Det var først på den sidste 3. del, at det blev forholdsvis stejlt – uden at komme i nærheden af de hældningsgrader, vi havde oplevet på vejen opad.

Det sidste stykke mod byen gik gennem en skov. Det var så småt ved at blive mørkt og de flotte efterårsfarver forsvandt lidt. Vi var godt trætte, da vi nåede Keswick. Vi fandt en beergarden stort set lige overfor vores B&B. Her fik vi en enkelt pint, før vi tog den sidste etape mod vores værelse, en roomwhisky og et godt varmt bad.

Det gav os kræfterne tilbage og vi gik på jagt efter aftensmaden, der blev en omgang fish & chips. Inden vi skulle tørne ind, fandt vi lige en enkelt øl på en pub. Den trak det sidste energi ud af os. Vi var begge godt trætte efter dagens tur og vi gik tilbage til værelset, for at sove. Det tog kun et splitsekund at falde i søvn. Klokken var kun godt 21!

Søndag den 17. oktober 2010 - Rosthwaite - Stonethwaite - Lining Crag - Helm Crag - Grasmere

Efter en god nats søvn, vågnede jeg ved 6-tiden. Så var der fred og ro til at stå op og pakke dagens rygsæk. Morgenmaden lod vente lidt på sig. Vi havde bestilt morgenmad kl. 8, men fik først maden serveret et kvarter senere. Det betød, at vi skulle rubbe neglene, for ifølge Jans plan, var der afgang med bussen mod Rosthwaite kl. 9:05. Vi nåede det lige – blot for at konstatere, at bussen først kørte kl. 9:25. Så var der tid til at finde lidt frokost, men det var ikke så let, for de fleste forretninger var lukket. Det blev til en cola og lidt energibarer. Heldigvis havde vi også taget et par frugter med fra vores B&B, så vi skulle nok overleve.

I Rosthwaite skulle vi gå en af de ruter, som vi også gik i 2009. Først gik vi ud til en lille landsby Stonewaite. Det var godt nok en omvej, men Jan havde planer om at det skulle være en del af hans tur. Vi gik lidt omkring, for at finde en bro, så vi kunne komme tilbage til vores rute op gennem en dal. Det lykkedes og det var en fin omvej.

Tilbage i sporet og op gennem en dal, hvor der konstant var flot udsyn tilbage mod dalen og byen Rosthwaite. Sidst vi gik turen, kan jeg huske, at Jørn flere gange nævnte, at "nu ville vi snart ramme muren". Muren er en stejl stigning sidst i dalen. I dag havde vi ikke så meget bagage – og vi havde garanteret ikke så mange pints i benene, som vi havde i 2009, så det var ikke nogen kæmpeudfordring, at nå op over muren. Det tog kun 12 minutter. På toppen af Lining Crag var der en fantastisk udsigt i det flotte vejr. Spillet mellem skyerne og solen gav nogle meget specielle mønstre over bjergene. Mens Jan gik i gang med sin folde-kort-øvelse – denne gang tilsat en omgang blæsevejr, fotograferede jeg lystigt fra toppen.

Så var det videre op til toppen af det pas, vi skulle over, for at komme ned mod Grasmere. På toppen af passet, var der et større fladt plateau med meget moset underlag. Her var pænt vådt flere steder, så vi skulle lige kigge efter, hvor vi gik. Men det var dog mere tørt her, end jeg oplevede det i 2009. Fra plateauet skal man lige holde tungen lige i munden, for der er flere veje ned og vælger man den forkerte, havner man i en forkert by. I 2009 gik vi turen ned mod Grasmere via en rute, der gik jævn og roligt nedad mod byen. Det var en lang nedstigning uden de store problemer. Vi gjorde et stop på nogle klipper lidt nede fra toppen. Det viste sig at være samme sted, vi spiste frokost i 2009.

Jan ville gerne, at vi prøvede en alternativ rute ned til Grasmere. Turen skulle gå ud over Calf Crag, Gibsons Knott og Helm Crag (også kaldet the lamb and the lion på grund af nogle markante klippeformationer). Vi fandt ruten og begav os af sted. Det viste sig at være en hård tur, der trak tænderne ud på os. Der var flere toppe, som vi skulle bestige og efterhånden som vi nåede en top, dukkede der bare en ny op foran os.

Vi begyndte at blive bekymret for, om vi overhovedet kunne nå den sidste bus fra Grasmere til Keswick. Men vi nåede den sidste top, hvor der var et meget markant klippefremspring. Desværre var vejret ikke længere særlig godt. Vi havde ikke set solen siden frokost. Så det blev til at par billeder, inden vi skyndte os at pakke udstyret sammen, da regnen begyndte at melde sig. Det blev dog heldigvis kun en kort lille byge. Vejen ned mod Grasmere var forholdsvis let med kun et kortere område i bunden, hvor der var pænt stejl. Men vores knæ og ben var ved at være vant til mosten, så det gjorde os ikke noget.

Nede i bunden stødte vi på stien, som vi var gået i 2009 og resten af vejen – ca. 2 km. – ind mod byen var forholdsvis kendt. Vi nåede ind til byen en time før sidste bus kørte til Keswick, så der var tid til at få lidt aftensmad og en god øl. På pubben var der fodbold og entusiastiske gæster. Vi fandt et bord uden mulighed for at se tv. Vi var mere interesseret i, at få noget at spise og en god øl fra Hawkshead. PPubben bød på spaghetti Carbonara med hvidløgsbrød og lidt salat. Det smagte fortrinligt.

Da vi forlod pubben, var der mere konstant regn. Ikke meget men nok til, at det ville være irriterende at gå i. Bussen var en dobbeltdækker med varme på øverste etage. Desværre var det stort set mørkt, så der var ikke meget at se på. Men det gik bare derudad og vi var hurtigt tilbage i Keswick.

Her blev vi enige om, at frekventere en pub og få en øl. Også på pubben i Keswick, var der mange gæster. Forbavsende mange til en søndag aften. Så var det tilbage til værelset, hvor vores roomwhisky måtte lide en krank skæbne. Vi fik en stille hyggeaften, før vi listede i seng, stort set til normal tid.

Mandag den 18. oktober 2010 - Keswick - Rosthwaite ad alternativ rute

Næsten samme program som de tidligere morgener. Vi var tidligt oppe – i forhold til nogle af de andre gæster, der kom sent hjem fra byen. Ikke alle var åbenbart alene på vandring her.

Dagens morgenmad blev fortæret. Jeg måtte kapitulere efter en halv omgang english breakfast. Bussen kørte kl. 9:25, samme rute som i går. Vi havde et godt billede af, at vi skulle af bussen mod Rosthwaite, men vi fik trykket for sent på knappen, så chaufføren kørte ca. en km. længere, før han havde mulighed for at stoppe.

Så gik det ellers op i bjergene, for at finde en vej, som vi skulle krydse. Det blev noget af en hård opgave, at komme op i bjergene. Stigningen var rimelig brat og vi havde nok ønsket os lidt opvarmning inden det blev så hårdt. Det blev ikke bedre af, at vi gik lidt forkert og forsøgte at krydse en flod. Vi opgav, for stenene var meget glatte. I stedet fandt vi den bro, som Jan havde udpeget på et kort og krydsede floden der. Det område, vi nu stod i, var et pænt stort, fladt område, omgivet af bjerge til alle sider. Nærmest en dal oppe i bjergene. Her var flot og det var bestemt turen værd. Vi fulgte en flod mod syd – dvs. mod Rosthwaite.

Efter ca. et par km. nåede vi til en gård, der lå ved en sø. Her holdt vi pause. Klokken havde passeret 12. Vi kom til at snakke op, hvor trætte vi begge var i dag, så det blev resolut besluttet at ændre dagens tur, for vi havde sandsynligvis den værste del af turen foran os. Vi besluttede i stedet at gå ned til Rosthwaite og tage bussen hjem derfra. Da det var besluttet, ændrede vi vores pause til at være vores frokostpause. Ellers risikerede vi jo, at vi ikke nåede at spise vores sandwiches.

Vejret havde været skyet med enkelte regndråber. Mens vi spiste vores frokost trak det op til mere regn, så vi iførte os vores regntøj. Maden blev hurtig fortæret og vi fortsatte op over turens sidste bakke, for at nå ned til Rosthwaite. I dalen, hvor Rosthwaite ligger, så det ikke ud til, at det havde regnet. Solen kiggede endda frem enkelte gange.

Vi måtte anstrenge os, for ikke at nå den første bus. Den holdt næsten og ventede på os… Jo, for vi havde begge regnet ud, at The Riverside Bar gerne ville sælge os en pint. I pubben var der pokkers varmt. Der var godt gang i pejsen. Så vores træthed forplantede sig til søvnighed. Så vi faldt lidt i staver, mens vi drak vores øl.

Kl. 3 nåede vi bussen mod Keswick og her blev det næsten til en pubcrawl fra busstationen og op til The George Hotel, hvor vi bestilte en omgang Cumberland Sausage. Det kan vel nærmest sammenlignes med dansk medisterpølse, serveret med kartoffelmos og god, tyk, brun sovs. Det smager rigtig godt og pølsen er fin krydret.

Pubcrawlen havde sat sine spor og vi fandt tilbage til vores hybel, for at smage vores nye roomwhisky, en Talisker. Det blev næsten en kamp at holde sig vågen til kl. 9!

Tirsdag den 19. oktober 2010 - Edinburgh

Da vi kom hjem i aftes, undskyldte vores værtinde Caroline, at hun ikke havde gjort rent på vores værelse. Hun undskyldte sig med, at hun ikke forventede, at vi skulle have en dag mere her. For os lød det nu som en dårlig undskyldning. Vi begyndte at få et billede af, at værternes energi måske ikke altid rakte til det, at have et B&B. Vores vært ønskede at komme ud i bjergene men vi var ikke sikker på, at han nogensinde fik taget sig sammen til at gøre noget ved det.

Nå, vi stod op kl. 7:15, pakkede vores rygsække og gik ned, for at få den sidste gang english breakfast. Caroline virkede lidt forvirret på trods af, at der kun var 3 gæster. Så fik en serveret champignons på morgenmaden. Det skulle han ikke have. Så brændte en omgang champignons på for hende. Så havde hun glemt baked beans. Det kunne vi sidde og more os lidt over.

Vi havde god tid. Skulle med bussen kl. 10:35 mod Carlisle. Men bedst som vi sad på busstationen, konstaterede jeg, at jeg gik med værelsesnøglerne i min lomme. Der var tid nok til at gå tilbage til vores B&B, for at aflevere nøglen, så det blev lige en rask, ekstra gåtur.

Bussen kørte præcist fra Keswick. I det hele taget har vi ikke oplevet nogen som helst problemer med de offentlige transportmidler. Både busser og tog kører bare til tiden. At det så kan være en noget urolig tur i busserne, det tager vi som en ekstra oplevelse.

Vi nåede Carlisle og skulle lige gå nogle få hundrede meter, for at nå frem til banegården. Det var så et af de steder, hvor busstation og banegård IKKE ligger ved siden af hinanden. Vi købte en lunchbag, bestående af sandwich, cola, chips og et stk. frugt. Så var frokosten sikret og vi steg på toget kl. kvarter over 12. Det var åbenbart et eksprestog, for det stoppede først i Edinburgh.

Vejret var fint. En hel del sol men også noget køligere, end da vi kom til England for en uge siden. Da vi nåede Edinburgh, fik kuldegraderne endnu en tand, så vi sendte en venlig tanke til vores overtøj. Vi havde ikke nogen overnatning bestilt, så for ikke at vade byen tynd med vores bagage på ryggen, valgte vi at gå til turistbureauet, og få dem til at finde os et B&B. Det kostede 4 pund men det sparede os sikkert for en del bøvl. De fandt et B&B, der lå ca. 25-30 minutters gang fra centrum. Vi var lidt dovne, så vi hoppede i en taxi og sparede os selv for en del besvær.

En venlig ung fyr tog imod os og anviste os et familieværelse. Det var, hvad der var tilbage. Det gjorde ikke noget, for så var der ekstra plads og hele 3 senge.

Vi fik hurtigt pakket om og forlod vores B&B, for at finde vejen ned mod Haymarket station. Herfra skulle vi nemlig med bussen næste morgen – og det var godt lige at kende ruten. Ved stationen lå en stor pub og vi smagte lige en enkelt øl, før vi gik videre ind mod centrum. Jan ville gerne se The Royal Mile og slottet og jeg ville gerne købe DVD'en med årets tattoo.

På pladsen foran slottet kunne vi konstatere, at stilladserne til siddepladserne ved tattooet bliver pillet ned. De var næsten færdig med at fjerne stilladserne. Det må de også have været i gang med i halvanden måned, for tattooet sluttede sidst i august.

Ned ad Royal Mile. Jeg skulle finde tattooets butik, der viste sig at være lukket. Det så heller ikke ud til, at DVD'en var færdig, for den var ikke at se i deres vindue. Det måtte blive til en bestilling over internettet i stedet.

Planen var at gå op i Rose Street og nyde lidt håndpumpet øl og finde noget aftensmad. Vi havde egentlig snakket om at finde en mexicansk restaurant men vi endte med at spise på en pub. De serverede haggish til forret (det var egentlig en hovedret, men de kunne sagtens lave det som en forret også). Det smagte egentlig meget godt. Det blev nærmest serveret som en kage med 3 lag. Nederst haggish, dernæst et lag kartoffelmos og øverst nogle små stykker roe af en slags – roerne kunne vi nu godt undvære.

Hovedretten blev en steak med friturestegte rejer ovenpå. En lidt sjov sammenblanding men Jan mente, at det var Skotternes forsøg på at lave en steak, som var "deres egen".

Vi listede lidt længere ned af Rose Street og nåede ned til den gade, hvor vi boede i 2009. Her fandt vi også den pub, som vi besøgte i 2009. Mærkelig nok havde jeg lige siddet og fortalt Jan om en pub, jeg besøgte for mange år siden i London. Den hed Dirty Dick og var kendt for, at der aldrig blev gjort rent. På gulvet var der sand og på væggene hang små sedler med hilsner fra/til gæsterne. Pubben i London eksisterer ikke mere.

Men sørme om ikke den pub, som vi nåede frem til, også hed Dirty Dick. Det var lidt af et sammentræf. Denne pub var kendetegnet ved, at der på lofter og vægge var masser af små eller større ting. Der var simpelthen fyldt med alt muligt overalt, så der var noget for øjnene at kigge på, mens vi nød vores øl – den sidste pint i denne omgang. Pubben var fyldt godt op og da vi skulle til at forlade pubben, så det ud, som der dukkede et helt fodboldhold op. Så blev der lidt trang i pubben.

Vi fandt en taxa tilbage til vores B&B, for at begynde pakningen til hjemrejsen i morgen. Det blev også til en lille roomwhisky, inden Jan gik helt omkuld på sengen. Så daffede jeg også i seng. Klokken var også snart 22!

Onsdag den 20. oktober 2010 - Edinburgh - og hjem igen...

Vi kunne først få morgenmad kl. 8, så vi pakkede færdigt om morgenen og gjorde os klar til at rykke ud, så snart vi havde fået morgenmad. Vi tog chancen og gik ned kl. 7:45. Der var ikke en lyd at høre fra vores vært. Men lidt før kl. 8 dukkede han op og snart var der serveret morgenmad og kaffe. Menuen stod ikke på en omgang full english breakfast – til min lettelse. Det er altså tung kost. Vi blev tilbudt æg i flere afskygninger, men det havde vi ikke tid til. Vi spiste færdigt og betalte for vores overnatning og tjekkede ud med alt vores bagage. Det var lidt tungt at slæbe på

2 rygsække, men vi holdt ud ned til Haymarket stationen, hvor vi kun skulle vente i få minutter, før vores Airlink bus kom.

Ja, så var det ellers hjemad og det mest ophidsende var nok, hvad Ryanair ville finde på af skøre påfund denne gang. Vores rygsække vejede kun 12-13 kg. Så der var ingen problemer dér. Da vi kom til gaten, var der lige en ekstra kontrol af håndbagagen. Der stod en dame og pegede nogle af gæsterne ud og bad dem sætte deres håndbagage ned i et stativ. Hvis ikke bagagen kunne være i stativet, var det større end de mål, som Ryanair havde stukket ud og så var det (igen) at betale ved kasse 1. De malker simpelthen hver en krone ud af deres gæster og der er ingen mercy. Hvis der var et alternativ, så ville jeg hellere rejse med dem, for man er helt bange for, at træde ved siden af. Så bliver man straffet med en regning prompte.

Nå, vi slap igennem og vi forlod Edinburgh i høj solskin. Straks vi kom ud over Nordsøen, dukkede skyerne op og da vi landede i Billund, var det til den sædvanlige Ryanair fanfare og et regnvejr, som end ikke Lake District havde budt på den sidste uge. Fanfaren bekendtgør, at langt over 90 % af Ryanairs fly lander til tiden og det må man trods alt lade dem. Det er godt gået.

Bagagen var klar, da vi nåede frem og vi var hurtigt ude ved bilen. Jan kørte mig helt hjem, for han ville omkring sine forældre. Jans far havde lige fået opereret en pacemaker ind, mens vi var i Lake District, så det var vel kun naturligt, at Jan ville på besøg.

Epilog

Det var som sagt en hurtig planlagt tur, hvor jeg koblede mig på Jans forberedelser til at starte en form for rejsebureau med det formål, at vise gæster rundt i Lake District. Vi fik undervejs vendt og drejet turene og Jans planer. Der dukkede nye muligheder op og vi fik begge ideer undervejs, der sikkert kommer til at passe ind i Jans planer. Han var godt forberedt og vi fulgte hans planer meget nøje, bortset fra den afkortede sidste vandretur. Men selv denne afstikker blev vendt til en ide i hans samlede planlægning.

Det var en rigtig skøn tur. Vi var kommet lidt uden for turistsæsonen og det var derfor ikke noget problem at komme frem til Lake District og bevæge sig rundt på vandrestier og med offentlige transportmidler.

Alt i alt var det en super tur og jeg nød meget, at kunne tage med "som det tynde øl" – forstået på den måde, at jeg ikke havde planlagt noget som helst. Jan stod for det hele og det havde han gjort godt. Det var selvfølgelig også nødvendigt, hvis det var en forberedelse til noget større.

Så bliver det spændende, hvornår vi hver især kommer tilbage til Lake District. Jeg har lovet Marie, Gitte og Hans at kigge på en tur derover på et tidspunkt. Så må vi se, om det bliver alene eller under Jans beskyttede vinger i hans rejsebureau…

Tak til Jan for godt forarbejde og for behageligt selskab. Det er ikke noget problem, når man deler interessen for at vandre i Lake District, god engelsk håndpumpet Ale – og en whisky i ny og næ!

Grønland 2011

Prolog

Hvad får mig til at drage mod nord til mere kulde og mørke? Dybest set er jeg til varme og sol, så tanken om, at skulle op til flere frostgrader, end vi kan præstere i Danmark lige nu.

Marie har lokket mig til Grønland. Hun var jo deroppe sidste år og hun mente, at jeg ikke kan trække mig tilbage fra et aktivt rejseliv, uden at have besøgt Grønland. Så da fotobladet Digital Foto arrangerede en tur til Grønland med indlagt fotosafari, så var jeg let at overtale.

Vi skulle være i lufthavnen kl. 7, så vi var nødt til at tage en overnatning i København ? på vandrehjemmet på Amager. Det var faktisk en dårlig investering, for godt nok koster en overnatning for 2 kun godt 500 kr. Men så kommer der lige udgifter til vandrehjemskort, sengelinned og håndklæder. Derudover skal vi bruge penge til transport, uanset hvor vi skal hen, for der findes meget lidt spisesteder omkring vandrehjemmet.

Aftensmaden mandag blev indtaget på restaurant Asador på Christianshavn. En argentinsk restaurant med super god mad. Ikke billigt men det var supergodt. Pris for 2 alt inkl. ca. 1200 kr.

Metroen frem og tilbage til vandrehjemmet fungerer upåklageligt (selv om vandrehjemmet ligger ca. 700 meter fra Metroen).

Tirsdag den 1. marts 2011 - Omkring havnen i Søndre Strømfjord - og nordlys om aftenen!

I lufthavnen tog Poul fra Digital Foto imod os og vi fik tjekket ind uden problemer. Så var der tid til en morgencomplet til en overvild pris på 140 kr. pr. couvert – uden kaffe og the, som kostede omkring 50 kr. pr. kop. Helt vildt.

Flyet afgik med kort forsinkelse og snart så gik det ellers mod nord. Op over Aalborg, kanten af Norge og Stavanger, nord om Island og ind over Grønland. Ca. en time efter afgang, blev der serveret en gang brunch med frikadeller, youghurt og både rugbrød og lun bolle. Vi havde ikke så meget appetit, for vores dyrt indkøbte morgenbuffet i lufthavnen var stadig undervejs i systemet.

Så var der film om John Lennons barndom. Ganske interessant. Alt imens tiden stod helt stille. Vi skulle flyve i 4 timer og 40 minutter men vi fløj med tiden, så uret blev hele tiden stillet tilbage. Så vi startede fra Kastrup Lufthavn kl. 9:10 og vi landede i Kangerlussuaq kl. 9:50 – med 10 minutters forsinkelse.

Vejret var selvfølgelig kold. Men solen stod højt på en skyfri himmel og der var ikke meget vind, så det var en super velkomst til Kangerlussuaq. Især indflyvningen var flot. Vi gik vest om byen og ind langs fjorden.

En lille lufthavn, hvor vi skulle hente vores bagage nede i en kælder og selv bære det op igen. Ingen told, så vi kunne godt have haft en lille flaske god whisky med i kufferten. Men det havde vi ikke!

Vi var et lille sluttet selskab på 13 personer, 2 fra Digital Foto og 1 guide (Torben) fra Profil Rejser. Vi blev stuvet ind i en bybus og kørt ud til Old Camp, hvor vi blev indlogeret på værelse 8.

Old Camp er et vandrehjem få km. fra lufthavnen. Det er en gammel militærbase og det bærer bygningerne (barakkerne) selvfølgelig præg af. Ikke meget luksus, men det havde vi heller ikke ventet. Lokalerne er godt opvarmet. Hele holdet havde fået til huse i en barak, som vi havde for os selv. Så kl. 11 var der informationsmøde i barakkens opholdsstue midt i bygningen. Her var disket op med kaffe og en småkage, mens Torben fra Profil Rejser fortalte om området og de ture, vi havde på programmet. Derefter præsenterede Poul og Morten fra Digital Foto lidt om deres verden og vi fik de første informationer om fotografering på Grønland.

Det er klart, at når man inviterer til sådan en tur, så møder folk op med meget forskellig erfaringsniveau. Jeg tror, at vi alle var lidt spændte på at finde ud af, om vi faldt helt udenfor normen. Det viste sig nu, at der var plads til alle – lige fra dem, der kunne kalde sig novicer udi fotograferingens teori til professionelle fotografer og Morten, der vel nærmest lever af faget. Men allerede nu stod det klart, at det nok skulle blive en god uge med mange spændende mennesker, der havde samme gode hobby, som mig selv.

Kl. 13 var der afgang med et køretøj, der ledte tankerne hen på traktoren på Mandø. En lastbil med en stor kabine påmonteret. Denne lastbil var dog noget mere solidt bygget end traktoren på Mandø. Derudover var den godt opvarmet. I første omgang gik turen væk fra byen og ud mod havnen, der ligger ca. 10 km. længere ude i fjorden. Mens vi kørte af sted, gav Torben fra Profil Rejser en mængde god information og selv om han sad i lastbilens førerhus, så kunne han snildt underholde os via et yderst velfungerende højttaleranlæg.

Vi var godt pakket ind, da vi steg ud til første stop på havnen. Her gjorde vi et stop på et kvarter, for at fotografere fjorden og bjergene omkring havnen. Fjorden var helt tilfrosset og vi kunne godt gå derud. Det tror jeg nu ikke, at nogen havde mod til.

Jeg havde travlt med at fifle rundt med mit kamera og ikke mindst kameratasken. Da jeg købte tasken, tog jeg hurtigt den medfølgende rem af, for den var bare i vejen. Nu manglede jeg den, for det var svært at manøvrere med både taske og kamera med handsker på. Det var ikke klogt at stå med bare fingre, for de ville hurtigt blive forfrosne.

Efter et kvarter og en kort tur rundt i området, var det atter ombord i "bussen". Fandens, jeg frøs mine fødder. Det burde jeg ikke, for jeg havde 2 par strømper på og mine allerbedste vandrestøvler. Vi fortsatte op i bjergene, forbi et lille sommerhusområde og op til en gammel amerikansk bygning, højt beliggende i bjergene og med udsigt til indlandsisen ca. 35 km. væk. Atter et fotostop og atter kolde tæer. Nu fandt jeg dog årsagen til de kolde tæer. Pulversneen lagde sig omkring låsene til snørebåndene og når vi kom ind i bussen smeltede sneen og mine fødder blev kolde (men ikke våde, for støvlerne var tætte). Så nu gjaldt det om at holde sig fra den dybe sne!

Vi kørte tilbage mod havnen og byen. Her kørte vi gennem det meste af byen, for at ende ude ved en hundegård med de slædehunde, som vi skulle sætte i arbejde senere på ugen. Hundegården lå stort set lige over for Old Camp – blot med en landingsbane imellem, så vi kunne ikke bare lige suse hjem til vandrehjemmet. Hundene var vilde og larmede forfærdeligt. Jeg havde tidligere læst, at man ikke skal klappe dem, da det ikke er husdyr, som vi kender vores hunde i Danmark. Det gav Morten ikke udtryk af og han var også henne, for at snakke med hundene.

På vejen tilbage mod vandrehjemmet blev en del af os sat af ved byens købmandsbutik. Her kunne vi proviantere lidt. Det var selvfølgelig spændende at se priserne men de var nu ikke så afskrækkende. F.eks. kostede en øl 15 kr., vin fra omkring 90 kr. og en halv flaske Chivas omkring 300 kr. Jo det er da dyrt men det er jo også luksusvarer. Vi tillod os den luksus at købe en flaske Chivas og lod øllene stå. MEN vi skulle da smage deres lokale øl på et tidspunkt.

Tilbage ved vandrehjemmet og lidt tid foran computeren, for at få tømt billederne fra kameraet. Så var der klar til afgang med bussen til restaurant Roklubben, hvor vi skulle spise hver aften. Vi havde ikke fået med, at der var fuld pension på turen, så det var en glædelig overraskelse, for det kunne hurtigt koste et par hundrede kroner, at spise et måltid.

Aftensmaden bestod af vildtfrikadeller, godt med kartofler og brun sovs – samt mulighed for ekstra salat. Så der manglede bestemt ikke noget. Hvad vi skulle have, ud over vand, var naturligt nok for egen regning og også her kunne man købe den lokale øl – igen til en fair pris.

Da vi havde spist, blev det bekendtgjort, at vi ville køre tilbage kl. 19:30. Så kom dagens mest morsomme optrin. En dame fra et andet selskab (som var med samme bus som os) rejste sig op og ville holde tale. Det gik sådan set kun ud på, at hun lige havde fået serveret sin the (vi andre havde drukket vores kaffe og the). Hun ville gerne have os til at udsætte turen tilbage med et kvarter. Da vi ikke var indstillet på at rykke tidspunktet mere end det kvarter, der allerede var tilbage, blev hun stiktosset og i løbet af få sekunder var vi alle klar til at overfalde fjolset. Men chaufføren brød ind og tilbød at køre os tilbage med det samme og derefter hente hende. Det blev så aftalen og pludselig var vi klar til afgang. Inden vi nåede at få overtøjet på, havde fjolset dog ombestemt sig. Nu ville hun godt med bussen hjem, så den venlige chauffør ikke skulle køre en ekstra gang på grund af hende. Sikke en ballade og hun fik mange gode kommentarer med på vejen – også efter vi havde sat hende af, fyldte hun godt ud i underholdningsfladen :D)

Vi var tilbage ved Old Camp og nu stod der undervisning på programmet. Det var lidt spændende at se, om vi kunne holde os vågen til en omgang grundlæggende fototeori om iso, blænde og åbningstider. Klokken var omkring 8 og dermed midnat hjemme i Fredericia. Det var nu ikke noget problem. Alle lyttede intenst og der var basis for mange gode diskussioner. "Lektionen" sluttede af med en kort snak om, hvordan man fotograferer nordlys. Heldigt nok, for resten af aftenen skulle vise sig at blive en kæmpeoplevelse på det felt.

Den specielle vejrudsigt for nordlys havde nemlig proklameret forhøjet beredskab omkring nordlys, så vi måtte kæmpe med at holde os vågen, for at få den oplevelse med, hvis det blev muligt. De første var kravlet i seng, da vores nordmand i selskabet sagde, at han kunne begynde at ane nordlys fra toilettets vindue. Alle i tøjet og det blev hurtigt bekræftet. Dem, der var kravlet i seng, fik også hurtigt tøj på igen og vi strømmede ud i alle retninger med kamera og stativ. Nu skulle det nordlys indfanges! Jeg valgte bevidst at gå i en lidt anden retning end alle de andre – blot for at få lidt anderledes billeder end dem.

Jeg ved ikke, hvor lang tid, der gik. Måske en time. Vi var helt opslugt af det helt fantastiske lys. Det bølgede frem og tilbage rundt om os og lige over vores hoveder. Til tider lignede det kæmpe tæpper, der bølgede i vinden. Fantastisk klart og fantastisk smukt. Nøjagtig som jeg havde forestillet mig. Jeg havde investeret i et nyt objektiv (en Sigma 10-20 mm), der skulle være ideel til netop nordlysbilleder. Den kom virkelig til sin ret. Masser af flotte billeder. Til gengæld var det ikke muligt at indfange sceneriet med video. Det kunne kameraet simpelthen ikke indfange.

Efterhånden tonede det ud igen og vi trak indenfor, for at få varmen i fingrene. Alle var helt opstemte og selv om det var langt ud på natten efter vores danske tid, skulle vi alle have fat i computeren, for at se resultatet af vores anstrengelser. Masser af ihhh og åhhh – og nej hvor flot. Alle var tilfredse. Marie nøjedes med at nyde sceneriet og havde slet ikke taget nogle billeder.

Jeg var helt opstemt og måtte bare ud igen. På med alt tøjet og ud med kameraet igen. Men der var ikke så meget tilbage og jeg trak hurtigt ind igen og kravlede i seng.

Onsdag den 2. marts 2011 - Udsigtspunkt og vandretur på den frosne Watson Riwer

Efter en nogenlunde rolig nat, var det tid til at komme op til en ny dags oplevelser. Barakken er forholdsvis lydt og det var let at høre, når natpisserne gik tur.

Kl. 7:30 var der morgenmad med forskellige morgenprodukter, rugbrød, franskbrød og rundstykker. Der manglede ikke noget. Så var der tid til lidt arbejde foran computeren, inden vi satte os i bussen kl. 10. Dagens tur var en udvidet moskussafari. Mon det betød, at vi også fik en ridetur på de store dyr?

Vi startede med at køre ind forbi lufthavnen og op i bjergene på elvens højre side. Vejret var startet flot men efterhånden som vi nærmede os starten på dagens etape, blev det mere gråt og lidt kedeligt, selv om Morten proklamerede, at det var perfekt fotovejr med en stor softbox og underbelysning fra sneen. Et par steder gjorde vi holdt, for at fotografere rensdyr. Et sted opdagede nogen, at der lå et rensdyr bag en større bygning og Morten gennede hele selskabet en vej rundt om huset, for at deltagerne kunne komme tæt på dyret. Vi var nogle stykker, der blev tilbage ved bussen, der var parkeret foran huset, så rensdyret ikke blev forstyrret af os. Da der var gået lidt tid, kom rensdyret gående op over vejen derfra, hvor vi var kommet kørende - og væk fra alle dem, der var gået på jagt efter dyret. De var åbenbart blevet opdaget. Til gengæld fik vi nogle skud af dyret.

Efter yderligere et stop, gik turen tilbage mod byen og sidste stop inden byen var et udsigtspunkt over selve byen. Det grå vejr gjorde, at der ikke var så mange kontraster i udsigten. Det var nærmest kun de farvede bygninger, der skilte sig ud fra den hvide sne og de mørke pletter fra klipper og bevoksning.

Mine tæer frøs igen i dag, så nu skulle et nyt våben tages i brug. Jeg havde købt nogle pakker "Hotties", der skulle være små poser, der blev varme, når de kom i kontakt med ilt. Frem med sådan to poser og i støvlerne med dem. De mærkede til at virke men på sigt viste det sig, at den kemiske opvarmningsproces i dem stoppede, når de ikke fik ilt.

Så gik turen ned gennem byen og ud af isvejen, som den vist hed. Poul fortalte undervejs, at det var en vej, som amerikanerne anlagde ud til indlandsisen og den blev bl.a. brugt af folkevognsfabrikkerne, der havde anlagt en prøvebane et stykke inde på indlandsisen, hvor de i fred kunne afprøve deres nye biler. De blev sejlet ind af fjorden, lodset om i containere og kørt til indlandsisens kappe og lodset over på specielle bæltekøretøjer, der transporterede dem det sidste stykke.

Selv drejede vi af fra isvejen efter en halv times kørsel, for at køre et stykke på forholdsvis uvejsomt terræn frem til et stykke af den frosne elv, hvor der var mulighed for at få nogle flotte billeder. På vej frem mod vores sidste destination, var der nogen, der mente, at de kunne se

moskusokser i bjergene på den anden side af elven. Det blev det eneste, vi så til moskusokserne den dag!

Programmet havde til nu været fint om end det er en lidt ensformig natur at køre rundt i, når det er stort set hvidt over det hele. Det sidste stop viste sig til gengæld at være hele turen vejr. Efter en stejl tur ned mod elven, hvor der flere steder var meget glat, stod vi pludselig på isen, der om sommeren var en brusende elv. Vi fulgte elvens vej ind gennem en slugt. Her var der gode muligheder for at lege med kameraet og der blev fotograferet flittigt. Et stykke vej inde i slugten holdt Morten et improviseret foredrag om blænde og dybdeskarphed. Så gik det retur og op til vores bil, hvor Torben fra Profil Rejser (der også agerede chauffør) var klar med varm chokolade og småkager. Et lækkert indspark, som alle roste.

Mens vi var ved elven klarede det op og på vejen tilbage dukkede den blå himmel frem. Så var der måske chance for nordlys igen i aften?

Tilbage ved Old Camp var der tid til lidt kaffe, en whisky og dagbog og fotobackup, inden den igen bød på fotolektioner kl. 17. Inden da skulle vi finde 2-3 billeder frem, som vi vil vise frem og fortælle lidt om - samt modtage feedback på.

Morten fra Digital Foto stillede an med et kæmpe lærred og en fremviser, der kunne vise i HD-format, så kvaliteten fejlede ikke noget på billederne, da han fortsatte lektionen fra i går om grundlæggende fototeori.

Så var vi klar til at indtage aftensmaden i Roklubben. Igen blev vi mødt med samme effektivitet. Maden blev sat på bordet, så snart vi satte os til. Marie investerede i en flaske rødvin og jeg en øl. Marie endte med kun at få et enkelt glas af vinen og så kunne hun få den opmagasineret til dagene efter. Min øl var en grønlandsk øl og den smagte super.

Selve middagen stod på elsdyr og det smagte helt fantastisk. Super mørt og med en rigtig god smag. Dertil atter kartofler og en svampesovs med cognac. Kræs for sultne fotografer! ...og så skulle vi heller ikke døjes med vores veninde fra i går. Hun var åbenbart rejst videre. Det ville jeg også gøre, hvis jeg havde dummet mig sådan ?

Da vi steg ud i bussen, for at køre tilbage var det ikke blevet helt mørkt, men nordlyset var allerede i fuld gang. Det kunne ikke gå stærkt nok med at komme hjem og få fisket kameraet frem! Men Morten var hård, for nu skulle vi se de billeder, som folk havde valgt ud til fremvisning og bagefter skulle vi have en introduktion til Lightroom. Det var meget spændende at se de forskellige deltageres billeder. Vi havde jo været på de samme steder og set det samme men de billeder, der blev vist, var vidt forskellige. Det var meget forskellige ting, den enkelte havde lagt vægt på og selv de samme motiver blev grebet forskelligt an. Meget spændende og lærerigt.

Under introduktionen til Lightroom sneg jeg mig hen til et vindue, for at holde lidt øje med nordlyset. Det var stoppet men på et tidspunkt var det dukket op igen, så jeg klædte mig godt på og gik udendørs. Det blev dog kun til få billeder, for godt nok var der meget nordlys men det var

ikke stjerneklart og selve nordlyset befandt sig over et let skydække, så det var heller ikke særlig klart. Så jeg skyndte mig hurtigt indenfor igen.

Da Lightroom lektionen var afsluttet, listede folk stille og roligt i seng. Klokken var ved at være 22 lokal tid, dvs. kl. 2 nat hjemme.

Torsdag den 3. marts 2011 - Hundeslædetur

Vi vågnede ved 6 tiden og begyndte at snakke om, at stå op og gå en lille morgentur. Det blev dog ikke til så meget, for der var nu varmere under dynen.

Jan fra Norge diskede op med æg og bacon til morgenmaden, så vi følte os rigtig godt klædt på til dagens tur på hundeslæde. Vi var delt op i 2 hold, det hold med 3 slæder skulle af sted kl. 9:00 og sidste hold med 2 slæder kl. 11:00. Marie og jeg var med på det første hold og vi startede med at blive ekviperet i sælskinsdragt. Det var fint og meget lunt. Samtidig fik vi lov til at låne støvler, idet vi havde frosset vores fødder i vores medbragte fodtøj. De lånte støvler viste sig dog heller ikke, at være i stand til at holde på varmen - i hvert fald ikke for mit vedkommende.

Efter de sædvanlige fotosessions af folk i anderledes tøj, var der afgang bag om lufthavnen og ud til hundegården, hvor hundeslæderne allerede var spændt for. Vores slæde var bundet fast til en bil, så hundene ikke kunne stikke af sted, men det var klart, at de var ivrige efter at komme af sted. De hylede og larmede alt imens de for frem og tilbage mellem hinanden. Resultatet var selvfølgelig at deres reb var filtret godt ind i hinanden, så "chaufføren" havde mere end travlt med at få lidt orden på tingene. Marie og jeg blev båset på en slæde sammen med Poul fra Digital Foto og snart gik det over stok og sten. Hundegården ligger lige ved kanten af fjorden, så meget hurtigt var vi på is og dermed på en jævn flade. Flere steder var isen dog skubbet lidt op og slæden kunne ikke bare fare kritikløst ud over stepperne. Der var også større sprækker i isen flere steder.

De andre 2 slæder lå langt foran vores, så vi kunne koncentrere os om, at fotografere vores egne hunde og videofilme undervejs. Turen ud ad fjorden var meget behageligt. Slæderne var meget brede, så vi kunne sidde komfortabelt på sælskind. En yderst komfortabel rejsemåde. Vi havde vinden i ryggen, så der var ingen af os, der frøs.

Efter en times køretur, nåede vi frem til de andre 2 slæder. De havde gjort holdt og vi gjorde det samme. Mens hundene fik lov til at hvile sig, blev vi andre inviteret på en kop varm the (tror jeg det var). Det var i hvert fald lækkert at få en kop varmt herude midt på den tilfrosne fjord. Vores grønlandske fører fortalte, at fjorden var fersk på det stykke, vi havde kørt. Først længere ude var der saltvand.

Efter et kvarters pause, gik turen tilbage mod byen. Vores hunde var febrilske efter, at komme af sted og på et tidspunkt blev jeg fanget mellem hundene og slæden. Hundene strøg af sted uden tilladelse. Så pludselig var der en masse reb spændt mellem hundene og slæden på min vej. Der var kun et at gøre. Hop og dans og forsøg at undgå rebene. Det lykkedes næsten - men det sidste

nåede jeg ikke. Så var der kontant afregning og ned i isen. Heldigvis skete der ikke noget med hverken mig eller kamera.

På turen indad havde vi vinden i ansigtet og det var en meget kold vind. Ikke noget med at have bare hænder og ansigtet blev pakket godt til. Jeg havde døjet med hovedpine fra om morgenen og havde slet ikke lyst til at tage del i fotograferingen på vejen tilbage. Der var ellers flere oplagte muligheder, idet vi flere gange krydsede med de andre slæder, så vi f.eks. kunne fotografere deres slædehunde forfra på klods hold. Det var pivende kold og mine tæer frøs. "Jeg vil hjem" - og det kom vi heldigvis.

Tilbage i Kangerlussuaq ventede hold 2 spændte og vi overlod dem velvilligt slæderne og hastede tilbage til en varm bil, der snart kørte os retur til Old Camp. Poul havde lovet os, at der var gode brød med skinke, ananas og ost på. Det var igen vores nordmand, der havde været kreativ. Samtidig var der en sandwich med samme gode brød til os, så alle kunne blive mætte.

Jeg tog en lur lige efter maden, for at se, om jeg kunne blive min hovedpine kvit og det lykkedes næsten helt. Da jeg stod op igen, var der hektisk aktivitet foran computerne i fællesrummet. Hold 2 var lige kommet retur efter en god slædetur og de var i gang med at spise.

Så var det tid til at gennemse dagens høst. Der var mange fejlskud men også nogle fornuftige billeder imellem. Jeg koncentrerede mig i første omgang om at få fundet de billeder, der skulle vises frem i aften. 2 stykker blev det til...

Solen gik ned mod vest ud over fjorden og så trækker det i en sand solopgang/solnedgangs entusiast, så jeg måtte ud og fotografere lidt. Straffen var 117 billeder. Det tog pokkers lang tid at efterbehandle...

Aftenens teori fra Morten handlede om klassiske kompositionsregler. Ganske interessant og han viste gode eksempler på billeder, der var taget efter disse regler, som han i øvrigt anbefalede, at man også brød fra tid til anden.

Aftensmaden på Roklubben var i dag moskusokse (hakket kød) med bacon omkring. Det smagte lige så godt som de foregående dage. Men der begyndte at tegne sig et mønster mht. kartofler, grøntsager og sovs. Det virkede meget lig det fra de foregående dage.

Efter vi kom hjem, blev dagens bedste pletskud vist frem og resten af aftenen var til fri afbenyttelse, hvilket for langt de flestes vedkommende betød tid foran computeren.

De næste par dage var mange lidt spændte på. I morgen skal vi overnatte i telt på indlandsisen og i den forbindelse fik vi en opgave fra Morten: "Lav en reportage og fortæl om et døgn på indlandsisen. Lav en drejebog og overvej hvilke 25 motiver, du vil tage, for at fortælle om turen, når du kommer hjem". Ganske god opgave - og Marie nåede frem til, at hun ville fotografere mig i 24 timer på indlandsisen. Pyha? God arbejdslyst?

Fredag den 4. marts 2011 - Overnatning på indlandsisen

Vi vågnede atter op til en flot og klar dag, hvor man kunne se langt ind i bjergene bag Kangerlussuaq. Jeg ilede ud af sengen, fik mig et morgenbad og kastede mig over PC'en, for at få sorteret billederne efter den måde, Morten havde anvist.

Efter morgenmaden var der god tid til at gøre sig klar til det næste døgn på indlandsisen. Der var først afgang kl. 10, så de fleste defilerede rundt i området og fik taget billeder i det klare vejr.

Så var der ellers afgang mod byen, hvor vi gjorde et kort stop, for at folk kunne proviantere. Udenfor købmandsbutikken stod et par mænd og solgte fisk og kød. Jeg tror, at det hele var i frossen stand. Mens jeg købte en flaske vin - ja det kunne da være lidt blæret at sidde på indlandsisen og drikke rødvin - faldt Marie for et par luffer, der bare lige passede til hendes pels. Pris 650 kr. Pyha!

Så gik det ellers øst ud af byen via isvejen. Vores chauffør fortalte velvilligt om området, vi kørte forbi. Første stop var i sandflugtsdalen, hvor der lå et flyvrag. Det var 3 jægerfly, der havde problemer med at lande i Kangerlussuaq og de lå og ventede på, at kunne komme ned. Efterhånden som de løb tør for brændstof, styrtede de ned forskellige steder i området. Alle piloter skød sig ud med katapultsæde og reddede livet.

Vejen ind til indlandsisen var ikke ryddet for fygesne, så vi måtte vente ved en sø, til de kom med en gummiged, der kunne bane vejen. Det gav en pause på en times tid, der selvfølgelig blev brugt til at fotografere. Nogle gik tilbage ad den vej, vi var kommet fra, for at fotografere en moskusokse og andre gik ned til søen, for at få nogle billeder af den frosne sø og omgivelserne.

Med gummigeden foran os og et par militærkøretøjer bag os (der skulle hente et par tilskadekomne ved indlandsisen) gik det ind til punkt 660. Det er betegnelsen for et bjerg, der tilfældigvis er 660 meter højt og vores indgangspunkt til selve indlandsisen. Vores lejr lå kun ca. 300 meter fra selve det sted, hvor vores bil parkerede.

Vores camp bestod af et fællestelt, et madtelt og en række små telte til overnatning. Lidt længere væk var der et toilettelt. Campen lå på en bundfrossen issø og foran campen var der en ismur. Vi blev indlogeret i telte og så snart vi havde smidt vores bagage ind i teltet, var vi klar til en tur på indlandsisen. Folk med hårde støvler blev udstyret med kraftige isbeslag til støvlerne, så man kunne stå fast. De fik så til opgave at hjælpe de andre, for på isen er der glat.

Straks vi begyndte at gå, blev der affyret nødraketter og der lå en rød røg hen over bjergene, som grænser op til indlandsisen. Det viste sig, at der var gang i en militærøvelse tæt på vores camp. Det var en flok piloter, der var på overlevelsestur. Vi måtte ikke komme for tæt på dem, for de skulle have en oplevelse af, at være helt alene. Det blev dog ikke taget så bogstaveligt, for senere fik vi lov til at besøge deres lejr.

Vejret var blevet overskyet på vejen ud til vores camp og ifølge Morten fra Digital Foto var det det perfekte vejr til at fotografere i. Det er verdens største softbox, mente han. Så snart vi bevægede os ud på selve isen, skiftede underlaget farve til en turkusblå farve. Isen var ikke bare en flad skøjtebane. Det var en kuperet omgang og de, der havde isbeslag under fødderne havde ingen problemer med at kravle op af isen. Det var noget sværere for dem, der ikke havde beslag på. De måtte ty til de områder, hvor der lå sne på isen. Så var der nemlig ikke så glat.

Efter en kort vandring, nåede vi til et højt punkt. Her var der tid til gruppefotografering og jeg fik mulighed for at hakke lidt is til en whisky. Straks blev jeg genstand for stor opmærksomhed for fotograferne. Det gik godt indtil jeg skulle rejse mig og begynde at gå. Isbeslaget på den ene fod fik fat i buksebenet på den anden fod og så var der kun en vej tilbage - ned i isen. Når man støder fra med hænderne bliver man straffet, så det blev til en forstuvet tommeltot. Heldigvis behøvede jeg ikke komme is på. Jeg kunne jo bare gå med den i den fri luft. Den var jo kølig.

Vi fortsatte vores tur på indlandsisen og vores guide viste os et stort hul i isen, som vi skulle passe meget på, ikke at komme for tæt på. Det var vist svært at få fisket folk op derfra.

Så gik turen ellers tilbage, alt imens det begyndte at blive mørkt. Vi nåede tilbage til lejren med jægerpiloterne, der var i gang med at bygge igloer, som de skulle bo i. De viste velvilligt deres lejr frem og vi fik en snak med lejrens læge og et par af observatørerne. Jægerpiloterne så også ud til at være ved godt mod.

Tilbage til vores egen camp, for at indrette os i vores telte. Det var ikke så svært, for der var ikke meget mere plads end til os selv. Vi skulle starte med at grave indgangen fri for sne. Da vi fik lynet op til forteltet, var det også fyldt med sne. Heldigvis var der ikke sne i inderteltet.

Aftenens kulinariske indslag bestod af rensdyrgryde fra Roklubben, som vores guide varmede. Vi hentede på skift en omgang pasta med rensdyrgryde og spiste det stående ude foran teltene eller siddende i fællesteltet. Folk var ved at være matte i sokkerne, men klokken var kun 8, da vi var færdige med at spise, så det var alt for tidligt at gå til køjs, selv om det var blevet mørkt, mens vi spiste.

Alligevel opstod der en lidt mat stemning i fællesteltet. Folk var mætte og trætte - og sikkert også lidt spændt på, hvordan det ville blive, at overnatte på indlandsisen. Vi kunne bestemt ikke klage over temperaturerne, for termometret viste garanteret ikke meget mere end 5-10 minusgrader. Det var jo småting imod, hvad holdet i sidste uge havde oplevet med 20-30 graders frost.

Efterhånden vandt trætheden og folk begyndte at sive hen til teltene, for at tørne ind. Marie og jeg gjorde det samme. Jeg er jo en utålmodig sjæl, der ikke kunne vente på at se mig selv i soveposen og klar til at sove. Så jeg var hurtigt i køjen. Marie klarede de sidste "huslige pligter", inden hun også kravlede i posen.

Vi havde ingen problemer med at holde varmen. Soveposen var med yder- og inderpose og vi kunne snildt holde varmen alene i vores undertøj. Jeg vil endda sige, at vi skulle passe på, ikke at

komme til at svede, for så kunne vi komme til at fryse. Til gengæld blæste det kraftigt op og vores telt larmede vildt. Det var en stiv pelikan, der gjorde det meget svært at falde i søvn. Det lykkedes nu fint for Marie. Jeg blev ved med at overbevise mig selv om, at det var en once in a lifetime oplevelse, at få lov til at overnatte på indlandsisen og så var der ikke noget at gøre ved det, hvis vi ikke fik sovet denne nat.

Efterhånden fik søvnen også fat i mig, selv om jeg vågnede en del gange - og sendte nogle tanker til mine øreproppper, der lå et eller andet sted...

Lørdag den 5. marts 2011 - Russell gletsjeren

Hen på morgenen aftog vinden og vi fik lov til at sove lidt. Ved 6-tiden begyndte de første af naboerne at give lyd fra sig og da Marie og jeg stod op kl. 7, var de fleste vist stået op. Morgenmaden bestod af havregryn og müsli, knækbrød med ost og kaffe. Der manglede bestemt ikke noget.

Efter at have taget bestik af vejret, besluttede vores guide, at vi ikke skulle ud på en ny tur på indlandsisen men i stedet på en tur til en gletcher. Vejret var overskyet (Mortens softbox) med antræk til snestorm. Vejen tilbage til Kangerlussuaq skulle ryddes for fygesne.

Vi fik ryddet teltene og steg ombord i vores "bus". Alle havde vist sovet lige godt/dårligt. En enkelt havde kun givet en overnatning i teltet 10 minutter, for derefter at søge op i bussen, for at overnatte dér.

Efter kun 5 minutters kørsel nåede vi til et første fotostop, hvor der var fin udsigt over indlandsisen. Inden alle nåede ud af bussen, var hele landskabet næsten væk på grund af en lille snestorm. Guiden viste os op på en bakketop, hvor der var udsigt til den gletcher, der skulle blive vores næste stoppunkt.

Efter yderligere 5 minutters kørsel, kunne bussen ikke komme længere på grund af snedriver. Så vi blev lodset af, for at gå til gletcheren. Det var en vandring på ca. 40 minutter og guiden anbefalede, at man lige tænkte sig om en ekstra gang, før man tog med. For det var lidt hårdt, at gå tilbage op til bussen.

Vi var 8, der gik ned til gletsjer. Det var såmænd ikke så hårdt men flere steder var der sne på 30 cm, som skulle forceres. Foran gletsjeren var der en sø, som var meget glat at færdes på og et par stykker nåede også at falde dér. Vi havde fået strenge ordre på ikke at gå tættere på gletsjeren end 50 meter, da den kælver hele året.

Turen tilbage til bussen var egentlig ikke så hård. Det var såmænd kun de sidste par hundrede meter, der trak tænder ud med dyb sne. I bussen ventede de andre med varm chokolade og knækbrød med ost. Det var lige det, vi trængte til.

Vejen var blevet ryddet og vi kunne fortsætte tilbage mod Kangerlussuaq. Over radioen fik vores guide meddelelse om, at alt var kaos i byen på grund af sne og blæst. Uden for vinduerne kunne vi godt se, at det hele stod i et, så lysten til at gøre flere fotostop blev begrænset til kun et enkelt ved nogle rensdyr. Ellers gik resten af turen hjem på den ujævne vej i ro og mag. Flere fik sig en lille middagsblunder.

Vel hjemme ved vores camp, kunne vi konstatere, at der blæste en kraftigt vind og sneen blæste lige ind i ansigtet på os. I Old Camps lille butik blev der handlet godt ind af danske øl til 30 kr. stykket. Så var de fleste af os klar til at gå i bad og kigge på udbyttet af de sidste par dages anstrengelser. Resten af eftermiddagen gik med at sortere billeder - og for mit vedkommende, at skrive dagbog.

Vi havde jo barakken for os selv men der var ledige værelser og da lufthavnen var blevet lukket, resulterede det i, at alle ledige værelser i byen var taget i brug. Vi havde en stor stak usb-stik liggende i fælleslokalet og de var væk. Vi håbede selvfølgelig, at det var personalet, der havde inddraget stikkene, der for nogens vedkommende var forholdsvis kostbare.

Aftenens tur til Roklubben blev også lidt mere spændende end de andre dage, da der lå en del driver på vejen op mod restauranten. Vores chauffør var nu erfaren i at køre i den slags forhold, så vi kom fint op. Morten var ellers begyndt at blive desperat for, om vi måtte vende om.

Inden vi kastede os over aftensmaden, fik vi et par informationer om morgendagens buffet med masser af specialiteter. Vi havde noget at glæde os til. Dagens menu bestod af paneret hellefisk. Som sædvanlig var det bare supergod mad.

Aftenen gik med at se hinandens billeder og så var der ellers tid til at pudse videre på vores egne og skrive dagbog, for dem, der har de tilbøjeligheder.

Søndag den 6. marts 2011 - Russell gletsjeren fra en anden side - og Grønlandsk buffet til aften

Sidste hele dag i Kangerlussuaq. Dagen startede ved 6-tiden, hvor de første begyndte at røre på sig. Som flere af de andre morgener gik snakken om det, at være natpisser. Morten var skrækslagen for, om det skulle overgå ham. Vi andre kunne berolige ham med, at det nok skulle komme!

I Roklubben havde vi købt en ordentlig ladning bacon, så vi var hurtigt blevet forvænnet med, at især Morten og Jan stegte bacon til den store guldmedalje. En god start på dagen. Morten proklamerede, at han ikke ville spise mere efter kl. 12, for han skulle være RIGTIG sulten til aftenens buffet.

Kl. 10 var der afgang på turens sidste udflugt, der gik til Russell gletsjeren. Det var samme gletsjer, vi så dagen før men dette var en anden side af gletsjeren. Turen derop var heller ikke helt uden besvær for chaufføren. Selv om vejen var ryddet for sne, var der stadig en del snedriver

rundt omkring og en enkelt gang var han nødt til at forlade vejen og køre ved siden af. Det gik nu meget fint. Efter halvanden time var vi fremme ved gletsjeren og chaufføren drejede ned af et hjulspor, hvor sneen var dyb og meget grødet, så han måtte opgive at køre helt frem til en vendeplads, de plejede at bruge.

Vi væltede ud og straks var hoben af fotografer i fuld gang, for at få et mesterskud eller to i kassen. Med i bussen var også et hold gæster, der skulle have været på tur til indlandsisen i går - men var blevet kaldt tilbage til byen, på grund af det dårlige vejr. De var ikke synderlig fotointeresseret, for nogen af dem så noget fornærmet ud over, at vi andre knipsede løs.

Det tog kun ca. 10 minutter at nå helt frem til gletsjerens kant. Omkring gletsjerfronten var der en masse klippeblokke og det var lidt usikkert at hoppe rundt, for mellem klipperne var der sne og det var svært at se, hvor dyb sneen var.

På vejen tilbage mod bussen, passerede vi en frossen sø, hvor der var mange sjove formationer i isen. I bussen ventede chaufføren igen med varm kakao. Det er perfekt efter en tur ude i kulden. En flok på 8 vendte tilbage lidt senere end alle andre. De havde været på rypejagt. Det havde givet en del flotte billeder, som de så kunne fremvise senere på dagen.

På vejen tilbage mod byen gjorde vi kun et enkelt fotostop, for at tage billeder af det markante bjerg Sugar Loaf. De gæster, der ikke var med i vores gruppe kom med en sur bemærkning om, at vi gerne måtte gøre det lidt hurtigt og det viste sig, at en af dem var syg, så der var sikkert en grund til, at de gerne ville hurtigt hjem.

Egentlig var det planen, at vi skulle bestige Sugar Loaf og derefter gå hjem derfra. En tur på 7-8 km. Men tiden var lidt fremskreden og jeg tror egentlig, at folk havde mest lyst til at komme hjem og slappe lidt af i barakken.

I vandrehjemmets butik var der åbent, så folk kunne købe en øl til at hygge sig med, mens dagens sorteringsarbejde forestod. Der var en herlig løssluppen stemning og det var tydeligt, at alle følte sig i godt selskab (det var i hvert fald mit indtryk). Mens vi sad og sorterede billeder, dukkede en op med en melding om, at der var nogen, der var i gang med at partere en moskusokse i nærheden. Morten anbefalede, at vi gik op og kiggede to og to, for ikke at de skulle føle sig overfaldet af en flok fotografer.

Ved 7-tiden var vi klar til afgang mod roklubben og den store grønlandske buffet. Der var en del gæster med bussen. Vi havde fået instrukser om, hvordan vi skulle "opføre os" til buffeten. Vi måtte gerne fotografere, når vi kom. Så ville Kim (ejeren) have lov til at præsentere maden, før vi kunne købe drikkevarer og gå ombord i maden. Så der blev knipset løs. Kim havde næsten ikke behøvet at præsentere maden, for der var fine små skilte ved hver ret, der udførligt beskrev, hvad det var. Der var rigtig mange retter, så det var bare om at begrænse sig!

Masser af fisk, bl.a. rejer i forskellige afskygninger. Laks, hval og hellefisk. På kødsiden de sædvanlie ingredienser med moskusokse og rensdyr. Det meste smagte ganske godt men hvalen

må de gerne have for sig selv. Jeg nåede ikke hele vejen igennem, selv om jeg gjorde en masse, for at begrænse mig. Da vi nåede de varme retter må jeg tilstå, at jeg krøb udenom de retter, som andre havde smagt uden at virke begejstret. Så jeg koncentrerede mig om de mere kendte moskus og rensdyr. Især rensdyrkødet smagte helt fantastisk.

Desserten var jeg simpelthen nødt til at springe helt over. Dels er jeg ikke den helt store dessertmand men der var ingen grund til at hælde noget på en mand, der i forvejen var stopmæt. I stedet blev det til en grønlandsk kaffe. Til en pris på 135 kr. pr. kaffe, var den betalt - men hvis man ikke skal smage den på grønland, så hører alting jo op.

Godt mætte og veltilpasse gik det tilbage mod byen og Old Camp. Vi havde stadig en billedfremvisning foran os og den løsslupne stemning fra tidligere på dagen, skinnede også igennem i de kommentarer, som billederne fik med på vejen. Til sidst viste Poul fra Digital Foto et udvalg af sine billeder og Morten sluttede af med en lille film, hvor han havde fotograferet os andre i løbet af ugen. Vældig fin afslutning.

Alle afleverede deres mailadresser på en liste, som jeg lovede at formidle rundt og vi fik afregnet for æg og bacon, som var blevet handlet ind på privat initiativ. Regningen lød på 60 kr. pr. person. Det var en fair pris for supergod morgenmad.

Så begyndte folk at tørne ind. Vi var lidt senere færdig med at spise denne aften, så klokken havde passeret 22 - og vi skulle af sted kl. 9 næste morgen!

Mandag den 7. marts 2011 - Hjemad igen

Kl. 6:30 var vi godt i gang med at få pakket færdigt. Morgenmaden bestod af en ordentlig ladning bacon og æg. Det lykkedes ikke at få spist helt op.

Vi var vågnet til en flot, klar morgen. Temperaturen viste omkring 20 minusgrader, så vi skulle tage afsked med Grønland på rette manér. Kl. 9 var der afgang med bybussen, der havde modtaget os i lufthavnen. Turen ind til byen tog kun ca. 10 minutter. Da vi havde tjekket vores bagage ind, havde vi resten af formiddagen fri, til at støvsuge de 4-5 butikker i "downtown" for evt. indkøb. Marie investerede i et par handsker og vi diskuterede, om der var noget, der var værd at tage med hjem til børnene. Udbuddet var ikke særlig stor og det var ikke let at vide, om Vibe f.eks. ville sætte pris på et par skindhandsker. Hvis de bare kom til at ligge i en skuffe, var det mange penge at investere.

Kl. 12 kunne vi gå igennem sikkerhedskontrollen og sætte os i venteposition i afgangshallen. Vores fly var åbenbart forsinket på grund af, at vi skulle vente på et andet fly. Vi var næsten de første i afgangshallen, så vi skyndte os at finde en plads, hvor der var stikkontakt, så vi kunne få liv i computeren. Vi måtte sørme også købe spiritus med tilbage til Danmark, så det blev lige til en god flaske gin og en Laphroaig - den havde vi savnet lidt på ferien...

Ved 14-tiden var der afgang fra Kangerlussuaq og vi nød en drink og lidt godt mad, sluttede af med en film og fik købt de sidste souvenirs (til mig selv) i flyet. Ca. halv elleve var vi i København, hvor vi tog afsked med de fleste af dem, vi havde været sammen med. Vi fik vores bagage udleveret og nåede et tog mod Jylland kl. 23:06 fra Kastrup. Så var vi hjemme i nogenlunde god tid. Godt trætte og klar til en hverdag igen i morgen.

Epilog

Mens Marie og jeg nød den sidste sol foran lufthavnen, snakkede vi om mulighederne for, at komme tilbage til Grønland. Det har været en fantastisk tur. Vi har været omgivet af gode mennesker med samme passion for fotografering. Det har været en fornøjelse at få tid til at sidde med en PC og arbejde med sin hobby. Vi har haft det sjovt og vi har oplevet den grønlandske natur i mange forskellige vejrforhold. Vi har fået det hele, er vi sikre på. Jeg er glad for, at jeg har fået lov til at opleve Grønland men jeg er også overbevist om, at jeg ikke kommer retur. Marie vil sikkert gerne vise mig området ved sommertid men jeg synes, at det er forholdsvis begrænset, hvad muligheder man har her. Naturmæssigt kunne området godt minde lidt om Lake District i England med bjergene. Men ud over naturen, den klare, kølige luft, er der ikke meget at byde på. I Lake District er der masser af muligheder for, at komme ud i naturen og vandre, være sig selv. Samtidig er man ikke langt fra en by med masser af muligheder for, at spise og nyde god øl - til priser, der ikke skriger slet så meget til himlen, som i Kangerlussuaq.

Tak til de andre fra fotoholdet og tak til Marie, fordi hun trak mig med til Grønland.

Hamburg 2011 (Lasse og Alex)

Lasse og Alex har flere gange snakket om at skulle se på modeljernbaner. Der skulle bl.a. være en i Hadsten, havde vi talt om, når vi engang imellem kørte den vej med tog mod Nordjylland. Men det var ikke særlig hensigtsmæssigt at gøre et stop i Hadsten, så derfor var det aldrig blevet til noget.

Sidste år var de voksne på weekendtur til Hamburg (sammen med Gitte og Hans) og der besøgte vi bl.a. en modelbaneudstilling, der efter sigende er verdens største. Det vakte ikke stor jubel, da vi kom hjem og bekendtgjorde, at vi nu havde været på modeljernbane-besøg uden Lasse. Så der lå et vist pres på at få arrangeret en ny tur til Miniatur Wünderland - modeljernbanen, der er en af Hamburgs største turistattraktioner - og helt med rette!

Vi drog afsted den 19. maj - selvfølgelig med tog - til Hamburg. Det var efter endt arbejdsdag, så vi var lidt matte, da vi kom derned og det blev kun til lidt aftensmad på hotellet, før vi valgte at liste op på vores værelse. Så kunne vi samle kræfter til næste dag, der stod i modeljernbanens tegn.

Morgenmaden var fortæret og vi var med bus og U-bahn til Miniatur Wünderland, der ligger tæt på Elbens bred. Vi havde meldt vores ankomst og var der allerede en halv time før de lukkede op - som de første. Så var der da håb om, at vi kunne få lov at komme ind :D)

Da de åbnede dørene, var der ikke særlig mange gæster, så vi følte, at vi havde det hele for os selv. Ca. 3 uger forud for vores besøg, var museet blevet færdig med en stor udvidelse i form af en meget stor international lufthavn. Vores teori var, at her ville mange gæster søge ned, så vi skyndte os at kigge på den. Lasse virkede til at være begejstret. Han var overrasket over museets størrelse og vi var begge benovet over den flotte lufthavn. Alt virkede så livagtigt, så man godt kunne tro, at man faktisk stod og kiggede på en lufthavn. Fly landede og lettede i et væk og det foregik meget livagtigt med forskellige lyde, afhængig af hvilken flytype, vi kiggede på.

Efterhånden kom flere gæster dryssende og vi fortrak fra lufthavnen. Istedet gik vi tilbage til udstillingens modsatte ende, den skandinaviske afdeling. Her var også nok at se på men desværre var det store vandbassin under Lillebæltsbroen under reparation. Mens vi slentrede rundt og kiggede på de forskellige områder: Skandinavien, Tyskland, Hamburg, USA (bl.a. Las Vegas og Gran Canyon) og Schweiz, kom der flere og flere gæster. Så vi havde valgt rigtigt ved at møde tidligt op. Lasse kunne udpege mange steder, hvor museets medarbejdere havde udvist stor humor. Et sted var politiet igang med at anholde en bandit, et sted stod en skiløber på hovedet i sneen og pludselig dukkede batman op i en af modellerne. Det var med at have øjnene åbne!

Kl. 14:10 havde vi fået nok og vi forlod museet, for at finde lidt frokost og en havnerundfart. Det lykkedes fint og efter en tur rundt i Hamburg havn, gik turen med U-bahn tilbage til centrum, hvor vi inspicerede butikker.

Kl. 19 havde jeg booket bord på Estancia Steak house tæt på rådhuset. Ud fra bedømmelserne på internettet, blev der serveret lækkert mad der - og det holdt helt stik. En utrolig venlig betjening og rådgivning var prikken over i'et, da Lasse og jeg skulle have en ordentlig gang kødsvineri med 2 store steaks på 500 gram hver. Der var ikke plads til salat og næsten heller ikke til kartofler eller pommes frites. Nærmest kun til lidt hjemmelavet bernaisesauce. Det smagte fantastisk. Da vi var færdige, kunne vi faktisk godt have delt yderligere 500 gram blev vi enige om. Men det gjorde vi ikke! Regningen skulle jo også betales. 137 euro - lige godt 1000 kr. Det var ikke for meget for dette fantastiske måltid!

Dagens sidste punkt var en tur ned gennem Reperbahn. Det var ikke særlig sent og det var stadig lyst, så der var ikke så meget gang i butikken men vi blev da antastet af en dame en enkelt gang. Vi lignede måske ærketypen på kunder i distriktet men vi var ikke interesseret. Istedet skyndte vi os til nærmeste U-bahn og hjemad mod hotellet Holiday Inn.

Lørdag sov vi lidt længe og spiste morgenmad på hotellet, før vi tjekkede ud og kørte ind til centrum. På banegården kunne vi opmagasinere vores bagage og så var formiddagen ellers helliget et stort elektronisk indkøbsmekka Saturn, der ligger lige over for banegården. Her gik tiden hurtigt og vi fik travlt med at finde lidt frokost, inden vi skulle med toget hjemad igen. Panikken begyndte at brede sig, da flere madsteder ikke tog imod kreditkort. Det gjorde Saturn faktisk heller ikke - kun Visakort og sådan et havde vi ikke med. Heldigvis havde vi Euro nok med til at betale vores anskaffelser i Saturn og i Pizza Hut på banegården.

Så gik det ellers mod nord i et tysk ICE-tog.

Trætte og mætte af et par dages intense oplevelser nåede vi hjem til Marie lørdag aften. Så fik vi slettet den "streg" over udeståender. Men Lasse og jeg blev enige om, at det da godt kunne blive en lille tradition med sådan en herretur :D)

England (Lake District) 2011 – Med Gitte og Hans

Prolog

Vi har flere gange før rejst med vores gode venner fra Kolding Gitte og Hans. Og vi er også langt med planlægningen af en længere tur til Sydamerika sammen med dem. Som en lille opvarmning til den tur, planlagde vi omkring nytår en uge i Lake District. Forberedelserne var nemme, idet vi kunne genbruge en del af de ture, som Jan Refsing og jeg gik i efteråret ? med baggrund i Jans gode og grundige forarbejde.

Fredag den 19. august 2011 - Fra Fredericia til Keswick

Så var vi klar til en af de ferie, jeg har glædet mig mest til. Det er egentlig underligt, når man tænker på, at det handler om at okse rundt i nogle bjerge hver dag. Men jeg er nødt til at give Jan Refsing ret i, at Lake District går i blodet på en. Man må bare tilbage dertil.

Vi tog med et tog kl. Ukristeligt om natten (ca. 3), for at være i Kastrup til en morgenflyver mod Manchester. Det er den optimale måde at slå nattesøvnen i stykker på og selv om vi gjorde vores bedste for at sove i toget og flyet, så lykkedes det ikke helt perfekt for nogen af os.

Og i toget fra Mancester gik det ikke bedre. Det var nemlig stopfyldt med mennesker. Heldigvis havde vi da siddepladser, så vi skulle i det mindste ikke stå i midtergangen. I Preston skulle vi skifte tog men det næste var også overfyldt. Endda i højere grad. Vi ramte godt nok den rigtige vogn til vores pladser men det var næsten umuligt at komme frem. Vi havde valgt at stige ind i toget i den forkerte ende af vognen i forhold til vores pladser, så vi måtte møve os noget, for at nå frem. Da vi endelig havde fået vores rumpetter i sædet, skulle vi af igen. På Oxenholme Station kunne vi konstatere, at vores tog til Windermere var kørt og vi skulle vente det meste af en time på det næste. Lidt meget, når man tænker på, at togturen dertil er ca. 20 minutter? I Windermere var der igen ventetid i ca. en time på den bus, der skulle køre os til slutdestinationen Keswick. For at gøre turen helt komplet steg vi på den forkerte bus. Den havde det rigtige busnummer men den kørte den modsatte vej. Så vi steg af ude på Lars Tyndskids mark, for at vente på en bus, der kørte den modsatte vej.

Vi var midt på eftermiddagen, før vi steg ombord i den rigtige bus og her kunne vi så nyde den sidste del af turen fra øverste dæk. Nu var vi i Lake District og bjergene væltede op omkring os. Efter en times tid var vi i Keswick og vi nåede frem til vores bed and breakfast Shemara, der ligger midt i byen. Vi blev modtaget af en thailandsk kvinde, der gjorde honnør med hænderne oppe foran brystet (som man nu gør i thailand). Vi havde luret, at de serverede thailandsk mad og det skulle da prøves!

Men NU var det tid for noget af det, jeg OGSÅ havde set meget frem til. I min bevidsthed havde jeg mange gange set frem til det tidspunkt, hvor jeg kunne stå på pubben i Keswick og sige ?a pint of Old Peculier please?. Jeg kunne næsten ikke vente med at sætte tænderne i den fadøl, som jeg ihærdigt har forsøgt at brygge derhjemme. Glæden blev så meget desto større, da jeg kunne konstatere, at øllet smagte meget tæt på min egen, så min selvkomponerede opskrift var slet ikke så dårlig endda!

Der var mange mennesker i byen. Allerede da vi ankom med bussen var der et mylder på gaderne, som jeg ikke har oplevet her før. Det bekræftede, at vi stadig er i højsæsonen for Lake District. I pubben sad alle med vandrestøvler på og rygsækkene stod placeret på gulvet overalt. Vi blev enige om, at det var en god ide at reservere et bord til aftensmad og det blev på en indisk restaurant (Royal Bengal). Inden aftensmaden blev der tid til at slappe lidt af, få pakket ud og nyde udsigten fra vores meget fine værelser. Der var stor forskel på disse lokaler og dem, Jan og jeg boede på i byen i efteråret. Og prisen var endda den samme?

Den indiske restaurant serverede fremragende mad. Og det væltede ind over os på bordet som en anden minitsunami. Lige pludselig var bordet plastret til med små fade med forskellige retter. Så var det bare at gå i gang!

Så meldte trætheden sig for alvor. Vi kunne næsten ikke nå at betale, før vi skulle skynde os hjem og sove. Regnen silede ned, da vi gik hjem. Bare det var slut i morgen, tænkte vi.

Vi gik i koma ved 10-tiden.

Lørdag den 20. august 2011 - Fra Keswick over Cat Bells og Castle Crag til Rosthwaite

Jeg vågnede med hovedpine. Pokkers tænkte jeg. Kunne det være de 4 fadøl, som jeg havde fået i løbet af eftermiddagen og aftenen? Eller kunne det være den ene Glenfarclas, Marie og jeg havde nydt på værelset? Nå, det skulle gås væk!

Morgenmaden på Shemara var i en klasse for sig. Et fint menukort med forskellige muligheder og vi lagde blødt ud. For mit vedkommende var det vist mest hovedpinen, der holdt mig fra at bestille en engelsk morgenmad. Så det blev til en toast med scrambled æg og varm laks ovenpå. Det smagte super!

Ved 9-tiden var vi klar til at indtage Cat Bells. Vejret var forbavsende flot, når vi tænkte på, at vejrudsigten for netop i dag havde meldt om regnvejr. Vi gik ned til båden, for at blive sejlet over til Hawes End. På søen Derwent Water sejler der både rundt og om morgenen er der en speciel tur, der sejler næsten tværs over søen til Hawes End. Det er en speciel Walkers Special tur. Dem, der er med på den tur, skal med garanti alle op på Cat Bells. Lige inden vi sejlede, var der en flok svømmere, der satte i gang til en større tur på søen. Det kunne godt se ud som om, de skulle svømme søen rundt. Marie mente, at hun kunne se dem flere gange på vej rundt.

Fra landgangsstedet Hawes End gik det stille og roligt opad mod selve bjerget Cat Bells ? eller rettere sagt bjergene, for det er flere bjerge, der ligger på række ned langs søen Derwent Water. Snart tårnede Cat Bells sig op foran os. Man er ikke i tvivl om, hvor bjergkæden starter. Så vi slog bjerggearet til og tøffede opad. Sammen med en farlig masse mennesker. Jeg måtte sige til de andre, at jeg havde godt nok fortalt, at man kunne gå rundt i bjergene i Lake District en hel dag og føle, at man har bjergene for sig selv. Det gjaldt bare ikke i dag!

Efter en pæn gang oksen og flere pauser, nåede vi op på første bjerg. Bjerget er ikke så bredt, så der er flot udsigt til både Derwent Water og landskabet i dalen på den modtsatte side (Lowlands). Fantastisk flot. Heldigvis var de andre enige. Ellers var det også træls, at jeg havde hevet dem med herover :D)

Vi fortsatte lidt nedad, for at bestige den højeste del af Cat Bells. Et par steder skulle der klatres lidt, for at komme opad. Men alle klarede det uden problemer og på toppen af Cat Bells havde vi stadig en flot udsigt til 3 sider ? Keswick mod nord for enden af Derwent Water. Det blæste en del på toppen men vejret var stadig super. Vi indtog lidt af vores frokost og fik en kop kaffe, før vi fortsatte nedad igen.

I næste dal drejede vi til venstre ned mod sydenden af søen og med retning mod den lille by Grange, hvor vi gjorde stop ved en lille cafe, for at få en kop kaffe, kage og en is ? alt efter, hvad man havde lyst til.

Så var vi klar til dagens sidste etape. Alle var ved frisk mod, så vores ferie var godt begyndt. Dagens sidste udfordring var Castle Crag. En lille bjergtop på 290 meter. Det lyder ikke af så meget, men det går stejlt opad og det er næsten en stak skifersten, man går på. Vi oksede opad og

bjerget trak tænder ud på os alle. Præmien for at nå derop var en enestående flot udsigt ned over Borrowdale og Rosthwaite.

På toppen af Castle Crag kunne vi konstatere, hvor hurtigt vejret skifter. Vi kunne se tunge regnskyer komme væltende ind over bjergene syd for os og vi nåede lige at komme ned fra den del af Castle Crag, der er selve dyngen af skifer, da det begyndte at regne. Ikke vildt og inderligt men stille og roligt. Og nok til, at det var klogt at have sit regntøj på.

Forsigtigt begav vi os ned mod Rosthwaite, hvor vi gjorde os store anstrengelser for IKKE at nå bussen til Keswick, for vi skulle på pubben i Rostwaite og have en kop øl. De kunne godt få skruet op for køleskabet i baren, for deres øl var meget lunken. Så bliver det en fesen omgang, når det i forvejen er øl uden så meget kulsyre, som vi er vant til. Nå, det gled ned og vi gik tilbage til busstoppestedet, hvor vi faldt i snak med 3 englændere, mens vi ventede på en godt forsinket bus. Vi endte med at tage en bus fra Buttermere. Den var godt fyldt op af vandrere. Vinduerne var duggede, så vi kunne ikke se meget, da vi kørte tilbage gennem Grange og venstre om Derwent Water til byen Portingsgale og ind til Keswick.

Det regnede stadig, da vi gik tilbage til Shemara, for at klæde om. Vi havde kalkuleret med lidt tid til at slappe af, men det var blevet slugt af den forsinkede bus, så det blev kun til et bad og så af sted igen. Vi havde en aftale med vores venner Jørn og Annette, der også er på vandring i Lake District.

Vi mødtes på The George Hotel til en omgang god engelsk mad og Snecklifter ? en anden af vores favoritøl, når vi er i Lake District. Snakken gik lystigt over bordet mens vi nød vores mad. Marie og jeg fik en omgang cumberland sausage. Den smagte ikke helt så godt, som sidste gang. Til gengæld smagte Snecklifteren bedre end jeg huskede!

Vi sendte Gitte og Hans hjem og gik på pubben, for at få en Old Peculier. Der var mange mennesker men vi fik hurtigt møvet os ind på et lille rund bord, hvor vi kunne sidde. Her blev det hurtigt kaldt til ?Last order at the bar?, så de lukkede tidligt ? selv på en fredag. Det var nu ikke noget problem, for vi var trætte. Jørn og Annette havde gået 33 km. denne dag, så jeg forstod godt, hvis de var trætte. Jørn havde fået bøvl med et knæ, så det var måske nogle trælse dage, de havde foran sig. Det håbede vi ikke, for man kommer ikke meget rundt i bjergene, hvis benene ikke kan følge med.

Godt trætte nåede vi tilbage til Shemara og vi sov som sten til godt ud på natten, hvor vi vågnede ved, at himlen var pæn rød af solens stråler.

Søndag den 21. august 2011 - Fra Rosthwaite over Lining Crag til Grasmere

Det var søndag og Gitte og Hans ville gerne vente med morgenmad til kl. 8:30. De 3 andre var blevet forelsket i en yughurt med hjemmelavet müsli. Jeg skulle ombord i en fuld english breakfast med blodpølse og cumberland sausage! Mens vi spise, dukkede Jørn op med det snavsede tøj, vi skulle have med hjem for dem. Jørns knæ var skadet, så de måtte ændre deres

rejseplaner. Han kunne ikke klare at gå for meget op og ned. De gaflede sig ind på et værelse i vores B&B, så nu skulle vi ?døjes? med dem en dag mere :D)

Vores program var en tur fra Rosthwaite til Grasmere. For sent opdagede vi, at dagens første bus kørte kl. 9:25, så vi nåede først med bussen kl. 10:25. Den time ville vi komme til at mangle i den anden ende, tænkte jeg.

Vi nåede frem til Rosthwaite efter ca. 20 minutter og så gik det ellers af sted. Først over floden og dernæst op langs Greenup Gill. Efter et par km. nåede vi frem til det sted, hvor 2 floder flyder sammen. Her afslørede Gitte, at hun har lidt samme passion for vandløb og vandfald, som jeg har. Der blev annonceret pause og snart var alle i gang med at spise frokost, mens vi nød den fantastiske udsigt. Vejret var lidt gråt men vejrudsigten havde lovet, at det ville klare op og blive en flot solskinsdag.

Vi fortsatte turen op langs Greenup Gill. Undervejs fik vi nogle enkelte regndråber men vi kunne sagtens se på skyerne, at det ikke ville blive noget alarmerende. Vi tog os god tid og holdt en del pauser undervejs, for at fotografere den smukke dal. Så det blev lidt sent, inden vi nåede op til Lining Crag, af Jørn kaldet Muren, fordi man skal op af en stejl side, for at komme op på toppen.

Udsigten var smuk som altid og vi holdt en pause, for at nyde omgivelserne. Vi havde ikke mødt så mange mennesker i dag, så det var åbenbart Cat Bells, der trak i folk, siden der var så mange der i går.

Så skulle vi gennem det område, som jeg frygtede lidt. Der væltede pænt med vand ned i floderne, så jeg antog, at der ville være meget sumpet på den slette, vi skulle igennem. Og så var det her, at vi kunne gå forkert. Valgte vi en forkert retning hen over sletten, kunne vi risikere at gå ned i en forkert dal og så endte vi ikke i Grasmere men et helt andet sted? Der var sumpet og vådt men ikke så slemt, som jeg havde frygtet. Mht. at ramme den rigtige dal, så huskede jeg ikke helt skævt og da jeg tjekkede GPS?en, skulle vi lige et par hundrede meter til højre, for at ramme den rigtige nedstigning.

Jeg skrev, at vi ville komme til at mangle den time vi missede, ved ikke at tage første bus ud fra Keswick. Det kom til at holde stik. Efterhånden som vi bevægede os ned gennem dalen, kunne vi se, at tiden gik. Der var noget længere ned gennem dalen, end jeg husker. Vores snakken aftog efterhånden som trætheden meldte sig. Vi skulle først ned over et forholdsvis vådt område. Her var mere vådt end på toppen og vores støvler skulle bevise sit værd ? både mht. at holde tæt men også fordi der et stykke længere nede i dalen var mange sten og vi zigzaggede os nedad.

Til sidst måtte vi sætte tempoet lidt hårdt, for at være sikker på at nå dagens sidste bus mod Keswick. Det ville være lidt surt at skulle med taxa, når vi nu havde et buskort til turen. Da vi nåede bunden af dalen og de første huse dukkede op, havde jeg nogenlunde styr på, at vi godt kunne nå bussen. Det endte da også med, at vi nåede frem til busstoppestedet en halv time før bussen kørte og vi kunne lige nå at få en øl på en cafe tæt på. Og den øl gjorde godt, skal jeg hilse at sige!

Ved 7-tiden var vi tilbage i Keswick og vi aftalte, at få en drink på vores værelse kl. 8, og derefter jagte noget aftensmad. Jørn og Annette var på deres værelse. De havde hærget Keswick og var blevet lettet for lidt penge til tøj og en enkelt pint.

Efter et bad og en drink, gik turen til en italiensk restaurant i gågaden. Her var Jan og jeg også på besøg sidste gang og jeg mindes, at de lavede OK pizzaer. Der blev bestilt 3 gange forretter, som vi delte og så stod den ellers på pizza og pasta over hele linien. Turen i bjergene gør folk sultne og der blev kørt ind til den store guldmedalje.

Gitte og Hans drog hjem på værelset mens vi andre lige nåede at få foden indenfor på en pub i vores ende af gågaden, for at smage en enkelt Snecklifter. Jeg må konstatere, at der er forskel på denne øl på fad og på flaske. Fadøllet smager noget bedre, synes jeg. Den er bitter og har et anstrøg af kaffe over sig. Rigtig fræk smag! Den må jeg ha? fundet en opskrift på!

Så gik det hjem igen og Jørn insisterede på at tømme vores whiskyflaske. Det blev dog kun til en enkelt, før de tørnede ind og vi kunne kravle i seng. Det blev ikke sent. Vi var så småt mærket af turene i bjergene, så der skulle samles kræfter til næste dag.

Mandag den 22. august 2011 - Fra Buttermere over Haystacks til Honnister Pass

Atter en flot solopgang vækkede os. Eller var det Maries snorken? Hvis vi kiggede på vejrudsigten, så burde vi tage i bjergene igen i dag men det var der ikke stemning for. Der var behov for en pause. Så Maries og min plan blev en tur i lokalområdet i stedet. Jeg havde ikke lyst til at ?spilde? en dag ved at tøffe rundt i Keswick, når vejret er godt. Så skal vi ud i naturen.

Da vi tændte for tv?et, for at høre dagens vejrudsigt var der ikke nogen tvivl hos mig. Det skulle alligevel være en dag i bjergene, for der var fuld sol over hele linien. Så vi ændrede planer og valgte at tage på Haystacks. Der havde jeg ikke været før og Annette mente, at det var et af de smukkeste steder, hun har været her i Lake District. Dertil kommer, at en af dem, der har været med til at gøre Lake District kendt i omverdenen er en forfatter med navnet Wainwright. Han kaldte også bjerget Haystacks for sit ynglingsbjerg. Da han døde, blev hans aske spredt ud over en af de søer, der er på toppen af Haystacks. Så det kaldte på et besøg. Gitte og Hans valgte at tage bussen til Ambleside og sejle nogle timer på søen Lake Windermere. På vejen hjem gjorde de stop i Grasmere, for at shoppe lidt.

Om morgenen sagde vi også farvel til Jørn og Annette. De tog med samme bus som Gitte og Hans og steg af i Grasmere. Nu må vi se, om de kommer helskindet hjem med Jørns dårlige knæ i tankerne?

Marie og jeg nappede dagens første bus mod Buttermere. Den rute kaldes the Borrowdale Rambler og det er en lille bus, der snor sig gennem landskabet på de små smalle veje. Hver gang vi møder modkørende, er det spændende om der er plads. Det er der nu altid. Ellers bakker bilen

lidt, til den finder et sted, hvor der er plads. Det er aldrig bussen, der bakker. Den har åbenbart forkørselsret.

Turen gik højre om Lake Derwentwater, gennem småbyerne Grange, Rosthwaite og Seatoller, før bussen kæmper sig op til Honnister Pass, hvor der ligger en skifermine. Egentlig var det meningen vi ville stå af ved minen og gå op til Haystacks den vej men mens vi sad i bussen ombestemte jeg mig. Det er hårdere at gå ned af et bjerg, end det er at kravle op. Så vi fortsatte med bussen ned til Buttermere, for at starte lavt og slutte højt (ved minen). Så skulle vi ikke gå så langt nedad igen. Det skulle vise sig at være en rigtig god beslutning.

Vi startede i overskyet vejr. Den vejrudsigt, der havde lovet meget sol, gjaldt åbenbart ikke for Lake District. Bjergene forpurrer det hele. Men der var vindstille og det var faktisk perfekt vandrevejr. Ved søen Buttermere nød vi udsigten til Fleetwick og Haystacks ? og alle de andre bjerge, der omkranser søen. Bjergene var smukt spejlet i den stort set blanke sø. Efter kort tids vandring langs søen, gjorde vi stop, for at drikke formiddagskaffe. Der var så flot ved søen, at vi næsten ikke kunne komme af sted igen. Men vi var jo ikke engang startet på opstigningen, så det gik ikke at drive den af endnu.

Mens vi sad og holdt kaffepause, kom der mange mennesker forbi på stien bag os og det lignede næsten en hel folkevandring. Heldigvis skulle de fleste ?kun? rundt om søen. Vi var få, der drejede af, for at kravle mod topperne. Snart gik det stejlt opad men vores ben var klar til udfordringen. Hverken Marie eller jeg havde problemer med at komme derop af.

Vi gjorde en del småstop på turen, for at nyde udsigten og lige at puste ud. Selve stien op til Scarth Gap pass var fin og let tilgængelig med trappetrin det meste af vejen. Men de sidste ca. 500 meter op til selve passet var noget ustruktureret. Der måtte vi gennem et område med store sten og vandløb. Det er selvfølgelig også en del af charmen. Ingen forventer vel rullende trapper til toppen.

Vi nåede op til passet uden problemer og der blev dømt frokost. Vejret var blevet en anelse mere skyfrit mens vi nød udsigten ned i Ennerdale og over på de store bjerge på modsatte side af dalen. Da vi havde spist gjorde vi en lille afstikker til et fremspring længere nede i Ennerdale i håbet om, at vi kunne få en god udsigt af Ennerdale og det berømte vandrehjem Black Sail Hut, som jeg besøgte med Jan og Jørn i 2009. Det er især berømt fordi det ligger isoleret og utilgængelig i bjergene. Det er primitivt med separate soverum for damer og herrer og man skal selv vaske op der.

Da vi havde nydt udsigten ned i dalen, gik det atter opad til toppen af Scarth Gap, hvor vi nu havde Haystacks på vores højre side. Turen op til toppen af Haystacks gik både på deciderede trapper, lavet af de mange sten, der er overalt i bjergene. Men vi skulle også klatre flere steder, for at komme op og der var steder, hvor det ikke ligefrem var letfremkommeligt. Jeg var meget imponeret af Marie. Hun knoklede bare derop af. Jeg tror også, at hun selv var lidt imponeret over sig selv. Det var med god grund. Men vi nød turen begge to og efterhånden som vi nåede toppen,

kunne vi nyde den imponerende udsigt over bjergene omkring os og ned mod søerne ved Buttermere.

Da vi nåede helt til tops, begyndte vi at snakke om en kaffepause. Det var lidt tricky, for jeg kunne se, at den sidste bus gik fra Honnister Pass kl. 17:37. Vores ur sagde 15:30 og ingen af os havde nogen ide om, hvor lang tid det ville tage, at gå ned af Haystacks igen. Nå men kaffen skulle vi have og da vi nåede så langt frem på Haystacks, at vi kunne begynde at se ned i dalen, hvor vores bus skulle komme op gennem, så turde vi godt nappe en kop kaffe?

Vi fortsatte rundt om klipper, op og ned. Forbavsende meget opad stadigvæk. Vi havde et billede af, at vi burde være tæt på en nedstigning. Så nåede vi til udkanten af skiferminen og så kunne vi begynde at se, at det gik nedad. Vi nåede frem til en lige strækning, som kortet på min Iphone viste, var en nedlagt bane fra minen ned til vejen. Den kunne vi følge og det gik fint og direkte ned mod Honnister Pass. Det endte med at blive en meget let vej ned af bjerget, så vi nåede frem i god tid til den sidste bus.

Mens vi ventede på bussen, klarede det helt op og der var stort set skyfrit. Det kunne godt lige være sket nogle timer tidligere, så vi kunne få en flot udsigt fra Haystacks, men vores oplevelser var nu ikke så ringe alligevel.

Vi ?ramblede? tilbage til Keswick, hvor vi var kl. 18:15. Vi havde jo bestilt thailandsk middag hos vores værtspar kl. 19:00, så vi snakkede kort om vi kunne nå både at handle lidt drikkevarer ind til middagen (dem skulle vi selv medbringe) og få en øl på pubben ? og samtidig nå et bad. Det mente Marie sagtens at vi kunne, så vi tog den hurtige omgang. Vi nåede det faktisk næsten på minuttet, så det siger sig selv, at det blev et hurtigt bad!

Thailandsk mad er jo vores favorit og vi var spændte på, om de nu kunne lave det ordentligt hos Shemara. Vi havde faktisk diskuteret, om vi skulle reservere bord der igen til dagen før hjemrejsen. Vi blev enige om, at vi lige skulle smage deres mad først. Men efter første mundfuld sagde vi næsten i munden på hinanden: ?Her kan vi roligt bestille bord på fredag?.

Efter middagen havde Hans proklameret, at han ville på sportsbar og se Manchester United og Tottenham. Der faldt nok en fadøl af, så jeg måtte hellere følge med! Det passede så fint, at vi kom til sportsbaren i samme øjeblik, som 2. halveg startede. Der stod 0-0, så vi var ikke gået glip af nogen mål. Det passer lige med, at en pint varer 45 minutter. Og med 3 mål til ?hjemmeholdet? ? der var i hvert fald stor stemning, hver gang der blev scoret, så var alle tilfredse.

På vejen hjem kiggede vi indenfor i en anden pub og fik en pint, mens vi snakkede med et ældre ægtepar. Han var lystfisker og han havde vist fanget en del øl denne aften. Han så noget hærget ud :D)

Hans og jeg blev enige om, at vi godt måtte trække den til kl. 8:30 dagen efter, for vi havde ingen busplan hængende over hovedet. Men pigerne var blevet enige om kl. 8:00, så det måtte vi hellere bøje os for.

Tirsdag den 23. august 2011 - Rundt om søen Derwent Water

Efter en god nats søvn, vågnede vi op til overskyet vejr ? men stadig ingen vind. Så atter en perfekt vandredag. Det plejer at være mig, der er konservativ mht. Morgenmad men her er det vist de andre. De har bestilt yughurt med hjemmelavet müsli de seneste dage, mens jeg efterhånden har været hele menukortet igennem. I dag stod den på varme kippers. De smagte fint men det bliver meget med 2 store plader med kippers til morgenmad.

I dag havde vi ingen tidspres men belært af de forrige dage, var det alligevel klogt at komme af sted. Dagens tur skulle gå rundt om søen Derwentwater. På papiret stod 13 km. og en 5-6 timer. Sådan noget holder aldrig stik, for det er uden pauser og små afstikkere?

Vi listede ned forbi det sted, hvor turistbådene starter fra i Keswick. Det første stykke vej gik via gode stier og vi havde en god beskrivelse med af de områder, vi passerede, så vi følte os godt oplyste. Da vi kom ca. halvvejs ned af søens østlige bred, kneb det lidt med en god sti. Der var simpelthen for lidt plads mellem vejen og søbredden. Så nogle hundrede meter måtte vi ty til en smal sti tæt i vejkanten. Det er ikke særlig behageligt at gå på en vej, hvor der i forvejen er lidt plads til bilerne. Heldigvis kunne vi ved en af bådenes landgangssteder gå ned på stranden igen og så var der ikke flere problemer med ufremkommelige stier på turen.

Ved søens sydlige ende besøgte vi vandfaldet Lodora Falls. Det er et større vandfald men ikke særlig fotogent i sin helhed. Vi kravlede alligevel hen over stenene, for at komme tæt på vandfaldet. Vi blev enige om at spise frokost på Lodora Hotel, der ligger lige foran vandfaldet. Det så dyrt og fornemt ud, men vi vovede os ind i haven, hvor der var udendørs servering.

Vejret var stadig perfekt, lyse grå skyer og stort set ingen vind. Priserne på Lodora Hotel viste sig at være ganske fornuftige og de serverede tilmed en Cumberland Ale på fad. Det var godt nok et lille brud på reglerne om, at vi ikke drikker øl før efter vi er færdige med dagens strabadser men på den anden side er det også svært at gå forbi en god ølhane ? og bestille vand i stedet.

Sydenden af Lake Derwentwater er et lavlands område, der ifølge vores noter godt kan være oversvømmet. Men vi tog chancen og der var ikke skyggen af vand på de stier og broer, vi gik. Det var et spændende område at gå igennem. Hele stisystemet så i det hele taget meget velholdt ud.

På vestsiden af søen gik det retur mod Keswick og vi havde snakket om at gå lidt op i bjergene ved Cat Bells men vi valgte at blive nede ved vandet, da der var meget afvekslende natur og fine stier at gå på. Ved enden af Cat Bells gik turen lidt væk fra vandet. Vi nåede til et stykke vej, som Jan og jeg gik sidste år, så det var mere kendt område. Jeg kunne dermed begynde at regne ud, hvor lang tid der var til byen Portingscale ? og en lokal pub. Det var godt nok en omvej på nogle hundrede meter men jeg synes, at de andre skulle se den lille pub.

Sidste stræk tilbage til Keswick gik hurtigt via en lang lige sti og snart var vi retur på vores B&B. Kl. var 17 og vi aftalte med Gitte og Hans, at vi ville gå ud og spise kl. 19:30. Marie og jeg skyndte os i bad, for vi havde mod på flere eventyr i dag. Jeg viste hende det vandrehjem, som Jørn og

Annette havde boet på. Det ligger fint placeret ved den flod, der går gennem Keswick. Vi kiggede lidt på forretninger og endte ved busstationen og Booths, et stort og flot supermarked. Mens Marie sugede indtryk til sig, købte jeg en ordentlig stak ølflasker. Jeg ville have nogle øl med hjem af de typer, som jeg forsøger at efterligne derhjemme. Så det blev til en omgang Old Peculier og Snecklifter. De er ikke billige at købe her. Prisen pr. flaske er 2,15 pund. Meget som i Danmark for en halv liter specialøl. Men de havde også mange øltyper til billigere priser. Helt ned til et pund for en halv liter. Jeg købte et par flasker på tilbud af et mærke, der proklamerede at det var en original brown ale. Ikke særlig høj alkoholstyrke, så det kan være, at det er en god tørstslukker.

Vi nåede knap tilbage til Shemara til tiden mens vi slæbte vores 2 kasser med øl. Men snart var vi alle 4 båset i baggården på pubben Bank Tavern, der ligger først i gågaden. Vi havde forskellige ønsker til mad. En ville gerne have fish & chips, en anden gerne cumberland sausage. Jeg ville gerne have Snecklifter til min mad og så var maden mindre vigtig :D)

Efter vi havde spist, gik Gitte og Hans retur til Shemara. Jeg fik lokket Marie med lidt længere op af gågaden. Til en anden pub (Dog and Gun), for at få en Old Peculier til godnatøl. Den gled hurtigt ned og vi gik også tilbage til vores bed & breakfast. Klokken var ikke særlig mange (omkring 21), da vi kravlede i seng og inden længe sov jeg godt. Det havde været en ny spændende dag i Lake District og vi var enige om, at dagens tur rundt om Derwentwater sagtens kan måle sig med turene i bjergene. Det var en god afveksling og meget mere end ?a walk in the park?.

Onsdag den 24. august 2011 - Til Cockermouth og Buttermere

Jeg blev vækket ved 6-tiden ved, at det begyndte at regne. Øv, så var der måske ikke gode chancer for selv at vælge, hvilken tur vi skulle på. Marie havde foreslået en tur med bus rundt i området, for at se lidt andet ? og for at få brugt vores buskort så meget som muligt.

Valget faldt på en tur til Cockermouth og et besøg på Jennings bryggeriet. Det har der været talt om på de tidligere ture herover, så nu skulle der gøres alvor af det. Morgenmaden blev indtaget med øget tempo. Vi skulle nå en bus kl. 9:10. Det var ikke noget problem.

Busturen tog ca. en halv time og den førte os vestpå og ud af det område af Lake District med høje bjerge. Ved første øjekast lignede Cockermouth en stor by. Vi blev sat af i Main Street. Chaufføren mente at bryggeriet lå fremad i bussens kørselsretning men en ung pige viste os den modsatte vej. Der var kun kort vej til bryggeriet og kl. 10 lukkede de op for souvenirbutikken. Så kunne vi købe billetter til en rundvisning kl. 11. Vi valgte at bruge timen til at udforske byen. Det viste sig, at der ikke var meget mere at se på end selve Main Street. Den var hurtigt udforsket og gik tilbage til bryggeriet.

Vores guide rundt hed Tim. Han var pensioneret medarbejder fra bryggeriet og det var tydeligt, at han nød jobbet som guide. Han startede med at fortælle om den omfattende oversvømmelse, som byen Cockermouth var udsat for i efteråret 2009. Der løber 2 floder sammen lige bag bryggeriet. De fører begge vand ned fra store bjergområder i Lake District og da der var meget

hæftig regn i perioden, var man godt klar over, at det kunne gå galt men myndighederne havde undervurderet katastrofen. Hele byen blev oversvømmet i 2-3 meters højde.

Selve turen rundt på bryggeriet var meget interessant. Især for mig, der har kastet mig over ølbrygningen. Og især fordi de her brygger en af de bedste øl, jeg har fået: Sneck Lifter. Så ørene var stive, for at lure evt. hemmeligheder af. Dem kom der nu ikke ret mange af.

De blander forskellige slags kværnet malt med en række andre ting, bl.a. sukker, honning og vand. Det koger de ved 67 grader i en time, hælder det faste fra og tilsætter forskellige typer af humle. Det koges videre en times tid og køles derefter lynhurtigt ned fra 85 grader til 17 grader. Herefter tilsættes gæren og øllet gæres i 7 dage (en ekstra dag for Sneck Lifteren).

Det var vist hemmelighederne. Det er almindelig kendt viden blandt ølbryggere, så det var der ikke meget nyt i. Men en spændende og interessant rundtur med en yderst kyndig guide!

Vi havde bestilt lidt let frokost i bryggeriets cafe efter, så det var klar, så snart rundvisningen var overstået. Men vi skulle også smage øl og alle Jennings øl var på fad med håndpumpe ? og bedst af alt. Vi måtte selv prøve at pumpe det op.

Vi fik også lejlighed til at smage Sneck Lifteren på fad op mod flaskeudgaven, for at smage forskellen. Det er jo især interessant, hvis jeg skulle lykkes med at få lavet en flaskeudgave. Når man ved, hvad forskellen til fadudgaven er, kan måske korrigere en opskrift, så man nærmer sig fadudgaven. Vi konstaterede at fadudgaven var mere cremet men smagsmæssig ikke nogen stor forskel. Der var en anelse mere bitterhed over flaskeudgaven, så det handler om at være varsom med brugen af humle.

Vi kunne nå en bus kl. godt et. Vi skulle tilbage til Keswick. Der var vist godt nok en busforbindelse til Buttermere, der var vores næste destination, men den viste sig at være privat og der skulle bestilles plads i forvejen. Det lyder ikke som en forretning, der er bæredygtig i min verden.

Så vi kørte tilbage til Keswick og havde 45 minutter til at få en kop kaffe på et velbesøgt thehus, inden vi skulle med The Borrowdale Rampler til Buttermere. Det tog lidt lang tid at få brygget kaffen i thehuset, så vi fik travlt med at komme ned til bussen. Vi nåede det dog, selv om Gitte var ved at blive kørt over i en rundkørsel. Det er lidt svært at huske at kigge til de rigtige sider og det giver en ekstra dimension, når vi vælger at krydse vejen tæt på en rundkørsel.

I bussen ud til Borrowdale kørte vi modsat uret rundt og fik derfor set noget andet af området end hvis vi var kørt ind over Rosthwaite og Seatoller. Denne tur gik også pænt op i højderne. Efter en god halv times kørsel, var vi i Buttermere. Her havde vi 2 timer til at nå ud til Scale Force, der er det højeste vandfald i Lake District. Vi var enige om at gøre en god indsats for at nå derud men også, at vi skulle vende om efter en time, så vi kunne nå den sidste bus retur til Keswick.

Det havde regnet og stien fra Buttermere var forholdsvis våd. Dertil kom, at den var meget ujævn, fyldt med store grove sten, så det gik ikke særlig hurtig fremad. Det krævede stor koncentration at gå på stien ud mod vandfaldet. Da vi havde gået en halv time, blev vi enige om, at vi ikke kunne nå derud, så vi vendte om og gik tilbage. Vi fandt et andet vandfald, som er udløberen af Sourmilk Gill. Her var der et fint vandfald, som Marie og jeg også havde passeret dagen før, da vi var på Haystacks. Her fik jeg overrakt en fin lille gave fra Gitte og Hans, fordi jeg havde vist dem så mange fine vandfald :D) Det var et barskilt fra Jennings Bryggeriet for ? selvfølgelig ? Sneck Lifter. Det var jeg meget glad for!

Tilbage til Buttermere og en enkelt øl i Fish House pubben, mens vi ventede på bussen.

Så gik det ellers op over Honnister Pass, hvor Marie og jeg var steget på samme bus dagen før, ned mod Seatoller og Rosthwaite, ind over Grange og tilbage til Keswick af vestsiden af søen Lake Derwentwater.

På vores B&B blev der tid til et bad og lidt slappen af, før aftensmaden kaldte. Mexicansk cafe og lidt ventetid på aftensmaden. Vi var åbenbart 2. Klasse, da vi ikke havde bestilt bord. Men vi kunne vente og fundere over, om det var et ægtepar, der havde stedet. Han virkede beruset og hun sur. Men vi fik vores mad og det var værd at vente på. Det smagte super.

Der var ingen stemning for pub-besøg bagefter. Lidt imod mine principper valgte jeg at gå med tilbage til vores B&B. Ja, der var ikke nogen, der stoppede mig, men jeg synes det er lidt kedeligt at sidde på en pub og drikke øl alene? Så kl. 21:30 var jeg i seng. Træt af dagens gode begivenheder.

Torsdag den 25. marts 2011 - Skiddaw og Elterwater

Jeg vågnede alt for sent. Kl. 7:30. Så var det jo svært at nå at skrive dagbog! Vi skulle spise morgenmad kl. 8. Afhængig af vejret, var planen for Hans og jeg at klatre op på Skiddaw. Marie og Gitte ville tvinge det sidste ud af deres buskort og køre til Elterwater. Vejret tegnede perfekt med solskin, så vi holdt ved vores planer. Efter en god gang morgenmad på Shemara, sagde vi farvel til pigerne, der først skulle på marked i gågaden. Vi ville nå bussen kl. 9:10 mod Workington. Så det blev Hans? og min sidste tur med vores Mega Rider Plus buskort.

Vi stod af i Milbeck. Nøjagtig samme sted, som Jan og jeg steg af sidste år i oktober. Spadserede op til byen Milbeck og så startede opstigningen ellers. Det første stykke gik op over en græssti. Den var lidt fugtig men det gav ikke anledning til problemer. Snart var vi oppe ved stien, der består mest af jord og faste sten. Det var underlaget langt det meste af turen opad. Den er ikke teknisk krævende men bare umanerlig hård og små pauser kommer helt af sig selv, da vi skulle hive efter vejret. Omkring halvvejs nåede vi til et punkt, hvor der var en form for en lille borg, hvor vi holdt lidt pause.

Næste udfordring var et langt lige stykke, hvor vi kan se langt frem for os. Hans synes det var irriterende at kunne se næsten en uendelig sti foran sig. Jeg brugte mindre krudt på at kigge

fremad men mere nedad, for at holde godt styr på, hvor jeg trådte. Engang imellem stoppede vi op, for at vende os om og nyde udsigten ned over Keswik, Lake Derwentwater og bjergene omkring.

Efter godt 2 timers vandring (klatring) nåede vi sidste etape, der nu lå foran os. En stejl stigning direkte op mod toppen af Skiddaw. Underlaget var skifersten og sort fast jord nogle steder. En ordentlig finale på herreturen! Det klarede vi også. Vi havde haft bjergene for os selv men da vi nåede denne sidste etape, var 3 personer på vej ned af den stejle sti. Vi var glade for, at vi ikke skulle den vej ned. Det er meget hårdt for benene at gå ned af.

Vi nåede til tops i flot solskinsvejr. Der var totalt vindstille med enkelte kolde vindstød. Men så flot et vejr, at vi kunne tage vores overtøj af. På toppen var der et sand mylder med mennesker. Hvor pokker var de kommet fra, tænkte vi. De havde garanteret taget den lettere vej op til toppen. Vi gik lidt frem og tilbage på Skiddaws top og fandt et sted, hvor vi kunne nyde vores frokost. Jeg havde smuglet et par Old Peculier øl med til tops. Det var jo en herretur. De kunne udgøre et vist modspil til de 2 hvide boller, som udgjorde det centrale i de lunchbags, vi havde bestilt på vores B&B.

Så gik det nedad igen. Vi tog den nærmeste omvej og besteg et par toppe på vej nedad. De går vist begge under navnet Little Man. Jeg huskede turen ned som forholdsvis let. Det er en bred sti, der slynger sig ned over bakkerne til en P-plads, der er udgangspunkt for mange af vandrerne. Men turen var nu ikke så let, som jeg huskede. Det var forholdsvis stejlt på en stor del af turen, så det krævede absolut koncentration, for det kan hurtigt gå galt, hvis man træder forkert.

Så især knæene var trætte, da vi nåede ned til P-pladsen. Vi fortsatte gennem skoven rundt om Latrigger og ned til broen, der fører over hovedvejen (der kører udenom Keswick). Vejen ind mod centrum havde Jan og jeg lidt problemer med sidste år og Hans og jeg ville prøve at gøre det bedre denne gang. Vi nåede frem til Keswick Hotel via Cumbria Route men gik så forkert. Med et par sidespring kunne vi konstatere, at vi kunne gå den direkte vej ved at krydse en rundkørsel, der viser ned mod en stor P-plads. Vi skulle passere P-pladsen, hen til en stor svømmehal og venstre om hallen. Så var vi tæt på centrum. Men det var lidt bøvlet at finde frem til det og vi måtte bl.a. have lidt hjælp af en venlig dame, der var indbegrebet af en englænder med opsat hår og et karakteristisk engelsk udseende.

I gården bag Oddfellows Arms pubben kunne vi nyde et par velfortjente fadøl, til vores piger kom retur fra deres tur. De havde hygget sig fælt med at kigge på torsdagsmarked i Keswick og en bustur til Elterwater, hvor de havde jagtet et vandfald.

Vi gik tilbage til vores B&B, for at slappe lidt af, få et bad og gøre klar til aftenens program.

Vi ville først på aftentur på Derwentwater. Det kostede næsten 10 pund for en times sejltur med guide, en ung fyr, der fortalte om omgivelserne efterhånden som vi sejlede rundt. Inkluderet i turen var et glas vin eller en sodavand, så vi kunne rigtig sidde på vores flade og nyde underholdningen og de flotte omgivelser.

Vel tilbage i Keswick gik turen til restaurant Siennas, hvor vi havde bestilt bord. Her stod den på et godt stykke oksekød, der dog ikke levede helt op til forventningerne. Det var stegt for meget og det var en anelse sejt. Men mætte blev vi og igen måtte vi konstatere, at der ikke var stor basis for at slutte dagen af med en øl på pubben. Det er lidt af et antiklimaks i forhold til tidligere ture til Lake District, hvor vi sørger for at smage godt på de lokale øl. Her bliver det som regel ikke til mere end 2 øl pr. dag.

Men vi var alle trætte, så det gik retur til Shemara, hvor nattesøvnen hurtigt indfandt sig. En urolig nat, hvor jeg vågnede kl. 3 og ikke faldt i søvn igen før omkring kl. 4. Det var nok den seje bøf, der holdt mig vågen ?

Fredag den 26. august 2011 - Ashness Bridge, Falcon Crag, Walla Crag og Stone Circle

Vi vågende op til et strålende solskinsvejr. Det var ellers ikke det, som vejrudsigterne havde vist. På TV?et kunne vi konstatere, at det meste af det sydlige England havde fået en ordentlig skylle men den var ikke nået helt op til Lake District. Endnu.

Vores thailandske værtinde var lidt sjov at have med at gøre. Hun sagde ?Sorry? og ?Thank You? i en uendelighed og var ellers et stort smil som thailænderne nu er. Når vi kom ned til morgenmad, så var hun hurtig med kaffe og the til os. Hun havde helt styr på, hvad vi gerne ville have. Når det var serveret, kunne vi bestille vores morgenmad og de sidste mange dage havde Gitte, Hans og Marie bestilt yughurt med hjemmelavet müsli, så hun havde næsten noteret deres ønsker, inden de blev afgivet. Mig kunne hun ikke regne med, for jeg havde skiftet menu hver dag. Marie konstaterede også, at det var noget atypisk for mig, for jeg plejede at være meget konservativ hvad angår morgenmad.

Dagens vandretur var arrangeret af Gitte og Marie. Gitte havde fundet en del ture på nettet og Marie kombinerede 2 af dem til dagens program og det skulle vise sig at være alle tiders tur.

Vi aftalte at mødes ved turistbådene og tage båden kl. 10 til første landgangsbro Ashness. Vi havde tidligere taget turen til fods, så vi valgte at tage båden denne gang. Det viste sig også at være noget billigere end at tage båden til Howes End, som er tæt på at være første stop, hvis man sejler modsatte vej rundt. Vi konstaterede, at det må være billigere at sejle med den ordinære båd direkte til Howes End end at tage den specielle båd, der sejler direkte til Howes End og tilbage.

Vi blev sat af i et ? fortsat ? flot vejr og gik den direkte vej op mod Ashness Bridge, som skulle være en af de mest fotograferede stenbroer i Lake District. Det var en pæn stigning på asfaltvejen op mod broen og vi kunne snart prale af, at vores ben var varmet op til dagens tur. Mine ben klagede sig ikke, men der lød en undertone af: ?Hvis du er på vej op på Skiddaw igen i dag, så brækker jeg mig!?

Ashness Bridge var malerisk og især hvis man kunne fotografere den med søen og Keswick i baggrunden. Så der blev taget en del billeder ved broen, inden vi fortsatte op af en sti mod nord ?

og op til Falcon Crag. Det gik pænt opad og flere gange kunne stigningen sagtens måle sig med gårsdagens op mod Skiddaw.

På Falcon Crag havde vi flot udsyn over søen og Keswick, så der blev deklareret kaffepause. Vejret skiftede langsomt og der blev lidt mere overskyet. Men stadig var der en flot udsyn over mod Cat Bells og skyerne derover, der spejlede sig i søen.

Efter kaffepausen gik turen videre mod Walla Crag, en anden høj med flot udsigt ind over Keswick. Her var det især de flotte lyngområder, der trak. Det var højsæson for lyngen, så der var store flader på bjergene med lilla lyngfarver. Det sjove var, at de var smukkest i gråvejr. Så snart solen var på, blev det store kedelige flader, når man så dem på afstand.

Lige efter Walla Crag fandt vi et passende sted at spise frokost. Vi delte et par hjemmelavede sandwiches, som Gitte og Hans havde købt. De smagte super. Så gik det ellers ned af bakke, for at finde Lake Districts svar på Stonehenge. Det gik forholdsvis let ned ad bakken på fornuftige stier, så endnu engang havde vi valgt den rigtige retning at gå, når man tænker på, at det er sværest at gå ned af bakke. Vi nåede ned til en fast vej, hvor der hurtigt dukkede et skilt op, der viste og væk fra byen. Det begyndte at småregne, mens vi gik et pænt stykke langs et stengærde og over hovedvej A591. På den anden side af hovedvejen, fortsatte vi på en meget smal vej, der vist ikke var beregnet til biler. Ikke desto mindre dukkede der pludselig en bil op og vi måtte kravle pænt op til stendigerne, så bilen kunne passere. Da vi nåede frem til stencirklen ved Castlerigg, var det næsten stoppet med at småregne og vi var igen sluppet nådigt fra de våde elementer.

Vi kunne læse, at stencirklen kan dateres meget længere tilbage end Stonehenge og at man ikke rigtig ved, hvad formålet med cirklen har været. Men nogen må have brugt mange kræfter, for at få sat de store sten i en cirkel. Var det et ofringssted, et sted, hvor man traf store beslutninger eller noget helt andet?

Dagens sidste etape gik direkte ned mod Keswick. Denne etape var på asfaltvej og snart var vi nede i byen på et sted, hvor min GPS var klar i spyttet med, hvad vej vi skulle gå. Jeg kunne konstatere, at det program, jeg havde investeret i til min iPhone, havde levet helt op til forventningerne. Der har ikke været nogen slinger i valsen med at vise vej.

Vel nede i centrum splittede vi op. Gitte og Hans ville gerne hjem med bagagen og småshoppe lidt. Jeg overtalte Marie til et besøg på Dog & Gun, for at nyde turens sidste Old Peculier på fad. Mens hun gik på toilettet, kiggede jeg nærmere på udvalget i baren. Stor blev min forbavselse, da de serverede Loweswater Gold på fad. Det var en af dem, jeg havde nydt på en tidligere tur. Den måtte vi absolut smage. Den viste sig dog at være lidt for varm. Jeg synes, at en lys ale skal serveres kold men denne nærmede sig stuetemperatur. Dertil kom, at den nok var en anelse for bitter efter Maries smag. Nå mens hun kæmpede med hendes halfpint, kunne jeg så nå en Old Peculier også. Den er mørk og nærmer sig en Guiness i den måde, den er blød. Men noget mere smag og bitterhed, synes jeg. Den ender nok med at vinde over Sneck Lifteren, så det er godt, at det er den, jeg har kastet mig over i hjemmebryggeriet.

Gågaden i Keswick var velbesøgt med mennesker. Der var gang i et adventure løb, som åbenbart havde været i gang i over 15 timer. Målet var på gågaden i byen, så folk klappede efterhånden som der kom nogen løbende i mål. Vi kunne se på en skærm, at nogle klatrede rundt i bjergene, så de havde sikkert været godt i gang i området siden midnat, måtte det være.

Vores plan var at gå i Booths og købe en flaske rødvin men vi forsvandt fra hinanden og da jeg havde ventet et stykke tid på Marie i supermarkedet, gik jeg hjem. Her ventede hun ? og hun havde heller ikke købt rødvin, men det fik hun hurtigt klaret.

Vi skulle mødes hos Gitte og Hans og nyde en enkelt øl og et glas vin, til vi blev hentet ned til spisning. Der var nemlig andre, der skulle bespises før os. Men Marie og jeg nåede lige ned på The Bank Tavern, for at nyde turens sidste fadøl. Vi havde ikke mere end lige båset os hos Gitte og Hans, da vi blev kaldt til spisning.

Middagen skuffede heller ikke denne dag. Det var superlækker thailandsk mad ? meget autentisk. Så vi var godt mætte af både god mad og vin/øl, afhængig af, hvad vi havde valgt. Det var i øvrigt medbragte drikkevarer. De har ikke licens til at sælge drikkevarer. I stedet kunne man selv medbringe. Kufferten var pakket og vi krøb til køjs. Sidste nat i Keswick for denne gang. Stod det til mig, var det ikke sidste gang!

Lørdag den 27. august 2011 – Hjemrejse

Efter en lidt urolig nat, stod vi op og fik morgenmad. Jeg sluttede af med en omgang varm laks på æg og toast. De andre konservative hoveder holdt sig til sin yughurt. Så var dagens udflugt klar til start. Hjem til Fredericia og Vibe og Lasse. Vi havde bestilt dårligt vejr og det startede desværre lige lidt for tidligt, for mens vi gik ned til bussen, kom der en regnbyge.

Med bus til Windermere. Vi havde regnet os frem til at billetten fra Keswick til Windermere højst kunne koste 6,50 pund. For det var prisen på en dagsbillet. Men vi tog fejl. Billetten kostede over 7 pund. Det var lidt surt, når vi lige havde taget afmålte penge med og ladet resten ligge som drikkepenge på værelset.. Heldigvis havde Gitte og Hans stadig engelske penge?

I Windermere var der 2 timers ophold, inden vi skulle med toget til Manchester. Hans ville gerne sidde på stationen og holde øje med vores bagage. Så Gitte gik på jagt efter mad til dem og Marie og jeg gik en tur ned i byen. Der var flere steder, hvor vi kunne få en frokost men fælles for alle stederne var, at de først åbnede kl. 12. Da vi skulle med toget kl. 12:50, valgte vi at handle lidt ind i Booths.

Der var mange, der skulle med toget og det så ud som om de alle skulle til lufthavnen, for de fleste slæbte rundt på større eller mindre kufferter. I toget var der ikke meget plads til at placere baggage, så det var et spørgsmål om at komme forholdsvis hurtigt ombord. Vores kuffert endte med at stå direkte ved en af udgangene og jeg kunne se, at der stod en ung fyr ved siden af den. Jeg tilbød, at han kunne sidde på vores kuffert. Så kunne jeg nemlig holde øje med ham. Så længe han sad ned, var vores kuffert der endnu?

I Manchester Airport var vi spændte på, om vi havde slæbt for meget øl med hjem. Kufferten røg på først og den viste over 25 kg. Det var damen ved skranken ikke tilfreds med. Gitte og Hans var også over det tilladte mens Marie kun havde 16 kg. i sækken med vores rygsæk. Så fluks blev der pakket om, så Marie kom op i nærheden af 21 kg. Min kuffert slap igennem med 23,2 kg. Så var den hurdle overstået. Bare så øllene kom helskindet hjem?

Efter lidt osen og venten, blev vi kaldt ombord i flyet og der blev boardet på rekordtid. Faktisk så hurtigt, at vi kunne lette ca. 20 minutter før planlagt tid. Super. Vi havde købt en liter vand i lufthavnen og den svulmede noget op, efterhånden som vi kom op i højderne. Jeg sendte en venlig tanke til mine øl i kufferten. Bare de ikke svulmede op på samme måde, for så var der en kuffert fyldt med glasskår og øl overalt.

Efterhånden som vi nærmede os Danmark, blev det mere skyet og da vi landede i Kastrup var der mørkt som en novemberaften. Det regnede også. Efter det sædvanlige stunt med at vi skulle gå i lange gange et kvarters tid, nåede vi frem til bagageudleveringen. Her begyndte kufferterne at rulle ind med det samme og alle vores kufferter kom ind som nogle af de første.

Så i løbet af meget kort tid var vi klar til at bestille pladsbilletter. 20:50 mod Århus. Marie og jeg var nær blevet sat af toget igen, for vi havde fint klippet vores 10-turs kort. Problemet var bare, at vi havde fået det forkerte klippekort med. Det var et 2-zoners kort til hovedstadsområdet, vi havde klippet og ikke vores 10-turs kort fra Kastrup til Fredericia.

Sydamerika 2012

Prolog

Så står vi foran en af vores helt store rejser. Det har vi vist ikke været i tvivl om, siden vi begyndte planlægningen af en rejse til Sydamerika for ca. 1 år siden. Vi snakkede lidt med Gitte og Hans fra Kolding om at rejse derover og vi kunne godt blive enige om, at vi skulle af sted. Vi var ikke helt enige om, hvor længe vi skulle være af sted, så Marie og jeg valgte at tage af sted sammen. Gitte og Hans støder til senere.

Det første jeg sagde, da talen faldt på Sydamerika var, at jeg bare ville se Iguazu vandfaldet på grænsen mellem Argentina, Paraguay og Brasillien. Det ønskede delte jeg ikke lige umiddelbart med de andre men da de fik gaflet sig lidt ind på, hvad det var for et vandfald, blev de også overtalt.

Gitte havde fundet et specielt rejsebureau i Århus. Her kunne vi selv sammensætte en rejse ud fra et stort katalog. Vi kunne afgøre, hvad vi skulle se, i hvilke byer, vi ville bo og hvor længe. Så skulle de nok stykke en rejse sammen til os. Fedt koncept, så det kastede vi os over. Hannibal Rejser hedder de. Marie og jeg var forholdsvis hurtig enige om, at vores del alene skulle foregå i Peru. Gitte og Hans ville nemlig gerne se Chile og Argentina. For lige at tjekke, om de skulle have

alt for mange penge hos Hannibal Rejser, prøvede jeg selv at arrangere Peru-turen. Samtidig bad vi dem om at komme med et bud. Jeg kunne spare 1.000 kr. pr. person. Så var vi ikke i tvivl om, at de skulle arrangere turen, for de ved trods alt, hvad de har med at gøre. Det er let at booke f.eks. et hotel hjemmefra men man kender jo ikke standarden?

Alt var forberedt og booket i meget god tid. I det hele taget var vi rigtig godt forberedt på turen og jeg havde brugt en del timer (ja Marie har nok ret i, at vi taler om dage) med at læse om byer og områder i Peru på nettet. Ja til sidst gik det helt op i YouTube og videoer fra bl.a. de togrejser, vi skulle på.

Vaccinationer. Gitte og Hans havde fået en del vaccinationer og især Hans var blevet syg af dem. Marie og jeg kunne klare os med en vaccine mod Gul Feber og så ellers en omgang malariapiller til en halv million (læs 800 kr.). Da vi vist malariapillerne for Gitte og Hans (der ikke var blevet opfordret til at tage sådan nogle), konstaterede Gitte, at det var de selvsamme piller, som de var blevet syge af under en tur til Thailand. Pokker stå i det, at vi skulle betale en rasende masse penge, for at blive syge på turen. Det ville vi ikke, så vi nappede en enkelt pille en uges tid, før vi skulle af sted. Bare lige for at se, hvordan kroppen reagerede. Ingen tegn på sygdom?

Vores rygsække var pakket 4-5 dage før afgang, og så var vi også klar til at komme af sted. Lasse og Vibe var vist lidt spændt på, hvordan det skulle gå, når de skulle være alene i en måneds tid. Vibe havde proklameret, at hun ville flytte ind til kæresten i perioden ? for at prøve det af. Ja, så var Lasse jo helt alene. Det afskrækkede ham nu ikke?

Torsdag den 26. januar 2012 - Fra København til Madrid

Tro det eller lad være. Selv om vi først skulle med toget mod Kastrup kl. 9:09, havde Marie planlagt et lille besøg på Gaza til blomsterauktion i Kolding først. Det betød, at vi på feriens første dag skulle op kl. 4, for at være klar til se, hvordan sådan en auktion spænder af. Det var vældig interessant.

Vi nåede tilbage til kl. 7:15, hvor der så småt var kommet liv i Lasse og Vibe. Da vi havde stoppet et par rundstykker i dem og sendt dem af sted i skole, var der tid til at pakke det sidste (læs: lyn rygsækken til), før Ingo havde lovet at agere chauffør for os ind til banegården.

Vi går gerne med livrem og seler, når det gælder om at være i god tid til en lufthavn og derfor var vi med et tog mod Kastrup allerede kl. 9:09, selv om vi først skulle med et fly fra Kastrup kl. 15:40. Så der var god tid i lufthavnen - nærmere betegnet ca. 4 timer, før vi blev kaldt ombord i et discountfly mod Spanien. Der blev bestemt ikke givet ved dørene. Tanker var ledt hen på Ryanair og Tyrkish Airlines, hvor man næsten skal bestille hjemmefra, om der skal være armlæn på stolene i flyet.

Min grundholdning er dog, at selv om nogen betaler det dobbelte eller tredobbelte, for at sidde på 1. klasse i et fly, så kommer de ikke mere end et par hundrededele af et sekund hurtigere frem end os andre.

Så vi nåede et lunt vejr i Madrid og vi havde det pænt varmt i vores vintertøj. Vi landede i Madrid ved 18:40 tiden og da vi først skulle lette igen kl. 01:25, så fik vi rigtig øvet os i et vente i en lufthavn. Først trissede vi rundt og kiggede på de samme 5-6 restauranter, som lufthavnen kunne mønstre. Så gik vi på jagt efter den gate, hvor vi skulle flyve til Lima fra. Det var lidt bøvlet skiltet, men vi endte da med at finde ud af, at vi skulle dybt ned i en kælder, for at tage et metro lignende tog. Snart var vi i U-terminalen og klokken var kun 20:40. Vi var efterhånden ved at være trætte, så vi satte os strategisk på et sted, hvor der var godt med lys, så vi kunne læse, tage nogle små udflugter og holde øje med, hvornår vores gate blev annonceret. I sådan en situation priser man sig lykkelig for, at man ikke har nogle små børn, der bliver utålmodige. Vi gamle kan bedre klare det...

Fredag den 27. januar 2012 - Fra Madrid over Lima til Cusco

Flyet afgik til tiden og vi havde egentlig lovet hinanden, at vi skulle sove, så snart vi kom ombord. Men personalet annoncerede, at de serverede natmad. Det måtte vi lige have med. Man sover jo godt på en fuld mave og en enkelt øl. Maden smagte helt fint og snart havde jeg proppet og plastret ører og øjne til, så verden udenfor kunne rende mig et vist sted. Det gik egentlig meget fint med at sove. Bortset fra, at vi flere gange røg ind i turbulens og hvis vi ikke kunne mærke det på at flyet rystede, så blev vi da lige gjort ekstra opmærksom på det, ved at det blev annonceret i højttalerne. Både når turbulensen startede og man skulle spænde sit sikkerhedsbælte og når det var overstået.

Efter en del timers blandet søvn og roden med tv - ja, der var individuelle skærme og man kunne vælge blandt mange film, tv-programmer og musik. Så blev det tid til morgenmad. Og jeg glædede mig til en god kop kaffe. Men det fik vi så ikke lige. Kaffen var næsten kold og da jeg flere gange forsøgte at få en ekstra kop, glemte de mig åbenbart. Pyt. Efterhånden lagde vi an til landing i Lima. Hver gang jeg flyver, er jeg imponeret over, at man kan stable sådan en lille landsby på vingerne med alle de mennesker, mad og drikke. Det er meget imponerende.

Vi landede i Lima til tiden (ca. 7:40), så vi kunne se frem til en længere ventetid, inden vi skulle med flyet til Cusco. Det afgik ifølge vores billetter kl. 10:30 men på papirerne fra rejsebureauet stod kl. 11:00. Vores bagage var blevet tjekket ind helt til Cusco. Troede vi. Vi havde spurgt en ekstra gang ved Iberias skranke i Madrid og de bekræftede. Men vi var ikke helt sikre, så vi kiggede med, da bagagen fra flyet rullede ind. Og til allersidst dukkede vores rygsække op. Så var det da godt, at vi ikke bare var drønet videre...

Vi skulle helt ud i afgangshallen og kunne i princippet gå helt udenfor, hvor der var solskin og mindst 20 graders varme. Lækkert! Afgangshallen havde ikke meget at byde på, ude over at der var mange mennesker at kigge på. Så vi ventede bare på, at vores afgang blev annonceret, så vi kunne få tjekket ind igen. Men afgangen nåede ikke rigtig at blive annonceret. Da vi var

tidsmæssig tæt på afgangstidspunktet, spurgte vi til, hvad vi skulle gøre og beskeden var, at vi bare skulle tjekke ind. Da vi gjorde det, fandt vi ud af, at flyet var aflyst. Inden vi overhovedet nåede op i det røde felt, annoncerede damen, at det næste afgik et kvarter senere og der fik vi plads...

Op i afgangshallen, hvor der ikke var mange forretninger at kigge på. Vi fortsatte derfor fluks til vores gate og blev med nogen forsinkelse sendt ombord på flyet. Her ventede vi igen lidt tid, før der var afgang.

Jeg må jo sige, at jeg havde lidt bange anelser med at komme til Cusco. Byen ligger i ca. 3.400 meters højde og der var chance for, at vi ville få højdesyge. Derudover havde jeg erfaret, at byen havde været ramt af store regnskyl en uge før vi skulle komme. Men da vi nærmede os byen, så der ud til at være letskyet og sol i byen. Det tegnede jo godt.

Selve lufthavnen var lidt speciel. Man gik næsten direkte ned i forhallen, hvor folk kunne komme direkte fra gaden og gå hen til bagagebåndet (det eneste, der var). Hallen myldrede med rejsende og lokale, der gerne ville køre en tur med dig. Men vi var forberedt og lod os ikke spise af med nogen, med mindre de kunne sige mit navn! Vi forlod hallen som næsten de sidste og gik ud foran, for at konstatere, at der stod en pige med et skilt med mit navn på. Hun "vandt" turen til hotellet.

Det første indtryk af byen var, at den mindede meget om de første gange, vi var i Spanien og på Gran Canaria. En blanding af gamle huse og få nyere. Byen var større end jeg troede. Nu vil den historiekyndige straks udbryde, at det skal være gamle huse, når den også kaldes Inkaernes hovedstad. Ja, men så meget er der vist heller ikke tilbage fra Inka tiden.

Vi kørte op og ned af små gader og det ledte tankerne hen på vores tur til Mexico og byen San Cristobal. Hotellet virkede meget fint. Ikke prangende 5-stjernet men meget fornemt med flotte træudskæringer på trapper o.l.

Vi blev placeret i et stort lokale, der tjener som både restaurant og fællesrum. Her blev den obligatoriske koka-the serveret. Det var vi lidt spændt på. Jeg synes ikke, at det duftede særlig godt men det smagte fint, blødt. Der var ingen blade i, som vi kunne spise (og blive lidt høje af :D)

Luften i Cusco var tyndere end vi var vant til. Det havde vi læst. Vi havde også læst, at netop koka-the kunne hjælpe på højdesygen. Den manglende ilt var markant. Vi kunne ikke gå i et rask temp. Man skulle ikke bare lige rejse sig op og i det hele taget, skulle man tænke sig godt om, inden man gjorde noget som helst. Hvis man ikke gjorde det, blev man hurtig stakåndet.

Efter den venlige modtagelse og en kort snak med den lokale guide fra Hannibal Rejser (hende, der havde hentet os i lufthavnen), blev vi fulgt op til værelset. Det var ikke noget særligt og der var ingen vindue ud mod den friske luft. Til gengæld var der så også fredeligt.

Vi pakkede det mest nødtørftige ud og begav os fluks af sted, for at se det lokale marked, der lå meget tæt på hotellet. Det er ikke et helt ufarligt sted at gå som turist og slet ikke om aftenen, så det var med at komme af sted, mens der var lyst. Vi gik lidt rundt i gaderne omkring markedet, indtil vi blev stoppet af en betjent, der synes vi skulle gå tilbage og ikke længere ind i markedet. Det var farligt og vi havde ikke mange venner derinde, sagde hun. Så vi fulgte hendes råd og slentrede tilbage. Vi fandt et andet overdækket marked, hvor vi vovede os ind. Det mindede meget om et lignende marked, vi havde været på i Oaxaca i Mexico. Næsten samme udbud...

Vi tog et break ved en par damer, der lavede frisk presset juice i alle afskygninger. De lavede også en drink med øl og 5-6 andre ingredienser i. Den smagte ganske fornuftigt - når man ikke lige satte næsen op efter en øl.

Inden vi gik tilbage til hotellet, besøgte vi et lokalt supermarked. Det er altid sjovt at se, hvilke varer, de har på hylderne i andre landes butikker. Vi fandt bl.a. en lille flaske Rom (vi er jo forholdsvis tæt på mellemamerika, hvor meget Rom produceres). Vi købte en flaske med hjem og fik en lille smagsprøve på værelset, mens vi fik et bad og slappet lidt af.

Det var ved at blive mørkt og vi nærmede os 7-tiden, inden vi var klar til at gå ud, for at finde lidt at spise. Det var egentlig forbavsende, så lidt vi havde fået at spise i løbet af dagen. Alligevel var vi ikke dødsultne. Vi slentrede ned gennem byen, for at finde en restaurant Limo, som jeg havde læst en del godt om. Vi fik bare drejet af for tidligt på vej ned mod Cuscos centrum, så vi ledte lidt forgæves. Så fik vi kigget kort og fandt frem til den store plads, der udgør byens centrum. Det viste sig, at Limo lå på 1. Sal direkte på pladsen.

Der var ikke mange gæster, da vi kom. Men restauranten så indbydende ud og vi fik et spisekort. Det var en amerikaner, der betjente os. På en eller anden måde virker det helt forkert, at man tager til Sydamerika og bliver betjent af en ærkeamerikaner. Nå men på den anden side var det også rart, at vi kunne gøre os forståeligt.

Vi bestilte mad. Marie gik efter en ret med kylling og jeg lod mig friste af tjenerens anbefaling og bestilte en ret med kød fra en lamabeslægtet art. Som aperitif fik vi serveret nogle friterede kartoffelstykker og 3 slags dressing. Uhm, det tegnede godt. Maden var der ikke noget i vejen med og mit lama agtige kød smagte helt fantastisk. Flot grillet og perfekt saftigt.

Men så kom trætheden også. Vi var færdige med at spise ved 9-tiden. Vores indre ur gik stadig på dansk tid og det var 6 timer foran. Vi tøffede hjem og vi pakkede vores ting sammen, så vi var klar til afgang næste morgen. Jeg satsede på at skrive lidt i dagbogen men jeg har aldrig været ude for, at der kom nogle andre ord ned på computeren, end jeg tænkte. Så efter at have skrevet volapyk et par gange, klappede jeg sammen og kravlede i seng.

Lørdag den 28. januar 2012 - Fra Cusco med bus og tog til Aquas Calientes

De første timer sov jeg godt men kl. 3 var jeg vågen. Det indre ur sagde, at jeg ikke skulle sove mere og højdesygen havde vist gjort sit indtog. Jeg havde hovedpine. Apotekets opskrift sagde, at Treo var godt mod højdesyge, så jeg lavede en god cocktail med et par Treoer. Efter en times overvejelser, stod vi begge op og pakkede sammen i fred og ro.

Kl. 5 var der morgenmad. Det hjalp at få noget i maven. Der var friskskårne frugter og juice. Lækkert. Så var der forskellige slags brød, som vi kunne riste. Deres ost var forholdsvis smagløst med en anelse salt. Marie fandt frem til Koka-theen, som vi fik en kop af hver.

Præcis kl. 6 var vi klar til afgang. Vores store rygsække var blevet opmagasineret på hotellet, som vi kom tilbage til i morgen. De næste par dage skulle foregå ved Machu Picchu. Vi blev kørt til en busstation, hvor vi blev hældt ombord på en lille bus, for at blive kørt halvvejs op til Machu Picchu. Det gik opad og ud af Cusco. Vi kørte opad i lang tid og endte på en højslette, hvor der var koldt men der blev dyrket mange afgrøder - og de så ud til at have det godt her.

Så gik det lidt nedad igen og vi kørte gennem en del hårnålesving, for at havne nede i en dal. Nu tårnede bjergene sig op omkring os. Ganske som jeg havde forestillet mig, at det ville være ved Machu Picchu. Vejret skiftede mellem sol, skyet og enkelte regnbyger, mens vi fortsatte ind gennem dalen og snart var vi ved Ollantaytambo, hvor vi skulle skifte til tog, for at køre de sidste godt 40 km. til Aquas Calientes. En lille by for foden af Machu Picchu.

Vi nåede frem til en P-plads, hvor der var mange busser, biler og turister. Vi fik straks en melding om, at togene til Machu Picchu stod stille og der ville gå ca. halvanden time, før de kørte. På dette tidspunkt var klokken 8:20. Vi gik en tur ned gennem gaden i byen og havnede ved selve banegården. Vi ventede lidt og fik så besked på, at der var sket et stenskred og at alt togtrafik var indstillet indtil kl. 14. Ved den tid ville man tage beslutning, om togtrafikken kunne genoptages.

Vi gik tilbage mod vores bus, for at være sikker på, at den ikke bare kørte tilbage til Cusco. Det var varmt og solen skinnede, så vi trængte til at få lidt tøj af eller finde et skyggefuldt sted. Vi valgte i første omgang at sætte os i bussen, for at afvente nærmere. Så kunne jeg blive ajour med dagbogen. Intet er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Der var mange passagerer med, som var på 1-dags tur til Machu Picchu. Der var ikke meget fornuft i, at de blev og tog et tog kl. 14. De ville først nå frem til selve Machu Picchu tæt på, at det blev mørkt. Men det virkede ikke til, at der var nogen, der tog affære for disse turister. Der skete ingenting og tiden gik bare. Marie og jeg kunne tage det mere roligt. Vi skulle jo kun nå frem til Aquas Calientes i dag. Vi skulle først besøge Machu Picchu i morgen.

Frustrationerne steg hos de forskellige, for der kom meget forskellige meldinger i løbet af meget kort tid og det virkede meget uorganiseret. Så skulle alle busser returnere til Cusco, for der var ingen togdrift i dag. Så ville togene pludselig køre i løbet af en halv time osv. osv.

Heldigvis kom det sidste til at holde stik. I hvert fald, at togene kom til at køre. For vi fik besked på at følge med en guide ned på perronen og afvente nærmere instrukser. Her var der rigtig mange mennesker og det virkede mindst lige så kaotisk, som tidligere. Der var mange guider, som styrtede rundt og diskutere, slog ud med armene alt imens turisterne myldrede frem og tilbage, for at få noget information om, hvad der skete. Engang imellem blev der annonceret noget på spansk og ind imellem var det også på engelsk.

Jeg var forbavset over, hvor roligt jeg selv tog det. Jeg betragtede det som en oplevelse og det var faktisk vældig underholdende at se på. Men jeg skulle jo så ikke på en en-dags tur til Machu Picchu.

Jeg kunne efterhånden finde ud af, at ingen af dagens tog var kommet af sted til Aquas Calientes, så togene kørte ind på perronen i en lind strøm. Jeg tænkte på, hvordan de overhovedet skulle få plads til alle de togsæt i byen, der ligger presset ned i bjergene. Men det var jo ikke mit problem.

Jeg ved ikke lige, hvad tidspunkt vi kom af sted men vi kom af sted til store klapsalver i kupeen. I et roligt tempo gik det ud af Ollantaytambo og snart gik turen gennem et fantastisk flot landskab. På den ene side løber Urubamba floden og på begge sider bliver bjergene gradvist mere og mere stejle. Der blev filmet og fotograferet til den store guldmedalje uden tanke for, at der senere skulle sorteres i det...

Det var helt sikkert en af de smukkeste togture, jeg nogensinde har oplevet. Den slår også turen fra Glasgow til Fort William i Skotland. Efterhånden som vi nærmede os destinationen, var bjergene lodrette på begge sider af os og den meget kraftige flod kæmpede indædt med jernbanesporene om den sparsomme plads. Det må have været et kæmpearbejde, at etablere en jernbane her.

I toget fik vi serveret en kold sodavand og lidt snaks og et par guider i vores vogn forsøgte at sælge lidt souvenir til os. Det lykkedes ikke for dem...

Vel ankommet til Aquas Calientes, blev vi sat af på jernbanesporene, der løber lige gennem den lille by. Vi orienterede os lidt og fandt så hurtigt ned til hotellet. Det var ikke svært, vi skulle bare følge den brusende flod, for hotellet ligger ud mod floden.

Vi fik et værelse på 2. sal med udsigt til floden og en ordentlig omgang konstant larm derfra. På en lille vej nede foran os kørte busserne i pendulfart op mod selve Machu Picchu, der ligger højt placeret i bjergene ved byen.

Vi pakkede lidt ud og nød udsigten til bjergene og floden. Det var virkelig bjergtagende! Så flot en udsigt ville mange hoteller misunde dette hotel.

Jeg havde jo en plan om, at vi skulle ud og se en meget høj stige op mod et bjerg, der hedder Putukusi. Så vi pakkede en lille feltration (vores store rygsække var heldigvis blevet opmagasineret på hotellet i Cusco) og begav os ud af vejen, der fører op til Machu Picchu. Her mødte vi mange mennesker, der så ud til at være gået ned fra Machu Picchu. De så trætte og meget solbrændte ud, så der var ingen tvivl om, at vi skulle beskytte os godt mod solen.

Ca. en kilometer ude af byen, havde vi stadig ikke set nogen spor af en sti, der skulle føre op til bjerget Putukusi, men vejen førte over floden, så vi måtte være gået for langt. Der stod en vagt ved broen. Sikkert for at sikre sig, at det kun var turbusser, der kørte med over. Han spurgte hvad vi søgte og han kunne sige, at stien og turen op til toppen af Putukusi var lukket. Men adgangen til stien var allerede i udkanten af byen, så vi var gået for langt.

Vi gik retur og fandt ikke nogen sti, selv om vi kom helt ind til byen. Vi nåede helt tilbage til vores eget hotel, før der var en trappe op mod jernbanesporene, der fører nord ud af byen. Der gik vi op og vi prøvede at følge jernbanesporene tilbage ud af byen. I Danmark ville det være helt utænkeligt, at man går ved sporene men her i Peru er det meget normalt. En jernbanearbejder fortalte os også, at stien var lukket men at den startede et lille stykke længere fremme. Ganske rigtig fandt vi stien, der hurtigt blev til stentrapper. Vi gik et pænt stykke på trapper og stier, indtil stien pludselig stoppede. Enten havde der været et jordskred eller også var der med vilje blevet rodet godt rundt i det, for den videre fremfærd var umulig, så vi måtte gå tilbage med uforettet sag...

Tilbage i byen, fandt vi en italiensk restaurant, hvor vi fik os en velfortjent kold øl. Vi havde lige sat os, da en lokal gut henvendte sig og spurgte, om jeg var Alex Kristensen. Det var lidt surrealistisk at blive holdt op på den anden side af jordkloden på den måde :D)

Det viste sig, at han var vores lokale guide og han havde set vores pas på hotellet, da vi ikke var at træffe der. Han var så bare gået på jagt efter os. Han forklarede os om morgendagens program og vi aftalte, at han hentede os på hotellet kl. 6 næste morgen. Ja, det lyder tidligt til en ferie men tænk på, at vi stadig havde den danske tid i hovedet, så det var ikke noget problem.

Han anbefalede kraftigt, at vi blev smurt ind i sololie, da solen var meget usund i højderne og den bed kraftigt, selv om det var overskyet.

Vi drak vores øl og fortsatte en tur op gennem byen. Sulten var så småt ved at melde sig. Vi havde jo levet af småsnacks hele dagen. Men først mente Marie, at vi skulle smage en Pisco Sour et sted, hvor der var happy hour. Det gjorde vi så. Pisco Sour er Perus nationaldrik og den smagte ganske fin men ikke så meget, at jeg ville overveje at slæbe en flaske eller to med hjem. Det kan sikkert også købes i Danmark...

Jeg havde læst, at restauranten Indio Feliz bød på en god hvidløgskylling. Den kunne jeg tænke mig at smage. Så vi gik på jagt i de sparsomme gader, for at finde restauranten. Jeg havde ikke noget kort over byen og restaurantens placering, da jeg antog, at byen var så lille, at vi let kunne

finde rundt. Men vi endte med at spørge en betjent, der ledte os på sporet. Restauranten lå under 50 meter fra det sted, hvor vi havde fået en Pisco Sour.

Der var et enkelt bord ude foran restauranten lige ved indgangen og det indtog vi. Her sad vi i læ, hvis det skulle begynde at regne.

De havde ikke nogen hvidløgskylling på programmet, så vi valgte en 3 retters menu med en peruviansk grøntsagssuppe, peberkylling og is med frugter til dessert. Maden smagte rigtig godt så anbefalingerne holdt stik. Især suppen var lækker. Med friske, varme brød til og en skål med chilier, som rigtig kunne sætte fut i løjerne. Marie nøjedes med kold vand. Jeg skulle nu smage en mørk lokaløl. Den var sød men smagte ganske fortræffentlig.

Men trætheden meldte sig og regnen gjorde det samme. Det væltede ned, så stien ude foran restauranten ændrede sig til et lille vandløb. Heldigvis holdt regnen op og vi kunne gå tilbage til hotellet næsten uden at blive våde.

I dag var der ingen diskussioner om lige at ordne noget, inden vi gik til ro. Det var lige lukt i seng og vi snorksov efter en fantastisk dags oplevelser. I morgen ventede der også store oplevelser.

Søndag den 29. januar 2012 - Besøg på Machu Picchu og retur til Cusco

Vi vågnede atter tidligt, kl. 4. Friske og klar til dagens forhåbentlig store oplevelse: Machu Picchu. Efter et bad og lidt dagbog, var vi klar til morgenmad ved 5:30-tiden. Vores guide Beto var klar på slaget 6 som aftalt. Han fulgte os op til busserne, der som de eneste må køre turen op til Machu Picchu. Så kan de selvfølgelig også selv sætte prisen.

Efter ca. 25 minutter i en tætpakket minibus med meget lidt plads mellem sæderne og en tur op via hårnålesving, var vi kravlet op til indgangen til Machu Picchu. Her var der tåge og en høj fugtighed, så vi kunne ikke se hele bygningskomplekset på en gang. Beto fandt en bænk, hvor vi kunne sidde under et halvtag. Her startede han med at fortælle meget indgående om Machu Picchu. Jeg havde forberedt mig en del men alligevel kunne Beto fortælle nogle ting, som jeg ikke vidste.

Nu skal jeg ikke give en udtømmende beretning om Machu Picchu men for dem, der har lyst, et lille brushup. Machu Picchu er placeret i bjergene med form som en tagryg. På begge sider er der lodret fald ned til Urubamba floden, der løber på begge sider af bjerget. Machu Picchu er bygget af inkaerne for ca. 600 år siden og stedet skulle tjene som vinterresidens for de gejstlige og de religiøse overhoveder. Stedet var indrettet i forskellige områder, så man skilte de forskellige rangklasser. Tjenestefolk og bærere boede lavest i komplekset. Mange af bygningerne er lavet af sten i forskellige størrelser og mange af stenene er hugget ud med mange kanter, så stenene passede perfekt ind i hinanden. Man behøvede ikke at bruge mørtel, da stenene var så perfekt slebet til, at der ikke kunne stikkes et stykke papir ind mellem dem.

Dengang var tid ikke penge, som det er i dag. Derfor kunne en person sagtens bruge et helt liv på at slibe på den samme sten.

Jeg har flere gange hørt, at man ikke vidste, hvorfor Machu Picchu var blevet forladt af Inkaerne. For det er et faktum, at stedet var forladt og tilgroet, da spanierne erobrede området (der var vist i 1534). Netop det, at stedet var forladt, var medvirkende til, at spanierne ikke fandt stedet i deres jagt på guld og andre værdier.

Beto fortalte, at der var krig mellem forskellige grupper blandt Inkaerne. Og den gruppe, der boede på Machu Picchu vidste godt, at stedet ikke var bygget som et uindtagelig fort. Beboerne skulle have forsyninger ind udefra, så alle vidste, at hvis man ville besejre Machu Picchu, skulle man bare afskære forsyningerne. Derfor blev stedet forladt og blev reelt først fundet i 1911. De lokale kendte dog allerede på det tidspunkt Machu Picchu.

Nok historiefortælling. Beto viste os rundt i de forskellige områder og han gav sig god tid til at fortælle undervejs. Der var mange besøgende overalt og de myldrede frem og tilbage overalt. Der er ingen tvivl om, at hvis man ikke gør noget, så bliver dette sted snart slidt ned af alle de mange turister.

Undervejs spurgte vi lidt ind til Beto. Han var på Machu Picchu hver dag, når han var på arbejde. Kan kunne præstere, at have 3 hold rundt på stedet på en dag. Han arbejdede 5 dage om ugen. Og da det er lavsæson, skulle han på ferie dagen efter.

Efter ca. 3 timers guiden rundt, holdt vi en pause ved indgangen til komplekset. Som dagens sidste destination, viste Beto os en tur op til Inka broen. Han advarede os før turen om, at hvis vi var bange for at gå på smalle stier, hvor der ikke var noget rækværk og det gik lodret 400 meter ned, så skulle vi bare sige fra. Det lød jo som en udfordring, vi ikke kunne stå over og vi fortrød det heller ikke. Snart var vi væk fra de områder, hvor der var forholdsvis mange mennesker. Stien var der åbenbart ikke så mange, der benyttede. Da vi var nået halvvejs, skulle vi skrive os ind i en bog, så de havde styr på, hvem der var på stien og hvem der var kommet retur. Beto fortalte, at det skyldes, at der forsvandt en turist i området for et par år siden. Han havde efterladt alt sit bagage og sine kreditkort på hotellet i Aquas Calientes. Man mente, at han var faldet ned på stien ud mod Inka broen.

Det var en enestående flot tur. Vi endte ved en lodret klippevæg, hvor en gammel inkasti førte videre. Stien var lukket efter Inka broen og det var tydeligt at se, at stien var groet helt til. Det så også noget faretruende ud med sådan en smal sti på den høje klippevæg. Man skulle ikke lide af højdeskræk!

Det sjove var, at jeg opdagede ikke selve Inka broen, så jeg troede, at den var styrtet sammen og det var årsagen til, at stien ikke længere kunne bruges. Først i toget samme aften, fortalte Marie, at der faktisk var en bro, der var bygget op af sten nede fra dybet. Sikke et arbejde, det må have været. Vi spekulerede begge på, om vi overhovedet fik et billede af selve broen så.

Vel tilbage ved det sted, hvor mange postkortbilleder er taget af Machu Picchu tog vi afsked med Beto. De sidste 2 - 3 timer havde han fået forskellige beskeder på sin telefon om, at togene igen i dag var meget ustabile. Der havde været et nyt jordskred, der havde blotlagt ca. 30 meter af jernbanesporene. Så man vidste ikke, om togene overhovedet ville komme til at køre i dag. Så vi begyndte at væbne os med tålmodighed.

Gæt lige hvor mange billeder, der blev taget ved "postkortstedet". Jeg knipsede løs, så gigten begyndte at melde sig i fingrene alt imens Marie nød udsigten og lidt chips. Vi havde taget en lommelærke med hjemmefra med vores egen Springbank whisky. Jeg havde derhjemme proklameret, at den skulle vi have en af, når vi sad på toppen af Machu Picchu. Det var nu!

Beto havde udpeget sted, hvor vi sad, som hans favoritsted ved Machu Picchu. Det var også helt fantastisk og man kunne slet ikke lade være med bare at sidde og meditere lidt over udsigten. Den kan ikke fanges godt nok på film og billeder. Man SKAL være der. Nu var vi også heldige med vejret. Solen skinnede og varmen gjorde os lidt døsige. Men så vågnede den glade fotoamatør op igen og tog lidt flere billeder :D)

Efter ca. 7 timers besøg på Machu Picchu vendte vi tilbage til indgangsområdet og hoppede ombord på en bus, der kørte kort tid efter. Man må lade dem, at transportsystemet fra Aquas Calientes til Machu Picchu fungerer upåklageligt. Det er dyrt at tage bussen men systemet virker. Eneste alternativ er, at man kan gå derop. Der er ca. 7-8 kilometer. Det var der faktisk en del, der gjorde. Vi foretrak nu at bruge kræfterne på at gå rundt på selve Machu Picchu. Det involverer også en hel del trapper undervejs.

Godt mætte af dagens fantastiske oplevelser, blev vi sat af i byens centrum. Der var ca. 3 timer til, at vores tog skulle afgå (hvis det var planmæssigt), så vi gik op i byen og fandt frem til det pizzaria, hvor vi dagen før havde fået en Pisco Sour. Her bestilte vi en pizza og en stor kold øl. Og den var stor. 1,1 liter. Tjeneren kom heldigvis kun med en øl. Det tog lidt tid at lave pizza'en, for ovnen skulle lige sættes i gang - det var jo midt på eftermiddagen. Det passede os nu fint, for vi sad ved et bord og kiggede ud på de mennesker, der passerede på vejen (trappen) foran. Underholdningen flød bare forbi, mens vi nød et glas koldt øl.

Pizza'en var ikke noget særligt men den blev konsumeret. Vi betalte og gik en lille tur rundt i byen, for at finde det lokale marked. Det viste sig, at det lå lige ved siden af banegården i byen. Vi gik lidt rundt men blev hurtigt træt af, at kigge. Det var de samme ting, der blev solgt overalt. Peruvianerne skal have den ros, at vi endnu ikke følte os antastet. De var meget tilbageholdne. Hvis de f.eks. gerne ville have os ind på en restaurant, så accepterede de hurtigt et "no gracias". Ikke påtrængen på nogen måde og det er dejligt, når man går rundt i gaderne.

På stationen var der et opslag, der ikke fortalte meget mere, end vi viste. Man vidste ikke, hvornår togene begyndte at køre. Det var endnu god tid, til vores tog skulle køre men vi kunne godt begynde at regne ud, at vi ikke kom af sted til tiden.

Så vi gik ned i byen og fandt en restaurant, hvor vi kunne sidde bagerst i deres lokale, hvor der var åbent ud til floden, der brusede lige neden for vores fødder. Man kan spørge sig selv, hvorfor man opsøger sådan et sted, hvor larmen er øredøvende. Men samtidig er det også en form for meditation i lyden.

Efter en halv times tid, gik vi tilbage til stationen, for at følge udviklingen. Over højttalerne blev vi bedt om at blive på stationen, da togene var begyndt at køre fra Ollantaytambo. Kort tid efter blev det annonceret, at det første tog snart ville ankomme, så folk blev bedt om at stille sig i kø i stationens udgangshal. Det var der åbenbart ikke mange, der troede på, for vi var kun ganske få, der stillede sig op.

Så skete der intet i ca. en time. Vi stod bare og ventede. De fleste mennesker tog det ganske roligt. Mange hyggede sig udenfor bygningerne. Vejret var mildt og overalt sad der større og mindre flokke af især unge mennesker og hyggede sig. Der var også en del, der vandrede hvileløst rundt, for at se, om der ikke snart skete et eller andet.

Jeg var ved at være træt ovenpå dagens anstrengelser, så jeg var ved at overveje, om vi ikke skulle gå tilbage til hotellet og få fat i Beto. Han havde sagt, at vi skulle ringe til ham, hvis der var problemer med toget. Så skulle han nok arrangere det fornødne. Flot service.

På et tidspunkt begyndte de at annoncere, at dagens første tog ville ankomme og prioriteringen blev som i går, at man blev kaldt ombord i togene i den rækkefølge, som man oprindeligt skulle have været af sted. Det lød meget rimeligt men jeg forudså, at der alligevel ville blive kaos i den lille bygning, når de mange mennesker ville prøve at komme ombord i toget. Det var jo ikke til at vide, om der kun kom det ene tog.

Vi fortrak og satte os udenfor, hvor der ikke var helt så tæt med mennesker. Så kom det første tog endelig og det holdt meget længe, før de havde fået det fyldt op og sendt af sted. Så kom tog nr. 2 ind og det gav mere plads i afgangshallen. Vi trak indenfor, for det var blevet mørkt og hvis det gik ligesom i går, ville der måske komme regn.

Da vi havde siddet der kort tid, besluttede vi os for at forsøge at komme med tog nr. 2. Det var godt nok ikke "vores" ud fra togets nr., men det lykkedes alligevel at få en plads. Vores pladsbillet passede, så måske var det alligevel "vores" tog. Det var ikke til at finde ud af.

Vi ventede længe. Personalet styrtede frem og tilbage i et uorganiseret kaos, for at få fyldt toget op. Vi kom til at sidde sammen med en fyr, der havde indisk baggrund men boede i Washington D.C. Han var et meget spændende bekendtskab. Han havde arbejdet i den finansielle sektor men valgte for ca. 3 år siden at kvitte alt, for at rejse. Han havde foreløbig været i 99 lande. Han fokuserede meget på at være sammen med de lokale og han fortalte, at han bl.a. havde sovet i huler i Jordan sammen med normader. Det virkede til, at han havde været overalt. Også i Danmark. Mens selvfølgelig kun i København! Han anså Skandinavien for at være et dejligt område, men han kunne ikke leve der på grund af de mørke vinteraftener.

Ved siden af inder/amerikaneren sad en ældre fyr fra Brasilien. Han var psykolog og havde ferie. De 2 talte en del om steder i Brasilien og amerikaneren fortalte, at han havde fanget en anakonda i et sumpområde i landet. Han havde bare set halen af slangen i sumpen og så mente han, at han skulle prøve at trække den op af sumpen. Der var godt nok et par krokodiller der også, men ifølge ham selv sprang han hen over dem og fangede slangen og trak den op. Den var 2-3 meter lang, så det var en ung slange. Vi grinede lidt af historien, for den lød næsten for godt, til at være sand. Han kunne åbenbart mærke vores skepsis, for så sagde han: "Just to proof, that I did it, I will show you a picture", hvorefter han trak en lille laptop-PC frem og startede den op. Vi grinede lidt mere af historien, for hvordan skulle han være i stand til at springe rundt i sumpen og tage billeder samtidig med, at han trak i en slange... Det viste sig, at han havde en kæreste med og hun havde taget billedet. Den var god nok, selv om vi ikke lige kunne se krokodillerne på billedet.

Det var et par spændende herrer og Marie og jeg talte senere om, at vi kunne sikkert have fået meget mere ud af samtalen med dem. De var hurtigt i gang med at diskutere, hvordan vi mennesker er forskellige rundt omkring - og alligevel er vi jo ens i vores grundlæggende ønsker og behov.

Vi spurgte også amerikaneren, hvilket land han havde haft de største oplevelser. Han svarede uden tøven, at han savnede Afrika meget. Det var et helt specielt kontinent at besøge. Afrika stod ikke lige på vores ønskeseddel men måske skulle vi alligevel sætte kontinentet på listen...

Jeg spurgte ham også, om han aldrig var bange, for at rejse rundt alene i områder, som ikke er typiske turistområder. Det var han aldrig, sagde han. Det var lige så farligt, at færdes i de amerikanske byer om aften og natten. Man skal bare bruge sin sunde fornuft, sagde han. Det kunne vi jo kun være enige i.

Da toget endelig kom af sted, var det blevet mørkt og hele turen foregik uden vi kunne se noget som helst af den fantastiske natur udenfor. Toget kørte på skinner, der var meget dårligt afbalanceret og vi vuggede godt en del gange. Måske et tegn på det ustabile underlag, som åbenlyst voldte dem stor besvær.

Ved Ollantaytambo skiftede vi til busser og det gik heldigvis smertefrit. Busserne var små og med lidt benplads, så de 2 timers kørsel tilbage til Cusco var ikke nogen udpræget god oplevelse. Det var mørkt og vejen var meget ujævn. I alle småbyerne, vi passerede, var der vejbump, som ville flå bussen i stykker, hvis farten ikke blev sat ned til 5-10 km./t.

De fleste sov, da vi nåede tilbage til Cusco ca. 0:15. Der ankom 2-3 busser samtidig, så der var mange, der gerne ville have en videre transportmulighed til hoteller o.l. Vi ventede lidt og der kørte en del biler. Vi var ikke sikre på, om der kom nogen, for at hente os.

Overfor på den anden side af vejen holdt en bil og deri sad en mand og blundede. Han vågnede pludselig op, lukkede døren op og råbte på "Alex". Det var lige det, vi manglede. Foran flokken af mennesker myldrede vi over vejen og var lige ved at lå armene om ham. Han kørte os den korte tur tilbage til hotellet og fik banket en portier op, så vi kunne komme ind og i seng.

Vi fik et andet og større værelse og vores store rygsække var allerede båret op på værelset. Vi var ikke klar til at gå i seng, så vi pakkede lidt ud og fik skrevet lidt dagbog og taget backup af vores billeder. Kl. 2 var vi blevet trætte og kravlede til køjs. Glade og tilfredse med de sidste 2 dages store oplevelser. Og ikke mindst glade for, at vejret havde været så perfekt på turen til Machu Picchu. Vi kunne ikke ønske os det bedre!

Mandag den 30. januar 2012 - Cusco Byrundtur

Vi vågnede ved 7-tiden og vi var sultne. Vi havde ikke fået aftensmad i går, så det var vel forståeligt. Vi kravlede i lidt tøj og gik ned, for at spise morgenmad.

Så gik vi tilbage på værelset, for at slappe af. Pludselig var formiddagen gået med ingenting, en halv fodboldkamp, lidt læsen og så videre. Vi satte os ned i fællesrummet ved hotellet, for at drikke en kop kokathe, inden vi blev hentet kl. 1. Men inden vi nåede at skænke theen op, stod der en ung fyr med billetter til os. Han havde sikkert også til opgave, at sørge for, at vi var klar, når bussen kom, for at hente os.

Bussen kom og vi skyndte os ombord. Vi kørte et stykke tid, samlede en enkelt mere op og blev derefter sat af tæt på den centrale plads, hvor en ung pige fulgte os hen til katedralen. Her blev vi tilsluttet et større selskab med andre, der også gerne ville have en engelsk guidet tur.

Vi startede i katedralen. Allerede her kunne vi konstatere, at ikke alle havde de fornødne adgangsbilletter. Det skulle man selv sørge for. Det var åbenbart ikke en del af turens pris. Vi sendte en venlig tanke til Hannibal Rejser, der havde sørget fint for os.

Katedralen i Cusco er fantastisk flot. Den er bygget i det 17. Århundrede og efter sigende er den bygget ovenpå en Inka-helligdom, som spanierne ødelagde i det 15. Århundrede. Vores guide, en ung fyr, ledte os kyndigt igennem katedralens forskellige områder med masser af malerier, træudskæringer, imponerende altre osv. Mange gange bad han os om at sætte os ned på nogle bænke, så han kunne fortælle en historie om udvalgte ting i katedralen. Det tog som regel under et minut, så lød det "This way please".

Hvis man ikke er vildt interesseret i forhistorien, så blev det en smule kedelig i det lange løb. Det kunne ikke blive ved med at fænge, at der havde været krige i fortiden, at inkaerne lå i krig med hinanden, spaniolerne gjorde deres indtog og der var religionskrige. På mange af malerierne var der personer, der åbenbart ikke skulle være der. Det var en malers stille protest. Så var det i øvrigt også normalt, at de hellige var tegnet som bjerge, idet bl.a. inkaerne anså bjergene for at være mindst lige så hellige som f.eks. Jesus.

Vi gik rundt et pænt stykke tid i Cuscos centrum og blev så samlet op af bussen og kørt ud af byen. Op i bjergene bag Cusco og omkring 400 meter højere op. Her så vi 4 forskellige inka-ruiner. Jeg må tilstå, at det var svært at blive imponeret, efter vi havde set Machu Picchu. Men vi fik da gået lidt i den halvtynde luft. Marie og jeg havde taget vores sandaler på, for vi regnede

med, at det var en lille tur i byen. Der blev sendt et par venlige tanker til støvlerne, der stod og hvilede sig hjemme på hotellet.

Den sidste ruin, der lå tættest på Cusco, var den mest imponerende af ruinerne. Det var et stort område og der var benyttet mange meget store sten til at bygge det op. Inde over byen så det ud til, at det trak op til et større regnvejr, men vi nåede ikke at få noget regn i løbet af aftenen. I det hele taget må vi sige, at vejret virkeligt har været med os til nu.

Vi kørte ned til byens centrum og blev sat af tæt på den store plads ved katedralen. Marie og jeg havde ikke fået frokost i dag, så sulten begyndte så småt at melde sig. Vi blev lokket ind på en restaurant på pladsens 1. sal tæt på, hvor vi havde spist den første dag. Her havde de et meget varieret menukort. Marie fortalte dem, at hendes mave ikke var helt i orden, så hun ville gerne have cola til maden. De ville fluks sørge for noget medicin til hende og de kom med et stort krus the med citronmelisse i. Jeg så til min store overraskelse, at man kunne få øl med koka i. Da jeg spurgte tjeneren om, hvad det var, blev han vist lige så forbavset som mig. Men han kom fluks tilbage med en øl, der ganske rigtigt havde koka-blade udenpå. Den måtte jeg da smage. Nu havde vi jo fået koka-the på hotellet nogle gange, så det var let at genkende duften derfra. Øllet smagte lidt mere som champagne med en bitter smag. Det var slet ikke så dårligt. Jeg ville nok kalde det sparkling wine with coca i stedet.

Marie høstede et bjerg med spaghetti carbonara. Det havde virkelig form som et højt bjerg. Jeg bestilte en fyldt chili til forret. Der var så meget, at jeg næsten var mæt. Til hovedret havde tjeneren anbefalet en alpace med salsa. Det smagte også fint men jeg var stoppet, så jeg måtte give op, da jeg var nået halvvejs i hovedretten. Jeg må altså til at opgive de forretter!

Trætheden indfandt sig igen. Det var blevet mørkt men det var ikke særlig sent. Alligevel gik vi stille tilbage til hotellet og slappede af med lidt læsning og skriven dagbog, inden vi tørnede ind.

Vi havde fået besked om, at vores lokale kontaktperson fra rejseselskabet havde forsøgt at fange os et par gange, for at høre, hvordan vi havde det. Hun havde deklareret, at vi skulle på tur fra kl. 8 næste morgen. Det passede os fint.

Tirsdag den 31. januar 2012 - Valle Sagrado - Den Hellige Dal

Kl. 6 var der liv. Nu havde vi næsten fået stillet vores indre ure om til Peruviansk tid, for nu ville vi gerne lige tage en halv time mere :D)

Morgenmaden blev indtaget i fred og ro. Der er vist ikke mange gæster på hotellet lige nu. Vi blev som sædvanlig hentet til tiden og så brugte vi det meste af en time, på at køre rundt i Cusco, for at samle andre op, der skulle med på dagens tur rundt i Inkaernes Hellige Dal. Marie og jeg havde satset lidt. Busserne er forholdsvis små og det var lidt trangt, at have vores rygsække stående mellem benene foran os. Så da vi var de første i bussen, erobrede vi begge forreste sæder og havde dermed god plads til vores habbengut. Og bussen blev ikke fyldt op, så ingen brokkede sig.

Endelig gik turen ud af byen og op i bjergene. Cusco er omkranset af bjerge, så man skal opad, for at komme væk fra byen. Vi startede med at gøre holdt ved et lille lokalt marked. Her var lidt kold, så jeg investerede i en trøje, lavet af alpace uld. Damen forlangte 60 soles men jeg rettede tallet på hendes lommeregner til 50 soles. Det accepterede hun. Det svarer til ca. 110 kr. for en uldtrøje. Vistnok OK.

Så gik turen til Pisac, der ligger i den berømte hellige dal. Vi kørte lige igennem byen, for at aflægge nogle inka ruiner et visit. Guiden, som vi havde med på turen, var et talende vandfald. Hun blandede spansk og engelsk i et væk, så man var nødt til at være opmærksom hele tiden. Da vi steg ud af bussen ved ruinerne, sagde hun, at vi skulle skynde os. Så vi fulgte pligtopfyldende med hende ind til ruinerne. Her stoppede hun op og så startede hun ellers en lang fortælling om inkaernes liv og levned. Marie og jeg havde jo hørt det meste men vi opførte os pænt og lyttede på. Jeg tror hun talte i en halv time og så begyndte tålmodigheden at slippe os. Vi var kommet for at kigge på ruinerne - ikke høre hende fortælle historie.

Så holdt hun pludselig op og nævnte igen, at vi havde travlt, så vi skyndte os igen efter hende. Hun gik 2-300 meter og gjorde så et nyt stop. Og så startede side 2 af pladen sørme. Vi måtte lade hende, at hun vidste meget og vi fik ALT at vide om inkaerne. Flere af gæsterne begyndte at småbrokke sig. Vi gik på toilettet og vimsede lidt rundt i området. Hun snakkede videre...

Men så stoppede hun igen. Atter fik vi beskeden, at nu skulle vi skynde os at kigge os omkring og der var afgang med bussen en halv time senere. Det gav os ikke meget tid til at se ruinerne.

Vi fortsatte ned til byen Pisac, hvor vi skulle besøge et sølvværksted. De havde tilfældigvis også lige en stor butik med masser af varer. Jeg tror de fleste fra bussen strøg igennem uden at handle.

Så havde vi en halv time på markedet i Pisac. Det er lidt berømt men vi blev en kende skuffet, for det lignede alle de andre markeder, vi havde set til nu. Det er de samme varer, der sælges i boderne.

Turen fortsatte ud gennem den hellige dal og vi gjorde holdt i Urubambadalen, for at spise frokost. Det var en stor restaurant med en fantastisk beliggenhed med høje bjerge som kulisse. Maden var buffet og der var et hav af spændende retter. Marie og jeg (mest mig) spiste et par gode portioner og kagerne blev også "studeret" flittigt. Frokosten blev sluttet af med en kop koka-the. Denne gang var der rigtige koka-blade i. Theen smagte ikke stærkere af den grund.

Efter en times frokostpause, fortsatte vi ind i Urubamba dalen til Ollantaytambo. Her skulle vi besøge en velbevaret inka ruin. Vejret var gradvist blevet bedre hele dagen og nu var der sol og blå himmel. Det kunne ikke være bedre.

Ikke ud over, at vores guide havde fundet en ny plade. Lige indenfor ved bunden af ruinen, kværnede hun løs på spansk og engelsk. Så skulle vi følge hende op af trapperne. Det gjorde vi og efter måske 60 trappetrin, trådte hun ind på en af de plateauer, som inkaerne havde lavet. Jeg

troede, at det var for at puste ud. Næ, nej, der skulle igen gang i snakketøjet. Denne gang havde hun stillet sig strategisk, så vi ikke kunne komme ud, så vi måtte pænt høre på.

Turen fortsatte et par etager op og endnu et stop. Hun havde sagt, at vi havde en time til besøget her, så nu havde jeg fået nok. Jeg kunne godt regne ud, at vi ikke nåede til tops i hendes tempo. Så jeg forlod "klassen", selv om en canadier mente, at jeg var en uartig elev, der ikke hørte efter. Senere fandt jeg ham på vej ned af trapperne. Han havde også forladt hendes selskab.

Til gengæld nåede både canadieren og jeg helt til tops i ruinerne. Det gjorde holdet med guiden (og Marie) ikke. Guiden var dygtig, men hun snakkede simpelthen for meget, så gæsterne ikke fik love at se, det de kom for at se...

Der var stille i bussen på vej tilbage mod Cusco. Eneste afbræk var et lille stop i Chincero. En lille by tæt på Cusco med en kirke, som åbenbart havde et prædikat af , at være den næstsmukkeste kirke i Sydamerika. Den var speciel. Et stort rektangulær rum med meget højt til loftet. Loftet og loftsbjælkerne var sirlig malet. Kirken var meget speciel og den ledte tankerne hen på en tilsvarende kirke, vi havde set i en landsby ved San Cristobal i Mexico.

Det var ved at være mørkt, da vi vendte tilbage til bussen. Turen ned til bussen gik via smalle gader med handlende på begge sider. Generelt har det været vores oplevelse, at de handlende er meget diskrete og tilbageholdende. De næsten hvisker til os, at vi skal købe dit og dat. Til gengæld holder de ikke op med at messe, selv om vi siger "no gracias" til dem.

Den sidste del af busturen gik stille og fredeligt. Selskabet var ved at være tømt for energi. Vi blev sat af ved den store plads, hvor vi fik opsnuset en irsk pub til højre for katedralen. Det kunne være, at vi kunne stille vores sparsomme sult dér. Det kom vi næsten til at fortryde. Der var fyldt med mennesker, men vi fik os kantet ind til et bord. Øllet smagte fint, colaen lige så. Men maden var ikke noget særligt. Jeg fik en burger og den havde ikke set skyggen af ordentligt kød. Marie nøjedes med pommes frites og de var heller ikke at råbe hurra for. Til gengæld var prisen næsten efter dansk standard. Jeg måtte slippe 19 dollars (svarer vel til 120 kr. eller mere) for sådan et lille måltid. Don't go there!

Maries mave var begyndt at brokke sig igen, så vi vimsede hjem og hun kravlede direkte i seng. Det ligner hende eller ikke, for hun havde ikke pakket til morgendagens togtur. Jeg skrev lidt dagbog og gik så også pludselig død ved 22:30 tiden.

Onsdag den 1. februar 2012 - Med Orient Expressen fra Cusco til Puno

Jeg ville have skrevet, at det var en rolig nats søvn. Men Marie var overbevist om, at hun havde oplevet et jordskælv ved 23-tiden. Det blev bekræftet af et par unge danskere, som vi mødte senere. Det havde vist kun været et enkelt ryk.

Så jeg vil i stedet skrive: efter en nats søvn, blev vi flået ud af drømmene af min mobiltelefon, der meddelte os, at klokken var blevet 5. Vi stod op til det smukkeste vejr i Cusco. Næsten ikke en sky på himlen, der var begyndt at lysne.

Sidste omgang morgenmad i Cusco blev indtaget og vi var klar til at blive afhentet kl. 7:15 som aftalt. Og igen måtte vi sande, at rejsebureauet havde styr på tingene. De kom til tiden og vores gennemgående guide var med i bilen, og hun ville gerne høre, hvordan vi havde oplevet vores tid i Cusco og omegn. Vi kunne kun sige, at vi var meget tilfredse. Så var hun også glad...

Vores bagage blev næsten flået ud af bilen, da vi kom til banegården og vi fik i stedet et par bagagesedler i hånden. Så var vi klar til at gå ombord i toget, der skulle føre os til Puno. Vi var lidt spændte, for vi havde været ude for lidt af hvert til Machu Picchu. Peru Rail kunne selvfølgelig ikke gøre for, at der var sket en række lavineskred på strækningen til Aquas Calientes. Men de havde ikke meget styr på at få folk organiseret.

Det var der til gengæld ingen problemer med i dag. Der var styr på tingene hele vejen igennem. I afgangshallen var der et orkester, der spillede. Vi valgte at gå direkte ombord og blev mødt med venligt personale, der viste os på plads. Vi fik en plads, så vi begge sad i kørselsretningen. Foran os var et fint bord med stofdug, friske blomster i vase og en fin lille læselampe.

Men pladsen skulle ikke være der, hvor vi brugte mest plads, selv om udsigten sikkert var fin nok derfra. I vognen bag os (den bagerste vogn) var udsigtsvogn med fin salon, udsigtspladser og mulighed for at kigge bagud. Jeg indtog straks en plads bagerst med kameraet og så blev der filmet og fotograferet til den store guldmedalje.

Præcis kl. 8 blev der ringet med en stor messingklokke og snart efter trillede vi langsomt ud af stationen i Cusco. I roligt tempo gik det ud gennem byen og snart var vi ude i et fantastisk landskab som bliver svært at slå. De første timer kørte vi gennem et meget frodigt landskab, hvor vi fulgte en stor flod.

Marie bød på en pisco sour drink til formiddag og straks, da vi havde fået den, bekendtgjorde personalet, at der var pisco sour til alle. Vi faldt i snak med et par yngre danske fra vestkysten. Det plejer ellers altid at være københavnere, man støder på, når man er kommet til det store udland. Mens vi nød vores drink, var der en lille tøjopvisning - og tilfældigvis kunne man købe produkterne bagefter.

Jeg var ikke til at rive væk fra udsigtsvognen. Først da vi nåede til turens højeste punkt i over 4.000 meters højde og toget gjorde holdt ved en lille station, kunne jeg lokkes af pladsen. Der blev gjort et 10 minutters stop, så der var lige tid til at sende Marie ud og kigge på de boder, der tilfældigvis var banket op ved stationen. Alt imens jeg cyklede rundt om toget, for at få et fint billede af det. Ja, kald mig bare togidiot. Så kaldte frokosten og vi nåede samtidig en højslette, hvor der ikke var så stor variation, så skaden var ikke så stor. Vi kunne vælge mellem et par forretter, 3 hovedretter og 1 dessert. Marie og jeg valgte kyllingesuppe til forret. Det smagte fint men der var kun et enkelt lille stykke kød i. Til hovedret havde vi valgt grillet laks. Det smagte

meget fint, men Marie var blevet lidt dårlig. Nu var hendes mave endelig i nogenlunde orden. Så begyndte hun at døje med højdesyge. Vi var efterhånden over 4.000 meters højde, så hun smagte kun lidt på hovedretten og rørte slet ikke desserten, en mousse.

Hun fik fred til at sove lidt, efter vi havde serveret en kop koka-the for hende. Ifølge tjeneren i baren var det god medicin mod hovedpine.

En meget stor del af turen efter frokosttid kørte vi på højsletten. Naturen var ikke så spændende og afvekslende her. Tiden blev brugt til at høre på lidt panfløjte musik i cafe-vognen. Tjeneren viste hvordan han lavede pisco sour og bagefter var der happy hour i baren.

I Juliaca oplevede vi det sjove fænomen, at jernbanesporet også er handelsgade. Så snart toget har passeret, rykker sælgerne deres ting ind på skinnerne. Flere stedet havde de ikke engang fjernet deres ting. Der lå f.eks. flere steder store stakke med bøger. Et lidt sælsomt syn.

På sidste del af turen kom vi tættere og tættere på Titikakasøen og kort tid efter ankom vi til Puno, som skulle være vores destination for natten.

Vi sagde farvel til togpersonalet og dermed til en oplevelse, som for mit vedkommende rangerer i top 10 af mine største oplevelser! Det er store ord, at tage i min mund.

Vores unge danske venner skulle selv finde frem til deres hotel men selvfølgelig stod der en vogn og ventede på os. Igen med chauffør og guide. Guiden, en ung pige, fortalte lystigt om vores program for de næste dage. Meget godt timet, for da hun var færdig, var vi ved hotellet. Det virkede meget planlagt.

Første øjekast på hotellet sagde, at standarden ikke var helt på højde med Terra Andina i Cusco men værelset var helt fin. Vi kunne selv lave en kop koka-the og det gjorde vi. Guiden havde sagt, at det var gratis at få ilt fra et apparat. Det tilbud tog Marie imod og snart havde hun det bedre i hovedet, synes hun.

Jeg gik på jagt efter noget vand og det var lidt svært at finde et sted, hvor det kunne handles. Jeg var ikke nået mere end ca. 100 meter væk fra hotellet, før en ansat fra hotellet passede mig op. Jeg havde lidt svært ved at forstå ham men efter flere forsøg, handlede det om, at han sagde, at jeg skulle passe på min fototaske, som jeg havde taget med.

Ikke fordi det er specielt farligt at gå rundt i Puno men i disse dage er der stor festival. Og jeg skal hilse at sige, at det blev vi vidne til...

Først gik vi op på hotellets 6. Sal, for at få noget at spise. Vi var ikke vildt sultne men blev overtalt til en cognacflamberet steak. Den smagte super. Mens vi spiste, var der vild gang i musikken. En masse messingmusik, der egentlig ikke lød så galt men når flere orkestere forsøger at overdøve hinanden, går det hurtigt galt.

Da vi havde spist, blev vi enige om, at gå på værelset. Vores værelse havde udsigt til et gadehjørne tæt på byens centrale plads. Og næste samtidig med, at vi var tilbage på vores værelse, startede paraden med at gå forbi vores gadekryds. Hold da op et show. Det var vældig sjovt at se på og det betød også, at vi ikke kunne kravle i seng, for det larmede simpelthen for meget.

Jeg tørnede ind ved midnatstid og der var stadig gang i trækbasunerne og stortrommerne i gaderne. Et par høreprop per burde kunne hjælpe lidt på det...

Torsdag den 2. februar 2012 - Øen Amantani på Titicaca søen

Det var blevet lidt sent, inden jeg blev færdige med dagens gøremål, så jeg var lidt træt, da vækkeuret ringede til morgen. Morgenmadsrestauranten befandt sig på 6 sal og normalt ville vi tage trapperne men i ca. 3.800 meters højde vil det kræve lidt ekstra anstrengelser.

Morgenmadsbuffet'en var fin men det var vejret ikke. Det regnede kraftigt og det havde sikkert sat en stopper for festen i løbet af natten.

Vi blev som sædvanlig afhentet til tiden og efter bilen havde kørt lidt rundt i Puno, fik vi samlet en række andre gæster op og kørt ned til havnen. Vores guide Bruno anbefalede, at vi købte lidt ris eller pasta til vores værtsfamilie, så det gjorde vi. Der lå meget bekvemt en forretning på havnen, som handlede med gaver til familierne.

De næste dage skulle vi være på Titikaka søen. Vi lærte hurtigt, at det ikke bare hed Titikaka men snarere Titikhakha med tryk på h'erne. Første stop var nogle flydende sivøer forholdsvis tæt på Puno. På den første af de to øer, vi besøgte, blev vi fluks båset midt på øen, for at få en nærmere forklaring på, hvordan øerne er bygget op og hvordan folk lever på øen. Det var faktisk en vældig spændende og underholdende forklaring med en god portion humor.

I samme øjeblik Bruno var færdig med at fortælle om øen, blev Marie og jeg shanghajet af en dame, der gerne ville vise sit hus frem. Vi blev ført hen til huset og hun og hendes mand satte sig til rette, for at snakke lidt med os. Det var vi lidt indigneret af men de havde en bagtanke. For da vi forlod huset igen, ville de gerne vise noget af deres hjemmelavet arbejde frem. Hun lavede tæpper i skrappe farver og han lavede modeller af de sivbåde, som de også brugte at sejle i mellem øerne. Tæpperne var vi ikke interesseret i, for de ville ikke rigtig passe ind i vores hus. Vi var interesseret i en sivbåd. Sådan en kunne fint bruges til brødkurv. Problemet var, at de var i skrappe farver og vi ville gerne have en, der var ufarvet. Men de lod os ikke sådan lige slippe og jeg tænkte, at Marie kunne klare affærerne, så jeg gik op på et lille udsigtstårn, de havde på øerne. Da jeg kom ned derfra igen, kom Marie gående med en sivbåd, så de havde åbenbart vundet...

Vi sejlede en kort tur og endte på en anden sivø, der så lidt anderledes ud. Den var større og der var endda flere butikker på øen. Men vi var nok blevet lidt trætte af, at være blevet overrumplet af deres salgstricks, så jeg gik kun en kort tur rundt på øen. Marie skulle slet ikke nyde noget.

Efter et kort stop ved ø nr. 2, var der afgang til en ø Amantani, der ligger et pænt stykke fra Puno. Det tog ca. 3 timer, at sejle dertil. Allerede da vi ankom til sivøerne var regnen stoppet og vores guide Bruno kunne fortælle, at det var helt normalt med morgenregn og solskinsvejr senere på dagen. Det kom til at holde stik.

Sejlturen til Amantani var OK men båden var gammel og vi sad trangt, da der var fyldt helt op. Så vi måtte sidde med vores rygsække mellem benene - næsten som i en bus eller et fly.

Vi skulle overnatte hos en familie på Amantani og da vi ankom til øen, sørgede Bruno for at få os fordelt ved de forskellige familier. Marie og jeg blev "parret" med en dame, der fulgte os op fra havnen og op i bjergene. Hun holdt pænt øje med vores tempo og stoppede, når vi kom for langt bagud. De var helt sikker vant til, at folk ikke gik så hurtigt i disse højder.

Det viste sig, at vi skulle bog på et hostales, hvilket svarer til en bed and breakfast. Vi blev vist op på et værelse på 1. Sal og her var der hele 3 senge. 2 store ved siden af hinanden og en ekstra stor, der nok kunne måle sig med vores seng hjemme i stuen. Vi kunne hurtigt se, at vi nok skulle få en god nats søvn.

Da vi havde pakket lidt ud, gik vi ned igen, for vi skulle spise frokost. Vi blev båset i et lille rum, der hjemme i Danmark kunne minde om et gammelt udhus fra mine bedsteforældres tid. Det var sparsomt indrettet med en alt for højt bord, en lille bænk og ellers et enkelt hyldearrangement lavet med grene som bærende element.

Det var også i dette rum, at der blev lavet mad over et ildsted i et hjørne. Der var 2 damer, der vimsede omkring os og vi gættede på, at det måtte være mor og datter. Desværre kunne vi ikke kommunikere med dem, da de kun kunne det lokale sprog keshuak og måske spansk.

Vi fik serveret en grøntsagssuppe i primitive lerskåle. Vi havde været lidt i tvivl om, om beboerne på sivøerne virkelig levede på øerne eller om det bare var en turistmagnet. Her var vi til gengæld ikke i tvivl om, at de selv levede. Efter suppen fik vi et saltet brød og en tallerken med 2 slags kogte kartofler, majs og lidt salat. Vi sluttede frokosten af med en kop koka-the. Det er vi vist efterhånden blevet lidt afhængige af :D)

Efter frokosten fulgte den ene af damerne os op til et fælles areal, hvor vi skulle samles med de andre fra båden. Her gav Bruno os to muligheder. Enten kunne vi gå en tur til toppen af øen eller også kunne vi besøge den festival, der var i gang på øens centrale torv. Festivalen havde vi ikke kunnet undgå at bemærke, for den samme musik af trompeter, tubaer og stortrommer gav tydelig genhør overalt, hvor vi befandt os.

Bruno forklarede om festivalen, at der var 10 regioner repræsenteret og de havde hver medbragt sit eget orkester, der typisk bestod af 10-15 mand.

En bjergtop kan man altid se men en festival, der topper en gang om året på sådan en lille ø, der er vi ikke vidne til ret mange gange, så vi valgte, lige som de fleste andre i selskabet, at gå til festivalen.

Vi blev ført af smalle stier til byen. Vi behøvede egentlig ingen guide, for vi kunne bare gå efter larmen. Lige før vi nåede pladsen, var der en simpel købmandsbutik, der havde travlt med at sælge øl (3 øl for 10 soles, ca. 22 kr.). Vi bevægede os ind i det inferno af larm og mennesker, som fyldte pladsen i byens centrum. Det var et ægte kaos og vi har aldrig oplevet noget lignende. 10 orkestre i gang med hver deres musik - ensformige stykker af musik, som sagtens kunne minde om det, der spilles til karneval. Bortset fra, at instrumenterne var vidt forskellig fra, hvad vi har set brugt i f.eks. Rio de Janero. Foran hvert orkester dansede folk i rundkredse. Det mest overraskende var, at alle drak øl i stride strømme. Både musikerne og de dansende. Men også de lokale, der ikke var klædt ud i flotte dragter, drak øl. Folk slæbte kassevis af øl rundt på pladsen og alle stod med store ølflasker. Både unge og gamle.

Det var et sandt inferno af larm men det var vildt betagende at opleve. Vi gik lidt rundt på pladsen og besøgte øens kirke, der også er placeret på den centrale plads. Her var lidt frirum for de mange mennesker. De eneste, der kom ind i kirken, var mænd, der slæbte kasser af øl ind til alteret. Gud ved om de skulle holde drikfest der senere.

Efter vi havde betragtet dette helt fantasiske sceneri, valgte vi at gå tilbage til vores værelse. Det var blevet lidt gråt og vi var bange for regn. Vi havde stået lidt i skygge, så vi var også lidt kølige. Da vi forlod pladsen, kunne vi se, hvordan de lokale væltede alle steder hen, for at tisse og en gammel mand havde mere end svært ved at gå lige. Jo, der blev gået til matronerne.

Vi fandt hjem til vores hosteria, hvor den ene af damerne var hjemme. Vi gik op på værelset, for at slappe lidt af, for der var ikke bestilt aftensmad til os før senere. Dagens oplevelser og den manglende søvn fra sidste nat trængte sig lidt på og det lykkedes mig at sove en times tid (sagde Marie).

Så blev der kaldt til aftensmad. Det var blevet mørkt og vi havde fået besked på, at der ikke var elektricitet på øen men alligevel var der lys både på vores værelse og i det rum, som vi skulle spise aftensmad i. Gadelamperne var dog mørklagte (selv om de var der) og vores damer havde udstyret os men en lille lommelygte, så vi kunne finde hjem, hvis det skulle blive mørkt. Der var god ingen batterier i, så hun satsede nok på, at vi købte hende nogle nye batterier.

Aftensmaden bestod igen af suppe til forret. Denne gang kogt på oksekød, vurderede Marie. Hovedretten bestod af en grøntsagsblanding og ris. Det var ikke helt så godt, som det vi havde fået til middag men det var OK. Igen serveret af lerskåle. Der blev ikke serveret drikkevarer. Det måtte vi selv sørge for og vi havde heldigvis købt en stor flaske vand, da vi var til festival i eftermiddags. Mens vi spiste, sad vores 2 damer og tilberedte maden i hjørnet ved ildstedet, mens de småsludrede og spiste grøntsager. Bruno havde sagt, at øen var muslimsk og de spiste ikke kød. Men de drak i hvert fald øl i dag, havde vi bemærket...

Det var meningen, at vi skulle samles igen kl. 20, for at se de lokale bære deres dragter og danse og spille for os. Og så skulle vi selv mejes ud og danse. Det lød en kende turistpræget og vi var begge trætte, så vi valgte at sige godnat til vores 2 værter samtidig med at den enes søn ankom. Han skulle sikkert have fulgt os op til der, hvor vi skulle mødes. Men vi sagde pænt godtnat på tegnsprog. Det forstod de godt, så vi fik fred.

Jeg regnede egentlig med, at vi var for friske til at sove med det samme men det var ikke noget problem, at falde i søvn og kl. var kun godt 8.

Fredag den 3. februar 2012 - Øen Traquille på Titicaca søen

Efter en superdejlig og fredfyldt søvn, var vi friske før kl. 6 - og før vores værter vækkede os. Vi pakkede sammen og gik ned, for at spise frokost. Den bestod af små bagte brød. De smagte fint. Dertil kokathe. Igen sad vores 2 damer og passe ildstedet og snittede grøntsager, som de spiste med det samme. Det var åbenbart deres morgenmad...

Så var der afgang ned til båden, hvor vi skulle mødes kl. 7:20. Vi tog pænt afsked med den gamle kone og datteren fulgte os ned til båden i et stille og roligt tempo, så vi kunne følge med. På havnen sagde vi farvel til datteren og gik ombord. Vi var åbenbart de første og vi kom til at vente en times tid, inden alle var ombord.

Mens vi ventede, kunne vi se, at mange af værtsfamilierne tog rørende afsked med deres gæster. Vi kunne næsten ikke få datteren til at give os hånd. Vores værter var pænt generte.

Afgang og efter en times sejlads, ankom vi til ø nr. 2, som vi skulle besøge: Traquille. Dagen var atter startet med regnvejr, så vi var iklædt alt vores regntøj. På Traquille gik det straks opad i ca. 45 minutter. Regnen holdt op og det blev hurtigt varmt at have regntøj og sweater på. Det så ud til, at beboerne på øen var lidt mere velhavende, end på Amantani. I det hele taget var forholdende primitive men der var ingen, der brystede sig af, at være fattige på nogen af øerne.

Vi gjorde et holdt på øens centrale plads med rådhus, skole og kirke. Her havde vi lidt tid til at kigge os omkring. Det specielle ved øen er, at mændene strikker og det skulle selvfølgelig demonstreres. I en butik ved den centrale plads kunne vi købe diverse strikvarer. Bruno sagde, at priserne var højere end andre steder, fordi det er mændene, der strikker her. Det var nu mest ment som en spøg.

Vi gik af snørklede stier og blev underholdt om navne og funktioner af de planter og træer, vi kunne se undervejs. Det var ved at være godt lunt i vejret og vi havde stadig vores regnbukser på da vi ellers skulle slæbe på dem.

Så nåede vi pludselig frem til stedet, hvor vi skulle spise frokost. En lille restaurant, hvor vi alle kunne sidde udenfor og nye maden. Vi var blandt de heldige, der have frokost inklusiv ellers måtte man betale 20 soles (42 kr.) for frokosten - dog uden drikkevarer. Vi sluttede af med kokathe, inden vi begav os videre. Vi var tæt på 4.000 meter over havet, så det gik i et roligt

tempo videre. I løbet af 30 minutter nåede vi ned til båden, der havde flyttet sig til den modsatte side af øen.

Så var vi klar til at sejle tilbage til Puno. Folk var ved at være lidt matte af dagens oplevelser men det gode vejr fik alligevel mange til at hygge sig og snakke rejseoplevelser.

Ca. 3 kvarter forsinket, ankom vi til Puno og vi tog afsked med Happy Bruno fra Puno og blev kørt tilbage til vores hotel. Her fik vi samme værelse, som vi havde haft et par dage før. Det viste sig at blive lidt en ulempe den kommende nat...

Efter et bad, gik turen op i hovedgaden, Jr. Lima, for at finde noget aftensmad. Vi havde fundet 3 restauranter, som var blevet anbefalet i rejsebøger men ingen af de 3 steder passede på adressen, så vi endte med at gå ind et sted, hvor det så spændende ud. Der var ikke andre gæster. Det plejer at være et dårligt tegn, men vi tog det nu mere som et udtryk for, at vi var tidligt på færde. Marie bestilte spaghetti Carbonara. Ikke så meget, fordi hun havde lyst men mere fordi hendes mave ikke indbød til alt for store udskejelser. Jeg prøvede med en peberbøf, der viste sig at være 2 stk. sålelæder på hver under en cm. Det var godkendt men også kun lige. Til gengæld var den peruvianske rødvin ganske god.

Vi havde fået en pæn drink, da vi kom tilbage til hotellet og en halv flaske rødvin gjorde os meget hurtig klar til at komme i seng.. Vi skulle også tidlig op næste morgen, for vi blev afhentet kl. 6:15.

Lørdag den 4. februar 2012 - Fra Puno til Chivay med bus

Det blev en meget urolig nat med meget larm fra diverse spillesteder i området, så vi fik ikke helt den mængde søvn, som vi havde brug for. Men vi kom op og fik pakket de store kufferter. Restauranten lukkede først op kl. 6, men de havde lovet at åbne lidt før, så vi kunne nå at få vores morgenmad. Kl. 6:10 gav en tjener os besked på, at vores bil var ankommet. Heldigvis var vi færdige med morgenmaden. Da vi kom ned i receptionen, var bilen imidlertid kørt. Receptionisten sagde, at de ville komme tilbage og hente os.

Kort tid efter holdt en ca. 10 personers bus foran døren og en lille peruviansk dame kaldte på os. Vi havde fået besked på, at vi blev kørt på stationen, hvor vi skulle skifte til en anden bil men det viste sig, at vi skulle køre videre med denne minibus.

Det var lidt befriende, at guiden kun behøvede at tale engelsk til os. Især fordi hun, på lige fod med de andre guider, vi havde mødt, gerne ville fortælle og det tog lang tid, hvis det skulle gøres på flere sprog.

Vi kørte ca. en time og kom til en større provinsby. Mens vi kørte gennem byen, fortalte guiden, at den peruvianske regering havde store problemer med netop denne by, fordi den lokale ledelse og politiet så igennem fingre med, at der blev importeret varer fra Chile og Bolivia uden der blev betalt afgift. Det var et stort problem men åbenbart ikke stor nok til, at regeringen skred ind. I udkanten af byen lå en del fabrikker, der lavede mursten. Guiden fortalte, at dagens produktion

blev solgt på markedet næste dag. Marie havde ikke hørt så godt efter, for hun gjorde sig klar til at skulle ind og se på varer. Hun var dog enig i, at hun ikke skulle købe mursten...

Vi kørte gennem et åbent landskab i kedeligt gråt vejr. Men efterhånden som turen skred frem, blev vejret gradvis bedre. Ved 10-tiden kom vi til et alsidesliggende sted, hvor vi skulle have lidt varmt at drikke og en snack, bestående af en sandwich og et par stykker chokolade. Den varmedrik kunne være forskellige slags the og kaffe. Vi valgte en kop the med 3 forskellige krydderurter i. Alle 3 urter var gode imod højdesyge. Det led vi nu ikke så meget af mere, men theen smagte fint og jeg måtte erkende, at jeg var ved at få smag for the...

Mens vi spiste vores snack, dukkede der pludselig en mand op, for at præsentere sig. Victor sagde, at vi skulle fortsætte turen med et andet selskab. Det virkede lidt underligt, for ifølge vores papirer skulle vi først sluttes til et andet selskab, når vi nåede frem til byen Chivay. Men vores "gamle" guide Susanne stod ved siden af, så det måtte være god nok. Vi gik ud, for at hente vores bagage men fik besked på, at vi kun skulle tage håndbagagen med. Vores store rygsække ville blive bragt til Chivay i Susannes bil. Det lød mærkeligt men Viktor forklarede, at vi skulle skifte, fordi Susannes bil havde mere travlt, idet den skulle køre tilbage til Puno samme dag. I Viktors bil, havde vi bedre tid og kunne gøre flere stop undervejs.

Vi fortsatte turen mod Chivay og gjorde undervejs flere stop, for at tage billeder af den særprægede natur og lamaerne og alpacherne. Vi fik forklaret forskellen på de 2 dyrearter. Alpacherne er typisk hvide og de har kortere hals og mindre hoved.

Vi nåede også turens højeste punkt i knap 5.000 meters højde. Her var sne men det afholdt ikke nogle i at sælge diverse varer. Fra dette højeste punkt, havde vi udsigt til 3 - 4 vulkaner.

Vi nærmede os Chivay oppe fra bjergene. Det første glimt af byen fik vi fra højt i bjergene og det var en fantastisk udsigt. Vi gjorde et stop på vejen ned og som sædvanlig var der nogle af de lokale, der havde banket en forretning op, for at sælge nogle af deres lokale varer.

Vi fortsatte ned mod byen, hvor vi skulle betale en afgift, for at besøge Colca Canyon. Der var allerede betalt for nogle i selskabet og vores navne blev råbt op, så vi sendte en venlig hilsen hjem til Bibbi i vores rejseselskab.

Inden vi blev kørt til vores hoteller, spiste vi fælles frokost i en stor restaurant i Chivay. Der var allerede betalt for nogle, og vi blev råbt op. En lækker buffet med mange spændende retter. Det var simpelthen umuligt, at nå igennem dem alle.

Mens vi spiste, havde Victor en kedelig meddelelse til os - og til en amerikaner i selskabet, som også havde været med fra Puno til morgen. Vores bagage var ikke blevet sat af i Chivay men var ved en fejl taget med retur til Puno. Så vi måtte klare os uden barbermaskine, rene underbukser og tandbørste den kommende nat. Det var vel til at leve med for en enkelt nat.

Efter frokosten og den lidt trælse meddelelse, blev vi kørt til vores hoteller. Selskabet skulle bo på 3 forskellige hoteller og standarden så umiddelbart ud til at være lidt forskellig - med vores som et midterpunkt. Vores amerikanske medpassager skulle bo på et meget spændende hotel i byens udkant.

Inden folk blev sat af, sagde Victor, at vi kl. 4 skulle ud og bade i et bad med varmt vand fra en vulkan. Vi kunne blive afhentet i byens centrum, ikke så langt fra vores hotel. Det valgte vi.

Så da vi havde tjekket ind på Casa Andina i en lille hytte med en mærkelig, lidt ubehagelig lugt, gik vi ind mod byens centrum og fik her kigget på tøj, lavet af den fineste alpache uld (babyalpache). Jeg havde læst, at det var rasende dyrt men vi blev positivt overraskede, da prisen for en trøje til Marie var på 290 soles, omkring 600 kroner. Det var ikke afskrækkende men hun faldt ikke nok for trøjen, til at hun købte den.

Vi blev hentet et kvarter forsinket og kørt ca. 3 km. udenfor Chivay til et badeområde, hvor der var både indendørs og udendørs bade. Victor forklarede, hvordan omkring 80 grader varmt, svovlholdigt vand (lugter som råddent æg) blandes med koldt vand, så temperaturen i bassinerne endte på omkring 39 grader. Marie ville gerne bade og måtte leje badetøj, da hendes eget befandt sig i en bil et sted mellem Chivay og Puno.

Jeg valgte i stedet at gå turen tilbage til Chivay. Jeg var lidt træt og havde behov for at være lidt alene. Det var en køn tur langs den brusende Colca flod. Undervejs begyndte det at regne men det var svært at holde kameraet inde under regnfrakken. Naturen var simpelthen så flot og enestående, så kameraet røg ind og ud fra sit skjul i et væk.

Jeg endte i Chivay, hvor regnen tiltog ganske stille og rolig. I Chivay gik jeg en lille omvej, for at få et billede af broen over Colca floden. Det var enestående flot.

Så havde jeg fortjent en øl og jeg havde spottet, at der på byens centrale plads var en irsk pub. Nu var vi ikke så heldige med den irske pub i Cusco men jeg tog chancen og var hooked på en Guiness, som de vel måtte have, når de kaldte sig irsk pub. Der var ikke en sjæl i pubben. Kun en lille dame, der beredvilligt viste øludbuddet frem. Det var begrænset til en række lokale øl og jeg valgte en, jeg ikke havde smagt før. Damen spurgte, om jeg ikke ville sidde ovenpå, hvor der var en fin udsigt over pladsen. Det sagde jeg ikke nej til. På 1. Salen sad hendes søn og så tv og han tog ikke notits af, at jeg satte mig derop.

Jeg havde aftalt med Marie, at vi skulle mødes på pubben kl. 18, hvor de ville være færdige med at bade. Men jeg var færdig med min øl ved den tid, så jeg betalte og stillede mig ud, for at vente. Marie dukkede snart op sammen med Victor og vores amerikanske ven. Amerikaneren manglede noget medicin i den kufftert, der var røget retur til Puno, så Victor måtte hjælpe ham med at finde alternative på det lokale apotek, som lå lige ved siden af den irske pub.

Marie og jeg tog afsked med de 2 og gik på jagt efter aftensmaden. Igen havde jeg gjort noget hjemmearbejde og fundet et godt spsested som vi heller ikke kunne finde. Så vi endte med at gå

retur til den irske pub. Der var nemlig dækket fint op på 1. Salen, så mon ikke også maden var OK. Nu var manden åbenbart kommet hjem og han agerede tjener. Han anbefalede os pizza. De lavede byens bedste pizza, sagde han. Jeg tænkte på, om det også var byens eneste (det var det ikke).

Hvidløgsbrødene havde ikke set meget til hverken olivenolie eller hvidløg men pizzaerne smagte ganske fint. Da vi var færdige, regnede det stadig og vi forsøgte at praje en tuktuk hjem til hotellet. Vi vinkede til de første 3 - 4, der kørte rundt om torvet i sneglefart, men de kørte bare forbi, uden at stoppe. Mærkeligt. Så sprang jeg ud på fortovet og råbte af en af dem. Han vågnede op og samlede os op. Det tog ham ikke mange minutter, at køre os til hotellet og han protesterede ikke over, at jeg gav ham 5 soles, 11 kroner.

Vi løb til vores hytte (så hurtig, som man nu kan i ca. 3.800 meters højde). Netop som vi var kommet indenfor, bankede en ung fyr på. Han spurgte, om vi ville have et par varme flasker, til at varme os på i sengen. Det har vi aldrig oplevet før og vi morede os kosteligt, da vi kravlede i seng til de varme flasker. De blev dog fisket ud af dynerne, inden vi lagde os til at sove ved 9-tiden. Hotellet havde internetforbindelse, men det blev kun til en kort hilsen hjem til Danmark, for vi var trætte.

Søndag den 5. februar 2012 - Colca Canyon og derefter med bus til Arequipa

Vi stod op til en mild men lidt grå dag. Dagens program var spændende, så vejret skulle gerne arte sig. Vi skulle nemlig en tur ind i Colca Canyon, en kløft, der var meget tæt på at være verdens dybeste.

Vi stod op kl. 5 og jeg tog et hurtigt, inden vi pakkede vores lille rygsæk og gik på jagt efter norgenmaden. Et kvarter over 6 var der afgang fra hotellet og op i bjergene, hvor det hurtigt blev klar vejr med fine hvide skyer og højt sol. Det helt perfekte vejr for at tage gode billeder!

Men inden vi nåede kløften og det fine vejr, gjorde vi et stop i et par små landsbyer. I den første dansede 4 drenge rundt i dametøj.

Så kørte vi yderligere i ca. en halv time, hvorefter vi nåede til et udsigtspunkt, hvor der var et enstående vue ned i dalen med Colca floden i bunden. Det var tydeligt, at floden gravede sig ned gennem kløften. Flere steder løb floden i en dyb kløft i selve Colca kløften.

Da vi havde fotograferet os varme, fortsatte vi turen, mens Victor lystigt fortalte om kløften og en af de ting, som kløften er kendt for. Om morgenen stiger kondorer til vejrs og glider rundt i kløften i deres jagt efter varme opdriftvinde. Victor fortalte, at kondorerne kunne stige højt til vejrs og flyve mange hundrede kilometer væk, for at finde føde. De vendte dog altid tilbage til Colca kløften.

I den anden by fortalte Victor, at hele byen var blevet jævnet med jorden i 1991 ved et jordskælv. Selv kirken var næsten væk men det hele var blevet genopbygget med hjælp fra bl.a. regeringen. Det havde sikkert hjulpet på sagen, at præsidenten havde aflagt den ødelagte by et besøg.

Vi kørte et stykke tid og pludselig standsede bussen, for den første kondor havde vist sig. Folk væltede ud mens jeg bandede og lynede, for mit kamera var løbet tør for både strøm og plads.

Der dukkede hurtigt flere kondorer op og de svævede rundt om os både nedenfor og oppefra. De kom faktisk så tæt på, at jeg kunne se deres hoveder og de så lige så nysgerrige ud, som os på jorden.

Jeg kunne se, at der foran os var et udsigtspunkt, hvor man kunne kigge ned i kløften og der jagtede jeg ned i skarpt trav med en masse andre folk fra et par andre busser, som også var stoppet, for at se på de store fugle.

Udsigten var simpelthen fænomenal. Det var svært at koncentrere sig om både at fotografere den enestående udsigt ned i kløften og samtidig holde øje med de majestætiske fugle, der svævede omkring os. Flere gange var der både 3 og 4 fugle i luften lige over os. Jeg glemte næsten tid og sted og til sidst var vores guide nede, for at hente mig. Det viste sig, at jeg var den eneste fra bussen, der var gået ned på udsigtspladsen. Victor havde sikkert bedt dem blive ved bilen, for han ville gerne køre os et stykke længere ind i kløften, hvor der skulle være en mere fantastisk udsigt og mulighed for at se kondorer.

Vi fortsatte og efter en lille halv times køretur, nåede vi udsigtspunktet, hvor kløften er dybest. Mere end 4.000 meter dyb og dobbelt så dyb som Gran Canyon i staterne. Ja, der er nogen ting, hvor amerikanerne ikke helt kan være med, når det gælder størrelse :D)

Udsigten var lige så bjergtagende, som ved det første udsigtspunkt. Det var simpelthen helt vildt og jeg måtte have de store gloser frem, som jeg har haft flere gange på denne tur. Men kondorerne var ikke helt så flittige her, som de havde været tidligere. De var sikkert stået op nu og var på vej ud, for at finde føde. Det lykkedes dog at fange en ung kondor nede i kløften under os. Fantastisk syn.

Efter en god halv times pause, var det tid at køre tilbage mod Chivay. Undervejs gjorde vi stop flere gange, for at nyde udsigten ned i kløften. Vejret havde artet sig perfekt. Det kunne simpelthen ikke være bedre og hele bussen fortsatte retur i opløftet stemning. Man kan sige, at vi blev rystet sammen på flere måder. For det var en meget ujævn grusvej, vi kørte på. Mest slem var det nok for os på bagsædet. Jeg havde helt ondt i maven af den ujævne tur. Vores guide Victor måtte erkende, at vi havde været meget heldige med vejret og at se så mange kondorer på en gang i luften, det havde han vist ikke selv oplevet før. Så følte vi os særligt privilegerede.

Min mave afholdt mig ikke fra at gå ombord i frokosten, som Victor og chaufføren havde indladt os på - samme sted, som dagen i forvejen. Men denne gang var frokosten ikke inklusiv, så vi måtte ryste op med 20 soles (ca. 45 kr.) hver. Visa kortet er meget udbredt i Peru men på denne restaurant tog de kun Mastercard, så det måtte jeg have i brug. Vi skulle gerne spare lidt på vores dollars.

Victor havde fortalt, at vi efter frokosten skulle hente vores store rygsække, der var blevet afleveret på firmaets kontor i Chivay. Her ventede vores guide Susanne fra dagen i forvejen. Trods det danskklingende navn, var hun ægte peruvianer af udseende, så navnet var nok snarere Suzanne. Hun var meget ked af missæren med vores rygsække, men det klarede vi nok, sagde vi.

Vi havde taget afsked med en enkelt passager oppe i Colca kløften. Hun skulle trekke derfra og jeg tænte, at hun havde de bedste forudsætninger med vejret til at få en vild flot oplevelse.

I Chivay sagde vi også farvel til et par, der skulle til Puno. Det gav lidt mere friplads i bussen og det udnyttede Marie og jeg til at brede os lidt.

Så gik det ud af Chivay og ganske overraskende skulle vi samme vej ud, som vi var kommet ind. Vi kørte op i bjergene og hen over en højslette, som vi havde kørt den modsatte vej dagen før. Det gik først op for os, da vi nåede til et stort hus, som vi kunne genkende, midt på højsletten.

Vi gjorde et stop efter en god times kørsel ved samme sted, som vi havde skiftet bil dagen før. Så begyndte jeg bedre at forstå, at de andre passagerer sagde, at de var kommet fra Arequipa dagen i forvejen.

Straks efter rastepladsen drejede vi fra vejen til Puno og kørte dermed på ny og ukendt vej for Marie og jeg - men for kendt vej for resten af passagererne.

Jeg forsøgte at skrive dagbog, samtidig med, at jeg holdt mig godt orienteret om naturen og vejen udenfor. Det var let at koncentrere sig om dagbogen, for vi kørte længe i gråvejr. Sikkert fordi skyerne hang om ørene på os. Men det var også svært, for vejen var meget ujævn og den slog mange sving, så computeren skulle konstant balanceres med benene, for ikke at glide til en af siderne.

Vi nåede til Arequipa, der i første omgang lignede en trøstesløs, kedelig by. Forstæderne til byen gav absolut ikke indtryk af, at det skulle være en smuk by. Det hele var kedeligt, gråt og halvfærdigt.

Første hotel for aflæsning var vores Casa Andina Classic og Victor hjalp os igennem indtjekningen, så han var sikker på, at vi var godt afsat. Igen var der styr på tingene. Vi sagde pænt farvel til ham og chaufføren og gik op på værelset.

Her slappede vi lidt af og læste lidt om Arequipa, inden vi begav os mod byens centrale plads. Det var så småt ved at blive mørkt og vi kunne godt spise lidt. Det tog ca. et kvarter at nå ned til pladsen, hvor der var rigtig mange mennesker overalt. Vi gættede på, at der måske skulle ske noget, i forbindelse med den festival, som vi bl.a. havde oplevet i Puno og på Armantani øen. Men der var ikke optræk til noget, så vi udvalgte os en restaurant, hvor vi kunne sidde på 1. sal og kigge ud over pladsen, mens vi spiste.

Jeg samlede mod til mig og bestilte hamster (cuy på peruviansk). Marie var mere en kylling og bestilte hvidløgsrejer. Hendes mad smagte bedre end mit. Hamsteren kan bedst beskrives som en grillkylling med skind og ingen kød. Det jeg spiste, smagte grangiveligt som kylling. Jeg fik vist moslet så meget med kræet uden at spise ret meget, for tjeneren kom hen, for at spørge, om der var noget galt med maden :D)

Vel mætte (trods alt), gik vi en tur rundt på torvet. Det var blevet mørkt men der var stadig mange mennesker overalt. Vi fandt en kirke i det ene hjørne af pladsen, hvor der var en gudstjeneste i gang. Vi kiggede indenfor og da præsten havde messet i ca. 10 minutter og vi var blevet 2 soles lettere, tøffede vi hjem.

Det var ikke særlig sent og vi var for en gang skyld friske om aftenen, så jeg gik i gang med en længere mail til Danmark og Marie gik i læsemode i sengen. Det var dumt gjort, for hun faldt alligevel hurtig i søvn.

Vi håber på en fredelig nat, så vi kan være friske til nye udfordringer i morgen. Jeg tørnede ind kl. 22. Efter at have pudset tænderne for første gang i 2 dage. Det var bare dejligt!

Mandag den 6. februar 2012 - Bytur i Arequipa

Vi vågnede op til feriens første uplanlagte dag. Det var helt dejligt med en dag, hvor vi kunne sove længe og ikke skulle stå klar kl. 6 om morgenen.

Vi vågnede dog tidligt og var klar til morgenmad ved 8:30 tiden. På Casa Andina Classic hotellet var morgenmaden næsten den velkendte. Friske frugt, yughurt, flere slags brød (alle lige kedelige), flere slags juice, the og kaffe. Så vi kunne sagtens blive mætte.

Ved 9:15 tiden satte vi kursen mod det eneste punkt på dagens program. Vi var blevet opfordret til at besøge et stort kloster tæt på Arequipas centrum. Monasterio de Santa Catalina klostret skulle være byens topattraktion og vi havde hørt, at det var klogt at komme tidligt, inden de store mængder turister dukkede op.

Vi fandt dertil ved hjælp af et kort og et par venlige betjente. Der står faktisk betjente på stort set hvert gadehjørne - også her i Arequipa. Det må være en stor udgiftspost i landets regnskaber.

Det kostede 35 soles at komme ind (ca. 80 kr.) for hver, så det var godt betalt. Dertil kunne man betale yderligere 20 soles, for at få en tur rundt med engelsk guide. Vi valgte guiden fra, da vi ikke orkede at høre en lang lang historie om klostret. Vi ville hellere bare lulle rundt og opleve klostret på egen hånd. Alle steder hang der også diskrete skilte med forklaringer på spansk og engelsk. Så guiden kunne sagtens undværes...

Det var en fin oplevelse at gå rundt i det store kloster. Masser af små haver, mange rum indrettet som dagligrum, flere køkkenrum (herunder et meget stort køkken) og til sidst et par store lokaler

med store malerier. Det tog en god times tid at gå rundt i klostret og mens vi gik rundt, dukkede solen frem og det blev meget varmt.

Da vi forlod klostret igen ved 11-tiden, blev næste punkt på dagsordenen at gå ned mod Plaza de Armas (byens centrale plads) og finde gågaden. Men inden vi nåede dertil, havde vi et par afstikkere. Først fik vi en formiddagsøl på en fin restaurant, der lå lidt tilbagetrukket fra gadens larm. Så gik vi op gennem en smal gade, hvor der næsten kun blev solgt alpachatøj og serveret mad. Vi sværmede lidt rundt om forretningerne med baby alpacha tøj. Marie havde kigget på en bestemt trøje i Chivay men havde undladt at købe den. Nu fandt hun den igen - og til en noget billigere pris. 238 soles skulle være meget billig for baby alpaca, så det endte med, at vi købte en trøje hver. Samtidig kunne vi lige få bekræftet, at de trøjer, som vi allerede havde købte og havde på, var syntetiske. Dem havde sælgeren ikke mere end et smil til overs for.

Så nåede vi frem til gågaden men der var rigtig mange mennesker i gaden og forretningerne blev hurtig lidt lurvede, at se på. Så vi valgte at dreje af og vende snuden hjemad igen.

Kl. var blevet over et og vi havde bestemt, at det store måltid i dag skulle spises til frokost. Jeg havde hidtil ikke haft det store held af, at have fundet nogle gode restauranter i Cusco og Aquas Calientes, så jeg var lidt spændt på, om mit hjemmearbejde skulle bære frugt her i Arequipa, hvor jeg havde kig på en argentinsk grillrestaurant.

Den lå på vejen hjem, så det var næsten ingen omvej, at gå dertil. Vi fandt frem til El Vinedo og vi blev lodset ind i det bagerste lokale af en tjener, der viste sig at hedde Alex. Det fandt vi ud af, efterhånden som stamgæsterne myldrede ind i det tomme lokale til os og blev ved med at kalde på Alex.

Jeg bestilte mad, mens Marie var på toilettet, så det var ikke svært at beslutte sig for en ordentlig gang Parillas (forskellige stykker grillet kød) til 2. De havde en menu med en flaske vin oven i hatten. Den nappede vi. Så da Marie kom tilbage fra toilettet, anede hun ikke, at hun befandt sig på en argentinsk restaurant. Men så gættede hun til gengæld hurtigt, hvad menuen bestod af.

Alex kom ind med en ordentlig skudefuld store bøffer, små bøffer og pølser på et fad, så vi helt sikkert ikke kunne spise op. Han spurgte, om vi skulle have pommes frites til. Ja, vi kunne vel ikke bare spise rent kød, så det ville vi gerne. Få sekunder senere stod der en stor skål kæmpe pommes frites foran os. De smagte OGSÅ godt. Vi spiste stort set op, så vi er i god træning til, når vi når til Argentina om en god uges tid. Den argentinske rødvin fra Malbec smagte også ganske fint.

Så gik det hjem til hotellet igen. Her slappede vi af, fik gang i Skype og snakket med mine forældre og Vibe, læst bøger og slappet af.

Men jeg havde ikke slappet af længe, før jeg ville ud og udforske lidt mere af Arequipa. En tilfældig mand havde foreslået os at gå til et udsigtspunkt på den anden side af floden Chili. Jeg iførte mig mit regntøj og kig på jagt. Startede med at gå helt gal i byen og fulge floden i stedet for

at krydse den. Floden var meget kraftig. Det var tegn på, at det regnede meget i området og bjergene bag Arequipa. Faktisk flød vandet så kraftigt, at jeg slet ikke kunne forstå, hvordan buske og træer kunne blive stående ude i floden.

Jeg fandt over den stærkt trafikerede vej og gik tilbage langs floden, for at komme over en bro, der førte mig tilbage på sporet. Regnen begyndte så småt men jeg klarede mig fint med fuld regntøj på. Med et enkelt kig på kortet, fandt jeg frem til udsigtspunktet. Der skulle være et superflot vue ud over byen med den store vulkan Misti i baggrunden. Vejret var dog så dårligt, at der ikke var nogen udsigt overhovedet. Men jeg fandt en restaurant og fik en kold øl, mens jeg havde et stille håb om opklaring. Den kom ikke, så jeg gik ud på pladsen og tog et billede af en plakat, der viste den perfekte version med udsigt. Bagefter forsøgte jeg at ramme det samme billede, som det så ud i dag. Så kunne Marie jo se, hvad jeg havde oplevet.

På pladsen var der gang i en gudstjeneste i en kirke, så der kiggede jeg lige ind, inden jeg gik retur mod hotellet. Her behøvede jeg ingen kort men mit regntøj blev mere og mere påkrævet, for regnen tiltog stille og rolig, efter hånden som jeg nåede tilbage til broen over floden og kursen hjemad.

Det var tydeligt, at det var aftenmyldretid. Gaderne var fyldt med biler og små busser. Da jeg nåede tilbage til hotellet, var det blevet helt mørkt og vandet sejlede i gaderne på grund af regnvandet. Så kunne jeg lige få skyllet støvet fra Colca Canyon af mine støvler.

Marie læste stadig, da jeg kom retur. Vi pakkede vores store rygsække og var dermed klar til udrykning, når vi blev afhentet på hotellet næste morgen kl. 6.

Tirsdag den 7. februar 2012 - Med bus fra Arequipa til Arica i Chile

Et minut før kl. 5 stod jeg op. Så undgik jeg også at høre på alarmen fra mobiltelefonen...

Efter et hurtigt bad, var vi klar til morgenmaden. Det var restauranten knap nok, men de skulle heller ikke lukke op før kl. 6. Vi listede os til at tage lidt, efterhånden som det kom ind på buffet'en, så vi fik nok, til vi kunne klare os.

Ved 6-tiden holdt en af de obligatoriske busser udenfor og vi blev kørt til busstationen i Arequipa. Igen af en chauffør og en engelsktalende guide. Og igen ville de gerne høre, om vi havde været tilfredse med ferien indtil nu. Vi kunne ikke klage på nogen måde.

På busstationen sørgede vores guide for, at vi fik afleveret vores bagage og fik de nødvendige papirer, så vi var klar til at gå ombord i en ordinær bus mod den Peruvianske/Chilenske grænse. Da han kunne se, at vi sad i venteafdelingen til bussen, var han åbenbart tilfreds og forlod os igen.

Da de første gik ombord i bussen var vi på jagt. Det var en dobbeltdækker og vi ville jo gerne have de gode pladser forrest på 1. Sal. Det fik vi også i første omgang men det viste sig hurtigt, at der var faste pladser og vi skulle slet ikke være ovenpå. Skuffelsen forsvandt dog hurtigt, da det gik

op for os, at pladserne nedenunder var luksussæder med ekstra god plads til benene og brede stole.

Vi satte os godt til rette og nød hurtigt komforten i de godt affjedrede busser. Det var næsten som at flyve! Efter lidt langsom kørsel ud af Arequipa pga. Morgentrafikken, gik det snart op i bjergene. Vejret var gråt til morgen men det var stadig en flot oplevelse, at køre bjergkørsel. Klimaet ændrede sig hurtigt og vi kørte i ørken de næste mange timer.

Efter en times kørsel, blev der serveret en bolle med skinke, en småkage og en kop kaffe. Ikke så ringe.

Landskabet blev efterhånden fladt og ensformig, så jeg tog min computer frem og begyndte at sortere lidt i billederne. Jeg begyndte at frygte, at vi ville få pladsproblemer på maskinen... Marie blev vist underholdt af de film, som blev sendt i bussen. Hun sad så tilpas i forhold til en af de skærme, som var på vores luksuspladser. Der var faktisk kun 12 pladser nedenunder.

Da vi havde kørt adskillige timer, blev vi alle bedt om at forlade bussen og tage vores håndbagage med. Det viste sig, at vi alle skulle tjekkes for, om vi havde frugt med i bagagen. Det så ud til, at de var bange for frugtfluer. Men de tjekkede ikke vores store rygsække, så man kan diskutere, om det var noget værd med sådan en kontrol...

Resten af turen foregik gennem ørkenlandskab. Det var efterhånden lidt enformig at se på, så jeg fandt computeren frem og begyndte at sortere lidt i billederne, for jeg havde regnet mig frem til, at jeg ville få pladsproblemer, hvis jeg fortsatte med at tage så mange billeder og især video, som jeg hidtil havde gjort.

Så nåede vi Tacna. Her var der varmt. Vel en 25 - 30 grader og solen skinnede fra en let skyet himmel. Vi nåede at komme til at koge, ved at stå og vente på vores bagage ved bussens varme bagdel. Så begav vi os mod udgangen af busstationen og ganske som forventet, var der en del, der gerne ville sørge for, at bringe os til Arica i Chile. Men vi havde andre planer, for Bach Tours skulle jo selv stå for, at komme over grænsen. Og det skulle ske med et fint gammel tog, der kørte gennem ørkenen over grænsen til Chile og Arica. Så skulle det stoppe på en banegård i Arica, så vi kunne gå næsten lige over vejen, og tjekke ind på vores hotel i Chile.

Sådan gik det selvfølgelig ikke. Ganske vist fandt vi frem til banegården ud fra et satelitfoto, så det startede godt nok. Vi oksede de halvanden kilometer og nåede frem til en port, hvor vi kunne se toget holde på skinnerne. Men vi måtte ikke komme ind. Vagten kunne ikke andet end spansk men vi forstod, at vi skulle gå ned til enden af gaden og rundt om hjørnet, for at komme ind på stationen. Det gjorde vi. Det var varmt og vi slæbte på bagagen. Men vi fandt frem til porten, hvor toget kører ud gennem og ud på vejen mod Arica. Her var ikke en sjæl og se, så det kunne ikke være der, så vi fortsatte rundt om næste hjørne, for at se, om vi kunne finde hovedindgangen til banegården. Hele vejen ned langs skinnerne (vel næsten en kilometer), for at dreje om hjørnet igen. Stadig ingen indgang at se. Nu var vi tilbage ved det sted, hvor vi havde gået en gang.

Frustrerende fortsatte vi ned ad gaden en gang til og vi nåede til den port, hvor vi tidligere havde talt med en vagt. Nå, nu måtte han da hjælpe os ind. Han kunne se, at vi slæbte på vores bagage og det var varmt. Men nej, der var ingen pardon. En masse spanske gloser, som vi ikke lige forstod noget af, men han vinkede os fortsat videre ned ad gaden og til højre.

Igen stod vi foran porten, hvor toget kørte ud på vejen. Denne gang kom en ældre herre og lukkede døren op, gav hånd og lukkede os ind. Pyha, tænkte jeg, nu var der styr på tingene. Men nej, det var der ikke, for da det gik op for ham, at vi ville med toget til Arica, slog han ud med armene og sagde "manana" og gav tegn til, at toget først kørte dagen efter om morgenen. Det stemte overhovedet ikke med det, jeg havde fundet ud af på nettet og via mail med en hjælpsom fyr fra Arica. Men der var ikke noget at gøre, for den venlige herre ville kun vise os et museum på banegården og ikke sælge billetter til toget.

Vi blev lodset ud igen og måtte gå derfra noget slukøret. Marie pegede på et spisested i nærheden. Sulten havde efterhånden sat ind, for vi havde faktisk ikke fået et anstændigt måltid mad, siden vi forlod den argentinske restaurant i Arequipa for 24 timer siden...

Det var et simpelt spisested, hvor vi kunne regne os frem til, at vi havde peruvianske soles nok, til at kunne spise. De forstod ikke engelsk men med fingersprog og gode talegaver, nåede vi frem til, at en burger og en cola, kunne det med sikkerhed blive til. Åh, lad det være en kold cola, tænkte jeg. Men nej, hun fiskede et par colaer ned fra hylden i lokalet. Så blev det ikke en kold sodavand denne gang.

Burgeren smagte fint og vi havde fået lidt energi tilbage. Tog en taxa tilbage til rutebilstationen, for nu måtte Bach Tours plan B sættes i værk. Der kører nemlig almindelige biler med turister og andet godtfolk mellem Tacna (Peru) og Arica (Chile), så snart der er folk nok. Sådan en måtte vi med...

Chaufføren satte os af og var tilfreds med de 4 soles (9 kr.) jeg gav ham. Vi begav os ind i den myretue, som den lokale busstation var. Ret hurtigt blev vi overfaldet af en mand, der gerne ville sælge os en tur til Chile. Vi nåede frem til, at det skulle koste 25 amerikanske dollars. Det var vel OK, for en tur på 65 km. For den pris havde vi bilen for os selv. Efter lidt forvirring og renden frem og tilbage, for at få brugt de sidste peruvianske soles, var manden pludselig væk og vi måtte starte forfra, for at finde egnet transport til Chile.

Vi endte udenfor stationen, hvor der var et skilt, der viste, at det kostede 20 soles (ca. 42 kr.) pr. passager, for at komme med en collectivo bil. Det var noget billigere end vi havde fået bud på men så skulle vi også være 6 mand i bilen inkl. chauffør. Nu var problemet så, at vi kun kunne betale med Soles og Marie havde lige kæmpet med, at få brugt de sidste. Nu måtte hun veksle til nogle flere, så vi kunne betale for turen...

Endelig sad vi i en almindelig personbil, godt stuvet sammen med andre folk, som lignede nogen, der havde været på indkøbstur i Peru, for bl.a. at købe toiletpapir...

Vi kørte nogle få meter og stoppede så. Væk var chaufføren og vi undrede os over, hvad der skete, mens vi sad i en varm bil. Det viste sig, at han havde været inde og udfylde nogle papirer til os, så vi kunne komme over grænsen.

SÅ gik det derudad. Ret hurtigt forlod vi Tacna og satte kursen ud i ørkenen på en lang lige vej med nogle små sving. Efter ca. 40 km., var vi nået til grænsen. Alle mand ud og få styr på papirerne. Ind i bilen igen og et par kilometer alle mand ud. Nu skulle bilen tømmes og alt bagagen undersøges. Det gik forholdsvis smertefrit begge steder og så satte vi kursen mod Arica, hvor vi blev sat af på busstationen.

Bach Tours havde ikke lige styr på, hvor hotellet lå, for det var jo meningen, at toget skulle holde lige over for hotellet. Men en venlig chilener gelejdede os ind i en taxa, der ret hurtigt fik os frem til hotellet La Pasa Resort.

Mens vi tjekkede ind, undrede vi os over, hvad det var, der lød som gryntende grise. Det viste sig at være store fugle, der sad i træerne omkring hotellet.

Vi kogte stadig, selv om urene skulle sættes 2 timer frem til kl. 19:30. Marie havde spottet, at der var swimmingpool og vi var lynhurtige til at skifte om til badetøj og hoppe i pølen. Det var rigtig dejlig, selv om det ikke var den reneste swimmingpool, vi har oplevet.

Det var lidt mærkeligt at tænke på, at der var mere end 40 graders forskel på Danmark og Arica på dette tidspunkt. Vi kunne godt unde, at nogen derhjemme kunne få glæde af den varme, som vi havde her.

Efter en hurtig badetur, fik vi skyllet os og taget tøj på igen. Så var vi klar til at nyde den velkomstdrink, som hotellet ville give. Mens den fordampede, studerede vi inderlidt menukortet til restauranten. Det var kun på spansk, så vi måtte gætte os lidt frem. Vi blev enige om at prøve en gang Cæsar Salat. Så kunne vi altid se, om der var plads til mere.

Det var der ikke - ud over en kop kaffe. Det var blevet mørkt og de "flyvende grise" var næsten faldet til ro. Retur på værelset, hvor klokken var blevet 22. Marie faldt hurtigt i søvn med brillerne på. Jeg fik ordnet dagbog og sendt en hilsen til Danmark, inden jeg kravlede i seng ved 23:30 tiden.

Det blev slutning på dagen, hvor vi for alvor stiftede bekendtskab med varmen. I morgen skal vi med en flyver lige over middag til Santiago de Chile, hovedstaden i det lange smalle land. Her skulle vi gerne møde på Gitte og Hans, hvis ellers de kan komme ud af Danmark og England på grund af snevejr. De har i øvrigt en lang flyvning foran sig. Først fra København til London, videre fra London til Madrid og direkte derfra til Santiago.

Onsdag den 8. februar 2012 - Med fly fra Arica til Santiago de Chile

Vi havde besluttet at forlade hotellet ved 10-tiden, så der var ikke plads til så meget andet end morgenmaden. De store fugle, som vi kaldte "flyvende grise" sad stadig i træerne men de var ikke så snakkesagelige, da jeg listede ud, for at filme dem.

Morgenmaden blev indtaget i den runde restaurant, der lå lige ved siden af swimmingpoolen. Udbuddet var næsten det gammelkendte men vi havde skruet lidt ned for mængderne. Måske på grund af varmen. Jeg havde fået feriemave, så jeg skulle også passe meget på.

Efter morgenmaden nåede Marie lige 20 minutter i en liggestol, for at nyde solen og læse om Garp, inden vi pakkede de sidste ting og tjekkede ud. Da vi bad receptionen sørge for en taxa til lufthavnen for os, stod en fyr og hang ovre i hjørnet. Han blev fluks vinket frem og han skulle have 20 dollars, for at køre os til lufthavnen. En lidt høj pris men vi skulle nok til at regne med, at priserne var højere end i Peru.

Det viste sig, at chaufføren var tilknyttet hotellet. Han kørte hurtigt ud af Arica og så var vi tilbage i sandørkenen nord for byen. Han gjorde et par stop, så vi kunne fotografere og han ville også tage billeder af os i ørkenen. Det var da pænt af ham...

Lufthavnen ved Arica var større end forventet og pænt, morderne indrettet. Vi var i god tid, så vi satte os til rette med en bog og en computer.

Ved 12:40-tiden var der afgang mod Santiago. Flyet fløj ned langs Stillehavskysten det første stykke tid. Vi sad i venstre side af flyet og kunne se ind over ørkenen og Andesbjergene længere inde i landet. Det var et specielt landskab. En meget stor del af det nordlige Chile kan faktisk ikke bruges til noget på grund af ørkenen, der næsten strækker sig helt ned til Santiago.

Vi landede tidsmæssigt i Santiago og der stod (som sædvanlig) en guide og en chauffør klar. Det var godt nok med et skilt med Gitte og Hans's navne på, men det måtte være os, de ville hente, for Gitte og Hans var ankommet tidligere på dagen. Vi havde fået en SMS fra dem om, at det var på hotellet.

Santiago bød på mere varme og en skyfri himmel. Omkring 30 grader. Lidt diset, som ifølge guiden skyldes en brand. Den købte vi nu ikke helt, for disen havde vi ses fra flyet længe før vi nåede Santiago. Vejene var moderne og det samme gjaldt bilerne. Vi var virkelig kommet til en storby - med 7 mio. Indbyggere. Guiden anbefalede os at passe godt på lommetyve. Dem har vi jo også i Fredericia, tænkte jeg. Almindelig sund fornuft er en god ting!

Hotellet befandt sig i bydelen Providencia, hed Torre Mayor og var på 6 etager. Det virkede til, at kvarteret var et stort beboeleseskvarter med få forretninger.

Vi tjekkede ind og værelset var nok det flotteste, vi havde set på turen. Stort og rummeligt med en bred dobbeltseng. Det betød, at så skulle jeg igen dele dyne med Marie :D)

På hotellets øverste etage (faktisk den 7.), var der swimmingpool og liggestole og her fandt vi Gitte og Hans. Dejligt at se dem igen. Det var åbenbart lykkes at komme ud af det tilsneede Europa.

Vi manglede vand, så jeg gik fluks på jagt efter det. Først til højre for hotellet, hvor jeg i snørklede gader opgav, selv om der kom en del butikker, var det mest cafeer og restauranter. Åbenbart ingen supermercados eller lignende.

For ikke at fare vild, gik jeg retur til hotellet og fortsatte ned af den lange lige vej til venstre for hotellet. I det første lyskryds, ca. 500 meter fra hotellet, lå en forretning (Big John). Her var der vand og en iskold øl, som vi nok kunne tillade os at få også.

Tilbage til hotellet i høj fart, så øllet ikke nåede at blive varmt.

Efter lidt afslapning ved poolen, gik vi ned og gjorde os klar til aftensmad. Gitte og Hans havde øje på en god grillrestaurant og det var jo svært at sige nej til. Vi fandt den på 5. sal i området til højre for hotellet. Jeg var efterhånden blevet sulten men da de store grillbøffer blev serveret, var det som om sulten forsvandt. Var jeg ved at få samme problem med at spise på ferien, som min mor eller var det min dårlige mave, der var i spil...

Mens vi spiste, blev det mørkt. Vi kunne godt mærke, at vi var kommet 2.000 km. sydpå og et godt stykke syd for ækvator. Det var anderledes tider for mørke og lys i Santiago.

Efter den (trods manglende appetit) gode middag med en velstegt bøf og et supergodt glas vin, udvalgt af vores egen vinkyper Hans, gik vi retur til hotellet og sagde godnat. Klokken var ikke så mange (ca. 22:00), men vi var trætte og jeg undlod at skrive dagbog. Det måtte vente til næste morgen.

Morgendagens program byder på en sightseeing tur i Santiago men den starter først kl. 15, så der er en formiddag fri til at slentre rundt i området, for at lære det at kende.

Torsdag den 9. februar 2012 - Santiago Byrundtur

Hvilken herlig dag at stå op til. Vi sov længe og var først i gang med morgenmaden kl. godt 9:15. Og vi havde ellers truet Gitte og Hans med, at deres indre danske ur ville få dem ud af sengen kl. 5-6 stykker. De havde også spist morgenmad, da vi kom ned og da vi alle var klar til at udforske Provicendiale området af Santiago, var klokken næsten 11.

Vi slentrede ned til floden, gennem området med de mange butikker, fortrinsvis restauranter og cafeer. Floden Mapocho var ikke særlig kraftig men vandet var gul og grumset. Nøjagtig som vi havde set flodvandet i Peru. På den anden side af floden besøgte vi et par parker. Den første

indeholdt en masse fine skulpturer, som vores guide på dagens eftermiddagstur fortalte, var betalt af en bank og givet til byen Santiago.

I parken Uruguay var der en masse maskiner, som vi kender fra diverse fitnesscentre. Her var der bare tale om udendørs maskiner og til fri afbenyttelse. Med instruktionstavler var der alle muligheder for, at man kunne holde sig nogenlunde fit. Det var faktisk en genial opfindelse og selv om maskinerne ikke kunne indstilles i vægt, så var de stadig særdeles brugbare.

Da vi havde listet rundt i ca. 30 graders varme og vi havde næsten passeret frokost, fandt vi ind på en italiensk restaurant, hvor de serverede kolde øl og hvidvin. Det var lækkert, for vi var blevet godt varme af solen.

I dag var det ikke helt så diset, som i går.

Vi endte med at blive siddende så længe på restauranten, dagens menu kom op at hænge, og vi besluttede, at vi lige så godt kunne spise frokost på stedet. En pizza til de 3 af os og en kyllingeret til Hans.

Så var vi mætte og listede tilbage til vores hotel, hvor dagens aftale var kl. 15. Vi skulle på byrundtur. Vi var på hotellet ved 14-tiden og der var tid til at komme en tur i svømmepølen. Det var med kærlige tanker tilbage til det iskolde Danmark, at vi lå i pølen, for at blive kølet af.

Et kvarter før aftalt tid var vores guide og chauffør klar ved hotellet, så vi fik travlt med at gøre os klar. Det er grove løjer, at vi skal have stress på ferien!

Vores guide var en stor fyr. Han havde en lidt speciel stemme (lød næsten som om han var fuld) men det var han ikke og han var forholdsvis let at forstå. Han blev ved med at snakke om, at vi skulle køre hen og hente vores venner. Vi var ikke helt med på, hvad han mente, for vi var alle 4 samlet. Men det viste sig, at der skulle 2 andre danskere med på turen. Eller rettere sagt 2 danskere, der var emmigreret til Canada i 60...erne. Men de talte flydende dansk.

Turen fortsatte med kyndig guidning i bilen med plads til 9 personer. Dejlig aircondition. Flere steder stoppede bilen og guiden tog os med på en lille tur, bl.a. omkring præsidentpaladset og byens centrale plads (plaza de armas) - som det hedder overalt i midt- og Sydamerika.

Det næstsidste stop var på en høj, som var kendt som et sted for de forelskede og der sad da også en del rundt omkring og så meget forelsket ud. Vi andre klatrede helt op på toppen af bakken til et lille udsigtspunkt, hvorfra der skulle være en super udsigt over byen. Det var der også, men der var stadig så meget dis over byen, at vi kun kunne ane nogle af bjergene bag byen.

Så gik det retur mod vores bydel og inden vi kørte til vores hotel, gjorde vi lige et lille stop ved en juvelbutik, hvor der var mulighed for at handle guld, sølv og andre spændende ting. Tankerne var straks ledt hen på Thailand, hvor vi også altid skulle omkring den slags butikker, når vi kørte med tuktuk i Bangkok. Gitte fik købt sin fødselsdagsgave fra Hans. Det slap han jo let om ved :D)

Så gik det tilbage mod hotellet. Klokken havde passeret 7 og turen havde dermed taget mere end en time længere end planlagt.

En kold øl på tagterassen og en snak med Lasse på Skype, så var vi klar til at gå ud og spise. Vi jagtede en thailandsk restaurant men fandt aldrig frem til den, så efter en del vandren, faldt valget på en restaurant med italienskinspireret restaurant Oliva, hvor maden stod på bl.a. kylling, cæsar salat og fiskesuppe.

Ved 23-tiden var vi retur på hotellet. Stadig lidt forundret over, at vi kunne gå rundt i tshirt og korte bukser og stadig have det bekvemt varmt. Det var ferie!

Fredag den 10. februar 2012 - Vina del Mar og Valparaiso

I dag kunne vi ikke sove længe. Vi blev nemlig afhentet kl. 9, samlede vores canadisk/danske venner op i centrum af Santiago og kørte vestpå ud mod kysten og Stillehavet. Vejret var igen flot, nogenlunde klart og varmt. Heldigvis var bilen igen godt tempereret. Det første stop vest for byen blev ved en lille geschæft, hvor vi skulle smage en lokal drik, som smagte lidt af blomme. Den blev hurtig lidt for sød, så jeg håber ikke, at de lokale drikker meget af den... En flok lokale "cowboys" tog imod os og var klar til at servicere os, hvis vi ville købe noget. Cowboys er måske et lidt misvisende ord, for herrerne var meget pæn klædt på med en hvid jakke og en meget bred flad hvid hat.

Så kørte vi videre af motorvejen mod Valparaisa og Vina del Mar. Vi passerede også Casablanca dalen, hvor der produceres nogen af de bedste vine, som Chile kan præstere. Klimaet her er perfekt til vindyrkning og det var nogen af de europæiske og nordamerikanske vinmagere hurtig til at se. Derfor finder man bl.a. Rotschild og Miquel Torres (fra Spanien) med vinmarker i Casablanca dalen.

Casablanca dalen er vel ca. 10 km. i længden (og sikkert tilsvarende i bredden) og da vi havde passeret den, kørte vi gennem et område med en masse uopdyrket land, inden vi nærmede os kysten. Den dal, som vi skulle besøge, består af 2 sammenbyggede byer.

Valparaisa lå til venstre for os, da vi kom ud til kysten. Guiden fortalte, at i denne bydel boede folk og de arbejdede. I Vina del Mar brugte de pengene. Her er restauranter, badestrande, casinoer osv.

Det hele virkede meget hektisk. Der var mange mennesker overalt og det skyldes ifølge guiden, at mange indbyggere fra Santiago tager ud til området ved Stillehavskysten, til deres sommerresidens. Lige nu er der sommerferie i Santiago og derfor er der ikke så meget trafik i byen - men til gengæld er der flere mennesker i Valparaisa, som vi startede med at besøge.

Vi forlod vores minibus og fulgte vores guide rundt. Først skulle vi med en kabelbane op i bjergene. Den tog ikke lang tid men første os alligevel pænt op i højderne. Her blev vi ført en tur

rundt i et område med mange spændende bygninger. Mest boliger. Malet i mange spændende farver og alt sammen med til at give et billede af en yderst tiltalende bydel. Man fik helt lyst til at flytte ind i området!

Området var meget kuperet og vi endte ved en lang trappe, hvor vi gik ned. Snart var vi ved et havneområde og tilbage ved vores bus. Klokken var allerede blevet godt over 12, så sulten var begyndt at indfinde sig.

Vi kørte mod nord og var snart i Vina del Mar, hvor der var masser af spisesteder. Vi blev sat af helt ude ved Stillehavet, hvor folk lå på stranden og solede sig. Lige hvor vi blev sat af, lå en chilensk fiskerestaurant. Den måtte vi besøge. Vores canadisk/danske venner gik også derind og vi fik hurtigt et bord til 6. Det var en pæn stor restaurant, men der var stort set fyldt op.

Vi bestilte forskellige fiskeretter og det smagte fint - uden at være prangende, hverken i servering eller i smag. Til gengæld satte regningen rekord. Ikke engang de kæmpestore bøffer, vi havde fået i Santiago den første aften, kunne måle sig med prisen her. Det måtte helt sikkert være beliggenheden, der gjorde det...

Vi skulle have været afhentet kl. 3, for at blive kørt tilbage mod Santiago, men det tog lang tid at bestille og spise vores fiskeretter, så det blev hurtigt arrangeret, at vi først blev afhentet kl. halv 4. Så kunne vi også nå ned og se på stranden og Stillehavet.

Jeg må sige, at der kom Vesterhavets bølger til kort. Bølgerne her i Vina del Mar var noget større og brændingen var meget hård. Det var forbudt at bade - sikkert af samme årsag. Man måtte nøjes med at dyppe tærene og det var der mange, der gjorde. Gitte blev overrasket af en bølge og fik våde bukser. Bølgerne var også af meget varieret størrelse, så det var let at blive snydt.

Så var der afgang mod vores hoteller igen. Vi gjorde et lille stop på en bakketop, hvorfra der var udsyn til hele bugten, vi havde besøgt i dag. Men der var diset og udsigten var ikke så god. Så vi fortsatte hurtigt ud på motorvejen og retur mod hovedstaden. Her kom vi til rushhour og der var masser af biler og busser på vejene. Alligevel virkede det til, at infrastrukturen fungerede. Trafikken gled fint og vi fik snart sat vores venner af i centrum og vi var også hurtig tilbage på hotellet. Her tog vi afsked med vores guide, der åbenbart også skulle være vært for os i morgen, hvor vi skulle på vinbesøg.

Marie og jeg var stemt for en tur i svømmepølen. Der var pænt fyldt op på hotellets tagetage, så for mit vedkommende, blev det kun til en kort tur i vandet, hvorefter jeg fortrak, for at få skrevet lidt dagbog. Men inden jeg gik ned, konstaterede jeg, at disen ind over Andesbjergene stadig var der, på trods af, at det havde blæst en smule. Så spørgsmålet var, om der virkelig var tale om dis fra en tidligere skovbrand, som guiderne blev ved med at sige. Eller om der var tale om smog fra en storby?

Gitte og Hans var ikke sultne, så de ville bare finde noget let at spise i hotellets restaurant. Jeg var stadig hooked på en thailandsk restaurant, som jeg havde set i noget materiale. Den skulle ligge et

par kilometer fra hotellet, så Marie og jeg fik styr på ruten og vandrede af sted i den dejlige aftenvarme. Vejret kunne næsten ikke være mere perfekt. Ikke en vind rørte sig, solen var lige gået ned og temperaturen var helt perfekt.

Vi gik af nye uafprøvede veje ind mod Santiagos centrum og vi havde hele tiden godt styr på, hvilke veje, vi skulle gå på. Vi ramte da også den rigtige gade uden de store svinkeæreinder og snart havde vi Pad Thai restauranten foran os. Men glæden varede kort. De tog ikke kreditkort. Det var vi ikke forberedt på og vi havde kun få kontanter med. Pokkers også! Det var så 2. Dagen, hvor det ikke lykkedes med det thailandske.

Skuffelsen blev dog hurtig vendt til noget glæde, for lige ved siden af lå en mexicansk restaurant. Så måtte vi "nøjes" med det. De havde rigtig gode tequilaer på menuen og sådan en måtte vi selvfølgelig smage! Vi bestilte begge en hovedret og et par mexicanske øl og det blev fortæret, mens et par gik rundt og spillede ægte mexicanske sange. Det var et populært sted, for folk myldrede ind i en lind strøm.

Godt mætte gik vi videre ned af gaden. Vi ville prøve at tage undergrundsbanen hjem. Det var lidt bøvlet at få bestilt billet men vi fandt ud af det og snart var vi ombord i en yderst effektiv undergrundsbane. 2 stationer længere henne, var vi af igen og klar til at finde vores egen gade. Men et eller andet gik galt og vi gik en forkert vej. Efter et stykke tid måtte vi erkende, at vi var lidt lost og selv om der var en sød ung mand, der hjalp os, så var vi ikke helt sikre på, hvor vi faktisk var. Ikke så behagelig. Alle vores (i øvrigt meget velkvalificerede) valg var gået galt.

Vi tabte kun fatningen for en kort stund og så fandt vi fodfæste. Vi havde lige talt om, at hoppe ind i en taxa men så kunne vi genkende stederne igen og snart var vi på rette vej. Hjemme igen på hotellet kl. lidt i 12. Det var jo alt for sent i forhold til, hvad vi plejede. Trætte og tørstige kravlede vi i seng. Så sov vi garanteret godt i nat!

Lørdag den 11. februar 2012 - Vintur til huset Concha y Toro

Det blev en god nats søvn. Vi vågnede lidt før kl. 8. Udenfor morgenmadsrestauranten var der 4-5 borde. De var ikke dækket til morgenmad, men vi fandt alligevel derud sammen med Gitte og Hans, så vi kunne nyde den dejlige morgenluft.

Vi blev afhentet planmæssigt men vi skulle ikke have vores canadiske/danske venner fra dagen før med, for det viste sig, at de havde valgt en anden vintur i dag.

Så vi var 4, sammen med vores guide fra dagen før (og en chauffør), der kørte syd ud af Santiago, over Maipo floden og gennem et spændende landskab til vinmarkerne, der bl.a. producerede Santa Real og den producent, som vi skulle besøge i dag: concho y toro. Det er ifølge vores guide Chiles største vinproducent og han er i Danmark bl.a. kendt for vine under navnet Castillero del Diablo (djævlens vin)

Efter et kort fotostop ved Maipo floden og en ganske køn tur gennem det naturskønne område syd for Santiango (countryside, som vores guide omtalte det), var vi ved vores vinproducent og dermed klar til en ordentlig rundtur og vinsmagning.

Vi var meldt til engelsk tur og i løbet af kort tid var vi klar, sammen med en flok andre - bl.a. japanske turister - til at få en grundig gennemgang i vinens hemmelige verden.

Men nej, det blev der ikke noget af. Vi fik en kort tur rundt om nogle bygninger, en sommerresidens for ejerne af et af de største vinfirmaer i Chile, en flot park (der fik mig til at sige, at vi måtte betale for meget for vinen i Danmark), smagte deres standard hvidvin og rødvin og så var rundturen overstået.

Turen blev gennemført med lidt for meget pop men med meget dygtigt fremført af guiden. Vi nåede ganske kort ned gennem et par vinkældre, hvor der var en anelse koldere end udenfor. Men hele tiden var der et andet hold foran os og vi skulle vente, på, at de blev færdige. Vi nåede også ned i djævelens vinkælder, hvor guiden med alle midler forsøgte at overbevise os om, at hvis vi ikke havde været i kirke for nylig, så var det ikke sikkert, at vi kom ud af kælderen.

Gruppen blev efterladt i den dybe kælder alene med en historie over højttaleren om, at ejeren var træt af, at der forsvandt vine fra hans kælder, så han opfandt historien om, at djævelen huserede i han kælder. Det fik de ansatte til at høre op med, at stjæle de gode vine (ifølge historien). Men vi nåede aldrig at møde djævelen i vinkælderen...

Og lige med et, var rundtturen overstået og vi kunne købe vine på flaske eller et glas. Deres dyreste rødvin kostede omkring 150 kr. pr. glas. Det trak ikke så meget.

Efter en pause, hvor de andre nød et godt glas vin og hvor jeg slappede af et stille sted, gik turen tilbage mod byen.

Ret hurtig efter vi forlod "vinslottet", var vi tilbage i Santiagos forstæder. Det var ikke samme vej, vi kørte tilbage mod byen. Vi kørte hurtigt over Maipo floden og var snart inde i byen og fulgte en metro, der kørte over jorden, hele vejen ind mod Santiagos centrum.

Vores guide, der tidligere havde joket med, at han var 70 år, fortalte ved ankomsten til vores hotel, at han var 44 år. Så passede vores regnestykke meget bedre. Han så jo næsten lige så ung og spændstig ud, som mig selv - en lille chilensk cowboy!

Dagen var jo ung, da vi var retur ved hotellet, så vi lavede individuelle planer for eftermiddagen. Alle ville ud og ose men vi havde forskellige interesser. Marie og jeg slentrede ned i et lokalt supermarked (Paris) og købte et par øl, nogle grissinier og lidt skinke, som vi kunne nyde til et glas køligt hvidvin senere på dagen. Købte - troede vi. Butikken, som er en supermarkedskæde i Santiago, ville ikke godtage, at vi brugte Visakort uden, at vi havde vores pas med. Og det bliver man jo generelt anbefalet ikke at have, så vi måtte gå uden de (få) varer.

Jeg tænkte, at prisen for at have nogen til at sætte varerne på plads, oversteg risikoen for, at vi forsøgte at snyde dem...

Marie og jeg slentrede lidt rundt i Provedencia distriktet og der gik lidt sport i, at finde nogle forretninger, der ville handle med Visa eller Master card.

Det lykkedes heldigvis at finde et sted, hvor vi kunne gå lidt frokost. De var meget hjælpsomme, og de var noget forundret over, at vi slet ikke kunne tale spansk.

Jeg fik også købt en ny fototaske. Den gamle stod af til morgen, så jeg fandt en ny hos en sløv Nikon-sælger. Den kostede ca. 800 kr. Var noget større end den gamle. Ca. 2 butikker længere henne fandt vi en anden i samme stil til ca. 250 kr. LAD SÅ VÆRE med at kigge efter samme vare, når du har handlet!!!

Så blev Marie klippet og jeg fik handlet et par af de øl, som vi ikke måtte købe i Paris-butikken og så var der dømt afslapning resten af eftermiddagen.

På hotellets tagetage var der kun 5 liggestole, så der var selvsagt efterspørgsel efter dem, da vi nåede sidst på eftermiddagen. Vi fik dog læst lidt alle sammen på tagetagen, før vi nød et glas hvidvin, som Gitte og Hans havde købt på dagens vintur.

Ved 19-tiden var vi løbet tør for vin og vi jagtede en omgang aftensmad.

Vores guide havde anbefalet en god chilensk bøfrestaurant. Men han gjorde samtidig opmærksom på, at bøfferne var fra Argentina, så vi valgte i stedet at gå efter en bøfrestaurant, som vi havde besøgt en første aften, vi var i Santiango. Det var trods alt i nærheden af hotellet.

Her blev vi noget forbavset, for sidste gang, vi var på besøg, var der næsten fyldt op, men i aften, var der ikke mange besøgende. Og da vi ankom, så der nærmest ud, som om der var lukket.

Men vi endte med at få serveret vores gode bøffer efter individuelle ønsker. Og alt smagte ganske godt. Også vinen, som var fra Miquel Torres, som vi har drukket en del af, fra hans spanske vinmarker.

Efter et kort besøg på en kaffebar, listede vi hjem på hotellet Marie fik gang i sin Garp bog og jeg passede mine dagbøger og billeder alt imens airconditionen kørte perfekt.

Kl. kvart i 12 var det nat i Santiago (4 i Fredericia).

Man må sige, at klimaet i Santiago er super. Dejlig varmt om dagen og utrolig behagelig om aftenen. Bedre klima findes ikke, men vores guide indrømmede dog i dag, at byen har problemer med smog. Han indrømmede også, at han ikke var 70 men 44. Så passede vores regnestykke meget bedre!

Søndag den 12. februar 2012 - Med fly fra Santiago til Puerto Varas

Så var det tid at tage afsked med Santiago. Efter en stille og rolig morgen, tjekkede vi ud og betalte over 200 kr., for at få vasket en lille portion tøj. Hvem sagde, at tøjvask er billigt? Men så var det også pænt lagt sammen :D)

Vi fik en kl. 10 øl, mens vi ventede på at blive afhentet. Som sædvanlig af en guide (en frisk ung fyr på 25 år med udlængsel, efter at have levet hele sit liv i Santiago) og en chauffør.

Vi blev sat af i indenrigslufthavnen og forsikrede guiden om, at vi nok kunne klare tingene selv, så han skyndte sig videre. Han vidste ikke helt, hvornår og hvor han skulle hen rent arbejdsmæssigt.

Santiagos lufthavn er stor og der er mange gates - selv i indenrigshallen. Der var over 30 gates, hvilket vidner om, at det er et meget stort land og mange dele af landet kan kun nås via luftvej.

Der var ikke noget at fortælle om fra ventetiden i lufthavnen. Vores fly afgik stort set planmæssigt og Bibbi havde igen sørget for, at vi var placeret i den rigtige side af flyet, så vi kunne se ind på Andesbjergene hele vejen til vores destination 1.000 km. syd for Santiago, i Chiles Lake District, som de selv kaldte området.

Det tog en time og tyve minutter og vi fløj over forskellige skydækker men endte alligevel med at lande i et skyfrit bælte. I Lake District var landet fladt, dog med Andesbjergene og flere vulkaner i farvandet.

Puerto Montt var en lille lokal lufthavn, så de havde ikke alenlange gange, de kunne sende passagererne ud på, mens de fik bagagebåndet fyldt op. Til gengæld kunne de præstere en superhurtig udlevering af bagagen fra flyet. Og snart kunne vi hilse på et par ældre herrer, der udgjorde vores guide og chauffør til Puerto Varas, hvor vi skulle bo den følgende nat.

Køreturen tog ca. en halv time og landskabet, som vi kørte igennem, kunne sagtens være Danmark, bortset fra husene og bjergene i baggrunden. Frodigt og vekslende med marker, træer, huse og små bakker på vejen. Vi nåede også lige at få en lille kort tur på den pan-amerikanske highway, der løber fra Alaska til det sydlige Chile.

Guiden og chaufføren satte os af ved vores hostale Cafku i Puerto Varas. Et sjovt og aldeles ukurant blåt hus, der ledte tankerne lidt hen på Pippi Langstrømpes Villa Villakulla.

Her fik Marie og jeg et værelse med udsigt ud over søen men vi skulle jo ikke tilbringe vores tid med at sidde og kigge ud over søen. Vi gjorde os hurtigt klar og gik tilbage mod byen, som guiden og chaufføren havde givet os en lynindstigt i.

I Puerto Varas var der mange mennesker og selv om det var en meget lille by i forhold til Santiago, så var det mit indtryk, at det var en rigtig feriedestination. Der var mange mennesker i gaden.

Vi gik lidt omkring og kiggede, besøgte havnen, Plaza de Armas og fandt frem til en bar, der reklamerede vildt med Kunstmanns øl. Det måtte vi hellere smage. Inden vi havde set os om, var vores canadisk/danske venner stødt til og vi snakkede lystigt frem og tilbage.

Sulten begyndte at nage og det var lidt koldt, hvor vi sad. Ja vi var nok helt nede på 15 grader, så vi sagde farvel til vores venner og drog på jagt efter noget vand, lidt proviant og derefter aftensmad.

Umiddelbart så det ud til, at der var kø alle steder, for at få et bord, men vi fandt frem til en god fiskerestaurant, som vores guide havde anbefalet. Her nød vi en stor fælles fisketallerken og Hans og jeg bestilte derefter en 500 grams oksemørbrad (til 125 kr. stykket). Det smagte super, blev grillet over åben ild i nærheden af bordet og serveret med en saltkartoffel. Og en lille dusk grøntsager, som vi dog undlod at spise.

Glade og mætte dampede vi hjemad - men inden vi forlod restauranten, hilste vi lige atter en gang på vores canadisk/danske venner John og Mette. De havde fået deres aftensmad samme sted som os...

Det var næsten mørkt, da vi gik hjem. I centrum af Puerto Varas var der koncert med et sydamerikansk dansevenligt band men folk virkede nu mærkeligt stillestående / siddende. Vi fortrak og gik hjem, mens dagens sidste lys blev kastet over området.

Klokken var alligevel blevet næsten 11, inden vi var klar til at tørne ind.

I morgen fortsætter vores tur over sø og land på vej mod Argentina, som vi gerne skulle ankomme til i overmorgen.

Mandag den 13. februar 2012 - Med bus og båd fra Puerto Varas til Peulla

Marie vækkede mig med et blidt "tillykke" og jeg skulle lige tænke mig om 2 gange, før jeg fangede, at det var bryllupsdag i dag. Endda en rund en, for nu har vi været gift i 20 år!

Kl. 7:15 var vi klar til morgenmad på vores lille hostale. Niveauet nærmede sig en mellemting mellem et vandrehjem og et bed & breakfast. Huset var meget specielt og helt bygget i træ.

Madmutter havde sat en kæde for, så vi ikke kunne sætte os ved morgenmaden. Der var også først åbent kl. 7:30, men vi håbede, at vi kunne tiltuske os en kop kaffe, mens vi ventede. Nej, nej. Det var der ikke noget af! Ordnung muss sein!

Så da kl. blev 7:30, begyndte vi at agere utålmodige, så vi var sikre på, at hun HAVDE hørt, at vi stod der :D)

Vi nåede at få spist morgenmaden og var klar stort set samtidig med, at vores chauffør ankom, for at hente os og bringe os ned til den bus, som vi skulle med i dag.

Vi blev kørt til plaza de Armas i Puerto Varas, hvor den store bus holdt fra arrangøren af de næste par dages tur: www.cruceandino.com. Vores store bagage blev tjekket ind som til en flyver og vi fik udleveret bagagebilletter. Så skulle vi ikke bekymre os mere om den, før vi ankom til vores hotel i Peulla.

Snart kørte vi ud af byen på højre side af søen mod den inaktive vulkan Osorno, der har den klassiske form for en vulkan. Til højre for os var vulkanen Calbuco, som de lokale kaldte for aktiv. Den havde dog ikke været i udbrud siden starten af 60'erne, så jeg spekulerede på, hvor længe en vulkan kunne kaldes aktiv. Det er der sikkert definitioner på.

Bussen stoppede i Petrohué ved nationalparken Vicente Perez Rosales. Her fik vi en god halv times tid til at se os omkring. Marie og jeg startede med at kigge lidt på en lille souvenirbutik udenfor området. Da vi var færdige og køen ved indgangen til parken var afviklet, overvejede jeg, om det kunne betale sig at gå indenfor. Men det var nu godt, vi nåede derind, for der var meget flot. Vi kunne sagtens have brugt en halv dag på at gå rundt derinde men det tillod tiden desværre ikke...

Tilbage i bussen og efter en kort køretur, var det tid at blive lodset om i en katamaranbåd. Her blev alle båset i 2 etager. Vi blev bedt om at blive siddende, til båden havde lagt fra kaj. Så var de også sikre på, at alle havde set den sikkerhedsvideo, der blev vist.

Så snart vi havde lagt fra, var vi udenfor, hvor der var lidt plads at være på. Vejret var meget flot, men det havde været en kold morgen, så vi havde garderet os med ekstra tøj - som vi nu kunne slæbe rundt på i stedet...

Sejlturen tog næsten et par timer og der var meget flot med vandet på den store sø i en dybgrøn farve, udsigt til flere vulkaner og stejle bjergsider overalt.

I Peulla lagde båden til og guiden på båden havde proklameret, at der ikke var nogen forretninger i Peulla, blot et par hoteller og en souvenirbutik. Så turde Hans og jeg godt lade Marie og Gitte gå på powershopping :D)

Vi kunne vælge at tage bus til hotellerne eller vi kunne gå de ca. 800 meter. Marie og jeg valgte at gå. Det var en flot tur og vi var hurtigt fremme ved hotellerne. Der ligger 2, Hotel Peulla og Hotel Natura. Jeg troede, at vi skulle bo på det første - men det var det andet - og godt for det, for hotel Peulla så noget slidt ud. Der var stor klasseforskel på de 2 steder.

Vi tjekkede ind, boede på 3. Sal med udsigt til bjerge og en dal. Ikke så høje bjerge, som vi havde oplevet i Peru men det var stadig meget smukt.

Så var det tid til frokost og hotellets restaurant var meget fornem med flot dækkede borde. Det virkede meget eksklusivt men priserne var faktisk ganske rimelige.

Vi bestilte lidt let til frokost, typisk en salatret. Så var der også plads til lidt godt mad til aften. Maden smagte fint og det gjorde den lokale hvidvin også!

Så havde vi faktisk en hel eftermiddag til os selv. Nu var selve området hurtigt overset. Der foregik ikke særlig meget. Men vi fandt vandrestøvlerne frem og gik lidt rundt i området. Guiden havde anvist et par ture bag hotellet. Den ene tur førte op i bjergene til en lagune. Guiden og skiltene meldte dog ikke noget, om 3 timer, som turen stod til at være, var både frem og tilbage. Jeg gik nogle hundrede meter af stien og det gik konstant stejlt opad uden nogen udsigt. Stien var tæt omkranset af træer og buske. Selve stien var fyldt med smågrene og tørre blade, så man skulle passe meget på, for ikke at komme i uføre. Så den tur blev aflyst.

Den anden tur var kun en halv times tur. Den gik til et vandfald. Det viste sig dog, at det kun var en lille rislende bæk, men vi fik da gået en lille tur.

Tilbage til hotellet og almindelig afslapning. Marie og jeg fik os en kold øl ved hotellets bar og derefter lagde vi os ud på græsset, for at læse.

Ved 6-tiden var myggene ved at være mætte, så vi fortrak og gik i bad. Vi havde lagt en lille plan, for Gitte og Hans havde ikke fået noget at vide om vores bryllupsdag. Vi havde aftalt at mødes med dem kl. 19:30, idet restauranten først åbnede kl. 20.

Jeg listede ned og bestilte champagne kort tid før kl. 19:30 og planen lykkedes. De så noget underlige ud. Hans spurgte hurtigt: "Har i bryllupsdag?" og det havde han jo ret i. Champagnen var en mousserende vin fra Chile - endda fra samme vinfarm, som vi havde besøgt et par dage tidligere. Den smagte ganske fint. Mens vi nød den, nød vi også den fænomenale udsigt til bjergene fra hotellets salon med kæmpestore vinduer.

Aftensmaden blev bestilt. Vi vovede at bestille forret og hovedret. Jeg havde tidligere på dagen forhørt mig om en bestemt rødvin fra kortet, for at sikre mig, at den var på lager. Overtjeneren forsikrede mig for, at den havde de. Men om aftenen var der udsolgt og tjeneren vovede et alternativ - som viste sig at smage ganske ypperligt. Jo sydamerikansk vin er ikke at foragte!

Kort efter vi var færdige med at spise blev Hans dårlig og han trak sig tilbage. Vi andre ordnede lige livets store og små spørgsmål, så sendte vi Gitte i seng og gik på stjernevandring. Det er sjældent, at man er et sted, hvor der var så mange stjerne og hele mælkevejen var klar og tydeligt over vores hoveder. Det var fantastisk flot og amatørfotografen legede lystigt men måtte nok sande, at evner og udstyr kom til kort.

Tilbage til hotellet og en varm seng. Jeg forsøgte at sortere lidt i dagens billeder men efter at være faldet i søvn 2-3 gange, opgav jeg og klappede computer og øjne i. Det var også blevet omkring midnat.

Tirsdag den 14. februar 2012 - Med bus og båd fra Peulla til Bariloche i Argentina

Vi vågnede ved 6-tiden ved larmen fra den ubarmhjertige mobiltelefons støj. Satte den en halv time frem. Larmede igen. Satte den en time frem men stod så op, for det var ved at blive lyst og de første solstråler kastede lys på bjergene overfor os. Det var smukt og så var vi klar til dagens udfordringer.

Morgenmaden på hotel Natura var fin og ganske på niveau med, hvad vi efterhånden havde vænnet os til. Vi havde god tid til at spise og få pakket færdigt, for vores bus mod Argentina kørte først kl. 9:45.

Vi sad i bussen i under 5 minutter, før vi nåede en paskontrol ganske få meter fra vores hotel. Heldigvis var vi kun 14 mand med bussen, så det var til at overse, at få alle igennem det formelle.

Vi fortsatte gennem et skovområde på grusvej, så støvet stod omkring bussen. Undervejs blev der gjort nogle fotostop, så vi kunne få styret vores lyster. Så kravlede vi roligt op over et pas og på det højeste punkt nåede vi til Argentina. Det var der kun et skilt, til at fortælle, så det var et passende fotostop også. Alle mand ud af bussen, for at tage billede af skiltet :D)

Så kravlede vi nedad igen og busturen sluttede ved puerto Frias - en lille havn, hvor den argentinske paskontrol huserede. Efter lidt ventetid, ankom vores båd, der skulle bringe os over lago Frias. Søen havde en dyb turkis farve og den var omgivet af høje bjerge til alle sider. De højeste skulle være omkring 2.000 meter høje. Mens vi forlod puerto Frias kunne vi glæde os over, at solen skinnede fra en blå himmel på trods af, at det hedder sig, at netop denne sø er et af de steder i verden, hvor det regner allermest.

Der var ikke tid til at nyde omgivelserne ret længe, for efter ca. 20 minutter lagde vi til ved den lille anløbsbro puerto Alegre. Her blev vi "lodset" om i en lille bus og kørt nogle få kilometer til en anden sø, Nahuel Huapi. Ved denne sø (puerto Blest) var der frokostpause. Vi stilede straks mod restauranten og fik os et OK måltid mad men prisen var helt ublu. Vi måtte betale 96 amerikanske dollars for 4 portioner (hvoraf de 2 endda var dagens menu), 4 vand og 2 sodavand. Det var optrækkeri. Bagefter fandt vi ud af, at man nedenunder kunne købe let mad i en bar. Her stod priserne nok bedre mål med maden!

Der var afsat god tid ved puerto Blest, så vores guide på turen anbefalede, at vi gik en tur rundt i bugten. Overfor vores spisested skulle der være et vandfald og man kunne komme helt op og se søen, der føder vandfaldet med vand. Den tur var Marie og jeg hookede på. Hans havde været dårlig om natten, så både han og Gitte var lidt tappet for energi. De valgte at slappe lidt af i stedet.

Så vi begav os af sted langs stranden. Der var ifølge guiden ca. 3 kilometer og efter lidt vandren på stranden, gik turen op i skoven bag søen. Det var en meget flot tur med afvekslende natur og en enkelt lille hængebro.

Omtrent samme tid, som båden ville sejle fra anløbsbroen ved vores frokoststed med alle dem, der ikke tog vandreturen med, var Marie og jeg nået frem til det trappesystem, der skulle føre os op til vandfaldet. Det var et lidt imponerende system, for der var bygget en meget bred trappe af godt, solidt trykimprægneret træ. Der var ca. 600 trin op til toppen og undervejs var der flere udsigtsplatforme ind til vandfaldet. På toppen var belønningen en flot udsigt til en lille sø, der igen var omkranset af stejle klippesider. Vi havde det hele for os selv, da de andre var med båden og dem mødte vi først, da vi var på vej nedad igen.

Gitte og Hans sad som de eneste tilbage på båden, da vi kom ned fra søen og vandfaldet. Gitte havde været oppe på det første udsigtspunkt og tilbage igen. Mens vi ventede på de andre passagerer, var der tid til at læse lidt.

Så var der afgang med den store båd. Umiddelbart så det ud til, at søen var meget lille og vi kun kunne sejle tilbage til den bro, der lå ved frokostrestauranten. Men da vi nærmede os netop den bro, kunne jeg godt se, at der åbnede sig en bred rende ud mod øst - og mod byen Bariloche, som var vores destination for i dag.

Ved frokostrestauranten skulle der flere ombord og her dukkede vores canadisk/danske venner John og Mette op igen. De skulle med til Bariloche.

Sejlturen mod puerto Parfuelo (som var anløbsbroen nærmest Bariloche) forløb i flot vejr. På turen var der høje bjerge på begge sider af den brede "kanal" - i anførselstegn, fordi den garanteret var naturlig skabt.

På båden var der mange, der havde travlt med at fodre måger med kiks. De stod med en kiks i hånden og rakte armen ud over rælingen. Så kom mågerne og snuppede kiksen. Det var vældig underholdende i en tid men så blev fokus drejet tilbage mod det flotte landskab. Tankerne blev ledt hen på Englands District. Der var mange ligheder dertil. Efterhånden som vi nærmede os port Parfuelo, blev bjergene mindre og efterhånden dukkede der mere runde bakker op, så det godt kunne ligne området omkring Windermere i Lake District England.

Vi lagde til kaj og blev overført til en stor, hvid bus. Den kørte ind mod Baroliche og efterhånden, som vi nåede de forskellige hoteller, blev der tyndet noget ud i antallet af buspassagerer. Vi blev sat af i byens centrum som nogle af de sidste.

Vores hotel Nevada lå dermed meget centralt og vi kunne for en gang skyld glæde os over, at vi havde fået 2 værelser uden udsigt til gaden - men til en baggård. Så var vi nemlig også sparet for larmen.

Hans var stadig ikke helt frisk men vi vovede alligevel at aftale, at vi skulle finde et sted at spise til aften. Aftenen var efterhånden godt fremskreden. Vi gik på jagt efter mad ved halv 9 tiden. Fandt et parillia (Rodeo) i en sidegade til hovedgaden, en blok fra hotellet. Her serverede de pasta med ost til Marie og Alex. Gitte og Hans prøvede et grillspyd, som vist faldt i rigtig god jord.

Det gik til gengæld stærkt med at få betalt for maden, for alle var godt trætte nu. Hurtig hjem på hotellet, for at gøre klar til at sove. Klokken var godt 22, da vi var tilbage...

Vi skulle til at indstille os mentalt på, at de næste dage blev storbyferie igen. Buenos Aires kaldte!

Onsdag den 15. februar 2012 - Med fly fra Bariloche til Buenos Aires

I dag skulle vi prøve noget næsten nyt på turen. Vi vågnede nemlig op til gråt vejr. Det var ved at være længe siden, vi sidst havde oplevet det. Pyt, for vi skulle jo videre med fly til Buenos Aires, så lidt overskyet vejr var vel i orden.

Igen havde vi en morgen, hvor der var fred og ro, til at spise morgenmad og få pakket rygsækkene. Det sidste gik som en leg, for det var inde i en fast rutine. Det var morgenmaden næsten også. Der blev som regel kun skiftet ud på en enkelt post mht. Ingredienserne. Her var der karamelcreme til at smøre på brødet.

Gitte og Hans havde truet med at stå forholdsvis tidligt op. De ville være friske i dag og klar til at kigge lidt på Bariloche, inden vi blev hentet og kørt til lufthavnen. Jeg troede ikke rigtig på dem, for de er ikke A-mennesker. Men sørme om ikke de kom gående med alt deres bagage, mens Marie og jeg var i gang med morgenmaden. Vi skulle først op og pakke, så de havde gjort alvor af truslerne. Dejligt - for det betød sikkert, at alle var friske. Ja bortset fra min mave, der havde brokket sig troligt lige siden jeg spiste marsvin i Peru. Det var straffen! Men i dag satte vi et nyt angreb ind med piller.

Vi fik pakket og nåede også at gå en lille tur i byen til plaza de Armas, hvor byens politistation bl.a. lå. Mange af bygningerne i byen er lavet af træ og arkitekturen leder uvægerligt tankerne hen på Tyrol og omegn. Men der var også mange tyskere og schweizere, der emmigrerede hertil for mange år siden og de har helt sikkert bragt byggestilen med. I Lake District har vi også hørt om flere tyske skoler... Men politistationen var også lavet i et flot træværk.

Butikkerne var meget varieret på hovedgaden. Det var ikke som et gademarked i Peru, hvor de alle solgte det samme. Her var stor variation. Dog skulle man ikke gå langt, for at købe en sweater eller en af de specielle koppe med sugerør, som er kendt i Argentina. Vi havde endnu ikke helt styr på, hvad det var, de drak. Men det var formodentlig the. Vi havde set en familie sidde med samme kop på båden i går.

Kvarter i 11 var vi retur på hotel Nevada, og præcis kl. 11 blev vi afhentet og kørt til lufthavnen. Inden vi begyndte rejsen, var Baroliche lufthavn lukket i lang tid på grund af aske fra en Chilensk vulkan. Lufthavnen blev åbnet igen umiddelbart inden vi tog af sted. På det sidste havde vi hørt rygter om, at der blev åbnet og lukket ind imellem, så vi var lidt spændte på, om vi skulle flyve eller køre flere timer i en bus til nærmeste lufthavn. Det blev med fly - med en lille forsinkelse på ca. 20 min. kom vi af sted. De sidste 3 flyvninger havde vi været prebooket hjemmefra og vi havde siddet på række 6-8. Så vi havde lært, at det ikke kunne betale sig at stille sig i kø ved gaten med det samme. For der var orden i tingene og de ville have passagerer på de bagerste sæder ind

først. Så kunne vi boarde som nogle af de sidste. I dag blev det række 5, og Marie tog sig den frækhed, at sætte sig ved vinduet. Grove løjer!

Det var stadig LAN, vi fløj med, så vi kendte også udbuddet af snack og drikkevarer. Det var snart ingen spænding i de flyveture længere :D) Jeg vovede pelsen og fik sorteret de sidste dages billeder og ajourført dagbog undervejs. Det var faktisk vældig behagelig, at arbejde med computeren i flyet.

I Buenos Aires fik vi næsten en mur i hovedet på grund af varmen. Her var nemlig 32 grader (i skyggen). Efter vi havde fået bagagen, gik vi ud til vores ventende chauffør. Standarden faldt efterhånden. I Peru havde der været en chauffør og en guide, når vi blev transporteret. I Chile startede det også fint i Santiago med 2 personer men i Lake District røg vi først ned på en spansktalende chauffør, der kørte os til bussen fra Puerto Varas. Her i Buenos Aires stod der "kun" en chauffør, der talte spansk.

Men han fik os til hotellet og fortalte også en smule om de bygninger og steder, vi så undervejs. På vejen ind fra lufthavnen kørte vi på den meget brede boulevard, hvor der var så mange spor i hver retning, at vi slet ikke kunne tælle dem. På et tidspunkt var jeg overbevist om, at der var 10 baner i hver retning, så vi var sandelig kommet til storbyen!

Hotellets standard var der ikke noget i vejen med. Tribeca er et meget fint sted med kæmpestore værelser. www.tribecahoteles.com.

I receptionen lå en kuvert til os med nye vouchere for resten af turen men vi havde ingen information om, hvornår morgendagens citytour skulle starte - så på dette punkt var standarden også faldet. I Peru ringede den lokale rejseagent jævnligt, for at give besked - og for at høre, om vi var tilfredse. Nu måtte vi selv i gang med at opsøge informationerne.

Marie og jeg fik udforsket hotellets faciliteter, før vi begav os ud i gaderne omkring os. Vi havde åbenbart en mani med at opsøge larm, for et par gader fra hotellet rendte vi ind i en stor demonstration, hvor folk marcherede med bannere og råbte slagord, mens nogen af dem prøvede at styre mængderne med deres musikinstrumenter. Bag optoget gik en kæde af politifolk, der skulle sikre, at optoget fortsatte, så resten af trafikken i området kunne afvikles. Vi var omkring myldretid, så der sad mange utålmodige bilister og dyttede i hornene.

Tilbage til hotellet, for at tage Gitte og Hans med. Aftensmaden trak og vi havde fået et tip om et godt parilla La Estancia fra vores receptionist. Vi begav os af sted i aftensvarmen og kiggede lidt på butikker undervejs.

Og så fik vi lige en første advarsel om, at passe godt på vores ting. Pludselig mærkede jeg et ryk i min rygsæk. Jeg tænkte ikke så meget over det andet end, at det var mærkeligt, for der var ingen menneskemængde så tæt, at det var nødvendigt at bumle ind i mig. En ældre lokal mand gjorde mig opmærksom på, at nogen havde forsøgt at åbne min rygsæk og var løbet op af en sidevej. Jeg takkede og kiggede efter. Det var en lille forlomme i rygsækken, idioten havde åbnet men han

havde åbenlyst ikke fået noget med, for øverst i lommet lå et sæt hovedtelefoner i en sort pose og de var der endnu.

Så var det slut med at have rygsækken på ryggen. De skulle få kamp til stregen, skulle de! Jeg var sikker på, at hvis jeg fangede sådan en idiot, så brækkede jeg armen på ham og lod ham slippe med det!

Vores spisested var stort og fint indrettet. I begge sider af indgangen var der godt gang i grilningen af store bøffer, hele dyr og kæmpekyllinger.

Vi fik anvist en plads og der blev straks serveret noget lækkert til at starte på. Hans konstaterede hurtigt, at det, der var serveret, lige kostede 15 pesos (ca. 20 kr.) pr. kuvert.

Vi fik bestilt store bøffer alle sammen og en gang tilbehør hver især. Det kom hurtigt ind og det var en ordentlig omgang kød og tilbehør. Kødet var mørbrad og tilbehøret var forskellige former for kartofler (pommes frites med hvidløg, tynde pommes frites, kartoffelmos) og løgringe. Bøfferne var fine møre og stegt, som vi havde bestilt dem. Men der var alt for meget mad, til vi kunne spise op, så vi blev enige om, at næste gang, så bestilte vi kun en gange tilbehør. Så kunne vi supplere op, hvis det blev nødvendigt. En god malbec rødvin gled fint ned til maden. Men det gjorde det kolde vand, som vi havde bestilt, sandelig også!

Mætte og lidt trætte (sikkert på grund af varmen - det var stadig 28 grader, da vi nåede hjem), gik vi hurtigt til vores værelser. Aircondition anlægget kørte for fulde damp og min næse begyndte at løbe. Det skulle lige passe, at jeg skulle kæmpe med en forkølelse på grund af de store temperaturforskelle!

Glade og tilpasse kravlede vi i seng ved halv 12 tiden.

Torsdag den 16. februar 2012 - Buenos Aires Byrundtur

I dag var vi lidt usikre på, hvornår vi skulle i gang med dagens program, der bestod af en byrundtur i Buenos Aires. I vores program stod, at turen startede kl. 9 eller 14. Vi forsøgte at ringe til den lokale udbyder af rejsen, men her i Buenos Aires vågner man åbenbart ikke op før tidligst kl. 9 på kontoret...

Det var kl. 9, så med 20 minutters forsinkelse dukkede en frisk ung fyr op og tog os med i en 20 personers bus. Så var der opsamling en halv times tid og derefter kunne byrundturen starte.

Vejret var let overskyet med nogle ganske få grå skyer, som selvfølgelig drev væk fra os!

Vi kørte først en tur til den nordlige del af Buenos Aires. Det er området med de fine boliger, dyre restauranter og en masse parker. Det er også her, hvor byens kirkegård for prominente personer er. I blandt dem er præsidentfruen Eva Peron. Til stor irritation blandt byens fornemme

befolkning, er hun den mest kendte person på kirkegården, som vores guide gjorde meget ud af at fortælle, at vi absolut skulle se. Det var det vigtigste besøgssted ifølge guiden.

Vi kørte gennem byens midte via. den brede avenue med 7-10 baner i hver retning. Guiden forklarede, at der var meget trafik på denne avenue, fordi 2 meget store hovedveje fører til samme gade fra syd og nord.

I midtbyen besøgte vi det lyserøde palads, hvor præsidenten holder til - og hvor Eva Peron hilste på befolkningen fra en altan på samme måde, som vores dronning gør, når hun har fødselsdag.

Efter en pause på den centrale plads, fortsatte vi mod Buenos Aires' sydlige bydel.

Guiden fortalte om Argentinas periode med militærjunta, hvor en stor gruppe unge mænd forsvandt - og hvor deres mødre i mange år derefter demonstrerede, for at gøre opmærksom på deres tab. Ikke for at finde en forklaring på, hvor deres børn var - for det vidste alle.

Han fortalte også om tangoens historie. Det var ret interessant, for tangoen startede som en forbudt dans blandt byens etablerede befolkning. Kun de allermest fattige dansede tango og det var primært de prostituerede, der udøvede dansen. Men der kom mange unge mænd af rang hos de prostituerede og de lærte også dansen. Så efterhånden blev den "godkendt" i den brede befolkning.

I Boca området besøgte vi det berømte fodboldstadion, hvor Maradonna blev opfostret. Ham var guiden stolt af, selv om han var upartisk mht. hvilket hold, man skulle holde med. Her blev der også en halv times stop, så vi kunne tage billeder af stadion-bygningen. Det var nu lidt svært, for vi holdt helt tæt på bygningen, så det var ikke let at få et billede af hele byggeriet på en gang.

Til gengæld emmede det hele af fodbold i området. Masser af butikker, hvor man kunne købe trøjer og andet merchandise for den lokale klub. Der var også en del steder, hvor man kunne blive fotograferet med figurer af bl.a. Maradonna og Messi.

Så fortsatte turen ganske få gader væk fra stadion - stadig i Boca distriktet, der er et område, hvor befolkningen har dybe rødder fra især Italien. Årsagen hertil var, at italienerne var gode til at arbejde på havnen og Boca distriktet ligger tæt på en del af Buenos Aires' store havneområde.

Atter havde vi en halv times pause til at gå rundt i et meget særpræget kvarter, hvor husene er kendetegnet ved at være meget farvestrålende. Masser af restauranter, cafeer, boder og souvenirbutikker. Vældig spændende at gå rundt i. Overalt var der store figurer, der stod og vinkede ned på gaden fra 1. sal.

Varmen var efterhånden blevet næsten uudholdelig. Så da bussen endelig dukkede op igen, var det bare med at komme ombord til aircondition anlægget.

Den sidste del af turen gik langs havneområdet, der så ud til at være blevet et meget in-sted med masser af restauranter og butikker. Vi blev sat af et sted i midtbyen ved et supermarked, hvor det skulle være billigt at handle og spise. Vi skyndte os ind i det afkølede marked men var forholdsvis hurtigt ude igen, da det så ud til at være masser af mærkevarerbutikker og mondæne spisesteder. Så sultne var vi heller ikke.

Vi havde delt os og aftalt, at mødes igen kl. 5 på hotellet. Så Marie og jeg stilede mod en udendørs restaurant ved siden af supermarkedet. Jeg fortrød vores valg af bord med det samme, vi havde fået serveret vores drikkevarer. Her var meget varmt, det var lige ved at stort gadekryds, så trafikken larmede vildt og der var masser af mennesker overalt.

Men vi havde afgivet bestilling og Marie fik en sandwich mens jeg fortærede en lille pizza med rocquefort ost. Pizzaen smagte rigtig godt og den kolde øl var også god i starten. Men varmen gjorde, at den hurtigt steg i graderne...

Efter vi havde fået lidt strøm på batterierne, gik vi hjemad. Vi zigzaggede gennem gaderne op mod vores hotel og fik besøgt en del kjolebutikker (med klimaanlæg). Det var som om varmen bare blev værre og værre og tempoet blev sænket efterhånden som graderne steg.

Det sidste stykke tilbage mod hotellet foregik næsten i sneglefart og vi overfaldt næsten den kolde vandflaske, vi havde stående i køleskabet, da vi kom hjem. Heldigvis havde vi købt en stor øl i et kinesisk supermarked lige over for hotellet.

Gitte og Hans bankede på og så var der ikke kold øl nok. Jeg smuttede en hurtig tur i supermarkedet og den kinesiske dame ved kassen gloede noget på mig, at jeg allerede var tilbage i butikken igen. Måske fordi øllene var på 0,75 - 0,90 liter pr. flaske.

Så var der dømt afslapning i airconditionens tegn. Jeg sov en halv time mens Marie gik op på hotellets tag, for at tage lidt sol deroppe. Hun havde åbenbart ikke fået varme og sol nok!

Vi havde aftalt med Gitte, at Hans og jeg skulle arrangere hendes fødselsdag næste fredag, så jeg gik ombord i internettet i håb om, at få nogle gode ideer. Der var gode forslag til eksklusive middage i Buenos Aires. Sejlture eller små, intime restauranter. Den nye trend er åbenbart, at der er dukket en række private spisesteder op - hvor man bliver inviteret hjem til folk og man spiser en 3-5 retters menu i deres hjem. Men de var alle kun åbnet i begrænset omfang (forståelig) og det foregik altid om aftenen. Vi havde aftalt, at vi skulle spise en god frokost sammen, da vi skulle flyve hjem dagen efter.

Hans dukkede op og vi fik gjort en skitse over Gittes fødselsdag færdig - alt imens en ordentlig torden- og regnskylle væltede ind over os. Da planen var på plads og regnen stilnet lidt af, gik vi hen til Gitte og Marie og nød et par gode glas Malbec rødvin. De er slet ikke så tosset, til at lave rødvin i Argentina :D)

Ud på aftenen begyndte vi at trænge til lidt at spise og vi søgte først efter et par takeaway steder, som Gitte og Hans havde set. Men der var lukket som så mange andre steder. Sikkert på grund af eftermiddagens/aftenens regnvejr. Gaderne var også tomme for mennesker.

Så vi fortsatte mod et lokalt Parilla, hvor vi kunne få vores lyst styret. Vi afgav vores bestilling til tjeneren, der ikke forstod et ord engelsk. Men det virkede til, at han fik hele ordren i hus, selv om vi undrede os lidt over, at han kunne holde styr på det hele. Det kunne han så heller ikke!

Drikkevarerne kom fint ind, bortset fra, at vi havde bestilt 4 flasker vand men kun fik leveret 3. Så gik der en halv time og der kom 2 fade ind med muslinger. Dem var der ingen, der havde bestilt, så dem fik han med igen. Efter yderligere et kvarter dukkede tjeneren op med 2 tallerkner med rejer i hvidløg - og kartofler til. Dem havde vi bestilt 1 portion af - men ikke med kartofler men med ris. Marie accepterede kartoflerne og han fik den ene tallerken med ud igen. Så kom Hans' bestilling rigtig ind, men han fik heller ingen ris. Gitte og jeg havde bestilt en ret med oksekød og ben. Den kom fint ind - men vi havde en gevaldig mistanke om, at der kun var en portion i det, vi fik leveret. For der var slet ikke den mængde kød, som vi var vant til. Men der var nu nok til os begge, så det gik. Mine pommes frites dukkede op et par minutter senere. Jo, jo, han havde "næsten" ramt rigtigt.

Regningen var heller ikke helt i orden men vi regnede os frem til, at totalbeløbet kom til at ramme pænt tæt på og drikkepengene havde han ikke fortjent i dag, så vi betalte og gik hjem til hotellet. Regnen var næsten stoppet, da vi gik ud og nu var vejene stort set tørre igen.

Trætheden lagde sig over os, da vi kom retur og ved halv 12 tiden var vi atter i seng efter en varm dag. Der var ikke noget, der tydede på, at tordenvejret skulle skrue ned for varmen.

Fredag den 17. februar 2012 - Carlos Gardel dinner og tangoshow

I dag havde vi først noget på programmet i aften, hvor vi skulle ud og spise og se tango show, så dagen var til fri afbenyttelse.

Så vi tillod os at sove lidt længe og var først klar til morgenmad, da vi havde læst lidt og skrevet dagbog kl. godt 9.

Så var vi klar til dagens uofficielle program, som Gitte og Hans havde sammensat i store træk. Vi startede med at gå ned til den centrale del af Buenos Aires, hvor en stor obelisk står ved hovedgaden. Her mødes en stor del af alle undergrundsbaner. På undergrundsstationen var der varmere end oppe på gadeniveau, så det var nærmest kvalmende. Alligevel var der masser af små butikker, hvor man kunne købe alt mellem himmel og jord, blive barberet eller få pudset sko.

Det kostede os 10 pesos (ca. 13 kr.) at tage the subway - i alt. Ikke per person!

Vi kørte på den røde linie og steg af ude ved den store kirkegård Cementaria de la Chacarita, som vores guide fra i går havde kraftigt anbefalet os at se. Allerede da vi kom op fra

undergrundsbanen, kunne vi se, at det var en speciel kirkegård. Der var en stor indgangsportal i bedste græske stil. Ved indgangen stod en vagt, der på en stille måde forklarede os, at det var et privat område og man derfor ikke måtte tage billeder.

Vi begav os ind på området og det var virkelig et specielt område. Det var her den tidligere argentinske præsidentfrue Eva Peron lå begravet. Vi fandt dog ikke hendes gravsted. Det helt specielle ved denne kirkegård var, at der var bygget små eller større huse omkring gravstederne og så var det simpelthen gravsted for hele familien - vel at mærke for velhavende familier. Flere steder kunne vi se, at kisterne stod inde i "stueplan", selv om de seneste i familien måske var død i 1980'erne. Det var ikke underligt, at der nogle steder var udluftning ovenpå "husene". Det var virkelig en speciel oplevelse at gå rundt på denne kirkegård.

Vi mødtes igen ved indgangen ved 11:30 tiden og tog atter undergrundsbanen mod centrum.

Ved Carlos Esgardel var der et stort shoppingcenter, som vi fik pløjet lidt igennem. Her var bl.a. en Levis butik, hvor jeg kunne købe mig et par cowboybukser.

Efter en god time der, fortsatte vi med undergrundsbanen nogle trin mod centrum. Så var kortene overladt til Marie og Gitte, der førte os videre mod centrum. Alle steder var der masser af mennesker, meget trafik, varmt og klamt, udsigt til en tordenbyge og en eksplosion af indtryk at absorbere alle steder.

Pludselig kunne vi begynde at genkende tingene og vi var tæt på hotellet. Men vi fortsatte ned mod havnen, forbi den brede hovedgade og nærmede os den centrale plads med præsidentpaladset.

På vejen dertil fandt vi en italiensk restaurant, hvor Gitte og Hans fik lidt frokost og Marie og jeg lidt is. Det var vist første gang på turen, vi fik is!

Efter denne frokost fortsatte vi ned forbi præsidentpaladset på vej mod havnen og "den spanske bro" - en gangbro, designet af en spanioler - som vi har mistænkt for, at lave en bro i forbindelse med Expo 1992 i Sevilla.

Vejen ned mod havnen var mere bøvlet end forventet, da vi skulle passere et par meget store veje. Hans og Gitte vendte om og gik retur mod hotellet men Marie og jeg fortsatte og det kom vi ikke til at fortryde.

Efter at have gået et stykke vej langs en yderst trafikeret vej (med store lastbiler), nåede vi ned på havneområdet, hvor der var mere fred og ro. Her fandt vi en lille mondæn restaurant, der godt ville servere en kold øl. Vi satte os ind og da vi kiggede menukortet, blev vi positivt overrasket. Marie faldt for en "White Russian" og jeg var i 7. Himmel, da de havde Ardbeg på kortet. Den unge pige lod vente på sig - næsten som om, det var en stor gang aftensmad, vi havde bestilt - eller var vi bare utålmodige?

Så mødte hun op med Maries drink, en flaske Ardbeg, et glas fyldt med is og en isspand ved siden af. For pokker da. Jeg skyndte mig at frabede mig isen. Så hældte hun ellers en voksen Ardbeg op! Jeg havde også bestilt en god brown ale øl og det fik jeg!

Nøj, hvor smagte sådan en single malt whisky pragtfuldt!

Så var der kræfter til at fortsætte turen tilbage mod hotellet, over den spanske bro og videre mod nærmeste subway, der kunne bringe os tættere på hotellet. Klokken var efterhånden ved at være mange.. Vi vidste stadig ikke, hvornår vi blev afhentet til aftenens show. Det var noget rod, at vi selv skulle søge denne information. Jeg havde sendt en mail til vores lokale serviceudbyder, så måske var der mere info, når vi var retur på hotellet.

Vi fandt frem til undergrundsbanen og kørte de få stationer, der bragte os tættest på hotellet. Den station hed sjovt nok Uruguay, som vi skulle til i morgen!

På vejen til hotellet, fandt Marie en jagtbutik, hvor vi kunne købe fiskestænger, lygter, lamper, geværer og andet spændende til en jagt. De havde også lidt tøj og jeg fandt en skjorte, der måske kunne klare varmen.

Tilbage ved hotellet måtte vi erfare, at vores lokale rejseudbyder stadig ikke havde ladet høre fra sig, så vi måtte igen bede receptionen ringe til dem.

Så var der tid til et godt bad, køligt hvidvin og opdatering af dagbogen, inden vi blev afhentet ved 8-tiden. Det stod ikke helt mål med vores program, der sagde, at showet startede kl. 20:30.

Efter en del opsamling rundt omkring på hotellerne, kørte chaufføren til fordøren af teatret Carlos Gardel, hvor aftenen skulle tilbringes. Allerede da vi trådte ind af døren, var vi klar over, at det skulle blive en lidt speciel aften. Alle tjenere og medarbejdere var klædt i tøj, der ledte tankerne hen på 1920-1930'erne. Med stor rutine fik de ført de mange gæster gennem lokalet, til en fotografering med et par tangodansere og hen til bordet. Her var der også hurtigt en fotograf over os. Han ville fotografere os parvis og alle 4.

På menukortet kunne vi vælge mellem 3 kolde og 3 varme forretter, 3-4 hovedretter og det samme antal desserter. Der blev serveret rødvin og vand ad libitum, så vi manglede ikke noget. Maden kom på bordet med en hastighed, som var næsten uset.

Teatersalen var ikke kæmpestor. Der var nok omkring 400 gæster til stede. De fleste sad i salen men der var også balkon hele vejen rundt. Hvis teatret ikke var fra den periode, som personalet gav sig ud for, så var det i hvert fald ført tilbage, så det virkede meget gennemført.

Mens vi nød maden (og de kæmpestore bøffer), kunne vi se en film om tangomusikkens historie. Vinklen var mest på selve musikken og de sangere, der har betydet noget for genren. Ikke så meget på selve dansen.

Imens sneg fotografen rundt og delte vores billeder ud. Et billede kostede godt 100 kr., så det var betalt. Marie synes vores billede med de 2 tangodansere så skrækkeligt ud men jeg mente, at det var et sjovt minde fra denne aften, så vi købte det alligevel...

Så var der dømt underholdning. Lyset blev dæmpet og så blev vi ført gennem forskellige stilarter af tangoen. Denne genre er lige så bred og varieret som f.eks. blues og jazz. Forskellige dansere og sangere performede for os. Det var alt lige var unge og fantastisk hurtige dansere til et ældre par, der viste os, at tangoens dans ikke har nogen alder.

Flere gange var jeg imponeret over den hastighed, især de unge dansere bevægede deres ben. Det gik lige så hurtigt, som når vi har set Riverdance.

I løbet af halvanden time var showet overstået. Man kunne købe det med hjem på DVD men sådan en oplevelse skal altså ses live på stedet, for at få stemningen med.

Vores chauffør holdt atter lige uden for døren og i løbet af ganske kort tid, var vi på vej tilbage mod hotellet. Hjemturen gik uden nogen komplikationer og jeg tror, at vi var hjemme ved 1-tiden.

Vi pakkede lidt af vores ting, inden vi kravlede i seng. I morgen skulle vi videre mod Uruguay og vi ville efterlade en del af vores bagage på hotellet i Buenos Aires. Her ville vi være tilbage om en uge, så der var ingen grund til at slæbe det hele med rundt. Især ikke vasketøjet :D)

Lørdag den 18. februar 2012 - Med båd fra Buenos Aires til Colonia i Uruguay

Rødvinen fra aftenens show sad svagt i baghovedet, da vi stod op før kl. 8, for at få pakket de sidste ting sammen og spist morgenmad, inden vi blev afhentet kl. 9:30.

Vi havde brokket os lidt over vores tur-udbyder her i Buenos Aires. De var ikke flinke til at fortælle os, hvornår de ville hente os. Vi måtte selv opsøge informationen. Det var ikke standarden fra de tidligere destinationer på ferien. Så her til morgen sendte vi en mail til vores danske udbyder Hannibal Rejser og bad dem sørge for, at vi fik noget mere information.

Men vi blev afhentet til tiden her til morgen og fragtet i en Citroen Picasa til havnen, hvor vi skulle igennem de sædvanlige formaliteter, når man krydser en landegrænse. Bureaukratiet lever i bedste velgående her. Det var lige som i en lufthavn. Vores bagage blev tjekket ind, vores håndbagage gennemlyst og vi skulle vise pas.

Men da alle formaliteterne var på plads i formiddagsvarmen, blev vi skilt fra den store mængde passagerer. Vi rejste nemlig på 1. Klasse, så vi blev vist ind i en lounge bagerst på skibet. Her fik vi champagne til velkomstdrink. Jeg kiggede på uret. Den var over 10, så det var OK :D)

Med lidt forsinkelse lagde båden fra land. Den startede langsomt men i løbet af kort tid var den oppe i en meget høj hastighed. Der var dømt afslapning. Den andre 3 fladede helt ud mens jeg

havde travlt med at skrive dagbog og sende mails hjem. Der var nemlig internet ombord på skibet.

Vi var hurtigt ude på åbent hav - så meget, som vi nu kunne se det gennem de beskidte vinduer. Så der var ikke gået nogen oplevelser tabt, ved at tage sig en lille formiddagsblund.

Båden sejlede alligevel hurtigt, for pludselig proklameredes over højttaleren, at vi snart var i land. Og ganske rigtigt lagde den store båd snart til. Det var let at se, at det var en erfaren kaptajn, der var i arbejde. Båden skulle drejes helt rundt, for at ligge rigtig men det skete uden nogen dikkedarer. Det var professionelt arbejde!

Vi forlod skibet og gik via en lang gang ind til en stor hal, hvor bagagebånden rullede i bedste lufthavnsstil. Og netop som vi kom til bånden som nogle af de første, rullede vores bagage ind. Så vi kunne gå lige til båndet, tage vores bagage og fortsætte ud til vores ventende chauffør. Lettere kunne det ikke være.

Chaufføren talte (selvfølgelig) spansk men forsøgte sig også med en lille smule engelsk. Han var en ældre, lun fætter, der mente, at danmark var noget med kager (wienerbrød hedder jo danish ude i verden).

Så var vi kommet til Uruguay og køreturen gennem Colonia gav et første billede af en hyggelig by, der nok kunne tåle et besøg. Chaufføren fortalte, at vi kørte i main street og snart var vi inde i den gamle bydel, som blev bygget af portugisere i 1700-tallet og nu stod opført på Unescos World Heritage liste (tror jeg nok det hedder!).

Vores hotel Plaza de Mayo lå næsten ude på spidsen af byen. Ud mod vandet. Vi tjekkede ind og vi fik et par meget hyggelige værelser, hvor der var 5-6 meter til loftet og væggene var lavet af sten. Der var varmt. Meget varmt, så vi var glade for airconditionen på værelserne.

Men oplevelsestrangen trak i os og vi startede med at udforske det lille hotel. En lille midtergård var næsten, hvad der var at byde på. Men der var et par steder, hvor man kunne sidde i fred og ro og læse, hvis man havde lyst.

I Uruguay blev uret sat en time frem, så pludselig var vi sultne! Vi gik på jagt efter en frokostrestaurant. Vi skulle lige vænne os til deres priser, for de virkede noget høje. Vi regnede os frem til, at hvis vi dividerede dem med 3, så havde vi nogenlunde prisen i danske kroner.

Efter lidt vandren frem og tilbage, nåede vi til en restaurant, der lå helt ned til vandet. El Torreon hed den vist og det skulle ikke undre mig noget, om navnet betyder noget med en mølle, for det var en gammel møllebygning.

Her satte vi os ved et af de sidste ledige borde. Der blæste en god vind men det var dejligt i varmen. Vi fik bestilt vores mad og så startede ventetiden. Det tog mindst 45 minutter at få leveret vores frokost. Da var vores øl for længst drukket eller blevet varm. Personalet så træt og

uoplagte ud. Hans havde f.eks. bestilt forårsruller med salsa til men fik soja til. Da han bad om salsa, fik han et surt ansigt og en besked, der nok antydede, at han ikke fik sit salsa. Nogle halvsure kællinger var nok det, der kom tættest på!

Men maden smagte OK og de havde faktisk en lokal øl, der smagte meget fint!

Vi betalte og slentrede videre, for at udforske byen. Eller i hvert fald noget af den, for varmen var så ulidelig, at Marie og jeg valgte at gå langs vandet tilbage til vores hotel. Her kastede jeg mig under bruseren og ind på sengen til en lille times søvn. Varmen tog alligevel hårdt på mig. Marie var mere hårdfør. Hun lagde sig ud i haven og læste, mens jeg sov.

Resten af eftermiddagen gik med almindelig afslapning og en vandretur ind gennem hovedgaden. Vejret var ikke helt med os, for det regnede lidt og vi fortrak til en lille restaurant på havnen i den gamle bydel. Her delte vi en lokal øl, mens en byge rasede forbi. For når det regner, så er der åben for sluserne.

Vi fortsatte ind af hovedgaden i den hyggelige by. Noget af det, der giver bydelen sit særpræg - ud over de mange gamle huse - er at der er træer langs alle vejene.

Vi nåede et stykke ind i byen, da vi opdagede, at klokken var blevet 19:30, så vi måtte hellere se at komme tilbage til hotellet, så vi kunne blive samlet til aftensmad. Vi hastede tilbage - også fordi der var en regnbyge under opsejling - men Gitte og Hans havde forladt deres værelse. De var nok blevet sultne og vi havde ikke lavet nogen deciderede aftaler.

Så vi gik også på jagt efter en restaurant. Der var faktisk mange af dem omkring hotellet, så vi stillede 2 betingelser. De skulle tage kreditkort og vi ville gerne have en ostefondue til aften. Det havde vi nemlig set på frokostrestauranten, at man kunne få. Men vi ville ikke ned til de sure kællinger igen!

Meget tæt på hotellet, fandt vi restaurant Marlo. En gråhåret herre bag bardisken kunne næsten klare vores betingelser. Han kunne dog ikke servere fondue men havde en ret med smeltet ost på programmet. Det indlod vi os på og satte os ved et af hans 2 borde udenfor restauranten. Det var på et smalt fortov lige ud til vejen. Bilerne, som kørte langsomt ned gennem gaden, kørte lige forbi os.

Vores tjener anbefalede en vin med den lokale druesort tannat. Den skulle smage i stil med cabernet sauvgnion og det kunne vi bekræfte, da vi smagte på den. Ikke så dårligt!

Vores mad kom forholdsvis hurtigt på bordet og osten blev serveret i en dyb skål, hvor det lå i næsten flydende form. Så han havde ikke undersolgt retten. Det smagte super og vi lappede det hele i os mens vi nød det gode rødvin og det kolde vand.

Mens vi sad der, blev trafikken efterhånden kraftigere. Ved det andet bord sad der et par, bestående af en spansk/engelsktalende ung fyr og en engelsktalende kvinde. De snakkede lystigt

og på et tidspunkt drejede deres samtale sig meget om Danmark og danskerne - i forhold til nordmændene. Det var ikke så let at høre, hvad de sagde - men det var lidt sjovt, at vi var kommet så langt hjemmefra og så skulle vi høre på nogen, der diskuterede vores land.

Det var efterhånden blevet mørkt og mod nord var der ivrig gang i kystlynene, så vi måtte en tur ned til vandet, for at se lysshowet. Det var meget fascinerende. Det ledte tankerne hen på vores første tur til Thailand, hvor vi også oplevede det kraftige blitzeri i Jomtien.

Tilbage ved hotellet, stødte vi på Gitte og Hans i receptionen. Vi blev enige om, at finde en kop kaffe. Alle restauranter så ud til at være fyldt op men lige bag hotellet havde vi set en lille kunstnercafe, hvor der ikke var ret mange. Her satte vi os ind og fik en kop kaffe og en øl. Så var de sidste kræfter sevet ud af os og vi gik tilbage til hotellet, for at sove.

Det blev en lidt urolig søvn, for der var stadig en livlig trafik på vejen lige uden for vores vindue. Først ved 2-tiden faldt der nogenlunde ro over tingene. Det var jo også lørdag aften.

Søndag den 19. februar 2012 - Colonia på egen hånd

Ved 8:30 tiden var vi klar til morgenmad. Det troede vi da, for vi havde glemt, at Uruguay er en time foran Argentina, så pludselig var klokken 9:30. Så fik vi travlt med at komme til morgenmad. Det blev vist kun serveret til kl. 10.

Der var forholdsvis mange til morgenmaden, der blev serveret på 1. Sal i den lille firkantede hotelbygning. Her var også gennemført hyggeligt og vi havde udsigt ud over vandet - det gule flodvand, der absolut ikke indbød til en badetur.

Dagen var helt programfri - som den eneste på vores rejse. Det skulle udnyttes til at lave ingenting! Vi var alle 4 indstillet på at gå en lille tur i Colonia og for Marie og mit vedkommende, skulle vi gerne nå op til Colonia Shopping. Uden at tænke over, at det var søndag!

Så vi listede af sted i hver sin retning og Marie og jeg fulgte en planlagt rute op mod indkøbscentret. Da vi var kommet igennem den gamle, bevaringsværdige, del af Colonia, blev det hele en kende mere kedeligt. Så vi satte tempoet op og i løbet af en god times tid, nåede vi op til indkøbscentret. Det var åbent, selv om det var søndag. Her var der en masse forskellige forretninger og et stort supermarked, som vi selvfølgelig pløjede igennem med stor interesse. Kvaliteten af varerne var fuldt på højde med et supermarked i Danmark.

I osteafdelingen fandt vi en dansk skimmelost. Den hed Rosenborg og vi fik begge stor lyst til at smage! Da Marie lidt senere nåede omkring en bagerafdeling, hvor de havde lune flutes, var hun solgt og pludselig stod hun med flutes og ost i hånden. Så var frokosten hjemme, mente hun. Vi ville godt have haft en kold øl til osten men det virkede ikke til, at deres mange køleskabe med drikkevarer var tændt. Øllene var lunkne. Så hellere en kold sodavand!

Vi strøg udenfor butikscentret, fandt en stille trappe og kastede os over ost og flutes, så det sikkert har set ud, som om vi ikke havde fået mad i flere dage :D) Nørj, hvor smagte det godt.

Så gik vi tilbage til shoppingcentret, for at hente vores rygsæk. Den var ikke kommet med ud i farten. Turen fortsatte retur mod den gamle bydel. Vi gik stille og rolig på nogle villaveje. Det virkede som om søndag frokost var familiefrokost. Fra flere huse duftede der lifligt af grillede bøffer og der var ofte en del personer samlet i husene.

Vi var snart tilbage i den gamle bydel igen og så satte vi jagten ind på en is. Den fandt vi på hovedgaden og deres is smager rigtig godt. Det virker som om der er brugt en god fed fløde til at producere isen med.

Efter et smut omkring et håndarbejds marked, gik vi omkring et fint hotel ud til vandet (Radisson). Her kunne vi sidde og nyde en kold øl, inden vi tog den sidste etape hjem til hotellet.

Jeg forsøgte at gentage kunststykket med et koldt brusebad. I dag sørgede jeg rigtig for at spare på det kolde vand. Ja, det lyder helt omvendt. Det plejer jo at være det varme vand, der skal spares på! Men ved at spare på det kolde vand, undgik jeg at få alt for varmt vand på kroppen.

Marie gik atter udenfor, for at læse og slikke lidt sol og jeg fik ajourført dagbogen på værelset.

Vi mødtes med Gitte og Hans ved 7-tiden og smagte på en lokal rødvin, som vi havde købt. Den var nok for billig, for den smagte som en billig rødvin :D)

Vi valgte at spise samme sted, som Marie og jeg havde spist dagen før. På Marlo, der i dag fik lov til at servere gode bøffer og samme rødvin, som vi havde fået dagen før. Det var et supergodt måltid, så Marlo kan bestemt anbefales!

www.marlocarnesycostumbresuruguayas.com Se det er en lang web-adresse, der forpligter :D)

Den gode rødvin gjorde os trætte og vi trak os tilbage til vores værelser. Næste dag stod den på rejse igen. Nu var det tid for Iguazu vandfaldene!

Mandag den 20. februar 2012 - Med båd og fly fra Colonia til Iguau i Argentina

Det havde været en forholdsvis rolig nat. Forholdsvis fordi der var trafik tæt på vores værelse og ifølge Hans var der også blevet skudt noget fyrværkeri af efter midnat. Det havde vi dog ikke hørt...

Vi følte os friske og spiste morgenmad, mens Marie havde travlt med at fotografere fuglene udenfor. Hun syntes, at de lignede papegøjer.

Kl. 10:15 blev vi afhentet af den samme chauffør, som havde kørt os til hotel Plaza de Mayo et par dage tidligere. Han ville vide, om vi synes om Colonia og det kunne vi bekræfte. Det var virkelig en hyggelig by og især den historiske bydel var et interessant bekendtskab.

Vi blev sat af ved færgeterminalen, der så meget ny og moderne ud. Her blev vores bagage tjekket ind og vi satte os til at vente i den store hal. Efter lidt tid besluttede vi, at gå videre ind i afgangshallen, for at få ordnet diverse formaliteter i forbindelse med, at vi atter skulle krydse en landegrænse. Mens vi ventede, tjekkede vi hvornår vi skulle flyve fra Buenos Aires. Det var først kl. 19:05. Det betød, at vi skulle vente i ca. 7 timer i lufthavnen!

Efter lidt ventetid, blev det tid at gå ombord i den store katamaranfærge, der mindede om noget fra en fremtidsfilm. Vi havde plads på "turist" klasse, så der blev ikke serveret champagne denne gang.

Turen til Buenos Aires gik hurtigt med den hurtige båd. Inden vi havde set os om, var vi på vej ind i havnen. Her gik det hurtigt med at komme fra borde. Der var sikkert ikke helt så mange med, som da vi sejlede til Colonia.

Der stod atter en chauffør og ville køre med en Axel, så ham nappede vi og han kørte os til lufthavnen. Han havde slemt travlt med at snakke i telefon og radio, så ham fik vi ikke talt med. Han lodsede os af ved indgangen til indenrigslufthavnen og så var han væk igen.

Vores først opgave blev at undersøge, om vi kunne booke vores fly om, så vi ikke behøvede at vente så længe i lufthavnen. Det kunne godt lade sig gøre men det ville koste 50 amerikanske dollars pr. mand. Så kunne vi komme med et fly ved 16-tiden. Det var vi ikke indstillet på at betale så mange penge for, så vi stillede os i stedet over i køen, for at få tjekket vores bagage ind. Så skulle vi i det mindste ikke bruge kræfter på, at slæbe rundt på det.

Vi gik op i afgangshallen og fandt et stort område med borde og stole. Her lavede vi en "base", hvor vi kunne læse, arbejde med computer, snakke, løse soduko og spise/drikke. Det gik fint, selv om vi sad lidt med en følelse af, at denne dag var meget spildt. Det var jo ikke noget ved, at tilbringe det meste af en dag i en lufthavn!

Vi forlod Buenos Aires ved 19-tiden i et lille fly med 2 gange 2 sæder på hver række. Flyet var en model, som jeg ikke havde fløjet i før men det var moderne og der var små skærme ved hver plads. Her lykkedes det mig at se et par afsnit af Simpsons. Vældig underholdende...

Mens det blev mørkt, var der en del lyn omkring os og det varede ved til efter vi var landet i Iguazu. Lige inden piloten satte landingshjulene hårdt ned på landingsbanen, så jeg et ordentligt lyn tæt på. Gitte og Hans sagde, at der havde været mange lyn og de var glade for, at vi var kommet godt ned igen. Nu er der også det ved det, at et lille fly er noget mere levende i forhold til et stort.

Bagagen blev hentet. Det tog noget tid, før den kom ind. Udenfor ventede atter en chauffør og en guide på os. Guiden forklarede på turen til hotellet, at vejret med mange lyn havde stået på i længere tid hver aften. Men det resulterede ikke i regn og de begyndte at savne regnvejr i området.

Vi blev kørt ud i en mørk, mørk skov og der var ikke lys at se nogen steder. Pludselig dukkede der alligevel lidt lys frem og dermed vores hotel La Canterra. Vi aftalte, at der var afgang mod Iguazu vandfaldene den næste morgen kl. 7:30. Så kunne vi være i nationalparken, når den åbnede, for guiden forventede mange mennesker, idet mandag var en ekstra fridag på den brasilianske side.

Vi blev fulgt op til vores værelser. Det foregik via nogle gangstier med malede brædder på. Værelserne var fine med god plads, en stor seng og et badeværelse med jacuzzi badekar. Udenfor vores værelse var en altan med insektstof hele vejen rundt - og en hængekøje!

Hotellets gæster var i gang med en omgang grill aften og vi kunne godt nå at være med. Så vi skyndte os at returnere til restauranten, hvor vi blev båset indenfor ved et hastigt tilvejebragt bord. Alle øvrige gæster sad udenfor.

Maden blev serveret. 3 retter, hvor hovedretten var parilla. Det bestod af en masse forskellig kød og indmad, serveret i et stort varmt "fad". Maden bar måske lidt præg af, at vi var kommet senere end alle andre. Tilbehøret var koldt (kartofler) og det var absolut ikke de bedste stykker kød, der blev serveret. Men OK, vi blev mætte - og det var det vigtigste. Og den argentinske rødvin smagte super!

Vi var trætte og kravlede hurtigt til køjs. I morgen skulle vi opleve en af turens helt store højdepunkter.

Tirsdag den 21. februar 2012 - Iguazu fra den argentinske side

Efter en nogenlunde god nats søvn, var vi klar til dagens store oplevelser. Morgenmaden var nogenlunde som forventet. Dog kunne vi bestille forskellige ægge-retter som f.eks. spejlæg og bacon. Vi bestilte lidt forskelligt men var ved at komme i klammeri med tiden, idet vi blev hentet kl. 7:30. Men det gik og vi var stort set klar, da vores bil kom.

Vejret startede en anelse skyet men i løbet af formiddagen klarede det fint op og dagen blev perfekt, set fra det vejrmæssige.

Efter en kort køretur, nåede vi frem til den argentinske Iguazu nationalpark. Her sørgede vores guide for billetterne og vi blev ledt hurtigt igennem. Fra indgangen går der små tog de ca. 3 kilometer til det største af vandfaldene i Iguazu, devils throat. Der var allerede mange på vej ind gennem sluserne ved indgangen og i kø, for at komme med toget videre ind i parken.

Men vores guide hjalp os fint igennem køerne og sørgede for, at vi kom med det førstkommende tog. Vi kunne lige klemme os ind, så vi sad 4 på hver række i toget. Vi sad klistret op af hinanden men det var trods alt bedre, end at stå i kø ved indgangen...

Efter en kort køretur i det lille tog, nåede vi frem til endestationen og så gik det ellers ud mod vandfaldene. Vores guide aftalte med os, at vi skulle møde ham ved togstationen en time senere. Der var ca. 1 time ud til Djævlens Gab og det foregik på en lang gangbro, der gik ud over diverse floder og vandløb. Ingen tvivl om, at disse floder var med til at føde vandfaldene i Iguazu, for der var en pæn strøm på dem.

Hans og jeg gik rask til, for det var vist bedst at komme ud til enden, inden der kom alt for mange andre derud. Vi nåede ikke helt derud som de første men der var vist også kørt et tog derud før os. Men sikke et syn. Vi stod ganske få meter fra selve det sted, hvor vandet væltede ned i dybet. Et helt fantastisk syn. Det var fantastiske vandmasser, der væltede ned i sekundet i en stor U-bue foran os.

Den store vandmængde var med til at skabe store vandskyer, der stod op fra hullet. Så var det vinden, der bestemte retningen på disse vandskyer. Hvis det blæste ind over den gangbro, vi stod på, så var der med at beskytte kameraet, for det var store mængder vand, der var i disse skyer. Der blev taget en del billeder og video - så snart vandskyerne drev væk fra os. Vi var ikke helt forberedt på de store mængder vand i luften og resultatet var da også, at vi var godt våde alle sammen. Men det nåede at tørre, inden vi nåede tilbage til udgangspunktet.

Djævlens Gab var en fantastisk start på dagen og det var et klogt træk af vores guide, at vi startede med at tage derud, for der var nok ingen tvivl om, at det ville blive ret trangt på gangbroen derud senere på dagen.

Da vi var mætte af synet og mente, at vores kameraer også var det, gik vi tilbage. Det tog lidt længere tid. For det første var det blevet noget varmere. Solen stegte fra en blå himmel og det var hedt på broen. For det andet var der mange mennesker på vej ud mod Djævlens Gab og for det tredje skulle vi have taget nogen billeder på tilbagevejen. Dem undlod vi jo at tage på vej derud...

Tilbage ved togstationen, hvor vores guide ventede på os. Han sørgede for at få os med et tog ind mod en station, der ligger midt på strækningen mod udgangen. Herfra var det muligt at gå ture nede i dalen, så vandfaldene ligger højt i forhold til stien. Der er også en upper trail, hvor man går oppe ovenfor vandfaldene og kigger ned i dalen bag dem.

Vi startede med lower trail, for vi skulle nemlig med en båd kl. 11, hvor der blev mulighed for at sejle op til vandfaldet. Guiden ledte os ned af stien og snart dukkede det ene smukke motiv efter det andet op. Vandfaldene ved Iguazu er helt fantastisk smukke. Vi havde næsten ikke tid til at komme helt ned til båden, hvor vi havde booket plads kl. 11. Men vi bevægede os trods alt derned imod og endte snart i en kø, som vist var for dem, der ikke havde booket nogen tid. Men vi så nogen mase sig foran, så vi forsøgte det samme og snart var vi nede, hvor man blev klargjort til bådturen. Folk tog deres tøj og sko af og pakkede dem i store gummiposer, der kunne lukkes på

samme måde, som dem vi bruger til vores rygsække. Så fik vi redningsveste på. Nogle ordentlige størrelser, så man blev helt ukampdygtige. Skulle vi falde i vandet, kunne vi garanteret gå på vandet med disse veste!

Der var en pæn kø med folk, der allerede var klar til at boarde første båd men da arrangørerne så vores billetter, blev vi lige vinket foran hele køen og ombord i et skib, der var fyldt og klar til afgang. Vi fik lige de sidste 4 pladser men måtte så finde os i, at vi ikke kunne sidde sammen.

Så gik det ellers af sted mod vandfaldene. Båden sejlede stille og rolig op mod strømmen og gav tid til, at man kunne fotografere vandfaldene fra vandet nedenfor. Det var nu ikke så nemt, for jeg var blevet placeret på 3. sæde og jeg var ikke så stolt ved at rejse mig op.

Det tog ikke lang tid at sejle op til de vandfald, der er tættest på den argentinske side og da vi havde ligget lidt der, vendte båden og fulgte strømmen ned forbi en ø og op mod Djævlens Gab, der ligger tættest på den brasilianske side. Skipper sørgede for, at vi ikke sejlede tættere på, end folk kunne tage billeder.

Efter lidt tid vendte båden atter og sejlede tilbage mod den argentinske side. Nu blev vi bedt om at pakke vores kameraer sammen, for nu startede 2. halvleg. Nu gik turen tæt på vandfaldene og næsten helt ind under. Det betød, at vi blev våde. Først oplevede vi vanddampene og derefter det styrtende vand, der gjorde det svært at kigge op på vandfaldet. Det var frygtindgydende at være så tæt på de store vandfald. Men også fantastisk fascinerende. Det blev hurtigt en kamp, at komme til at se og opleve situationen i stedet for at kigge ned og undgå de store vandmængder.

Med ombord havde vi en flok sydafrikanske rugbyspillere, der hurtigt kunne sætte en stemning med deres sang og kampråb. De råbte på mere vand, så skipper lod sig vist overtale til en eller 2 ture mere ind i de store vandfald, før han vendte båden og sejle rundt om øen igen, for at komme tættere på det største vandfald. Det sejlede han dog ikke ind i men bare det, at komme tæt på det, var slemt nok. I stedet sejlede han et par gange ind i et mindre fald og atter var vi ind i selve vandfaldet, så der faldt store mængder af vand lige ned i hovedet på os.

Jeg gætter på, at der ikke var nogen tilbage i båden, der ikke havde fået vand og var blevet våde. Selv om rugbyspillerne råbte på mere og fik en ekstra omgang, så valgte skipper at stoppe, for der sad trods alt også nogen på båden, der havde fået nok.

Så båden sejlede i stedet med strømmen ned gennem Iguazu floden. Det blev en tur i river rafting stil, selv om det var en stor båd med måske 100 mennesker ombord, så var der pæn gang i floden - især i starten. Efterhånden som vi kom væk fra vandfaldet, blev vandet også roligere og vi kunne begynde at konsumere oplevelsen. Imens sang rugbyholdet for os.

Efter en tur ned af floden, blev vi sat af ved en landgangsbro, der virkede til at ligge noget afsides fra parken og vandfaldene. Vi afleverede vores redningsvest, fik hentet vores ting op af gummiposerne og afleveret dem også. Så gik det ellers op af en lang trappe i en pokkers varme. Vi var blevet tørre for længst, så det var en varm affære at kravle opad i skoven.

Ved toppen af trappen ventede vi på at stige ombord i nogle lastbiler, der skulle bringe os tilbage gennem skoven til selve parkområdet. Vi kom ombord i den første bil og en ung pige agerede guide på turen. Det virkede nu mest som om, hun blot skulle få tiden til at gå og sikre sig, at der ikke var nogen, der fandt på at rejse sig i den høje lastbil. Træerne hang nemlig lavt over den åbne lastbil.

Endestationen var ved et restaurantområde i nationalparken og vores guide gelejdede os hen til 2 restauranter. En fastfood og en finere restaurant med buffet. Vi valgte den sidste og skyndte os at bestille 4 øl, til at slukke tørsten. Vi havde allerede konsumeret en del flasker med vand men alligevel faldt en iskold øl et tørt sted.

Fortin restauranten var en stor rund bygning med en kæmpe buffet. Det smagte fantastisk og vi spiste os godt mætte. Prisen var ikke ublu, så det gjorde bestemt ikke noget, at vi blev gelejdet herhen.

Efter en times frokost, havde vi mod på flere oplevelser med vandfaldet og vores guide fulgte os hen på the upper trail, hvor vi kom til at gå på et stisystem af gangbroer over vandfaldene. Det var igen en flot flot oplevelse og jeg blev ved med at glæde mig over det gode vejr. Vi fulgte en stor del af de vandfald, der er på den argentinske side. Disse vandfald er egentlig i 2 niveauer men ovenfra kunne vi kun se det øverste niveau. Det var utrolig flot og fantastisk, at man har fået bygget gangbroer ud over disse vandfald. Stisystemet endte et stykke vej ude over de "argentinske" vandfald, så vi kunne ikke gå helt derud. Det skulle som ikke undre mig, om disse stisystemer på et tidspunkt bliver bygget sammen, så man kan gå helt ud til Djævlens gab via gangbroerne.

Men vi gik tilbage og var meget mætte af oplevelser. Varmen var efterhånden tiltaget og det var ulidelig varmt. Vi drak næsten konstant vand, mens vi stod i kø, for at komme med toget fra midterstationen til udgangen. Guiden fortalte os, at togbanen var anlagt af et privat firma, der tog sig af driften af nationalparken. Før banen blev anlagt, måtte folk gå de efterhånden 20 kilometer, der skulle til, for at nå rundt i nationalparken.

Vi stod i kø i knap en halv time, inden vores tog kom og det var en varm oplevelse. Så da vi endelig nåede til udgangen - og havde fået købt et par souvenirting - så blev vi slemt glade for den smule aircondition, som vores bil kunne byde på.

Hjemturen blev stille. Vi havde sikkert alle travlt med at tænke over de ting, vi havde oplevet i dag. Og vi var trætte.

Marie og jeg havde stadig badetøj på, så da vi var tilbage ved hotel la Canterra, gik det meget stærkt med at få det andet tøj af og komme i swimmingpoolen, for at blive kølet af. Det var ikke så ringe.

Vi var hjemme ved 4-tiden, så vi havde nogle timer til fri afbenyttelse, inden vi om aftenen satte os sammen, for at nyde en god middag i hotellets restaurant. Vi var hele 3, der skulle have en wokret med kyling og grøntsager. Det var svært at konstatere, at vi måske var gået lidt død i røde bøffer!

Til gengæld smagte vi et par flasker rigtig god rødvin. Man må sige, at den argentinske malbec-drue er en guds gave til de vininteresserede. Det kan godt være, at vi skal til at købe mere af den slags - og give lidt mere end almindelig supermarkedspris for vinen.

Lige da vi var færdige med at spise, forsvandt strømmen i restauranten og vi måtte klare os med de stearinlys, der stod på bordene. Det var mest træls for de gæster, der endnu ikke havde fået deres mad serveret. Efter ca. et kvarter, kom strømmen dog tilbage.

Vi listede mætte og veltilpasse tilbage til vores værelser, hvor det ikke blev til meget andet end at få taget sikkerhedskopi af billederne, før sengen kaldte. Jeg skelede lidt til hængekøjen udenfor men valgte alligevel sengen i det kølige værelse. Udenfor var det stadig varmt, men det havde stormet helt vildt en kort periode sidst på eftermiddagen og det regnede også, da vi gik tilbage til værelserne. Så måske fik de nu noget af den regn, som de sukkede lidt efter i området.

Onsdag den 22. februar 2012 - Iguazu fra den brasilianske side

I dag skulle vi have 2. halvleg om Iguazu vandfaldene, idet dagens tur gik til den brasilianske side. Vejret var gråt og lidt kedeligt, men varmen var ikke til at tage fejl af. Et ganske behageligt klima.

Vi spiste morgenmad og var stort set klar, da guiden og chaufføren ankom. Turen til den brasilianske side var en anelse længere og der var nogle papirmæssige formaliteter, der skulle på plads. Dem blev vi dog helt forskånet for, idet guiden tog sig af dem. Så vi kunne sidde stille og rolig i bussen og slappe af imens.

Undervejs mellem Argentina og Brasilien, passerede vi Iguazu floden og guiden fortalte, at ude til venstre, kunne vi se Iguazu floden flyde sammen med Rio Parana floden. På dette sted kunne vi se Argentina på den ene side, Brasilien på den anden og Paraguay for enden.

Efter ca. et kvarters kørsel i Brasilien, ankom vi til nationalparken. Her steg vi ud af bussen og guiden parkerede os ved en souvenirbutik, mens han sørgede for adgangsbilletter til os. Da vi var blevet ført gennem adgangskontrollen, kom vi ud til et område, hvor gæsterne skal med busser videre ind i parken. På den brasilianske side var der ikke lavet togbaner...

Vores lille private bus holdt også klar. De havde en speciel tilladelse til at køre inde i området og mens vi fortsatte, fortalte guiden, at der var strenge krav, der skulle opfyldes, for at man måtte køre inde i området. Og hvis man brød reglerne, fik man advarsel de første par gange og så var det sket med at få adgang, hvis man brød reglerne en 3. gang.

Vi kørte videre i et kvarters tid, til vi nåede et stort hotel, som guiden fortalte, var blevet overtaget af selskabet bag orient ekspressen. De måtte ikke ændre hotellet udenpå men indeni havde de skabt et 5-stjernet hotel.

Straks, da vi steg af bussen, kunne vi høre og se vandfaldene. Det var lidt syret at stige lige ud til vandfaldene...

Turen på den brasilianske side blev noget anderledes end dagen før. Hele formiddagen gik langs en gangsti, der fulgte Iguazu floden op mod vandfaldene. På denne side havde vi et godt overblik over vandfaldene og helt ude til venstre kunne vi se lige ind i Djævlens Gab, som lå et godt stykke foran os.

Det var en meget speciel oplevelse, for efterhånden som vi nærmede os vandfaldene nedefra, blev udsigten bedre og bedre. Vi vandrede ned mod vandet og floden og alligevel blev der ved med at komme steder, hvor der var en enestående udsigt. Der var kun en gangsti og det virkede derfor ikke til, at den brasilianske side havde så meget at byde på men oplevelsen voksede, efterhånden som vi kom nærmere vandfaldene.

Der blev taget mange billeder og vi fortsatte turen i det tempo, der passede os. Guiden holdt sig stille og rolig i baggrunden og sørgede for, at vi alle kom med.

Til sidst nåede vi frem til et punkt, hvor der var en stor gangbro ud i den stor åbning, der udgør U'et i Djævlens Gab. Vi gik faktisk ind midt i gabet. Dog ikke så tæt på, at vi var indhyllet i de tætte vandtåger. Men det var dog sådan, at hvis vinden bar den rigtige vej, så blev folk alligevel godt våde. På dette sted havde vi vandfald mere end 180 grader rundt om os. Det var vildt imponerende. Selv om vi havde kæmpe vandfald rundt/over os, så kunne vi samtidig kigge lige ned i dybet på de vandfald, der udgjorde 2. del af faldene. Sådan noget kan man kun opleve fuldt ud, ved at stå på stedet! Helt vildt!

Og så troede jeg, at turen var slut for i dag men der var et lille ekstranummer, for stisystemet fortsatte hen til de øvre vandfald, så vi stod for enden af Iguazu vandfaldene og kunne næsten røre ved dem. Så foran en var der simpelthen en kæmpemur af store vandfald. Det var helt urealistisk at kigge på. Sikke en afslutning.

Jeg var sakket noget bagud i forhold til de andre. Der skulle jo tages billeder og video, så guiden havde sendt de andre videre og han holdt styr på bagtroppen. Da jeg havde fået nok af det sidste syn, stillede vi os i kø, for at komme med en elevator op til toppen af vandfaldene, hvorfra bussen ventede på os.

Vi var heldige at komme med elevatoren til højre, hvorfra der er fri udsyn til vandfaldene, mens elevatoren kører op. Guiden sagde til mig, at jeg skulle holde mig klar til at tage billeder, mens elevatoren kørte. Så jeg skød løs og det var sandelig en smuk afslutning på dagens tur.

Klokken var kun godt 11, da vi steg ombord i bussen igen, så det var en kort dag i forhold til dagen før. Men vi var igen meget stille, da vi kørte mod den argentinske grænse. Det havde været en flot oplevelse igen i dag. Vejret var stadig gråt men så havde der heller ikke været helt så varmt, som dagen før.

Vi blev sat af ved hotellet. Det var egentlig meningen, at vi skulle betale for den bådtur, som vi havde været på dagen før. Det var ikke en del af vores pakke. Men prisen var 70 dollars pr. mand og så mange penge havde vi ikke. Vi aftalte med chaufføren, at vi kunne betale dagen efter, når vi skulle køres til lufthavnen. I lufthavnen skulle der være en pengeautomat.

Så var der en hel eftermiddag til fri disposition og jeg var bagud med at skrive dagbog, så det gik jeg i gang med. Jeg satte mig ned til receptionen, for her var der gode borde at sidde ved.

Jeg nåede lige at få serveret et køligt glas hvidvin, da Marie dukkede op og proklamerede, at hun havde lånt et par cykler på hotellet, så vi kunne cykle ind til byen Iguazu og se nærmere på den. Vi fik et kort udleveret i receptionen. Et af dem, hvor det hele er fortegnet og det er svært at finde ud af, hvor langt der reelt er.

Men vi satte af på de 2 mountainbikes og vi var snart ude ved den meget trafikerede vej, der kører mod den brasilianske grænse. Det var ikke så behageligt at køre der, men heldigvis skulle vi kun køre nogle få hundrede meter til en rundkørsel, hvor vi var ved starten af byen.

Det fortegnede kort voldte os lidt kvaler. Vi synes vi havde kørt langt inde i byen, for at komme til det, som receptionisten kaldte "downtown". På kortet var vi tæt på, så vi fortsatte et par blokke (i Sydamerika regner man afstande i blokke, idet de fleste byer har gader på langs og tværs - som i Fredericia). Men vi var åbenbart kørt en forkert vej, for pludselig blev vi råbt an af en ung dame, der fortalte os, at vi ikke kunne fortsætte den vej, for så ville vi ende i floden. Hun viste os på vores kort, hvor vi var men hun havde åbenbart ikke styr på at læse kort, for vi fandt hurtigt ud af, at hun havde vist os et forkert sted på kortet.

Men vi fulgte hendes anvisninger og vendte om. Kort efter fik vi selv styr på kortet igen og vi var snart fremme ved downtown - den centrale bydel i Port de Iguazu. Klokken var ved at være godt over middag, så maverne kaldte på frokost. Vi fandt en parilla restaurant, som så indbydende ud. En tjener hjalp os med at parkere cyklerne og snart sad vi med en iskold øl i isspand og ventede på frokosten. Marie havde bestilt en lokal fisk fra Iguazu floden og jeg skulle lige have en enkelt god bøf. Vi skulle til gengæld have rocquefort sauce til.

Vi var næsten de eneste gæster i restauranten. Sikkert fordi klokken alligevel havde sneget sig pænt forbi kl. 14. Maden smagte super. Min bøf var tæt på at være det bedste kød, jeg havde fået på turen. Flot og mørt men måske lige stegt en anelse for meget...

Så havde vi mod på at fortsætte turen og vi kørte direkte ud til punktet for enden af byen. Det var her, at de 3 lande mødes og på alle 3 sider af floderne er der opstillet nogle store sten, der er

malet i hvert lands farver. Så vi stod ved den argentinske lyseblå og hvide og kunne spejde over på den brasilianske og paraguayske side.

Solen var efterhånden kommet frem og dermed også varmen. Så vi købte en stor flaske vand, som ret hurtigt blev konsumeret, mens vi kørte ind til byens centrum igen. Det var en fed måde, at opleve en by på, at cykle rundt i den. Vi følte os ikke utrygge i trafikken, for vores erfaring er, at trafikanterne er utrolig hensynsfulde og agtpågivende her.

I midtbyen gik vi på jagt efter en pengeautomat, så vi kunne gå betalt vores gæld til guiden.

Vi fulgte en blok rundt men fandt aldrig nogen guide. Til gengæld dukkede Gitte og Hans op. De sad i en udendørs restaurant og ventede på, at få en taxa tilbage til hotellet. Sådan nogle luksusdyr :D)

De havde også opgivet at finde en pengeautomat. Men Marie og jeg fortsatte hjemad og på vejen stødte vi på en bank. Her var der hele 2 pengeautomater men det lykkedes mig ikke, at få gang i nogen af dem. Jeg kunne fint taste min kode ind og nå frem til, at skulle angive et beløb, jeg ønskede at hæve. Men så var svaret hver gang, at min transaktion ikke kunne gennemføres lige nu.

Selve brugeroplevelsen var ikke særlig god, for det meste stod på spansk. På et tidspunkt skulle jeg vælge kort-forbindelse og det var jeg ikke lige forberedt på. Selv om jeg valgte den eneste, som jeg kunne genkende "Visa Plus", så hjalp det ikke.

Så vi opgav og så måtte vi klare vores økonomiske mellemværende med vores guide, når vi kom i lufthavnen.

Vi kørte tilbage til hotellet. Det var ikke så langt og vi havde nok kørt ca. 12-14 km. i alt på cyklerne. Det havde været en rigtig god tur og nu trængte vi til en tur i swimmingpoolen!

Gitte og Marie havde bestilt massage kl. 6 og 7. Vi havde bestilt bord kl. 8 i restauranten, så der var tid til lidt computerarbejde og lidt snak over en god flaske rødvin, inden Marie var færdig med massagen efter kl. 8. Massagen havde vist været en speciel oplevelse, idet meget af massagen var med varme og kolde sten.

Hans hoppede på en bøf og vi andre på en pastaret. Det smagte super. Og rødvinen ligeså...

Retur til vores værelser. Gitte og Hans havde hørt om en forfærdentlig togulykke i Buenos Aires med over 50 døde. Det måtte vi lige se lidt mere til. Heldigvis var der kommet internetforbindelse på værelset (strømafbrydelsen dagen før havde sikkert fået skik på elektronikken). Så vi kunne sidde og se DR nyhedsklippet fra Buenos Aires.

Så måtte vi lige sende en mail hjem og forsikre dem derhjemme om, at vi ikke var i Buenos Aires, så de ikke skulle gå og være bange.

I nat kunne vi sove længe, for vi skulle først afhentes ved hotellet kl. 10:45. Jeg forsøgte mig med hængekøjen ude på vores veranda. Det lykkedes også nogle timer men hver gang jeg var ved at falde godt i søvn, kom der gæster hjem. Og de larmede pænt nogle af dem.

Så jeg trak ind i værelset til Marie - og så gik det bedre med at sove.

Torsdag den 23. februar 2012 - Med fly fra Iguazu til Buenos Aires

Blev vækket kl. 6:30 af nogle unge piger, der åbenbart synes, at hele vores hotelafsnit skulle vide, at de var stået tidligt op. Så kunne jeg lige så godt gøre det samme og få styr på min dagbog!

Vi havde god tid til morgenmaden og pakningen af rygsækkene var jo ren rutine. Det klarede Marie :D)

Så ved 10-tiden var vi klar til at forlade værelset. Så var der 3 kvarter til at få taget de sidste billeder af hotellet og området langt ude i skoven, inden vi blev afhentet af vores 2 kumpaner.

I lufthavnen lykkedes det at få vekslet penge, så vores guide kunne få 300 pesos fra hver person for bådturen på Iguazu floden. Det svarer til ca. 400 kroner og det kan ses som mange penge men det var også en fed tur...

Det var i øvrigt atter en sjov oplevelse, at hæve penge i automaten. Hans klarede sin hævning uden problemer og da jeg skulle til, ville jeg gerne tage et billede af et af skærmbillederne på automaten. Men det tog åbenbart for lang tid, for så svarede automaten pludselig ikke mere. Vi trykkede og trykkede og pludselig skiftede den skærmbillede, så vi kunne se, at der var gået en transaktion igennem uden vi havde bestilt pengebeløb eller lignende. 50 pesos blev der udbetalt. Det vil sige, at automaten gemmer tastetrykkene, så man ikke aner, hvad man svarer på. Så jeg hævede lige 50 pesos - godt 60 kr. Og det kostede mig sikkert 30-50 kroner. Surt show!

Jeg måtte i gang med en 2. hævning, så vi fik penge nok til vores guide. Jeg blev enig med mig selv om at foreslå Sydbank at etablere sig i Sydamerika, for der var vist hårdt brug for banker, der kunne levere ordentlig IT :D)

Så startede cirkusset ellers!

Marie og Gitte stod i indtjekningskøen, mens vi hævede penge og de havde ikke flyttet sig, mens vi stod i kø ved pengeautomaten. Vi stod måske en lille halv time, da køen endelig kom i gang. Så gik det stille og roligt med at få tjekket folk ind og vi nåede hen, så vi var blandt de 10 næste, der skulle tjekke ind. Så gik alt i stå igen.

Der var ingen, der informerede om årsagen. Personalet forlod indtjekningsskrankerne og lod folk stå og vente. Vi ventede i en times tid, før der begyndte at ske noget igen. Det var rigtig godt træls

at stå - uden at få nogen form for information om, hvad der var galt og hvorfor der ikke blev tjekket ind.

Så forlød det, at en server var gået ned og man ventede på, at få den op at køre igen. Endelig begyndte der at ske noget og personalet vendte retur, for at informere om, at man ville begynde at tjekke ind manuelt. Måske skulle Bankdata overveje at etablere sig i Sydamerika, så de kunne få noget ordentligt IT her...

Da endelig personalet havde fået styr på procedurerne, begyndte indtjekningen at glide igen. Vi fik besked på, at der ikke blev tildelt pladser i flyet, så vi skulle bare finde en plads. Det kendte vi jo til fra Ryanair, så det handlede om at komme forholdsvis hurtigt ud i flyet.

Så da vi nåede op i afgangshallen, stillede vi os troligt i en kø ved udgangen, så vi var nogenlunde sikre på at få en god plads. Personalet tjekkede atter vores boardingkort og vi blev placeret i 2 køer. Det gik ikke helt op for os, hvad årsagen dertil var, men det viste sig, at vores kø var dem, der havde "free seat" og den anden kø var med dem, der nåede at tjekke ind, før systemerne brød ned. De havde altså fået tildelt en plads.

Så da de lukkede folk ud i flyet, blev de, der havde en fast plads, sendt derud først. Så blev det vores tur og vi gik stille og roligt ud i flyet. Her fandt vi en plads på række 7-8 stykker og det var fint. Men lidt efter dukkede der en person op, der havde booket den midterste række.

Så vi blev pænt bedt om at flytte os og så var tålmodigheden ved at være slut. Vi stod troligt i kø, for at være sikker på at få en fornuftig plads i flyet og man kaldte det "free seating". Så kunne man ikke flytte sådan rundt på folk. Jeg var sur og det blev ikke bedre af, at Gitte og Hans, der var kommet ud til flyet før os kom ud for samme hændelse.

Vi flytte nogle rækker længere ned i flyet og jeg bestemte mig for, at jeg nægtede at flytte mig, hvis der kom nogen og ville have vores pladser en gang til. Jeg var dælme sur! Det hjalp jo nok på det, at vi havde stået i kø længe og ikke havde fået vådt eller tørt siden morgenmaden. Klokken var nu blevet over 1.

Med næsten en times forsinkelse fløj vi mod Buenos Aires og irritationen lettede snart lige så hurtigt som skyvejret over Iguazu området. Efter næsten et par timers flyvning landede vi i Buenos Aires i flot solskinsvejr. Her brillierede de med at sende kufferterne til et andet bagagebånd, end hvad skærmene viste. Det var der en del passagerer der brokkede sig højlydt over.

Men vores chauffør stod klar og snart var vi på vej ind mod vores hotel Tribeca. Undervejs fortalte chaufføren lidt om nogle af de steder, vi allerede havde set. Han fortalte også, at der skulle være stor karneval i byen den kommende weekend. Jeg tænkte kort, at det var en kedelig baggrund at feste på, når der var sket en togulykke i byen og 50 mennesker var blevet dræbt.

Det gik hurtigt med at få tjekket ind. De skulle åbenbart ikke se pas eller have udfyldt nogle papirer. Vi fik bare vores nøgler og den opbevarede bagage. På rekordtid havde vi pakket ud og Marie strøg ned til købmanden, for at proviantere lidt. Hun kom tilbage med en rigtig god øl fra Patagonien, en skimmelost og et godt stykke flutes. Det gav pluspoint på kontoen!

Vi delte øllet med Gitte og Hans og aftalte, at aftenen var til fri afbenyttelse. Marie og jeg ville forsøge at spise på en peruviansk/orientalsk restaurant i Palermo distriktet og mens Marie blev smukkeseret, forsøgte jeg at finde ud af, hvor den skrækkelige togulykke i Buenos Aires var sket. Der er nemlig mange banegårde i byen. Mest for at sikre, at vi ikke lige havde planer om at tage undergrundsbanen dertil...

Vi gjorde os færdige og drog med undergrundsbanen mod Palermo området. Det var myldretid, klokken var omkring 19:30 og det blev næsten mørkt, mens vi kørte den korte tur med toget.

Det lykkedes at finde frem til spisestedet Osaka, der lå i et lidt gråt kvarter. Udefra synede det heller ikke af noget særligt men så snart døren gik op, kunne vi se, at det så spændende ud. Et par unge damer, hvoraf den ene havde japansk opsat frisure, tog i mod os og vi blev vist hen til bordet. Her fik vi straks besked på, at restauranten ikke tog kreditkort. Det var en stor streg i regningen, for vi havde med stor sandsynlighed ikke kontanter nok. Vi bad om at se menukortet, så vi kunne vurdere situationen og mens vi sad og tyggede lidt på det, kom der en tjener og lovede os, at de godt ville tage Mastercard alligevel. Så kunne vi gå ombord i maden!

En tjener prøvede at guide os igennem det noget specielle menukort. Han anbefalede os at prøve en Ceviche med små forskellige retter i. Så kunne vi vurdere, hvilken retning en hovedret skulle bestilles fra. Efter lidt famlen valgte vi at bestille 2 cevicher med rå fisk. Den første var en classic, bestående af rå fisk marineret i bl.a. masser af lime. Dertil ristede nødder og friturestegte, ultratynde kartoffelstrimler. Det smagte fantastisk godt. Vi havde bestilt 2 mørke øl til maden og de var lige så søde, som de andre stout-øl, vi havde fået i Sydamerika. Men de kom til at stå rigtig godt til denne limesmag. Den anden cevich var en Indo. Igen små stykker rå fisk marineret i karry med mango og stegte forårsløg. Det smagte rigtig godt og konceptet, hvor man få en stor tallerken ind, som man spiser af (med pinde), var super. En god oplevelse.

Vi vovede os ud i et par hovedretter. Jeg fik en wokret med store stykker mørbrad bøffer ovenpå. Flot stegt og det smagte super. Under bøfferne var der ris og grøntsager, vendt i bl.a. soja. Marie fik serveret 6 kæmperejer i 6 skeer. Det så lidt frækt ud.

Hele konceptet i restauranten var godt gennemført og vi var glade for, at vi kørte herud.
www.osaka.com.pe

Så gik det atter tilbage mod undergrundsbanen Palermo. Vi nåede åbenbart med et af de sidste tog, for vi skulle ikke betale, for at køre turen og da vi kom frem til vores station, var de ved at lukke ned. Så vi var lidt heldige, at vi nåede hjem. Klokken var kun ved at være 23, så det virkede lidt mærkeligt, at de lukkede for undergrundsbanen...

Vi listede hjem i seng, for vi skulle jo være friske til dagen efter. Her havde vi nemlig en stor fødselsdag at fejre.

Fredag den 24. februar 2012 - Gittes 50 års fødselsdag i Buenos Aires

I dag fyldte Gitte 50 år og det var den direkte årsag til, at vi sad i Sydamerika i øjeblikket.Gitte skulle jo fejres og vi valgte at starte med morgenmad på vores værelse. Med lidt møje og besvær, fik vi bestilt morgenmad med champagne og jordbær. Det sidste kunne de dog ikke levere. Jeg gættede lidt på, at årsagen var, at receptionisten ikke havde sendt bestillingen videre. Alt det andet kunne han jo hurtigt få nogen til at sørge for...

Men Gitte blev overrasket og hun var rørt over dagen mens vi spiste morgenmaden og efterfølgende, da vi nød champagnen (argentinsk, mousserende vin). Alt imens vi fik ordnet verdenssituationen og Marie fiskede hilsner frem, som hun havde fået med hjemmefra. Dem var Gitte meget glad for.

Da vi havde nydt morgenen sammen, gjorde vi os klar til en gåtur. Vi besluttede, at vi ville gå ud mod Boca området, hvor vi skulle spise frokost kl. 13:30. Jeg tjekkede med receptionisten, om de nu havde bestilt bord på den restaurant, hvor vi ønskede at spise. Det bekræftede han - og han lovede at rekonfirmere vores reservation.

Vi listede af og nød det gode vejr med sol og lidt skyer - samt en meget skøn temperatur på midt i 20'erne. Første stop blev en af byens ældste cafeer, som Gitte flere gange havde kigget efter. Da hun fandt den dagen før, var der kø rundt om et hjørne, for at komme ind, så det havde de opgivet. Men i dag var der kun 4 mennesker i køen, da vi kom, så vi kunne godt stikke hovedet ind og få en enkelt kop cappucino. Det var en særlig stemning over så gammel en cafe. Jeg tror Gitte sagde, at den var fra 1820...erne. Vi sugede stemningen til os og sluttede af med at kigge ind bagerst i cafeen, inden vi gik. Her var der nemlig indrettet nogle museumslokaler (gættede vi på det var). Fine gamle sager!

Så fortsatte vi og i starten var der tid til at ose og kigge lidt på varer men efterhånden som tiden gik, måtte vi sætte det lange ben foran, så vi ikke kom for sent til vores frokostreservation. Gitte førte os af sted med Boca området. Hun var den eneste, der ikke vidste, hvad restauranten hed men derfor kunne hun jo godt lede os hen mod et kryds på kortet :D)

Vi nåede frem til gaden stort set til tiden. Området virkede ikke særlig appetitlig og det var svært at forstå, at der skulle ligge en god restaurant her (samme oplevelse, som vi havde dagen før, da vi kom til Osaka-restauranten). Selve facaden på El Obrero vidnede heller ikke om, at her lå et af byens højest priste parillaer.

Vi gik ind. Der var pænt besat overalt og de kunne selvfølgelig ikke finde vores reservation men de fandt et bord bagerst i lokalet til os. Jeg havde nok forventet en lidt bedre plads, når vi skulle fejre Gitte og havde bestilt bord en uge i forvejen. Men sådan blev det.

"Tager de kreditkort?", spurgte Hans. Det havde vi ikke tænkt på. Det gjorde de ikke. Det var et lokalt sted. Men tjeneren var hurtig til at forklare Hans, hvor han kunne finde en pengeautomat og Hans var hurtig tilbage med kontanter, så vi kunne trygt bestille mad.

Vi bestilte alle en mørbradbøf (lomo) og vi blev enige om, at dele 2 salater dertil. Men tjeneren gjorde tegn til, at en skål salat var meget stor, så vi kunne nøjes med en. Kort tid efter kom en stor portion stegte blæksprutter på bordet og vi kiggede undrende. Det havde vi da ikke bestilt. Så vi kaldte på tjeneren igen og bad ham vise på kortet, hvad det var, vi havde bestilt. Han pegede på den ret, som vi troede var salat. Det var det altså ikke, så vi kunne godt gå i gang med at spise blæksprutterne! Marie og jeg kastede os over dem. Det var ikke lige Gitte og Hans' livret.

Så kom bøfferne ind og de var store og flot stegte. Sikke mange rosende ord de fik med på vejen sammen med en rigtig god flaske Malbec rødvin. Det var i sandhed en 50 års fødselsdag værd. De fleste af os bestilte også en dessert og jeg fik en Don Pedro med is og whisky. Jeg kunne dog ikke spise op, for der var brugt lidt rigeligt med sprittet whisky.

Men det var lykkes os at finde et super godt bøfhus. Godt gemt i et område, hvor turisterne ikke bevæger sig hen uden at have en årsag dertil. Det var de lokale, der kom her. Priserne var latterlig billige i forhold til inde i byen. Jeg tror at bøffen kostede omkring 80 kr.

Vi listede derfra igen og Gitte og Hans valgte at tage en taxi tilbage til hotellet, for at slappe lidt af. Marie og jeg fortsatte vores vandring, for at kigge lidt på butikker. Vi gik omkring Boca stadion og op mod den undergrundsbane, der kunne føre os fra Boca til centrum. Klokken var omkring 4, så butikkerne begyndte at lukke op efter deres siesta.

Vi fandt bl.a. lidt chimichurri krydderi. Det havde vi efterhånden fået en del gange som tilbehør til kødet. Jeg havde ellers opfattelsen af, at man marinerede kødet i chimichurri. Men det smagte super som tilbehør...

Vi fandt tilbage til vores hotel og havde tid til at slappe af et par timer, før vi atter skulle på togt med Gitte og Hans. Ved 7-tiden var alle klar igen og vi gik over i gågaderne, for at få foretaget de sidste indkøb. Jeg fik mig et par læderbælter til 160 kr. Gitte fik købt sig en fin taske. Men det blev ikke til skjorter eller en læderjakke, som jeg havde lidt i tankerne. Til gengæld fik jeg pudset mine støvler, så de var værdige til hjemrejsen dagen efter! Pris: 20 pesos (knap 25 kr.)

Så gik vi på jagt efter lidt let aftensmad. Vi endte på en restaurant i gågaden, hvor folk endnu ikke var begyndt at indtage bordene til aftensmaden. Klokken var omkring 20:30. Vi bestilte en god flaske rødvin og en lille pizza - til deling :D) Det så ikke ud til at undre tjeneren. Han serverede og da pizzaen kom, var den passende delt i 4 stykker, som han pænt delte rundt til os alle. Så det havde han prøvet før. Vi spiste vores pizzastykke, drak rødvinen og gik igen. Nu var der kommet en del flere gæster, så aftensmadrushet var sat ind...

Gitte ville gerne have et stykke tiramisu (kage), så vi fandt en cafe, hvor hendes ønske kunne blive opfyldt. Så var det ved at være slut for i dag. Klokken var omkring 22, da vi gik retur til

hotellet. Gitte gav udtryk for, at hun havde haft en god dag. Det samme havde vi andre, så alle var glade!

Vi strøg i seng med det samme, for jeg havde en plan om, at stå tidligt op næste morgen, så jeg kunne begynde at omstille mig til dansk tid igen.

Lørdag den 25. februar 2012 - Fra Buenos Aires til Madrid

Det blev en urolig nat. Meget larm fra gaden gjorde, at vi ikke fik sovet særlig meget. Nå ja, så var der også lige møde i natpissernes klub et par gange i løbet af natten...

Men mobilos larmede kl. 5, så jeg stod op og gik i gang med at blive ajour med dagbogen. Det var lidt svært at holde trit, for der skete jo noget hele tiden og så ville jeg helst ikke sidde båset foran PC'en - men hellere ud og opleve storbyen, nu chancen var der...

Marie vågnede (eller blev vækket) ved 7-tiden og så var det så småt i gang med at få pakket. Ved 8-tiden havde vi aftalt med Gitte og Hans, at vi ville gå ud i byen og spise morgenmad, for at se, om vi kunne få lidt variation i morgenritualet her den sidste dag.

Så vi gik ned til hovedgaden, hvor vi havde set en morgenmadsrestaurant. De lukkede op netop, som vi ankom og vi satte os ind og bestilte en omgang american breakfast. Vi glemte lige at tjekke, om de tog kreditkort - det gjorde de ikke. Så vi talte lidt på vores kontanter og blev enige om, at der var penge nok. Så kunne de godt fortsætte med at lave morgenmad til os :D)

Vi fik noget bedre brød og en omgang scrambled æg og bacon oven i hatten, i forhold til, hvad hotellet havde budt på. Da det var fortæret, listede vi stille hjemad mod hotellet. Der var god tid, for vi var stort set færdige med at pakke og klokken var ikke 10 endnu. Dvs. en god time tilbage af ferien! Jeg stod ude på vores lille altan og betragtede trafikken lige neden for. Det var lidt vemodigt, at denne fantastiske tur havde nået sin afslutning.

Men det var uundgåeligt og vi pakkede færdigt, gik ned i receptionen, for at vente. Her stod morgenmaden fortsat på bordet, så vi nappede lige en omgang yughurt og lidt frisk frugt - samt en kop kaffe. Det nåede Gitte og Hans ikke. De kom 10 minutter efter os og da var morgenmaden fjernet.

Ca. 10 minutter i 11 gik vi udenfor, for at vente på vores bil og den kom samtidig, så der var hurtig afgang mod lufthavnen - sammen med en del andre passagerer. Så det var også slut med en eksklusiv tur med privatchauffør...

Turen til lufthavnen Ezeiza bragte os ud gennem en bydel af Argentina, som vi ikke tidligere havde set. Der var lidt slumkvarterer hist og her - men det var nok også forventet.

Tjekind i lufthavnen gik helt efter planen og vi steg ombord i et stort fly med omkring 60 rækker. Der var ikke skærme foran hvert sæde men til gengæld viste de et billede fra flyets hale, der viste

hele flyet. Det var vældig sjovt at se, da vi lettede. Marie og jeg havde plads i midterrækken og det betød slet ikke så meget, da vi jo fint kunne følge flyets færden på skærmen.

Vi var snart i luften og efter lidt zig-zag ud af lufthavnsområdet, fandt piloten vejen op via Sydamerikas østkyst, tværs over Atlanterhavet til de Canariske Øer og videre mod Portugal og Spanien - og Madrid.

Flyvetiden ville være omkring 12 timer og 30 minutter og undervejs skulle vi stille vores ure 4 timer fremad. Så det var med at få noget søvn, inden vi landede.

Vi var også pænt trætte inden de serverede aftensmad. Men vi holdt os vågen og fik spist. Da det var overstået, begyndte solen at gå ned og personalet gjorde anstalt til, at der skulle soves i flyet. Vinduerne blev rullet ned. Men i sådan et fly er der altid et eller flere børn, der ikke kan sove og som ikke har fået en opdragelse hjemmefra, så de kan respektere, at alle andre i flyet gerne vil sove. Det blev for meget og da klokken var godt midnat (dansk tid), valgte Marie og jeg at skifte strategi. Vi hentede 2 øl, fik vores malariapille og en sovepille. Så måtte vi se, om vi dermed kunne falde i søvn på trods af råbende møgunger!

Tirsdag den 26. februar 2012 - Sidste etape fra Madrid til Danmark

Det lykkedes lidt bedre. Vi har nok været lidt bevidstløse, for selv om ungerne stadig gav højlydte lyde fra sig til stor irritation fra flere af de andre passagerer, så lykkedes det at sove ind i mellem. Pludselig var det tid til morgenmad og dermed var den lange flyvetur snart overstået. Den havde slet ikke føltes så lang, så sovepillerne var ikke nogen dum ide. Dem bør vi tage med næste gang, vi flyver på langfart.

Vi landede planmæssigt i Madrid og gik på jagt efter en kop kaffe og lidt taxfree shopping. Vi ville ellers gerne have købt et par gode flasker Malbec vine med hjem men i Buenos Aires sagde ekspedienten, at vi ikke kunne få vinen gennem indtjekningsområdet i Madrid. Det var da pænt af dem, at gøre opmærksom på det.

Til gengæld måtte vi gerne have en kasse (forhåbentlig) gode cubanske cigarer med hjem til min far. Dem håber vi, at han sætter pris på, for de var ikke helt billige...

Men i Madrid kunne vi så i stedet købe en god spansk vin, lidt sherry (som næsten ikke er til at købe længere. Verden efterspørger ikke sherry), en god flaske tequila (i Danmark kender vi kun det, der skal drikkes til salt og citron) og lidt safran.

Så var der halvanden time til vi kunne begynde at tjekke ind. Der blev læst lidt og slappet af men vi skulle undgå at falde i søvn, for så kunne vi måske ikke sove til aften. Og det ville kun gøre det værre at komme ind i den europæiske døgnrytme igen...

Turen op over Europa gik helt efter planen, bortset fra at trætheden begyndte at melde sig. Marie sad flere gange og sov over bogen af Shirley McLaine. Det var vist heller ikke lige Maries yndlingskop the. Jeg skulle nu heller ikke sige mig fri for, at være træt.

Vejret var flot i Danmark, da vi nærmede os, fløj ind over Sønderjylland, hen over Sydfyn og med flot kig til Storebæltsforbindelsen, inden flyet lagde an til landing i Kastrup.

Det tog lidt tid at komme med et tog derfra og idet vi ønskede at følges med Gitte og Hans fra København, gik der yderligere en halv time. Så vi var i Middelfart kl. 19:30, hvor Vibe og Joakim stod klar til at tage imod os. Hjemme ventede Lasse med god dansk frokost og varme hakkebøffer. Der var købt sild, leverpostej, spegepølse og ost. Så vi kastede os glade over maden. Sikke en velkomst!

Da jeg mødte på Bankdata mandag morgen, ventede der mig noget af en overraskelse, idet mine kolleger havde hængt alle mine hjemsendte mails op på en lang snor tværs over kontoret. Så var ingen i tvivl om, hvad jeg havde foretaget mig den seneste måned!

Epilog

Baggrunden for, at vi rejste til Sydamerika lige nu var Gittes 50 års fødselsdag. Og det var fornemme kulisser og et lille eksklusivt selskab til at fejre hende.

Men Sydamerika stod højt på vores ønskeliste og man kan ikke sige, at man har set hele Sydamerika på en måneds rundrejse. Alligevel tror vi på, at vi har fået et godt indtryk af denne verdensdel på vores tur.

Vi har været umådelig heldige med vejret hele vejen rundt. I Peru er det regntid og vi var egentlig blevet frarådet at tage dertil på denne tid af året. Men vi trodsede rådet og det er vi glade for. For vi kom til at opleve Peru og nogle af dets store seværdigheder i superflot vejr og uden alt for mange turister. Peru var en kæmpe oplevelse. Folk var glade og imødekommende og vi følte os trygge og velkomne overalt. Snakker man effektivitet, så er det vores oplevelse, at der er et stykke vej at gå for Peru. Landet er ikke så veludviklet endnu. Der kan snildt bruges 3-4 mand til det samme job, som i Danmark klares af en. (Det kan også være, at vi danskere skal lære lidt af Peru på dette felt :D).

I Chile sagde vi goddag til Gitte og Hans. Chile blomstrer af optimisme. Landet har et langt register af krige bag sig og nu virker det til, at de frie markedskræfter har frit løb. Bureaukratiet virker ikke til at have overtaget, så der er plads til at tingene kan boble og det kan man mærke. Vi nød vores dag i Santiago og især den dag, hvor vi tog ud til Stillehavskysten. I Chiles Lake District var der anderledes ro og fred. Og en natur, der siger spar 2 - selv om den ikke helt kommer op på niveau med Peru.

Argentina virkede umiddelbart til at være det mest veludviklede land af de 4, vi besøgte (jeg kommer til Uruguay om lidt :D). Infrastrukturen er fuldt på højde med f.eks. Spanien og deres indstilling minder også meget om spaniernes. Ting tager lidt lang tid.

Buenos Aires er en storby på godt og ondt. Vi kom slet ikke ud i yderdistrikterne, hvor levestandarden garanteret ikke er så god, som vi så den inde midt i byen. Vi fik et enkelt indtryk af slum i Boca distriktet, da vi kiggede ind af en lille låge til en baggård, så det eksisterer. Men byen har alt det, en moderne storby skal have. Også en lang historie, som de kan prale med i forhold til f.eks. New York.

Uruguay var et hyggeligt men kort bekendtskab. Vi kan ikke sige, at vi har et fuldt indtryk af landet med et 2-dags besøg men umiddelbart vurderet, ligger landet i skyggen af Argentina. Måske på niveau med Peru. Byen Colonia var bestemt et besøg værd.

Når regningen skal gøres op, så har det været en af de mest succesfulde ture, vi overhovedet har været på. Det har været en serie af kæmpeoplevelser og hver dag kunne vi kravle i seng og glæde os over, at vi havde oplevet mange ting. Det havde selvfølgelig været rart, om vi havde fået lært noget spansk men det har været få situationer, hvor vi har fået for lidt ud af det på grund af sproget.

En super lækker verdensdel, som jeg absolut har været glad for at se.

Det har været en fornøjelse at rejse sammen med Gitte og Hans. Vi har været gode til at være sammen og samtidig sørge for, at vi ikke var sammen hele tiden. Nu er det ikke første gang vi rejser sammen med dem, så vi kender også hinanden meget godt. ...Og det bliver garanteret heller ikke sidste gang, vi drager af sted sammen med dem!

Mens vi sad på Osaka restauranten, snakkede Marie og jeg om, at vi nu havde været sammen på fuldtid i en hel måned. Det er selvfølgelig også lidt en test for et ægteskab, for så meget er man ikke sammen til hverdag. Men vores test blev bestået, så vi mener nok, at vi kan tåle at blive gamle sammen :D)

Til sidst vil jeg sige tak til Gitte og Hans. Til Gitte, fordi vi måtte være i den lille eksklusive skare, der fik lov til at fejre hende på dagen. Til begge for den gode oplevelse.

Tak til Bibbi og Hannibal Rejser, for et meget flot gennemført program. Vi har virkelig nydt den luksus, det har været, at blive transporteret rundt, at blive hentet og bragt. Det har klappet stort set hele vejen rundt og det er bestemt et koncept, vi gerne vil jagte igen.

Tak til Marie, fordi hun er så god en rejsepartner. Man finder ikke bedre i denne verden!

Skotland og England 2012 (Jan Refsing og Alex)

Prolog

Så skete det igen, at Jan spurgte Jørn og mig, om vi ville med ham på vandretur i England. Det var mest ment som en spøg, har han efterfølgende afsløret overfor mig - men jeg tog ham på ordet og sagde JATAK. Hvornår får man ellers chancen for at få en planlagt ferie serveret for fødderne?

Turen skulle gå til Skotland, hvor Jan havde planlagt at gå i Cairngorms National Park. Han ville følge en rute, som han havde læst om og turen ville indebære, at vi skulle have mad med til 3-4 dage af gangen. Dertil selvfølgelig telt, soveposer o.l.

Så det var klogt at få investeret i noget ordentligt udstyr. Det må man jo ikke gå ned på! Så der blev købt ind, så Marie var ved at være helt skaldet af at rykke sig i håret, hver gang hun så et kontoudtog fra banken...

Vi listede af den 19. august, hvor Lasse kørte os til Billund. Og det var ved at gå helt galt. Ikke fordi Lasse ikke kan køre bil. Men vi valgte en vej til Billund, som skulle vise sig at blive skæbnesvanger. Vi kørte til Kolding og lod skiltene vise os vej mod Billund. Skiltene fortalte bare ikke, at der var gang i et større vejarbejde omkring Vingsted centret, så vi holdt i kø i ca. 45

minutter. Prøv lige at spørge, hvordan stemningen var i bilen, hvor Jan og jeg skiftevis opgav ævret.

Vi kom endelig fri af vejarbejdet og Lasse opførte sig pænt, men sørgede for, at vi nåede frem til Billund Lufthavn på slaget 10, hvor gaten til vores fly ville blive lukket. Jan styrtede ind i ankomsthallen og lod sig ikke anfægte af den lange kø, der var ved Ryanairs indtjekningsskranke. Hen foran dem alle sammen og spurgte resolut, om vores gate var lukket. Det var den, men hun ville da gerne tjekke en ekstra gang. Lang ventetid... "Hvis I kan få bagagen igennem sikkerhedstjekket, så kan I måske nå det" blev beskeden.

Det skulle ikke siges 2 gange. Vi styrtede mod sikkerhedskontrollen uden at tænke på, hvad vi havde i vores rygsække. Indholdet kunne nok få flere alarmklokker til at ringe med knive, spader, teltpæle, pløkker - for ikke at glemme vores små flasker med whisky... Det hele blev rodet igennem og Jan måtte slippe en lommekniv. Men vi slap igennem (med whisky) og så gik det ellers i fuldt firspring mod gaten. Her stod et par "venlige" Ryanair ansatte klar til at tage sig godt betalt, fordi vi havde tjekket for sent ind - og selv slæbt vores bagage helt ud til flyet.

Det kostede lige 50 pund ekstra per mand men vi var ligeglade, for alternativet havde været, at vi først kunne komme afsted et par dage senere - hvis der altså var plads på flyet dér.

Lettere opstemte gav vi Lasse besked om, at han godt måtte køre hjem. Vi steg ombord og ofrede gladeligt over 30 kroner på en lunken Heineken dåseøl. Turen var i gang!

Tirsdag den 19. juni 2012 - Afgang fra Dunkeld

Vel ankommet til Skotland, tog vi bussen fra lufthavnen ind til Edinburgh og med toget et par timer nordpå til Dunkeld. Her blev vi sat af på en lille banegård. Turen var i gang og vi fandt hurtigt over river Tay og nord ud af byen. Vejret var fornuftigt og vi havde mod på at gå så langt, som vi kunne nå i dag. Så var turen nemlig godt i gang.

Vi gik gennem varierende natur og så kun enkelte huse på vejen. Ved godt 20-tiden nåede vi frem til søen Loch Ordie, hvor vi havde hele verden for os selv. Det var tid at slå Jans nyinvesterede telt op. Jan fik hurtigt kreeret en god varm aftensmad til os og vi nød solnedgangen.

Lige indtil Jan udbrød: "Nu kommer the midgets". Den popgruppe kendte jeg ikke... Man siger, at midgets skal opleves, før man tror på det.

Midgets er små myg, der næsten kun består af 2 vinger og en satans evne til at stikke lige som myggene.

Jan var hurtig til at pakke sig ind med vanter og myggenet på hovedet. Jeg sad bare dumt i korte bukser, tshirt og uden handsker og myggenet. "De gør da ingen væsen af sig", sagde jeg. Jeg tog fejl! Næste morgen kløede det overalt og jeg lignede en, der havde fået et kraftigt anfald af røde hunde. Så kan det nok være, at jeg fik respekt for de små bæster.

Onsdag den 20. juni 2012 - Fra Loch Ordie til Ashintully Castle

Vi stod op til en vidunderlig morgen og en helt spejlblank loch Ordie lige uden for døren. Se det var jo essensen af, at have et telt med på ryggen. At kunne slå sig ned i naturen, hvor det var smukkest. Og hvor de små midgets også var... Jan lavede varm kaffe til os og i løbet af no time var der mindst 10 midgets i kaffen. Det kunne Jan sagtens abstrahere fra og så kunne jeg vil også. Morgenmaden indtog vi helt nede ved søbredden i håb om, at der var en lille brise, for så forsvandt the midgets fluks. Morgenmaden bestod af müsli med chokoladepulver og vand. Lad det være sagt med det samme. Det er ikke den store kulinariske oplevelse.

Vi pakkede sammen og var tidligt afsted på dagens rute. Det første stykke tid gik vi langs en mindre flod mod nord. Sidst på formiddagen nåede vi til et hegn, hvor vi gjorde holdt. Jan studerede kort og GPS, så vores videre færden var på plads.

Vi fortsatte mod nord og nåede frem til et par søer, hvor vi gjorde holdt. Vejret havde været fint men efterhånden blev det lidt overskyet og der var tegn på regn. Vi spiste frokost ved den ene sø og fortsatte ind over bakkerne mod den lille by Kirkmichael, som vi nåede hen på eftermiddagen. Her glædede vi os til en kold fadøl på byens pub. Et skilt på døren til pubben fortalte, at de havde lukket for ombygning men heldigvis var skiltet uaktuelt, for netop idag skulle de åbne igen. Vi gik ind og satte vores rygsække. Der var tomt i lokalet men efter lidt tid, dukkede en kvinde op og spurgte forbavset til, hvordan vi var kommet ind. Vi viste hende døren og det mente hun ikke kunne lade sig gøre, for den skulle være låst. Det intelligente kvindemenneske kunne så meddele, at de ikke havde åben endnu. Ombygningen var forsinket og på trods af vores lidelelsesfulde ansigter, ville hun ikke forbarme sig over os og servere en enkelt øl. Sådan en ko!

Vi måtte tage til takke med byens eneste anden serveringssted, en lille landsbybutik, der også havde kaffe/the servering. De solgte godtnok øl men dem måtte man ikke drikke på stedet. Et par kolde colaer, lidt at spise og proviantering i form af bl.a. myggenet til mig og et par Guinness øl til aftensmaden - og så var vi klar til den videre færd.

Klokken var omkring 18, da vi fandt ud af Kirkmichael og op i bakkerne øst for byen. Det var et kuperet terræn, vi trådte ind i. Det trak tænder ud, for det gik op og ned et par gange og der var nogle flere højdemeter end Himmelbjerget kan præstere.

Vi gik forbi Ashintully castle, som ifølge vores optegnelser var forbudt område. Vi var helt nysgerrige efter at vide, hvorfor det var så privat et slot. Et par vandrere proklamerede, at de faktisk boede på borgen - den var vist indrettet som hotel.

Vi gik videre. Det var ved at blive sent og efterhånden handlede det kun om at finde det rigtige sted at slå teltet op. Nogle få kilometer øst for borgen, fandt vi et sted tæt på en flod, hvor vi kunne forsyne os med væske.

Teltet blev slået op og mens Jan kokkererede, nød vi vores velfortjente Guinness, en flok midgets og en flot aften.

Godt trætte tørnede vi ind og der blev sovet igennem - bortset fra, når vi lige skulle kravle op på vores liggeunderlag. Teltet stod på lidt ujævn terræn og det kunne hurtigt aflæses på, at vores soveposer gled på underlaget.

Torsdag den 21. juni 2012 - Fra Ashintully Castle til Finlet Burn

Vi stod op til det, som skulle vise sig at blive turens hårdeste dag. Overskyet men tørt vejr. Efter vi havde pakket ned, gik det meste af formiddagen i ingenmandsland, først gennem en bred dal og frem til en vej.

Vi skulle følge vejen ca. 6 km. og så snart vi startede på de 6 km., begyndte det at regne. Først tog vi ophold i en skov, for at se, om det stilnede af. Efter en pause og et lille powernap, konstaterede vi, at det nok ikke blev meget bedre, så vi fortsatte. Det gjorde regnen også - og den tog til, så vi fik en god skylle. Men det gjorde ikke så meget, for med regntøjet på og blikket ned langs kanten af asfalten, så kunne det regne alt det, det havde lyst til...

Vi nåede frem til landsbyen Little Forter, hvor vi forsøgte at finde lidt læ for regnen. Der var masser af aktivitet på en gård men ingen mennesker at se. Så vi tillod os at stå under et halvtag og spise lidt, mens vi ventede på bedre vejr.

Det holdt også op med at regne og vi gik videre op over en stejl bakke, der trak tænder ud, så vi måtte holde frokost undervejs. Det gav kræfter til at fortsætte hen over en højslette og ind i et skovområde, hvor vi for første gang brillierede med at gå forkert. VI opdagede fejlen efter en lille km., så vi måtte retur og gå den rigtige vej.

Regnen begyndte igen og den fortsatte resten af dagen. Vi gik yderligere 5-6 km. og vi håbede på, at finde en lille skovmandshytte, som Jan mente skulle være på vores rute langs floden Finlet. Vi søgte forgæves og til sidst handlede det mere om, at finde et sted, hvor der var nogenlunde tørt til vores telt.

Det er handsomt at have Jan med på en tur, når det pisregner og man skal have et telt slået op. Hans erfaring gjorde mig rolig. Vi fandt et lille spot, hvor der var nogenlunde tørt. Til gengæld var der en flod på den ene side og noget der lignede en flod på den anden side af teltet.

Snart var vi inde i teltet og vi fik bugseret os ned i vores soveposer. Jan satte aftensmaden i blød. Meget af maden er tørret kød og grøntsager, som skal blødes op en times tid, før det er klar. En god whisky havde vi fortjent og snart snorksov vi begge.

Efter en time på øjet, vågnede vi til lyden af den ubønhørlige regn mod teltet. Det er nu meget hyggeligt, når man ikke skal ud i det.

Vi spiste vores aftensmad og lagde os til at sove. Der var ikke så meget andet at gøre og vi var begge trætte nok.

Regnen fortsatte det meste af natten og det var ikke nogen fornøjelse, at være medlem i natpissernes klub.

Fredag den 22. juni 2012 - Fra Finlet Burn til River Clova

Næsten mirakuløst holdt regnen op ud på morgenen og vi fløj ud af soveposerne, for det var rarest, at få pakket tingene sammen i tørvejr. Så skidt med, at teltet var vådt, for det skulle jo op igen samme aften.

Afsted uden morgenmad, for vi ville gerne finde et sted, hvor det var lidt lettere at sidde og spise morgenmaden. Desuden var der en del midgets, hvor vi havde overnattet - på trods af regnen var de i luften.

Dagens første stræk viste sig også at blive turens allerværste. Vi skulle igennem en skov, hvor det våde hjulspor hurtigt endte og dermed skulle vi selv finde gennem skoven. I og for sig ikke noget problem - og slet ikke med et kompas. Men der var lige nogle forhold, der gjorde det til en træls omgang. Granskovens grene hang lavt og det krævede et konstant øje på grenene. Vi fulgte en flod, for der var mange fodspor, så det måtte være den rigtige vej. Problemet var bare, at det hele var meget smattet og et forkert skridt og man var enten sølet til i mudder eller havde et ben i den kraftige vandstrøm fra floden.

Vi gik rundt i skoven en halv times tid og nåede så pludselig ud i åbent landskab. Højst mystisk ramte vi lige ind i et skilt, der forkyndte, at vi var på rette vej. Det var jo dejligt - også, at vi havde den møgskov bag os.

Vi fandt en nogenlunde tør spot - man blive nøjsom med tiden (og et par regnbukser på), for at indtage lidt morgenmad. I dagens anledning nøjedes vi med lidt af Jans Loganbrød, et kompakt mørkt brød, der giver god energi.

Så havde vi kræfter til et bestige et pas og gå ned i dalen til Glen Prosen. Overvalt bar underlaget præg af, at det havde regnet en del. Græsområderne var fugtige og man kunne hurtigt finde sig selv i en omgang vand, som støvlerne dog gerne skulle håndtere.

Vi passerede floden Prosen og fandt hurtigt op gennem et skovområde med mere smattet sti. Vi gik et stykke tid i skoven og den trak tænder ud, fordi der var smattet og stien gik pænt opad. Vi var nemlig igang med at bestige Shank of Drumwhallow (tror jeg nok det hed).

Så snart skoven hørte op, blev det tåget. Det var simpelthen skyerne, der lå så lavt (eller os, der var kravlet højt op). Vi gik i et par timer op af bjerget, der ifølge Jan skulle have en af de smukkeste udsigter i Skotland. Men hvad hjalp det med skyerne hængende omkring ørerne på os, så vi ikke kunne se mere end ca. 50 meter frem.

Det gik i små stræk på 25-50 meter og så en lille pause. Stien var stejl og bagagen tyngede. Bedre blev det ikke af, at der stod en pelikan ind fra siden.

Men vi nåede toppen og kunsten var så at finde hen til det rigtige sted, for at komme nedad igen. Jans GPS hjalp os på vej og bedst som vi havde fundet stien, vi skulle nedad, skiltes skyerne og der var pludselig udsyn over hele den dal, vi skulle ned i. Et fantastisk syn, når man i flere timer havde gået i en tæt tåge. Den udsigt reddede faktisk hele dagen.

Så gik det ellers ned i dalen på højre flanke og vi endte nede i et skovområde, hvor tågen endnu lå tæt mellem træerne. Et lidt mærkeligt skue.

Vores endestation for dagen skulle være et naturcenter, hvor Jan håbede, at vi kunne få lov at slå teltet op. Men vores bange anelser holdt, for et skilt forbød camping på området omkring centret. Det ville ellers give let adgang til toiletter og vand.

Vagten på centret anbefalede os at fortsætte vores tur og nogle km. længere fremme var der et meget fint overnatningssted.

Dét fandt vi frem til. Her var the midgets gået i position men vi havde udstyret klar og fandt ud af, at man sagtens kan drikke kaffe og whisky gennem et myggenet. Så bliver utøjet jo også sorteret fra!

Vejret havde ikke rigtigt været med os de sidste par dage men vores campsite ved floden Clova lå i et hul, hvor vinden i det mindste ikke kunne drille. Vi var også forskånet for regnvejr, mens vi spiste til aften og gik ned til flodbredden, for at drikke kaffe i de fantastiske omgivelser.

Som sædvanlig tørnede vi ind tidligt. Det havde været en lang og anstrengende dag.

Lørdag den 23. juni 2012 - Fra River Clova til Ballater

I dag havde vi 2 valgmuligheder, for at nå frem til dagens destination Spittal of Glenmuick for enden af loch Muick. Vi valgte den korteste men dermed også den stejleste rute.

Så kort tid efter vi havde forladt vores camp Clova, forlod vi grusvejen, for at begive os op på The Capel Mounth Road til Glen Muick. Det var en stejl stigning men vi havde efterhånden erfaret, at ved at tage den i små bidder, så nåede man op før eller siden.

På vejen op passerede vi et kraftigt vandløb, der satte mine balanceevner på prøve. Jan vadede bare over men jeg ville gerne være mere elegant, så jeg kravlede lidt længere op af skråningen, for at komme over. Det var ikke så let, så vi blev enige om, at Jan skulle tage min rygsæk, så jeg kunne springe, hvis balancen ikke holdt.

Netop da jeg rakte ham rygsækken, mistede jeg balancen og der var kun et at gøre i farten. Spring! Det gjorde jeg og det gik kun ud over den ene støvle, der blev våd.

Vi kravlede længere op og kunne efterhånden nyde udsigten til Lochnagar plateauet. På vejen op mødte vi et ældre par, der havde nogle klare ideer til, hvilken vej vi skulle gå. Jan kunne ikke rigtigt finde hoved og hale i deres forklaringer. Et par timer senere mødte vi dem igen, hvor de kom gående imod os. De sagde ikke noget men vi kunne godt regne ud, at de var gået forkert, for det var ikke deres plan at komme tilbage. Jan fandt senere ud af, at de var på et helt andet bjerg, end de regnede med.

Vejret havde været med os men da vi nåede toppen af bjerget og begyndte at kunne ane Glen Muick, blev det mørkere og regnfuld. Det blæste også op, så da vi nåede ned på niveau med søen Muick og til Spittal of Glen Muick, var vi lidt møre.

Spittal of Glen Muick er et udstillingscenter, hvor der åbenbart kommer en del gæster. Der holdt også en del biler parkeret, for stedet er åbenbart et yndet udgangspunkt for vandreture.

Vi forsøgte at finde ud af, om der var offentlig transportmuligheder fra stedet men det var ikke sandsynligt. Vi blev opfordret til at spørge en af billisterne og Jan kastede sig resolut over den første, der kom gående mod P-pladsen. Han ville godt give os et lift i hans fine BMW. Han sagde ikke meget på turen mod Ballater - ikke før Jan fik spurgt ham, om han var ude og gå Monroes. Det var han og så vågnede han lidt op. Monroes er bjerge i Storbrittanien af en vis højde og der er sport i at se, om man kan bestige dem alle indenfor en bestemt tid.

Vi blev sat af i byen Ballater og takkede pænt for turen. Vi kunne dog ikke få lov til at betale for liftet.

I stedet gik vi efter en turistinformation, for at finde ud af, om der var et bunkhouse (vandrehjem) i byen. Det fandt vi frem til og snart var vi båset i et værelse, hvor vi kunne få pakket vores grej ud og få et påkrævet (velfortjent) bad.

Så var det tid for en pint eller to - og noget at spise.

Vi nåede lige op i byens centrum (Ballater er ikke ret stor), før Jan genkendte 2 mennesker, som han kendte. Bettina og Michael kommer fra Erritsø og var på tur i Skotland i lejet bil. Destination Orkney øerne og Highland Park destilleriet.

Vi fik et par øl sammen med dem og gik efterfølgende på indisk restaurant, for at blive mætte.

Jans ben skældte lidt ud, da vi forlod restauranten - men ikke mere end det kunne finde ind på pubben på vej tilbage til vores seng.

Efter en enkelt pint, gik det retur til bunkhouset.

Søndag den 24. juni 2012 - Afslapning i Ballater

Lad det være sagt med det samme. Vi lavede ikke en skid denne dag i Ballater. Vi stod op og fandt et sted, hvor vi kunne spise full scottish breakfast og hænge over en kop kaffe eller to.

Vi defilerede lidt rundt i byen og gik på pub på Alexandria Hotellet, som næsten lå i baghaven til vores bunkhouse. Her nød vi lidt godt håndpumpet øl fra fad og lod dagen gå med ren afslapning.

Om aftenen spiste vi på den lokale italienske restaurant sammen med Bettina og Michael. Bagefter fulgte vi dem hjem til deres B&B.

Næste dag ville de fortsætte mod nord.

Vi valgte at tage endnu en dag i Ballater, for vejrudsigten lovede ikke godt. Efter et par nogenlunde dage, ville det blive rigtig dårlig.

Mandag den 25. juni 2012 - En tur til toppen af Craigendarroch

Vi havde taget afsked med Bettina og Michael med en aftale om at mødes i Edinburgh på vej tilbage til Danmark. De skulle nemlig med samme fly hjem og vi kunne køre med dem til Erritsø.

Vi sad på "stamcafeen" og spiste morgenmad, mens vi besluttede, at dagens udfordring skulle være bakketoppen lige uden for Ballater med navnet Craigendarroch. På den måde fik vi en tur ud af det og Jan fik testet, hvordan det gik med knæet.

Vi købte et kort på turistbureauet, så vi kunne finde den rigtige vej til bakken og tilbage igen. Når først man står ved foden af bakken, skal man vel nok finde op til toppen...

Der var længere derop end vi lige regnede med og vi fik noget af det gamle sved ud af kroppen, før vi endelig stod på toppen af bakken, der vist er omkring 400 meter høj.

Vi slappede af og tog de obligatoriske billeder, før vi fortsatte ned til byen igen. På den lokale pub ved Alexandria Hotel kunne vi lige få lov at købe en enkelt øl, før de lukkede for eftermiddagen. Vi havde lige glædet os til at skulle smage deres forskellige øl - men det måtte vente.

I stedet gik vi op til byens centrum (nu er Ballater altså ikke så stor, så der var ikke nogen, der døde af tørst på turen). Vi fandt en bar, der ikke holdt middagslukket og her slappede vi af med lidt øl og en let frokost.

Resten af dagen fortaber sig lidt i tågerne men jeg kan forsikre om, at vi har opført os ordentligt, for vi var friske til at fortsætte turen dagen efter :-)

Tirsdag den 26. juni 2012 - Fra Ballater til Aboyne

Vejrudsigten var stadig ikke lovende for de kommende dage. Vejret ville blive dårligere og et par dage frem ville det direkte blive forfærdentlig, så det var klogt at have en plan B.

Vi valgte at gå fra Ballater til Aboye langs en nedlagt jernbanesti. Så kunne vi se, hvordan vejret ville arte sig. Hvis meterologerne holdt fast i de dystre udsigter, havde vi så småt udtænkt et alternativ og tage sydpå til Yorkshire. Vejret ville nemlig blive bedre, jo længere man kom sydpå i Storbritannien.

Vi gik en rolig tur langs den nedlagte jernbanesti og nød den meget varierende natur langs floden Dee.

Vejret var fint men da vi kom til Aboyne, blev det overskyet og efterhånden kom regnen også.

I Aboyne ledte vi forgæves efter bunkhouse og B&B, så vi stak hovedet indenfor i det nedslidte lokale hotel. Vi blev positiv overraskede over prisniveauet. 50 pund for os begge - inklusiv morgenmad. Det var da til at betale, så vi var hurtige til at takke ja. Værelse med bad og mulighed for at lave kaffe...

Det så ikke ud til, at hotellets menukort var værd at skrive hjem om, så vi trak regntøjet på og gik ned til byens eneste spisested (ud over hotellet). På The Boat house var der en anderledes hyggelig atmosfære med lavt til loftet, mange mennesker - samt godt øl og mad.

Vi gik tilbage til hotellet. Regnvejret fortsatte, så vi begyndte at indstille os på, at vi ville forlade Skotland for denne gang og søge sydpå.

Onsdag den 27. juni 2012 - Fra Aboyne i Skotland til Northallerton i England

Det regnede ikke særlig meget, da vi vågnede men nu var vi fast besluttede på at søge sydpå.

Morgenmaden var fin på hotellet. Da vi var godt igang med at spise mad fra buffet'en, kom tjeneren og spurgte, hvad vi gerne ville have af varm morgenmad. For pokker da, det må have været en underskudsforretning, når der var fuld skotsk morgenmad med i prisen på de 25 pund pr. mand.

Planen var lagt. Med bus fra Aboyne til Aberdeen og herfra videre med tog til Northallerton i England - over Edinburgh. Dagens største chok kom, da billetdamen sagde, at det kostede 107 pund pr. mand, for at komme med toget. Senere fik vi at vide, at det meget vel kunne være billigere at tage et fly fra f.eks. Aberdeen til Newcastle...

Togturen var heller ikke så interessant, da der var tåget og regnfuld. Men i løbet af dagen nåede vi frem til Northallerton i Yorkshire området, der ligger i den østlige del af Nordengland (hvor Lake District ligger i den vestlige del).

Hvorfor lige Nortallerton? Det er jo en lille by på det engelske landkort... Jo i vores alternative plan var der blevet plads til et ønske til os hver.

Jeg ville gerne besøge Theakston bryggeriet, der laver en af mine favoritøl i England (Old Peculier). Det protesterede Jan ikke over og nærmeste banegård til byen Masham, hvor Theakston ligger, er byen Northallerton.

Vi nåede frem sidst på eftermiddagen og søgte i første omgang til byens centrum, for at få en Old Peculier. Mens vi søgte byens pubber igennem, for at finde den gode øl, jagtede vi også et turistkontor, der var lukket og en boghandel, der lige nøjagtig ville sælge et par kort, før den også lukkede.

Vi besluttede os for at finde ud til byens campingplads. De lokale lød ikke til at have meget styr på, hvor den lå men vi fandt dog ud til den - via en stærkt trafikeret vej.

Campingpladsen var mest for campingvogne. SIkkert fastlæggere. Men der var dog plads til at par telte.

Vi skyndte os at pakke ud, for vi ville gerne tilbage til byen, for at se en semifinale i EM i fodbold. Der måtte være en pub, der viste kampen, selv om England var slået ud af turneringen. I Romanby fandt vi en pub, der godtnok viste kampen men de havde ikke noget øl, der var værd at skrive hjem om, så da der blev pause, hastede vi videre ind mod Northallerton, hvor vi så starten af 2. halvleg på en ORDENTLIG bar.

Vi havde søgt efter et spisested men de lukkede åbenbart tidligt i byen. I en sidegade fandt vi et indisk spisested, hvor vi kunne se kampen færdig og få noget at spise. Eneste ulempe var, at øllet nu hed Tiger. Det var nu ikke så dårlig til stærk indisk mad.

Så var vi ved at være grydeklare og vi gik de 2 km. tilbage til campingpladsen. Der var mørkt og heldigvis var der ikke så meget trafik på indfaldsvejen - men de biler, der kom, kørte hurtigt og forventede ingen gående trafikanter, så vi skulle passe godt på!

Torsdag den 28. juni 2012 - Theakston Brewery

Campingfatter tilbød os at køre ind til Northallerton næste morgen. Vi skulle med bus til Masham og det skulle vise sig, at selv om der kun var ca. 20 km. fra Northallerton til Masham, så var det ikke så let at komme dertil med offentlige transportmidler.

Vi fandt en bus, der kørte til Bedale. Her kunne vi skifte til en anden bus, der kørte til Masham. Der var så lige en times ventetid i Bedale men med 4-5 pubber inden for synsvidde, var det ikke noget problem.

Ved 12:30 tiden var vi fremme ved Theakston bryggeriet. Næste rundvisning var dog først kl. 14, så vi gik tilbage til Masham city, for at finde lidt frokost.

Rundvisningen på Theakston var ganske interessant. Det er et familieejet bryggeri fra 1827, etableret af Robert Theakston. Bryggeriet laver øl på traditionel vis med meget af det originale udstyr stadig i drift. Bl.a. det gamle mæskekar.

For de bryginteresserede, fortalte guiden (en voksen pige, der vist smagte lidt for meget på øllet), at bryggeriet kun bruger pale malt, crystal malt og black malt. Samt hvede til skumdannelsen. Jeg så dog også munich malt på lageret. Deres øl gæres på åbne tanke i en uge og derefter 28 dage på køl. Vi så de åbne gærtanke i fuld drift. De må have så meget gær i øllet, at de ikke behøver at dække det til under gæringen.

Efter rundvisningen, fik vi selvfølgelig lov til at smage - og vi måtte smage en special øl, der var lavet i forbindelse med dronningens jubilæum. Den smagte fint men bliver aldrig sat til salg.

Så var vi faktisk blevet mætte af øl og vi satte snuden mod Northallerton. Den sidste bus var kørt allerede kl. 14:30, så vi måtte have en taxa til Bedale, hvor vi stadig kunne nå en videre bus.

I Northallerton blev vi enige om, at vi ville handle ind til aftensmad og lave den ved teltet.

Nu var vi faktisk nået til den, hvor vejrudsigterne havde talt om meget dårligt vejr... Da vi nærmede os supermarkedet, kunne vi godt se, at der var en kraftig byge på vej men den så ud til at gå udenom Northallerton. MEN da vi kom ud fra supermarkedet, kunne vi se, at det gjorde den ikke.

Noget, der kunne minde om en stor tornado lå vandret hen over himlen så langt øjet rakte til begge sider. På den ene side af tornadoen var der blå himmel og sol. På den anden side var der mørkt og gråt.

Det lignede regn. Vi begyndte først at tage regntøjet på. Så blev vi enige om, at det måske var en god ide at lade "tornadoen" komme forbi, for der var nok lidt vand på den anden side af skyen.

Jan foreslog, at vi gik i venteposition ved supermarkedet. Jeg foreslog den lokale pub lige overfor. Jeg fortæller ikke, hvem der vandt, men vi nåede kun lige at lukke døren bag os på pubben, da det stod ned i lårtykke stænger, så man ikke kunne se husene på den anden side af vejen.

Det væltede ned i små 10 minutter, så stilnede det af og efter en enkelt øl, kunne vi gå tilbage mod campingpladsen. Skybruddet var hurtigt væk fra vejene. Værre var det gået lidt mod nord, hvor vi senere erfarede at banegården i Newcastle stod under 50 cm. vand og begge

jernbanelinier mellem England og Skotland blev lukket, da der havde været jordskred på strækningerne.

Men vi kom tilbage til et telt, der i den grad havde bestået regnprøven. Vi lavede aftensmad mens solen gik ned.

Nu var mit ønske opfyldt. I morgen var det Jans tur...

Fredag den 29. juni 2012 - Fra Northallerton til Whitby

Jans ønske gik på at besøge Whitby og en lille by Goatham.

Så dagen i dag blev atter en rejsedag med toget til Middlesbrough og videre til Whitby. Den sidste del af turen førte os ind i North York Moors national park og et kuperet terræn som toget kæmpede sig igennem, før vi nåede til Whitby, en lille havneby på Englands østkyst.

Byen er lidt af en turistfælde. Der var mange turister og priserne var derefter. Via turistbureauet fandt vi frem til et bunkhouse (vandrehjem), bestyret af en svensk dame. Standarden var fin og vi fik et 2-sengs værelse. Der var ikke så meget plads, men så havde vi da et værelse for os selv de næste nætter.

Vi gik lidt rundt i byen, for at udforske den. Og nu kommer vi til, hvorfor Jan gerne ville til Whitby og området omkring byen...

Der er optaget en TV-serie i byen Goatham. TV-serien følger livet omkring en politistation i Aidensfield (Goatham). Jan forklarede, at serien har kørt på dansk TV i lang tid med 2 afsnit hver dag.

En del af seriens scener er skudt i Whitby (som også hedder Whitby i serien). Så da vi stod på den karakteristiske mole i Whitby, kunne Jan fortælle, at den også havde været med i serien.

Vi fik en omgang fish & chips og listede tilbage mod vores bunkhouse.

På vejen ligger der flere pubber, så vejen var lang...

Lørdag den 30. juni 2012 - Med veterantog til Aidensfield

I dag skulle Jans ønske opfyldes. Efter en formiddagsøl, steg vi på veterantoget mod Pickering. Det er en yndet togtur og der var også pænt besat denne dag.

Toget snoede sig op gennem Esk Dales til endestationen i byen Pickering. Vi nød det gode vejr på togturen, der snart kørte tilbage mod Whitby. Vi steg af i den navnkundige Goatham og Jan genkendte straks banegården, pubben, garagen overfor pubben og flere andre bygninger fra TV-serien.

Vi var så taktiske, at vi holdt en pause på Aidensfield pub, der i virkeligheden er en del af Goatham Hotel. Mens vi nød en øl, stod regnen ned udenfor.

Det var lidt sjovt at se alle de ting fra en TV-serie, som jeg ikke selv har set. Det blev der selvfølgelig rådet bod på, straks efter ferien...

Vi tog damptoget tilbage til Whitby, hvor resten af dagen gik med almindelig afslapning.

Søndag den 1. juli 2012 - Vandretur til Robin Hoods Bay

Sidste hele dag i Whitby skulle bruges til en vandretur til Robin Hoods Bay. Det lyder som en bugt. Det er det også - men det er også en by.

På med vandrestøvlerne og ud på klipperne langs vandet.

Det første stykke gik fint men efter en campingplads kom et stykke vej, der absolut ikke var lettilgængelig. På grund af de seneste dages regn var der meget smattet. Et hegn på begge sider af stien gjorde det svært at gå turen.

Ved et fyr blev vejen straks bedre og nu havde vi "kun" en meget kraftig sidevind, at forholde os til.

Efter nogle timers vandring, nåede vi frem til Robin Hoods Bay i flot solskin. Det var varmt og en kold øl, ledsaget af en god frokost, gjorde underværker.

Byen Robin Hoods Bay er delt i 2. En øvre, som vi først kom til, da vi kom fra Whitby. Og en nedre, der når helt ned til vandet. Den nedre er meget kuperet men en hyggelig by, der så meget mere interessant end den turistede storebror Whitby. OK, der var nok ikke så meget at se på i Robin Hoods Bay, at man ville bo der i mange dage - men byen er helt sikkert et besøg værd.

Med lokalbussen tilbage til Whitby, hvor vi blev enige om at spise til aften på en thairestaurant. Det var en rigtig lækker middag.

Aftenen sluttede af på en sportspub, hvor vi så 2. halvleg af EM-finalen i fodbold. Så var vi trætte og vi fandt hjem til vores svenske værtinde. for så småt at pakke vores rygsække til morgendagens tur mod Edinburgh.

Mandag den 2. juli 2012 - Fra Whitby i England til Edinburgh i Skotland

Så var hjemrejsen så småt i gang. Med toget til Middelsbrough, Newcastle og til Edinburgh. Heldigvis var togdriften til Skotland blevet normal igen efter uvejret den anden dag.

Vi var i Edinburgh lidt før Bettina og Michael, så vi nåede at få os indlogeret på et bunkhouse, som Jan kendte i byens centrum, få en øl og stå klar på Waverly Station, da Bettina og Michael nåede frem.

Michael havde en Orkney Porter, som vi skulle smage. Den listede vi ned i nærmeste park, for at nyde. Den smagte helt super. Den ville jeg godt klone, hvis jeg kunne finde opskriften...

Vejret var ikke så godt, så vi listede op i Rose Street, for at få en øl, mens Bettina kiggede lidt på butikker.

Vi gik ned gennem Rose Street og fandt frem til en mexicansk restaurant, hvor vi fik en god middag. Det var ikke så sent, da vi fulgte Bettina og Michael til bussen mod lufthavnen. De boede tæt på selve lufthavnen. Vi skulle jo alle tidligt op næste morgen.

Tirsdag den 3. juli 2012 - Skotland - Going home

Hvad er der at sige til den sidste dag på turen. Jo det der bunkhouse...

Der var 8 senge på værelset og allerede, da vi kom tilbage til værelset om aftenen, var der mindst 37 grader på værelset. Det var ulideligt og der var ingen vindue, der kunne lukkes op.

Heldigvis skulle vi op kl. 4, og der gik lige lidt tid, inden jeg var kølet så meget af, at jeg følte mig normaliseret.

Denne gang var vi sikre på, at vi nåede flyet i god tid. Vi var enige om, at vi ikke behøvede en gentagelse af vores stunt i Billund Lufthavn på udrejsen...

Bettina og Michael gav os et lift tilbage til Erritsø, hvor Lasse stod klar med en dansk frokost med rugbrød, spegepølse, sild og leverpostej. Ikke et øje var tørt og det viste sig at Bettina og Lasse havde mødt hinanden før. Ja, verden er lille.

Epilog

Denne tur blev lidt anderledes end Jan havde planlagt men vi fortrød ikke, at vi måtte ændre planer undervejs.

Uge 1 var en spændende oplevelse, selv om massivt regnvejr kan trække vandrelysten ud af enhver (bortset fra Jan). Det var sjovt at prøve, at vandre med telt og mad til flere dage og med en erfaren rotte som Jan, var der ikke noget at frygte. Heller ikke, at vi kunne sejle væk med teltet i løbet af en nat :-)

Uge 2 blev lidt mere turistpræget, men vi oplevede nogle ting, som vi begge gerne ville se, så det var helt sikkert ikke spildt.

Pub-budgettet blev sprængt i uge 2, fordi vi hele tiden befandt os tæt på civilisationen. Men man tager altså ikke til England, for at drikke vin. De laver noget af verdens bedste øl og det skal smages, når chancen er der!

Tak til Jan for en yderst spændende og indholdsrig tur!

Næste gang du spørger for sjovt, om der er nogen, der vil med dig på tur - så pas lige på!

Australien og New Zealand 2013

Prolog

Optakten til denne rejse startede allerede inden vi tog til Sydamerika i starten af 2012. Maries bror skulle til New Zealand med hele familien og det hele startede vist med, at Hans Christian havde en bekendt i det vestjydske, der stammer fra New Zealand. Det blev nok sagt i spøg, at vi da kunne tage med derned - men sådan noget spøger man ikke med og snart hang de på os!

Detailplanlægningen skulle foretages forholdsvis hurtigt efter, at vi var tilbage fra Sydamerika og jeg følte mig slet ikke klar. Jeg havde travlt med at absorbere indtrykkene fra Argentina og omegn, mange billeder og video skulle sorteres - og så videre...

Så Marie tog handsken og kom dermed til at stå for detailplanlægningen. Så kunne jeg følge med som det tynde øl! Det var jo lidt en ny fornemmelse for mig. Jeg plejer jo at bruge oceaner af timer på at forberede en rejse, så det var lidt specielt for mig, at kravle ombord i flyveren mod den anden side af kloden.

Vi havde indlagt en pause på turen - en uge i Australien, for at besøge vores gamle genboer fra vejen. Annette og Jens Erik har boet i Brisbane i 7-8 år og nu vi alligevel var i nabolaget, skulle vi

lige omkring dem. De synes godt nok, at vi var skøre i bolden, hvis vi troede, at vi kunne se Australien på en uge. Det var nu ikke planen, men hoveddestinationen var trods alt New Zealand. Det blev lidt en streg i regningen, at Jens Erik pludselig dukkede op i Fredericia. Han kunne desværre ikke være hjemme (i Brisbane), når vi kom. Firmaet kaldte og Jens Erik savnede den danske vinter (jeg håber ikke, at det passer!).

Kort tid før jul fik vi pludselig travlt med at bestille visum til Australien. Jens Erik mente, at det kunne komme til at knibe med at nå det, for det skulle sendes med posten. Han var heldigvis ikke helt opdateret, for vi kunne klare det på internettet og vi fik øjeblikkelig accept - pyha!

Inden vi drager af sted, bør jeg måske lige ridse op, hvem der rejser frem og tilbage, for der er et værre bytten rundt. Vi har dannet en hel lufthavnsbro mellem Jylland og New Zealand i januar og februar måned!

Kirsten og Hans Christian (H.C.) er taget til New Zealand med deres børn og svigerbørn/kærester før jul. De holder jul og nytår sammen derude. Samme weekend som Marie og jeg rejser til Australien, tager de unge mennesker tilbage til Danmark (bortset fra Kirstens ældste søn og hans kæreste). Mens Marie og jeg besøger familien Ubbesen i Brisbane, kører de 4 tilbageværende rundt i en autocamper på New Zealand.

Når vi tager til New Zealand, tager de sidste af de unge mennesker hjem. Så har vi en uge sammen med Kirsten og H.C., før de tager hjem.

Dem bytter vi så sluttelig ud med Torben og svigermor, der hjælper os med at fylde autocamperen op på sidste del af turen.

Lørdag den 5. januar 2013 - Fra Danmark til Hong Kong

Rejseruten startede i Billund Lufthavn, hvor der var afgang til Lufthansa kl. 6:10. Så vi skulle tidlig op - ja Lasse mente, at det snart ikke kunne betale sig at gå i seng, for vækkeuret ringede kl. 2.

I Frankfurt havde vi god tid til at skifte fly - det blev også nødvendigt, for den tyske ordnung muss sein fik sig et knæk. Vi skulle med et tog fra en terminal til en anden. Toget kørte åbenbart ikke, så vi blev dirigeret rundt i den ene terminal, for til sidst at ende i en lang kø, for at komme med en shuttlebus til et andet sted i samme terminal. Herfra kunne vi så endelig tage toget til den rigtige terminal. Sikke et gedemarked. Nå, men så skulle vi da ikke sidde og kede os mens vi ventede på vores fly ☺

Turen fra Frankfurt til Hong Kong tog omkring 11 timer. Det er lang tid, så der blev pløjet nogle film, læst lidt i en bog, hørt musik, spist et par fine måltider - og sovet en smule. Alt for lidt faktisk, for vi havde givet hinanden lov til, at sove på dette første store stræk, mens vi skiftede fra lørdag til søndag. Vi skulle gerne holde os vågne på sidste stræk fra Hong Kong til Brisbane - ellers ville vi nok få problemer med at vende dag og nat på hovedet.

Søndag den 6. januar 2013 - Fra Hong Kong til Brisbane

Tiden går hurtigt, når man flyver imod den. Inden vi landede i Hong Kong lufthavn, fik vi serveret morgenmad i flyet. Selve indflyvningen til lufthavnen var lidt kedeligt. Det var blevet lyst men der var en lav sigtbarhed. Det var ikke til at se, om det var skyer, tåge eller slet og ret smog.

Lufthavnen virkede stor men let overskuelig. Helt i kontrast til Frankfurt, som virkede noget rodet. Vi tøffede lidt rundt og kiggede på forretninger. Det blev vi hurtigt trætte af, for priserne var skruet pænt i vejret. Egentlig utrolig, at de kan holde liv i forretningerne, når prisniveauet er så højt - eller er vi bare godt forvænt i Danmark?

Trætheden begyndte at indfinde sig. Vi fandt en restaurant, der serverede vietnamesisk mad og jeg havde lyst til at smage deres suppe. Det smagte fint, men det mindede om en forvokset portion YumYum suppe med et par skiver svinekød ovenpå. Også prisen på 80 kr. var noget svineri ☺

Der var ingen tvivl om, at det er en travl lufthavn i Hong Kong. Store og små fly afgik stort set uafbrudt fra lufthavnen og der var en travl taxien rundt på banerne omkring lufthavnsbygningerne.

Flyet til Brisbane afgik fra gate 2. Flyet var noget mindre end det, der havde fragtet os til Hong Kong men det gjorde ikke noget. Så kunne vi da få en plads ved midtergangen, så vi kunne komme ud uden at skulle genere andre (sovende) passagerer...

Nu begyndte det at knibe, med at holde sig vågen. Det var jo stik imod vores â€soveplanâ€ men vi kunne ikke lade være med, at sove lidt på flyet. Ja, Marie var vist kun vågen, da der blev serveret drinks eller mad ☺, men jeg havde også svært ved at holde mig vågen.

Efter et par film, fandt jeg ud af, at man også kunne spille skak på skærmen. Det var lettere at holde sig vågen på den måde - kun indtil den fordømte skærm slog mig. Så var det ikke sjovt længere.

Det nåede at blive aften, inden vi nåede Brisbane. Det var vel OK, for vi skulle lande omkring kl. 23... Vi frygtede lidt at skulle gennem tolden i Australien. Vi havde hørt, at de er meget strikse med hensyn til, hvad du tager med i bagagen - og vi havde også hørt nogle grumme historier om folk, der næsten blev sat i fængsel, for at have taget et æble med i bagagen. Ja, ja, så vi var slemt nervøse for, om vi havde overset noget i vores bagage.

Vores frygt steg til uanede højder, da vi kom i tankte om, at vi havde fået besked på at medbringe 2 kartoner med kirsebærsovs fra Danmark. Åbenbart en mangelvare i Australien - men var vi nu 2 nådesløse smuglere, der i bedste fald ville blive sendt retur til Danmark med det første fly, rullet i kirsebærsovs og fjer???

Nej, så galt gik det ikke. Det var faktisk forholdsvis kedeligt og næsten, som det plejer. Vi havde markeret, at vi ikke havde noget frugt med, at vi ikke var kriminelle og at vi ikke havde tuberkulose, så de slap os lige igennem toldsystemet.

I afgangshallen blev vi modtaget af Annettes og Jens Eriks ældste datter Julie. Hun var let at kende, da hun lyser godt op med sit lange røde hår og faderens ansigtstræk. Udenfor ankomsthallen cirklede Annette rundt i deres store bil. Parkeringsvagterne var åbenbart mere strikse end toldsystemet indenfor...

Vi kørte de ca. 25 km. fra lufthavnen til familiens hus i bydelen Scarborough i Brisbane. Vejene virkede stille og det gjorde kvarteret omkring huset også.

Vi fik snakket ganske lidt, inden vi alle kravlede i seng ved 1-tiden. Annette skulle op kl. 5 igen, for at køre Julie til svømning. Hun er elitesvømmer på meget højt plan, så træningen skal passes, inden Annette skulle på arbejde...

Mandag den 7. januar 2013 - Sightseeing i Scarborough

Nogenlunde friske stod vi op ved 8:45 tiden. Vi havde fået et fint værelse på husets første etage. I tilslutning hertil havde vi fået vores eget toilet og bad, så det var sørme fornemt og man følte sig noget privilligeret. Sofie og Julie var klar med morgenmad. De virkede lidt generte. Det var heller ikke nemt, at skulle underholde et par (for dem) fremmede mennesker, så Marie tog lige så stille teten på madsiden, for at de ikke skulle føle sig for forlegne.

Pigerne havde lovet at vise os området omkring huset i dag. Så vi pakkede en rygsæk og kørte en kort tur til et område, hvor vi gik en tur langs vandet. Vejret skiftede mellem næsten skyfrit og letskyet men temperaturen var ikke noget at tage fejl af. Den lå mellem 25 og 30 grader.

Vi fandt en isbar, før vi fortsatte ind til en anden strand - for et kort kig - og videre til et industriområde, hvor Marie fik mulighed for, at prøve kræfter med den store bil med rattet og bilen i den modsatte side. Det gik meget fint, bortset fra, at Marie gerne ville bruge vinduesviskeren, selv om det var godt vejr (hun tog vist knappen for at være til blinklyset). Et par gange var hun på vej over i modsatte side af vejen. Det var vist værst, når der skulle drejes til venstre eller højre. Til gengæld virkede alt meget logisk i rundkørslerne. De havde vist holdt Marie søvnløs i lang tid ☺

Marie fik lov at køre os hjem, hvor der blev serveret toastbrød med (dansk) spegepølse og kylling. Det er et dejligt hus, familien Ubbesen holder til i. Holdt i lyse farver overalt.

I haven bag huset blev der plads til et par timers siesta. Julie og Marie prøvede familiens swimmingpool af, mens jeg kæmpede lidt med myg og fluer, om at få lov til at læse eller sove lidt.

Ved 4-tiden var der afgang igen. Julie skulle til eftermiddagsversionen af sin svømmetræning. Vi begyndte at forstå, at Annette har pænt travlt med at få hverdagen til at fungere her. Køre Julie til

træning om morgenen, på arbejde (med en pæn transporttid frem og tilbage), køre Julie til træning igen om aftenen. Hjemme kl. 18:45, hvorefter der skal laves aftensmad og de huslige pligter skal passes. Pyha...

Mens Julie svømmede, gik Marie og jeg en tur i nabolaget. Her var en stor trælastbutik, som vi dalrede lidt rundt i. Det var tydeligt, at der er basis for mere udeliv i Australien. Deres afdeling for grill var megastor. Webergrill fandtes ikke men til gengæld var der hyldevis med artikler for insektbekæmpelse ☺

I et lille butikscenter fandt vi en forretning, der solgte vin, øl og spiritus. Det bliver åbenbart ikke solgt i supermarkeder. Annette fortalte os senere, at disse spiritusforretninger ofte arbejder tæt sammen med supermarkedskæder. Øludvalget var næsten, som Jens Erik havde fortalt om. Her var ingen mørke ales, som vi nordboere gerne vil have. Nej, øl bliver brugt til at slukke tørsten med, så det skal være lyse, lette pilsnertyper.

Vi finder det altid spændende, at kigge på forretninger og markeder i fremmede lande, så det lokale supermarked blev også endevendt. Priserne var som forventet pænt høje. En pris, som jeg kan forholde mig til, er prisen på chips ☺ Det var vist meget normalt, at prisen her er 20 kr. og derover.

Man bliver træt i benene, af at gå rundt i langsom tempo, så vi krydsede en stor vej og fandt ind til et boligområde, for at se det nærmere an. Det virkede meget fredeligt. Små huse og små haver. Vi blev enige om, at det nok var beregnet for ældre mennesker men det virkede meget tiltalende. Sådan kunne vi godt bo, når vi blev ældre...

Vi gik tilbage til svømmehallen ved børnenes skole. Julie svømmede stadig, så vi havde tid til at kigge lidt på området, hvor der sad kænguruer på en mark. En regnbyge trak ind over området. Annette havde nævnt, at de trængte godt til regn, så det var sikkert kærkomment.

Hjemme i huset ventede Annette med aftensmad. Hun havde haft tid til at skrælle kartofler, lave en spændende salat med røget laks og eksotiske frugter - samt grille både laks og bøffer. Det var bare så lækkert!

Over et glas hvidvin og rødvin fik vi snakket lidt om løst og fast - og vi fik afleveret vores "post" fra Danmark og lufthavnen. Jens Erik havde sendt pigerne en julepakke fra Danmark med julegodter, lakrids og marcipan. Men pakken var ikke nået frem, så vi havde fået en ny pose med masser af gode sager, som vi skulle tage med til Brisbane. Samtidig havde vi købt parfume og spiritus i lufthavnen i Brisbane, for disse ting er meget dyre i Australien.

Dagen før vi ankom, nåede Jens Eriks julepakke frem, så nu var pigerne begunstiget med dobbelt ration. Det så de slet ikke ud til, at være kede af ☺

Annette nævnte, at pigerne syntes, at det havde været en god dag. Men pigerne havde også betroet Annette, at: "De siger somme tider nogle mærkelige ting, som vi ikke forstår". Det viste

sig, at vores måde at joke på ikke var helt bekendt for pigerne. Vi gør lidt grin med hinanden og pigerne har åbenbart lidt svær ved at finde ud af, hvornår vi mener det - og hvornår det er for sjov. Det måtte vi se at passe lidt på med ☺

Kl. 21 gik jeg i dørken. Jeg sad næsten og besvimede ved bordet, så det var bedst at tørne ind. Pigerne holdt ud en time længere...

Tirsdag den 8. januar 2013 - Brisbane City

Vi vågnede og følte os nogenlunde friske, klar til at besøge Brisbane city.

I fjernsynet talte de om varmerekorder i Sydney og der var ekstrem brandfare i flere områder omkring byen, så vi skulle nok være glade for, at vi "kun" var blevet lovet 35 grader!

Julie havde allerede været til morgensvømning og da vi havde fået en gang morgenmad, gik turen ind mod centrum - og et besøg på Annettes arbejdsplads Pronto Software.

Virksomheden lå helt nede ved floden med fin udsigt til Brisbanes skyline og lokalerne var fine og moderne indrettet. Det var interessant at konstatere, at de arbejdede med mange af de samme tanker, som vi f.eks. gør på Bankdata. Dét, at Pronto ikke sælger et "program" men et "system" tankegangen, har vi også arbejdet med i Bankdata. På nogle områder er de længere fremme end Bankdata. Et eksempel er deres visitkort, der var mere smarte og tiltalende end det klassiske kontorlook, vi kører med. Men Pronto er selvfølgelig også mere en salgsvirksomhed...

Efter en kort rundvisning overlod vi arbejdet til Annette og Marie og jeg vendte tilbage til Julie og Sofie, der ventede ved bilen. Vi lod bilen stå og fortsatte op langs floden, for at finde en city cab, som er hurtige både, der sejler op og ned af floden.

Annette nævnte, at der var ca. 500 meter op til et af bådenes stoppesteder men der var nu noget længere. Varmen var rimelig intens, mens vi gik langs floden. Der var ikke mange tegn på den store oversvømmelse, som Brisbane havde oplevet sidste år. Det var jo netop floden, der var gået over sine bredder. På gåturen så vi kun en enkelt bygning, der var totalskadet og endnu ikke sat i stand. Men der stod en flok bygningsarbejdere, så det så ud til, at de skulle i gang.

Ombord på båden, gik det hurtigt ned af floden mod Brisbanes centrum. Undervejs gjorde vi holdt en del steder. Ingen tvivl om, at det er en fin form for offentlig transport, der fungerer hurtigt. Vi sejlede gennem byens centrum med de mange høje bygninger på vores venstre side. Højhusene i Brisbane rejser sig i en klynge, som leder tankerne hen på Manhattan. Annette havde fortalt at højhusene blev brugt til at lave store lasershows, der ledte tankerne hen på Jean-Michel Jarres spektakulære shows.

Vi fortsatte forbi centrum og hurtigt ændrede bybilledet sig til et område med lave bygninger, spredt ud over bakkerne. Brisbane har flere indbyggere end København og byen må ligge på et noget større område med de mange 1-2 etagers bygninger.

Vores city cab gjorde stop ved landingsstedet Howthorne. Her blev båden taget ud af drift, så alle passagererne blev bedt om at gå fra borde. En anden båd lå klar til at tage passagererne med videre ned af floden, men vi besluttede at tage en båd retur mod city i stedet.

Den kom efter et lille kvarter og hurtigt gik det retur mod centrum og højhusene. Det var skyfrit men varmen var til at tage ude på floden. Julie og Sofie valgte dog klogelig, at holde sig inde i varmen og overlod det stegende fordæk til os turister ☺

Tilbage i centrum steg vi af båden. Vi var nu i nærheden af Brisbanes hovedstrøg Queen Street. Her blev vi enige med Julie og Sofie om, at splitte os, så de også havde en chance for at se de butikker, som de gerne ville og ikke skulle føle, at de var nødt til at trækkes med os.

De mere etablerede butikker i en indkøbsgade tiltrækker os ikke så meget - med mindre priserne er noget lavere end i Danmark. Det er ikke tilfældet i Australien, så vi nøjedes med t købe en kold shaker med jordbær og melon, mens vi forholdsvis hurtigt sridtede de nærmeste gader af.

Ved 1-tiden (efter ca. halvanden times slentren rundt), mødtes vi med pigerne. Vi tog toget tilbage til Annettes arbejde, hvor vi hentede bilen og kørte op i bjergene bag Brisbane. Ved Mt. Coot-Tha nød vi udsigten ned over Brisbane. Der var en anelse varmedis, men vi kunne sagtens se ud over hele byen.

Annette havde pakket en fornem køletaske med sandwiches og kolde drikkevarer. Så der var plads til en lille frokost, mens vi nød udsigten.

Tilbage mod byen igen. I første omgang forsøgte vi at køre ind til centrum til et område, der hedder South Park. Vi nåede også ind i et parkeringshus men priserne for at parkere, var meget høje, så vi valgte at køre ud igen, for at finde et andet sted at parkere.

Julie er i gang med at tage kørekort, så hun fik sin sag for i storbyens tiltagende myldretrafik. Det klarede hun nu til bravour. I Australien fungerer det sådan, at man skal op til teoriprøve og køreprøve på nogenlunde samme måde, som i Danmark. Men i Australien behøver man ikke at tage deciderede køretimer ved en kørelærer. Her skal man blot have en erfaren chauffør ved siden af sig, når man kører. Efter at have dokumenteret et antal timer i varierende trafik (f.eks. tæt bytrafik og natkørsel), kan man gå til køreprøve og hvis man består, opnår man at få et gråt P-skilt i vinduet. Efter at have kørt med dette, får man et nyt farvet P-skilt. Og derefter er man udlært.

Men tilbage til turen... Vi endte med at køre tilbage til Annettes arbejde, for det var ved at være ved den tid, hvor hun havde fri igen. Vi ventede på hende og sendte pigerne med tog og bus hjem, og vi andre 3 tog derefter tilbage til South Park området.

South Park er det område, der i 1988 husede verdensudstillingen i Brisbane. Efter verdensudstillingen blev South Park ombygget til et stort rekreativt område med masser af

restauranter, grønne områder og et kæmpe badeområde, som er frit tilgængeligt for alle. Et fantastisk område til gavn for byens beboere. Jeg tænkte fluks på det område i Fredericia, der skal bygges op. Men det er nok ikke gangbart med et stort badeområde i Fredericia alene fordi der kun vil være badevejr ganske få dage om året.

Vi slentrede lidt rundt og fandt en lille græsplæne tæt på et stort pariserhjul og med udsigt til højhusene på den anden side af floden. Her nød vi et glas køligt champagne, som Annette havde pakket i køletasken om morgenen.

Solen gik ned og det blev forholdsvis hurtigt mørkt, mens vi jagtede en japansk restaurant. Pigerne var fast besluttet på, at vi skulle have sushi - selv om jeg mente, at vi skulle vente med det, til Julie og Sofie var med, for det ville de også gerne have. Sushi er ikke rigtig mad i en stor mands verden ☺ men det smagte fint. Jeg fik lejlighed til at smage en Victoria Bitter, som absolut ikke var "bitter" i mine øjne. Jens Erik havde nok ret. De drak mest tørstslukkere hernede.

Annette talte med Sofie og Julie over telefonen. De var knap nået hjem endnu, da bussen, som de skulle med fra Brisbane til Scarborough var udeblevet. Pigerne skulle hjem, for at passe hunden, så det var synd for både dem og hunden, at deres tur hjem tog så lang tid.

Annette ville gerne vise os den botaniske have, hvor hun ville fodre et lille egernlignende dyr, der i Australien betragtes som et skadedyr. Vi krydsede floden på en gangbro og fandt ind i den mørke park. Det var ikke let at finde rundt i parken, da det var så mørkt men Annette insisterede på, at vi skulle se og fodre det lille dyr. Da vi var tæt på at opgive, dukkede der en enkelt lille fyr frem og det lykkedes for Annette at fodre den med et stykke kød, som vi havde med fra den japanske restaurant.

Så gik det tilbage over broen mod parkeringshuset, hvor det kostede vandvittige 30 dollars (ca. 180 kr.) at parkere i de ca. 3 timer, vi holdt der. Jeg var bleet usigelig træt på turen tilbage mod bilen og på turen hjem nåede jeg næsten bevidstløse tilstande, hvor hovedet bare faldt ned hele tiden. Det var nok en kombination af tidsforskellen, varmen og en generel dårlig kondition, der var i spil.

Så da vi nåede tilbage til huset i Scarborough, gik der ikke lang tid, før vi alle - og jeg i særdeleshed - var i seng og snorksov.

Onsdag den 9. januar 2013 - Eumundi og Noosa Heads

Efter en god nats søvn, stod vi op ved 7:30 tiden. Annette var lige kørt på arbejde og Julie var kommet hjem fra morgensvømmetræningen. Efter en stor skål yughurt og et par gode kopper kaffe (huset var begunstiget med en lækker kaffemaskine, der kan brygge en eller to kopper kaffe på friske bønner), var vi klar til dagens program. Vi skulle besøge et lokalt marked en times kørsel nord for Brisbane og bade ved en af de store badestrande.

Vi kørte af sted i familiens store 4 wheel drive og turen gik på motorvej op mod Sunshine Coast. Terrænet blev gradvist mere bakket, efterhånden som vi nærmede os Endmundo, hvor markedet bliver holdt.

GPS'en styrede os med sikker hånd til den lille by og efer den fyldte P-plads størrelse at bedømme, var det et stort marked. Vi fik anvist en P-plads og straks vi lukede døren op, kunne vi konstatere, at her var stegende hedt. Vi bevæbnede os med en dunke vand hver og gik op til selve markedet. Igen aftalte vi med pigerne, at mødes igen kl. 13, så de kunne se de ting, de havde lyst til.

Markedet var delt op i afdelinger for dametøj og mad. Ja, sådan virkede det næsten. De boder med herretøj, som vi mødte, kunne tælles på en hånd ☺ Vi endte oppe i markedets fjerneste område, hvor der stort set ikke var andre gæster. Her fik vi en smoothie på Krishna bar - jo hele den øverste del emmede af regligion, alternativ behandling og røgelse ☺

Tilbage til den mere velbesøgte del af markedet. Her prøvede vi at hæve lidt kontanter på det kreditkort, som Annette havde udstyret os med. Det lykkedes ikke, så vi tog Maries Visakort i brug i stedet. Det gik bedre. I denne del af markedet solgte de både hollandske pandekager, tyske pølser og frisk rugbrød, der også blev lanceret som tysk surbrød. Det måtte vi altså bare smage, så der blev provianteret.

Tilbage ved vores mødested, beviste Marie, at hun ikke er god til at vente på andre! Mens vi ventede, fik hun fluks købt en kjole - mens jeg i et svagt øjeblik lyttede på en ganske udmærket bluesmusiker, der spillede ved markedets indgang. Da Julie og Sofie dukkede op, havde de spist frokost. Vi havde ellers besluttet, at vi ville byde på frokost på vejen mod vores næste destination - stranden.

Der blev sendt en venlig tanke til bilens aircondition, der hurtigt fik banket temperaturen ned til et acceptabelt niveau. GPS'en sendte os sikkert til Noosa Heads, hvor der ifølge vores guider (pigerne) skulle være gode forretninger og lækre badestrande. Vi fandt møjsommeligt en gratis P-plads, hvor vi dog kun måtte holde en time.

Pigerne gik en tur og kiggede på forretninger, mens Marie og jeg fik lidt frokost - en gang nachos på en meicansk restaurant. Der blev til gengæld ikke tid til at kigge så meget på forretninger. Det overlevede vi.

Så kørte Julie bilen ud til en P-plads ved en nationalpark lige uden for byen. Her var der 2 timers P-plads, så det passede lige til vores behov. Vi kunne vælge at gå i nationalparken, men det varme vejr kaldte mere på en tur i vandet, så vi bevæbnede os med håndklæder og badetøj og gik den lille kilometer tilbage til Noosa Heads, hvor stranden ligger langs med byen.

Stranden så lækker og indbydende ud - eller også var det vandet, der gjorde det. Der blæste en stiv pelikan, så var man på stranden, fik man en sandpeeling og gik man i vandet, var der nogle pænt kraftige bølger, som godt kunne slå en omkuld. Men vi trængte hårdt til at blive kølet af, så

vi kastede os i vandet. Efter en times baden og sandpeeling, begav vi os tilbage til bilen, for at sætte snuden hjemad igen.

Vejen hjem var en kamp mellem GPS'en, der gerne ville have os via motorvejen og vores eget forslag, om at følge en kystvej ned mod Scarborough. Da kystvejen "slap op", fik GPS'en lov til at bestemme og vi kom hurtigt ud på motorvejen, hvor trafikken var noget tættere.

På vejen hjem lagde vi planer for de næste dage. Annette skulle også mærke, at hun havde fri de sidste dage, vi var i Australien...

Vi nærmede os Scarborough netop som solen var ved at gå ned. Men inden vi kom til byen, kørte vi igennem et par kilometer med røg og lugt af brand. Var der en af de store brande, som Australien er plaget af netop nu, i nærheden? Vi hørte ikke mere til det, så det var nok ikke så alvorligt.

Vi havde talt om at tage ud og spise til aften - så pigerne også kunne mærke lidt, at det var sommerferie. Men Annette orkede ikke at tage hjemmefra igen. Hun havde jo også været oppe siden kl. 5 og på arbejde. I stedet fik Marie og Annette flækket en omgang aftensmad sammen ud fra devisen Tøm dit køleskab (for det, der trænger mest). Det blev til en omgang salat og laks. Salat er ikke rigtig aftensmad i en stor mands verden ☺. Jeg må jo efterhånden skrumpe ind til ingenting!

SÅ blev jeg atter træt. Klokken var omkring 22 og jeg havde atter svært ved at holde mig vågen. Annette havde netop lukket en god og spændende flaske rødvin op, men jeg nåede slet ikke at smage den. Jeg valgte at tørne ind og lade pigerne om, at smage vinen. Ved midnatstid dukkede Marie op. Så var det også blevet sengetid for dem.

Mit mål for dagen efter var, at jeg IKKE skulle være så træt efter aftensmaden (det må jo involvere en middagslur ☺).

Torsdag den 10. januar 2013 - Afslapning i Scarborough

Vi vågnede forholdsvis tidligt, men vi havde aftalt, at det var forbudt at stå op før kl. 7:30, så det blev lidt tid til at få styr på kamera og dagbog - samt at læse lidt i J.K. Rowlings nye bog for voksne.

Vi nåede hen til kl. 10:30, før morgenmaden var klar. De 4 piger forkælede mig med en omgang pandekager, friske frugter og IS! Det var lige en morgenmad, der var til at forstå i varmen. På DR's hjemmeside kunne jeg læse, at Australien sætter varmerekord i disse dage og fra næste uge ville man nå op over 50 grader. Det er godt, at vi er taget til New Zealand til den tid ☺

Dagen blev en rigtig afslapningsdag hjemme hos Annette og Jens Erik. De bor jo i et rigtig dejligt hus tæt på en bådehavn og (ifølge Annette) Brisbanes absolut bedste fiskerestaurant. Tiden gik med at læse en god bog (med fødderne i poolen) besvare mails hjemmefra. Frosten var åbenbart

på vej tilbage til Danmark, så mange af vores venner sukkede efter lidt af den sol, som vi havde her i Brisbane i rigelige mængder. Samtidig kunne vi orientere os om de store skovbrande, som hærger Australien netop nu - og på Fredericia hjemmefronten om det cirkus, der foregår omrking byens borgmester.

Hen på eftermiddagen kørte Marie og jeg Julie til svømning, handlede ind til aftensmad og retur til huset, for at lave en omgang svinekød i sur/sød sauce. Marie hentede Julie igen, så Marie var ved at have godt styr på at køre i den modsatte side af vejen... Men pigerne havde åbenbart ikke styr på at holde øje med, at der var benzin på bilen, for de ringede hjem og brokkede sig over, at de var løbet tør...

Aftensmaden blev færdig. Det lykkedes at lave en mere tidssvarende version af opskriften, hvor kødet ikke skal friturekoges. Det smagte fint og der blev næsten spist op ☺

Jeg var ikke træt på samme måde, som de foregående dage, så mon ikke mit indre ur var ved at være indstillet korrekt til lokal tid? Alligevel valgte jeg at kravle i seng lidt før 22 - og atter efterlod jeg Annette og Marie i deres eget selskab. Jeg havde indtryk af, at de sad et par timer igen, så mon ikke verdenssituationen blev vendt et par gange?

Fredag den 11. januar 2013 - Moreton Island

Det kniber med at sove rigtig godt, når temperaturen er over 20 grader, så det blev en noget urolig nat. Marie havde lovet, at hun kørte Julie til morgensvømning kl. 5. Jeg havde proklameret, at jeg tog med - men det blev lige ændret til et sats på, at få en halv times ekstra søvn, hvilket lykkedes.

Marie serverede kaffe på sengen, mens jeg læste hjemmefra, at Fredericias borgmester nu (endelig) var trådt tilbage. Sikke et cirkus en mand kan arrangere.

Dagens program lød på, at vi skulle ud og sejle. Annette var lidt utryg ved at skulle håndtere båden selv men det gik super med at få den koblet på bilen og Julie kørte fint ned på havnen (200-300 meter væk) og bakkede båden i vandet. Men så manglede vi lige det værktøj, der skulle frigive stålwiren, der holdt båden fast på trailoren. Julie var hjemme for at kigge efter nøglen men den dukkede ikke op. Det gjorde til gengæld havnefogden, der kunne fortælle, at han havde masser af de nøgler. Dem glemte folk nemlig hele tiden, så vi kunne bare lige få en, der passede i størrelse - og den måtte Annette gerne beholde. Hvor heldig kan man være...

Så var båden i vandet og snart var vi på vej over mod Moreton Island, der ligger ca. en times sejlads fra Brisbane området. Annette og pigerne havde ikke prøvet at sætte båden i vandet før, men Annette var til gengæld vant til at sejle båden. Farvandet var ikke just lettilgængelig at sejle i. Det var ikke som i de danske farvande, hvor bølgerne kommer i nogenlunde faste rytmer. Her væltede bølger rundt i et uforudsigeligt mønster, så Annette måtte hele tiden afpasse farten, så hun ikke landede på toppen af en bølge og bankede ned i en bølgedal bagefter.

Efter ca. en time, var vi ved øen og Annette og pigerne fik lagt fint til ved øens nordlige side, tæt på en bilfærge, der var ved at laste biler ombord direkte fra sandstranden. Bagefter viste Julie os op i nogle høje sandbakker, som man kan surfe ned fra. Vi nøjedes med at løbe ned af dem...

Annette foreslog, at vi sejlede lidt mod syd, for at finde et sted, hvor der var lidt mere ro på vandet. Båden lå lidt urolig i vandkanten. Pigerne hev ankerne op og vi sejlede et kvarters tid og fandt så et godt sted at spise frokost. Inden vi havde set os om, havde Annette banket en lækker menu sammen på medbragt grill. Burgere og pølser blev det til. Det faldt på et tørt sted. Apropos tørt, så serverede Marie samtidig en ordentlig drink med gin og tonic, der næsten kunne slå benene væk under os!

Solen havde været hård ved os, så alle var efterhånden godt røde. Vi pakkede sammen og fik båden ud på dybt vand igen, for at sejle lidt mod nord igen, for at finde et resort, hvor vi kunne købe en velfortjent is.

Det var en supertur til øen og alle nød hvert øjeblik. Men vi måtte tilbage, for der var en times sejlads og båden skulle også gerne hives op, køres hjem og gøres rent, inden det blev mørkt.

Bølgerne var ikke blevet mere venligsindede på vej tilbage mod Scarborough, men Annette styrede med fast hånd båden tilbage i haven, hvor vi hurtigt fik båden på trailoren igen. Jeg var lige ved at tro, at det gik galt, for Annette sejlede lidt skævt frem til trailoren - der var pæn sidevind, så det var ikke så let at ramme perfekt, men vi klarede skærene.

Mens alle havde travlt med at gøre båden ren og pakke bagagen ud, hoppede jeg under en kold bruser, kiggede på en solnedgang og gik en tur med husets hund, der hedder Simba. Så var der basis for lidt aftensmad!

Lørdag den 12. januar 2013 - Moreton Bay Bugs og Redcliffe

Alle vågnede op til en ordentlig omgang solskoldning. Julie havde aflyst sin morgensvømmetur af samme årsag, så Marie var stået tidligt op (hun havde lovet at agere chauffør) uden grund. Dét udnyttede hun ved at nyde det lidt køligere vejr på terassen, til at læse i den medbragte bog.

Vi andre kom vimsende og vi spiste morgenmad, som det åbenbart er normalt, at spise morgenmad i huset. Man tager hver især det, man gerne vil have og spiser for sig selv. Såvidt vi kunne forstå, foregik mange af måltiderne på den måde, så det ikke bliver et socialt samlingspunkt, som det er i Danmark.

Der var ikke den store interesse, for at skulle udenfor, for solen brændte kraftigt igen i dag. Så formiddagen blev fordrevet med at slappe af på terassen eller i det køligere hus. Til frokost gik Marie og jeg over til den lokale fiskehandler, for at købe de lokale krabber Moreton Bay Bugs. Dem havde Jens Erik sagt, at vi skulle smage. De kostede 60 kr. pr. styk, så det var nok de dyreste krabber, vi kommer til at smage ☺. De smagte meget hen ad hummere, absolut en dejlig spise og så kan vi jo prale af, at vi har smagt bugs, som kun kan fås i Scarborough området!

For ikke at dagen skulle smuldre helt væk, havde vi aftalt et besøg i et shoppingcenter og af sted gik det i familiens lille bil. Centret lå ca. en halv time ind mod Brisbane og Annette proklamerede, at det var ca. dobbelt så stort som Kolding Storcenter. Det passede vist meget godt.

Vi aftalte 2 timers fripas, så alle kunne kigge på de butikker, som de fandt interessante.

Vi startede (helt tilfældigt) med at kigge ind i en spiritusforretning, som viste sig at være megastor. I deres ølafdeling havde de alt, hvad hjertet kan begære. Jeg fandt et par engelske øl, Hobgoblin og Old Peculier. Det er uretfærdigt, at man kan rejse halvvejs rundt om jorden og købe godt engelsk øl, som man ikke kan købe i Danmark (men så kan man heldigvis lave det selv ☺. Prisen var dog heller ikke til at vimse af, ca. 50 kr. pr. flaske (7,99 dollars).

Butikkerne i shoppingcentret var i den finere afdeling og da priserne i Australien er pænt høje i forhold til Danmark, var der ikke så meget, vi ville kigge på. Så Marie og jeg brugte de to timer til at vimse rundt og bortset fra nogle enkelte butikker, holdt vi os ude på gangen. Så var der lige Laura Ashley butikken, som Marie ikke kunne gå forbi...

Vi fik handlet et par øl og Annette lidt vin og så gik det ellers hjem til huset igen. Et køligt bad og en drink - og så var vi klar til at gå ud at spise en "afskedsmiddag". Denne blev indtaget på et stort hotel i Scarborough. På restauranten kunne vi få alt, hvad hjertet begærer - og sjovt nok faldt de voksnes valg alle på en god oksemørbrad - og en god flaske Malbec til. Lidt usolidarisk, når vi nu er i et rigtig godt vinland. Men jeg kunne ikke dy mig ☺

Marie og jeg fik pakket færdigt og så gik vi til ro - til den sidste nat i Australien.

Søndag den 13. januar 2013 - Fra Brisbane (Australien) til Auckland (New Zealand)

(ved 6-tiden) var varmen ikke så ulidelig. Annette havde fortalt os, at Queensland som det eneste distrikt i Australien, ikke har indført sommertid. Det er jo helt uforståelig, når man tænker på, at de let vil kunne indføre en times tid om morgenen, hvor det er til at holde ud, at være udenfor.

Lufthavnen i Brisbane er pæn stor men let overskuelig. Vi handlede lidt toldfrit spiritus, for det var ikke til at vide, om priserne var lige så skyhøje i New Zealand, som i Australien (Det skulle senere vise sig, at det var de ikke ☺). Der afgik 2 fly til Brisbane næsten samtidig og vi valgte selvfølgelig det forkerte, så indtil boardingtidspunktet, fik vi gået et par kilometer - hvilket da var bedre, end at sidde og vente...

Flyturen gik helt efter planen og i Auckland var de især interesserede i, at se vores vandrestøvler. Det undrede os, men Kirsten og Hans Christian, der ventede på os i ankomsthallen, kunne fortælle, at det var for at se, om vi slæbte jord med ind i landet. Ja, selvfølgelig!

Efter at have sagt goddag til Kirsten og H.C., kunne vi konstatere, at temperaturen i Auckland var noget mere tilgængelig, end i Brisbane. I Auckland var der nærmest dansk sommervejr - også

overskyet og let regn ind imellem. Vi havde kun fløjet 3 timer men var samtidig rykket yderligere 3 tidszoner, så nu var der vendt helt rundt på vores tid, så kl. 4 eftermiddag i Auckland er kl. 4 morgen i Danmark.

Så dagen blev lidt afkortet. Vi kørte til en campingplads lige syd for Auckland, hvor Kirsten og H.C. havde besluttet, at vi skulle overnatte første nat. Det passede fint, for vi nærmede os kraftigt aftensmadstid.

Og sikke en velkomstmenu, vi fik serveret. Mens Marie og jeg fik os indlogeret i autocamperen, kreerede Kirsten og H.C. en stor forret med fisk, som H.C. selv havde fanget og hovedretten var en god steak med kartofler til.

På campingpladserne i New Zealand, vil de have betaling for internet, så vi besluttede, at vi ikke ville bruge penge på det. Måske kunne vi senere gøre alvor af, at købe et kort til telefonen, så vi kunne opnå en forbindelse til Danmark på den måde...

Mandag den 14. januar 2013 - Coromandel halvøen (med besøg hos pottemageren Barry)

Vi stod op til et gråt og lidt køligt New Zealand, men hvad gjorde det, for i bjergområder kan vejret hurtigt skifte. Efter et lækkert morgenbord med blødkogte æg, havregryn og ostemadder, gik turen øst og syd ud af Auckland mod byen Thames. Der var forholdsvis meget trafik, men H.C. nævnte, at der bor ca. en tredjedel af New Zealands befolkning omkring Auckland.

Dagens destination var Coromandel halvøen og da vi nåede byen Thames, startede vi på en længere kyststrækning, hvor vi kørte meget tæt på vandet. Vejen snoede sig rundt om klipperne og der var ikke mange strækninger, hvor farten kunne komme op over 50 km./t. Det var en flot tur, selv om vejrguderne havde besluttet, at det skulle være gråvejr i dag.

Vi nåede helt op til byen Coromandel omkring frokost og her besluttede vi os for, at aflægge et besøg hos en mand, der har bygget sin egen jernbane oppe i bjergene. Marie og jeg har set ham i en udsendelse (Great railway journeys) på Travel Channel. Den lille jernbane var oprindelig bygget, for at transportere ler ned fra bjergene til Barrys produktion af kunsthåndværk. Efterhånden som jernbanen blev længere og økonomien sløjere, fandt Barry på, at gøre jernbanen til en turistattraktion og det gav pote.

Da vi ankom til "jernbanestationen", kunne vi ikke få plads til det første tog men måtte vente yderligere en time. Så vi kiggede først på en video om jernbanen og Barry, spiste frokost og kiggede os lidt rundt - før det blev vores tur, til at komme på en 1 times togtur op i bjergene og retur.

Materiellet bestod af 2 togsæt, som kørte uafhængig af hinanden, hver med 3 vogne. Så der var nok plads til omkring 100 passagerer hver gang, for vognene var ikke så store.

Turen op til endestationen gik gennem tæt skovområde, hvor det var vigtigt at holde hænder, hoveder og kameraer indenfor toget, for flere steder var der træer og tunneller, der var meget tæt på vognene.

Flere gange undervejs skiftede toget retning, så der næsten blev kørt op af en musetrappe. Et par gange endte sporene ude i den frie luft, så det har været noget af en bedrift for den ene mand, at bygge jernbanen. Ved enden af jernbanelinien, havde Barry og hans medarbejdere for nylig bygget et Eiffeltower. Ikke en tro kopi af Paris's vartegn men en solid træbygning i 2 etager, hvorfra der var en fin udsigt ud over området og ned mod byen Coromandel.

Togføreren gav sig god tid til at snakke med folk og han skulle da også lige høre, hvor vi kom fra. Undervejs fortalte han historier og advarede konstant mod, at stikke noget udenfor toget. Vi nåede også at få med, at Barry var den eneste, der ikke fik løn i firmaet. Han levede fortsat af at sælge sine keramik ting.

Det var ved at være hen på eftermiddagen, så vi satte snuden ned mod Coromandel, hvor der var en Top 10 campingplads. Kirsten og H.C. havde erfaring for, at mange campingpladser i New Zealand har en lav standard og at Top 10 pladserne var nogle af de bedste pladser.

Da vi indlogerede os, spurgte damen i receptionen, om vi var medlemmer af Top 10 klubben. Det var vi ikke, men vi blev hurtigt nysgerrige efter, om det kunne være en fordel, at blive medlem, når vi skulle tøffe rundt den næste måned. Et medlemskab kostede 49 dollars (her skal man gange med 5, for at ramme en dansk pris). Men det gav 10 % i rabat, hver gang man overnattede, hvilket også kostede omkring 50 dollars i alt. Så efter 10 overnatninger, ville beløbet være tjent hjem...

Samtidig gav medlemskabet rabatter forskellige steder, bl.a. på bådene på Fiordland, som vi også havde planer om at besøge.

Inden vi skulle spise til aften, var der plads til en vandretur i bjergene udenfor Coromandel. Herfra var der en fin udsigt til området omkring Coromandel. Turen sluttede et stykke fra byen, så vi måtte gå tilbage til byen langs vejen og vandet. Der var ikke så meget trafik, så det var ikke noget problem.

Tilbage i byen faldt vi ind på en udmærket restaurant Pepper Tree, hvor vi fik serveret god lokal fish & chips og en omgang gode ben. Oveni hatten præsenterede tjeneren os for en helt vild god black beer fra Monteith's bryggeriet. Det var et yderst positivt bekendtskab.

På vejen tilbage til campingpladsen, fik vi handlet ind til morgendagens tur. Så gik det ellers retur til en godnatøl og i seng.

Aftenerne var længere i New Zealand end i Australien. Og natpissernes klub holdt møde kl. 01:30 her ☺

Tirsdag den 15. januar 2013 - Coromandel halvøen (Cathedral Cave, vinsmagninger og Hot Water Beach)

Vejret var stadig ikke helt perfekt. Overskyet men også med lidt sol. Mens vi spiste morgenmad udenfor, klarede det lidt op over bjergene bag Coromandel, så måske ville det blive en vejrmæssig fin dag.

Vi pakkede sammen og lod GPS'en sende os mod Hahei. Marie havde en plan om, at vi skulle køre mod øst til byen Whitianga men GPS'en valgte en mere direkte rute mod Hahei. Den gik op i bjergene og vi kørte en hel del kilometre på grusvej ad snoede veje, hvor farten ikke sneg sig op på mere end 30-40 km./t. Så dagens lærdom blev, at vi lige skal tjekke GPS'ens rute, når den har beregnet ruten.

Vi nåede frem til Hahei, hvor der lige udenfor er en stor grotte - et hul i klipperne. Vandreturen ned til grotten (Cathedral Cove), tog en halv time og stien var let fremkommelig og godt besøgt. Meget afvekslende natur, så det var en rigtig flot tur. Grotten var bestemt et besøg værd. Mens vi var der, kom der en kraftig regnbyge ind over, så det var med at få regnfrakken på i en fart.

Nu havde GPS'en jo snydt os lidt, så Marie ændrede lidt på planerne og vi kørte tilbage mod Whitianga by. På vejen gjorde vi holdt ved et lille vinhus, hvor der stod en overfrisk englænder og havde travlt med at konstatere, at vi ikke ville kunne lide deres vine. Til gengæld burde vi kunne lide alle de specielle ting, som de lavede. Det var et sjovt lille sted og vi endte med at købe en halv flaske rom og en halv flaske portvin af deres produktion. Det vinder nok ingen priser, men hva pokker.

Frokosten blev til en pizza i "vingårdens" "restaurant". Den var der nu ikke noget i vejen med, ud over, at den var uden kød...

Ved et lille færgested, parkerede vi autocamperen og gik ombord i den lille "færge", der sejler passagerer over til Whitianga. Turen tog 5 minutter og prisen var 5 dollars - for en returbillet.

I Whitianga var der masser af butikker og vi fik handlet godt ind til den videre tur.

Efter et par timer i Whitianga, sejlede vi tilbage og kørte tilbage af den vej, som vi var kommet. Lige efter Cooks Beach, lå der et større vinhus på højre side. Det aflagde vi også et besøg. Her smagte vi vine af en noget større kvalitet end vi havde smagt om formiddagen. Men så var det også mere kommercielt. Prisen for at smage var 12 dollars for 4 glas. De var dog så elskværdige, at de delte de 4 glas i 2 portioner, som vi kunne smage på. Det var helt sikkert en bedre standard og vi faldt for et par stykker, som vi valgte at investere 72 dollars i alt på.

Vingården ville gerne have os til at blive. Det skulle kun koste os 15 dollars mod, at vi brugte vores eget toilet. Den bed vi ikke på, så vi nøjedes med de små smagsprøver og kørte videre. I

første omgang til Hot Water Beach, hvor Kirsten og H.C. havde været en gang, men det var lige i nabolaget, så det kunne vi lige så godt tage med.

Det var hen under aften og stranden var ved at være tom for gæster. Vinden var kraftig og bølgerne kraftige nok til, at der kunne surfes på dem. Tæt under en klippe, sad der omkring 50 personer i små vandhuller, som de havde gravet sig ned i. I hullerne var der 50-60 grader varmt vand - noget varmere end havvandet. Det var simpelthen det specielle ved stranden, at der var aktivitet i undergrunden, der opvarmede sand og vand helt tæt på overfladen. Så stod man bare i vandkanten og lod sine fødder grave ned af bølgerne, så blev der hurtigt varmere. Det var en lidt mærkelig følelse - men ikke et besøg værd, hvis man skulle køre 50 km. efter det.

På Hot Water Beach var der en Top 10 campingplads men vi havde mod på mere, så vi fortsatte mod Tairua, hvor vi ledte lidt efter en autocamper overnatningsplads. Vi fandt en, som så meget lidt interessant ud, så vi fortsatte og fandt en parkeringsplads på vejen på toppen af et bjerg før byen Wharekawa. Her gjorde vi holdt for natten.

Aftensmaden stod på ost og rødvin - samt ikke mindst frisk brød. H.C. og jeg fik smagt en Black Beer og den indkøbte rom, som efter vores bedste overbevisning ikke smagte af rom - men det kunne drikkes.

Mætte og godt tilpasse, gik vi til ro på vores første wild camping.

Onsdag den 16. januar 2013 - Fra Coromandel til Rotorua (med vandretur i Karangahake kløften)

Efter en nogenlunde nat med kun lidt trafik men en del blæst og lidt regn, vågnede vi op til en dag med mere blå himmel, end vi havde set de foregående dage. Det blæste stadig og vi foretrak at spise morgenmaden i vognen. Der var masser af ost fra dagen før og et glas juice, til at skylle ned med.

Så var vi klar til afgang og første stop blev et kort besøg i byen Whangamata, for at komme på toilet og få handlet ind til frokost. Så gik turen videre på de snoede veje mod Waihi, der ligger inde midt i landet på den sydlige del af Coromandel halvøen.

Marie havde planlagt en vandretur i Karangahake kløften og bedst som hun bad os om at spejde efter kløften, kørte vi midt i den. Kort tid efter kom vi til en lille P-plads, hvor der ikke så ud til at være mange ledige pladser. Men vi fandt en og fik kantet autocamperen ind. Den fylder jo lidt meget på almindelige P-pladser.

Så skulle støvlerne luftes og vi valgte en tur gennem en nedlagt minetunnel. Selve tunnelen er ca. 1 km. lang og det var lidt mærkeligt at gå igennem sådan en tunnel uden ret meget lys. Det var simpelthen bælgmørk og jeg kunne kun lige skimte de svage loftslamper ned gennem tunnelen og lyset for enden. Tunnelen var helt lige.

Marie ledte mig pænt på vej og et stykke vej inde kom jeg i tanke om, at jeg havde et forstørrelsesglas med lys i i rygsækken. Frem med det og SÅ kunne jeg nogenlunde følge med i turen.

For enden af tunellen drejede vi til højre og fulgte nu hovedvejen ind gennem kløften. Vi gik på den ene side af en flod og vejen gik på den anden side. Det var en flot tur og i en passende længde. 3-4 km.

Tilbage i autocamperen og vi fortsatte turen mod Rotorua, der viste sig at være en stor by. Omkring byen lå hele 3 Top-10 campingpladser og Marie havde sat fingeren på Blue Lake pladsen ca. 10 km. udenfor Rotorua. En blå sø fik vi nu ikke at se, for vejret var gråt og blæsende, så søen fremstod grå og træerne omkring søen var nærmest helt sorte. Lidt dystert til en sommerferie.

Vi fik en plads helt tæt på søen men træer og telte spærrede så meget, så vi lige knap kunne se søen. Men det gjorde som sagt ikke så meget... H.C. og jeg indtog en af de fastmonterede grills på pladsen. Det var næsten bare en stor plade af rustfrit stål, som blev varmet op, så en decideret grill var det ikke. Vi fik lavet majs og en omgang af slagterens hjemmelavede oksepølser.

Det var næsten efterårsvejr, da vi spiste pølserne (med ægte Colemans sennep). Efterhånden som aftenen skred frem, blev der fundet mere og mere tøj frem. Til sidst sad jeg med et stort tæppe. Det var der ikke meget sommer over.

Natpisserne holdt stormøde denne nat, som blev en lidt kold affære for mit vedkommende.

Torsdag den 17. januar 2013 - Fra Rotorua til Waikite Valley (med besøg i Waimangu)

Vi havde ikke arbejdet meget i, at få internet adgang i New Zealand. Mest fordi campingpladserne vil have god betaling for det. Men i dag ville vi alligevel prøve, at få hul igennem hjemtil. Jeg købte et kort med en times adgang men det virkede selvfølgelig ikke, så det måtte vente til senere...

Maries plan var egentlig, at vi skulle starte med en vulkanvandring på Mount Tarawera. I Receptionen fortalte de, at der var lukket for adgang, så den plan blev opgivet. I stedet fandt Marie en tur til Waimangu med en flot vandretur langs en række områder med stor vulkansk aktivitet. Turen kostede 35 dollars. Ved indgangen sagde damen bag skranken pænt godmorgen til os. Hun var fra Sjælland men havde boet i New Zealand i en del år. Hun gav en fin service - og spurgte bl.a. om vi havde overnattet på Top-10 campingpladser og var medlemmer - så var der nemlig 10 % rabat på indgangen. Hun frarådede os også at tage den helt store pakke i området. Sidste del indbefatter en sejltur og den var der ikke så meget ved, sagde hun. Så vi slentrede ind i området, hvor der ikke var særlig mange mennesker.

Turen gik gennem et område, hvor der var en del søer med varme kilder og lugten af rådne æg dukkede frem fra tid til anden. Det var en noget anderledes natur, end vi tidligere har set. Så kameraet fra flittigt i brug. Vejret var bedre end dagen før. Skyer på himlen og en smule regn men solen kiggede også frem engang imellem.

Ved 2-tiden var vi nået igennem området og en bus kørte os tilbage til indgangsområdet, hvor vi spiste en omgang nachos med kød og bønner (men ingen Jalapenos!). Så havde vi appetit på mere og vi fulgte vores danske guide fra Waimangu og fandt en vandretur i nabolaget.

Uden besvær fandt vi frem til en parkeringsplads, hvorfra der var flere vandreture. Vi valgte selvfølgelig den hårde (kategori 4) tur op på toppen af det ca. 740 meter høje Te Tihi o Ruru.

Det var en flot tur gennem meget varieret skovområde. Turen var lidt hård men det var dejligt, at få brugt vandrestøvlerne godt. På toppen ventede en fin udsigt og i et tårn på toppen, besøgte vi en mand, der stod brandvagt. Han inviterede os op, for at se udsigten helt på toppen. Vejret var blæsende med en del skyer og her på toppen fik vinden virkelig frit løb.

Han ville gerne have et billede af os og vi fik et af ham også... Som afskedssalut kunne han sige, at der ventede regn forude. Det ville komme om ca. 40 minutter, og det var stort set den tid, som vi skulle bruge, på at komme ned igen. Det kom til at passe og regnen begyndte næsten som vi nåede ned til bilen. Så manden på toppen kunne sit kram som lokalmeterolog.

Vores danske veninde fra Waimangu havde også anbefalet en lille campingplads i Waikite dalen. I tilknytning til campingpladsen var en række termiske bade, som vi valgte at satse på. Mens vi kørte til campingpladsen, regnede det en del. Så det var jo godt planlagt. Vi nåede frem ved 6-tiden og valgte at kaste os i det varme vand først.

Det var eventyrlig dejligt med de forskellige pools med 37-40 grader varmt vand. Lige hvad vi trængte til ovenpå et par velvoksne vandreture. Kroppen blev varmet godt igennem og det var en fornøjelse at stige op af badene igen uden at fryse.

Aftenmaden blev indtaget i autocamperen. Brød og diverse pålæg. Så det var vist mest "tøm dit køleskab", men med et glas portvin fra den lille vingård og en enkelt whisky, gik det super. Portvinen smagte faktisk forrygende. Lidt i kontrast til alt det andet, vi havde fået på den intermistiske Purangi vingård.

Mætte og trætte gik vi til ro. Jeg havde garderet mig med et ekstra tæppe og en t-shirt for natten men jeg frøs alligevel, så efter endnu et stormøde i natpissernes klub, tog jeg mine pæne uldbukser på. Det hjalp lidt - men også kun lidt!

Fredag den 18. januar 2013 - Fra Waikite Valley til Lake Taupo (med besøg i Orakei Korako Thermal Park og Huka Falls)

Marie og jeg stod lidt tidligere op, for at gå en lille tur i området ved de termiske bade. De første badegæster var allerede i vandet. Det var muligt at bade fra kl. 6. På The eco trail kunne vi se den varme kilde, der føder bassinerne med vand. Selve kilden pumper 98 grader varmt vand op. Der er så meget varmt vand, at de tømmer de store bassiner for vand hver nat og fylder dem op med frisk vand hver dag.

Efter den lille gåtur var der ingen tvivl om, at vi skulle en tur i vandet, så vi listede tilbage til autocamperen, for at snuppe vores badetøj og håndklæder, der hang på tørresnoren udenfor. Det var mindst lige så dejligt at bade her om morgenen, som aftenen forinden. Og så havde vi næsten bassinerne for os selv.

Efter en god omgang morgenmad, var vi klar til at fortsætte vores tur. Det var lidt tvivlsomt, hvor vi ville ende i dag (sådan har det nu også været de andre dage). Men første punkt blev en vandretur i Orakei Korako Cave and Thermal Park på vej mod Taupo. Parken havde Marie læst om i "Turen går til New Zealand" men GPS'en kunne ikke finde stedet i første omgang, hvilket skyldes, at bogen har opgivet en forkert adresse. Vi snød dog GPS'en og pludselig dukkede adressen frem og snart holdt vi ved parken.

Det var nu et spørgsmål, om parken var lige så meget værd, som den park, vi havde set dagen før. Vi tog chancen fordi de skiltede med, at der var gejsere i parken. Prisen var 36 dollars pr. mand. Som medlem af Top-10 campingpladserne var der rabat: 1 kop kaffe - ikke pr. mand men i alt. Så kunne det næsten være det samme...

Så snart vi havde betalt, blev vi sejlet med en lille båd over på den anden side af en lille sø. Her startede turen og straks var der aflejringer efter det vulkanske vand, der strømmede ned over stenene og i søen. Det vulkanske område i denne park var mere koncentreret, hvilket umiddelbart gjorde, at vi synes, at vi fik mere for pengene i Waimangu området. Der var dog en afstikker til en stor klippehule og til et ordentligt kogende mudderbad, som forlængede turen en del. Men der var ingen gejsere, så alt i alt følte vi vist alle, at det var lidt spild af penge i forhold til Waimangu.

De skiltede med wifi i cafeen ved indgangen og det var vist meningen, at man skulle betale for det, men af uransagelige grunde fik jeg besked på, at i dag var min "lucky day" og jeg fik en gratis adgang. Så kunne jeg lige få sendt de par mails af sted, som lå klar på min computer. De var godt nok et par dage gamle, men det gik an.

Vi fortsatte ned mod Taipu og et vandfald lige uden for byen. Huka falls. Jeg havde fået den tanke, at det var omsonst at køre efter vandfald i New Zealands sommerperiode. Heldigvis sagde jeg ikke noget, for så var jeg blevet slemt til grin, for der var rigtig meget vand i Huka falls. Det er vand fra den store Taipu sø, der ledes via en 20-30 meter bred passage på et par hundrede meters længde. Det var en vild kraftig strøm, før vandet faldt til ro for enden af faldet.

Tæt på vandfaldet fandt vi en fin rasteplads, hvor vi kunne nyde det dejlige vejr med sol fra en næsten skyfri himmel og et stykke sandwichbrød.

Så hed destinationen Taipu centrum, for vi var ved at løbe tør for forsyninger. Vi havde en flaske vin med fra Mercury Bay estate, som skulle ledsages af en god bøf. Så vi parkerede autocamperen på en af byens overvældende mange P-pladser og gik på jagt efter et Countdown supermarked. Her handlede vi stort ind og fik bl.a. 4 mørbradbøffer og et par gode six-packs med Stoke dark

beer og Spike's IPA. Heldigvis havde vi været forudseende og havde tømt vores rygsække i autocamperen, så vi kunne slæbe varerne tilbage til autocamperen.

Undervejs var H.C. og jeg lige omkring en Liqourland, for at se efter New Zealandsk whisky. Vi havde fået forskellige forklaringer på, hvorfor det ikke var til at opdrive. I denne forretning hed forklaringen, at destilleriet ikke eksisterede mere. Så vores håb begyndte at svinde. Når engang vi fik internetforbindelse, måtte vi få sagen undersøgt til bunds.

Klokken var efterhånden blevet mange, så det handlede om at komme ud af byen og finde et godt overnatningssted. Valget faldt på en rasteplads helt nede ved Taipu søen og forholdsvis tæt på byen. Da vi ankom, blæste der en kraftig vind og bølgerne på søen var pænt høje. Men autocamperen holdt nogenlunde rolig, så vi valgte at blive. Det var en plads, hvor man gerne måtte campere, hvis man var selvforsynet (havde toilet i autocamperen).

Det skulle vise sig at være et rigtig godt valg. Vinden faldt hurtigt til ro og mens Marie og H.C. tilberedte et superlækkert måltid, nød vi solnedgangen over søen med bjergene på den anden side som en flot kulisse. Bøfferne og tilbehøret smagte, så englene sang. Og vinen var heller ikke ueffen. Da vinen slap op, måtte vi over på papvin og den smagte absolut også godt.

Efter et par drinks og en lille stjernekiggetur, var det godnat. Jeg havde bevæbnet mig med lange underbukser og uldundertrøje. Så måtte jeg da kunne holde varmen. Det lykkedes selv om det bliver pænt koldt i vognen om natten.

Natpisserne havde udskudt nattens møde til den tidlige morgen, hvor solen var stået op!

Lørdag den 19. januar 2013 - Fra Lake Taupo til Waitomo

Hvilken morgen at vågne op til. Ikke en vind rørte sig og solen skinnede fra en skyfri himmel. Vores vandbeholdning i autocamperen meldte tom, så vi måtte ty til vandet i søen, for at blive vasket og få vand til de blødkogte æg. Så følte man sig rigtig i et med naturen ☺. Det var næsten ikke til at kommer fra den dejlige plads. Eneste støjkilde var en konstant summen af fly, der lettede fra en nærvedliggende lufthavn, for at smide flokke af faldskærmsudspringere ned over os. De landede på et område mellem os og lufthavnen.

Ved middagstid blev der alligevel opbrud. Blæsten vendte tilbage netop som vi fik pakket sammen, så det var god timing. Vi fortsatte syd langs med Taipu søen og da vi nåede den sydlige ende, lod vi GPS'en bestemme vores rute mod Waitomo. Det var en lidt mere øde vej op og ned af bjerge gennem et område med flot natur og mange bløde (runde) græsklædte bakker.

I byen Manuhui fik vi tanket bilen op og nød en længe ventet is. Så kørte vi en kort tur til nabobyen Taumarunui, hvor vi fik tømt og fyldt vandbeholderne til bilen. H.C. og jeg jagtede atter den lokale whisky. I stedet for (ja håbet svandt ind), fik vi købt lidt øl og vin. I et lokalt supermarked blev madbeholdningen fyldt op og vi kunne nyde en god frokost på en rasteplads få kilometer uden for byen.

Vejret var blevet sommerligt. Hele dagen med fin solskin og temperaturer, der var til at holde ud. Efter en god times kørsel, var vi pludselig i Waitomo, der skulle være endestationen for i dag. Her havde Kirsten og H.C. været i huler for at se "glow worms" - lysende orme i grotter. Dem skulle Marie og jeg også opleve. Men i første omgang handlede det om, at få tjekket ind på Top-10 campingpladsen i Waitomo. Det var vist den dyreste til nu - knap 94 dollars for alle 4 - og pladsen taget i betragtning, var det en høj pris. Vi fik et lille frimærke at holde på og der var slet ikke plads til autocamperen, der holdt ude midt på det område, hvor andre gæster også skulle køre. Men det gik...

Den obligatoriske ankomstøl kom på bordet og nabolagets små fugle blev fodret med lidt chips. Det var ikke en god ide, for efterhånden kom der flere til og snart var vi invaderet af småfugle. Naboen stillede aftensmaden på bordet og forlod det et kort øjeblik. Straks var de små fugle ombord i gryderne på bordet. Så det var med at passe på, hvis man ikke ville dele maden med de små bæster.

Vores aftensmad bestod af en omgang spagetti kødsovs. Efter aftensmaden slappede vi (som sædvanligt) af med et glas vin, en øl og en whisky. Det gav en god grobund for en god nats søvn - og lidt input til natpisseriet i den klare nat ☺

Søndag den 20. januar 2013 - Fra Waitomo til Pukekohe (med et par vandreture undervejs)

Vi vågnede op til en grå dag med lidt let regn i luften. Morgenbadet blev overstået og som sædvanlig havde de andre kreeret morgenmad med youghurt, mælk, juice, brød, blødkogte æg og kaffe. Det var super. Min rolle i "spillet" var at tage opvasken - i dag sammen med H.C.

Dagens første vandretur var efter anbefaling fra campingpladsens reception. Der skulle være en flot vandretur i nabolaget og vi kørte ud til stedet. Ruakuri bushwalk var en 30 minutters vandretur i tæt bevokset skov med pandekageklipper og klippehuler. Det var en flot anlagt sti, som man møjsommeligt havde anrettet på klipperne. Flere steder gik man på en gangbro med udsigt lodret, mange meter ned i en flod. Mens pigerne var ved at undersøge et hul i en klippevæg, ændrede vejret sig med et. Skyerne forsvandt og solen kiggede frem fra en blå himmel. Da kunne man tale om, at skyerne forsvandt som dug for solen ☺

Næste punkt på dagsordenen lå ikke helt fast, så vi kørte af sted uden at vide hvorhen. Marie arbejdede på højtryk med at finde interessante steder. Vi endte i første omgang i Hamilton, hvor vi havde fundet adressen på en, der arrangerer ture med varmluftsballon. Det lykkedes os at lokalisere vejen men vi fandt ikke frem til arrangøren, så den plan blev opgivet. Det var i et kvarter med store, flotte huse med udsigt over en sø. Her holdt vi pause, for at spise frokost, en sandwichbolle med salat, spegepølse, løg, agurker og ost. Det var med at holde fast på maden, for fugle, ænder og kiwifugle flokkedes tæt om os. Det var tydeligt, at de var vant til at blive fodret. Flere gange mens vi spiste, kom der folk ned, for at fodre dem. Og vi havde også nogle skiver toastbrød, der var blevet for gammel. Dem smed H.C. ud til fuglene og hver gang var der en kort, intens kamp til vinderen fløj af sted med en hel skive brød i næbbet.

Det var meningen, at vi skulle kigge lidt på forretninger i Hamilton city men byen så meget død ud. Der var ikke mange butikker, der holdt åbent om søndagen. Så Marie måtte i gang med at planlægge næste destination. Vi var dog enige om, at vi skulle mod Auckland, så retningen var kendt. I Ngaruawahia fik vi benzin på og en is. Mens de andre tankede op og handlede ind, opdagede jeg, at BP-stationen havde trådløs internet. Så var der lidt tid til, at få tjekket mail. H.C. mente, at ølbeholdningen var lidt lav, så han købte 4 ingefærøl. Han mente, at de var stærke. Der stod 8 % på etiketten. Men det var vist mængden af ren ingefær, for øllet var alkoholfrit.

Tæt på var der en vandretur (Hakarimata walkway). Der var faktisk flere ruter men kun en enkelt af ruterne synes at passe på os. Det var en tur til toppen af Hakarimata bjerget. Turene angives både i længde og i tid og tiden er væsentlig, for det tage forholdsvis lang tid at gå en kort rute. Vores rute til toppen var 2 km. lang og sat til at tage 90 minutter.

Afsted det gik ind i skov, hvor bevoksningen mindede om det, vi havde set på andre vandreture. Der var dog en ekstra kulisse på denne tur. Et meget gammelt, bredt og vanvittig højt træ tårnede sig op ved siden af stien. Det var så højt, at det slet ikke kunne fotograferes. Straks efter gik det opad og jeg skal hilse og sige, at det gik opad. Der var trapper og trapper, så det blev en hård tur, hvor vi var nødt til at holde pauser undervejs. Belønningen kom i form af en fin udsigt fra et tårn på toppen af det 374 meter høje bjerg. Selv om der var lidt dis i landskabet, kunne man se meget langt til alle sider og med byen Ngaruawahia som nærmeste kulisse. Turen ned af bjerget gik af samme vej men det var noget lettere at gå ned af de fint anlagte trapper. Alt i alt skulle vi nok prøve at undgå disse ture til toppen af bjergene. Det er en drøj omgang og der bliver for meget fokus på, at komme op og ned igen.

Det var ved at blive hen på eftermiddagen og vi skulle på jagt efter et overnatningssted. Det skulle jo helst være lige så godt, som det vi havde haft ved Lake Taupo. I første omgang kørte vi fra hovedvejen ved Huntly, for at afsøge et område med et par søer. Det endte med at være en fuser, for alle veje endte blindt og ingen førte ned til en sø. Vi fortsatte op af hovedvejen mod Auckland og med yderligere et par afstikkere, nåede vi til byen Te Kauwhata, der også havde en stor sø i nabolaget. Denne sø jagtede vi helt rundt om, for at finde en holdeplads. Men der var ikke skyggen af et sted, vi kunne parkere. Hele vejen rundt, var der marker med hegn rundt om og ingen steder kunne vi parkere. Solen var ved at gå ned og vi begyndte at blive lidt trætte af denne søgen.

Vi nåede helt rundt om søen og tilbage ved en afkørsel, som vi tidligere havde været ved (ved Ohinewai). Så ændrede vi taktik og kørte benhårdt efter en campingplads nordøst for Pukekohe. Inden vi nåede til byen, var det blevet mørkt og så blev det svært at se skilte mod parkeringspladsen. Efter lidt køren frem og tilbage, endte vi på en stor parkeringsplads, der viste sig at ligge tæt op af en jernbanelinie. Men det blev vores destination for natten. Vi var trætte og klokken nærmede sig 22, så det måtte være OK.

Der blev hurtigt tilberedt en omgang cajun kylling og majs. Det smagte som sædvanligt supergodt, selv om vi var lidt matte i sokkerne. Et glas vin og en drink hjalp lidt på det. Men

pludselig var klokken mange og vi kravlede til køjs. Lidt spændte på, hvad det var for en parkeringsplads, vi havde lagt os til rette på. Måske var den fyldt med biler næste morgen, for det kunne se ud som om, der var en virksomhed i hver ende af pladsen.

Natpisserne mødtes meget pludselig ud på natten. Det var kun Kirsten, der glimrede ved sit fravær ☺

Mandag den 21. januar 2013 - Fra Pukekohe til Auckland (og afsked med Kirsten og H.C.)

Det blev en lidt urolig nat. Måske på grund af støjen fra jernbanen. Det skulle vi jo ellers være vant til hjemmefra, men lyden var lidt mere kraftig her. Parkeringspladsen var ikke fyldt med biler, da vi vågnede men det viste sig, at den ene "virksomhed" var en børnehave. Så var det slut med at tisse i buskadset bag vognen ☺

Morgenmaden blev tryllet på bordet. Jeg har lidt dårlig samvittighed over, ikke at hjælpe så meget til med det køkkenlige. Men så snart jeg vågner, forsøger jeg at blive ajour med dagbogen og ofte må jeg også tage et nap med dagbogen, mens de andre spiser færdig. Men de fleste morgener når jeg da at være med på opvaskeholdet. Det hjælper lidt på samvittigheden ☺

Kl. 10 kørte vi ind til centrum af Pekukohe, så Kirsten og Marie kunne få lov at lufte shoppinggenet. Det var en hyggelig lille tur. Det er meget typisk, at selv i byernes centrum er bygningerne lave og oftest kun på 2 etager. Det må være fordi landet hyppigt er udsat for jordskælv. Det er vores lommefilosofi...

Da vi havde stavret rundt i byen - og jeg havde haft held af, at købe et Telecom SIM-kort til telefonen, så vi var online - fandt vi en cafe, hvor vi kunne få fish & chips. Det ville Kirsten og H.C. gerne prøve, inden de skulle hjem igen. På bordet kom 4 portioner med kæmpestore fisk og pommes frites, som mætte os alle. H.C. og jeg havde held af, at smage Black Beer fra fad. Det var ikke så ringe!

Næste stop var byens Countdown supermarked, for at få fyldt lagrene op igen. Det var en meget stor butik og vi slæbte en stor indkøbsvogn med varer derfra. H.C. havde betalt for frokosten og vi skulle sørge for aftensmaden - et godt stykke Angus sirloin beef.

Klokken var omkring 2, da vi satte snuden mod Auckland og den Top-10 campingplads, der ligger syd for byen. Her blev vi indlogeret for en nat, fik vandbeholdningen fyldt og affaldvandet fra - og så var der fyraften! Hvilket betyder en kold øl i solen. Den var dog så kraftig, at vi hurtig fortrak til skyggen.

Efter lidt bad, rengøring og for Kirsten og H.C.'s vedkommende pakning, var vi klar til deres sidste måltid med os på New Zealandsk grund. Bøffen var ikke helt så god, som den mørbradbøf, vi havde fået for en lille uge siden. Men det smagte nu fint og de lokale majs er helt vild gode og søde - og store! Det er et helt måltid i sig selv og de smager lige godt, om de er kogt eller grillet.

Kl. 21:30 blev Kirsten og H.C. afhentet i taxi, for at køre til lufthavnen. Det er altid vemodigt at sige farvel til nogen, man har haft en god og intens oplevelse sammen med. De virkede nu glade og tilpasse og jeg tror, at de var ved at være klar, til at komme hjem efter en kæmpeferie. Marie og jeg skulle til at omstille os til, at modtage de næste gæster fra Danmark.

Så eftermiddagen var også blevet brugt til at få vasket sengetøj og gøre autocamperen klar til de nye gæster. Ved 23-tiden var vi klar til at gå i seng. Næste morgen kl. 7:30 ville svigermor Ella og vores gode ven Torben ankomme til Auckland lufthavn. De skulle bruge ca. 3 kvarter på, at komme igennem formaliteterne, så ved 8:15 tiden skulle vi sørge for, at være i ankomsthallen.

Natpisseren holdt enligt møde - Marie holdt sit eget møde lidt senere på natten, men hun snød og brugt toilettet i autocamperen ☺

Tirsdag den 22. januar 2013 - Fra Auckland til matamata (med besøg i Sky Tower og Sea Life)

En lidt urolig nat. Sådan er det altid, når der er et vækkeur, der venter i den anden ende. Vi stod op til blå himmel. Så kunne vi jo hilse Ella og Torben velkommen i godt vejr. Det måtte de trænge til, efter en lang rejse og efter at have lagt et vinterkoldt Danmark bag sig.

Vi fik lidt morgenmad og en kop kaffe. I samme øjeblik, vi konstaterede, at de var landet i lufthavnen, kørte vi fra campingpladsen til lufthavnen. Det kom til at passe meget godt, at de ankom få minutter efter os. De var forholdsvis friske. Det skulle nok ændre sig i løbet af dagen ☺

Første tur med de nye gæster ombord i autocamperen gik til udlejningsbureauet Maui i Auckland. Vi skulle gerne have ekstra dyner ombord (som supplement til de 2 dobbeltdyner, vi allerede havde) og så ville vi lige se den instruktions-DVD, der er til autocamperen. Så er alle klædt godt på.

Der gik næsten halvanden time hos Maui, som blev brugt til at få pakket ud, skrevet dagbog og få et bad. Så var vi klar til at indtage Auckland. Første destination hed Sky Tower i centrum af byen. GPS'en ledte os fint ind til byen men efterhånden som vi nærmede os centrum, blev parkeringspladserne dyrere og lidt sværere at finde - især når man har en længere bil (autocamper). Men det lykkedes og vi betalte 2 timers parkering. Jeg var sikker på, at det var for lidt, men det skulle vise sig at passe meget godt.

I løbet af et kvarter var vi fremme ved det store tårn, der er verdens 3. højeste tårn på godt 300 meter. Man starter med at gå ind i et hotel, ned i en kælder, for at tage en hurtig elevator op i tårnet. Mens elevatoren kører, kan man more sig med at kigge ned gennem en glasplade i gulvet på elevatoren. På toppen var der en enestående udsigt over hele Auckland området. Byen er bredt ud på et stort område, bl.a. fordi det meste af byen består af lave bygninger. På observationsdeck'et var der også et par store glasfelter i gulvet og man kunne lige prøve sit mod af, og gå ud på glasfeltet, for at kigge lige ned på byen nedenunder.

En ekstra elevator bragte os yderligere 30 meter op i tårnet og herfra var der samme fine udsigt over byen og vandet omkring. En etage under observationsdækket fik vi os en kop kaffe og en øl, mens vi nød udsigten. Og snart derefter stod vi atter på gaden, klar til at fortsætte turen - indenfor de 2 timer, som vores P-billet lød på.

Næste destination var Auckland akvarium, der ligger et lille stykke fra centrum, så her kunne vi parkere gratis. Ved ankomst til akvariet fik vi en sandwich i bilen, før vi satte snuden om akvarierne. Her sørgede vi for, at få en seniorbillet til Ella (det glemte vi i Sky Tower). Sea Life, som akvariet hedder, er meget flot opbygget. Først gik vi gennem en større udstilling om Antarktis og de opdagelsesrejsende, der jagtede Sydpolen som de første. Så nåede vi gennem et stort område med flere pingvinarter. I et stort bassin så vi de store rokker blive fodret af en pige, der lystigt fortalte om de mærkelige fisk.

Akvariets tunnel med hajfisk og rokker var også fantastisk opbygget. På et rullebånd blev man ført rundt i tunnelen, der var udformet som en stor rund bane. Gennem rundturen svømmede mange store og små hajer hen over vores hoveder. 2. halvdel af turen gik gennem et område med et skibsvrag med alle de mange fisk og planter, der kunne være omkring vraget og det løse gods. Meget flot anrettet. Turen rundt sluttede med en del mindre akvarier med mange specielle fisk, bl.a. lionfish, Nemo og en hel afdeling med forskellige arter af søheste. Bestemt et besøg værd.

Det sidste interessepunkt i Auckland var et udsigtspunkt i en park ved One Tree Hill med et stort monument for de første beboere på New Zealand på toppen af en bakke. Udsigten kunne ikke helt hamle op med Sky Tower, men det var stadig en imponerende udsigt.

Efter den lille raske tur op på toppen af One Tree Hill, var det tid til at tage afsked med Auckland og sætte kursen mod sydøst. GPS'en ledte os med nogenlunde sikker hånd ud af byen og ud på motorvejen. Det var myldretid, så der var en del trafik. På motorvejen nåede jeg lige at konstatere, at det gik meget fint, med at komme ud af byen, da vi røg ind i en kø. Når en større vej flettes ind på motorvejen, har de ofte lyssignaler, der tillader en, to eller 3 biler (afhængig af antal vejbaner) at køre ind på motorvejen af gangen. Det gør jo, at trafikken ikke bryder helt sammen på motorvejen. Vi kørte langsomt frem mod lyssignalerne i ca. en halv time, før der var afgang ud på motorvej 1. Så gled trafikken...

Kursen var sat mod Waihi i håb om, at vi kunne nå frem til en Top-10 campingplads. Men køen ud af Auckland forsinkede os så meget, at det ville blive svært at nå frem inden kl. 8, hvor campingpladserne ifølge Marie ofte lukkede.

Så vi ændrede kurs og plan. Vi besluttede os for at køre direkte mod Matamata - byen, hvor der skulle være en guidet tur omkring Hobitten og Ringenes Herre. Den tur havde Kirsten og H.C. været på - og selv om de ikke havde set filmen, var turen interessant. I Ngatea fik vi diesel på og vi fandt en cafe, der glimrede ved at have thailandske specialiteter på menuen. Så 4 gange kylling i karry røg over disken. 2 skulle være hotte, men det kunne de ikke finde ud af.

Det var ved at være mørkt, da vi fortsatte, så ved først givne lejlighed gjorde vi holdt på en rasteplads, der passende førte en smule væk fra vejen, så vi kunne håbe på, at sove nogenlunde roligt for natten.

Ella og Torben havde kæmpet hårdt, for at holde sig vågen siden Auckland. Der blev nikket en del på turen, så da vi nåede frem til rastepladsen, tror jeg nok, at de åndede lettet op. Efter en godnatøl, kravlede vi til køjs. Det blev en rolig nat og først ud på morgenstunden begyndte først lastbiler og siden personbiler at fare forbi på landevejen.

Onsdag den 23. januar 2013 - Fra Matamata til Rotorua (med besøg i Hobbiton)

Vi vågnede til lunt og solrigt vejr. Vækkeuret var sat til kl. 8, men der var livlig aktivitet ved den tid. Man skal lige finde ud af det, når der er 4 mand på så lidt plads. Det skal lige koordineres, så man ikke går for meget i vejen for hinanden.

Morgenmaden var hurtig klar og den blev indtaget på en hård træbænk, omgivet af høns og haner, der åbenbart vandrede vildt rundt. De ventede vist på lidt morgenmad fra vores bord og de ventede ikke forgæves. Der var lidt muggent brød og et par æggeskaller til dem. Skallerne havde ikke den store interesse, men da brødet kom på banen, var der kamp om føden ☺

Klar til afgang - nu med Torben som chauffør. Han kørte som en vild fra første færd, selv om det var hans debut i modsatte side af vejen ☺

I løbet af en halv time var vi i byen Matamata, hvor vi gerne ville se Hobbiton, et sted, der har været brugt i både Ringenes Herres trilogien og Hobbitten-trilogien, der netop er blevet indspillet. Vi parkerede tæt på byens turistinformation, der selvfølgelig var et hus udformet som hobbitternes hus. Det passede perfekt. Vi kunne købe en tur til Hobbiton og der var busafgang 10 minutter senere. Prisen var 75 dollars pr. person. Så der var lige tid til at pakke rygsækken om og være klar ud for turistinformationen kl. 10:15.

En mindre bus med en kvindelig chauffør/guide kørte os de ca. 15 km. ud til Hobbiton. Ved indgangen til området, blev vi lodset om i en anden, større, gammel vrag af en bus. En ny guide fortalte os om området og hvordan det havde været i brug til de 2 filmtrilogier.

Området skulle oprindeligt anvendes til Ringenes Herre trilogien og det var planen, at det kun skulle være i brug i kort tid. Men der blev optaget en del ekstra materiale i området, selv om det var ret begrænset, hvad der kom med i den endelige film. Efter indspilningerne skulle området fjernes og genetableres til almindelig landbrug (som det bruges til i dag). Man fik ødelagt halvdelen af de specielle huse men regnen satte en stopper for, at man fik ryddet området helt.

Så snart filmene fik premiere, begyndte folk at opsøge området. Ejeren af området øjnede en chance for, at tjene en skilling på lokaliteterne og han fik bevilling til, at opbygge hele området igen. Området består af en lille landsby Hobbiton, som er en del af starten på Ringenes Herre trilogien. Landsbyen ligger i et bakket område, som vi fik lov at få en tur igennem. Vi var heldige,

at der ikke var så mange gæster i området, så det var muligt at få lidt billeder uden en masse andre gæster. Vi fik lov at fotografere husene men måtte ikke gå ind i dem (bortset fra et enkelt, hvor Torben fik lov at stikke hovedet indenfor).

Filmselskabet havde lagt meget kraftige restriktioner på området og der var ikke et eneste billede fra selve optagelserne i området. Dem havde selskabet strenge restriktioner på, selv om jeg fandt det naturligt, at de kunne vise lidt billeder af den store opsætning, der var nødvendig.

Det var helt vildt, hvor pertentlig Peter Jackson (instruktøren) var under indspilningerne. Når der var blevet filmet en dag, kiggede han optagelserne igennem. Var han ikke tilfreds, blev de kasseret og man startede forfra næste dag. Han havde også stillet store krav til de New Zealandske myndgheder, for at bruge området. Han tillod ikke uvedkommende i nærheden af området under indspilningerne og fløj en pilot ind over området, gav det kæmpe bøder og fratagelse af flycertifikatet... Ja Hollywood har magt overalt ☺

Efter 3 timer, var turen overstået og vi var tilbage i Matamata. Turen kan godt anbefales men det er en fordel, at man er fan af de 2 filmtrilogier. Jeg tror nok, at vi mere tog det som en flot tur i landskabet. Vi blev også enige om, at vi ikke behøver at jagte mere af alt det festivitas, der foregår på New Zealand i forbindelse med de 2 filmtrilogier.

Vi osede lidt i Matamata og fik fyldt lagrene op i den lokale Countdown butik, der ikke var ret stor. De havde f.eks. ingen sort øl...

Så gik det videre mod Rotorua. Undervejs gjorde vi stop, for at spise lidt frokost i bilen. Vi var efterhånden også ved at være lav på batterierne, for klokken var halv fire, før vi fik stillet sulten.

I Rotorua tjekkede vi ind på den centrale Top-10 campingplads. Vi havde talt om, at tage på en Maui-aften, men da vi ankom til campingpladsen var det blevet for sent, at bestille plads, så vi valgte at slappe lidt af og kigge kort og kommende ture. Der blev også tid til at få et bad i campingpladsens termiske bade.

Aftensmaden skulle være frikadeller og sølvbeder. Ja, nu var svigermor kommet på besøg, så skulle der dansk islæt på menuen ☺ Det smagte nu fortrinlig, for svigermor ved godt, at jeg gerne vil have melede kartofler. Vi nød aftensmaden, mens det blev mørkt og næsten skyfrit.

Ved 23-tiden var vi klar til at tørne ind. Ella og Torben havde været friske i dag, så de slap nok nådigt for deres jetlag.

Torsdag den 24. januar 2013 - Rotorua (med besøg i Wai-O-Tapu Thermal Park, Reedwood skoven og "natmarked")

Ved 7-tiden vågnede vi til en stort set skyfri himmel. Dejligt. Mens vi lå og blev helt vågne, ringede Torbens telefon vækkeur. Det tog han dog ingen notits af, for han snorkede lystigt videre. Jeg lovede Ella og Marie, at uret stoppede efter et minut men efter et meget langt minut, måtte jeg

op og slukke for telefonen. Torben kunne jeg til gengæld ikke få liv i. Han var langt væk, så vi lod ham ligge lidt. Vi har indrettet os sådan i autocamperen, at Ella, Marie og jeg har den brede seng bag i autocamperen og Torben har fået sengen over førerkabinen.

Morgenmaden kom hurtigt på bordet, for vi havde 2 planer at køre efter. Hvis vi kunne få en ekstra nat på campingpladsen, ville vi tage det. Så hed planen, at vi ville køre ud og se en gejser knap 30 km. syd for Rotorua, gå en tur i skovene udenfor byen og i aften gå på natmarked. Der var plads, så det blev planen.

Vi fik liv i Torben og hældt noget morgenmad i ham også. Præcis kl. 9 var der afgang fra campingpladsen. Det var da præcision, for det var det tidspunkt, vi havde aftalt dagen før...

Turen gik mod syd (mod Taupo). Destinationen hed Wai-O-Tapu, et område med termisk aktivitet. Her var vi i god tid, til at kunne se den eneste "attraktion", der foregik kl. 10:15. Vi parkerede autocamperen og gik ned mod indgangen. På vej ned kunne vi læse, at "attraktionen", Lady Knox Geyseren sprang kl. 10:15 og det foregik nogle km. længere oppe ad vejen, så vi skulle tilbage til bilerne, når vi havde købt billet. Det var lidt bøvlet men alle nåede at få købt billetter og komme op og parkere ved gejseren. Meget tæt på parkeringspladsen var der lavet en hel arena, så folk kunne sidde og se, når gejseren sprang. Her var nok plads til 500-600 gæster og der var fyldt op i dag.

Vi var lidt taktiske og valgte bagerste række, så kunne vi tillade os at stå på de solide træbænke, uden at genere dem bagved. På slaget 10:15 dukkede en mand op ved gejseren, der lige nu lignede en rygende vulkan på ca. 1 meters højde. Manden fortalte, at det var nogle fanger, der i sin tid vaskede sig ved gejseren og tilfældigt hælde de deres sæbevand i gejseren, der hurtigt reagerede ved at sende en 10-15 meter høj stråle op i luften. Fangerne blev bange og styrtede ud i bushen omkring gejseren. Så var denne attraktion blevet født. I dag brugte de dog ikke sæbe men noget fuldstændig uskadeligt for naturen, påpegede manden.

Han hældte en portion i gejseren, mens han talte. Gejseren begyndte så småt at "koge over" og manden fortrak. Få sekunder senere steg gejseren til ca. 10 meters højde. Den højde holdt gejseren i 10-15 sekunder - så dalede den lige så stille igen.

Så var den tidsmæssige fastlåste del af dagen overstået og vi kunne gå tilbage til autocamperen, for at køre tilbage til selve indgangen af Wai-O-Tapu Thermal Wonderland. Vi valgte at blive i bilen et kvarters tid, så vi ikke skulle stå på nakken af alle de andre gæster. Det viste sig at være en god disposition.

Selve det termiske område var flot og stort. Bl.a. var der lavet en gangbro ud over et stort, fladt vulkansk område. Meget imponerende. I området kunne man selv bestemme, om man ville gå 1,5, 2 eller 3 km. Vi skulle jo have det hele med for vores 32,5 dollars. Så vi tog den fulde tur. Turen endte ved en stor grøn Lake Ngakoro. Det var varmt, solen bagte fra en skyfri himmel og vi måtte puste lidt ud ved en af de (heldigvis) mange bænke, der var placeret undervejs.

Ved godt 1-tiden var vi tilbage ved indgangen. Vi kunne konstatere, at skulle man se bare en af disse termiske områder i Rotorua området, så var Wai-O-Tapu det bedste valg - selv om de andre også havde deres at byde på. Frokosten bestod af de næsten obligatoriske sandwiches, som vi selv fabrikerede på en bænk, fint placeret i skyggen ved parkeringspladsen.

Tæt på parken og på vejen mod Rotorua var et større område med kogende mudder. Det skulle vi også lige se. Igen den fæle svovllugt, som bedst kan sammenlignes med rådne æg. Det lugter ikke godt, men det er fascinerende at se naturen fra den side.

Maries plan gik på, at vi skulle køre tilbage mod Rotorua og lige inden vi nåede byen, skulle vi gå en tur i Reedwood skoven. Vi havde lidt svært ved at finde frem til skoven og endte i stedet i en lille by (forstad til Rotorua), Waichaaaaa. Her var en lille spadseretur, hvor nogle af de lokale børn legede med at smørre sig ind i ler og bade i vandet fra en af de varme kilder. Så hvis man skal se termisk aktivitet, behøver man ikke absolut betale penge, for at få lov...

Inden den lille rundtur var slut, så vi et skilt, der viste, at der var meget kort vej til Reedwood skoven, så nu skulle den besøges. Vi nåede frem til skoven, der bød på 4-5 forskellige vandretur og den længste (åbne) skulle være den smukkeste. Det var imidlertid en heldags vandretur, så det var ikke lige på tapetet. Vi måtte nøjes med den korte på en time, for vi nærmede os aften.

Reedwood skoven referer til nogle meget høje, gamle Californske træer, der er blevet importeret til New Zealand. Her gror de på bedste vis. Træerne kan blive over 100 meter høje, men så høje har man dem ikke her. De træer, som vi så på den korte tur, var dog megastore i forhold til, hvad vi er vant til i Danmark. Nogle af dem skulle der 5 voksne, til at nå helt rundt om træet. På turen så vi også en del bregner, der var op imod 10 meter høje. Det virkede lidt overvældende, når man tænker på, at i Danmark bliver bregner sjældent højere end et menneske. Det var godt, at vi tog turen ud til skoven, for det var en yderst interessant vandretur. Vi ærgrede os lidt over, at der ikke var plads til en af de lidt længere ture.

Dagens sidste punkt på dagsordenen var et besøg ved den blå og grønne sø udenfor Rotorua. Den blå sø viste sig at være der, hvor vi havde boet på campingplads for en uges tid siden. Det var lidt svært at se det blå i søen, men det kunne dog anes, da vi kørte rundt om den. På søen var en livlig aktivitet. Folk badede og sejlede.

Lige ved siden af var den grønne sø. Den var noget større, men her var ingen aktivitet. Det skyldes, at søen er privatejet og der var ikke tilladt nogen form for aktivitet ved, på og i søen. Vi konluderede, at søerne ikke var noget besøg værd - kun fra en flyver....

Tilbage i Rotorua, kørte vi ind på "vores" campingplads. Vi boede på samme plads, som dagen i forvejen. Så snart vi var fremme, gik jeg på jagt i byen efter en kold øl. Beholdningen var katastrofal lav. I receptionen havde jeg fået en noget uklar beskrivelse af, hvor jeg kunne finde den rette forretning, og det resulterede i en resultatløs tur på ca. 3 kilometer. Men så fik jeg da set en del af Rotoruas centrum og på tilbagevejen håbede jeg på, at den ene kolde dåseøl, der var i køleskabet, stod der endnu. Det gjorde den og jeg ville ikke dele med nogen ☺

På min rundtur i centrum så jeg, at natmarkedet var i fuld gang, så vi skyndte os at gøre os færdig og gå den lille km. ind til, hvor markedet begyndte. Markedet var en samling af telte, hvor man kunne købe en del forskellige mad, tøj osv. Et typisk marked men dette var dog meget hurtigt overstået. Det var samlet set nok kun 200-300 meter lang (en blok). I den modsatte ende fandt vi et madtelt, hvor der blev serveret pad thai og da hende, der stod i boden, lignede en thailænder, tog vi chancen. Det smagte super. Ikke krydret men en anelse sødt. Aftensmad til 6,50 dollars (ca. 30 kr.) var fint!

Torben og jeg fortsatte vores tur rundt på markedet og næsten tilbage ved starten, dukkede en irsk pub op på vores venstre side. Vi lod marked være marked, for nu ville vi nyde en iskold fadøl. Til alt held havde de black beer på fad, så det bestilte vi. Det blev serveret i 2 skuffende små glas (half pint). Det var jo ikke nok til at slukke et par voksne mønds tørst, så vi bestilte en ale - men den skulle være i ordentlige glas, lød ordren. "That'll cost you more", kvækkede den unge mand bag disken. Ja, hvad havde han ventet ☺

Da vi var nået halvvejs gennem vores pint of ale, dukkede Marie og Ella op og de ville også gerne have en drink. Så kunne Torben og jeg også nå en Guinness på fad ☺

Mens vi nød vores sidste omgang, pakkede de markedet sammen, så det var måske lidt overkill, at kalde det et natmarked, for klokken var kun godt 21.

Vi listede hjem, lidt skulende til himlen, for dels var det ved at blive mørkt og dels var der nogle tunge skyer over os. Men de holdt tæt og vi kom hjem i tørvejr.

Natten bød ikke på regn men natpisserne holdt stormøde uden Torben...

Fredag den 25. januar 2013 - Fra Rotorua til Lake Taupo (med genbesøg ved Huka Falls)

Det var svært at sove, når solen begyndte at sende stråler ind gennem sprækker i gardinerne. Så vi stod op, fik et morgenbad og morgenmad - og så var vi klar til dagens eventyr. Inden vi forlod den halvtomme campingplads, fik vi tømt og fyldt vand på vognen. Det vand, vi havde i vognen, havde en træls bismag, så vi ville have det skiftet.

Inden vi forlod Rotorua, aflagde vi et stort supermarked Pak'n'Save et besøg. De havde alt bortset fra store bøffer, som vi gerne ville have dem... Mest af alt havde de øl og vi handlede lidt rigeligt ind, for vi ville ikke gå tør for det igen! Da vi pakkede øllene i autocamperens bagagerum, dukkede der hele 3 dåseøl op. Så var vi alligevel ikke gået helt tør...

Torben ville også gerne et smut i Farmers, der viste sig at være en stor tøjbutik. Det var nu også møbler og kosmetik. Der blev slæbt poser ud derfra. Bl.a. kunne Ella ikke modstå at købe nogle bluser fra "Ella J". Vi vidste ikke, at hun også designede tøj ☺

Så gik turen ellers mod Taupo. Vi valgte en alternativ rute, for ikke at ligge og køre den samme vej igen og igen. Så turen gik af hovedvej 30 og siden hovedvej 1. Vejene er pænt bakkede og selve ruten er mindst lige så flot, som hvis vi havde taget hovedvej 5, der nok er den korteste.

Vejsystemet er anderledes indrettet i New Zealand end i Danmark. Ud over, at man kører i den modsatte side af vejen og skal dreje venstre om i rundkørslerne, skal man også være meget varsom ved højresving. Her skal man holde godt øje med trafikken fra højre. Et venstresving i et kryds (også lyskryds) er til gengæld smarte. Her kan man nemlig godt få lov at køre, hvis der ikke kommer trafik fra højre. Det får trafikken til at glide lettere. Der er mange sving på vejene og når man kører ind i et sving, står der ofte hvad max. hastigheden skal være, for at komme igennem svinget. Det er vigtigt, at man overholde denne fart... På de bakkede strækninger er der indrettet overhalingsbaner, så bilerne kan overhale os. Vi må jo kun køre 90 km./t., selv på de strækninger, hvor max. hastigheden er 100 km./t. Når vi har en stribe biler bag os, kører Marie/Torben gerne ind i vejkanten og sætter farten lidt ned. Så overhaler bilerne med et par korte dyt som tak. Det er så hyggeligt at få den hilsen ☺

Kort efter vi var kørt ind på hovedvej 1, fandt vi en lille rasteplads, hvor vi spiste frokost. Det var en noget ujævn plads, så vi måtte holde noget skævt med autocamperen. Så fortsatte turen mod Huka Falls, som Ella og Torben også lige skulle se. Inden vandfaldet var der et udsigtspunkt, hvor vi kunne se ned på den nederste del af vandfaldet. Ved selve vandfaldet gik vi en tur. Der stod på skiltene, at turen ville tage en time, men da vi havde gået en halv time, var der ikke noget, der tydede på, at turen begyndte at gå tilbage mod udgangspunktet, så vi valgte at vende om. Det var så en af de ture, hvor det nok tager en time, at komme ud til enden og en time, at komme retur.

Tilbage ved autocamperen, bød Marie på en kop kaffe, mens jeg fik skrevet postkort. Efter et kort stop ved udsigtspunktet ned over Taupo, kørte vi ned og parkerede tæt på Countdown. Her var der en slagter, så vi kunne få noget godt eye filet. Torben ville gerne have et SIM-kort til sin Iphone og meget passende var der en Telecom butik på næste gade. Så vi kunne få ordnet de sidste indkøb samlet.

Så gik turen ellers direkte mod vores lille "hemmelige" P-plads syd for Taupo på Taupo søens østlige bred. Lige ud for flyvepladsen, drejede vi ned mod søen til højre. Her parkerede vi stort set samme sted, som vi havde holdt en uge før. Historien gentog sig. Det blæste lidt, vi fik god mad og drikke, solen gik ned, der blev vindstille, stjernerne dukkede frem. Men det gjorde månen også og vi var tæt på fuldmåne, så det blev ikke så flot en stjernenat, som sidst.

Til gengæld overlod jeg natpisseriet til de andre ☺

Lørdag den 26. januar 2013 - Fra Lake Taupo til Wellington (med besøg i Tongariro National Park)

Morgenstunden gentog sig også som sidst. Vi vågnede, efter en kold nat, op til en blå himmel. Der var varmere udenfor, så vi var hurtigt på benene. Ned til søen, for at blive vasket og snart efter sad vi med hver vores yoghurt tallerken og nød vejret og udsigten over den stille sø. Bag os

summede den travle hovedvej. Præcis kl. 8 lettede det første fly fra flyvepladsen bag os. Det var et rutefly og ikke et fly med faldskærmsudspringere...

Kl. 9 lettede vi anker og kørte mod syd langs kysten. Vi var stadig på kendt grund for Marie og mit vedkommende men i løbet af dagen ville det blive ændret, så vi alle kørte på veje, som vi ikke havde prøvet før.

Ved 10:15 tiden drejede vi af i byen Turangi, for at komme ind på Tongariro Nationalpark. Så snart vi kørte ind i nationalparken, gik vejen konsekvent opad og autocamperen kom på hårdt arbejde af den skovklædte bakkeside. Undervejs til første destination, kørte vi gennem en lille landsby med navnet Whakapapa - ja deres navne er lidt løjerlige. Så snart vi havde passeret landsbyen, kom vi også op over skovgrænsen - antog jeg. Landskabet de sidste 6 km. op på bjergsiden skiftede karakter til at være ren vulkansk efterladenskaber med kæmpestore sten og sort underlag. Men vejen fejlede ikke noget og i en brochure kunne vi læse, at autocampere også var velkomne på toppen på trods af den stejle vej.

Vi befandt os nu så langt oppe af vulkanen Mt. Ruapehu, som vi kunne komme i bil. Det er 1600 m.o.h. Ud over en masse parkeringspladser vidnede området om at være et aktivt skisportssted i højsæsonen. Nu var der mange tomme P-pladser og vejret var super med lidt skyer på den ene side af vulkanen og helt skyfrit på vores side. Det var et kunstigt landskab med kæmpe klippeblokke overalt. Det kunne næsten ligne et månelandskab.

Vi tog liften længere op af vulkanens bjergside. Det kostede 30 dollars pr. mand - og Ella høstede seniorrabat, så det var omtrent halv pris for hende. Første lift var en 2-personers åben lift, som fluks sendte os op ad den stejle bjergside. Efter ca. 10 minutters flot tur i fri luft, endte liften og vi skulle skifte til en ny, 4-personers lift. Men stadig åben, så nu kunne vi sidde sammen. Det gik lidt mere stejlt opad og det var fortsat fantastisk flot.

Liftturene endte i 2020 meters højde. Her fandt vi New Zealands højest beliggende cafe. Stedet var også udgangspunkt for flere vandreture og jeg havde mod på at prøve kræfter med en af dem, der gik op til Skyline Ridge. De andre ventede ved cafeen, mens jeg oksede op af vulkanens side. Det, der fik de andre til at få kolde tæer, var at det første stykke af vandreturen gik hen over store klipper, som vi skulle klatre på. Det var måske for at skille fårene fra bukkene ☺

Jeg oksede opad det bedste jeg havde lært med passende pauser, for at få pulsen en smule ned. Da jeg havde gået ca. 3 kvarter, overvejede jeg at vende om, for ikke at forsinke vores videre tur alt for meget. Men et eller andet driver en vandrer mod toppen og gevinsten: en flot udsigt. Jeg spurgte en af dem, der var på vej ned ad bjerget og han sagde, at det var en fantastisk udsigt - og der var ikke langt derop. Så var jeg jo tvunget til at gå helt op...

Udsigten på toppen var ganske enkelt fantastisk. Stort set helt skyfrit og et fantastisk udsyn ned til en stor del af nationalparken og bjerge og vulkaner tæt på. Sigtbarheden var enestående. Der var kun en have ved det. Turen fortsatte op af vulkanens bjergside, men her stod jeg af. Jeg pustede lidt ud og fik en anden til at tage et billede af mig på toppen, omkranset af en familie, der

sad og spiste på klippespidsen. Dem lånte jeg lige, når mine egne rejsefæller ikke "gad" tage med herop ☺

Det tog ikke lang tid at komme ned til cafeen igen. Jeg kunne godt mærke, at jeg har en vis erfaring i at mosle rundt på bjergsiden. Det bliver heller ikke ringere af, at fodtøjet er i orden og støvlerne støtter godt på anklerne. Jeg mødte flere på vej ned i tennissko og slippers. Jeg behøver vel ikke at sige, at sådan en dumdristighed belønnes med fald...

De andre ventede stadig på cafeen. Vi havde snakket om, at få vores frokost der. Men priserne var selvfølgelig skyhøje, så vi besluttede, at tage lifterne ned igen og spise frokost i camperen. Så kunne vi også selv vælge vores udsigt...

Så var vi kommet til det punkt, hvor vi for alvor skulle sætte næsen sydpå. Dagen i dag skulle være vores første større stræk, for at nå sydspidsen af Nordøen. Her ligger Wellington og det blev hurtigt dagens mål, selv om vi først ville være fremme ved 8-9 tiden.

Marie tog det første store stræk, hvor vi kørte rundt om Mt. Ruapehu, til vi nåede hovedvej 1, der gik direkte mod syd og byen Wellington. Undervejs kørte vi gennem en storslået natur. Vi havde på et tidspunkt et billede af, at Nordøen ikke har så mange bjerge som Sydøen. Det blev gjort helt til skamme. Vi kørte kilometervis op af bakke og ned af bakke igen, så autocaperen fik lov at knokle.

I Taihape kørte vi forbi et stort skilt med en softice. Så blev der kaldt på stop, for det trængte vi alle til. Efter et godt hvil, hvor vi fik smagt deres lokale flødeis (det smagte vildt godt), fortsatte vi. Lige syd for byen startede en længere kløft, som gik parallelt med vejen. Den var imponerende, nok mest fordi vi ikke er vant til at se den slags.

Da der manglede ca. 120 km. til Wellington, ringede Torben til Top-10 campingpladsen i Wellington og sikrede os en plads dÃ«r. Så overtog han rettet og så var det slut med cruise ned gennem nordøen. Vi steg ombord i en flyver, der dog ikke formåede at lette helt - men hurtig gik det ☺

Det blev et lang stræk og hvis vi tog i betragtning, at hovedvej 1 er i en fornuftig forfatning i forhold til, hvad vi vil møde på sydøen, så skal vi nok ikke forvente, at kunne køre mere end omkring 250 km. om dagen - hvis vi også skal opleve noget...

Ca. 35 km. før Wellington sagde GPS'en pludselig, at vi skulle dreje til højre. Torben reagerede promte og drejede væk fra hovedvejen og op af en lille bjergvej, der i løbet af kort tid sendte os 400-500 meter op i bjergene. Det gik bare opad og snart var der en masse sving. Vejen var ikke særlig bred, så det var med at passe på. Men hvad pokker skulle vi da op af den lille vej for, når hovedvejen fører helt til Wellington? Nå, vi fandt en lille plads med en enestående udsigt af vejen, som vi havde kørt op på. Så fortsatte vi på den ca. 15 km. lange snoede bjergvej. Vi skulle gerne nå frem til campingpladsen, før de lukkede. Af snørklede og uransagelige veje nåede vi frem til byen og bare det, at finde frem til campingpladsen var noget af en udfordring. Det havde vi heldigvis

overladt til GPS'en. Vi svingede, kørte 50 meter, svingede igen og så igen. Det var en kringlet vej, som jeg var glad for, vi ikke skulle klare med et kort.

Vi nåede frem og umiddelbart virkede det til, at pladsen lå i et industrikvarter. Receptionen var i en fornem, stor bygning. Så det var nok en god standard Top-10 campingplads. Deri tog vi fejl, for ud over receptionen, var det noget gammelt l... Så kunne prisen på 75 dollars for en overnatning (for os alle 4) måske bedre berettiges ☺

Ella og Marie havde heller ikke det store held med køkkenet. Komfurerne virkede ikke, så de opgav og kom tilbage med noget halvt tilberedt mad. Vores eget gaskomfur kunne da klare tingene og snart sad vi båset i vognen og spiste kylling, kartofler og bønner. Det var alligevel blevet for koldt udenfor. De havde lovet ned til 11 grader for natten - det passer mig rigtig godt, for det borger som regel for en god nats søvn. Så skide være med, at det er fuldmåne ☺

De andre holdt hof i NP-klubben helt uden formanden ☺

Søndag den 27. januar 2013 - Wellington (Te Papa museet og Mt. Victoria udsigtspunkt)

Vi besluttede fra morgenstunden, at vi ville tage en ekstra overnatning, så vi havde tid til at se lidt på Wellington. Så jeg blev sendt til "købmanden", for at købe en overnatning og få styr på en færgebillet over til sydøen. I receptionen klarede de snildt begge dele. Og igen kom vores Top-10 medlemskab til gavn, for der var også 10 % på færgebilletten og alene de 55 dollars var jo mere værd end selve medlemskabet!

Efter morgenritualerne pakkede vi det hele sammen. Det er så ulempen ved en autocamper. Alt skal pakkes sammen og medbringes, selv om man har en overliggerdag.

Vi kørte ind mod Te Papa museet i Wellington. Det var op af formiddagen, da vi nåede ind til selve museet. Trafikken tog kraftigt til, da vi nærmede os byens centrale område og ved museet virkede det helt håbløst, at få en parkeringsplads. Hvad pokker lavede alle de mennesker her?

Forklaringen var nok, at det var søndag - og New Zealændernes sidste dag, før skolerne startede. Vi fortsatte rundt langs kysten og lige efter museet, var der et marked. Det tiltrækker selvfølgelig også folk. Kort efter markedet startede en strand og dét tiltrak i hvert fald folk, så vi fortsatte hele vejen rundt om Mt. Victoria bjerget langs kysten. Efterhånden tyndede det lidt ud i bilerne, så det ville være muligt at parkere. Men nu var vi en del kilometer fra museet, så vi fortsatte og prøvede at angribe byen fra en anden vinkel. Vi lod GPS'en guide os ind til museet igen og da vi var tæt på, gik vi på jagt efter en parkeringsplads. Vi fandt en plads, der kostede 2 dollars pr. halve time - eller 9 dollars for hele dagen. Det gik an. Vi skulle kun lige runde en BP-servicestation, så var vi ved museet, der ligger helt ud til vandet. Dén parkering kunne jo ikke være tættere på!

Te Papa museet var en imponerende stor bygning. Museet var et "must see" punkt, fordi de har forstået at vise New Zealands historie og natur på en god måde, så det er en oplevelsestur og ikke bare en udstilling med døde ting. Det holdt stik.

Først skulle vi ned under bygningen, for at se, hvordan de havde gjort den jordskælvssikker. Bygningen står på en masse store gummiblokke, der vil vibrere ved et jordskælv. Selve bygningen vil ikke blive rystet så meget.

I selve museet delte vi os, for det er forskelligt, hvad man lægger vægt på. Ved receptionen stod 3 af de grumme figurer fra Lord of Rings trilogien. De var nok 5-6 meter høje.

På 2. salen var der flere spændende udstillinger om New Zealands natur. Man kunne f.eks. gå ind i et lille træhus, der var fint møbleret. Her kunne man opleve, hvordan et jordskælv opleves (i mindre målestok). Hele huset rystede sidelæns, så man instinktivt vil tage fat i et eller andet. Imens kværnede husets radio og fjernsyn om jordskælv og folk fortalte om deres oplevelser. Ret skræmmende. Jeg havde altid haft et billede af, at man bare skulle se at komme ud af bygningen, man var i. Men flere af dem i fjernsynet fortalte, at det var umuligt, at nå hen til udgangen på grund af rystelserne...

Jeg gik forholdsvis hurtigt igennem museets mange kringlede kroge. Vi kunne snildt bruge et par dage, hvis vi skulle igennem hele museet og læse om det hele. Det var tiden ikke til, så det var med at fange det, som vi lige fandt interesse for. Store dinousauere, huse fra fortiden i original størrelse, udstillinger om New Zealands natur osv osv. Der var nok at gå til. På 4. sal var en spøjs lille "Happy Days" udstilling. Vi gik ind i et hus, som skulle være fra 50'erne. Her var en masse "gammel ragelse". I huset blev vi båset i gamle stole og så startede en humoristisk film om New Zealand gennem de sidste 50 år med små filmklip fra hverdagen. Meget sødt arrangeret. Imens filmen kørte, blev der skiftevis kastet lys på forskellige ting i huset. Det hele var meget humoristisk anlagt.

Inden vi havde set os om, var de 2 timer, som vi havde sat af, næsten gået. Vi skulle dog lige nå at prøve en af de rystende oplevelser i museet også. På 2. sal var der nemlig 2 interaktive ture, hvor man kunne vælge "high tour" eller "deep tour". Det er 2 biografer med sæder, der bevæger sig i takt med filmen. Vi valgte "high tour", der viste en række af de mange action sport ting, man kan opleve i New Zealand. Det var vældig fornøjeligt og vi blev rystet godt igennem, mens vi var på mountainbike, flyveture, svingture mellem klipper, en bold i et spil basketspil, løbere osv. Det var i øvrigt den eneste del i museet af det, vi besøgte, der kostede penge. Selve museet kostede gratis.

Vi mødtes ved udgangen og kunne her se en del, der sad med deres computere og telefoner. Så var der jo nok fri wifi på museet tænkte jeg. Det var der, så Torben og jeg skulle lige have downloaded diverse ting på vores telefoner.

De andre gik i forvejen over til markedet ved siden af museet. Det var godt nok ved at lukke ned, men vi nåede da at få købt lidt frokost i form af forårsruller og vietnamesiske brød. Det smagte super.

Vi listede rundt på havnen tilbage rundt om museet og langs havnepromenaden til en kunstnerisk bro og op i byen igen. Her fandt vi en turistinformation, der blev lettet for nogle brochurer om vinture og andet spændende fra den nordlige del af sydøen.

Torben ville gerne på fiskerestaurant til aften og vi havde fået adressen på en god en i Wellington. Så vi besluttede at samle lidt appetit og køre op på Mt. Victoria bjerget, for at nyde udsigten derfra, inden vi kørte til restauranten. Det var en snørklet vej op på bjerget. Marie skulle bakke et par gange, for at komme rundt om de snørklede veje. Men op nåede vi og udsigten over Wellington var fornem. Der var by til alle sider, så langt øjet rakte. Vejret var også perfekt med blå himmel. Solen varmede godt, selv om vi var sidst på eftermiddagen.

Vi fandt en alternativ vej ned mod byen igen. Den var ikke så stejl og havde ikke alle de mange sving. Til gengæld var den noget længere, men det var nu alligevel at foretrække i autocamperen. GPS'en sendte os med sikker hånd tæt på restauranten og da vi var tæt nok på, parkerede vi bilen og fortsatte det sidste stykke til fods. Desværre var der lukket søndag og mandag, så vi måtte gå med uforrettet sag og tomme maver.

Vi var nu ikke så rådvilde, for lidt op af gaden var der både mongolian barbecue og thailands restaurant. Uha det var jo et svært valg. Vi kiggede ind på Mongolian Barbecue og det så fint ud, så det blev valget. Samme koncept, som vi kender hjemmefra. Spis alt, hvad du kan for omkring 100 kr. Ingredienserne var også det samme, så vi kunne begynde at ane et verdensomspændende imperium i stil med McDonalds. Eneste forskel på vores lokale udgave var, at her stod kokken og tilberedte maden i et åbent rum. Selve stegepladen var en stor rund "stege-ø" med en ca. 1 m2 stegeflade, som han frit kunne bevæge sig rundt om. Det tog kun ca. et minut at tilberede en portion, så vi kunne bare se at komme i gang.

Jo, så havde de også chili og karry pulver, som man kunne drysse på sin mad. Det var jo en bonus for os, der gerne vi have det lidt krydret!

Mætte og tilpasse, kørte vi tilbage til campingpladsen. Solen var ikke gået ned, så vi var tilbage tidligere på dagen end da vi ankom til campingpladsen i går. Det gav jo tid til en øl og en kop kaffe, før vi tørnede ind. Vi ville sidde ude men da det blev mørkt, blev vi "overfaldet" af nogle mystiske flyvende objekter, der fløj ind i os lige som natsværmere. Møg irriterende, så vi trak indenfor og jagten gik ind på de 3 dyr, der var fulgt med ind i vognen ☺

Endnu en oplevelsesrig dag lakkede mod enden...

Mandag den 28. januar 2013 - Fra Wellington (nord) til Nelson (syd)

I dag skulle vi tage afsked med Wellington og nordøen. Det var på en måde lidt sørgmodigt, for det var også dermed slut på 2. del af Maries og mit rejseeventyr for denne gang.

Vi pakkede sammen og kørte i første omgang Torben ind til et område, hvor der var en del udstillinger og arbejdende værkstæder fra Lord of Rings og Hobbit trilogierne. Han blev sat af og

vi andre vendte tilbage mod området tæt på Wellingtons lufthavn, for at få fyldt diesel på autocamperen og få handlet lidt ind. Vi havde aftalt, at hente Torben efter halvanden time og det passede meget godt, at det var den tid, det tog at klare vores del af tingene og køre frem og tilbage.

Med Torben ombord igen, gik turen til færgen Interislanders. Vi skulle være der en time før afgang, men vi var der nok 2 timer før. Så der var for en gangs skyld lidt tid til at slappe af og lave ingenting. Det havde vi ikke brugt meget tid på før nu. Vi spiste frokost og ventede på, at færgen skulle komme ind.

Det lignede en lille fiskekutter ude i horisonten men den voksede sig større efterhånden, som den nærmede sig. Da den lagde til, var den dog kun halvt så stor som de 2 cruise-skibe, der lå ved kajen i Wellington, men det var også et par store skibe.

Vi kørte ombord og oplevede for første gang et skib, hvor man kører ind og vender bilen, for at holde rigtigt på skibet. Vi skulle altså køre fra borde samme sted, som vi var kørt ind... De store lastbiler blev låst fast med store kæder. Var det mon et tegn på, at vi skulle ud i en større søgang?

På skibets øverste dæk kunne vi nyde solen og udsigten over havnen, mens vi lagde fra kaj. I løbet af kort tid, var vi ude i bugten med en fin udsigt ind over byen og snart derefter lufthavnen, der lå i næste bugt. Vi sejlede rundt om Wellington og i løbet af kort tid, var vi på den anden side af lufthavnen og nu lettede flyene hen over hovederne på os...

Vi forlod New Zealands nordø i godt solskinsvejr. Vinden blæste lunt hen over dækket og folk vandrede hvileløst rundt omkring os, for at finde den bedst egnede plads. Selv Marie og Torben gik på jagt efter en plads, hvor solen ikke brændte så hårdt eller vinden ikke blæste så kraftigt. Efterhånden som skibet drejede, søgte folk efter nye pladser, så jeg gættede på, at hvis vi blev siddende, ville vi nå at se alle passagererne gå forbi os ☺

Efter ca. 3 kvarter på det åbne hav mellem nordøen og sydøen, sejlede vi ind i mere rolig vand med ikke så mange bølger. Hurtigt var vi inde i en fjord med bølgende bakker og bjerge omkring os. Det var ikke så markante bjerge og fjelde, som vi kender fra Norge - og som vi oplevede i januar, da vi forlod Andesbjergene i Argentina.

Efter at have sejlet i fjorden i ca. en time, nåede vi frem til den lille by Picton, som var færgens destination. Vi kørte fra borde og da Torben stadig var på jagt efter en fiskerestaurant, parkerede vi bilen tæt på havnen og fandt frem til en Le Café, som skulle være en restaurant med danske aner. Det skulle være en fuldblods fiskerestaurant men der var øjensynligt kun en fiskeret på menukortet. Den bestilte vi alle, mens vi nød udsigten over bugten og en flok støjende gæster ved bordene foran os. Maden smagte super. Fisken havde lidt struktur af torsk men smagen var på ingen måde, at sammenligne med torsk.

Klokken var ved at være 19:30 og nu var spørgsmålet om, hvilken vej vi skulle fortsætte. Der var ingen tvivl om, at vi skulle køre til byen Havelock og videre til Nelson. Men der var 2 veje, der

førte til Havelock - en lang vej på relativt gode veje og en snirklet kystvej, der førte os op i bjergene. Den sidste skulle være kortere og hurtigere - og absolut også den smukkeste. Men det ville være hårdt arbejde for chaufføren. Vi valgte kystruten og det fortrød vi ikke. Det var absolut en smuk tur. Også selv om solen var ved at gå ned, så den for det første skinnede i hovedet på chaufføren og for det andet var så langt nede, at det var formålsløst, at tage billeder ud over bugten, fordi der var for lidt lys...

Vi nåede til Havelock og derfra var der relativt gode veje til Nelson, bortset fra et lille stykke vej, hvor de kringlede sving vendte tilbage. Da vi nåede til Nelson, var det mørkt og vi var på jagt efter en campingplads med begrænsede faciliteter og koste gratis... Et godt alternativ til en wildcamping. Det lykkedes ikke og mens vi holdt i Nelson bymidte, konstaterede Torben, at den campingplads, som vi søgte, faktisk lå 100 km. syd for byen. Det var lidt langt at køre nu, da det var mørkt.

Så Marie kørte lidt ud af byen og snart var der et skilt til en campingplads. Den jagtede vi og en flok trætte turister nåede frem til en lidt speciel campingplads med mange fastliggere - så det ud til. Vi listede ind. Det var jo sent, klokken var omkring 22, så der var ingen i receptionen - men heller ingen bom. Vi fandt et sted, hvor der så ud til at være en plads og her parkerede vi.

Vi var trætte efter den sidste times biltur, havde vi nok mest lyst til at kravle til køjs. Men Marie foreslog, at vi fik en godnatdrink. Den gjorde godt. En kold øl før sengetid er jo lige som sovemedicin ☺.

Tirsdag den 29. januar 2013 - Fra Nelson til Kawatiri (med besøg på Stoke bryggeriet)

Jeg vågnede op ved 7-tiden på campingpladsen. Der var lidt liv rundt omkring. Det var måske de mange fastliggere, der skulle på arbejde. I vores autocamper åndede alt stille og ro. Skulle det være en sjælden chance for, at få skrevet lidt dagbog? Ja, jeg fik skrevet lidt, før de andre begyndte at røre på sig.

Et toiletbesøg afslørede, at der ikke var noget vand i bruserne, så morgenbadet var udelukket. Vi besluttede derfor at pakke sammen og køre ned i Nelson by, for at spise morgenmad. Marie gik op, for at afregne for overnatningen og hun kom tilbage med besked om, at det var fuld takst, for at overnatte, selv om vi ikke kunne få et bad og selv om vi ikke havde brugt strøm. Det var jeg ikke tilfreds med, så jeg gik op og brokkede mig. Damen i receptionen talte godt for sin syge moster, men jeg fandt åbenbart hullet i hendes argumentation, for hun valgte at give mig halvdelen af pengene retur.

Så var der lidt tilskud til vores morgenmad og vi satte straks næsen efter Nelson city. Da vi mente, at vi var tæt på bykernen, parkerede vi autocamperen og fortsatte til fods. Kort efter fandt vi en turistinformation, der kunne fortælle os om vinture, besøg på Stoke bryggeriet og morgenmadsrestauranter i området. Snart sad vi båset foran en bar med gode belgiske øl. Men det var nu morgenmad, der stod på menuen. Der blev serveret fuld breakfast for knap 20 dollars.

Torben og jeg ville gerne med på en rundvisning på Stoke bryggeriet, så vi havde lidt travlt. Vi var færdige med at spise morgenmad kl. godt 10, Torben og Marie skyndte sig hen, for at se den juveler, der havde lavet ringene til Ringenes Herre trilogien. Ella og jeg gik tilbage til turistinformationen, for at høre, om der blev arrangeret ture til et af de mange vingårde i området med aftensmad. Der var ingen af gårdene, der holdt åben med aftensarrangement. Så vi kunne lige så godt stikke snuden mod syd, når vi havde været til ølsmag... - jeg mener ølrundvisning... Vi skyndte os ud mod Stoke, der vel nærmest kan kaldes en forstad til Nelson. GPS'en sendte os på usvigelig sikker retning til Stoke bryggeriet og vi nåede lige ind til kl. 11.

Manden, der skulle vise os rundt sagde, at vi startede kl. 11:05 og at vi skulle have 2 kinesere med, hvor den ene havde svært ved at tale og den anden var halvdøv. Ingen af dem kunne forstå og tale ret meget engelsk, så det skulle nok blive en munter tur ☺

Manden, der hed Dan, viste os rundt på bryggeriet. Det var et pænt stort bryggeri. Kun godt 3 år gammelt (i denne omgang). Bryggeriet er et af de hurtigst voksende bryggerier i New Zealand. De producerer 5000 liter øl af gangen og laver 4 batch - 20.000 liter øl om dagen. Selve gæringen tager, som på de flest mikrobryggerier en uge og derefter lagres øllet på køletanke i ca. 3 uger, før det er klar til at komme på flasker.

Efter den lidt intermistiske rundvisning, blev vi båset i cafeen, hvor vi fik lov til at smage alle bryggeriets øl. Først deres standard sortiment og derefter deres 5 Stoke Bomber øl. Det gik så stærkt, så lynkineserne ikke kunne følge med, men de fattede jo heller ikke ret meget af det...

Vores rundviser Dan var kunstner og hans værker hang rundt på bryggeriets vægge - til salg. Vi tænkte på, om det var den måde, han tjente pengene på - ved at sælge kunstværker til gæsterne. Da vi havde sagt farvel til ham, bestilte vi en håndpumpet amber ale og stout (ved stuetemperatur). Mens vi nød den pint, kiggede jeg lidt i Dans porteføljе mappe. Hans værker var ikke så meget min stil.

Så skulle der handles lidt ind i den intermistiske shop. Der blev købt en del øl ind. Bl.a. hele Bomber serien, så vi kunne lave en lille prøvesmagning med dem. Vi købte også hele deres serie af ciders, der alle var på omkring 5 %, så det var ikke lige en cider, man drak, når man skulle køre bil. Og sidst - men næsten aller vigtigst - de solgte New Zealandsk whisky, som Hans Christian havde været på jagt efter længe. Vi skyndte os at købe en 21 års single malt, som skal med til Danmark, så H. C. og andre, kan smage den...

Torben og jeg satte os ud i skyggen af et træ ved vejen, for at vente på Ella og Marie, der var taget på et museum med specielle klædedragter. Vi prøvede at ringe til dem, men de svarede ikke, så efter lidt tid, trak vi tilbage til cafeen og en kold øl mere. Da vi havde fået den serveret, dukkede de op - og så kunne vi lige så godt spise frokost i cafeen. Så fik vi endelig smagt en pie. Ikke så dårlig!

Veltilpasse og i godt humør (især Torben og Alex), satte vi snuden sydpå. Vi kørte en god times tid og destinationen hed nu byen St. Arnaud og søen ved Kerr Bay. Her fandt vi en dejlig varm

strand, hvor vi kunne parkere få meter fra søens bred. Der var nogle få andre, der havde fået samme ide, men der var nu ikke mange her. Vi lavede os en kop kaffe og gik skiftede derefter til badetøj, for søen så meget indbydende ud. Vi badede lidt forsigtigt ud fra en glat, algebelagt bådrampe. Det var dejligt, for temperaturen var oppe i nærheden af 30 grader.

Så var vi klar til at tage dagens sidste ryk. Vi ville forsøge at finde den campingplads, som vi gik forgæves efter i aftes. Det var, hvor hovedvej 6 og 63 mødes (Kawatiri). Det var en plads, vi havde fundet i en folder over steder, vi kunne campere i naturen. Og det var det så sandelig. Lige ved siden af en flod, var der lavet et fint lille spot med plads til 10-15 campere og telte. I løbet af aftenen blev pladsen fyldt op, så der var nok andre, der læste den samme folder.

Vi pakkede ud og fik en kop øl. Så tog vi den 20 minutters vandretur, der var i forbindelse med pladsen. Det var en lille stump af en gammel jernbane, der har været i området. Tilbage var kun en jernbanebro og en tunnel, som vi passerede. Tilbage på pladsen, gjorde vi klar til aftensmaden. Det var der også andre bæster, der gjorde. Nemlig en inkarnation af de skotske midgets, små myg som ser uskyldige ud men bider lige så godt som myg.

Vi trak hurtigt indendørs og jeg skrev dagbog, mens Marie planlagde den videre færd og Torben og Ella lavede aftensmad. Imens vi spiste den gode kylling, morede vi os over alle de, der ankom til pladsen og deres kamp med de små midgets. Vi sad jo i god sikkerhed her i autocamperen.

Efter aftensmaden fik vi en god gin og lime, før det blev nattid.

Onsdag den 30. januar 2013 - Fra Kawatiri til Greymouth (med besøg på Buller River)

Solen var stået op bag bjergene, da jeg vågnede. Men vi lå i god skygge fra bjergene, så solen nåede ikke ned til os, før vi var færdige med morgenmaden og dampet af.

Vi kørte med retning mod Greymouth ude ved kysten. Her var det planen, at vi ville se, om vi kunne komme med en togtur tværs over sydøen til Christchurch. Så det blev en dag, hvor vi ikke skulle køre så langt, for destinationen var en Top-10 campingplads i Greymouth.

Efter halvanden times kørsel, var der tid til en pause og Marie parkerede autocamperen på en plads ved en actionpark, der pralede af, at have New Zealands længste frithængende bro, Buller Gorge Swingbridge. Det måtte vi prøve af og Torben overtalte os samtidig til at tage på en tur med en jetbåd op og ned af floden Buller. Vi gik ud over den lange svingbro og det var lidt skræmmende at gå ud på en frit svævende bro og se floden bruse mange meter under en. Vi gik en tur rundt i parken. Der var en 15 minutters loop tur, som vi kunne få tiden til at gå med, før vi skulle med jetbåden. Ca. 11:45 var vi klar til tur og vi blev de eneste 4 i båden, så det var jo en luksus. Vi startede stille og rolig men pludselig fik vi gang i butikken og så røg båden med fuld fart ned af floden. De steder, hvor floden faldt ekstra meget, lavede vores bådfører en masse skæg og ballade og hver gang skulle han lige tjekke, om alle havde det godt med hans kunster. Det kunne f.eks. være, at få båden til at dreje rundt om sig selv i høj fart eller slingre ned gennem

floden som en skiløber på vej ned af en stejl løjpe. Han var meget pertentlig med, hvornår der kunne tages billeder og video, og hvornår kameraet skulle pakkes væk, så det ikke blev våd.

Efter en god tur ned af floden, vendte vi om og sejlede op imod strømmen igen. Vores bådfører fortalte fint om området og de jordskælv, der har formet området omkring floden. Vi sejlede under hængebroen og fortsatte opstrøms for fuld knald. Svigermor så ud til at more sig kongeligt ☺

Vi nåede op til Ariki vandfaldet, som han dog ikke turde forcere. Det kraftige vandfald var måske en meter højt, så han sejlede lidt frem og tilbage i den kraftige strøm. Så gik turen i fuld fart tilbage til udgangspunktet og pludselig var en times sejlads gået. Vi var kun blevet pænt våde en enkelt gang, men der fik vi også, så hatten passede ☺

Så var vi jo nået til frokost og Ella og Marie fik tryllet nogle fyldte wraps frem, som vi fortærede i autocamperen. Der var simpelthen for varmt udenfor, for der var ikke en sky på himlen i dag.

Frokosten var på plads og nu var det tid til at køre mod Greymouth. Det tog et pænt stykke af eftermiddagen at køre dertil. Turen gik ned gennem en dal langs med Buller floden. Dele af vejen var med de næsten velkendte S-sving, andre steder gik det næsten lige ud. Kvaliteten af asfalten svingede også meget. Jeg forsøgte at få en lille middagslur bag i bilen men så snart jeg lå på sengen, fandt bilen frem til noget r..elendigt asfalt, så det bumlede og ramlede omkring mig.

Netop som vi kørte ind i Greymouth, dukkede banegården frem. Det var vores første destination. Vi ville gerne med toget til Christchurch i morgen. Prisen var 198 dollars pr. mand men det ville kræve en overnatning i Christchurch, for toget kørte først fra Greymouth efter middag. Det var kun muligt at lave en 1-dags tur fra Christchurch. Så den plan blev opgivet og vi kørte ind til naboen, Countdown, for at handle lidt ind.

Dagens slutdestination var Top-10 campingpladsen i Greymouth og der var travlhed, for der var åbenbart mange, der skulle ind på pladsen samtidig med os. Der var frit valg på pladsen, men vi valgte en standard autocamperplads. Efter at vasketøjet var sat over, blev der tid til en kold øl. Aftensmaden bestod af en 3 små pies til hver og lidt salat. Det smagte ganske udmærket. Da solen var ved at gå ned, gik vi til stranden, for at se solnedgangen. Den var kedelig, for der var ikke en sky på himlen - men det var nu sjælden, at man får solnedgangen at se, i så ren en udgave...

For en gangs skyld var det ikke mig, der tørnede først ind. Torben kravlede til køjs, mens Marie tjekkede mails på telefonen og jeg skrev dagbog... Ella sad bare og sugede indtrykkene til sig - og bearbejde dagens mange indtryk...

Torsdag den 31. januar 2013 - Fra Greymouth til Lake Paringa (med en afstikker til Franz Josef gletsjeren)

Ah, tidligt oppe kl. godt 7. Så havde jeg baderummet for mig selv og jeg tillod mig den luksus, at indtage familierummet. Så var der både toilet, vask og bad i et - og en masse kroge til håndklæder, toilettaske og tøj. Krogene fråser de ikke med her!

Der gik alligevel godt et par timer, før vi var færdige med at bade og spise morgenmad - samt at få ny vand på tankene og hældt det gamle ud. Så blev kurset sat mod syd. I dag skulle vi se på gletsjere. Det var egentligt lidt svært at tænke på, at vi kørte rundt i omkring 20 graders varme med shorts og tshirts og så skulle vi kigge på is og sne. Men Torben lagde ud som chauffør og jeg som hoffotograf på forsædet, og så blev der ellers suget ind af flotte landskaber med bjerge i baggrunden og frodige skove i forgrunden. Imponerende natur.

Undervejs tænkte jeg lidt på, hvordan det egentlig går, når 4 mand skal være sammen i døgnets 24 timer. I det store og hele går det rigtig godt. Alle er i godt humør det meste af tiden. Vi har alle vores små særheder og det synes jeg, at vi er gode til at acceptere. Det er klart, at med tiden, så har vi behov, for at koble lidt af og få noget alenetid. Det ved jeg med mig selv, at jeg har brug for, men det klarer jeg ved, at gå lidt foran de andre, når vi er ude at gå en tur eller gå lidt for mig selv, når vi handler ind. Torben har også snakket om, at han godt kunne bruge et par timer for sig selv. Når tingene knager lidt, så er det, når der skal træffes beslutninger. Så er vi 3 høvdinge ombord. Det er kun Ella, der blander sig udenom. Vi andre har en tendens til gerne at ville blande os, og det kan godt slå et par smågnister. Men det er hurtigt overstået.

Kort før byen Whataroa, passerede vi floden af samme navn. Her var der et fint kig op i bjergene med sne på tindingerne. Selve floden var meget turkis grøn. Et flot syn. Vi parkerede, lige som mange andre, for at få et billede af sceneriet. En lille stikvej ned til venstre skulle angiveligt føre til en P-plads med toiletter og bænke. Bænkene fandt vi aldrig men vi gjorde alligevel frokost holdt her. Det var også startsted for en af de mange helikopterfirmaer, der gerne ville flyve turister op til gletsjerne i området. Så da vi havde gået en lille tur i området og kigget lidt på den turkisgrønne flod, blev vi overfaldet af 2 ting. Den ene var en mand, der absolut gerne ville sælge os en helikoptertur, selv om helikopteren fløj, netop da vi ankom til stedet. Mens manden ivrigt argumenterede for, at vi ikke kunne leve uden en flyvetur over bjergene, kunne han fortælle, at det andet, vi blev overfaldet af, var sandfluer. Fluer var det ikke efter min bedste overbevisning. De bed ad h. til og mine fødder kløede som bare h.....

Vi skyndte os tilbage til autocamperen og smækkede os inde sammen med en flok af bæsterne, så vi straks kom i lynchstemning. Marie tryllede en sandwich frem med noget dyrt indkøbt skinke. Det var ikke så ringe og vi glemte næsten de overkradsede tæer.

Turen fortsatte ad hovedvej 6 mod syd og snart var vi i byen Franz Josef byen, der ligger ved foden af en gletsjer af samme navn. Vi gjorde ikke stop i byen. Den lignede en rigtig turistfælde med bunkevis af firmaer, der gerne ville sælge en tur op til gletsjeren eller med helikopter op på selve gletsjeren. Marie havde heldigvis styr på, at vi sagtens selv kunne gå en tur ud til gletsjeren, så vi styrede direkte mod vejen ud til gletsjeren. Ud over, at de havde lavet nogle rigtig trælse vejbump med brosten, så nåede vi snart ud til en stor P-plads, hvor vi frit kunne parkere autocamperen og gå en tur i området.

Det gjorde vi og stemningen var mest for en tur gennem et lille skovområde ud til et bredt floddelta, hvorfra der var nogenlunde frit udsyn til Franz Josef gletsjeren. Jeg gik i forvejen og besluttede mig hurtigt for, at min tur ikke skulle slutte i kanten af skoven. Det så nemlig ud til, at den videre færd op mod gletsjeren var let tilgængelig. Det var faktisk lige ud af landevejen og så snart jeg var fri af skoven, luftede det også lidt, så den varme sol ikke virkede så hård. Jeg nåede nok en lille kilometer ud af en velanlagt sti, før jeg valgte at stoppe ved et fint vandfald på min højre side. Den videre tur ville nok bringe mig nærmere selve gletsjeren men jeg ville ikke få et bedre udsyn. Det var nemlig allerede uhindret udsyn op til gletsjeren. I det forholdsvise høje vandfald var der flere, der badede. Det var garanteret dejligt i varmen - men koldt, for det kom sikkert direkte oppe fra de sneklædte tinder. Tilbage ved skovkanten, fandt jeg de andre siddende i skyggen. Jeg lokkede dem med en tur ud på den åbne del, så de kunne komme en anelse tættere på gletsjeren. Vi nåede frem til et kraftigt vandløb, som de ikke turde forcere. Så gik vi retur til bilen og fortsatte vores tur.

Omkring 25 km. syd for Franz Josef gletsjeren, fandt vi Fox gletsjeren. Også her var der en turistet by, hvor det handlede om at få folk i en helikopter eller hældt lidt souvenirs i halsen på dem. Vi var sultne og ved 5-tiden lykkedes det, at finde et sted, hvor der var et bredt menukort. Ella fik gode ben, Marie muslinger, Torben en Portersteak og jeg selv en mixed grill. Det smagte fortrinligt, så vi havde energi til sidste trin af dagens tur.

Dagens destination var en freeside campingplads ved søen Lake Paringa. Det var et af de steder, vi havde fundet i en folder med wildcamps. Men denne kostede alligevel 6 dollars pr. mand. Det var også hyggeligt, men for det første var der stort set fyldt op. For det andet var det jo ved en sø. Det betød irriterende insekter i stor stil, men denne gang var vi klar til, at tage kampen op! Vi tog lange bukser, regnfrakke, knæstrømper, handsker og huer på og satte os demonstrativt i nærheden af søbredden. Nu kunne bæsterne bare komme an. Det gjorde de, for de havde valgt at invadere mine fødder, selv om jeg havde strømper på. Jeg kunne mærke dem, så jeg måtte omarrangere mit udstyr og putte mit ansigts insektnet ned omkring fødderne. Så var der nogenlunde fred, til at drikke min ankomstøl. Men det var nu alligevel ikke det samme, så straks øllet var drukket, fortrak jeg til autocamperen, hvor Torben klogelig var blevet tilbage.

Snart efter var de andre 2 også tilbage i camperen. Så meget for wildcamping ved en søbred... Vi fik lidt chips og en enkelt drink, før vi kravlede til ro. Det blev ikke så sent.

Fredag den 1. februar 2013 - Fra Lake Paringa til Queenstown (med jetboat på Haast River)

Jeg vågnede kl. 7. Jeg var lidt spændt på, om det var muligt at opleve søen helt spejlblank. Det kunne jeg nu hurtigt glemme, for skyerne lå tæt omkring bjergene som en tyk tåge hen over søen. Der var ikke meget at se, så jeg kravlede til køjs igen og vi sov lidt videre. Ved 8-tiden var der ved at være liv rundt omkring os, så vi stod op.

De fordømte sandfluer fra i aftes var også stået op og de belejrede vores net for døren og vinduerne, så vi ikke havde meget lyst til at gå udenfor. Så det blev kun lige til lidt toiletbesøg, så pakkede vi sammen og kørte af sted uden morgenmad. Det var selvfølgelig med håbet om, at vi kunne finde en fin rasteplads med udsigt og uden dumme insekter. Så snart hovedvej 6 mødte det Tasmanske hav, fandt vi en rasteplads med rigtig fin udsigt over de stejle klipper langs kysten. Bølgerne buldrede lystigt mod kysten og morgentågen gav et flot spil på himlen over havet. Men her var også sandfluer i stort antal, så vi fortrak endnu engang til autocamperen.

Efter morgenmaden fortsatte vi langs kysten mod syd til Haast. Da vi nærmede os den by, bekendtgjorde turlederen (Marie, hvis nogen skulle være i tvivl), at der var en rigtig flot jetboat tur op ad Haast floden. Da vi havde passeret floden, fandt vi frem til et turistbureau, der kunne bekræfte, at vi kunne booke en jetbåd tur. Så kl. 11 tørnede vi ud med en noget større jetbåd, end vi havde være med på på Buller floden. Denne båd havde nok plads til 12-16 passagerer. Det var en erfaren skipper, der tog os med på turen op af floden. Haast floddeltaet er meget bredt og mange steder var det svært, at se, hvilken vej hun skulle sejle. Det havde hun godt styr på. Der var også en del steder, hvor floden ikke var så dyb. Man kunne næsten se stenene. Alligevel mestrede hun at navigere båden hen over de lave områder af den meget turkisfarvede flod.

Det var en fantastisk flot tur, vi fik. Vejret var perfekt. Ikke en sky på himlen, så bjergmassiverne omkring os fremstod klare uden ret meget dis. Flere gange stoppede hun op, for at fortælle lidt om floden og livet omkring den. Hun fortalte bl.a., at floden har været oversvømmet for nylig og vandstanden var over 6 meter over det, den var i dag, hvor den var meget lav, idet det ikke havde regnet meget siden den sidste omgang. Når det regnede, så væltede vandet ned fra bjergene med vandfald alle steder. Men ofte var det svært at se, da det også var diset, når det regnede, fortalte Vicky, som kaptajnen hed.

Da vi havde sejlet op af den forbavsende flade flod i næsten en time, gjorde vi et stop på et sted, hvor der stod en flok køer. De fortrak så snart Vicky lagde båden til bredden. Så havde vi mulighed for at gå lidt rundt langs flodbredden i nogle minutter, før turen gik ud mod kysten igen. Flere steder på floden lå der store trærødder og stammer og på et sted var der især mange. Da kom Vickys erfaring til sin ret, for hun havde rigtig meget fart på, da hun skulle manøvrere mellem træerne. Jeg tør ikke gætte på, hvad der ville ske, hvis vi ramte en af træstammerne. Jeg forsøgte ihærdigt at filme, mens det gik ned af floden men det var en lidt ujævn optagelse, jeg fik i kassen, vil jeg tro.

Inden vi nåede tilbage til startpunktet, viste Vicky os, at de store jetbåde har flere kræfter, end de små (incl. den, vi havde været med på Buller floden). Vi fik et par spinture, hvor hun i fuld fart

drejede båden højre om, så den endte med at blive kastet næsten 360 grader rundt. Det var vældig morsomt at mærke, hvordan hun kunne lege med den kraftige motor men Ella var vist glad for, at hun stoppede igen...

Vi sagde tak for turen og kørte for 3. gang denne dag over Haast floden. Nu stod der fish & chips på menuen. Det kan de altså godt lave på New Zealand!

Turen fortsatte op på højre side af Haast floden og efterhånden nåede vi pænt højt op i bjergene. Bjergtoppene tårnede sig næsten op over os og det blev mere og mere normalt, at der var is og sne på toppene. Efter et par fotostop, nåede vi til Gates of Haast bridge, hvorfra der var et kraftigt fald i floden under broen og snedækkede bjerge i baggrunden. Helt sikkert et postkort værdigt men det er svært at tage den enestående natur med sig hjem. Billeder og video retfærdiggør ikke tingene.

Torben havde parkeret bilen et par hundrede meter efter selve broen. Det var lidt hårdt at gå op af bakken tilbage til bilen, så der var ingen tvivl om, at det var en stejl vej, vi var på vej op af. Autocamperen havde også svært ved at komme i gang og den brokkede sig en del de næste par kilometer. Men op kom vi og snart efter gik det ned ad igen langs Makaroa floden og ned til byen af samme navn. Straks efter byen dukkede den store (og meget turkisfarvede) lake Wanaka og efter at have fulgt den sø et stykke tid, drejede vejen ind gennem et pas og over til en anden sø, der var mindst lige så turkisfarvet - lake Hawea. De høje bjerge bag søerne udgjorde en enestående kulisse.

I byen Cromwell blev der tanket op og så var vi klar til de sidste ca. 75 km. mod Queenstown. Først kørte vi gennem en kløft, hvor en kraftig flod florerede dybt nede i kløften. Dernæst nåede vi et område med rigtig mange vinmarker tæt på vejen og høje bjerge bag vinmarkerne. Det var i sandhed et fantastisk landskab, vi kørte igennem. Mine fingre kriblede, for at komme til at tage billeder men efter at have siddet foran en stor del af dagen, var jeg nu henvist til "skammekrogen" - den dårligste plads i bilen, hvorfra der ikke var mange muligheder for, at tage billeder.

Vi nåede Queenstown ved 18:30 tiden og efter en kop øl, gik jeg i gang med at lave aftensmad, mens Ella og Marie gik op i receptionen og brugte en pokkers masse penge, på en ballontur, som vi skal på på søndag morgen. Det bliver spændende. Marie og jeg har talt om det flere gange, så nu skal det være, hvis ellers vejrguderne vil!

Aftensmaden bestod af "ryd op i køleskabet" med ravioli og tomatsovs med godt med løg, hvidløg og krydderier. Så var der også rent bord og mulighed for at starte på en frisk i morgen ☺

Efter lidt aftenhygge, hvor vi bl.a. fik snakket med Lasse på Skype, listede vi i seng. Det blev lidt sent. Klokken var tæt på 23:30.

Lørdag den 2. februar 2013 - Queenstown (lokalt marked, vinsmagning, Kiwipark og Skyline Gon dolas)

Det er næsten omsonst at nævne det, men vi vågnede atter op til en dejlig morgen. Campingpladsens toiletter og baderum var fint dekorerede med fotostater fra nogle af de action ting, man kan opleve i Queenstown. Safari i bjergene, skydiving, bungeejump osv. kunne man opleve i hvert rum. Indgangsrummet var udsmykket som en stor bar med en kælder med store vintønder i. Meget fikst. I det hele taget skilte denne campingplads sig ud ved, at have været kreative i udformningen af huse og fællesområder. Vores plads var en af 4, der grænsede op til et lille køkken under et rundt stråtækt hus. Så havde vi køkkenfaciliteterne tæt på men måtte også acceptere, at andre skulle ind over vores plads, for at komme i køkkenet.

Morgenbadningen blev overstået og morgenmaden ligeså. Det var ved at blive fast ritual med yughurt til alle og en kop kaffe. Egentlig var planen i dag, at vi skulle slappe af og gå en lille tur til et lokalt marked - og så måske se lidt på byen. Sådan kom det ikke helt til at gå...

Vi startede med at besøge receptionen, for at høre om vores muligheder på den videre færd. Vi ville gerne på en dagsvandring på Milford Sound. Blandt vandrere er Milford Sound meget kendt og af mange betragtet som verdens flotteste vandretur. Hele turen tager 4 dage og da der kun lukkes et meget lille antal folk ind på ruten hver dag (jeg kan ikke huske om det er 20 eller 40), så er det svært at få plads. Vi kunne se, at der var udsolgt på den fulde 4 dags vandretur frem til april måned 2013. Så det er eftertragtet. Den store begrænsning i antal vandrere hver dag skyldes mulighederne for overnatning på ruten, som i øvrigt også kun kan gås en vej...

Den eneste mulighed, der er for at gå på Milford Sound, ud over de 4 dage, er en 1-dags vandretur på en lille del af ruten. Der er et enkelt selskab, der arrangerer disse ture og i receptionen tjekkede de, om der var plads til os på en tur mandag. Det var der desværre ikke. Vi synes ikke, at vi ville bruge en ekstra dag i Milford, for at komme med tirsdag, så jeg begyndte at slå det ud af hovedet, at komme ud på verdens smukkeste vandresti.

Men vi ville også gerne ud og sejle på Milford Sound, som også er en fjord. Det skulle være en meget flot tur også... Da vi begyndte at regne lidt på det, fandt vi ud af, at planen godt kunne blive, at vi kørte til Milford Sound søndag, når vi havde været på ballontur. Så var vi i Milford mandag morgen, hvor vi kunne tage en sejlads på fjorden. Derefter kunne vi køre tilbage mod byen Te Anau, hvorfra selve 1-dags vandreturen på Milford Sound foregik. Den kunne vi så tage tirsdag. God plan. Receptionsdamen (som vistnok var fransk) var meget behjælpelig og gav gode råd om andre gåture. Hun tjekkede, om vores nye plan kunne føres ud i livet og det kunne den. Jubii, så gik det hele op i en højere enhed ☺

Mine nye franske veninde anbefalede os også et andet marked, end det, vi selv havde fundet frem til. Det lå ca. 10 km. fra campingpladsen. Så vi gik tilbage til autocamperen, pakkede sammen og styrede mod lufthavnen i Queenstown, for at se på det lokale marked. Det fandt vi hurtigt frem til. Det var ikke så stort, men der var masser af fine madvarer og forskellige typer af håndværksting.

Vi faldt hurtigt over et par ostepiger, der blev lettet for et par gamle oste. Den ene blev så glad for, at vi købte en gammel ost ved hende, så hun kaldte mig tilbage, for at give mig et stort stykke, som jeg kunne gumle på. Der var også frisk brød og japanske delikatesser. Vi fik spist lidt morgenmad, mens vi lyttede til en guitarist, der klarede sig hæderligt. Han fandt desværre først den gode bluesmusik frem, da vi var på vej ud af markedet igen, godt læsset med brød, hjemmelavede pølser, ost og kirsebær.

Tæt på markedet parkerede vi igen, for at kigge lidt på butikker. Torben skulle bl.a. på jagt i en elektronikforretningen, for at se, om han kunne få en oplader til sit kamera. Den, han havde med, virkede ikke. De kunne desværre ikke hjælpe ham, så han måtte satse på vores billeder og video. Jeg mente, at vi nok skulle finde en god pris på den løsning. Samtidig tænkte jeg, at nu steg prisen jo lidt, når han ikke fik liv i sit eget kamera ☺

I en stor outdoor butik fandt jeg mine Meindl støvler, som jeg gav 1.700 kr. for. Her kostede de over det dobbelte! Det lokale New World supermarked blev lænset for godt kød og tilbehør til de næste par dage, for det var ikke let at vide, hvilke indkøbsmuligheder, der var i Milford.

Det var blevet godt middag, så vi styrede tilbage mod campingpladsen og en frokost. I New World supermarkedet var vi faldet for fristelsen og havde købt noget, der lignede gode rundstykker. Frokostmenuen blev resolut ændret fra de næsten obligatoriske sandwiches til friskbagte rundstykker med god, gammel ost eller paté. Brødet smagte forbavsende godt og osten ligeså. Det var et gudemåltid. Jeg ved godt, at roqueford ost og rundstykker er almindelig i Danmark, men det er et særsyn hernede, så måltidet blev nydt i fulde drag. Der findes altså andet, end actionoplevelser i Queensland ☺

Efter et lille middagshvil, satte vi snuden mod en Kiwipark, som lå i nabolaget. Her kunne vi købe en kombineret billet til parken og til kabelbanen op i bjergene bag vores campingplads. Vi startede med Kiwiparken, som var en lille fredfyldt oase, hvor det var muligt at gå lidt i sine egne tanker. Det var ikke nogen stor attraktion, men vi startede med et lille foredrag om Kiwi fuglen. Kiwifuglen, som er New Zealands nationalfugl, er ved at være meget sjælden. Den kan ikke flyve og den er åbenbart en sky fætter. I 2 huse i parken, kunne vi se fuglen i levende stand. Desværre var der for mørkt i husene, til jeg kunne se dem, så jeg fik aldrig set en levende Kiwi fugl i Kiwi parken â˜¹

Vi valgte at vente med kabelbanen op i bjergene, for vejret var skiftet og det var blevet lidt diset over bjergene. Vi håbede, at det ville klare op igen, så vi stilede mod byen. Når det ikke kunne lade sig gøre, at komme på en vintur til aften, pegede Marie ned mod en butik, hvor man kunne smage forskellige vine (og whiskyer). Wine Tasting shop, tor jeg den hed. Marie har prøvet samme koncept i Toscana i efteråret. Det fungerer på den måde, at du får udleveret et chipkort og et smageglas. Finder du en vin, som du gerne vil smage, stikker du chipkortet i en automat tæt på vinen og vælger så, om du vil have en smagsprøve, et halvt eller et helt glas vin. Ganske smart og vældig interessant. Det gav jo god mulighed for at smage forskellige New Zealandske vine. Udvalget af vine bekræftede, at der produceres mest hvidvin i landet. Der var kun en lille del med rødvine og dem kunne man kun få en smagsprøve af. Efter et par smagsprøver på hvidvine og en

enkelt rødvin, valgte jeg at prøve et par gamle sherryer og til slut et par whiskyer. Deres whisky er slet ikke så dårlig, så jeg valgte at købe et flasker whisky med hjem, så nu var samlingen oppe på 3 flasker.

Med de mange smagsprøver skulle man tro, at vi var godt beduggede, men det var nu ikke tilfældet, selv om whiskysmagsprøverne var af en pæn størrelse Jeg smagte en 24 års dram. Den kostede mig 14 dollars (ca. 70 kr.).

Mens de andre slentrede op mod gondolerne, der skulle bringe os op i bjergene, skyndte jeg mig at gå tilbage med vores rygsække. Vejret var ikke blevet meget bedre, men det var vores eneste chance, for at få prøvet en tur op. De små gondoler havde plads til 4 mand i hver. Jeg fik lodset de andre 3 i en og snød mig så ind i en alene, for at få de bedste fotomuligheder ☺. Turen op var meget stejl og hurtigt steg vi 300-400 meter op i bjergene bag Queenstown bymidte.

Fra toppen var der en fantastisk udsigt ud over området. Det var jo ikke skyfrit men alligevel et hæderligt vejr og den fabelagtige udsigt bliver jo ikke anderledes på grund af vejret. Queenstown ligger i nogle fantastiske omgivelser. Helt klart en af de smukkeste byer, jeg har oplevet.

Fra toppen var det muligt at bungee jumpe flere steder. Man kunne også tage en mindre lift længere op i bjerget og køre i små biler, der mindede lidt om sæbekassebiler, ned af bjerget. Torben havde vist både bungee jump og en tur med bilerne i tankerne, men begge dele var lukket, da vi kom derop, så det blev ved tankerne.. Øv, så havde vi ikke chancen for, at kalde ham en kylling, hvis han fortrød bungee jumpet ☺

Efter et kort ophold, tog vi gondolerne ned igen. Aftensmaden kaldte. Det var de gode hjemmelavede pølser, som vi havde købt på markedet, der var på menuen. Det tog næsten en time, før de havde fået nok tid på grillen. De blev sat til livs sammen med gode majskolber. Vi var enige om, at vi burde spise majs hver dag hernede, for de smager vildt godt. Det samme gjorde den australske rødvin, som vi havde købt. Den New Zealandske rødvin var simpelthen for sød til vores smag...

Det blev sent, før vi gik i seng. Det var mørkt men vi var nok så glade for, at der ikke var insekter omkring os, så vi nød at sidde udenfor i skumringen. Vi skulle jo tidligt op næste morgen...

Søndag den 3. februar 2013 - Fra Queenstown til Milford Sound (med ballonflyvning nord for Queenstown)

En lidt urolig søvn, hvor der blev kigget et par gange på uret. Kl. 5 skulle vi ringe, for at tjekke, om vores ballonflyvning blev afviklet eller aflyst. Den trætte dame i telefonen bekræftede overfor den trætte mand i den anden ende, at flyvningen blev gennemført.

Så det var bare ud af sengen, få sig et morgenbad og lidt morgenmad, før vi blev hentet kl. 5:30. Vi var klar på minuttet og et øjeblik senere blev vi hentet af en mand i en minibus. Der sad allerede 3 andre i bussen og vi samlede op, så vi var omkring 12 personer i alt, før chaufføren satte kursen

mod det sted, hvor vi skulle starte vores ballonfærd. Morgensøvnen var gnedet ud af øjnene og spændingen steg, efterhånden som vi nærmede os stedet.

Efter et lille kvarters kørsel, drejede bussen ned af en lille markvej og snart holdt vi parkeret på en mark, hvor der lå en meget lang ballon på jorden. Kurven, som vi skulle stå i, var delt i 5 dele, et i hvert hjørne og et midterfelt til ballonskipperen. Efter de 2 mand fra firmaet havde noteret vores vægt og givet lidt information om flyvningen, startede de med at pumpe luft ind i ballonen. Torben blev bedt om at holde den ene side af ballonen åben, så luften kunne komme ind. Han havde jo godt af, at lave lidt ☺

Da ballonen var godt fyldt med luft, begyndte de at pumpe varm luft ind og meget hurtigt steg ballonen op i luften. Det gik så hurtigt, at ballonen kunne vælte kurven om fra liggende stilling til oprejst position. Så var vi ved at være klar til afgang i skumringen. Vi blev dirigeret ombord 3 personer i hver af kurvens 4 huller og der blev pumpet mere varm luft op i ballonen, for at gøre klar til afgang.

Vi havde taget godt med tøj på, for at være sikker på ikke at fryse oppe i luften - men hvem sagde, at der er koldt i en varmluftsballon. Vi stod forholdsvis tæt på de 3 kanoner, der sendte varmt luft op i ballonen. Hver gang der blev lukket op for den varme flamme, mærkede vi varmen med det samme. Torben, der stod nærmest flammen, mente at han havde fået en 3. grads forbrænding.

Hurtigt begyndte ballonen at stige. Det var i øvrigt firmaets største ballon med kræfter til at sende 16 mand i luften. Den var helt vild stor! Hurtigt steg vi op over de træer, der stod i den ene ende af marken. Vores skipper var en erfaren herre. Der var styr på tingene og hurtigt var vi højt oppe over marken, vi var lettet fra. Hver gang der blev tændt for brænderne, for at sende varm luft op i ballonen, larmede det øredøvende. Det var helt i kontrast til den stilhed, som vi oplevede ellers. Det var tydeligt at høre lydene fra jorden (og den flok af kinesere og japanere i kurven, der snakkede konstant).

Vi fløj op og der var ingen vind, så vi flyttede os ikke ret meget. Mens vi steg cirklede vi stille rundt om det sted, vi var lettet fra. Først efter lidt tid, var vi nået op over 1.000 meter og der var en smule vind, så vi blev ført op over et lille bjerg. Ballonskipper bad os vende os i samme retning, så han kunne tage et par billeder og en lille videosekvens, hvor han fik ballonen til at dreje rundt. Det var en enestående oplevelse at stå i kurven og spejde ud over landskabet, mens solen stod op. Vejret var ikke klart men vi kunne dog skimte solen bag morgendisen. Der er ingen tvivl om, at oplevelsen havde været helt perfekt i klart vejr og med måske en anelse mere vind, end vi havde. Men vi var nu godt tilfredse.

Vi nåede efterhånden op i 1.800 meters højde (m.o.h.) og efterhånden fik vi lidt vind i sejlene, så vi på et tidspunkt var oppe på at svæve af sted med 18 km. i timen. Hen over et større bjerg og vi kunne nu se, at vores følgebil og bus holdt ved en vejside længere fremme. De havde nok en god ide om, hvor vi ville lande. Vi stod nu næsten stille i luften og skipper blev ved med at lade ballonen stige og falde. Vi lå åbenbart i læ af det bjerg, vi var fløjet hen over, så der var ingen vind til at bære os til et område, hvor vi kunne lande.

Til sidst valgte han at hæve ballonen til op over bjerget, som vi lå i læ af. Så fik vi så tilpas meget vind, at vi drev væk fra bjerget og til et område, der var godt at lande på. Ganske roligt svævede vi ned mod jorden igen. Ca. 100 meter oppe, var vi over en mark med heste på. Hestene lod ikke til at være distraheret af ballonen, selv om skipper stadig "gav den gas" fra tid til anden. Til slut styrede vi over marken med hestene og ind over en række træer, for at lande lige på den anden side af træerne.

Så indtog vi "landingspositionen". Det var at holde godt fast i kurven og bøje knæene en anelse, for selve landingen kunne godt være en smule hård. De sagde bump og kurven ramte jorden men hævede sig op igen. Ganske få meter, for derefter at ramme jorden igen og denne gang blev den stående. Efter kort tid, gav skipper lov til, at de første kunne kravle ud af kurven. Snart var alle ude, samtidig med at vores følgebil og bus kørte ind på marken til os.

Ballonen blev tømt så meget for luft, at den dalede stille til jorden, mens der blev taget et gruppefoto af hele selskabet. Så skulle vi arbejde... Vi skulle hjælpe med at få det sidste luft ud af ballonen. Der var snildt arbejde til, at vi alle 12-13 gæster kunne give en hånd med, med at presse ballonen sammen, mens en af medarbejderne kravlede på ballonen og pressede det sidste luft ud, samtidig med, at han bandt ballonen sammen. Til sidst lå ballonen som en lang pølse på omkring 20 meter.

Vores sidste opgave var at hjælpe med at pakke ballonen sammen. Vi blev dirigeret til at stille os op på den ene side af ballonen og løfte ballonen op i vores venstre arm. Så skulle vi gå som en kinesisk drage hen til en meget stor pose, hvor medarbejderne dirigerede os, så vi afleverede vores del af ballonen nede i posen. Og vupti, så havde vi også fået posen ombord i en trailer, så den var ryddet af vejen.

Den sidste praktiske opgave var at hjælpe med at rejse kurven op. Vi så ikke lige, hvordan de fik den ombord i traileren, men det havde de nok en god teknik til (der var vist et spil bag i traileren).

Mens vi havde arbejdet, var der en, der havde arrangeret et bord med champagne, juice, kaffe og diverse brød til os. Det var en fin måde at afslutte den gode oplevelse, at skåle i et lille glas champagne. Vi trængte nu mere til en god kop kaffe og lidt at spise og det var der også nok af.

Mens vi spiste, var der en medarbejder i gang med at se billederne og videoen igennem på en computer bag i bilen. Vi kunne se med og afgøre, om vi ville ofre 30 dollars på en CD med materialet på. Optagelserne stammede fra et videokamera, som hang nogle meter uden for kurven. Vi var nok 3-4, der købte...

Jeg spurgte luftskipper, om han aldrig var nervøs, for at finde et egnet plads at lande på. Det havde han været i dag, sagde han. De skulle være gode venner med beboerne i området, når de ikke selv kan beslutte, hvor de vil lande. De fleste tog det med fint humør. Der var kun enkelte, der ikke var glade for at få en stor ballon på besøg.

Med bus gik det tilbage til Queenstown. Ingen tvivl om, at det havde været en meget stor oplevelse. Vi havde været i luften i næsten halvanden time (en halv time længere end forventet). Det var også en dyr tur (næsten 2.000 kr. pr. mand) men det var en oplevelse, som vi gerne betalte prisen for.

Men vi havde jo travlt, for vi skulle fluks videre til Milford Sound, som var dagens destination. Det var en køretur på omkring 300 km. I receptionen synes de, at det måske var i overkanten at forvente, at vi kunne nå dertil efter vores ballonfærd, men vi var sikker på, at vi nok skulle nå det.

På campingpladsen blev det et kort skifte og en omgang tøm/fyld vandtanke, før vi kørte fra Quenstown ved 10-tiden. Torben kørte af sted mod Te Anau. Bjergene og søerne var slet ikke så flotte i gråt vejr, så vi sad og blev lidt døsige. I byen Mossburn dristede jeg mig ned bag i bilen og fik en lille skraber. Vi havde jo været tidligt oppe. Så pludselig gjorde vi holdt. Vi var nået til Te Anau og parkerede for frokost på en lille villavej i byens udkant.

Frokosten, den obligatoriske sandwich, kom på bordet og snart var vi alle mætte og klar til at fortsætte turen mod Milford Sound. Vi tankede diesel på Caltex i Te Anau, før Marie fik æren af at overtage chaufførhvervet. Det første stykke langs lake Te Anau og derefter ind i Fiordland nationalparken kørte vi på fine brede veje, der "næsten" ikke svingede ret meget. Det var et fladt område men efterhånden nærmede vi os bjergene, der tårnede sig op i horisonten. De første bjerge var omkring 2.000 meter høje. De blev hurtigt efterfulgt af højere bjerge. Efterhånden som vi nærmede os Milford Sound, tårnede bjergene sig højere op på begge sider af vejen, der nu blev smallere og mere kringlet. Udsigten blev mere og mere imponerende og snart måtte vi erkende, at vi ikke havde set noget lignende - heller ikke i Norge. Bjergene stak næsten lodret op på begge sider af vejen, så vi følte, at vi kørte i bunden af en dyb kløft.

Vi skulle nå frem til Milford Sound inden kl. 19, for da lukkede Homer tunnelen, en ca. 1.200 meter lang tunnel, som bringer os gennem et bjerg frem til Milford Sound. Vi var fremme ved tunnelen midt på eftermiddagen og straks vi kørte ind i den, begyndte det at gå pænt nedad. Hele vejen gennem tunnelen gik det pænt nedad. Udsigten på den anden side af tunnelen var endnu mere imponerende. Vi startede med at køre ned af en række sving frem og tilbage, mens vi kunne se bjergene næsten omkranse os med stort set lodrette klippevægge, der må have været omkring 500 -600 meter høje. Vildt imponerende - og noget af det, der ikke kan retfærdiggøres på et billede.

Den sidste del af turen ned til byen Milford Sound var også en god gang nedstigning, hvor autocamperens bremser kom på overarbejde. Vi endte nede i byen Piopiotahi (Milford Sound), der næsten kun bestod af en lufthavn, en stor parkeringsplads og et færgeleje. Lidt udenfor byen var et lodge, som viste sig at være det eneste sted, man kunne overnatte.

Vi parkerede på den store parkeringsplads, som er beregnet for de gæster, der skal med skibene ud på Milford Sound. Der var skilte, der forbød overnattende camping, så vi slentrede hen til færgelejet, for at høre vores rederi, hvor vi bedst kunne overnatte. Ved det store og fornemme

færgeleje, var der masser af P-pladser til busser. Det vidnede om, at det er attraktivt, at komme på tur til Milford Sound og sejle med turbådene. I den store hal ved færgelejet, var der 5-6 forskellige turarrangører med hver deres store skranke.

Vi havde allerede booket en tur til dagen efter og vi fandt frem til vores selskab Real Journeys. Her kunne damen fortælle, at vi gerne måtte overnatte på parkeringspladsen. Det ville koste os 20 dollars, som vi ville blive opkrævet i løbet af aftenen. Det slog vi os til tåls med, for det var dejligt centralt for os.

Sidst på eftermiddagen blev parkeringspladsen tømt for biler og strømmen af busser var også ved at stoppe. Det kom jo helt af sig selv, for kl. 19 var det som sagt slut med at køre fra Milford Sound. Vi flyttede vognen over på parkeringspladsen, så vi havde udsigt til den legendariske klippe, som Milford Sound er så kendt for. Det skyede vejr var lidt i kontrast til de mange postkort billeder, som vi har set herfra. Men efterhånden følte vi, at vi havde området for os selv.

Ella lavede hakkebøffer og kartofler, mens jeg var ved at gå i panik, fordi jeg ikke kunne finde de vouchere, som vi skulle bruge til turene de næste par dage. Jeg proklamerede stædigt, at de skulle ligge på bordet sammen med alle vores turistbrochurer. Men jeg endte med at finde voucherne i min rygsæk...

Så var der tid til at fortære Ellas gode hakkebøffer, ledsaget af et glas australsk rødvin. Ja, New Zealænderne ville måske anse os for at være forrædere, når vi drak "naboens" vin... Vi sluttede dagen af med at besøge en bar, der lå for enden af parkeringspladsen. Det virkede til at være lidt malplaceret, men der var dog gæster i baren, så vi fik en enkelt drink og vendte derefter tilbage til autocamperen. Det var begyndt at småregne, men det var vel forventet, når Milford Sound er det sted i verden, hvor der regner mest.

Vi gik til ro mens regnen trommede mod autocamperens tag. Mine ørepropper lukkede lyden helt ude. Natpisseriet blev lidt et problem i regnen. Jeg tørnede ud ved 3-tiden, hvor det regnede pænt. Den nærmeste busk blev besøgt og det gik stærkt, mens jeg fik mig et lille morgenbad ☺

Mandag den 4. februar 2013 - Fra Milford Sound til Te Anau (med sejltur på Milford Sound)

Regnen silede trøstesløs ned, da vi stod op om morgenen. Så der var ikke meget stemning, for at gå udenfor, før vi havde fået morgenmad og var iklædt regntøj. Vi måtte næsten klunse om, hvem der skulle ud og hente vores støvler ☺

Ved 8:40 tiden, var vi ved færgeterminalen. Her kunne vi passende få ordnet morgentoilet besøget, før vi skulle med en færge kl. 9. Der var ikke mange med færgen - måske 15-20 stykker, så det var bestemt en god ide, at tage en morgenfærge, før de mange busser med store mængder turister ville ankomme senere på dagen.

Vi sejlede ud af fjorden og stod bekvemt på et dæk under tag og nød udsigten til de mange vandfald, der væltede ned af klipperne overalt. Det var en fantastisk natur. Man kunne godt sige,

at det havde været sjovere, at se sådan en dyb fjord i solskinsvejr, men netop Milford Sound bør ses i det vejr, som er her oftest og det er regnvejr, der danner de mange vandfald, som vælter ned fra op til 600 meters højde og direkte i Milford Sound. Undervejs fortalte vores skipper over højttaleren om naturen. Han sagde bl.a., at det var 12 dage siden, der sidst havde regnet i området. Dagen før havde der ikke været vandfald flere steder, hvor der nu væltede enorme vandmasser ned. Et par steder på turen sejlede vi ind under vandfaldene og var vi ikke våde af regnen, så havde vi en god chance nu.

Hver gang skipper fortalte en historie, var det med en underfundig tone af humor, som fik smilene frem på læberne. Efter ca. 3 kvarter var vi ude på det Tasmanske hav, så selve Milford Sound fjorden var ikke særlig lang. Vi havde forventet en sejltur på 3-4 timer, så vi undrede os over, at vi allerede vendte om nu. Vi havde også bestilt frokost på turen og det skulle vi spise tidligt, hvis det skulle være under sejlturen. Jeg forhørte mig i den lille snackbar. Vi ville være i havn kl. 10:30 og vi måtte gerne tage vores lunchbag med os tilbage i bilen.

Fjorden mindede en del om Norges Geiranger fjord med de stejle klipper på begge sider af den dybe fjord. Her havde de også et vandfald, der hed de 4 søstre. I Norge har de et vandfald, som kaldes de 7 søstre.

Da turen var overstået, hentede vi vores lunchbags og gik tilbage til autocamperen og spiste det meste af indholdet i den frokostpose, vi hver især havde fået. Det blev således en tidlig frokost i dag. Vi havde ikke haft besøg af nogen, der ville opkræve betaling for vores overnatning, så vi dampede af, lidt spændte på, hvordan autocamperen ville klare den stejle opstigning fra byen og op gennem Homer tunnelen. Det gik nu rigtig fint. Vi gjorde ingen stop, for det var næsten umuligt at fotografere de høje klipper og de mange vandfald. Det regnede stadig godt og skyerne hang lavt, så det var ikke tid for postkortmotiver...

Vel igennem Homer tunnelen, kunne vi trækker vejret lettet. Det var samtidig et farvel til meget spektakulære landskaber og udsigter. Man kan diskutere, om det er værd at køre de næsten 100 km. fra Te Anau til Milford, men der hersker der ingen tvivl om, hvis man vil se noget af det mest spektakulære natur på New Zealand.

Turen tilbage til Te Anau gik af den samme vej. Vi var kørt forbi diverse udsigtspunkter i går, for at være sikker på, at vi kunne komme igennem Homer tunnelen. I dag var der ikke så meget ved at stoppe, for der var ikke meget udsigt og det regnede i "The mirror lakes", så det spejlblanke billede, som søen var så kendt for, eksisterede ikke i dag. Men det gjorde lidt ondt at køre forbi startpunkter på nogle af de verdenskendte vandreruter som f.eks. turen ned i Holywood dalen. Men der var hverken tid eller vejr til turene, så vi fortsatte. Turen tilbage til Te Anau var velkendt og der var tid til at skrive lidt dagbog, mens vi kunne konstatere, at vejret blev gradvist bedre, efterhånden som vi nærmede os byen.

Ved 14-tiden var vi i Te Anau, hvor vi tjekkede ind på Top-10 campingpladsen. Der sad 3 personer i receptionen og de så nu ikke ud til, at have meget at lave. Mærkeligt, at de ikke sætter

bemandingen efter, når der er travlt... Pladsen var næsten tom men i løbet af aftenen var der nu fyldt igen, så der kommer mange endags gæster.

Den tidlige ankomst betød, at vi kunne slappe lidt af. Torben gik ombord i sin Ipad, Ella i en kort kabale og Marie og jeg daffede en tur hen til byens centrum. Først for at tjekke, hvor vi skulle starte ud fra i morgen, hvor vi skulle gå en del af den vandretur, der er klassificeret som verdens bedste (Milford track). Så osede vi lidt i byens hovedgade. Vi var bl.a. på jagt efter et puslespil med et flot motiv fra New Zealand til Ella, der har fødselsdag i overmorgen. Det var ikke til at opdrive. Vi var bl.a. inde i en garnbutik, for at se på noget alpaca garn. Damen i butikken var meget snakkesaglig og hjælpsom, så inden vi havde set os om, stod hun også med et menukort i hånden til den restaurant, som vi absolut skulle spise på i aften. Det bragte minderne tilbage til Tyrkiet, hvor hver eneste forretningsejer altid havde en fætter eller onkel i nærheden med en shop, som vi også skulle betyde. Jeg tror nu ikke, at hun kendte ham i restauranten...

Ved 6-tiden vendte vi tilbage til de andre, blot for at hive dem med hen på den anbefalede restaurant Kepler og vi måtte erkende, at det var en god restaurant. Det var den mest professionelle tjener, vi havde mødt og maden smagte rigtig godt. Det bedste var vist Maries sovs, der var en fiskesovs med lidt karry i. Hun havde bestilt en stor tallerken med diverse skaldyr, så der blev suget og slubret skaller i et væk - og sagt uhm så mange gange, at Torben fortrød, at han ikke havde bestilt samme ret ☺

Mætte og veltilpasse luntede vi tilbage til autocamperen. Der stod en stiv pelikan ind fra sydpolen, så det var blevet pivende koldt. Over en kop kaffe og et enkelt nip af den gode tequila, blev der lagt planer for resten af turen. Vi fik aftalt i store linier, hvilken vej vi skulle køre mod Christchurch og hvilke ting, vi skulle se. Så sneg trætheden sig ind på os og vi kravlede i seng.

Tirsdag den 5. februar 2013 - Fra Te Anau til Gore (med vandretur på Milford Track)

Torbens telefon larmede kl. 7. Den eneste, der ikke blev vækket af den, var ham selv. Så vistod op og gik i bad, mens vi undrede os over, hvorfor Torben ville så tidlig op. Det var 2 Â½ time før vi skulle på tur...

Morgenritualerne blev overstået og vi spiste udenfor, selv om det var pænt koldt, så snart solen ikke varmede.

Ved godt 9-tiden indfandt vi os på realJOURNEYS kontor ved havnen i Te Anau. Herfra var der afgang med hele 2 guider kl. 9:30. Vi var i alt 9 gæster, der skulle på dagens tur til Milford Sound. Vores kvindelige guide Laura fortalte lidt om turen til Milford Sound, hvad vi kunne forvente og hvad vi skulle passe på undervejs. Pænt forventningsfulde kørte vi af sted i en lille bus med Laura som chauffør og Andreas som co-guide. Første etape gik mod Milford Sound, altså en rute, vi allerede have kørt i går. Ved Te Anau Down holdt bussen ind på en plads og Laura fortalte lidt om dette område (vistnok mest fordi vi var lidt forud for tidsplanen). Oprindelig var det kun mænd, der boede og arbejdede i området. De kom flere dagsrejser fra Dunedin, for at passe får. Rejsen hertil var simpelthen for hård for kvinder og børn. Så mændene har sikkert haft det sjovt ☺

Laura kørte os de få meter tilbage til landingsbroen, hvorfra vi skulle sejle og her stod der andre og ventede på at komme ombord. Men det var ikke endags turister som os. Deres rygsække gav et klar signalement om, at de skulle gå den fulde Milford Sound Track - altså 4 dage i sporet. De fik et par misundelige blikke herfra (jeg er ikke sikker på, at de andre 3 delte denne misundelse).

Ombord på den lille færge, der fluks lagde fra borde og sejlede op mod Milford Sound. Så snart vi var ude på lake Te Anau, blæste der en kold vind ind over bådens øverste dæk, hvor vi som sædvanlig befandt os (vi skulle jo have det hele med). Efter lidt tid fortrak vi til indendørs arealet nedenunder, hvor der var gratis kaffe. Ikke så dårligt. Vi skulle sejle i en god time og jo længere tid vi sejlede, jo nærmere kom vi de høje bjerge i Fiordland nationalparken. Udsigten blev mere og mere imponerende.

Vi lagde til ved en lille anløbsbro. Her var starten på Milford Sound turen. Vi lod de heldige vandrere komme af sted, så vi 9 endags turister var tilbage med vores 2 guider. For yderligere at skille fårene fra bukkene, ledte Laura os ind på et lille sidespor, hvor hun kunne fortælle lidt om planterne og fuglene i området. Det havde hun godt styr på og inden hun havde set sig om, havde hun næsten præsenteret alle de fugle, vi havde en chance for at se, samtidig med, at fuglene faktisk fløj omkring os eller kvidrede tæt på os. En enkelt lille fugl fik hun til at komme tæt på vores fødder ved blot at kradse i underlaget. Fuglen vidste, at vi dermed havde gravet diverse insekter og orme frem - og hvis det ikke var nok, kunne fuglen bevæge sig på en måde, så smådyrene troede, at det regnede - og så dukkede de frem. Meget firnurligt!

Vi fortsatte af den lille sti, der viste sig at være en lille flod, når det regnede. Det gjorde det ikke i dag. Solen skinnede og skyerne fordampede stille og roligt. Men flodvejen var lidt svær at forcere. Der var store sten undervejs og flere væltede træer skulle forceres. Det blev så dagens største udfordring. Det var måske guidernes test af vores formåen ☺

Snart var vi tilbage på det "ægte" Milford spor, der her i starten var meget bredt og veletableret. Lidt som en grusvej. Laura forklarede, at så let tilgængelig ville turen ikke være ret langt. I løbet af ganske kort tid var vi fremme ved Glade House, som er det første stop for dem, der tager på 4 dags turen. Det var dog utroligt, for det betød jo, at den første dag, skal man kun gå i 20-30 minutter. Ifølge Laura skyldes det, at før i tiden var det en lang dags rejse fra Te Anau, for at komme frem til starten af vandreturen.

Ved Glade House spiste vi frokost, en god varm græskarsuppe, der smagte rigtig godt. Dernæst en sandwich og en kop kaffe til dem, der havde lyst til det. Jeg var helt bange for, at det var alt, hvad vi kom til at se af den smukke vandretur men heldigvis fik vi meget mere.

Da frokosten var vel overstået, fortsatte vi over en hængebro (swingbridge kaldes den her - måske fordi den svinger lidt fra side til side, når nogen passerer den). Så fortsatte vi gennem et skovområde langs en flod. Undervejs gjorde Laura stop, for at fortælle om de ting, der var undervejs. Det var tydeligt at hun havde godt styr på området.

Kendetegnet for skovområdet var, at det var uberørt natur, bortset fra de træer, der var væltet gennem tiden og som måske var blevet savet over, for at holde stien ren. Skoven var ellers helt uberørt og der var mos i alle grønlige farvenuancer over alt. Bevoksningen var tæt - vel også et udtryk for, at folk ikke bare trampede rundt udenfor stien. Marie er jo mos-elsker, så hendes kamera stod ikke stille ret længe af gangen ☺

Laura fortalte, at floden kan stige med 1 meter i timen, når det regner. Den store nedbørsmængde, som området havde oplevet omkring nytårstid havde sat sig præg på flodbredden. Langs kanten lå der mange store træer, som var blevet revet væk og skyllet ned af floden. Flodens kræfter var også tydelige flere steder, hvor stien var blevet skyllet væk og der var lavet nødtørftige omveje.

Vi fortsatte et pænt stykke af sporet og jeg begyndte at tænke på, om vi kunne nå tilbage til færgen sejlede tilbage, men der stod realJOURNEYS på både guidernes tøj og båden, så mon ikke der var styr på det...

Vi nåede til et skilt, hvorpå der stod Lowlands. Det var en lille sidevej til selve Milford Sound sporet. Laura bad os gå de 2 minutter ind til området, der var meget smukt. Inden vi gik, fik vi grove ordrer om ikke at træde udenfor sporet. Lowlands viste sig at være et stort område med mos i så mange farver og nuancer, at man troede det umuligt. Det var meget smukt. Området var omkranset af høje bjerge, der stod flot i det klare vejr med den blå himmel. Smukkere kunne det ikke blive. Det sidste stykke ud til Lowlands gik vi på en lille gangbro og det var den, Laura bad os holde os på.

Hun fortalte, at hvis man bare trådte ud i mosset, ville der gå 3 år, før sporet var væk igen og ofte blev der helt sort, hvor der var trådt.

Vi havde nu en time til at gå tilbage til færgen, så folk fik lov at gå i det tempo, der passede dem - bare det ikke gik alt for langsomt. Jeg gættede på, at vi var omkring 5 kilometer oppe af sporet. Guiderne sørgede for at danne bagtrop, så alle kom med og i rask trav gik det tilbage mod hængebroen og videre forbi Glade House og de sidste 20 minutter tilbage til udgangspunktet. Heldigvis var alt blevet gennemfotograferet på turen ud, så der var ikke behov for at gøre stop undervejs.

Tilbage ved anløbsbroen, skulle vi lige fotograferes ved det famøse skilt "Milford Sound", så vi kunne sige, at vi havde været der ☺

Ombord på færgen, som vi havde stort set for os selv, var der afgang med det samme. Vi satte os op på øverste dæk og nød solen og de høje bjerge omkring os. De var nu smukkest i solskinsvejr. Imens sad vi og summede over dagens oplevelsesrige tur. Mine forventninger til dagen var meget høje. Jeg havde set frem til at få lov til at gå bare lidt af Milford Sound. Og mine forventninger var helt sikkert blevet indfriet. Vi havde ikke oplevet nogen af de stigninger og udsigter, som turen også byder på men det havde været meget flot, det vi havde set. Og Lauras flotte fortællen undervejs, var prikken over i'et. Marie spurgte, om jeg havde fået blod på tanden til at gå den

fulde tur. Det var jeg ikke så sikker på. For det første kommer vi temmelig sikkert ikke tilbage til New Zealand (på grund af afstanden) og for det andet var jeg overbevist om, at der findes mange vandreture med store naturoplevelser, der ikke behøver at koste 2000 eller 8000 kr. afhængig af, om man vælger discountudgaven, hvor man selv slæber mad og sovepose på turen. Eller man vælger luksusudgaven, hvor der bliver lavet mad til en undervejs og hvor der er en varm dyne hver aften.

Der var stille i bussen tilbage til Te Anau, som vi ankom til kl. 18:01 - et minut senere end Laura havde proklameret, vi ville være. Det var da godt ramt men det var desværre et minut for sent til, at Torben kunne bestille en aften stjernetur i aften. Så vi holdt os til den originale plan, som vi havde aftalt i aftes.

Efter lidt indkøb i et lille supermarked i Te Anaus hovedgade, kørte vi ud af byen (forbi et megastort supermarked, som vi ikke havde opdaget på vores rundtur dagen før). Kursen blev sat mod Gore, som Marie synes vi skulle se, da der her var en humoristisk udstilling om den illegale whiskyproduktion, der havde været i området tilbage i tiden.

Vi forlod Te Anau i næsten skyfrit vejr og snart kørte vi op i et bjergområde, hvor der var mere skyet og en overgang var vi overbevist om, at det ville begynde at regne. Det skete nu ikke. Torben formåede at køre fra skyerne ☺

Ca. 60 km. nordvest for Gore begyndte vi at søge efter et egnet sted for natten. Det var ikke så let, for vi var kommet til et område med mange landbrug og der var ikke nogen parkeringsmuligheder. Vi prøvede flere småveje men endte alligevel med at køre ind i Gore. I byen var der heller ikke nogen åbenbare parkeringsmuligheder og vi endte med at køre ud af byen mod Invercargil, hvor vi fandt en enkelt rasteplads på vejen, netop som solen gik ned.

I løbet af no time fik Marie og Ella disket op med hakkebøf, spejlæg, salat, løg og tomater. Det var ikke så dårligt, for vi trængte til det. Vi holdt tæt op til den befærdede vej og en jernbane lige på den anden side af vejen. Så vi var lidt spændte på, om det ville være fredeligt i nat. Ellers måtte vi jo op og kigge på stjerner i stedet for.

Onsdag den 6. februar 2013 - Fra Gore til Dunedin (og verdens stejleste gade)

Det blev næsten som forventet en noget urolig nat. Hovedvejen mellem Gore og Invercargil holdt ikke meget nattero og et par enkelte godstog nåede også at passere i nattens løb, så for mit vedkommende blev det ikke til meget søvn efter kl. 3 - 4 stykker.

I dag var det svigermors fødselsdag og vi lagde passende ud med at drille hende med vejret, for det var overskyet og det ville der ifølge vejrudsigten være både i Gore og vores næste destinationsby Dunedin, så det hjalp lige meget.

Marie mente, at vi skulle fejre fødselsdagen ved at spise morgenmad på en cafe i Gore. Så vi pakkede sammen (det vil sige: redte sengen) og kørte de knap 3 km. ind til Gore. Byen så noget

død ud og deres informationsbutik så heller ikke ud til at ville åbne, selv om det var et kvarter over tiden.

Marie fandt ud af, at der var en lille skuffe udenfor butikken med informationsfoldere om byen. Denne skuffe var meget fikst placeret i en whiskytønde, for vi befandt os også lige ved et museum for den illegale whisky produktion, der har været i New Zealand for mange år siden.

Med et kort over byen begav vi os ned af hovedgaden og frem til en cafe, der havde åbent. Her kunne vi også få lidt nødstrøm på kameraet, for vi var næsten gået helt tør. Det var alle de billeder af mos, som Marie skulle have på Milford Track ☺

Efter en god omgang morgenmad, gik vi tilbage til museet, for at se udstillingen om den illegale whiskyproduktion. Der var stadig ikke åben og nu begyndte jeg at ane, at det måske var i dag, der var Waitangi dag. Der hang nemlig et skilt på døren til turistbureauet, der sagde at de først lukkede op til middag på Waitangi dag. Et opslag på Iphonen bekræftede, at Waitangi dag er den 6. februar, så vi kunne nok forvente en lidt anderledes dag i dag. Det er nemlig en national helligdag i New Zealand, hvor der blev underskrevet en national traktat for det nuværende New Zealand (i 1840).

Vi ville ikke vente 2 timer, til museet åbnede kl. 12, så vi fortsatte turen mod sydøst. Marie var så flink, at gøre et stop ved en spiritusforretning. Vi skulle lige se, om vi kunne hitte den whisky, som de serverede på museet, men ekspedienten sagde, at den kun blev serveret på museet. Lidt senere var der endnu et stop og her var vi heldige at finde en gammel18 års Milford whisky. Så var den samling, som jeg havde tænkt mig at slæbe hjem, fuldendt med 4 flasker god New Zealandsk whisky.

Efter en god time gennem bakket landbrugsområde, gjorde vi frokoststop ved en sø i Waihola. Bjergene var lige nu lagt bag os og bakkerne fladede list ud. Men på den anden side af den brune sø (brun på grund af det overskyede vejr), var der en stor rund bakke. Det blæste for kraftigt, til vi kunne sidde ude, så vi indtog vores pladser i autocamperen. Forsæderne bliver vendt og voila - en 4 personers restaurant ☺

Marie arbejdede lidt i smug med at få skruet en lagkage sammen til kaffe, så vi kunne få fejret Ella behørigt. De indledende øvelser blev foretaget, mens Ella var på toilet efter frokosten.

Så fortsatte vi via "The scenic route" mod syd og senere lidt mod nordøst til Dunedin. Bakkerne dukkede op igen og da vi nærmede os byen, kunne vi godt begynde at forstå, hvordan den kan være hjemsted for verdens stejleste gade. Det var nogle heftige stigninger og fald, som autocamperen blev udsat for. Men den kørte selvsikkert direkte til Top-10 campingpladsen Aaron Lodge i Dunedin.

Vi var tidligt på færde, klokken var kun 14, så der var stadig plads til lidt udfordringer. Marie gav mig den første, efter hun havde skubbet Ella ud af autocamperen. Jeg skulle lave flødeskum ved at

piske fløde i en plasticpose. Det kunne godt lade sig gøre! Ella blev glad for lagkagen og de mange Dannebrogsflag, som vi møjsommeligt havde slæbt rundt på hele ferien.

Mens vi fik kaffe, snakkede vi lidt om, hvordan vores første rundtur i Dunedin skulle se ud. Det, der var mest på tale, var et besøg på en halvø ca. 30 km. syd for byen. Her skulle det være muligt at se flere pingvinarter (bl.a. verdens mest sjældne art) og de store albatrosser (det er dem, der har svært ved at lande). Der var mange, der arrangerer ture derud, så vi sad og fedtede med diverse brochurer, for at finde den bedste tur. Nogle af turene var ret pebrede, 125 dollars for en tur ud i naturen. Det var lige i overkanten, syntes vi.

Efter et besøg i receptionen, blev vi enige om, at køre ud på halvøen i morgen formiddag. Så måtte vi se, hvad vi kom til at se af pingviner og albatrosser...

I stedet kørte vi en tur til Baldwin street, der er udnævnt til at være verdens stejleste gade. På vejen dertil skulle vi lige op over en stejl vej, der endte på toppen under en vejbro, for straks derefter at falde helt vildt. Så Marie fik prøvet autocamperens motorbremser af.

Baldwin street lå nogle kilometer nord for Dunedins centrum og på vejen derud så vi flere veje, som bestemt også var stejle. Men der var ingen tvivl om, at det var en stejl omgang på Baldwin street. Marie og jeg tog støvlerne på, for man kan ikke nøjes med bare at kigge op af vejen. Den skal da også forceres. Vi havde læst, at rekorden op og ned var 2 minutter. Vejen er ca. 350 meter lang og stigningen er på ca. 36 %. For hver 2,86 meter, stiger vejen 1 meter.

Vores solide fodtøj gjorde det en forholdsvis let opgave, at forcere vejen. I rask trav var jeg på toppen. Undervejs så jeg en af beboerne på vejen komme hjem i bil. Det var noget med at køre i fuld fart op til boligen og kaste bilen ind i garagen, der trods alt var nogenlunde vandret bygget.

På toppen af vejen havde man været så flink at placere en fontæne, så vi kunne få lidt at drikke, før vi begyndte nedstigningen igen. Nede i bunden af vejen ventede Ella og Torben og vi fortsatte vores tur ind til Dunedin. Det blev kun til en kort køretur ind i centrum, før vi satte kursen tilbage mod campingpladsen. Dunedin havde bekræftet det, vi havde læst om byen, at den kunne være hevet ud af Skotland og fløjet til New Zealand. Mange af husene lignede den typiske byggestil for Nordengland og Skotland.

Aftensmaden skulle være grillet majs og bøffer. Så vi puttede en dollar i campingspladsens grill og hældte majsene på. Da der var gået et kvarter, gik grillen ud igen. Så måtte vi jo have en dollar mere i - og bøfferne på, så det ikke gik hen og blev en større udskrivning, for at få lavet mad ☺. Bøfferne var nogle flade, store nogle, så der var et par "såler" til hver. De var nu ikke seje men fine og saftige. Men ikke helt så gode som et godt stykke kød fra slagteren...

Dagen sluttede, som den var startet, med overskyet vejr. Vi havde kun set solen i et par strejf i løbet af dagen. Aftensmaden blev godt nok indtaget udenfor, da der ikke var nogen vind, men aftenskaffen trak vi indenfor, for at fortære. Ella og Marie fik en Baileys og Torben og jeg en god Tequila til kaffen.

Det virkede til, at der var ro og fred omkring os, så måske ville det blive en god nats søvn til os.

Torsdag den 7. februar 2013 - Fra Dunedin til Warrington (med en lille afstikker til Peninsula halvøen)

Det blev en rolig nat - men lidt varm. Vi vågnede ved 7-tiden og stod igen op til næsten skyfri vejr. Første stop i dag var et besøg på Cadbury chokoladefabrikken i centrum af Dunedin. Kl. 9:30 blev vi udstyret med et net til at sætte over håret og en lille pose med et stykke chokolade. Først blev vi båset foran en 7 minutters DVD om chokoladeproduktionen. Så blev der givet en masse formaninger om, hvad vi IKKE måtte undervejs. Alle smykker, elektronisk udstyr, tasker osv. skulle låses inde i et skab, før vi startede på turen.

Så blev vi ellers guidet rundt på fabrikken af en ældre kvinde, der åbenbart havde arbejdet på fabrikken i 18 år og nu fungerede som guide. Cadbury har fabrikker over hele verden men den i Dunedin er åbenbart en af de største. Deres nyeste anskaffelse på fabrikken var en tysk maskine, der næsten kunne producere chokoladen fra A-Z - og ud i enden kom færdige kasser med chokolade. Undervejs stoppede vi op og guiden fortalte over et højttaleranlæg om produktionen og ingredienserne. Løbende blev vores små poser fyldt op med smagsprøver, så da vi var færdige med turen, havde vi en pæn portion chokolade med os. Sidste etape af turen gik til en høj silo, som fabrikken tidligere har brugt til at opbevare sukker i. Den er ikke i brug mere, så i stedet får gæsterne lov til at komme ind i siloen. Fabrikkens ingeniører har bygget et monstrum, der på et kort øjeblik hældte 1 ton chokolade ned i en tragt foran os. Der blev taget et billede af os med den varme chokoladestrøm foran os.

Guiden fortalte, at chokoladen blev hevet op i beholderen igen, så den var klar til en ny tur efter en halv time, når næste hold gæster dukkede op. Med 20 rundvisninger om dagen i 365 dage, var det nok rimeligt, at man kasserede det (det blev vist foræret til svineføde).

Som om vi ikke havde fået nok chokolade, handlede vi også pænt ind i shoppen, så vi kunne tage lidt gaver med tilbage til Danmark, hvis det ellers kunne holde så længe ☺

Efter et kort besøg på byens banegård, som guiden på chokoladefabrikken havde udpeget for os og kaldt en af verdens 10 smukkeste banegårde, måtte vi lige en smut hen og se den på nærmere hold. Det var en meget smuk bygning. Her virkede fredeligt med stort set ingen mennesker i afgangshallen. På vejen tilbage til autocamperen faldt vi næsten over et skilt, hvorpå der stod New Zealand whisky på. Det var en lille shop, der havde et lille udvalg. De fleste havde vi købt. Men han havde en cask strength af den 21 års Milford whisky, som jeg havde købt dagen i forvejen. Den så godt nok spændende ud, men han ville have knap 2.000 kr. for den, så han fik lov til at beholde den! I stedet købte vi en Doublewood, så samlingen nu var på 5 forskellige whiskyer. Nok til en god smagning ☺

Tilbage til autocamperen, hvor vi konstaterede, at vi kun havde købt parkeringsbillet frem til kl. 10:21. Klokken var nu 11:38, så det var vist et held, at vi ikke havde fået en bøde. Vagten var

ellers slem travl. Han kom drønende på motorcykel og satte kridtstreger på dækkene. Han nåede også til os men valgte heldigvis at ignorere os.

Så vi skyndte os at køre ud af Dunedin med retning mod Peninsula halvøen, hvor vi skulle se på pingviner og albatrosser - måske... Torben havde regnet en meget flot rute ud på halvøen, så snart var vi pænt højt i bakkerne (ca. 250 meter) med en flot udsigt ind over Dunedin. Vejen bugtede sig på siden af bakkerne og da vi nåede tilbage til kysten, kunne man virkelig kalde det en kystvej, for asfalten sluttede direkte på de sten, der skulle beskytte vejen mod Stillehavet.

Vi nåede helt ud på spidsen ved Tajaroa Head, hvor vi spiste frokost i det fineste solskinsvejr. Herude var det mågerne, der regerede, så vi måtte finde os i deres skrigen. Vi kiggede ind til Royal Albatross Center, der ligger helt ude på spidsen. Det kostede 40 dollars (næsten 200 kr.) at komme ind og der var ingen garanti for at se de store fugle, så vi valgte at spare pengene. Der var vist kun 3 reder synlige, måske nogle unger og sandsynligvis ingen voksne albatrosser, så det ville vist være spild af penge.

I stedet kørte vi lidt tilbage op af en bakke. Her holdt firmaet Natures Wonders til. De brillierede med at køre rundt i nogle små køretøjer med 4 hjulsæt. Og deres offroad tur på en time ville bringe os tæt på sæler, pingviner og en fuglekoloni. Prisen var 55 dollars, ca. 275 kr., som vi besluttede at spendere. Vi kunne komme med på en tur kl. 15, så vi havde ca. 50 minutter til at slappe lidt af, spise en is og skrive lidt i dagbogen.

Ved 3-tiden blev vi båset i et af de små køretøjer med 8 hjul og en meget snakkesagelig guide. Snart efter gik det på smalle støvede veje og gennem mudderhuller frem til et udsigtspunkt over det yderste af halvøen.

Guiden fortalte løs om naturen omkring os, vi fortsatte til en fuglekoloni. Vi kunne stå og kigge fra et punkt direkte ned på kolonien af fugle. Lidt utrolig, at vi kunne komme så tæt på, men de var jo nok vant til, at der kom mennesker på besøg. Tættere på vandet var en flok sæler, som vi kørte ned til. Der var forholdsvis mange og selv om det var varmt, og de fleste af sælerne var i vandet eller gemte sig i skyggen, var der en flok tilbage. De solede sig eller tog sig et lille slagsmål i vandkanten.

Op og ned af stejle bakker gik det i det lille køretøj, hvor vi sad 7 personer (incl. guiden) pænt tæt. Turens sidste stop var ved en strand, der kaldes pingvinstranden. Her skulle åbenbart være nogenlunde god chance for, at se verdens tredjestørste pingvin. Den brede sandstrand var tom, så det så lidt tyndt ud. Guiden begyndte at forklare, at det var varmt for pingvinerne. Deres unger gemte sig i bakken bag stranden og de var hurtigt blevet opdraget til at holde sig skjult for diverse farer.

Guiden førte os ned af en sti til en tunnel med betonmur op mod bjergsiden og et skelet af træ med udkigshuller på højreside - ned mod stranden. Vi gik ned af den stejle tunnel og for enden af tunnelen, forsøgte guiden at spotte nogle af pingvinungerne i bakkerne. Det lykkedes ikke og der var ingen aktivitet på stranden eller i vandkanten, så guiden måtte ty til reservebeholdningen af

pingviner. Bagud mod bakkerne, der vendte væk fra stranden, havde han en lille låge, der kunne åbnes. Herfra var der et kig på en enkelt pingvin, der sad musestille trykket op af tunnelvæggen. Lidt svær at se, men den var der. Lidt længere oppe i tunnelen, havde guiden en dør ud til samme side. Her var der en rede klemt inde mellem klipperne. Jeg fik ikke øje på nogen pingvin, men de andre sagde, at der var en derinde... Guiden fortalte, at de 2 pingviner var i færd med at skifte fjerdragt - en proces, der tager ca. 3 uger. I den periode er pingvinerne bundet til stedet og tager ikke føde til sig. Så de er et let bytte for andre rovdyr i denne periode.

Så kørte vi tilbage af de ret uvejsomme stier med hældningsgrader, der ville give autocamperen kamp til sit hår. Godt støvede nåede vi tilbage til udgangspunktet, hvor en gang håndvask var kærkommen. Vi var blevet noget beskidte af, at holde ved på turen rundt.

Marie førte autocamperen tilbage mod Dunedin og i stedet for at køre op over bakkerne, styrede hun rundt langs kysten. Det tog lidt tid, for det var en snørklet omgang. Vi fortsatte direkte gennem byen og nordpå. Vores mål var at finde et sted langs kysten nord for Dunedin, hvor vi kunne wildcampe. Nu var vi nået dertil, at vi var villig til at trodse skiltene, hvorpå der stod camping forbudt eller ingen overnatning. Det var som regel nogle små træskilte, der forkynte disse ting. Og vi var lidt af den mening, at når New Zealand bryster sig af, at man kan campere næsten overalt, så er det utrolig, at det kan være så svært, at finde et sted, hvor vi må holde en nat.

Vi kørte ned til en lille strand ved byen Warrington. Her virkede fredeligt og Marie fik klemt autocamperen ind på et lille spot tæt ved stranden. Vandet var forduftet så langt vi kunne se ud i bugten. Det var lavvande. Efter den obligatoriske velkomstøl, kastede jeg mig over aftensmaden. Vi skulle have 2 variationer af nudler.

Først en indonesisk nuddelsuppe og dernæst en thailandsk pad thai ret med stegte nudler. Det smagte fint. Det er egentlig utrolig, hvor langt man kan komme med lidt godt at spise på få midler ☺

Efter aftensmaden gik vi en tur, først på den tørlagte bugt. Så mødte vi et skilt, hvor der stod, at der på den modsatte side af den tange, vi boede på, skulle være både sæler og pingviner, så vi styrede tværs over tangen. Men det første, der mødte os på stranden (hvor der dog var vand, for det var direkte ud til Stillehavet), var en paraglider og et par mennesker med en løsgående hund. Så var der vel ingen chance for hverken sæler eller pingviner, så vi daffede tilbage til autocamperen til en opvask, en aftendrink og kaffe, før trætheden overmandede os. Det havde været en dag med meget udendørsaktivitet, så det var vel ok, at vi var blevet trætte ☺

Fredag den 8. februar 2013 - Fra Warrington til Oamaru (Moeraki Boulders og New Zealandsk whisky)

Det blev en dejlig fredelig nat. Der var ikke meget til at forstyrre vores nattesøvn andet end vores egen snorken. Solen stod højt på himlen men vi holdt inde mellem nogle træer, så vi valgte at køre bilen op på en stor plads, hvor vi rigtigt kunne nyde det gode vejr, mens vi spiste

morgenmad. Vi havde ikke så langt at køre i dag, så vi tillod os den luksus, at sidde lidt ekstra tid i solen, før der var afgang.

Dagens destination hed byen Oamaru ved østkysten, så vi kørte mod nord på hovedvej 1. På denne strækning krydsede vi den samme jernbane 7-8 gange - og Ella udbrød hver gang: "Nå skal vi så over en jernbane?". Det er godt med en kommentator, men det kan også blive for meget ☺

I byen Palmerston forlod vi hovedvejen, for at køre lidt ind i landet og kigge på limestone klipper. Vejret var desværre ikke forblevet skyfrit, idet et gråt tæppe af skyer var gledet ind over os. Efter en del kørsel på de smalle veje, nåede vi frem til en kort strækning med limestone klipper. Det var mærkeligt, at se de lidt særprægede klipper skyde op i landskabet, der var en del af en kløft på nogle kilometer. Vi fortsatte tilbage mod hovedvej 1. Næste stop på vejen, blev Moeraki Boulders helt ude ved kysten. Attraktionen bestod af en række runde sten på sandstranden. Det var nogle lidt specielle 60 mio. år gamle sten, der var dannet af mudder ved at rulle rundt på stranden. Nu lå de fast på stranden og var under kraftig nedbrydning af vandet igen. Det gav lidt specielle strukturer i stenene. Folk valfartede dertil, for at se dem.

På den nærliggende cafe, spiste vi en fiskechowder. Det var en ret, som Torben kendte godt fra ture til Canada. Det kan vel nærmest beskrives som en fiskestuvning. Det smagte rigtig godt med forskellige slags fisk i, bl.a. rejer. En god ret, som gav os masser af energi til at fortsætte vores færd mod nord.

Vi nåede til byen Oamaru ved 2-tiden. Her sendte GPS'en os ind i centrum til byens turistinfomation, der lå i en flot gammel bygning. Parkeringspladsen foran bygningen gav os 15 minutter, til at suge informationer til os. Det var nok, til at skovle en portion brochurer sammen. Oamaru gør åbenbart meget i historie, for på turistkontoret - og senere på vores tur rundt i byen - så vi de gamle Væltepeter cykler.

Belæsset med information, kørte vi ud på byens Top-10 campingplads, der lå en god kiloemter fra centrum. Vi kunne lige så godt tjekke ind og parkere autocamperen - og så gå turen ind til byen bagefter, frem for at skulle betale, for at parkere i centrum.

Efter en enkelt velkomstøl, hankede vi op i rygsækken, gik gennem en flot park og endte i centrum af den lille by igen. Torben og jeg gik først på jagt efter en whiskyforretning, som vi havde set reklame for. Først fandt vi et galleri, der kaldte sig "Whisky gallery". Den lurede vi straks af, at der nok ikke var meget whiskyrelateret materiale derinde. Lidt længere nede af gaden fandt vi det, vi søgte efter. En lille whiskyforretning, hvor det var muligt at smage på den New Zealandske whisky. Vi købte fluks en serie på 4 små smagsprøver (16 dollars pr. person). Vi havde valgt en dyreste og ældste serie. Den første i rækken var en blended, som slet ikke var så dårlig. God smag og kraft. De næste 2 var lidt tynde i det. En 18 og en 21 års Milford whisky. Desværre havde jeg allerede købt en 21 års tidligere â˜¹. Torben spurgte den kvindelige indehaver (Kay Hansson hed hun vist) om den svage smag skyldes, at flaskerne havde stået åbent for længe. Det tog hun vist fortrødeligt op og erklærede, at de var åbnet samme morgen!

Den sidste - en 24 års whisky i cask strength smagte rigtig godt. Der var saft og kraft i, men prisen var også røget godt i vejret, hvis man skulle have sådan en med hjem. Kay havde åbenbart hurtigt glemt Torbens insinuationer, for hun tilbød os som en ekstra bonus, at smage den 24 års i normal aftapning. Den smagte heller ikke af meget, så fadstyrken på godt 50 % var bestemt at foretrække.

Marie og Ella havde fundet frem til os og var fået videre op af gaden. Tidligere på dagen havde Marie købt to små bægre af rustfrit stål, som de skulle bruge til at smage deres Bailey i. Torben og jeg fandt som modtræk 2 små whiskyglas - også i rustfrit stål - som vi købte hos Kay. Det specielle ved vores bægre var, at de kunne foldes sammen og med et låg til, så de var fint beskyttet. Dem glædede vi os til at hive frem, når pigerne sad og hoverede med deres Baileyglas ☺

Oamarus centrum havde ikke så meget at byde på, ud over nogle flotte gamle bygninger og en smuk kirke. Vi vandrede op af den lange indkøbsgade, som heller ikke havde meget at byde på - heller ikke mange restauranter, som vi kunne spise på til aften.

På vejen hjem, provianterede vi i den lokale Countdown, og gik tilbage til campingpladsen. Her fik vi vasket lidt tøj, spist lidt chips og drukket en enkelt øl, før vi skulle på pingvinjagt. For Oamaru er også kendt for at have 2 pingvinkolonier lige syd for byen. Vi var efterhånden blevet lidt mistænkelige overfor de arrangerede ture til pingvinkolonier, så vi kørte til en strand, hvor det ikke kostede noget, at kigge på pingvinerne. Heldet var med os. Da vi ankom til stranden, gik ned af en sti, der lå højt placeret over selve stranden, stod der allerede en enkelt guløjet pingvin. Den stod godt nok så langt væk, at jeg ikke kunne se den, men Ellas øjne fejler åbenbart ikke noget, for hun kunne sagtens se den.

Vi havde ikke stået ret længe, før der dukkede en pingvin mere op på stranden lige foran os. Den vraltede op fra vandkanten og gik rask op mod bakken, som vi stod højt oppe på. Snart var den ude af syne igen, men nu havde vi alle da set en ægte pingvin i sine naturlige omgivelser ☺ Inden vi gik derfra igen, dukkede der endnu en pingvin op samme sted. Den blev stående midt på stranden som for at posere for alle de nysgerrige mennesker oppe på bakken. Da jeg gik derfra, havde den stået samme sted i 10 minutter. Den tid, hvor vi stod og spejdede efter pingviner, blev passende brugt til at tale med de andre turister, der var kommet.

Jeg gik tilbage til autocamperen og de andre dukkede op 10 minutter senere. Så gik jagten ind på aftensmad, for den skulle indtages i Oamaru, hvis det da var til at finde et egnet sted. Vi endte på et pizzaria, der brystede sig af at være et gourmet sted. Hvor de havde støvet dette eksklusive ord op henne, fandt vi ikke ud af, men det summede meget af cafeteria, vi skulle bestille i baren og flere af bordene stod uafryddede, så vi ikke umiddelbart kunne få en plads. Torben spurgte frækt, om de var underbemandet. Den unge pige smilte og kaldte den en vild aften. Det tror pokker, hvis der ikke rigtigt var andre restauranter i byen...

Vi bestilte vores mad, fik besked på, at der ville gå lidt ekstra tid, før maden var klar og bemægtigede os et par pints øl. Pigerne havde bestilt maithai, som de åbenbart glemte at lave i baren, så da vi var næsten færdige med vores øl, rykkede Marie for deres drinks. Det hjalp og

efter en god times venten, dukkede pizzaerne op. De var store og vi kunne umuligt spise op. Bundene var tykke og der var meget fyld på. Så vi fik lov at tage resterne med i en stor kasse. Så var frokosten næste dag i hus ☺

Det var blevet mørkt og klokken var næsten 22, da vi nåede tilbage til campingpladsen. Marie ville gerne i seng, men Torben og jeg insisterede på, at de skulle have en Bailey, så vi kunne triumfere med vores whiskyglas - og smage den flaske whisky, som Torben havde investeret i tidligere på dagen.

Men så var gassen også gået af Gertrud. Vi var overmætte af chips og pizza og et par store øl, så jeg kunne slå tromme på min mave. Med de obligatoriske øreprop̊per i, kravlede jeg til køjs. Jeg var jo omgivet af en flok storsnorkende mennesker, så jeg måtte gardere mig. De var ikke helt enig med mig i, at jeg skilte mig ud af dén flok ☺

Lørdag den 9. februar 2013 - Fra Oamaru til Leeston (og surprise besøg hos Anna og Trevor)

Atter en solskinsdag kaldte os ud af sengen ved 8-tiden. Det var helt atypisk, at vi sov så længe, men vi havde ikke travlt, for vi skulle efterhånden bare nå til Christchurch. Torben havde godt nok ringet og bestilt togbilletter, så vi skulle tværs over sydøen på mandag, så vi havde en aftale dér.

Morgenmaden bestod i dag af friskskårne frugter i yughurten og en kop kaffe. Mere havde vi ikke plads til. Marie lagde en masse planer og nu begyndte der at tegne sig en dag, hvor vi gerne skulle nå til Leeston, hvor vi ville prøve at se, om Anna og Trevor var hjemme. Dem ville vi overraske med et besøg. Anna og Trevor er 2 mennesker, som Marie kender via sin veninde Inger i Danmark. Anna og Trevor har begge besøgt os i Erritsø på forskellige tidspunkter og er siden blevet gift og har fået en datter. Det kunne jo være sjovt, at aflægge dem et besøg og se, om vi måtte overnatte hos dem.

Ved godt 10-tiden forlod vi campingpladsen med frisk vandforsyning på tanken. Hvis vi havde held med vores besøg hos Anna og Trevor, ville vi sikre os med aftensmad til os alle, så vi startede med at tømme Oamarus Countdown butik for gode pølser og svinekød, lidt vin og øl og andre fornødenheder, før vi forlod byen.

Turen gik nordpå på hovedvej 1. Vejret holdt sig åbenbart i skindet i dag, for den blå himmel fulgte med os. Efter ca. halvanden times kørsel, drejede Marie væk fra hovedvejen. Hun havde læst om et lille sted (Tin Shed), hvor der blev solgt forskellige ting af New Zealandsk oprindelse. Det skulle bl.a. være et godt sted at handle trøjer og andre ting af uld.

Inden vi fandt shoppinggenet frem, spiste vi vores frokost - resterne af pizzaen fra i går. Der var mange flotte ting i tin skuret men priserne var desværre for høje til, at det kunne betale sig, at handle. Jeg ville gerne have en strikketrøje af merinould men prisen var over 2.000 kr. Det var jeg for nærig, til at betale. Så jeg nøjedes med 2 par gode uldsokker. De var da til at betale for.

Vi fortsatte vores stræk af hovedvej 1 og lod GPS'en guide os direkte til Anna og Trevors hjem sydvest for Christchurch. Ved 16-tiden indfandt vi os og Marie og jeg gik ind, for at se, om der var nogen hjemme - der kunne kende os. Udenfor deres hjem var der ingen navn på postkassen men et lille skilt sagde "unsere heim", så det var nok her - Anna var jo fra Tyskland.

Anna kom os i møde, da vi nærmede os huset, hun kunne godt huske os men Maries navn kunne hun ikke lige huske. Da Marie sagde, at det var Marie fra Danmark, var Anna ikke længere i tvivl. De havde besøg og de var i gang med eftermiddagskaffen. Men vi blev straks budt indenfor og jeg blev sendt ud efter Torben og Ella, der ventede i autocamperen. "Bring them in", proklamerede Anna.

Deres gæster var åbenbart en familie, der var på besøg hos Anna og Trevor for første gang, så vi følte nok lidt, at vi kom ubelejligt. Men det var kun i vores tanker, for det skortede ikke på gæstfriheden. Vi blev straks båset ved bordet og tilbudt kaffe og lagkage. Alt imens vi fik en god snak med Anna og Trevor og deres gæster, et ægtepar, der kom fra England og havde boet i nærheden af Anna og Trevor i et par år. Efter kaffen blev vi vist rundt i haven og sikke en stor have, de havde. Det var ikke en have, proklamerede Torben. Det var en park - og han havde ret. Køkkenhaven svulmede med flotte grøntsager, forhaven var udstyret med mange forskellige træer og buske og hele grunden var omkranset af de 3-4 meter høje hække, som er så normalt i New Zealand. Trevor fortalte, at han ikke selv klipper disse hække. Det køber man et firma til, der kommer med et skrækindjagende monstrum af en maskine.

Deres gæster sagde farvel ved 6-tiden og vi blev enige om, at vi gav aftensmad - vi havde jo handlet ind til det. Så Trevor fandt en gasgrill frem (den var vist ikke i brug hver dag ☺) og vi lavede majs, pølser, kylling og svinekød på grillen. Mens vi grillede, serverede Trevor en hjemmebrygget øl. Det var en øl, der var lavet med Coopers brygblanding. Det er en dåse med forskellige ting, som man strengt taget bare rører sammen i noget vand og koger. Køler af, tilsætter noget gær og voila - så har man snart en hjemmelavet øl. Det smagte fint men mangler nok lidt individuelt touch efter min mening (det arbejdede Trevor lidt på, sagde han).

Inden vi spiste, blev der bedt bordbøn. Heldigvis havde ingen af os nået at kaste os over maden... Snakken gik lystigt om forskellene mellem New Zealand og Danmark. Anna og Trevor var meget nemme at snakke med og Anna var allerede i gang med at lægge planer for de næste dage for os, så det var ikke let at vide, hvornår vi ville "slippe" derfra igen ☺

Efter aftensmaden tog Torben og jeg med Trevor ud, for at flytte nogle vandingsanlæg på hans græsmarker. Deres datter Virginia var en god hjælper for Trevor og vi andre turister kunne se til, mens de flyttede anlæggene.

Vi sluttede dagen af med en kop kaffe og en stor portion is, der ikke var hjemmelavet men dog produceret i nabolaget. Den smagte rigtig godt!

Da det var blevet godt mørkt, sagde vi pænt godnat og gik ud til autocamperen, der var blevet parkeret i kanten af marken bag deres hus. Stjernerne var klare og mælkevejen var ganske tydelig. Imponerende, når der ikke er lyskilder, til at genere.

Inden vi kravlede til køjs, fik Torben og jeg lige en godnatwhisky. Vi havde jo det meste af en liter, vi skulle have drukket, før vi tog hjem! Hårdt arbejde forude ☺

Søndag den 10. februar 2013 - Leeston (med gudstejenste i det fri - og en park næsten uden blomster)

Jeg var oppe tidligt om morgenen før det blev lyst. Det så ud til, at der var overskyet, for stjernerne var stort set væk. Men da solen stod op, var himlen igen blå, så det var en fredfyldt og smuk morgen (hvor poetisk ☺).

Vi bar alle vores ingredienser til morgenmaden ind til Anna og Trevor og så var der sammenskudsgilde. Vi fik lov til at smage Annas hjemmebagte brød. Det var det bedste brød, vi havde fået på New Zealand til nu!

Efter morgenmaden tog vi alle til en udendørs katolsk gudstjeneste i nærheden af Leeston. Der var omkring 50 med til gudstjenesten, der også havde besøg af den lokale, kvindelige biskop. Det var en afslappende gudstjeneste i den bagende sol. Biskoppens prædiken blev akkompagneret af jægeres flittige skyderi i nabolaget. Midt under prædiken kom husets store hund pludselig ind på græsplænen og forstyrrede en smule, til stor morskab for forsamlingen.

Efter gudstjenesten havde folk travlt med at snakke med hinanden og der var også en del, der havde fundet ud af, at vi var fremmede, så vi var også indlagt til lidt smalltalk. Det slog mig, at New Zealændere er meget interesseret i verdensøkonomien. Alle, som jeg talte med, var meget interesseret i min mening om, hvordan verden klarer de økonomiske problemer.

Det var meningen, at vi skulle spise frokost efter gudstjenesten, men der var ingen skygge, hvor vi var, så vi valgte at gå tilbage til autocamperen, som vi havde fået lov til at parkere på nabogrunden. Her var skygge og vi kunne spise vores frokost i behagelige temperaturer.

Anna havde fået aftalt et besøg i en speciel have, som vi skulle se. Der var dog god tid til besøget, så vi kørte hjem til Anna og Trevor, for at slappe lidt af, inden vi satte snuden mod haven..

Ved 13:45-tiden gik det af sted på de forholdsvis lige veje ind mod Christchurch. Vi skulle dog ikke ind til byen men blot i den retning. Anna og Trevor bor i et helt fladt område med næsten en times kørsel til bjerge eller strand. Kl. godt to var vi ved haven. Den var lukket i dag men Anna havde fået en speciel aftale og vi blev modtaget af havens ejer, der dog præsenterede sig som gartner.

Haven var pæn stor, den bestod ikke af mange blomster men mest buske og træer. Ejeren fortalte, at han selv havde tegnet de store linier i parken og haft anlægsgartnere til at hjælpe sig

med detaljerne. Men han havde det ikke godt med anlægsgartnere, for de kendte som regel kun til 10-20 forskellige planter. Et af hans kriterier ved anlæggelsen var, at den store park stort set skulle kunne passes af en mand. Det levede den næsten op til. Han var der selv 2 dage om ugen. Vi gik en lang tur igennem parken og vi fik indtryk af, at han første os på kryds og tværs - uden at vi gik samme sted 2 gange. Det var en flot tur med flere tusind forskellige træ- og buskearter. Men det var som om jeg savnede blomsterne. Der var lavet en "lille" rosenhave i et hjørne af parken og ejeren kaldte den der, hvor det hårde arbejde var. Blomsterbede kræver mere arbejde end buske og træer, var hans holdning.

Efter at have vandret rundt i parken i ca. halvanden time, betalte vi for turen (15 dollars pr. mand) og kørte tilbage mod Anna og Trevors hus. Undervejs viste Trevor os et område, der var brændt for 2-3 uger siden. Et enkelt hus var gået tabt ved den lejlighed.

Tilbage hos vores værter, bød Trevor på mere hjemmebryg. Først en hel ny bryg af mexicansk øl type - den smagte ganske som en Corona eller Sol. Dernæst en porter/stout type, som faldt godt i min smag. Så bød Anna på kaffe og 3 slags kager. Nogle af deres naboer var på besøg, et ældre ægtepar, der havde besøg af en udvekslingsstudent. Den ældre dame var meget interesseret i at høre, hvad vi havde af planer for de næste dage. Da vi nævnte, at vi ikke havde nogen store planer, men gerne ville se Christchurch, fik hun os hurtigt overbevist om, at dér skulle vi ikke bruge vores tid. I stedet viste hun os en plan, der sendte os ind i landet igen. En tur, som vi kunne tage på 2 dage. Det lød meget spændende og vi var alle tændte på den ide. Vi sagde tak for tippet og sendte dem hjem. Anna og Marie smurte en gang "næstenrugbrødsmadder" med hendes gode hjemmebagte rugbrød, som vi fortærede, mens vi så en film "Julie & Julia" med Meryl Streep.

Da filmen var slut, var det blevet mørkt og klokken var tæt på 22, så vi sagde godnat og tak for i dag, selv om Anna gerne ville byde på både kaffe og mere kage. Sikke en gæstfrihed! Inden vi sagde godnat, aftalte vi, at vi skulle komme tilbage til dem og bo fra torsdag til fredag. Det ville vi gerne.

Efter den obligatoriske godnatdrink, kravlede vi til køjs med en spændende jernbanetur tværs over sydøen på programmet til i morgen.

Mandag den 11. februar 2013 - Fra Leeston til Ealing (med Trans Alpine tværs over sydøen)

Præcis kl. 6:30 var der morgenvækning. Vi klarede morgensmukkeseringen og satte derefter snuden mod Rolleston, en lille forstad til Christchurh med en trinbræt til den jernbanetur, som vi skulle på. Anna havde foreslået os at køre dertil i stedet, for der kunne man parkere gratis. Det var lidt bøvlet, at nå frem til den lille parkeringsplads, der var i forbindelse med trinbrættet, så vi måtte køre lidt rundt i nabolaget, før det lykkedes at ramme rigtigt på indgangen.

Der var ingen hastværk af den grund, for der var stadig 3 kvarter til, at toget kørte, så vi fik vores sædvanlige omgang yughurt, knækbrød og kaffe. Det passede perfekt, da vi var færdige med morgenmaden, hankede vi op i vores rygsække, gik op på perronen og voila, der kom et tog!

Vi havde betalt 198 dollars (godt 900 kr.) pr. person, så det undrede os, at der ikke stod et fast sædenummer på vores billetter. Det var der nu styr på, for togpersonalet havde vores boardingpas med sædenr. på. Det var topmoderne togvogne, bygget i 2010 og 2011, med fine panoramavinduer, så man kunne kigge næsten lodret op. Alle fik udleveret hovedtelefoner og heri blev der udførligt fortalt om turen efterhånden, som toget kæmpede sig frem til og op over de sydlige alper. Det var jeg nu ikke til. Jeg sagde næsten farvel til de andre, for jeg ville hen på en af de 2 åbne togvogne og følge turen. De åbne togvogne var vogne uden vinduer. Her kunne man fotografere fra. Det var ikke til i de fine vogne med panoramavinduer.

Jeg gik gennem 5-6 vogne og en cafevogn, før jeg nåede frem til den første åbne togvogn. Her var allerede en del mennesker samlet, så jeg var ikke ene om at få ideen om, at opleve turen derfra. Det første stykke fra Rolleston forbi den næste station på strækningen, var helt fladt område. Alligevel dukkede Marie op og sagde, at vi var steget 200 meter på strækningen. Det var ikke til at se, for det føltes som om vi kørte helt lige ud.

Men de høje bjerge nærmede sig hastigt og snart begyndte toget at dreje frem og tilbage, for at arbejde sig op i bjergene. Den åbne togvogn blev fyldt helt op med passagerer, så jeg opgav at dække begge sider af togturen. Folk stod simpelthen på nakken af hinanden, så jeg valgte at "bide mig fast" i den venstre side af vognen og fotografere turen derfra. Det skulle snart vise sig, at det var den forkerte side. I højre side (den nordlige side) var der ubetinget mest spektakulære scener, men dem måtte jeg tage på tilbagevejen!

På vejen op over alperne, kørte vi igennem en række tunneller og her blev lugten af diesel meget tung. Det var en befrielse, hver gang vi kom ud af tunnellerne igen. Efter en god times tur op af alperne, nåede vi til Arthurs Pass med en station i 750 meters højde. Jeg sendte en tanke til vores togtur i Peru i januar 2012, hvor turens højeste punkt var oppe i 4.900 meters højde. I det hele taget blev der sendt en del tanker til denne togtur undervejs.

På stationen ved Arthurs Pass, var der en del passagerer, der stod af. Det gav en del mere luft i toget. Men samtidig blev alle mand gennet ud af de åbne vogne, der skulle låses af. Årsagen var, at vi kørte direkte fra stationen ind i en 8 kilometer lang tunnel. Det ville ikke være særlig behageligt, at indånde dieselosen i den tid, det tog toget, at komme igennem sådan et hul! Torben fortalte, at tunnelen var lavet med en speciel anordning, for at undgå for meget dieselos i tunnelen. Så snart toget var kørt ind i tunnelen, blev der lukket for hullet i den anden ende (vestsiden) og en turbine gik i gang med at lave et vakuum, så dieselosen blev trukket foran toget.

Så snart vi var kommet gennem de 8 kilometer mørke, blev døren til den åbne platform låst op igen og jeg indtog min "faste" plads bagerst i vognen, hvorved jeg fik luften (og dieselosen) blæst lige ind i ansigtet. Efterhånden, som bjergene fladede ud igen, gik jeg tilbage til de andre. Det var trættende, at få luften pumpet ind i hovedet gennem så lang tid, så jeg fik en lille morfar, mens vi kørte gennem det sidste stykke frem mod endestationen i byen Greymouth.

Vi havde diskuteret, om vi skulle fylde vores rygsække med frokost til i dag men da vi jo tidligere havde været i Greymouth, vidste vi, at der lå et stort supermarked lige ved siden af banegården,

så vi kunne jo bare proviantere dér. Men der lå også et "Ale House" lige foran banegården, så det var et langt mere attraktivt valg. De bød på rejesalat og cider til pigerne og pie og porter til drengene. Det var ikke så ringe, selv om jeg nok kommer til at dele Maries holdning til pies. Det bliver ikke en favorit. Slet ikke, når de bliver fyldt op med en gryderet.

Vores program passede som fod i hose. Så snart vi var færdige med at spise, kunne vi gå direkte over i toget igen. Vi havde de samme pladser og vi kunne konstatere, at der ikke var særlig mange med toget retur. Så kunne jeg måske få en plads i den RIGTIGE side af den åbne togvogn denne gang. Det fik jeg og jeg havde næsten vognen for mig selv på den første strækning. Sikke en forskel...

Før Arthurs Pass, blev vi (jeg) igen sendt ud af den åbne vogn. De andre 3 snakkede om kaffe og is men cafeen var også lukket gennem tunnelen, så de måtte væbne sig med tålmodighed. Vi fik en del flere passagerer med ombord ved Arthurs Pass men ikke nok til, at den åbne togvogn blev fyldt op. Marie dukkede op med kaffe og is. Det var lækkert. Så først en is i den ene hånd og et kamera i den anden. Derefter kaffe og kamera i hænderne. Der skulle jo nødig komme noget spændende forbi...

Der var ingen tvivl om, at den nordlige side af toget var der, hvor der var mest at se på. Vi kørte bl.a. langs med en dyb kløft, hvor floden løb dybt nede i dalen. Langt det meste af tiden var der spektakulære views ned i kløften på togets venstre side, så kameraet var flittigt i brug. Jeg kunne huske, at vi på et tidspunkt i formiddags var kørt igennem et par tunneller med kun få sekunder imellem tunnellerne. Men udsigten i "sprækken" var åbenbart så god, at folk i den åbne togvogn havde sagt "Aaaaahhhh". Lige nøjagtig det sted var jeg meget opmærksom på, at ramme, så hver gang vi var på vej ud af en tunnel, stod jeg klar med hånden på aftrækkeren. Ikke engang japanerne kunne være med ☺

Da bjergene atter ebbede ud, gik jeg tilbage til de andre, for at nyde den sidste fladere strækning sammen med dem. Ella nåede også lige at kigge ud i den åbne togvogn, da vi kørte igennem strækningen med den dybe kløft.

Se nu havde jeg flere gange haft tankerne tilbage til vores flotte togture i Peru året før og jeg var spændt på, om denne strækning kunne leve op til sit ry om, at være en af verdens mest spektakulære togture. Min konklusion er, at det kan den godt og den kan også hamle op med vores togture i Peru. Det er 2 vidt forskellige naturområder man kører igennem. I Peru foregik det meste af turen i bjergområder i 3000-4000 meters højde med høje bjerge at kigge op på. På strækningen mellem Christchurch og Greymouth er der både høje bjerge og dybe kløfter, at kigge på. Så turen kan sagtens anbefales!

Ved 6-tiden, var vi tilbage ved udgangspunktet og vi satte fluks kursen mod syd af hovedvej 1. Denne strækning havde vi kørt før, så vi havde aftalt, at vi bare satte damp på, for at nå så langt ned, som vi kunne, før det blev mørkt. Så kunne vi bruge hele dagen i morgen på at udforske "nyt land". I Ashburton fik vi handlet lidt ind i Countdown supermarkedet. Det var ikke svært at finde

butikken med alt det elektroniske udstyr, vi havde ombord. Et opslag på internettet og vi havde en adresse til GPS'en...

Vi fortsatte en halv time efter Ashburton og gjorde holdt på en rasteplads ved Ealing. Vi burde være blevet klogere men det var ikke nogen god ide at parkere mellem en hovedvej og et jernbanespor. Det skulle vi snart få at lære ☺

Aftensmaden bestod af lidt rester (pølser, kød, majs, brød). Vi var godt trætte men holdt alligevel gejsten oppe til efter kl. 10, før vi kravlede i seng. Atter havde vi haft en rigtig fin dag med flot vejr og imponerende naturscenerier..

Tirsdag den 12. februar 2013 - Fra Ealing til Lake Tekapo

Jamen hvor dumme kan vi være? Vi parkerede med ca. 20 meter ud til en af New Zealands mest befærdede hovedveje og med under 10 meter til jernbanen, der bringer fragt fra syd til nord og vice versa. Resultat: Ja, togene hørte vi først, når de kunne måles på Ricter skalaen lige uden for autocamperen. Torben havde talt om, at det kunne være interessant at opleve et lille jordskælv (uden skader). Det fik han så oplevet i nat med de mange godstog, der buldrede forbi. På den anden side var der masser af store lastbiler, der kun havde en fornøjelse på deres natlige vandring på hovedvejen. At dytte af de idioter til turister, der var så dumme at holde i grøftekanten. Resultat: Man havde lyst til at rende efter dem og stoppe deres båthorn op et vist sted ☺ Nå, men vi overlevede på trods af de mange vækninger...

Jeg havde set frem til morgenbadning i en nærliggende flod. Den løb tæt på vores holdeplads og jeg begav mig af sted med en spand til vand og et håndklæde. Jeg måtte lede lidt efter et egnet sted, at komme ned til det rivende vand, men så fik jeg også hurtigt spanden fyldt med koldt vand, som jeg kunne hælde over hovedet. Det var tiltrængt. Håret var noget klistret af den dieselos fra togturen i går. Så fyldte jeg spanden igen og tog den med tilbage til Marie, så hun også kunne få sig et frisk morgenbad.

Der holdt 3-4 andre autocampere på samme plads. Dem var der ikke meget liv i, da vi havde spist morgenmad, drukket vores kaffe og dampede af. Vores første ryk gik videre af hovedvej 1 mod syd. Først mod den store by Timaru, siden af hovedvej 82 til Waimate, hvor vi stiftede bekendtskab med det sjældne vejrfænomen regn. På byens turistinformation havde de kun sparsom information om Lake Tekapo, som var vores ønskedestination for dagen. Hun kunne ikke finde nogle foldere fra området men hun havde dog 2 vigtige informationer. Det regnvejr, der var i Waimate, var slet ikke ensbetydende med regnvejr i bjergene (og dermed Tekapo). Ofte var der godt vejr i bjergene, selv om Waimate havde godt vejr. Det trøstede os en del. Det andet vigtige budskab, hun havde i turistinformationen var, at vi absolut skulle besøge observatoriet i Tekapo. Det var sød musik i Torbens ører ☺

Vi kørte ud af Waimate og fluks dukkede bjergene op. Vi kravlede langsomt op gennem bløde dale og kørte et længere stykke op langs en flod, som vi til sidst krydsede. Efterhånden som vi nåede op gennem dalen, klarede vejret op og vi begyndte så småt at håbe på, at damen i

turistinformationen havde ret, at vi godt kunne forvente godt vejr i bjergene, selv om det regnede ved kysten...

På hovedvej 83 besøgte vi en række vandkraftværker. Det vil sige, at vi kørte op langs de søger, hvor vandkraftværkerne var. Det var ikke umiddelbart muligt, at komme ind på værkerne. Men allerede ved det første kraftværk dukkede solen og en blå himmel frem. Det gav et fantastisk farvespil i den sø, der grænsede op til vandkraftværket. Søen var i forvejen turkis i farverne, men spillet i skyerne gjorde, at søen havde mange nuancer af farverne grøn og blå.

Ved vandkraftværk nummer 2 kunne vi køre ud over dæmningen. Jeg gik i forvejen, for at tage lidt billeder, fik en snak med en af medarbejderne, der anbefalede at vi kørte væk fra hovedvejen og tog en anden vej rundt om næste sø Lake Aviemore. Vi gik og kørte helt over dæmningen Aviemore og spiste frokost på den anden side. Så fortsatte vi rundt om søen og efter et stykke tid nåede vi til det største vandkraftværk Benmore. Det var en imponerende dæmning, vi kørte over. De var ved at lukke overskydende vand fra søen Benmore ud, så der stod en høj kaskade af kridthvid vand ud gennem nogle ekstra kanaler ved siden af sluserne. Det så vildt imponerende ud med de høje kaskader af vand.

Vi fortsatte op mellem bjergene og vejret blev bare bedre og bedre. Da vi nåede til Omarama, var der rigtig godt sommervejr. Vi fandt frem til deres turistinformation, der igen anbefalede observatoriet i Tekapo. Så fortsatte vi i rask trav mod nord, omkring Twizel til Lake Pukaki, der igen så næsten uvirkelig ud med den lyse turkisgrønne farve. Næsten selvlysende. Her havde kineserne og japanerne også gjort deres indtog. Vi sad og nød en is i vandkanten, mens vi kunne kigge over på New Zealands højeste bjerg Mt. Cook. Alt imens vi blev invaderet af de "skævøjede", der støjede med deres konstante snak - alt imens de gennemfotograferede det hele. Kunne de da ikke bare nøjes med at nyde udsigten og tage deres billeder?

Vores tur fortsatte via hovedvej 8, der også kaldes Inland Scenic Route. Ikke uden grund, for det var en fantastisk flot tur, vi kørte op til Lake Tekapo. Det virkede næsten som om vi kørte nede i et bredt vulkankrater med høje bjerge hele vejen rundt og et stort fladt (og tørt) område i det flade krateområde, der vel var over 100 km. i diameter. Lyset var uvirkelig kraftig her og skyerne havde også formationer, som vi ikke har set før. Næsten som små lysende UFO'er.

Kursen var sat direkte mod Mt. John observatoriet. Torben ville gerne have styr på en aftentur til observatoriet, så vi kørte helt op af en stejl vej til toppen af Mt. John, hvor observatoriet og en cafe var placeret. Autocamperen kom på hårdt arbejde, men den klarede det med bravour.

På toppen kunne vi nyde en enestående udsigt til hele det flade område, som jeg havde udnævnt til at være vulkanens krater. Her havde japanerne også indtaget feltet med deres høje røster og ivrige fægten med kameraer. Vi forsøgte at få en smoothie på cafeen, men deres smoothiemaskine var ude af drift, så vi måtte tage derfra med uforrettet sag - og vi havde sparet en del penge ☺

Så gik det ned af bjerget igen, ned til Lake Tekapo, hvor Torben fik betalt for en billet til aftenens tur til observatoriet og vi fandt frem til byens eneste campingplads.

Vi fik den obligatoriske velkomstdrink, hvorefter Torben så småt gik i gang med at lave aftensmad, mens vi andre gik ind til naboen af campingpladsen, der meget bekvemt var et bad med 3 varme pools på 35-40 grader. Det var en rigtig dejlig oplevelse, selv om det ikke var termiske bade men opvarmet vand fra floderne. At blive gennemvarmet i kroppen i et varmt bad burde være enhvers ret her i livet! Når man er gennemvarm, kan man sagtens klare at gå rundt i lidt blæsende aftenluft, uden man kommer til at fryse.

Jeg efterlod pigerne, gik i bad og vandrede de få hundrede meter tilbage til Torben, der var godt i gang med at lave aftensmaden. Den bestod af kartoffelmos og kødsovs. Det smagte supergodt. Torben har håndelag for det med krydderierne ☺

Snart var der bud efter Torben til aftensturen til observatoriet. Vi andre havde en plan om, at gå en aftentur, men trætheden overmandede os, så Ella og Marie fik vasket op, mens jeg skrev dagbog.

Ved 23-tiden kravlede jeg i seng, mens Marie var ved at banke sin mor i et slag 500... Det var blevet en smule skyet, så vi håbede ikke, at det forstyrrede Torbens stjernekiggetur for meget.

Onsdag den 13. februar 2013 - Fra Lake Tekapo til Christchurch

Efter en rolig nat, vågnede vi atter til en solskinsdag (og Maries og min 21 års bryllupsdag ☺). Det var kølig og lidt blæsende, men ikke mere, end vi kunne sidde ude og spise morgenmad. Foran køkkenet var der en række træbænke placeret med frit udsyn til den turkisgrønne Lake Tekapo . Vi faldt helt udenfor, i forhold til de andre campister og deres morgenmad, da vi stillede op med porcelænstallerkner - både dybe og flade - og alle vores ingredienser til morgenmad. Samt varm kaffe og blødkogte æg.

Inden vi forlod campingpladsen, fik vi tømt og fyldt vand på tankene og så var vi klar til, at sætte snuden mod Christchurch. Lige inden vi forlod Tekapo, måtte vi slå et sving ind til en speciel kirke i byens udkant. Kirken, der var placeret ved søens bred, var lille og meget enkelt bygget. Det specielle ved den var dog, at den som bagvindue havde et stort vinduesparti med frit udsyn til Lake Tekapo. Meget enkelt men effektfuldt. Som Torben konstaterede, så var udsigten for kirkegængerne jo aldrig ens.

Vi fortsatte turen på hovedvej 8 og så snart vi nåede bjergene i kanten af vulkankrateret, begyndte skyerne at dukke op. Det var næsten som om de lå og ventede på os. Inden vi nåede op over kanten af bjergene, begyndte det at småregne og det blev vores vejr resten af dagen. Gråt og regnfuldt. Helt i kontrast til det flotte vejr vi efterlod ved Tekapo - men også i forhold til, hvad vi i øvrigt har haft på turen.

Så det endte med at blive en "indedag" og en køredag, hvor vi kun gjorde et par korte stop ved Geraldine, for at kigge lidt på forretninger og få diesel på autocamperen. Frokosten blev fortæret på en lille rasteplads nord for Geraldine og eftermiddagskaffen ved en kløft nord for Mt. Hutt - lige inden vi begyndte at tage afsked med de New Zealandske bjerge.

Vi nåede først til Christchurch ved 5-tiden. Det var lige i rette tid til myldretrafikken og GPS'en synes, at vi skulle opleve dette til fulde, for den sendte os på hovedvej 1 forbi lufthavnen på en længere strækning, der var vejarbejde på, så det ene spor var spærret på strækningen. Lange køer og ventetid...

Vi havde jo en aftale med Anna og Trevor om, at vi skulle overnatte ved dem den sidste nat. Den plan var blevet ændret et par gange i løbet af dagen. Vi var nået til det resultat, at vi ikke kørte ud til dem, for det ville være ca. 60 km. ud af byen og 60 km. tilbage til lufthavnen igen fredag morgen. Så vi ville ringe til dem og sige mange tak for tilbuddet og for deres gæstfrihed.

Det tog næsten en time at komme gennem myldretrafikken, så vi nåede Top-10 campingpladsen i Christchurch ved 18-tiden og begyndte straks på at få ryddet op i diverse drikkevarer. Vi skulle jo nødig smide noget ud, så Torben og jeg var i et vældig humør, da aftensmaden blev serveret. Ella og Marie havde kreeret en rigtig god omgang sovs med skinke til pasta. Det smagte rigtig godt.

Vi havde planer for den sidste dag i morgen. Egentlig ville vi på en vintur nord for Christchurch men den var udsolgt og de hjælpsomme piger i receptionen på campingpladsen kunne ikke finde andre vinture, så vi måtte ud i alternativer. Vi enedes om en udvidet byrundtur i Christhurch. Den fik vi bestilt og betalt med de sidste kontanter, vi havde. Så var de også udryddet ☺

Det blev lidt sent, inden vi kravlede til køjs. Det havde været hårdt arbejde, at spise og drikke rester, så vi var godt trætte ☺

Torsdag den 14. februar 2013 - Christchurch (med byrundtur i en hærget by)

Vi havde alle sovet en anelse uroligt. Måske fordi vi havde spist for mange rester. Det havde i hvert fald ikke noget at gøre med slatpartyet ☺ Nå men kl. 7 var der liv over hele linjen og morgenmaden kom snart på bordet.

Vi blev hentet ved bagudgangen til campingpladsen. En rød dobbeltdækker samlede os op og tog os med ind til centrum af Christchurch. Her havde vi en halv time til overs, før byrundturen startede. Vi gik en tur i botanisk have og kunne hurtigt konstatere, at vi nåede kun en brøkdel af haven på en halv time. Så vi vandrede lidt frem og lidt tilbage til bussen igen. Nu var den fyldt op med turister på øverste etage af den åbne dobbeltækker. Det var en gammel bus, som kunne være eksporteret direkte fra London med den postkasserøde farve.

Turen startede med et par bemærkninger fra guiden. Det var bl.a. en advarsel om ikke at stå op undervejs. Guiden havde den typiske New Zealandske humor med små gode bemærkninger, der

fik smilene frem. Han sagde bl.a. at han ikke så gerne ville give os en ny frisure - og det fik vi, hvis vi rejste os op, for træerne hang lavt over bussen...

Den tur, som vi havde købt, var en 3 timers tur. Den første del af turen ville tage en time og den blev kørt i den bus med åben top, som vi sad i nu. Vi kørte af sted og zigzaggede os gennem Christchurch' centrum. Byen har været ramt af en række alvorlige jordskælv gennem de sidste 3-4 år og vi fik en nærmere redegørelse af, hvad der skete, hvorfor det gik så galt og hvad man har tænkt sig at gøre, for at undgå skaderne fremover.

Den korte version er, at Christchurch er bygget på et større sumpområde. En student på universitetet havde fundet ud af, at der var en nøje sammenhæng mellem de områder, hvor der oprindeligt var floder og vandløb gennem byen og de steder, hvor byen var blevet mest beskadiget ved jordskælvene. Så mange af grundene blev nu erklæret uegnet til at bygge på. Mens vi kørte rundt i centrum, så vi mange eksempler på bygninger, der var beskadiget og stadig ikke repareret. Mange steder var man i tvivl, om bygningerne skulle fjernes og der skulle bygges nyt - eller om man skulle ofre 3-4 gange så meget på, at reparere bygningerne. Der var i alt 184 mennesker, der døde under det sidste alvorlige jordskælv i februar 2011, altså for ca. 2 år siden. Af dem var der godt 150 mennesker, der døde i samme bygning - en TV-station, der simpelthen kollapsede. Vi lærte også, at grunden til, at et jordskælv kan være så ødelæggende er, at det både kan ryste bygningerne vandret og lodret. Og det kræver en god bygning, at holde til sådan en omgang rystelse. Når man bygger nye bygninger, er materialerne meget stål og træ, for disse materialer er mere i stand til at modstå et jordskælv, end f.eks. beton og glas.

Byens centrum havde rigtig mange tomme pladser, der i dag fremstod som P-pladser. Mange bygninger var blevet fjernet og man manglede fortsat at fjerne en del, før centrum var et sikkert sted at færdes. Vi så flere række med butikker, der var lukket og med høje hegn omkring. Disse skulle typisk erstattes af nye bygninger. Guiden fortalte også, at hele byen var med i genopbygningen. Det lokale council havde inviteret alle til at komme med gode ideer og der var kommet over 100.000 ideer. Disse var blevet kogt sammen i en hvidbog, som var udgangspunktet for genopførelsen. Men der var også tvister omkring disse planer. F.eks. havde Christchurch bygget et stort rugbystadion i forbindelse med en world cup turnering. De var stolte af, at dette stadion var blevet færdig før selve turneringen men der nåede aldrig at blive spillet en eneste kamp, da de høje tribuner havde forskubbet sig så meget, at de ikke kunne bruges. De var intakte men ubrugelige. Kommunen havde besluttet at opføre et nyt mega rugbystadion i stedet. Det vakte en del harme, da mange fortsat ikke havde toiletter i deres huse igen. Den almindelige holdning var, at det var vigtigere at få disse toiletter sat i stand end at bygge et rugby stadion.

Efter en times køren rundt i selve Christchurch city - også i områder, der er lukket af for offentligheden, stoppede bussen og vi skulle stige om til en anden dobbeltdækker - uden åben top. Forklaringen var, at vi skulle ud i byens yderdistrikter og det ville være lidt blæsende i en åben dobbeltdækker.

Den bus, som vi kom over i, var mindst lige så gammel, som den første vi kørte med. Vores guide fra første bus fulgte med og han fortsatte fortællingen om byens historie og lidt om jordskælvene. Det var svært at undgå det sidste, for byen bar virkelig meget præg af katastrofen.

Vi kørte først til en del af byens store park. Her fik vi lov til at gå en tur gennem parken, for at møde bussen ved modsatte ende. Så fortsatte vi køreturen rundt i en større cirkel af Christchurch. Vi blev bl.a. kørt op til et udsigtspunkt, der gav os et godt billede af hvor stort et område byen er bredt ud over. Og vi kørte ud til en lille havneby syd for selve centrum. På det meste af turen havde jeg en følelse af, at vores bus var noget ukomfortabel at køre i. Det viste sig, at det slet ikke var bussen, der var noget galt med. Byens gader var simpelthen blevet skubbet rundt, så de var meget ujævne at køre på. På vej ud til havnebyen Sumner, var vejene virkelig i dårlig forfatning. En stor del var skubbet op og ned, så det var umuligt at køre mere end 20 km./t. og alligevel var det ikke særlig behagelig, at køre på.

På vejen tilbage mod centrum fortalte guiden en sød historie om, at salget af pyjamasser var steget kraftigt efter de seneste jordskælv. Et af de store skælv skete ved 5-tiden om morgenen og mange var løbet ud af deres hjem splitternøgne, som de sov. Guiden mente, at det var lidt mærkeligt, at møde sine naboer uden en trævl på kroppen, så der var nok en del, der garderede sig og begyndte at sove med (lidt) tøj på.

Så blev vi sat af igen. Vi havde egentlig en forventning om, at vi kunne køre med tilbage til campingpladsen men det benægtede vores guide. Så vi skridtede over vejen til en cafe, hvor vi spiste frokost. Derefter tog vi en taxi hjem med en chauffør, som jeg havde meget svært ved at forstå. Han mumlede i et væk... Men jeg sagde åbenbart ja og amen de rigtige steder, for Torben konstaterede, at selv om taxametret stod på næsten 23 dollars, forlangte han kun 20...

Resten af eftermiddagen var til fri afbenyttelse. Torben og jeg gik en tur til det lokale shoppingcenter, Ella og Marie fik sig en lille solblunder. Vi havde aftalt, at vi pakkede vores ting en af gangen, så vi ikke gik i vejen for hinanden i autocamperen. Det fungerede fint og inden aftensmaden havde alle pakket deres kuffert eller rygsæk.

Ved 19-tiden spiste vi rester. Det passede fint, der var lidt brød, ost, tomat, skinke og salat tilbage. Så der blev ryddet op og smidt ud til den store guldmedalje. Det var nu mest affald, der røg ud. En del blev sat op i det store køkken - til andre gæsters fri afbenyttelse.

Efter aftensmaden gik vi en lille tur i nabolaget. Der opstod det mærkelige vakum, når man skal hjem fra en rejse. Alt er klar, kufferten pakket og man venter bare på, at komme af sted. Men vi skulle lige sove først... Marie ville ikke i seng kl. 21:30, hun insisterede på at få revance overfor Ella i et slag 500.

Fredag den 15. februar 2013 - Hjemrejse

Egentlig er det ret kedeligt, at skrive om hjemrejse. Så jeg skal gøre det kort!

Vores fly fra Christchurch til Auckland skulle først afsted kl. 11:40, men vi ville gerne være på den sikre side, så vi stod tidligt op, spiste morgenmad og forlod campingpladsen. Vi havde været lidt bekymret for morgentrafikken i Christchurch men det voldte ikke de store problemer og vi nåede fint ud til vores biludlejningsfirma til kl. 8, som vi havde besluttet. Der stod i papirerne, at vi skulle regne med lidt tid, til at få papirarbejdet på plads. Men på under 10 minutter havde vi tømt bilen og der var sagt god for, at den kunne afleveres. Det var der ikke meget kontrol med.

Få minutter senere blev vi kørt til lufthavnen af en shuttle bus. Fin service. Der var også lige langt nok at gå (ca. 500 meter). Så var vi pludselig i god tid og kunne tage det helt afslappet med indtjekning og sikkerhedskontroller.

Vores fly afgik stort set på minuttet og vi landede således også planmæssigt i Auckland. Det var dejligt, for vi havde jo lige 3 andre fly, der skulle hænge sammen med dette!

Vi steg ombord i et større fly og satte kursen mod Hong Kong. Det var vores første lange destination, så jeg kastede mig over min bærbare og begyndte ihærdigt, at sortere i de over 6000 billeder og videoklip, som vi havde taget på turen. Jeg havde et mål om, at jeg på hjemturen kunne nå at foretage den første grovsortering...

Når det blev for træls, tog jeg en pause og så en enkelt film.

Lørdag den 16. Februar 2013

I Hong Kong landede vi ved 21-tiden. Her var der passende tid til at finde den næste flyver, der afgik kl. 00:35. Også denne flyver afgik til tiden, så det kørte jo som perler på en snor. Nu var det, at min plan om at undgå jetlag, for alvor skulle i spil, for jeg måtte ikke spise noget på flyet. Det var en af reglerne, som vi havde læst på nettet. Så jeg nøjedes med at drikke vand, sortere billeder, se film - og sove lidt.

Det var lidt hårdt at skulle sige nej tak til de fine bakker med god mad, men jeg var fast besluttet på at prøve planen af!

Vi landede planmæssigt i Frankfurt, hvor klokken var blevet 6:20. Så måtte jeg få morgenmad. Det var en del af jetlag planen, at man måtte skulle spise morgenmåltidet til rette tid i ankomst tidszonen og klokken var 7:15, da jeg satte tænderne i et lækkert stykke brød og en rigtig god kop kaffe.

Heldigvis var der ikke den kaos i lufthavnen, som vi havde oplevet på udrejsen. Jernbanen i lufthavnen fungerede denne gang og det gjorde forskellen.

Så vi kunne fortsætte ombord på det sidste fly mod Billund og på den korte tur fik jeg sorteret de sidste billeder, så min plan lykkedes. Alle billeder havde nu været igennem første sortering. Det arbejde var jo så sparet, når jeg kom hjem.

I Billund var det gråt og koldt, omkring frysepunktet - men heldigvis ingen sne.

Lasse ventede på os og han tog imod med dannebrogsflag! Det var dejligt at være hjemme igen og i Erritsø ventede Joakim og Vibe med det helt store frokostbord. Med friskbagt brød, sild, lun leverpostej og alt, hvad hjertet begærede. Sikke en velkomst. Det var rigtig dejligt!

Epilog

Der er ingen tvivl om, at vi har haft en fantastisk tur. Vi har set en stor del af New Zealand. Sydøen især på kryds og tværs. Der er meget at se og det er et spændende land, at besøge. Mange forskellige scenerier møder én undervejs. Byerne minder meget om de nordeuropæiske byer - især er der mange ligheder til England og Skotland. Sproget er jo engelsk, så de er lette at forstå - har ikke den slang, som f.eks. australierne har.

På minussiden er prisniveauet. Det er mindst lige så dyrt her som i Danmark. En overnatning på campingpladser koster typisk 100 kr. pr. mand pr. nat. Det virker lidt som dobbeltkonfekt, at vi kører rundt med et hus på ryggen og alligevel ønsker at overnatte på campingplads mindst hver anden nat. Det skyldes jo, at vi skal have strøm på og et ordentligt bad. Bilen har kun en 80 liters tank, som vi hurtigt vil bruge ved et bad eller to.

Men for at gøre en lang snak kort. Vi er enige om, at det har været en super tur. Alle bringer store oplevelser med hjem herfra ☺

England (Lake District) 2013 – Lasse og Alex

Prolog

Turen blev til med kort varsel. Lasse og jeg havde talt om at tage en tur til England sammen, men det kneb med at kunne få fri til det. Kort tid før påske gik det op for Lasse, at han faktisk havde fri i ugen efter påske ? det samme kunne jeg få arrangeret, så vi fik hurtigt bestilt flybilletter og gik på jagt efter et sted at bo i Keswick. Det var ikke så let, for påsken er åbenbart en populær periode, at besøge Lake District.

De fleste Bed & Breakfast steder var udsolgt frem til mandag (2. Påskedag). Vi havde planlagt at ankomme om søndagen, så vi måtte på jagt. Heldigvis lykkedes det at finde et Easedale House i Keswick, tæt på et sted, hvor vi tidligere har boet?

Søndag den 31. marts 2013 - Lasse og Alex tager til England

Selve optakten til turen var ikke den bedste for mit vedkommende. Vi var til en forsinket julefrokost hos Maries bror og det gik lidt galt. Så det var med tømmermænd og kun 2 timers søvn vi stod op og skulle med toget med København. Pyha, det var en lang tur til Kastrup, men det gik.

I lufthavnen fik vi tjekket ind og stilede derefter mod en morgenmadsrestaurant. Desværre havde vi glemt, at Lagkagehuset holdt til i lufthavnen, så vi fik båset os et sted, hvor vi godt kunne se, at standarden var høj. Kaffen blev serveret i små stempelkander og buffet'en var fin med mange gode sager på. Min appetit var ikke super, så de næsten 400 kr., som vi betalte for morgenmaden, var godt nok noget overpriced.

Der var ikke mange passagerer med flyet. Vi var måske 15-20 med flyet, der havde plads til 3-4 gange så mange. Turen til Manchester var stille og rolig og vi landede blidt i Manchester lidt før aftalt tid. Bagagen kom meget hurtigt ind, så vi var ude af lufthavnen i løbet af max. 10 minutter.

Jeg havde bestilt billige togbilletter til Windermere, men de var først til kl. 12 og vi kunne faktisk nå toget omkring kl. 10. Så vi spurgte os for i informationen, om vi kunne få byttet billetterne. Jeg var indstillet på, at vi måtte smide dem væk og købe nye. Det er som regel prisen for at købe Orangebilletter i Danmark. Ikke så let at returnere, er mit indtryk. Men her var det ikke umiddelbart noget problem. Vi kunne bare tage med toget og vi fik endda skrevet en ny togplan ud, så vi kunne se, hvor vi skulle skifte. Turen til Windermere plejer at betyde 3 togskifte men i dag var et par af strækningerne lukket og vi skulle med bus.

Vi steg ombord på toget og kontrolløren øffede lidt over, at vi ikke bare kunne bruge de billetter, som vi havde med. Men vi havde jo udskriften med togplanen fra banegårdsinformationen, så han kunne kun tro på vores historie om, at vi havde fået lov til at bruge dem.

I Preston skiftede vi til bus. Ifølge planen skulle vi vente i næsten en time i Preston men bussen kørte med det samme, så vi nåede ikke at få lidt frokost. Bussen gjorde et stop i Lancaster og fortsatte til Oxenholme, hvor vi var heldige at nå et tog. Vi var nogle af de første, der fik vores bagage fra bussen og da vi nåede til banegården, blev der råbt, at toget til Windermere var ved at køre. Så vi hastede til perronen og kastede os om bord, hvorefter dørene lukkede bag os. Oxenholme stationen er ikke et interessant sted, at skulle vente, så det var super, at vi nåede toget!

Så var vi sammenlagt 2 timer foran vores plan, da vi ankom til Windermere. Vi stilede mod den nærmeste pub, for at få lidt frokost, før vi skulle videre til Keswick med bus. Pubben var lukket! Hvad dælen lignede det. Vi fortsatte ned gennem byen og det viste sig, at der var åbnet et nyt spisested et par huse længere ned af gaden. Med en pub. Tog jeg fejl med husene? Nej, det var jeg sikker på, at jeg ikke gjorde. Vi bestilte fish & chips, en Sneck Lifter pint of beer til mig og en sodavand til Lasse. Uha, det gjorde godt, at få lidt at spise og en øl. Godt for resterne af tømmermændene fra i går ☺

Så havde vi mod på at tage sidste etape af turen. Fik købt en Mega Rider billet (til 24 pund), der giver os fri bustransport i en uge. En dag mere, end vi skulle bruge. Vi fik gaflet os en plads på øverste dæk, forreste sæde, så der var frit udsyn til de mange biler, der var overalt på turen til Keswick.

Der blev ikke mindre med mennesker, da vi nåede Keswick. Men vi havde held til at hoppe af tæt på vores Bed & Breakfast, der gerne ville lukke os ind, selv om vi mødte op et par timer før end beregnet. Vores husvært viste os rundt og til vores værelse, der var blevet helt nyistandsat. Det var en meget fin standard. Noget nær det fineste, vi har oplevet i Keswick!

Vi lavede en lynudpakning og skyndte os ned i hovedgaden, for at se, om vi kunne få et bord på The George Hotel til en omgang Cumberland Sausages. Det var desværre ikke muligt. Alt var optaget. Så vi tog en hurtig byrundtur og endte på den italienske restaurant i en lille sidegade til strøget. Her kunne vi få en plads en halv time senere. Så vi tog en rask gåtur ned til Derventwater søen og tilbage igen. Så passede det næsten med en halv time.

Tjeneren anbragte os i baren, til der var et bord ledigt. Det gik der næsten en halv time mere med, så vi var mere end trætte, da vores mad endelig blev serveret, ca. 5 kvarter efter vi var vendt tilbage til restauranten. Så trætte, at vi næsten ikke kunne spise maden. Det kunne kun gå for langsomt, at få betalt og komme hjem i seng.

Mandag den 1. april 2013 - Catbells og Castle Crag - den første kraftprøve

Vejret var fint med få skyer på den blå himmel. Koldt (frost) men dog på vej mod noget varmere temperaturer, havde meterologerne lovet.

Morgenmaden var bestilt. Det skulle (selvfølgelig) være engelsk (Cumberlan) breakfast med medisterpølse, bacon, porcheret æg, champignon og tomat. Dertil toast. Vi kunne envidere forsyne os med yughurt, diverse morgenmad, kaffe, the og juice... Der manglede ikke noget. Der var sågar en lille skål med friske frugtstykker, som vi smagte på. Super!

Med første bus gik det kl. 9:20 fra busstationen i Keswick og mod Cat Bells, hvor dagens (og turens første) vandretur skulle starte. Jeg kunne mærke på Lasse, at han var lidt bekymret for, om han kunne holde til vandreturene, men snart var vi på vej op af bjerget og udsigten var også imponerende for den unge mand. Der blev taget en del billeder og sagt "Hold da kæft" nogle gange ☺

Det var ikke ham, der haltede bagefter. Det gik faktisk meget fint med at følge hinanden opad, men jeg var ikke i tvivl om, at han havde kræfterne i behold. Vi holdt pauser undervejs og fandt et godt sted, at sidde, for så snart vi var kommet lidt op af bjerget, stod der en stiv (og iskold) pelikan ind fra øst, så huer og vanter kom hurtigt i brug. Og en venlig tak til vores lange underbukser ☺

Kort før toppen af højeste pukkel på Cat Bells holdt vi atter pause. Der var lidt sne tilbage på bjerget og vi skulle lige passe lidt på, når det var stejlt. Fra vores pausested i læ, kunne vi nyde udsigten til Newlands dalen. Vi kunne se, at der var en del mere sne på bjergene i Borrowdale, hvor flere af vores andre planlagte ture var. Så der skulle sikkert nogle ændringer til i forhold til det program, jeg havde lagt hjemmefra.

På toppen af Cat Bells var der et par fyre, der havde slået et telt op. De solgte kaffe og the til en lidt pebret pris (2 pund pr. kop), til en eller anden velgørende ting. Jeg var hooked på en kop kaffe, og den var drukket i løbet af et minut i den kraftige blæst.

Så gik det ned igen og inden længe var vi nede i dalen, hvor blæsten slet ikke var til stede. Foråret var nået hertil og vanter og huer blev pakket væk. Og regnjakken blev lynet ned. I Grange havde vi ikke lyst til at holde pause ved vores sædvanlige lille cafe, for vi havde købt frokost sandwiches med fra Boots. Dem spiste vi en kilometer længere fremme i skoven på vej op mod Castle Crag.

Efter en god frokostpause, havde vi kræfterne i behold og fortsatte op mod Castle Crag. Atter kunne jeg høre Lasses bekymring i stemmen men det gik fint, med at komme op på toppen af den stejle bakke med de mange løse sten.

Atter måtte Lasse have kameraet frem og det viste sig, at han kunne tage flottere billeder med sin mobiltelefon, end jeg kunne tage med mit Canon kamera. Det passede den unge mand rigtig godt. Selv panoramabilleder kunne han tage i et snuptag. Jeg tænkte på, hvor lang tid jeg bruger på, at sætte billeder sammen til panoramabilleder, når jeg har været på ferier!

Så var vi klar til dagens sidste etape, nedstigningen mod byen Rosthwaite. Lasse mente, at vi kunne tage en alternativ tur ned af Castle Crag. Det gik fint, men der var flere steder, hvor det ikke var let at se, hvilken vej vi skulle gå.

Snart var vi nede fra højderne og på den kendte vej til Rosthwaite, hvor der ventede en god kop øl og en limonade. Med bussen tilbage til Keswick, hvor vi sikrede os plads på The George Hotel til kl. 18. På det tidspunkt var klokken 17:20, så der var ingen tid at spilde. Et hurtigt bad og kl. 18:05 var vi retur på restauranten.

Til tjenerens store overraskelse kunne vi bestille vores mad med det samme. Cumberland Sausage, en pint of Sneck Lifter og en limonade...

Det var snart fortæret og vi sluttede dagen af med en Old Peculier øl på Dog & Gun pubben. Jeg fik presset en halv pint i Lasse, men det var ikke nogen succes!

Så var det retur på værelset til lidt hygge, før vi tørnede ind. I morgen kunne vi sove længe, for vores bus kørte først kl. 10:20 fra Keswick...

Tirsdag den 2. april 2013 - Rundt om søen Buttermere

Der var en del flere skyer på himlen, end vi havde forventet. I morgen-TV'ets vejrudsigt meldte de også om en del flere skyer, så det måtte vi leve med. Vi kunne rigtigt loppe den af, for vi havde først bestilt morgenmad kl. 9. I dag ville vi prøve en omelet og en omgang røget laks med æg. Der var ikke en finger at sætte på dét arrangement.

Vores værtinde spurgte, hvor vi skulle hen i dag. Hun kunne godt høre, at vi ikke helt havde bestemt, hvad vi ville, så hun viste os nogle bøger, som hun havde liggende i opholdsrummet bag morgenmadslokalet. Her var bl.a. en bog med korte ture omkring Keswick. Den så meget interessant ud. Kunne måske bruges til de kommende dage, hvis Lasse ikke havde mod på alt for store ture.

Så luntede vi ned til Booths og tankede op med sandwiches og et par colaer, så vi kunne klare dagen og vejen ude i naturen. Det var ikke helt til at vide, hvor langt (op) vi nåede i dag, for sneen kunne helt klart blive en udfordring.

Vi hoppede på The Honister Rambler - sådan kaldes den lille bus, der slider sig op over et af områdets højeste pas. Men vi skulle ikke op over passet, for det var måske stadig lukket - som det havde været dagen før. Vi kørte den anden vej rundt. En tur på ca. 45 minutter til Buttermere. Den kører over et andet, lidt lavere pas. På en stor del af busturen var der forårstegn og solskin udenfor og ikke skyggen af sne at se, så det var lidt svært at få øje på, at det skulle være et problem at vandre i området på grund af sne. Men efterhånden som vi nærmede os Buttermere, dukkede sneen nu op og langs vejen var der tydelige tegn på, at de havde haft rigtig meget sne. Der lå meget store driver på op til en meter, skubbet ind til siden.

Vores plan var at hoppe af i byen Buttermere og gå tur derfra. Så måtte vi se, hvad det blev til. Vi gik en tur rundt om søen med samme navn som byen. Her lå stadig en hel del sne oppe i bjergene over os, så mit håb om at få lokket Lasse med op på Haystacks svandt ind og da vi passerede stien, der går op mod passet og videre ned i Ennerdale, var det åbenlyst, at det ikke var nogen god ide, at gå den vej. Alle andre, der var på vandretur, gik til venstre og fortsatte rundt om søen. Det samme gjorde vi, så vi blev nede i dalen og nød udsigten til de flotte bjerge omkring os.

Vi nåede hele vejen rundt og var på vej tilbage mod Buttermere, da vi kunne regne ud, at den næste bus, der ville køre op mod Honister passet, ville køre kl. 12:50 fra Buttermere. Der var lige tid til, at vi kunne sidde ved søen og spise vores frokost. Så ville vi praje bussen og køre med tilbage mod Keswick. Planen lykkedes og bussen kom. Så var de åbenbart begyndt at køre op gennem passet igen. Der var ikke så meget sne i selve passet men vejen var i forvejen smal, så det har nok drillet med alle de biler, der også skal op i passet. Bjergene omkring selve passet var pænt snedækkede. Det ville nok forsvinde hurtigt nu.

Vi fortsatte ned i Borrowdale og fik en pludselig tanke om, at hoppe af i Rosthwaite og få en øl på pubben. Vi havde jo ikke travlt med at komme tilbage til Keswick. Så meget er der heller ikke, at se på i byen. Så vi hoppede af og gik hen på The Riverside Bar (baren med verdens grimmeste indgang) og bestilte en Snecklifter og en cider til Lasse.

Mens vi sad og nød vores drikkevarer, læste vi på menukortet. Det så så spændende ud, at vi besluttede at spise en burger og en grillkylling. Det smagte fint uden at være et mesterstykke af mad.

Så nappede vi en dobbeltdækker tilbage til Keswick, godt mætte og lidt småtrætte (mon det var øllet, der gav lyst til et lille powernap?). I Keswick provianterede vi i Booths. Købte bl.a. deres restlager af Old Peculier (4 stk.) til at tage med hjem til Danmark. Det slæbte vi tilbage til vores b&b, hvor vi slappede lidt af. Lasses regnjakke var ved at gå i stykker, så vi besluttede at gå på jagt efter en ny til ham. Det opgav vi nu hurtigt, for priserne var noget høje, hvis man skal have en fornuftig kvalitet. 180 pund og opefter var ikke unormalt. Så hellere vente, til vi kommer tilbage til Danmark, hvor et Helly Hansen regnsæt altid kan fås til omkring 1000 kr. - endda med bukser til.

Vi daffede lidt rundt i byen uden at have noget mål. Vi var jo ikke sultne, selv om det var ved at være spisetid. Vores frokost i Rosthwaite var jo blevet spist forholdsvis sent (kl. 2). Så traf vi en beslutning. Vi gik tilbage til vores b&b, for at slappe af. Hvis vi så senere fik lyst til at gå ud og spise, så gjorde vi dét. God plan.

Resten af aftenen lavede vi ikke ret meget andet end at beslutte os for programmet for de 2 kommende dage. I morgen vil vi kombinere 2 af turene i den bog, vi har lånt af b&b. Torsdag ingen vandring men på markedet i Keswick og en tur til Ambleside, for at ose. Hvis tiden tillader det, kan vi køre et andet sted hen og kigge også.

Resten af aftenen gik med at se champion league i fjernsynet, mens vi lå klar til at falde i søvn i vores senge. Så snart kampen var slut, slukkede vi fjernsynet og slukkede lyset. Klokken var ikke blevet 22 på det tidspunkt.

Onsdag den 3. april 2013 - 3 korte ture kombineret til en lang - og en HOT afslutning på dagen!

Yes blå himmel og kun en enkelt lille sky at spotte. Det så godt ud! Men vejrudsigten sagde lidt noget andet, så gad vide, om det ville holde.

I dag havde vi byttet morgenmad i forhold til i går. Lasse fik røget laks med æg og jeg fik æggeomelet. Det smagte stadig super.

Så gik det mod slagteren først. Vi skulle lige bestille et kilo Cumberland Sausage, som mest minder om medisterpølse, men som er krydret på en speciel måde. Det smager himmelsk og Lasse ville gerne have lidt af det med hjem. Planen var at få slagteren til at vacuumpakke kødet og fryse det ned, så det kunne klare hjemrejsen uden problemer. Det var ikke noget problem, at bestille kødet til fredag morgen. Så var trin et i dagens plan klaret...

Ned til Booths, for at handle den obligatoriske sandwich og en Coke, så vi havde til dagen og vejen. Det var ikke lige til at vide, om vi var i nærheden af et spisested til frokost. Busstationen var spækket med morgenbusser og vores dobbeltdækker bus holdt og ventede udenfor stationen. Den kørte dog planmæssigt og vi kunne få turen ud af Keswick og øst langs Derventwater kunne opleves på øverste etages forreste række. Vi var faktisk kun 3 med bussen...

Da vi havde passeret en del af søen, gik vi nedenunder, for vi skulle af ved en vej, der fører op i bjergene mod søen Watendlath. Vi nåede ned til chaufføren lige i rette tid. Vores vej dukkede op foran os og vi blev sat af bussen. Vi var nødt til at starte med at fotografere Cat Bells, for bjergkæden på den anden side af Derventwater søen lå badet i fuld sol og søen var næsten helt rolig. Det var så smukt, så der blev knipset som en gal!

Men vi måtte til det. Vejen op i bjergene ventede. Og det var lige på og hårdt med opad!

Det gik nu rimelig fornuftig. Underlaget (asfalt) gjorde det let for støvlerne, at stå fast og snart var vi oppe ved Ashness broen, en gammel stenbro, som er et yndet fotomål i Lake District. Som sædvanlig var her også mange mennesker og midt i floden stod (også næsten som sædvanlig) en fotoentusiast med kamera på stativ. Inde ved kanten sad hans lille hund stille og rolig og ventede. Det var godt nok en velopdraget lille fyr.

Vi fik også taget vores portion af billeder, før vi fortsatte op af vejen mod søen. Et lille kvarters vandren og vi nåede til et udsigtspunkt, der kunne tage luften fra enhver. Det var et smukt vue ud over Derventwater og bjergene omkring søen. Der manglede såmænd kun lidt små skyer på himlen, for at kalde billedet perfekt til et postkort ☺ Men de manglende skyer kunne vi leve med. Her blev tid til en god pause, hvor vi bare nød udsigten. Bjergtagende!

Men vi måtte videre, selv om det var svært at forlade denne udsigt, der for mig er noget af det smukkeste i Lake District. Vi fortsatte igen op af asfaltvejen og var nu i gang med tur nr. 2 i forhold til den bog med korte ture, som vi havde lånt på vores b&b. Et stykke længere fremme mødte vi stien, der gik mod Lodore og Watendlath. Nu blev stien mere rå og fyldt med klippestykker og småsten.

Inden længe var vi inde i den dal, som jeg huskede fra turen med Jan Refsing. Dalen var med høje bjerge på begge sider og en fin flod, der løb gennem dalen. Meget billedskøn, selv om der nu manglede blade på træerne. Her var lidt flere vandrere, end jeg var vant til i Lake District. Det er åbenbart stadig højtid for vandring i området.

Efter et stykke vej, nåede vi til Watendlath søen. Her holdt vi frokost. Også her var der mange mennesker. Vi spiste vores sandwich og snakkede lidt om vores videre tur. Egentlig var det meningen, at vi skulle gå den direkte rute ned til Rosthwaite men jeg ville gerne prøve en alternativ rute over Dock Tarn. Lasse blev overtalt ved, at turen var mere adventureus og med en stejl nedstigning mod Stonetwaithe. Så vi fortsatte på en (for mig) ny rute. Op i bjergene syd for Watendlath og snart var vi et terræn uden en bred vandresti. Det var en rigtig fed tur. Efterhånden som vi kom op i bjergene mod Dock Tarn, dukkede sneen op og på et stejlt stykke opad, var der en del sne og vi skulle passe rigtig godt på, for ikke at skride.

Snart havde vi Dock Tarn foran os. Det passede med beskrivelsen, at man bare skulle følge stien, selv om den var lidt svær at se fra tid til anden. Der var ikke andre ruter i området, så det var den rette vej.

Ved Dock Tarn holdt vi et lille break, for nu vidste vi, at turen snart ville gå ned i dalen mod Stonethwaithe - og det ville blive forholdsvis stejlt. Inden vi begyndte nedstigningen, nåede jeg at tabe mit kamera på stien og ned i noget vand. Der blev bandet og lynet, mens kameraet blev tørret. Efter kort tid kunne jeg konstatere, at det havde overlevet. Vi sørgede lige for, at bestige et par udsigtspunkter, der gav en enestående udsigt op over dalen mod Lining Crag og ned mod Rosthwaite og Borrowdale.

Så gik det ellers ned mod dalen og det var stejlt. Men hele turen ned var der fint med trappetrin, lavet af de sten, som området er så kendt for. Det var hårdt, at gå ned. Det krævede en god koncentration og knæene arbejdede på højtryk. Så meget snart var vi nede i dalen og jeg kunne få opklaret, hvor stien mod Dock Tarn starter, når man står nede i dalen. Starten var ganske lidt højere end byen Stonethwaite. Det måtte jeg huske, hvis der skulle blive en anden chance, for at besøge Dock Tarn!

Lasse følte sig mere sikker på, at vi kunne nå busserne, hvis vi fortsatte til Rosthwaite, som var et par kilometer længere nede i dalen. Så det gjorde vi. Og snart var vi tilbage i Rosthwaite i tide til et besøg i Riverside Bar, før bussen skulle køre kl. 16. Men da vi vendte tilbage til busstoppestedet, for at tage bussen kl. 16, kunne vi konstatere, at bussen kl. 15 ikke var kommet. Der kom en anden bus, der skulle tilbage mod Keswick, men den havde ikke plads til ret mange af de utålmodige passagerer. Chaufføren kunne konstatere, at den store bus mod Keswick var brudt sammen og en ny på vej. Men hvor lang tid ville det tage?

Kort tid efter kom en af de små busser, der kører fra Keswick, over Honister passet til Buttermere og retur til Keswick. Vi traf en hurtig beslutning og hoppede ombord. Det ville godt nok tage 5 kvarter (mod et kvarter) at komme til Keswick, men så havde vi i det mindste sikkerhed for, at vi kom retur...

Så vi fik en ekstra tur op i Honister passet og videre gennem bjergene til Buttermere. En flot tur gennem noget af det flotteste landskab, som Lake District kan opfostre.

Vel tilbage i Keswick havde vi kun kort tid til at besøge vores b&b. Vi havde nemlig bestilt bord på LBS pizza house i gågaden. Her var der konkurrence og den agtede vi at deltage i. Det handlede nemlig om at spise Keswicks hotteste pizza og det mente vi nok, at vi kunne klare!

Vi troppede op og blev båset i pizzariaets bar, for vi skulle overvåges, mens vi spiste pizza'en. Inden vi fik pizza'en serveret, var der lige nogle regler, vi skulle læse og skrive under på, at vi accepterede. Det var bl.a., at vi havde 25 minutter, til at spise pizza'en i, den var fyldt med verdens stærkeste chili Jolokia, vi fik et glas (en pint) vand og måtte ikke få andet, mens vi spiste pizza'en. Vi måtte ikke bruge bestik - og vi måtte selvfølgelig ikke hjælpe hinanden. Jeg var lidt nervøs, da vi læste reglerne - især, at de brugte Jolokia chilli'en. Det var ikke til at vide, hvor stærk den faktisk var. Jeg var imponeret over, at Lasse insisterede på, at være med i konkurrencen.

Før vi fik skrevet under på reglerne, dukkede 3 englændere op. De skulle også prøve. De fik fluks serveret 3 pizza'er og stopuret blev startet. De nåede kun at spise en mundfuld, så stod de af og bestilte fluks et glas mælk, til at dulme for den stærke chili.

Vi skrev under og fik serveret vores 12" pizza, der var en "lettere" forstærket Magaritha pizza. Stopuret blev startet og så gik det derudaf. Lasses taktik var, at tage 2 slices og lægge dem sammen, så han kunne undgå den direkte kontakt med chilien. Det brændte pænt med det samme men ikke mere end jeg kørte på. Snart var jeg ovenpå og konstaterede, at jeg ville kunne spise hele pizza'en. I løbet af 7-9 minutter havde jeg spist min pizza. Lasse kæmpede en brav kamp. Han svedte og sagde ikke ret meget undervejs. Vi havde aftalt ikke at røre vandet, før vi var færdige. Det kunne Lasse ikke helt klare men det var nu imponerende, at han kæmpede sig igennem, for han har ikke helt samme erfaring med pizza, som jeg har. Men han blev også færdig (jeg mener, at det var omkring 17 minutter han brugte).

Tjenerne og kokkene var imponerede. Det er ikke hver dag, de ser nogen klare pizza'en, så vi kunne godt være stolte. Der blev taget billede af os til deres wall og fame og vi fik pizza'en gratis + en 5 pund voucher - samt en T-shirt. Vi var stolte over, at være kommet igennem og vi fejrede det med en Old Peculier og en Cola i Dog & Gun baren, før vi gik tilbage mod vores b&b. Klokken var ikke mere end 19 men chilien begyndte at røre på sig i vores maver. Lasse havde det skidt og ville gerne hurtigt tilbage til vores værelse.

Vi så lidt fjernsyn og slappede af og forsøgte at sove. Men vi fik begge pænt ondt i maven. Det sved, når vi skulle tisse og mavepinen gik over i krampe, der var så vild, at jeg flere gange ikke vidste, hvor jeg skulle gøre af mig selv. Ind imellem var der ro og jeg kunne sove, men efter et stykke tid "kogte" maven op igen og et nyt anfald meldte sig. Under et af disse anfald besvimede jeg faktisk på badeværelset, så der lød et ordentlig brag. Lasse blev helt bange, men der var ikke sket noget og jeg kunne hurtigt kravle i seng og håbe på, at der atter blev ro i maven.

Torsdag den 4. april 2013 - Afslapning i Keswick, Ambleside og Grasmere

Da det blev morgen, var maverne ved at være i orden igen, det sved ikke mere, når vi skulle tisse og vi var nogenlunde friske - men matte i sokkerne på grund af kramperne og alt for lidt søvn. Vi kunne hurtigt konstatere, at det ikke var umagen værd, at spise så meget chili. Men vi gjorde det og nu kunne vi jo klare hvad som helst af chili, der findes på jorden ☺

Vi spiste vores morgenmad og gik ned, for at se på markedet i Keswick. Det var de kendte små hvide telte, der fyldte byens centrale plads. Herfra blev der solgt lokale håndværk af forskellig art, mad, delikatesser o.l. Vi nøjedes med at købe lidt Fudge med hjem til Marie. Det vidste vi, at hun kan lide.

Så tog vi en bus mod Ambleside, hvor vi ville kigge lidt på forretninger. I bussen kunne jeg godt mærke, at jeg var noget tam. Den hotte aftensmad havde bestemt efterladt sig et spor.

I Ambleside gik vi lidt rundt i byen og kiggede på forretninger. Der er stort set ikke andet end outdoor butikker og da vi ikke var på jagt efter noget i den kategori, besluttede vi os for at spise frokost på The Royal Oak. Det blev en burger og en Red ale fra Hawkshead (og en limonade til Lasse).

Så gik vi mod busstationen og tog den første bus mod Keswick. Men det var en af dem, der kun kørte til Grasmere. Så måtte vi jo stå af der og vente på næste bus. Ventetiden blev forlagt til en pub, som jeg tidligere har besøgt. Her var mange gæster men lige plads til, at vi kunne klemme os ind og nyde en øl.

Den første bus mod Keswick dukkede ikke op. Det var vist noget med, at der var en anden køreplan i denne uge, vistnok fordi skolerne var lukket i ugen efter påske... Heldigvis var der kun 20 minutter til næste afgang og den dukkede op. Snart var vi tilbage i Keswick. Vi fik foretaget de sidste indkøb og gik tilbage til vores b&b. Klokken var ikke ret mange, men Lasse ville gerne slappe af under dynen og jeg havde lyst til at få skrevet lidt dagbog og begynde at pakke. Der var en del øl, der skulle pakkes ned!

Jeg fik fyldt Lasses kuffert helt med øl, så måtte vi se, at få plads til alt det andet i rygsækken. Godt vi havde taget den store med! Det lykkedes at få pakket næsten færdigt og slappe lidt af, før vi besluttede os for, at pizza restauranten skulle have deres 2 gange 5 pund vouchere tilbage, så vi gik ned til restauranten og bestilte et par steaks. Vistnok det dyreste, der var på menuen. Så kunne vi da sige, at vi udnyttede voucherne med manér.

Det var fortsat ikke sent, men vi besluttede at gå tilbage til vores værelse og kravle tidligt i seng. Der var lige en fodboldkamp med Tottenham og Basel i Europa League, som vi kunne falde i søvn til. Der blev nu ellers scoret mål nok (2-2).

Fredag den 5. april 2013 - Hjemad igen

Så stod den på hjemrejse igen. Vejret var heldigvis med os. Godt skyet og det skulle være meget koldt ifølge vejrudsigten. Et blik ud af vinduet afslørede, at der atter var faldet sne på Skidaw. Et morgenbad, en omgang Cumberlan breakfast og det sidste blev pakket. Lige en smut til slagteren, for at hente den frosne Cumberlan sausage, som vi havde købt - og så var vi klar til afgang.

Vi tog pænt afsked med vores værter i Easedale House. Et meget venligt par, der godt kunne være stolte af deres b&b. Standarden var absolut i top.

På busstationen nåede vi lige at købe et par flasker vand til turen, før bussen kom og vi kunne stige ombord til sidste bustur i Lake District for denne gang. I Windermere fandt vores busbilletter et par nye ejere. De var nemlig gyldige til og med lørdag, så andre kunne lige så godt have glæde af dem...

Så fandt vi en plads til os selv og bagagen, hvor vi kunne holde til i de ca. halvanden time, det varede før toget skulle køre. Vi kunne på skift gå en lille tur - i Booths, for at se, om der var noget,

vi ikke kunne leve uden. Lasse blev sendt af sted med et kamera, for at tage billeder af det, han gerne ville have til frokost. Han kom tilbage med billeder af saltstænger og nachos!

Så det blev en rigtig sund frokost, vi fortærede i toget mod Manchester Airport. Det var i øvrigt en hurtig tur. Normalt er der jo togskifte flere gange og ca. 4 timers togrejse men dette tog var direkte og det tog kun 2 timer. I dag havde vi ellers god tid, for vores fly skulle først lette kl. 19:10 og vi var fremme i lufthavnen kl. 15. Nå, det var godt, at være i god tid...

Vi fik tjekket ind og gik op i afgangshallen, fandt en god plads med udsigt til et Tyrkish Airlines fly, der var ved at blive gjort klar. Så var Lasse beskæftiget og jeg kunne sortere mine billeder over en Guinness.

Efter en lille times tid generede solen så meget, at jeg indstillede mit arbejde med computeren og begyndte at studere menukortet på bordet. Sørme om ikke de serverede Cumberland Sausage. Sådan en omgang måtte vi da slutte af med, så den blev fluks bestilt.

Vores fly afgik til tiden, selv om det ikke virkede helt betryggende. For det første havde Lasse fået en halv cola og en dåse med energidrik med igennem sikkerhedskontrollen. Da vi skulle gå ombord virkede de elektroniske systemer ikke, så medarbejderne kunne ikke scanne vores boardingpas og da vi kom ombord, sagde kaptajnen, at de var forsinket, da nogle computere, der skulle fordele vægten i flyet heller ikke virkede.

Men vi kom da i luften og vi nåede også hele til København. Efterhånden som vi nærmede os Danmark, steg humøret hos Lasse. Han glædede sig til at komme hjem igen - til sin egen dyne, havde han proklameret ☺

Der var god tid i lufthavnen, så vi kastede os over en pølse og en sodavand. Så var det bare at vente på toget mod Fyn og Jylland. Heldigvis havde vi pladsbillet i stillekupeen. Fredag aften kan være en urolig affære i et tog hen over Sjælland og Fyn.

På toget lyttede Lasse til noget musik og jeg kunne skrive lidt dagbog og kigge lidt mere på billederne...

Epilog

Det har været en kort ferie men nok af passende længde, hvis man spørger Lasse. Han er ikke til de lange vandreture, som nok havde været planen hjemmefra. Vi blev "fanget" af sneen i bjergene, så de fleste lange ture blev aflyst. Til gengæld er jeg sikker på, at han har nydt de ture, vi var på. Der var tilpas med afveksling i turene, til at holde ham interesseret.

Jeg er sikker på, at han har fået lidt smag for Lake District. Han har givet udtryk for, at det har været en fed tur, så der er måske basis for en ny "mandetur" senere - dog uden hotte pizza'er!

USA (Washington og New York) 2013 - med Lasse, Joan og Ruddy

Prolog

Så springer Marie ud som tur-arrangør. Denne gang er det hende, der har planlagt, hvad vi skal se i Washington og New York. Vi andre følger med som det tynde øl. Nej ikke helt. For der har været holdt flere forberedelsesmøder, hvor vi har diskuteret indhold. Lidt irrelevant synes Lasse, for det kan vi vel bare finde ud af, når vi kommer derover. Og da snakken går på, at vi skal besøge en kirkegård i Washington, er han helt stået af. Vel nok forståeligt.

Lørdag den 21. September 2013

Vi tropper op på Fredericia Banegård med vores bagage i god tid, før toget skal køre. Aftalen går på, at vi forsyner os med rundstykker og kaffe fra 7-Eleven, inden vi damper af. Men butikken brillierer med først at åbne kort tid før toget afgår, så plan B iværksættes og jeg går hen til den nærmeste bager, for at købe brød.

I lufthavnen får vi tjekket ind. Alt virker til at være OK. Det er jo lidt spændende, om vi nu har fået registreret alle de ting, som amerikanerne forlanger. De er meget strikse med visum o.l. Men vi slipper igennem nåleøjet i København. Et større nåleøje venter ved ankomsten til Washington.

I lufthavnen er der tid til at nyde en Jacobsen brown ale på fad, før vi går ombord i et lidt ældre Airbus fly. Alderen er bedømt ud fra de små tv-skærme, som sidder foran hvert sæde. Kvaliteten af billedet lader meget tilbage at ønske og jeg opgiver meget hurtigt at se en film på sådan en dårlig skærm. Vel i luften, får vi serveret et fint måltid med bøf stroganoff, salat, lunt brød, dessert og kaffe. Dertil et glas rødvin og en Grants til kaffen. Den er slet ikke så dårlig en whisky, konstaterer jeg.

Vi sidder næsten bagerst i flyet og Lasse og jeg sidder på vinduessiden, mens de andre 3 fylder midterrækken op. Vi fordriver turen med at se film, høre musik og læse bøger. Marie underholder sig selv med ipad, hvor hun får pløjet nogle af vores gamle familiefilm igennem. På et tidspunkt underholder hun hele flyet med skotsk sækkepibemusik, fordi hun ser vores tur til Skotland sammen med Joan og Ruddy.

Flyveturen tager ca. 8 timer og halvanden time før vi skal lande, bliver der atter serveret et lille måltid. Det er til gengæld et noget barberet måltid med en wrap med kylling, tomat og ost i. Dertil en kop kaffe, som godt kan være en udfordring at drikke, når der er turbulens i luften. Det afskrækker mig dog ikke fra, at få en kop mere, da det tilbydes.

Vi lander planmæssigt i Washington International Airport Dulles og vejret er også, som vejrudsigten havde lovet det, meget regnfuldt. Klokken er på dette tidspunkt ca. 15 lokal tid – eller 3 PM, som de jo siger herovre. Og så starter den ultimative tålmodighedsprøve: at komme ind i USA. For at sige det kort: det tager ca. 3 timer, før man er igennem alle kontroller og bliver sluppet fri.

Først ledes vi ind i en bygning, går via nogle gange og trapper frem til et sted, hvor transferpassagerer skilles fra os, der har endestation i Washington. Alle bliver lodset ud i nogle skøre busser, der løfter kabinen op på 1. sal, hvor vi stiger ombord. Busserne ligner næsten et skib med 2 høje skorstene på taget. Vi fandt aldrig ud af, hvad de skulle gøre gavn for.

Efter en kort køretur i det regnfulde vejr, bliver vi lodset ud igen og inde i en stor hal venter os en stor forsamling passagerer, der venter på, at bliver kontrolleret. Det er lige 2 timer i kø, hvor man bare går langsomt frem og tilbage i hallen og kan ikke gøre andet end at glo på de andre passagerer. Altså så tænker jeg: Det er fint, at USA gerne vil have en høj grad af sikkerhed i lufthavnene, men så ansæt dog nogle flere folk, der kan kontrollere de gæster, der ankommer til landet. Hvorfor skal vi alle udsættes for 2 timers venten, for at komme ind? Jo, det lyder som om min tålmodighed ikke holder, men det gør den, for jeg var jo forberedt. Sådan var det nemlig også sidste gang, vi var i USA.

De folk, der sidder ved paskontrollen er nogle sjove typer. De må åbenbart gå efter sure og brovtne mænd ved ansættelsessamtalerne, for de brokker sig vildt, så snart vi ikke gør, hvad der forventes. Vi vidste f.eks. ikke, om vi skulle gå frem en efter en eller om det var pr. familie – eller helt gruppen samtidig. Så fik vi en næse, som det hedder i politikersproget…

Men vi slap igennem…

Næste udfordring bliver så, at finde en vogn ind til byen. Marie og jeg har bestilt en supershuttle vogn på nettet et par dage før afgang. Så da vi får fundet deres skranke og vist dem vores papirer, får vi udleveret et boardingpass og bliver bedt om at vente ca. 20 min. Jamen at vente, er vi jo gode til… Pludselig bliver vores nummer råbt op sammen med 2-3 andre numre. Vi får besked på, at vi skal bare gå ud af døren og til højre – og frem til firmaets biler. Her bliver vi ledt frem til den første bil i rækken, viser chaufføren vores boardingpass og han stuver alt bagagen ind. Vi havde håbet, at vi kunne få vores egen bil, men det ser ikke ud til at lykkes, for han går igen efter flere passagerer. Snart er bilen godt fyldt med 9 passagerer (på deres hjemmeside skriver de i øvrigt, at deres biler maks. har 7 passagerer).

Da der med god vilje kan findes 2 ledige sæder i bilen, dukker et selskab russere op på 5 passagerer. De begynder at kravle ind men det går jo hurtigt op for alle, at der ikke er plads til dem. Stor forvirring. Chaufføren virker helt rundt på gulvet, indtil det går op for ham, at vi slet ikke skal være i hans bil. Flot. Vores bagage ligger nederst i bunken, men vi må ud i regnvejret igen med vores bagage. Chaufføren maner sig dog op til, at ringe ind til skranken, for at få at vide, hvilken bil vi så skal med. Den viser han os hen til og så er han væk.

Historien med en godt fyldt bil gentager sig. Nu er det bare os, der kommer sidst og vi fordeles på 3 rækker. Vi venter igen og efter et stykke tid dukker chaufføren op. Han har nok været på jagt efter os. Så kan vi endelig komme af sted mod byen. Det tager næsten en time, før vi er inde i byen. Det er ved at blive mørkt og det grå regnfulde vejr gør, at der ikke er meget at kigge efter undervejs. Inde i byen kører vi rundt og rundt, op og ned, til højre og venstre på de regnfulde veje. Der er masser af trafik. Det er jo lørdag aften og offentlig trafik ser ud til at være ikke eksisterende, bortset fra en jernbane, der ser ud til at være på vej ud mod lufthavnen.

Endelig gør vi det første stop. 2 hopper ud. Næste stop. En hopper ud og Marie kan følge med på sin telefon og konstaterer, at nu nærmer vi os vores mål. Endelig efter næsten 2 timers ventetid og køren i Supershuttle, er vi ved vores hotel. Næste gang vil jeg nok vælge en taxa eller en privat Supershuttle i stedet. Det her var for bøvlet, tænker jeg.

På hotellet har de ikke helt styr på, at Lasse også gerne vil have en seng at sove i men den får de hurtigt lodset op på værelset lover de. Vi skynder os op med vores bagage og ned igen, for at få lidt at spise på restauranten, der ligger på hotellet. Restauranten viser sig, at være med eget bryggeri, så det er da et fint sted at spise (tænker Ruddy og jeg). Efter lidt ventetid, får vi anvist en plads i restauranten, der har meget højt til loftet men stadig en skrækkelig akustik.

Maden fejler ikke noget og øllet er også fint. Vi kan jo ikke forvente eksklusiv specialøl altid. Jeg smager deres pilsner (velsmagende og milevidt fra Carlsberg), pigerne deres årstidsøl og Ruddy gik ombord i en swartzbier. Vi kan næsten ikke få tygget af munden, før folk damper op på værelset, for at sove. Forståeligt, for klokken er jo 3 om natten i Danmark nu…

Søndag den 22. September 2013

Aircondition anlægget er heldigvis slået fra, så der er en forbavsende ro i lokalet. Lidt lummert og for mit vedkommende en urolig nats søvn, hvor tankerne kværner rundt i hovedet. Jeg må konstatere, at jeg ikke helt har sluppet arbejdet endnu. Men jeg prøver med et par meditationsøvelser undervejs og får også sat hjernen nogenlunde på standby, selv om den opfører sig som en virus på computeren. Den er ikke sådan at lukke ned!

Kl. 6 overgiver jeg mig og står op, for at få skrevet dagbog.

Vi har aftalt, at vi skal være klar til afgang kl. 8. Vi har et hårdt program foran os, hvis jeg kender Marie ret, for vi har kun en hel dag i Washington. Så Ruddy speeder processen op og møder op kl. 7:45.

Morgenmaden i hotellets kælder er fin, så vi vil ikke spilde tiden på, at gå på jagt efter en morgenmadsrestaurant. Der er alt, hvad hjertet begærer – måske lige bortset fra noget godt brød og ost. Men disse ting kan man ofte ikke få på rejser udenfor Danmark. Selv kaffen er super – den er fra Starbucks.

I receptionen får vi dem til at finde en taxa for os. Det er ikke så let, da vi jo er 5 personer. Godtnok er mange af de amerikanske biler (fortsat) store, men de første 2-3 taxachauffører vil ikke tage 5 passagerer med. Så dukker der en gut op, som viser sig at være fra Somalia. Han vil gerne have os med og vi stuves ind. Maries plan er, at vi skal køres til Pentagon, hvor dagens program starter. Han kører længe og meget på motorvej, før vi når frem til Pentagon. Der er lidt tvivl om, hvor vi gerne vil sættes af, så vi når hele vejen rundt om Pentagon. Chaufføren sætter os af på en stor parkeringsplads foran Pentagon (det amerikanske forsvarsministerium).

Foran den specielle 5-kantede bygning, som anses for at være verdens største kontor-arbejdsplads med 25.000 medarbejdere, er der anlagt en memorial for de 125 mennesker, der blev dræbt ved terrorhandlingen mod Pentagon den 11. September 2001. Da vi havde kigget lidt på den, gik vi mod Arlington kirkegården, der er kendt for de utrolig mange gravstene. Det viser sig, at det er svært at komme ind på kirkegården, når man kommer fra Pentagon. Vi skal åbenbart gennem noget militært område først. Efter 2 lukkede porte, når vi frem til en bemandet indgang til Fort Myer. Her står 2 venlige vagter og de bliver enige om, at vi godt må gå gennem basen, når blot de har registreret vores pas. Så vi tøffer videre ind på det militære område og når snart frem til de første gravsten. Vi følger kirkegården rundt, så vi hele tiden har kirkegården på vores højre side. Der er uendelig mange gravsten undervejs og turen er pæn lang. I det forholdsvis varme vejr begynder vi at trænge til en pause.

Kort før Kennedy familiens gravsted finder vi et sted i skyggen, hvor vi kan sidde lidt. Det giver kræfter til at fortsætte og vi når hurtigt frem til Kennedy familiens fornemme gravsted. Her brænder en evig flamme. Vi har ganske kort tid ved gravstedet, før området er oversvømmet af gæster. De er åbenbart ved at vågne op sådan en søndag morgen. Vi fortsætter ud af kirkegården og vandrer over Memorial bridge mod Washington bymidte. Lige på den anden side af broen ligger Lincoln Memorial, hvor det er muligt at købe lidt mad og drikke. Den slags steder ser vi ikke så ofte i området, så det er med at slå til. Vi er ikke sultne, så vi nøjes med en sodavand og en

øl. Vi glæder os til en øl, så Ruddy og jeg iler hen til "ishuset", for at handle. Damen i huset tilbyder tilbyder os en Budweiser. Har I ikke andet, spørger Ruddy. Jo – en Budweiser Light. Så vi må nøjes. Heldigvis bliver øllet hældt op i krus, så vi ikke skal opleve, at der bliver taget nogen billeder med os, hvor der optræder en Budweiser på. Jo dens ry er ikke godt, men den gør det nu godt, når den er iskold og vejret er varmt. Og vi passer på med Torben Mathews historie om, at drikke Budweiser er lige som at ro i kano: "Fucking close to water".

Efter en lille pause, fortsætter vi først mod Lincoln Memorial bygningen, hvor Abraham Lincoln sidder som stor statue i en kæmpe hal. Herefter slå vi et sving til et område, hvor der er en del statuer af soldater fra Koreakrigen.

Næste stop er Washington Monument, et 163 meter højt tårn. Normalt kan man komme op i tårnet, men et jordskælv i området i 2011 har beskadiget tårnet, som nu er under renovation. Fra tårnet får vi det første kig af præsident Obamas residens Det Hvide Hus. Bygningen drager og vi begiver os op mod bygningen, så tæt på, som vi nu kan komme. På en kæmpestor græsplæne foran bygningen spilles der fodbold (jo rigtig europæisk fodbold) på flere baner. På den anden side af dem, når vi op til hegnet ind mod Det Hvide Hus. Så kommer vi ikke videre. Der er masser af mennesker, der tager billeder men mærkelig nok stort set ingen politi. De er ellers stærkt repræsenteret overalt i byen.

Vi er ikke så langt fra vores hotel. Der lyder en værre larm af en større byfest. Jeg gætter på, at det er en oktoberfest, der er i gang. Da vi kommer tættere på, kan vi konstatere, at det er noget spansk fest med rigtig mange mennesker. Der hujes som til en stor rockkoncert, så vi beslutter hurtigt, at det er for meget larm for os. Vi bøjer af og går op af en gade, hvor vi finder en forholdsvis stille restaurant, så vi kan få noget frokost. Klokken er 14:30, så det må vel være på tide.

Vi får bestilt noget salat og nogle burgere. De sproglige forviklinger gør, at Joan og Ruddy får en halv burger hver. Tjeneren havde opfattet, at de ville dele en ret, men det var ikke helt det, som Ruddy sagde. Tjeneren kan godt se, at Ruddy ikke er helt tilfreds, så han gør straks skaden god igen – og kommer med 2 halve burgere mere. Så alle er stopmætte, da vi forlader restauranten, som de eneste gæster.

Så er der energi til at tøffe tilbage til hotellet, hvor Joan og Ruddy vælger at holde siesta. Vi andre har mod på mere og snart sidder vi i en taxi mod et stort supermarked og en udstilling med tøjstof. Undervejs finder Marie dog ud af, at udstillingen er lukket, så vi stopper alle ved supermarkedet. Allerede udenfor er der pænt fyldt med kæmpestore græskar og andre grøntsager og indenfor viser Whole Food sig som en sand åbenbaring med masser af lækkerier. Det er sådan et billede der gør, at vi europæere har et helt forkert billede af, at amerikanerne kun spiser fed og usund mad. Der er simpelthen alt, hvad hjertet begærer. I grøntafdelingen ligger frugterne sirlig placeret. Æblerne ligger i en fuldstændig pyramide. De lange grøntsager ligger pænt bygget op på kryds og tværs. Det er indbydende og flot at se på. Bare afdelingen med afskåret frugt og grønt fylder det samme som det meste af Super Brugsens grøntsagsafdeling.

Når vi kommer ind i sådan en købmandsbutik, så har vi en vare, vi altid skal tjekke. Har de Layu (en japansk sesamolie med chili)? Nix, det har de ikke. Sådan en skodforretning :D)

Mine øjne er ved at trille ud af huset, da vi når en stor afdeling med specialøl. Her kan Super Brugsens ditto næsten være med – det er bare helt andre øl, der er her. Priserne er pænt høje men vi skal have et par stykker med hjem til hotellet, så vi kan få en aperitif. Valget falder på en øl, der slet og ret hedder Rugbrød. Bagpå står, at det er en "Julebryg style". Så lidt dansk brygger må der være med i spillet. En Russian Chocolate Stout falder også ned i indkøbskurven.

Vi går hjemad og skal også lige besøge en licquer store, hvor Marie får købt nogle små flasker vin, så der også er til pigerne, når Ruddy og jeg går ombord i de dyre øl.

Tilbage på hotellet er der tid til lidt afslapning, før vi ringer og vækker Joan og Ruddy. De har sovet godt i 3 timer, så de er noget omtumlet, da vi møder op. Lasse har vi efterladt på værelset. Han er gået død.

Aftensmaden indtages på en pizza restaurant (Pi), der ligger lige ved siden af hotellet. Der er ikke lige den stille og hyggelige plads, som vi ønsker os. Det er en kæmpe restaurant med højt musik og pænt højt til loftet. Ikke så mange gæster – men vores nærmeste er en flok larmende unge mennesker. Det må vi finde os i. Vores tjener dukkede hurtigt op og præsenterede sig som Lis. "Jeg skal være jeres tjener i aften og jeg skal gøre alt, for at I får en god aften her". Det gør faktisk et godt indtryk, at blive mødt af sådan en tjener.

Vores valg falder på 4 små, tynde pizzaer. Ølkortet er velassorteret med omkring 15 specialøl på fad. Et rent slaraffenland for ølelskere. Det kan de altså her. Vi falder for en god porter, som smager tæskegodt!

Vi er ikke dødsultne. Frokosten sidder stadig godt i maven. Og Ruddy og jeg har jo fået en rugbrød, inden vi kommer til restauranten :D) Så vi kæmper med at få spist op. Det lykkes ikke for nogen af os. Til gengæld finder Ruddy og jeg plads til en øl mere. Mit valg falder denne gang på en 60 min. Dogbrew. Den er humlet som bare fanden. Det er ikke så ringe. Marie prøver sig med en drink, som også er lidt syrlig. Joan nøjes med lidt kaffe.

Vi forlader restauranten og lister hjem i seng. Godt trætte og klar til morgendagens udskejelser, der jo involverer en togtur til New York.

Mandag den 23. September 2013

Vi har beregnet god tid til morgenens gøremål, for vi skal reelt ikke nå andet, end at komme til stationen og med toget kl. 12:02. Alligevel er vi nogenlunde tidligt oppe, for vores indre ur er stadig noget forskudt. Vi er klar til at finde en morgenmadsrestaurant før kl. 8. Da har vi været oppe et par timer. Valget af spisested falder på en lille hjørnerestaurant skråt over for hotellet. Her studeres menukortet grundigt, inden vi alle beslutter os for den store menu med det hele. Så

det ender med, at prisen bliver højere end på hotellet. Vi konkluderer alle, at hotellets mad vandt – men morgenmadsrestaurantens brød var absolut super og juicen smagte som friskpresset juice.

Marie lokker os en tur til Chinatown, der ligger et par blokke fra hotellet. Her tager vi en forholds hurtig tur rundt om et par blokke, blot for at konstatere, at der ikke er kommet liv i bydelen endnu. Alt virker lukket, så vi går tilbage til hotellet. Klokken er ikke engang 10, da vi tjekker ud og tager en stor taxa, der tilfældigt holder udenfor. Bagagen stuves ind i bag og af sted det går mod banegården. Marie og jeg havde egentlig talt om at gå til banegården. Så kunne de andre få en almindelig taxa og bagagen. Turen virker nu længere end jeg troede og jeg glædede mig over, at vi var med i vognen.

Der er mange flotte og store bygninger i Washington og Union Station bygningen er ingen undtagelse. Kæmpestor og med masser af butikker i flere etager. Vi er forud for tidsplanen og vi kan se, at der afgår flere tog mod New York, så vi prøver at få booket billetten om. Men det er lige som i Danmark. Vores billet er købt på nettet som billigbillet, så hvis vi vil bytte den om, kommer en ny billet til at koste over dobbelt så meget. Dvs. omkring 600 kr. pr. person. Og så har hun endda trukket prisen på den oprindelige fra (ca. 300 kr.). Jo, det er dyrt at rejse med tog i USA, hvis du ikke har købt Orange!

Vi kaster alt vores habbengut ind på den første og bedste restaurant, for at have en base. Der er omkring 2 timer til toget afgår. Ruddy og jeg tilbyder frivilligt, at holde vagt over kufferter og rygsække mod en betaling på en kold øl. Her dukker en af de lidt mærkelige ting op i USA. De går meget op i, at man ikke må drikke på offentlige steder og på barer o.l., kan man kun få drikkevarer i begrænsede tidsrum. Der serveres ikke øl i baren før kl. 11, så vi må pænt slå ventetiden ihjel med en kop kaffe. Det har vi ellers drukket nok af til morgen :D)

Da klokken har slået 11, kalder vi på en øl. Den vil tjeneren nu først servere om 5 minutter… En anden tjener er mere til at tale med. Han nævner en 4-5 forskellige øl. Jeg var ellers ved at indstille mig på, at der kun serveres Budweiser… Valget falder på en lokal india pale ale. Den smager rigtig godt, selv om Ruddy synes den er lidt for humlet.

Vi nærmer os togafgang og vi hanker op og stiller os i kø ved udgangen til perronen. Snart efter begynder indtjekningen og der er frie pladser i toget, så det er bare at finde 5 pladser, hvor vi kan være med vores oppakning. Det er ingen problem. Der er ikke særlig mange med toget, så vi finder let vores pladser.

Toget er fint indrettet. Der er god plads til krop og ben. Det er let at se, at vi er i et land for store mennesker. Alle vores kufferter kan snildt ligge på hattehylden over os. Vinduerne er til gengæld smalle og giver dermed ikke helt det gode udsyn, som vi er vant til. Men hvis det er eneste minus, går det bestemt an.

Snart efter er der afgang og Washington viser sig snart fra en lidt kedelig side. Der er ikke pænt og ordentligt langs banelægemet. Det hele virker rodet med affald, bunker af rustent metal, fabriksbygninger, der ser ud til at være forladt og små huse, der kalder på maling. Længere ude er

der store områder med tæt bevoksning ned mod jernbanen. Her er også sumpområder, der får en til at føle, at vi er langt ude på landet. Men snart efter dukker en stor parkeringsplads op. Endnu et opsamlingssted og en lille banegård.

Et par gange gør jeg antræk til at ville sove lidt. Men nysgerrigheden overvinder hurtigt. Tænk hvis vi passerer noget, som jeg ikke får set… Vi havde en sort chokoladestout til overs fra dagen i forvejen. Den havde vi taget med – sammen med kaffekrusene fra værelset. Så håber vi på, at stouten kan gå som kaffe. For man må jo ikke drikke øl i toget. Det går strygende, selv om jeg føler mig lidt som en småforbryder, mens jeg sidder stille og rolig og nyder min "kaffe".

Efterhånden som vi nærmer os New York, bliver byerne større og snart kan vi se Manhattans skyline i det fjerne. Så ved vi, at det er ved at være tid til ankomst. Det sidste stykke vej ind til banegården foregår under jorden. Det skal vi til at vænne os til, for undergrundstogene kører typisk også under jorden.

Vel ankommet og oppe i den store banegårdsbygning, der viser sig at ligge lige under Madison Square Garden, hersker der næsten et kaos med de mange mennesker, nu engang er her. Vi vælger at forlade banegårdsbygningen og finde et sted ude på gaden, hvor vi kan rådslage os om det videre forløb. Vi skal have hentet en nøgle til vores lejede lejlighed. Planen er, at Lasse og jeg går på jagt efter nøglen, der skal hentes nogle blokke fra banegården. Imens får vi bænket de andre på en sportsbar overfor Madison Square Garden. Så er der jo ro fra den kant :D)

Lasse og jeg begiver os ud i den hektiske trafik med masser af mennesker på fortovene, så det er ikke let at gå med raske skridt. Med telefonen i lommen og en hånd konstant omkring den, går det mod 38. gade. Det er let at finde rundt i New York, når man lige får styr på at læse skiltene. Streets på den ene led og Avenues på den anden. Skiltene viser også ofte, hvilke husnumre, der befinder sig i hver blok. Så efter ca. 20 minutters rask trav, er vi fremme ved kontoret, hvor vi skal hente nøglerne. Det tager kun kort tid og snart efter er vi på vej tilbage mod sportsbaren. Her sidder de 3 andre og nyder en øl.

Joan og Ruddy er mest stemt for at tage en taxa til vores lejlighed i Harlem, men vi insisterer på, at vi skal med toget. Det kører direkte og der er ikke nogen unødig ventetid. Ruddy er lidt træt af at slæbe sin kuffert, så jeg tager over.

Med en turistguides autoritet, føres vi alle ned i undergrunden ved 34. Street. Marie får købt billetter og snart efter er vi på vej mod upper Manhattan og Harmlem. Togturen, som vi forventer at komme til at køre en del gange, tager ca. 20 minutter. Undervejs kan vi se at numrene på gaderne stiger støt, til vi når vores station på 135. Street. Så er vi klar til sidste etape mod vores lejlighed. På telefonen har vi installeret en app med navnet "Citymaps2go". Programmet udmærker sig ved, at man kan installere by- og landkort hjemmefra og bruge kortene på steder, hvor der ikke er internetforbindelser. Så med telefonen i hånden, finder vi hurtigt frem til vores lejlighed, der ligger tæt på et gadehjørne på 7. Avenue.

Lejligheden ser velindrettet ud. Jeg har ikke forventet mig det store. Sidste gang vi var i New York, var vores hotelværelse meget lille og trang. Lejligheden har 2 værelser med senge og en sovesofa i fællesrummet, der også har et lille cafebord, et kæmpekøleskab og lille køkken. Sovesofaen er nok det dårligste element, idet sovekomforten lader meget tilbage at ønske sig. Lasse får første tjans, så må vi se, hvordan det spænder af.

Efter en lille velkomstdrink, begiver vi os ud på nye eventyr i Harlem. Bydelen, der for år tilbage var forbudt område for den hvide mand, skulle nu være et hot område, at bo i. Der er fortsat et overvejende antal sorte på gaderne. Vi passerer også en del kirker på vores vej mod en restaurant. Der dukker ikke noget op, som springer i øjnene, så vi ender ved Sylvia's Soulfood Restaurant. Den havde jeg læst om på nettet. Et kendt spisested, opkaldt efter en sort kvinde. Vi går ind og kommer straks til at sidde. I løbet af et splitsekund sidder vi med et menukort og det obligatoriske glas vand med isterninger. Fin service!

Min mave er egentlig indstillet på en stor saftig steak men den ser ikke ud til, at være speciel her, så i stedet kaster vi alle vores kærlighed på Sylvia's gode ben. Nu døde Sylvia vistnok i 2011, så det er ikke hendes egne ben, der er tale om – men gode BBQ ben. De andre bestiller en sjov menu med ben og kylling. Jeg holder mig til benene. De andre bestiller en flaske rødvin men jeg holder mig til en lokal øl Harlem Sugar Hill. En Budweiser brygget med lidt kærlighed, så den har fået lidt farve…

Maden kommer ind. Igen er der forviklinger med Joan og Ruddys mad. Tjeneren har opfattet, at de vil dele en ret. Det må man åbenbart gerne i USA. Ruddy havde ellers forsøgt at forklare, at Joan og han gerne ville dele de side orders, som bliver serveret sammen med maden. Tjeneren opfatter igen, at der er sket en fejl og han lover hurtigt at udbedre fejlen. Det tager heller ikke særlig længe, før der er mad til alle. Vi har alle valgt forskellige side orders – tilbehør til maden. Der er mange spændende at vælge imellem. F.eks. kartoffelmos med hvidløg, spaghetti med ost, majs med smør og spinat/grønkål (som i øvrigt smager super).

Godt mætte forlader vi restauranten, der er godt fyldt op med gæster og begiver os ud på gaden, hvor det er blevet mørkt og noget køligere. Vi slår et sving ind på den første købmandsbutik, vi kan se på 6. Avenue. Her handler vi lidt ind til morgenmad – og et par øl til lejligheden. Vi handler det første og bedste sted, for at være sikker på, at der er åben. Men det viser sig hurtigt, at der ligger mange åbne butikker på vejen hjem. Snart efter dukker et stort supermarked op. Lasse, Joan og Marie går på jagt efter noget ost, mens Ruddy og jeg tøffer hjem med den allerede fyldte rygsæk.

Snart er alle hjemme ved lejligheden og trætheden melder sig – i hvert fald hos mig. Der er ikke engang plads til en godnatøl, så jeg tørner ind ved godt 21-tiden. Med øreprop per føler jeg mig godt garderet mod den larm, der måtte være i området – og fra diverse aircondition anlæg.

Det bliver også en forholdsvis rolig nat. Heldigvis ligger lejligheden væk fra gaden, så vi ikke skal høre på bilerne hele natten…

Tirsdag den 24. September 2013

Vi er vågen inden det bliver lyst. Klokken er omkring 5. Der er tid til dagbog og mens den skrives bliver der så småt liv i lejligheden. Morgenmaden gøres klar. Der er lidt problemer med kaffen, fordi der ikke er en holder til kaffefilteret. Men kaffen smager nu fint. Til gengæld er brødet noget værre futbrød. Det er toastbrød og selv om det kommer en tur i toasteren, skal det ikke være kølet meget af, før det er uendelig kedeligt.

Vi har mod på dagen. Gør os klar til at komme ud i den friske morgen med blå himmel. Hvad mere kan vi ønske os i New York end godt vejr? Vi finder frem til subway'en, som skal bringe os downtown Manhattan. Men først skal vi have købt metrokort, som vi kan bruge den næste uge. Sådan et kort koster 31 dollars. Det er ikke så galt en pris. Automaten er lidt langsom, så der opstår ventetid bag os og en smule irritation, for morgentravlheden har sat ind.

Det oplever vi også, da vi stiger ombord på toget. Her er pænt fyldt op, så det kniber med en siddeplads til os. Toget kører hurtigt gennem de let oplyste tunneller. Der er dukket nogle blå lys op i tunellerne. Lysene minder lidt om dem, som vi har fået til rejsekortet i Danmark. Det er vel ikke nået herover?

Marie beslutter under togturen, at vi skal med færgen til Staten Island. En gratis passagerfærge, der sejler forholdsvis tæt forbi statuen med Frihedsgudinden og ud til Staten Island. Vi finder hurtigt ned til færgelejet på spidsen af Manhattan og venter kort tid på næste færge. Så snart den er lagt fra land, kan vi se Manhattan skyline bag os. Det er et imponerende syn. Nu kan man godt se, hvem på båden, der er turister og hvem, der er lokal. Turisterne har travlt med at fotografere skylinen bagerst på båden.

Vi sejler over til øen og går i land. Ude af ankomsthallen, ender vi på busstationen og går lidt rundt dér indtil vi beslutter, at gå om bord igen og sejle retur. Selve øen har ikke umiddelbart noget af værdi for turister (det er der nok nogen, der vil være uenig med mig i).

Så snart efter er vi på vej tilbage igen og efter ca. 45 min. sejlads, er vi retur på Manhattan. Vores plan er egentlig, at tage til Brooklyn men vi ender alligevel med at gå en smule rundt blandt højhusene, før vi finder den rigtige subway, der kan føre os til Brooklyn. Vi skal lige have styr på subway systemet igen – og det virker til, at der også skal lidt konkret styring på, hvem der bestemmer, hvad vi gør. Marie – træd i karakter som førerhund. Du er jo turguide :D)

På Brooklyn dukker vi atter op blandt højhuse. Alt er jo stort og højt her i New York. Atter er vi lidt rådvilde med, hvor vi skal hen. Planen er egentlig, at vi skal gå tilbage mod Manhattan over Brooklyn Bridge, men vi tøffer lidt rundt på Brooklyn, for at finde vejen op mod broen. Da vi endelig har styr på retningen, er klokken blevet 12 og der er stemning for en frokost. Vi spørger en betjent om vej og han sender os retur mod udgangspunktet – den station, vi ankom til Brooklyn på. Vi finder op af en vej, som betjenten nævnte og snart dukker der spisesteder op. Valget falder på Grand Canyon, hvor tjeneren er ekstrem hurtig i replikken. Jeg forsøger f.eks. at bestille en Bass pale ale. Den er han ikke meget for at servere. Hvad pokker skal jeg da med en

engelsk øl, når vi er i USA. Marie og Ruddy får meget mere anerkendelse, for at bestille en Brooklyn pilsner.

Maden kommer hurtigt ind og alle bliver godt mætte. Mens vi har spist, har vi besluttet at ændre planer. Nu lyder det på, at vi vil besøge et nyt øltempel på Brooklyn med navnet Tørst. Der er danske aner i ejergruppen bag baren, der har et hav af flaskeøl og fadøl – heriblandt også danske øl.

Med lidt møje og besvær finder vi frem til subway'en, der kan køre os til området Green Point på Brooklyn. På Manhattan Avenue finder vi frem til baren. Vi bliver noget skuffet, for det er den mest kedelige og udanske indretning, vi kan forestille os. Kold og kedelig. Ingenting på væggende udover træbeklædningen. Ingen lamper fra loftet. Lyset er gemt i vægge og loft. Meget kedeligt! Musikken er skrækkelig fusionsagtig. Ikke til at holde ud.

Men vi skal jo smage en øl, nu vi er her. Der er 21 fadølshaner. Heller ikke her er der nogen stil. Kold og kedelig hænger de 21 haner på en lang række på bagvæggen. Ovenover er der spejle med navne på det øl, der er i hanerne. Den eneste danske øl, der har fundet vej til hanerne er en Limfjordsporter. Den har vi aldrig smagt på fad i Danmark, så den beslutter Ruddy sig hurtigt for. Jeg vil gerne prøve en øl fra en af ejerne bag baren. Også en mørk stout/porter. Marie får en lysere, hvedeølsagtig bryg. Joan springer over, da de ikke serverer kaffe og Lasse sætter sig teenageagtig træt i den mørkeste krog med en cola.

Øllet er bestemt ikke billigt. Typisk 3 størrelser. Knap et hvidvinsglas til 5 dollars, et lille rødvinsglas til 8 dollars og et større glas, som vi ikke ser. Vi holder os til midterstørrelsen. Der er ikke mange gæster. Det kan vi godt forstå, for med den manglende hygge vil vi hellere sidde på en engelsk pub. Det er sgu ikke meget ved, at man serverer verdensklasse øl, hvis det ikke er i hyggelige omgivelser.

Så vi tøffer snart videre. Subway'en ligger lige om hjørnet og snart efter er vi på vej tilbage mod Brooklyn Bridge. Maries plan plan var, at vi skulle gå over Brooklyn Bridge i skumring men det er for tidligt. Klokken er ikke mere end 16, så der er myldretid. Vi finder op på broens midtergang, så vi har kørende trafik på begge sider af os. Turen over broen byder igen på et fantastisk vue over Manhattan skyline. Der er mange, der har fået samme ide om en tur over broen. Her er mange mennesker, der fotograferer. Men også myldretidstrafik med travle cyklister, der ringer med klokkerne, for mange kan ikke finde ud af, at gangbroen er delt mellem gående og cyklister. Fjolser – men de har nok for travlt med at kigge opad og ikke nedad.

Vel over broen ender vi på en stor plads, hvor der sidder en mand ved et trommesæt og banker løs på en trommesolo. Imens render en anden rundt på pladsen og ligger op til, at der skal ske noget meget spændende. Men der sker ikke andet end, at trommesoloen fortsætter, så det gør vi også – inden de kommer og synes, at de skal have penge for det.

Vi vandrer rundt uden nogen planer – og pludselig dukker der en Starbucks Coffee op – og så indgår den i planen. En stor kop kaffe på en tilkæmpet plads ved vinduet, så vi kan slapper lidt af og hvile benene.

Marie har udtænkt en plan. Der er fortsat flot klart vejr, så vi skal op i Empire State Building. Det vækker ikke stor jubel nogen steder. Trætheden har sat sit præg på os. Marie og jeg ved godt, hvad der venter os og det giver god mening, at vi tager turen derop i dag. For i morgen kan det være gråvejr – så er det slet ikke samme oplevelse. Vi finder frem til subway'en og snart efter står vi ved Penn Station, hvor vi kom ind med toget fra Washington dagen før.

Empire State Building er let at se, straks vi når ud på vejen, så det er bare at gå mod den høje, majestætiske bygning. Masser af mennesker på gaden, så vi skal kante os lidt frem og tilbage men vi når hurtigt frem til indgangen. Jeg kan ikke helt forstå, at vi er ved indgangen, for jeg har forventet en megalang kø rundt om bygningen. Men den er god nok og vi myldrer ind. Det er tydligt, at de er vant til mange mennesker. Vi går gennem flere haller med masser af tove, til at lede folk rundt i køer. Men der er ingen folk. Vi går bare lige igennem og møder kun lidt "modstand" undervejs. Inden længe er vi på vej op i de hurtige elevatorer, der når 10 etager hver gang en normal elevator når 1 etage.

Første stop er på 80. etage. Så skal vi skifte til en ny elevator, der kan tage os de sidste 6 etager op. Den udendørs platform er på 86. etage og udsigten er ganske fænomenal. Solen er ved at gå ned og den kaster lange skygger på de mange bygninger på Manhattan. Der er meget klart og en enestående udsigt mange kilometer ud i horisonten. Lasse konstaterer, at det er lige før man kan se jordens krumning herfra. I det hele taget er alle meget imponerede af udsigten. Der er pænt mange mennesker heroppe, så vi vælger en forholdsvis hurtig tur rundt på platformen, får taget en del billeder i skumringen før vi tager videre op til 102. etage.

Her er også en del mennesker og ikke særlig meget plads. Det er tydeligt, at denne udsigtsplatform ikke er lavet (alene) med det formål, at der skal være plads til en masse mennesker. I 4 hjørner er der en stor jernbjælke, der rager op tæt på vinduerne, så der er under en meter til at passere. Solen går ned, mens jeg står og fumler med kameraet. Jeg kan ikke huske at indstille det rigtigt. Joan og Ruddy tager ned, mens vi andre gerne vil se New York i skumringstimen. Vi går lidt rundt et par gange og det bliver hurtigt så mørkt, at vi kan se skyskraberne få lys på. Det bliver mørkt og udsigten er fantastisk. New York i aftenlys er vildt fantastisk. En rigtig wauv-oplevelse.

Vi har garanteret været på 102. etage længe, for på vej ned, kan jeg konstatere, at Joan og Ruddy er utålmodige. Der er tikket flere SMS'er ind, hvor de efterlyser os. De har båset sig på en bar lige ved siden af indgangen til Empire State Building, og det viser sig at være et glimrende spisested, har Ruddy konstateret. Så vi træffer en hurtig beslutning og Lasse får fixet et bord til os i underetagen. Det viser sig, at også her brygger de deres eget øl, så sig ikke, at Amerika kun er Budweiser. Der bestilles store bøffer til de fleste. Kun Joan får bestilt et eller andet, som ikke er værd at skrive hjem om. Øllet smager fortrinligt og vi når at smage 2-3 glas, før vi er færdige med at spise vores bøffer.

Så kalder Harlem igen og vi begiver os ned til subway'en, for at komme hjem. Der er stadig en del mennesker med toget men en ung pige tilbyder gerne sin plads til både Marie og mig. Vi klarer os dog, da det viser sig, at vi er hoppet på et eksprestog, der heldigvis stopper ved vores station på 135. street. Lasse viser, at han mestrer at finde rundt og snart står vi i det lokale supermarked og kigger på ost og yughurt til morgenmaden.

Vel hjemme i lejligheden, er vi ikke helt så døde, som dagen før. Så der er plads til en godnatøl og en whisky, før vi tørner ind. Så sover vi til gengæld også godt, indtil natpissernes klub kalder til møde.

Onsdag den 25. September 2013

Selv om vi er 5 mand i den lille lejlighed, går det fint med at få ordnet morgentoilet besøget. En skriver dagbog, nogen gør klar til morgenmad og en er i bad. Det kører på skinner, selv om der ikke er aftalt nogle "regler". Morgenbrødet smager lidt bedre i dag – men jeg sender alligevel en venlig tanke til vores gode brød hjemme…

Dagens første programpunkt hedder et besøg på 9/11 Memorial. Vi har billetter til kl. 11, så vi gør os roligt færdige og går ud i det dejlige solskinsvejr. Subway'en kører stærkt mod Downtown Manhattan og kort tid efter står vi blandt højhusene. Det er ikke så let at orientere sig, for højhusene tårner sig op over os i alle retninger. Men vi stoler på retningsviseren på telefonen, så vi finder hurtigt frem til Freedom Tower – det nye tårn, der er bygget i stedet for World Trade Center.

Klokken er knap 10, så vi vælger at besøge den lille kirke St. Pauls, der ligger lige i nabolaget. Vi besøgte kirken, da vi sidst var i New York. Kirken ligger meget tæt på World Trade Center området og var en vigtig brik i perioden, hvor der blev ryddet op efter terrorangrebet i 2001. Ved vores sidste besøg i kirken, var der store udstillinger fra 2001. Det er der stadig, men de er nedtonet en del. Et stort banner fra Oklahoma hænger der stadig med teksten: "To New York City and all the Rescuers. Keep up the spirit. Oklahoma loves you". Efter et kort besøg, forlader vi kirken og går gennem den lille kirkegård ud på gaden igen, hvor den store folkemængde haster forbi. På alle strategiske pladser står der folk, der forsøger at slå plat at terrorkatastrofen. De vil sælge hæfter med billeder og tekst fra 2001. Måske går en del af pengene til de efterladte. Det når jeg aldrig at finde ud af, for jeg undgår at gå i dialog med dem…

Vi følger skiltene mod indgangen til 9/11 Memorial men vi bliver ledt en lille omvej. Der er åbenbart sket et eller andet længere nede af gaden. Da vi når rundt om blokken, er politiet åbenbart færdige med deres arbejde. Tæt på indgangen til Memorial, går vi forbi en irsk pub. Den aftaler vi, at vi skal gøre et holdt ved efter besøget i Memorial.

Vi har købt billet til 9/11 Memorial hjemmefra, så vi kan gå lige igennem – og til Ruddys store glæde udenom en kø, der er ved billetlugerne. Vi når hurtigt frem til et punkt, hvor vi skal have gennemlyst vores håndbagage og vi bliver også selv scannet – som i lufthavnen. Jeg kan ikke lade

være med at tænke, om det ikke er overkill, at kontrollere alle, der ønsker at komme ind og se det, der dybest set er 2 store huller. Men der er selvfølgelig mange følelser involveret i stedet.

Vi er inde på pladsen et stykke tid før vores billetter er beregnet til men det er der ingen, der tager notits af. Vi går lidt rundt om de 2 store huller. Hullerne er omkranset af marmorlignende plader, der indeholder navnene på alle de, der mistede livet ved terrorhandlingen i 2001. Hvert navn er hugget ned i stenen, så dybt at der enkelte steder også er plads til, at en blomst kunne presses ned i bogstaverne.

Politiet er talrigt til stede på pladsen. Både med meget intensiv overvågningskameraer og fysisk. Så da en person læner sig ind over blokken med navnene, reagerer en betjent prompte og irettesætter vedkommende. Hvert hul er omkranset af et vandfald og på bunden af hullet løber vandet roligt hen mod endnu et hul, som vi ikke kan se bunden af. Flot lavet.

Vi bruger ca. en time med at gå rundt om de 2 huller og forlader herefter pladsen, slår et sving ind omkring en menneskefyldt Memorial souvenir butik, hvor der sælges krus, bøger, trøjer og meget andet med relation til World Trade Center og terrorhandlingen.

På O'Hara pubben finder vi en rolig pub bagerst i lokalet, hvor vi kan få en Guinness fra fad. Vi beslutter at spise frokost på pubben og Lasse og jeg sætter en portion Nachos med bøf til livs. Det plejer jo at være kylling, der er på men bøffen smager også fint!

Så har vi mod på lidt mere og vi runder et posthus, for at købe frimærker og få sendt et postkort, før vi smutter ned i "hullet" og tager en subway mod Chinatown og Little Italy. Men vi kommer med et eksprestog, så vi ryger langt forbi de to bydele og havner i stedet på 14. Street og Union Square. Planerne ændres og vi kigger os omkring i dette område i stedet. Joan og Ruddy er mest stemt for at køre tilbage til Harlem og slappe af. Ruddy er ikke helt frisk, så de får nøglerne til hybelen og drager af sted. De føler sig trygge nok ved at bruge subway'en.

Vi andre 3 lister lidt rundt og får købt brød, ost i en Whole Food store og begiver os op mod Broadway, som vi går langs til 34. Street. Undervejs finder vi en irsk pub mere og der er basis for et pitstop. Vi runder også en vinhandler, der gerne vil sælge os noget godt Californisk rødvin til vores ost.

På 34. Street går vi til venstre, for at komme hen til B&H Photoshoppen. Den viser sig imidlertid at være lukket. Den åbner igen på søndag, så måske bliver der tid til at besøge den dér.

Vi finder tilbage til en subway og tager et eksprestog til Harlem. Der er fin plads og snart sidder vi alle 3 ned. På vejen hjem runder vi lige det lokale supermarked. Lasse og Marie går ind og handler, mens jeg finder en bænk udenfor. Jeg sidder og kigger lidt på mit kort på telefonen og konstaterer, at der må ligge en McDonalds i nærheden. Og ganske rigtig. Da jeg løfter hovedet, ligger der en McDonalds lige til højre for supermarkedet :D)

På bænken ved siden af mig sidder og står en flok lokale. De er i gang med en større diskussion om børns opdragelse nu om dage. En af dem holder hårdnakket på, at børnene ikke har den respekt, som de burde. Jeg smiler lidt indvendigt og tænker, at den samme snak sagtens kunne udspille sig i Danmark – men vi tager den nok oftere over køkkenbordet end ved en bænk udenfor Superbrugsen.

Vel hjemme igen bliver der disket op med god rødvin og ost. Rødvinene smager rigtig godt og de fordufter hurtigt. Vi er også løbet tør for øl, så jeg beslutter at gå en lille aftentur, for at få tanket lidt op. Først besøger jeg en liquerstore, hvor jeg regner med, at jeg bare kan gå ind og kigge på varerne. Men varerne befinder sig bag en låst dør og man kan ikke bare lige skubbe en låge til side. Der er et forskudt lag plastic, så varerne bestilles ind gennem hullet og det hele håndteres via det forskudte hul. Sjovt.

Men de har ingen øl, så jeg går videre – mod vores supermarked. Her finder jeg masser af øl men ikke på køl. Jeg ender med at købe 3 6-packs. Så løber vi da ikke tør lige med det samme. En Guinness til Ruddy, en brown ale til Marie og en IPA til mig selv.

Efter en enkelt godnatøl, tørner vi ind. Klokken er ikke mange men vi er trætte. Så må vi se, om vi står alt for tidligt op i morgen, hvor vi skal i Central Park.

Torsdag den 26. September 2013

Selv om vi kravlede tidligt i seng, har vi sovet længe. Det er ved at være lyst, da der kommer liv i kludene. Jeg er allerede bagud med at skrive dagbog og når kun lige i gang, da der kaldes til morgenmad. I dag er der blødkogte æg og brød af en bedre kvalitet. Men stadig et stykke vej op til vores hjemmebagte!

CBS morgentv ligner meget TV2's morgentv med en masse ligegyldig snak og reklamer uafbrudt. Ind imellem kan man være heldig at finde noget brugbar information om f.eks. vejret.

Lasse vælger at blive i lejligheden. Han er ikke helt frisk, så vi andre stiler mod subway'en og ved 9:30-tiden går det mod Central Park, som er dagens første destination. Vejret er overskyet og det kan mærkes. Der er ikke helt så varmt.

Vi lander ved en station omkring 72. Street. Herfra er der kun et par blokke til Central Park. Undervejs kigger vi lidt på butikker – bl.a. en skobutik, der også fører Ecco sko. Ved indgangen til parken bliver vi overtalt til at tage en cykeltur rundt i parken. Ruddy og Marie får forhandlet sig frem til en god rabat og snart sidder vi i to jigsaws med et par unge fyre som pedalister. Deres navne er ikke just amerikanske, men de er meget søde til at fortælle om parken og bygningerne, som vi passerer undervejs. Vi gør et par stop undervejs og de fortæller, hvor vi skal gå hen og hvad vi skal se. Jeg ved ikke, om der er fordi vi er fra Danmark, at de anbefaler et stop ved statuen

af H. C. Andersen, men vi talte om statuen sidste gang, vi var i New York. Nu får vi chancen for at se ham.

De 2 chauffører bruger kun lidt kræfter på, at cykle os rundt i parken, selv om der er mere kuperet terræn, end man umiddelbart skulle forestille sig. I løbet af turen rundt, fortæller de utallige historier om forskellige film, der er blevet optaget i Central Park.

Ved afslutningen af turen ender vi ved udgangspunktet, hvor vi står ved bygningen, hvor John Lennon boede – og blev skudt.

Det er en speciel bygning, hvor det er sådan, at lejlighederne koster en formue. Men pengene er ikke et issue, fortæller vores guider. Du skal først godkendes af de andre beboere i ejendommen. Og efter mordet på John Lennon, har man et udbredt ønske om ikke at have kendte personer boende. Derfor har bl.a. Madonna, Celine Dion og Jennifer Lopez fået nej til at købe en lejlighed i bygningen. Det har fået bl.a. Celine Dion og Madonna til at købe en lejlighed i naboejendommen – en kedelig grå bygning med 2 store tårne.

Lige overfor indgangen, findes en John Lennon Memorial og det viser sig at være en flise, som Yoko Ono har doneret til parken – delvis for at trække turister væk fra den bygning, som parret boede i.

Efter cykelturen bliver vi enige om at gå op langs Central Park til 5th Avenue. Det foregår i et forholdsvis rask tempo, så benene ikke bliver alt for trætte. Lasse har sendt os en SMS med besked om, at vi ikke skal regne med ham i dag. Han døjer med hovedpine.

For enden af Central Park, drejer vi til venstre og midt for parkens south side strander vi på en frokostrestaurant Sarabeth. Det viser sig at være en forholdsvis eksklusiv restaurant med hvide duge på bordene og personale, der har hver deres opgaver. Der er f.eks. 2 damer til at vise gæsterne på plads, en tjener til at servere vand for os, en til at tage sig af ordrer og en til at rydde op efter os.

Menukortet indeholder mange spændende ting. Ikke særlig dyrt. Specialøl er dog ikke nået frem til deres menukort, for der er kun nogle enkelte flaskeøl på kortet.

Vi bliver mætte, betaler og drager videre. Snart befinder vi os på 5th Avenue, gaden med de store mærkevarebutikker som Gucci, Armani osv. Apple ligger også først på gaden og deres højhus er vi lige nødt til at besøge. Butikken ligger i kælderen og her er der rigtig mange mennesker. Deres forskellige computere og telefoner er udstillet og ved siden af hver model står en ipad med en beskrivelse af modellen. Rundt om de mange borde står der applefolk i blå tshirts og hjælper kunder med deres medbragte ipad, pc'er og iphones.

Jeg stopper ved et bord, hvor der kører en workshop om det nye ios (styresystem til mobiltelefon). En mand fortæller om de nye funktioner, mens hans mobiltelefon er blæst op på en tv-skræm via apple tv. Det fungerer fint og jeg kan sagtens bruge masser af tid her. Men de

andre venter, så jeg forlader bordet igen. Vi får købt et omslag til Maries telefon og et adapterstik til min, før vi forlader butikken.

Der er mange mennesker på 5th avenue og da vi når op til Rockefeller Center, finder vi en cafe mellem højhusene. Her kan vi hvile benene og få en øl, drink og en kop kaffe, før vi går videre mod en subway, for at komme til Grand Central. Det viser sig mere besværligt end normalt, da en af stationerne på vores vej er ved at blive renoveret. Så vi må gå lidt op og ned, før vi når en subway, der kan køre os til Grand Central jernbanestationen. Her vil vi vise Joan og Ruddy det famøse marked, der er under banegården. Et imponerende marked med masser af spændende fødevarer.

Vi gør et stop på Oyster Bar (en kendt fiskerestaurant i Grand Central), før vi køber lidt vin og vender snuden hjemad. Marie synes, at vi skal prøve en alternativ subway hjem, så vi kører op i nærheden af 150th Street, før vi finder en rød linie, som kan køre os ned til 135th igen. Efter lidt småindkøb, er vi snart hjemme, hvor den står på brød, pølse og ost til aften – og et godt glas rødvin.

Vi bliver kreative og bestiller en limousine, der kan køre os til lufthavnen på mandag. Der er en del bøvl med at skifte tog og bus et par gange undervejs og prisen er mindst 16 dollars pr. mand for busturen til lufthavnen. Limousinen koster omkring 200 dollars, så det må være et godt valg.

Aftenen slutter af med en øl og en whisky. Lasse konstaterer næste morgen, at Ruddy og jeg ikke synger lige så godt, som Bamse!

Fredag den 27. September 2013

Nu er vi ved at være nogle værre syvsovere. Klokken er næsten 8, før vi rører på os, kommer i bad og spiser morgenmad. I det hele taget gentages morgenritualet. Også med at gøre os færdig og komme hen til subway stationen – og med et tog mod downtown.

Vi hopper af ved Time Square og får prøvet at "walk the block" – gå rundt om en blok, idet vi er på jagt efter vores billetter til Beatles Brunch på B.B. King lørdag. Det viser sig, at restauranten/spillestedet har ligget stort set lige bag os, da vi kommer op fra subway'en men vi gik den forkerte vej. Derfor går vi en tur rundt om blokken.

Time Square med de mange reklamesøjler og kæmpestore tv-skærme skal ses ved aftenstid, så vi forlader området og beslutter at vende tilbage til aften. Næste stop er en nedlagt jernbanestrækning, som bugter sig over gaderne langs vestsiden af Manhattan fra ca. 30. til 14. Street. "High Line" kaldes projektet og det er en frivillig organisation, der står bag.

Vi kommer til at gå pænt lagt, før det lykkes os at nå til starten af banen. Det viser sig nemlig, at det første stykke (34. – 30. Street), som er aftegnet på kortet, endnu ikke er taget i brug. På 30. Street kan vi til gengæld komme op på banen. Herfra er der en fin udsigt ned over gaderne under

os. Vi går et stykke på den fint anlagte gangsti, der flere steder slet og ret er lagt ind mellem de nedlagte skinner. Det er et fint projekt og bestemt en vandretur værdig.

Under en af gaderne kan vi se folk, der sidder og nyder en øl og Ruddy spotter et Guinness skilt, så der bliver straks dømt pause. Klokken er også over 11, så det må være rimeligt. Meget passende er der en trappe fra den nedlagte jernbane direkte ned til udskænkningsstedet. Vi forsøger at få en plads udenfor til 5 personer men vi må åbenbart ikke flytte stolene. Ikke særlig fleksibelt. Til gengæld sidder der et ældre dansk ægtepar ved et bord, hvor der 4 pladser og lige ved siden af deres bord er et 2-mands bord. De tilbyder resolut at flytte sig, så vi kan få en plads.

Af en eller anden uransagelig grund har manden bestilt øl til konen, som ikke drikker øl. Så de har en øl til overs og den tilbyder vi at købe – ved at købe hende noget andet. Til gengæld får vi så lidt staldtips til et kloster, der ligger på den nordlige ende af Manhattan. Det er et fredfyldt sted med en fin udsigt ned over Manhattan, fortæller vores danske mand. Det lyder som et sted, vi skal prøve.

Vi fortsætter turen på højbanen og går gennem flere højhuse, der åbenbart er bygget op over jernbanelinien. Banen slutter ved 14. Street og vi begiver os mod en subway, for at komme tættere på Chinatown og Little Italy. Der er mest stemning for at spise italiensk til frokost, så vi stiler mod den prik på kortet, der siger Little Italy. Da vi nærmer os prikken, dukker der gader op med italienske restauranter på stribe. Lasse kigger hurtigt menukortene igennem. Der er 2 kriterier, der skal være opfyldt. De skal have Carbonara og pizza på programmet.

Vi bestiller 4 gange spaghetti Carbonara og en pizza. Lasses Carbonara er hurtigt sat til livs og han når også at bestille en pizza. Så er han også mæt! Vi nyder den gode mad og et par flasker god Chianti til, før vi har samlet kræfter til en videre færd. Vi går lidt rundt uden nogen deciderede planer. Flere steder føler man det som, at man går i en gade i Beijing. Her er der kun kinesiske skilte og forretninger. Meget fascinerende.

Efter ca. en times vandren rundt, når vi til en ”Jeans unlimited” forretning. Der må vi ind. Det viser sig, at her kan man få stort set alle mærker i jeans til en fordelagtig pris. Prisen på Levi’s jeans er knap 60 dollars, hvilket er ca. 1/3 af prisen i Danmark. At forretningen så har et tilbud, der siger, at man får 2. par jeans til halv pris, gør det jo ikke mindre attraktiv at handle. Så der bliver båret mange par jeans ud af butikken. På vejen ud ser jeg, at de også sælger Timberland sko og støvler. Et par lave støvler koster 96 dollars. Dem napper jeg lige med også.

Så vi slæber godt med poser videre og når kort tid efter til et sted, hvor et lille skilt bekendtgør, at der sælges drikkevarer. Det ser noget skummelt men viser sig, at være et diskotek. Vi går ind og får en øl og en drink, som vi nyder i nogle små 4-5 mands bure, hvor man kan lukke af med et tæppe, så man får lov at være sig selv. Vi fylder et ”bur” godt op med os selv og vores stak af poser og rygsække.

Så bliver planen, at vi søger tilbage til Time Square. Det er ved at være sidst på eftermiddagen og vi vil prøve at finde hotel Marriott ved Time Square. Hotellet har en restaurant på toppen af

bygningen. Herfra er der en fin udsigt ud over byen fra den roterende restaurant. Vi får fluks en plads til 5 og vi bestiller en drink og en øl. Mens vi nyder drikkevarerne, bliver det mørkt udenfor og omgivelserne ændrer karakterer til mørke bygninger med utallige lys. Mange af højhusene i området er højere end hotel Marriott, så mens vi drejer rundt, kommer vi forholdsvis tæt på nogle af naboejendommene og kan se lige ind af vinduerne. Ruddy klager over, at nogen har glemt at slukke deres computerskærm på et kontor…

Vi kommer ned på Time Square igen og her er der fortsat sort af mennesker. Mange er turister men der er også mange, der giver udtryk for, at de er på vej fra A til B. Et overvældende skue.

Vi er ved at være mætte på oplevelser, så vi går mod en Subway og kommer (heldigvis) med et eksprestog mod Harlem. Det går forholdsvis stærkt med at komme tilbage til vores lokale station, hvor vi beslutter at handle lidt ind i supermarkedet til aftensmad. Det er faktisk rigtig godt, at vi har et køkken i lejligheden. Det giver god mulighed for, at lave lidt let mad hjemme og nyde et glas vin dertil.

Det har været en hård dag i dag. Alle er trætte og så snart den sidste bid mad er sunket, stiler folk mod deres senge. Lasse venter også utålmodigt på, at vi skal gå i seng, så han kan få fred til at sove i fællesrummet. Inden jeg når at få pakket sammen, er han dog langt væk. Igen er han faldet i søvn med bukserne på. Nu er det bare et par nyindkøbte shorts, han har på.

Lørdag den 28. September 2013

Ved 7-tiden begynder der at komme liv i lejligheden. Vejret er atter perfekt med blå himmel og solen på vej op. Vejret betyder meget på en ferie – og denne gang har vi haft perfekt vejr stort set hele tiden.

Dagens program går atter mod Downtown. Time Square er vores første destination. Her skal vi til brunch med Beatles efterligningerne Strawberry Fields på B.B. King restaurant. Stedet åbner kl. 11 og da vi er ved Times Square kl. 9:45, er der tid til at gå et par blokke rundt i nabolaget, før vi vender tilbage til B.B. King kl. 10:30. Vi får udleveret et nummer og venter i B.B. King Grill til kl. 11, hvor vi kaldes ind i nummer rækkefølge. Vi forsøger at slå ventetiden ihjel med noget så specielt som en formiddagsbajer, men det kan ikke lade sig gøre. Baren åbner først kl. 11.

Efter ventetiden bliver vi anvist en plads i spillestedet helt ude i siden af salen ved et bord, hvor vi knap nok kan sidde 5 mand. Der ser ikke særlig fyldt ud, så vi beslutter hurtigt, at rykke til et større bord.

Så lukker de op for brunchen og der er alt, hvad hjertet begærer af mad, juice og kaffe/the. De vil også gerne sælge drinks eller øl, men det hører ikke helt sammen med brunch. Jo måske Bloody Mary, som åbenbart er en almindelig morgenmadsdrink er. Jeg tænker, at det nok mere er en tømmermandsdrink. Det er aldrig blevet min store passion.

Vi får skovlet godt på tallerknerne og snart begynder Beatles lookalike orkestret at spille. Og de gør det godt. De ligner de gamle Liverpooldrenge. Måske har de fået lavet lidt operation af ansigt og næse. Håret er sikkert en paryk, men de kan spille, så man tror man er til en rigtig Beatles koncert. Desværre er vi ikke særlig mange gæster, så musikerne føler, at de er kommet til en kirkegård.

Efter en pause skifter de stil – og tøj. De er nu nået til den sidste del af Beatles æra'en. Musikken er anderledes og mindre spontan / rockende. Musikerne har fået længere hår og flere af dem har fået overskæg. På et tidspunkt spørger "John Lennon" hvordan det er lykkes de andre, at få et overskæg på 12 minutter. Selv har han jo fået skulderlagt hår i pausen.

Efter et par ekstranumre er det slut og vi bliver snydt for det ultimative afslutningsnummer "Let it be". Lasse konstaterer, at han aldrig bliver Beatles fan – og at han aldrig vil trække sine børn ind til sådan et show. Skal man så blive såret?

Vi træder ud i solskinsvejret og vælger at gå de 8 gader ned til Macy's – verdens største butik. Her er der tøj og personlig pleje til begge køn på 7-8 etager. Der er nok at tage fat på og f.eks. Lewis bukserne fylder næsten mere end vores lokale Nettobutik i Erritsø. Det er imponerende og da priserne ikke er vilde, ender vi med at få shoppet en hel del i butikken. Især Lasse tager fra. Han har efterhånden fået købt alt det tøj, han havde planlagt hjemmefra. Så han er godt læsset til, da vi forlader Macy's og finder Joan og Ruddy, der har opgivet at gå rundt i den store butik.

Vi kører med Subway'en til Union Square, for at kigge på sko til Vibe og Joachim. Priserne i de butikker, vi finder frem til, er bare for høje, så vi må tage hjem til lejligheden med uforrettet sag.

Vel hjemme i Harlem, runder Lasse og jeg den lokale McDonalds. Lasse vil gerne prøve deres største menu, for at se, om den er større end i Danmark. Det lykkes os at få bestilt en del ting – og at komme derfra uden drikkevarer. Det troede jeg nu, at de havde godt styr på hos McDonalds. Så jeg må lige løbe en tur tilbage på burgerrestauranten (kan man virkelig kalde det en restaurant), for at hente vores drikkevarer.

Hjemme er de godt i gang med at spise og min habanero burger er blevet lunken. Men den glider ned og man kan ane den stærke chili i burgeren.

Et kig i køleskabet viser, at vi skal drikke lidt slatter, så det tager vi fat på. Alligevel er vi klar til at tørne ind ved 22-tiden. Så kan jeg lige få ajourført dagbogen, før jeg kravler i seng.

Søndag den 29. September 2013

I dag står i afslapningens tegn. Man skal jo komme hviledagen i hu, står der i biblen. Vejret er som sædvanlig varmt og solrigt. Der er god tid til dagens morgenmåltid, for vi har valgt at tage til en gudstjeneste i en af Harlems gospelkirker. De holder typisk 2 ceremonier i løbet af søndagen – en

tidlig og en sen. Det er også normalt, at den tidlige (typisk fra kl. 8) er forbeholdt de lokale og ikke turisterne.

Der ligger masser af kirker i Harlem – mange meget små men også en hel del store. Så det er ikke let at finde den rigtige kirke. Hvis du vælger forkert og tager en af de allermest populære, risikerer du at skulle stå i kø i flere timer uden nogen garanti for, at blive lukket ind. Så er der en del ture, der dels viser dig Harlem området og tager dig med til en gudstjeneste. Dem vil vi ikke betale for, for det koster ikke noget, at gå i kirke.

Så vores valg falder på Convent Garden Baptist Church, der ligger 10 blokke fra vores lejlighed. Vi spiser færdig og har god tid til at gå de 10 blokke. Så får vi også set en anden del af Harlem. De fleste butikker er dog lukket, så vi nøjes med at nyde turen og det gode vejr. Vel ankommet i god tid (ved 10-tiden), bliver vi budt pænt velkommen af medarbejdere fra kirken. De står udenfor og byder alle turister velkommen og fortæller dem om reglerne. Det er f.eks. at der ikke må tages billeder, video, spises, støjes osv. Og så skal man altså være klar til at holde hele ceremonien ud, for hvis man går før den 2 – 2 ½ times ceremoni, så møder man den samme medarbejder udenfor.

Vi tager chancen og stiller os op i køen som nogle af de første, så mon ikke vi får en plads…

Kort før kl. 11 bliver vi ledt op i kirkens balkon, hvorfra der er fin udsyn ned i kirken. Der er allerede godt gang i kirken med gospelkor, bakket op af et orkester. Det er ikke svært at fornemme forskellen fra en dansk kirke, hvor det hele er stift og højtideligt. Her virker folk til at komme af ren glæde.

Gudstjenesten er forholdsvis lang. Bl.a. fordi der holdes et par meget lange taler af en mand og en kvinde. Men inden de kommer i gang, bydes alle gæsterne velkommen og alle i kirken går rundt og hilser på hinanden med store smil og et "goodmorning". På balkonen er det tydeligt, at de lokale hurtigt går rundt og hilser på mens vi turister/gæster er mere stationære. I stueplan er der stort set ingen på deres plads under denne lille happening, som faktisk føles rigtig rar.

Der er ikke helt så meget gospelmusik, som vi har ventet. En meget ung violinist giver et par nunre, akkompagneret med kirkens orgel i en smuk samklang. Det giver næsten tårer i øjnene, så smukt lyder det. Gospel koret giver også en del prøver på dets kunnen undervejs men gudstjenesten domineres som sagt af et par store taler, hvoraf mandens varer næsten 45 minutter. Deres taler er ens bygget over temaet: "Du har brug for din gud" og "Kirken kan hjælpe dig uanset hvornår du har brug for det". Begge præster er fantastiske talere. De bygger langsomt op og det lyder næsten som om de hidser sig selv op. Tankerne falder uvægerlig tilbage på Martin Luther King. Det er lidt af samme skuffe. Undervejs er der højlydte anerkendende råb og klapsalver fra salen. Flere gange griner præsterne og kommenterer de ting, der bliver råbt fra salen.

På et tidspunkt beder den mandlige præst om, at alle stemmer til det forestående lokalvalg. Der er 2 kandidater og han kan ikke fra talerstolen anbefale, hvem man skal stemme på. Men hvis

man tager fat i ham efter gudstjenesten, skal han nok hjælpe til. Det vækker en del smil. Folk er garanteret ikke i tvivl om, hvem de skal stemme på…

Pludselig er den lange gudstjeneste forbi og folk strømmer ud på gaden. Det er muligt at få et måltid mad i kirken efter gudstjenesten. Men vi har efterladt alt vores bagage i lejligheden, så der er knap nok penge med, til at betale de 7 dollars, som et måltid soulfood koster.

I stedet jagter vi en subway, for at komme hjem. Ruddy er tissetrængende og en lille lokal pub dukker op som en åbenbaring. Her serveres Guinness og det er der alligevel penge nok til :D)

Vi er hjemme i lejligheden ved 14:30 tiden, hvor Lasse venter på os. Han har været en tur på Time Square og Union Square, for at købe sko til Vibe og Joakim. Det er billigt at handle Converse og kondisko, så Lasses kuffert, der er spækket med nyt tøj og en del par sko, får lige en tand ekstra. Lasse har nydt at futte rundt i downtown alene. Det er rart at kunne gå derhen og i det tempo, som man vil, konstaterer han. Han har ret. At være 5, hvoraf det typisk er de 4, der har en klar holdning til, hvor vi skal gå hen, kan godt være belastende ind i mellem.

Efter en let frokost og en hurtig kop kaffe, går det mod The Kloisters, et stort kloster på den nordlige spids af Manhattan. Det var den anbefaling, vi fik fra en dansker i forgårs. Det tager pænt lang tid, at komme dertil. Dels er det et pænt styke fra vores lejlighed. Dels kører subway på søndagsdrift med noget færre toge og en del vedligeholdelsesarbejde. Så der er pludselig ventetid på togene. Det er vi ellers ikke vant til.

Vi når frem til området. Har godt nok ramt en station ved siden af, men Iphonen viser os sikkert til klosteret, der ligger på en høj bakke. Efter en lille bjergbestigning (via fine stier), er vi oppe ved Klosteret, der desværre lige er lukket. Men der er masser af aktiviet omkring slottet i forbindelse med en middelaldersfest. Masser af boder og udklædte mennesker. Det leder jo tankerne hjem på ditto forestillinger på bl.a. Voergaard Slot.

Et sted er der forsamlet rigtig mange mennesker. Der foregår et eller andet i relation til middelalder seancen. En kvinder råber konstant ind i en mikrofon og forsamlingen lyder til tider som nogen, der venter på en stor rockkoncert.

Vi opgiver at finde et udsigtspunkt, som ligger bag den store folkemængde. Vi skal gerne nå frem til dagens sidste aftale og det foregår i Queens, så vi vælger at gå tilbage til subway'en og begive os ud på den længste tur med toget. Den første strækning køres meget langsomt og det tager næsten 3 kvarter, før vi er så meget downtown, at vi kan skifte tog og komme til Queens. Det næste tog kører noget hurtigere men der er et langt stykke vej, så det ender med, at hele togturen fra det nordlige Manhattan til Queens tager 5 kvarter.

Vi er fremme på stationen stort set på det tidspunkt, hvor vi har reserveret bord til aftensmad.

Som noget af det første går vi forbi et steakhouse og vi fortryder lidt, at vi ikke bare har bestilt bord dér, for det viser sig, at vores restaurant Pampas Argentina ligger et pænt stykke fra

banegården. Vi når at komme ca. 30 minutter for sent, men det er ikke et problem, for der er ikke ret mange gæster i restauranten.

Nu skal vi have det bedste af det bedste til at slutte en oplevelsesrig ferie af på. På nettet har jeg læst om en gæst, der kan anbefale en Skirt steak. Den får også tjenerens varme anbefalinger, så vi er 4, der hopper på den. Lasse skal have restaurantens største Porterhouse Steak og han får sin sag for. Vi andre får det, der minder om en flankesteak, men fortsat et mørt og dejligt stykke kød. Vi har valgt husets dyreste Malbec til 55 dollars flasken. Vi bliver ikke snydt! Et kongemåltid, som alle er tilfredse med.

Vi overvejer at tage en taxa retur til lejligheden men tjeneren får os overbevist om, at det er en forholdsvis kort tur tilbage til stationen. Det er blevet mørkt, men vi kan sagtens fornemme, at vi går i et rigmandskvarter med meget store huse og velordnede haver. Det er lidt synd, at vi ikke kan opleve kvarteret i dagslys, for det har bestemt været en gåtur værd.

Tjeneren får ret, vi er hurtigt fremme ed stationen og hopper på det første og bedste tog, som viser sig at være en forkert linie. Ikke retning, så skaden er hurtig gjort bedre. Vi skifter bare til et andet tog undervejs. Turen hjem går hurtigere, bortset fra, at vi skal vente et kvarter på Time Square stationen. Der har åbenbart været en afsporing på vores strækning op mod Harlem, så der er lidt forsinkelser. Ventetiden slås ihjel med en lystig herre med 2 olietønder. Han spiller alle stilarter og trækker en del tilhørere. Det er jo svært at undgå, for vi venter jo alle på toget. Det udnytter han til fulde med sin underholdning. Men da vores tog kommer, er platformen støvsuget for mennesker og manden står tilbage med sine 2 tønder.

Lasse er hoppet af ved Times Square, for at få taget lidt billeder ved nattetid. Han kommer hjem kort tid efter os andre. Han har set en hel butik med M&M overalt. Den er han noget tændt af.

Vel hjemme er der tid til en enkelt øl og whisky til herrerne, før der tørnes ind. Der er lidt forskellige ting på programmet i morgen formiddag.

Jeg vågner ved 4 tiden og vælger at starte dagen dér, i håb om at kunne skubbe døgnrytmen tilbage mod den danske igen.

Mandag den 30. September 2013

Joan og Ruddy har valgt at blive i lejligheden, for at slappe af og pakke kuffert i fred og ro. Vi andre har andre planer. Lasse vil ind på Time Square og købe nogle M&M's og Marie og jeg stiler mod Queens og et latinamerikansk område.

Klokken er alligevel tæt på 9, før vi får os snøvlet færdig og kommer med Subway'en mod Time Square og derfra videre med et andet tog til Queens. Heldigvis er der ikke så mange med toget ud af Manhattan, så vi kan få lov at sidde ned.

Vi lander på en station, som viser sig at være i den forkerte ende i forhold til det, som vi gerne vil se. Navnet Elmhurst indgår åbenbart i 2 stationer – og vi valgte altså den forkerte.

Så i første omgang vælger vi at kigge lidt nærmere på et kinesisk supermarked, der ligger lige over for stationen. Det viser sig at være et meget interessant sted med kød og fisk i lange baner. Mange levende fisk – og komaver! Pludselig står Marie med La-Yu i hånden. Det er en chili-olie, som vi bruger til nogle madretter eller slet og ret til at komme på en god ostemad. Det smager himmelsk og er meget svær at få fat i. Så vi hamstrer lidt, betaler og går ud. Her går det op for os, at vores vej til det latinamerikanske område faktisk ikke er så lang, så vi kan sagtens gå til området.

En rask spadsuretæer og vi er ved området, der umiskendeligt summer af Sydamerika. Det er især en gade, der løber direkte under en subway, der påkalder sig interessen. Her er masser af små butikker fra Colombia, Peru og Mexico – og sikkert andre, som vi ikke når at nærstudere. Vi når kun at gå den ene side af gaden, hvor vi får spist lidt mad til en kop kaffe og friskpresset appelsinjuice. Den unge pige, der serverer for os, kan kun spansk. Hun antager os for at være fra Canada.

Inden vi går op på stationen ved 90th/Elmhurst, når vi lige at købe nogle små pander og en skovl til at tage malt med, før vi haster op til toget. Vores Metro Card virker ikke, så vi antager, at de er udløbet og skynder os at købe et par ordinære billetter. Det viser sig dog, at vores Metro kort virker fint – men adgangen til stationen er lukket. Der kører ingen tog mod Manhattan fra stationen. Så vi skal med et tog ud af byen, for at komme til en station, hvor vi kan skifte tog og køre indad igen. Bøvlet. Og træls, at vi fik brugt penge på billetter, hvor der ikke var nødvendigt.

Men snart efter sidder vi i et tog mod Manhattan og det viser sig, at være en fin tur i første sals højde med fin view ind over Manhattan skyline. Bestemt en tur værd.

Vi når lige at give besked hjem til de andre om, at vi bliver lidt forsinket, for det har taget lidt tid med disse togskift og langsom kørsel. Ved Time Square kommer vi dog med et express tog ud til Harlem og med næsten en halv times forsinkelse, er vi tilbage i lejligheden.

Kun for at få pakket de sidste ting ned og bære det sidste affald og vores bagage ned, før vi bliver hentet af en flot, lang, hvid limousine. Hvilken prægtig tur at slutte en god uges ferie i New York og landet, hvor alt kan ske! Vi føler os som konger og baroner, da vi er båset i den lange dyt. Lasse konstaterer, at det er fedt, at vi kan glo på alle mennesker, uden de kan se ind på os.

Efter en god halv times biltur, holder vi foran lufthavnsbygningen og chaufføren er pist væk med det samme. Det tog ham ikke lang tid, at læsse os og vores bagage af.

I lufthavnen får vi hurtigt tjekket ind og afleveret vores bagage. Så skal vi bare lige have konsumeret 2 små flasker vin og et par små flasker whisky, før vi kan gå ind gennem sikkerhedskontrollen. Men det er ikke så let at drikke slatter, for det er jo ikke tilladt, at drikke

offentligt i USA. Og man ser aldrig nogen gøre det. --- Jo en enkelt gang så jeg en drikke med sugerør af en flaske i brun pose. Og straks tænkte jeg: "Hvad har han så gang i?".

Men Marie viser sig fra den kreative side og hælder diskret de to flasker vin op i en Colaflaske. Så er det pludselig OK, at drikke vinen. Mon ikke nogen ligger mærke til, at vi nyder Cola'en så meget – og at den går lidt på omgang. Lidt efter finder Ruddy ud af, at Whiskyflaskerne kan ligge diskret i hånden og så kan vi sidde og nippe til en dram uden nogen tager (særlig) notits af det. Men vi føler os alligevel som småforbrydere.

Vi kommer igennem sikkerhedskontrollen, der er mere omfattende end før set. Dels skal alle jakker og trøjer samt sko, bælter (også plasticbælter) samt indhold i bukselommerne tages af. Så bliver vi gennemlyst med et avanceret apparat, hvor vi står med begge hænder rakt op i luften. Nå, men vi må antage, at det er for vores egen sikkerheds skyld.

Mens Lasse får kigget på et GoPro kamera, finder de andre frem til en irsk pub, hvor vi kan få en Guinness og et glas hvidvin, før det er tid til at boarde.

Vi letter til tiden og flyver ind over New York på vej væk fra den store pulserende by. Snart er vi oppe i over 11 km. højde og besætningen serverer et større måltid til os med ris, bønner og kylling. Så handler det om at få sovet, for om ca. 6 timer lander vi i København, hvor det er blevet morgen.

Tirsdag den 1. oktober 2013

Det er altså ikke let at sove i et flysæde, så vi er alle 5 mere eller mindre groggy, da personalet serveret et lille morgenmåltid. Kaffen gør godt og der er energi til at begynde, at sorterer billeder fra turen. Det står på, til kaptajnen gør klar til landing. Det er en hård tur ned fra højderne for flere af os. Det er ikke så behageligt, hvis man ikke kan få trykudlignet ørerne, når flyet går ned. Det kan være en smertefuld oplevelse.

I Kastrup er der en del morgenkø ved paskontrollen. Der er sikkert landet 2-3 morgenfly samtidig. Bagagebåndet kører lystigt, da vi når ned i kælderen. Problemet er blot, at der er mange kufferter på båndet, så der er ikke plads til, at vores kufferter kan komme op på rullebåndet. Så der går et kvarters tid, før vi har vores 4 indtjekket bagage.

Så kommer det spændende øjeblik. Kan vi slippe gennem tolden uden at skulle i klinch med dem. Jeg er sikker på, at hvis vi ligger vores 5's bagage sammen, så er vi langt under det tilladte – men der kan være en eller to i vores selskab, der kan have et forklaringsproblem, hvis tolderne ser isoleret på deres kufferter.

I afgangshallen kan vi købe pladsbilletter til et tog, der afgår 20 min. senere, så kl. 8:30 er vi med et InterityLyn mod Fyn og Jylland. Dejligt. Nu vil vi jo gerne bare hjem.

Vi er pænt trætte, så der bliver ikke snakket særlig meget. Det klarer resten af vognen til gengæld. Et foldboldhold skal åbenbart til Holstebro og spille. De snakker og griner lystigt. Er ikke så gamle, hvis man tager ud fra deres pjatten.

Men vi når da frem til Fredericia, hvor Ruddy får fat i en stor taxa, der kan køre os hjem til Erritsø og Snoghøj.

Epilog

Washington var et nyt sted for os alle 5. Vores hotel i Washington lå centralt og var et fint sted. Washington er bestemt et besøg værd og vi kunne godt bruge en eller 2 dage mere i byen. Man får ikke set en hovedstad på 1 dag. Sådan er det!
Marie og jeg vidste nogenlunde, hvad vi gik ind til i New York. Byen var nøjagtig lige så storslået med de kæmpestore bygninger, massive trafik og masser af mennesker overalt. Det rokker ikke ved min opfattelse af, at det er den fedeste storby, der findes!
Vi har haft flot vejr på hele turen (bortset fra den første aften i Washington) og alt er gået, som planlagt hjemmefra. Det har været let at finde rundt og benytte tog og subway. Jeg tror dog nok, at Joan og Ruddy synes, at vi har haft et for hårdt program. Der er blevet gået meget og selv om de er sprunget et par af Maries planlagte aktiviteter over, så har det været hårdt – også for os andre.
Jeg var lidt beklemt ved at leje en lejlighed i New York (ja, og endda i Harlem). Alt blev gjort til skamme. Lejligheden var ikke noget luksus, men der var et par soveværelser, fællesområde (med 2 ekstra sovepladser og et fransk køkken. Den ekstra soveplads i fællesområdet var ikke god. En gammel sovesofa med blød bund, hvor du tydeligt kunne mærke fjedrene.
Alt i alt kan vi kun konstatere, at det har været en rigtig fin tur. Men efter så mange dage i storbyens kollosale larm, trænger vi alle til at komme hjem til lidt fred og ro :D)

Venedig 2014 – Jomfruturen med vores nye autocamper

Prolog

Turen er i korte træk planlagt sådan, at vi starter med at tage til Dresden, for at hilse på Nikola, en gut fra Makedonien, der besøgte os sidste år - og var med til at brygge belgisk øl. Han bor nu i Leipzig, så ham vil vi lige besøge og aflevere et par øl, så han kan smage, hvad han var med til at lave.

Så skal turen gå sydpå til Alperne og Venedig. På vejen hjem, skal Marie handle ost i Kempten og jeg håber, at vi når omkring Holland, der jo er fantastisk smuk på denne tid af året.

Lørdag den 29. marts 2014 - Først vejrens - så afgang

Marie har taget tjansen som formand i vores grundejerforening på vejen, så der er ingen pardon. Der er kaldt til vejrens, hvor fællesarealerne skal gøres klar til foråret. Forud har Marie brugt dage på at pakke camperen, så det kun lige er mit eget kluns, der mangler. Der er lige nøjagtig halvanden meget lille skab til rådighed, så det er næsten samme begrænsninger, som når vi er på tur med rygsæk!

Forud for turen er også gået en periode, hvor der har været travlhed med at få bygget en ny carport til camperen. Den gamle var for lille, for lav og for kort. Så med naboernes velsignelse, blev det til en ny carport på 3 meters højde. Maries bror Jens Peter havde hjulpet med at få det fundamentale på plads (læs: han rettede op på de fejl, som vi amatører var startet med). Og resten kunne vi selv klare. Stort set alle byggematerialer var brugt og der var bestilt flere, for arkitekten havde selvfølgelig regnet forkert?

Da naboerne er gennet hjem efter vejrens, kan vi få de sidste ting stuvet i camperen og så er det afgang mod grænsen. Vores nyindkøbte GPS bliver sat på første prøve, for at finde en Rema 1000 ved grænsen. Marie har hørt, at de sælger lakridskonfekt til foræringspris og det må vi da eje i camperen. Da GPS?en forkynder, at vi har nået destinationen inde i Flensburg centrum, kan vi kun se en forretning, der ser ud til at have været lukket i flere år.

Så vælger vi det sikre og søger mod Købmandsgården, hvor vi kan proviantere. Vi er taktiske og tager ikke hverken vogn eller indkøbskurv med. Det må da begrænse mængden af varer! Jeg stiler straks mod kartonvinen. Det er jo optimalt, at have en 3-liters beholder i camperen. Selv om min vinklub på Bankdata absolut ikke finder behag i den slags vine, så er det altså mere optimalt end at rulle rundt med 12 flasker cotes du rohne vine. Når jeg finder vores plasticglas frem, der vinklubbens bestyrelse sgu nok også dampet af alligevel :D)

Det lykkes mig uden de store anstrengelser at finde den eneste vin i smageafdelingen, som ikke umiddelbart kan findes i butikken, så vi støver rundt og gennemsøger vinafdelingen flere gange. Jeg har fundet en Malbec - så er jeg helt sikker på, at vinklubbens bestyrelse ikke indfinder sig på turen :D). En ansat i butikken bliver sat ind i problemstillingen og fluks henter han vinen i en stak helt oppe ved indgangen. 40 kr. for 3 liter Malbec! Jeg synes ellers, at den var OK - i forhold til en Californisk rødvin?.

Godt belæsset med snoller og vin, vakler vi ud til camperen og så er vi klar til at starte turen for alvor.

Og hvad skal man så skrive om, når turen går ned af autostradaen og 7-eren mod Hamburg og Hannover. Nej vel - så vi strander et sted syd for Hamburg og nord for Hannover - og går til køjs på en parkeringsplads tæt på motorvejen. Ruddy har belært os om, at vi ikke må tørne ind på de pladser, hvor der ikke holder andre og hvor der ikke er butikker. Så vi adlyder ærbødigst!

Søndag den 30. marts 2014 - Leipzig og See-Camping i Altenburg

Vi er gået over til sommertid men har alligevel sovet en del timer, da vi står op ved 8:30-tiden. En stor del af natten er gået med at drømme om røvere, der har angrebet vores camper og stjålet alt, hvad der er af værdi.

Vinduerne er dugget og det er koldt, at hoppe ud af sengen. Morgenmaden gør godt og Marie har forkælet os med god juice og masser af gode oste (rester fra vejrens). Og snart er vi atter på A7

med en god portion tåge. Kursen er direkte mod Leipzig og vi sender Nikola en SMS om, at hans ølleverance snart er fremme.

Undervejs har jeg travlt med at læse Dan Browns "Inferno" for os begge. Nogen har fortalt os, at en stor del af romanen foregår i Venedig, så det kan jo være en passende indgang til at besøge den by, der netop har hold folkeafstemning om at frigøre sig fra Italien – vist mest ment som et stunt overfor resten af landet.

Så tiden går hurtigt med at få hovedpersonen Robert Langdon indviklet i en masse vanvittige historier og vi har svært ved at lægge bogen fra os før Leipzig.

GPS'en leder os ind til Cichoriusstrasse, hvor Nikola bor og snart står vi foran døren til hans opgang. Vi ringer på dørklokken og en summen giver os tegn til at skubbe døren op. Det er ikke lige til at finde ud af, hvilken dør vi skal ringe på – og der er ikke nogen tegn af Nikola. Så vi når helt op på loftet uden at finde døren. Ned af trapperne igen. I bunden finder vi et navn, der passer på dørskiltet udenfor. Men ingen svarer på vores ringen, så vi vælger at gå en tur i området. Måske dukker Nikola op lidt senere.

I nabolaget finder vi en lille haverestaurant. Vejret er fantastisk. Foråret er ankommet til Leipzig med temperaturer omkring 20 grader og højt sol – selv om tågen næsten har fulgt os helt til byen…

Efter en god schnitzel, begiver vi os ud i det dejlige vejr og får kigget nabolaget an. Lange gader med 5-6 etager høje huse. Masser af beboelsesejendomme med højt til loftet. Det har sikkert været et godt kvarter – også under Østtysklandsperioden. Mange af bygningerne er blevet sat godt i stand – men andre trænger.

Vi finder tilbage til Nikola. Klokken er omkring 15. Ingen svarer på dørklokken, så vi beslutter at fortsætte vores tur. Øllene er allerede leveret på dørtærsklen, så vi må vente med at hilse på Nikola, til han dukker op i Danmark senere på året…

Vi beslutter at køre sydpå. Surprise, når vores destination er Venedig :D)

I første omgang har Marie lyst til, at vi finder en campingplads nord for Altenburg – ca. 40 km. Fra Leipzig. Det lyder OK med mig og GPS'en sørger for at vise vej. Så snart vi kører forkert, korrigere maskinen og finder en alternativ vej. Hvor er det smart med disse små tekniske dimser :D)

Ved 16:30 tiden har vi fundet frem til campingpladsen, der ligger ved en stor sø. Det er ikke noget vildt for os, der er vant til havet. Men det er garanteret et tilløbsstykke for tyskerne i lokalområdet. Heldigvis er der rigtig mange, der er på vej hjem – søndag eftermiddag – så vi ender med at have en stor del af pladsen for os selv.

Efter en enkelt øl i den lokale Biergarten, lister vi hjem til camperen, for at få lidt ost og rødvin. Og hold da k… hvor er her fredeligt. Ikke en lyd – ud over fuglene, der småkvidrer. Deres kvidren

dør også ud med dagslyset og vi slutter dagen af med at høre kun os selv. Maries støjende adfærd, når hun bladrer gennem et "Ud og Se" blad. Og min evindelige klapren på tastaturet.

Mandag den 31. marts 2014 - Altenburg og Frantiskovy Lazne (i Tjekkiet)

Vi kan absolut ikke klage over larm fra omgivelserne denne nat. Der var ikke en lyd udefra og ingen vind til at ruske i vognen. Så det er kun min egen lette søvn, der vækker mig til live, hver gang jeg skal vende mig i sengen. Marie klarer bedre at sove godt igennem. Hun har arvet sin fars sovehjerte.

Jeg bekendtgjorde overfor campingfatter, at vi vil afsted tidligt her til morgen, men vi får sovet alt for længe og klokken er over 9, før vi er klar med morgenmaden – efter et godt morgenbad. Vi har vist hele campingpladsen for os selv. Der holder kun 3-4 campingvogne og autocampere på det store åbne område, der er forbeholdt endags overnattende.

Vejret er næsten, som da solen gik ned dagen før. Lidt diset og solen har svært ved at trænge igennem. Men til gengæld er der heller ikke tåget, så temperaturen ligger og vipper på 5-6 grader.

Vi får ikke sådan lige lov til at slippe fra pladsen. Campingfatter har låst vores strømstik inde i elskabet. Vi skal åbenbart omkring receptionen og bede dem om at tjekke stikket ud igen. Det går nu hurtigt. Vi har ikke brugt noget strøm overhovedet. Men vi har heller ikke haft noget tilsluttet 220 volt.

Vi tørner ud fra pladsen og sætter kursen mod den nærmeste storby Altenburg. Her skulle være lidt at kigge på og det er lige på vejen. Troede vi. Første skilt forkynder, at der er 11 km. Til byen. Via små veje når vi meget hurtigt frem til et 7-km. Skilt. Så er der omkørsel og via en række meget små veje i et fladt landskab, når vi frem til et skilt, der forkynder, at nu er der 13 km. Til byen. Hu hej, hvor det går. Men vi æder os ind på byen og til sidst når vi frem. I bykernen kører vi ind og parkerer ved teatret. 1 euro i timen koster det. Det er vel rimeligt nok. Det er en gammel by med mange flotte bygninger. Vi er i det gamle østtyskland nu og de gamle bygninger er både imponerende men der er også noget værre makværk imellem. Byen er bl.a. kendt for produktion af spillekort men vi er nu mere interesseret i at besøge byens distilleri, for at se, hvad de kan byde på. Fabrikken ligger i byens udkant og i fabrikssalget er der alle former for spiritus. De laver rom, whisky, schnaps, bitter osv. osv.

Vi har ikke fået en snaps med hjemmefra, så vi vimser rundt, for at se, om vi kan finde noget, der kunne minde om en dansk snaps. Valget falder på en lille flaske Altenburger Klarer. Så har de også en Schwartsgebrennt eliksir, som flere kommer ind for at købe hele kasser af. Den får vi lov at smage. Marie kan ikke lide den men jeg sætter den i samme kategori som Fernet Branca og køber en enkelt flaske til turen.

Vi lister tilbage mod bymidten mens Marie holder styr på kortet – og snart er vi tilbage ved bilen – og på vej ud af byen igen. På jagt efter en P-plads, hvor vi kan indtage frokosten. Efter en del

køren mod syd, når vi frem til en plads, hvor solen næsten er kommet helt frem – og hvor der står et fint bord og venter på os.

Nu er kursen sat mod Tjekkiet og en lille kurby, som Ruddy har besøgt for nylig. Han mente, at vi skulle køre ind omkring Frantiskovy Lazne og spise på hotel Ida. Tjekkerne kan jo også lave godt øl, så det lød som en god ide…

Hen på eftermiddagen når vi frem til grænsen, som også er en helt åben grænse. Vi kører ikke langt i Tjekkiet, før vi er i kurbyen. Vi kører en tur rundt i byen og vælger at parkere bilen i udkanten og gå tilbage og se nærmere på sagerne.

Det er i sandhed en kurby. Specielt indrettet med mange flotte bygninger – de fleste holdt i gule nuancer. Overalt er der grønne områder, hvor især ældre mennesker vimser rundt og nyder foråret. Det er vist sådan, at Tjekkerne stadig kan få udskrevet et kurophold hos deres læger og bedømt på de mange tyskere i byen, er det sikkert også tilfældet med tyske læger. Så der er bestemt stadig stor brug for disse kurbyer.

Selve kurbyen er kun det halve af byen. Vi når dog knap at besøge den anden halvdel. Efter et par ture rundt i gaderne, er vi tørstige og vi sætter os ind på den restaurant, som Ruddy har anbefalet. Der er fred og ro på fortovsrestauranten, hvor vi får serveret en velskænket pilsner Urquell fra fad. Vi har det hele for os selv og kan kun høre personalet stå i udebaren og snakke tjekkisk over en kop kaffe.

Efter en lille halv times tid beslutter vi os for, at gå ind i restauranten og bestille aftensmaden. Også restauranten er helt tom, så vi kan kapre et bord ved vinduet. Den unge tjener tager imod vores bestilling på en god peberbøf og en ny øl til mig. Denne gang en mørk Master fra fad. Og inden vi får set os om, dukker hun op med maden. Den smager super. Selv min store 400 gram bøf er stegt perfekt. Jeg lapper et par mørke øl i mig. Det er jo eneste chance på turen, for at få rigtig godt øl, tænker jeg. Og det tjekkiske øl er ikke så stærk, så det går an – også fordi jeg ikke forventer, at vi skal køre mere i dag.

Men det sidste tager jeg fejl med. Marie har åbenbart en skummel plan om, at hun vil køre videre mod Munchen i aften. Det er altså derfor hun har siddet og spyttet i en halv fadøl hele aftenen. Da vi når tilbage til bilen og det er ved at blive mørkt, foreslår hun, at vi fortsætter turen mod Munchen. Undervejs forsøger jeg at læse højt af Dan Browns Inferno for hende, men det er ikke så let med lyset fra en lille lampe – og en lettere mudret stemme efter 4 gode fadøl!

Vi forsætter turen og er snart på en motorvej med kurs direkte mod Munchen. Her gør vi et stort indhug på turen, før vi beslutter at gøre holdt for natten på en rasteplads, der er overfyldt med biler og lastbiler i en pærevælling. Det lykkes os at få kilet camperen ind på den sidste plads, før man kører ud på motorvejen igen. Her er en pæn susen af biler, så mine øreproppper gør godt denne nat.

Vi går lige en tur hen til butikken på rastepladsen, før det bliver nat i camperen.

Tirsdag den 01. april 2014 - München

Ved halv otte tiden er vi oppe og har spist morgenmad – og er klar til afgang. Den sidste del mod Munchen går via motorveje, hvor vi passerer en masse humlemarker. Jo, vi er skam kommet til bajerens hjemland. Vi overvejer forskellige muligheder for at parkere autocamperen, så vi slipper for at køre helt ind til centrum, hvor det kan blive svært at parkere. Vi ender med at beslutte, at parkere ved Bayern Munchens stadion. De skal spille kamp i aften mod Manchester United (i England) og måske kan vi se kampen på selve stadion. Vi har ikke en eksakt adresse men gadenavnet. Og snart dukker det store stadion op foran os. Vi kører lidt rundt, for at finde en parkeringsplads. Det er ikke så ligetil, så vi ender på en motorvej ud af byen igen. Efter ca. 10 kilometers futten rundt i nabolaget, er vi tilbage ved stadion og finder ind til den helt rigtige plads "Mitte".

Her er ganske rigtig mulighed for, at man kan parkere camperen et døgn for 15 euro, så det napper vi. Selv om vi holder mutters alene på den kæmpestore plads. Vi får hurtigt pakket vores rygsække og er klar til en hel dags udforskning af Munchen. Første step er selve Allianz Arena, der lukkes op for gæster kl. 10. Og da vi står ved gaten er klokken ganske smuk et par minutter i 10, så det er god planlægning.

På stadion vil de gerne sælge ture til selve stadionet, men så store fans er vi ikke af Bayern Munchen. De kan også fortælle os, at der ikke er nogen mulighed for at se kampen på selve stadionet . Vi henvises til sportsbarerne inde i byen.

Så efter et besøg i Bayern Munchens store mega fanshop, begiver vi os rundt om stadion og mod U-bahnen. Det er tydeligt, at de kan håndtere rigtig mange mennesker omkring stadionet. Meget brede gange går ud fra stadionet i mange retninger. Da vi når frem til U-bahnen, dukker den første store mængde folk op – på vej til stadion. De skal nok ud og se første rundvisning kl. 11.

Snart sidder vi i toget. Det ser lidt gammeldags ud udefra men er ganske fint indrettet og bekvemt at køre med. Der er stort set ingen larm fra motorer. Marie holder styr på kort og seværdigheder – og hun sætter os af ved Marienplatz. Her er der mange mennesker og en stor kirke med et klokkespil, der bimler lystigt. Det lyder næsten som om de er i gang med at justere det, for det fortsætter i en rum tid efter kl. 11.

Vi går hen mod et stort Viktualienmarket med mange små boder. Her sælges alle mulige specialiteter lige fra oste, brød, grøntsager men også specielt sennep eller paprika, blomsterkranse – og selvfølgelig mad i mange afskygninger. Jeg får en stor sild i en hvid bolle og Marie prøver en bolle med rejer. Det smager fint men det virker lidt mærkeligt, at spise hvidt brød til silden. Snart efter er vi bænket ved et bord med en kold, økologisk bajersk øl. Den smager ganske udmærket. Den giver kræfter til at fortsætte udforskningen af den store by og vi tøffer rundt i den centrale del af byen i en times tid, til Marie har ledt os hen til byens ældste bryghus, der har plads til ca. 900 gæster.

Her får jeg lov til at prøve kræfter med en hel liter øl, der serveres i et stort tungt glas. Så giver det pludselig mening, at man må være imponeret over de piger, der kommer med 3-4 af den slags glas i hver hånd. De må kunne slå en prober næve!

Solen vil ikke helt frem, men vi har fundet en plads i bryghusets Biergarten, hvor vi kan mærke varmen fra solen. Efter lidt tid starter et tyrolerorkester op inde i selve bryghuset og vi trækker ind, for at lytte lidt til den særegne musik. Flere steder er der gang i en lille fest her midt på eftermiddagen. Det går lystigt til et par steder. Men vi drikker vores øl og forlader etablilisementet. Vi skal jo gerne holde til at se fodboldkampen i aften…

I stedet går vi ned til floden, for at slappe lidt af i forårsvejret. Så går turen mod hovedbanegården. Nogen har fortalt os, at kampen vises på storskærme dér. Vi undrer os over det og da vi når frem til banegården, er der heller ikke mange tegn på, at det er tilfældet, så vi finder en U-bahn, der kan køre os mod Den Engelske have, der viser sig at være pæn stor.

I kanten af parken, er der en brusende flod, der dukker frem fra underjordiske kanaler og starter med et lille vandfald. På det brusende vand, står en række unge på surfbræt og det er let at se, at de har prøvet det før. På skift kaster de sig ud på den smalle flod og tager nogle ture frem og tilbage på brættet. Enkelte af dem får også prøvet diverse kunster af og i de fleste tilfælde resulterer det i, at de ryger i baljen. Så sendes de med strømmen ned af floden, mens de svømmer ind mod bredden. Deres surfbræt er bundet fast til et fodled, så det har de fint styr på.

Med en sporvogn forsøger vi at komme tilbage til centrum. Det lykkes ikke helt og vi står af et sted, som ligger lidt langt fra, hvad vi regner med. Men Marie har styr på sit kort og snart er kursen sat. Imens begynder det at blive mørkt.

Pludselig er vi tilbage ved Marienplatz, hvor vi startede dagen. På selve pladsen finder i en restaurant, der har en storskærm kørende. Der er vi heldige at få plads lige foran. Så er der i hvert fald ingen problemer med at se fodboldkampen, der skal starte en time senere.

Mad og øl bliver serveret næsten inden vi har fået sat os. De regner nok med, at vi kan være spist af og gået igen inden kampen. Men de tager fejl. Jeg holder dem beskæftiget med at hente litervis af øl, mens vi får spist vores pizza og ser fodboldkamp. Tyskerne spiller fantastisk og det er ikke til at se, at Manchester United er på hjemmebane. Bayern spiller altså skræmmende i øjeblikket. Kampen slutter 1-1 – og da der er returopgør i Bayern næste uge, er vi nok syd for alperne – og tyskerne står stærkt!

Med kampen sluttede min lille oktoberfest og vi begiver os tilbage mod U-bahnen til Allianz Arena og autocamperen. Der er dukket et par campere mere op på den store plads. Vi kravler til ro med en konstant summen fra de motorveje, der ligger rundt om stadionet.

Onsdag den 02. april 2014 - Berchtesgaden Land

Det er noget af en speciel udsigt, jeg vågner op til. Selv om det stadig er mørkt, da jeg vågner, kan jeg sagtens se konturerne af Bayern Munchens "luftskib" af et stadion. Mens det bliver lyst, ligger vi og kommer til os selv. Mit hoved er lidt mærket af den lille Oktoberfest, som jeg holdt i aftes. Men det skal gås væk i dag!

Vi starter med at gå på jagt efter noget så banalt som en ringklokke til en cykel. I Munchen har vi nemlig set flere cykler med en lidt stor ringklokke, der samtidig har en speciel klang. Den har jeg forelsket mig i. Første stop – et stort byggemarked – giver ingen hit. Jeg foreslår, at vi kører lidt tættere på Munchen centrum og ved næste afkørsel finder vi vej til et større område med butikker. Første butik, en Metro, vil ikke lukke os ind. Der skal et kort til, for at få adgang – nøjagtig som i Danmark.

Naboen viser sig at være et stort indkøbscenter med et stort supermarked. Her har de alt – også en stor cykelafdeling – og sørme også min ringklokke! Vi oser lidt rundt og køber et par andre småting, før GPS'en sættes til at finde vej mod Berchtesgaden Land, en ganske lille del af Tyskland, der er kilet ind i bjergene og Østrig. Guidebøgerne fortæller os, at her skal der være specielt smukt. Det viser sig også at holde stik.

Men inden vi når så langt, gør vi holdt ved en motorvejskiosk, for at købe lidt snoller og et Østrigsmærke, der giver os lov til at benytte deres veje. Vi fortsætter via en flot motorvej, hvor bjergene hurtigt kommer tættere på og snart er vi i Østrig. Selv om vores destination er en del af Tyskland, skal vi igennem Østrig.

Vi når ikke længere end til den første by i Østrig, før vi bliver stoppet af en patruljevogn, der har åbenbart har lavet et lille kontrolpunkt ved indkørslen til byen. Marie tænker først på, om vi har kørt for stærkt. Det er der ikke tale om. Den meget lidt høflige mand beder fluks Marie om Østrigsmærket, der sidder i forruden. Han tager det og beder os parkere, mens han peger ind på en parkeringsplads. Vi kører rundt og finder ind på parkeringspladsen, for at køre tilbage til manden. Han ligner ikke en betjent men har alligevel en bil med blå blink på taget holdende.

Da vi stiger ud af bilen, kan jeg se, at et godt en meter højt hegn forhindrer os i at komme helt over til manden. Han skælder ud på os, fordi vi er kørt ind på parkeringspladsen. Han mente åbenbart, at vi skulle stoppe lige foran hans bil…

Det viser sig, at vores "forbrydelse" er, at vi ikke har sat Østrigsmærket fast på ruden. Det var ikke lige til at se på mærket, at det kunne tages af, så vi havde bare sat det løst i ruden. Og det må man ikke. Prisen for sådan en forbrydelse er 120 Euro!!! Det er forskellen på Danmark og Tyskland/Østrig. I Danmark hilser vi garanteret ikke turisterne velkommen på den måde. Det kan godt være, at politiet giver en reprimande, men hvis man kan se, at turisterne har handlet i god tro, så lader man garanteret tvivlen komme dem til gode. Men der er ingen kære pardon her. Bare betal ved kasse 1. Sådan en narrøv! Jeg lægger ikke skjul på, at jeg er rasende over den velkomst til Østrig. Det er rigtige trælse penge, at skulle af med.

Vi fortsætter turen og forsøger at komme os over sådan en urimelig velkomst. Kursen er sat mod The Eagles Nest (Ørnereden), som var en lille bygning på toppen af et bjerg. I sig selv måske ikke noget specielt, men bygningen tilhørte Hitler og den blev straks efter krigen tilintetgjort af amerikanerne. Der er kun et thehus tilbage og det skulle bestemt være et besøg værd. Ikke selve huset men turen derop skulle være spektakulær.

Så camperen sættes på en første prøve med bjergklatring, hvilket den klarer fint. Snart holder vi ved et sted, der åbenbart er så langt, man må køre i egen bil. Vi parkerer og Marie smører en mad, mens jeg får tiltusket mig lidt information. Damen i informationsstanden har imidlertid ikke til sinds at bruge tid på sit arbejde. Det er meget sjovere, at tale i telefon med en anden i stedet. Jeg venter længe mens flere andre gæster kommer og går. Til sidst mister jeg også tålmodigheden og går tilbage til Marie. Da har jeg ventet i ca. et kvarter.

Klokken er 13:30 og spørgsmålet er, om vi kan nå at gå op til the-huset og tage den sidste bus ned igen. Det er svært at få svar på, for damen snakker stadig, så vi beslutter at prøve at gå derop. Men der er ingen skilte, der klart og tydeligt viser vej. Et par skilte er streget over, så det er svært at vide, hvad de vil…

Tilbage til informationsdamen og nu er hendes telefon vist løbet tør for strøm, for hun taler ikke mere. Jeg overvejer, om jeg skal fyre hende på gråt papir – men da hun siger "Grúss Gott", vælger jeg at tage en mere menneskelig approach.. Hun kan fortælle, at Hitlers the-hus er lukket indtil midten af maj måned. Der kører ingen busser derop og man kan heller ikke gå derop. Og så slår hun ellers op i en dansk guide og beder os læse deri. Der står ganske få linier – og ikke noget nyt. Men hun har ikke mere at sige, så vi daffer af og beslutter at besøge Königsee i stedet. Ned ad bakken igen. Marie og jeg er ikke helt enige om, hvordan hun skal bremse på vejen ned. Jeg udtaler mig som sædvanlig som om, at jeg har fuldt styr på det, at køre bil. Men jeg kan huske, at vi havde et par rødglødende bremser på vores tur til Nordkapp for en del år siden, hvilket lærte chaufførerne at bruge motorbremsen.

Vi kommer dog ned af bjerget og sætter kursen de forholdsvis få kilometer mod Königsee, en lang og meget dyb sø mellem bjergene i området. Det er en rigtig turistby, vi kører ind i. Først møder vi en stor parkeringsplads, hvor det koster 4 Euro, at parkere. Så bliver vi ledt ned gennem en lille (og forholdsvis idyllisk) by, hvor butikkerne sælger alt muligt hurlumhej. Til sidst når vi havnen og en båd er klar til afgang, så vi skynder os at købe billetter og hoppe ombord.

Sejlturen bringer minderne frem fra vores sejltur i Argentina, hvor vi ender i Bariloche. Høje bjerge omkranser søen og der er ikke andre muligheder for, at opleve dette område end netop fra søen. En guide fortæller undervejs om området og selv om han forsøger at skjule det, er der ingen tvivl om, at han har fortalt historien tusind gange før. Undervejs gør vi stop, da klippesiderne på begge sider af søen fungerer som et ekko. En af de ansatte på båden tager et horn frem og giver lidt musik, som ganske rigtigt kastes fra den ene side til den anden. Efter han er færdig, høster han et bifald, som han jo ikke kan handle ved købmanden for, så han piler rundt og kradser penge ind fra passagererne.

Efter en halv times sejltur, er vi for enden af søen – ved en lille by, hvor båden ligger til. Vi har imidlertid ikke til sinds at forlade båden, selv om den bliver liggende et kvarters tid. I stedet sætter vi os ned bagved og slapper af.

Med en fyldt båd retur, vender vi tilbage til udgangspunktet og vores autocamper. Bremserne lugtede lidt, da vi parkerede, men de var kølet af og vi beslutter at køre til byen Berchtesgaden og proviantere. Byens informationscenter er lukket. Klokken er halv seks – og de glimrer ved ikke at have et kort over byen udenfor. Så vi handler ind i et lokalt supermarked, nyder en øl i en central biergarten – og sætter så kursen mod Mühlleiten campingplads, som vi har set et skilt til.

Pladsens reception er allerede lukket – vi er åbenbart meget uden for sæsonen – men vi er velkommen til at køre ind og parkere, står der på et skilt. Det gør vi. Og mens jeg får skrevet lidt dagbog, fremtryller Marie et lækkert måltid med pasta og kødsovs – samt asparges, som de annoncerer meget med i området.

Dermed er vores køkken for alvor indviet og vi slutter aftenen af med at nyde en kop kaffe og en whisky under vores baldakin. Det er ikke supervarmt, men en god trøje og dynen hjælper til, at det ikke er alt for koldt. Ud over os, er der vist kun et par tyske herrer på pladsen…

Torsdag den 03. april 2014 - Klatretur til Grünstein

Efter en lidt urolig nat, står vi op nogenlunde tidligt og får os et tiltrængt bad. Faciliteterne på campingpladsen er fine og vi har stort set det hele for os selv. Vi overvejer at tage en vandretur i nærheden, så efter en gang morgenmad, forsøger vi at tjekke ud, for at komme videre. Der er bare ingen i campingpladsens reception, så vi må køre derfra, uden at betale for opholdet. Mærkeligt…

Første stop er Berchtesgaden turistbureau, der ligger lige midt i byen – tæt på en speciel rundkørsel, der er bygget oven på 2 floders sammenføring, så der er bro over 3 af rundkørslens 4 sider. På turistbureauet får vi anvist et par ture og bliver udstyret med et fint kort over området. Vi vælger selvfølgelig den ”store” tur og snart efter kører vi op i bjergene til en parkeringsplads et stykke fra byen. Her parkerer vi bilen i ca. 750 meters højde og begiver os opad. Og det går pænt opad. Der er ikke ret mange steder, hvor det nærmer sig at gå ligeud men jeg vil tro, at vi går opad med en stigningsprocent på omkring 25. Men opad når vi og i løbet af et par timer har vi nået turens første punkt, Grunstein hytten i omkring 1200 meters højde. Her gør vi et stop og nyder solen og freden. Hytten er sikkert en cafe i åbningstiden men nu er der helt lukket. Borde og bænke er pillet ned bortset fra et par enkelte steder, hvor nogen måske har udøvet lidt selvjustits og fundet pladerne frem.

Lige overfor hytten er der udsyn meget stejlt ned til Kønigsee, som vi sejlede på dagen før.

Efter en kort pause, hvor Marie får tørret lidt af sit tøj (hun har fået varmen af turen herop), fortsætter vi de sidste 100 meter op til toppen af Grunstein. Hvilken enestående udsigt ud over

hele dalen med mange små byer og Berechtsgaderne. Selv vores campingplads kan vi se herfra – og Kønigsee også. Det er dejligt at sidde i solen og mærke varmen – og ingen vind overhovedet. Bedre kan det vist ikke blive på sådan en bjergtop. Der sidder en del mennesker rundt omkring og nyder foråret.

Men intet varer evigt og efter en halv time, begiver vi os nedad igen. Jeg frygter lidt for nedstigningen, for det er som regel hårdere for benene (knæene) end at gå opad. Men det er ikke så slemt og i løbet af ca. 1 time, er vi nede igen.

Godt gennemblødte af sved og med sure sokker efter sådan en stroppetur, beslutter vi os for at køre tilbage til campingpladsen, for at få et bad (mere), inden vi fortsætter turen. Vi når lige at køre ind og parkere på pladsen, så dukker campingfatter op. En ung gut, der giver hånd og virker som om, han er glad for at se os. Det tror pokker, for så kan han jo få betaling for vores overnatning…

Vi får vores bad, lidt frokost og et lille hvil, før GPS'en stilles ind på Venedig, for nu vil vi altså sydover. Der er ellers dejligt på pladsen med over 20 grader – men solen er forsvundet…

Vi kører mod Salzburg og ad motorvejen sydpå og snart kører vi rundt i bjerglandskaberne på vores vej gennem Alperne. Hen på aftenen når vi frem til en rasteplads tæt på Italien, hvor vi gør holdt for natten.

Vores solcelle anlæg brokker sig højlydt. Det har egentlig været et irritationsmoment længe, når kontrolenheden har afgivet 3-4 hyletoner. Men på vej ned gennem Alperne er det gået helt amok. Nu hyler det med jævne mellemrum i op til 30 sekunder ad gangen. Der er ingen knapper, man kan trykke på, så vi kan ikke slå larmen fra. Det ser ud til, at anlægget er tømt for strøm og det kan ikke producere, fordi der jo er helt mørkt…

Vi beslutter at holde pinen ud til dagen efter. Så må vi ringe til vores værksted i Danmark og høre, hvad vi kan gøre.

Efter en tur rundt på rastepladsen – det indbefatter et hotel og en tankstation – disker Marie op med lækker aftensmad, mens jeg skriver dagbog over en god Tallisker. Alarmen fra solcelledimsen lyder kun et par gange…

Fredag den 04. april 2014 - Trieste (Italien)

Ørepropperne har holdt larmen fra solcelleanlægget ude og Marie sover fint fra det hele, så vi vågner op nogenlunde veludhvilet. Selv om vi har ligget tæt på en motorvej, så har det været roligt.

Vi går ombord i noget, der ligner det sidste danske franskbrød. Det har holdt sig godt i næsten en uge – måske en anelse sejt her til sidst, men hva fa'en – det er jo campingtur og efter en overnatning på en rasteplads, går alt vel an…

Så går det atter mod syd og i stedet for at stile direkte mod Lidoen og Venedig, vælger vi at køre mod Trieste, en havneby i noget nær det østligste Italien på en tynd strækning, der er helt omsluttet af Slovenien. Kigger man på landkortet, virker det helt urimeligt, at Italien skal have sådan en tange ind i Slovenien.

I Italien når vi en betalingsmotorvej, hvor vi har lidt svært ved at finde ud af, at man ikke skal betale, når man kører ind – men når man forlader motorvejen. Men med lidt møje og besvær får vi en billet ud af automaten og så er der fri passage på en flot (nyasfalteret) motorvej, hvor vi har god plads – på trods af morgentrafikken.

De første timer kører vi i Alperne og i lang tid går det nedad. Det er lidt svært at begribe, at vi har været så langt oppe i bjergene, men det går ned ad bakke og gennem rigtig mange tuneller. Jeg læser Inferno for højt og får hurtigt et system med en lille lampe, jeg kan tænde, hver gang vi kører ind i en tunnel, så læsningen ikke afbrydes af et hul i klipperne.

Pludselig flader landskabet ud og jeg ligger med sikkerhed lampen i handskerummet. Jeg læser og læser – i håb om at bogens hovedpersoner kommer til Venedig før os – så vi kan få lidt insiderviden om byen, før vi kommer. Men de bliver ved med at nosse rundt i Firenze, så håbet forsvinder efterhånden som vi nærmer os Venedig.

Men først Triense…

Det sidste stykke af vejen til byen bliver vi ledt ned til en kystrute, der er rigtig flot. Her kører vi ad snoede veje og gennem små huller i klipperne mens vi bevæger os ned mod havoverfladen og selve Trieste, en by med ca. 200.000 indbyggere. Vi finder en parkeringsplads ved havnen og jeg hælder alle mine mønter i en parkeringsautomat med det resultat, at vi må holde der i 3 timer.

Så hanker vores lokale guide Marie op i et intermistisk kort og leder os rundt i byen. En rigtig hyggelig by med en masse flotte gamle bygninger. Det kan de Italienere altså. De har bygget nogle utrolig huse og jeg forstår godt, at mange turister falder for byerne. De har en charme, som mange andre byer vil misunde dem. Vi når hurtigt frem til et lille intermistisk marked, der ikke er meget større end vores lokale på Axeltorv i Fredericia. Her er lige det mest nødvendige. En ældre herre får overtalt Marie til at smage på noget "biodynamisk" – læs: økologisk – olivenolie. Han snakker løs på italiensk, selv om han hurtigt har fundet ud af, at vi ikke fatter en brik. Hans priser ser fornuftige ud, så vi køber en flaske. Jeg bliver også lidt forelsket i hans chilie-olie, selv om jeg ikke har smagt den. Den viser sig bare, at koste noget mere end den almindelige. Det finder vi selvfølgelig først ud af, da vi skal betale for den…

Vi vimser lidt rundt i byen og forsøger at finde op på en høj mur, hvorfra der skulle være en fin udsigt over byen. Til sidst lykkes det vist også at finde derop men det koster et eller andet og de

forventer, at man samtidig går gennem et større museum. Det orker vi ikke, så vi går nedad igen mod byen og finder trods alt et par steder med fin udsigt.

I bykernen får vi den sidste time til at gå, før vores parkeringsbillet udløber, og så forlader vi byen med kurs mod Venedig. Hver gang vi indstiller GPS'en i Italien, forkynder den, at der er betalingsveje på ruten. I dag vælger vi dem fra. Så får vi se, hvad den finder til os.

Først kører vi bag ud af Trieste og bliver sendt i en stor bue udenom byen og op i bjergene bag byen med en flot udsigt ned over byen. Snart er vi på motorvej og kort tid efter vi har forladt byen, får vi mulighed for at dreje fra mod Slovenien – jo, vi er tæt på!

Godt ude af byen, gør vi holdt ved en rasteplads, for at få lidt frokost. Det består af flutes med olivenolie, et par gode oste og friske tomater med masser af smag. Jo, jo, nu er vi syd for alperne!

Så har vi energi til at fortsætte turen og vi beslutter at køre til Lidoen og tjekke ind på en campingplads med det samme. Vi havde egentlig snakket om at køre ud af Trieste og finde en campingplads, men dagen var stadig ung, så…

Undervejs på turen kæmper i med at få telefonisk forbindelse med vores autocamper forhandler i Allingåbro. Vi er trætte af, at kontrolenheden til solcellerne bliver ved med at give advarselslyd fra sig. Efter adskillige opkald, får vi fat i sælgeren og han kan ikke lige huske vores bil og har derfor svær ved at hjælpe. Men vi når dog at få med, at det er en god ide, at få sluttet bilen til noget strøm og i nødstilfælde kan vi koble strømmen fra solcellerne.

Idet vi har valgt betalingsvejene fra, bliver vi sendt ind gennem en masse små byer på små veje – og med et hav af rundkørsler. Jeg får gjort et indhug i Inferno bogen men Robert Langdon og hans unge sygeplejerske bliver ved med at jage rundt i Firenze…

Efter en rum tid, gør Marie pludselig holdt i en lille by. Hun har fået øje på en grønthandler, som hun lige må tjekke ud. Her sælger de vin i litermål. Du kommer garanteret bare med din egen dunk og får tanket op. Du kan også købe dunkene… Det sjove er, at langt de fleste af vinene er spanske. Kun en enkelt er lokal. I et nærliggende supermarked, får vi provianteret lidt og det bliver også til en liter lokal vin på pap.

Så er det tid til sidste etape mod Lidoen og en campingplads ved Cavallino, hvor vi kan bruge vores rabatkort. GPS'en finder frem til pladsen og efter en hel del registreringer, er vi tjekket ind på en plads helt tæt på stranden. Bølgerne er kraftige og lader intet tilbage i forhold til Vesterhavet. Så vi har en konstant susen fra bølgerne, selv om det både er lunt og uden vind.

Til gengæld har vi fået lidt regn i løbet af dagen. Ikke meget, men dog det første på turen.

Efter en inspektion af pladsen, hvor kun en del er åben i øjeblikket, får Marie produceret en god gang aftensmad med fyldte pastaer, kålpølser, et arsenal af sennepper og et lokalt glas rødvin. Uha, hvor smager det dejligt (maden altså).

Mens vi spiser, kommer der stadig nye gæster til – alt imens det bliver mørkt. Vi når ikke meget længere en kl. 21, før trætheden overmander os og vi kravler i seng.

Lørdag den 05. april 2014 - Dan Browns Inferno

Egentlig er vi klar til at indtage Venedig men byen er ikke helt klar til os! Det har regnet lidt i løbet af natten og da vi står op, småregner det stadig. Så efter et godt bad og morgenmad, beslutter vi os for, at tage en "hjemmedag". Dels fordi vi føler os begge lidt småtrætte – men mon ikke også, at det trækker lidt i, at komme så lang frem i Dan Brown's bog "Inferno", at vi kan få hovedpersonerne til Venedig.

Bogen er blevet anbefalet af en af mine kolleger. I bogen skulle være en del fortællinger om nogle af Venedigs vigtigste steder, bl.a. Markuskirken. Så vi sætter os godt til rette og læser og læser. Det bliver en dag, hvor Marie siger meget lidt og lytter meget opmærksomt – og til gengæld snakker jeg i et væk hele dagen. Dan Brown har en fantastisk evne til at fastholde læseren, så det næsten er umuligt at lægge bogen fra sig.

Vi får hovedpersonerne ombord i et tog fra Firenze til Venedig og de tøffer en smule rundt i Venedig, før de pludselig forlader byen igen. Da har vi for længst passeret frokost, som vi indtager ude under vores markise, mens det ind i mellem drypper stille ned ovenfra. Vinden er meget svag men bølgerne fra Adriaterhavet er ganske tydelige. De er garanteret med til at sikre, at ingen andre gæster i nærheden bliver generet af min højtlæsning.

Efter frokost kigger vi lidt på vores el-problemer. Det er blevet forværret. Ud over at solcelleanlægget giver advarselslyde fra sig, er køleskabet også holdt op med at virke. Det er lidt træls, at skulle bøvle med disse ting på vores allerførste tur. Vi kobler solcellerne ud af systemet, som forhandleren har foreslået os. Det lykkes fint. Men på trods af diverse granskning af sikringer og koble strøm fra og til, får vi ikke liv i køleskabet. Det bliver ved med at give en fejl om, at der ikke er den rette strømforsyning. Dermed er det så slut med kølevarer…

Vi fortsætter vores læsning…

Ved aftenstid trækker vin indenfor men ikke engang det tiltagende mørke kan få os væk fra bogen. Vi mangler kun 100 sider og det er forfærdentlig spændende! Frem med forstørrelsesglas og lamper. På et tidspunkt lykkes det mig at læse alene i lyset fra den gadelampe, der er udenfor. Aftensmaden er der ikke tid til. Vi skal videre med bogen! Det er forfærdentlig, at en bog kan være så fængslende.

Ud på aftenen overgiver vi os og holder en pause, for at få lidt at spise. De sidste 80 sider er lidt hårde, at komme igennem. Men vi er ikke trætte og vi skal være færdige nu! Kort efter midnat når vi i mål og det er også først på de sidste sider, at de hele kommer til at hænge sammen. Hvad handler bogen om? Det vil jeg ikke afsløre. Læs den selv!

Få minutter efter at vi er færdige med bogen, kravler jeg til køjs og Marie følger efter lidt senere. Hun skal vist lige have læst lidt "andet".

Søndag den 06. april 2014 - Venedig

Nu er mine beskrivelser fra vores ture oftest fyldt med spændende ting, som vi oplever undervejs. Jeg er også nødt til at fortælle, at ikke alt er fryd og gammen hele tiden. De sidste dage har jeg været lidt trist til mode, hvilket aboslut ikke hører hjemme, når vi er på ferie! Men det er ikke altid, at man kan bestemme ens humør. Her til morgen vågnede jeg og lod tankerne køre rundt i lidt negative spiraler. Det er nok den dumme bøde i Østrig, der startede spiralen… Men også problemerne med køleskab og solceller, der irriterer mig.

Men så fik jeg tankemæssigt fat i, at det ikke hjælper, at køre rundt i disse negative tanker og dagens opgave er for mig, at suge oplevelserne til mig – og ikke give plads til negativitet!

Solen skinner fra en næsten blå himmel (selv om der er lovet lidt regn igen i dag).

En skål yughurt med rosiner og lidt (gammelt) rugbrød samt en kop god kaffe fylder depoterne godt op og vi trasker af mod bussen, der skal sejle os over til Venedig. Vi synes umiddelbart at det lyder lidt dyrt, at vi skal betale 43 euro hver, for en 3 dags billet, der giver fri adgang til busser og både. Det skal siden vise sig, at vi nok skal sørge for, at få valuta for pengene!

Bussen holder ikke uden for campingpladsen med helt oppe ved hovedvejen. Det tager ca. et kvarter at gå derop, så vi bliver varmet op til en tur rundt i Venedig.

Bussen kommer til tiden og vi sættes af tæt på færgen og i følger det gamle råd om, at følge strømmen. De skal vise dig vej. Snart står vi sammen med en flok, overvejende italienere, og venter på at gå ombord på færgen. Klokken er kun godt 9, og det er åbenbart for tidligt for turisterne. Båden er en lav, lang båd, der godt kunne minde om nogle af de lave hjuldampere på Mississippi – dog uden hjul :D)

Første stop på sejlturen er Lido. Jeg troede egentlig, at vi bor på Lido, men det viser sig, at det er flere områder, der hedder Lido og vores hedder rent faktisk Lido di Jesolo. Herfra kan man sejle med bilfærge til en anden ø, der bare hedder Lido. Jeg gad vide, hvilken af stederne det er, at danskerne tager hen, når de tager herned?

Jeg spejder ihærdigt efter Venedig ind over vandet og efter lidt sejlen, dukker en række store markante bygninger frem. Nu er vi tæt på! Båden lægger til kajs ved et stop, der senere viser sig at være det tætteste på Markuspladsen. Men det opdager vi slet ikke, for rent instinktivt går vi den vej, hvor der er færrest turister. Så vi går til højre, hvor Markus pladsen er lige til venstre.

Vi følger kajen ud i bydelen Castello. Langsomt tynder det ud i turisterne, mens vi går over den ene lille kanalbro efter den anden langs kajen ud til Adriaterhavet. På et tidspunkt kommer der en bred vej, der går væk fra havet og den ser spændende ud. Vi trasker ned af den, mens vi har travlt med at suge indtrykkene fra den specielle by til os. Venedig er en meget gammel by og byen ser faktisk næste ud i dag, som den gjorde for flere hundrede år siden. Bl.a. fordi det ikke er muligt at bygge mere på den smule land, der er. Det meste af byen er bygget på en lag ler, der gør den lidt sårbar. Derfor er byen også bygget på en masse træpæle, der er banket godt ned i leret.

Venedig er spækket med historiske bygninger med utrolige udsmykninger og det vidner om, at byen har været meget rig gennem mange tusind år. Nu havde romerriget jo også en fantastisk storhedstid, hvor det tog rundt i hele verden og hjembragte store skatte. Så byen er også kendetegnet ved, at her findes stort set alle arkitektoniske stilarter i en pærevælling. Det ses bl.a på Markuskirken, der er et overflødighedshorn mht. byggeri og "indmad".

Efter denne lille historiefortælling – tilbage til vores tur…

Efterhånden som vi trasker væk fra Markuspladsen, er vi næsten helt alene. Det virker lidt mærkeligt men også spændende, at man har Venedig for sig selv. Pludselig løber vi tør for vej og når ud til enden af byen. Her finder vi meget passende en anløbsbro til bybusse… båden.

Kort tid efter dukker en båd op og med den sejler vi rundt langs den nordlige kystlinie af Venedig. Her er nok at se på og vi nyder det friske pust fra vandet. Pludselig sejler båden ind i en kanal. Det er tæt på Venedigs banegård, så vi vælger at springe af inden da. Her havner vi på en stille kaj, hvor noget af det første, der fanger vores opmærksomhed, er en lille cafe med hovedsagelig lokale foran. Vi går ind, for at bestille et glas kølig hvidvin og falder også for en sandwich med skinke og ost. De få cafeborde foran cafeen er optaget af avislæsende venezianere eller små flokke af veninder, der har sat hinanden stævne på stedet. Men fluks springer cafemutter ind og henter et ekstra cafebord til os, så vi også kan sidde på kajkanten og nyde livet.

Så beslutter vi for at blive en anelse struktureret i vores vandren. I første omgang gør vi bydelen Cannaregio usikker. Vi trasker (på må og få) rundt, mens vi snuser stemningen ind. Det er ikke en af de mest besøgte områder men her har man de klassiske kanaler og huse, der ligger helt ned til vandet, for sig selv.

Men pludselig er vi på en gade, hvor det myldrer med folk. Det er vist ruten fra banegården ned mod Markuspladsen, vi er nået ind på. Vi bestormer en isbutik, for at smage lidt lokal is. Det er nøjagtig lige så godt, som rygtet siger!

Så lister vi ned og finder en båd, der kan sejle os til Markus pladsen. Denne gang går vi til venstre ved anløbsbroen. Og midt i mylderet, er vi snart på Markus pladsen, hvor vi først studerer Doge pladset, der er et stort museum for de mange doger, der har regeret Venezia i fortiden. Marie vil gerne ind og se Markus kirken og vi stiller os i kø. Men da vi når frem til indgangen, bliver vi vippet af pinden. Vi må ikke have rygsække med ind men skal gå rundt om hjørnet, for at deponere dem. Det orker vi ikke lige, så vi trækker ud på Markus pladsen i stedet. Det er en sjov

plads med imponerende bygninger omkring. Selve pladsen har en sjov skæv facon – hvad der så har fået dem til at lave den på sådan en måde…

Så trækker vi lidt væk og kommer ind gennem en smøge til en kanal, hvor der åbenbart er af- og påstigning til gondolerne for dem, der vil betale prisen for en tur. Gondolerne ligger på række og det ser ud til, at de har pænt travlt. Så snart de har fået læsset gæster af, står et nyt hold klar til at gå ombord. Lidt længere henne af kanalen når vi et knudepunkt, hvor 3 kanaler mødes. Her kommer gondolerne fra alle retninger og det er sjovt at se, hvordan de hjælper hinanden med at dirigere trafikken. Det foregår i god ro og orden og uden at nogen af gondolerne støder sammen på noget tidspunkt. Gondoliererne har rigtig godt styr på deres både, som jo er lidt specielle, idet de styres med en åre.

Skilte viser vej til Rialto broen og den har vi hørt om før, så vi følger skiltene. Undervejs falder vi ind på en lille cafe, for at få en lille drink. Marie foreslår en Martinidrink. Vi vælger den bitre udgave af drinken. Det var en fejl! Til gengæld var tjeneren yderst professionel. Og så er det i øvrigt sjovt at lægge mærke til de mange, der bare lige stikker hovedet ind og bestiller en expresso. Vupti, så er den drukket og de er ude af døren igen.

Vi fortsætter vores vandren rundt og efter en rum tid (og bl.a. et besøg på Rialto broen), sætter vi GPS'en til at finde frem til en bybåd, der kan bringe os hjem. Meget passende rammer vi en linie 1, der på et tidspunkt ender ved "vores" havn. Men den ender ret hurtigt ved banegården, hvor alle gennes ud. Så må vi lige en tur i land og finde en anden, der sejler i modsatte retning. Efter en tur ned gennem Venedigs brede kanal Grande, ender vi ved Lido – dvs. Naboøen til vores. Se det er hvad der sker, når der er flere områder, der hedder Lido. Tilbage til Markus-pladsen, hvor vi ved, at vi kan komme hjem fra. Da vi endelig finder frem til den kajplads, hvorfra vores båd sejler, er der næsten en halv time til, at den sejler.

Så er der dømt aftensmad. Og Marie begynder fluks at kigge på menukort ved de restauranter, der ligger langs kajen. Uha, tænker jeg. Det er jo dyrt. Heldigvis får jeg hende gelejtet ned af en lille smøge til en restaurant, hvor der slet ingen gæster der. De har et fint menukort, hvor maden er til at betale for. Vi bestiller en kold øl, der gør godt efter en lang dags vaden rundt. Marie får sig risotto med fisk og jeg napper en pizza med gorgonzola. Uhm!

Mens vi spiser, dukker der en del flere gæster op. Så vi har åbenbart bare været tidlig på færde…

Tilbage til anløbsbroen, blot for at konstater, at nu sejler bådene ikke hver halve time men næsten kun engang i timen. Så vi må lige vente næsten en halv time ekstra, før vi kan komme hjemad. Det er næsten mørkt, da vi forlader Venedig og efter en god halv times sejlads, når vi tilbage til vores havn. Her venter bussen heldigvis på os, så snart er vi på vej tilbage mod campingpladsen. Hvor skal vi stå af midt på en mørk landevej? Jeg finder min GPS og får sat en rød prik på kortet, hvor vi steg på bussen. Så er der jo bare at følge bussen og se, hvornår den nærmer sig den røde prik. Det lykkes og vi blev sat af lige nøjagtig overfor, hvor vi var steget på tidligere i dag.

Tilbage ved campingpladsen, vil jeg prøve at få lavet noget strøm til computeren, der er ved at løbe tør for strøm. Vi har jo købt stik til det men jeg manglede en skruetrækker, for at kunne skille stikket af. En kartoffelskræller viser sig at være effektiv skruetrækker, og snart har jeg samlet stikket og sætter det i 12 volts stikkontakten. Fluks går lyset ud. Det gør det så også for mig. Surt show, tænker jeg. Og så pakker jeg sammen og kravler i seng. Lettere irriteret over, at jeg nok har knaldet en sikring…

Mandag den 07. april 2014 - Øerne nord for Venedig

Jeg vågner som sædvanlig et stykke tid før Marie. Fra min sengeplads ved bagrude vinduerne, kan jeg se solen skinne på de øverste skyer. Det tegner til, at vi får en fin dag!

Selv om vi er tidligt oppe, går der lang tid med at bade og spise morgenmad. Vi har ikke så travlt med at komme fra campingpladsen, for vi har talt om, at det skal være en forholdsvis let dag i dag. Tilbage ved havnen, foreslår Marie, at vi prøver en anden båd, idet nr. 12 sejler modsat. Op til nogle af de øer, der ligger nord for Venedig..

Vi finder os en plads på bagerste dæk, hvor der er nogle få pladser udenfor. Herfra kan vi bl.a. se de farverige huse på øen Burano. Vi vælger at stå af ved den ø, der er tættest på Venedig, Murano, der primært er kendt for de mange glaskunstere. Umiddelbart minder øen meget om Venedig med kanaler og ingen biler. Men husene er kun et par etager høje og mindst i hvert andet hus er der en forretning, der sælger glaskunst. Meget flot og bestemt et besøg værd.

Vi slutter turen rundt på Morane med at spise frokost på en lille velbesøgt fortovsrestaurant. Igen er der ikke noget at udsætte på mad og drikkevarer.

Så napper vi en båd mod Venedig. Da vi når frem til første anløbsbro, begynder vi at overveje, om vi ikke bare skal sejle hjem og tage en kort dag. Båden ligger for anker så længe, at Marie når at konstatere, at der sejler en båd direkte til vores havn fra selvsamme ansløbsbro – og båden ligger lige bag os og venter på, at der bliver plads til den. Så får vi travlt og når lige at hoppe af båden, som der er afgang.

Kort tid efter er vi ombord i nr. 22, der har kurs mod vores havn. Desværre er denne rute ikke helt så godt synkroniseret med bussen, så vi må lige vente et kvarter, før vi kan komme helt hjem.

Vejret er varmt. Solen brænder for alvor i dag, så vi har det rigtig godt med, at vi kan sætte os hjem og nyde forsommeren ved campingvognen. Jeg gør et nyt forsøg med mine strømproblemer og i dag er der et lille lyspunkt. Vi får styr på stikket og sikringen, så nu kan computeren blive ladet op. Det er også ved at være kriminelt. Den viser kun 2,5 % strøm!

Men til gengæld er der dukket et nyt problem op med bilen, idet vi ikke kan åbne bagdørene. Så vi kan ikke så let få fat i vores stole. Og hvis vi løber tør for gas, er vi også færdige med at lae mad.

Det går altså ikke så godt med den bil. Heldigvis fungerer køredelen upåklagelig, men jeg tænker alligevel på, om det er en mandagsbil, vi har købt!

Marie serverer frisklavede pasta med asparges, tomater MED smag og to slags oste til aftensmad. Ikke et øje er tørt!

Maden kravler på øjnene, så det bliver en aften med tidlig nat, hvilket passer fint, for vi har aftalt at stå tidligt op i morgen.

Tirsdag den 08. april 2014 - Sidste dag i Venedig

"Tidligt op" er et vidt begreb. Uret ringer kl. 6, men tiden går alligevel og vi er med bussen ca. kvarter i otte. Det betyder, at vi nærmer os Venedig ved 8:30 tiden. Ja tiden går hurtigt på transport. Undervejs morer vi os ved at se en ung italiensk pige gestikulere vildt, mens hun taler (skændes) i telefon. Det er noget, som Italienerne er gode til, at gestikulere og slå ud med armene. Hun er nu påvirket af situationen, for kort tid efter, sidder hun og slikker på en hjemmerullet cigaret, så jeg er sikker på, at hun aldrig får ild i den…

Ved Markus-pladsen skilles Maries og min vej. Marie vil gerne se Markus-kirken og jeg har ikke så meget lyst til at tøffe rundt og se på alt deres krigsbytte. Så vi aftaler at mødes ved Markuspladsen igen kl. 12. Det er lidt mærkeligt lige pludselig at være sig selv, nu vi har gået tæt op og ned af hinanden i over en uge.

Jeg går med målbevidste skridt mod bagsiden af sukkenes bro, for at se, om jeg kan få et billede af den bagfra – med en masse turister, der står og beundrer broen. Det er ikke noget problem, at finde frem til den lille bro, der krydser lidt længere inde af kanalen. Næste punkt er Rialto-markedet, et stort formiddagsmarked tæt på Rialtobroen – med grøntsager og fisk. Det er ikke et problem at finde Rialto broen, det er bare at følge skiltene. Derved når jeg kun at gå galt en enkelt gang. Pludselig peger skiltene ad den vej, jeg var kommet. På Rialto broen er der ikke lige udsigt til et marked, så jeg må ty til en af vores guidebøger. Det er ganske tæt på selve broen ud mod Canal Grande og her ligger ganske rigtig den ene frugt- og grøntsagsbod efter den anden. Boderne ligger nabo til et større område med friskfangede fisk i alle afskygninger. Her er bl.a. store rejer og blæksprutter.

Jeg synes det er dejligt, at tøffe rundt og indsnuse stemningen i byen, så jeg går lidt på må og få – og er snart væk fra turistgaderne. Her er atter fredeligt og næsten ingen mennesker. Jeg bliver tissetrængende og tænker, at jeg skal prøve at følge de mange skilte mod WC. Det lykkes snart at få lokaliseret et toilet, men det koster lige 1,5 euro, at benytte dem. Det vil jeg godt betale, men automaten vil ikke godtage min 2 euro mønt, så jeg tænker, at jeg da kan bruge pengene på en kop kaffe – og låne restaurantens toilet i stedet…

Jeg finder en glimrende cafe lidt tilbagetrukket fra Canal Grande, hvor solen bager ned – og bestiller en kop cafe americano. Det lærte Marie og jeg jo, at det hed her i Italien. Bestiller man kun kaffe, får man expresso – og den er alt for hurtig drukket, og så kradser den i mavesåret.

3,5 euro for en kop kaffe. Det er dælme også betalt så! End ikke DSB kan være med her. Men så giver det også en dejlig udsigt – og fri adgang til deres toilet :D)

Så er det vist tid til at finde en båd igen. Det er en linie 1, jeg springer på – med kurs mod Lido. Jeg har besluttet, at jeg lige kan nå, at hoppe af før Markuspladsen og tage lidt billeder fra den modsatte side af Canal Grande. Båden bugter sig ned gennem Canal Grande og gør en del stop undervejs. En af de få broer, der krydser Canal Grande er Academia, en flot træbro fra 1932. Jeg springer af båden ved broen og går helt ud forbi kirken Santa Maria della Salute. Nu går man jo ikke bare lige langs kanalen, for der er ikke gangsti overalt. Så det er noget med at bugte sig ind og ud af små smøger og langs andre kanaler – og så have en tro på, at ens indre kompas (solen skinner i dag), kan vise en vej. Nu gør det heller ikke noget, at kirken er megastor, så det er et godt pejlemærke…

Men tiden går og det er med at nå over Canal Grande til den aftalte tid kl. 12.

Meget passende fanger jeg lige en båd ved kirken, der sejler over kanalen, så jeg kan være ved statuen med løven på Markus pladsen nøjagtig på det tidspunkt, hvor kirkeklokkerne slår 12. Her er Marie allerede ankommet og vi beslutter, at tage en båd videre mod Lido, for at spise frokost der. Det er nok ikke helt så pebret, som det er i Venedig centrum.

På sejlturen får vi svar på spørgsmålet, om store krystogtskibe kan sejle helt ind til Venedig. Da vi sejler væk fra Markus pladsen, er 2 bugserbåde ved at hjælpe et kæmpe skib til kajs tæt på byens centrum. Så Marie får ret.

På Lido øen går vi lidt på må og få, før det lykkes os at finde en restaurant, der vil bespise os. Her på øen ser det ud til, at det er normalt, at holde siesta. Mange forretninger er simpelthen lukket. Pludselig dukker der en restaurant op i en sidegade. Restauranten hedder Africa, men det skræmmer ikke os. Tjeneren viser os et udvalg af deres gode friske fisk og vi peger på en genmodificeret fladfisk, der er kæmpestor. Nok til 2, siger tjeneren. Den napper vi og efter en gang bruchetta og et glas køligt hvidvin, dukker tjeneren op med den tilberedte fisk i et stort fad. Fisken er omgivet af grillede kartofler og tomater. Det ser lækkert ud. Tjeneren tilbyder at anrette det på 2 tallerkner. Det tilbud tager vi imod. Og det smager super. Vi har hele restauranten for os selv og det er let at se, at der ikke er meget at lave. Jeg spørger tjeneren om det er fordi det er frokost – så gæsterne måske dukker op til aften. Men han lader ingen tvivl tilbage om, at det har været sløjt i flere år. Det må jo være lidt surt at have sådan en restaurant, når der ikke er kunder.

Efter en dessert og kaffe, slentrer vi ned mod havnen, for at finde en båd tilbage til vores havn punto Sabbioni. Vi har bare styr på de både, for fluks vi ankommer til havnen, afgår en båd med kurs direkte til vores havn. Vi må sige, at vi kun har lovord tilovers for de offentlige

transportmidler omkring Venedig. Der har ikke været nogen slinger i valsen og det kort, som vi købte til busserne/bådene – og som vi synes var lidt dyrt – har vi fået brugt meget…

Tilbage på campingpladsen, går vi en tur ned til vandet. Men det bliver hurtigt overskyet, mens vi sidder der, så vi fortrækker tilbage til camperen. Her kan vi sidde indenfor og høre havets brusen – over en god Tallisker og lidt dagbog (nu da vi har fået strøm på computeren igen…)

Det går så godt, at jeg også får hældt alle vores billeder ind på computeren og efter at have sorteret dem lidt, er computeren ved at gå død igen. Jeg sætter den til opladning men vi må konstatere, at camperens reservebatteri ikke kan trække opladeren. For strømmen kobler ud i camperen. Så det må vi opgive.

Vi har købt rugbrød i butikken på campingpladsen og det smager slet ikke så dårligt. Det bliver til et enkelt stykke til aften. Den gode frokost fylder stadig godt i maven, så vi er slet ikke så sultne. Men trætheden kommer snigende og da vi har fået en kop aftenkaffe, sidder jeg og småsover – mens jeg nyder freden. Marie får sendt nogle SMS'er hjem.

Onsdag den 09. april 2014 - Valpolciella – og jagten på god Amarone

Så er kursen sat mod Danmark igen. Men tro ikke, at det er en direkte tur hjem!

Først vil vi besøge en vinbonde i Valpolciella området. Vi har for nylig været til vinsmagning på Bankdata med Liber Vin (fra Randerskanten). Ejeren Lene har 10 års jubilæum og hun har medbragt nogle vine fra en vinbonde i Valpolciella distriktet. Vinene smagte fint og vi er blevet enige om, at aflægge vinbonden et besøg, nu vi er i nærheden.

Så efter morgenbadet og en gang frisk morgenbrød fra supermarkedet på campingpladsen, gør vi os færdig og får tanket vand af og på camperen – og så er der afgang fra Venedig området igen. GPS'en har fået besked på, at vi ikke vil betalt for at bruge motorvejene – mest fordi, at vi så ikke får set så meget. Så den sætter en kurs, der virker en anelse kunstig, men den får lov at bestemme. Så i løbet af formiddagen sendes vi nord op og væk fra Lido området, tilbage mod Venedig – dog langs kysten – og da vi er tæt på Venedig, slår vi et sving mod vest. Her havner vi hurtigt i en trafikprop og det er let at se, at det ikke er et sted, hvor man normalt holder i kø. Italienerne stiger ud af bilerne, for at se, hvad der sker. Og når de ser den lange bilkø, slår de ud med armene og drejer måske ned af den første vej, for at undgå køen. Det viser sig, at det er et trafikuheld, så der går næsten en time med, at komme igennem køen.

Vi fortsætter og gør et stop først på eftermiddagen i en lille by med et stort indkøbscenter – med mange tomme butikker. Men et stort supermarked og et lille pizzaria, hvor vi for første gang på turen har held til at få adgang til noget WIFI. Så kan der lige blive plads til en lille hilsen hjem til kontoret…

Så går turen forbi Verona og vores vinbonde bor åbenbart i de forreste bjerge mod Alperne. Vi kører op af nogle stejle og meget smalle veje og holder pludselig et sted, som godt kunne være en vinbondes ejendom. Jeg står ud af bilen, for at kigge mig lidt om. Der står en mand på en stige ved siden af vejen. Han er ved at klippe træer. Han kalder på en gammel kone, der åbenbart skal sørge for, at vi får smagt på lidt vin.

Vi bliver dirigeret op til en lille cantina, et enkelt værelse med et langt bord – og hele vinbondens repetoire af vine på bordet. Så kan vi ellers få lov til at smage på sagerne. Men vi har jo netop været til en smagning med flere af bondens vine, så vi ved godt, hvad vi vil have. Ripasso og Amarone… Dem smager vi og vi køber en kasse af hver.

Desværre kan den gamle dame ikke tale andet end italiensk. Jeg ville ellers gerne snakke med hende om Lens fra Liber Vin og hendes 10 års jubilæum. Jeg havde en tanke om, at få en hilsen med fra vinbonden til Lene. Men det må jeg opgive. Jeg har heller ikke indtryk af, at manden i træet kunne andre sprog, så vi opgiver en hilsen til Lene…

Vi havde egentlig talt om at spørge, om vi kan overnatte hos vinbonden Boscaini Carlo, men da vi ikke kan komme i snak med dem, opgiver vi at spørge. I stedet vælger vi at jagte en anden vinfabrikant i området. Vi er blevet udstyret med et kort over nogle af vinområdet omkring Garda søen og i området mellem Valpolciella og Bardolino finder vi Montezovo. Det viser sig, at være et noget større foretagende. Selv om GPS'en ikke lige rammer i plet første gang, finder vi frem til vinhuset. Der er en meget flot indrettet vinshop med dæmpet musik og masser af træ overalt. Hele bygningen er af træ og det giver en dejlig atmosfære med dæmpet lys og stille musik. Lidt i kontrast til den ældre kone fra Boscaini Carlos hacienda.

Vi går atter efter Ripasso og Amarone vinene – og vi ender med at købe en kasse Amarone mere. Så er vinbudgettet vist også brugt… De Amarone vine, vi har købt, har ligget i omegnen 150 – 180 kr. Det er altså billigt for en ordentlig Amarone. "Jamen jeg kan da få en Amarone for 100 kr. i Fakta", er der nok nogen, der siger. Jamen så drik da det rævepis, hvis du har lyst. Mit liv er for kort til en Amarone-kopi. Amarone er en speciel vin, fordi den laves af meget tørrede druer. Så der går en del flere druer til. En god (ægte) Amarone koster altså hurtigt på den anden side af 200 kr. i Danmark.

Heller ikke hos Montezovo virker det til, at vi bare lige kan parkere for natten, så vi sætter næsen mod nord og tager den direkte ej mod nord. Ikke langs Garda søen. Det må blive en anden gang. Men via en betalingsfri vej, der løber langs med betalingsmotorvejen (autostradaen, som de kalder den i Italien).

Vi sætter kursen mod Trento og undervejs beslutter vi os for at prøve en liste med over 10.000 overnatningspladser for campere, som jeg har fundet på nettet. Det er egentlig en liste, beregnet til at hælde ind i sin navigator, men det har jeg ikke haft tid til. Men det er også en læsbar tekstfil med GPS koordineringspunkter og vejnavn/bynavn. Så det er blot at finde postnummeret til den by, vi vil bo i – og så knaste det ind i GPS'en. Mens de sidste solstråler anes over bjergene, kører vi ind på en plads, som viser sig at være parkeringsplads ved en kunstgræsbane. Her er der 10

pladser for autocampere. På fodboldbanen er der et hold, der løbetræner. Glimrende underholdning til vores aftensmad. Marie forlanger, at vi åbner en flaske Amarone, hvilket vel er fair nok, for hun har jo næsten kun duftet til vinene…

Med friske jordbær og gode oste og et glas Amarone, bliver livet ikke meget bedre. I tilgift har vi en jernbane i "baghaven" – lige bag boldbanen – så vi føler os helt hjemme. Gorgonzola smager fortrinligt til Amarone!!!

Da det ene fodboldhold er færdig med at træne og spille, dukker et nyt hold op. De står på banen i over en time og hører på træneren. Gud ved, om de har tabt deres sidste kamp, så der er meget, der skal samles op. Flere af dem tænker nok, at de hellere ville sidde hjemme foran fjernsynet og se Champions League…

Det sidste jeg ser, er at de løber en tur rundt på kunststofplænen – så kravler vi i seng!

Torsdag den 10. april 2014 - Dolomitterne

Kl. 7 er vi oppe og næsten på vej ud fra vores overnatningssted. Vi skal nemlig være væk kl. 8, ellers skal der betales parkeringsafgift. Vi kører fluks ud af Trento mod nord og i retning af Brennerpasset. Vejene bugter sig frem og tilbage over en flod og under autostradaen, der fører gennem selve Brennerpasset. Efter en times kørsel, gør vi holdt ved en morgenmadsrestaurant. Her kan vi købe en kop kaffe, juice og en crossaint med syltetøj. Crossainten smager super, juicen også – men deres americano kaffe er altså noget heavy stuff.

Vi fortsætter turen mod nord og ved Bozen drejede vi fra autostradaen og straks gik det op af bakke og snart når vi op i 1000 meters højde. Vejene er egentlig OK. De mangler måske lidt asfalt hist og her. Hullerne i vejen er heller ikke dybere end at hjulene kan passere. Men det bringer da minderne tilbage til Fredericias vejnet med de mange huller!

I godt 2000 meters højde får vi frokost. På vejen op i bjergene har vi haft en bøtte sild, der strøg ud af køleskabet. Heldigvis var der kun lidt væske, der røg ud ved den lejlighed, men nu skal der spises sild de næste dage, inden de bliver dårlige…

Dolomitterne er en speciel del af Alperne. Klippeformationerne er anderledes end resten af området. Det er ikke et stort bjergmassiv men virker mere som flere små enkeltstående klipper, der er skudt op uafhængig af hinanden. Det giver bjergene et mere dramatisk udseende med klipper, der let kan hælde ind mod dig – uden der dog er frygt for, at sten og klippestykker falder ned. I dag er der stadig meget sne på bjergene og flere af skisportsstederne har også stadig gæster.

Vi gør et stop i bjergpasset Grödner Joch i godt 2100 meters højde. Her blæser en vild pelikan men udsigten er fantastisk og vi lokkes ud, for at kigge lidt nærmere på stedet. Det bliver også til lidt frokost her. Et stykke rugbrød, købt på campingpladsen i Cavallino. Det smager ikke så ringe

– og vi skal jo have gang i vores sild, der var gået hul på… Mens vi spiser, kan vi beundre udsigten til bjerget Langkofel, der er 3179 meter høj. Marie har lånt en del bøger på biblioteket, før vi tog afsted. En af dem er på tysk og hedder "Die schönsten Routen der Alpenländer" og det er en af turene heri, vi er i gang med at køre. I bogen er der et billede fra nøjagtig samme sted, som vi holder nu. Billedet i bogen er dog et sommerbillede… Inden vi drager af, fylder vi lige håndvasken med sne, så vi kan køle lidt øl ned til fyraften :D)

Efter pausen fortsætter vi nedad og det går fint med at klatre ned igen. Efter lidt ned- og opture, ender vi i Cortina d'Ampezzo, der er en gammel olympisk vintersportsby (fra 50'erne har Marie læst). Byen ligger flot med høje bjerge omkring og lyset falder fantastisk på de snedækkede Dolomitter-bjerge, så de får et flot lysskær fra sneen.

I første omgang kører vi efter en turistinformation. Det er altid godt at orientere sig om byen og få et bykort fra starten af. Men det er ikke så let at finde en turistinformation her. Skiltene peger hen mod en P-plads, hvor vi vælger at parkere. Så går vi ned mod byens centrum, for at kigge lidt nærmere på tingene. Mange af forretningerne virker til at være lukket. Er det lavsæson i øjeblikket – eller er det bare siesta? Vi tøffer lidt rundt og finder en turistinformation tæt på byens torv. Damen i info'en er ikke særlig interesseret i at snakke, hun vil hellere SMS'e… Så vi tager et bykort og går lidt videre rundt. Centrum er nu hurtig gennemtrevlet, så efter en lille drink på det lokale torv, går vi tilbage til bilen og begynder at overvejer en overnatningsmulighed.

På min liste over autocamper venlige overnatningsmuligheder, er der 2 i Cortina d'Ampezzo. Det ene er ved byens isstadion, hvor der skulle være 5 pladser. Ringvejen rundt om den lille by er ensrettet, og da vi misser en sidevej på GPS'en, må vi tage turen rundt om byen en gang mere. Så kan vi jo passende stoppe på turistinformationen og høre til overnatningsmulighederne. Hun vil selvfølgelig sende os til en af byens campingpladser, men vi lader os ikke sådan lige kue. Vi kører til isstadion. Her er der 2 timers parkering, så i realiteten kunne vi sikkert betale for parkeringen frem til kl. 20, hvor der ikke længere skal betales. Men det er ikke så stille et område, så vi fortsætter. Vi vil gerne handle lidt ind og byens 2 supermarkeder ligger stort set ved siden af hinanden. Men vi kan ikke komme til at parkere i nærheden af dem og så opgiver vi byen og fortsætter…

Vi har besluttet at vi ikke vil fuldføre den tur, som vi er i gang med fra den tyske bog. Så vi kører mod nord til Toblach. Det går også lidt op og ned igen, men ikke helt så stejlt, som vi tidligere har set det. Til gengæld er det dejligt, at der ikke er så mange biler på vejene. Det er lidt lettere at manøvrere på de kringlede veje, når der ikke altid er modkørende.

I Toblach finder vi hele 3 supermarkeder og parkeringspladser ligeså. Først frekventerer vi Coop forretningen. Den har kun et sparsomt udvalg. På den anden side ligger en Conad i kælderen. Den er til gengæld stor og her handler vi bl.a. ost og pasta med spinat til aftensmad – og et stort stykke skinke til at tage med hjem.

Så sætter jagten ind på et overnatningssted. Min store liste har ikke noget i nærheden, så vi tyr til det camping rabatkort, som Marie har købt. Der er en campingplads tæt på, men GPS'en kan ikke lige hitte adressen, så vi gætter på, at det er den adresse, som GPS'en kalder Camping. Vi bliver ført ud af nogle små veje nogle kilometer ud af byen. Efter lidt køren rundt, lander vi rigtig nok på en campingplads. I receptionen står en dame og taler med 2 gæster. De 2 gæster forsvinder og det gør damen også. Og hun vender ikke tilbage. Så da vi har stået 5 minutter, overvejer vi, om vi bare skal køre ind på pladsen.

Jeg tjekker lige op med vores campingbogen, der følger med vores rabatkort og konstaterer, at det altså ikke er den rigtige plads. Så er vi kørt! Vi jagter lidt rundt i nabobyen, for at finde pladsen. Efter at have sammenholdt diverse blade og turistbrochurer, har vi en klar ide om, hvor vores campingplads ligger. Det er også ved at være helt mørkt, så nu skal det snart være.

Heldigvis kører vi lige dertil denne gang og campingfatter kan tale tysk, så det er jo til at begå sig… Der er ikke mange gæster på pladsen, hvor der stadig ligger en del sne. Vi får ansvist en plads med strøm og Marie kaster sig over madlavningen. Det virker ikke retfærdigt, at hun skal lave mad efter en lang dag bag rattet, men det virker til, at hun har det godt med begge dele. Så kan jeg til gengæld få lov at passe min dagbog.

Strømmen driller igen. Efter vi har fået 220 volt på, kobler strømmen ud flere gange og vi er lige ved at opgive at have strøm på bodelen af autocamperen. Men efter at vi har genindkoblet strømmen 3-5 gange, virker det til, at vi kan få lov at bruge lyset. Mens vi spiser vores aftensmad, undrer vi os lidt over en summen, som vi konstaterer kommer nede fra hullet i gulvet, hvor elinstallationerne er. Det viser sig, at det må være en omformer, der er begyndt at køre. Den har vi ikke hørt tidligere. Vi prøver at koble køleskabet til – og det kører sørme også. Så nu er der noget, der tyder på, at vores strøm har besluttet at fungere igen. Vi er dog ikke så modige, at vi også vil koble solcelleanlægget til. Det må altså vente, til vi kommer hjem.

Vi nyder den totale stilhed (bortset fra summen i gulvet) og ved 22:30 tiden er det tid, at kravle til køjs.

Fredag den 11. april 2014 - Farvel til Alperne

I dag har vi ingen hastværk med at komme afsted. Vi vil have lov til at slappe lidt af og står først op efter kl. 8. Vi er udstyret med et kort, der giver adgang til baderum nr. 7. Men det er lidt svært, at finde frem til baderum nr. 7. Da det lykkes, må vi konstatere, at vores kort ikke virker, så det eneste vi har adgang til, er et stort rum med en masse håndvaske. Så må vi klare morgenbadet der.

Vejret starter lidt overskyet men efterhånden som vi vågner op og får spist morgenmaden, bliver det mindre skyet. Men det er koldt. Der er jo nok en grund til, at der ligger sne på campingpladsen!

I dag har vi ikke travlt med at komme afsted. Turen over Dolomitterne i går var lidt hård og vi kom til at køre lidt længere, end vi egentlig havde lyst til. Så vi slapper lidt af og går en tur rundt om Toblacher See. Det er i hvert fald planen, at vi skal gå rundt. Men der ligger store mængder sne. Nogle steder op til 60-70 cm. De fleste steder er sneen hård at gå på, men enkelte steder kan vi godt træde igennem. Det giver våde sko. Jeg er jo så dum, at jeg tror, at vi skal gå en hyggetur langs en fin sti rundt om søen, så jeg har kun taget et par sko på.

En del af turen foregår på en præpareret skiløjpe (til langrend) og det er også sikkert nok, hvis vi holder os til siderne og ikke går på midten… Men det er umuligt at komme hele søen rundt, så vi må gå samme rute tilbage, mens solen bager ned på os. Dejligt!

Allerførst på eftermiddagen får vi taget os sammen til at forlade pladsen. Jeg kan ikke helt finde ud af, om Marie har planer om en nat mere på pladsen, men jeg vil gerne lidt videre. Så meget har denne plads trods alt ikke at tilbyde…

Vi kører mod Brixen og følger dermed den sidste del af turen fra den tyske bog. Det er en noget anderledes natur. Vi kører stort set nedad hele vejen på veje, der ikke har så mange skarpe sving men mere bløde kurver. Der er til gengæld også en del mere trafik på denne vej, bl.a. mange lastbiler. Undervejs gør vi et holdt, for at se lidt på italiensk tøj. Vi har hørt, at italienerne bruger mange flere penge på tøj end danskerne gør. Det har vi nu fundet forklaringen på. Det er simpelthen fordi de betaler alt for meget for det samme tøj, som vi kan få i Danmark. Selv om vi kigger ind i tilbudsafdelingen, synes vi, at priserne er for høje. Jeg har bl.a. kig på en god læderjakke. På tilbud koster den 3.500 kr. Jeg tør ikke gætte på, hvad den kostede før…

Vi når frem til Brixen, der ligger i Sydtyrol, der jo er storleverandør af æbler til hele Europa. Det kan bl.a. ses i Brixen, der er omgivet af en stor æbleplantage. Umiddelbart virker det ikke til, at byen har så meget at byde på, så vi træffer en hurtig beslutning og sætter stiler mod Insbruck. Det er jo i Østrig og vi har stadig vores famøse Vignette, der giver os adgang til de Østriske motorveje og motortrafikveje. Men det er sidste dag, at vignetten gælder. Vi har ikke tænkt os at bruge flere penge på det østriske vejnet, så destinationen bliver Tyskland.

Turen mod Insbruck går over Brennerpasset. Ikke på motorvejen, for GPS'en har fået besked på, at vi ikke vil på betalingsveje. Det fortryder vi ikke. Det er en rigtig flot tur gennem Brennerpasset på en ganske udmærket vej, der snor sig om motorvejens bropiller men går gennem en række charmerende byer i dalene. Kort før Insbruck føres motorvejen over en dal via en svimlende høj bro og snart efter får vi et vue ud over Insbruck, der ligger fantastisk smukt placeret for foden af en meget høj bjergkæde, der lige nu er snedækket på toppen. Insbruck kan sagtens være genstand for et nærmere besøg – bare ikke lige i dag, for vi skal til Tyskland, før det bliver mørkt!

Vi raser videre – nu på motorvej – og kører snart over et pas, hvor vi bl.a. passerer en by med navn Fernpass, før vi når til Tyskland lige inden solen går ned. Her kører vi fra motorvejen, der allerede hernede ved grænsen til Østrig hedder A7 (så den går jo lige til Danmark). Vi finder en lille by og spejder ihærdigt efter et sted at campere. De har en sportsplads og det har vi jo haft gode erfaringer med, men her har de sat et skilt op, hvor vi ikke må holde. Fjolser!

Min store lister bekendtgør, at der er en by i nærheden, der har 2 pladser i samme gade. Vi kører mod Füssel og ganske rigtigt, er der bl.a. et motionscenter, der har indrettet en plads for autocampere. For 13,50 euro, kan du parkere og bruge toiletter. Skal du hae strøm eller bade, koster det ekstra. Det er da en god forretning! Måske skal vi lave legepladsen derhjemme om til en parkeringsplads for autocampere…

Marie har opsnuset, at der er 2 km. til Füssel centrum, så vi tager tøj på og går ned mod byen. Men vi når ikke mere end nogle få hundrede meter, før der dukker en græsk restaurant op på vejen. Det er vist mest en knejpe med tilhørende spisested. Men godt nok for os og vi bestiller hver forskellige tallerkener med fisk og kød. Jeg er så snotdum, at jeg også bestiller gullaschsuppe, så jeg er allerede mæt, da hovedretten dukker op. Det smager gut, men kokken har vist tabt saltbøssen ned i min tallerken. Lidt senere dukker kokken vist selv op og begynder at afregne med de forskellige gæster. Han lyder til at være i et vældigt humør. Drikker ouzo med nogle af gæsterne. Jeg tænker, at det ikke er hans første omgang i dag. Marie mener, at det er bare hans væsen. Vi får også en ouzo, før vi betaler og daffer tilbage til camperen, hvor det hurtigt bliver sengetid.

Natten byder på fred og ro – kun afbrudt af en regnbyge eller to. Vi er jo stadig for foden af Alperne, så vejret er omskifteligt…

Lørdag den 12. april 2014 - Kempten

Jeg vågner allerede ved halv syv tiden og vælger at stå op, for at skrive lidt dagbog, før vi starter på dagens program. Vi rigger til og forlader holdepladsen, kører ind til Füssel by, for at købe et frisk brød. Morgenmaden indtages lige uden for byen, og så er vi klar til at tjekke sidste punkt af på listen over ting, vi gerne skal nå på turen.

Lone fra Sommersted har en søster, der bor i Kempten. Hendes mand Thomas har en speciel ostehandel ved domkirken i Kempten og da vi jo er glade for gode oste, skal hans forretning aflækkes et besøg. Vi kommer hurtigt til Kempten og Peter (fra Sommersted) har sagt, at man bare kører ind til domkirken og parkerer på torvet. Så er ostehandleren let at finde. Der er kun et lille men – det er lørdag formiddag – og dermed torvedag i Kempten. Det er ikke let at finde parkeringspladser i nærheden af centrum. Vi kører lidt rundt og til sidst finder vi frem til en parkeringsplads for autocampere. Det koster 5 euro at parkere der i 24 timer, men så må du også overnatte på pladsen. En fair deal.

Så er vi klar til at indtage byen. Der er bare et lille men. Det regner en del, så vi klapper lige hesten og venter til det har regnet af. På torvet er der mange boder og rigtig mange mennesker. Det er sjovt, at uanset hvor man går på lokale markeder, er det meget de samme varer, der sælges. Frisk frugt, brød, ost og fisk går igen. Også her, hvor der f.eks. er 3-4 osteboder. Derudover er der forskellige former for håndværk og blomster. Vi pløjer markedet rundt et par gange og går derefter på jagt efter den osteforretning, som oprindeligt har lokket os til Kempten.

Det lykkes mig at gå lige forbi forretningen. Simpelthen fordi der hverken er skilt eller navn på ruderne. Marie kalder mig tilbage og det er ganske rigtigt en osteforretning. Ikke særlig mange forskellige oste. Faktisk kun 8-10 forskellige slags. Men der er en lang kø i butikken. Vi vælger at vente med at besøge butikken og går i stedet efter det lokale bryghus, hvor der står en masse borde klar til gæster. Solen bryder frem i samme øjeblik og netop som vi har fået bestilt vores øl, fyldes bordene med lynets hast. Det er pludselig blevet et rigtig dejligt sted, at nyde en formiddagsøl. Vi får en hvedeøl, der næsten er ved at slå benene væk under os begge. Senere finder vi ud af, at hvedeøllene ofte er det stærkeste øl på bryghusene…

Tilbage til osteforretningen. Vi har tidligere fået fortalt, at Thomas er meget kvalitetsbevidst. Han kører selv op i bjergene til bønderne og henter de bedste af de bedste oste, som han lagrer i en kælder i Kempten. Vi kommer til og Thomas er åbenbart blevet advaret om, at vi kom. Vi smager nogle af de vellagrede oste og de smager rigtig gode. Vi køber 3 små stykker til en samlet pris på 25 euro. Thomas hælder også lige en pakke frisk smør oven i stakken, så vi rigtig kan nyde et godt måltid i camperen. Jeg har allerede knappet en flaske Amarone op i tankerne!

Tilbage på markedet, hvor der stadig er mange mennesker, får vi prøvet nogle friturestegte æbler og tøffer lidt rundt. Det bliver også til en let frokost med noget, der godt kunne minde om spaghetti carbonara. I en yderst velbesøgt stand, hvor der konstant er lang kø, laver de denne ret, hvor der er en del smeltet ost og små stykker pasta. Retten er krydret med stegte løg. Det smager fint.

Efterhånden klinger det af på markedet og flere steder bliver boderne stille og roligt pakket sammen. Så vi beslutter at kigge lidt nærmere på de øvrige butikker i byen. Marie har godtnok nævnt for Thomas, at vi vil på pubcrawling, men det går lidt trægt med at komme i gang.

En plakat omtaler et Floh-market i den lokale hal. Vi antager, at det er et blomstermarked og beslutter at aflægge det et besøg. Vi finder op til hallen og det viser sig, at det ikke er et blomstermarked men et genbrugsmarked. Alt muligt skrammel er til salg og sådanne markeder har jo en tendens til også at trække nysgerrige folk, så her er også mange mennesker.

Vi får hurtigt pløjet det meste igennem og skynder os væk igen. På vej ned mod byen falder vi over et ølsted, hvor jeg skal smage deres mørke hvedeøl. Det smager lidt fesen. Mens vi nyder øllet, begynder det at regne igen og vi fortrækker til et bord under en af stedets store parasoller – sammen med en masse andre gæster.

Thomas har anbefalet os en restaurant til aftensmaden og vi beslutter at kigge menukortet ud, inden vi går tilbage til camperen, for at slappe lidt af. Der er ikke noget stort og forkromet menukort. Det plejer at være et godt tegn…

Så napper vi lige et par timer i camperen med at læse og slappe af. Ved godt 6-tiden går turen retur til restauranten, der åbenbart er velbesøgt. Vi er kommet nord for alperne, så nu går folk tidligt ud at spise… Vi kan godt få et bord og bestiller aspargessuppe og en ret, som vi antager er

et ostebræt. Aspargessuppen er ikke helt, som vi er vant til. Her er det hele stykke asparges i suppen, der smager rigtig fint. Ostebrættet viser sig at være stort set det samme, som vi fik på markedet til frokost. Osten smager dog af noget mere og løgene er friskstegte – men i øvrigt lidt malplacerede i retten.

Men pyha, heller ikke i dag er det en god ide, at bestille 2 retter. Vi må opgive det sidste af osteretten. Vi tøffer stille og roligt tilbage til camperen og ved 21:30-tiden kravler jeg til køjs. Det er altså fantastisk, så trætte vi bliver på denne tur. Jeg snorksover med det samme…

Søndag den 13. april 2014 - Rauchbier fra Bamberg

Efter en nogenlunde rolig nat med kun enkelte råbende fyldebøtter i løbet af natten, vågner jeg sammen med fuglene, der allerede kvidrer godt i Kempten. Måske holder de festmåltid udenfor, for vi har smidt en stak småmugne jordbær ud til dem.

Kl. 8:30 har vi fået morgenmad og forlader parkeringspladsen, hvor der åbenbart er dukket 4-5 campere op i løbet af aftenen/natten. Kursen sættes mod Harzen, en tur på ca. 500 km. Det handler om at få lidt kilometer på rouladen i dag, hvor Tyskland jo er fri for lastbiler. Planen er, at komme til Harzen og finde en god vandretur der. Kursen er sat mod en lille by fra det gamle Østtyskland med navnet Quedlinburg.

Det går strygende op af den tyske autostrada. Lige indtil der begynder at stå Bamberg på skiltene. Nu er det vel ikke et navn, der klinger i alles ører, men for en ølentusiast er det næsten som et mekka. Det er et sted, som man skal besøge en gang i sit ølliv. En hurtig kalkulation viser, at det "kun" er en lille afstikker på ca. 60 km., så GPS'en bliver straks beordret til at ændre kurs. Beskrivelsen på Bamberg som by passer næsten på den by i Harzen, som vi oprindelig går efter. De er begge på Unesco's verdenskulturarv på grund af de mange gamle huse. Men i tilgift har Bamberg altså en række bryghuse, der for de flestes vedkommende brygger rauchbier – eller røgøl. "Man putter da ikke røg i øl", vil nogen måske sige. Det er jeg helt enig i, men efter 2 slurke fra det legendariske bryggeri Schlenkerlas Märzen-øl, er jeg solgt til stanglakrids. Det smager rigtig godt. Jeg nåede også at smage deres hvedeøl med røg. Ikke helt så god. Fælles for øllene er, at de ikke er så alkoholtunge. Det er en fordel, når vi skal rundt og kigge byen lidt nærmere efter i sømmene. Før vi nåede bryggeriet, har vi også set det lokale rådhus, der ligger på en kunstig skabt ø ude i floden. Rådhuset er bygget i 1300-1400 tallet og i dag huser det en porcelainsudstilling, som Marie gerne vil se.

Efter bryggeribesøget, hvor vi også får frokost (en art forloren hare med kål til Marie og noget kalvekød med en gummiagtig kartoffel til mig), futter vi rundt og ser bl.a. det, som de kalder lille Venedig og op til Domplatz. På vejen tilbage stikker vi lige hovedet ind og køber en 6-pack med røgøl fra bryggeriet, som vi spiste frokost ved.

Så er det tid til at fortsætte turen nordpå. Vi har nu opgivet at komme helt op til den nordlige del af Harzen men finder i stedet en campingplads ude i ingenting. Vejret har været fint, mens vi gik

rundt i Bamberg. På turen nordpå er det dog blevet mere overskyet, hvilket jo er helt perfekt, når vi kører…

Inden vi når frem til campingpladsen, sætter vi jagten ind på en benzintank. De er åbenbart ikke så lette at finde i dette tidligere område af Østtyskland. Camperen er begyndt at give lyd fra sig og det er tegn på, at den er meget sulten. Men vi finder ikke nogen tank og kører i stedet til campingpladsen, hvor der kun står ganske få campingvogne.

Campingpladsen ser helt ny ud. Selve servicebygningen kunne være lavet i går og med tysk grundighed er der bare styr på det hele. Vi skynder os at parkere på i en sektion af pladsen, som vi har helt for os selv. NU skal der bades. Vi trænger hårdt, for vi blev jo snydt for et ordentligt bad sidste gang.

Vi nyder roen på pladsen med en god flaske Amarone vin og gode oste fra Kempten. Ja, så bliver livet ikke meget bedre. Og så må det gerne regne lidt udenfor. Vi er ligeglade og kan kravle i seng, når det passer os. Men det bliver for en gangs skyld sent, før vi kravler til køjs.

Natten byder på regnbyger og lidt blæst, men også fred og ro, som vi vist ikke har oplevet på turen før…

Mandag den 14. april 2014 - Quedlinburg

Vejret er lidt ustadigt i dag. Blæsende og noget koldt med regnbyger men også lidt sol. Vi har egentlig talt om at tage en vandretur ud fra campingpladsen, der ligger i udkanten af nationalparken Hainich, men vejret kalder ikke lige på en vandretur, så jeg overtaler Marie til, at vi fortsætter mod nord i stedet. Men først skal vi lige have noget diesel på camperen. GPS'en hjælper os mod en benzinstation, men inden vi når frem til GPS'ens tank, finder vi selv en af slagsen. Marie sætter ny rekord for antal liter diesel. Ved siden af tanken ligger en butik, som ser lidt spændende ud. Det er en butik, der har alt, hvad man har brug for – bortset fra madvarer. Her tøffer vi rundt og suger til os – og foretager lidt småindkøb. Det går der hurtigt en time med…

Så sætter vi kursen nordpå med retning mod byen Quedlinburg. Vi er i Harzen og før genforeningen af Øst- og Vesttyskland, ville den naturlige destination her være Goslar. Men efter genforeningen er guidebøgerne begyndt at foreslå et par tidligere Østtyske byer og vi vælger først byen Quedlinburg. Vi når frem til byen ved 15-tiden og finder hurtigt en parkeringsplads, hvor vi må overnatte – lidt i stil med pladsen i Kempten. Her koster det også 5-6 euro og vi er hurtigt på vej rundt i byen, bevæbnet med regntøj og støvler. Så kan vejret bare komme an!

Det er en fantastisk by. Her er nok at se på og tiden kan sagtens gå med at futte rundt i byen og kigge på de mange meget gamle huse af bindingsværk. Det meste af byen er fredet i dag, og det forstår man godt. Det er en by med sjæl – og ikke spoleret af en masse butikker o.l.

Vi finder ind til byens centrale plads ved rådhuset, hvor der ligger hele 2 turistinformationer. Marie og damen i turistinformationen får i fællesskab overtalt mig til at være med i en guidet rundvisning i byen. Den starter kl. 18 – og klokken er nu omkring 16. Det vil sige, at vi først skal gå rundt på egen hånd i byen i 2 timer og derefter med guide på tysk i 2 timer. Så må vi da også kende byen bedre end indbyggerne gør, tænker jeg.

Men så begynder Marie at fable om kaffe og kage. Vi finder en cafe lige ved siden af turistinformationen og Marie vil sidde udenfor. Så vi sveder, når solen er fremme – og fryser med anstand, når solen ikke er fremme, mens vi kværker en god kop kaffe og et stort stykke lagkage. Ikke så ringe!

Så har vi fyldt depoterne op og er klar til at kigge nærmere på de gamle huse. Guidebogen siger, at byen er omkring 1000 år gammel, så vores hus fra 1978 kan ikke helt være med! Vi bliver enige om, at selv Ribe blegner lidt ved siden af denne imponerende by.

Desværre har damen i turistinformationen pillet modet fra mig ved at fortælle, at museerne har lukket om mandagen – det samme har byens eneste bryggeri. Der skulle de ellers servere en urgammel sort øl med lav alkoholprocent. Det skulle smage som hvidtøl – men ikke helt så sødt, så det ville jeg gerne smage… Det må blive næste gang.

Kl. 17 sætter vi jagten ind på en øl, inden vi skal ud og gå med guiden. Vi finder tilbage til vores cafe på rådhuspladsen og får serveret en Schneider Weisse. Vi bestiller en lille, for tiden er så fremskreden. Tjeneren beklager dybt, at hun så ikke kan servere øllet i de rigtige glas, da de ikke haves i små størrelser. Da hun kommer med øllet, roser vi glassene, for det er da rigtige hvedeølsglas, men tjeneren er altså ikke tilfreds…

Vores guide er ankommet og går og tripper foran turistinformationen. Han er klædt i en dragt, der nok skal være omkring 400 år gammel – hvis ikke mere. Ved 18-tiden har han samlet en flok på omkring 20 og i det samme, som kirkeklokkerne slår 6, sætter det ind med hagl og regn. Men det tager han i stiv arm og byder velkommen og leder os rundt i Quedlinburg, hvor han undervejs stopper op og fortæller små anekdoter undervejs. Han fortæller bl.a. om vejen Goldstrasse. Han beder folk byde på, hvorfor den har fået det navn. Der er ingen, der kommer tæt på svaret. Det er ironisk og stammer fra den tid, hvor urinen flød i gaderne. Når det havde frosset om natten, glimtede urinen som guld. Det blev i øvrigt brugt til at farve med.. Måske var det et tip til Gori?

Efter ca. en time i byen, følger han os op til Münzenberg, et højt bjerg (lige ved vores camper holdeplads). Her ligger husene også tæt med små stenbelagte veje omkring. Den primære årsag til, at guiden har taget os med herop er, at han vil vise os arbejdet med at rekonstruere en gammel kirke. Der er gjort et stort stykke arbejde ud af at få rekonstrueret kirken. Den har faktisk været helt væk og skåret i små stykker. Der er bygget huse på området og enkelte mure stod tilbage, men nu gør man alt, hvad man kan, for at genskabe kirken. Det handler bl.a. om lange forhandlinger med beboere, om at frigive deres kælderrum, der måske har været en del af kirkerummet. Under gulvet i det, der allerede er reetableret, har man fundet 2 skeletter, der fint

er gravet fri og ligger under nogle plexiglas, som man frit kan gå rundt på. Det virker lidt forkert, at man kan vandre rundt ovenpå gravsteder…

Besøget i kirken tager lidt lang tid men pludselig får vi "fri". Turen har taget et par timer og vi sætter straks jagten ind på en restaurant, hvor vi kan få noget aftensmad. Rådhuspladsen er et sikkert sted. Her ligger der en del restauranter men Marie vil gerne tilbage til "vores stamsted", så alle gode gange 3, går vi derind. Menukortet byder som sædvanlig på en del ting, som vi ikke er helt sikker på, så vi vælger rumpsteak. Det plejer at være en god bøf! Og vi bliver ikke skuffet. Den smager fantastisk. Serveret med asparges, der har viklet god bacon omkring. Dertil en kartoffelgratin med parmesanost ovenpå. Enkelt og supergodt. Det er næsten blasfemi, at vi ikke har bestilt en god flaske rødvin til, men vi har begge fået smag for hvedeøllet fra fad…

Vi er efterhånden huskendt i byen og har ikke nogen problemer med, at finde tilbage til camperen – bortset fra, at vi lige går lidt for langt til sidst… Godt trætte af indtrykkene og af, at tøffe rundt i byen i næsten 5 timer, kravler vi til køjs.

Natten byder på en del støj, bl.a. fordi det blæser en del.

Tirsdag den 15. april 2014 - Wernigerode

Hvor er det dejligt, at vi ikke skal hænge os i en klokkestreng og bare kan ligge og gasse den lidt ekstra tid… Vi står op og tager tøj på, for at gå en lille tur i et par områder af byen, som vi endnu ikke har besøgt – og få styr på lidt morgenmad. Det sidste skal vise sig at blive lidt bøvlet. Marie mener, at hun har set flere bagere i byen, men de er sunket i jorden og vi går rundt på må og få. Vi forsøger også at finde en cafe, der vil servere morgenmad, men det har de åbenbart ingen tradition for. Så til sidst sender jeg Marie tilbage til camperen, for at lave kaffe, så gør jeg et sidste forsøg på at finde en bager imens. Det lykkes ikke, så jeg går tilbage til camperen. Vi har ikke mønter til at betale for parkeringen, så jeg må afsted igen, for at få vekslet. Så spiser vi en pretzel og drikker en kop kaffe. Det udgør dagens morgenmad…

Første destination i dag er også en tidligere Østtysk by i Harzen området. Den hedder Wernigerode og den er også omtalt i guidebøgerne – og anbefalet af vores ved Ruddy. Det tager en halv time, at komme dertil og vi parkerer på en stor plads i udkanten af centrum. Igen kan man overnatte på pladsen til en billig penge. Det har de altså forstået godt i Tyskland. Det er ikke alle campere, der vil betale dyrt for campingpladser, der ikke altid har forstået, at vi ikke har brug for alle de fornødenheder, som man måske har med campingvogn og telt.

Men vi agter ikke at overnatte her. Vi stopper alle vores mønter i automaten og får for 2 euro lov til at parkere i 4 timer (billigt!). Umiddelbart for enden af campingpladsen starter byens gågade. Så bliver det ikke mere optimalt! Selv om byen ligger tæt på Quedlinburg og de har gamle bindingsværkshuse til fælles, er der alligevel stor forskel på byerne. Wernigerode ligner mere en nutidig by med brede gader. Selve gågaden er fyldt med folk, der kigger på de mange butikker, der fylder gadebilledet så meget, at man helt glemmer at kigge på bindingsværkshusene

ovenover. Her er bidende koldt i dag og hovedbeklædningen tages frem. Det er lige før vanterne følger efter. Det er sgu ikke forårsvejr, så vi kan ikke sige os helt fri for, at et par af butikkerne blev aflagt et besøg alene af den grund, at vi skal have noget varme!

Efter at have tygget gågaden igennem, når vi frem til det spøjse rådhus og markedspladsen, hvor der lige er nogle boder, der også skal inspiceres. I Marketstrasse dukker kartoffelhuset frem. Det er en spøjs restaurant, der serverer en del retter, hvori indgår kartofler. I første omgang falder vi for en kartoffelsuppe men Marie finder en spændende ret med et pølsebræt, som vi begge bestiller. Tjeneren tager mod bestillingen men vender hurtigt tilbage og siger, at det altså er en meget stor ret, så vi kan sagtens nøjes med en portion, som vi deler. Vi må åbenbart ikke ligne nogen, der spiser meget. Så er de første drikkepenge i hus! Der serveres godt mørkt fadøl. Flere drikkepenge!

Pølsebrættet indeholder 5-6 forskellige slags pålæg, fedt og smør – samt 8 store skiver brød. Ja, hvis vi havde fået det dobbelte, ville vi aldrig komme igennem retten! Det passer lige med 2 mand om portionen og vi spiser med velbehag – og får ikke spist op.

Restauranten når at blive stopfyldt, mens vi spiser, så der er godt gang i butikken, da vi forlader den, for at suge lidt flere indtryk af byen på vores vej tilbage mod camperen. Det har været en kold tur rundt i byen, så vi fortrækker og søger mod nord igen. Denne gang bliver kursen sat mod en campingplads i Suderburg ved Hardausee. En pæn lille køretur på et par timer. Vi tjekker ind på pladsen og jeg når knap nok at få tilsluttet strøm, før Marie har fundet små og store glas frem – og et par kolde øl. Ja øllene er kolde, selv om køleskabet ikke kører!

Ikke nok med det. Marie kommer tilbage fra et toiletbesøg og bekendtgør, at der er en Imbiss med fadøl på campingpladsen, og deres pilsner fadøl må vi hellere tjekke ud også. Vi er lidt over spisetid, da vi får fundet den gode ost frem fra Kempten og noget friskindkøbt brød. Dertil hører jo et glas rødvin. Så kan festen begynde!

Vi slutter aftenen af med en lille gåtur på campingpladsen men finder aldrig ned til den strand, de reklamerer med. Det må være alle de drikkevarer, der har forstyrret kompasset! Vi forsøger også at se en af vores rejsefilm fra Sydamerika. Det lykkes heller ikke, for vi falder begge i søvn undervejs.

Men alkoholen gør, at jeg får en god nats søvn, da vi endelig kravler i seng…

Onsdag den 16. april 2014 - Hjemad igen

Tømmermænd. ØV! Sådan er livet, når man gerne vil have det lidt sjovt :D)

Marie kommer tilbage og proklamerer, at det er rigtig godt med et bad. Hun har også hentet de bestilte rundstykker til os, så det er vist bedst, at komme op og i gang. Marie har ret, et koldt brusebad gør underværker og appetitten efter morgenmad er intakt.

Solen skinner fra en skyfri himmel, men det har frosset i nat, så i skyggen er der stadig koldt. Marie vender camperen rundt, så vi får sol ind i vognen til morgenmaden. Overfor os holder en camper i samme størrelse som vores. Dem har vi faktisk set en del af i Tyskland. Her er de jo også til at betale for!

Efter morgenmaden pakker vi sammen og forlader pladsen efter vi har tappet vand af/på camperen. Så er vi klar til nye eventyr. Vi regner med, at det er store rejsedag i dag, da påsken jo sætter ind i morgen. Så vi vælger at styre øst om Hamburg, hvilket GPS'en har lidt svært ved at acceptere. Men vi vinder og snart er kurset sat mod en lille by øst for Hamburg.

Marie gør et stop ved en stor Aldi butik. Hun kan ose lidt, mens jeg prøver at få en formiddagslur. Det er ikke så let, for folk kommer og går i et væk på parkeringspladsen, så bildøre og bagagerum klapper i et væk. Ved siden af os holder igen en søstervogn til vores camper…

Efter lidt powershopping i Aldi, giver Marie udtryk for, at vi skal sætte kursen mod Erritsø, så det gør vi. Igen skal vi lige give GPS'en lidt kunstigt åndedræt, for selv om vi holder lige øst for Hamburg, vil den have os rundt om byen til A7. Men vi vinder og kører mod en lille by ved Elben øst for Hamburg. Her er der sørme hele 2 autocamper holdepladser. Det er altså genialt. En holdeplads kun for autocampere. Her er prisen 8 euro for en overnatning, men vi skal kun lige have frokost, så vi vil ikke købe en hel overnatning.

Efter en hurtig rugbrødsmad, er vi på farten igen og nu er kursen lige nord – mod Harrislee, hvor vi skal shoppe lidt, før vi tager det sidste nap mod Erritsø.

Epilog

Hvordan er vores første længere tur så gået med autocamperen? Det har været lige så dejligt, som vi har forestillet os. Vi har haft en frihed til at beslutte, hvad vi vil undervejs. Det, at der ikke er forudbestilt pladser o.l., det er essensen af at køre i autocamper.

Det har været fint med at have en grovplan, hvor Leipzig, Venedig og Kempten har været vores milepæle. Marie har gjort et stort forarbejde og har høstet bibliotekets samling af rejsebøger for de områder, som vi har været omkring og dem har vi haft rigtig stor glæde af. Bl.a. den tyske bog om flotte ruter over Alperne. Den åbnede vores øjne for en tur over Dolomitterne – absolut et af turens højdepunkter.

Vi har manglet lidt internet undervejs. Det har stort set ikke været muligt at komme på nettet på turen. Der må komme et europæisk dataabonnement på et tidspunkt. Behovet er der jo for alle, der rejser rundt. Til gengæld gør fraværet af internettet et besøg på de lokale turistbureauer til et must. Om ikke andet, så for at få et kort over den by, vi befinder os i.

Der er ingen tvivl om, at vi har valgt et perfekt tidspunkt at rejse på. Det er før turistsæsonen sætter ind rundt omkring og det har ikke været et problem, at få pladser på campingpladserne. Jeg tør ikke gætte på, hvordan det vil være, at køre rundt i Tyskland i sommerferieperioden. Så kan det måske knibe noget mere med at få plads for natten. Så vi bør forsøge at komme afsted uden for selve sommerferien…

Kan man så finde sig i, at være sammen 24 timer i døgnet på den lille plads, der trods alt er i autocamperen? Der er ingen tvivl om, at vores svar har været et rungende JA. Det er gået fantastisk. Der har ikke været noget, vi har været uenige om undervejs. Det handler selvfølgelig om den holdning, man går ind til sådan en tur med. Vi har været enige om, at vi både skal opleve ting, transportere os – men også slappe af ind i mellem. Så gør det altså ikke noget, at man en dag måske kun kører 30 kilometer – eller slet ingen.

Det tegner godt for fremtidige ture med autocamperen.

Sommerferie på Ærø 14. – 17. Juli 2014

Sommerferien var i år delt i 2. Første uge gik til Ærø og ugen efter til Sæby. Maries bror H.C. havde lånt autocamperen, så vi fik en god chance for at campere i telt på Ærø.

En returbillet til båden kostede 835 kr. - og for de penge var der ikke engang inkluderet en middag!

Jeg regnede med, at vi skulle have 2-3 afslappede dage på øen, som jeg ikke forventede havde ret meget at byde på. Men jeg tog fejl. Marie havde et tæppebombet program og der var nok at se på. Nej, for at være ærlig, så bestod planlægningen i, at vi fandt frem til campingpladsen i Ærøskøbing. Med den som udgangspunkt, kunne vi en dag køre til højre på øen og næste dag til venstre. Undervejs kunne vi så kigge på de ting, der virkede interessant for os...

Vi mødte en bekendt til Marie (Eva fra Vejle), der var fastligger på Ærøskøbing Camping. Hun kunne fortælle en masse om, hvad vi skulle se på øen. Ud fra hendes råd, blev vores interessepunkter "plottet ind". Første mission var en tur ud til Urehoved og ind til Ærøskøbing, for at følge med en nattevægter rundt i byen - med en masse små historier om byen og dens huse. Det var en fornøjelig tur rundt i den fine gamle by, hvor der gøres meget, for at bevare bykernen, som den så ud før i tiden.

Tirsdag kørte vi mod Søby og første stop på vejen var Volderup Klint. En speciel undergrund med ler gør klinten unik. Efterhånden som havet æder sig ind på klinten, glider bakken ned, så der opstår store plateauer langs kysten. Den sydvendte klint skaber grundlag for en enestående natur med mange planter og dyr, der ellers ikke findes i Danmark.

Vi gik ned til stranden og fulgte den mod venstre. Marie havde læst, at det var muligt at gå et stykke langs stranden til en trappe, hvor man kunne komme op og tibage til parkeringspladsen. Vi gik og gik og gik... Der var masser af sten at kigge på og bøvle med at gå på. For vi var kun udstyret med et par sandaler og det er ikke perfekt udstyr på en strand med sten i alle størrelser!

Flere gange talte vi om at vende om men tanken om, at vi skulle gå tilbage på stranden var næsten ikke til at holde ud. Pludselig dukkede der en vej op mod klintens øverste del. Jubii tænkte vi - men det var faktisk først her, at strabadserne begyndte!
Vi nåede op til toppen og en lille parkeringsplads, hvorfra en vej førte væk fra kysten. Vi havde jo læst, at vi kunne gå langs kysten tilbage, så vi startede troligt ud men endte snart i nogle kornmarker. Enten skulle vi gå i kornmarkens kant, tæt på skrænter og med meget ujævn terræn. Eller vi kunne mase os ind i kornmarken med det høje, høstklare gule korn. Vi valgte det sidste, hvis det var muligt. Hen over flere læbælter og ind i de næste marker.

Den sidste mark blev en prøve ud over det sædvanlige. Marie proklamerede, at det var en rapsmark, mens jeg kæmpede mig ind i marken i håb om, at finde et traktorspor. Jeg kan så fortælle, at raps er en overordentlig strid og sej plante, der ikke lader sig påvirke af, at jeg kommer tromlende med mine 85+ kg. Så der var ikke andet at gøre, end at løfte fødderne 80 cm. hver gang der skulle tages et skridt. Ofte beholdt rapsmarken mine sandaler og hver gang sendte jeg en venlig tanke hjem til mine vandrestøvler, der havde været til større nytte på denne tur. Så kan man jo lære, at pakke det hele med!

Rapsmarken blev forladt. Marie havde været klog nok og holdt sig væk. I stedet fandt hun et hegn, som vi kunne forcere langs kysten - og så var vi tilbage på klinten og tæt på parkeringspladsen. Jeg bandede og lynede over alt det l..., jeg havde fået i skoene...

Vi fortsatte turen mod Søby, som vi hurtigt kunne konstatere var en lille by med ikke så meget at kigge på. Vi kørte ned til havnen og værftet, som min bror vistnok besøger ret ofte rent arbejdsmæssigt. Det virkede ikke særlig stor. Uden at stoppe, fortsatte vi turen ud til Skjoldnæs, der er det vestligste punkt på Ærø. For enden af vejen var en pay-and-play golfbane og et fyr. I fyret var der en fin udsigt over Ærø og over mod de nærliggende øer - og Als.

Vores "guide" Eva havde travlt på golfbanen. Vi vendte tilbage mod Søby og jagtede en strand med runde sten, som Elmer havde reklameret for. Marie har altså arvet noget at svigermors tilbøjeligheder omkring sten! Efter lidt søgen, måtte vi opgive og kørte tilbage mod Æreskøbing. På vejen blev der tid til et stop og lidt frokost fra kølertasken.

Via de små veje endte vi i Æreskøbing, hvor vi holdt et lille hvil, før vi gik ind mod byen, for at spise aftensmad på det lille Røgeri. Marie fik smørfisk fra grillen og jeg fik røgede sild, der mest

smagte af røget makrel. Dertil fadøl fra det lokale Rise bryggeri, der var på besøgslisten til i morgen.

Dagen sluttede med en kold øl på en lille restaurant tæt på færgelejet, før vi vandrede hjem mod teltet. Vel under dynen, faldt jeg over et afsnit af kommisær Beck på DR (på min Iphone). Marie blev også interesseret - og så gik det, som det plejer. Trætheden overmandede mig og Marie så afsnittet færdigt alene... Sørme om hun ikke også havde energi til at læse bagefter. Jeg fik til gengæld en god nats søvn i teltet!

Onsdag startede lige som tirsdag med morgenmad foran campingpladsens reception. Her havde vi bestilt rundstykker og vi kunne købe frisklavet kaffe til 5 kr. pr. koppe. Hvad behøver man mere til morgenmad?

Vi var lidt sent ude af starthullerne og valgte at køre til Store Rise, hvor der var bryggeribesøg kl. 11. Vi var der kl. godt 10 og der var ikke et øje. Men et kvarter i 11, myldrede det ind, så der blev så mange gæster til rundvisningen, at vi knap kunne være i deres lokaler.

En ung pige fortalte først om de forskellige øl, der var i sortimentet, mens vi kunne smage på øllet. Dernæst fortsatte hun med historien om bryggeriet, der har levet en omtumlet tilværelse med flere lukninger og genåbninger. Historien bekræftede, at det er et meget risikabelt marked, at begive sig ind på - med mikrobryggeri. Ærø øl var kommet på hylderne i Dansk Supermarked. Men supermarkedsgiganten forsøgte at presse priserne, så bryggeriet måtte takke nej. Det var simpelthen en underskudsforretning, hvis man skulle levere. Et sådant nej koster selvfølgelig dyrt for et lille mikrobryggeri.

Pigen viste os derefter over i bryggeriets tappehal, der stod i en gammel lade. I det hele taget var der ikke meget af bygningerne, der afslørede, at her ligger et lille bryggeri.
Hun forklarede os kort om selve processen med flaskning og derefter sagde hun pænt tak for i dag. Jeg havde nok forventet en større fortælling om, hvordan man brygger øl - men jeg kunne selv gætte mig til, hvad det forskellige udstyr var til. Så det var en fin anderledes tilgang til en rundvisning.

Marie og jeg havde bestilt en frokostplatte på bryggeriet til efter rundvisningen. Den ide var der imidlertid også omkring 100 andre, der havde fået. Og da vi ikke lige styrede mod caféen med det samme, røg vi ind i køen sammen med alle andre - og måtte vente en lille time på maden. Caféen var blevet løbet over ende af de mange gæster.
Hvad gjorde det, når vi havde reserveret et bord i skyggen og kolde fadøl inden for opnåelig rækkevidde? Solen begyndte snart at skinne fra en blå himmel og pludselig havde vi den bedste plads på plænen bag cafeen.

Efter en god frokost med valnøddeøl og IPA på fad samt lokal friskpresset æblemos, fortsatte vi mod Marstal, der viste sig at en lidt mere kedelig by end Ærøskøbing. Vi gik en tur i byens gader og ned til havnen, inden vi valgte at køre tilbage til Ærøskøbing. Vi havde brugt meget tid på bryggeriet, så dagen var ved at være fremskreden.

Tilbage i Ærøskøbing endte vi igen inde på torvet, hvor jeg skulle hente en flaske rom, som Købmandsgården havde reklameret meget for. Rommen var desværre ikke nået frem til butikken, så vi måtte gå med uforrettet sag. I stedet bestilte jeg bord på restaurant Mams, som ifølge vores "guide" Eva skulle være byens førende.

Og vi blev ikke snydt. Vi kørte bilen hjem til campingpladsen, fik et bad og gik tilbage mod byen. Lækre forretter og hovedretter, der for mit vedkommende var et velsmagende stykke oksekød. Dertil husets hvid- og rødvin. Alt serveret ved et udendørs bord i en lille hyggelig gårdhave med planter "kravlende" hen over hovedet på gæsterne. Vi sad og overvejede, om vi kunne skabe den samme atmosfære hjemme på terassen.

Byens lokale øl er billigst i Netto på havnen i Ærøskøbing og belæsset med en fuld rygsæk, gik vi tilbage til campingpladsen, for at lade af - og skynde os ned på Vesterstrand til en formidabel solnedgang med fantastiske farvespil på himlen og i det meget rolige vand. Så skal der helst være et kamera indenfor rækkevidde!

På campingpladsen festede et stort hold dansere, der havde okkuperet den ene side af pladsen. Det generede ikke vores nattesøvn!

Torsdag var der tidlig morgenmønstring. Vi holdt klar ved bommen kl. 7. Færgen sejlede kl. 7:45 og vi var først på havnen. Uheldigvis havde vi overset et skilt, der sagde at bane et var chancebanen, så vi blev næsten hældt ombord som sidste bil...

På båden kunne vi nyde et godt morgenmåltid med en kop kaffe af store proportioner. Der skulle to hænder til at løfte den!

Der var ingen nævneværdig vind på dækket og turen ind til Svendborg kunne ikke være kønnere!

Tilbage på Fyn havde vi 2 muligheder. Enten at tage motorvejen til Odense og derefter mod Jylland. Eller at tage den noget langsommere kystvej rundt om Fyn, gennem Fåborg og Assens. Vi valgte den sidste og det fortrød vi slet ikke. Med solen i ryggen fik vi set denne rute fra sin allerflotteste side.

Ind gennem Middelfart og over den gamle bro. På motorvejen kunne vi konstatere, at der var kaos, så vi var glade for, at vi ikke var kørt den vej.

Vi kunne konstatere, at vi bestemt ikke har mistet lysten til at campere i telt. Det er dejligt uforpligtende, så det gør vi nok igen - og vores "Det tager kun 2 sekunder at slå op" telt, skal jo luftes engang imellem!

Whiskytur til Skotland september 2014

Prolog

Hvad dælen får os til at komme tilbage til Skotland igen og igen??? Naturen er jo fantastisk og meget afvekslende. Der er nok, at se på. Men det er nu en bi-ting på denne tur, der som hovedformål har, at besøge de 2 familie whisky-tønder, der gemmer sig på 2 forskellige øer i Skotlandet.

Planlægningen har stået på i et års tid og opdraget til rejsearrangøren (Alex) har været, at det hele skal foregå med offentlige transportmidler, da der ikke kan skrabes nok (ædruelige) chauffører sammen til sådan en tur. Ikke et ord nævnt om frygten for, at skulle køre i den "forkerte" side af vejen

Turen er planlagt og alt er på plads. Selv om det glipper lidt til sidst, da de sidste formaliteter omkring besøg på distillerierne, der huser vores whisky, skal på plads. Et sidste kontrolcheck hos det ene distilleri afslører, at de ikke vil lade os besigtige vores egen tønde. På trods af flere forsøg på, at overtale dem, er de ikke til at hugge og stikke i. Vi giver franskmændene skylden, idet et stort fransk konsortium har købt distilleriet Bruichladdich.

Planen er i hovedtræk, at vi flyver til Edinburg og fortsætter mod Glasgow og videre til byen Ardrossan, hvorfra vi sejler til øen Arran. Her bruger vi et par dage og aflægger øens distilleri et besøg. Vores første Bach-tønde ligger her. Så fortsætter vi til øen Islay, der jo er kendt for de røgede whiskyer. Her besøger vi bl.a. Bruichladdich men også de store distillerier Ardbeg, Lagavullin og Laphroaig kan vente et besøg fra vikingerne!

Og hvem er det så, der tjekker ind hos Bach Tours?

Fra egen stald (i Erritsø) er det Marie og Alex samt sønnike Lasse.
Maries søskende: Jens Peter, Hans Christian og Ingelise – med ægtefællerne Bente, Kirsten og Michael.
Fra det høje nord dukker min bror Brian op med Jette. De medbringer deres 2 sønner Danny og Christian.

Efter 3 dage på Islay, rejser Nordjyderne hjem og vi andre tager til Edinburgh, hvor vi bruger et par dage, før vi også drager hjem. Ja, det var turen i korte træk. Lad os så komme afsted!

Lørdag den 13. september 2014 – Billund – Frankfurt – Edinburgh – Glasgow – Arran

Da de første streger blev tegnet til turen, var det let at flyve fra Billund til Edinburg med Ryanair. Men med vanlig sans for at være på tværs, lukkede de den direkte forbindelse mellem de 2 byer. Alternativet blev Lufthansa, der lige ville en tur rundt om Frankfurt.

Så ved 3-tiden bliver vi afhentet i Erritsø af Michael og Ingelise. Det er meget tidligt men forventningens glæde kan godt holde os vågne og vi tjekker ind sammen med de andre i Billund og jagter lidt morgenmad, før der er afgang mod Frankfurt.

I Frankfurt har vi flere timers ventetid, før vi skal videre mod Edinburgh, så vi når både at få spist lidt morgenmad og få en formiddagsøl. På menukortet har de en ret med tyske pølser, hvortil de anbefaler en hvedeøl. Det lyder som en god morgenmad, så det bestiller jeg. Men ak. Pølserne kommer ind i en balje med varmt vand. Ingen stegte pøller her. Nå, de glider ned med hvedeøllen!

Uden nævneværdige forsinkelser fortsætter vi til Edinburgh og snart har vi hanket op i vores rygsække og er klar til at tage bussen mod Glasgow. Nu er vi jo en stor flok, så for at være sikker på, at der er plads til alle på busserne, vænner vi os hurtigt til, at vi skal arbejde sammen. Plan et går på, at jeg drøner hen og køber billetter til alle, mens de andre stuver alt bagagen ind i bagagerummet på bussen. Så er vi ligesom garanteret en plads. Senere dukker en plan B op, hvor vi afskærmer de andre passagerer muligheden, for at komme hen til bussen, før vi har "tjekket ind". Grumsomt, som vikingerne stadig hærger derovre!

Med en fuldstændig fuld bus, går det tværs over fastlandet mod Glasgow, hvor vi har en lille vandretur på en god kilometers penge foran os fra Buchanan bus station til Glasgow Central station, hvorfra vi skal videre med toget.

Vi har ikke helt nogen anelse om, hvor meget/lidt vi kan købe, når vi når dagens slutdestination. Så vi helgarderer og tømmer et lille supermarked for ingredienser til aftensmad og drikkevarer. Godt belæsset med diverse købmandsvarer, når vi frem til stationen og en pub, hvor vi kan nyde en god øl, før toget sætter af.

Togturen og den efterfølgende sejltur forløber helt efter planen. De største øjne oplever vi, da nogen bestiller en omgang øl på færgen. De rydder faktisk færgens ølration med en eneste bestilling.

I Brodick på Arran venter en gammel bus, der næsten får os til at dø af grin. Men inden da bruger vi plan B, til at komme ombord i bussen. Vi omkranser bussen og afskærmer de andre passagerer, så jeg i fred og ro kan købe alle billetterne hos chaufføren. Så må vi se, om der bliver plads til de andre...

Da chaufføren forsøger at starte bussen, lyder der en række lyde, der på ingen måde leder tankerne hen på en bus, der starter. Vi overvejer, om vi skal ud og hive i håndtaget foran på bussen. Så nærmer de første sig grinedødens rand. Efterhånden som bussen får bakket ud og sætter igang, vælter vi os i grin og tårerne triller ned af kinden. Bussen lyder som en en-takts motor, der er pustet op i størrelse. Når chaufføren skifter gear, går den helt amok – og vi får os endnu et billigt grin.

Efter ca. 45 minutters bustur, bliver vi sat af ved Lochranza Youth Hostel, der skal agere vores hjem de næste par dage. 6 personer skal bo på 2-mands værelser. Enten fordi de har ønsket det – eller fordi vi har ønsket det for dem. Støjniveauet om natten er en afgørende faktor! Vi andre kravler sammen i et 8 mands værelse med køjesenge.

Hurtigt er der nogen, der kaster sig over aftensmaden, der består af pasta og kødsovs. Køkkenet er veludstyret og der er masser af køleskabsplads til vores medbragte drikkevarer.
Snart kan vi sætte os til bords og nyde maden, en kop kaffe og en dram – for nu er vi kommet til Skotland!

Aftenen bliver ikke sen, før vi tørner ind, for der er jo også en dag i morgen

Søndag den 14. September 2014 – Arran rundt

Turguiden har egentlig lagt op til en hel dag på egen hånd. Der er sendt en række forslag ud til holdet. Ideen var, at vi alle kunne købe en busbillet, der gælder hele dagen. Og så tøffe rundt og se øen. Men Bach Tour består jo af 2 mand på denne tur, så min bror Brian tager fluks initiativ til, at få aftalt en privat bus med plads til os alle. Det viser sig at være en super investering, hvor vi ender med at betale godt 100 kr. pr. mand for at blive vist rundt det meste af dagen.

Chaufføren kører op til os på nordspidsen af Arran, mens vi spiser vores morgenmad og pakker en dagsrygsæk. Så går det ellers rundt om øen, først til vestsiden, sydsiden og til sidst østsiden.

Chaufføren er næsten til at forstå, men han har ikke helt styr på at bruge mikrofonen i bilen, så det bliver en gang læspen i højttalerne. Kun de, der sidder tættest på ham, får forholdsvis meget ud af hans i øvrigt grundige fortælling om øen, seværdighederne og befolkningen.

Michael er så venlig, at gentage en del af chaufførens informationer – og så endda med en dansk oversættelse samtidig!

Første udfordring for chaufføren bliver, at skaffe os en formiddagsøl. Det er søndag og Skotland viser sig som et konservativ land, når det kommer til pubber og supermarkeder med øl. Chaufføren undskylder, at han ikke kan honorere vores ønske om en øl. I Blackwaterfoot er der ellers hele 2 butikker, men de åbner først sent søndag formiddag. Chaufføren kan fortælle, at den ene er en aviskiosk og her er det sådan, at når aviserne ankommer til kiosken, bliver dørene lukket, så indehaveren har fred og ro til at anrette aviserne i stativerne. Så må folk pænt vente udenfor, til dørene åbnes igen.

Vi maser os ind på hotellet, og spørger om pubben har åben. En ung pige siger "JA". Hun når at servere et par øl, før hun får en ordentlig overhaling af en ældre medarbejder, der belærer hende om, at klokken ikke er 12 endnu. Så udskænkning er ikke tilladt. Det er jo et dillemma, for nu er hun begyndt. Hun forsøger at løse det ved at genne os alle ind på den anden side af baren. Vi myldrer ind i et baglokale og hun skænker et par øl mere op, før det også er et problem. Mere diskussion bag baren. Vi kan se, at hun har det rigtigt skidt og vi får ondt af hende. Vi lover hende, at vi ikke sladrer til nogen. Det virker ikke som om det får hende til at blive mere glad. Så bliver vi pludselig bedt om at gå tilbage til den anden side af baren igen og efterhånden får vi alle vores bestillinger igennem og vi sætter os tilfredse ved et bord.

Nyheden om den for tidligt åbnede pub spreder sig med lynet hast og flere myldrer til, for at få en øl. Først da klokken er 12, virker det til, at barpigerne kan ånde lettet op.

Vi fortsætter mod øens sydende og ved Lagg Hotel gør vi et stop, for at spise frokost. En hyggelig restaurant/kro med godt mad og lokale øl (på flaske). Deres udvalg af Arran whisky viser sig at være meget fint, men det finder vi desværre først ud af senere...

Så er der lidt fred og ro i bussen, mens vi runder sydspidsen af Arran og fortsætter op mod Brodick. Her gør vi først et holdt, for at proviantere. Aftenens middag skal indtages på en restaurant uden alkoholbevilling og vi vil ikke risikere at løbe tør!

Turens sidste stop gøres ved Arran bryggeri. Vi forventer en stor flot rundvisning, men der er kun en tur om dagen – og den er selvfølgelig forpasset... Så vi nøjes med at få den lokale øl på fad. Arran Brewery laver nogle ganske habile øl – men der er også et par meget ordinære mellem.

Chaufføren triller os tilbage til Lochranza, hvor der er lidt fritid, før vi skal på en lille vandretur hen til Stags Pavilion Restaurant. Godt belæsset med diverse drikkevarer møder vi op i den lille restaurant, hvor vi udgør ca. halvdelen af gæsterne. Et flot langbord er dækket op til os og de næste par timer smæsker vi os i veltillavet mad af lokal islæt. Det smager super og vi spiser for godt 200 kr. pr. mand. En yderst fair pris!

Hjemturen bliver dagens største udfordring. Vejen er sort som kul og vi kan knap nok se, hvor vi går. Mobiltelefonerne bruges som lygter og ellers må vi tage til takke med lyskeglerne fra de enkelte biler, der dukker op undervejs. Alle finder dog hjem, uden at falde i en bæk eller gå ind i et stengærde.

Aftenen slutter af i hostellets gårdhave, hvor vi hygger os gevaldigt et par timer, før alle tørner ind.

Mandag den 15. September 2014 – Arran Distillery og til Islay

Det er skrap kost til morgenmad. Kl. 9 skal vi være klar på Arran Distillery. Jeg havde egentlig planlagt med et besøg der i går, men det gik op for mig, at de ikke må åbne for deres lagerbygninger i weekenden. Så kunne vi jo ikke se vores whisky tønde. Nej, så hellere vente til tidlig mandag morgen!

Men inden da er der rigtig morgenmad på hostellet. Ikke noget særligt men absolut OK. Sengetøjet skal i bedste hostelstil pilles af og afleveres ved receptionen. Kl. 8:15 er alle klar til afgang og vi myldrer hen mod distilleriet, hvor der ser meget dødt ud. Har de glemt os og arbejder de ikke om mandagen?

En enlig bil ankommer og ud stiger en mand, der spørger, om vi har en aftale. Det mener vi jo bestemt vi har. Han lover at få fat i den person, som vi har en aftale med. Ca. 10 minutter senere dukker han op igen og han lover at vise os vores whiskytønde. Det bliver til en mindre rundtur i forskellige lagerbygninger – warehouses. Først og fremmest til vores whiskytønde, der viser sig at være gemt lidt væk. Med en lygte peger han ind på tønden, der kan ses i en smal passage. Den ligger nederst i en stor stak, 4-5 tønder inde i rækken. Han spørger, om nogen har lyst til at mase sig ind og tage et billede. En af de store drenge i klassen er på vej et øjeblik senere. Udstyret med en lommelygte og et kamera, lykkes det Brian at få taget et par fornuftige billeder af vores tønde. Alt imens får vi os en sludder med manden fra Arran, der viser sig at være manageren James MacTaggart. Han giver sig god tid og sikrer sig, at alle har været inde og besøge whiskytønden, før han viser os et andet af lagerbygningerne. Her eksperimenterer Arran med at efterlagre whisky på vintønder fra nogle af de største vinproducenter. F.eks. Amaronefade. Det lyder spændende!

James efterlader os i kløerne på Faye Waterlow, der er leder af Visitor Centre. Hun tager pænt imod os, byder på kaffe og the – og har også tid til at sætte sig ned og få en snak sammen med os. Vi er positivt overraskede over denne modtagelse.

Ved 10-tiden drager vi afsted på en ordinær rundvisning med guiden Gerard. Han lader sig ikke gå på af, at vi har travlt og skal nå en færge kl. 12. Først ser vi en ny videofilm, mens vi får en dram. Så viser Gerard os rundt på det forholdsvis lille distilleri, der har et meget moderne produktionsapparat. En af de specielle forhold på Arran er, at hele whisky produktionen foregår i et stort lokale.

Gerard slutter rundvisningen af med en smagning, hvor vi prøver forskellige drammer. Vi må selv vælge en af drammerne og der er meget godt stof i Arrans whisky. Amarone whiskyen er dog ikke helt det, som jeg forventede. Til gengæld falder jeg for en cask strength whisky, som til gengæld er udsolgt i shoppen. Så jeg forlader distilleriet uden så meget som en flaske whisky.

Men inden vi går, skal jeg lige forhøre mig, om de har fået lavet en prøve af vores tønde. Det har de ikke. Det kunne jeg næsten godt gætte, da jeg så tøndens placering. Faye lover at eftersende en halv liter til mig i Danmark.

Så går det ellers stærkt, for at nå færgen kl. 12. De andre er gået i forvejen og har hentet deres bagage på hostellet – og er fortsat mod den lille færgehavn, der ligger et par kilometer nord for hostellet. Det går i rask trav med rygsækkene på ryggen og maven. Da vi når rundt om det sidste hjørne, kan vi se den lille færge på vej mod havnen. Så kan vi ånde lettet op. Det når vi fint!

På færgen bliver vores øl konfiskeret af et par "morsomme" medarbejdere. Vi tror i første omgang, at det er fordi vi ikke må drikke ombord. Det har vi egentlig heller ingen problemer med. Men det viser sig, at de driller os og vil have øllet selv. Så træder vikingerne i aktion og tilbageerobrer drikkevarerne. Og SÅ skal vi have en øl undervejs!

Den lille færge sætter os af ved Claonaig, en lille havn ude i ingenting. Her forsikrer et par ældre lokale damer os om, at der snart kommer en bus, der kan bringe os videre. Den er lidt forsinket og chaufføren lover ikke, at vi kan nå næste båd – ud til Islay. Men han gør et mesterligt forsøg og tæsker bussen alt, hvad den har lært. Så snart han kan se andre billister eller cyklister, dytter han og giver dem tegn til, at han har travlt.

I et hæsblæsende tempo når vi snart den modsatte kyst ved Kennacraig og vi kan stadig se båden ligge til kaj. Da vi når helt ned til båden, ligger den stadig ved kaj, men inden alle er ude, gør den antræk til at sejle. Det forstår vi ikke, for kaptajnen ved, at det er en bus med passagerer til båden og han har kunnet følge bussens vej ned mod båden længe. Men der er ikke noget at gøre. Så vi må vente et par timer på den næste. Så er der god tid til at spise vores medbragte lunchpack, som vi har købt på hostellet. Den disposition er vi glade for, for der serveres ikke noget på havnen ved Kennacraig.

Den missede færge skal vise sig at blive en fordel for os. Hvis vi havde nået færgen, var vi blevet sejlet til Port Askaig, hvorfra vi derefter skulle med bus tværs over Islay. Den næste færge sejler os direkte til Port Ellen, hvor vi skal bo. Så vi undgår et par busser og bliver kun en time forsinket.

Sejlturen foregår i et roligt vand. Vi finder en god plads på agterdækket, hvor vi kan undres over de mange bilalarmer, der konstant larmer nogle etager under os. Efterhånden som færgen får fart under kedlerne, falder bilalarmerne til ro og vi kan nyde en øl og en dram i fred og ro.

Inden vi når Port Ellen nyder vi gensynet med distillerierne Ardbeg, Lagavullin og Laphroaig, der ligger helt ned til vandet.

I Port Ellen leder vi ihærdigt efter Cala Sona, det ene af de bed and breakfast steder, vi skal overnatte de næste 3 døgn. Jeg går hen til det andet B&B, hvor Marie og jeg boede for 14 år siden. Trout Fly Guest House. Her er vi ventet. Værtinden viser os vej til Cala Sona, hvor vi bestemt også er ventet. Vores værtinde står og venter i døren. Hun kan ikke forstå, hvor vi bliver af.

Hun viser os vores lejligheder og trækker sig tilbage. Jeg tænker, at hun lige skal se os an. Hvad er vi for nogle typer? Tør hun lade os alene i huset?

Vi mødes alle mand på Islay Hotel, der ligger lige over for Cala Sona. Der er ikke så mange spisemuligheder i Port Ellen. Egentlig har vi allerede bestilt bord på Islay Hotel til vores sidste aften på Islay, så i aften vil vi prøve kræfter med stedets pub-menu. Det bliver en god gang mad i gårdhaven, hvor det er en anelse køligt og optræk til en smule regn. Vi holder ud og får en hyggelig aften ud af det, til vi kravler til køjs efterhånden som vi brænder ud. Jeg er glad for, at min seng står lige på den anden side af gaden!

Tirsdag den 16. September 2014 – Bruichladdich Distillery og Bowmore

Når jeg tænker på, hvor meget der er blevet konsumeret af whisky og øl dagen i forvejen, så er det egentlig forbavsende, at jeg ser så frisk om morgenen. Vores vært tager sig god tid til at tilberede morgenmaden. Det tager næsten 3 kvarter, før de sidste får deres mad. Men vi når snildt at overholde aftalen med de andre. Vi skal mødes ved busskuret, så vi kan komme med morgenbussen til Bowmore – og herfra videre til Bruichladdich distillery, der ligger i en bugt sydvest for Bowmore.

I Bowmore genner vores chauffør os over i en anden bus og snart fortsætter vi mod Bruichladdich. Vejret er ikke helt med os i dag. Det er gråt og kunne godt udløse en omgang regn. Den udebliver dog heldigvis.

På Bruichladdich har vi tid til at kigge os lidt omkring, før vi skal på distillery tour kl. 11. Jeg bliver udstyret med en lille 20 cl. flaske med en prøve fra vores tønde. Den ser lidt lys ud men dufter ganske fornuftig. Jeg gemmer den væk, så der ikke er nogen svage sjæle, der kunne finde på at drikke de dyrebare dråber. Jeg bekendtgør, at alle får lov at dufte og smage, når vi er tilbage i Danmark – og har vores prøve fra Arran også.

Bruichladdich viser sig at være meget anderledes end Arran distillery. Bruichladdich er et gammeldags sted, hvor man sætter en ære i at anvende de oprindelige maskiner og udstyr. Vi ser

bl.a. den originale maltmølle fra 1881. Så selv om processen er den samme, får vi 2 vidt forskellige distilleri besøg. Men den varme atmosfære fra Arran kan Bruichladdich ikke fremvise. Om det er en lidt standardiseret rundvisning eller om det er det faktum, at vi ikke får lov til at se vores tønde her, der gør det...

Vi har egentlig også bestilt en warehouse tasting, men da vi ikke får lov at se vores tønde, har vi valgt at aflyse denne smagning. I stedet tager vi bussen retur til Bowmore, hvor vi spiser frokost på en lille simpel cafe. Her går de næsten i chock over, at der dukker 13 mand op på en gang. Men det varer kun kort, for efter lidt tid, bliver alle udstyret med en gedigen gang frokost. Drikkevarerne har vi selv købt hos naboen – et supermarked.

Vi får også tid til at gå lidt rundt i Bowmore. Byen er nu forholdsvis hurtigt set. En del af os stikker hovedet indenfor på Bowmore distillery, hvor de byder på en gratis dram, som vi kan nyde på en terasse, hvorfra der er fin udsigt over bugten.

Det bliver også tid til en øl på byens lille havn, før bussen fører os tilbage mod Port Ellen. En del af os bliver sat af bussen udenfor Port Ellen, for at gå en tur. Resten af selskabet fortsætter ind til Port Ellen, hvor de finder en pub med en "Biergarden" foran.

Her møder vandrerne dem senere. Vi får et par gode pints øl fra pubben. Det er en dejlig aften. Skyerne er lettet og vi har fri udsigt til en flot solnedgang, mens svanerne svømmer stille rundt foran os. Der går helt Morten Korch i det!

Aftensmåltidet indtages på White Hart Hotel. Det er et småstøjende selskab, der sætter sig til bords. Vi får et godt måltid. Jeg kan ikke helt huske, hvad jeg får at spise. Vistnok noget indisk eller mexicansk :D)

Aftenen sluttes af i hotellets bar, før vi trimler ned gennem "hovedgaden" og hjem til Cala Sona. Flere af de andre når også på Port Ellens eneste pub, hvor der bliver smagt på en masse, som nogen af dem fortryder dagen efter! Mit hovedet når knap nok ned på puden, før der klages over snorkelyde!

Onsdag den 17. September 2014 – Lagavulin og Laphroaig Distilleries

Der er ingen tid til at pleje tømmermænd. Heldigvis er der stort set heller ingen af dem. Dagens morgenmad består af en full scottish breakfast med blodpølse og det hele. Blodpølse bliver aldrig min hofret. Dagens tur er for 6 af os en vandretur ud mod Ardbeg. Her møder vi atter den lidt stive skotske holdning til øl. Supermarkedet må ikke sælge øl før kl. 11, så vi må vandre afsted uden drikkevarer.

Turen til Ardbeg tager ikke så lang tid, som jeg huskede fra sidste gang. Der er blevet anlagt en gangsti langs vejen. Den er ikke helt færdig endnu men store stykker af vejen er vi afskærmet fra trafikken. Vejen er ikke særlig bred, så det er betryggende, at der er en mur mellem os og bilerne.

På Ardbeg distillery er der ikke tid til nogen tour, men vi er her også mest for at købe et par flasker Supernova Ardbeg whisky. En af mine kolleger har ønsket sig sådan en og jeg blev lidt nysgerrig og endte med at ønske mig en også. Det er bare ikke sådan lige, at få lov til at investere 120 pund i en flaske whisky! Der sælges kun en flaske pr. mand og det er en betingelse, at man er medlem af Arrans vennelaug. Så det brænder Lasse og jeg ligepludselig for at blive. Så med lidt registreringsarbejde, får vi lov at slippe pengene og kan dampe af med de 2 flasker. De må dælme være gode, siden der er så skrappe restriktioner på dem.

På Lagavulin stikker vi også hovedet ind. Deres shop ser ikke ud til at være blevet ændret de sidste mange år og her lugter lidt gammelt og indelukket. Jeg køber mig en regnfrakke og vi fortsætter hurtigt mod dagens højdepunkt Laphroaig.

Vi når frem til Laphroaig i god tid til vores aftale kl. 12. Her er vi 6 mand, der har bestilt den helt store rundtur med titlen "Water to whisky tour". 4 timer og 30 minutter og til en pris på knap 800 kr. pr. person, har man nok lov til at have høje forventninger. Men de bliver indfriet!

Straks vi melder vores ankomst, bliver vi udstyret med et glas og bånd, så vi kan have glasset hængende foran os. I glasset er vores første dram, en speciel Laphroaig, der kun kan købes på distilleriet. Vi nyder denne første dram udenfor shoppen, mens vores guide, en pige i hendes bedste alder, fortæller os lidt om historien bag Laphroaig. Der går ikke mange sekunder før vi er overbevist om, at vi er i de bedste hænder. Guiden har ikke bare læst om distilleriet. Hun udstråler samme troværdighed, som når vi ser distillery manager John Campbell på en af de mange videoer, hvor han smager en af deres specialiteter. Hun HAR smagt på whiskyen.

Vi får hilst på de 2 sidste i selskabet. Et par fra henholdsvis Tasmanien og Skotland. Dem kommer vores guide helt naturligt til at tale mere med undervejs. De har jo engelsk som modersmål...

Først går turen rundt på distilleriet. Men ikke en helt ordinær tur. Der bruges god tid til at forklare om processen og vise de forskellige steder frem. Først op på loftet, hvor Laphroaig som et af de få distillerier i Skotland stadig malter en del af deres korn selv. Det sker ved at bade kornet i vand i ca. 55 timer. Vandet skiftes flere gange undervejs. Så tror kornet, at det er forår og det skal spire. Spiringen stoppes dog igen ved at fjerne vandet og tørre kornet, der nu indeholder masser af sukker – til brug ved spiringen... Laphroaig har flere etager med loft, hvor man før i tiden gik og vendte kornet manuelt. Det sker stadig – men i begrænset omfang – sikkert mest af hensyn til gæsterne på distilleriet. Vi får lov at lufte kornet og stikker også hovederne ind i de 2 ovne, hvor kornet bliver røget. Det er som at stikke snotten ned i et stort askebæger. Fy føj for en varm delle!

Ud i den friske luft igen og op til en trappe, hvor vores guide fortæller lidt om nogle billeder på væggen. Her fortæller hun bl.a. at prins Charles – ham med flapører større end lillebrors – har Laphroaig som sit favoritdistilleri – han har flere tønder liggende, som er HANS! Han har besøgt Islay et par gange. En af gangene insisterede han på selv at flyve dertil. Det resulterede i, at han crashede sit fly ved landingen. Men han kom ikke noget til og kunne gennemføre besøget bl.a. hos

Laphroaig. Mon ikke mor har talt med store bogstaver, da Charles var tilbage på Buckingham igen :D)

Selve processen med at lave whisky bliver meget udførligt forklaret af guiden. Vi har hørt det før, så vi hænger kun på med et halvt øre. I første omgang produceres der øl nøjagtig som hos Bach Bryg. Vi smagte endda på øllet, som helt sikkert kunne hældes på flaske til stor fornøjelse for mange ølentusiaster. Gud ved, hvornår der er et distilleri, der begynder at producere øl som et biprodukt?

Når øllet er lavet, skal det distilleres – og så kan vi ølbryggere ikke være med længere. Guiden leder os over gården og ind i hallen med de 7 kobberstills, hvor øllet varmes op til en temperatur, hvor alkoholen fordamper og skilles fra vandet. I første omgang opnås en whisky med omkring 20 % alkohol. Så får det en tur mere i en kobberstill og det sender procenten op på omkring 70. Guiden forklarer udførligt processen. Det er lidt svært at høre, hvad der bliver sagt, for der er en pæn støj fra den ene ende af hallen, hvor man er ved at rense en af kobberstills'ene med damp.

Udenfor hallen forklarer guiden om de forskellige typer tønder. Vi bliver bl.a. præsenteret for quatercasks, som er blevet et af Laphroaigs helt store varemærke. Vi skal også lige over og se deres lager af tørv, der ikke ser så særlig omfattende ud, selv om vi får at vide, at der ligger ca. et års forbrug på lager.

Tilbage ved udgangspunktet møder vi flere af vores bedre halvdele. De er også på vandretur og er tilfældigvis nået til Laphroaig. Vi hilser på, skifter fodtøj til et par gode gammeldags gummistøvler og stiger så ind i en minibus, for at fortsætte turen.

Vi kører ganske en ganske kort tur op i højlandet bag distilleriet. Her bliver vi hver især udstyret med en pose med 4 plasticbøtter – med vores frokost. Guiden sender os på en lille vandretur i bakkerne. En rigtig lækker tur, der selvfølgelig kun blive bedre af, at der er blå himmel og ikke den mindste vind. Vi når frem til Laphroaigs vandreservoir i løbet af ca. 15 minutter. Her forklarer guiden lidt om vandet bag whiskyen. Også historien om den krig, der for mange år siden var mellem de to distillerier Laphroaig og Lagavulin. De kæmpede om det samme vand og bekrigede hinanden gennem mange år. Det har sikkert ikke været særlig pænt herude vest på.

Frokosten indtages ved et fint bord, der passer i størrelse til os. Guiden stiller et par flasker på bordet og vi kan frit forsyne os med drammer. Den ene er en cask strength og den anden en 18 års Laphroaig. Super gode whiskyer. Det er altså lidt specielt at sidde og nyde en god frokost – og drikke whisky til. Det kan godt anbefales!

Efter en god pause, vandrer vi tilbage til bilen og kører ind mod Port Ellen, hvor vi kan se, at nogle af de andre på holdet allerede har indfundet sig i Biergarden foran White Hart Hotel. Vi hilser på den og fortsætter ud mod Islay Lufthavn. Tæt på lufthavnen drejer vi til venstre. Nu skal vi ud og grave tørv. En stor del af Islay er dækket med tørv og Laphroaig har åbenbart lejet sig ind ved lufthavnen. Her bliver folk betalt for at grave tørv, så de bestemmer selv tempoet. Vi vandrer gennem et mudret område og når frem til et sted, hvor guiden synes, at vi skal prøve at grave

vores egen tørv. Det er jo lidt speciel værktøj, der bruges til at grave. Men de fleste af os klarer det fint og gør sig fortjent til den dram, der er belønningen. Nå ja, så må vi også gerne fylde vores glas, så vi har til turen tilbage til distilleriet igen.

Tilbage i Port Ellen dytter vi og hilser på de andre, mens vi fortsætter ud til Laphroaig, hvor vores guide proklamerer, at nu er det tid til "serious whisky tasting".

Vi ledes over i Warehouse no. 1, der ligger direkte ned til vandet. Guiden forklarer lidt om principperne for lagring af whisky og vi får lov at kigge ind i lageret, der dog er låst med store fængselscellelignende porte. Men hvad gør det? For i forrummet, hvor vi befinder os, står der 3 whiskytønder, som vi selv skal slå an og smage på.

Guiden forklarer os, at "slå an" betyder, at man skal slå en langskaftet hammer ned lige ved siden af den prop, der sidder midt på tønden. Rammer man rigtigt, hopper proppen op og der er fri adgang til livets vand! Lasse får lov at prøve først og han følger guidens anvisninger og banker ned på begge sider af proppen, der springer op i 2. forsøg. Guiden forklarer, at denne tønde indeholder en Laphroaig fra 1995. Alkoholprocenten er på midt i 60'erne. Vi får en smagsprøve og jeg konstaterer, at det er en kraftig sag. Den skal have meget vand, før spritten ikke er dominerende og vi ender med en dram, der ikke har saft og kraft i sig.

Jens Peter slår tønde nr. 2 an og det sker i første hug. Blærerøv!

Det er en whisky fra 2002 (tror jeg nok). Smager bedre men stadig lidt for "spids".

Den sidste tønder åbner Hans Christian også i første hug. Man skulle ikke tro, at de brødre laver andet, end at åbne whiskytønder!

Det er en ung sag fra 2005 men den smager ubetinget bedst efter min vurdering. Guiden slutter dagens tur af med at proklamere, at vi må vælge den af de 3 tønder, der smager os bedst og fylde en 250 ml. flaske med den liflige drik derfra. De fleste af os vælger tønde nr. 3.

Vores flasker bliver behørigt noteret i en stor bog og vi kan stolt marchere bort fra distilleriet med en eksklusiv flaske whisky, som ikke mange andre Laphroaig elskere kan sige, at de har.

Men inden vi forlader distilleriet, skal jeg lige have styr på mit plot. Som "Friends of Laphroaig" ejer jeg et lille stykke jord tæt på distilleriet. Det er nu ikke noget jord, jeg kan blive kæmperig på. Arealet stammer stort set med størrelsen af mine støvler. På distilleriet bliver jeg udstyret med et fint certifikat og jeg får mine GPS-koordinater udleveret sammen med en lille flaske Laphroaig.

Vi forlader distilleriet. Brian og andre satser på at tage en taxa tilbage til Port Ellen. Ca. 2 km. Nu er taxa ikke en massebetegnelse på Islay, så øens ene taxa er optaget og de køreglade må selv finde tilbage til Port Ellen.

Andre går med mig ud, for at finde mit plot. Vi skal selv bruge mobiltelefonerne til at hitte de rigtige koordinater og da vi er nogenlunde tæt på, planter jeg et Dannebrogsflag, åbner min mini-Laprhoaig og vi får taget det klassiske "Her står jeg på min Laphroaig Plot" billede.

Så vandrer vi tilbage mod Port Ellen. Jeg er egentlig overrasket over, at jeg ikke er mere besoffen, når jeg tænker på, hvor meget whisky, der er blevet serveret på turen. Der er ingen fulde folk og vi har ikke svært ved at finde tilbage til Port Ellen.

Det går jo først galt, da vi møder de andre på Biergarden og vi skal have en kold øl eller to! Så begynder dagens mængde af spiritus at gøre sit indtog. Vi nyder atter en flot solnedgang.

Det er sidste aften, hvor vi alle er samlet, så vi har sat alle sejl til og har bestilt bord på Islay Hotel i restauranten. Efter et kort besøg på vores B&B, mødes vi alle til en rigtig dejlig aften med god mad – og for nogle af os noget så specielt som en whisky menu til maden. En dram til hver ret. Det kan OGSÅ anbefales!

Aftenen byder også på en sækkepibeoptræden af hotellets ejer. Det kan godt være, at sækkepiben er et udskældt instrument, men det lyder dælme godt i et forholdsvis lille lokale – hvis ellers manden bag kan spille – og det kunne han!

Inden vi tager afsked med familien Bach fra Nordjylland, går vi lige hen på White Hart Hotel, for at få en drink i baren.

Så er dagen passé og vi siger farvel til brormand og hans familie og fortsætter ned af hovedgaden til Cala Sona.

Torsdag den 18. September 2014 – Fra Islay til Glasgow og Edinburgh

Dagens morgenmad står på varme kippers. Ud over, at de har en masse små ben, så smager det pragtfuld. Vi får pakket færdigt og mødes med de andre efterhånden som vi får pakket færdigt og får taget afsked med vores værtinde. Cala Sona er bestemt et fint sted og vi fortryder ikke, at vi boede i Port Ellen igen denne gang.

På færgen indtager vi vores faste plads på agterdækket med en god udsigt over byen, som vi snart efter forlader. Der er almindelig afslapning undervejs tilbage mod det skotske fastland. I Kennacraig spiser vi en sandwich, som alle har købt i den lokale Coorporative i Port Ellen. Så er vi nemlig klar, da bussen ankommer.

Vejret er desværre ikke helt så flot, da vi kører op mod byerne Tarbert, Lochgilphead og Inverary, hvorefter vi passerer Loch Lomond. Hele turen foregår i en fantastisk natur men det meget mørke vejr gør det ikke helt så interessant.

Snart er vi inde i forstæderne til Glasgow og det passer med myldretid, så vi må sætte vores lid til, at chaufføren har styr på at bringe os sikkert frem til Buchanan Stationen. Her har vi en lille halv time, før vi skal med næste bus til Edinburgh. Fredag eftermiddag betyder også mange mennesker på busstationen og vi må krybe til et af vores små kneb. De andre blokerer udgangen, så jeg kan komme forholdsvis hurtigt hen og checke ind hos chaufføren – og kapre en stak sæder nogenlunde tæt på hinanden. Det er måske ikke så pænt, men vi har bestilt billetterne hjemmefra, så vi vil ikke risikere, at der ikke er plads til os :D)

Bussen ender også med at blive fyldt helt op. Vi efterlader nogle få på stationen. De må tage den næste bus, der kører en times tid senere. Turen mellem Glasgow og Edinburgh er ikke værd at skrive hjem om. Det er "bare" en hovedvej. Vejen ind til Edinburgh er mere interessant, for vi kører et pænt stykke med udsigt til forstæder, der vokser sig i størrelse.

Tæt på Edinburghs centrum ændrer jeg pludselig vores planer. Det viser sig nemlig, at vi kan hoppe af ved Haymarket. Så har vi ikke helt så langt at gå med vores rygsække. Der er efterhånden godt med oppakning på hos mig – med alle de flasker whisky, som jeg har fået stuvet ombord.

Vi finder frem til vores hotel, der ligger under 2 kilometer fra Edinburgh centrum. Her får vi udleveret nøgler til værelserne og der er basis for en velkomstdrink i en lille have, som vi deler med Bente og Jens Peter.

Det er en meget stor dag for Skotland i dag. Der er folkeafstemning. Valget står mellem at lade Skotland fortsætte som en del af Commonwealth eller blive uafhængig. Vi har selvfølgelig set mange store "YES" skilte – og færre "No thanks" skilte. Vores hotelfatter forsikrer os for, at der ikke bliver ballade i byen, når afstemningsresultatet foreligger engang i morgen tidlig. Han forventer derimod, at der bliver festet igennem. Nok mest, hvis det bliver et JA, siger han.

Jagten på aftensmaden går ind. Vi går ind mod byens centrum og forventer, at der hurtigt dukker noget godt mad op. Det er egentlig lidt sjovt bare at følge gaden og se, hvad der dukker op. En kinesisk restaurant bliver vores valg. Det går man aldrig fejl af når bare man ikke får det for tit :D)

Der er ikke den store stemning for, at gå ud og opleve nattelivet men vi finder dog frem til en pub på vejen hjem. Her går jeg efter en håndpumpet øl. De andre følger med, bortset fra Michael, der vælger sig en øl, der ud fra etiketten på hanen ser meget speciel ud. Det viser sig at være en super god IPA med godt med kraft. Ikke lige Michaels kop the, men vi andre er da lige nødt til at smage sådan en, før vi går hjem...

Efter en nogenlunde rolig dag – med alt den rejsen – kravler vi til køjs og glæder os over, at vi har værelser ind mod en lukket have. Så kan der køre nok så mange biler og støje nok så mange mennesker ovenpå valgresultatet.

Fredag den 19. September 2014 – Glenkinchie Distillery og Edinburgh City

Skotterne har stemt nej til uafhængighed. Vi andre stemmer ja til morgenmad og der er dækket fint op med et langbord til os alle 9. Ret hurtigt efter vi har sat os til rette, bliver der serveret mad til alle. Morgenmaden er måske ikke den mest fantastiske, vi har set. Men det er OK – og vi bliver mætte.

Nogle af os har travlt. Vi skal med en bus fra centrum kl. 9:15, så der er ikke tid til ret meget slendrian. Vi går ind mod centrum og går langs Princess street op til den restaurant, hvor vi bliver samlet op. Selskabet består af Hans Christian, Jens Peter, Lasse og mig selv sagde hunden. Vi skal altså lige have det sidste distilleribesøg med. Glenkinchie hedder det. Det er nærmeste distilleri i forhold til Edinburgh. Jeg besøgte det i 2000 sammen med en kollega. Dengang måtte vi tage en lokalbus ud til endestationen og gå nogle kilometer ude på landet, før vi nåede frem. Nu har vi den luksus, at vi kan sætte os i en bus inde i byen og blive kørt lige til døren.

En minibus ruller op foran restauranten og vi bliver de eneste morgenfriske gæster på turen. Efter en halv times kørsel ud gennem de østlige forstæder til Edinburgh, når vi frem til distilleriets indgang. Her ser det også ud til, at vi er de eneste, der skal på rundvisning men pludselig dukker der et større dansk selskab op og pludselig er vi mange.

Glenkinchie har en fin udstilling – et helt lille museum over whiskybrygningens historie og fremstilling. Jeg husker tydeligt en tegning fra mit sidste besøg, hvor der står noget i stil med ”9 years, 11 months, 3 weeks, 6 days, 23 hours, 59 minutes and 3-2-1 seconds” – en mand står klar, til at lukke op for en tønde whisky, der gerne skal gemmes i 10 år.

Før rundvisningen får vi den ejendommelige besked, at vi ikke må fotografere undervejs. Det har ikke været et problem på de andre distillerier. Jeg spørger ind til årsagen og guiden forsøger at binde mig en historie på ærmet om, at der er potentiel meget brandfare på et distilleri og bare et kameraknips, kan udløse gnisten. Ja, man siger, at skotterne er gode til at fortælle historier...

Glenkinchie kan ikke prale af, at være et specielt distilleri på ret mange måder, så jeg ved ikke, hvad de forsøger at holde for sig selv. Selve rundturen er ikke noget særligt, men vi slutter af med en lille ”Flavour of Scotland” smagning. Her smager vi forskellige whiskyer fra serien ”The Classic Malts”. Det er en række distillerier, der er gået sammen – og som repræsenterer de forskellige egne af Skotland. Vores guide bekendtgør i øvrigt, at serien netop er blevet fordoblet i antal distillerier. Toppen af smagningen er en ”Distillers edition” fra Talisker – mit favoritdistilleri for tiden! Sådan en flaske må jeg eje, selv om min rygsæk nok vil klage sin nød, når jeg forsøger at liste endnu en flaske ombord i den hårdprøvede sæk.

Vi tager afsked med de andre danskere og går tilbage til vores minibus, der kører os retur til Edinburgh. Her spotter vi hurtigt, at resten af selskabet er at finde på en pub i Rose Street (pubgaden i Edinburgh). Vejret er gråt med lidt småregn. Vi vælger at spise lidt tidligt frokost og finder et spisested, hvor maden viser sig at være tiptop. Det bliver til alt lige fra fish & chips til nachos, pasta og salatretter. Ingen har nogen klager at fremsætte!

Efter frokost er det Maries tur til at vise vej. Vi skal besøge Mary's King Close – en by, der gemmer sig under byen i Edinburgh. Vi har læst om stedet i en artikel i Politiken og det lyder skørt. Men på et tidspunkt opgav man de små gader og byggede simpelthen ovenpå husene. Så gader og huse kan ses den dag i dag. Vi finder frem til startpunktet og køber billetter til førstkommende guidede tur. De siger til os, at det er et kvarter senere – men på billetterne står der, at der går 3 kvarter, før det bliver vores tur. Så kan vi lige nå en tur op til Edinburgh Castle, før vores tur starter. Turen ned i byen under byen bliver en anelse tynd kop the. Guiden, en ung pige, klædt i tøj fra 1700-1800 tallet, fortæller fint om livet i byen dengang men det hele bliver en anelse for poppet med dukker og levende billeder, der supplerer pigens historie. Det vil nok virke mere troværdigt, hvis det kun var pigens historie, der supplerer turen. Efter en lille time har vi hørt om de usle kår, man levede under i de små huse, hvor solen ikke var nogen daglig gæst. På et bestemt tidspunkt på dagen, var det kutyme, at man lukkede døren op og råbte et eller andet ud i gaden, samtidig med at man tømte toiletspanden ud på den meget skrå gade. Det kan ikke have været nogen fornøjelse, at skulle gå i gaden derefter! Pest og sygdomme var også en del af historien.

Efter sådan en omgang styggerier, vælger vi at gå tilbage mod vores egen bydel og se, om vi kan finde en restaurant, der har plads til os. Vi har ikke tænkt os godt nok om, for det siger nok sig selv, at det kniber med plads til 9 mand en fredag aften. Vi opgiver i første omgang og sætter os i stedet hen på den lokale pub med det gode IPA-øl. Men sulten nager og vi går på jagt i nabolaget.

Efter lidt søgen, dukker der en amerikansk restaurant op. Vi har en god steak i tankerne, så det må være et godt sted. Her har de også plads og vi sætter os ind og bestiller. I første omgang drikkevarer. Så begynder problemerne. Først har de ikke alle de drikkevarer, vi bestiller. De har ikke de øl, som står på kortet. Og da tjeneren (sikkert ejeren) hører, at vi vil have steaks, må han desværre meddele, at han kun har 2 bøffer tilbage. Så stopper festen altså. Man kan ikke have en stor restaurant i Edinburg en tidlig fredag aften, der allerede er løbet tør for det meste af det, vi bestiller. Så vi siger tak for i aften, drikker ud og forlader restauranten. Så kan han lære at handle ind, kan han!

Men vi er jo efterhånden blevet godt sultne. Vi prøver et par steder uden held og ender ved en Tuk-Tuk restaurant på hjørnet af den gade, hvor vi bor. Det er en fusionsrestaurant med mad fra flere steder i verden. Mexico, Indien og Thailand var bl.a. at finde på kortet. Her er stuvende fuld men personalet lover, at der bliver en plads til os i løbet af kort tid. Det bliver godtnok lidt længere tid end "kort" men vi ender med at blive båset og får også bestilt en masse forskellige retter. Jeg må tilstå, at jeg er ved at være godt stegt – jeg kan også afsløre, at jeg ikke helt kan huske, hvad jeg fik at spise...

Så der var vist rigtig god basis for, at gå hjem i seng bagefter. Vi var lidt kede af, at det ikke blev den gode afskedsmiddag, som vi havde håbet. Tuk-Tuk var en larmende oplevelse – og der var vist ikke en god steak på menukortet...

Lørdag den 20. September 2014 – Edinburgh – Frankfurt – Billund

Hjemrejsedagen giver os en halv dag fri mere i Edinburgh. Vi spiser morgenmaden og får lov til stuve vores rygsække ind i et lokale på hotellet, hvorefter vi trasker en tur ned i byen. Målet er Carlton Hill, hvor der ifølge en medarbejder fra hotellet er en fin udsigt over store dele af Edinburgh. Vi giver os god tid til at nyde udsigten fra bakketoppen. Så vi er tæt på frokosttid, da vi når ned af bakken igen. Vi er faretruende tæt på den restaurant, hvor vi spiste frokost dagen i forvejen og alle er hurtigt overtalt til at gentage succes'en. Alle har åbenbart set en ret, som de også godt lige vil smage. Så snart er vi båset udenfor restauranten og har bestilt lige nøjagtig det, som vi hver især vil have.

Efter en god frokost, vender vi langsomt snuden tilbage mod vores hotel, for at afhente vores bagage og begiver os ned mod Haymarket Station igen. Her er det planen at prøve en af de nye trams – sporvogne – ud mod lufthavnen. Det fungerer gnidningsløst og koster 5 pund pr. mand. Hvilket faktisk er billigere end de lufthavnsbusser, som vi plejer at bruge.

I lufthavnen finder vi frem til Ingelise og Michael, der har valgt at tage derud allerede om formiddagen. Så er hjemturen startet for alvor – og så vil vi gerne bare hjem.

I Edinburgh bliver vi næsten en time forsinket. Det skyldes et uvejr over Frankfurt. Den time er lige det vi havde, til at skifte fly i Frankfurt – til et fly mod Billund. Da vi lander, er det første, som vi får besked på, at gaten til flyet til Billund er lukket – og vi kommer ikke med. Det finder vi højst spøjst, da der viser sig at være omkring 100 passagerer, der skal med videre til Billund.

Uvejret over Frankfurt har medført flere aflysninger af fly og det resulterer åbenbart i kaos i lufthavnen, for så skal passagererne indlogeres på hoteller. Vi taler med flere medarbejdere fra Lufthansa, der åbenbart ikke er særlig godt informeret, for de bliver ved med at pejle os i forskellige retninger. Frankfurt er en stor lufthavn men de har åbenbart en god sans for at få samlet trætte fly-passagerer i lange køer, så det hele ser håbløst ud.

På et tidspunkt må jeg tale med lidt store bogstaver, da en medarbejder forsøger at overbevise mig om, at jeg skal gå op til en anden medarbejder på 1. sal. Det er 3. gang, jeg bliver bedt om at gå derop – og hver gang bliver jeg dirigeret tilbage til stueetagen... Så får medarbejderen besked på, at NU må HAN gå op og få dette opklaret. Vores tålmodighed er ved at være sat på prøve, efter 2 timer i lange køer.

Det ender med, at vi bliver sat i 3 taxa'er og kørt 15 km. ind mod Frankfurt centrum til et hotel, der garanteret koster en bondegård, at overnatte på. Det er vi ligeglade med. Lufthansa betaler og vi vil egentlig bare have lidt at spise – og i seng. Desværre er køkkenet lukket og det kan kun blive til et glas med chips og en øl.

Det er sengetid ved 1:30 tiden. Der burde vi jo ligge i vores egne senge...

Vi har aftalt at stå meget tidligt op, så vi ikke risikerer kaos, for at få taxa'er til lufthavnen om morgenen. Vi har ingen garanti for, hvornår vi kan komme med et fly, men vi bliver rådet til at møde op tidligt i lufthavnen, så vi er med i puljen.

Om morgenen er der derfor afgang fra hotellet før morgenmaden serveres. I lufthavnen er der meldinger om, at der er sat et større fly ind til Billund, så de 100 passagerer kan komme med. Det viser sig, at alle er med – bortset fra 4 af vores selskab. De står på en venteliste, som meget tydeligt fremgår af en skærm ved tjek ind skranken. Heldigvis bliver de også udstyret med pladsnumre før der lukkes op til flyet. Så kan vi alle komme hjem med et halvt døgns forsinkelse.

Marie og jeg taler om, at det faktisk er utroligt, at en sådan forsinkelse er første gang for os. Når vi nu har rejst så meget...

Epilog

At arrangere en rejse for en gruppe på 13 mand er en stor opgave. Der er mange ting, der skal klappe og idet vi har valgt at satse på offentlige transportmidler, har jeg haft en del sommerfugle i maven. Kommer bussen nu? Når vi et tog – eller en færge? Flere gange har vi været afhængig af flere forbindelser og det skal jo kun glippe et sted, så skrider planen.

Men jeg må sige, at i Skotland kan man sagtens satse på de offentlige transportmidler. Alt er klappet til tiden (bortset fra færgen til Islay). Overnatningsstederne har levet op til forventningerne og de restauranter og distillerier, vi har besøgt, har bestemt også levet op til vores forventninger.

Der er kun lige de fjolser på Bruichladdich, der ikke ville lade os se vores tønde. "Only on a friday, sorry!". Kan de ikke godt selv høre, at det lyder af rigtig dårlig service???

Jeg har indtryk af, at alle deltagerne har været tilfredse med turen. Jeg har på fornemmelsen, at alle har hygget sig i hinandens selskab. Jeg har ikke oplevet gnidninger undervejs – og det kan vel nemt ske, når vi hver især skal indordne os.

Jeg konstaterede, at jeg har været på Islay for sidste gang. Øen har ikke så meget andet at byde på end distillerierne og med 2 besøg, har jeg vist set det, der skal ses. Skotland er jeg til gengæld ikke helt færdig med endnu! Jeg har planer om, at besøge Sky og Harris, før jeg lukker ned for den del af rejseønskerne.

Tak til alle deltagerne for en dejlig tur i godt selskab. Også en stor tak for en vanvittig flot gave til rejsearrangøren. Et weekendophold skal nok blive indløst i løbet af vinteren eller foråret!

Irland november 2014

Maries 50 års fødselsdagsgave var en tur til Dublin. Irland og Dublin stod ganske vist på ønskelisten men valget på destinationen var nu lidt egoistisk valgt idet der skulle være koncert med Jeff Wayne's War Of The Worlds i Dublin torsdag den 27. november. Billetterne blev købt og resten af turen planlagt. En lille måned før afrejsen blev koncerten imidlertid aflyst, fordi arrangørerne ikke kunne få logistikken til at hænge sammen og få sejlet udstyret fra og til England. Det var surt show!

Men vi tog afsted og vi fik 4 dejlige dage på den grønne ø. Vibe kørte os til lufthavnen, inden hun skulle på arbejde.

På førstedagen havde vi en aftale med min kollega Rene Kjellerup, der var til konference i Dublin. Han havde lige tid til at drikke et par Guinness sammen med os, inden han skulle videre til en stor middag.

På andendagen havde jeg bestilt en heldags bustur, der førte os til den Irske vestkyst og en af deres store attraktioner: De godt 200 meter høje Cliffs of Moher. Efter halvanden times vandren rundt langs kystlinien i strid østenvind, der forsøgte at blæse os ud over Atlanterhavet, kørte bussen mod nord, hvor frokosten skulle indtages i Doolin, en lille flække med kun et spisested åbent. Herefter fortsatte turen til et stort område med masser af sten og klipper (Crumlin). Sidste

stop var byen Kinvarra med mange farverige huse. Derefter gik turen tilbage mod Dublin, hvor vi fik en god gang Caesars Salat i Temple Bar området i Dublin.

På hotellet sluttede vi af med lidt levende musik i baren. En ung fyr spillede ganske udmærket irsk musik.

Dag 3 gik med at tøffe rundt i Dublin. I første omgang et visit på Guinness Storehouse, hvor vi så en fin udstilling om den kendte mørke Stout. Vi fik et udførligt kursus i at drikke en rigtig Guinness og på deres Academy fik vi et helt kursus i at skænke den helt rigtige Guinness. Det var næsten til at dø af grin over, at de fik lavet et så stort nummer ud af det, at hælde en fadøl op.

Senere på dagen besøgte vi byens spritnye whiskey museum. Det havde kun haft åbent i 14 dage, så de blev helt glade for at få gæster. Selv om de var lidt sparsommelige med at skænke smagsprøver ud, så smagte det irske whiskey slet ikke værst. Det bekræftede mig i, at vi er startet i den forkerte ende af skalaen, når vi konstant køber single malt fra Skotland. Der findes altså meget blended og grainwhisky, der smager fint.

Kl. 17 entrede vi en af byens mest populære restauranter F.X. Buckleys, der serverede nogle fantastiske steaks. Derefter slæbte vi os igen hjem til hotellets bar i håb om, at den unge musiker fra dagen i forvejen, ville spille. Han var imidlertid blevet erstattet af et par, han var lidt et båthorn med en guitar men hun kunne spille på fløjte!

Hjemturen gik i fred og fordragelighed. Flyene holdt tiden. Vi skulle over Frankfurt hjem og vi havde kun lige den nødvendige tid til at nå frem til flyet til Billund, der landede lidt før planmæssig tid. Vi satte ny hastighedsrekort i at få udleveret kuffert og komme ud af terminalen, hvor Lasse ventede på os. Dejligt!

Påskeferie på Bornholm 2015

Påsken bragte os til Bornholm, hvor jeg aldrig har været. Vi tog Ella med på turen og havde første et par overnatninger i Sydsverige, før vi tog færgen til Rønne og en uge på solskinsøen.

Søndag den 29. marts 2015 – Alis Stenar ved Käseberga

Turen gik over Lillebælt, Storebælt og Øresund med destination Malmø. Men campingpladsen i Malmø var åbenbart ikke åben, så vi valgte at fortsætte mod Trelleborg, hvor vi fandt et fint sted at parkere for natten ned til Østersøen. Søndag fortsatte turen mod Ystad og vi fik set lidt på det sydlige Skåne. I Käseberga parkerede vi camperen og gik en tur ned, for at se på Ales Stenar. Dagen sluttede lige uden for Ystad, hvor vi fandt en stille parkeringsplads for natten.

Mandag den 30. marts 2015 – Campingpladsen i Hasle

Vi tog morgenfærgen fra Ystad til Rønne. Her var vi omkring middag og satte snuden direkte mod Hasle Camping, hvor vi havde bestilt plads og en hytte til Ella. Det så ud til, at vi var de eneste på pladsen. Vejret var heller ikke med os. Det var næsten efterår og stormen tog til, så vi listede

camperen ind mellem 2 hytter, så den stod pænt i læ. Vi bevægede os ikke ret langt fra hytten og camperen resten af dagen. Der var dømt almindelig hygge i stedet.

Tirsdag den 31. marts 2015 – Vandretur fra Vang til Hasle

Bornholm indbyder til vandreture og Marie og jeg valgte at bruge den første dag til en tur fra Vang til Hasle. Vi tog bussen fra Hasle til Vang og blev sat af i udkanten af Vang. Først gik vi mod nord (væk fra Hasle), for at se vandfaldet Pissebækken. Vejret var lidt træls med storm og en del regn. Men vi var ude i det, så det gjaldt om at få det bedste ud af turen. På den meget afvekslende rute, kom vi op i højderne og passerede bl.a. et stort stenbrud og Jons Kapel, der er et klippefremspring, der måske kunne ligne resterne af et kapel. Nærmere mod Hasle passerede vi et par fiskelejer, før vi lidt forsinket mødtes med Ella på røgeriet i Hasle. Her var der dømt frokost med alt godt fra havet.

Onsdag den 1. april 2015 – Østerlars og Svaneke

Onsdag stod i det østlige Bornholms tegn. Destinationen var Svaneke men undervejs måtte vi også en tur omkring rundkirken i Østerlars. I Svaneke spiste vi frokost på Bryghuset og de serverede fin mad – og en super IPA. Efter vi havde trevlet Svaneke godt igennem, kørte vi tilbage mod Hasle, hvor jeg gik en tur på havnen. Blæsten var stadig kraftig og bølgerne slog ind over molen.

Torsdag den 2. april 2015 – Den nordlige del af Bornholm

I dag var vejret med os. Vi havde bestemt os for at kigge nærmere på den nordlige del af øen. Vi startede med at købe lidt fisk hos vores lokale røgeri. Det tog vi med til Teglkås, hvor der var en bænk ved havnen. Vi kunne sidde lidt i læ af en busk, mens vi indtog frokosten. Efterfølgende kørte vi til Allinge og Hammershus. Ruinen blev kigget nærmere efter, før vi vendte tilbage til Allinge. Ved havnen fandt vi en iscafe, der serverede Maries belgiske favoritøl Grimbergen. Aftensmaden blev indtaget i hytten på campingpladsen i Hasle.

Fredag den 3. april 2015 – Den sydlige del af Bornholm og Nexø

I dag satte vi kursen mod syd, for at se Aakirkeby og Dueodde (Bornholms sydligste punkt). Efter en lille vandretur helt ud til vandet, kørte vi til Snogebæk og Nexø. I Nexø havde vi en frokostaftale med Svend-Erik, der bor på øen. Han havde fundet en lækker restaurant ved havnen og vi nød et par timer i hans selskab, før vi satte kursen tilbage til Hasle.

Lørdag den 4. april 2015 – Det centrale Bornholm

Dagens fokusområde var midten af Bornholm og vi startede med en vandretur til Ekkodalen, kravlede op til Dronningestenen, videre til Rytterknægten, før vi vendte tilbage til parkeringspladsen ved Ekkodalen. Her spiste vi frokost på en restaurant, før vi fortsatte til heste væddeløb. Dagen blev afsluttet med gode bøffer på grillen og en flot solnedgang over Hasle.

Søndag den 5. april 2015 – Rønne og hjem igen

Så var det afgang hjemad igen. Vi stod op i god ro og orden, fik ryddet op og listede ind mod Rønne. Vi havde først billet til båden mod Ystad kl. 22 og vi kunne ikke få plads tidligere, så det var bare at få en dag ud af det i Rønne. Vi futtede rundt og kiggede byen ud. Spiste frokost på Torvet, mens vi kiggede på en masse spændende biler (der skulle på tur rundt på øen). Jeg valgte at slå et par timer ihjel i selskab med dansk bluesmusiks grand old man Troels Jensen i Muzikhuset. En hyggelig søndag eftermiddag. Muzikhuset havde også en Brooklyn IPA og den fik startet lidt af en fest, så det var med højt humør jeg vendte tilbage til camperen. På vejen hjem synes pigerne, at vi skulle se Malmø igen. De fik vist ikke lige drejet af mod Danmark i tide, så det kostede lidt tid, at komme ud på Øresundsbroen. Det blev lidt tidligt mandag morgen, før vi var retur i Erritsø.

Herretur til Lake District med Lasse og Jens Peter – maj 2015

Lake District trak igen og der tegnede sig en plan, hvor Lasse og Jens Peter skulle med. Skelettet bestod af en tur, hvor vi lejede bil og dermed opnåede en fleksibilitet, som jeg ikke tidligere har været med til i Lake District. I stedet for de sædvanlige B&B's, lejede vi et rækkehus, hvor vi måtte klare morgenmaden selv. Men så bestemte vi også, hvad vi ville spise - og vi kunne i øvrigt også lave andre måltider der...

Billetter og reservationer var hurtigt på plads og turplanerne blev efterhånden lagt, som vi nærmede os afrejsedagen. Der skulle være plads til både kendte ture og jeg ville også prøve nogle nye vandreture af.

Lørdag den 9. Maj 2015 – Lake District via Stoke

Der var afgang meget tidligt om morgenen. Vi skulle flyve fra Billund kl. godt 6 morgen, så vi stod op sammen med bageren. Lasse havde fået hævet sin bil, så han kunne have 2 passagerer + bagage med og snart gik det mod Vejle. Få kilometer efter Hejse Kro ringede Marie, for at fortælle, at jeg havde glemt min telefon. Fandens. Jeg havde fået ny telefon og nyt abonnement, så nu kunne jeg ringe og gå online i udlandet, uden at blive udsat for en større telefonregning. Hvad værre var, så havde jeg lagt alle vores vandrekort på telefonen, så der var ingen pardon. Retur

igen. Heldigvis var der ingen panik på tidsplanen. Vi nåede snildt til Billund indenfor vores tidsplan.

I Amsterdam var der 45 minutter til at skifte fly og det gik helt efter planen. Men der var ikke tid til at kigge på butikker. Vi landede i Manchester til tiden og det var dejligt, for vi havde en fodboldkamp, vi skulle nå til…

Vores bil blev hentet hos Avis. Vi blev lettere irriteret, for damen, der skulle aflevere nøglerne, var åbenbart sat i verden til at forsøge at sælge så meget som muligt. Først ville hun sælge en meget større bil, som lige tilfældigvis var meget billig i dag. Så ville hun sælge diverse forsikringer. Da vi mente, at vi havde forsikret os nok, ville hun gerne have penge for en fuld benzintank. Det afslog vi og fik alligevel bilen helt tanket op. Nu skulle vi så bare selv sørge for at tanke op, før vi afleverede bilen. Det mente vi nok, at vi kunne klare.

Jens Peter synes, at det var lidt mærkeligt, at sidde i den modsatte side af bilen og køre i venstre side. Gearstangen sad også forkert, mente han. Det varede nu ikke længe, før han havde godt styr på bilen og vi futtede stille og roligt mod Stoke, hvor jeg skulle have opfyldt en drengedrøm: at komme til fodbold med Stoke City. Efter et lille frokoststop på vejen til Stoke, nåede vi frem til stadion adskillige timer før kampstart. Det regnede og vi droppede planen om at kigge Stoke on Trent nærmere ud. I stedet parkerede vi ved stadion og trissede op, for at hente vores billetter og kigge lidt på fan-shoppen.

Det blev ved med at småregne, så vi trak ind i fan-baren for enden af stadion, for at fornemme stemningen. Den var der nu ikke meget af, da der var næsten tom i baren. Efterhånden som vi nærmede os kampens start, dukkede der dog flere op og snart var baren fyldt. Vi valgte at abdisere, for at få det hele med inde på stadion også. Dagens modstander var Tottenham og Jens Peter havde proklameret, at han holdt med udeholdet. Sikkert fordi de dukkede op med Mr. Eriksen på holdet. Jeg bad kæltringen om at holde meget lav profil. Han glædesudbrud udeblev, for ved pausen første Stoke 2-0.

Vi havde aftalt at forlade kampen et kvarter før tid, så vi var sikre på, at vi kunne nå til Lake Disctrict inden kl. 8. Vi skulle hente en nøgle til vores lejlighed i en Spar butik og jeg havde læst på nettet, at de lukkede kl. 8. I kampens pause blev vi enige om, at stikke af fra kampen. Den var jo afgjort ☺ og vi var ikke helt klar over, hvor god vejen mod nord var. Den viste sig at være meget fin med 3-4 spor det meste af vejen. Så vi var i Keswick i rigtig god tid, blot for at konstatere, at Spar butikken først lukkede kl. 10. Så havde vi ikke behøvet at daffe af før tid i Stoke ☹.

Det var jo lørdag aften, så for god ordens skyld havde jeg bestilt bord til os på George Hotel. Så var der også tid til et pub besøg, før vi skulle spise. Turens første ”husøl” Old Peculier på baren Dog & Gun var dog en skuffelse. Den virkede tam og kedelig. Ikke så spændende, som den plejer at være. Så vi skyndte os ned på Bank Tavern, for at smage på den anden store favoritøl i Lake District: Sneck Lifter. Se det var en helt anden sag. Den var stadig på toppen.

Aftensmaden på George Hotel blev skyllet ned med Sneck Lifter og efter aftensmaden valgte vi at trække os tilbage til vores hybel. Et rækkehus i 2 etager, som vi havde lejet på nettet, var en supergod måde at bo i Keswick på.

Søndag den 10. Maj 2015 - Fra Keswick via Cat Bells og Castle Crag til Rosthwaite

Jeg havde regnet med, at vi skulle spise vores morgenmad nede i byen men vi handlede ind og lavede morgenmaden hjemme. Det var rigtig dejligt, at vi kunne bestemme hvad vi ville have og hvornår det skulle være. Og så blev vi faktisk rigtig gode til at skiftes, til at stå for morgenmaden.

En vandretur i Lake District med base i Keswick SKAL starte med en tur på Cat Bells. Det er en perfekt tur til at få et indtryk af Lake District og samtidig finde ud af, om turens deltagere har kræfter til bjergene i nationalparken. Så efter morgenmaden gik vi ned mod Derwentwater, for at tage med "Walkers special" – båden, der sejlede os direkte over til starten på Cat Bells.

Allerede på båden begyndte det at regne og bygerne fortsatte det meste af formiddagen. Men vi var ligeglade, for nu var turen startet for alvor. Når først man står for foden af Cat Bells og kigger op på puklerne, som man skal til at erobre, så er vandreturen for alvor i gang. Det er bare så dejligt, at være tilbage! Også selv om det regner…

Vi gjorde en del stop undervejs mod toppene. Dels for at få vejret, dels for at nyde udsigten, for det er der ikke så meget tid til undervejs. Det gælder om at holde øje med, hvor man sætter sin fod. Et forkert skridt kan betyde meget på sådan en stejl bakke. Jeg forsøgte at tage lidt billeder med min telefon. Nu kunne jeg jo hælde dem direkte på Facebook!

Det varede dog ikke så længe. Pludselig holdt telefonen op med at fungere. Skærmen var zoomet meget kraftigt ind og det var ikke muligt at zoome den ud igen. Øv. Det måtte vi få styr på, når vi kom tilbage til Keswick.

Både Lasse og Jens Peter virkede til at nyde turen men Lasse begyndte efterhånden at fryse, for han havde ikke fået regnbukser med. Blæsten trak varmen ud af ham og regnen gjorde resten. Lasse reagerede ved at sætte tempoet op. Han ville ned fra bjergene. Ned i læ.

I den lille by Grange valgte vi en kop varm kaffe fra og fortsatte mod Castle Crag. På turen derop var der tørvejr og vi kunne trække af regntøjet, for at konstatere, at bukserne inden under også var blevet godt fugtige. Så tror det pokker, at min telefon var stået lidt af. Den havde fået mere fugt, end jeg forventede.

På Castle Crag nød vi udsigten, selv om der var mere regn i sigte i Borrowdale. Vi fandt også frem til resterne af en hule, hvor en eneboer havde holdt til for omkring 80 år siden. Han havde haft en enestående udsigt ud over Borrowdale. Så gik det ellers ned mod Rosthwaite, hvor der forhåbentlig ventede os en god øl på Riverside Bar. Lasse har næse for at finde alternative veje

ned fra Castle Crag men vi nåede ned i god behold. Nu var regnen endelig holdt op og vi kunne gå de sidste par kilometer til Rosthwaite på tør vej.

Rosthwaite er en lille flække i Borrowdale. Her sker næsten intet. Alligevel finder man både en cafe, et par hoteller og en bar. Vi ankom til baren ved 15-tiden og håbede på, at kunne få lidt frokost. De var imidlertidig ikke særlige servicemindet. Der var kun crisps (kartoffelchips) at byde på, så vi drak den ene øl og valgte at tage bussen mod Keswick. Atter engang måtte vi sande at busserne ikke kører særlig punktligt. Vi måtte vente i ca. 40 minutter, før der kom en bus mod Keswick.

Vel tilbage i Keswick invaderede vi vores nye tilholdssted Bank Tavern, for at nyde et par øl. Det blev aften og vi valgte at spise på pubben. Efter aftensmaden trak vi hjem til vores hybel. Alle var trætte og vi kravlede til køjs, spændte på, hvad morgendagen ville bringe. Vi ønskede os alle lidt bedre vejr…

Mandag den 11. maj 2015 - Cockermouth og Kirkstile Inn

Da jeg planlagde turen, havde jeg arrangeret det sådan, at hver anden dag skulle være en vandretur og hver anden en afslappende tur. Så i dag var der dømt en afslappende tur.

Vi kørte til Cockermouth, der ligger ca. 40 minutters kørsel fra Keswick. I Cockermouth ligger det lokale bryggeri Jennings, der bl.a. brygger en af vores favoritøl Sneck Lifter. Nu var det jo en drengetur, så drengene skulle på bryggeri! Vi kom til Cockermouth i god tid og slog tiden ihjel med en tur rundt i gaderne, før det blev middag og start på vores rundtur. Vi var de eneste på turen, så det var en eksklusiv rundvisning, der sluttede af med mulighed for at smage alle bryggeriets øl. Jeg dummede mig lidt i bestræbelserne på, at få et par hemmeligheder lokket ud af guiden. Jeg har nemlig ledt længe efter en opskrift på Sneck Lifteren, men har endnu ikke fundet den. Jeg havde stillet hende et par spørgsmål, der nok kunne lede hende på sporet af en håndbrygger. Så da jeg med påtaget ligegyldighed i stemmen spurgte hende: ”hvad er det, der giver Sneck Lifteren sin karakteristiske smag”, tænkte hun længe og gav et svar, som jeg ikke kunne bruge til noget. Men pyt, jeg havde fået flere tips med hjem og jeg noterede dem lystigt ned, så snart vi var tilbage i vores domicil.

Men inden vi kørte tilbage til Keswick, skulle vi besøge en kro, som har stået lysende klar i min erindring fra mit første besøg i Lake District. Den fornemme kro Kirkstile Inn ligger ude på landet. På kroen bryggede de deres eget øl og især deres Loweswater Gold huskede jeg som en fantastisk tørstslukker. Den måtte vi smage. Også selv om kroen ikke længere brygger øl. Det blev for populært og derfor har et bryggeri overtaget opgaven. Men øllet smagte lige så godt, som jeg erindrede. En frisk, lys ale – lidt i stil med en IPA med forholdsvis lav bitterhed og masser af aromahumle. Nu ved jeg, hvorfor Shu-bi-dua sang ”Nam Nam”.

Lasse styrede os med sikker hånd tilbage til Keswick og vi parkerede bilen og gik ned, for at spise aftensmad. Vi var vist enige om, at Bank Tavern godt kunne være maden bekendt og snart sad vi

båset der igen. Vi var genkendt hos bartenderne og Jens Peter kunne næsten nøjes med "det sædvanlige". Bank Tavern trak også af en anden grund. Der var wifi-forbindelse. Den luksus havde vi ikke i vores hybel – og min telefon var stadig i stykker, selv om vi havde arbejdet ihærdigt, for at få den til at virke.

På vejen hjem fra aftensmaden bekendtgjorde Lasse, at han ville have en omgang Fish & Chips. Jens Peter lod sig overtale og snart sad de ellers godt mætte unge mænd og gnaskede i sig på torvet i Keswick – de var blevet godt og grundigt snydt, da de købte maden, for de betalte noget mere end prisskiltene viste…

Ved godt 22-tiden var det køjetid.

Tirsdag den 12. maj 2015 - Haystacks og Fleetwick Pike

I dag skulle bilen atter i spil. Vi ville op på Wainwrights favoritbjerg Haystacks. Wainwright var manden, der for alvor gjorde Lake District kendt. Hans aske er blevet spredt ud på en sø på toppen af Haystacks og målet kunne være, at finde en mindeplade for Wainwright.

Først skulle morgenmaden imidlertid bjerges. Vi gik ned til Keswicks mest velassorterede supermarked Booths og faldt straks over et par gode bøffer i slagterafdelingen. Det var ikke lige til morgenmaden men så var aftensmaden da reddet. Da slagteren rakte mig posen med bøfferne, var jeg ved at tabe den. Der var noget vægt, så vi skulle nok blive mætte i dag ☺

Efter morgenmaden var der afgang mod Haystacks – med en lille afstikker til Surprise view oppe over Ashness Bridge. Udsigten var ikke helt på højde med den, som Lasse og jeg så sidste gang. Men er det første gang man står der, er den bestemt "bjergtagende". Vi var jo dovne, så vi kastede os ind i bilen og kørte ned af bakken og fortsatte ind i Borrowdale og op mod Honnister passet. Her parkerede vi bilen, betalte en parkeringsbillet og begyndte opstigningen mod Haystacks.

Vejret var skiftet de sidste par dage. Ingen regn men udsigt til det. Til gengæld blæste det en kraftig vind. Vi havde tøj på til det, så vi oksede bare op af stien væk fra minen og op mod Haystacks. Vi havde ingen skudsikre kort over ruten, da min dejlige telefon jo ikke klarede turen på Cat Bells, så vi måtte satse på, at jeg kunne huske det. Det var nu forholdsvis simpelt og jeg mente ikke, at det kunne gå galt ☺

Vi nåede op på Haystacks, hvorfra der er en enestående udsigt ned mod Buttermere. Vi gik en god time, før vi fandt en stor sø på toppen af Haystacks. Der var ikke nogen tegn af en mindeplade, så vi spiste vores madpakker ved søen og gik tilbage mod minen. Halvvejs tilbage blev vi enige om at tage en afstikker op på et andet bjerg Fleetwick Pike. Det havde stået på min ønskeseddel længe og vi var friske nok, til at kunne klare det. Eftermiddagen var stadig ikke særlig gammel.

Det var en forholdsvis barsk opstigning til Fleetwick Pike. Det gik stort set direkte opad med en hældning på måske 20 – 30 %. Lasse var hurtigt væk og Jens Peter og jeg kæmpede en brav kamp.

Jeg synes, at mine ben begyndte at vise, at jeg var ældre end de andre. Jeg havde behov for lidt flere pauser undervejs. Men vi nåede toppen og den fornemme udsigt over på Haystacks til venstre og Buttermere lake og Crummock Water nede foran os. Vinden var ekstrem på toppen. Vi blev kastet til siden, når de pludselige vindstød blæste ind fra vest. Heldigvis betød det, at vi ville blive kastet ind i skråningen og ikke ud over den stejle bjergside. Men det gjorde fotograferingen svær. Når vinden var hård, var det simpelthen ikke muligt at holde kameraet stille. Så vi forlod hurtigt udsigtspunktet og begav os langs Fleetwick Pikes højderyg (og med vinden i ryggen) ned mod minen.

Ved kaffetid var vi tilbage ved minen. Herfra kørte vi ned til Buttermere og så var det jo ret nærliggende at foreslå, at vi skulle et slag omkring Kirkstile Inn og nyde en Loweswater Gold. Lasse kaldte os skøre, fordi vi ville køre en omvej, for at drikke en øl. Men så opfandt vi ordsproget: "Because we can!". Vi fik en god og frisktilberedt sandwich til den gode øl. Hvad mere kan man da ønske sig?

Det skulle da lige være den gode bøf, der ventede på os hjemme i residensen i Keswick. Så Lasse startede bilen op og kørte os tilbage, hvor vi fluks gik i gang med at tilberede aftensmaden, mens vi smagte lidt forskellige øl fra Thornbridge bryggeriet, den ene mere humlet end den anden. Supergodt øl! De 3 bøf kunne slet ikke være i de pander, som vores hus var udstyret med, så vi måtte tage et par små bradepander i brug. Det gik fint og kødet smagte fantastisk. Vi havde købt godt kød og en flaske vin for omkring 500 kr. Lidt dyrt men hvis man sammenligner med et restaurantbesøg, så svarer det jo næsten til prisen for en person.

Hvad resten af dagen egentlig bød på, fortaber sig i det uvisse. Der blev ikke taget flere billeder og min hukommelse rækker ikke længere end til aftensmaden ☺

Onsdag den 13. maj 2015 – Helvellyn

Dagens tur kaldte jeg kongeetapen. Vi skulle op på Helvellyn. Det 3. højeste bjerg i Lake District og England. 950 meter kun overgået af Scafell Pike og Sca Fell. Fra Keswick er det lidt bøvlet at komme til en god vandretur på Helvellyn, for det vil indbefatte lokale busser, der kører en pæn omvej, før de når start- og slutpunktet i Glenridding.

Min oprindelige plan om at stå meget tidligt op blev stemt ned af resten af selskabet. Så vi nød vores morgenmad i fred og ro og trillede afsted ved 9:30-tiden fra Keswick. Efter knap en times kørsel, først på en pæn stor vej og dernæst af mindre veje, kom vi til Glenridding, hvor vi hurtigt fandt frem til den store parkeringsplads, som jeg havde læst om. Det var en lidt spøjs måde, man skulle betale for parkeringen. Vi kørte bare ind. Et kamera havde fanget, hvornår vi ankom. Og når vi skulle afsted igen, gik vi bare til en automat, der kunne fortælle os, hvor meget vi skulle betale. Smart da!

For god ordens skyld fulgte vi Hr. Refsings råd og købte et kort over ruten, så vi ikke var i tvivl om ruten. Det var nu ikke så svært. Det var egentlig mest bøvlet at finde ud fra parkeringspladsen

og ud af Glenridding, der kun er en lille by… Men snart var vi på ruten og så snart vi kom ud af byen, gik det opad. Og det gik opad! For dælens da også. Det var en sej start på dagens rute. Jeg regnede med at de største udfordringer var på de 2 bjergkamme, der skulle forceres før og efter selve bjerget Helvellyn. Men opstigningen var hård for os alle. Vi holdt en pause, da vi var et stykke oppe af bjerget og Lasse overvejede at gå tilbage. Hans ben var ikke med ham i dag, mente han. På klatreturen op af Mire Beck oplevede vi alle den "dejlige" fornemmelse af, at vi nu kunne se op til toppen, hvorfra der måtte være nogenlunde fladt. Blot for at finde ud af, når vi kom et stykke længere op af stierne, så fortsatte opstigningen bag et lille fremspring og vi kunne se længere OP!

Opstigningen foregik i et astadigt tempo og vi nåede alle op til det punkt, hvor vi kunne se Helvellyn foran os med sne på toppen. "Skal vi virkelig derop", tænkte vi alle. Og det blev værre, efterhånden som vi kom nærmere de 2 udfordringer Striding Edge og Swirrel Edge før og efter Helvellyn. Først skulle vi op på Striding Edge. Det er en smal bjergkam, hvor man flere steder skal kravle hen over toppen, for at komme fremad. På begge sider af bjergkammen er der en svimlende udsigt dybt ned i en dal til den ene side og til en sø på den anden side. Vildt imponerende og også skræmmende. Lasse havde ikke helt den psykologiske barriere, der siger "pas på, du kan falde ned her", så han var i sit es og næsten fløj rundt frem og tilbage på klipperne, der udgør kanten (the edge). Vi andre tog det mere roligt, var nok mere pylrede og flere gange måtte vi ty til "tøseruten", en simpel sti, der var nogle meter nede på bjergsiden.

Efter at være kravlet og kantet os rundt på Striding Edge et stykke tid, fandt vi et lidt bredere plateau, hvor vi kunne spise frokost. Det var en mærkelig fornemmelse at spise frokost på et sted, hvor der var så vanvittig en udsigt. Foran os var opstigningen til Helvellyn og den så skræmmende ud! Striding Edge var vand ved siden af. Vi skulle op af en forholdsvis stejl bjergside, så det ud til. Det så så slemt ud, at vi overvejede at vende om, men tanken om at skulle kravle rundt på Striding Edge en gang til fik os til at tage chancen.

Inden vi nåede frem til "bjergsiden" op mod Helvellyn, var der dog lige en speciel udfordring. "The chimney" – Skorstenen. Det var vores eneste mulighed for at komme videre. En slugt med 5-10 meter forholdsvis lodrette klipper, som vi skulle nedad. Lasse var lidt foran os og han nåede hurtigt ned og var væk, før vi andre nåede frem. Da jeg nåede frem, var der en ca. 60 årig kvinde, der sad fast. Ikke som julemanden i skorstenen. Hun var skrækslagen og turde ikke kravle op eller ned. Hendes mand var åbenbart kommet op og han vimsede rundt om hende, for at guide hende op. Der gik lang tid og imens sad jeg og tænkte på, hvordan jeg skulle kravle ned. Jens Peter var også kommet ned. Men så snart hun fik samlet mod og kravlede op, skyndte jeg mig at kravle ned i skorstenen, for når sådan et par kunne kravle op, kunne jeg vel også komme ned. Og det gik jo fint!

Bjergsiden viste sig at være "a piece of cake". Lasse næsten løb op af bjerget. Der var nogle sprækker i væggen, som Lasse kunne bruge til at holde godt fast på vejen op. Vi andre havde set, at andre valgte en lille omvej, for at komme op. Det tog længere tid og det var en stejl omgang, men vi kom op og pludselig stod vi på toppen af Helvellyn. "What a view, what a view". Det var absolut turen og strabadserne værd. En fantastisk udsigt til alle sider. Vejret var fænomenal. Ikke

en vind at mærke på toppen af England. Klart vejr overalt med nogle lette skyer. Bedre blev det ikke!

Da vi havde nydt udsigten et stykke tid, gik vi hen mod Swirrel Edge, der skulle bringe os ned med Red Tarn søen og videre ned mod Glenridding. Efter Striding Edge var der ikke så meget, der kunne skræmme os. Vi kravlede ned over klipperne og var forholdsvis hurtigt nede på en regulær sti, der førte direkte ned mod Red Tarn. Her gjorde vi et stop i det dejlige vejr. Vi var næsten løbet tør for vand og det var besnærende at fylde vandflaskerne med vand fra den klare kilde, der førte vandet væk fra Red Tarn. Jeg smagte på vandet og besluttede at tage chancen. Fyldte flasken med koldt vand. Så måtte vi se, om der blev dårlig mave af at drikke det.

Turen ned til Glenridding var forholdsvis lang. Det gik jævnt nedad i et par timer men vejret var med os og turen var rigtig dejlig. Da vi nåede frem til Glenridding, gjorde vi et stop ved pubben i udkanten af byen. En velfortjent pint gav kræfterne til at gå det sidste stykke ned til vores bil.

Aftensmaden blev indtaget på vores stam-pub "Bank Tavern". Vi blev enige om, at de måtte servere en god steak. Det gjorde de ikke. Et fladt stykke bankekød blev serveret på en støbejernstallerken, så kødet rigtig kunne blive ødelagt af varmen. Det nyttede altså ikke, at vi blev spurgt, hvordan vi ønskede kødet stegt… Nå, men Sneck Lifteren var der ikke noget galt med ☺

Torsdag den 14. maj 2015 - Rundt om Derwentwater

Efter gårsdagens hårde tur, skulle dagen i dag bruges som afslapningsdag. Jens Peter og jeg besluttede at tage en stille vandretur rundt om Derwentwater. Lasse orkede ikke og tog en slapper hjemme. Vi fik tilberedt den sædvanlige morgenmad med kogte æg og bacon. Toastbrødet var heldigvis hurtigt blevet erstattet af noget ordentligt brød fra Booths.

På vejen ned mod søen kiggede vi lige ind til en af de mange outdoor butikker, for at finde en kamerataske til mig. Sørme om de ikke havde en i perfekt størrelse – og så var det endda en Osprey. Man er vel mærkedyr ☺

Derwentwater turen har jeg gået en gang tidligere. Det er stort set lige ud af landevejen hele vejen rundt. Med meget afvekslende natur hele tiden. Absolut en fin tur, hvis man ikke ønsker de store stigninger. Vi gav os god tid til at nyde udsigterne undervejs. Da vi nåede ud til Lodore, som er tæt på modsatte ende af søen, kunne vi ikke dy os for at runde Lodore Falls. Det skulle være et smukt vandfald men atter måtte vi erkende, at der ikke var meget at komme efter. Vi mødte en mand, der i flere år havde glædet sig til Lodore Falls og han var dybt skuffet. Det forstod vi godt.

Så var det godt, at Lodore Hotel stadig kunne servere en Cumberland Ale og en sandwich til frokost. Stilen og formerne fejler absolut ikke noget her. Overtjeneren revser de andre og gæsterne fik også en over snuden, hvis det passede ham. Vi ville gerne have vores sandwich serveret i haven og da vi ikke lige kunne huske hvilket bordnummer, vi sad ved, sagde han til os,

at det var vores egen skyld, hvis vores mad blev serveret kold, når de ikke kunne finde os. Der sad i øvrigt ingen andre udenfor… Græsplænen lignede det bedste en golfbane kunne formå og alligevel var der en ung fyr, der kom traskende med en græsklipper. Han opgav dog hurtigt, da vores overtjener nu havde fundet vej udenfor, for at hundse med flere af de andre medarbejdere. Der skulle åbenbart rigges an til noget udendørskoncert på tennisbanen.

Vi fortsatte turen rundt om søen og efter ca. en times vandring, valgte vi at hoppe på en af turbådene og sejle tilbage til Keswick. Her var der marked. Det skridtede vi af, uden at købe andet end noget kandis, lavet af Black Treacle. Det var ikke noget særligt. Efter en god øl og en snak om løst og fast, besluttede vi os for at være lidt skøre. Selv om vi kunne gå Loweswater Gold som real cask ale i Keswick, tog vi bilen og kørte til Kirkstile Inn, for at nyde øllet på dens hjemmebane. "Because we can!", sagde vi – når Lasse mente, at vi var skøre. Han kørte dog meget gerne. Og så var vi stærkt overbeviste om, at øllet smagte bedre her. "

Aftensmaden blev indtaget i sikker havn på The George Hotel. Så kunne det ikke gå helt galt.

Fredag den 15. maj 2015 - Rundt om Lake District

Sidste hele dag i Lake District. Der var stemning for en køretur rundt i Lake District og efter morgenmaden var der afgang med bilen. GPS'en styrede slagets gang ud fra en grovplan, som jeg havde lagt. Første trin var Grasmere og via kuperede og smalle veje til Elterwater. Videre mod Eskdale op over 2 bjerge med stigninger og nedkørsler på i nærheden af 30 %. Det var en stor udfordring for Lasse, men han klarede køreturen fantastisk. Lige før Eskdale så de værste bjergstrabadser ud til at være overstået, da vi nåede til Woolpack Inn. Her nød vi en kold øl og en omgang fish & chips.

Turen fortsatte og jeg havde en plan om en lille afstikker til Wasdale Head. Så vi drejede fra ved Santon Bridge. Vi var næsten kørt væk fra bjergene men kursen mod Wasdale Head bragte os lige ind i løvens gab igen, for her gemmer Englands højeste bjerg Scafell Pike sig. I Wasdale Head ender vejen i landsbyen, der er omgivet af høje bjerge til 3 sider. Her havde jeg et par overnatninger med Jan og Jørn på min første tur i the Lakes. Det lignede sig selv. Ganske få huse men stadig en bar og et hotel. Ritsons Bar skulle aflægges et besøg. Jeg var spændt på, om de havde det gode bryg Yewbarrow. Det var ikke at se og da jeg spurgte bartenderen, om det manglede øl, vrissede han bare, at de havde det øl, jeg kunne se på hanerne. Sure stodder. Sikke en service. Hvis den langhårede hippie var ansat på min pub, var han det ikke ret længe!

Vi fandt dog en anden øl, en brown ale med navnet Corby Fox fra Cumberland Breweries. Derefter gik turen tilbage af samme vej, som vi var kørt ind til Wasdale Head og igen forlod vi bjergene og kørte via Gosforth og lod GPS'en føre os tilbage til Keswick. Vi havde efterhånden fået nok af at køre rundt, så selv om vi også på denne tur var forholdsvis tæt på Kirkstile Inn, valgte vi at køre direkte til Keswick.

I Keswick kørte vi direkte til Booths, for at proviantere, for aftensmaden skulle indtages på en no-license restaurant. Vi kørte bilen hjem og gik ned til restauranten i let regnvejr. Aftensmaden var thailandsk. Jeg havde bestilt bord hjemmefra, fordi jeg kunne huske, at det var et populært spisested, selv om Shemara Guest House er et B&B. Der var dog ikke mange gæster. Vores værter var lige så søde og rare, som jeg huskede dem. Så snart døren blev åbnet, stod de på rad og række og bød os velkommen, tog vores tøj og snuppede vores poser med drikkevarer, som de høfligt serverede under middagen.

Maden var der heller ikke noget i vejen med. Vi bestilte alle Tom Yam Goong og forskellige hovedretter. De spurgte også til, hvor stærkt det skulle være. Vi troede, at det var hovedretterne, der skulle være stærke, men suppen var meget HOT. Vi svedte alle med anstand og brillerne dukkede. Sådan skal thaimad være! Hovedretterne var til gengæld mere afdæmpede. Det trængte vi nok alligevel også til ☺

Aftenen sluttede hjemme, hvor vi begyndte at pakke. På Jennings Brewery havde jeg købt 10 liter Sneck Lifter øl, som vi skulle have plads til i bagagen. Det var ikke et problem at få plads, men vægten blev et problem. Det måtte vi finde ud af, når vi nåede lufthavnen…

Lørdag den 16. maj 2015 - Going home

Den oprindelige plan for sidste dag var, at vi ville tage tidligt af sted fra Keswick og køre en tur forbi Yorkshire, før vi satte kurs mod Manchester lufthavn. Men kortene viste, at der var omkring 180 km på tværs af England og det ville blive for meget.

I stedet tillod vi os den luksus at tage det stille og roligt, spise morgenmad og pakke færdigt. Så var der god tid til at køre til Manchester. Det var en god beslutning og vi fik gjort lidt rent i huset, før vi afleverede nøglen og satte kursen mod lufthavnen.

Det gik stille og roligt sydpå og vi var i Manchester 4-5 timer før flyafgang. Bilen blev tanket og afleveret hos Avis og vi tog en shuttlebus til lufthavnen. Her havde vi først en udfordring, der bestod i, at vi havde en enkelt flaske Sneck Lifter, som vi skulle konsumere eller smide væk. Det sidste var ikke en option men da man ikke må drikke på offentlige pladser i England, fik jeg den gode øl hældt om på min drikkedunk og vi satte os udenfor, for at nyde det gode vejr – og en øl ☺

Så var der lige det med vægten. Vores store kuffert vejede ca. 10 kg. for meget. Det ville koste 500 kr., at få den med flyet. Vi foreslog, at tjekke en ekstra kuffert ind og den unge dame ved skranken ringede efter en pris. Det ville koste ca. 200 kr. Langt mere spiseligt. Så vi trak os tilbage og pakkede lidt om. Det var Lasse ikke helt tilfreds med, for det var hans kuffert, der skulle tages i brug til den store 10 liters beholder. Så kunne vi tjekke ind og gå i transithallen.

Stadig masser af tid, der blev slået ihjel med en øl og lidt frokost. Vores fly tilbage til Billund fløj lige så præcis, som på udturen. Bonuspoints til KLM for akkuratesse. I Amsterdam havde vi lidt bedre tid til at kigge lidt på butikkerne.

I Billund lufthavn var jeg spændt på, om vores 10 liter øl havde klaret turen hjem. Da halvdelen af bagagen var kommet ind, stoppede båndet og over højttaleren proklamerede de, at alt bagage fra Amsterdam var ankommet. Vores var ikke nået frem. Shit. Måske var det alligevel gået galt med øllet – og måske var en del andres kufferter blevet våde… Der gik dog kun et halvt minut, så begyndte båndet at køre igen og stormen kunne afblæses. Alle kufferter dukkede op og ingen af dem var blevet våde…

Retur i Erritsø ventede Bente på Jens Peter og så var det ellers slut på vores herretur til Lake District.

Sommerferie i Belgien juli 2015

Sommerferien 2015 stod i Belgiens tegn. Planen var at se så meget som muligt af dette lettere oversete land i løbet af 3 uger. Den første uge havde Marie og jeg alene i Bruxelles. Resten af turen skulle vi være sammen med Maries bror Jens Peter og Bente, samt deres børn og svigerbørn. Først 4 dage med base tæt på byen Spa. Dernæst nogle dage tæt på grænsen til Frankrig i Chimay og til sidst 4 dage i Nieuwpoort ved den Belgiske vestkyst.

På grænsen mellem Holland og Belgien mødte vi en hollænder, der spurgte os, hvor vi var på vej hen. Da han hørte svaret, blev han næsten forfærdet. Belgien var da bare et land, man kørte igennem. Ka' de lave øl dernede? Det anede han ikke. Han mente ikke, at der fandtes bedre øl en det hollandske og stangede mig en halv liters dåseøl fra Amsterdam. Jeg måtte bevise, at vi ikke kørte til Belgien, for at smage på deres vand og stangede ham en flaske Leffe Brune tilbage, som han kunne tage med på sin ferie i Spanien.

Meget af vores tur var centreret om deres øl. Jeg var faktisk lidt flov over at blive ved med at snakke om øl i 3 uger. Og madmæssigt kan de også deres kram, så der var 4-5 ekstra kilo at slæbe rundt på, da vi kom hjem – med en skrap kur til følge ☺.

Vi startede med et kort besøg i Antwerpen og dernæst Mechelen, hvor en af vores favoritbryggerier ligger. Het Anker og Carolus-øllet er efterhånden blevet super populær. De

sidste 4-5 år har vi nydt deres juleøl til anden den 24. december. Ingen vin kan hamle op med deres øl til den fede mad! Bryggeriet var kun åbent op mod weekenden, så det måtte vi undvære. De havde heller ikke noget juleøl (eller påskeøl), men til gengæld kunne vi købe små og store ølflasker til fornuftige priser.

Næste stop var Bruxelles. Hovedstaden i Belgien. GPS'en blev bedt om at finde til forstaden Grimbergen. Igen er der nogen, der kan genkende et ølnavn. Grimbergen kan vi få på fad på vores lokale bodega i Erritsø. Vi ville tilbage til anestedet. Fandt en parkeringsplads ved et sportsanlæg, hvor vi måtte parkere gratis. Så kunne vi bruge det som base, mens vi udforskede Grimbergen og ikke mindst Bruxelles.

Grimbergen bydelen var nu hurtigt overset. Med en 3-dags billet til busserne, kunne vi tøffe ind til Bruxelles, hvor vi brugte et par dage på at tøffe rundt og se de ting, som man jo skal se i hovedstæderne. Vi var blevet advaret om, at Manneken Pis var lille – og det VAR han. Vi fandt også frem til hans (nye) kvindelige version Jeanneke-Pis. Hun var under lås og slå. Der var nok for mange pilfingre. Hun sad meget bekvemt overfor den bar, der har verdensrekorden i flest antal kommercielle øl til salg – Delirium Café.

Marie ville også gerne ud og se Europaparlamentet. Jeg synes jo, at vi ser det i fjernsynet alt for tit. Men hun lagde en plan og vi tog en bus ud mod parlamentet. Der findes ikke meget info om bussystemet i Bruxelles og vores bus ramte ved siden af og fortsatte til lufthavnen. Her blev vi smidt af med besked om, at der ikke kørte flere busser på denne rute før om nogle timer. Men vi er jo ikke dumme, så vi fandt bare en anden rute, der kørte til en by, tæt på parlamentet. Troede vi. For byen dukkede ikke op. Det gjorde til gengæld marker og skove og snart var vi på vej mod Mechelen, ca. 15 km. nord for Bruxelles. Dér havde vi jo været – og vi var lidt overvældet over, at vores lille busbillet kunne bringe os så langt udenfor byen.

I Mechelen, som vi jo næsten kendte, som vores egen buskelomme allerede, fandt vi ind til centrum (gå efter kirkespiret) og bestilte en lækker salat og Carolus Classic til frokost. Bedre Classic findes ikke! Det var en lækker plads. Bare synd, at den var skæmmet af et kæmpe tivoli.

Så tog Bach Tours over og besluttede, at det var slut med busser for nu. Nej toget er sikkert. Det kan man da se, hvor det ender! Og vi endte i Bruxelles i en gade med letlevende damer, som ifølge Marie så ganske godt ud. Jeg havde glemt min kikkert!

Som plaster på såret efter de mange busture, foreslog jeg, at vi besøgte et lille familiebryggeri Cantillon, der brygger øl efter ældgamle metoder. Det var et spændende besøg. Der brygges kun øl mellem november og marts måned, for selve gæringen startes ved hjælp af det vildgær, der er i luften. Når øllet er færdigt, bliver det ganske simpelt pumpet op i et stort kobberkar på loftet. Her ligger det og opfanger gæren i luften og dermed startes gæringen spontant. Resultatet er en øl, som for mange virker sur. Ved den efterfølgende smagning blev vi bedt om at viske tavlen ren for, hvad vi betragtede som øl. Det smagte rigtig godt – og jeg må tilstå, at min næste ølpassion sagtens kunne blive spontangæret øl!

I Bruxelles nåede vi også på tegneserie museum. Hergé (og dermed Tin-Tin) er jo Belgisk. Det var nu en anelse kedeligt at se på alle de tegneseriestrimler med fransk tekst.

Inden vi forlod Grimbergen, nåede vi at besøge det oprindelige bryggeri. Grimbergen bliver i dag produceret på Kronenbourg bryggeriet i Frankrig. Det oprindelige bryggeri er omdannet til en restaurant og den var velbesøgt. God mad – og selvfølgelig også god øl. Vi fandt også ud af, at Grimbergen brygger meget andet og bedre øl end det, vi kender i Danmark. Prøv en Optimo Bruno!

Exit Bruxelles og på vejen mod Ardennerne, besøgte vi det forholdsvis nye Hergé museum – med flere lidt kedelige tegneserier på væggene. I Tongeren fandt vi en autocamperplads og cyklerne kom i brug, da vi næste morgen skulle på jagt efter morgenmad. I Liege gjorde vi et kort stop, for at bestige en lang trappe og spise lidt frokost.

På Camping Spa d'Or tjekkede vi ind kort efter Jens Peter og Bente. Dette område af Belgien er ikke så tæt befolket og der var plads til køreture og vandreture i de dage, vi var der. Men vi nåede aldrig ind til byen Spa, som vitterligt har lagt navn til det vi kender. Der var ellers kun 5 kilometer dertil. Det regnede en del, mens vi lå på denne campingplads…

Vi fortrak og kørte mod det sydlige Belgien til Chimay. Gjorde et kort ophold i byen Rochefort. Nej, det er ikke herfra osten kommer. Men de ølkyndige spidser ører. For munkene udenfor Rochefort brygger en særdeles god øl, som man kan købe i 3 variationer. Nr. 6, 8 og 10. Sidstnævnte holder 11,3 procent heste, så hold på hat og briller.

Chimay var valgt fordi der også her brygges klosterøl. Vi havde reserveret plads på Camping Communale. Det var den ringeste campingplads, jeg har oplevet. En snotforvirret dame tjekkede os ind (og snød sig selv for nogle penge, som vi hurtigt blev enige om, var meget rimeligt!). Toiletforholdene var langt under lavmålet. På pladsen var der kun 2 almindelig brusebade til hver køn. Og på pladsen var vi vel 300-400 gæster i alt. I løbet af weekenden viste det sig, at der skulle være et stort motorcykelløb i Chimay og de skulle alle bo på pladsen. Dermed var der meget knap plads til Maries anden bror Hans Christian og Kirsten, der også gerne ville være med nogle dage i Belgien. Selve byen Chimay har ikke noget særligt at byde på. Jo, der skulle være et slot, men det brugte vi ikke tid på. En dag tog Jens Peter, Marie og jeg til en nærliggende lille by Lompret. Efter en hyggelig vandretur i skovene omkring byen, slog vi os ned på byens restaurant. Den var velbesøgt og vi fandt hurtigt ud af hvorfor. Forrygende mad blev stanget ud over disken! Det er i øvrigt en ting, som Belgierne kan. Undervejs havde vi stort set kun meget positive oplevelser, når vi var på restaurantbesøg. Utrolig lækker mad overalt!

Nu skal det jo ikke handle om mad det hele. Ca. 9 km. syd for Chimay ligger klostret Scourmont Abbey og her brygger munkene den velkendte øl fra Chimay. Vi vidste godt, at klostret kun delvis var åbent. Det var ikke muligt at se bryggeriet men vi måtte gerne gå tur i haven og aflægge kirken et besøg. Selve øllet kan smages på et nærliggende museums- og madsted Escape Chimay. Efter et besøg i museet, var vi sultne og tørstige. Vi bestilte en osteplatte med Chimays egenproducerede (lidt neutrale) oste. Og et stativ med smagsprøver på deres 3 kendte øl (hvid,

rød og blå). Men de laver også en 4. øl, som absolut var værd at smage på. Doree er en sommerøl med normal pilsnerstyrke. Den smagte super. Desværre kan den vist kun købes i lokalområdet.

Under motorcykelræset fortrak vi nordpå, for at se lidt på nogle byer. Vi endte i Thuin og dalrede lidt rundt (nej vi var ikke fulde!). En hyggelig by… Frokosten blev lidt svær at finde, så vi endte med at spise hjemme på campingpladsen.

Sidste destination var ude ved havet. Nieuwpoort og en Compas kampingplads kort før byen. På vejen dertil, fik Marie og jeg set en kæmpestor skibselevator i funktion. Imponerende. Bagefter spiste vi ostefondue i camperen med udsigt til elevatoren. Det smagte himmelsk – men en alkoholfri Hoegaarden kan altså ikke anbefales!

Compas kampingpladsen var megastor. Ordnede forhold og en allerh. masse mennesker. Svømmepølen var tæt befolket og jeg kunne næsten slet ikke se vandet i bassinget. Dér kommer jeg ikke i, besluttede jeg. Cyklerne kom frem og Marie og jeg tøffede nogle ture i nabolaget. Bl.a. over for at besøge Hans Christian og Kirsten, der ikke kunne få plads sammen med os andre. Vejret havde ikke været perfekt på turen. En del regnbyger ind imellem. Men sådan var det også i Danmark.

En af dagene var Bach Tours på banen igen. Denne gang med en tur til Vleteren tæt på grænsen til Frankrig. Ja, gæt engang… Øllet trak.

En af mine favoritøl fra Belgien bliver brygget i Oostvleteren og vi havde en adresse. Da vi nåede frem til adressen, fandt vi et fuldstændig lukket og næsten faldefærdigt hus. Her var sgu ingen bryggeri. Så det opgav vi, men turen var ikke slut af den grund!

På et populært ølsite på nettet (ratebeer.com) holder munkene fra Sint-Sixtusabdij førstepladsen med verdens bedste øl (Westvleteren 12). Det er jo noget af en påstand og den måtte vi efterprøve. Nu er det sådan, at disse munke er enten meget ked af at markedsføre deres øl – eller også har de netop forstået at gøre det helt rigtigt. De tillader ikke, at deres øl sælges af andre end dem selv. Og der er meget sparsomme mængder af øllet. Man skal bestille i meget god tid ved at ringe direkte til munkene og opgive navn og nummerplade. Så kan man allernådigst få lov til at købe en kasse af deres øl. Og kun en kasse. Hvis man ikke lige har fået ringet til munkene, så kan man dog smage øllet på en restaurant lige over for klostret.

På trods af, at deres øl ikke må videresælges, lykkedes det mig dog at købe nogle flasker i en Drankencentrale på grænsen mellem Holland og Belgien. Til en stærk overpris på 14-15 euro pr. flaske. Så Marie og jeg havde smagt øllet. Men på restauranten kunne vi få bekræftet, at det ikke er verdens bedste øl efter vores mening, selv om det smager meget godt!

Et besøg på det nærliggende bryggeri St. Bernardus i Watou var også lidt skuffende. Der var ikke meget øl til salg og de var desværre udgået for deres nr. 12, som efter min mening er en tæt kopi af netop Westvleteren 12. Så den måtte vi finde andre steder.

Så alt i alt var det en lidt tynd tur men vi fik da smagt Westvleteren og oplevet lidt af den del af Belgien, der grænser op til Frankrig.

En af de sidste dage i Nieuwpoort tog Marie, Jens Peter og jeg med sporvogn og tog til Brygge. Sporvognen fra Nieuwpoort til Oostende kører langs kysten. Den var smækfyldt, så det er en populær strækning. I Oostende købte vi billetter til toget og steg på – og straks smækkede dørene i – og vi kørte mod Brygge.

Brygge er en sød og interessant by. Byen har overlevet bombardementerne fra de 2 verdenskrige, så her er meget gamle hus overalt. Vi havde kun nogle få timer i byen men vi var enige om, at den var værd at bruge flere dage på. Vi spiste en god frokost på en indisk restaurant væk fra turistvrimlen. Og så var vi så dumme at tage med på en kanalrundfart. Bådene var stuvende fulde. Heldigvis tog turen kun en halv time ☺.

Brygge er fyldt med souvenirbutikker med chokolade og øl ☺. Vi fandt også frem til Struisse bryggeriet udsalgsbutik. Det var det bryggeri, som vi ikke fandt i Oostvleteren. I butikken fyldte jeg min rygsæk med deres gode Pannepot øl. Desværre havde de ikke deres standard Pannepot på lager. Den var udsolgt. Den fandt jeg senere, da mit "falkeblik" skøjtede hen over etiketterne i vinduerne, når vi gik forbi en ølbutik. Pludselig var den der og jeg kunne slæbe mig en pukkel til!

Fredag morgen var der opbrud på campingpladsen. Der var meldt regn, så det var bare om at få pakket ned. Marie og jeg var hurtigt ude. Inden vi satte næsten mod Danmark, var der en lokal Drankencentrale, der skulle tømmes.

Så fik GPS'en besked på at finde hjem og det var næsten nonstop. Kun afbrudt af en god middagslur og en lækker gang aftensmad i camperen et sted i Tyskland. Sidst på aftenen nåede vi grænsen og ved godt midnat var vi hjemme.

Hvad tænker vi så om Belgien. Ja deres øl og gode mad trækker vildt. Det kan man ikke tage fra dem! De skulle lave verdens bedste pommes frites. Tja, dem kan vi lave lige så godt, blev vi enige om. Landet er ikke så gearet til engelsktalende turister. I store dele af landet taler de kun fransk og forstår ikke engelsk. Jeg troede kun, det var franskmændende, der havde den skøre holdning. Men med fakter og gode intentioner, går det jo alligevel. Ude ved kysten gik det straks bedre med det engelske. På Kompas campingpladsen blev vi endda passet op af en medarbejder, der brugte en halv time på at fortælle os om områdets fortræffentligheder. Det gjorde han på let forståeligt engelsk. Men netop kysten i Belgien er ikke et smart sted at være i sommerferien – for en dansker. Belgien er et stort land med en lille kyststrækning. Så når sommerferien banker på døren, er kysten overfyldt med Belgiere, der ikke kan finde ud af deres eget land. På campingpladsen var der stort set kun belgiere…

Og når vi er ved det, så evaluerede Marie og jeg turen, da vi kørte hjem. Vi var enige om, at vi ikke er til ferieture i turist højsæsonen. Og vi er med vores autocamper ikke indstillet på, at skulle tilbringe vores ferie på campingpladser. Vi vil have mere frihed til at køre rundt, parkere og overnatte på steder, som det lige passer os. Og Europa har for længst fundet ud af, at ejere af

autocampere ikke har behov for alle de bekvemmeligheder, der findes på campingpladserne. Vi skal bare have et sted at parkere vores camper. Og så måske lidt strøm og vand en gang imellem.

På charterferie til Can Picafort på Mallorca - september 2015

Jeg tror, at det er 25 år siden, jeg har været på Mallorca. Og Marie har aldrig været der. Så der var god grund til at hoppe med på vognen, da min bror foreslog, at vi skulle tage ned og aflægge mine forældre og min søster et visit, mens de holdt ferie på øen.

Jeg havde faktisk et udestående med mine forældre, som jeg passende kunne få betalt tilbage. Sagen er, at de i 1992 overraskede Marie og mig, da vi tog på en kombineret charterferie og tur til Expo i Sevilla. Netop som vi var indlogeret på hotellet, bankede mine forældre på døren og jeg har nok lignet en, der var faldet ned fra månen. Siden dengang har jeg haft lyst til at give dem igen - og nu fik jeg chancen.

Turen blev planlagt af min bror og snart var der booket hotel i Can Picafort på Mallorcas nordlige kyst - ca. 8 km. øst for Alcudia. Vi skulle ikke bo på samme hotel som mine forældre og min søster. Men i gåafstand dertil.

Lørdag den 19. september 2015 - Overraskelse i Can Picafort

Vi ankom til Mallorca i et flot vejr, så der var god udsigt over den bjergrige ø. Efter lidt ventetid i lufthavnen, kørte vi nord på til Alcudia og Can Picafort. Vi blev booket ind på vores hotel JS Yate på øverste etage. Her var der lige nøjagtig så meget vandkig, at en ejendomsmægler fluks ville hæve prisen til det dobbelte.

Efter frokost gik vi hen, for at overraske mine forældre. Det lykkedes rigtig godt. De var målløse, så deres aktion fra 1992 var dermed gengældt ☺

Søndag den 20. september 2015 - Afslapning

Dagen var ren afslapning. Det var alle enige om. Ved kaffetid mødtes Marie og jeg med min mor, far og søster på deres is-stam-restaurant, der i øvrigt havde de lækreste friske jordbær.

Mandag den 21. september 2015 - På cykel ved Can Picafort

Marie og jeg lejede et par cykler, for at besøge den nærliggende nationalpark, der ligger mellem Alcudia og Can Picafort. Det var nu ikke meget værd. Der var ikke nogen cykelvenlige veje og området bestod mest af sand og tørre planter. Så vi fortrak og cyklede i stedet en tur rundt i Can Picafort.

Tirsdag den 22. september 2015 - Vandretur på Caminoen

Marie og jeg havde vandrestøvlerne med og i dag skulle de i spil. I en lille lejet bil kørte vi op i Tramuntana bjergene, for at vandre. Destinationen var et kloster i bjergbyen Lluc. Vi parkerede bilen og kiggede en times tid på klostrets omgivelser, før vi tog bussen til den nærliggende by Caimari. Busturen var meget flot med masser af hårnålesving og flotte udsigter. Vi blev sat af i Caimari og før vi skulle vandre tilbage til Lluc på Mallorcas Camino, fandt vi en central bar, der bød på lidt frokost.

Turen tilbage på Caminoen var hård i starten. Det gik opad og der var meget varmt. Så vi brugte næsten den dobbelte tid i forhold til, hvad skiltene sagde, vi skulle bruge. Da vi nåede op på toppen af bjergene og det gik nedad igen, kunne vi bedre følge med skiltenes tider. Det var en flot tur. Og godt afmærket. Men naturen på Mallorca bliver hurtigt lidt ensformigt med gule klipper og sand og meget tør vegetation.

Vi fortsatte i bil og kørte op til Cap de Fermentor på Mallorcas nordligste punkt. Der var længere, end vi havde regnet med. Og den sidste del af turen gik af smalle veje, der krævede fuld koncentration fra Marie. Det var en meget flot tur, selv om vi opgav at komme helt frem til fyrtårnet på nordspidsen. Bilerne holdt i kø, for at komme dertil, så vi vendte om…

Onsdag den 23. september 2015 - Afslapning

Dagen var ren afslapning. Efter frokost gik jeg en tur i området ved hotellet og fandt frem til en god engelsk pub, der serverede real cask ale. Det kunne jeg ikke stå for.

Om aftenen tog vi alle ind til Alcudia, for at spise på en fornem restaurant, der ligger yderst på molen ved lystbådehavnen. Her havde Jette og Brian spist tidligere og det var absolut et godt spisested.

Torsdag den 24. september 2015 - På ø-rundtur til Palma og Soller

Så var det atter billeje-dag. Denne gang skulle vi alle afsted (bortset fra mine forældre). Brian havde reserveret en stor bil, hvor vi alle kunne være i. Vi futtede ned mod Palma. Første destination var den store katedral, som jeg flere gange har set udefra. Jeg ville gerne se den indeni også. Det er et imponerende bygningsværk med flotte glasmosaikker, der lyser katedralen op i mange flotte farver.

Da vi hentede bilen igen, var alt kaos i parkeringskælderen. Alt var optaget og bilerne holdt i kø, for at komme ind og ud. Marie og jeg valgte at gå derfra, for vi havde planer om at komme med et veterantog fra Palma til Soller. De andre skulle til delfinshow og ville derefter også til Soller. Under spadsereturen til veteranbanen konstaterede Marie og jeg, at Palma bestemt er et besøg værd en anden gang. Vi nåede frem til banegården et kvarter før togafgang. Her var der kaos men det viste sig, at være fordi det var svært at få returbilletter. Vi fik vores billetter og steg ombord i det fyldte tog. Snart gik det ud af Palma. Først som en slags sporvogn, der kører i gaderne og hurtigt forlod vi vejene og kørte op gennem Tramuntana bjergene. Gennem en lang tunnel og så havde vi Soller for vores fødder. Toget gjorde et fotostop, før det fortsatte ned mod byen.

I Soller ville vi med sporvogn videre ned mod Puerto de Soller, men det var der rigtig mange andre, der også gerne ville, så vi valgte at gå en tur i Soller. Her dukkede Brian & co. pludselig op på en parkeringsplads, hvor der også var kaos. Nu var vi mange og så kunne vi nemt styre bilen ind på den første ledige plads, der blev. Så tog vi sporvognen ned til havnebyen. Vi gik en lille tur – mest for at finde en restaurant, for vi var efterhånden blevet sultne. Da maden var indtaget, var klokken så mange, at vi hellere måtte finde tilbage til Soller. Det skulle vise sig at blive turens største prøvelse. Der var simpelthen kaos ved sporvognen. Mange ville med og der var få pladser. Kaos og ingen køkultur. Sure mennesker og småhidsige kontrollører. Alt gik op i en højere spids. Mirakulløst lykkedes det efter ca. halvanden time at få os alle med ombord i en sporvogn og vi kunne dampe af, mens sporvognen kæmpede sig op til Soller igen. Jeg undrede mig over, at der ikke var nogen, der havde tænkt på at få lavet en sluse ind til sporvognene, så gæsterne kom med i den rækkefølge, som de kom frem i køen efter. Så undgik man de mange frustrationer…

Tilbage ved bilen i Soller og snart kørte vi op i bjergene. Der var masser af diesel i tanken men efterhånden som bilen kæmpede sig op i bjergene, slugte den godt af tanken. Der blev efterhånden mere og mere stille efterhånden som frygten for at køre tør spredte sig i bilen. Brian forsøgte at køre så økonomisk som muligt og vi nærmede os Lluc, hvor Marie og jeg vidste, at der lå en benzinstation. Alle åndede lettet op, da vi trillede ind på tanken.

Vi nåede tilbage til hotellet lige tids nok til, at vi kunne få aftensmad. Tallerknerne blev fyldt godt op, før personalet begyndte at rydde maden ud.

Fredag den 25. september 2015 - Marked og herretur i Can Picafort

Den sidste dag på Mallorca tog vi på marked i Can Picafort. Selv om der var over 400 boder, så var det forholdsvis hurtigt overstået. Kun de ca. 50 første boder var med madvarer. Resten var tøj, tasker og tingeltangel. Jeg købte det eneste, som Marie havde forbudt mig at købe: chili ☺

Efter frokost smuttede Brian, Christian og jeg en tur på den lokale engelske pub. Så kunne jeg få en god real cask ale. De 2 andre delte en kande sangria. Da vi var færdige, kom værten med nogle små sorte shots – sikkert for at få os til at købe noget mere. Men den bed vi ikke på.

Marie og jeg tog på restaurant om aftenen. Jeg havde bestilt bord på en af byens bedre restauranter. Vi kom til at sidde ude på fortovet… Men maden var OK.

Lørdag den 26. september 2015 - Hjemad igen

Vi skulle med et fly fra Mallorca, så vi var tilbage i Billund før kl. 15. Det var en dejlig tid, for så kunne vi nå at få pakket ud og bruge søndagen på at slappe af!

Epilog

Hvordan var det så, at opleve en charterrejse med all inclusive?

Charterrejsen behøver vi ikke vælge en anden gang. Vi så kun en Spies guide, da vi landede med flyet i Palma. Derudover hørte eller så vi intet til Spies. Men vi havde heller ikke behovet. Jeg forsøgte at sende dem en SMS i løbet af ugen, for at få et tip til en god restaurant. Den SMS svarede de ikke på… Så jeg tror, at vi er færdige med at vælge charterferie. Vi har ikke behovet.

Vi vil hellere klare tingene selv. Booke et fly og et hotel. Leje en bil eller finde offentlige transportmidler.

Hotellet havde all inclusive. Det var faktisk udemærket. Det var muligt at få mad og drikkevarer hele døgnet rundt. Hvis det er en ferie, hvor der skal slappes meget af, er det et fint koncept. Men

alle var enige om, at det ikke betød, at man kun kunne spise på hotellet. Vi spiste flere gange på andre restauranter – og det skal der være plads til.

Det var en dejlig uge, hvor formålet – at få ladet batterierne lidt op – blev opfyldt helt. Vi talte faktisk om, at vi skal samle hele familien på Mallorca næste år. Det kunne være sjovt, men det kræver, at der indgås nogle spilleregler. For vi bliver over 20 personer – gamle og unge (fra 0 år og opefter).

Juletur til Berlin december 2015

I år havde vi opgraderet vores efterhånden traditionelle tur til de tyske julemarkeder. Hamburg var skiftet ud med Berlin, for vi trængte til luftforandring. Ud over Lene og Paul, som vi plejede at turnere rundt til Hamburgs julemarkeder med, havde vi også udvidet "orkestret" idet Charlotte og Michael fra Bankdata også havde meldt deres interesse for Berlin.

Torsdag morgen forlod vi det blæsende og regnfulde Danmark og kørte i 2 biler mod Berlin med sol og kun lidt blæst. Vi ankom til Berlin ved 14-tiden, fik hurtigt stuvet bagagen ind på vores værelser – for at skynde os mod det første julemarked: Gendarmenmarkt, der siges at være et af Berlins flotteste. Det var det eneste sted, hvor vi betalte entre og nok var markedet placeret på en flot plads mellem gamle smukke bygninger, men derudover var der ikke noget, der berettigede entreen – i forhold til de andre julemarkeder, vi besøgte. Til gengæld smagte det første glas glühwein super!

I løbet af torsdagen gik vi ca. 10 km. rundt i Berlin og vi så adskillige julemarkeder, før vi trætte tørnede ind på hotellet.

Fredag havde turguiden Paul proklameret fælles morgenmad kl. 8:30 og alle adlød, selv om der var lidt sure opstød over for mange glühwein og trætte fødder. Det skulle blive værre, for fredagen bød på ca. 25 km. travetur rundt i Berlin. Med besøg langs muren, der delte byen i øst og

vest. Der er ikke så meget tilbage af selve muren men der er lagt to rækker brosten gennem byen, hvor muren har stået. Ved Checkpoint Charlie er der et Mauermuseum, som vi måtte gemme til en anden god gang. Efter en længere gåtur, endte vi ude ved et stort indkøbscenter KaDeWe, der mest af alt minder om Harrods i London. Luksusvarer overalt. I kælderetagen var der en stor delikatesseafdeling primært med franske varer. Også en fransk vinbar, hvor de blev noget fortørnet over, at vi forsøgte at bestille en Oloroso (sherry). Vi fandt heldigvis frem til sherryen i deres vinforretning…

Efter en længere tur gennem Tiergarten, nåede vi frem til Brandenburger Tor, der er mere pompøst end det er smukt. Tilbage ved hotellet var der kun lidt tid til at slappe af, før vi igen skulle have vandreskoene på. Aftensmaden var bestilt på en restaurant Asador – det måtte borge for gode bøffer – og stedet skuffede ikke! De kunne også servere god Malbec rødvin – og en mørk øl til dessert!

På vejen hjem handlede Paul ind til en godnatøl på værelset, men det orkede Marie og jeg ikke. Der var udsolgt efter en lang og spændende dag. Vi kunne sagtens have brugt undergrundsbanen, til at komme rundt i byen, men det er den perfekte måde, at opleve en storby på, at gå rundt. Man når at få sjælen med sig – og et par ømme fødder – bevares!

Lørdag måtte vi vel kunne sove længe. Men nej, vores hårde turguide kostede os ud af sengen til samme tid som dagen før. Knap var morgenmaden indtaget, før vi skulle afsted. Første destination var et krydderimekka kaldet Pfefferhaus. De var ikke åben, da vi nåede frem, så vi slog lidt svinkeærinder omkring en stor sportsbutik og et indkøbscenter (Alexa). I Pfefferhaus solgte de primært chili-produkter men de havde også økologiske krydderier…

Efter lidt frokost på Alexanderplatz ved et velbesøgt julemarked, gik turen tilbage til hotellet med alle indkøbsposerne. Igen kun en kort pause, før Paul kommanderede tropperne ud igen. Vi havde retning mod Det jødiske kvarter i Berlin. I første omgang gjorde vi holdt på en irsk pub, hvor jeg lærte, at man godt kan blande de irske øl Guinness and Kilkenny. Det kaldes en Black & Tan og den smagte fint, selv om jeg nok vil foretrække en Guinness næste gang!

Udenfor pubben var der et julemarked på Hackescher Platz. Efter lidt mad, gik turen rundt i gaderne, baggårdene og de mange butikker, der var overalt her. Spændende bydel. Efter en del vandren rundt, fandt vi igen et julemarked. Her kunne Marie og jeg få et stykke brød med schweizisk smeltet ost og en masse andet tingeltangel ovenpå. Osten smagte fint, men det fyldte ikke så meget på brødet…

Det var blevet mørkt og Paul viste os ned mod markedet ved Rothes Rathaus. Her var der lang kø, for bare at komme ind på selve markedet, så det overvejede vi slet ikke. I stedet gik vi på jagt efter aftensmad i nærheden og vi fandt efter lidt søgen frem til en restaurant, der ville servere både wienerschnitzel, løgsuppe og pastaretter. Der var lidt delte meninger om kvaliteten af maden men alle gik mætte derfra. Og nu var alle ved at være trætte og mætte, selv om aftenen stadig var ung.

Vi gik stille hjemad og faldt på vejen over en bod, der solgte feuerzangenbowle. Det måtte vi prøve… Det smagte meget som glühwein mit rom. På hotelværelset blev det lige til en kop øl og en enkelt whisky, før vi tørnede ind kl. 21:30.

Søndag morgen var Charlotte og Michael tidligt oppe. De havde nogle aftaler i Danmark senere på dagen, så de kørte lidt tidligere end vi andre. På vores vej hjem mod Danmark, gjorde vi holdt ved Neumünster, for at se, om deres julemarked kunne gå an. Det kunne det. Og de serverede faktisk en god glühwein ohne sjuss – men med en hotdog til!

Ved grænsen gjorde vi stop ved Fleggaard, hvor ca. 96 % af danskerne åbenbart holdt til. Der var sort af mennesker i butikken og jeg mistede totalt lysten til at handle ind. Der var simpelthen for mange mennesker for mig.

Ved 5-tiden var vi tilbage i Erritsø efter en super dejlig forlænget weekend. Vi havde en skøn tur med dejlige mennesker. Vi var enige om, at Berlin nok er et eller flere besøg værd, men deres julemarkeder og julepynt berettiger ikke til den længere køretur. Her kan Hamburg sagtens være med, sikkert fordi det hele er mere koncentreret i Hamburg. Lad os se, om det så bliver tilbage til Hamburg næste gang…

Nytår i København 2015

Vores nye autocamper skulle luftes og da jeg havde fået en billet til nytårskoncert i DR's koncerthus, var det let at beslutte, at nytåret skulle fejres i København. Vi tog afsted dagen før koncerten og havnede i første omgang syd for Kastrup Lufthavn, hvor vi havde fornøjelsen af, at se den nye store Airbus lette.

Vi havde lidt problemer med at finde et egnet sted at parkere. Men vi fandt en parkeringsplads, hvor der var opmagasineret en del både. Her kunne vi kile autocamperen ind og sov i fred og ro.

Den 30. december startede vi med at besøge Den Blå Planet. Den ide var der åbenbart også rigtig mange andre, der havde fået. Vi nød de mange flotte bassiner. Det er store forhold. Efter godt et par timer fortrak vi og kørte til DR-husets parkeringsplads. Efter en omklædning til lidt finere kluns, var det tid til at indløse billetten til nytårskoncerten. Det var en fin oplevelse. Klassisk musik gør sig absolut godt i koncertsalen. Også den fine mad, som der blev serveret i pausen, var en god oplevelse. Det var mange gæster, der skulle bespises men vi fik hver især udleveret et "bræt" lavet af pap med 5 små stykker tapaslignende stykker. Dertil serveret et glas mousserende vin. Jo, vi skulle da have noget for de ca. 800 kr. hver billet kostede. Efter koncerten kørte vi ind til København, for at finde en plads til camperen. Det var næsten umuligt. Tæt på ølstedet Warpigs, fandt vi dog en plads, som vi regnede med, skulle være overnatning. Vi daffede ud i Kødbyen og fik noget aftensmad og da vi kom tilbage, konstaterede vi, at det ikke var tilladt at overnatte på

parkeringspladsen. Så måtte vi på den igen. Vi valgte at køre ud på Amager Fælled, hvor vi kunne finde en fredelig plads.

Den 31. december lod vi bilen stå på Fælleden og tog metroen ind til København. Her tøffede vi rundt og nød det gode vejr. Ved 16-tiden havde vi booket en nytårs rundvisning på et af byens nye hotte ølsteder, Warpigs. Det var et spøjst sted, der ikke lige faldt i vores smag. I et af Kødbyens aflagte slagterhuse, var der skubbet et bryggeri ind. Ud over deres overvejende IPA-øl, blev der serveret store lunser kød på en forholdsvis primitiv måde. Bordene var 6-8 personers bænke, så hygge var der ikke meget af. Men selve rundvisningen var interessant, fordi det er et af de hotte steder. Men lad mig sige det sådan: vi skyndte os at fortrække, da rundvisningen var overstået.
Det småregnede lidt, da vi ledte efter et sted, hvor vi kunne se Dronningens nytårstale, mens vi fik et glas et-eller-andet. Det lykkedes os ikke at finde et sted og efterhånden nærmede vi os den restaurant, hvor vi havde booket aftensmad kl. 19. Her kunne vi godt komme til en time før og nytårstalen kunne lige klares via en telefon. Thaimad til aften. Det smagte rigtig godt men vi var næsten på vej ud af døren, før vi kom. Bordet skulle nok gerne sælges en gang mere denne aften. Marie ville egentlig gerne se Rådhuspladsen ved midnatstid men vi blev enige om, at vi hellere ville tilbage til camperen og nyde et glas champagne og se fyrværkeri dér. Det fortrød vi ikke, for fra omkring midnat og en time frem blev der skudt det ene flotte batteri af efter det andet. De sparede absolut ikke på krudtet i området ved Amager Fælles. Kl. halv 2 kravlede vi til køjs.

1. januar tog vi det stille og rolig. Vi listede af mod Slagelse og blev enige om at aflægge Skælskør et besøg. På havnen kunne vi parkere for et fornuftigt beløb og vi fik adgang til bad og toilet. Dagen efter åbnede fiskemanden på havnen og vi købte en stor rødspætte med hjem til aftensmad – og 5 kg. saltede sild. Så daffede vi hjem til Lasse, der blev glad for at se os – og rødspætterne ☺

Påskeferie i Krakow 2016

I 2015 havde vi besøg af 5 Polakker og de talte så varmt om deres land og byen Krakow, hvor de boede, at vi var nødt til at besøge byen og dem, for at se, om de talte sandt. Det gjorde de. Og de var fantastisk gæstfrie. De tog sig pænt af os på skift, så de også kunne nå at fejre påsken med deres egne familier.

Søndag den 20. Marts 2016 – Cottbuss i Tyskland

Så er vi på den første store tur i vores nye autocamper. Da Alex ikke er begyndt at skrive endnu, starter jeg. Så må vi se.

Vi have bestemt, at vi ville køre, når vi var færdige søndag morgen og sådan blev det. Kl. 8:30 kørte vi hjemmefra. Vi var ikke nået langt, før vi var kommet i tanke om de først par ting, vi manglede. Men man kan jo også handle undervejs.

Brugsen i Erritsø havde desværre sporet deres rotte igen, så vi fik ikke vores yndlings rugbrød med.

Søndag blev det til 689 km. Så er vi da ligesom i gang! Vel forbi Berlin og tæt på den Polske grænse, havde Alex fundet en plads i Cottbus, hvor der kunne være 12 autocampere med vand, strøm og det hele. Pladsen var bare ikke åben så tidligt på året. Men det fandt vi nu først ud af dagen efter. Lige ved siden af pladsen var der nemlig en stor parkeringsplads til en Dyrepark, og der i den ene ende kunne der fint være 12 vogne. Dog kunne vi hverken se strøm eller vand, men det stod vi heller ikke lige og skulle bruge.

Dyreparken lå i et kæmpe parkområde, så på med støvler og regntøj og gå en tur. Man ved jo aldrig, om der skulle gemme sig en påskeøl derude sammen med haren.

Det vi kom til at gå rundt i, var engang en have, hvor der var lavet skulpturer af jord og en masse små vandløb. Der var da også lige et lille slot med tilhørende kro, hvor man kunne få slukket tørsten og stillet sulten, så det var ikke så ringe endda.

Klokken 20:15 lå vi under dynen, godt trætte.

Mandag den 21. Marts 2016 - Wroclaw

Efter en god nats søvn, er man jo klar igen. Vi startede med at lede efter et sted, hvor vi kunne få vand på vores tank. Vi havde begge tjekket, at frostsikringen stod som den skulle, inden vi fyldte vand på hjemmefra. Frostsikringen var ikke korrekt, så vandet var fosset ud på den tyske autobahn. Så kunne vi lære, at tjekke ordentligt efter…

Vi skulle have vand på, inden vi kørte ind i Polen, for det hed sig, at de brugte klor i vandet (det viste sig nu at være forkert). Efter lidt søgen på Google, dukkede en autocamper forhandler op i en nærliggende by. Mens vi ventede på, at han skulle åbne, gik vi på jagt efter morgenbrød – og vi fandt noget lækkert i en lille landsby. Vand fik vi også på. Mod den enorme pris af 1 Euro.

Med en vis spænding passerede vi grænsen til Polen. Ingen af os havde været i landet før. I samme øjeblik vi nåede over grænsen, faldt kvaliteten af asfalten på vejen betragteligt. For at sige det mildt. Vi måtte ned og køre 50-60 km. i timen, for at kunne klare den ujævne vej. Heldigvis sagde et skilt, at det kun ville være et problem de første 13 km. Så vi åndede lettet op og satte straks farten op. Men efter ganske få hundrede meter dukkede et nyt skilt op, der proklamerede, at vejen igen ville være ujævn de næste 19 km. Så 17 km. Efter omkring 70 km. var det endelig helt overstået. Ufatteligt, at polakkerne vil møde gæster med sådan en elendig vej.

Vores stop for i dag skulle være Wroclaw. En større by, der lå næsten lige på vejen ned mod Krakow. Alex havde fundet en campingplads Olympus, som skulle være vores overnatningssted. Men heller ikke der var de klar over at sæsonen er startet. Rent faktisk var der ikke noget, der tydede på, at de overhovedet havde en camperplads længere. Så vi parkerede på en stor plads i nærheden af et stort stadion. Ved indkørslen til pladsen var der en vagt, så det kunne vel ikke gå helt galt.

Efter en hurtig frokost i bilen, skulle vi ind og se på Wroclaw centrum, som lå ca. 6 km. borte. Vi ville med sporvogn ind til centrum men da vi ikke lige havde fået hævet nogle zlotys og der ikke var nogle billetautomater, måtte vi starte på gåben. Ingen problem. Efter en time, nåede vi en filial af Deutsche Bank, hvor vi kunne tømme en automat for den lokale mønt. Og så kunne vi borde en sporvogn.

I centrum gik vi rundt og kiggede på bygninger. Det lokale torv kunne godt henlede tankerne på en belgisk provinsby. Vejret var lidt blæsende og med byger, var det let at jagte et lokalt bryghus Spiz. Her fik vi serveret en god øl – sammen med 2 store skiver brød med et godt lag fedt på. Det havde vi ikke oplevet før.

Vi nåede også over på nogle øer, hvor der lå flere kirker. Det er altid dejligt, at slentre rundt i en fremmed by og suge til sig. Wroclaw er i øvrigt kendt for at have en masse små statuer af dværge stående rundt i byen. Dem gik der selvfølgelig lidt sport i at finde. De er ikke mere end 10-20 cm. høje. Vi sluttede vores rundtur med at besøge et indkøbscenter. Nok fordi det regnede fælt. Her købte vi brød ind til aftensmad. Der var også en dame, der solgte tørrede frugter. Det så vildt lækkert ud – og prisen var også vild. For vi samlede en lille pose sammen – til over 200 kr!

Vores camper stod uberørt og vi nød en god aftensmad, før vi kravlede til køjs, for at fordøje dagens mange indtryk. Wroclaw er en travl by med masser af trafik.

Tirsdag den 22. Marts 2016 - Auschwitz

Det var dejligt at stå op og nyde morgenmaden i fred og ro, før vi begav os ud gennem den tætte morgentrafik i Wroclaw. Heldigvis var der flere, der skulle ind mod centrum.

Vi havde en aftale i Krakow senere i dag, så vi skulle køre omkring 270 km. Vi betalte 16 zlotys (ca. 30 kroner), for at køre godt en time på motorvej. Så var kvaliteten også i orden!

På vejen ville Alex gerne se Auschwitz, når vi nu var så tæt på. Jeg tog med og det var OK, men jeg havde haft mine overvejelser. Men jeg sov godt og trygt i natten efter. Jeg har jo sådan en god forestilingsevne. Jeg ved ikke, om det er en fordel.

I Auschwitz var der rigtig mange mennesker i større grupper. Den først del af turen havde vi hørebøffer på og en meget alvorlige ung pige fortalte os historien undervejs. Jeg tror, at hun var fra skuespillerskolen, så teatralsk var hendes ansigtsmimik. Hver gang hun nævnte noget om død eller tortur, faldt hendes stemme til et unaturligt lavt leje. Men hun gjorde det rigtig godt og var nem at forstå. Vi har været i en anden koncentrationslejr Theresienstadt (ved Prag) for år tilbage. Det er nok værst, første gang man besøger sådan et sted.

Efter at have set barakkerne med de mange efterladenskaber fra fangerne i koncentrationslejren (hår, briller, kufferter, køkkenting og kufferter), fangehullerne og pladsen, hvor fangerne blev talt

flere gange dagligt, var det lidt befriende at se en galge, hvor førstekommandant i Auschwitz Rudolf Höss var blevet hængt efter krigen.

Efter en pause, blev vi alle hældt i en bus, for at blive kørt små 3 km. til anden del af Auschwitz. Birkenau var en ren udryddelseslejr. Her blev flest jøder slået ihjel. Vi gik en lang tur i regn og blæst. Men det talte godt på skridttælleren. Danmark var ikke nævnt på listen over de lande, der "leverede" fanger til Auschwitz / Birkenau. I Birkenau så vi gaskamrene, som tyskerne havde ødelagt inden krigens slutning. På vej tilbage til bussen, så vi en af fangebarakkerne. Fangerne har levet under helt vanvittigt kummerlige forhold.

Vores guide fortalte bl.a., at der blev solgt en del tøj fra koncentrationslejren og her var det især jødernes tøj, der var i høj kurs, da det oftest var af en rigtig god kvalitet. Et besøg værd var det.

Klokken 17:30 var vi nået til Krakow. Vi havde booket en improviseret overnatningsplads hos en camperforhandler (Elcamp) udenfor centrum. Her var ingen toiletter eller bad, men vi kunne få strøm og vand – og komme af med affaldsvand. Og en vagt passede på vores bil.

Et hurtigt skifte og med bussen ind til Krakow, hvor vi havde aftalt at mødes med en af de polske piger, vi havde haft besøg af sidste år. Hun havde sat os stævne på en engelsk bar "Teatime". Til Alex's store overraskelse, havde de 6 haner med håndpumpet øl. Så bliver det jo ikke meget bedre og uanset hvad turen ellers ville byde på, var Alex's ferie reddet. Karolina var lidt forsinket men hendes kæreste hilste på. Han og Alex fik en større snak om programmering, som var hans profession. Karolina dukkede op og efter et par gode øl, blev det til lidt asiatisk aftensmad på en spændende wok-restaurant i Krakow's jødiske kvarter.

Karolina og hendes kæreste fulgte os til sporvognen, der skulle bringe os ud til en bus, som kørte os hjem. Med lidt besvær fandt vi en 7-dags billet til Krakows busser og sporvogne og vi havde også lidt bøvl med at finde vores bus – men hjem kom vi!

Onsdag den 23. Marts 2016 - Krakow

Alex brugte morgenen til at finde ud af, hvad "hjemmebryg" hed på polsk. Han fandt frem til en polsk butik og inden morgenmaden havde han lavet en større indkøbsseddel. Det regnede, så vi var nødt til at tage en Enkelt, før vi tog bussen og sporvognen ind til bryg-butikken.

Alex fik rygsækken fyldt op med humle, ølgær og kapsler. Vi nåede en pizza, før vi skulle møde Agnieszka i Krakows gamle bydel. Agnieszka viste os rundt i den gamle bydel og til slottet. I det jødiske kvarter viste hun os ind på en cafe, som vi aldrig selv ville være gået ind på. Indgangen så noget snusket ud men indenfor var der meget hyggeligt.

Mens vi sad der kom Agnieszka - ja der er to af dem. Så var vi fire klar til at gå ud og spise god polsk mad. Nu er det jo påsketid og alle polakker er flittige kirkegængere. Så en af pigerne gik i kirke, mens vi andre gik lidt rundt, inden vi måtte tilbage til Teatime Beerpub, hvor vi mødtes

med Mikal. Han introducerede os for vodka med honning. Det var rigtig godt. Vores sidste bus hjem var ved 23 tiden, så den tog vi.

Torsdag den 24. Marts 2016 - Vandretur fra Szczawnica til Schronisko PTTK

I dag skulle vi op i bjergene. Agnieszka og Barbara havde sat os stævne på Krakows busstation. Turen startede kl. 10:45 med to timer i en fyldt bus til skisportsbyen Szczawnica tæt på grænsen til Slovenien.

Herfra brugte vi 6 timer på at gå 12 km. Ja, det er hårdt at have ferie. Det var meget varieret terræn, små sten, store sten, vådt ler, tør sand, lidt is og meget sne. Vi havde godt med proviant med og holdt nogle gode pauser.

Klokken 19.00 var vi fremme ved vores logi for natten. En kæmpe vandrehytte, som var åbent til ære for os. Vi var vist de eneste gæster. De lavede noget godt lokal mad, som kostede meget lidt. 12 – 14 kroner for en god tallerkenfuld suppe. Alex spurgte pigerne, om man kunne få en øl til maden. Svaret tilbage fra køkkenet var, at man kunne få både varmt og koldt øl. Den varme øl smagte faktisk rigtig godt. Lidt som glühwein – bare med øl. Vi måtte så leve med, at der var 24 grader varmt i det rum, vi skulle sove i.

Fredag den 25. Marts 2016 - Vandretur fra PTTK til Jaworki

Klokken 9.20 var vi på vej ned af bjerget, næsten uden sne, det gik hurtig. De 2 polske piger havde ikke så travlt. De havde meget at snakke om og de sakkede hele tiden bagud. Men Alex og jeg holdt pauser, så snart vi var et sted, hvor der kunne herske tvivl om hvilken vej, vi skulle.

Så vidt vi forstod på planen, skulle vi være tilbage i Krakow senest kl. 5. Men pigerne ville gerne vise os Homole slugten ved byen Jaworki, så efter primitiv frokost ved en købmandsbutik (alt andet var lukket, da det var helligdag) gik vi på jagt efter slugten. Vi gik dog forkert og fik et par ekstra kilometer på samvittigheden.

Vi fandt frem til slugten og gik nogle hundrede meter ind. Klipperne tårnede sig op på begge sider. Vi kunne godt være fortsat helt ind igennem slugten men vi blev enige om, at vi hellere måtte finde en bus tilbage mod Krakow. Vi nåede lige dagens sidste forbindelse og vi var tilbage i Krakow ved godt 19-tiden.

Vi havde et par dejlige dage i bjergene med Agnieszka og Barbara. Et dejligt afbræk efter et par hektiske dage i byen.

Så snart vi var på busstationen sagde pigerne farvel og Mikal var klar til at tage over. Han ville vise os den centrale del af Krakow. Vi startede på et lille marked tæt på banegården, hvor han sørgede for, at der hurtigt kom smagsprøver på banen. Rygsækken blev hurtigt fyldt med diverse

madvarer. Mikal var bare god til at fortælle om byen, bygningerne, krigene – og at en dansk prins Svend blev gift med en polsk prins tilbage i ca. 900 et og andet. Vi sluttede af med polsk mad i en af sidegaderne til torvet, hvorefter vi tøffede hjem til vores camper efter et par spændende dage – og vi var trætte!

Lørdag den 26. Marts 2016 - Krakow

Lørdag morgen kom Mikal til morgenmad i vores camper. Vi havde bedt ham tage lidt morgenbrød med og han supplerede med en del gaver i form af mayonnaise , sennep, peberrodscreme og rødbede relish. Alt sammen noget de spiser til ostemaden om morgenen. Så nu har vi haft udenlandske gæster i camperen. Mikal kørte os rundt et par timer omkring Krakow. Vi startede med at se et fort. Dem skulle der være 100 stykker af omkring Krakow. Det lyder vildt. Så besøgte vi et par kirker. Den ene var ret ny, virkelig flot. Den anden lå sammen med et kloster. I den første kirke fik vi velsignet vores mad til påskefrokosten. Det er en stor tradition i Polen. Så alle kom til kirkerne med en kurv, hvor man har lagt lidt af den mad, man skal have til påske. Mikal havde en kurv med – og en ekstra til Marie, så hun også kunne få velsignet vores mad. Foran kirken vrimlede det med folk med kurve. En præst stod med regnfrakke på og når bordet foran ham var fyldt med kurve, velsignede han kurvene med et stænk vand og der blev bedt en kort bøn. Så myldrede folk afsted med kurvene igen.

Næste stop var saltminen i byen Wielizcka. Vejret var ikke rigtig med os og da vi nåede frem, var der en lang kø, så vi valgte at springe saltminen over. I stedet var der bygget et nyt monument, hvor saltvand dryppede ned over nogle grene, der udgjorde nogle meget høje vægge. Jeg fandt ikke helt ud af, hvad de ønskede at symbolisere med monumentet – men imponerende var det. Saltminen har vi til gode en anden gang.

Mikal viste os i stedet et kloster i byen Tyniec. Her var der også travlhed med kurvene, der skulle velsignes i kirken. Klostret havde en butik og Mikal ville, at vi skulle smage en speciel bryg, lavet af mørkt brød. Brygget (kvass) var uden alkohol men smagte som godt mørkt øl. Mikal fortalte, at det var en populær drik i Rusland. Alex fik straks lyst til at lede efter en opskrift og prøve den af…

Vi sluttede turen af i Krakow tæt på slottet, hvor vi inviterede på lidt frokost på en italiensk restaurant. Mange spisesteder var lukket, så vi måtte ”nøjes”. Vi tog afsked med Mikal, der skulle hjem og hvile sig. Han skulle nemlig i kirke kl. 21:00 til en lang gudstjeneste, der varede 5 timer med sang, musik, bønner og levende lys. Derefter havde Mikal inviteret vennerne hjem på morgenmad. Vi var også inviteret, men vi synes, at det var lidt lang tid, når vi ikke forstod sproget (nattesøvnen var nok også mere kærkommen ☺).

Inden vi tog tilbage til vores camper, besøgte vi et par ølsteder. Alex fandt først et spændende lille sted med belgiske øl. Da vi havde smagt et par øl dér, forlod vi stedet, for straks at konstatere, at det sted, som vi egentlig gik efter – lå lige på den anden side af gaden. Her stak vi hovedet ind til mange fadølshaner og et meget spændende ølkort. Men vi kunne ikke have mere og defilerede hjemad.

Søndag den 27. Marts 2016 - Fra Krakow til Suchedniow

Sidste dag i Krakow. Mikal havde inviteret os til morgenmad hjemme i hans lejlighed. Så for sidste gang tog vi bus og sporvogn ind mod centrum. Mikal havde ikke haft gæster til morgenmad i nat. De var alle faldet fra, sagde han. Han diskede op med 5 slags pålæg, brød og en form for kold kartoffelsalat. Dertil kaffe, the og rødvin. Alle de polakker, som vi kender, var vilde med søde ting. Mikal ingen undtagelse, så der var ikke mindre end tre kager og en masse andet. Vi kom til at snakke om musikken fra gudstjenesten og Mikal gav en masse eksempler på noget af det musik, han havde hørt. Det var noget, der lå hans hjerte nær. Han kunne synge med på det meste.

Vi brød op og takkede for polakkernes gæstfrihed. Kl. 11:30 var vi på vej mod nordøst. Første mål var et område med malede huse. Det vil sige at de havde dekoreret dele af deres huse med blomster i harmoniske farver. Vi gik en tur på kirkegården i Zalipie, som byen hedder. De havde vendt alle gravene, så de havde front ud mod midtergangen. Det virkede harmonisk men stadig ikke særlig pænt, fordi gravstenene næsten kun er pyntet med kunstige blomster. Det var jeg ikke vild med. Vi så også en ny grav, hvor der var friske blomster. Det var nogle rigtige flotte buketter, de havde lavet. Vi havde planer om at gå en tur i en af Polens 23 nationalparker.

I første omgang sluttede vi dagen af på en campingplads i byen Suchedniow, ca. 25 km. fra Kielce. Her var også meget lukket men der var dog sneget sig en enkelt camper ind. Vi parkede tæt på en sø, så vi havde udsigt til søen. Der gik ikke lang tid, før en polsk mand dukkede op. Han var åbenbart vagt og han ville opkræve for overnatningen. Så var formalia på plads og vi kunne få en nøgle til badet. Lækkert!

Alex stod for dagens aftensmad, som var de ting, vi havde fået velsignet i går + et par øl og et glas hvidvin. Efter maden sad jeg med benene oppe og ventede på, at kaffen blev serveret. Dagens sidste opgave var en planlægningssnak. Vi havde tjekket vejret og det skulle arte sig de næste to dage.

Mandag den 28. Marts 2016 - Fra Suchedniow til Nowa Slupia

Vi var lidt langsomme til at komme fra campingpladsen. Dels fordi nød det gode vejr og undersøgte lidt på internettet om området. Vi havde også hørt fra Vibe. Hun var på Maldiverne sammen med Nanna. De havde været ude og snorkle og fået lidt stærk mad, de havde fint vejr. På Facebook kunne vi se, at Lasse også hyggede sig. Han havde jo hus vagten.

Når vi så på, hvordan altting er låst af her med porte og vagter, forstår vi godt, at der er nogle, der synes, at vi ikke passer så godt på vores ting/huse i Danmark.

Dagen blev planlagt og vi drog i første omgang til Kielce, en pæn stor provinsby med en 3 km. lang handelsgade. Den var dog mere øde end gågaden i Fredericia lørdag eftermiddag. Så vi nøjedes med at kigge på kloster og kirker – og en masse skulpturer.

Næste stop skulle være en naturpark, men det var svært at finde en god vandretur i parken. Vi var godt ude på eftermiddagen, så vi besluttede at køre efter et overnatningssted i stedet. I byen Nowa Slupia fandt vi et stort skilt med en masse tegn, der viste, at vi måtte overnatte gratis i naturen. Det ville vi benytte os af.

Vi kørte lidt rundt i området, før vi fandt en mark på et højdedrag bag en faldefærdig gård. Her måtte vi åbenbart parkere og overnatte. Vejret var stadig super og vi fik hurtigt gjort klar til at slappe af. Herude på landet snakker hundene med hinanden til hen på natten og solen stod på et tidspunkt sådan, at man kunne se rigtig mange spindelsvæv i græsset. Der var besøg af små fugle og en fasanhun og masse af små dyr i luften.

En afslappende aften i fred og ro…

Tirsdag den 29. Marts 2016 - Fra Nowa Slupia til Lodz

Vi nød stedet og kom først derfra noget over kl. 10 med kurs mod Lodz ca. 200 km. mod nordvest. Vi ville se Europas største jødiske kirkegård (Jewish Cemetery) i Lodz, men det kneb med at nå det i åbningstiden. Kirkegården lukkede kl. 15 og vi landede i Lodz kl. 14:30, så det opgav vi. I stedet parkerede vi camperen ved en sporvogns endestation og gik en tur mod den Jødiske Ghetto. Undervejs blev vi overrasket af en regnbyge. Det kneb med at finde et godt overnatningssted, så vi valgte at køre efter en campingplads en god halv time fra Lodz.

Campingpladsen lå langt ude på landet og her så meget lukket ud men fluks kom en ældre kvinde løbende og hun var klar over, at vi gerne ville ind og parkere. Hun forsøgte ihærdigt at ringe nogen op – sikkert for at vi kunne komme til at tale med en, der kunne engelsk. Det lykkedes ikke – men der kom dog en genbo til, som kunne forklare os lidt om faciliteterne.

Det var på landet og ja her snakkede hundene også med hinanden

Onsdag den 30. Marts 2016 - Lodz

Om morgenen havde vi selskab af adskillige høns. Vi havde bestemt os for at være ved Den Jødiske kirkegård i Lodz omkring kl. 9.00, så vi var vågen, da hane begyndte at gale.

Vi havde snakket lidt om, at det er lidt synd for polakkerne, at der er så mange grusomme minder i deres land om en krig, hvor der var så mange, der led en forfærdelig død under 2. verdenskrig. Egentlig burde alle mindelserne ligge i Tyskland.

Det var lidt svært at finde indgangen til kirkegården. Vi var faktisk ved at gå forbi den, for det var blot et lille hul i den mur, der omkranser den kæmpestore kirkegård. Selve kirkegården er fra 1892 og den blev oprindeligt finansieret af en rigmand, der forlangte, at hans eget gravsted blev placeret centralt på kirkegården. Under 2. verdenskrig blev kirkegården især brugt til at begrave jøder, der døde i den jødiske ghetto i Lodz. Til sidst satte tyskerne jøder til at grave huller, som var beregnet til massegravsteder. Russerne nåede dog frem og befriede Polen, før alle gravstederne blev taget i brug og i dag står hullerne som et grusomt minde fra krigen.

Så skulle sporvognene prøves, vi skulle jo en tur på den lange flotte handelsgade. Jeg fik kikket noget på et par nye vandre stave til stavgang, men det lykkes ikke at finde de rigtige. Til gengæld fik vi købt ikke mindre end 3 par Ecco sko, og spist en god frokost.

Så skulle vi igen mod nordvest, for at komme til Poznan, igen små 200 km. Der var ikke mindre end tre gange betalings motorvej, men sådan er det jo.

Denne gang havde vi held med at finde en god campingplads, fine fine forhold. Den lå ved et kæmpe sportscenter. Vi kunne faktisk komme til afterski, hvis det skulle være. Vi gik en tur rundt om en sejlsports sø, som campingpladsen ligger ved. Efter sådan en travetur, var der god plads til Indisk mad og en øl.

Torsdag den 31. Marts 2016 - Poznan

I dag skulle byen Poznan så ses efter, de har som andre større byer i Polen sporvogne og busser, som fungerer upåklageligt. Jeg tog tid her til aften, 9 min. fra vi havde købt billetten og til vi var stået af på det stop, vi skulle. 6 stop tror jeg vi kørte.

Da vi kom ind til byen, lejede vi med noget besvær et par cykler, som førte os 6 km. rundt i en park, der havde et par stor legepladser + motions ting til de voksne og masse af skulpturer, grønne områder og små skove, dejlig tur.

En formiddags øl er det ikke blevet til endnu, så Alex mente, at det skulle være i dag. Han havde bare glemt at aftale det med PIWNA STOPA Craft Beer Pub, som var det sted, vi stod uden for kl. 11.30 og så åbnede de først kl. 12.00.

Næste punkt på planen var at se Poznan Croissant Museum. 30 kr. og vi sad en time og blev underholdt med en historie om den bygning vi var i. Og hvorfor de synes historien om Saint Matin Croissant var så vigtig. Jeg lærte også en for mig ukendt måde at rulle et horn på. Ja man ved aldrig hvornår man høre noget man kan bruge til noget fremadrettet. Der var så klar en smagsprøve, men klokken var også blevet 13.30. Så af sted ud og finde et spise sted. Ikke noget problem der er masse af dem, vi fik rigtig god mad og service på Pastela Restaurant og Cafe.

De gør rigtig meget i blomster til kirkegården. Mest de kunstige, som de binder lige som vi ville havde gjort det med friske blomster. Der var marked på den gamle markedsplads, dog var de ved at pakke sammen, da vi nåede frem, radiser til ostemaden fik vi da købt.
Vi måtte også tilbage til Craft Beer Pubben. Den var hyggelig, speciel og bestemt et besøg værd. Det var godt, at camperen ikke skulle ud at køre. Den har faktisk stået helt stille i fem dag, på denne tur.

I en turistbrochure havde jeg set et par højhælede sko, som jeg gerne ville prøve. Vi fandt butikken og vi så os lidt rundt men kunne ikke se skoene, ville gå neden under for at se. Så sagde en meget venlig dame, at hun skulle henvise os, hvorpå hun fortalte om en masse sko mærker, vi aldrig havde hørt om og så blev vi vist nedenunder. Og der var den jo, jeg prøvede den, den virkede stiv og meget høj. Så så vi den i flad men i en farve jeg ikke kunne lide. Jeg tror Alex holdt vejret, for han fortalte bagefter at den høje kostede ca. 4.800 kr. Den lave kostede kun ca. 2.700 kr. Flotte var de.

Efter den omgang trængte vi faktisk til en øl. I første omgang gik vi til et gammelt bryggeri, der var lavet om til et stort indkøbscenter. Meget flot – men ingen gode ølsteder ☺

I byen fik vi øje på et sted, hvor de serverede belgisk øl. Polsk øl smager meget fint. Lidt i stil med tjekkisk øl. Men noget af det bedste øl er fra Belgien. Dyrt (sammenlignet med polsk øl) – men godt.

Klokken 20.30 var vi efter ti en halv time på farten hjemme i camperen igen, til lidt ost og en sildemad. Det kravlede på øjnene ☺

Fredag den 1. april 2016 - Fra Poznan til Altentreptow

Nu var vi jo lidt spændte på, hvad det kostede at overnatte på camping Malta. 90 Slozy per nat. Der var dejlig varmt vand i bruseren. Vi havde tømt vand og fyldt frisk på, wc havde også fået en tømning. Men men, det var tre gange så meget, som vi ellers havde givet, ja det var danske priser, det slog os senere, at der nok havde været morgen mad med i prisen, men vi ved det ikke og ingen havde nævnt det for os. Igen en campingplads, der ikke havde forståelse for de behov, vi campere har.

Nå der var dømt køredag og shopping og det overholdt vi med 407 km. Det blev dagen, hvor vi kom til at køre på det dårligst asfalterede veje, som vi nogensinde har prøvet, dybe/brede huller. Så vi ved med sikkerhed, at der ikke er noget på bilen, der sidder løst.

Tæt på den tyske grænse fandt vi et stort indkøbscenter, hvor vi købte to par støvler + diverse. Vi kørte lidt videre med det mål, at finde et sted at spise og overnatte. Inden vi så os om, var vi på de tyske motorveje. Camperen meldte mangel på diesel og vores maver meldte også om manglende brændstof. Alex arbejdede ihærdigt, for at finde en tankstation og det lykkedes efter 59 km. Mens jeg tankede, tænkte jeg på, hvad vi skulle tage af mad. Men vupti sagde Alex's telefon, at der var

en græsk restaurant i nærheden og de serverede mad til kl. 23.00. Så da vi parkerede for natten kl. 22.33 havde vi spist og tanket og var kommet 100 km. tættere på hjem.

Lørdag den 2. April 2016 - Fra Altentreptow via Neumunster og hjem

Morgenstund har guld i mund. Vi var ved bageren kl. 6.45, så ud at finde en plet, hvor vi kunne drikke vores morgenkaffe.

Vi havde aldrig været i det outlet mekka, der ligger i Neumunster, så det tjekkede vi lige ud. Et på strømpebukser var hvad det blev til. Der var grænsekontrol og en masse tyskere, der ville på ferie i Danmark. Klokken 15.00 parkerede vi på Ågade 15 i Kolding. Vi skulle lige se Gitte og Hans's ny erhvervelse - en lækker lejlighed på 2 sal.

Nu er vi atter hjemme efter en dejlig tur. Jeg havde som sædvanligt en del tidsskrifter med, men denne gang har dagbogen taget tiden. Jeg har dog læst en spændende artikel om Morten Strunge - ham med Onfone. Han er nu i gang med at lave Mofibos, så vi kan læse bøger, når vi er på farten. I stedet for at tjekke Facebook når vi lige har ti minutter. Han er 29 år og uden nogen større uddannelse. Så det med, at hvor der er vilje, er der en vej - det holder stadig.

Vi ses Marie

Holland og Belgien (med Ølentusiasterne) i maj 2016

Forårets anden tur går til Holland og Belgien. Vi har flere gange læst om den lokale afdeling af Ølentusiasternes ture til Belgien, hvor de i et par dage nyder tilværelsen, omgivet af lutter gode belgiske øl i byer som Bruxelles, Brugge og Antwerpen. I år har de igen valgt Belgien som destination, nærmere bestemt byen Gent. Det vil vi ikke gå glip af, for vi nåede ikke til Gent på sidste års sommerferie. Vores gode ven Torben vil også gerne med. Det betyder, at vi skal have fundet overnatningsmuligheder til Torben undervejs, da der kun er 2 sovepladser i vores autocamper. Til gengæld har vi 2 chauffører. Alex er den faste navigatør, så Marie har igen fattet computeren, for at føre lidt dagbog undervejs.

Søndag den 1. maj 2016 - Turen til Zuidoostbeemster (i Holland)

På vejen ned gennem Tyskland, beslutter vi at sejle over Elben helt ude ved kysten. Så undgår vi evt. trafikproblemer omkring Hamburg og Alex har regnet ud, at vi sparer både tid og km. Sejlturen er på 70 min. i solskin. Så må man godt få en is. Det viser sig dog, at der ikke er nogen fordel at tage sejlturen. Ikke ud over, at det giver en pause til chaufføren.

I Tyskland ser vi en skær-selv tulipanmark, der lyser godt op i landskabet. Derhjemme har jeg også plukket de første 6 tulipaner, så jeg tror, at vi får nogle fine marker at se. I Holland ser vi

flere farvestrålende marker. Der ser ud, som om de lige er sprunget ud og mange, der lige er ved det. Det er bare så flot. Det ser også ud til, at de har fået så rigeligt med vand her. Alt er flot i dejligt solskin, som vi har nu.

Vi har booket overnatning på en kombineret campingplads og b+b. Den ligger 17 km. nord for Amsterdam i byen Zuidoostbeemster og bærer navnet In Het Fruit. Ejeren viser os til rette. Han har en flisebelagt plads klar til camperen og han er glad for, at vi ikke skal køre en masse ind og ud, for campingpladsen har været hårdt spændt for af massiv regn de sidste uger og dage. Torben får anvist et fint værelse på 1. sal lige over morgenmadsrummet.

Det er blevet lidt sent, så vi vælger at gå ind til Zuidoostbeemster, for at finde noget aftensmad. Vi er hurtigt hooked på thaimad, da der er flere thai-restauranter i byen. Den første er imidlertid fyldt godt op, så vi går videre til den næste – Lemonleaf Thais – hvor der er plads. Maden smager godt og vi hygger os, inden vi trætte når tilbage til In Het Fruit efter midnat.

Mandag den 2. maj 2016 - Amsterdam

Vi har bestilt morgenmad sammen med Torben i In Heit Fruit og kl. 8 er der serveret. Det er dejligt at have ferie! Ud over os, dukker der kun 2 andre op til morgenmaden.

Dagens program hedder Amsterdam og vi har diskuteret, om vi skal køre ind til en havn og tage en (gratis) båd over til centrum. Vi vælger dog at tage bussen direkte fra Zuidoostbeemster ind til centrum. Efter en rask gåtur ned til centrum af Zuidoostbeemster, er vi med bussen – og vi når ind til Amsterdam kl. 10.

Vi har ikke noget fast program i Amsterdam. Jeg styrer os dog rundt efter en guidebog, så vi får set flere flotte bygninger, gader og interessante steder. Undervejs får vi også smagt på et par gode lokale øl. Ja, ja, drengene og jeg ser også et par letpåklædte piger/damer i Red Light District.

Vi får også prøvet sporvognene, da Torben gerne vil lidt væk fra centrum, for at se det kendte bryggeri Brouwerij 't IJ, der har til huse i en stor mølle lidt øst fra Amsterdam centrum. Det lykkes ikke lige at få købt billetter til sporvognen, så vi kører som blinde passagerer

I bryggeriet køber drengene en smagning med 5 forskellige glas, hver med 15 cl. Øllet smager meget ordinært. Ikke prangende på nogen måde. På sporvognen tilbage til centrum, har vi fået bragt orden i billetterne.

Vi har talt om, at vi vil bruge et par dage i Amsterdam men efter 15 km. vandren rundt i byen, er vi enige om, at vi har set så meget af byen, som vi har brug for på denne tur. Så er der også noget at komme tilbage til. Vi slutter Amsterdam af med en øl på en lille brun cafe In 't Aepjen. Hollænderne kalder deres barer for cafeer og de brune cafeer hentyder til, at indretningen er brun og væggene nikotin-gule.

Tilbage ved togstationen, handler vi lidt ind til aftensmad og finder bussen hjem. I camperen nyder vi aftensmaden og aftenen bliver ikke gammel, for vi er trætte.

Tirsdag den 3. maj 2016 - Keukenhof

Efter endnu en god morgenmad hos vores b+b, får vi afregnet og tager afsted. Dagens første stop er blomsterparken Keukenhof. Det er fjerde gang vi er der – men vi synes, at Torben også skal opleve parken. Jeg kommer der gerne igen, det er flot, inspirerende og altid noget nyt at se på. Ja, der er mange mennesker. Sæsonen er fra midt april til slut maj og i den tid skal de have en million igennem, men det er nu ikke noget problem.

Som Navigator sørger Alex for at føre os til de steder, vi har bestemt. Men vil konen se på blomster eller have sig en kop kaffe, må jeg selv finde det. Det er ikke noget problem, men engang imellem må jeg vende om. Denne gang bliver det eftermiddagskaffe med kanal udsigt mellem Woubrugge og Ridderveld - ved en klassisk mølle.

Vi tøffer rundt og når også til byen Gouda, som bl.a. er kendt for de gode oste. Tæt på byens centrum finder vi en god parkeringsplads for autocampere. Alex og jeg kigger lidt nærmere på byen. Vi finder bl.a. en ostebutik med Gouda oste i mange afskygninger. Her spiser vi os næsten mæt i smagsprøver, før vi vælger 3 oste ud.

Torben har fundet et b+b i en lille by Lage Zwaluwe. Vi får lov til at parkere camperen på p-pladsen hos Theeplaats. Det er igen blevet aften og jagten på aftensmaden indledes. Første bud er en grillbar tæt på vores b+b. Det ser dog noget spartansk ud og vi vælger at gå på jagt efter en restaurant i den anden ende af byen. Her finder vi De Witte Swaan, hvor vi får god mad og Grimbergen (på flaske). Den unge tjener spørger, hvad vi dog laver i Lage Zwaluwe. Han siger, at der sjældent kommer turister til byen. Det forstår jeg ikke helt, da det er midt i en større nationalpark.

Torben har adgang til et stort fællesrum, hvor der er et stort lærred og beamer (fremviser) til dagens champions league kamp, hvor Atletico Madrid slår Bayern Munchen ud i en af semifinalerne.

I haven er der ænder (inkl. 7 ællinger) og friske blomster i store vaser ude og inde. Et rigtigt idyllisk sted.

Onsdag den 4. maj 2016 - Tesla og Mechelen (Belgien)

Om morgenen disker værtinden hos Theeplaats op med lækkert morgenmad med bacon, spejlæg og friskpresset appelsinsaft. Der dukker et ægtepar mere op og vi får udvekslet rejseerfaringer med dem. De er vist et par rigtige livsnydere!

Dagens første stop er Teslas samlefabrik i Tilburg i det sydlige Holland. Torben har lavet en aftale og de tager godt imod os. Vi bliver budt på kaffe og snart er vi bænket i en el-bil, hvor vi får en eksklusiv rundvisning på fabrikken. Vores entusiastiske guide fortæller, hvordan man samler bilerne i USA, for at tjekke, at alt virker. Så skiller man bilerne i 3 dele, putter dem i containere og sender dem til Tilburg, hvor de samles og tjekket igen, før de sendes ud til deres ejermand. Det virker lidt skørt – men Tesla har også planer om at ændre på processen, så den ikke bliver samlet i USA først.

Det er en fin rundvisning vi får, selv om fabrikken er meget stille. Det er en test dag, idet de venter på nye containere med biler. Tiden bliver brugt til at indstille robotter og prøve nye ting af. De har en indendørs testbane, hvor bilerne kan afprøves 100 %. De har også et vandtæt rum, hvor man kan udsætte bilerne for stærk regn, så man kan se, om bilerne er tætte.

Efter Tesla fabrikken vælger vi at køre til Mechelen i Belgien, hvor et af vores favoritbryggerier ligger. Het Anker brygger bl.a. vores faste øl til juleaften. Vi parkerer camperen under en bro få hundrede meter fra bryggeriet og kaster os over en frokost på bryggeriets brasserie. Dertil en "lille" ølsmagning med 3 velskænkede øl. SÅ er vi kommet til Belgien!

Het Anker har også eget hotel og her tjekkede Torben ind. Igen fik vi lov til at låne deres parkeringsplads og da bilen var på plads og Torben havde fået sit værelse, gik vi en tur i Mechelen. Byen lignede sig selv og drengene tjekkede ind på et øl-sted, mens jeg kiggede lidt på forretningerne.

Vi spiste aftensmad i camperen og gik tilbage til brasseriet, hvor vi lavede vores egen lille ølsmagning. Alex har udtænkt en god plan, så vi hele tiden sidder med to af bryggeriets øl foran os, Det er en rigtig hyggelig aften og det er rart at vide, at vi først har en aftale kl. 11 næste dag. Vi slutter dagen af med bryggeriets kongeøl Cuvee van de Keizer. En rigtig godnatøl!

Torsdag den 5. maj 2016 - Het Anker og Gent

Kl. godt 9 er vi tilbage på brasseriet, hvor der diskes op med morgenmad. Det er fantastisk at opleve næsten et døgn på og omkring Het Anker. Efter morgenmaden er det indkøbstid i bryggeriets butik. Der bliver slæbt en del kasser derfra. Øllet koster næsten det halve af, hvad vi skal betale i Danmark, så der er god grund til at hamstre lidt…

Sidste år besøgte Alex og jeg også Het Anker. Her kunne vi ikke få en rundvisning på bryggeriet, idet de kun har rundvisninger på dage, hvor der ikke brygges. I dag er helligdag og derfor er der rundvisning kl. 11. Det vil vi ikke gå glip af. En ung pige byder os velkommen og viser os rundt, mens hun fortæller en masse historier om bryggeriet. Jeg suger til mig af facts, i det håb, at jeg måske en dag kan lave en hjemmebrygget version af deres øl. Vi ser det meste af bryggeriet, der historisk kan føres tilbage til før 1471. I starten bryggede man øl til et nærliggende hospital. Guiden fortæller også, at i 1960'erne var der ikke nogen interesse for de belgiske øltyper. Alt skulle være pilsnerøl. De fleste belgiske bryggerier opgav de traditionelle typer men på Het

Anker valgte man at holde fast i den overbevisning, at hvis man bryggede pilsnerøl ville man blot blive et bryggeri blandt mange. Så da pendulet svingede tilbage og verden igen fik smag for det gode belgiske øl, var Het Anker med på første popularitetsbølge.

I 2010 begyndte Het Anker at lave whiskey. Det smagte vi sidste år og det smager ok men tåler ikke sammenligning med de skotske whiskyer. Bryggeriets maltrum bliver i dag brugt til at opbevare whiskytønderne. Bryggeriet har et pladsproblem og der er ikke mulighed for at udvide. Det har bl.a. betydet, at selve flaskeprocessen er flyttet væk. Det færdige øl hældes på store tanke, der transporteres uden for Mechelen, hvor det bliver hældt på flasker.

Efter den spændende rundvisning, vender vi næsen mod Gent. Det er en køretur på omkring en time. Vi kører først ind til centrum, hvor Torben bliver sat af ved hotellet, hvor alle ølentusiasterne skal bo. Den første bil er allerede ankommet til Gent kl. 5 om morgenen og de har allerede postet billeder på Facebook, bl.a. med morgenmad og belgisk øl…

Alex og jeg bor i camperen og Alex har fundet en parkeringsplads til os lidt uden for centrum langs en sejlsportssø. Kl. 15:30 har vi parkeret camperen og afmonteret vores cykler. Vi finder fint ind til hotellet igen, hvor Torben venter i haven. Selvfølgelig med en god øl.

Vi går helt ind i Gents centrum, hvor vi tørner ind i en foodtruck festival. Her kan man købe masser af god mad. De tager sig godt betalt, det er ikke billigt. Men vi får købt lidt forskelligt og får stillet den værste sult.

Ved Trollekelder møder vi de ølentusiaster, der allerede er ankommet. De er i et vældigt humør. Det tror jo pokker, når de har kørt bil hele natten og startede med morgenøl kl. 5. Der er booket aftensmad på Nestor Sparerib og vi er et pænt støjende selskab. Heldigvis har vi fået vores eget lokale. De få gæster, der sidder i samme lokale, fortrækker hurtigt.

Mens vi smæsker i os med spareribs ad libitum, dukker de sidste ølentusiaster op og støjniveauet får endnu et hak opad.

Efter aftensmaden skal vi kun gå nogle få meter, før vi er på Bierhuis aan de Waterkant. Her skynder Alex og jeg at bestille 2 øl, inden de andre konstaterer, at der ikke er plads til alle. De fortsætter videre og vi sætter os udenfor og nyder vores øl – i lidt mere fredelige omgivelser.

Vi går lidt rundt og nyder byens aftensbelysning, før vi går tilbage til hotellet, for at hente vores cykler. Tilbage i camperen, hvor vi må konstatere, at vi har parkeret tæt op af en befærdet vej. Det betyder, at natten bliver lidt urolig.

Fredag den 6. maj 2016 - Gent

Solen står op på en skyfri himmel – som den har gjort hele ugen. Vi nyder morgenmaden i camperen. Vi har besluttet at flytte camperen til et lidt mere roligt område. For enden af sejlkanalen er der skilte for autocampere. Det må være vores næste parkeringsplads.

I camperens bagagerum har vi en masse tomme ølkasser fra sidste sommers besøg i Belgien. Vi starter med at køre til en ølforretning, hvor vi kan komme af med de tomme kasser og få fyldt op med godt øl. Så skal vi ikke bruge tid på det på søndag, hvor det går hjemad.

Camperen parkeres på det store tomme areal for enden af sejlkanalen og vi cykler ind til centrum. I dag vil vi ikke parkere cyklerne ved hotellet men i stedet cykle direkte til centrum. Det er somme tider godt at starte som man sluttede, så vi starter med at få en tiltrængt øl på Bierhuis aan de Waterkant., mens de andre er ude på en kanalrundfart. Det vil vi også gerne, så vi tager med en båd direkte fra ølhuset, for at nyde det gode sommervejr med 27 grader.

Vi har ikke sejlet længe, før vi får øje på de andre. De er lette at spotte, for de har allerede fået deres tur-trøjer på. Farven er skrigende gul. Da vores båd sejler forbi dem, råber Alex "Hold kæft, hvor er i grimme". De hilser med et brøl, så de andre passagerer i de 2 både måber og guiderne holder inde med deres snak. Vældig morsomt. Efter sejlturen finder vi frem til de andre, der glæder sig til at overrække os vores holdtrøjer.

Frokosten bliver til en lækker ret med pasta med laks og pinjekerner - og så lige en god Grimbergen til.

I Gent er der ikke langt mellem værtshusene og i det gode vejr er det nemt at få et bord til os alle indenfor, for alle andre gæster vil gerne sidde udenfor. Vi besøger bl.a. en meget speciel bar, der ligner en gammel cykelhandler. I loftet hænger der hjul og cykler. På bordene står der alt muligt, bl.a. en pose med havregryn. Et mærkeligt sted, der aldrig vil blive tolereret i Danmark. Toilettet er f.eks. et helt kapitel for sig selv. Ølmæssigt er det ikke et besøg værd. Ejeren tørrer os godt af med en simpel pilsner, som vi betaler pæn overpris for.

Det er ikke så let at finde bord til 16 personer, når der skal spises. Vi går forgæves rundt og til sidst giver nogle op og går hjem mod hotellet. Vi andre finder et spisested på første sal i centrum. Her får vi god mad – og selvfølgelig godt øl til. Det er hyggeligt med lidt mindre grupper. Så er det lettere at falde i snak. Det bliver hurtigt lidt for overfladisk snakken, når vi er mange.

Alex og jeg nyder igen lidt af byens nattebelysning, før vi vender tilbage til vores cykler og camperen. Til vores store overraskelse er pladsen ved camperen fyldt op med kajakker. Der skal åbenbart sejles på søen i weekenden.

Lørdag den 7. maj 2016 - Gent

Vi føler os ikke helt velkommen midt i flokken af kajakkerne. Så vi lusker af før morgenmaden. Vi trænger til at få tømt tønden og tanke vand. Alex har fundet en campingplads tæt på. Der er ikke plads men vi kan vente udenfor. Det er vi nu ikke indstillet på. Vi får lov til at tømme toilet og affaldsvand for 4 euro. Så er det jo også betalt. Til gengæld kan vi også købe frisk morgenbrød.

Vi efterlader camperen ved en hal tæt på campingpladsen og cykler ind mod centrum, hvor vi finder de andre. De leder efter et bryghus, der skal lukke op for besøgende netop i dag. Men vi finder det ikke, så Alex og jeg kigger lidt på butikker. Vi er hjemmefra blevet udstyret med en liste over gode ølsteder og i jagten på et par af disse, ender vi lidt uden for centrum, hvor vi finder en lokal bæverding med iskolde Jupiler øl. Her får vi også lidt ost til at stille den værste sult.

Jeg har på et tidspunkt i løbet af formiddagen fået et flyveblad i hånden om et hollandsk kor, der skal synge i en kirke. Det er der åbenbart også flere af de andre, der har lyst til. Vi får rigtigt at føle, at temperaturen er en ganske anden end de 32 grader, der er udenfor.

Efter koncerten møder vi de andre på en øl/whisky pub. Ejeren har specialiseret sig i at parre øl og whisky, så hvis du nævner din øl, fortæller han hvilken whisky, der skal serveres til. Dette koncept får en del af ølentusiasterne prøvet af.

Vi slutter næsten af i Gent, hvor vi startede. På Trollekelder finder vi plads til os alle udenfor. Det er dejligt på en lun aften. Efter en god øl, siger vi farvel til de andre og finder et lille spisested, hvor vi kan få lov at sidde udenfor og spise pizza. En værdig afslutning på et par lækre dage i Gent.

Camperen er også varm, da vi når tilbage. Men med lidt gennemtræk, er temperaturen hurtigt på et niveau, så vi kan sove.

Søndag den 8. maj 2016 - Tilbage til Danmark

Vi kører ind til hotellet og spiser morgenmad med de andre entusiaster.

Så er det bare at køre de 870 km. hjem igen. De andre skal omkring en øl-shop, før de forlader Belgien. Det eneste, der ærgrer mig er, at vi skal bruge en flot solskinsdag til at køre i. Torben er chauffør, så jeg er færdig med dagbogen, før vi er hjemme.

Vel hjemme venter Lasse med en lækker grillet steg. Det er en super velkomst!

Tak til alle for en god tur.

Epilog

Henrik Damm fra Rejseklubben, der arrangerede turen til Gent, skrev følgende beretning fra turen:

Danske Ølentusiaster on tour Belgien - Gent 2016

Overskriften kunne også have heddet: Jagten på det forsvundne bryggeri – (herom senere). Kærligheden til det gode belgiske øl gjorde, at vi atter og for 4. gang valgte en belgisk destination. Gent turen var så populær, at nogle simpelthen ikke kunne vente og måtte af sted allerede weekenden før. Og da nogle også ville køre om natten, blev intromødet for turen henlagt til om mandagen, hvor de fleste mødte op hos Damm'erne med gode belgiske dråber som vi nød i fællesskab. Vi blev enige om, at konceptet var som det plejer: Der er intet koncept – folk gør og går som de vil, ønsker man fællesskabet søger man det, ønsker man at besøge nogle kulturelle steder eller andet, gør man det. Således fuldstændigt afslappende og uforpligtende for alle. Der blev naturligvis også læst op fra "The Book", der følger os på turene, hvor øl oaserne bliver noteret og tåbelige kommentarer bliver foreviget. På dagen fik vi også udleveret vores polo-shirts. I år havde vi valgt en diskret hi-viz gul farve, med vort logo på fronten, på ryggen var listet samtlige 7 byer vi har hærget og var man med på turen, var der et √ ud for byen. Vi har 4 medlemmer som har "pladen fuld" og har været med på samtlige ture, således er herakiet på turene også fastlagt. Der var naturligvis også trykt navn på det ene ærme, så vi kunne huske hvad vi hed, og var man med for første gang, var der trykt ROOKIE på det andet ærme. Altså dem der skulle servicere de øvrige deltagere. (Denne regel plejer nu at ryge af fløjten under turen).

Som nævnt kørte første bil (Marie, Alex og Torben) allerede søndag, hvor de bl.a. var en tur rundt i Holland og nåede også et misundelsesværdigt besøg på Het Anker.

Onsdag aften kørte bil nr. 2 (Pia, Tex, Søren, Robert og David) med ankomst kl. 05.00 i Gent. Torsdag morgen mødte deltagerne fra bil nr. 3 (Pia, Leon, Jan og Kim) samt bil nr. 4 (Birte, Peter, Linda og Henrik) hos Damm'erne til morgenmad, hvor vi naturligvis også fik vores traditionsrige morgenmads øl Tripel Karmeliet som blev ledsaget af spontan morgen sang.

Som nævnt havde deltagerne i de to første biler været i gang det meste af dagen, da vi andre arriverede kl. 17.00. Efter en velfortjent velkomst øl eller to begav vi os ud for at lede efter resten af flokken. På vejen stødte vi ind i Trappistenhuis, et rigtigt godt øl sted, hvor jeg selv for første gang smagte den amerikanske Trappist Spencer. Gensynsglæden var stor, da alle var samlet på Nestor, hvor vi fik spareribs ad libitum og vi fik efterfølgende frekventeret nogle af den smukke by Gents gode ølbarer, men vendte retur til hotellet relativt tidligt, thi en hård dag ventede næste morgen. Årrrh jo, så var vi lige forbi Trappistenhuis inden det var putte sove tid.

I fornuftig gåafstand af vort hotel skulle bryggeriet Gentse Gruut ligge. Vi ventede til klokken skulle blive 11, hvor de åbnede og begav os i rask trav, forventningsfulde i sind og med tørre ganer mod Gente Gruut. Skuffelsen stod malet i vore ansigter da vi nåede frem, blot for at konstatere at bryggeriet var lukket. Den oplysning måtte skylles ned på Marimaim. Her kunne

man fortælle, at bryggeriet var flyttet, men man vidste ikke hvortil. Kursen blev derfor sat mod det indre Gent, hvor vi startede med en smuk sejltur på byens kanaler. Ombord fik vi serveret et glas koldt Gulden Draak. Se det kunne kanalrundfarten i København lære en del af. Oplevelsen af den smukke by med de mange flotte kirker og katedralen, blev ikke mindre af at temperaturen lå på 25 grader.

Vores meget meget gule polo-shirts vagte nogen opsigt blandt byens indbyggere og det var behageligt nemt, at spotte de øvrige deltagere endog på lang afstand.

Det mest berømte ølsted i Gent er Waterhuis aan de Bierkant hvor der er 14 fadølshaner og 130 flaskeøl at vælge imellem – og dertil osteklodser med stærk sennep.

Den næste øl oplevelse vil gå over i historien, ikke nødvendigvis p.g.a. det gode øl (vi fik Le Fort og Guinness Belgium) men p.g.a. stedet. t' Velootje har ikke meget lys, til gengæld var der en udpræget "duft" af tjære, rengøring har aldrig været med i ejerens overvejelser og ned fra loftet hang alverdens skrammel meget tæt d.v.s. rustne cykler, potter og pander. Ejeren sad udenfor - langskægget med siv hat, t-shirt og nogle alt for korte men farverige og storblomstrede shorts. Sådanne "skæve" steder er fantastiske at opleve.

Frokosten blev indtaget på Aba-jour med udsigt til kanalen. Også her var masser af godt øl at få, bl.a. drak nogle af os god Geuze og pigerne fik bl.a. Chouffe Coffee.

Et andet godt ølsted er Dulle Griet som vi besøgte flere gange og efterhånden fik vi et langt "stamtisch" i den fjerneste afkrog. Masser af dejligt øl. Man så bl.a. Rookier sidde og lappe Westvleteren 12 i sig.

Lørdag fortsatte jagten på det forsvundne bryggeri. Torben havde fået opsporet adressen og sørme om det ikke var samme dag kl. 11, at bryggeriet genåbnede i de nye lokationer. Vi hastede mod destinationen, hvor ingen lokale overhovedet kunne være behjælpelige. Ved ankomsten kunne vi blot konstatere, at det i hvert fald ikke var kl. 11 men "måske" kl. 15 at de åbnede. Der var lidt for meget "manjana" over de belgiere, så vi blev enige om en øl – eller to - på t'Einde, der også er rated rimeligt højt på Ratebier.

Frokosten blev indtaget på torvet i form af "nypressede" pommes og Leffe fra en flot "Leffe-camper". Herefter begav vi os til St. Jorishof – et ualmindeligt flot sted – i flere etager. Det var som at træde minimum 100 år tilbage i tiden. Fra en stor hall hang masser af anskudte halve dyr og holdt øje med hvad vi drak. Spisesalene på de øvre etager, var nærmest som at træde ind i et museum.

Men vi skulle jo også være kulturelle. Det var der så en lille flok der meldte sig til, hvor de besøgte den imponerende Sct. Bavon's katedral, som det tog 300 år at opføre. Andre måtte så tage den sure tjans med at besøge The Glengarry. Ejeren Bob Minnekeer har selv smagt 11.000 whiskys og har skrevet adskillige bøger om whisky. Hans koncept bestod i, at man valgte en øl fra sortimentet, og så havde han udvalgt en whisky som matchede øllen. Et sjovt koncept, som vi

naturligvis prøvede et par stykker af. Jeg selv med Mort Subite og Kasteel Donkel. Den dyreste whisky han havde i baren kostede 12.000 Euro.

Vi måtte lige en tur forbi Dulle Griet igen. Tex og jeg fik bl.a. en Dulle Griet Max. En fornuftig kolbe med 1,2 liter øl, hvor jeg skulle aflevere den ene sko, for at få lov til at drikke af kolben. Kom jeg tilbage med en tom, men hel kolbe, kunne jeg få min sko tilbage.

På Trollekelder nød vi det dejlige vejr udenfor – for eget vedkommende i selskab med den italienske Trappist Tre Fontaine, hvilket jeg synes er en større oplevelse end Spencer. Nå ja, og så lige forbi Trappistenhuis for at sige god nat.

Søndag formiddag var der afsked med denne dejlige by og nogle dejlige mennesker. Alle var vist lige et smut forbi Bier Paradijs – et stort øl supermarked i Meer, lige før den hollandske grænse, hvor de sidste Euro skulle fyres af og der blev provianteret belgisk øl i stor stil. Chaufførernes evne til at pakke en bil, stod virkelig sin prøve.

Tak til alle for en helt igennem fantastisk tur.

Snakken på turen er naturligvis gået om, hvilken by der næste år skal pryde vores trøjer. Det lyder til at Amsterdam er et rigtigt godt bud.

Slutteligt plejer vi jo at offentliggøre de mest sjove udtalelser fra turen og Pia løb i den grad fra alle andre med førstepladsen:

Pia: Er det ikke ham John Heick (det skulle have været Kjeld Heick)
Peter: Pia, kan du ikke tage et billede? – Pia: Ta' hvem?
Pia: Jeg har kun en lille Bush og den er ikke krakkeleret endnu.
Jan: Tex, du snakker for dine løg.
Mus: Jeg mistede min overbalance.
Linda: Dypper du hele klodsen i sennep?
Birte: Du skal være aktiv, ellers får du ikke noget.
Pia: Du er ikke min rookie.
Pia: Du kan sidde i et halvt hul.
Peter: Hov, hov, det er jo ikke sodavand.
David: Hvad der sker i Gent, må ikke blive kendt. (Hvortil Søren kvitterer): Hvad der sker i David, bliver i David.
Tex: Cheese moustache.

Højt skum
Rejseklubben

Sølvbryllup i Budapest februar 2017

Prolog

Den 13. februar kunne Marie og jeg fejre sølvbryllup. Vi blev gift på Fredericia Rådhus den 13. februar 1992, uden nogen i vores omgangskreds vidste noget om det. Vi ville gerne fejre selve sølvbryllupsdagen under private forhold, bl.a. fordi ingen af os havde lyst til stor polemik med morgensang og mange gæster, der skulle afse en time og så ud af vagten igen. Så vi tog vores børn med til Budapest og selve destinationen havde vi holdt hemmelig til ugen før. Bare, så der ikke var nogen, der skulle få sjove ideer :)

Lørdag den 11. februar 2017 – Guidet tur

Med Ryanair fra Billund, nåede vi Ungarn og Budapest hen på eftermiddagen. I lufthavn havde jeg booket en dansktalende guide, der sammen med en chauffør kørte os ind mod centrum af Budapest. Vi fik et par timers guidet tur i og omkring centrum. Vi blev vist rundt på Buda og Pest siden af byen og guiden viste os bl.a. et par flotte udsigtspunkter. Efter turen blev vi sat af ved vores hotel Estilo Fashion, der ligger meget bekvemt midt i byen. Hotellet var super fint og kan sagtens anbefales.

Efter en enkelt velkomstdrink, var det tid til noget aftensmad. Vi fandt en lokal restaurant tæt på hotellet og her gik flere af os ombord i en gang ungarsk gullasch. Det skulle jo prøves, når man er i Ungarn. Gullasch'en blev serveret i små gryder, der var hængt op på et stativ med ild under. Det smagte fint men der var sparet på det gode kød, så det var mere en hverdagsret end en festret.

Børnene var lidt trætte og de gik tilbage til hotellet. Marie og jeg skulle lige tjekke området mere ud. Vi gik ned til Donau floden og fulgte den nogle hundrede meter, til vi fandt Jonas Craft Beer House. Her nød vi en god øl – og så var vi også grydeklare

Søndag den 12. februar 2017 - Byvandring

På hotellet kunne man få champagne til morgenmad og det måtte vi da prøve. Det smagte OK. Morgenmadsbuffet'en var som forventet og vi forsynede os, så vi var klar til en god vandretur i byen.

Vi startede med at gå efter The Budapest Fish Festival, som bliver holdt omkring Vajdahunyad borgen en gang om året. Jeg havde læst, at man skulle prøve den fiskemandens suppe halászlé, så den gik jeg på jagt efter. Det var et stort marked og min suppe blev serveret flere steder. Vi så bl.a., at de var i gang med at koge suppen i flere kæmpestore gryder, der krævede en stige, for at komme op og røre i. Da vi havde skridtet markedet af, gik vi efter vores favoritsted. Her fik vi forskellige fiskeretter. Det smagte fint men suppen var ikke noget at skrive hjem om.

Vi blev enige om at gå ned mod floden Donau og finde en sporvogn. Vores guide fra i går havde anbefalet at tage sporvogn nr. 2, der kører langs med Donau. Vi var imidlertid nået et pænt stykke væk fra Donau, så der blev gået adskillige kilometer, før vi nåede frem til endestationen for sporvognen. Heldigvis holdt der en sporvogn og ventede på os. Vi placerede os i sædet og sporvognen kørte afsted. Perfekt timing!

Jeg tror, at der er mange byer, der har fortrudt, at de har nedlagt sporvognsruterne. De havde passet perfekt ind i det Københavnske byliv i stedet for, at man nu skal grave byen igennem, for at få metro. I Amsterdam har man beholdt dem og det fungerer godt og i Edinburgh er man netop blevet færdig med at etablere sporvogn mellem centrum og lufthavnen. Det er et hyggeligt indslag og en let måde at komme rundt – og samtidig se byen.

Linie 2 i Budapest var bestemt et godt tip, til at få set de mange bygninger, der ligger ned mod Donau. Sporvognen førte os helt hen til vores craft beer house, hvor vejret tillod os at sidde udenfor og nyde en god øl. I dagens anledning fik Lasse og jeg også bevilget en Laphroaig

Vi var ikke helt færdig med at kigge på byen, så vi vandrede lidt rundt. Ikke på må og få, for jeg havde plottet nogle spændende ølsteder ind på mit bykort, så jeg guidede efter, at vi kunne ramme en ny pub. På Élesztő Craftbeer Garden fik jeg endelig mulighed for at smage en ny ølstil, der vinder indpas overalt. New england IPA. Den smagte helt, som jeg havde forestillet mig. En meget mild og rund version af en IPA med masser af humlearoma – uden at være bitter. En super

god stilart, når man efterhånden har fået nok af de amerikanske IPA'er. Baren tog desværre ikke kreditkort, så vi var en anelse begrænset, da vi ikke havde taget så mange kontanter med…

På vej tilbage mod hotellet, slog vi lige et slag ind i konceptpubben Pivo, der serverede OK øl i stilrene omgivelser. Ikke noget at råbe hurra for. Vi var da også de eneste gæster i lokalet…

Efter næsten 30 km. vandring den dag, var det vel OK med lidt afslapning på hotellet, før vi skulle på jagt efter aftensmaden. Men inden da var der lige en Ice-bar, som vi absolut måtte prøve. Her blev vi iklædt en kappe, så vi ikke kom til at fryse. Derefter blev vi lukket ind i et iskoldt lokale med is på væggene. Lokalet var forbavsende lille. Her var ikke plads til mange mennesker. Vi havde heldigvis stedet for os selv, mens vi nød en drink. De kaldte det en drink, men i min optik var det et shot, der blev serveret af glas, lavet af is – selvfølgelig. Vi grinte meget af, at de havde taget røven på os. Det var mange penge, vi betalte for at komme ind og stå med en dum kappe over os og nyde en lillebitte drink. Been there – done that! Hold jer væk

Til gengæld vil vi gerne anbefale Bangkok Thai restauranten, der ligger ganske tæt på vores hotel i centrum af Budapest. Her fik vi en fantastisk lækker omgang thaimad i hyggelige omgivelser. Der var ikke noget at sætte en finger på

Mætte og veltilpasse – men også trætte efter en masse kilometre i benene, tøffede vi tilbage til hotellet og kravlede i køjerne.

Mandag den 13. februar 2017 - Sølvbryllup

I dag var dagen, hvor vi havde sølvbryllup. Vi havde håbet på, at vi kunne undgå, at nogen ville synge morgensang for os. Det lykkedes næsten… Vibe og Lasse havde åbenbart bestemt sig for, at gøre et forsøg alligevel. Vi havde 2 værelser, der var forbundet med et par døre. Så da vi gjorde antræk til, at det var tid for morgenmad, stod de klar med lidt morgensang til os. Festligt – især fordi de havde svær ved at grine

I dag var det vel i orden med lidt champagne til morgenmaden.

Dagens første program bestod i et besøg i den nærliggende markedshal. En stor hal med masser af små boder. Her kunne vi købe alt muligt, grøntsager, kød, fisk, krydderier og tøj i lange baner. Det er altid sjovt at se, hvad der findes i sådan et marked, der primært sælger til Budapests indbyggere.

Rigtig mange steder var der krydderier til salg – og selvfølgelig fyldte paprika godt, for det er en vigtig ingrediens i det ungarske køkken. Lige nøjagtig paprika så ud til at være til salg til turisterne. De fleste af krydderi-butikkerne havde paprika poser med det ungarske flag på. Et enkelt sted fandt vi dog en, der solgte frisk, hjemmelavet paprika. Det var sjovere at investere i, så det blev til en god pose derfra…

Vi nærmede os frokost og Lasse havde spottet et sted, hvor der blev solgt gullasch. Det så godt ud, så det måtte vi prøve. Vi forventede en tallerken med gullasch, men madfatter sagde, at man normalt serverede det i et udhulet brød. Det måtte vi have. "Vil I have kål ovenpå?" – Ja, det ville vi gerne. "Vil I have rødkål ved siden af?". Det ville vi også gerne prøve. Og sådan fortsatte han med at foreslå flere ting, uden vi kunne se, hvad dette ville ende med. Til sidst spurgte han, om vi ville have lidt ost ovenpå. Det lød også godt, så det tog vi med. Så stillede han vores mad op på disken, så vi kunne se den samlede portion. Det skulle have været en lille let frokost, men de to tallerkner var fyldt til bristepunktet. Den lille smule ost på toppen viste sig at være en stor friturestegt ost, der garanteret var et helt måltid for sig selv. Prisen var nået op på 150 danske kroner pr. stk. Så han havde virkelig taget røven på os. Men så fik vi da lige en øl med til den pris. Vi grinte godt, da vi bar tallerknerne hen til et bord, hvor Vibe og Marie sad. Vi måtte nøjes med at spise det, vi havde lyst til – og smide resten ud. Vi skulle have appetit til aftensmaden…

Efter denne interessante frokost skulle der brændes lidt kalorier af og vi tøffede ned af gå-gaden og over en af broerne over Donau til Buda-siden af byen. Her ville vi tage en kabelbane op på toppen til kongeslottet. Men netop i dag var kabelbanen lukket pga. reparation, så vi valgte at finde en restaurant, hvor vi kunne få en kop kaffe og et stykke lækkert ostekage. Vi var lidt matte i sokkerne, tog en sporvogn på Buda-siden hen mod vores hotel. Så skulle vi kun krydse en bro, for at være tilbage på hotellet.

En lille slapper og et bad senere, var vi klar til en lille drink, før vi gik hen til den argentinske restaurant, hvor vi skulle fejre sølvbryllup i fred og ro. Jeg havde booket bord på Pampas, selv om jeg ikke anede, at det lå meget tæt på hotellet. Det var vi glade for, for så kunne vi jo let komme hjem igen.

Vi fik lækker mad (en Mai Thai drink til forret), lækkert oksekød og god argentinsk rødvin. Der var klasse over stedet og vi blev forkælet fra vi kom, til vi gik. En superdejlig aften i rolige omgivelser, hvor man kunne bruge al energien på at nyde maden og familien. Lige som vi havde ønsket det.

Tirsdag den 14. februar 2017 – Hjemad igen

Efter morgenmaden tog vi en taxi ud til lufthavnen. Ryanair fløj til tiden og vi var hjemme i Billund i løbet af eftermiddagen. Friske og klar til at tage på arbejde dagen efter.

Helt igennem en tur, som vi havde ønsket os!

Budapest var bestemt et besøg værd og selv om mange nok vil sige, at man ikke kan se byen på 2 dage, så fik vi et godt indtryk af centrum. Med et direkte fly fra Billund er det oplagt, at tage på en forlænget weekend til Budapest. Det kan anbefales!

Tyskland og Tjekkiet april 2017

Prolog

Vores camper skulle luftes i påskeferien og vi talte om at lade vejret afgøre, hvor vi skulle hen. Det kunne blive Norge, hvis det ikke regnede for meget dér, det kunne blive en nationalpark i et hjørne af Tyskland – og det kunne blive en storbyferie i Stockholm. Så havde vi dækket 3 retninger. Da vi kom lidt tættere på påsken, var det sikkert, at vejret ikke var perfekt nogle af stederne. Vi skulle faktisk meget langt ned i Europa, for at finde hæderligt vejr. Så vi holdt fast i 1. prioriteten, der var et besøg i nationalparken Sächsische Schweiz – og den er god nok. Parken ligger på grænsen mellem Tyskland og Tjekkiet – og ikke i Schweiz.

Torsdag den 13. april 2017 – Lüneburg og Leipzig

Egentlig startede vi ud onsdag aften. Så snart vi havde fri fra arbejde og havde fået de sidste ting pakket, var der afgang mod Hamburg. Det blev lidt sent, før vi nåede igennem Elb-tunnelen, men det var en god skalp, at have i hus. Så skulle vi ikke trække tov med morgentrafikken. Vi nåede kun lige ud på den anden side, da Marie gerne ville finde et sted for natten. Jeg prøvede lykken med vores GPS, der har kodet 10.000 parkeringsmuligheder ind til autocampere. I Winsen (Luhe)

fandt vi nogle parkeringspladser i et forholdsvis stille beboelseskvarter. Det var ikke optimalt men klokken var mange og vi tørnede ind.

Næste morgen var der godt gang i morgentrafikken omkring os. Skærtorsdag er, såvidt jeg husker, ikke en helligdag i Tyskland. Vi nød at kunne sidde lige så stille og drikke vores morgenkaffe og snakke om, hvor vi skulle henad i dag. Vi var forholdsvis tæt på Lüneburg, så den by ville Marie gerne se. Jeg havde måske forestillet mig, at vi kunne besøge den en anden gang, da den er forholdsvis tæt på Danmark, men chaufføren bestemmer :)

Vi kørte ind mod Lüneburg, mens vi talte lidt om de miljøskilte, som man skal have i bilen, når man kører ind i byerne i Tyskland. Det er noget med, at jo længere man vil ind mod centrum, desto mere miljøvenlig skal bilen være. Sådan et skilt har vi ikke i bilen, så vi kunne måske risikere at få en bøde. Det afskrækkede nu ikke Marie. Hun kørte resolut mod centrum og vi fandt en parkeringsplads tæt på den gamle bydel, som vi brugte et par timer på at kigge nærmere på.

Herefter fortsatte vi ad hovedvejene mod sydøst. Ved aftenstid nåede vi til Leipzig, hvor vi igen fandt en parkeringsplads forholdsvis tæt på centrum. Vi efterlod bilen, for at gå en tur i bymidten og faldt bl.a. over en større outlet-butik. Heldigvis stod der hverken telte, soveposer eller andet campinggrej på indkøbslisten, så vi tøffede ned forbi operaen til en lukket Nicolai Kirche og til markedspladsen, hvor der stadig var lidt aktivitet. Vi skyndte os at kigge de endnu åbne boder. Heller ikke her var der noget af interesse. Der skulle være en rædsom bygning tæt på centrum, hvor Stasi holdt til. Vi ledte forgæves. Måske havde de renoveret bygningen, så den ikke stak så meget ud længere. Efter lidt krusning op og ned af gaderne, endte vi ved Königshaus Passage, hvor sulten overmandede os og vi satte os ned i Auerbachs Keller, for at få lidt at spise. Der skulle være noget underholdning af en eller anden art. Jeg forestillede mig, at vi kunne nyde lidt godt musik til maden eller måske lidt skønsang. Men nej! Da klokken var 21, dukkede en ældre udklædt herre op og han begyndte at råbe historier ud til gæsterne, der vist hurtigt blev delt i 2 grupper. Tyskerne, der var kommet for at se ham og hans kumpan, der dukkede op lidt senere – og så os andre, der bestemt ikke kunne forstå fidusen i, at man skulle generes med sådan en gang larm, mens vi spiste. Flere gæster fortrak lige så stille, fordi de ikke ønskede at skuespillerne skulle henvende sig til dem. Nå, vi overlevede sceneriet og forlod stille og roligt restauranten, da vi var færdige med at spise.

Vi besluttede – eller rettere Marie besluttede, at vi skulle køre ud af byen og finde et roligt sted at overnatte. Vi nåede et godt stykke ned mod Dresden, før trætheden overvældede Marie og vi forlod hovedvej 14, for at finde et GPS-spot til autocampere. Det gav pote. En lille isoleret og blind grusvej var et perfekt spot tæt på en lille by Naundorfer Tonloch. Her var fred og ro – og en del vindmøller.

Klokken var mange og der var meget hurtigt fred og ro i camperen.

Fredag den 14. april 2017 - Dresden

Efter en dejlig afslappet morgenmad, fortsatte vi gennem kuperet landskab ind mod Dresden, hvor vi fandt en parkeringsplads i Wilsdruffer forstaden, tæt ved Innere Altstadt. Hvis torsdagen ikke er en helligdag i Tyskland, så er Langfredag det til gengæld. Selv den store Frauenkirche var lukket. Men alligevel ikke mere, end man kunne betale sig fra at komme op i kirkens tårn. Det havde vi ikke lige lyst til, så vi tøffede lidt rundt i Altstadt og havnede nede ved Elben, hvorfra der var en fin udsigt over centrum. Da vi havde kigget os godt rundt, gik vi på jagt efter noget frokost. Vi var heldigvis forbi middagstid, så det var nogenlunde til at få en plads på en udendørs restaurant tæt på Brühlschen Garten. Vejret var blevet varmt og solrigt, så det var perfekt, at nyde en tysk (kønsløs) Feldschlöss pilsner, mens vi ventede på maden og de friske, hvide asparges. Det er en herlig spise på denne tid af året i Tyskland.

Vi var ikke helt færdige med Dresden, så vi gik tilbage til Elben, for at nyde atmosfæren ved Brülsche Terasse og Garten. Der er nok at se på i Dresden. Flotte gamle bygninger. Mange af dem har sikkert været sønderbombet i slutningen af 2. verdenskrig men tyskerne har møjsommeligt bygget det hele op igen. Respekt for det.

I paladset Zwinger var der mange mennesker og jeg begyndte at få nok af mægden, så da Marie gerne ville se en porcelænssamling i et af paladsets hjørnebygninger, fortrak jeg til Sophienkeller lige overfor og nød en god mørk tjekkisk øl – i nogenlunde fred og ro :)

Ved 6-tiden forlod vi Dresden, for at køre mod nationalparken Sächsische Schweiz. Min opgave i forbindelse med rejseplanlægningen var, at finde et par gode vandreture i nationalparken og jeg havde fundet en i Tyskland og en i Tjekkiet. I første omgang var det derfor planen, at køre ned i nærheden af vandreturen i Tyskland. Jeg havde fundet en lille by ved Elben, hvorfra man kunne sejle over floden til turens startpunkt.

Så vores destination for natten var den lille by Kurort Rathen. Mod behørig betaling af 10 Euro, måtte vi parkere på en privat parkeringsplads for natten. Jeg havde ellers fundet en stor parkeringsplads direkte ned til Elben, men her var det strengt forbudt at parkere om natten – det var vi vist de eneste, der overholdt. Til gengæld holdt vi lige op af et hegn mod en 2 sporet jernbanestrækning, så vi følte os helt hjemme, når det raslede forbi med passager- og godstog hele natten.

Inden vi gik til ro, fik vi lidt godt at spise og en aftentur ned til Elben. Marie tørnede for en gangs skyld hurtigt ind, så jeg sad og kiggede på de mange tog, der passerede. Det må være en hovedåre mellem Tyskland og Tjekkiet/Prag, siden togene kom næsten uafbrudt.

Lørdag den 15. april 2017 – Bastei Brücke

Det fungerede fint med at parkere på den ene side af Elben og tage en lille færge over til Rathen på den anden side. Jeg havde studeret lidt streetview hjemmefra, så det var ikke noget problem at finde frem til rutens startpunkt.

Snart var vi i sporet og på vej de knap 200 meter op til Bästeibrücke. Fra Rathen er der næsten uafbrudt trapper hele vejen op, så konditionen blev testet godt af. Der var dog lige tid til at nyde en flot udsigten over Elben fra et udsigtspunkt. Selve Bästeibrücke ligger i et område med mange sandstensklipper og broen fører hen over en stor kløft. Udsigten fra broen er spektakulær, men det bliver endnu bedre, når man kan se selve broen fra et andet udsigtspunkt i nærheden.

Vi fulgte rundturen, som vi havde fundet på en app. Den bragte os til Schwedenlöcher (de svenske huller), et fantastisk område, hvor der var lavet trapper ind mellem sandstensklipperne. Meget specielt. Da vi havde klaret "hullerne", var vi næsten nede på niveau med Elben igen og turen tilbage til Rathen var lige ud af landevejen.

Ved halv et tiden var vi tilbage i Rathen og vi fandt en restaurant, hvor vi kunne få lidt lækkert at spise ovenpå strabadserne :)

Det virker til, at der er mange turister i området, når vejret er lidt bedre. Der er masser af restauranter og overnatningssteder i Rathen. Selv et destilleri kunne de prale af. Vi smagte en af deres øl, mens vi nød en regnbyge ud over Elben.

I Kurort Rathen blev det lige til lidt mere bjergvandring, før vi vendte tilbage til camperen. Turen fortsatte mod Tjekkiet. Igen var det planen at finde en overnatningsplads, for at kunne kaste sig over en ny vandretur i morgen.

Vi kørte mod Hrensko i Tjekkiet. Jeg forestillede mig, at det burde være muligt at parkere tæt på byen. Men vi blev klogere. Vi måtte slet ikke parkere i den lille turistede by men blev guidet 5 km. ud af byen. Inden vi forlod Hrensko igen, ville vi dog lige gå en tur gennem byen.

Det er som sagt en meget turistet by. Det virker som om vietnamesere har overtaget byens handel. Overalt langs hovedgaden var der små boder, hvor de solgte de samme varer: turistting, øl, cigaretter og tøj. Havde man set et par af butikkerne, havde man set dem alle – der var nok 50 i alt. Utroligt, at de kan leve af det – men byen er sikkert et meget populært besøgsmål om sommeren.

Vi forlod byen og kørte i den retning, som skiltene viste. Det gik opad og snart var vi i en skov, som ikke synes at få nogen ende. Det virkede helt forkert. Vi følte, at vi havde kørt langt – men sikkert kun de 5 km., som skiltene havde vist. Her nåede vil til en lille flække Mezni Louka, hvor det også kostede dyrt at parkere bilen. Vi fandt frem til en decideret campingplads for campere og vi besluttede, at køre derind. Så kunne vi få et ordentligt bad – og Marie en friaften. Chefkokken gik i køkkenet :)

Søndag den 16. april 2017 - Prebischtor

Selv om vi er nogenlunde tidligt vågne, så tager morgenritualet alligevel lidt tid. Kl. godt 10 var vi klar til dagens vandretur. På kortet var den noget længere end i går – nemlig 18 km. Noget af turen foregår dog på et par søer, så mon ikke man sparer et par kilometer dér.

Vi startede midt på turen og vi gik i modsat retning, hvis vi skulle følge turbeskrivelsen. Det gjorde det lidt svært, at læse selve beskrivelsen undervejs – men hvad pokker, vi kunne se om vi fulgte ruten på mobiltelefonen. Så var det vel også mere interessant at nyde naturen :)

Den første del af turen gik gennem et kuperet skovlandskab, som på nogle måder godt kunne minde om en dansk skov. Hvis det ikke lige var fordi der var så kuperet. Vi havde næsten skoven for os selv og vi nød freden.

Efter et par kilometer nåede vi til floden Kamenice, som vi fulgte gennem et fantastisk område, hvor stien mange gange var bygget som en metalbro på klippesiden. Det er en unik strækning, som gør denne tur til en af de flotteste ture, jeg har oplevet. Efter knap 1 km. nåede vi til et lille hus, hvor røgen stod op af skorstenen. Her startede første bådetur og i huset kunne kaptajnen få sig lidt varme.

Vi skulle ikke vente længe på at komme med en båd, der vel kunne rumme omkring 20 passagerer og kaptajnen, der stod bagerst og stagede båden frem, så man næsten var hensat til gondolerne i Venedig. Selve bådturen tog omkring 10 minutter og undervejs fortalte kaptajnen en masse røverhistorier på tjekkisk og gebrokken tysk. Det meste handlede vist om, hvad de forskellige klippeformationer lignede.

Vi fortsatte til flods ned langs floden gennem et landskab, som temmelig sikkert er på niveau med nogle af de flotteste ture i New Zealand. Vi passerede gennem slugter, hvor klipperne ragede flere meter ud over stien. Træerne havde masser af mos på stammerne og her skulle gro flere arktiske planter på grund af det kolde klima, der er i slugten. Det virkede dog ikke særlig koldt i dag.

Ved et knudepunkt for diverse vandrestier gjorde vi holdt på en bro og spiste vores medbragte rugbrødsmadder. De gjorde godt. Det koster energi at suge så mange indtryk til sig :)

Efter endnu et stykke vandring ned langs floden, nåede vi til 2. Bådehus. Her virkede det som om de var vant til endnu flere turister. Flere boder og issalgssteder – og selvfølgelig en billetluge, så man kunne købe billet til båden. Den tog vi med og vi sejlede ikke særlig langt, før vores nye kaptajn viste os et springende vandfald, som dog blev aktiveret ved et ryk i en snor. Sådan noget snyd. Også denne kaptajn havde en masse grumme historier om figurer i klipperne, kongekroner, statuer og krokodiller i vandet. Så meget forstod vi dog, for hans tyske formåen var ikke meget bedre end den første kaptajns.

Det sidste stykke vej langs floden Kamenice ned mod byen Hrensko var meget ligeud og let at gå. Så vi nåede hurtigt ned til vejen, som førte ind til selve byen eller, hvis vi drejede til højre, tilbage til vores autocamper – ca. 5 km. oppe af vejen. Klokken var ca. 2 og vi mente, at vi havde fortjent en kold tjekkisk pilsner, men der var ikke rigtig nogle udskænkningssteder. Kun et enkelt, hvor det så ud til, at folk havde mere travlt med at spise frokost, så vi lånte toilettet og gik videre.

Nu gik ruten op ad bakken og vi fulgte vejen et stykke op. Efter knap 2 km. drejede ruten væk fra vejen og ind i skoven. Vejret havde indtil nu været med os på næsten hele turen. Der var sol og flot vejr en stor del af dagen – stik imod vejrudsigterne, der lovede regn og gråvejr. Det var dejligt. Men på sidste del af turen blev der plads til flere byger. Godt vi havde regntøjet med.

Vi gik et pænt stykke op af en bakke. Næste punkt på ruten var Prebischtor – en stor naturskabt port i sandstensklipperne. Den dukkede op, efter vi havde zig-zagget op af stien. Ved første kig var der fortsat et pænt stykke op til porten og vi kunne skimte den karakteristiske bygning Falcon's Nest ved siden af porten. Jeg satte farten op, for at være sikker på, at jeg kunne få lidt billeder af Prebischtor i tørvejr. Porten er 26 meter bred i bunden og 16 meter høj.

Vi nåede begge op til Falcon's Nest, der viste sig at være indgang til selve området ved Prebischtor. Det kostede ca. 3 euro, at komme ind på området, der indeholdt spisesteder, udstillinger og mulighed for at vandre omkring selve Prebischtor.

Vi var lidt sultne og vi satte os derfor til rette ved et bord uden for en restaurant i selve bygningen. Marie gik indenfor, for at bestille noget at spise men blev bedt om at gå ud igen. De skulle nok komme og tage imod bestillinger. Vores tålmodighed blev sat på en prøve, for der skete ikke andet end der gik en sur servitrice frem og tilbage engang imellem. Efter nogen tid var der åbenbart en anden gæst, der bad om et askebæger. Servitricen, en ung pige på måske 18 år, gik resolut hen til et andet bord og hentede et askebæger og kylede det hen på bordet til gæsten. Det sagde bare smok, som det blev knaldet hen af bordet. Det var lige en tand for meget for os. Vi fortrak med det samme og gik hen til et andet sted, hvor vi kunne købe en kold øl, som vi indtog i selve portens hul – med det resultat, at der stod en pelikan ind over os, så øllet nær var ved at vælte :)

Det viste sig, at vi også kunne komme op på et udsigtspunkt længere oppe. Herfra var der en perfekt udsigt til Prebischtor, så vi asede op af en masse trapper, for at komme til udsigtspunktet. Det var superflot og vejret var med os. Vi nåede lige at få taget billeder, så blev det gråvejr og snart væltede regnen ned – men vi havde fået, hvad vi kom efter :)

Nedstigningen gik i gang. Vi forlod Prebischtor og Falcon's Nest og begav os tilbage til vores rute, for at gå videre mod vores autocamper. Den sidste del af ruten førte langs en række lodrette klippeformationer, så vi fik et godt indtryk af sandstensklipperne. Et par gange blev vi fanget af en regnbyge men hver gang kunne vi søge tilflugt under klipperne, så vi sad i tørvejr, til bygerne var passeret. Så vi nåede stort set helt tørre hjem til autocamperen.

Det havde været en fantastisk vandretur og vi ville slutte dagen af med en god middag på et hotel lige over for campingpladsen. Men først en tur i bad, så vi kunne være bekendt at vise os i restauranten. Lokalet var stort med meget højt til loftet. Ikke særlig hyggeligt indrettet men baggrundsmusikken – en gang laid back jazzmusik – var et godt plaster på hyggen :)

Maden var ok uden at være prangende. Øllet var koldt og vi gik glade og mætte tilbage til camperen, hvor trætheden meget hurtigt overmandede os. Vi havde gennemført turens kongeetape og i morgen var det tid, at vende snuden nordpå igen.

Mandag den 17. april 2017 - Greudnitz

Jeg har i flere år været på jagt efter en bestemt mørk tjekkisk øl med navnet Master. Jeg havde et stille håb om, at vi kunne finde den, nu vi var kommet til Tjekkiet. Mine forhåbninger dalede hurtigt, da vi kunne se, at stort set alle butikker var lukket på grund af påsken. Vi kørte tilbage til Hrensko og fortsatte langs Elben længere ned i Tjekkiet. I byen Decin kunne vi konstatere at supermarkederne også var lukket, så vi opgav og kørte nordpå mod Tyskland igen.

Jeg lokkede Marie ud på en lille omvej, for jeg havde fundet en rigtig grænsebutik i Petrovice. Den var også lukket, selv om et skilt proklamerede, at butikken havde åbent 365 dage om året. Til gengæld var der også her en masse vietnamesere med deres forholdsvis primitive boder med de samme varer.

Tilbage i Tyskland gik Marie på påskepynte-jagt i nogle små byer mellem Dresden og Leipzig. Vi havde talt om at følge Elben på vejen nordpå. Men vi valgte at køre udenom Dresden og evt. trafikale problemer. Det gik fint med at følge Elben. Vi kunne næsten se den hele tiden. Men prisen for at gøre det på den måde er, at vi ikke kom særligt hurtigt nordpå igen. Det var en noget anden hastighed på de små veje i forhold til das Autobahn.

Hen under aften besluttede vi at gøre stop for natten og jeg gik i gang med at sondere omgivelserne omkring Elben på ruten foran os. På mobiltelefonen faldt jeg over en lille by Greudnitz. Fra byen så det ud til, at der førte en lille vej ned til Elben og ved flodbredden var der intet, så måske kunne vi køre derned og holde for natten. Vi tog chancen og det holdt stik. Vi havde den flotteste parkeringsplads med fri udsigt til Elben og ingen andre kom ned til floden, mens vi var der. Det er sådan nogle steder, man ønsker at finde, når man kører med camperen.

Vi brugte aftenen på at sidde og kigge ud over Elben og nyde freden. Vi talte om der var sejlads på denne del af Elben. Det blev dog først bekræftet midt om natten, da jeg vågnede og kiggede ud af forruden. Her kunne jeg se en stor flodpram komme sejlende forbi – ikke mange meter fra camperen.

Tirsdag den 18. april 2017 - Wittenberg

Næste morgen lettede vi for en gang skyld anker uden at spise morgenmad. Marie havde besluttet, at vi skulle opsøge en bager og købe frisk morgenbrød. I byen Pretzsch blev der handlet og vi kørte ned til Elben, hvor en lille færge fragtede biler over floden. Her kunne vi fint parkere og sidde og kigge på overfarten, mens vi spiste morgenmad.

Turen fortsatte langs Elben, så godt vi formåede at følge den. Sådan en flod har det jo med at bølge lidt frem og tilbage og vejene er anlagt, så de ikke følger floden slavisk – så ville det blive en lang tur…

Efter en god times kørsel, nåede vi til Lutherstadt Wittenberg. Det var her, at Martin Luther for nøjagtig 500 år siden skabte det afgørende udgangspunkt for reformationen. Luther prædikede i Wittenberg og den 31. oktober 1517 slog Luther 95 teser op på kirkedøren til slotskirken i Wittenberg. Teserne var et radikalt opgør mod den katolske kirke og skabte en del røre – men også fundamentet for den kristne tro.

Så byen Wittenberg stod foran et 500 års jubilæum og hele byen stod på den anden ende. Der var gang i vedligeholdelse af bygninger, parker og veje overalt i byen. Vi parkerede camperen ved et sportsanlæg og besøgte først Schlosskirchen. Her var man ved at anlægge en helt ny trappe udenfor og selve kirketårnet var pakket ind. Vi fortsatte ind mod byens markedsplads og videre til Sankt Marienkirche. Indkøbsgaderne fik også lige et hurtigt gennemsyn og efter vi havde vandret rundt i centrum i halvanden time, var det tid til frokost på Brauhaus Wittenberg, der selvfølgelig også bar præg af det forestående jubilæum med billeder af Luther på deres øl-brikker.

Vi fik serveret et godt måltid mad – igen med asparges og vandrede tilbage mod bilen gennem en park, hvor der var plantet træer fra hele verden. Parken var selvfølgelig også ved at blive gjort i stand til jubilæet.

Vi skulle videre mod nord og efter et pænt stykke tid, hvor vi ihærdigt forsøgte at følge Elben, gik et op for Marie, at det kostede i fremmarch mod Danmark, at vi kørte på de små veje. Det blev heller ikke bedre af, at vi et par gange ignorerede omkørselsskilte og måtte køre et par større omveje – for sådan nogle omkørselsskilte vedkom da ikke os turister :)

Så vi valgte at sætte kursen mere direkte mod Danmark og i første omgang nåede vi til Havelberg, hvor vi gjorde et lille stop og fik provianteret. Så valgte vi at fortsætte mod Ratzeburg syd for Lübeck. Vi nåede dog kun til Mölln, hvor vi fandt en parkeringsplads i udkanten af byen. Det viste sig at være et pænt trafikeret sted, fordi det var ved siden af en svømmehal.

Vi fik lidt at spise og et godt glas vin, så kunne vi sove uanset hvor mange der vimsede omkring bilen :)

Onsdag den 19. april 2017 - Lübeck

I dag stod der Lübeck på plakaten. Der var ikke så langt dertil og vi jagtede i første omgang et sted, hvor vi kunne tømme tanke og få frisk vand på. Det viste sig at være lidt mere bøvlet end som så. Vi kunne godt tænke os en god app, hvor man kan identificere deciderede tømmesteder for f.eks. kemiske toiletter. Vi har ikke fundet en god oversigt over disse steder.

Vi kørte lidt rundt i nærheden af centrum. Der var flere autocamper pladser men fælles for dem var, at der var ingen faciliteter overhovedet og alligevel tog de sig pænt betalt for, at man kunne overnatte der. Sådan spiller klaveret ikke her, så vi valgte en helt almindelig parkeringsplads og Marie puttede de mønter i, vi havde. Så bestemte parkometret, hvornår vi skulle forlade Lübeck igen.

Vi startede med at gå en tur rundt om byen og besøgte et par kirker. Så overmandede sulten os og vi fandt et godt lille spisested. Det var faktisk en café – et kafferisteri (Neue Rösterei) og der duftede dejligt af friskkværnet kaffe. Det måtte vi smage. Men først lidt frokost og en god bryg fra et Hamburg-bryggeri. Så havde vi energi til at udforske den centrale del af bymidten med markedspladsen, en stor chokoladebutik og de mange kirker.

Ved 3-tiden forlod vi parkeringspladsen og kørte efter en autocamper plads nogle km nord for centrum, for at få tømt og fyldt. Det lod sig fint gøre, når man vil betale for det :) Desværre betød det, at vi kom ud i myldretidstrafikken ud af byen. Så der gik lidt tid i kø – i godt vejr, så Marie havde foretrukket at parkere i centrum igen og nyde vejret. Det var for sent. Nu holdt vi i kø.

Vi besluttede at køre til Bad Segeberg, for at overnatte. Det var på vejen hjem, så vi let kunne være i Erritsø i god tid i morgen. Vi blev sluset direkte ned gennem en lille kringlet vej i centrum. Først dukkede en helt tom plads op til autocampere. Den så ikke særlig hyggelig ud, så derfor var der nok ikke nogen på pladsen. Længere nede mod Segeberger See var der en mere hyggelig plads, men den var næsten fyldt op – og så havde de spærret den af. Så de ville ikke have gæster der. I stedet valgte vi at finde en parkeringsplads i centrum ved Marienkirche, hvor vi spiste vores aftensmad. Så besluttede chaufføren, at vi lige så godt kunne køre helt hjem.

Vi fortsatte derfor mod Neumünster og op til Flensburg, hvor Fleggaard blev frekventeret, før vi tog sidste nap mod Erritsø.

Epilog

Formålet med turen var at besøge nationalparken Sächsische Schweiz og det lykkedes, selv om vi sikkert sagtens kunne bruge mere tid der. Vi nåede faktisk ikke ret langt ind i den tyske del af nationalparken. Men de ture, som vi havde fundet, var spektakulære og jeg tror, at de vil rage godt op i landskabet af gode oplevelser, som vi løbende bliver begunstiget med.

Alt i alt en rigtig dejlig tur. Vi begynder at finde et godt leje for både at få planlagt noget men også give plads til spontane indfald. Det er godt at have en grovplan, men der skal være plads til at justere planen, når der dukker noget spændende op.

Island april/maj 2017

Prolog

Marie havde fundet et sweet-deal tilbud på en kort tur til Island. For godt 4.000 kr. fik vi via B&P Travel 2 ½ dag på øen sammen med Lone & Peter fra Sommersted og Dorthe & Henrik fra Lystrup. Sammen med Lone & Peter kørte vi til København dagen før. Her kunne vi overnatte hos deres søn Morten på Amager.

Søndag den 30. april 2017 – Den Blå Lagune

Efter morgenmaden stødte Dorthe og Henrik til og vi blev alle stuvet ind i autocamperen, som Morten kørte os til lufthavnen i. Vi var lidt kede af, at skulle forlade Danmark, hvor foråret endelig var begyndt at vise sig fra den gode vejrmæssige side. Samtidig var vejrmeldingen for Island ikke supergod, men som guiden senere lærte os – så findes der jo ikke dårligt vejr. Kun forkert påklædning.

I lufthavnen blev der provianteret lidt vin og øl. Vi havde hørt, at det var næsten umuligt at købe øl og vin i Island. Det var vores første flyvetur med Wow Air, der er et Islandsk flyselskab.

Standarden var fin med en venlig besætning i flot ens outfit. Flyveturen tog knap 3 timer og vi kunne stille urene 2 timer tilbage, så vi fik en længere dag ud af det.

I lufthavnen blev vi modtaget af en guide, der skulle sørge for underholdningen de næste dage. Hun startede med at forklare reglerne i bussen. Vi måtte ikke stå op i bussen, vi skulle bruge sikkerhedsselerne og så måtte vi ikke spise i bussen. Så var der ligesom styr på dét

Første stop var Den Blå Lagune, der ligger forholdsvis tæt på lufthavnen Keflavik. Badetøjet lå øverst i kufferten men det kaldte ikke på, at blive taget i brug. Luften var kun 6-8 grader men vandet i lagunen var noget varmere, så det skulle prøves. Vandet er naturligt opvarmet og der er en del salt og svovl i det. Det skulle være meget sundt, at bade i Den Blå Lagune.

Det var koldt at komme ud i luften, kun iført badetøj, så det tog ikke mange sekunder at smide sig i det dejligt varme vand, der var meget uklart. Faktisk kunne man ikke se en hånd, når den var bare 10 cm. nede i vandet. Vi tøffede rundt i Lagunen i en lille time, før det var tid at bade og klæde om igen. Der var ingen tvivl om, at Lagunen er et velbesøgt sted. Guiden sagde, at det var nødvendigt at bestille tid og omklædningsrummene var også godt overfyldte.

Tilbage i bussen kunne vi se frem til en times tid, før vi var ved dagens slutdestination i byen Selfoss. Vi kørte gennem natur, der ikke minder meget om Danmark ud over, at det var forholdsvis fladt. Bjergene / vulkanerne kunne skimtes i horisonten. Masser af mosklædte lavasten og nogle få afgrænsede områder, der var omdannet til marker. Det grå regnfulde vejr satte nogle rammer, der måske ikke var helt perfekte for os turister men som helt sikkert skabte de rammer, der er normale i Island.

I Selfoss blev vi installeret på byens hotel, der ligger ved elven Ölfuså. Dorthe & Henrik havde udsigt til elven fra deres værelse, så det blev udnævnt til at være vores meetingroom

Efter en kort velkomstøl var det tid at gå på jagt efter aftensmaden. Vi blev hurtigt enige om, at Tryggvaskali, en lille restaurant lige over for hotellet så spændende ud. Vi var heldige, at der var plads til og og vi blev installeret i et værelse med et rundt bord i restaurantens første sal. Det var rigtig hyggeligt. Maden var super. Henrik og jeg gik ombord i rensdyr og flere af de andre ville prøve lammekød. Alle var tilfredse. Priserne var vel på niveau med en dansk restaurant, selv om man kunne blive lidt forskrækket, når man så en pris på 7.000 kr. for en hovedret. Islandske kroner skulle lige ganges med 0,064, for at få den danske pris.

Vi var trætte og mætte, så de par øl, som vi havde fået, skabte en løssluppenhed, før vi tørnede ind.

Mandag den 1. maj 2017 - Vik

Efter en morgenmadsbuffet, der helt sikkert var et provinshotel værdigt, var der afgang med bussen kl. 9. Passagererne, der skal køre med samme bus i flere dage, kan deles i 2 dele. Den ene

del vil for alt i verden sidde på samme sæde hele tiden. Det er typisk dem, der har tilkæmpet sig en (for dem) god plads. Den anden halvdel er enten ligeglade eller også er de misundelige på, at andre har taget gode pladser. Så hver morgen starter krigen mellem de 2 grupper. Her kunne guiden måske opfinde en 4. regel for bussen.

Guiden havde forklaret, at turen i dag ville foregå i et område af Island, der er fladt lige som Danmark – og den del af Island, hvor der er mest landbrug. Det var ikke en god salgstale, så der var måske basis for en lille lur undervejs… Det viste sig nu hurtigt, at der var nok at se på undervejs. Dagens første stop var vandfaldet Skógafoss, som vi kunne gå helt hen til (under), hvis vi havde lyst. Det var også muligt at tage trapperne op til toppen af vandfaldet. Vejret var gråt og det var svært at finde ud af, om det var regn eller dis fra vandfaldet, der sørgede for våde omgivelser, der gjorde det svært at holde kameraerne og mobiltelefonerne tørre.

Kort før middag nåede vi til byen Vik, der var endemålet for dagens tur. Vik er den sydligste by i Island med godt 300 indbyggere. Guiden bemærkede tørt, at det var ikke et sted, hun havde lyst til at bo. Det stormede ofte i byen og i dag var ingen undtagelse, så det var nødvendigt at advare os. Stranden består af småsten og bølgerne er uforudsigelige, så det sker ofte, at turister bliver fanget af en bølge, så man bliver pæn våd.

På stranden var der sort sand/sten, hvilket er noget anderledes end vi kender det fra de danske, hvide strande. Bølgerne mindede om en kraftig Vesterhavsstorm. I Vik var der ikke så meget andet at se end en enkelt butik med Islandsk uld og en del souvenirting. Jeg var på jagt efter en Islandsk sweater men priserne virkede pænt høje. Omkring 20.000 Islandske kroner, hvilket svarer til ca. 1.300 kr. Det er sikkert en OK pris, men jeg var sikker på, at det var muligt at få en trøje på Strøget i København til samme pris.

Vi spiste lidt mad på "havnegrillen", før bussen kørte samme vej tilbage mod Selfoss. Vi nåede lige at få sat os godt til rette, da guiden sagde, at vi skulle køre et godt stykke tid. Men få minutter senere var vi ved næste stop. Støvlerne på igen!

Vi var ved Reynisfjara – den sorte strand med Hálsanefshellir grotten. Det var lidt specielt at gå rundt i sort sand og grotten og de omkringliggende klipper var meget specielle. Absolut et besøg værd. Ved stranden var bølgerne kraftige og det blev igen tilrådet at være forsigtig.

Ved 14:30 tiden nåede vi til dagens sidste stop (før hotellet i Selfoss). Vandfaldet Seljalandsfoss var måske ikke helt så billedskøn som Skógafoss vandfaldet men det var muligt at komme ind bag vandfaldet – og det havde vi ikke prøvet før.

Via en sti til højre for vandfaldet kunne vi gå op og ind bag vandfaldet. Det var en speciel oplevelse at se ud på landskabet foran vandfaldet med den kraftige vandstråle ca. 10 meter foran os. Regntøjet gjorde godt, når vandfaldet sendte vand eller dis ind over os. Tøjet nåede dog at blive næsten tørt igen af den kraftige blæst, før vi nåede tilbage til bussen.

Dagens sidste stop var et besøg på Njals saga museet i byen Hvolsvollur. Jeg synes ikke, at guiden havde solgt det lille museum særlig godt, så jeg benyttede lejligheden til at se nærmere på byen i stedet. Der er ikke gjort meget ud af at indrette husene og de omkringliggende arealer på en hyggelig måde. Det var lidt deprimerende at kigge på og jeg var glad for, at jeg ikke skulle bo sådan et sted, hvor museet, et grimt hotel og en lille pizzarestaurant udfør centrum af byen.

Tilbage ved hotellet i Selfoss, blev der hygget og snakket og Peter gav en glimrende parodi på en blanding af Piet van Deurs og vores Islandske guide, der proklamerede, at hun havde lært at tale dansk i Bilka, så det forklarede hendes dialekt

Efter et par timers hygge på Dorte og Henriks værelse, kaldte sulten og vi besluttede at prøve kræfter med den thairestaurant, der lå lige overfor hotellet. Der sad kun ganske få andre gæster, så det var ikke et problem at få aftensmaden her. Vi bestilte 3 forskellige menuer, så vi kunne smage forskellige retter. Maden smagte fint men havde meget mere til fælles med en kinesisk restaurant. Retterne flød sammen, så de smagte meget ens. Der var ikke skyggen af chili i maden. Jeg bad om at få lidt chili ind og glædede mig til at se en skål piri piri chili. Men jeg måtte nøjes med en lille skål tørret chili. Nå, vi blev mætte og det smagte OK. Men thaimad var det knap nok

Tilbage på hotellet sluttede vi dagen af med en øl på hotellet.

Tirsdag den 2. maj 2017 – Golden Circle

Kl. 8:30 forlod vi hotellet og kørte ud på det, der populært hedder Islands Gyldne Cirkel. Navnet hentyder til en rute, der med udgangspunkt i Reykjavik fører turister rundt til nogle seværdigheder, der kan nås på en dag.

Vejret var uændret og det overskyede vejr slukkede vores håb om at se nordlys. Det blev ikke lettere af, at der næsten ikke er mørkt om natten på denne tid af året.

Guiden fortalte undervejs om Island og deres forholdsvis unge historie. Island er et ungt land i forhold til stort set resten af kloden. Øen er opstået som følge af vulkanudbrud og der dukkede først mennesker op på øen for ca. 1.000 år siden. I dag bor her ca. 300.000, hvilket svarer til Århus kommune. Øen er selvforsynet med energi fra vandfald og damp. Dampen hentes op fra jorden i en temperatur på over 300 grader, så der er sikkert meget god energi derfra Med et langsomt sprog, som om hun skulle slå mange af ordene op i en ordbog, forklarede guiden at Islændinge er nogle "svinegrise" med elektriciteten og varmen, som følge af, at det ikke koster ret meget. Bl.a. har man Europas største bananplantage på Island og de dyrker tomater og agurker med kunstigt lys og varme. Det kunne være, at nordmændene skulle kopiere den ide

Efter ca. en time nåede vi frem til første punkt på dagsordenen: Gullfoss vandfaldet. Vi var stort set de første gæster ved vandfaldet og modtagelseskomiteen bestod af en blæst, som jeg ikke har oplevet tidligere. Vi kunne næsten ikke stå på benene og vi måtte koncentrere os meget, for at kompensere for den kraftige vind, der heldigvis blæste væk fra vandfaldet.

Selve vandfaldet var meget flot og noget større end de vandfald, vi besøgte dagen før. Vandet faldt i 2 etager og mindede dermed en smule om Iguazu vandfaldet i Sydamerika – om end i en noget mindre målestok. Jeg følte mig som en ægte japansk turist, da jeg pilede rundt, for at tage billeder af vandfaldet og skyndte mig tilbage til bussen, for at undgå regn og stærk blæst.

Efter en kort tur med bussen, var vi ved det geothermiske område Haukadalur, hvor den mest kendte geyser Geysir findes. Denne geyser er dog gået i dvale og springer ikke mere. Den ære har naboen Strokkur overtaget. Strokkur springer med 5-10 minutters interval. Som fotograf er kunsten at fange geyseren i det splitsekund, hvor den springer, for det sker helt uden forvarsel. Vi var heldigvis mange om opgaven, så det lykkedes fint.

At geyserne er en turistattraktion blev klart, da vi kom til det nærliggende besøgscenter, hvor der var masser af spisesteder, souvenir butikker og sweaters i lange baner. Priserne på en islandsk sweater var absolut ikke faldet her

Ved middagstid nåede vi til Pingvellir - et område, hvor det er tydeligt, at Island har vokseværk. I jorden ses dybe sprækker, som opstår ved, at kontinentalpladerne fra Europa og Amerika glider fra hinanden. Glider er måske et forkert ord, for det opleves som jordskælv og vulkanudbrud.

Vi blev sat af ved en parkeringsplads, for at gå et stykke langs en høj mur af lavasten, der var skudt op i vejret. Guiden bemærkede tørt, at det var muren til USA – og når Trump havde svært ved at få bygget en mur mellem USA og Mexico, så kunne han bare tage til Island, for at se, hvordan han skulle bygge muren

Pingvellir var med den helt specielle natur bestemt et besøg værd. Regnbygerne tog måske lige toppen af glæden…

Så var der kun knap 50 km. tilbage af dagens program og vi kørte tilbage mod Reykjavik, hvor vi fornemmede, at vi nu var kommet tilbage til civilisationen. Reykjavik skiller sig helt ud fra de andre byer, vi havde besøgt. Her er der lige pludselig højhuse og husene ligger tæt.

Vi blev indlogeret på Hotel Cab Inn og værelserne glimrede ved, at der kun var lidt plads til at sno sig omkring sengen. Der var ikke meget hygge ved det – men når man er i en by, skal man heller ikke bruge tiden på hotellet.

Klokken var halv 3 om eftermiddagen og efter en kort øl/vin pause i et af hotellets fællesområder, gik vi ind mod byens centrum, for at kigge lidt på forretninger og få noget at spise.

I en af tøjbutikkerne lykkedes det mig at finde en sweater, der var sat pænt ned i pris. Det er med sikkerhed ikke en islandsk uld sweater, og den er sikkert slet ikke produceret i Island, men den var i et mønster, som jeg kunne lide. Til gengæld kostede den kun godt 300 kr. Jeg følte mig heldig

Den kombinerede frokost/aftensmad blev indtaget på en pizza-restaurant. Priserne i restauranterne havde lige fået et nøk opad i Reykjavik – i forhold til f.eks. Selfoss.

Jeg var nysgerrig efter at se den lokale engelske pub og vi tøffede derned, for at konstatere, at der ikke blev serveret meget engelsk øl der. Til gengæld kunne vi slutte af med en Guinness – og se lidt Champion League, før vi gik tilbage til vores hummer på Cab Inn.

Vi skulle tidligt op næste morgen, så det var bare om at komme til køjs. Marie gjorde regnskab og konstaterede, at vi ikke nåede at drikke halvdelen af den 3-liters vin, hun havde købt i lufthavnen på vej til Island. Øllene havde vi konsumeret

Onsdag den 3. maj 2017 – Hjemme i Danmark igen

Guiden havde lovet os, at der ville være madpakker til os, når vi blev hentet af bussen kl. 4:30. Det viste sig imidlertid, at morgenmadsrestauranten havde åben, men det havde vi ikke kalkuleret med, så det blev kun til en hurtigt smurt bolle med lidt ost, som vi kunne tage med i lufthavnen.

Der var gode muligheder, for at handle toldfrit i lufthavnen men priserne gjorde det ikke værd at forsøge. Nu var jeg blevet ekspert i priserne på Islandske sweatere og i lufthavnen sneg de sig helt op på 27.000 – knap 1.700 danske kroner. Det er helt sikkert en OK pris for en god uld sweater, som formodentlig kan holde i mange år. Men jeg brød mig ikke så meget om de karakteristiske mønstre…

Vi gik ombord i et spritnyt Airbus 320 fly og fik en stille og rolig tur tilbage til København. Her var der varmt og dejligt og Marie sørgede for en god frokost til os alle, som vi indtog på en bænk under Mortens lejlighed, før vi kørte tilbage mod Jylland.

I Erritsø tog vi afsked med Lone og Peter ved 16-tiden og så var der kun lidt udpakning af kufferten tilbage.

Epilog

Vi havde været igennem 3 tætpakkede dage i Island og vi var tæppebombet med oplevelser. Da vi kom hjem, var vi trætte. Dels på grund af, at vi havde været tidligt oppe den sidste dag – men helt sikkert også fordi vi var tæppebombet med spændende indtryk og masser af frisk luft (og lidt regn).

Det havde været en fantastisk tur og ifølge guiden har vi set rigtig meget af det, som Island kan byde på, selv om vi kun har set et meget lille hjørne af øen.

Hver gang jeg vender hjem fra en rejse, tænker jeg på, om jeg har lyst til at komme tilbage til rejsemålet. Mht. Island er svaret nok nej, for jeg har et billede af, at vi nu har set det primære og

resten af øen er store vidder med lavasten, is, bjerge, vulkaner og floder. Vejret er barsk i Island og det havde vi også oplevet.

Island er absolut et besøg værd, men jeg tror ikke, at vi havde set meget mere, hvis vi f.eks. var taget på en uges rundrejse.

Tak til Lone & Peter, Dorthe & Henrik for nogle spændende dage sammen. Når vejret, naturen og byerne ikke ligefrem kalder på den store hygge, så kan vi selv finde ud af at tage den med hjemmefra!

Skotland september 2017

Prolog

Whiskyklubben, der har eksisteret i mange år og med kun 3 medlemmer, har sparet en masse penge op, fordi der først ikke var en masse specialwhiskyer, vi ville købe og siden ikke var nogen tønder med whisky, som vi fandt behag i at investere i. Så det var oplagt at bruge pengene på en tur til Skotland i stedet. Nu var det ikke planen, at vi skulle sumpe i whisky i 14 dage. Der var lagt flere 2-dags vandreture ind og en stor del af turen var med overnatning i det fri.

Fredag den 8. september 2017 – Til Edinburgh

Optakten til turen er ikke den allerbedste. Mit humør har ikke været helt på toppen i en periode og tankemylderet florerer i bedste velgående. Arbejdsmæssigt har der været travlhed i et stykke tid og det var en kamp, at nå i mål med et par vigtige opgaver, før jeg kunne tillade mig at holde ferie.

Men nu er vi her. 3 voksne herrer mødes på banegården i Fredericia, forventningsfulde og glade. I et ikke særligt fyldt tog, går det planmæssigt mod København, mens vi nyder en øl og en dram.

I lufthavnen finder vi en Irsk pub, der gerne vil servere os en burger til aftensmad, hvis vi vil vente 40 minutter på maden. Vi har god tid, så det er ikke et problem.

Efter et par timers venten i lufthavnen, får vi langt om længe sat en gate på vores fly. Ryanair betaler ikke unødigt, for at få centrale gates, så alle passagererne må ud på en længere vandring til en F-gate, som jeg ikke har besøgt før.

Med en times forsinkelse, bliver vi endelig kaldt ud til flyet. Jørn har sørget for priority udgangen til os, så vi står sørme forrest, til at komme ombord. Så kan vi stå og kigge på alle dem, som pænt må vente, med at komme ombord (og tænke, at i den kø står jeg normalt selv).

Vi bliver pakket som burhøns med alt for lidt plads til benene, sæder, der ikke kan skubbes bagud, så det er til at finde en behagelig sovestilling og luften er elendig tør. Sådan kender vi jo Ryanair. Ikke meget luksus over det - men det er billigt :)

Langt om længe ankommer vi til Edinburgh og her er kl. blevet godt 23. Efter en større kø ved paskontrollen, når vi frem til vores bagage og Mr. Pedersen kan starte sit rejseselskab op. Vi skal overnatte på Hilton Edinburgh Airport, ca. 500 meter fra lufthavnen.

I hotellets lobby/bar nyder vi vores første pint, mens vi beundrer en større gruppe indiske kvinder (med børn), der er klædt i festlige farver. De er åbenbart på vej til en fest. Sjovt tidspunkt, for vi har rundet midnat i lokaltid - dvs. kl. et i Danmark.

Kl. halv to overmander trætheden os og vi finder vores værelse med 2 dobbeltsenge. De er nu kære, at se på - Jan og Jørn, når de kravler under dobbeltdynen :)

Natten byder på en konstant konkurrence om, hvem der kan snorke højest. Jeg har ikke en chance, men jeg har et hemmeligt våben: Jeg hoster højlydt. Det vækker ikke jubel :)

Lørdag den 9. september 2017 – Til Kinlochleven

Kl. 7 begyndte selskabet at røre på sig. Efter et godt bad, var vi klar til at indtage morgenmads buffeten på hotellet. Her var haggish, æg og bacon - og alt, hvad der hører til et solidt britisk morgenmadsmåltid.

Kl. godt 10 er der afgang fra hotellet. De har været så rare, at opkræve morgenmaden 2 gange, men det slipper de ikke heldigt fra.

Tilbage i lufthavnen får vi udleveret en bil hos Interrent. En Vauxhall med den specialitet, at bagdøren åbnes fremad. Lidt spøjst.

Så går det ellers mod Glasgow. Vejret er perfekt. Ikke meget vind, let skyet og en dejlig temperatur.

Vi kører af motorvejen nord om Glasgow bymidte og styrer mod Erskine broen og videre mod Loch Lomond, som fremkalder minder fra Runrigs sang.

Ved bredden af Loch Lomond, gør vi et stop ved en lille by Luss. Det er en rigtig turistby med stor parkeringsplads ved søen, hvor man pænt må betale, for at parkere. Jan kender stedet fra sine ture i Skotland. En flok piger er i gang med at lave en miniudgave af highland games. De kaster med en ca. en meter lang træstolpe.

Efter en tur langs stranden, går vi op i den lille by og besøger Loch Lomond Arms, for at smage en cask ale i form af en hoppy pale ale og en stout.

Turen fortsætter mod Talbert og Inverary. Jeg kan godt genkende området, bl.a. fordi Marie og jeg har kørt strækningen i bus fra Kinnacraig til Glasgow.

Kort før Inverary er der sket en ulykke, hvor vejen slår et kraftigt sving. En motorcykel er kommet ind i svinget med for høj fart og ligger på asfalten. Det er lige sket. Der holder 3 biler foran os og motorcyklen har ramt den forreste bil. jan hopper ud af bilen, for at se, om han kan hjælpe. Snart kommer en sygeplejerske til og hun signalerer, at hun har godt styr på det hele.

Vi holder ca. halvanden time, mens ambulance, politibiler og hjælpere fra helikopter ambulancetjeneste møder op. Efterhånden får de bakset manden over på en båre og gør ham klar, til at komme med ambulancen. Men de flytter ham ikke ret langt og begynder at behandle ham ved siden af ambulancen. Snart går det op for os, at han nok ikke kommer derfra lige med det sammen. Meldingerne lyder også, at det stadig kommer til at tage tid, så vi beslutter at vende bilen, køre tilbage til Talbert og finde nord på derfra.

Næsten 10 km. fra ulykkesstedet møder vi første mulighed for at svinge fra vejen og her står en betjent og stopper trafikken mod ulykkesstedet. Vores formodning om, at det kan tage lang tid, ser ud til at holde stik.

Det første stykke på A82 er i en miserabel stand. Vejen er meget smal og busserne kører pænt stærkt, så det handler om at passe på. Da vi har passeret søen på vores højre side og når til Crianclarich, bliver vejen bedre. Vi kommer op i det flade og golde højland, som jeg tydeligt husker fra den flotte togtur mellem Glasgow og Fort William.

Jørn og Jan har haft ringet til en campingplads, hvor der er plads til os. Hen under aften når vi frem til byen Kinlochleven, hvor vi skal bo for natten. Vi finder hurtigt frem til campingpladsen (nok mest fordi Jan havde en formodning om, hvor det var. Ikke nogen stor campingplads. Nogle små hytter og en smal stribe græs med plads til max. 20 telte. Byen ligger på den klassiske vandrerute West Highland Way, så der er mange vandrere, der overnatter her. Det ses bl.a. på teltene, der typisk er meget små og lette.

Vi får teltene slået op i en fart. Det foregår lige ved floden, så det er første bekendtskab med de lokale myg, midges. De er næsten usynlige små, men der er så mange af dem, så man vil komme til at savne den enkelte myg, man render på i Danmark.

Så er det aftensmadstid. Vi sprang frokosten over og sulten har meldt sig. Der findes to pubber i byen og den ene, Highland Getaway ser noget snadsket ud, så vi prøver lykken på Tailrace Inn, der ligner mere en klassisk pub. Vi bestiller fluks en omgang øl og forret og hovedret. Sidstnævnte består af fish and chips. Dessert skal der også til, og det bliver noget sødt stads, som vi slet ikke har plads til. Forædte og trætte - og med kun tre pints - vralter vi tilbage i den stjerneklare aften til teltene. Det er blevet koldt og vores flyvende venner er gået til ro.

Jan har booket enkeltteltet, så jeg må nøjes med Jørns blide snorken, der kan holde hele teltpladsen vågen. Det er vist godt, at vi bor for enden af pladsen. Jeg har dog et lille trick med for hvis det bliver for slemt, så hoster jeg højlydt. Så holder han en lille pause.

Søndag den 10. september 2017 – Til Fort William

Efter et par møder i natpissernes klub begynder det at regne og regnen varer ved, så vi har ikke helt lyst til at stå op. Men kl. godt 8 går den ikke længere. Mange af de andre telte er allerede pakket sammen og har forladt pladsen, da vi er klar til at finde noget morgenmad.

Ind imellem bygerne går vi på jagt i byen og der er ingen steder, der vil servere breakfast. Mærkeligt, når man tænker, at det er et åbenlyst sted at overnatte på en klassisk vandrerute.

Vi ender med at købe forholdsvis frisk morgenbrød i byens Coop sammen med ost, skinke og smør. Vi bliver enige om, at vi hellere må tage en omgang øl med til bilen, så vi ikke går helt tør. Vi undrer os over, at køleskabet med øllene ikke kan lukkes, men vi får fyldt kurven med 3 gode øl. Så er der en halvsøvning lokal mand, der antyder, at det er lidt tidligt, at drikke øl. Klokken er kun ca. 9. Vi forstår ikke hentydningen, så han fortæller, at vi slet ikke må købe øl så tidligt. Så går det op for os, at vi jo er i Storbritannien.

Tilbage ved vores hostel finder vi frem til et forholdsvis fint fællesrum med alle de ting, der hører til et godt måltid. En gryde, til at koge vand, kopper, tallerkner, glas og bestik. Så er der dækket op til morgenmad.

Jan tager bestik af vejrudsigten og de melder mellem 80 og 100 procent sandsynlighed for regn i området, så der er hurtigt enighed om, at vi ikke vil tage på vandretur. Planen var ellers en to dags tur ud i bjergene med telt. I stedet beslutter vi at abdicere og køre til Fort William, finde et overnatningssted og se os lidt omkring der.

Vores våde telte bliver pakket groft sammen og hældt i en plasticpose og vi kører ud af byen og langs Loch Leven mod hovedvejen til Fort William.

I løbet af en times tid er vi i Fort William, hvor der ligger mange hostels langs vejen ind mod centrum. De fleste har ikke ledige værelser, så vi fortsætter forbi centrum, for at frekventere et par af de større hoteller. De er også booket fuldt op. Men vi finder et mindre hotel på indfaldsvejen. Der er et enkelt værelse til "Me, my brother and my friend", som Jørn sælger det til receptionisten. Så får vi et family room med 3 senge. Lige hvad vi har brug for.

Vi går hen i byens gågade og har svært ved at købe en cask ale, da klokken ikke er 12 endnu. Efter at være afvist et par gange imellem regnbygerne, finder vi endelig en restaurant for enden af gågaden, The Great Glen, hvor der ser ud til, at der serveres mad og øl. Men ak nej, klokken er kun et minut i 12, så servitricen må ikke servere endnu. Vi foreslår, at vi kan betale forlods, så vi er klar. Det må vi heller ikke, men servitricen må dog godt gøre glassene klar. Præcis kl. 12 bliver der således skænket 3 pints of Doom Bar, som vi til glædelig overraskelse kan få her. Jan har talt en del om denne øl, så forventningerne er høje.

Lidt parfumeret og måske tilsat en anelse krydderier, melder jeg ud til Jans store irritation. Jeg trækker i land ved at proklamere, at det er koriander, der er i. Det formilder ikke Jan. Der hører ikke krydderier til i engelske ales - og slet ikke i real cask ales. Vi bliver enige om, at det er en fin, frisk ale.

Vi ender med at spise frokost på restauranten og begiver os derefter ned gennem gågaden, for at se på de forskellige vandrer-butikker - og pubs.

Sådan går eftermiddagen. Mellem regnbygerne når vi ned til enden af gågaden og tilbage igen. For den fjerneste ende af gågaden får vi købt lidt øl og lidt chips. Der er ikke stemning for en større gang aftensmad. Vi slutter på The Great Glen med en Doom Bar og en portion Nachos, så vi er sikre på, at alle kan klare sig gennem dagen uden aftensmad.

Tilbage ved vores Cruachan Hotel, er der åbenbart også mødt en større bus med franske pensionister op. De kæmper med en stejl trappe op til hotellet, så både Jørn og jeg øjner chancen for at få et par lette points, men jeg tror, at de skide franske kællinger regner os for personale. Så der er hverken drikkepenge eller kindkys som tak for at slæbe deres kufferter op til receptionen.

Vi har fået værelse på øverste etage og vi har nogenlunde fin udsigt til Loch Lehnie, hvor det ser ud til at klare lidt op.

Resten af aftenen går med at slappe af, smage på noget OVD (Old Vatted Demerara) rom og en flaske Doom Bar.

Efterhånden som de andre bliver mere vrøvlet, får jeg skrevet lidt dagbog. De andre ser musikvideoer og slås om, hvem der har skrevet dette og hint. Hold kæft, hvor er de kloge. Båthorn!

Mandag den 11. september 2017 – Til Skye

Vejret er blevet en lille tand bedre. Der er stadig lidt småbyger men også blå himmel ind imellem. Under morgenmaden lægges dagens rejseplaner i fred og ro. Hvor er det fedt at rejse på denne måde, uden der er faste ting og aftaler, der skal nås for enhver pris.

Vi beslutter at køre mod Skye og tage et par dage på øen. Vi har fået foræret en ekstra dag, idet vores vandretur dagen før blev aflyst på grund af vejret.

Vi når lige at se røgen fra damptoget, der forlader Fort William station kl. 10:15. Vores guide synes, at vi skal se Neptunes Staircase, slusesystemet op mod Loch Ness. Marie og jeg har været der før, men det er altid spændende at se, om der er nogle både undervejs. Det er der ikke, så vi fortsætter mod nordvest.

Her er færre byer og mange bjerge. Der er også en del trafik, da vi kører på hovedvejen mod Skye. Undervejs gør vi stop et par steder, for at nyde udsigten. Ved middagstid når vi til Cluanie Inn, en afsidesliggende kro, hvor vi holder en pause, så chaufføren kan få lidt cola og vi andre en pint.

Ud over den flotte natur, bliver turens højdepunkt et besøg på et kendt slot (Eilean Donan Castle), tæt på broen over til Skye. Jan holder ind og giver billetdamen en historie om, at han er guide og skal vise et par kolleger rundt, da de skal køre turen næste år. Så slipper vi gratis ind alle 3 - og sparer 22 pund. Lidt frækt, men hva' pokker...

Slottet er i privat eje og det bliver fortsat brugt til specielle lejligheder, lyder historien. De fleste af rummene giver nu et klart billede af, at vi er på besøg på et museum. Jan opfører sig eksemplarisk som turguide og fortæller en lang historie om de tidligere ejere - klanerne.

I køkkenregionen er alt mad og personale flot udstillet og på trods af, at der overalt står, at man ikke må tage billeder, var der lige en franskmand, der skulle fotografere. Han blev endda irriteret, når vi tilfældigvis gik ind foran ham.

Snart efter slotsbesøget, når vi broen over til Skye og herefter har vi ca. 50 km. tilbage til øens hovedby Portree. Jørn har lokaliseret en campingplads et par km. nord for byen og her er masser af plads - og vådt græs. Vejret er gavmild med regnbyger og blæsende vejr. Vi pakker de våde telte ud, får dem slået op og lader dem tørre.

Ifølge vores optegnelser, går der en bus ude foran campingpladsen ned til Portree. Den jagter vi. Og vi venter pænt til et kvarter efter, at den skulle være kørt. Så begynder Jan at nærstudere køreplanen og han finder ud af, at netop den bus kører kun om fredagen. Sjovt nok står der en familie og venter på bussen - de finder stort set samtidig ud af, at bussen ikke kører.

Vi kan så vælge at vente et kvarter mere eller gå de 2,2 km. ned til Portree. Vi vælger det sidste. Der er et smalt fortov langs vejen, men det er alligevel lidt ubehageligt at have bilerne så tæt på, for de kører pænt stærkt.

Vi når ned til byen samtidig med bussen. Her starter vi med at besøge West Highland pubben, hvor vi både kan smage lokal Skye real ale - men de har også Brewdogs Punk IPA på fad. Et svært valg... Vi må prøve dem begge.

Aftensmaden begynder at trænge sig på og vi har besluttet, at det ikke skal være pub mad i dag. Tæt på ligger en indisk restaurant, hvor vi får lidt forskellige retter. Det smager dejligt - men som altid med indisk mad, er det en sammenkogt ret, som jeg ikke gad spise flere dage i træk.

I den lokale Co Operative får vi købt ind til morgenmad og frokost til dagen efter, før vi begiver os ud i regnbygerne op mod campingpladsen.

Her får vi en enkelt rom, før vi tørner ind. Mine rejsekompaner er blevet så fornuftige, at de fravælger en godnatøl i håbet om, at kunne springe et møde i natpissernes forening over. Det lykkes vist også for os alle.

Tirsdag den 12. september 2017 – Vandring til Old Man Of Storr

Selv om vi undgår et natligt toiletbesøg, har det været en urolig nat. Vi har fået placeret teltet på en skråning, så vi rutsjer lidt i løbet af natten. Det er ikke nogen god ide, at komme for meget i klammeri med teltdugen, for så bliver der fugtigt i teltet.

Jørn mener, at kl. 6:30 er alt for tidligt, så jeg sætter mig op og får skrevet lidt dagbog.

Ved 8 tiden er der liv i de to andre og der bliver arrangeret en intermistisk gang morgenmad med toastbrød, ost, skinke og friskbrygget kaffe. Campingpladsen har ingen faciliteter til at lave mad eller sidde ned og spise. Det er en meget skrabet udgave af en campingplads.

Solen begynder at kigge frem og alt det klamme i teltet kan begynde at dampe lidt af.

Morgenmadens planlægningsmøde er hurtigt overstået. Jan har tilrettelagt en tur ca. 10 km. nord for Portree ved en klippeformation, der hedder The old man of Storr.

Vi er åbenbart ikke de eneste, der har fået den ide, for en parkeringsplads ved stiens begyndelse er overfyldt og et par hundrede meter op af vejen holder der også biler.

Stien op til klippeformationen ligner en motorvej. Så mange mennesker har vi aldrig set samlet i Lake District!

Heldigvis er der en sti, der fører væk fra hovedstien. Den er lidt længere men her har vi fred og ro fra alle de andre. Vi kan se klippeformationerne højt oppe over os. De er delvist indhyllet i skyer.

Efterhånden som vi får kæmpet os opad på stien, kan vi se, at der bliver færre skyer rundt om klipperne. På et tidspunkt er vi tilbage ved hovedsporet og mylderet af mennesker. Det er helt vildt, hvad der begiver sig ud på sådan en tur. Teenagepiger i pænt tøj, med makeup og håret sat

op vælter op af det fugtige græs og uuh - får hænderne gjort beskidte. Der er folk i alle aldre og med mange slags tøj - og fodtøj.

Efterhånden når vi op til klippeformationerne og skyerne er væk. Smukt og fantastisk vue.

Jan og Jørn får hurtigt guidet os ud på et spor, som ikke ret mange andre følger, så efter lidt tid har vi atter det hele for os selv. Dejligt og fantastisk flot.

Vores kameraer arbejder på overtid. Til sidst foreslår Jørn, at vi skal holde en pause og der bydes på chips, cola og en rom. Vi får dog kun lov at sidde et kvarter, før skyerne atter lukker sig omkring os. Det blæser op og begynder at småregne. Vi må hellere få gang i fodtøjet igen, så vi ikke går helt kolde.

Nedstigningen af den alternative rute giver en fantastisk udsigt ned over det lavere område, vejen og de mange søer under os. Vi skal træde varsomt, for der er stejlt.

Undervejs møder vi en australsk familie, hvis forfædre hed Kristensen og var fra Jylland. Jeg kunne trøste dem med, at der nok er en halv million danskere med det efternavn.

Regnen tager til på vej ned og vi bliver pænt våde. Til sidst klarer det dog så meget op, så vi når at dryppe af, inden vi når helt ned til bilen.

Det er imponerende, at på trods af regnvejr, så vælter det op af stien med vandrere, der skal op til klippeformationen. De lader sig ikke sådan gå på.

Vi er først på eftermiddagen, så vi beslutter at køre ned til Portree, parkere bilen og gå lidt rundt i byen - når vi har fået frokost forstås.

På et torv finder vi en Inn, der serverer de samme ales fra Sky og Punk IPA, som vi smagte et andet sted dagen før.

Ledsaget af en stor portion haggish til Jan og mig - og en fish and chips til Jørn, glider hvad som helst ned. Haggish smager faktisk rigtig godt!

Vi defilerer lidt rundt i byen, besøger turistinformationen og Jan hilser på Henry, en af de chauffører, han kører med, når han er på tur herovre.

Så er det tid at få bilen hjem på campingpladsen. Jørn tager sig et varmt bad, mens Jan og jeg får en eftermiddagslur.

I dag når vi bussen ned til Portree. Det går dælme stærkt ned af den smalle kringlede vej. Turen tager under 10 minutter. Så er vi tilbage ved byens centrum, hvor drengene går målrettet efter en pub, vi ikke har frekventeret endnu.

Her serveres Black Skye. Den smager rigtig godt. Etiketten fortæller, at der er brugt oatmeal og honning. God, men den slår ikke klassikkerne fra Lake District.

Lige ved siden af pubben ligger en italiensk restaurant, hvor vi bestiller pizza. Det er en kærkommen afveksling fra pubmaden.

Lidt shopping i Coop og så hjemad. Skal vi lige tage en øl på vejen hjem? Nej, beslutter vi os for, for på trods af, at den besøgte pub har masser af haner, vil de kun servere flaskeøl. Det er ikke særlig sent, men de er nok ved at lukke.

De to andre kyllinger prajer en taxa tilbage til campingpladsen. Mine ben er lige indstillet på at gå, så det holder jeg fast i

Da jeg kommer tilbage til campingpladsen, er de to i gang med underholde en flok unge mennesker med deres røverhistorier. Dem har jeg hørt, så jeg kravler i posen til en nat som de andre. Lidt regn, hosten og lidt venden og drejen i posen samt noget søvn.

Onsdag den 13. september 2017 – Vandring til Rubha Hunish

Atter en flot morgen efter en del regn om natten. Det er ikke uden grund, at græsset er vildt vådt. Selv om græsset er langt, lyder der sjap sjap, når man går på det.

Jeg er oppe et par timer før de andre og nyder bare morgenen og den tiltagende aktivitet på pladsen.

Kl. 7 hopper jeg i bad og det er en stor begivenhed, for det betyder rene underhylere og en ren t-shirt. Det er jo altid et spørgsmål, om der er koldt eller varmt vand i badet. Her har de valgt en alternativ løsning og gjort vandet mega varmt. Så står man ikke under strålen alt for længe.

De andre kommer op og morgenmaden tilberedes i de eneste faciliteter med lidt bordplads. Der er 4 håndvaske med lidt bordplads ved siden af. Så vi okkuperer 2 vaske til vores forehavende. Det er nu mærkeligt, at der ikke laves lidt flere siddefaciliteter til gæsterne. Vi kan ikke sidde i teltene, uden at blive våde.

Dagens tur går op til den nordlige spids på Skye. Jan har fundet en vandretur op til en hytte, der kan bruges til overnatning. Vi havde talt om at tage derop og overnatte, men ændrede vores planer. Så nu bliver det i stedet en vandretur derop og tilbage igen.

Landskabet er råt med høje bjerge og klippeformationer. Til venstre for os er der en lang bjergkam og til højre for os er der også lodrette klippeformationer ned mod vandet.

Vejen bliver smallere og dårligere efterhånden, som vi kommer nordpå. Den ender i et spor med vigepladser. Man kan godt tro, at man kører rundt på Færøerne, men der er to ting, der afslører, at vi er længere sydpå. Husene er typisk britiske. Solide og med tykke vægge. De vælter ikke i

stormvejr. Den anden ting er, at Færingerne har formøblet en masse af vores skattepenge på at bygge formidable veje. Den ødsel er ikke Skye-borgerne forundt.

Vi når op til nordspidsen og til en parkeringsplads, hvorfra vandreturen starter. Der holder allerede nogle biler, så vi er ikke de første. Men der er slet ikke den samme søgning herop, som til gårsdagens tur.

Det første stykke sti ser fin og fladt ud og på trods af regnen, er stien stort set tør. Vejret er fantastisk. De har lovet masser af regn over middag, men lige nu er der sol og ingen vind. Det betyder også, at man skal bevæge sig, for at undgå midges.

Den gode sti får dog snart ende. Efter nogle hundrede meter bliver det til en værre gang sump og det er næsten umuligt at undgå våde og mudrede støvler.

Turen op mod hytten er ca. 2,5 km. Det er ikke særlig meget, men det tager tid, når vi hele tiden skal zik-zakke på eller ved siden af stien, for at finde et nogenlunde tørt område. Nogle steder er der lagt store sten, man kan træde på, men det er undtagelsen.

Efter en god kilometer, fortsætter stien langs siden af en bakke. Man skulle tro, at stien så er tør at gå på, men det er ikke tilfældet. Så ud over at vi skal kæmpe med balancen på bakken, skal vi fortsat zig-zagge op og ned. Det er lidt hårdt, at gå på den måde. Det kræver en del koncentration, hvis man ikke pludselig vil sidde fast i et sort mudderhul.

Med disse anstrengelser, når vi frem til et udsigtspunkt, hvorfra vi har fri udsyn over havet mod nord. Vi nyder virkelig, at vejret er så fantastisk.

Hytten ligger på en naboklippe og vi begiver os op til den. I hytten sidder en enkelt mand, der kan berette, at der har sovet 11 personer i hytten denne nat. Den er ikke mere end 15-20 m2. Det var vist godt, at vi ikke valgte at tage op og overnatte her, men har holdt os på campingpladsen.

Udsigten er fantastisk, solen skinner og der er ikke en vind, der rører sig. Det er helt fantastisk. Vi holder en god pause, får en marsbar og en cola.

Så går det retur mod bilen. Jørn har spottet en alternativ vej hjem, så vi undgår bakken på vej retur. Det gør turen tilbage meget lettere.

Med bilen fortsætter vi turen rundt og ned langs Skyes vestkyst. Landskabet ligger langt fra det, vi kender hjemmefra, så der bliver fotograferet flittigt.

Efter en times tid, når vi til en lille by Uig, hvor fra der sejler en færge til en øen Harris længere vestpå. Vi får tilkæmpet os en parkeringsplads på havnen. I Uig ligger Skye Brewing - det vidste vi ikke - så vi kigger ind. Der er dog ikke meget at kigge på andet end en stor turistshop. De sælger selvfølgelig også bryggeriets øl.

I stedet går vi over til en restaurant, hvor vi kan få de gængse pubretter som haddock and chips. Vi bestiller også 3 pints Black Skye, men den smager ikke helt, som den skal. Jørn går ind i restauranten, for at brokke sig. Fatter bag baren er absolut ikke enig i, at øllet smager forkert. Men Jørn holdt fast og fatter bliver sur. I stedet fik vi en Red Skye. Maden er superfin. Desværre trækker der regn ind fra nord, så vi må fortrække indendørs og spise færdigt.

Det er enden på det gode vejr. Jørn går tilbage til bryggeriet og køber et 5 liters Black Skye festfad, som vi lige kan se for os, at vi skal nyde senere på turen.

På resten af turen tilbage mod Portree og videre ned mod vores nye campingplads i Sligachan regner det. Men der er opholdsvejr, da vi når campingpladsen, Som ligger lavt ned mod en bugt med en fantastisk udsigt med bjerge hele vejen rundt.

Jan og Jørn har lige fortalt, at det er en god ide at få teltet slået op, så snart der er opholdsvejr. Så det gør vi. Men kors, hvor virker det mærkeligt, at man skal slå et telt op på en plads, hvor der står blanke søer overalt. Det handler om at finde en plads, hvor der bare er en anelse tørt.

De i forvejen drivvåde telte bliver slået op, så de kan tørre lidt. Det fungerer faktisk, så da vi senere kravler til køjs, så er der faktisk tørt inde i inderteltet, selv om der står blank vand næsten hele vejen rundt om teltet.

Faciliteterne på campingpladsen er lige så ikke eksisterende, som på forrige plads. Jan siger, at det giver god mening, da det er kroen på den anden side af vejen, der ejer campingpladsen. Hvis de laver for gode køkkenfaciliteter, vil folk ikke søge over til kroen.

Så vi søger over til kroen, for at få en øl. I et stort lokale med en speciel tagkonstruktion, sidder der mange mennesker allerede. Jørn spotter en stikkontakt og et bord i nærheden. Så er pladsen sikret. I baren bestiller vi en Dark Island. Den smager fantastisk.

De har også 2 haner med cask ale fra Cuillin Brewery. Jeg spørger, hvor langt væk dette bryggeri ligger. Bartenderen svarer tørt: 15 meter herfra. Det viser sig, at bryggeriet ligger lige bag baren. Vi smager en Pinnacle, der smager dejlig frisk. Den har en eftersmag, som vi ikke helt kan definere. Men det er en god, fyldig øl.

Efter et par timer bestiller vi lidt aftensmad. De andre kaster sig over en forret og en dessert. Jeg prøver kræfter med en salat, som er oversprøjtet med basalico dressing, så alt smager ens. Jeg kan ikke definere hverken laks eller gedeost i retten.

Det er ved at blive mørkt, så vi går tilbage til campingpladsen, hvor vi får en enkelt rom, før vi tørner ind.

Min hoste er ikke blevet bedre, så i nat prøver jeg en ny strategi. På med tophue og halstørklæde. Det virker som en god plan.

Torsdag den 14. september 2017 – Skye rundt

De har lovet sol fra morgen, men det trommer noget mod teltsiden - og det er begyndt at blæse lidt, så regnen bliver banket af teltet igen, så det eneste, vi skal slås med, er kondensvand i inderkabinen.

Jørn og jeg får tøj på og sætter os ind i bilen, for at vente på, at Jan vågner op. Klokken er næsten 8, så vi har sovet længe i dag.

Vi beslutter at indtage morgenmaden på Sligachan hotel på den anden side af vejen. Det småregner stadig, da vi går derop. Vi bliver vist ind i et lokale med bløde stole og sofaer, så vi næsten ikke kan nå op/hen til bordet.

Der er ingen tvivl om, hvad vi skal have. Den står på full Scottish breakfast - dog uden black pudding (blodpølse). Kaffe og mad kommer hurtigt og det er dejligt at kunne indtage morgenmaden i rolige og komfortable omgivelser, frem for at stå over en vaskemaskine ved campingpladsen.

Vi er lidt i tvivl om dagens tur. Vejret er et vigtigt parameter, for vi vil gerne se et vandfald i området, men hvis det står ned i lårtykke stænger, finder vi på noget andet.

Vi kører mod vandfaldet Fairy pools. Det tager knap en halv time og vejene er meget single roads med passing places. Da vi når frem til parkeringspladsen, der markerer starten på en rundtur til vandfaldene, er der totalt fyldt med biler og næsten kaos. Vi har svært nok ved at køre igennem parkeringsområdet. Det opgiver vi hurtigt, for hvis du ikke kan parkere, så skal du fortsætte. Ikke noget med at kaste bilen ind til siden, for rabatten er meget blød.

Vi fortsætter ned til enden af vejen og byen Glenbrittle. Her blæser det en del og det virker ikke særlig indbydende. Der er dog en flot udsigt til nogle af Skyes mest ufremkommelig bjerge. Vores egen guide Jan ruller sig ud med en fortælling om, hvor svært det er, at forcere disse bjerge, som man bør booke en lokal guide til at forcere,

Tilbage af samme vej og der er fortsat kaos ved parkeringspladsen, så vi fortsætter mod byen Carbost, hvor min aktuelle favoritwhisky bliver "brygget". Her ligger nemlig Tallisker Distillery. Også her er der kaos ved parkeringspladsen. Der er åbenbart mange turister på Skye lige nu.

Vi kigger ind i besøgscentret og kan konstatere, at der er fyldt op på de næste par rundvisninger. Vi har set en del distillerier, så vi beslutter at fortsætte. Selv med mange anstrengelser kan det heller ikke forsvares at handle i deres butik. Tøj, glas, kander og whiskyen er alt for dyrt. En flaske standardaftapning koster 40 pund. Med en kurs på ca. 8, er det over 300 kr. for en 70 cl. I Brugsen derhjemme sælger de whiskyen for 399 kr. for en liter ind imellem.

Vi kører tilbage mod vores campingplads men beslutter hurtigt, at i stedet for at tage tilbage og vandre en tur i ustadigt vejr, vil vi hellere køre en tur i bilen.

Så vi sætter næsen mod Dunvegan Castle. Her er også en landsby, så måske kan vi få lidt frokost også. Vejen er smuk med bløde bjerge og små landsbyer langs floder og fjorde. I byen Dunvegan finder vi et hotel, der serverer god mad og Black Skye på flaske.

Øverst på menukortet står Cumberland sausage, så jeg når ikke længere på kortet. Vi kender Cumberland sausage fra vores ture til Lake District. En supergod og lidt krydret medisterpølse, serveret med kartoffelmos.

Det smager super og vi har slet ikke tid til at udnytte den sjældne mulighed for 4G på telefonen, der betyder, at vi for en gangs skyld er ONLINE. Utroligt, så afhængig man kan blive af det.

Godt mætte fortsætter turen tilbage mod Portree og videre til campingpladsen ved Sligachan.

Her får vi betalt for en nat mere og stiler direkte over til hotellet, for at få en pint. Til vores store ærgrelse har de kun en enkelt øl på fad. I går var der 4-5 stykker. Så vi må nøjes med en Old Bridge fra kroens eget bryggeri.

De andre bliver sendt i bad og jeg holder skansen på kroen, fordi vi har fundet ud af, at der er strømstik lige bag vores plads. Så kan vi få ladet lidt strøm på diverse elektriske apparater.

Efter en øls tid dukke de andre op og jeg overlader dem vagten over stikkontakterne, mens jeg går over på campingpladsen, for at få et bad.

Aftensmaden bliver en kende mere alternativ for mit vedkommende. Der er andesteg på menuen og det smager rigtig godt.

Jeg klager min nød over, at vi er i Skotland og har stort set ikke smagt whisky. Kroen har endda vundet adskillige priser for deres store udbud af whisky. Kortet er også meget alsidigt med op imod 400 forskellige flasker i baren. Priserne svinger fra omkring 4 pund for en dram - og opad. Vi vælger hver en whisky til 4-6 pund, så budgettet ikke springer helt. Så kan vi smage ved hinanden.

Det er blevet sengetid og vi krydser vejen over til vores telte og kravler i poserne.

Vi har aftalt at stå tidligt op næste dag, for at tage på en tidlig vandretur ud til vandfaldene, hvor det ikke lykkedes os at parkere i dag...

Fredag den 15. september 2017 – Vandring til The Fairy Pools

Som aftalt står vi tidligt op. Det småregner, så teltet bliver som sædvanligt pakket vådt ned. Morgenmaden indtages ved et par håndvaske på campinghyttens bagside.

Lidt før beregnet tid, er vi på vej tilbage til vandreturen ved vandfaldene The Fairy Pools. Der er ikke så meget trafik på vejene, så vi er hurtigt fremme ved parkeringspladsen. Der er kommet en del biler allerede, men vi kan sagtens finde en plads.

Snart er vi på vej ned af en skrænt og ud af en forholdsvis let sti, der fører over et lav pas. På den anden side af passet, går stien op i et terræn, der stadig er let fremkommeligt. Der er en del sten på stien, men vi ser andre vandrere med kondisko og læderstøvler, så det er åbenbart helt normal at tage turen i light footwear.

Nu er det vandfald, vi skal kigge på. Efter at have set vandfald i bl.a. Norge og på Island, skal der meget til at imponere mig. Og vandfaldet er da heller ikke noget prangende. Det er ikke særlig høj, der kommer en del vand igennem, men jeg forventer mig nok lidt mere, når det er en specifik tur dertil.

På trods af advarende skilte - den videre tur er kun for erfarne vandrere - så fortsætter vi. Umiddelbart sker der ikke nogen ændring i underlaget og vi fortsætter ca. 400 meter. Så skal vi dreje til venstre ad en anden sti - og så begynder dagens strabadser. I et fladt terræn går vi på vådt, svampet og moset sti, så vi skal koncentrere os om ikke at sætte støvlerne ned i en gang sort mudder. Nu minder turen pludselig mere om vores tur ud til hytten på Skyes nordkyst i går.

Det går stille og roligt rundt i en bugt og vi kan begynde at skimte parkeringspladsen. Efter næsten 3 timers vandring, er vi tilbage ved bilen og så er vi atter på vej. Vi gør et stop, for at handle ind til de næste par dage. Og ved en nærliggende kro, som Jan anbefaler, får vi en god burger og nogle rigtig gode pommes frites. Jørn og jeg får lov til at nyde en Skye IPA, mens chaufføren klarer sig med a pint of coke.

Så er vi klar til at forlade Skye. GPS'en er sat mod Bonar Bridge, hvor vi skal se Highland Games i morgen.

Det meste af eftermiddagen går med at køre, kun afbrudt af et kort ophold ved Garver hotel, et gammelt støvet sted, der dog serverer en pint og en kop kaffe.

Kl. 18 er vi fremme ved Bonar Bridge. Vi har lidt svært ved at finde vejen ind til pladsen, hvor der skal være Highland Games. Vi finder en indgang til et andet sted, hvor der skal køres et cykelløb i weekenden. En mand peger os tilbage til naboindgangen, men den ser så sølle ud, at vi ikke kan forestille os, at det er her. Og det er det så. Jan ønsker sig bare et lille skilt ude ved vejen, så vi ikke skal køre frem og tilbage flere gange.

Vi kører ind på en stor græsplæne, der buer ned mod floden. Der ser blødt ud, så vi er lidt bekymret, da vi bliver bedt om at køre hele vejen rundt om selve kamppladsen ned mod floden. Men chaufføren vurderer, at det ikke er så blødt, som det ser ud til. Vi finder frem til det fjerneste hjørne, hvor der allerede holder nogle autocampere og der står 3-4 telte.

Regnen er fulgt med os til Bonar Bridge, så det bliver som sædvanligt en kamp mod vejret, at få slået teltet op. Heldigvis er vi efterhånden eksperter og det går stærkt. Ved siden af os bor et amerikansk ægtepar i en camper. Han kaster sig over os og det virker til, at han gerne vil snakke. Vi pudser Jørn på ham. Så skal han få kam til sit hår :)

Så sidder vi i bilen, spiser flæskesvær og nyder en rom, mens der snakkes om løst og fast. Ved 9 tiden giver vi os selv lov til at kravle i posen. Vores amerikanske naboer holder åbenbart fest med høj musik og bilmotoren gående. Vi overvejer at stå op, for at banke på ruden, men det er for bøvlet at kravle ud af teltet, så vi lader være.

Lørdag den 16. september 2017 – Highland Games i Invercharron (Bonar Bridge)

Så er det Highland Games i Invercarron. Det er en del af turen, som vi har set frem til. I dag kan vi sove længe, for der er først åbent på pladsen kl 10.

Vi tager det roligt og nyder lidt kaffe og morgenmad, men det er fortsat alt for tidligt, så vi sætter os ind i bilen, for ikke at blive spist af the midges. Klokken bliver 10, det småregner, og der er ikke tegn på, at der sker noget som helst på pladsen. Så vi nyder for en gangs skyld en rom til morgenmad og det ender også med en formiddagsøl, før vi begiver os ned på den intermistisk anlagte kampplads.

Mens vi sidder i bilen, har Jørn betalt for et telt i 2 dage. Damen, der tager imod betalingen, er i tvivl om vi skal betale for et eller to telte, så vi betaler kun for et.

Så skal vi til Highland Games. Vores nabo Malcolm er også klar i kilt, for at repræsentere hans klan McIntosh. Ingen smalle steder i bredgade...

Vi kan godt se, at det er ikke en af de største Highland Games. De forventer ikke mere end omkring 400-500 gæster.

Malcolm har tidligere fortalt, at i USA kan der let være mange tusinde gæster til et Highland Games, men som Malcolm siger, så er det jo ikke helt det rigtige.

Vi ser en masse spændende og rå konkurrencer som løb og cykling i tung græs, kuglekast, stenkast, længdespring. Så kommer der højdespring, fellrunning og tovtrækning. Det sidste viser sig at være noget af en psykologisk krigsførelse. Hvis ikke et af teamsene kan trække de andre over linjen, går der psykologisk krigsførelse i det. Det kan let tage 5 til 10 minutter, før den endelige kraftanstrengelse afgør kampen.

Undervejs er der konkurrencer i dans til sækkepiber og der er decideret konkurrence i sækkepibe. Begge dele tages meget alvorligt med en alvorlig dommer, der noterer lystigt

Der går i det hele taget ikke mange minutter i løbet af dagen, uden vi hører sækkepiber.

Ind imellem når vi at frekventere den intermistiske bar, der dog servererer Dark Island i flaske og vi smager den lokale Angus beef steaks. Det hele smager super. Dagen byder på en del regn, men op ad dagen også sol og varme.

Hele dagen styres af en caller, der sørger for at fortælle, hvad der er gang i på pladsen. Det kan være lidt svært at holde styr på, når der er gang i flere ting på en gang. Calleren har også svært ved at holde styr på tingene og i løbet af dagen har vi en mistanke om, at han har kigget dybt i whiskyflasken, for han bliver noget morsom over sig selv - og han spørger flere gange åbenlyst: hvad er det næste, der skal ske. Så måske skal han bekymre sig lidt mere om det, han er sat i verden til.

Jeg synes, at hans "største" bedrift er, at han annoncerer en parade med et sækkepibe orkester og mens de går en runde på pladsen, overdøver han dem lystigt med sin snak ud over højttaleranlægget.

Ved 6 tiden ebber det hele ud og bilerne kæmper med at forlade den plørede mark. Flere skal trækkes fri med en traktor og der er godt nok mudret.

Vi går tilbage til bilen, hvor der er næsten blå himmel og varm nok til, at vi kan sidde udenfor og dele en enkelt dåseøl fra Black Skye

Jan er træt og sætter sig ind i bilen. Vi andre følger efter og der serveres en sandwich fra bagsædet, mens mørket falder på. Jeg falder i den sædvanlige fælde, at kommentere, at Jørn ikke bryder sig om ost. Det skal man lade være med. Heldigvis stopper Jan vores ordkløveri. Jeg lover, at jeg aldrig kommenterer det mere!

Vi sidder i fred og fordragelighed og nyder resten af dagslyset, mens jeg får skrevet dagbog. Så er vi klar til at krybe i posen.

I morgen har vi, efter 6 dage i telt, lovet hinanden, at der skal en fast seng til.

Hvad er det bedste ved Highland Games, spørger Jørn. Det kan vi ikke svare klart på. Jan synes, at hele setuppet var spændende. Jørn synes, at der var lidt for meget løb og cykelløb, for at fylde dagen ud. Vi. var enige om, at paraden med sækkepiberne var alt for tynd. Det blev ikke bedre af, at calleren skulle tale ind over sækkepibe orkesteret, mens de gik rundt.

Jan sluttede med at kalde det en byfest i Brædstrup Pjedsted.

Så var den ged barberet.

Søndag den 17. september 2017 – Til Ullapool

En lidt træls nat med hovedpine (på grund af for lidt vand i glasset i går) og en pænt snorkende nabo. Nå men vi er alle friske og nyder lidt morgenmad og det gode, milde vejr. Ingen regn i nat så vi kan for en gangs skyld sidde udenfor på marken og spise morgenmaden.

Første forhindring bliver at komme ud af pladsen. Vi bor på en høj, men skal ned igennem en lille dal, for at komme til selve pladsen og igennem denne til udgangen. Selve pladsen er helt kørt op og er næsten en stor mudderpøl, så der skal gode køreskills til, for at komme igennem mudderet. Vores taktik er, at Jørn og jeg sættes af, før det bliver alt for smattet. Så må Jan klare ærterne med at få bilen igennem sølet.

Det lykkes meget godt og i løbet af no time er Jan nået ud af pladsen. Så må Jørn og jeg kæmpe os igennem sølet og ud til vejen, gøre vores støvler rene, før vi kan være bekendt at stige ind i bilen igen.

Så går det mod vest. Dagens destination er Ullapool. Det går af små singleroads med passing places. Turen er små 120 km. og undervejs bliver landskabet mere goldt og bjergene højere. Vi kører for alvor tilbage til det skotske højland.

Ved middagstid er vi ved Ullapool. Byens navn er ikke særlig positiv, set med en danskers øjne - og den er noget isoleret ude ved vestkysten. Men det er en større by. Herfra kan man bl.a. Sejle til Isle of Harris. Der er dog ikke meget færgetrafik at se.

Vi mødes af en meget mild efterårsdag. Det er måske lidt køligt undervejs, men da vi stiger ud af bilen ved havnen i Ullapool, er det mildt og ingen vind. Vi parkerer dytten og går en lille tur og finder The Caledonian Hotel, for at få en kop kaffe og lidt wifi. Jørn spørger, om der er plads til os for natten - men glemmer at bruge brother-tricket, så receptionisten meddeler, at der ikke er plads til 3 gentlemen. Han tror garanteret, at vi er bøsser :)

Vi drikker vores kaffe, får lidt wifi og styrer derefter ned mod turistinformationen, der hjælper os med at finde et overnatningssted lidt uden for byens centrum.

Med GPS'en sat til, når vi hurtigt ud til en lille forstad til Ullapool og til vores overnatningssted. Vi kan dog ikke tjekke ind endnu. Det er tidligt - og familien er i kirke, så vi parkerer bilen og går tilbage mod byen, for at få lidt frokost.

Jørn finder let tilbage til havnen og til en bar/restaurant Ferry Boat inn, hvor det vælter ind med gæster. Vi får bestilt en god øl og en snitzel til frokost, før det helt store rykind.

Vores real cask ale hedder Atlantic og det smager rigtig dejligt. Jan og jeg går i håndbryggermode og da vi for en gangs skyld er online, finder jeg hurtigt en opskrift på øllet.

Maden serveres og den smager dejligt. Jørn får en gang fish and chips, Jan får kylling og jeg en snitzel. Alt ser indbydende ud og det smager super.

Så går turen ud mod vores overnatningssted. Vi banker på døren og bliver budt velkommen af en ældre dame, der byder os indenfor. Hele huset emmer af pynteting. Jan and his brother Jørn - samt vennen Alex - bliver vist op på et familieværelse med en dobbeltseng og en enkeltseng (til mig).

Godt indlogeret tager vi vandrestøvlerne på, for at gå en tur i bjergene bag Ullapool. Vi går op i vejene bag byen og videre op i bakkerne bag. I løbet af få minutter går det forholdsvis stejlt opad i et tæt krat, så vi skal passe lidt på, for planterne er hårde og kontante, hvis man rører dem.

Snart er vi et godt stykke over byen og har en flot udsigt over Ullapool og havnen og bugten.

Det stopper os ikke. Vi fortsætter mod toppen. Det tapper godt på kræfterne, da stien ikke er særlig let at forcere. Der er mange våde steder, hvor der er gode muligheder for, at få gjort støvlerne beskidte.

Flere steder undervejs stopper vi op, for at nyde udsigten. Det er en næsten forudsigelig fin udsigt over Ullapool.

Vi møder nogle enkelte vandrere undervejs mod toppen af bjerget bag byen. Vi bevæger os ca. 300 meter op, før vi er ved en top. Her blæser en kølig vind, så vi går lidt ned af bakken igen, finder en bænk og holder en pause. Vi er vist alle lidt spændte på at smage den tur-øl, jeg har taget med fra Tesco butikken i Ullapool. Det er en Elvis-øl fra Brewdog. En grape fruit infused IPA. Og den smager af grape. OK, men jeg behøver ikke købe den igen. Jan kan slet ikke lide den - men han er heller ikke IPA fan.

Så går turen tilbage mod byen af smalle stier, der er pænt våd flere steder. Vores skills sættes på prøve ved, at der ligger mange store, løse sten på stien, så vi skal hele tiden passe på, hvor vi træder.

Men vi når ned og Jørn stiler mod et hotel, der ligger meget tæt på vores overnatningssted. Her nyder vi et par øl, før det er badetid. Det har vi vist alle set frem til. Især efter, at vi nu har campet i 6 dage.

Vi har bestilt bord på hotellet, hvor vi fik et par øl. Menuen ser lovende ud, så vi gør os færdige og går derhen. Tjeneren virker til at have stress og bartenderen lige det modsatte. Han udstråler overblik og overskud.

Vi får anvist et bord og bestiller maden. Jørn og jeg har fået kig på en god steak og Jan noget kylling. Steaken skuffer fælt. Det er et meget tyndt stykke kød, der er fuldstændig gennemstegt - og sej. Jørn kigger uforstående på mig og vi smager hinandens kød. Jørns smager fuldstændig anderledes. Dejlig rosa, blød og lækker. Øv bøv. Jeg orker ikke at brokke mig - men burde jo nok have gjort det.

Så er drengene mætte og trætte - og vi defilerer tilbage til vores værelse og får en godnat rom. Jeg tror, at der er helt ro på værelset ved 22-tiden.

Mandag den 18. september 2017 – Vandring til Stac Pollaidh (kongeetapen)

Vi vågner op til en fantastisk dag med blå himmel og ikke en vind, der rører sig.

I fred og ro, får vi pakket vores ting og gør os klar til bedstemors morgenmad. Vi bor på et rigtigt bed and breakfast. Huset emmer af bedsteforældre med usandsynligt mange pynteting overalt. Det meste af bedstes dag kan nok gå med at støve af, når hun har fået os smidt ud. Hvis hun da ikke lige skal en tur i kirke først, for det er et troende hus, vi besøger.

Morgenmaden fejler ikke noget. En lækker scottish morgenmad med æg, bacon, champions og tomater. Dertil den obligatoriske toast og filterkaffe.

Mætte og veltilpasse pakker vi vores ting og siger farvel til bedste. Man skal lede længe efter et slattent håndtryk, som hun kan præstere.

Til gengæld står hun pænt i døren og vinker til os, da vi kører derfra.

Vi skal ikke køre langt i dag, da vi har besluttet at tage en overnatning på campingpladsen i Ullapool. Vejret er simpelthen for godt til at køre langt. Så vi kører ind til byen og finder campingpladsen nede ved byens yderste punkt og pladsen giver næsten sig selv. Vi skal bo helt ned med udsigt ud over vandet. Fantastisk.

Teltene bliver slået op og vi kører op i byen, for at besøge turistinformationen. De må kunne fortælle os om nogle vandreture i området.

De foreslår bl.a. en tur langs stranden ud til et fyrtårn og tilbage igen. Det lyder ikke særligt spændende i min optik. Så foreslår de en tur, der kræver, at vi kører ca. 20 km ud af byen (mod nord).

Den vælger vi og det kommer vi absolut ikke til at fortryde. Det bliver med stor sikkerhed kongeetapen.

Først går det af hovedvejen i ca. 15 km. Ved en lille by Drumrunie drejer vi til venstre ind af en single passing road og kører ca. 5 km. Så er vi fremme ved en parkeringsplads, der er fyldt op. Det plejer at være et godt tegn på en god tur.

Vi skal op på bjerget Stac Pollaidh, som er ca. 600 meter højt. Fra afstand ser det ud til at være en komplet umulig opgave. Det øverste del af bjerget står lodret op i luften. Ikke lige noget for sådan nogle halvgamle folk som os.

Vi forestiller os, at vi skal gå en tur rundt om bjerget og ikke helt op på toppen. Turen starter da også med at gå op, op og atter op. Det foregår i et stille tempo men hjertet banker godt, når vi bevæger os. Det tager vi ikke skade af.

Vi er startet turen kl. 12 og da vi er nået op i det, som vi formoder at være højden, holder vi pause og spiser en sandwich, som vi har smurt ved bilen før afgang. Den smager mindst lige så godt, som de færdigpakkede sandwiches, vi ofte har købt til vandreturene.

Der er stadig ikke meget vind, men den smule, der er, er forholdsvis kold, så vi gør klogt i at tage en regnjakke over os, for ikke at komme til at fryse af den sved, som vi trods alt har produceret.

Efter en spisepause, begiver vi os videre. Det går fortsat opad men vi kommer efterhånden også rundt om bjerget og kan først se mod øst men efterhånden også mod nord. Udsigten er fantastisk. Masser af små søer i lavlandet under os og rå bjerge skyder op omkring os. Det er noget mere rå natur, end vi har været vant til i England.

På nordsiden af bjerget deler stien sig i to og vi kan vælge en lav rute og en høj. Jørn overtaler os til den høje. Ikke fordi vi har brug for at kravle meget højere op men Jørn synes, at vi er så tæt på noget, der kunne ligne toppen af klippeformationen, så vi går op. Der er sten og klipper, der agerer en stejl trappe. Den er pæn stejl, men vi kommer langsomt og sikkert op.

Vi ender ikke på toppen af bjerget men når dog op til en lavning, hvor vi kan se ud til nord og syd. Helt vild udsigt. Det kan jo ikke beskrives men skal ses live.

Jørn kæmper sig op på den nærmeste klippeformation, der er ca. 50 meter højere oppe. Det har Jan og jeg ikke brug for. Vi nyder bare udsigten.

Så er der tid til nedstigning. Den ser lidt vild ud, når man kigger ned på den, men vi tager et skridt ad gangen og får efterhånden kæmpet os godt nedad. Snart er vi nede på siden af bjerget igen og kan nu se mod vest og ud over havet. Det er tydeligt, at vi befinder os i den barske del af Skotlands natur med klipper overalt.

Efter en god times vandring nedad, er knæene ved at være møre. Vi kan se ned til bilen og glæder os til at nå derned.

Vejret har været en anelse skyet under vandringen, men nu er det skyfrit igen, så vi kan få et sidste billede af bjerget fra bilen. En helt igennem fantastisk vandretur.

Vi kører tilbage til campingpladsen og parkerer bilen og går til den nærmeste pub The Arch Inn, for at nyde en velfortjent pint - igen fra et lokalt bryggeri i Ullapool. Dejligt at se, at der stadig produceres masser af real ale. Vi smager en humlet lys type, som ikke er i særlig god harmoni. Så prøver vi en mørk, lidt sød øl, som de er sluppet meget bedre afsted med.

På skift går vi op på campingpladsen for at gå i bad. Det må kun tage en øls tid. Da vi alle er samlet igen, bestiller vi fish and chips. Det glider let ned efter en dags hårdt arbejde.

Ud på aftenen går vi en tur langs havnen, for at smage en Atlantic bryg fra Sharp's bryggeriet. Det bringer os hen til The Ferryboat Inn, som desværre ikke har Atlantic på hanen i dag. Vi smager en anden og får en sludder med tre unge Schweizere, der også drikker real ale. Vi er lidt nysgerrige på, hvorfor de drikker den slags øl og ikke pilsnere, som alle andre. De vil gerne prøve øllet, er deres svar.

Jeg ringer til Marie. Det lyder til, at de også har en god tur i Frankrig.

Så er det ved at være sengetid og vi begiver os tilbage mod campingpladsen.

Der serveres en godnatrom i teltet og så er der ro.

Tirsdag den 19. september 2017 – Til Glencoe

Så er det blevet store rejsedag. Vi har tænkt os at køre mod syd, så vi er i position til en aftale på Glengoyne Distillery torsdag.

Jeg er tidligt oppe. Kl. 6:30. Det er ved at være lyst og jeg forestiller mig, at jeg kan se solen stå op, mens jeg sidder og skriver dagbog på de store sten, der agerer kystsikring ved Ullapool.

Det går fint med at sidde på stenene. Men det er lidt koldt for bagen. Jeg får gjort gårsdagens noter færdige og pakker sammen og sætter mig op i bilen. Der er ikke liv fra de andre endnu. Klokken passerer 8, da deres sagte snorken forvandler sig til et ryk i teltenes lynlåse.

Jeg går efter morgenmad i Tesco, mens de andre kommer til live.

Morgenmaden indtages på græsset ved siden af vores telte. Fantastisk flot vejr med blå himmel og ikke en vind, der rører sig.

På trods af det flotte vejr, lykkes det ikke at få pakket teltene tørre ned. De er stadig godt fugtige under bunden. Første stop er en servicestation i Ullapool, før vi sætter kursen mod Gairloch. Det er en fantastisk smuk tur, hvor meget af ruten går langs kysten.

Da vi når Gairloch, overvejer vi at finde noget frokost. Men det er ikke let at finde en parkeringsplads i byen, så vi fortsætter mod Moir of Ord, en lille by længere mod øst i retning af Inverness. Turen er lang og jeg sidder med en lille følelse af, at vi har skudt forkert, ved ikke at bruge det smukke vejr til at vandre i. Nu bruger vi en hel dag på transport i stedet. Men vi har en formodning om, at vejret holder resten af ugen, så derfor er vi på landevejen nu.

På vejen til Moir of Ord finder vi et hotel, hvor vi vil spise frokost. Det er et meget klassisk hotel i gammel stil. Udenfor virker det ikke særlig prangende, men da vi træder ind, stilles uret lige over

100 år tilbage. Fantastiske lokaler med sans for detaljer i bygning og interiør. Selvfølgelig står der Chesterfield møbler overalt. Trappen op til første sal er smuk udført og på reposen til første sal sidder 3 flotte vinduer med masser af glasmosaikker i. Et gennemført hotel, der har bevaret stilen i mange år.

Tjeneren minder mig om en dansk skuespiller - jeg kan ikke huske navnet. Han virker en anelse kikset til hotellet. Der er lidt ungdommeligt over hans fremtræden og så hænger skjorten skødesløst i buksekanten. Den var nok ikke gået, hvis der var en overtjener til stede...

Der er ikke lige plads til os i den lille spisesal, men vi får bestilt vores mad og en øl. Efter ca. 15 min. er et bord klar - og vores mad også. Jan og jeg har bestilt en lammeskinke. Den smager ikke af særlig meget. Lidt kønsløst kød, der dog er mørt, så det basker. Serveret med super hotte pommes frites. De er gode. Mætte og tilpasse, fortsætter vi turen. Frokosten ligger lidt tungt, så da vi når igennem et godt stykke vej, får jeg mig en lille blunder på bagsædet. Mit vækkeur er Jørn, hvis han ruller vinduet ned, for at tage billeder - så ved jeg, at der er noget, jeg skal se...

Vi når Moir of Ord ved kaffetid og fortsætter ufortrødent til Drumnadrochit, der ligger tæt på Loch Ness søen. Her gør vi et stop ved en cafe, som også er en bar og hotel og madvogn og takeaway - og bådtursarrangør på Loch Ness. En rigtig kommerciel affære. Kroen er ikke åben, så vi må nøjes med en øl fra cafeen. Jan får et dobbelt skud kaffe.

Vi fortsætter langs Loch Ness mod Fort Williams og ca. 10 km. før Loch Ness, kører vi over på den modsatte side af kanalen, for at se lidt mere af kanalen de sidste km mod Fort William. Der er nogle enkelte udsigtspunkter over kanalen, men ikke noget særligt. Vejen er en single pass road hele vejen, så det er mere bøvl end gavn.

Trafikken er tæt i Fort William, men vi glider igennem og fortsætter til Glencoe, der er dagens slutdestination. Ved broen ved Ballaslulish kører Jan over 3 gange, så vi kan få lidt flotte billeder af bjergene i området. Det er meget flot.

I Glencoe tjekker vi ind på campingpladsen. Der er allerede lukket i receptionen, så vi finder os et spot ned til vandet. Jørn konstaterer, at det nok er klogt at tage billeder af bjergene i dag. Det er aldrig let at vide, om det ser sådan ud i morgen. Han får helt ret.

Vi får teltene sat op og går tilbage til Glencoe, for at få lidt aftensmad. Der ser ikke ud til at være nogle butikker i Glencoe. Men vi finder et hotel med en bar, hvor der kun er en hane med real cask - og den er lukket. Heldigvis sender bartenderen os ind til naboen, når vi skal spise. Her er der et par muligheder på ølhanerne og et menukort, der nok skal holde sulten fra døren.

Mens vi venter på maden, diskuterer vi morgendagens program. Jan har haft kig på en "lille" bjergtop Pap of Glencoe. Vi undersøger det nærmere. Det er en top på over 700 meter og turen er en stejl opstigning og nedstigning i rå terræn med klipper. Vejrudsigten lyder ikke lovende med masser af regn, så vi beslutter hurtigt, at opgive turen. Uanset vejret har jeg slet ikke lyst til at skulle klatre 700 meter op og ned. De andre er vist enige.

Efter lidt halvdårlig aftensmad og halvanden pint, er vi grydeklare. Vi er vist alle forundret over, at vi kan være så trætte af at have kørt bil en hel dag. Chaufføren har selvfølgelig en undskyldning men det har vi andre vel ikke...

Onsdag den 20. september 2017 – Til Drymen

Det har småregnet flere gange i løbet af natten. Så chancen for, at kunne pakke teltet tørt sammen, er ikke eksisterende. Vejrudsigten ser ud til at holde stik. Vi skal have en ordentlig røvfuld regn i dag.

Vi sætter os i dytten, for at køre hen og spise morgenmad på den lokale restaurant. Her består morgenmadskortet af 2 ting, der begge har noget med boller at gøre. Det viser sig, at være de samme kolde og halvkedelige boller, som vi fik til aftensmaden i går.

Vi har besluttet at pakke teltet sammen og køre mere sydpå, hvor vejret ser en tand bedre ud. Så Jørns Travel Agency foldes ud og han går på nettet og der ringes, for at finde en overnatning. Vi kan ikke komme en dag tidligere til det sted, vi har booket i morgen. Så Jan har et forslag til et hotel i samme by. Den får Jørn efter lidt møje og besvær booket.

Tilbage til campingpladsen pakkes teltene ned med lynets hast. Vi er efterhånden eksperter efter 9 overnatning i telt

Så går det mod syd via A82 til Tyndrum. Regnen stilner af og jeg tror, at vi traf den rigtige beslutning ved at søge sydpå. Glencoe er et hul i jorden, hvis regnen vælter ned hele dagen.

I Crianlarich drejer vi ind på A85, for at undgå den dårlige vej ned langs Loch Lomond.

Vi tager en lille afstikker til en lille by Killin og parkerer bilen. Regnen er stoppet, så der er basis for en lille gåtur. Vores chauffør stråler af glæde over sin præcisionstiming, da vi står ved kroen kl 12:02. Glæden er så meget mere overraskende, når jeg tænker på, at hans ration er en coke. Jeg smager en lys, humlet og frisk, real cask ale. Jørn smager en godt maltet Highlander. Lækker øl!

Tilbage til A85 og videre sydpå, hvor Jan leverer et par røverhistorier fra hans bagkatalog. Han tager guidegerningen meget seriøs.

I Callandee, en større by, drejer vi mod Glasgow. De høje bjerge er nu lagt bag os, men det er regnen ikke. Den sidste del af turen til Drymen går via mere snørklede veje.

Pludselig er vi Drymen og Jan (eller GPS'en) styrer hurtigt til vores kro (som er et Best Western hotel). Der går ca. få sekunder før chaufføren sidder med en øl i hånden. Velfortjent efter en regnfuld tur. Klokken er langt over frokosttid, vi tjekker ind på værelset og gør os hurtigt klar til at abdisere, for at tage et kig på byen Drymen. Det regner ad pommern til, så vi søger ly i en pub - surprisingly.

Her serverer de rigtig god real scottish ale på 2,9 %. Ikke super kraftig. Nærmest en let version af Guinness. Da vi kommer til pubben, er vi stort set de eneste, men i løbet af et par timer bliver der fyldt op. Både af turister og af stamgæsterne med faste pladser.

Vi sender Jørn ned, for at bade og vistnok pakke sin kuffert, selv om vi andre nok synes det er en kende for tidligt.

Hans plads overtages af et par piger fra Leicester, der lige er startet på West Highland Way. Det har været en våd omgang og vi spår dem en svær tur, for vejrudsigten ser ikke lovende ud.

Vi har bestilt bord på en restaurant, der hører til pubben og det fortryder vi ikke. De serverer en lækker Cullen skink suppe, saltet torske suppe. Hovedretten er en dejlig tynd og sprød pizza. Efter det og en flaske god hvidvin og rødvin skynder vi os tilbage til hotellet. Til et dejligt komfortabelt værelse med roombeer, god rom og lidt god musik. Først Ølhunden der glammer, så Going Home med Ten Years After - efterhånden som den elendige internetforbindelse rækker.

Torsdag den 21. september 2017 – Glengoyne Distillery

Det har været en varm nat. Vi har vist alle sovet uden dyne det meste af natten. Selv med et åbent vindue og en slukket radiator...

Efter et morgenbad, styrer vi mod morgenmadsrestauranten. Hotellet er et af de klassiske ældre hoteller med et væld af døre, der skal åbnes på gangen.

Vi har ikke helt mod på en gang full scottish breakfast i dag. Jeg har udset mig en røget laks. Det har Jan også. Men lige nøjagtig laksen koster ca. 6 pund ekstra. Det forstår vi ikke en hak af. Det har ikke været tilfældet andre steder. Så må vi lige starte forfra med menukortet. Så har jeg lyst til varme kippers. Uha nej, dem er de sørme udgået for. Nå - men så vil Jan da gerne have en omgang røget torsk, som også er på menukortet. Nej, dem har de heller ikke i dag. Så pil da lortet af menukortet, i stedet for, at vi skal sidde og blive sure over, at vi ikke kan få det på menukortet, vi gerne vil have. Åndsvage kælling :)

Nå, de andre falder til patten og bestiller det fra den klassiske skotske morgenmad, de vil have. Jeg nøjes med lidt yoghurt og et par skiver toastbrød. Vi må så nødtørftigt erkende, at deres toastbrød er af en god kvalitet. Det nærmer sig næsten et dansk franskbrød.

Vi går tilbage til værelset. De andre kaster sig på sengen, for at slappe af, til vi skal forlade værelset kl. 11. Jeg vælger at gå en tur ud til en gammel borg, der ligger 1,6 km. vest for Drymen. Vejret er opholdsvejr med et par dråber regn undervejs.

Jeg finder en lille vandresti, der bringer mig den første kilometer i retning af Buchanan Castle. Resten af vejen går via lidt zig zaggede veje. Borgen er i meget miserabel stand. Jeg havde godt læst, at taget blev pillet af i 50'erne, så jeg forventede heller ikke at se en fuld funktionel borg.

Der er vokset træer op omkring og på selve bygningen. Hvor er det synd. Det kunne være fedt, at have penge til at sætte sådanne bygninger i stand, så borgen blev beboelig igen. På vejen hjem går jeg og filosoferer over, om man kunne skrive til Bill Gates og overtale ham til, at finansiere en genopbygning. Mod selvfølgelig, at han må komme og bo der, når han har lyst :)

Jeg er tilbage på hotellet lidt før kl. 11. De andre er først lige ved at gøre klar til at rømme værelset. Vores ting bliver stuvet ind i bilen, der flyttes ca. 100 meter op af vejen til vores næste overnatningssted The Hawthorns - et bed and breakfast. Lidt mere hyggeligt end et standard hotelværelse.

Vores værtinde Jean har allerede gjort vores værelser klar. Det er fornemt, for vi aftalte oprindeligt, at vi kun kunne parkere bilen. Hun mente, at vi havde lettest ved at få vores ting ind og finde værelset FØR vi tog på whiskybesøg. Godt tænkt.

Så vi tømmer bilen og bærer alt vores skrammel ind på de 2 værelser, vi har fået. Så kan vi få pakket kuffert og rygsæk i ro og mag, så det hele er klar til flyveturen hjem. Det kommer Jørn og jeg pænt langt med. Jan føler sig stresset efter en lang køretur og han sætter sig med en øl og falder helt ned - siger han :)

Kl. 12:30 har vi booket en taxa fra hotel Buchanan. Det er en handicapbil med 3 sæder foran og et enkelt bagi. De 2 andre sætter sig ind til chaufføren og Jan får sig en god sludder med ham, mens den gamle skralderkasse kører os til Glengoyne Distillery. Vi har godt nok først en aftale kl. 13:40 og er der en time tidligere. Men vores kontaktperson Val hilser på os og udtrykker en bekymring for, om de er i stand til at finde de 3 tønder whisky, som Jørn ejer. De er i gang med en større ombygning og har derfor flyttet rundt på tønderne. Men der er sat en mand på opgaven.

Vi overlades til os selv og kigger lidt på et vandfald, de har i baghaven og på selve butikken. Priserne er som forventet meget høje på grund af den høje britiske afgift, som vi senere får at vide udgør 75 % af flaskens pris. Intet under, at whisky er den næststørste indtægtskilde for Skotland.

Til den aftalte tid bliver vi budt velkommen af en smilende dame i en kjole med et klassisk skotskternet mønster. Det ser ud til at være en del af dresscoden for dem, der arbejder med gæsterne på distilleriet.

Vi bliver vist op i et lille lokale, hvor der serveres en dram for os. Der er lidt forvirring, for et par af gæsterne skal åbenbart have en cask strength version af drammen. De har vist valgt en speciel tur.

Vi ser en video på 8-9 minutter om distilleriet, mens vi nyder vores dram. Derefter viser guiden os ud på en terrasse med udsigt til vandfaldet, der tidligere har været vandkilden for distilleriet. Der skal dog bruges meget mere vand, end vandfaldet kan levere, så i dag får Glengoyne vandet

fra et nærliggende vandresservat. Guiden fortæller, at der skal bruges op mod 100 liter vand til at producere en flaske whisky.

Guiden forklarer, at vi skal slukke vores mobiltelefoner og vi må ikke tage billeder under turen rundt i produktionshallerne - på grund af eksplosionsfare. Den historie kan jeg genkende fra Glenkinchie. Det handler måske mere om, at det er en arbejdsplads og de ansatte vil gerne undgå, at de bliver overvåget og filmet konstant af gæster.

Vi kommer igennem den sædvanlige arbejdsgang bag whiskyen og er måske en anelse kede af, at vi "kun" får en standardtur på distilleriet.

Det ændrer sig dog hurtigt, da vi er færdige med turen rundt i den forholdsvis lille produktionshal. Der er ingen tvivl om, at Glengoyne udnytter deres kapacitet fuldt ud og kører i døgndrift. Det lidt specielle ved Glengoyne er i øvrigt, at selv om de kaldes et highland distillery, så ligger distilleriet geografisk ikke i de høje bjerge. Det andet unikke ved Glengoyne er, at når de laver whiskyen, så køres spritten først igennem en kobberstill og ved andet gennemløb fordeler de spritten på 2 andre kobberstills. Guiden forklarer, at det er for at skabe mest muligt kontakt med kobberet. Den forklaring har jeg nu svært ved at følge, for spritten er i kontakt med kobberet lige lang tid, uanset om det foregår i en eller 2 kobberstills. Nå, men historien er jo meget sød.

Vi når til slutpunktet for rundvisningen. I warehouse no. 1 har de lavet et flot display med flasker, der viser udviklingen af whisky gennem 30 år på forskellige typer af træfade. Meget interessant at se, hvor meget farve whiskyen får af tønderne. Det har vi ikke set før.

En ny guide står klar til at overtage os 3. Hun viser os ned til de andre warehouses, der ligger på den anden side af vejen. De har fundet 2 af Jørns tønder i det ene warehouse og dem kravler vi ind til. Der er lidt mere plads mellem rækkerne af tønder end der var på Arran. Her på Glengoyne har de også skrevet navnet på tønderne, så på den ene står whisky friends from Denmark.

Jørn får sig en sludder med 2 medarbejdere og vores guide om hans whiskyeventyr. Guiden opfordrer Jørn til at stille de frække spørgsmål til de 2 mænd. De kender håndværket til bunds.

Der er ansat ca. 10 medarbejdere til at producere whisky på Glengoyne. Resten er administrative medarbejdere og guider til gæsterne.

Efter en længere snak (Jan og jeg observerer, at det er Jørn, der snakker mest) - fører guiden os over vejen igen - tilbage til en ældre bygning, hvor der står privat på stakittet.

Her bliver vi ført ind i et lokale, der åbenbart bruges til mere eksklusive smagninger. De ordinære ture afsluttes med en dram i selve shoppen.

Vores guide har fundet et større arsenal af flasker frem, vi skal smage. Noget af det unikke ved Glengoyne er, at de tager en prøve af tønderne hvert år og gemmer disse prøver (10 cl.) til fadejerne. Så har du mulighed for at smage whiskyens udvikling i fadet. Meget spændende. Det

bliver desværre nok eneste gang, jeg får mulighed for sådan en smagning, for Glengoyne er holdt op med at sælge fade til private.

Der er tre serier. Et 500 liters amerikansk sherry oak butt og et 500 liters spansk sherrybutt fra 2011 og et 250 liters PX hogshead fad fra 2013.

Vi liner flaskerne op i vindueskarmen og det er interessant at se, at alle 3 serier har taget farven fra fadet allerede efter et år. Derefter sker der ikke meget i forhold til udviklingen af whiskyens farve.

Guiden finder også en helt frisk prøve, så vi kan smage whiskyen før den kommer på fad. Det smager forbavsende mild og frugtagtigt.

Først smager vi årgang 1 af de 3 serier. Allerede her er det klart, at det friske europæiske sherryfad virker mere klar end de 2 andre. Især PX'en virker rå - den er så også 2 år yngre.

Så smager vi den nyeste aftapning af de 3 serier. Det europæiske sherryfad virker klar til at kunne tappes på flasker - efter 6 år.

Guiden giver sig god tid til at sidde og smalltalke med os, mens vi smager whiskyen. Der er ingen hastværk fra hendes side. Hun vil ikke smage whiskyen, men meget gerne dufte til den. Hun synes, at vi begynder at få mere farve i kinderne. Mærkeligt, vi sidder og drikke whisky i cask strength og selv om vi kun får en lille prøve af hver, så bliver det jo til en slat.

Til sidst prøver vi 2 midter årgange af hver serie op mod hinanden. Det giver et klart billede af udviklingen. Fantastisk spændende smagning og der er noget rigtig godt whisky på vej til Jørn her. Jan og jeg har ikke styr på, hvad vi har andele i, så vi må skynde os hjem og håbe, at vi er med i alle 3 fade :)

Efter den unikke smagning, leder guiden os hen til shoppen, hvor vi får lov at smage Glengoynes teapot whisky, der også er i cask strength. Den er meget mild i forhold til de unge whiskyer, vi har smagt. Virker næsten lidt kedelig.

Besøget er ovre og vi ringer efter vores chauffør, der lover at være på Glengoyne om 10 minutter. Det holder han og snart går turen tilbage til Drymen. Der snakkes stadig lystigt på forsædet. Vi kan ikke selv mærke, at vi har fået adskillige drammer. Det skal nok ændre sig, når vi går på pubben, for at få en øl.

Udenfor pubben holder en meget flot motorcykel, som vi lige skal beundre. Ejeren viser gerne frem.

Efter en pint, går Jørn og jeg tilbage til vores B&B, for at pakke og slappe lidt af, før vi atter skal spise på restauranten ved siden af pubben. Alle siger, at det er byens bedste restaurant, så det undrer ikke, at der er alt optaget de 2 aftener, vi har været der.

Vi vælger igen den dejlige Cullen skink suppe og en pizza. Begge dele smager lige så godt, som dagen før. Pizzaen er ultratynd og knasende tør i kanten. Uhms.

Så er der basis for en roombeer. Vi er ved at være grydeklare, men skal da lige have gang i lidt musik, før vi går til ro. Det bliver ikke sent, hvilket har været typisk for denne tur.

Vi har drukket mindre end tidligere og vi er gået tidligere i seng. Er vi ved at blive nogle gamle mænd? :)

Fredag den 22. september 2017 – Til Edinburgh – og hjem

Så er det hjemrejsedag. Vi er enige om, at vi vil have en god dag ud af det og ikke bare gå i hjemrejsemode fra morgenstunden.

Jeg står op kl. 7, for at tage et morgenbad og skrive lidt dagbog. Lidt i 8 sætter jeg fut i de andre, for morgenmaden serveres mellem 8 og 9.

Vi er åbenbart de sidste, der kommer til morgenmad, men der er et 4-personers bord klar til os. Der er styr på tingene på disse B&B.

Og i dag kan Jan og jeg få røget, varm laks med scrambled eggs uden at skulle betale ekstra for det. Og det smager super. Jørn får lige det sidste skud scottish breakfast.

Bilen pakkes og vi tager afsked med Jean. Hun har god tid til at snakke med os. Der er en dejlig ro over hende. Det giver et dejligt indtryk, når værten har tid til at smalltalke.

Afsted går det mod Stirling i første omgang. Her har vi fået et praj om, at der er en servicestation, hvor vi kan få støvsuget bilen. Vi kører forbi Stirling Castle men er enige om, at vi ikke vil bruge tid på et besøg.

Vi finder frem til støvsugeren og Jørn får hurtigt jaget en kvinde væk, så hun ikke får brugt alt den tid, hun har betalt for. Jeg ved ikke, hvad han gjorde, men jeg gætter på, at han bare er begyndt at konversere hende :)

For 2 pund får vi støvsuget bilen, så den ser ud som ny igen. Nu kan vi ihvertfald være bekendt at aflevere den og kalde den ren.

Herefter fortsætter vi videre mod Falkirk Wheel. Undervejs kan Jan virkelig øve sig i de britiske rundkørsler. Dem er han ikke så gode venner med. Han vil gerne liste sig ind i rundkørslen. Så er han også sikker på, at det går glat.

Falkirk Wheel er en bådelevator, der hæver bådene op til et andet niveau. Den kaldes et wheel fordi den drejer rundt med 2 bassiner, så det ene bassin balancerer det andet op/ned. Genial

konstruktion, der ikke kræver en masse motorkraft. Jan kender stedet fra sine guidede ture i Skotland. Falkirk Wheel er lagt ind som et ekstra stop, fordi bussen kører lige forbi. Man kan tage med en sejltur op og ned gennem hjulet. Det koster 13 pund for turen. Det vil vi ikke bruge penge på. Det sjove er jo at se hjulet svinge, ikke at sidde i en båd og blive hejst op og ned.

På den anden side af Falkirk gør vi et nyt stop - efter en masse rundkørsler - for at se Kelpies - et par store hesteskulpturer. De er imponerende store. Jan ruller sig igen ud som guide og fortæller lystigt om dem. Han kan sit stof!

Så er der en halv time til Edinburgh Airport, men først skal bilen tankes og Jan får atter prøvet sine rundkørsel-skills af. Det bliver ikke bedre af, at vi kommer ud af en forkert arm i en rundkørsel under vores jagt på en benzintank. Men vi har god tid, så det går an.

Bilen bliver hurtigt afleveret, da vi ellers når frem til stedet, hvor den skal afleveres. I lufthavnen har de været så smarte, at placere alle biludlejningsfirmaer sammen. Med et værre kaos til følge, når der skal afleveres.

I lufthavnen er vi ankommet mere end 4 timer før vores fly afgår, så vi venter i nederste etage i lufthavnen. Vi kan først tjekke bagagen ind 4 timer før afgang.

Bagagen bliver tjekket ind og vi går ovenpå, for at få lidt frokost. Drengene får en omgang bangers'n'mash - pøller med kartoffelmos. Jeg har kastet min kærlighed på en Caesar salat, der dog ikke kommer til at se helt ud, som det billede, der er på menukortet. Men det smager ok.

Nu er det snart slut med Jørns opvartning af os. Det har været en dejlig vane, at han som kassemester har hentet øl og bestilt mad, men vi må vel tilbage til hverdagen igen. Jeg overvejer at ringe til ham på mandag, for at bede ham servere mig noget kaffe på Bankdata :)

Efter vi har spist, går vi gennem sikkerhedskontrollen og finder frem til en bar, som viser sig at have samme navn (Weaterspoon), som hvor vi netop havde spist. Her fordriver vi ventetiden med at studere Flightradar24 holdt mod ankomster til Edinburgh lufthavn, for at se, om vi kan følge vores fly. Min formodning er, at vi vil være lidt forsinket - det holder stik.

Flyture hjem fra en ferie er som regel ikke værd at skrive om. Man er nået til det punkt, hvor man gerne vil hjem. Jeg tager en Times avis med fra terminalen i håb om, at fordrive tiden lidt, men det er svært at læse avis, når man sidder krøllet sammen i et fly.

I Kastrup går vi de obligatoriske lange strækninger, før vi når frem til bagagen, der allerede er ankommet. Det giver os god tid til at nå det tog, vi har håbet på.

Og hvis en flytur hjem fra ferien er kedelig, så er togturen det endnu mere - især, når man passerer midnat efter en lang dag. Vi fordriver noget af tiden med at tale med en køn yngre it-sælger, der åbenbart har haft en kunde med ud at spise i København. Kvinden bor selv i Odense. Hun spørger interesseret ind til vores rejse, men da Jørn begynder at rulle sig ud, virker hun

noget uinteresseret og begynder at kigge i sin telefon, mens Jørn fortæller. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at hun måske burde ofre mere tid på sine små børn i Odense, end lege karrierekvinde i København. Måske er jeg bare håbløs gammeldags på dette punkt.

I Fredericia holder en stor taxa og venter på os. Vi er hjemme ved os selv ca. kl. 2. Jeg pakker en smule ud, før jeg tørner ind.

Epilog

Det har været en skøn tur. Lidt mærkeligt, at man kan tage på en rejse uden at have penge med eller bruge kreditkortet. Vi nyder hinandens selskab og får diskuteret løst og fast i løbet af turen. Vi har også alle 3 perioder, hvor det passer os fint, at der ikke knævres hele tiden. Det er sikkert helt naturligt, når man er sammen med andre i 2 uger. Jeg tror, at vi er enige om, at det er en passende periode, hvis vi skal nå at opleve noget i et land som Skotland. Men efter 14 dage, så savner vi alle at vende hjem til vante rammer og til fruen derhjemme. Ude godt - men hjemme bedst.

Vi har allerede lagt planer for den næste tur, som formodentlig kan blive i 2021 eller 2022 - alt afhængig af, hvad der er sparet penge op til. Et løst bud på en tur kunne være et ø-hop i Skotland, så vi får besøgt de fjernere områder. Shetlandsøerne og Oarkneyøerne er nævnt.

Nå, der er god tid til at planlægge i :)

Belgien marts 2018

Lasse og Alex drog på drengetur til Belgien, for at nyde noget af det gode belgiske øl og få købt lidt med hjem.

Onsdag startede vi ud med at køre hjemmefra efter fyraften. Vi nåede et godt stykke ned i Tyskland, hvor vi overnattede i den lille by Lotte.

Torsdag fortsatte vi til Antwerpen, hvor vi fandt en gratis parkeringsplads ved lystbådehavnen. Herfra var der en lille spadseretur i Sint Annatunnellen under Schelde. Vi fik gået Antwerpens gamle bydel tyndt. Smagte på den lokale øl Seef. På Café Kulminator huserede et par gamle ejere. Her kunne vi købe ældre årgange af mange belgiske øl. Vi valgte en påskeøl fra Het Anker bryggeriet fra 2005. Den skulle lige have lidt tid i glasset, før den lukkede sig op. Så blev den fantastisk. Efter lidt sent frokost fortsatte vi vores osen i byen og havnede til sidst på Bier Central tæt på banegården. Det var et rent slaraffenland for øl-elskere. Vi sad lige ud til midtergangen, så det var let at få tjenerne i tale, når vi trængte til nyt øl. Pyha, hvor var der meget godt øl. Heldigvis havde vi aftalt, at vi ville tage en taxa tilbage til camperen.

Fredag gik det lidt langsomt med at komme i gang. Gårsdagens gode øl var ikke helt forduftet ud af kroppen. Efter lidt sent morgenmad, listede vi ud af byen mod Mechelen. På vej ud af Antwerpen gjorde vi holdt ved en McDonalds, hvor den stod på lidt tømmermandsfrokost. Ved siden af lå et større Carrefour supermarked, som vi gik amok i og handlede en del øl, før vi fortsatte til Mechelen. Første stop var en øl/vin/spiritusforretning, hvor der atter blev handlet godt ind.

I Mechelen havde vi booket en overnatning på hotel. Desværre havde de ikke parkeringspladser til camperen, så vi måtte på jagt efter sådan en. Vi valgte derfor at køre direkte til Het Anker bryggeriet og få handlet det, vi skulle have der. Så var det nemlig ikke nødvendigt at flytte bilen igen, for at få handlet. Så blev der ellers slæbt kasser med øl ud, til camperen var ved at bule ud i siderne.

Vi parkerede camperen på en stor parkeringsplads i udkanten af Mechelen, næsten lige over for bryggeriet. Så gik vi retur til bryggeriet, for at få en enkelt øl i deres brasserie. Fortsatte ind mod Grote Markt i centrum af Mechelen, for at spise aftensmad på Café Belge. Vi havde hørt, at de serverede moulles frites. Det holdt desværre ikke stik, men det vi fik i stedet for, smagte ganske fint. Vi gik lidt rundt ved Grote Markt og sluttede med et besøg på en Irish pub, før vi vendte tilbage til hotellet. Vi var trætte og trængte til en god nats søvn oven på vores eskapader i Antwerpen

Lørdag fik vi et tiltrængt bad og nød morgenmadsbuffet'en på hotellet. Herefter osede vi videre i Mechelen. Ved 13-tiden havde vi bestilt en bryggerirundtur på Het Anker. Det var en noget anderledes rundtur, end jeg oplevede for et par år siden. Der var blevet bygget en del om og nye lokaler var sat i stand. Det var meget spændende at se forandringerne. Vores guide talte hollandsk og engelsk en stor del af turen. Det var lidt svært at følge med i, for hver gang hun talte engelsk, henvendte hun sig til en italiensk familie.

Efter rundturen gik vi tilbage til Grote Markt, for at få lidt sen frokost. Vi havde egentlig en aftale med en lokal belgier, der havde hjulpet med lidt råd om parkering i Mechelen. Hun ville gerne vise os byen. Men vi var trætte og valgte at slappe lidt af i camperen, før vi vendte tilbage til Het Anker, for at spise aftensmad på deres brasserie. Her fik vi et godt stykke kød, mens vi smagte lidt på deres forskellige øl. Det blev ikke vildt, for vi skulle jo tidligt op næste morgen, for at køre hjem til Danmark igen.

Kl. 6 ringede vækkeuret og ved 7-tiden tørnede vi ud på motorvejen tilbage mod Danmark. Det var en god ide at starte tidligt, for der var stort set ingen biler på vejene, før vi nåede langt op mod Danmark. Vi var hjemme midt på eftermiddagen.

Epilog

Det har ikke været nogen helt billig tur, men vi har haft en rigtig skøn tur og det er hyggeligt at have sønnike helt for sig selv. Vi var enige om, at det var en ommer!

Italien marts/april 2018

Prolog

Påskeferien 2018 står i Toscanas navn. Vi vil ned og smage foråret, varmen og solen, for det har godt nok været en lang og kold vinter. Solen har glimret ved sit fravær i lange perioder de sidste par måneder. Oven på det hele har vi fået en kold hilsen fra Sibirien i form af en kraftig nordøstlig vind, der går gennem marv og ben.

Netop vinden og kulden gør, at vi kommer til at ændre vores planer undervejs. Jeg har været til et arrangement med Ølentusiasterne torsdag den 15. marts. På cykel derind oplevede jeg en meget kraftig og kold vind, der var så slem, at jeg var nødt til at stå af og trække min cykel. Det har jeg dog aldrig været udsat for før. Næste morgen kunne jeg mærke, at der var et uvejr på vej i form af hoste og dårlig hals. En rigtig gang mandeinfluenza var nok på vej ☺

Men camperen var pakket, Marie havde lånt alt, hvad der indeholdt ordet Toscana fra biblioteket i Fredericia, så vi var bevæbnet til tænderne og skulle bare afsted!

Fredag den 16. marts 2018 – Fra Fredericia til Bispingen i Tyskland

Vi har planlagt en autocamper tur til Toscana.

Vi kom godt hjemmefra kl. 15:15. Kilometertælleren stod på 64.176. Ruddy passer vores postkasse og blomster. Så farvel til Danmark. Der har blæst en nordpol kulde i dag, ja også i går. Alex var i torsdags på cykel ind til et arrangement på Generalen, han måtte trække noget af vejen. Desværre havde han fået en slem hoste samlet op, så det blev ikke til noget aftensmad til ham. Nu havde jeg ellers været i en rigtig fin Edeka butik og handle aspargessuppe. Men det kunne jeg jo så spise alene.

Lørdag den 17. marts 2018 – Fra Bispingen til Basel i Schweiz

Når man er i seng 21:30 og da forinden har siddet og sovet over "Turen går til Toscana", ja så kan man jo godt være klar til at køre videre næste dags morgen kl. 7:00. Vi har sovet på en parkeringsplads i en park i Sedlung Neu Borstel ved Bispingen. Det var så fredeligt.

Det bliver det så ikke i nat, for da holder vi på en motorvejs rasteplads blandt lastbiler. Alex har det rigtig skidt, jeg har fået et par ostemader og en yoghurt i ham. ja og så en masse væske.

Det blev til 334 km. i går og i dag er det blevet til 650 km. Vi er 100 km. fra Basel. Jeg har købt Schweiz vignetten, men det bliver ikke før i morgen, at den kommer i brug.

Jeg kan også godt mærke min hals, så jeg har taget noget af det rædselsfulde hoste lindrende væske, jeg købte til Alex i formiddags. Ja, jeg blev sendt i et nyt Edeka, for at ose, så Alex kunne få sovet lidt. Begge dele lykkes.

Det skrumler noget i sengen bag i bilen, når man kører, men i løbet af dagen, hvor manden fik det ringere og ringere, endte han der de sidste 400 km.

Jeg parkerede kl. 17:00, så vi kommer nok tidligt på vejen igen i morgen.

Søndag den 18. marts 2018 – Fra Basel til Epsach

Ja det gjorde jeg, 6.15 havde jeg fået morgen mad og bilen iset af. Jeg beslutte mig for at køre forbi Daniel, for med en syg mand om bord kunne det da give mig lidt oplevelse. Jeg kom til at rydde et værelse og ligge et tyndt flamingo lag på, så nu kan Daniel bar gå i gang med at ligge træ gulv.

Jeg havde ellers truget Alex med at han skulle med på min ungdoms pub i Hermrigen, men den lyst har forladt mig her til aften.

Efter endt arbejde kørte vi rundt for at ses det Schweiz jeg kendte den gang for snart 30 år siden. Den gamle flotte træbro i Büren og de flotte gamle huse dem husker jeg godt nok ikke, jeg kunne hele ikke helt huske hvor det var vi boede i Brüttelen men vi fandt det og efter postkassen at se

boede de unge som Inger arbejde for stadig der Hans og Margrit hvis bryllup vi var lidt med til den gang i 1989. Vi har snakket med Daniel om den smarteste vej til Italien på denne tid af året hvor de fleste pas stadig er lukket, så nu skulle vi være godt klar til den vider færd. Det blev til knap 200 km. i dag.

Mandag den 19. marts 2018 – Fra Epsach til Aosta i Italien

Vores ven Daniel var meget glad for at have besøg af os og han er en utrolig sympatisk fyr at være sammen med. Vi aftalte, at vi skulle komme forbi ham på tilbagevejen. Faktisk skal han til Danmark lige efter påske. Han har bestilt fly fra Basel men vil vist lige så gerne køre med os. For os er det også en fordel at få ham med. Så har vi nemlig 2 chauffører.

Kl. 7 mandag morgen forlod vi den ejendom, hvor Daniel havde lejlighed ved. Det havde være en meget stille nat i landlige omgivelser. Vi satte efter råd fra Daniel kurs mod St. Bernard tunnelen. Vejen førte forbi Montreaux og dermed ind i Frankrig. Vi havde garanteret en flot udsigt ned over Montreaux, men desværre var der meget diset.

Jeg var noget overrasket over Marie. Hun havde fået influenza for alvor i løbet af aftenen/natten men hun stod op og ville mod syd til morgen. Og hun klarede det godt. Afsted det gik på almindelig landevej ned mod tunnelen. Det kostede over 40 euro at køre igennem tunellen. Og så siger de, at Storebæltsbroen er en pengemaskine. Nå, men så okay da - det var for en returbillet.

Kort efter vi var kommet igennem tunnelen, gjorde vi et kort stop i byen Saint Rhemy. Vi havde ikke rigtig kræfter til at gå en tur i byen men vi kunne lige klare at slikke lidt sol på en bænk et kvarter. Så gik turen videre ned mod Aosta, hvor vi parkerede dytten og startede med at få et frokosthvil. Influenzaen har desværre et for godt tag i os. Aosta har en gammel bydel, som kunne være spændende at se.

Jeg mobiliserede nogle kræfter og da der ikke var meget liv i Marie, tøffede jeg op mod bykernen. Overfor parkeringspladsen ligger en kæmpe fabrik, som åbenbart var startet op, mens vi holdt middagslur. Hvad dælen ligner det. Ingen respekt for ærlige turister, der ønsker at leve sig ind i den sydeuropæiske kultur.

For at komme op til bykernen, skulle jeg op til en jernbane og følge den til højre - til en overskæring. Jeg havde nok fejlbedømt afstanden lidt. Der virkede noget længere end jeg forestillede mig. Det er ulempen ved at bruge Google maps. Man ved ikke helt hvilke afstande, der er gang i. Ved overskæringen blinkede lysene og der lød en velkendt klokke som tegn på, at der kommer tog. Men blierne susede ufortrødent over - også selv om bommene begyndte at gå ned. Det var de ligeglade med. Selv en cyklist kørte i astadig tempo over skinnerne og var meget tæt på at blive fanget indenfor. Nå, de kender nok systemet her.

Det første, jeg mødte på vejen op mod byen, var en engelsk pub. Det var ligegodt dælens. Den så helt ægte ud. Næsten som et fatamogana. Men jeg var ikke lige til øl nu, så jeg fortsatte op mod byen, hvor jeg fandt en lille hyggelig gågade, som de skal være i Italien. Smalle med 3-4 etagers

huse på begge sider. Små hyggelige butikker og masser af mennesker i gaden. Vejret var fint, solen skinnede og det var 11 grader varmt. De første forårstegn trækker folk af huse.

Jeg kiggede ind i en enkelt butik, for at se, om de havde stroh rom eller specialøl. Det var en lidt sølle omgang, så jeg gik igen. Ejeren ville også gerne tale fransk, so leave him alone, tænkte jeg. På turistkontoret havde de meget travlt med at stikke næsten ned i deres computere, så jeg gik også derfra uden at snakke med nogen. Så fandt Bach Tours helt alene ud af, at der var et amfiteater i byen. Must see. Men det kostede penge at komme ind. Nej, så stort behov har jeg alligevel ikke for at se en bunke ruiner.

Jeg havde nok overvurderet mine kræfter. Jeg var træt og søgte hvile i en lille kirke lidt fra gågaden. Her var en helt velsignet ro. Her kunne jeg godt sove lidt, men det var vist ikke passende. Så jeg gik meget langsomt tilbage mod bilen og bestemte mig for, at hvis jeg kom forbi den engelske pub, så var jeg nødt til at tjekke, om de serverede real cask ale. Men det gjorde jeg ikke - og jeg gjorde heller ikke en indsats for det.

Tilbage i bilen var der knap liv. Marie sov og hun skulle have fred. Det er en proces, man bare skal igennem med influenza. Så resten af dagen sad jeg og småhang, så lidt video, var på nettet osv. Så var dagen stille og roligt gået. Jeg ville gerne have flyttet vores camper lidt væk fra den larmende fabrik, men det var ikke realistisk, at få liv i Marie, så hun kunne flytte den. Så frem med ørepropper for natten. Med håb om, at Marie er mere frisk i morgen, så vi kan komme helt til Toscana. Vi har stadig omkring 400 km. Tilbage.

Tirsdag den 20. marts 2018 – Stille dag i Aosta

Marie har et fantastisk sovehjerte - med eller uden influenza. Jeg har hostet stort set konstant siden i fredags men hun sover fint, selv om jeg ligger lige ved siden af med min koncert. Det er frygteligt og det er ved at være fast kutyme, at jeg står op kl. 1-2 stykker og sætter mig hen i forenden, for at give hende lidt fred. Men i nat tog hun pladsen før mig.

Vi vågnede op til blå himmel og ingen vind. Dejligt. Så var der også basis for at mærke solens varme i dag. Det er så pokkers skønt. Marie var stadig ikke frisk men efter morgenmaden og en lille lur, stod hun alligevel op og insisterede på, at jeg skulle vise hende Aosta. Bach Tours trådte atter i action. Vi nåede 200 meter, så overtog Marie imidlertid førerstokken. Så var det slut med det sirligt anlagte program :)

Vi drejede til venstre ved jernbanen og kom en helt anden vej ind til byen med det resultat, at jeg også fik set en masse nyt. En meget stor kirke med en fantastisk udsmykket indgang og nogle gågader, som jeg ikke var nået ned til dagen før. Vi trissede afsted som et par meget gamle pensionister og grinte godt af tempoet. Kun en gang i løbet af dagen bemærkede jeg en gammel mand, der gik langsommere end os. Vi er nødt til at spare på kræfterne.

Marie ville gerne spise frokost i byen og vi listede rundt og kiggede ind af vinduerne til de forskellige madsteder. Det kneb med at finde stedet. Jeg tænkte, at det er da godt, at vi ikke er 8,

der skal blive enige. Marie og jeg kan godt klare det alene. Marie så et stort skilt i gågaden, der pegede mod en italiensk restaurant 150 meter nede af gaden. Der ville Marie ned. Turen gik lige forbi den engelske pub, der dog var lukket.

På restauranten huserede en søvnig tjener udenfor. Ingen gæster i restauranten overhovedet. OK, klokken var kun 11, så det var vel ok. Vi bestilte en pastaret og seafood salat. Det smagte rigtig godt. Fiskene var meget friske. Salaten var lidt slatten, men det passede ligesom godt til gæsterne.

Efter en kop kaffe americano, der var så stærk, at vores frisure kom helt ud af kurs, anbefalede tjeneren, at vi besøgte det lokale marked, der var åben hver tirsdag. Det var jo lige os. God tjener. Og han var ved at vågne op nu.

Markedet var en sjov sammenblanding. 90% tøjboder med billig, primært til piger/damer. Ind imellem blev der solgt frugt, kød, fisk og ost i en ren pærevælling. Vi lappede det hele i os og nød at dalre rundt i solen, der varmede os godt.

Jeg fik købt en harlekin strikketrøje til 8 euro. Det kan godt være, at det er noget skrammel, men det er dælme billigt. Vietnameserne havde i den grad overtaget dette marked, som de også havde det i Tjekkiet, da vi var der sidste år. De må kunne et eller andet…

Da vi var igennem markedet, defilerede vi roligt ned mod bilen igen. På et tidspunkt proklamerede Marie, at hun gerne ville holde en pause. Det var lige ud for en bar med et par udendørs borde, hvor vi kunne side i solen. Nå ja, man kan vel godt unde hende en pause og så kan vi vel klare en øl, mens vi holder pause. Marie fik straks julelys i øjnene, da tjeneren nævnte det magiske ord Grimbergen. Så kunne jeg selv tumle med hans italienske i bestræbelserne på at finde en øl. Jeg havde hørt ham sige weis, så jeg bestilte sådan en.

På vejen ned til bilen opdagede Marie, at der var en nedgang til banegården - og dermed en mulighed for at passere jernbanen uden at skulle gå 600 meter til en af siderne. 600 meter er altså langt, når man er blevet 80!

I camperen forsøgte vi at slappe lidt af. Det lykkedes fint for Marie at læse i nogle turistbøger. Jeg var alt for rastløs, så jeg kiggede ud af bilens bagerste vindue, der var møgbeskidt af snavs og sand efter en tur ned gennem Europa. Så resolut stod jeg op og gav mig i kast med at vaske alle vinduerne med sæbevand. Sikke en dejlig udsigt vi fik. Og jeg fik ros af Marie for mit umotiverede rengøringstiltag. Jo, jo. Hun er da ved at blive rask.

Ved 18-tiden havde vi mod på en ny lille bytur. Vi var da nødt til at prøve den nye genvej op til byen af. Det førte os op til en ny bydel, hvor vi bl.a. Besøgte et større supermarked og den engelske pub, som vi efterhånden havde læst en del om. Vi havde hørt, at der altid var fyldt op, men det var nu ikke tilfældet i dag. Ejeren, der er englænder, sad i baren og fik en øl. Han hjalp os venligt med at finde de rigtige øl, mens han kostede rundt med bartenderen, der allerede var i gang med at servicere flere andre kunder.

Jeg smagte en italiensk version af en english bitter. Den var fin men måske på kanten til at være en decideret IPA. Så så jeg, at pubben også havde en øl med eget navn. Nu var ejeren gået og bartenderen forkyndte, at det var en øl med "no gaz". Så var det jo lige mig. En næsten real cask ale - dog ikke med en manuel pumpe.

Det var blevet mørkt og vinden var taget til, så det var pivkoldt, da vi gik hjemad igen. Status på vores influenzabarometer er, at vi føler os ok. Vi er tappet for kræfter og bliver hurtigt trætte. Det summer i vores hoveder, men havd gør det, når vi alligevel får oplevet lidt som i dag. Der er kun lige mit forbandede konstante hosten. Når jeg kravler i seng, virker det som om det bliver fordoblet. Godt at Marie har et godt sovehjerte.

Onsdag den 21. marts 2018 – Fra Aosta til Solcio

Vi er stadig i Astoa, tre nætter samme sted uden at vi rigtig har haft noget vi ville her, det er ikke så ofte det sker når vi sådan er på farten.

Jeg var rigtig vågen ca. 4.00 så der blev lige læst et par timer. Alex var abdiceret til forsæderne med sin voldsomme, tørre hoste, men han nåede da at falde godt hen, inden jeg igen slukkede lyset. Alex havde fået lidt tilbage fald, hoster og har ingen energi.

Jeg kunne godt tænke mig at komme på Europas tag med ski lift eller hvad man nu kalder dem, så kursen var sar. Flot tur i bjerge og byer. Vi havde brugt telefonen som GPS på hele turen, men den viste sig ikke at være helt pålidelig. Så da vi var blevet gennet på motorvejen og ikke måtte dreje, hvor vi skulle og der ved skulle køre 17 km ekstra, for at komme til at vende, opgav vi for denne gang.

Så satte vi et nyt mål og der er vi så nu. Med snuden næsten nede i Maggioresøen på en campingplads i 1 række, men sådan er det jo med Bach Tours. Der er kaldt til møde i tur udvalget i morgen.

Vi kom forbi en chokolade fabrik, det var ikke så godt for min feriepenge (Laica i Arona)..

Aftenmaden blev masser af stegte svampe med pasta og god ost og turens første glas rødvin.

Der er blevet købt nyt hostesaft og smertestillende piller, jeg krydser finger. Hostesaften smager i hvert fald bedre end det, vi købte i Tyskland. Kl. 20.38 og vejret trækkes tungt fra min sovende mand. Yes. Pillerne virker. Dog har vi to kirke klokker tæt på, som indtil videre har slået hver halve time.

Vibe får besøg af fætter Tobias her i weekenden, så jeg håber han kan hjælpe hende med de mange små og lidt store ting, hun mangler at få lavet. Lasse flytter fra Gothersgade 57 til nr. 25. Det glæder han sig rigtig meget til.

Vi har bestemt os for, at vi skal havde ryddet op på loftet, når nu de begge bor, så de kan få alle deres ting med sig, så der er arbejde forude også til os.

Nå, nu er det ferie og jeg vil læse i min bog

Torsdag den 22. marts 2018 – Lago Maggiore

Jeg har lyst til at køre tilbage til apotekerpigen i Arona og give hende et smækkys! I går gik vi på apoteket og handlede mere hostesaft og selv om hun kun talte italiensk, fik vi med diverse fakter fundet frem til nogle Ibuphren tablettter, der kunne bedøve min hals så meget, at jeg kunne få en nogenlunde normal søvn. Sidst på natten satte jeg mig op og kiggede lidt ud over søen, der var helt spejlblank. Udsigten fra campingpladsen i Solcio er måske ikke verdens flotteste men vi holdt i første række og her var en velsignet ro. Kun et par ænder, der gav lyd fra sig ude på søen.

Det blev lyst, solen dukkede frem og afslørede et tyndt skylag. Inden vi fik taget os sammen, til at stå helt op og gå i bad, var de fleste andre gæster rejst. Så havde vi i det mindste faciliteterne for os selv. Badet var freezing cold. Selv Marie blev stum, da hun gav fødderne et kuldechok på det iskolde stengulv. Så kan man dælme finde frem til det varme vand i en ruf!

Morgenmaden bestod af yughurt, brød, ost og kaffe. KAFFE! For føste gang på turen, havde jeg hang til en kop kaffe. Så nu kan det kun gå fremad, som et vist band synger…

Vi lod bilen stå på pladsen og gik en tur i byen Solcio. Lad endelig være med det. Der var ingenting at se på. Jo, det mest opløftende var en kirkegård. Efter ca. 500 meters slentren op af hovedvejen, vendte vi om og gik retur. På hjørnet ned mod campingpladsen lå dog en købmandsbutik. Den er ikke særlig stor, men alligevel har de alt, hvad man har brug for i en dagligdag. Mon ikke også de havde lidt øje for campingpladsen, for der stod en del drikkevarer i en kølemontre. Endda hele 5-6 forskellige øl. Det er stort i disse områder!

I delikatesseafdelingen stod fatter og han skar noget pølse, parmaskinke og et par oste til os. Så var frokosten sikret. Og det var rørende billigt.

Tilbage ved camperen, besluttede vi os for at spise frokost med det samme, før vi kørte. Det var alligevel lidt svært at forlade de rolige omgivelser ved søen.

Så var vi klar til nye eventyr! Vi fortsatte mod nord af kystvejen langs den vestlige side af lago Maggiore. Ikke ret længe, for vi havde læst om en af de næste byer Stressa. Her gjorde vi et stop, for at se lidt på byens gågader. Det var nu hurtigt overset, især fordi der var middagslukket langt de fleste steder. Så vi endte på et torv, hvor solen kiggede frem - det er ensbetydende med varme. Her fandt vi et krus øl og et glas hvidvin, mens vi fornøjede os, med at kigge på et par turistgrupper, der blev sluppet fri på torvet. De myldrede til alle torvets sider. Det er noget, som de forskellige udskænkningssteder lever godt af.

Klokken nærmede sig 15:30, hvor vores parkeringsbillet udløb, men vi nåede lige ind og få en is også. Det kan de altså godt finde ud af at lave i Italien.

Vores destination for i dag begyndte at tegne sig. Vi ville til Locarno. Trafikken på den lille kystvej, der er som klistret på klippesiden, var horribel. Vejen er meget smal og der er næsten ikke plads til, at vi kan møde en bus eller en lastbil, så det går meget op og ned i fart. Og vi kører ikke særlig hurtigt. Det betyder, at vi hurtigt får samlet en del biler bag os, men det er der altså ikke noget at gøre ved. Bortset fra, at Marie et par gange holder ind til siden, så vi kan få "tømt ud". Vi tænkte begge på, at denne vej må være en skrækkelig rute at køre om sommeren. Så vi har skrevet den på listen over de steder, vi skal undgå fremover :)

Bjergene omkring os bliver gradvist højere og da vi når op mod Lucarno, er der masser af sne på bjergene, så nu er vi tilbage i rigtigt alpeland - og tilbage i Schweiz også.

Pludselig åbner vejen sig op og bliver nærmest til en motorvej. Så tager det ikke lang tid at nå ind til Locarno. Vi prøver at stile efter en holdeplads ved søen, men som mange andre steder, er her biler overalt. Der er næsten ikke til at finde et frimærke, man kan holde på og skiltene med camping forbudt dukker også op. Marie husker, at det også var et problem, da hun var i området med en veninde for mange år siden. Da endte de med at smide bilen ind til siden og sove i det fri. De var simpelthen bare blevet trætte.

Vi endte ved en campingplads Delta, der så meget fornem ud på deres webside. Jeg ville gerne kende prisniveauet, for vi var ikke ligefrem hårdt trængende til at bo på camping i nat. Deres fine prisberegner virkede ikke, så Marie prøvede lykken. Mens hun var inde og tjekke tingene ud, fik jeg gang i beregneren. Det skulle koste os godt 700 kroner for en overnatning. Her skulle vi i hvert fald ikke bo… I samme øjeblik, jeg konstaterede det, kom Marie rundt om hjørnet med en stak papirer, der plejer at betyde, at hun har tjekket ind. Prisen var heldigvis kun det halve, ca. 350 kr. Pyha! Man skal ikke tro på alt, hvad man læser på nettet!

Vejene på pladsen var meget smalle og det var næsten ikke til at komme rundt i svingene med vores lille camper. Det må da være et helvede med campingvogn eller stor camper… Inden vi fik parkeret bilen, var Marie ved at vædre et støttestativ til et træ. En af de andre campister råbte højt, så hun fangede det i tide. Så kan det nok være, at bakkameraet kom i spil.

Aftensmaden skulle indtages i Locarno, var vi enige om. Nu var det på tide, at vi begyndte at lege turister og ikke patienter! Der var 1,7 km. til centrum. Inden vi gik derind, nød vi et glas vin og lidt chips. Og vores redningsmand, der var i gang med at grille, fik serveret en kold dansk øl.

Det blev mørkt, mens vi gik mod centrum. Vejene var fortsat fyldt med trafik. På vej ind mod centrum passerede vi et kæmpe svømme/fittness område med cafeer, restauranter og forskellige bade.

I centrum ved Piazza Grande havde Marie fået besked på, at de lokale spiste. Jeg tror ikke, vi søgte godt nok, men i forbindelse med selve pladsen var der kun et begrænset antal restauranter og det

meste lugtede af itailensk. Pyt, vi var sultne og satte os ind på Ristorande Contrada hvor en kvindelig tjener kedede sig og gik sløvt frem og tilbage mellem køkkenet og udgangen, hvor hun håbede at kapre kunder.

Vores madvalg faldt på asparges retter. Det smagte super godt. Øludvalget var som altid stort set ikke til stede, selv om der fandtes et decideret ølkort. Det mest eksotiske på kortet var Erdinger og Sol. Specialøllene har ikke helt gjort deres indtog her endnu.

Da vi var færdige og skulle betale, havde tjeneren fået mere travlt med at servere andre gæster, så vores betaling blev en kende utilfredsstillende. Jeg forsøgte først at betale med Visa. Det blev afvist på automaten og tjeneren sagde bare "NO" og gav mig kortet tilbage. Det var jeg ikke tilfreds med, for der stod på døren, at de tog Visakort. Så prøvede vi med Maries kort og fik samme besked. "NO". Ikke en mine til at undersøge, hvad problemet kunne være. Så vi måtte betale med kontanter. Jeg havde lyst til at stille mig på tværs og sige til hende, at det var hendes problem. De skilter med, at de tager Visa. Så må hun finde ud af, hvordan de gør det - eller se at få det skilt pillet ned. Jeg blev lidt sur over den behandling og dårlige service. Så jeg lagde fluks en anmeldelse op på Tripadvisor, hvor jeg anbefaler gæster, der agter at betale med Visakort, om at blive væk.

Trætte gik vi tilbage til campingpladsen, hvor godnatdrinken bestod af et shot hostesaft. Jeg tænkte, om ikke en whisky kunne gøre det ud for hostesaft. Det kaldes da ildvand nogle steder!

Det havde været en god dag. Forholdsvis godt vejr og udsigt til strålende sol i morgen!

Fredag den 23. marts 2018 – Fra Locarno til Lugano

Min chef Lykke proklamerede i sidste uge, at influenza tager en uge. Det passer vist meget godt i mit tilfælde. Det går heldigvis fremad. I dag stod vi op til nyheden om, at Lene og Pauls camper var blevet lavet igen og de var på vej mod Italien - og mon vi så ikke nåede at hilse på hinanden hernede.

Vejrmæssigt så det ud til, at skulle blive den absolut bedste dag. Højt sol fra en helt skyfri himmel. Det har vi haft før på turen, men i dag var der også meget klart, så vi kunne se bjergene tydeligt rundt om os. Sikke en morgen at stå op til på den fredelige campingplads uden trafik eller mange mennesker.

Marie havde lovet mig ristet brød til morgenmad. Vi slæbte stadig rundt på noget gammelt brød og jeg var ved at være lidt træt af det, men Marie er jo sparsommelig, så det skulle gerne udryddes, før man køber nyt.

Vi havde fået lov til at lade bilen stå på campingpladsen og tage en tur ind til Locarno. Marie ville gerne se den by day. Det havde hun vist ikke mulighed for for 30 år siden. Så vi gik med lidt raskere skridt, end vi havde lagt for dagen de foregående dage, for at komme ind til centrum. Vi

havde også et håb om at komme med en cable car til et af de omkringliggende bjerge, for at nyde udsigten i det klare vejr. Men så vidt vi kunne se, kørte de slet ikke, hvilket vi undrede os over.

Da vi nåede ind til havnens inderste hjørne og skulle dreje op mod byen, var jeg imidlertid helt flad af gåturen. Det var ligegodt pokkers. Sådan en lille gåtur kunne dræne mig fuldstændig. Vi købte et lille brød med oliven i og spiste det ved havnen, så jeg lige kunne sidde lidt og komme til hægterne igen.

Da vi rejste os, for at gå videre, holdt der et lille tog lige bag os. Sådan et af de små tog, der kører rundt i byen. Vi traf en lynbeslutning og hoppede ombord i det i øvrigt tomme tog. Kort efter var der afgang med kun os og en lille familie. Så kunne vi se Locarno og spare lidt på kræfterne samtidig. Toget drønede op og ned af byens stejle gader. Der var vist lidt flere kræfter i dette tog, end det, vi har i Fredericia.

Efter en halv times kørsel, skulle turen egentlig være overstået, men vi holdt pludselig meget tæt på campingpladsen, hvor toget skulle svinge til venstre, for at køre ca. 1 km. tilbage til havnen. Vi trykkede på stopknappen og den venlige chauffør sprang ud af lokomotivet, for at hjælpe os ud. Så havde vi også sparet gåturen hjem. Dejligt i disse tider, hvor der åbenbart stadig ikke er helt så meget strøm på batteriet!

Ved campingpladsen købte vi lidt mere brød til frokost, som vi indtog på campingpladsens private strand - med en fin udsigt ind over byen og bjergene hele vejen rundt om os.

Ved 1-tiden var vi klar til afgang fra campingpladsen. Det viste sig at være et dårligt valgt tidspunkt at køre på, for der var varmt i bilen på dette tidspunkt. Heldigvis skulle vi kun køre ca. 1 time til næste destination Lugano. Det gik fint med at komme ud af Locarno. Trafikken glider fint, selv om der er mange biler. Billisterne er meget venlige og giver altid plads, hvis der holder en, der gerne vil ud på vejen. I Danmark ville man tænke “han skal ikke ud foran mig!”. Så send lige alle danske billister på kursus hernede. Vi skal se at komme af med den “her kommer jeg” mentalitet.

Vi valgte at køre over et pas til Lugano, i stedet for at bruge motorvejen. Der må gerne være lidt variation i det. Så vi var ude i en række hårnålesving, for at komme op i højden. Vejen var ikke i supergod stand, men den var bred, så det var ikke et problem, at krænge sig rundt i svingene, selv om der måske kom en lastbil ned af bakken.

Tæt på passets top valgte Marie at tanke bilen. Vi har før haft erfaring for, at biler bruger mere brændstof i bjergene. Endnu engang var vi ude i, at vores Visakort ikke virkede. Det går snart hen og bliver en plage. Vores kontanter forsvinder for hurtigt, når de ikke kan tage vores kreditkort.

På vejen ned af passet igen, var vi tæt på at ramme en bil foran os, der kørte meget langsomt, for at svinge til højre. Vi havde lidt for meget fart på - men Marie fik undveget i flot stil på trods af, at der samtidig kom en lastbil imod os. Pyhhhh. Jeg havde lige i ånden set, at vores køretur endte her.

De sidste kilometer mod vores holdested i Lugano foregik i en varm omgang køkørsel. Min camper-app havde fundet en parkeringsplads for campere tæt på byens centrum. Pladsen så helt nyistandsat ud og der var alle de fornødenheder, der er brug for. Det var måske ikke billigt at bo her, men så er tingene i orden. Og det var tæt på en togbane, så vi følte os helt hjemme.

Eneste problem med pladsen var, at betaling skulle ske med mønter og dem forsøger Marie ihærdigt at undgå, for de fylder og vejer. Så vi måtte på jagt efter et sted, hvor vi kunne veksle. Lige ved siden af parkeringspladsen ligger Parco del Tassino, der ser ud til at være en høj top med en borg på. Jeg kunne på kortet se, at hvis vi gik rundt om denne top, kunne vi gå til banegården og et par hoteller. Efter vi havde hvilet os lidt, satte vi kurs mod banegården. På det fine Continental Parkhotel, sørgede den venlige receptionist for at udstyre os med en blanding af schweiziske franc og euros. Jeg gik tilbage til camperen og fik betalt helt frem til kl. 10:30 dagen efter. Så var der styr på den del. Marie ventede tæt på banegården, hvor der var en fantastisk udsigt over byen og bjergene. Lugano havde allerede fra parken vist sig at være umådelig billedskøn.

Jeg ville med en lille jernbane ned til byen ved vandet. Turen varer ikke mange minutter men den sparer en tur ned eller op af en meget stejl bakke. Marie mente, at det var bedre at tage turen opad og så gå nedad. Hun havde garanteret tænkt sig at spare pengene på den korte togtur :) Nå, der var også 13 minutter til næste afgang, så pyt.

Vi gik af en stejl gågade ned mod havnen. Det var ved at være hen på eftermiddagen og solen var så småt ved at forsvinde bag bjergene. Men nede på havnepromenaden nåede vi lige at få en ekstra halv times seneftermiddags sol. En kold vind mindede os om, at det trods alt stadig kun var marts måned. Jeg kan forestille mig, at byen kan blive stegende varm om sommeren.

Vi gik en tur i gågaderne. Der var ikke særlig mange mennesker og det virkede til, at butikkerne havde lukket allerede ved 18-tiden. Men vi fandt mange af de luksoriøse mærker her. Vi fandt også et stort Coop supermarked, der mere minder om Magasin. I kælderen var supermarkedet og der gik vi ned til et kæmpe udvalg af varer. Bare yughurt afdelingen fyldte 5-6 meters kølemontre. Vi købte mere frisk brød til morgenmaden. Der dukkede også et par spændende øl op og vi fandt vinen fra Valtellina, som vi havde læst om. Sforzato udgaven produceres på samme måde som Amarone vine - med tørrede druer. Valtellina bruger Nebbiolo druen, som især er kendt fra Piemonte og Barolo vinene. Vi er blevet meget forsigtige med at købe Barolo og Amarone vine. Der er simpelthen for mange plattenslagere blandt producenterne. I Coop forretningen havde de faktisk et pænt stort udbud af begge vine, men nej tak!

Med rygsækken godt læsset, gik det op af bakken igen. Det var helt dejligt at få lov til at bruge lidt kræfter igen. Vi nåede op på den anden side af banegården. Vi var egentlig på jagt efter et sted, hvor vi kunne spise aftensmad, men der havde ikke været særligt mange tilbud. I Lugano er der næsten kun italienske restauranter. Vi er trods alt stadig i Schweiz, så jeg havde håber, at vi kunne få noget andet end pizza og pasta.

Men nu handlede det om at finde et sted, hvor vi overhovedet kunne få noget at spise og det lykkedes heldigvis få hundrede meter fra banegården. En italiensk tjener med kulsort hår og seler, tog imod os og tændte lyset for os i restauranten. Vi var de første gæster. Tjeneren viste sig at være yderst lunefuld. Der var glimt i øjet og selv om vi ikke forstod meget af det, han sagde, så havde vi det vældig morsomt. Det var noget af en antiklimaks i forhold til den kvindelige tjener, vi havde oplevet i Locarno dagen i forvejen.

Inden vi næsten havde afgivet ordren, stod maden på bordet og der var ikke noget at udsætte på Maries pastaret eller min pizza Gorgonzola. Jo, pizza'en var for stor. Jeg kunne ikke spise det hele. Marie mente, at om nogle år, så bestiller vi en pizza til deling i erkendelse af, at vi ikke kan spise så meget mere.

Tjenerens automat slugte vores Visakort uden problemer og jeg gav hånd til farvel. Det har jeg set, at man gør meget i Italien. Jeg konstaterede for mig selv, at tjenerens attitude gør en kæmpe forskel for den oplevelse, man har på restauranten.

Vi fandt en genvej tilbage til camperpladsen og efter vi havde siddet og småhygget os lidt, kravlede jeg i seng. Klokken var omkring 21:30. En god nats søvn - så var jeg forhåbentlig helt frisk.

Lørdag den 24. marts 2018 – Fra Lugano til Chiavenna

Det kan godt være, at vi bliver småstresset af alle de biler, der kører og holder overalt i bjergområderne, men vores overnatningssteder er som regel ganske fredelige. Også denne nat har vi sovet godt. Dejligt. Det giver grobund for en god dags oplevelser.

Vi har som sædvanlig ikke travlt med at komme afsted. Det er jo ferie. Så efter en god morgenmad, tørner vi ud på vejen og vi følger i første omgang Lugano søens nordlige kyst frem til byen Porlezza, hvor der ifølge guidebøgerne skulle være en hyggelig bykerne. Der er også marked i byen. Det vil vi gerne opleve. Det vil 200.000 andre også, ser det ud til at dømme på de parkerede biler. Parkeringspladserne er meget små her og det er ikke let for os, at finde et spot. Efter en del køren rundt, dukker der pludselig 5-6 pladser op ved siden af hinanden. Yes. Der kan vi holde. NO. Det kan vi så ikke. En kinesisk udseende kvinde gør os opmærksom på, at vi ikke må holde der. Politiet kommer og uddeler bøder, hvis man parkerer der. Årsag: ukendt. Men Marie kan lige bakke bilen over på den anden side af den lille vej. Der er en enkelt lille plads fri.

Vi bevæger os ned i bykernen med de meget smalle gader og er snart på havnepromenaden. Det meste af markedet er hurtigt travet igennem. Det er tøj, der sælges. Her er ikke mange mennesker, så hvor pokker er alle de, der har parkeret deres biler overalt?

I den fjerneste afkrog af markedet, finder vi et grøntsags- og osteområde. Se det er straks mere interessant at kigge på. Vi får købt lidt spændende ost, som ifølge Marie er ved at ruinere os. Så tror det pokker, at sælgeren så så glad ud - og endda serverede rødvin. Det bliver også til en pose tomater, der vise sig at smage helt forrygende.

På vejen tilbage til bilen, fandt vi en lille restaurant i den stille bykerne. Det kunne godt se ud til, at det var et ungt par, der bestyrede stedet. Vi fik en sandwich og carbonara til frokost. Selv om vi var de eneste gæster i restauranten, hamrede lyden fra et fjernsyn. Det var nok deres gamle præsident, der igen var gået ind i politik.

I bilen tog vi en slapper men blev stoppet i det flere gange af en dum køter. Til sidst fik vi ro og kunne lukke øjnene bare 10 minutter.

Så var vi klar til at køre videre over til Como søen, der igen udfoldede en fantastisk udsigt. Vejret var ikke helt med os i dag. Det var skyet og lidt diset, men ingen tvivl om, at her også er smukt. I byen Menaggio var det meningen, at vi ville køre lidt ned af kysten til en af byerne, der er lige over for Belaggio, så vi kunne se denne by over vandet, men vi fik valgt et forkert spor på en tilkørselsrampe. Der er ikke meget tid til at orientere sig i, så fluks var vi på vej mod nord. GPS'en sagde, at vi først kunne vende om 6-7 km., så det droppede vi. Kystvejen mod nord foregår via en lang række tunneller, så vi får ikke umiddelbart mulighed for, at nyde udsigten til søen. I stedet gjorde vi et par stop undervejs, hvis Marie kunne se, at der var mulighed for at parkere.

Ved Como søens nordlige punkt ligger en meget stor by (Gera Lario) - eller måske en række mindre byer, der er vokset sammen. Vi kørte i bymæssig bebyggelse i lang tid. Her er der også mere fladt, så der er bedre plads til en by. Vi satte snuden mod Chiavenna, hvor Marie havde læst, at der var ostelagre i grotter. Strækningen op mod Chiavenna var forholdsvis let at køre, men byen var lige så snørklet at køre rundt i, som mange af de små byer ved søerne. Her var også et marked, der var ved at blive lukket ned. Det var jo sidst på eftermiddagen nu.

Vores camper app guidede os til en parkeringsplads ved en sportsplads. Her holdt allerede nogle få campere og der var masser af plads til os også. Vi smagte på vinen fra Valtellina, som vi havde købt i Lugano. Den smagte meget fint og det gav blod på tanden, til at købe mere af den vin, som var lavet på samme måde, som Amarone vin.

Ved siden af vores parkeringsplads lå et supermarked, som jeg gik på jagt i. Jeg ville lige tjekke, om de skulle have noget af denne vin. Det havde de, men priserne var vanvittige. Helt op til 50 euro for en flaske. Det var jeg for nærig til at give. Hvis det er det generelle prisniveau for vinen, så ved de godt, hvad de skal have for det - men så er der pludselig ikke nogen særlig grund til at køre til Sondrio, for at købe vin længere…

Vi nød lidt vin og ost, mens det blev mørkt udenfor. Fodboldkampene på stadion foran os ebbede ud, stadionlyset blev slukket - og butikken lukkede også. Så var der fred på pladsen og efter lidt aftenhygge, kravlede jeg i seng. Marie holdt ud lidt længere.

Mon ikke vi skal se Chiavenna lidt nærmere an i morgen?

Søndag den 25. marts 2018 – Fra Chiavenna til Bellagio

Så er vi gået over på sommertid. Jeg vågnede ved 7:30 tiden og det var lyst, så jeg måtte se at komme i gang med dagbogen. Den opgave er helt retur i mine folder.

Før i tiden havde vi travlt med at komme tidligt op, for at opleve en masse ting. På denne ferie har det ændret sig, for vi tager tingene meget afslappet og nyder, at have god tid til at vågne, ordne morgentoilette og nyde morgenmaden i fred og ro. Vi har ikke et ur, vi skal jagte efter.

Det første fodboldhold dukkede langsomt op ved stadion. De skulle nok starte kl. 9:30. Nej, så var der alligevel en del, der kom for sent. Så måske kl. 10:00. Tja, hvem ved?

Morgenmaden blev sat til livs og vi hankede op, for at kigge lidt nærmere på Chiavenna. Byen virkede meget charmerende med de næsten sædvanlige meget smalle gyder og kringlede veje. Vi var på jagt efter nogle grotter. Det var hele fidusen med, at vi var kørt til byen. Men de gemte godt på grotterne. De havde sikkert lukket, lige som mange andre butikker. Vi kiggede os godt omkring og snusede byen godt til os. På et lille solbeskinnet torv, satte vi os og var lidt nysgerrig på, om der var nogen, der ville servicere os. Det var der og tjeneren talte for en gangs skyld fint engelsk.

Vi bestilte 2 små røde øl og de smagte super. Sammen med øllet fik vi serveret et par stykker brød, lidt tørret kød og et lille butterdejsbrød. Det er fornem service. Prøv lige at gøre dem kunsten efter derhjemme.

Tilbage ved camperen, havde vi endnu ikke fundet de grotter, vi var på jagt efter, men nu havde vi fundet en adresse. Så måtte vi køre dertil. Vi nåede ud i den bydel, hvor grotten skulle være. Parkerede bilen og gik på jagt. Vi så også et skilt, der pegede i forskellig retninger - og med besked om, at der var 40 meter til grotten. Vores erfaring er, at det skal man tage med et gran salt - og det holdt i hvert fald stik. Vi travede frem og tilbage og kunne ikke finde den forbandede grotte. På et hotel, der skulle ligge tæt på grotten, udemærkede de sig ved, at der ikke var nogen i hverken baren eller receptionen. Så vi jagtede videre. Min GPS sagde, at det var på den anden side af en flod, så vi måtte intensivere eftersøgningen derovre. Efter en halv times søgen, fandt vi grotten. Det var vist mildt sagt en skuffelse. Der var ikke meget at se. Men de serverede frokost, og vi var småsultne, så vi blev bænket i et forlokale til grotten. Et kælderrum uden vinduer. Ikke særlig hyggeligt. Vi bestilte en omelet med champignon. På papiret så det lækkert ud, men det var en stor skuffelse. Det var ikke en omelet men polanta. Svampene var af en konsistens, så de mindende om det rene fedt. Klam fornemmelse i munden!

Vi skyndte os at spise færdig, så vi kunne komme ud af det hul. Det var ærlig talt ikke værd at anbefale til andre.

Tilbage til camperen. Kursen blev sat mod Varenna, der ligger på den østlige side af Como søen. Vi var forbavsende hurtigt tilbage ved Como søen og via en lang række tunneller, nåede vi ned til den afkørsel (mellem 2 tunneller), der førte ned til Varenna. Varenna skulle være en særlig smuk by, så vi glædede os til at få en aften der. Via hårnålesving fik Marie listet camperen helt ned til vandet og hen til byen. Men som sædvanligt er udbuddet af parkeringspladser yderst begrænset, så vi måtte opgive at holde ind og se nærmere på byen. Vi kørte direkte igennem den og valgte at

fortsætte til Bellagio, hvor der var en holdeplads for campere. Vi var i dialog med Lene & Paul, der nu var i nabolaget. Vi aftalte at mødes i Bellagio dagen efter, så vi var bare en dag foran :)

Vejen ned mod Lecco gik langs den smalle kystvej. Det er meget smukt, at køre på sådan en vej. Men vejen er smal og det giver en del situationer, som lige er en tand for spændende. Men Marie klarede det i fin stil og snart var vi ved bunden af Como søen i Lecco, hvor strandpromenaden var kulsort af mennesker. Trafikken gik så langsomt gennem byen, at vi næsten kunne bestille kaffe på fortovsrestauranterne og stadig følge trafikken. Her var tusindvis af motorcykler, så vi kan vel kalde det Italiens Carolinelund!

Camperen fortsatte ufortrødent videre op langs kysten mod Bellagio og hvis turen ned mod Lecco var spændende, så var turen op mod Bellagio en ren pskykologisk thriller. Flere gange mødte vi større biler i sving eller på steder, hvor der næsten ingen plads var. Det er sikkert hårdere, at sidde ved siden af. Men jeg åndede lettet op, da vi parkerede camperen på den plads, som vi havde fundet på camper-app'en.

En helt nyistandsat parkeringsplads med en stor legeplads foran. Det allerbedste var, at der ikke holdt ret mange biler - og slet ingen campere. Dejligt. Her var fred og ro, så mon ikke vi kunne få en god nats søvn her også. Efter en god velkomstøl og lidt varm mad, som Marie komponerede af rester (og det smagte uendeligt meget bedre, end det vi havde fået til frokost), var vi klar til at gå en tur ind til Bellagio centrum.

Jeg havde fundet en god rute - troede jeg. Vi stod hurtigt ved en lille lystbådehavn, hvor der vist var en polterabend i gang. Her kunne vi fodre ænderne med noget af vores aflagte brød. Vi kunne bare ikke komme langs stranden ind til Bellagio. Carsten Enggaard og Dansk Naturfredningsforening ville gå helt amok over den måde, som italienerne tillader rækværk og mure sat op langs stranden. Så vi måtte tilbage og gå langs vejen - uden nogen form for fortov gik det ind mod byen. Længere inde dukkede der dog en form for fortov op, men vi følte os noget udsat for bilerne, når vi går klemt op af en mur, for at undgå at blive ramt af bilerne.

Vi nåede dog uskadte ind til Bellagio. Byen var mere eller mindre død på sådan en søndag aften. Nogle få restauranter var åben men vi havde jo spist, så det havde ikke den store interesse. I stedet fortsatte vi helt ud mod spidsen af halvøen. Her skulle være en fin udsigt til 3 sider af Como søen. Det sidste stykke vej derud gik vi langs 2-4 meter høje mure. Det er godtnok en lukket by, at gå rundt i. Der bor sikkert nogle allerhelvedes rige eller kendte mennesker, men det er ikke særlig positivt at gå langs sådan nogle høje mure til begge sider på en smal vej. Send dem langt op i bjergene, så kan de da bygge der, hvis de er så lyssky!

Udsigten ved spidsen af halvøen var lidt skuffende. Der lå en dis inde over bjergene på begge sider af Como søen - så vi trissede tilbage mod centrum, der stadig var mere end død. Det mest ophidsende, som Bellagio kunne præstere, var når de små færger lagde til ved havnen.

Ved 9-tiden var vi retur ved camperen. Her bød Marie på en kop kaffe og en af vores ny-hjemkomne whiskyer fra Tullabardine, før vi tørnede ind for natten. Så var dagens dagbog også skrevet og jeg kunne sove længe i morgen :)

Mandag den 26. marts 2018 – Fra Bellagio til Magreglio

Efter morgenmaden ville Marie gøre camperen lidt rent, så jeg fortrak ned til den lokale havn, hvor alt åndede fred og ro. Jeg var i gang med at tage et par billeder, da der lød et spørgsmål "Bliver det godt?". Det var Paul, der var dukket op. De var åbenbart ankommet lige efter, at jeg var gået fra parkeringspladsen.

Vi defilerede tilbage til bilerne, hvor pigerne åbenbart havde fået en kontant besked fra en kvindelig politibetjent. Vi måtte ikke parkere på pladsen. Øv, det var en fin plads til at parkere i forbindelse med et besøg i Bellagio. Lene havde godt læst, at turisterne næsten var uønskede i området. Vi ledte på kortene efter et andet sted, hvor vi kunne parkere og i første omgang blev vi enige om, at køre ind mod byen og se, hvad der bød sig. Vi nåede ned til en større p-plads, hvor der var god plads. Men også et skilt, der tydeligt indikerede, at pladsen ikke var for autocampere. Så vi var nødt til at fortsætte uden at få lov til at besøge Bellagio. Det var lidt surt, for byen skulle være meget smuk. Så advarsel til alle autocampere. Det er no go i Bellagio. Alternativt skal man finde en plads i en af de byer, hvor der er sejlads til Bellagio fra. Det er stadig uden for sæsonen, så det er en mulighed.

Vi kørte op i bjergene bag Bellagio og stilede mod Magreglio, en lille bjergby i 750 meters højde, hvor der var en meget stor parkeringsplads og ingen biler eller mennesker. Vi betalte nu alligevel pligtskyldigt for at parkere og fik lidt let frokost, før vi tog på vandring i byen. Den var nu hurtigt overset. Det meste var beboelse, men en fin lille kirke var der - og tæt derpå en lille købmandsbutik med alt, hvad hjertet begærer. Også den obligatoriske delikatesseafdeling.

I udkanten af Magreglio, hvor vi parkerede, var der en lille kirke for cykelrytternes skytsengel og et stort cykelmuseum. Det var vi dog ikke så hooked på at besøge. I stedet gik vi tilbage til bilen, for at få en kop kaffe, mens vi ventede på, at vores parkeringsbillet udløb - så vi kunne købe en ny, der kunne dække flere timer frem. Efter kaffen, som vi nød udenfor i solskin, hankede Paul op i os. Han havde fundet en lille gåtur op til et stort kors, som vi kunne se højt oppe i bjergene over byen. Vi iførte os vandrestøvlerne - og det var vi glade for, for det var en omgang kuperet terræn, der mødte os. Det gik bare op, op, op. Jeg hang en anelse i bremserne men det gik, da den stejle skråning blev lidt mere tilgængelig. En flot tur op i bjergene, hvor vi nåede op i ca. 1.000 meters højde.

Paul havde godt styr på ruten og kunne bl.a. udpege et bord- og bænkesæt på ruten, så vi kunne gøre et hvil. Dejligt. Så var der kræfter til at fortsætte. Først ud af næsten lige vej, til Paul ledte os ind i skoven igen. Snart gik det ned og op af bakkerne, til vi pludselig havde det store kors foran os. Sikke en udsigt. Først et par hundrede meter ned til Magreglio og bag ved byen var der igen mange hundrede meter ned til Como søen og byerne på den anden side af søen.

Turen ned mod byen blev lidt en prøvelse. Det gik pænt nedad, så contration please! Vi nåede ned til en vej, der snoede sig ned mod byen. Men frem for at gå den slagne vej på vejen, valgte vi at fortsætte ned gennem skoven og på den måde skyde genvej. Den sidste ca. kilometer gik på asfaltvejen tilbage til byen. Det var en superfin tur.

Tid til at træffe et vigtigt valg. Vi kunne gå over på restauranten på den anden side af parkeringspladsen. Her kunne man bl.a. få elefantører! Priserne var rimelige. Eller vi kunne lave et sammenskudsgilde og se, hvad det bragte. Der var stemning for det sidste og det var super hyggeligt at sidde båset omkring bordet i vores camper og nyde et yderst veldækket bord med masser små retter, øl, rødvin og boblevand fra Alsace. Der manglede ikke noget.

Det blev en hyggelig aften og jeg var mere end træt, da vi nåede hen sidst på aftenen.

Vi var stadig lidt skuffede over, at vi ikke kunne besøge Bellagio, men hvis de ikke gider at have turister, så hjælper det ikke noget!

Tirsdag den 27. marts 2018 – Fra Magreglio til Como

Ved 8-tiden var der dømt fælles morgenmad, før vi tog afsked med Lene og Paul igen. Vi skulle godt nok samme vej det første stykke i bjergene, men Lene & Paul skulle mod øst syd for Como søen og vi skulle mod vest - til byen Como i første omgang.

Det var nu skønnere at køre i bjergene med de små hårnålesving, frem for at køre nede langs kysten på meget smalle veje og stejle klipper til den ene side. Det var lige så sikkert som amen i kirken, at der dukkede en stor bil eller bus op lige rundt om hjørnet, når man mindst venter det.

Tæt på frokost nåede vi til Como, hvor vi gjorde et holdt ved et meget stort Carrefour supermarked. Det var så stort, at vi måtte gå to gange med varer. VI handlede et par kasser vin der. Det kunne sikkert ikke blive billigere.

Efter halvanden times osen i butikken, fortsatte vi mod en parkeringsplads, hvor der skulle være plads til campere også. Det var der sørme, så vi fik parkeret camperen, betalt p-afgift og Marie smurte lidt brød til frokost. Efter lidt siesta, var vi klar til at indtage Como!

I første omgang stilede vi mod en skinnevogn, der skulle fragte os op til byen Brunate, der ligger ca. 700 meter længere oppe. Herfra skulle være en super udsigt over Como by. Vi kom med første afgang og snart efter trak et tyk kabel vognen op af den stejle skrænt. 7 minutter senere var vi på toppen. Udsigten var så som så. Der var diset, så vi gik op på en nærliggende restaurant og fik en kold øl, luskede en lille tur rundt, for at konstatere, at udsigten ikke blev bedre af det. Så søgte vi tilbage til Funicolaren og blev fragtet retur til havnefronten.

På kortet var der mange gågader i Como omkring havnen og dem fandt vi frem til. Så skulle der oses lidt! Vi manglede nu ikke rigtigt noget men vi fandt bl.a. en meget sjov butik med alle mulige

skæve ting. Meget interessant at kigge. Udgangen lå i en helt anden gade, end vi var kommet ind i. Og meget passende var der fluks en indgang til en ny forretning. Det havde de fået aftalt godt!

Vi fik en Aperol drink undervejs i vores osen rundt. Så begyndte sulten at melde sig. I dag ville vi spise godt og jeg havde via Tripadvisor fundet en restaurant/vinsted, der skilte sig lidt ud fra mængden af pizzarestauranter. Vi satte kursen mod Capitan Drake, der ligger ude i den ene side af byens centrum. De åbnede først kl. 18:30, så vi ventede lidt foran døren, for at være nogenlunde sikker på, at få en plads. Det viste sig, at der kun var 6-7 borde i restauranten.

En dygtig tjener guidede os i valget af mad og vin. Og hun havde godt styr på det, for jeg fandt en vin på kortet, som hun omtalte som spicy og med en del tanin. Jeg ville gerne have en vin, der var lige knap så heftig og voila, stod hun med en flaske i hånden, som opfyldte mit ønske. Og den var faktisk rigtig god. La Difese 2015. Til forret fik vi en omgang carpaccio, lækre tynde stykker råt kød med balsamico og lokal ost ovenpå. Det smagte fortræffentligt. Til hovedret delte vi et godt stykke oksekød. Det var måske et lidt tynd stykke, men smagen fejlede bestemt ikke noget.

På vejen tilbage mod bilen mødte vi et skilt, hvor der stod craft beer på. Det måtte vi lige undersøge nærmere. Men der, hvor skiltet var, havde de nu kun en slags øl. Det havde vi ikke lyst til, så vi fortsatte lidt op ad gaden. Næsten overfor stod en større gruppe unge mennesker foran en butik, der viste sig at være in-stedet i Como, når man er til godt øl. Det var en pub og en ølshop i et. I pubben havde de både 5-6 øl "on tap" og 3 "on pump". Det sidste viste sig at være helt igennem cask ales. Super. Dem var der basis for at smage. Jeg fik en smagsprøve af hver af de 3 "on pump". Den første smagte fint, nr. 2 var lidt tynd og nr. 3 smagte også super. Næsten som en guinness på håndpumpe. Det skal måske prøves derhjemme!

På et stort tv viste de en venskabskamp mellem England og Italien. Da vi gik, havde englænderne scoret et enkelt mål…

Tilbage i bilen kravlede vi til køjs.

Onsdag den 28. marts 2018 – Fra Como til Aosta

Det var ikke den mest fredelige plads, vi havde sovet på. Men det var billigt at bo tæt på centrum og det kan have sin pris. Lige ved siden af os lå en af byens hovedfærdselsårer. I dag starter vores hjemtur. Vi har planlagt at køre tilbage til Aosta, hvor vi ved, at vi kan parkere. Væk fra de smukke søer i Norditalien. Væk fra de små frimærker af parkeringspladser, hvor der holder biler overalt.

Vi spiste vores morgenmad i fred og ro, selv om der var et pulserende liv lige uden for bilen. Mellem vejen og vores bil var der et bred fortov, hvor unge mennesker hastede til skole/universitet.

Det meste af formiddagen og en del af eftermiddagen gik med køreturen til Aosta. Vi havde en plan om at køre til Skyway i Monte Bianco, en ny bjergbane, der fører op til ca. 3.300 meters

højde. Vi nåede også helt derop men havde igen svært ved at finde en parkeringsplads. På et tidspunkt kørte vi ind af en meget lille vej, og et par hundrede meter inde i dalen, snævredes vejen yderligere ind, så vi ikke kunne fortsætte. Men der var heller ikke meget plads til at vende på. Det kostede Marie en del kraftanstrengelse - og sved, før skuden var på rette kurs igen.

Vi kørte lidt ned af en hovedvej og første stop var et par km. fra Skyway. Det var ved en købmandsbutik, som Marie osede lidt i. Så fortsatte vi ned til byen Courmayeur, der viste sig at have en forbavsende stor gågade. Vi parkerede bilen og gik en tur i gågaden. Det var siesta, så de fleste butikker var lukket. Vi havde opgivet at komme med op i Skyway. Vejrudsigten var ikke særlig lovende og de web-kameraer, der er på toppen, viste kun grå skærm.

Tilbage til Aosta og "vores" parkeringsplads tæt på jernstøberiet. Vi parkerede i det fjerneste hjørne af parkeringspladsen i håb om, at vi kunne sove for larmen fra støberiet.

Vi slappede lidt af i bilen, før vi tog tøj på og gik på jagt efter aftensmaden. Tripadvisor blev vores ledetråd og Marie havde proklameret, at hun ville have pizza. Det skulle være byens bedste. Spisestedet hed Bataclan. Udenfor lå en mand og var ved at rette på nogle tæpper ved indgangen. Han proklamerede, at de først åbnede en time senere. Så var der tid til at ose lidt i gågaden og besøge den engelske pub, hvor de havde fået en påske IPA på hanen. Den smagte super.

Tilbage ved Bataclan var der godt fyldt op i den store restaurant. Vi var heldige at få en plads. Pizza'en kom ind næsten inden vi havde fået vin i glasset. Pizza'en var papirstynd og smagte super. Tjeneren havde anbefalet en god lokal vin, som ikke skulle være så kraftig. Torrette Superieur 2015. Den smagte meget fin. Den kunne vi godt have en kasse med hjem af, hvis vi kunne finde den. Mens vi spiste, var der flere, der måtte gå forgæves efter en plads i restauranten. Det er et populært sted. Vi prøvede også kræfter med en isdessert og en grappa. Så var vi bestemt mætte og satte.

De sidste kræfter blev mobiliseret og vi gik tilbage til bilen, hvor vi sluttede af med en kop kaffe, før vi kravlede til køjs.

Torsdag den 29. marts 2018 – Fra Aosta til Haut-Vully i Schweiz

Vejret skulle afgøre, om vi skulle en tur med de lokale kabelbaner. Det så ikke for godt ud. Skyerne lå tungt omkring bjergene hele vejen rundt om os, så det gav ikke rigtig mening, at tage en tur op på en af de lokale bjergtoppe. Det skulle åbenbart ikke rigtig lykkes for os, at komme med kabelbaner på denne tur.

Vi spiste vores morgenmad og satte kursen mod St. Bernard tunnelen og Schweiz igen. Lægere oppe i dalen nord for Aosta klarede det op og bjergtinderne stod klare frem med sne på toppene. På vejen op mod tunnelen tænkte jeg på, hvor stor en bedrift det er, at bygge en hovedvej op gennem et bjergpas. Flere steder virkede det til, at vejen ganske simpelt er klistret på klippevæggen. Så er det på en måde fair, at det koster 40 euro, at komme gennem tunnelen.

På den nordlige side af tunnelen var der regnvejr. Velkommen tilbage til "vores" vejr. Vi havde forgæves forsøgt at få vand på camperen. Næste skud i bøssen var for enden af Lac Léman søen. Her fik vi tanket af og på på turen nedad, så vi vidste, at der var en station her, der virkede - og det var helt gratis at bruge den. Fornemt!

Da vi nåede dertil, var det frokosttid og vi parkerede bilen og spiste frokost i fred og ro, mens vi studerede nærområdet på vores telefoner. Det viste sig, at Montreux er i den Schweiziske del af området og her er der et lille Queen museum, idet bandet indspillede en lang række af deres sidste plader i et studie her. Det lille museum er gratis og det ligger i forbindelse med et casino tæt på havnefronten i Montreux. Det var ganske interessant at se og hovedingrediensen var selve lydstudiet med den store mixerpult, som dog viste sig at være en fotokopi af den originale mixer, der nu befinder sig i et studie i Göteborg.

På havnefronten er der også en statue af Freddie Mercury. Den var vi nu ikke så imponeret over. Jeg synes ikke helt, at den ligner ham.

Vi havde lidt bøvl med at få vekslet penge til parkeringsautomaterne, så vi havde kun en time til rådighed, men det var nok til både at se det lille museum, statuen og gå en lille tur i gaderne. Så var vi on the road again.

Men ikke længe, for i udkanten af Montreux (i Villeneuve) gjorde vi et stop ved et stort indkøbscenter, hvor der bl.a. Lå en stor Coop forretning. Vi osede lidt rundt og handlede ind til de næste par dage, hvor det ikke er til at vide, hvor meget forretningerne er åbne rundt omkring. Påsken holdes helligt på forskellige måder i de enkelte lande. Vi gjorde et sidste forsøg på at kigge på vine, men det var alt for dyrt. Nu var vi kommet til Schweiz!

Marie havde proklameret, at hun gerne ville have ostefondue i Schweiz, så det gik vi fluks på jagt efter. Marie skrev til vores ven i Schweiz, Daniel. Men han svarede ikke lige umiddelbart, så vi fandt selv frem til en by - næsten på vej op til Daniel. Den hed Gruyéres. Her var vi ved 5-tiden. Vi havde læst, at der var en rundvisning i en ostefabrik, en butik, hvor man kunne handle - og en restaurant, hvor de bl.a. serverede ostefondue. Jeg havde nok en forestilling om en gammel gård, hvor vi blev vist rundt, mens folk gik og vendte ostene. Men jeg blev klogere.

Det her sted var helt igennem bygget op omkring turisme. Her var de vant til, at der kom busser med gæster. Der var sågar en jernbanestation lige uden for døren, så man kunne tage toget hertil. Først så vi selve lageret med ostene. Det var selvfølgelig en robot, der kørte rundt og vendte de ca. 35 kg. store oste. Vi gik en tur rundt i det, hun kaldte et museum. Det var fordi dagens produktion på fabrikken var afsluttet, så vi måtte nøjes med at kigge plancher og se video om produktionen. Vi fik hver en lille maskine, der blev programmeret til et sprog - og så kunne vi selv trykke et nummer ind for den stander, vi stod ved. Så fik vi tingene forklaret af koen Cherry, der var født i kirsebærsæsonen. Vældig humoristisk fortalt.

Det var en yderst interessant rundtur og vi endte selvfølgelig ved shoppen, hvor de så småt var ved at lukke ned. Vi skyndte os ind og handle lidt ost og ingredienser til fondue. Så stilede vi mod

restauranten, der havde åben en time længere. Her bestilte vi fondue og det kom ind kort tid efter. Det smagte fint, men måske en anelse for neutral i forhold til, hvad vi gerne vil have. Groftkværnet peber hjalp lidt på det, men som Marie bemærkede, så havde vi lært at komme en skvat snaps i fonduen… Som tilbehør blev serveret store humpler brød og små kartofler. Det sidste synes jeg ikke så godt om. Jeg synes, at der skal brød til ostefondue.

Da vi forlod restauranten, kunne Marie konstatere, at Daniel havde svaret på vores forespørgsel. Han anbefalede at vi tog til Gruyéres, hvor vi netop havde været. Så var det jo godt ramt! Vi talte med Daniel, for at høre, om der var andre steder i området, vi burde se. Han anbefalede et udsigtspunkt Mount Vully. Det kørte vi efter men vi måtte erkende, at vi var lidt for sent på den. Da vi nærmede os stedet, var solen gået ned. Vi kæmpede med at nå helt frem. Vejene var små og flere gange ville GPS'en have os ind på smalle grusveje. Det havde vi ikke lyst til. Så vi endte ca. 1 km. Fra selve toppen. Det var fint nok. Udsigten var fin, selv om det var ved at blive mørkt.

Vi kørte lidt ned af bakken. Ned mod Murtensee. Her fandt vi en lille diskret placeret parkeringsplads, hvor vi kunne overnatte. Vi ville køre op og se udsigten næste morgen.

Vi var trætte. Jeg ved ikke helt af hvad, men allerede kl. 20:50 tørnede jeg ind. Og jeg sov godt og tungt med det samme.

Fredag den 30. marts 2018 – Fra Haut-Vully til Celle i Tyskland

Marie havde en ide om, at vi skulle tidligt op og se udsigten fra morgenstunden. Men det kneb med at komme ud af sengen. Vi havde åbenbart ikke fået sovet helt færdigt, da Marie startede varmen op ved 5:30 tiden. Først ved 7:30 tiden stod vi op. Vi kunne konstatere, at vejret atter forhindrede os i vores planer. Der lå en tung dis over området og det ville ikke give mening, at køre op til udsigtspunktet igen.

Så kunne vi i stedet nyde vores morgenmad i fred og ro - og få opdateret dagbogen.

Vi har lovet Daniel, at vi vil køre forbi ham, for at tage nogle ting med til Danmark. Han skal godt nok selv til Danmark lige efter påske, men med fly. Det sætter en begrænsning for, hvad han kan slæbe med sig.

Så vi kører til hans lejlighed i Epsach. Det tager en halv times tid, at køre dertil. Men han er der ikke og han svarer ikke på hans mobiltelefoner. Så prøver vi at køre til den lejlighed, han er ved at sætte i stand i Studen. Her er han heller ikke. Vi sender ham en SMS, mens vi kører efter en benzinstation, så vi kan få tanket op inden hjemturen.

I Brügg får vi tanket op og da vi stadig ikke har hørt fra Daniel, vælger vi at sætte snuden efter motorvejen mod Basel. Kl. Er ca. 10:30, da vi sætter damp under kedlerne og begynder en langtur nord på. Dagens destination er Celle mellem Hannover og Hamburg.

Da vi nærmer os Basel, hører vi endelig fra Daniel - men nu er det for sent. Han har ladet sin mobiltelefon ligge i bilen under et familiebesøg.

Resten af dagen foregår på motorvejene mod nord, Først efter Basel, dernæst efter Freiburg, Karlsruhe, Frankfurt og Kassel. I Kassel bakker oplever vi for første gang en begrænsning i camperens kræfter. De lange seje bakker trække tænder ud på motoren og vi skal lige undgå at placere os i den venstre vognbane, når det går op af bakkerne. Men ellers går det bare derudaf.

Marie har lovet påskefrokost, når vi når til Celle og ved knap 8-tiden, er vi fremme ved en parkeringsplads lige ved siden af Garnisionskirken, hvor der er gratis p-pladser til campere. Marie har haft en lang arbejdsdag, så det må være fair, at jeg sørger for at smække lidt påskefrokost på bordet. Et par kogte æg, tomater, sild og masser af ost udgør det sublime måltid, skyllet ned med en god øl og en enkelt snaps.

På vejen til Celle har vi bl.a. hørt Kim Larsens live-album "Det var en torsdag aften". Her omtaler Kim bl.a. Midt om Natten filmen og den får vi lyst til at se. Så da maden er taget af bordet, finder vi filmen på Apple store og nyder den på Ipad'en. Det er nu ikke så dårlig en film. Den var først slut ved 23:45-tiden, så nu var det på hovedet i seng.

Tidligt på aftenen var der nogle drønnerter, der skulle brænde dæk af i et parkeringshus lige bag os. Men de var da heldigvis blevet trætte af det og var forduftet igen. Så nattens afbrydelser bestod af Garnisionskirkens klokker, der slog kvarterslag og med den store klokke markeredes klokken hel.

Lørdag den 31. marts 2018 – Fra Celle og hjem igen

Vi fejrede kirkeklokkernes natlige kimen med at sove lidt ekstra. Regnen var begyndt at tromme mod bilens tag. Det er hyggeligt, men det kalder ikke på, at man står op.

Ved godt 9-tiden, var der liv i bussen og morgenmaden var undervejs.

Noget tydede på, at der var et lørdagsmarked i Celle i dag. Der dukkede flere op med tomme kurve og trolley'er. Alle gik samme vej med paraplyer eller regntøj, så vi måtte hellere følge trop. Et lokalt marked er altid interessant at besøge.

Vi fulgte strømmen og nåede snart ind i den gamle bydel med fine gamle huse overalt. Midt på et torv var der ganske rigtigt marked. Masser af boder med især frugt og grøntsager, fisk, ost og kød. Men også blomster og diverse andet. Men primært madvarer.

Vi manglede ikke noget og fortsatte op til Celle slot. Det havde Marie og Bodil forgæves ledt efter, da de var på besøg her sidste efterår. Det meste af slottets udvendige facade var dækket af. Det tager det flotte af slottet.

Tilbage i byen, fik vi set resten af markedet og en række af de gågader, der er i byens midte. Der er masser af spisesteder i byen, så det må være noget af en turistmagnet om sommeren. Byen ser nu også meget hyggelig ud, men når det er gråvejr og småregner, er det som om det ikke er helt så sjovt at tøffe rundt i byen.

Efter et par timer går vi tilbage til bilen. Ved en sø tæt på, hvor vi har parkeret, er der ænder. Og Marie har gemt noget brød, som vi kan servere for dem - men de gider ikke spise vores brød. Sådan nogle utaknemmelige bæster. Hvor lang tid skal sådan en doven and mon have i ovnen???

Efter lidt godt frokost med nogle af vores gode oste, sætter vi kursen mod nord igen. Vi har bedt vores telefon om at køre op over Lüneburger Heide, men den ændrer planerne, uden vi opdager det. Så snart er vi på A7 på vej til Hamburg. Vejret er træls nu. Det vælter ned med slud, så sigtbarheden bliver forringet på motorvejen. Det er hårdt at være chauffør under sådanne betingelser.

Da vi når Hamburg, beslutter vi, at vende snuden helt hjem til Danmark. Sådan går det tit, når vi kommer til Elb-tunnelen, så peger pilen på hjem.

Nord for Hamburg bliver vejret bedre. Nedbøren holder op - men det gør vejarbejdet jo ikke. Det varer helt til Neumünster.

Jeg læser dagbogen højt for Marie og får rettet de værste stavefejl undervejs. Det tager åbenbart fra Hamburg til Åbenrå, at læse dagbogen højt. Så går tiden jo godt :)

I Danmark var der tørvejr og vejene er også tørre, så det går fint med at køre det sidste stykke hjem.

Epilog

Turen blev ikke helt som planlagt. Vi skulle jo have været til Toscana men influenzaen gjorde, at vi ændrede planer. I stedet blev det en tur rundt om søerne i Lombardiet. Jeg er glad for, at vi besøgte disse områder uden for sæsonen, for de små, smalle vje vil være næsten uudholdelige at køre på, hvis der er flere biler. Og det er næsten umuligt at parkere i byerne. Prikken over i'et var Bellagio, hvor der ikke var et enkelt sted, hvor vi kunne parkere. Mange steder forbyder de, at man overnatter på parkeringspladser. Så kan man i det mindste få lov at parkere der om dagen. Men i Bellagio området var det simpelthen forbudt at parkere sin autocamper overhovedet. Det var skuffende.

Men bortset fra det, så fik vi det, vi kom efter. Forårssol og varme på kroppen. Det var dejligt at opleve det spæde forår og vi kan kun håbe på, at det snart når til Danmark også.

Camperen har igen leveret en fortrinlig indsats. Kørslen i bjergene er gået super. Ikke på et tidspunkt har vi oplevet, at der var problemer med hverken køredel eller bodel. Det var skønt.

Vi er meget enige om, hvordan ferien skal foregå, hvad vi skal se - og i hvilket tempo. Det er dejligt, at der er ekstra tid til at spise morgenmad i fred og ro - og det er lækkert, at man bare kan køre ind på en rasteplads og spise frokost, når man har lyst. Jeg vil sige, at selv om vi har haft influenza på turen, så har det alligevel været alletiders tur. Og vi havde tilmeld en rigtig god dag i Italien sammen med Lene og Paul.

Næste stop: Belgien!

Øltur til Leuven i Belgien maj 2018

Prolog

Det er ikke så længe siden jeg sidst var i Belgien sammen med Lasse, men en god gerning kan jo ikke gøres for tit.

Denne gang trækker den årlige tur med Ølentusiasterne og destinationen hedder Leuven i det østlige Belgien. Og denne gang har Marie fået lov til at komme med :)

Onsdag den 9. maj 2018 – Vi når da til Hamburg

De andre på kontoret kigger misundeligt efter mig, da jeg pakker sammen kl. 13:30 og drøner ud af døren.

Selv min kollega Lotte, der har proklameret, at hun ville gå til middag i dag, sidder stadig på sin pind.

Marie dukker op ved godt 2-tiden og bilen pakkes og tankes med vand, så vi er klar til afgang ved godt 3 tiden. Vi forlader vores hus i høj sol og med en temperatur på midt i 20'erne. Rigtig sommerlunt.

Marie har lagt flere stop ind, før vi forlader Danmark. Først har hun lige nogle blomsterkrukker, der skal afleveres i Bramdrupdam, så har hun bestilt kaffe ved svigermor i Vojens. Og da vi forlader hende, har Marie bestemt, at vi skal besøge hendes bror på en campingplads ved Kolund.

Jeg frygter så småt, at vi kommer til at overnatte i det nordligste tyskland. Med det tempo, kan vi sagtens bruge flere dage på, at komme til Belgien. Men da vi har spist aftensmad på campingpladsen i Kolund, slipper Maries svinkeærinder også op og det går sydover.

Vi når forbi Hamburg ud på aftenen. Der er stadig over 20 grader, da vi begynder at stile efter en overnatningsplads. Vores camper-app viser os til byen Sittensen nogle få km. Fra A1. Der er 4 camper pladser, fortæller appen os. Da vi når frem, holder der nærmere 40 campere på pladsen, der er fyldt helt op. Vi kan godt mærke, at camper sæsonen er godt i gang. Appen er næsten ikke værd at bruge, for der er mange, der får samme ide om parkering. Vi parkerer i stedet på en lille plads tæt på. Det er godt nok tæt på beboelse, men det er mørkt og vi lister stille ind i et hjørne af den tomme parkeringsplads. Her kan vi ikke genere nogen. Vi lukker og slukker - og kravler hurtigt i seng.

Torsdag den 10. maj 2018 – Via Holland til Mechelen i Belgien

Natten er forholdsvis stille i den lille provinsby. En flok unge mennesker holdt fest da vi kravlede i seng og det tydede på en lang nat, men der blev hurtigt stille fra den kant. Vi havde parkeringspladsen for os selv. Der var kun nogle få biler, der kørte forbi pladsen i løbet af natten.

Så vi vågnede veludhvilede op til endnu en dag med godt vejr. Temperaturen havde ikke været under 20 grader i løbet af natten, så det var vel hvad man kan kalde en tropenat.
Efter den næsten obligatoriske en time med morgenvask og mad, var vi klar til at sætte næsten mod Holland og Belgien.

Marie ville gerne omkring Holland og se på tulipanmarker. Selv om vi havde læst, at sæsonen normalt slutter med ugangen af april måned, så nærede hun et stille håb om en enkelt mark eller to. Jo de klare farver stiger en til hovedet! Man må bare se disse flotte marker igen og igen.

Jeg regnede ud, at det ville give os en omvej på ca. 100 km. Det havde vi fint plads til.

Efterhånden som vi kørte mod Holland, blev vejret dårligere og temperaturen faldt til 12-13 grader. Det blev overskyet og vi fik et par heftige regnbyger. I stedet for at køre direkte mod Belgien, kørte vi stik mod vest og lidt mod nord, for at ramme Gronningen og køre ned over det område i Holland, hvor de største tulipanmarker skulle være. I Gronningen glimrede man ved at have lukket en tilkørsel til den motorvej, som vi skulle på, så vi blev ledt ud på en større omvej ind gennem byen. Der var ingen skilte, der viste os vej og GPS'en havde åbenbart opgivet ævret, så vi måtte selv prøve at finde ud af byen igen. Alle veje fører til Rom, så det gik selvfølgelig.

Uden for Gronningen fandt vi en parkeringsplads, hvor der blev serveret lidt frokost og en middagslur.

Så var der fornyet energi til at jagte tulipanmarker, men de glimrede som forventet med deres fravær. I stedet var der masser af sorte marker, der gav et tydeligt billede af at være blevet pløjet for nyligt. Men hvis antallet af store sorte marker er udtryk for tulipanmarker, så er det bestemt et godt sted at vende tilbage til i tulipansæsonen.

Jeg havde en stille plan i hovedet men jeg havde ikke nævnt det for Marie, for jeg ville gerne se, hvad dagen bringer. Men planen gik på, at vi når til Mechelen i dag og spiser til aften på Het Ankers brasserie.

Vi nåede dog ikke så langt i første omgang, da chaufføren blev døsig og der blev proklameret pause. En hel time sov Marie. Så begyndte jeg at skramle lidt med en gryde, for at lave kaffe. Det tegn forstod Marie godt og hun stod op.

Vi fortsatte ned gennem Holland og vejret skiftede lidt mellem gråvejr og skyet. Solen kiggede ikke frem.

Der var pænt med trafik men det gik fint ned til Breda, hvor vi havde besluttet, at det skulle være slut med motorvejene. Vi ville ind på lidt mindre veje, så vi kunne se lidt undervejs. Det betød, at vi krydsede grænsen mellem Holland og Belgien via en lille lokal overgang.

Marie havde hørt om mine planer og hun mente, at det var helt fint. Men der var plads til flere svinkeærinder, for mens vi trillede ned af den lille vej mod Mechelen, kom jeg i tanke om, at der vist lå et trappistbryggeri i nærheden. Det var ikke Orval, som jeg troede - men Westmalle. En lille afstikker og vi holdt på den store - og fyldte - parkeringsplads ved Café Trappisten, der ligger lige over for klostret, hvor Westmalle brygges. Caféen så stort set fyldt ud, men vi blev alligevel hurtigt anvist et bord og der blev serveret et par gode Westmalle øl. En dubbel fra fad og en

half+half til Marie. Det er en halv dubbel og en halv tripel. Øllet var alt for koldt og den gode smag af belgisk øl var næsten skjult i kulden.

Vi fandt ud af, at det er muligt at gå en tur rundt om klosteret og den chance ville vi ikke forpasse. Så kunne vi også få brændt øllet af igen.

På med vandrestøvlerne og en rygsæk med regntøj. Vejret viste lidt antræk til regn. Vi fulgte den anviste sti og undervejs var der 11 poster, som man kunne slå op på mobiltelefonen og læse undervejs. På den måde fik vi et godt indblik i klostrets hverdag. Det var med til at gøre turen rundt lidt mere spændende. Vi kom ikke tæt på selve klostret. Der er godt lukket af for uvedkommende. Munkene lever et stille liv og bruger deres tid på at arbejde, læse, bede og sove.

Ved den sidste post var der en indgang til et lille område i klostret, hvor man som gæst kan komme og bo i en kort periode, for at få et lille indblik i munkenes hverdag. Her er plads til meditation og fred. Så det er nok ikke lige der, man skal henlægge familiefesten.

Vi undgik regnen. Vejret var blevet bedre og der var udsigt til en solnedgang. Inden vi forlod Westmalle, købte vi en af deres oste i caféen. Så gik det mod Mechelen af små lokale veje. GPS'en ville hellere have os ind til Antwerpen og ned af motorvejen. Det var vi ikke indstillet på.

Vi nåede Mechelen ved 21-tiden og var efterhånden ved at være sulten. Så vi parkerede camperen og skyndte os over til Het Anker og brasseriet. Kl. 21:08 var vi der. Desværre var køkkenet lukket kl. 21, fik vi at vide. Det var træls. Jeg synes ellers, at jeg havde set efter på deres hjemmeside, at brasseriet var åbent til kl. 23.

Så er det godt, at man er lidt huskendt i Mechelen. Vi stilede mod centrum og de mange restauranter omkring Grote Plats. Her kastede vi os ind på en af de første lige bag kirken. En græsk restaurant. Zorba var (selvfølgelig) navnet. Der var fyldt godt op men vi fik lige presset os ind.

Marie stemte for en gang grillet fisk royal - til to personer. Jeg konstaterede, at deres øludvalg ikke var så dårlig af en græsk restaurant at være. Så var alle glade og maden kom forholdsvis hurtigt på bordet. Her var der tun, laks, hvid fisk, krebs og andre lækkerier. Det smagte rigtig godt og især tunfisken faldt i god jord.

På vejen tilbage mod camperen, nåede vi lige ind til Het Anker og delte en flaske Kaizer blauw. Så var vi også klar til at krybe til køjs på "vores" parkeringsplads tæt ved McDonalds i Mechelen.

Fredag den 11. maj 2018 – Leuven dag 1

Det blev ikke en særlig rolig nat. Vi må bare erkende, at det er en meget urolig parkeringsplads. Hele natten igennem var der biler, der kørte ind og ud af pladsen. Sikkert nogen, der besøgte den

døgnåbne McDonalds. Ellers var der en konstant baggrundssusen fra den store vej på den anden side af floden. Nå, vi havde fået sovet og vi vågnede op til endnu en flot sommerdag.

Morgenmaden gled ned og vi kørte den korte strækning over til bryggeriet Het Anker, hvor camperen skulle læsses med god belgisk øl. I shoppen fortrak hun ikke en mine, da vi afgav vores bestilling. De er selvfølgelig vant til, at folk henter øl i kassevis - også selv om det er de store 75 cl. flasker. Til min store overraskelse havde de fået juleøl på hylderne igen. Det skældte jeg hende ud over, for jeg mente bestemt, at jeg havde tømt deres lager for juleøl for et par måneder siden :)

Forklaringen var, at en større aftager ikke havde afhentet den ordre, de havde givet på juleøllet, så der var sat en del mere til salg nu. Så kunne jeg passende købe et par kasser mere..

Camperen blev fyldt godt op i bagagerummet og vi forlod Mechelen og den travle øl-shop hos Het Anker.
GPS'en ville have os næsten ind til Bruxelles, for at komme til Leuven. Det var der sikkert en god grund til rent tidsmæssigt, men på kortet så det helt forkert ud, så vi vendte bilen og kørte ind mod Mechelen igen, for at tage den direkte landevej mod Leuven. Det var noget af en slidt vej. Jeg forsøgte at skrive dagbog undervejs. Det var lidt af en udfordring og pludselig forsvandt min skærm, da en stor elektrisk fluesmækker raslede ned fra hylden over førekabinen. Marie blev sikkert lige så chokeret som jeg, da jeg bandede og lynede over at blive forstyrret i mit skriveri på den måde.

Lige pludselig var vi inde i Leuven, så jeg fik travlt med at sætte GPS'en til den rigtige adresse. Ud af byen igen.

Jeg havde noteret mig 3-4 mulige parkeringssteder. På vej ud til den parkeringsplads, vi var blevet anbefalet, kørte vi forbi to af stederne og vi kunne hurtigt konkludere, at de to steder ikke var gangbare. Enten var der slet ikke nogen parkeringsmuligheder eller også var der bom for de veje, jeg ville ind af. Heldigvis var vores parkeringsplads gangbar og der var masser af plads.

Efter en hurtig omgang frokost, begav vi os gennem en park ind mod centrum af Leuven. Der var godt 3 km. Ind til centrum. På den anden side af banegården fandt vi hurtigt frem til en af de gader, der bliver betragtet som indkøbsstrøget. Her var et langt marked og så er der jo nok at se på. Vi gik egentlig efter et frugt og grøntmarked, men den plads, hvor det skulle ligge, var helt tom. Det var nok for sent. Inde ved centrum skrev vi på Messenger til den gruppe, der var oprettet til lejligheden. "Hvor kan vi finde jer?" Spurgte jeg. Prompte kom der svar "Det kan I ikke". Nå, så måtte vi jo klare os selv… Ganske kort tid efter kom der dog svar fra dem, men vi mødte samtidig en lille udbrydergruppe af flokken. De kunne fortælle, at alle skulle mødes til frokost kl. 13:30.

På en restaurant, hvor de serverer belgiske specialiteter blev vi alle 17 båset ved et langt bord i gården. Mange skulle have moulles frites. Ølkortet var alsidig og Marie og jeg gik ombord i en stor flaske geuze. Sur øl. Lækkert i den varme sol.

Muslingerne smagte fantastisk men deres pommes frites var ikke værd at skrive hjem om. Jeg sendte en venlig tanke til de pommes frites, jeg havde fået tidligere på ugen på banegården i Høje Tåstrup. Der var klasseforskel!

Og hvad skete der så resten af eftermiddagen? Ja, det er næsten en gentagelse af tidligere ture med ølentusiasterne fra Fredericia. Ud fra et fint kort, som Robert havde lavet hjemmefra, gik vi rundt i byen til forskellige udskænkningssteder og smagte på godt øl. Vi smagte nogle af de gamle kendinge og en del nye. Marie smagte en Hoegaarden rosé på fad og jeg stiftede bekendtskab med Tumulus. Ganske fortræffentlig hvedeøl. Mon de har skelet lidt til Indslev bryggeriet?

Men belgisk øl er i udgangspunktet stærk og flere af de øl, som vi fik, var i nærheden af 10 %. Det kan mærkes og ved 20:30 tiden var gassen gået af St. Gertrud. Jeg orkede ikke hverken drikke eller spise mere. De andre var i gang med at bestille aftensmad. Marie og jeg takkede af og listede hjemad igen.

Ved 22-tiden var vi tilbage i camperen og kravlede i seng.

Lørdag den 12. maj 2018 – Leuven dag 2

Efter en rigtig god nats søvn, kunne vi tage det helt roligt med morgenbadet og maden. Det er nu dejligt, at man ikke har en klokke, man skal styre efter. Ved 10-tiden var vi klar til nye eventyr i Leuven. Vejret var som ventet gråt, men det skulle blive en del varmere i dag lovede vejrudsigterne.

Vi gik ind gennem parken, der var noget mere menneskeforladt i forhold til dagen før. Ved banegården i Leuven valgte vi at følge gågaden ind mod centrum. Vi nåede ikke langt i gågaden, før der blev dekreeret formiddagskaffe. Marie fik en is og jeg fik en bolle med ost til. I gågaden var der mange mennesker, så der var nok at se på, mens vi nød kaffen. Solen var dukket frem og himlen var næsten blå. For en gang skyld var vejret bedre end udsigterne lovede.

I centrum nåede vi lige et minut i tolv at få en formiddagsøl på De Fiere Magriet. Her huserede en mexicaner bag baren. Han blev slemt stolt over, at vi havde været i hans hjemland. På fortovet ved pubben var der 2 tomandsborde og her nød vi det gode vejr og en kold øl.

Jeg forsøgte at lokalisere de andre og igen i dag synes de, at de skulle være morsomme. “Hvor er I?” Blev besvaret med “Lige her. Vi vinker!”. Men så kunne vi da selv finde rundt og smage lidt godt øl,

blev vi enige om. Vi nåede ud til Universum og fik en øl der. Så gik vi lidt rundt ind mod centrum af Leuven igen. Ved Sint-Pieterskerk i byens midte var et stort klassisk orkester og kor i gang med at øve. Det var meget smukt at høre på, men da det var øvelse, afbrød dirigenten flere gange musikken, for at give instrukser. Efter en lille halv time forlod vi kirken og lige udenfor sad en stor flok af vores rejsefæller. Så kunne vi slå følge med dem. Deres første stop var De Fiere Magriet, hvor vi allerede havde været i dag. Tex mente, at det var det bedste ølsted i byen. Jeg smagt først en session IPA på 3,5 %. Så delte Marie og jeg en Kaizer black whiskyinfused fra Het Anker. 30 euro kostede flasken. Det var en super øl. Jeg blev enig med mig selv om, at vi var nødt til at køre forbi bryggeriet efter en kasse af dem også. På bryggeriet kostede en kasse med 12 flasker 90 euro. Merian ville gerne have en kasse juleøl med hjem også.

Inden vi forlod De Fiere Magriet, dukkede stedets ejer op og han ville gerne vise os ølkælderen under baren. Der var ikke meget plads og en meget stejl trappe derned, men vi kunne lige stuves ind i ølkælderen, hvor der var nogle tusinde flasker øl.

I gågaden så vi en flok unge mennesker, der trommede. Sikkert lidt i stil med Copenhagen Drummers. Det lød ganske fint. Aftensmaden blev indtaget på en af de mange restauranter i centrum. Jeg fik en god bøf og den smagte super.

Vi vimsede lidt rundt og ved 22-tiden vendte Marie og jeg snuden mod camperen. Det var mørkt, da vi nåede hjem. På TV var de i gang med afstemningen til årets melodi grand prix. Danmark så ikke ud til at vinde, så vi kravlede i seng.

Søndag den 13. maj 2018 – Hjemad via blomsterpark i Bremen

Et lidt tungt hoved var prisen for gårsdagens eskapader. Morgenmaden blev indtaget og vi tog afsked med Leuven. Første destination var som bestemt i går Mechelen og Het Anker bryggeriet. Her var der stille og ro og jeg kunne hurtigt handle ind. Der var 25 flasker juleøl tilbage i butikken. Jeg valgte at købe de 24 - og en kasse whisky infused. Så var der fyldt godt op i bilen.

Det var perfekt kørevejr. Overskyet og ikke meget vind. Så støt gik det mod nord gennem Holland og til Tyskland. Marie tog et pænt langt stræk på 3-4 timer. Et times tid før vi nåede til Bremen, kunne jeg på Google Maps se, at der var kø på motorvejen rundt om Bremen. Med en ventetid på 1 time og 20 min. Det var vi ikke så begejstret for, så vi aftalte, at vi kørte ind gennem Bremen og så en rhododendron park lige øst for Bremen. Så kunne vi passende tage et lille break og se på blomster. Vi fandt frem til parken og i samme øjeblik, vi lukkede døren op, lød der et

tordenskrald af dimensioner. Nu havde der været tørvejr hele dagen, så skulle det nok passe, at vi skulle have regn nu.

Bevæbnet med regntøj, begav vi os ind i parken. Det rumlede noget over hovedet på os og flere gange gjorde himlen antræk til at ville åbne for sluserne, så vi skyndte os at stile mod nogle toiletter. Vi fandt frem til et stort indendørs center med en japansk have og et større område under tag med asiatiske planter. Der kunne vi passende fordrive tiden, mens det regnede af udenfor.

Blomsterparken var stor og langt de fleste af planterne stod i flor. Det er sandelig højsæson for rhododendron i maj måned.

Ved godt 8 tiden forlod vi parken. Det buldrede igen, så vi skyndte os igennem den sidste del af parken, for at komme tilbage til camperen. Et hurtigt stykke rugbrød - og vi var klar til at føje endnu et kapitel til vores hjemtransport. Men det var ikke helt slut med køer på motorvej A1, så GPS'en sendte os på en lille omvej, før vi kørte ind på A1.

Marie havde besluttet, at hun ville køre helt hjem nu, hvis hun kunne blive ved med at være frisk. Solen gik ned da vi nåede til Hamburg og en times vejarbejde på vej nordpå. Det bliver spændende at se, når de er helt færdige med det mega vejarbejde.

Epilog

Som sædvanlig en dejlig tur med vennerne fra den lokale øl-klub. Konceptet med, at vi selv kører til destinationen – og ellers kan gøre, hvad der passer os, fungerer rigtig godt. Vi behøver ikke være sammen alle mand hele tiden. Alle har forskellige interesser (nogen endda uden, at der indgår øl).

En af arrangørerne hr. Damm skrev følgende om turen:

Det lidt tyndere tyske øl fra sidste års Hamburg tur blev i år atter erstattet af noget solidt belgisk.

Og Leuven overraskede positivt. Alle spændende beværtninger lå i behagelig gåafstand fra vort hotel Penta Hotel, som vi i øvrigt varmt kan anbefale. Igen stor ros til Pia for at finde det helt rigtige hotel til os. Kvaliteten af værelserne var i orden og det var priserne og ikke mindst den centrale placering også.

De 830 km. burde kunne tilbagelægges på ca. 8 ½ time. Allerede onsdag tog Kim, Robert og Michael turen til Antwerpen bl.a. til den legendariske øl oase Kulminator. Ingen ved, hvor længe stedet er der, så det kan være at det var sidste chance.

Marie og Alex ville lige forbi Het Anker i Mechelen, inden de sluttede sig til gruppen (og de kørte såmænd også forbi Het Anker igen på hjemvejen).

De øvrige deltagere var Pia, Tex, Line og Henrik. Søren, Ejvind, Lise og Dan. Merian og Thomas. Jan og Peter.

Som altid er devisen for turen, at der stort set ingen aftaler er, så man kan ankomme hvornår man vil. Nogle gange går vi alle samlet og andre gange går vi vores egne veje i smågrupper, hvilket er dejligt uforpligtende for alle.

Dette af sted kom også, at om lørdagen tog en mindre delegation toget til Bruxelles og oplevede eller genoplevede bl.a. Delerium og Poechenellekelder. Det var også her at Michael kunne konstatere, at Manneken Pis faktisk ikke var i live.

Ved første morgensamling blev dette års polo-shirts udleveret. Rejseudvalget havde i år valgt den meget diskrete farve turkis og sædvanen tro prydede forsiden vort lokale ølentusiast logo. På venstre ærme var trykt trøjeejerens navn og på ryggen var de 9 byer med årstal listet og havde man deltaget i det pågældende års tur, var der sat flueben ud for byen. (Der er stadig 4 der har flueben ved samtlige ture).

Robert havde hjemmefra undersøgt alle de gode ølsteder, som han havde lavet et kort over, så det var lige til at gå til.

Nu var vi rigtigt mange steder og fik rigtigt meget godt øl. Derfor bliver blot de mest interessante steder nævnt:

- Huisbrouwerij Domus – som dog ikke helt levede op til sit gode rygte, om at være Leuvens bedste ølsted. Michael var så heldig, at der til hans Westmalle Tripel fulgte en happy meal med, burger og pomfritter serveret i en lille fin lyserød plastikkurv.
- De Fiere Margriet – voldsomt hyggeligt sted i to etager, hvor ejeren, Alexander, gav os lov til at komme en tur i ølkælderen. Det var nok det sted vi brugt mest tid, og ikke mindst penge.
- Ved vores første besøg, spottede Michael straks at de havde den ene af hans to favorit øl, Kasteel Cuvée du Chateau, og nåede at lave vakum i hele 4 flasker, inden vi skulle videre ud at spise (NB: Den anden af hans to favorit øl er Carlsberg pilsner).
- Sidste aften på De Fiere Margriet blev en lille gruppe på stedet, hvor der var live musik, og vi fik en herlig GT, hvor ginen naturligvis kom fra et af de lokale bryggerier.
- M-Cafe (ved Museum) kan også anbefales. Stilen er meget minimalistisk og noget køligt udtryk.
- Men ejeren af caféen er selv håndbrygger, og brygger i større skala (500 L pr. batch) under navnet Malterfakker, hans Spacelord Cosmic Coffee Russian Imperial Coffee Stout på 9% var virkelig god, og han havde også en lækker Porter med solbær med navnet I want more på 8%, der skulle være noget i retning af en Mon Cheri klon.
- De Weerelt – hyggeligt sted på Oude Markt, hvor de dog kom til at servere kamille the til Tex, da han ellers med imponerende flamsk accent prøvede at bestille Tripel Karmeliet.

- L-Cafe på Oude Markt 37 skal man absolut besøge. Lille sted som ejes af to unge søstre, som har meget lokalt øl fra Leuven og Bruxelles, bl.a. Brussels Beer Projekct, som laver noget spændende øl, ikke mindst deres Belgiske IPA, som faktisk kom meget tæt på en konventionel IPA.
- Café Belge der også ligger på Oude Markt– der selv syntes at deres øl var så imponerende at de valgte at åbne sidst på dagen.
- The Beer Capital – med imponerende 20 fadølshaner, men betjeningen var møg elendig. De fik endda to chancer da vi besøgte dem to dage, men med samme lave standart. Første gang bestille f.eks. Merian og Thomas to forskellige øl, da de kom ned til bordet med den ene af de to øl, måtte de beklage at den anden var udsolgt, og derefter gik tjeneren bare. Så sad Merian og Thomas tilbage med en enkelt øl til deling.
- På Resturanten Pepe Nero sad vi alle samlet i en større gård terrasse med fuld blus på solen, og uden et eneste lille friskt vindpust. Det var voldsomt varmt, og så gjorde det godt med en Liefmans On the Rocks.
- Café Metafoor som vel kan betegnes som et almindeligt dansk brunt værtshus, blev vi modsat hjemme i Danmark, meget begejstret over mødet med en Rodenbach Alexander på fad.
- De Blauwe Schuit havde en rigtig hyggelig gårdhave, hvor vi sad og nød en dejlig kold øl, desværre fra en lidt begrænset øl kort. Men vi kunne nyde dem til lyden fra deres påfugl, og under store træer.

Der blev ud over en masse godt øl, naturligvis også konsumeret moulet et frites (muslinger og belgiske pomfritter) samt belgiske vafler og naturligvis belgisk chokolade.

Hjemturen søndag, der blev noget længere end forventet p.g.a. uheld ved Bremen samt vejarbejde, blev naturligvis krydret med et besøg hos Bier Paradijs i Meer (tæt på den hollandske grænse). I dette fantastiske øl supermarked, blev der handlet ind så støddæmperne i bilerne kom på overarbejde.

Næste år forventer vi, at turen går til Amsterdam. Andre kandidater for kommende ture er p.t. : Dublin, Mechelen (Belgien), Krakow (Polen), Stettin (Polen), Düsseldorf og London.

NB: tåbelige kommentarer er der sædvanen tro mange af på en sådan tur – alle er noteret i den røde bog, så vi kan more os over dem på næste års tur. Her er nogle af de bedre: Robert, ville dele sin øl og bad derfor tjenere om et ekstra glas: ”Can I have a clean glass?”. Marie: ”I’m not enig med dig”. Lise: ”Øllen smager nu af karse”. Tex: ”Har du fået en fersken fisk?”.

Tak for en fantastisk god tur.

Sommerferie i Sverige august 2018

Prolog

Marie ville gerne til Stockholm og jeg havde slet ikke noget imod at følge med. Sverige er et smukt land og jeg kunne sagtens se os bruge et par uger med at køre til Stockholm og hjem igen. Der er nok at se på vejen. Hvis vi sørger for at holde os lidt fra motorvejene, så er der gode chancer for at opleve den dejlige natur. Vi havde lånt nogle "Rejsen går til…" bøger af Lene og Paul og Marie havde en forestilling om, hvad vi skulle se. Men hovedtemaet var, at der ikke skulle være planlagt en masse ting på forhånd. Vi ville lade dagsformen afgøre, hvor vi kørte hen og hvad vi skulle se. Så inden vi tog afsted, havde vi faktisk kun bestilt en færgebillet fra Frederikshavn til Göteborg.

Onsdag den 1. august 2018 – Frederikshavn - Nordkroken

Efter nogle - som sædvanligt - dejlige dage hos Jette og Brian i Sæby, var det tids at komme til Sverige. Vi havde booket færgebillet fra Frederikshavn kl. 8:15 og vi startede med en god gang morgenmad i restaurant Taste på båden. Så var vi godt mætte - og klar til at se indsejlingen i Skærgården til Göteborg. Vi forlod Danmark i høj solskin og varmt vejr. På Sveriges siden var det lidt køligere og overskyet.

Göteborg er ikke let at køre rundt i. Det var ved at tage pippet fra mig, at skulle hjælpe chaufføren med at navigere gennem byen. Mange steder var der flere afkørsler samtidig, så det var vigtigt, at vi fik os placeret i den rigtige bane hele tiden.

Vores første destination var en campingplads ved Liseberg, hvor vi gerne ville have tømt toilettet. Det kunne sagtens lade sig gøre, men det kostede 50 svenske kroner. Det var lige i overkanten, men vi orkede ikke at starte ferien med at køre rundt, for at få tømt toilet.

Så gik det ud af Göteborg og det lykkedes vist kun at komme i en forkert kørebane en enkelt gang. Vi blev hurtigt enige om, at vi gad ikke køre på motorveje, hvis det kunne undgås. Så vi fandt en

landevej, der fulgte Trollhättakanal mod nordøst. Vejen var i fin kvalitet. Efter nogen tid, mente Marie, at det var passende at finde en købmand, for at gøre et stop. Og Vupti dukkede Bäcks Landhandel op i Nedre Bäck. Udefra lignede butikken ikke noget særligt. Nærmest bare en isbutik eller cafe. Men indenfor var der masser at kigge på. Her var også en lille delikatesseafdeling med friske varer fra lokalområdet. En ældre herre fra Trollhättan fortalte os, at han tit kørte ind her, for at handle. De lokale specialiteter var meget lækre. Vi købte lidt til frokost og nød den på parkeringspladsen ved købmanden, før vi fortsatte.

Få hundrede meter længere oppe var der mulighed for at køre helt ned til kanalen, så det måtte vi udnytte. Her holdt en anden camper med en ældre hollandsk herre og hans søn. Faderen var meget berejst i sin camper. Han var lidt skuffet over, at det var stort set umuligt at parkere camperen i det fri. Han fortalte, at han havde været ude i Skærgården nord for Göteborg. Jeg konkluderede, at så snart der er vandkig, så bliver kommunerne mere ømme over, at have camperne stående frit.

Vi fortsatte af vejen videre til Trollhättan og valgte at køre igennem byen, da vi havde set sluseanlægget tidligere.

I stedet kørte vi til Nordkroken ved Sveriges største sø Vänern. Vores camper-app viste os til en parkeringsplads ved batplatsen, og her var fin plads til os. Vi nåede frem ved 4-tiden og der var enkelte badegæster på stranden. Et par lå og snorksov på stranden. Der blev trukket torsk ind.

Jeg har aldrig været kæmpefan af at bade i søer men måtte indrømme, at det så meget tillokkende ud med rent vand og sand, som vi ser det ved Kattegat og Vesterhavet. Det blev dog kun til en soppetur.

Senere på eftermiddagen kom der en del flere badegæster og parkerede bilen. Det var åbenbart et yndet badested efter dagens arbejde. Vejret var nu også til det. Solen var dukket op igen og varmen var tæt.

Vi spiste et godt stykke rugbrød med rester fra Jettes køleskab. Derefter gik vi en 7-8 km. tur til nabobyen Vargön, hvor der var en klatretur til et udsigtspunkt på Halle- og Hunneberg. Det var en varm tur og opstigningen til udsigtspunktet var krævende. Der så ikke ud til, at det var særlig besøgt. Selve udsigtspunktet går nu heller ikke over i verdenshistorien men det gav varmen, at gå derop.

Tilbage ved vores camper, hvor bilerne så småt forlod os igen. Badegæsterne vimsede hjem og vi var tilbage med et par andre campere, der holdt længere henne på pladsen. Vi fik god glæde af vores store insektforhæng. Så kunne vi få lidt gennemtræk i bilen sidst på dagen, hvor det blev en anelse køligere.

Jeg kravlede i seng og sendte en venlig tanke til det tidspunkt, hvor tropenætterne var overstået igen.

Torsdag den 2. august 2018 – Nordkroken - Mariestad - Undenäs

Skraldebilen vækkede mig ved 7-tiden. Den tøffede rundt hele morgenen i nabolaget, for at tømme skraldespande i sommerhusområdet. Marie sov godt, så jeg slappede af og forsøgte at genoptage lidt meditering - kun afbrudt af enkelte snorkelyde.

Efter morgenmaden var vi klar til nye eventyr. Det stod klart, at vi skulle omkring Mariestad - alene på grund af navnet.

Først kørte vi gennem den 500 meter brede "slugt" mellem Halle- og Hunneberg og ignorerede GPS'ens trang til at sende os på motorvejen mod Mariestad. Vi var ikke indstillet på at skulle dertil hurtigst muligt. Vi tog the slow road to Mariestad.

Efter et par timers kørsel, gjorde vi stop ved en informationstavle ved Kinnekulle. Der så ud til at være nogle spændende vandretur, så vi forlod hovedvejen og begav os ind på små biveje, hvor vi parkerede ved Martorp. Her var et nyt skilt med forslag til vandreture - bl.a. til Martorpsfallet - et større vandfald. Nu var det jo en meget tør tid, så vi var sikker på, at der ikke var vand i vandfaldet. Men vi spiste frokost og iførte os vores støvler. Der var kun 1,5 km. til vandfaldet og det var ganske rigtigt tørlagt. Men det var specielt at kravle ned af et vandfald og se de limstensbjerge, der var omkring vandfaldet. Limstenene stammede fra istiden.

Turen fortsatte af små, smalle - og til tider ret ujævne veje til Mariestad. I byen fandt vi ganske ubesværet frem til en næsten tom parkeringsplads tæt på centrum. Her kunne vi sagtens parkere for natten.

Første stop var det lokale Systembolaget. Mine fordomme om, at det er svært tilgængelige butikker med korte åbningstider blev gjort til skamme. Systembolaget lignede alle andre supermarkeder med et stort udvalg af vin og øl - og begrænset udvalg af spiritus. Vi valgte især at fokusere på alkoholfrie øl. Det er faktisk spændende at opleve, om det er muligt at lave alkoholfrie øl, der rent faktisk smager af øl.

Næste stop var det lokale turistbureau, hvor vi hurtigt fik fyldt rygsækken med brochurer og aviser om lokalområdet.

Så gik jagten ind på en café eller pub, hvor vi kunne kigge lidt på materialet, mens vi nød en lokal øl - selvfølgelig gerne en Mariestad øl. I første omgang så det ikke ud til, at det var let, at finde udskænkningssteder, men det lykkedes til sidst at finde et sted, der kaldte sig restaurant og pub - her kunne vi købe en (lys og tyndsmagende) pilsner.

Der blæste en pelikan, så det var svært at holde styr på aviser, brochurer og kort, mens skumsprøjtene fra øllet stod os i ansigtet. Men vi fandt dog ud af, at der lige i nærheden var et Stadtshotel med en skotsk pub, der havde happy hour på mad- og drikke frem til kl. 19. Det passede min mave fint, at få noget at spise. Så vi lod os båse i den helt tomme og lidt kedelige

hotelpub. Der var højt til loftet og ekstremt stilrent for en pub. Men maden smagte og der var Lagunitas (på flaske).

Efter maden var det tid at udforske Mariestads gamle stan. Vi gik en tur langs vandet rundt om gamle stan. Et lokalt bryggeri havde åbnet en fiskerestaurant ved havnen og det så meget populært ud. På havnen var der hele 3 pladser for autocampere. Og et skilt, der bekendtgjorde, at det ikke var tilladt at campere andre steder i Mariestads kommune - ud over på de 3 pladser, hvor prisen var 160 kroner. Vi havde ikke lyst til at holde parkeret som sild i en tønde på en asfalteret parkeringsplads, hvor man sad med borde og stole mellem autocamperne, for at nyde udsigten over sejlsportshavnen. Så ville vi hellere fortsætte og finde en stille parkeringsplads uden for byen.

Så vi gik tilbage til camperen. Der var endnu en god time til, at solen ville gå ned, så vi satte damp under kedlerne og forlod Mariestad med kurs mod en nationalpark ca. 60 km. fra byen. Efter en god halv times kørsel, dukkede der pludselig et skilt op til en badestrand. Vi tog chancen og drejede ind i skoven. Der holdt allerede en camper og en campingvogn ved strandkanten. Vi fortsatte lidt hen af vejen og fandt en anden parkeringsplads i skoven. Her var der ikke udsigt til vandet, men det kunne vi snildt leve med. Her var fred og ro - og sandsynligheden for, at der skulle komme nogen, for at jage os væk, var nok ikke eksisterende.

Jeg var blevet træt af varmen og af dagens (varme) gåtur, så jeg tørnede ind kl. 21:15. Marie satte sig til rette, for at få lidt computertid.

Fredag den 3. august 2018 – Undenäs - Tivedens Nationalpark – Enköping

Det var i sandhed et stille sted, vi parkerede for natten. Der var kun en svag rislen i trætoppene. Ellers intet. Det var dejligt at kunne sove helt uforstyrret.

Vi tøffede af, efter vi havde fået lidt ristet brød og en kop kaffe. Kursen blev sat mod Tivedens Nationalpark, som Lene & Paul havde anbefalet os at besøge. Turen dertil gik af små veje og de sidste ca. 15 km. på grusvej. Der er en del grusveje i Sverige, men de er ofte af en så god kvalitet, at man sagtens kan køre 40-50 km./t.

Vi nåede til en indgang til nationalparken, som det var dog ikke hovedindgangen. Så vi fortsatte på grusvejene og efter yderligere 4-5 km. kørsel, nåede vi frem. Store skilte viste flere afmærkede ruter og vi valgte Trollkyrkarunden, der ifølge skiltet skulle være 4,6 km. og 3 1/2 time. Skiltene advarede dog også om, at ruten var ganske lang og krævende. Alle turene var dog forholdsvis krævende.

Vi satte af fra indgangsområdet, der summede af unge mennesker, der var på vej ud eller var kommet tilbage fra en vandretur. Snart gik det op og ned gennem et skovområde, hvor mosbeklædte sten og klipper var dagens udfordringer. Hen over en hel bjergkam af en stor klippe. Til forskellige udsigtspunkter med søer og klippetoppe, der havde navne som

“Friluftskirken” - opkaldt efter en tid, hvor det var forbudt, at holde gudstjenester uden for kirkerne, men det ignorerede de lokale åbenbart. Senere gik turen til “Store Trollkyrkan” og “Lille Trollkyrkan” - et par kæmpe klippestykker, som vi måtte kravle en del, for at komme til - og op på. Flere steder på turen var der opsat deciderede stiger, så vi kunne komme op.

Turen tog os noget længere end de 3 1/2 time, men vi havde heller ikke travlt. Vejret var varmt men det hjalp, at vi gik i et skovområde og at der drev skyer ind fra vest i løbet af turen. Den sidste kilometer var jeg dog ved at være mør af den krævende vandretur. Det er sjovt at tænke på, at vi snildt kan forcere en tur på 18-25 km., når det går ligeud. Jeg måtte give svenskerne ret i, at turen var “ganske krævende”.

Tilbage i autocamperen åbnede jeg noget så udsædvanligt som en skotsk alkoholfri øl (Nanny State) fra Brewdog og satte den til livs i næsten et drag. Det var nok den bedste alkoholfrie øl, jeg nogensinde havde smagt. Både fordi den var velfortjent - men også fordi den faktisk smagte godt.

I Askersund, der i øvrigt så ud til at være en hyggelig lille by, aflagde vi det lokale ICA supermarked et besøg, for at proviantere til aftensmad og morgenmad. Byens gader summede af mennesker. Det var myldretid og der var kamp om parkeringspladserne. Vi forsøgte at tanke diesel ved byens (sikkert eneste) tankstation, men deres “city diesel” ville ikke ned i vores tank, så vi fortsatte mod Örebro og fandt en tank længere mod nord.

Vi besluttede os for, at tage et ryk mod Stockholm på de lidt større veje. De små snoede landeveje rykker ligesom ikke, når man ønsker at køre langt. Vi nåede forbi Västeräs, før vi begyndte at få trang til at stoppe. Klokken var efterhånden over syv, så maverne begyndte også at melde et behov.

Kursen blev lagt mod Enköping, hvor vores camper app viste, at vi kunne holde ved havnen for 80 kroner. Så kunne vi få et tiltrængt bad. Camper app’en er smart, for man kan søge stederne ud, se hvad det koste at parkere, faciliteter - og så kan man trykke på en knap, for at få Google Maps til at vise vej dertil. Men dagens “fangst” var ikke værd at køre efter. Der holdt 5 campere på pladsen ved havnen. Der var plads til 6. Men de havde spredt sig så meget, at vi ikke kunne klemme os ind. Betalingen foregik via et parkeringsselskab, der ville have en sms, når man kom - og en, når man kørte igen. I SMS’en skulle man bl.a. angive et svensk person-ID. Det kunne vi ligesom ikke klare. Så stod der på et skilt, at hvis man var turist, skulle man downloade en app, for at betale den vej. Det gjorde vi - blot for at konstatere, at for at blive logget ind, skulle man også opgive et svensk person-ID. Så var turisterne ligesom udelukket fra, at parkere her.

Heldigvis havde vi en plan B. Jeg havde fundet en parkeringsplads få km. syd for byen og det viste sig, at være et roligt spot. Frem til næste morgen kom der ikke en eneste bil forbi. Jeg sendte en venlig tanke til parkeringspladsen inde i byen, der lå lige ved siden af en restaurant. På camper app’en kunne vi læse, at en tysk familie havde forladt parkeringspladsen kl. 1:30 om natten, fordi der var larm og en konstant trafik af biler ved havnen.

Marie diskede op med smørstegt blomkål og de sidste skiver af Jettes oksemørbrad. Et sandt festmåltid, som vi krydrede med en lille smagning af et par øl fra Mariestad. Øllene skuffede lidt. Når man brygger øl på op mod 7 %, så skulle det være muligt at få mere smag ud af det!

I aften var det Marie, der tørnede ind først. Jeg fik booket en camperplads til os et stykke uden for Stockholm. Så kunne vi begynde at planlægge dagene i hovedstaden.

Lørdag den 4. august 2018 - Enköping – Stockholm

Det var den mest fredelige overnatningsplads, vi havde oplevet til dato. Ikke en eneste bil var i nærheden. Vi så et par motionister, men vi hørte dem ikke. Det kunne man kalde en fredelig søvn. Og alligevel lykkedes det for mig, at være vågen halvanden time midt på natten, som jeg dog var lidt produktiv i, og fik skrevet dagbog. Om morgenen vågnede vi op til lidt regn og tordenbulder i det fjerne. Det var helt uvant for os!

Vi havde ikke travlt med at komme fra den fredfyldte plet, så vi gav os god tid. Kl. 9:15 skete det vilde, at der kom en bil og parkerede ved siden af os! En dårligt gående dame skulle have lidt motion med sin hund.

Morgenmaden var en omgang slow food. Lækkert anrettet af Marie.

Dagens program bestod i, at komme ind til Stockholm. Jeg havde møjsommeligt valgt en rute på Google med satelitfotos. Den så rigtig fin ud. Det viste sig bare, at det var en jernbane, så Marie nægtede at dreje til højre, da vi komer dertil. I stedet måtte vi på motorvejen.

Vi skulle hente en nøgle i det indre Stockholm og køre tilbage til en forstad, hvor vores camperplads var ca. 12 km. udenfor centrum. Det gik fint med at få navigeret camperen ind til Längholm. Det lød til, at der var ledige pladser inde på Längholm. Så skulle pokker stå i, at vi skulle bo langt fra centrum. Men der var først plads fra dagen efter, så vi måtte en nat ud på Kanaan pladsen og så retur til Längholm. Den løsning valgte vi.

Så Marie fik bugseret os ud af centrum igen og til bydelen Bramma. På Kanaan Väg sagde GPS'en, at vi skulle bo til venstre ned mod Mäleren. Jeg så for mig, at vi skulle holde helt ned til vandet i en idyllisk forstad til Stockholm. I kan nok høre, hvor det bærer hen… Vi så slet ikke til den anden side af vejen, hvor der holdt nogle campere på en kæmpe grusbelagt plads. Jo, den var god nok. Der var ganske rigtigt udsigt til Mälaren men også til en stor grusplads… Vi kørte lidt frem og tilbage og måtte til sidst erkene, at den højst kedelige plads skulle være vores logi for natten.

Vi bakkede ind på vores plads. Selvfølgelig længst væk fra toiletter og bad. Jo, men så var det måske også den mest fredfyldte. Nej - der gik en grusvej lige bag os bag nogle træer. Her var en livlig trafik.

Marie mente, at vi skulle bruge dagen til at slappe lidt af ovenpå den hårde vandretur i går. Det blev enstemnigt besluttet. Så atter diskede Marie op med et veldækket bord med en Bach bryg og sild og en enkelt snaps til. Så var kimen lagt til en morfar, som ingen af os vist nåede helt frem til. Men fredeligt var det. Det mest opsigtsvækkende var vel, at en ung pige var ved at lære, at køre bil på den store plads foran os. Det gik meget trægt i starten men efterhånden kom der mere fart på bilen.

Efter lidt afslapning og en kop kaffe, dukkede oplevelsesenergien op i os igen. Jeg havde spottet et større kompleks med indkøbsmuligheder i Vällingby. Det ville tage en halv time, at spadsere dertil.

I et yderst velassorteret City Gross fik vi provianteret til aftensmaden. Og jeg fik købt et par shorts med 70 % rabat. Marie pressede det sidste ud af forretningerne, uden det blev til noget for hende. Kl. 18 blev vi sparket ud af et indkøbscenter med primært tøj.

Hele dagen rumlede det og truende skyer trak ind over, blandet med sol og varme. Vi defilerede tilbage til camperen og nød et glas kold øl og nogle knækbrøds chips, mens de øvrige camperfolk begyndte at komme tilbage til deres biler. En italiensk familie gik langsomt hen over pladsen mens alle diskuterede højlydt i munden på hinanden. Både voksne og børn. Sikke en gang larm.

Aftensmaden skulle være spaghetti carbonara men desværre var vi udgået for spaghetti, så en kreative Marie sørgede i stedet for en omgang veltilberedt brændende kærlighed.

Nu lyder det som om at Marie skal klare det hele. Køre bil og lave mad. Sådan er det ikke normalt. Jeg plejer vist at være noget mere aktiv - men jeg må tilstå, at jeg havde været lidt tam i dag med en tiltagende gang forkølelse. Næsen løb konstant. Træls!

Vi brugte aftenen på at kigge lidt på, hvad vi gerne vil se i Stockholm. Listen var ikke særlig lang. Vi havde ikke behov for at besøge en masse turistattraktioner. Kun at indsnuse byen. Gå lidt rundt og opleve Stockholm. Vi vil også gerne sejle en tur i Skærgården. Wasamuseet ligger højt på listen men er ikke et must. Abba museet er allerede booket.

Så efter aftensmaden sad vi begge og googlede diverse muligheder, uden at det (for mit vedkommende) blev til ret meget nyt. Ved 22 tiden tørnede jeg ind.

Søndag den 5. august 2018 - Første indtryk af Stockholm

Jeg havde nok forventet en støjende plads for natten, men der skete ingenting. Der kørte stort set ingen biler i området og alt åndede fred og ro.

Indtil ved 4-tiden, hvor jeg var i gang med at opdatere dagbogen, mens det begyndte at blive lyst. Pludselig dukkede en lille grå bil op på den store plads foran os. Den kørte ræs på gruset i nogle minutter. Pløjede pladsen godt og grundigt op, mens stenene føg omkring bilen. Jeg overvejede,

om jeg skulle ringe til politiet men valgte at forholde mig helt roligt. Bilen forsvandt også hurtigt igen. Sådan en idiot. På den tid af natten kan det være nærliggende at tro, at han (det må absolut være en han) er beruset eller påvirket.

Freden blev genetableret og jeg kunne gøre mit natarbejde færdigt :)

Næste morgen stod Marie først op og proklamerede, at hun ville i bad. Kl. var kun godt 7 men OK. Så skulle vi da ikke stå i kø til badet. Vi fik også tømt tanke og fyldt vand på. Så var vi ikke afhængige af andre men kunne holde i fred og ro og spise vores morgenmad.

Marie havde appetit på et kapitel i den bog om Thyra Frank, som hun havde lånt af Jette. Jeg havde ikke travlt, så vi holdt en ekstra times tid på pladsen, før vi satte kursen mod Husbilsplatsen på Längholmen igen. Der var ikke så meget trafik ind mod byen, så vi fandt hurtigt frem til Längholmen. "Ni kan tjekka ind kl. fjorton", sagde den unge svenske pige. Jeg mønstrede mit "tvsvensk" og forklarede, at vi dagen før havde fået lov til at komme tidligere. Det var en sandhed med modifikationer, for vi havde fået besked på, at vi kunne ringe ind og høre, om der var blevet pladser ledige.

Hun flyttede rundt i computeren og til sidst gik hendes kabale op, så vi kunne få en plads lige under Västerbron, som svævede højt over camperpladsen. Det var en fin plads øverst oppe, så vi havde ingen camper holdende lige klods op af os. Bag os holdt en stor Knaus camper, hvor borde og stole var sat frem. Vi ville da ikke stå tilbage, så vi satte også vores bord og stole frem. Men vi kunne ikke matche deres flotte gulv. Vi måtte tage til takke med asfalten.

Vi fik os en ostemad og satte kursen mod Stockholms centrum - Gamla Stan. Turen ville ifølge Google Maps tage 3 kvarter, og der var nok at se på langs Söder Mälarstrand. Kajplads efter kajplads med forskellige spændende skibe, hvoraf der var mange hotelskibe og restaurationsbåde, barer og natklubber. Et sted hang der en del søfolk i tove ved skibet. Det så vældig godt ud, selv om det var dukker.

Tæt på Gamla Stan var vi sikker på, at vi var nået til den Tyske Kirke, men vi var gået lidt forkert og var nået til Riddarholmskyrkän, hvor de gerne vil have entré. Vi kastede et blik ind i kirken. Det var nok for os, så vi fortsatte og fandt kursen mod gågaden i Gamle Stan i stedet. Her havde butikkerne mærkelig nok åbent, selv om det var søndag.

Midt i gågaden stod jeg pludselig ved et hotel Nelson, hvor jeg boede for ca. 20 år siden, da jeg var på besøg hos SE-Banken. Det var lidt mærkeligt at kunne vise Marie et billede af mit værelse fra det lille specielle maritime hotel.

Gaderne summede af turister og der blev talt mange sprog. Vi besøgte en butik, der sælger striktrøjer, som jeg har en vis forkærlighed for at købe. Men vi slap dog ud uden en trøje. I stedet dukkede en Ardbeg Embassy op, hvor de havde masser af god whisky og øl. En enkelt øl på pumpe gjorde udslaget. Den måtte jeg simpelthen smage. Marie valgte at smage hendes

yndlingswhisky Lagavullin Destillers Edition. 54 kroner pr. cl. Jeg havde mere fokus på, at jeg specifikt havde bestilt en pint med real cask - men kun fik 0,4 liter. Det var ligegodt grov.

Vi vimsede rundt i Gamle Stan og efter 2-3 timer var området finkæmmet. Vi valgte at dele en nachos til let frokost. Imens vi spiste havde vejrprofeterne fuldstændig ændret vejrudsigten fra flot sol hele dagen til heavy rain. Det kunne vi godt selv regne ud, for der tårnede sig sorte skyer op i horisonten.

Vi gik efter et udsigtspunkt Gondolen. Så kunne vi måske ride stormen af dér. Men det var lukket. Det meste af området ved Slussterassen er under kraftig ombygning, så det var lidt svært at finde rundt. I vores iver efter at finde læ for de truende skyer, gik vi efter et skilt til Fotografiska. Vi måtte løbe spidsrod mellem passagerer fra en Viking Line færge, der netop havde lagt til. Her kom svenskerne bugserende med 4-5 kasser øl hver. Vi nåede netop til Fotografiska, da det begyndte at vælte ned fra himlen.

Vi valgte at se udstillingen, mens tordenbygen drev over. Det var måske lidt spildt. Jeg havde ventet at se et museum, hvor det handlede meget om fotografisk teknik, men i stedet var det en decideret udstilling med en række fotografer, bl.a. Linda & Mary McCartney (en lidt rodet forestilling) og danske Marie Hald, der havde fulgt en række personer. Hendes billeder var ikke noget særligt og i hvertfald ikke fotografisk høj kvalitet.

Uvejret drev over og vi forlod udstillingen og begav os op af en trappe til bydelen Södermalm. Her var en del butikker og restauranter. Vi fandt lidt godt surdejsbrød til en rejemad til aften og undervejs blev det også til lidt tjekkisk Budvar pilsnerøl med en let spise til, før vi satte kursen tilbage mod vores camper. Det var efterhånden blevet sent eftermiddag.

Södermalm ligger højt i forhold til Gamla Stan. Så vi forsøgte at gå langs den øvre kant tilbage til Längholmen. Det lykkedes fint og flere steder var der en fin udsigt over Gamla Stan.

Til aftensmaden fik vi nogle lækre rejer, som Marie havde købt gennem hendes arbejde. Det var virkelig god kvalitet og det enste, der manglede, for at gøre måltidet fuldendt, var en god flaske Chablis. Men en Paulaner og en Brown ale kunne også gøre det.

Vi tørnede ind efter kl. 22. Godt trætte - og for mit vedkommende - godt sat i hovedet af snot. Jeg havde brugt 4-5 pakker lommetørklæder i løbet af dagen, så der var gang i systemet.

Mandag den 6. august 2018 – Abba Museum

Vi havde oprindeligt valgt et besøg på Abba museet fra, idet vi har set alle billederne, kender alle historierne og musikken, så der var ligesom ikke noget nyt for os. Prisen på 250 kr. pr. person var også en medvirkende årsag til fravalget. Men Jette havde anbefalet os, at besøge museet alligevel, så det kom på ønskelisten igen.

Vækkeuret var sat, så vi kunne komme tidligt op og være ved museet, når det åbnede. I dagens anledning ville vi prøve de offentlige transportmidler af. Der var trods alt omkring 5 km. til museet og vi skulle gerne have lidt energi i fødderne, så vi kunne spadsere rundt i Stockholm efter museumsbesøget.

Vi gik til den nærmeste Tunnelbane station Hornstull, hvor vi uden problemer blev 44 kr. fattigere pr. person. Det er forholdsvis dyrt at bruge det offentlige system i Stockholm, når man køber enkeltbilletter. Vi kunne have valgt en ugebillet for 325 kr. Men vores behov var ikke til en ugebillet.

Vi nåede frem til centrum uden problemer og steg af toget, blot for at konstatere, at vi skulle fortsætte med samme tog et par stationer længere ud til Karlaplan. Herfra spadserede vi mod Djurgården - Stockholms fornøjelsesø. Undervejs til museet, nåede vi også at køre med sporvogn et par stop, så vi blev sat af lige uden for museet.

Her var ingen gæster endnu. Vi nåede vist at blive dagens første gæster, sammen med en ældre dame.

Museet var bestemt et besøg værd. Først så vi en større udstilling med guitarer fra kendte musikere, f.eks. Clapton, B. B. King, Jeff Beck og selvfølgelig Jimi Hendrix.

Selve Abba udstillingen startede med en "remixed" video, der bød os velkommen med højt musik og hurtige klip. Dernæst historien om de 4 medlemmer og deres opvækst. Vi havde tilkøbt en audioguide, så vi undervejs fik lidt ekstra historier, fortalt af Abba medlemmerne selv. Det blev lidt dobbeltkonfekt, for der var masser af lyd undervejs i udstillingen og meget af det, vi hørte i audioguiden, stod også på plancherne eller blev fortalt i videoklip.

Så var der en afdeling med Abba før gennembruddet - og selvfølgelig selve det store internationale gennembrud med Grand Prix sejren i 1974. Dernæst var der lavet kopier af deres arbejdssteder, promotor Stikkan Anderssons kontor i Stockholm, Polarstudiet og det lille sommerhus på Viggsö, hvor Abba drengene fandt inspiration.

Der var også en afdeling omkring deres tøj og et sted, hvor man kunne prøve at synge og danse sammen med bandet. Og en decideret scene, hvor man kunne få lov til at blive et 5. medlem af bandet. Disse aktiviteter havde vi dog ikke lige mod på at forsøge os med. Efterhånden var der dukket en del andre gæster op og der var en del, der forsøgte sig med at synge sammen med bandet. Lød det godt? Næææ.

Så var der en større afdeling om deres forskellige plader og opbruddet, som de alle 4 fortalte åbent om. En kopi af Agnetas hus efter bruddet var det også blevet til, så Bjørn kunne fortælle om, hvordan det var, at se deres datter Linda gå i skole. Bjørn kom også ind på, hvor svært det var at have fokus på børnene, når alt i hans liv drejede sig om Abba.

Til sidst var der en større udstilling om tiden efter Abba. Om Chess, Mamma Mia og de 4 medlemmers gøren og laden i tiden efter.

Og således i godt Abba humør bliver man så lukket ud i en Abba shop, hvor du kan købe alt, hvad hjertet begærer. Jeg manglede ikke lige noget, så jeg gik hurtigt igennem butikken og satte mig udenfor, for at vente på Marie. Vi var kommet fra hinanden undervejs. Efter ca. 20 minutter dukkede hun op. Udenfor var der en lille kø ved indgangen, så vi havde det fint med, at vi var stået tidligt op.

Vi spadserede tilbage mod fastlandet - ja, det er svært at vide, hvornår man går på en ø - og hvornår man er på fastlandet i Stockholm med de mange øer. På Strandbryggan fik vi en kæmpe portion Caesar salat. Jeg kunne ikke engang spise halvdelen. Det var tydeligt, at her kom mange kontorfolk og spiste frokost. De kom i store flokke og var hurtigt væk igen. Men de kunne lige nå at nyde en kop gratis kaffe, som stedet tilbød.

Efter frokosten - og lidt kamp med nærgående hvepse - gik vi en tur langs kajen, drejede op til et eksklusivt marked på Östermalmstorget og jagtede derefter Snusbolaget i Norrlandsgatan. Marie forsvandt ind i en tøjbutik, mens jeg ihærdigt ledte efter Snusbolaget. Det gik op for mig, at der var tale om en internetbutik, så vi kunne ikke handle der. Den lå paradoksalt lige over den forretning, hvor Marie shoppede.

Hvad skal jeg dog med snus? Jo, jeg har fundet ud af, at et firma i Silkeborg producerer den snus, som bliver brugt til brygge en velkendt dansk øl Ruff Snuff. Øllet blev i 2010 forbudt, da det indeholdt snus-tobak (eller smagen derfra). Da man ikke kan købe dansk produceret snus i danmark, måtte jeg have fat i tobakken i Sverige.

Jeg sad på en bænk og regnede mig frem til, at jo længere tid Marie var i butikken, jo mindre var chancen for, at hun kom tomhændet ud igen. Ganske godt gættet :)

Ned af Kungsgatan, hvor vi var ved at falde på halen over de ekstremt høje priser i Haglöfs butik. Vi fandt min alternative Snus pusher, Kungstobak. Her købte vi for hele 28 kr. en dåse snustobak med lakrids.

Vi nærmede os kaffetid og begyndte at sætte kursen tilbage mod camperen. Gennem Kungsholmen, hvor vi gjorde et enkelt stop ved et vandingshul, hvor de lokale også holdt til. Her kunne vi få Paulaner på fad og de havde også en OK double IPA på flaske.

Da vi forlod det lokale ICA supermarked, var der atter trukket mørke skyer op i horisonten, så vi gik målrettet efter Vesterbroen, hvor vi til alt held kunne komme direkte ned på vores ø fra. Det nåede dog ikke at komme til at regne.

På et marked langs Kungsgatan havde vi købt en ordentlig portion kantarelsvampe, som vi spiste på smørstegt franskbrød. Det smagte fint - men mine smagsløg er lidt ødelagt disse dage, så jeg havde ikke fuld glæde af de fine svampe.

Ved 22-tiden tørnede vi ind.

Tirsdag den 7. august 2018 – Skærgården

I dag havde vi booket en 11 timers sejltur i Skærgården. Ja, det kunne ikke gøre det med en 2-3 timers tur. Vi vurderede, at vi godt kunne bruge en lang sejldag, hvor vi kunne slappe af. Vi forventede, at vi forud havde haft et par dage med meget vandren og mange mennesker, så måske kunne vi få en lidt mere stille dag på vandet.

Jeg var oppe ved 5-tiden, for at skrive lidt dagbog. Marie grinede lidt i bagenden, så jeg antog, at hun var i gang med hendes bog. Det var dog ikke tilfældet, så hun har sikkert drømt et eller andet sjovt.

Vækkeuret var sat til 6:30. Efter bad og morgenmad satte vi snuden ind mod centrum og Nybrokajen. Selv om vi tog det stille og roligt, var vi alligevel fremme en time før afgang og de første stod allerede i kø, for at komme ombord. Det gad vi dog ikke vente på, så vi fandt en bænk i nærheden, hvor vi kunne sidde og studere den heftige trafik af cyklister. Folk på vej til arbejde…

Da vi vendte tilbage til køen en halv time senere, var den blevet meget lang - men ombordstigningen var også i gang. Vi kunne høre en del forskellige sprog i ventekøen. Russisk bag os. Pokkers. Så blev der ikke mad til os andre. De skovler ind på deres tallerkner… Ingen fordomme her… En halvvrissen amerikaner med langt hvid skæg og hr samt en skrig rød jakke og ditto hat foran os. Men tydeligvis ikke mange børn. Børnefamilier var ikke blevet rådet til at tage med på turen, idet den tager så lang tid.

Vi fandt et godt sted på båden, så vi havde direkte udsigt ud over siden. Her kunne vi følge køen af de sidste gæster. De sidste ankom blot et minut før afgang. Var det timing eller hastværk?

Morgenmaden bestod af en kop kaffe og en sandwich med smøreost. De havde vist heller ikke lovet andet end kaffe, så det gik vel an. Kaffen var indtaget før vi forlod havnen. Vi sejlede ud forbi Djurgården og direkte ud i skærgården, hvor der var nok at se på med klipper, træer, små og store huse, der var tilpasset det landskab, som de var en del af. Det er nu lettere at ændre på et hus end på en klippeformation.

Undervejs sejlede vi til tider meget tæt på klipperne. En enkelt gang igennem en så smal passage, at der ikke var plads til andre skibe. Vi kunne næsten røre træerne, der hang ud over vandet. Det kræver en god kaptajn at sejle et stort skib gennem sådan et knappenålshoved.

Vores guide fortalte lystigt undervejs. Han virkede veloplagt og forklarede på svensk og engelsk om de ting, vi så undervejs. Pludselig annoncerede han, at der var frokost i restauranten for de gæster, der havde valgt "husmandskost". Det havde vi, for det betød, at vi ville få svensk mad frem for en mere international (2-retters) menu til aften.

Så vi defilerede ned i restauranten og blev placeret ved et fint bord ved vinduet. Herfra var der fantastisk udsigt til den flotte skærgård. Ved siden af os blev placeret et andet dansk ægtepar fra Grenå og dem fik vi en god snak med både til frokost og aften.

Frokosten bestod af et stort sildebord, lidt grønt, afskåret pålæg, lidt lunt og et ostebord. Der manglede ikke noget. Jo måske lige god dansk rugbrød. De havde noget sært sødt mørkt brød. Men det gik an til sildene. Hvis vi gik sultne fra borde, var det vores egen skyld. De kunne også servere gode øl fra et svensk bryggeri. Både IPA og mørke "vinterøl".

Godt mætte var vi klar til at indtage den første ø, som vi skulle besøge. Kymmendø. Her skulle vi gå ca. 500 meter til et spot, hvor vores guide næsten spruttede af iver, for at fortælle historien om August Strindberg, der lejede en gård på øen for 1 krone pr. Dag - i en måned. I nutidens penge var det en anseelig sum. Strindberg skrev under opholdet en bog, som viste sig at være om øens beboere. Strindberg kaldte øen for Hemsö. Han smurte lidt tykt på i bogen og beboerne blev rasende. Men noget kunne han, for bogen er filmatiseret flere gange.

Tilbage på M/S Waxholm III, hvor anden hold frokost blev serveret, mens vi andre kunne få en kop kaffe og et lille stykke kage til, mens vi sejlede mod næste ø, som var Bullerö. Igen fortalte guiden med stor iver om maleren Bruno Liljefors, der købte øen og en række andre øer, for at kunne male dyrelivet på øerne. De havde mange penge dengang :)
Vi kunne se hans hytte, hvor der også blev holdt en del parties for hans kunstnervenner. Det kunne godt minde lidt om Skagensmalerne, når de samlede deres venner til fest i Skagen. Vi andre kunne gå tilbage på båden og holde fest der. Der blev annonceret happy boat med rabat på drikkevarerne i baren ombord. Et glas kold fadøl til 25 kroner og drinks til 45. Det var da OK priser.

Vi var nu ude i det yderste af Skærgården. Der var mere vand og færre øer herude. Vores sidste besøg var på Sandhamn. En større ø med en stor havn og en decideret by. Her bor der åbenbart en del mennesker (jeg tror, at guiden sagde 800). Gaderne var ikke asfalteret og mange af beboerne kørte rundt på ombyggede knallerter med et stort lad på, så de kunne transportere varer fra skibene eller den lokale købmandshandel.

Vi nåede at gå en tur gennem byen til øens lokale strand, hvor Marie nåede en dukkert, inden vi måtte vende tilbage til havnen. På havnen stod mange mennesker i kø, for at komme med en færge, der sandsynligvis kunne sejle dem til fastlandet. De kom ikke med alle sammen, kunne jeg konstatere. Sandhamn var åbenbart et yndet mål her om sommeren.

Vi andre kunne defilere ombord på vores egen båd og få serveret en god middag med paneret kylling, dansk remoulade, kartofler og grønt. Der var ikke noget at udsætte på maden. Heller ikke på den kolde fadøl dertil.

Mens vi spiste, var båden i gang med at sejle retur mod Stockholm. Vi satte os op på øverste dæk og nød turen tilbage, mens hold 2 fik serveret deres 2-retters menu. Efter et kort stop i Waxholm,

sejlede vi retur til Stockholm og nød solnedgangen på vej ind i havnen. Da vi passerede Djurgårdens forlystelsesområde, var der godt gang i hvinen fra de mennesker, der havde forvildet sig op i frit fald eller andre vilde rutchebaner.

Mens båden lagde til, kunne vi nyde synet af de mange flotte bygninger langs Strandvägen og en luftballon i luften over Stockholm. Det hele virkede så flot iscenesat. En perfekt afslutning på en rigtig god dag. Vi tog afsked med vores danske venner og guiden og fortsatte til fods tilbage gennem Gamle Stan og langs Söder Målarstrand mod vores camper. Undervejs gjorde vi et enkelt pitstop på en af de hotel/bar skibe, der sikkert ligger fat i havnen. Her kunne vi nyde dagens sidste øl, mens lyset langsomt forsvandt på himlen over downtown Stockholm.

Vi nåede tilbage til camperen på Längholmen, da det var stort set mørkt. De lyse nætter er dog ikke helt slut i Stockholm endnu, så helt mørkt blev det ikke. Men nok til, at vi var klar til at krybe til køjs efter en begivenhedsrig tur, der trods prisen på 1275 kr. pr. person absolut var pengene værd, så "The Thousand Island Cruise" kan klart anbefales, hvis man vil bruge en dag på at se Skærgården.

Onsdag den 8. august 2018 - Kongeligt vagtskifte og fra Stockholm til Sparreholm

Det var blevet tid til at tjekke ud fra Stockholm. Men inden da havde Marie proklameret, at hun gerne ville se vagtskiftet på slottet og da vi først skulle tjekke ud fra Långholmens Husbilscamping kl. 14, burde det ikke være et problem.

Vi spiste morgenmad og pakkede bilen sammen, så vi var klar til at rykke. Så tog vi vandreturen langs Söder Mälarstrand til Gamle Stan. Her var vi ca. 2 timer før vagtskiftet, så vi overvejede, om vi for en gangs skyld skulle have en kold formiddagsøl. Men nej. I Sverige er det ikke tilladt at servere øl før kl. 11, proklamerede en albansk tjener. Så kunne vi da kigge på forretninger i Gamle Stan og derefter satte vi os op på slottet, for at slappe af en times tid før vagtskiftet.

Efterhånden dukkede der flere gæster op og nogle ret uerfarne unge soldater begyndte at spærre pladsen af. I dag var en særlig dag, for det er dronningens navnedag, så der var geværsalut fra Skeppsholmen. Jeg gad nok se de geværer, for kl. 12 lød der en gevaldig kanontorden fra Skeppsholmen. Ca. 20 skud.

Efter en kort introduktion, delvis på engelsk, startede selve ceremonien. Det havde tiltrukket mange mennesker. Et større militærorkester marcherede ind i gården, hvor vi stod. Efterfulgt af en række soldater, som vel var dem, det hele drejede sig om. Der blev sagt en masse kommandoer og der blev spillet en lille koncert af orkestret og så var det hele pludselig overstået igen.

Forsamlingen blev hurtigt opløst og vi styrede mod T-banen Gamle Stan, for tage tunnelbanen tilbage til Långholmen. Det gik helt gnidningsløst og Marie nåede endda at få handlet lidt i tunnelbanens købmandsbutik.

Tilbage ved vores plads, havde jeg lyst til et bad. Så jeg styrede mod receptionen, for at få sat den nette sum af 10 kroner ind på vores kort, så jeg kunne få varmt vand. For ganske kort tid efter at stå i et bruserum, der fik mit blod i kog. Jeg ved, at jeg har et iltert temperament fra tid til anden - og i dag brød det løs. Bitte små knager i et lille bruserum med vådt gulv kalder på problemer. Først røg min rene t-shirt på gulvet og var pladdervåd. Så røg mit håndklæde på gulvet og blev også vådt. Da jeg endelig havde fået helt styr på tingene, stod jeg uden en trevl på kroppen og konstaterede, at vandet var pissekoldt. Min investering i varmt vand slog fejl. Det var sikkert de fjolser i receptionen, der havde mere travlt med at passe en syg hund end at passe deres job.

Det blev til et nødtørftig, koldt bad. Heldigvis var vejret meget varmt, så det var lige før, at det var dejligt. Jeg frarådede Marie at prøve lykken, så vi forlod pladsen og tjekkede ud. Jeg insisterede selvfølgelig på at få mine penge retur. Det var de ikke meget for, for de kunne se, at vi havde brugt penge på bad 2 gange tidligere i dag. Nu var det første gang, at vi havde sat penge på kortet, så det kunne jo ikke passe. Så til sidst sagde den unge blondine: Skal du så have et nyt bad?
Jeg havde lige fortalt hende hvor koldt badet havde været. Nå hunden var også stadig syg og den anden receptionist med en total fejlfarvet frisure sad stadig på gulvet med det syge kræ, mens telefonen ringede i et væk og kunderne ventede på at blive ekspederet.

Vi fik tømt tanke, fyldt vand på og var så klar til afgang. Opholdet i Stockholm havde bestemt været dejligt men vi glædede os også til at komme ud i lidt mere rolige og landlige omgivelser - selv om vores plads på Långholmen egentlig var meget fredeligt, på trods af, at der var en stor bro lige over vores hoveder - og flyene til Arlanda lufthavnen også svævede lige hen over hovederne på os.

GPS'en og Google Maps samarbejdede fint og vi fandt ud til første destination sydvest for Stockholm. Marvikarnas Naturreservat skulle være et specielt område med små lange søer og lidt højere klipper på siderne. Vi gik en lille tur i området og Marie fik sig en dukkert sammen med en masse andre i en af søerne. Hun sagde godtnok, at det var dejligt, men hun kunne næsten gå på vandet, så hurtigt var hun oppe igen :)

Så fortsatte turen mod sydvest og Katrineholm. Så langt nåede vi dog ikke, for først fandt vi et ICA supermarked og dernæst fandt vores camperapp en parkeringsplads tæt på Sparreholm. Her kunne vi parkere for natten ved en lille søstrand. Det blæste kraftigt men det afholdt ikke de lokale, for at besøge stranden. Og fluerne fandt også ind i vores camper. Små bæster!

Marie serverede en overjordisk stor portion rejer og så var vi godt mætte, selv om vi knap nok havde fået frokost i dag.

Selv om det blæste pænt kraftigt ved stranden hele aftenen, kom der stadig en del, for at kigge eller dyppe tæerne i vandet. Men efter kl. 22 ebbede besøgene ved stranden ud og vi kunne kravle til køjs.

Torsdag den 9. august 2018 - Sparreholm - Berg's Slussar

Den kraftige blæst fortsatte gennem natten, men vi holdt i læ for vinden, så vi blev ikke vugget i søvn. Til gengæld blev vi vækket af et større tordenvejr, der rullede hen over hovederne, ledsaget af en ordentlig gang regn. Det kunne forhåbentlig friske luften lidt op, for vi havde det stadig varmt om natten.

Vi sov alt for længe og vågnede efter kl. 9, hvor der atter var fint vejr og ingen blæst, så vi ville starte dagen med en dukkert i søen. Det var lidt koldt at komme i søen men det var dejligt at blive kølet lidt af. Morgenmaden blev indtaget på en bænk ved camperen. Lokale badegæster indfandt sig løbende på den lille strand. Det så ud til at være et populært sted for børn, fordi der var et lille indhegnet område med lavt vand ved kysten.

Efterhånden rullede autocamperne afsted, så der kunne blive plads til flere badegæster. Vi drog af som sidste camper og kørte få hundrede meter til Fabrikken i udkanten af Sparreholm. Fabrikken er et stort indkøbsmekka med vanvittige lave priser på især tøj. Jeg tror aldrig, at jeg har set en butik med så meget tøj. Marie fandt badedragter til 80 kr. Jeg fandt t-shirts til 100-150 kr. Cowboybukser kunne fås fra 100 kr. Det er selvfølgelig ikke mærkevarer, men det skulle da ikke undre mig, om der er nogle, der kommer her, for at købe ind, for at sælge det på markederne i Stockholm. Der må være en god avance.

Vi fik et par timer til at gå i Fabrikken, handlede lidt ind i købmandsbutikken, der lå under tøjbutikken og forlod Sparreholm. Klokken var blevet et, før vi kom afsted. Det var vist, hvad man kan kalde en langsom start :)

Vi kørte mod syd. GPS'en var sat mod Brådtom Sluss, hvor vi så et par sejlbåde blive hævet og vi spiste lidt sent frokost. Paul havde anbefalet en række ting, vi skulle se i dette område. Alle tingene var plottet ind på et kort, så vi kunne se rækkefølgen. Næste punkt på Pauls liste var Cloetta - chokoladeshop vest for Norrköping. Men Marie og jeg er ikke de store chokoladespisere, så vi valgte at undgå motorvejen og kørte i stedet nord om søen Roxen. Det var en længere tur men den var garanteret kønnere, for vi kørte tæt på søen det meste af tiden.

Vi nåede til Berg's Slussar sidst på eftermiddagen. Her var en stor parkeringsplads og bagerst var der plads til autocampere. Det kostede 185 kr., men vi blev enige om, at vi gad ikke køre mere. Det var pænt varmt.

Det var nu vigtigere at se den store båd, som var på vej gennem sluseområdet, end at få betalt. Berg's sluser er opdelt i flere niveauer med en lille sø imellem. Båden, Wasa Lejon, var på vej ned mod søen og Der var mange, der kiggede på, så jeg sagde til Marie, at vi skulle gå ned til de nederste sluser i stedet. Der var bedre mulighed for at se og her var flere sluser. Vi styltede afsted de få hundrede meter, for at komme til de nederste sluser, hvor vi næsten var alene. Det var der en god grund til. Wasa Lejon holder til i Berg og den lagde til ved søen mellem sluserne. Bach Tours var slået. Havde ikke gjort sit hjemmearbejde ordentligt!

For at gøre ondt værre lukkede de nederste sluser ned for dagen og et skilt bekendtgjorde, at de ville åbne igen i morgen kl. 9:30. For at dulme smerterne, overfaldt vi en lille iskiosk, der kunne lave en rigtig lakrits-båt med is. Ingen tvivl. Den måtte jeg prøve. Den smagte fint.

Vi tjekkede ind til camperpladsen hos en noget uvenlig mand, der havde mere travlt med "Husk nu" og "Gør dét" end at byde os velkommen. Servicegenet manglede vist.

Marie var ikke helt frisk. Hun havde overtaget min forkølelse og dårlige hals. Jeg var til gengæld ved at være ovenpå igen og mit forbrug af Kleenex var faldet drastisk. Så jeg tog mig af aftensmaden. Det var til at overkomme. Karbonara. Denne gang lykkedes det, for nu havde vi også købt pasta.

Efter aftensmaden synes Marie, at der var lige lovlig mange myg i luften, så vi fortrak indenfor til aftenskaffen. Det var sjatternes aften, for før middagen fik vi de sidste 2 glas af en flaske rom og til aftenskaffen var der halvanden glas whisky i en flaske, så efterhånden var der ryddet op i beholdningen.

Vi kravlede i seng til en nat, hvor vi kunne vente en ny omgang tordenvejr ud på morgenen. Det var Danmark, der sendte vejret denne vej. I Danmark var der meldt orkan. Det så dog ikke ud til, at vi skulle belemres med sådan et uvejr her.

Fredag den 10. august 2018 - Berg's Slussar - Stocklycke Hamn

Tordenvejret kom og det lynede og bragede med nogle gevaldige knald. Marie påstod, at hun ikke havde hørt noget. Det var næsten umuligt. Da vi stod op, var luften renset lidt og det var blevet en anelse køligere - men ikke meget.

Vi havde nogle faciliteter til rådighed for den pris, vi havde betalt for overnatningen. Men vi skulle lige gå nogle hundrede meter, før vi kunne komme i bad, aflevere affald og tømme toilet. Men det var turen værd, for badet var fint og rent. Vi har en tendens til at bruge handicap-badet. Her kan vi som regel være begge to. "Jamen det kan man da ikke", kan jeg høre nogen pippe. Jo, vi skal behandle de handicappede på lige fod med alle andre. Så de handicappede må også gerne stå i kø, hvis badet er optaget :)

Efter morgenmaden læser jeg lidt højt for Marie og vi opdager slet ikke, at der allerede er godt gang i sluserne. Så vi styrter afsted, for at følge et fint gammelt skib ned gennem de nederste sluser. Nu havde Bach Tours ellers brugt masser af tid, på at hitte ud af, hvornår skibet, der brændte os af i aftes, afgår fra havnen ved sluserne. Det tog lidt tid at finde ud af, at det var kl. 10.

Men det andet skib, som allerede var i gang med at sejle ned gennem slusesystemet, var meget smukkere. Et flydende hotel med en flok dovne gæster ombord. Mange af dem virker næsten uinteresseret i turen ned gennem sluserne.

Det tager en god time, at følge skibet ned gennem sluserne. Så er det ved at være tjekud tid og vi gør os klar til at forlade Berg's Slussor. Marie er stadig ikke helt frisk. Vi kører ca. 10 km. og gør så frokostholdt ved Ljungsbro og kanalen - i håb om, at der skulle komme et skib eller to forbi. Men nej, det eneste vi får at se, er 2 mennesker, der kommer padlende i modvind - så de må arbejde særdeles hårdt, for ikke at blive blæst den forkerte vej. Vinden er temmelig kraftig. Det virker som storm.

Efter frokosten fortsætter vi mod Brunneby Musteri. En gårdbutik, som Lene og Paul havde anbefalet. At kalde det en gårdbutik er måske lidt overdrevet. Jeg forventer en lille butik med lokale råvarer. Råvarerne er sikkert lokale, men det er en kæmpe butik, vi kommer ind til. Med en stor asfalteret parkeringsplads, hvor der også er plads til flere busser.

Masser af kunder i butikken. Jeg defilerer hurtigt gennem butikken og konstaterer, at der ikke lige er noget, der fænger mig. Vi finder heller ikke noget af det æblegele, som Lene og Paul har bedt os om at købe. Det er knap nok sæson for æbler endnu.

Vi tager en snak om de sidste ting på den rute, som Paul har foreslået os. Der er endnu et sluseanlæg ved Borenshult og et kloster i Vadstena. Men vi er begge lidt matte i sokkerne, så vi beslutter at køre efter et sted, hvor vi kan overnatte - og hvor vi måske tager en ekstra dags holdt. Så vi kører mod Stocklycke Hamn, der ligger helt ud til Vättern. Det er måske lige rapt nok, at kalde det en havn. Her var en kran, så man kan hive både i land, et shelter og et enkelt hus. Jo, så var der en stor autocamper, der holdt lige der, hvor vi skulle holde. Det blæste stadig kraftigt og søen viste tænder. Vi fandt en fin plads med direkte udsigt til Vättern gennem forruden. Det var kaffetid og hyggetid med højtlæsning, en kold øl og mexicansk mad til aften. Marie sad på forsæderne og var slap i betrækket. Ind imellem stak hun hovedet ned i en gryde med varmt kamillethe, for at få lukket luftvejene op.

Søen skiftede konstant farve, efterhånden som skyerne fløj hen over den og solen kiggede frem. Fantastisk at sidde og kigge på.

Der dukkede en del biler op i løbet af eftermiddagen og aftenen. Også 2-3 autocampere. Men vores udsigt kunne de ikke tage fra os :) Vi kunne sidde i bilen og følge med i, hvornår der var solnedgang. Det kunne lige lokke os ud af bilen for en kort stund.

Efter solen var gået ned sluttede vi dagen af med en kop kaffe - og en tanke om, at vi sagtens kunne bo her hele dagen i morgen også.

Lørdag den 11. august 2018 – Stocklycke Hamn

Det blæste godt til natten igennem men det var en forholdsvis konstant susen. Til gengæld kunne vi sagtens høre søens bølger slå mod klipperne. Når vandet blev fanget i et af klippehullerne, lød det som en bildør, der blev smækket. Så vi havde mange gæster på besøg i løbet af natten. Men de må alle være kommet i elbiler, for bilerne hørte vi ikke :)

Jeg vågner op et par gange men beslutter mig for, at i dag skal der soves længe, så jeg småslumrer helt til kl. 8:40. Dejligt. Så kan man da kalde sig udsovet! Marie har haft en lidt urolig nat. Hendes forkølelse har vist udløst noget betændelse. Øv! Godt at vi har en hel flaske Strohrom. Det kan ikke tage betændelsen men det bliver meget sjovere at være syg, har vi lært af Maries far.

Morgenmaden nydes til en blå himmel - stadig en del blæst og bølger på vandet, der er flot turkisblå.

Marie trækker i vandretøj, men jeg lokker hende tilbage på hendes yndlingsposition ved de 2 forsæder i camperen. Vi har lige nogle få sider tilbage af bogen om Thyra Frank, jeg skal have læst højt for Marie. Så må vandreturen lige vente.

Vi bliver færdige med bogen om Thyra og det giver plads til lidt reflektioner. Thyra er en klog kvinde og der er ingen tvivl om, at hendes far har haft stor indflydelse på hende. Han har klædt hende godt på med holdninger og visdom. Hun har haft et fantastisk mod til at holde fast i de holdninger, hun bar ind på plejehjemmet Lotte. Og jeg er sikker på, at hendes holdninger er rigtige - også selv om hun har været oppe imod alt og alle - lige fra det offentlige system til hendes forstanderkolleger.

Det giver også mig stof til eftertanke i forhold til min arbejdsplads. Bankdata er ikke noget plejehjem, men som mange erhvervsledere giver udtryk for i bogen (bl.a. Anders Dam fra Jyske Bank), så er hendes holdninger til mennesker meget rigtige. Det hjælper ikke, at man ansætter en hær af højt uddannede teoretikere, hvis de ikke kan behandle deres omgivelser på en god og ordentlig måde. I Bankdata er det desværre blevet sådan, at systemer sættes over mennesker og vi, der har været med til at føre virksomheden frem til det, den er i dag, vi har ikke de rigtige papirer på vores faglige kunnen. Vi dømmes ude og sidder tilbage med en oplevelse af, at det var bedst, om vi smuttede ud af bagdøren.

På Bankdata har vi fået vores egen Thyra Frank med samme drive og klare billede af, hvilken retning, vi skal gå. Men holdningerne er desværre ikke helt de samme, som Thyras.

Ved frokosttid valgte vi at kombinere 2 vandreruter i Ekopark Omberg. Det startede også meget godt. Men efter få hundrede meter holdt markeringerne pludselig op, selv om stien fortsatte. Flot! Så måtte vi improvisere og vi fortsatte ufortrødent, selv om stien blev mindre og mindre. Andre havde oplevet det samme som os, besluttede vi. Spørgsmålet var vel, om det var os, der var nogle fjolser til at følge markeringerne eller det var svenskerne, der var for dårlige til at lave markeringen. Det fandt vi ud af senere, for vi valgte til sidst at forcere en bakke og søge op til en vej, som vi vidste skulle være tæt på os. Vi fulgte vejen tilbage mod havnen og nåede til et sted, hvor "vores" sti skulle krydse vejen. Her var der kun 100 meter til, hvor vi måtte være gået galt. Det skulle undersøges. Og der var ikke nogen klar markering af, at ruten drejede til højre.

Tilbage ved camperen var det blevet tid til frokost. Marie proklamerede, at vi skulle have sild og en snaps. Jeg havde også tænkt mig at stege en bøf af det dyrt indkøbte oksekød, vi havde tilbage

fra i går. 94 kr. for 500 gram. Det skulle nok blive et festmåltid. Vi hyggede os i bilen mens der var en værre trafik omkring os. Det myldrede med biler og autocampere - og en masse mennesker, der skulle ned og se udsigten fra havnen. Så rullede der et regnvejr ind over Vättern og så var havnen ryddet - bortset fra 5-6 autocampere.

Til aften så vi DR2 tema om jagten på det gode brød. Det var ganske interessant. Det var faktisk første gang, vi havde set fjernsyn på turen, men vejret retfærdiggjorde det :)

Jeg tørnede ind ved 22 tiden. Marie skulle lige være færdig med at bage et brød.

Søndag den 12. august 2018 - Stocklycke Hamn - Röttle Hamn

Regnvejret holdt ved det meste af natten. Det småregnede fortsat, da jeg stod op ved 7 tiden, men der var opklaring i sigte. Det gad jeg ikke vente på, så jeg kravlede under dynen igen og vi stod først op ved 9-tiden. Dejligt at få lov til at dase på den måde.

Tæt på frokost forvildede vi os ud på en ny rute. Dagens udfordring var 6 km. lang. Vi kom gennem meget afvekslende natur, gik et pænt stykke langs Vättern og kom også forbi det højeste punkt i parken, Hjässan. I dag må vi sige, at svenskerne havde oppet sig med skiltningen. Vi gik ikke forkert en eneste gang og vi havde ikke telefonen fremme, for at få hjælp. Vejret holdt sig næsten i skindet undervejs. Det blev kun til enkelte dryp undervejs.

Så var der plads til en god frokost. Og jeg kunne faktisk også godt klare en morfar men Marie mente, at vi skulle se at komme videre. Så vi forlod Stocklycke Hamn og satte kurs mod Jönköping. Ved en rasteplads tæt på byen Gränna kunne vi få tømt toilettet og vi kørte ned til Gränna, for at få provianteret lidt. Så kunne vi parkere for natten, hvor vi havde lyst. I byen fandt vi et ICA og en COOP lige over for hinanden. COOP vandt - men vi må tilstå, at COOP virker lidt mere discount i forhold til vores Superbrugsen. ICA er vist en tand bedre.

Syd for Gränna viste vores camperapp en parkeringsplads, vi kunne holde for natten. Her var 4 andre campere og et toilet, som vi valgte at parkere ved siden af. Sikke en luksus. Flotte toiletter med tapet på væggene. Men ingen badefaciliteter. Nå, det kan man vel heller ikke forlange til en gratis parkeringsplads :)

Aftensmaden bestod af en enkelt mexikansk rulle og en hotdog med kødfyldte pølser. Jeg havde forgrebet mig på en pakke saltstænger forud for aftensmaden, så jeg var mere end mæt og havde lyst til at kravle til køjs, selv om klokken ikke havde slået 21 endnu. Det var alligevel for tidligt og jeg lovede mig selv (og Marie), at jeg ikke gik i seng, før solen var gået ned.

Vi kunne sidde godt og varmt i camperen og se solnedgangen lige foran os. Det var lige til at holde til.

Mandag den 13. august 2018 - Röttle Hamn - Jönköping

Vi vågnede op til et flot vejr. Det var koldt - men solen var allerede ved at få godt fat. Nu kunne vi begynde at kende vejret og temperaturerne for årstiden.

Jeg fik afprøvet vores badefaciliteter i camperen. Det er vel også på tide, efter vi har haft bilen i næsten 3 år. Men jeg var ikke imponeret. Der er for lidt plads til, at man kan komme ordentligt til. Så foretrækker jeg nok, at blive vasket godt med en vaskeklud.

Efter morgenmaden pakkede vi sammen og kørte mod syd. Marie havde et par museer på listen. Det havde nok passet bedre i morgen, hvor vejrguderne lover heldagsregn. GPS'en sender os forudsigeligt på motorvej E4 og for en gang skyld gør det ikke noget. Strækningen ned mod Jönköping er meget smuk. Motorvejen slynger sig op og ned i bløde bakker og vi kører flere gange helt ude ved kanten af Vättern.

Før Jönköping finder vi det første museum i Huskvarna. Fabrikken Husqvarna fylder godt op i forstaden til Jönköping. På museet får vi lusket os ind til et foredrag om virksomheden. Der var lige to ledige pladser. VI får en historisk gennemgang af fabrikken, der startede som våbenfabrik men gik over til først at satse på jagtvåben og siden på fantastisk mange ting som symaskiner, køkkenværktøj, komfurer, brændeovne, cykler, motorcykler, haveredskaber og sågar også biler. Jeg tror, at det var af nød, at man valgte at fokusere bredt. På et tidspunkt bliver Husqvarna opkøbt af Electrolux koncernen men ægteskabet varer ikke ved og i dag er Husqvarna igen et eget brand, hvor der bl.a. fokuseres på græsklipperobotter og motorsave. Et af deres slogan er: "Gør som Electrolux - Køb Husqvarna".

Fabrikken har brugt vandkraft som en hovedkilde og på vej ud af museet finder jeg en brochure, der beskriver en lille vandretur omkring det store vandrør, der forsyner fabrikkens turbiner med energi. Turen hedder "Pustaleden" og vi vælger at gå den lille tur på 1,7 km. op af bakken og ned igen.

Tilbage ved camperen får vi frokost, før vi sætter kursen ind mod Jönköping og et tændstiksmuseum.

Det lille museum er ganske interessant at se. Jönköping har åbenbart været verdens navle for produktion af tændstikker og et par brødre Johan og Carl Lundström bygger et imperium op. Det lykkes dem at opfinde maskiner, der i en arbejdsgang kan tage tykke stykker træ og omdanne træet (ask) til tændstikker, så æskerne med tændstikker sprøjter ud i den anden ende. Det lykkes også for Johan og Carl at udvikle en ikke farlig (og giftig) tændstik - der får navnet sikkerhedstændstikke. Maskinerne er udstillet i museet og vi så en lille film om hverdagen i fabrikken før i tiden, hvor børn hjalp til med at lave tændstikæsker og pakke tændstikkerne i æskerne. Det var et farligt job på grund af den giftige fosfor, som man brugte før sikkerhedstændstikken blev opfundet.

Museet blev trevlet igennem på under en time, for vi kunne kun parkere en time på den nærliggende parkeringsplads.

Jeg søgte efter en plads for natten og via google maps nåede jeg frem til Stadsparken, hvor der så ud til at være nogle pladser i skoven. Vi kørte derud og det viste sig, at der også var lavet 2 pladser til campere. Perfekt!

Vi fik en kop kaffe og stilede mod centrum. Ud fra et kort var det lidt svært at definere, hvad der er centrum i Jönköping. Men Marie havde en forventning om, at vi skulle spise i byen og jeg havde fundet et sted, hvor maden skulle være god og hvor øludvalget var stor. I byens østlige del var der en del butikker og restauranter, så det måtte vel være det mest centrale. I den vestlige del var der universitet. Vi tøffede lidt rundt i gaderne, før vi landede på The Bishop Arms. Solen varmede godt og vi satte os udenfor og nød en god øl og et band, der i nærheden spillede Björn Afzelius musik. Efter lidt tid trak vi indenfor, for at få lidt at spise. The Bishop Arms er åbenbart en kæde af pubber/madsteder i Sverige. De fik tommelen op herfra. Fint øludvalg på både fad og flaske.

Mætte og tilfredse trak vi op af bakken mod Stadsparken. På et fodboldstadion var en kamp i gang og vi listede ind og fik de sidste 15 min. med. Det lokale hold tabte 3-1, så det var en flok slukørede tilskuere, der forlod stadion.

Tilbage ved camperen holdt Marie og jeg hof med mere Björn Afzelius musik og et par lättöl. Vi var efterhånden blevet helt alene i skoven, så vi skulle nok få en fredelig søvn.

Tirsdag den 14. august 2018 - Jönköping – Kinna

Jeg vågnede endnu en gang tidligt og lå og spekulerede over mit arbejde. Efterhånden havde jeg en plan for, at komme videre i jobbet. Jeg har haft en periode, hvor jeg har holdt lav profil og blandet mig så lidt som muligt i de mange ting, der besluttes hele tiden. Men det holder ikke i længden og jeg har besluttet mig for, at jeg siger min mening. Også selv om det måske ikke falder i god jord. Mine yngre kolleger vil sikkert betragte mig som den gamle mand - og så kan jeg lige så godt spille rollen som den gamle mand med lidt humor.

Det havde småregnet det meste af natten men det afholdt ikke en større hær af medarbejdere med larmende maskiner i at rykke ind i parken næste morgen ved 7:30 tiden. Heldigvis var jeg vågen og i gang med at skrive dagbog, men det var da en værre gang larm fra morgenstunden - og alligevel lykkedes det Marie at snorke om kap med maskinerne.

Efter morgenmaden gik turen mod dagens første destination - Systembolaget. Vi skulle købe lidt svenske øl til en af vores venner, der skal giftes på lørdag. Han skal have lidt godt svensk øl og også lidt lättöll, så han kan sammenligne.
I udkanten af Jönköping fandt vi et stort indkøbscenter, hvor der også var et Systembolaget. Her var det også til at parkere.

Indkøbscentret blev pløjet nogenlunde hurtigt igennem. Systembolaget lå selvfølgelig i den modsatte ende af, hvor vi var kommet ind. Det afholdt os ikke fra at slæbe en stor pose øl derfra. Og et par flasker sherry. Det er Maries og min hemmelige passion. Gamle sherry'er Oloroso og Amontillado. Det smager helt vildt godt og i Systembolaget fandt vi en 15 år gammel sherry.

Marie ville gerne besøge byen Taberg, der ligger omkring 15 km. syd for Jönköping. Der skulle være noget med et højt bjerg med en flot udsigt over byen. Vi kørte dertil og fandt uden problemer op af bjergsiden. Vi kunne køre helt til toppen, hvor der var en stor, tom parkeringsplads. Der var kun et problem. Vejret. Vi holdt midt i en sky og kunne givetvis ikke se en disse. Vi blev enige om, at spise frokost og gå en lille tur. Så måtte vi se det, vi nu kunne se. Mens vi gjorde klar til at spise, myldrede det ind med biler på parkeringspladsen. Folk i det stiveste puds steg ud af bilerne. Mørke jakkesæt. Hvad fanden laver svenskerne på toppen af et bjerg i stiveste puds - på en regnvejrsvåd dag. Det må bestemt være en eller anden kult, der skal mødes. Jeg fik helt lyst til at springe efter dem, for at se, hvad der skulle ske. Skulle en af dem ofres fra toppen?

Det var godt, at jeg blev på mit varme sæde i camperen og indtog dagens frokost. Jeg ville have været rent til grin, hvis jeg var gået efter selskabet. For på toppen af bjerget lå en restaurant, hvor alle de fine mennesker var gået ind. Marie og jeg gik en lille tur og kunne se, at der ikke var andre end os på jagt efter udsigten. Mærkværdig nok var det muligt at se byen neden for Tabergstoppen. Der var små huller i skyerne, så vi kunne sagtens forestille os, at der på en klar dag ville være en fantastisk udsigt.

Vi havde oprindeligt bestemt os for, at køre til Göteborg i dag og parkere for natten. Så ville vi bruge dagen i morgen til at ose i byen. Men vi ændrede planer. Jeg ved ikke, om det var fordi der natten til i dag havde været en masse påsatte bilbrande i byen. Omkring 60 biler var stukket i brand af en flot unge lømler. Vores planer blev ændret, så vi fandt et overnatningssted mellem Jönköping og Göteborg. Vi havde egentlig ikke behov for at bruge tid i Göteborg.

Så GPS'en blev sat til byen Kinna, hvor det skulle være muligt at parkere på en parkeringsplads ved jernbanestationen.

Før vi forlod Talberg, provianterede vi i den lokale Coop og ICA. Jeg plynrede bl.a. ICA's vej selv slik for lakritsbåtar. Dem har jeg en svaghed for. Så gik det af hovedveje mod Kinna. En stor del af turen kørte vi af vej nr. 57. Flot natur og ikke særlig mange biler på vejene.

Ved 16-tiden nåede vi frem til Kinna og parkeringspladsen, hvor der ganske rigtigt var 4 pladser forbeholdt campere. Vi måtte holde her en uge. Der var mulighed for at få tømt toilet og affaldsvand, få nyt vand på - og sågar også elektricitet - uden det kostede noget. Det var luksus.

Vi gik en tur op i byen. Der er ikke meget at se på, sagde jeg til Marie. Jeg havde kigget byen ud på Google maps. Men vi blev da klogere. Her var masser af forretninger, en stor Nettobutik og et indkøbscenter. Vi fik snildt et par timer til at gå. Det eneste, som byen ikke kunne byde ret meget på, var en god øl. Der var vist et par udskænkningssteder men med en jævn kedelig fadøl.

Så vi fortrak tilbage til camperen og gik ombord i et glas oliven og fik lidt af vores eget øl fra køleskabet. Det var sikkert meget mere hyggeligt end at sidde på en eller anden bæverding i Kinna.

Aftensmaden bestod af et fladbrød med noget farslignende ovenpå. Heldigvis var der masser af chili og sambal oelek, til at give det smag.

Mørket faldt på ved banegården og de få, gamle tog, der kører gennem Kinna, generede ikke os i autocamperen. Det ville nok blive værre med den store vej, der lå lige ved siden af os.

Onsdag den 15. august 2018 - Kinna – Göteborg

Vi fik ret med hensyn til larmen fra vejen ved siden af parkeringspladsen. Der var en del trafik til langt efter midnat og morgentrafikken gik i gang små tre timer senere. Nå, men vi fik da sovet lidt ind imellem.

Dagens program var overkommelig. Vi havde ca. 60 km. ind til Göteborg og færgelejet - og dér skulle vi først være ved 15-tiden. Marie hentede morgenbrød hos den lokale bager. Det var nogle ordentlige rundstykker. Næsten dobbelt så store, som vi kender dem. Men jeg tillod mig at stille spørgsmålstegn ved, om de var friskbagte. De var kedelige og bløde. Der er altså ikke mange lande, der har så høj en kvalitet på bagerbrødet, som vi er vant til i Danmark.

Når man beder GPS'en finde vej til Göteborg, vil den helst fange de store veje - og når vi leger turister, vil vi helst fange de små veje. Så det er en evig kamp, at få GPS'en til at makke ret. Fra Kinna gav det sig selv, for vi var ude midt i landet og et stykke fra de helt store veje. Vi nåede endda til en lille vej, hvor de proklamerede, at der ville være mange sving de næste 12 km. Det er altså store ord i Sverige, hvor næsten alle veje bugter sig rundt om klipperne.

Jeg styrede efter et punkt ude ved Skærgården syd for Göteborg i håb om, at vi kunne finde et fredfyldt sted til formiddagskaffen. Efter et enkelt mislykket forsøg, fandt vi frem til en lille havn ved Skintebo. Her var stille og fredfyldt.

Frokosten skulle også indtages med udsyn til Skærgården og jeg fandt et dejligt sted ved Långedrag, hvorfra der var frit udsyn til færgerne. Jeg havde lige forregnet mig lidt, for der kom ingen færger, mens vi spiste frokost.

Så var det nok svært at undgå færgeterminalen meget længere. Vi var stadig i god tid, men det gav ikke rigtig mening, at begynde at køre rundt inde i Göteborg, så vi kørte til terminalen og vi var der 3 timer før færgeafgang. Marie gik i gang med at rydde op i camperen og jeg fik ført dagbogen ajour.

Resten af vores ferie foregår med en dag i Sæby og Kim Larsen koncert i Kastellet lørdag aften. Det er nok sidste gang, vi får ham at se…

Epilog

Vi har haft en fantastisk tur i Sverige. Vejret har selvfølgelig været en vigtig brik. Det har været varmt det meste af tiden. Kun de sidste 2-3 dage har vi haft lidt skiftende vejr, men det har ikke generet os. Vi har samme opfattelse af, hvordan en ferie i camperen skal foregå. Der skal gerne være noget at styre efter men det behøver ikke foregå i et hæsblæsende tempo. Da vi parkerede på Stocklycke Hamn proklamerede Marie, at her holdt vi et par dage. Det var vi meget enige om og det var rigtig dejligt at sidde en dag og lave ingenting.

Vi nyder hinandens selskab - ja, det er i hvert fald min opfattelse og det er ikke så ringe, at man efter mere end 25 års ægteskab kan have det så godt med hinanden, som vi har til hverdag - og også selv om vi er sammen 24 timer i døgnet i næsten 3 uger.

Der er helt sikkert plads til en tur mere i camperen :)

10 ugers tur til Italien februar – april 2019

Prolog

Forhistorien til denne rejse er egentlig ikke særlig god. Jeg havde mistet mit job i Bankdata. I de seneste 3 år er det meste af ledelseslaget skiftet ud og virksomheden skiftede stil fra at være en fantastisk arbejdsplads til at være kold og uden fokus på medarbejdertrivsel. Jeg kunne slet ikke genkende den virksomhed, som jeg havde været stolt af at være en del af. Jeg var imidlertid ikke alene. I samme periode forlod omkring 250 medarbejdere virksomheden.

Jeg fik også ny chef og kort tid efter hun var ansat, gav hun et klart signal om, at hun gerne ville sætte sit eget hold i HR-afdelingen. Det kom hun også til. Først fyrede hun min dygtige kollega og hvis det ikke havde været et lidt for tydeligt signal at sende i virksomheden, var jeg sikkert også blevet fyret.

Der blev i stedet ansat 2 nye business partnere, der overtog de spændende opgaver og så kunne jeg tage de mere kedelige og administrative opgaver. Prikken over I'et var, at chefen besluttede, at jeg skulle sættes kraftigt ned i løn og samtidig gå ned på en 25 timers arbejdsuge med det resultat, at min løn stort set blev halveret. Den eneste forklaring på den manøvre var, at chefen

skulle finde penge til at ansætte en ny mellemleder til de opgaver, som jeg bl.a. sad med. Det virkede helt uforståeligt, men jeg var ikke klar til at sige nej - og dermed blive opsagt.

Derfor gik jeg desorienteret og frustreret på arbejde i næsten et år, før jeg i sommerferien 2018 besluttede, at nu var nok nok. Straks efter sommerferien bad jeg om at blive sagt op. Vi lavede en aftale, så jeg blev fritstillet med udgangen af november måned og fik løn til udgangen af maj måned 2019. Dertil en godtgørelse, så jeg samlet set fik løn for hele 2019. Det gav i det mindste ro på økonomien.
Inden jeg nåede at forlade virksomheden, blev omkring 50 medarbejdere opsagt i en større runde på grund af et projekt, der var løbet løbsk. Det var en katastrofe af rang - men ingen af de ansvarlige chefer var at finde blandt de opsagte. De havde jo alle sammen travlt med at forvandle virksomheden fra en "familievirksomhed" til en "professionel IT-virksomhed". Det havde vi altså ikke været før de kom til :(

Den sidste dag i november sagde jeg farvel til mange gode kolleger. Jeg lovede mig selv, at jeg ville bruge december på at slappe af og komme ovenpå igen. Januar skulle bruges på at finde ud af, hvad mit næste job skulle være. Men sådan gik det ikke - og nu nærmer vi os endelig optakten til denne tur.

En aften i starten af december foreslog Marie og jeg næsten i munden på hinanden, at vi da kunne benytte lejligheden til at tage på langfart med autocamperen. Fed ide, tænkte jeg - og lige bagefter slog det mig, at vi vist havde været gift for længe, siden vi tænkte så ens :)

Tanken spirede hurtigt og mit forslag om Sicilien som destination faldt i god jord hos Marie (skidt, så tager vi lige et par år mere sammen :)).

Den 2. januar om morgenen blev Marie kørt ned på hendes cykel, da hun var på vej på arbejde. En billist overså hende simpelthen. Hvordan kunne han dog det? Hun havde fået en fin selvlysende cykeljakke i julegave og det var første gang, hun havde taget den på. Heldigvis slap hun nogenlunde nådigt. Et brækket ribben og en meget øm arm/skulder, som hun kom til at døjes med helt frem til ferien.

Så kunne vi passende bruge januar måned på at hygge os sammen derhjemme - og øve os på at være sammen 24 timer i døgnet i en periode. Det gik egentlig meget godt :)

Jeg pløjede et par guidebøger igennem og studerede en del på nettet. Alle gode forslag blev hældt ind i en app på Ipadden, så vi kunne navigere rundt via den. Der tegnede sig efterhånden en rute ned langs vestkysten, rundt på Sicilien og tilbage op langs østkysten på det italienske fastland.

Reglen var, at vi ikke måtte gøre særlige stop nord for Rom, for den del af Italien kunne vi køre til på en anden ferie.

Der var aftaler i kalenderen i februar måned og i ugen efter påske, hvor Marie skulle med Vibe til Flashdanse musical. I den mellemliggende tid, ca. 10 uger, kunne vi bare tage af sted.

Autocamperen blev kigget godt igennem og mekanikeren kom på overarbejde, for at få gjort det hele klart. Han fandt ud af, at der skulle en anden type dæk på, for at vi kunne forcere Alperne. Dækkene blev bestilt og monteret - og først derefter gik det op for Marie, at hun havde fået vinterdæk på. Hun sværger ellers til helårsdæk, men vores gamle helårsdæk kan så blive konverteret til sommerdæk :)

Midt i det hele skulle vi holde møder med banker og forsikringsbureauer. Vi ville nemlig skifte både bank og forsikringsselskab. Vi kunne konstatere, at det var en god ide rent økonomisk!

Lørdag den 9. februar 2019 - Kolding - Celle

Vores lille autocamper var pakket og toptunet og allerede fredag aften kørte vi hjemmefra til Kolding, hvor vi besøgte vores venner Gitte og Hans. Gitte har et par gange snakket om hendes pensionsordning. Jeg havde slet ikke tjekket, hvordan min egen pensionsordning havde det, men ud fra det, som Gitte talte om, blev jeg nysgerrig. Min ordning havde næsten tabt 10 % i værdi i 2018. Det var en streg i regningen - især hvis jeg vælger at gå på pension som 60 årig!

Nå, penge er ikke alt. Vi var stadig sikker på, at vi havde valgt rigtigt, ved at køre mod syd. Et par dage forinden var Ole Stephensen død ganske pludseligt som 63 årig. Det bekræftede i hvert fald mig i, at det handler om at gøre de ting, man har lyst til, så snart muligheden er der. Det er strengt forbudt at sige, at det kan man altid gøre senere - når man er gået på pension…

Ja, ja - nu skal turen nok komme i gang!

Efter en overnatning på Nettos parkeringsplads ved en evigt trafikeret vej og et veldækket morgenbord hos Gitte og Hans, forlod vi Kolding med regn og kraftigt blæst og satte snuden mod grænsen. Vinden rykkede godt i camperen men Marie havde styr på løjerne.

Jeg er god til at bekymre mig - og en af de ting, som fyldte meget hos mig var, om vi havde gas nok med på turen. Danske gasflasker kan ikke fyldes eller byttes i Italien, så det var bedst, hvis vi enten havde nok med - eller havde en flaske, der kunne byttes i Italien. Det sidste lod ikke til at kunne lade sig gøre, så vi nøjedes med at få byttet vores 2 tomme flasker ved grænsen. Vi fandt et nyt supermarked (Priss) i Harrislee, der havde grænsevarer til stort set samme priser, som Fleggard, Duborg og Pötz - eller hvad de nu hedder. Her var bare mere ro, færre gæster og dermed bedre plads til at gå rundt. Her handler vi nok fremover!

A7 mod Hamburg var ikke så fyldt med biler, så der var god plads til at håndtere den kraftige vind, som kom ind fra sydvest. De talte vist om storm i Danmark og vi kunne godt se, at der lå større grene på vejene, så der blæste en vældig vind ind fra (syd)vest.

Efter Hamburg foreslog Marie, at vi styrede mod Celle, hvor vi før har overnattet. Det er en lille omvej fra A7, men hvad pokker. Vi skulle ikke nå noget, så vi tog landevejen ned mod Celle, hvor

vi ankom ved 4-tiden. Vores gratis parkeringsplads var blevet nedlagt men på den anden side af vejen kunne vi parkere for 6 euro i et døgn. Fair nok. På store flotte camper parkeringspladser (med mulighed for strøm) og et sted, hvor vi kunne tømme vores toilet. Det var helt fint.

Vi drak en kop kaffe, mens vi ventede på en regnbyge, som vi kunne starte gåturen i Celle efter. Folk væltede frem i byens gågader, så snart regnen var væk igen. Celles centrum består af mange gamle bygninger og et hav af butikker for feinschmekkere. Vi andre var mere opsat på at finde en kneipe, hvor vi kunne nyde en god tysk pilsner, weissbier eller en dunkel bier. På Zur Glocke kunne de opfylde alle vores ønsker - og menukortet lovede endda en del mad med grünkohl - så var jeg solgt.

Marie valgte en cremet suppe og jeg fik grønkål med små frokostpølser og salte kartofler (salten havde de vist glemt at putte på). Det hele blev fortæret, mens Marie studerede turistbrochurer og en lokal avis - og jeg så bundesliga fodbold på fjernsynet. Der sad en enlig gæst i baren - og jeg overvejede, om jeg skulle gentage mit stunt fra Lübeck, hvor jeg havde flottet mig - og givet en omgang til hele huset. Jeg lod være, for jeg havde en bange anelse om, at der var et stort baglokale eller mange ansatte i etablissementet.

I stedet betalte vi regningen og defilerede tilbage til camperen og hyggede os med et slag kort, lidt strikken og dagbogsskriveri. Nå ja, en enkelt whisky og et glas portvin gled også ned :)

Køjen kaldte før kl. 22…

Søndag den 10. februar 2019 - Celle - Oy-Mittelberg

Den ikke helt færdige camperplads i Celle var ganske rolig, selv om der holdt en del campere. Efterhånden er der så mange autocampere i Europa, at selv i lavsæsonen er der mange af dem på vejene. Vejret var ikke blevet bedre siden i går. Det blæste stadig kraftigt og regnen satte ind igen, da vi var færdige med morgenmaden og toilettet skulle tømmes. Det var bedst at tømme det, så snart der var mulighed for det.

Dagen blev en rigtig køredag. Marie pløjede sig ned gennem Tyskland. Vejret var heller ikke til andet. Det øsregnede og stormede det meste af dagen. Heldigvis var der ikke særlig meget trafik og da søndag jo er næsten lastbilfri dag i Tyskland, havde vi flere gange A7 for os selv. Vi gjorde kun et hold på en halv time, for at spise frokost. Ved 14-tiden blev Marie træt og vi kørte ind, så hun kunne sove i tre kvarter. Imens kunne jeg konstatere, at vores rute mod Italien alligevel førte os igennem Østrig. Det forsøgte vi ellers at undgå. Vi ville hellere igennem Schweiz, men det ville blive en større omvej nu, hvor vi var så langt nede i Tyskland. Jeg undersøgte priserne på de vignetter, vi skulle købe, for at køre på motorveje i Østrig og Schweiz. I Østrig kan man købe en, der gælder i 10 dage for ca. 60 kr. Schweiz vil have over 200 kr. for deres vignette, der til gengæld gælder et år.

Så vi fortsatte af A7 mod Østrig. Det var trods alt det billigste.

I Tyskland er det også dyrt at tanke benzin ved motorvejsstationerne, så vi drejede fra ved Rothenburg, for at finde en lille lokal benzinstation. Rothenburg så ud til at være en fantastisk smuk by (selv i regnvejr). Her myldrede det med japanere, så byen måtte jo være et besøg værd. Vi kørte rundt på brostensbelagte veje i centrum og ind og ud gennem porte. Her må vi tilbage på et senere tidspunkt. Vejret var ikke til et stop lige nu.

Lige syd for Kempten mødte vi de første bjerge ved alperne og GPS'en var indstillet til at finde en parkeringsplads i udkanten af byen Oy-Mittelberg. Her var der på trods af den megen regn, stadig høje dynger sne. Vi parkerede længst væk fra bygningerne i byens udkant og gjorde klar til en omgang ost og rødvin til aften.

Imens blæste det kraftigt op og sammen med regnen føltes det som et rigtigt efterårsvejr. Bilen gyngede og vi glædede os over, at vi var indenfor. Inden vi kravlede i seng, var regnen slået om i sne og vi følte os allerede pakket godt ind i en snedynge.

Vi var lige på grænsen til alperne, så med lidt held nåede vi syd for bjergene allerede i morgen. I Oy-Mittelberg lovede de masser af sne næste morgen, så måske kunne vi slet ikke flytte os ud af stedet :)

Mandag den 11. februar 2019 - Oy-Mittelberg - Montale

Vejret var nogenlunde med os. Udsigt til sne men det så ud til at blive i skyerne. Vi spiste det sidste af det brød, vi havde købt i Rothenburg dagen i forvejen. Det var mere sejt i skorpen end mit grydebagte brød derhjemme, men i camperen er grænserne lidt bredere, så brødet smagte fint.

Første udfordring var, at få købt en Vignette, så vi kunne køre på de Østriske motorveje. Vi havde jo dårlige erfaringer med politiet i Østrig. Ordnung muss sein må være deres parole, for vi har tidligere betalt en bøde, fordi vi ikke havde fået sat vignetten rigtig i vinduet. At betale: 120 euro. Svin!

For at være på den sikre side, kørte vi ind i en lille by før grænsen til Østrig. Her konstaterede vi, at tankstationerne, der normalt sælger disse vignetter, var ubemandede. Hell with it, tænkte vi og fortsatte ad A7 mod grænsen. Det må sgu da være muligt, at købe den skide vignette ved grænsen, selv om de skriver det modsatte. Ganske rigtigt. Lige på den anden side af grænsen lå en tankstation, der gerne ville sælger vignetter.

Så kunne vi med god samvittighed fortsætte mod Innsbruck. I løbet af kort tid, var den store A7 motorvej forvandlet til en lille landevej med masser af bjerge og sne omkring os. Der var heldigvis ikke så meget trafik, som man kunne forvente en mandag formiddag. Vi kravlede op i ca. 1.400 meters højde via små kringlede sving, indtil vi nåede et pas og tog turen ned af igen.

Jeg huskede, at vi tidligere var kommet fra Italien til Innsbruck, der ligger smukt klemt inde mellem bjergene. Men i dag kunne vi slet ikke se byen, da vi kom dertil fra Tyskland. Nu var der diset, og det blev kendetegnet for hele turen over alperne. Der var ikke meget at se på. Man kunne kun fornemme, at der var høje bjerge overalt. Lidt mørkt ude til siderne men vi kunne ikke se bjergtinderne. Heldigvis gik det hurtigt op mod Brennerpasset, som vi også lige skulle betale godt 9 euro for at benytte. Jeg kom til at tænke på, om man kan køre gennem Østrig til Brennerpasset uden at bruge motorveje - og dermed undgå at skulle købe deres Vignette, for den fik vi da ikke meget valuta for. Svin!

På den anden side af Brennerpasset blev vejret markant bedre og solen tittede frem. Vi gjorde holdt ved en tankstation og kunne allerede mærke varmen fra solen. Dejligt!

Hurtigt var vi i Italien og så skulle der betales motorvejsafgift. Det var egentlig OK, for motorvejen er i en supergod stand. Vi drønede ned af alperne i en fart, så jeg var ved at blive bekymret for, om Marie nåede at stoppe, før vi nåede til Sicilien. Men det gjorde hun.

Syd for Verona bekendtgjorde hun, at Bach Tours gerne måtte finde en parkeringsplads 100 km. fremme. Vi har en app, der giver et godt bud på overnatningssteder. Appen arbejder fortrinligt sammen med Google Maps, så det er let at finde et sted og læse om faciliteterne. Og når vi har valgt et spot, er det blot at få Google Maps til at vise vej.

Og apropos Google Maps. Den er generelt god til at vise vej. Men ind imellem går den helt i skoven. Især i lokalområderne. Så mister den pludselig orienteringen og beregner en ny rute, der måske går tilbage ad den vej, man netop har kørt. Så Google Maps skal tages med et gran salt - lige som alle andre GPS'er.

Dagens endestation var i den lille by Montale, hvor vi frit kunne parkere i udkanten af byen. Vores app advarede dog mod trafik, skraldebiler om morgenen og gøende hunde, men vi tog chancen. Det var også i Montale, at Luciano Pavarotti var begravet. Måske skulle vi lige tjekke hans gravsted ud.

Marie parkerede camperen perfekt - lige foran en anden gammel camper, så vi kunne se solnedgangen lige foran os, dvs. vi havde lige taget udsigten fra den gamle camper. Efter en småkedelig dunkel weissbier fra Østrig, serverede jeg nogle mærkelige sild (selvfølgelig også fra Østrig). Heldigvis havde vi en OP Anderson med fra grænsen, til at tage den underlige, lidt småsure smag. Det var ikke silden, der var dårlig, men den lage, som silden havde lagt i.

Hundene glammede lidt, som vi var blevet lovet men ellers var der nogenlunde fredeligt. Marie var begyndt at drømme om at se nogle ting i nærområdet. Vi havde egentlig aftalt, at vi ville køre mere eller mindre nonstop til Rom, før vi begyndte at jagte forskellige seværdigheder. Men Marie havde godtnok haft speederen i bund hele vejen herned, så der var vel plads til at se lidt her. I morgen lovede de også sol, så hvorfor ikke tage en dags pause her?

Tirsdag den 12. februar 2019 - Montale - San Casciano in Val di Pasi

Der var et meget negativt engelsk review af parkeringspladsen på vores camper app. Kritikken gik på, at der var hunde, der gøede, skraldebiler, der tømte affaldscontainere om natten, autocampere, der kørte midt om natten - og flyene fløj hen over hovederne på os. Den fik ikke for lidt. Jeg tror, at de har haft en dårlig nat.

Godtnok var der hunde, der gøede, men de faldt også i søvn. Der var også en enkelt skraldevogn, der kom tidligt om morgenen. Men ellers var der meget fredeligt i udkanten af byen. Vi følte os absolut ikke generet. Og da vi vågnede op til en skyfri himmel, var det svært at være negativ.

Jeg masede mig ind foran de lokale beboere, der var gået til købmanden, for at købe morgenbrød. Jeg havde ikke set, at jeg skulle trække et nummer ved indgangen. Så fik jeg lært det første italienske udtryk: nemlig at trække på skuldrene og se helt forvirret ud. Hvad skulle det også hjælpe med et nummer? Når de råbte det op, forstod jeg det heller ikke.

Jeg kom hjem med et par kæmpestore brød, så der var nok til resten af dagen også.

Inden vi forlod Montale, gik vi en lille tur i nabolaget. Vi havde opsnuset, at operasangeren Luciano Pavarotti var begravet meget tæt på vores parkeringsplads. Vi fandt hurtigt frem til kirkegården, hvor de døde var begravet i 4 lag, indmuret og med et lille billede på mange af gravstederne. Pavarottis familiegravsted var lidt større end mange andre. Det er nok også den største personlighed, som Montale har fostret. Vi læste i øvrigt på nettet, at der havde været en del ballade om gravstedet. Politiet havde vist fundet bevis på, at Pavarotti ikke var død af kræft, som hans manager erklærede - men derimod af gift. Så politiet ville have ham gravet op (ud). Paven var gået ind i sagen og han erklærede, at det ville være helligbrøde, at køre en gravko ind i kirkegården. Derudover forlød det også, at Pavarotti døde dybt forgældet, så der har da været blæst om sangeren.

Vi forlod Montale og kørte af snørklede lokale veje til nationalparken Riserva Naturale delle Salse di Nirando, hvor der var vulkansk aktivitet. Det var dog begrænset til nogle toppe, hvor der kom lidt mudder op af. Et lidt sælsomt syn. Vi havde næsten nationalparken for os selv. Dejligt at mærke varmen fra solen…

Vi var ikke så meget for at forlade området, så Marie havde også fundet en producent af balsamico eddike, som vi kunne besøge. Efter igen at have kørt en halv time på små lokale veje, fandt GPS'en frem til Azienda Agricola Leonardi Giovanni tæt på den lille by Magreta. Marie havde læst, at vi kunne få en tur rundt på virksomheden og spise en lille middag i samme forbindelse. Det lød perfekt, for vi var ved at være sultne. Og vi var pænt heldige, for selv om vi ikke havde bestilt noget bord, så var der åbenbart et andet par, der var udeblevet. Deres plads kunne vi overtage. Vi startede med maden og blev båset i et lokale for os selv. Straks blev der båret Lambrusco, brød, skinke og pølser, parmesan ost, salat og et fad med flere slags oste ind. Vi var helt overvældet over den fine servering med flotte duge og servietter af stof.

Godt mætte var vi klar til at tage på en lille tur rundt i virksomheden. En ung pige viste os rundt. Hun forstod næsten alt, hvad vi sagde (på engelsk) - og hendes ditto var næsten til at forstå. Balsamico eddike er meget mere end det, vi normalt køber i et dansk supermarked. Vi fik smagsprøver på balsamico, der var 20, 30 og helt op til 100 år gammelt. Det smagte fantastisk - men prisen var selvfølgelig også derefter. Eddiken lagres i forskellige træfade og stikkes om efter solera metoden, så der tages lidt fra det yngste (og største fad) til fad nr. 2. Fadene bliver mindre og mindre - for til sidst at ende som et 10-20 liters fad. Smagen ændres med tiden fra at være sur/syrlig - til at blive sød og meget tyk i konsistensen. Den gamle balsamico bruges til f.eks. Isdesserter.

Oven på dagens gode oplevelser, var det tid til at køre lidt mod syd. Jeg vil sige, at det var godt, at vi havde Google Maps til at vise vej for os, for det var godtnok noget af en snirklet tur, vi blev sendt på, for at ramme en tilkørsel til motorvej A1. Frem og tilbage, ind og ud, op og ned, flette sammen - og masser af biler overalt. Marie holdt hovedet koldt og endelig var vi på rette vej mod Bologna og dernæst Firenze.

Efter Bologna kørte vi ind i et bjergområde og dermed en masse tunneller. Det var snart sent på eftermiddagen og camper app'en blev sat i arbejde igen. Den viste til en lille parkeringsplads et lille stykke fra motorvejen. Vi kørte fra syd for Firenze og kæmpede os op i bjergene, og kort før kl. 18 fandt vi parkeringspladsen uden problemer. Der var lige nøjagtig en plads tilbage til os.

Vi havde oplevet den første varme dag i Italien. Dejligt at kunne tage trøjen af og smøge ærmerne op. I bilen nåede temperaturen let over 20 grader. Forår i luften!

Onsdag den 13. februar 2019 - San Casciano in Val di Pasi - Montagna Spaccato

En helt rolig plads var det ikke. Der var en vældig trafik på vejen foran parkeringspladsen og i løbet af natten opdagede jeg, at der gik en lige så trafikeret vej næsten bag os. Nå, vi fik alligevel en god nats søvn og stod op ved 7-tiden. I dag havde vi en plan om at nå Napoli, hvis ellers trafikken artede sig.

Efter morgenmaden, gik vi ombord i dagens strabadser på vejene. Italienerne kører ekstremt aggresivt og de overhaler helt vildt, hvis de kan komme afsted med det. I samme øjeblik vi kørte ud på vejen omkring vores overnatningssted, var der en hæftig morgentrafik, som Marie skyndte sig at følge. På vej ned af det bjerg, som vi havde overnattet på, gik det via en lang række sving og Marie følte sig vist lidt presset bagfra. Hun kørte i hvert fald meget hurtigt, så mit hjerte sad oppe i halsen.

Da vi endelig nåede ned på en motorvej, kunne vi slappe lidt af, for så var der plads til de aggresive Italienere.

Vores allerførste officielle stop var en park øst for Rom, men den var slet ikke blevet registreret og vi havde helt glemt, hvad parken hed. Da vi nærmede os Rom, dukkede der et bynavn op på

Google Maps: Tivoli. Så ringede der en klokke. Her lå parken og så var det nemt at finde frem til den: Villa d'Este. Byen Tivoli ligger på en bakketop med (sandsynligvis) kun en vej op til byen. Trafikken var meget tæt og det var et under, at vi nåede helt op i centrum, blot for at konstatere, at det var helt umuligt at finde en parkeringsplads der. Vi kørte ned af bakken og ud af byen igen. Lige på den anden side af byskiltet var der en ledig plads i vejsiden. Marie kastede camperen tværs over vejen og ind på pladsen. Sådan gør Italienere!

Spadsereturen op mod centrum var med en smuk udsigt over et lavt område med byer og marker - og givetvis Rom i det fjerne. Vi fandt frem til Villa d'Este. 10 euro i entre. I en stor bygning kunne vi se en masse loftsmalerier men det var selve parken, der trak. Det specielle ved parken er, at der er rigtig mange flotte vandfald og alt vandet løber naturligt. Det er fantastisk, hvordan det er lykkes at få lavet store fontæner med 10 meter høje springvand uden brug af andre kræfter end vandet selv. Det gør oplevelsen så meget desto større. Parken indholdt en masse planter men det var som om de var lidt i baggrunden. Vandet trak!

Da vi var færdige i parken ved 14:30 tiden, var det tid til at spise frokost. Marie havde konstateret, at vi havde 27 års bryllupsdag i dag, så det var vel kun OK, at fejre det på det lokale trattoria di Gabriella. De øvrige gæster var ved at gå, men vi kunne sagtens få en menu med forret, pasta, kød, dessert og et glas vin. Tjeneren forstod ikke et hak engelsk, men han fandt et engelsk menukort, som vi forsøgte at bestille ud fra. Det fattede han ikke en hat af, så han forsøgte at få os til at forstå det italienske menukort. Vi fik da bestilt et eller andet. Og pyha - vi fik så meget mad ind, så vi var ved at revne. Forretten bestod af frisk brød, ristet brød, pommes frites, friteret grøntsager, grillede peber og auberginer, 2 slags pølser og skinke og endelig bønner samt noget fed (indmad). Dernæst kom pastaretten, som var noget kartoffel-et-eller-andet med gorgonzola til. Lækkert - men garanteret også mættende. Da det var båret ud, kom kødet med en smule salat til. Kødet var et par stykker fint krydret kylling. Tjeneren kunne se, at vi var ved at revne, så desserten blev en forsvindende lille portion chokolademousse. Vi synes, at det var 30 euro værd - selv om det sikkert har været en rigtig turistmenu.

Vi slentrede tilbage til camperen og fortsatte turen mod syd og Napoli. Det blev helt mørkt, før vi kom tæt på Napoli. GPS'en viste os ind gennem byen. Det lød lige vel optimistisk, synes vi. Så jeg dirigerede os nord om byen og via lidt mindre veje ind mod byen. Vi havde fundet en camperplads lidt væk fra centrum, hvor der var 80 pladser. GPS'en viste, at den sidste kilometer ind til pladsen var en trafikal udfordring. Det skal jeg lige love for. Det var en indkøbsgade og billisterne kørte som idioter. Vi holdt og ventede på at flette sammen med nogen, der kom fra en anden vej. Det gad dem bagved ikke vente på, så de kørte bare højre om og flettede ind foran os. Sådan nogle tumper! Selv om alle holdt stille begge veje, var der endda en, der forsøgte at overhale indenom, for straks at ville flette ind i den ventende kø. Samtidig vadede folk med indkøbsposer på kryds og tværs af vejen. Utroligt!

Pludselig åbnede vejen sig op og vi kunne dreje ind mod camperpladsen. Vejen blev lidt mystisk. Gadelamperne var der ikke, så der var helt sort. Men vi fandt frem til camperpladsen, der imidlertid så helt sort og lukket ud. Ikke nogen campere og en stor låge med hængelås på. Vores intelligente hjerner konstaterede, at der nok var lukket.

Vi besluttede at parkere på en lille plads udenfor. Så måtte vi finde et andet sted i morgen. Jeg sonderede området og der var en kaldetelefon, som jeg trykkede på. Intet svar. Alt var sort inde på pladsen. Få minutter senere dukkede der dog en ældre italiensk herre op. Han lukkede os ind på pladsen, bad om vores navne og hjemadresse og så var han væk igen, efter at have smækket porten i igen. Så var vi låst inde helt alene på pladsen. Godnat Gunnar!

Vi var stadig mætte efter frokosten i Tivoli, så vi nøjedes med at nyde et glas Østrisk rødvin. Det var ikke så ringe endda. På Vivinio skulle vinen koste 169 kr. Det var måske lidt i overkanten…

Torsdag den 14. februar 2019 - Napoli

Jeg vågnede op tidligt nok til at jeg kunne ligge og se solen samle kræfter ud over husene, der lå bredt ud foran camperpladsen. Da solen endelig var nået til camperen, stod vi op og spiste morgenmad. Vores vært lukkede op for porten igen ved 8:30 tiden og jeg forsøgte at få lidt information om togene til Napoli. Hans engelske var yderst begrænset, men han kunne dog kommandere mig tilbage til camperen, for at hente et bykort, som han selv havde fået fabrikeret. Her tegnede og fortalte han en masse på italiensk og jeg lyttede meget opmærksomt. Især når han sagde "attenzione". Så var det nok yderst vigtigt. Da han var færdig med talestrømmen, takkede jeg på spansk med gracious. Den italienske udgave (grazie) sad ikke helt i skabet endnu, men det var fremskridt, for i går sagde jeg tak flere gange på tysk!

Tilbage til camperen, for at studere kortet nærmere og forsøge at forstå den information og de cirkler, han havde tegnet på kortet. Jeg endte op med ikke at fatte en hat, så vi pakkede sammen og gik ned på den nærmeste jernbanestation, for at købe billetter. Det lykkedes og med hjælp fra et par italienske kvinder, fik vi også stemplet billetterne. Vores vært havde forklaret, at vi skulle skifte tog ved næste station Pozzuoli. Så vi stod af der og gik lidt rundt på stationen, for at finde nogle informationstavler. På tavlen stod, at toget mod Napoli centrum kørte fra samme platform, som vi var stået ud på. Og ganske rigtigt. Der holdt vores tog fra Montagna Spaccato, som vi hoppede ombord på igen.

Togene virkede noget slidte og det gik med forholdsvis langsom fart ind mod Napoli. Forstæderne virkede noget slumagtige, men Marie mente, at det snød, fordi de havde skodder for vinduerne mange steder.

I Napoli steg vi af ved Montesanto og kiggede os lidt forvirret rundt. Vi var landet inde i byen men havde lidt svært ved at orientere os. Så vi gik lidt på må og få men endte efter et kvarter på gaden Toledo, som var et af de steder, vi havde peget ud. Det var en indkøbsgade med masser af trafik og mange mennesker. Butikkerne trak ikke synderligt, så vi drejede op af en af de smalle smøger væk fra gaden. Trafikken var mindre hidsig her, men der var ingen tvivl om, at vi var kommet til Vespa'ens hjemland. Scooterne drønede konstant omkring os og ud og ind mellem bilerne. At der overhovedet kunne køre biler i de smalle gyder, var et under. Meget ofte var de få cm. fra de

gående eller fra scooterne og mirakuløst skete der ikke noget. De har åbenbart godt styr på trafikken.

Vi ledte så småt efter et toilet og efter lidt slentren i en parallelgade til Toledo, dukkede der et Tratteria op. Kl. var 11:30 og vi kunne godt klare en formiddagsøl. Det lille sted var ved at gøre klar til frokost. 2 piger vimsede rundt og havde travlt med at kommandere med køkkenpersonalet gennem en madelevator. Vi fik serveret 2 glimrende udgaver af italienske øl. De var dyre (7 euro pr. stk.), men de smagte rigtig godt. Da vi var halvvejs gennem øllet, besluttede jeg, at vi kunne have lidt frokost også. Belært af vores sidste tratteria besøg, valgte vi at bestille kun en enkelt pastaret. Det var en passende portion.

Så havde vi samlet energi til at begive os ud i den kaotiske trafik igen. Vi vendte tilbage til Toledo og fortsat ned mod havnen. Et par steder stod et militærkøretøj parkeret og omkring stod flere svært bevæbnede soldater. Her var man også forberedt på de sindsyge ekstremistiske islamister.

Vores vært på camperpladsen havde anbefalet os at se et område af Napoli med mange flotte bygninger. Det område var vi kommet lidt langt fra, så i stedet gik vi en tur langs havnen, hvorfra der var fin udsigt til vulkanen Vesuvio med de karakteristiske 2 bakketoppe. På en spids mod vandet lå borgen Castel deli'Ovo. Her gik vi ud, men der var ikke meget andet end selve borgen at se - og vi var ikke lige indstillet på at skulle ind og kigge på borgen, så vi gik op i byen igen. Med kurs mod den gamle bydel, som også skulle være et besøg værd. Og i vores øjne var det den mest spændende bydel. Her var butikkerne lidt mere lokale end på Toledo, der vel næsten kan sammenlignes lidt med Strøget i København. Masser af små butikker med mange specialiteter lå side om side med pizzariaer og caféer. I et område gik de helt amok i alt muligt med chiliudsmykning (ikke friske chilier). I et andet område solgte de store modeller med små bjerglandsbyer.

Det tappede på kræfterne, at slentre rundt i byen og jeg fandt et lille vandingshul ved en butik, der havde 2 borde stående ud mod vejen. Her kunne vi få lidt godt øl. De havde endda belgiske øl, men det trængte vi ikke til. De solgte Ceres Dortmunder, som man kan få mange steder i Italien. En rigtig god øl faktisk! Vi nød pausen mens vi studerede den hæftige trafik ned af vejen. Vi sad beskyttet af nogle jernstolper, så vi kunne sagtens. Foran stolperne drønede biler og Vespa'er ned af vejen i et hæsblæsende tempo. Vespa'erne kom hurtigt frem og det er let at forstå, at det er et godt transportmiddel i den store by med snævre gader.

Øllet var den rene vitaminpille og vi gik videre med nye kræfter. Vi nærmede os hovedbanegården og skulle efterhånden til at vælge hvilken station, vi ville med toget hjem fra. Hovedbanegården var nok et dårligt valg, så vi tog den næste station ved Piazza Cavour. Nu var vi jo verdensmestre i at købe billetter og få dem stemplet, så det gik fint at komme med toget. Jeg kunne bare ikke få togene til at stemme med den information, vi havde fået med hjemme fra vores vært. Han ville partout have os til at køre til en anden station, ca. 900 meter fra camperpladsen. Så jeg studerede kort, materiale fra værten og informationsskilte i et væk. Indtil det gik op for mig, at værtens materiale var forkert. Vi var i gang med at køre tilbage til samme

station, som vi var rejst ud fra om morgenen. Men med værtens begrænsede engelsk skulle jeg nok ikke begive mig ud i en større fortælling om hans i øvrigt meget fine informationsmateriale.

Det var blevet mørkt, da vi nåede tilbage til Montagne Spaccato. Vi havde spist ude til frokost og Marie var indstillet på, at aftensmaden skulle indtages i camperen, men jeg var af den holdning, at man tager ikke til byen, der har opfundet pizzaen uden at spise en pizza der. Det blev ikke i Napoli men i en forstad. Vi gik ned af den vanvittig trafikerede gade, som vi var ankommet via dagen før. Trafikken var ikke mindre kaotisk nu. Det var sjovt at følge med i de regler, som italienerne kører bil efter. Hvis de f.eks. skal dreje til venstre, kører de bare ud på vejen og blokerer for dem, der kommer fra venstre. Så holder de på tværs af vejen og venter, til der bliver plads i køen fra højre. Det er helt accepteret. Ingen dytten her. Men hornet bruger de til gengæld så mange andre steder. Dagen i dag havde lært os, at når man færdes som fodgænger i trafikken, så handler det om at gå langsomt over gaden. Ingen pludselige bevægelser. Så kan man faktisk tillade sig meget i trafikken. Billisterne skal nok tage hensyn.

Vi fandt frem til det, der skulle være det eneste pizzaria i bydelen. Det virkede koldt med et køligt blåthvidt lys i loftet. Her var ingen gæster men mange hentede pizzaer. Vi satte os ned og fik hurtigt serveret et par gode pizzaer. Jeg havde håbet på, at bunden i pizzaen var ekstrem tynd, som den originale pizza skulle være, men det var ikke helt tilfældet her.

Efter et par besøg i et supermarked og en butik, der kun solgte frosne varer (og en medarbejder, der mente, at Oslo var hovedstaden i Danmark), gik vi tilbage til camperen. Vores vært havde ladet lågen stå på klem, så vi kunne komme ind. Der var stadig ikke andre campere på pladsen, så det var bestemt off season her. Vi lukkede lågen i og kravlede ind i camperen.

Jeg var dødtræt af dagens slentren rundt. Det er lidt utroligt. Jeg kan gå mange kilometer i rask tempo men når vi slentrer afsted, så er der ikke kræfter til slet så mange kilometer i benene. Jeg tørnede ind ved 21 tiden. Marie havde mod på en halv time mere.

Det havde været en dejlig dag og Napoli var bestemt et positivt besøg. Det hjalp selvfølgelig, at vi havde en skyfri himmel og op til 19 grader.

Fredag den 15. februar 2019 - Montagna Spaccato - San Giorgio á Cremano

Det lader til, at ens hjerne skal have en vis mængde bekymringer, at arbejde med. Hvis der ingen er, skal den nok fodre dig med bekymringer i løbet af natten. Og en af de ting, der dukkede op i mit hoved flere gange, var om vi havde gas nok med til turen. Vi bruger en del gas om morgenen, for at varme camperen op, for det er kun 3-4 grader om morgenen. Det er ikke muligt at få fyldt de danske gasflasker op i Italien, så de 2 flasker, vi har med, skal gerne holde til hele turen. Og løber vi tør, så er vi på den. Så er det slut med varmt vand til bad, kaffe og madlavning.

Men i dag lykkedes det at stå op efter solen havde fået magt. Der var godtnok kun 10 grader i camperen, men vi sprang opvarmningen over. Solen sørgede hurtigt for at varme camperen op. Hvis vi kan gøre sådan fremadrettet, så bør gassen kunne holde…

Vores vært indfandt sig atter på pladsen ved 8:30 tiden og jeg afregnede med ham. Vi blev holdende en time ekstra, for at få skrevet dagbog og nydt morgenmaden samt tømt toilet. Bilen trængte også hårdt til at blive skyllet. I Østrig bruger de åbenbart store mængder salt, for at holde vejene fri for sne og is.

Dagens lange stræk kunne begynde. Vi skulle fra en vestlig forstad i Napoli til en østlig! Næste skridt på turen var nemlig vulkanen Vesuvio, som vi gerne ville bestige. Det var en enestående chance for at gå på en vulkan og Vesuvio må siges at være en af de mest kendte. Chancen byder sig også senere på Sicilien med vulkanen Etna, men Etna har været lidt for aktiv på det seneste og dertil kommer, at Etna ikke har et tydeligt krater men består af et bjerg med flere områder med vulkansk aktivitet.

Så vi betalte 1 euro for at benytte motorvejen igennem Napoli, men mit gæt var, at det ville spare os for en hel del problemer med det trafikale kaos, som Napoli byder på.

Vi havde sat GPS'en til at køre til en ny autocamper plads tæt på Vesuvio. Det er ikke fordi vi har lyst til at betale for at parkere hver nat men når vi skal bo i større bymæssige områder, er det vist en god ide at holde på en lukket plads, der er overvåget. Så vi betaler de 15-18 euro, som det indtil nu har kostet. I San Giorgio á Cremano fandt vi frem til vores næste sted, hvor der skulle være plads til 50 autocampere. Her talte portneren lidt engelsk og vi fik tjekket ind. Igen var vi de eneste, der holdt på pladsen. Der var godtnok rigtig mange campere parkeret, men de holdt for vinterparkering. Portneren sørgede også for, at der blev bestilt en taxa til os til i morgen, så vi kunne komme op på Vesuvio. Det lyder altså forkert, at man tager en taxa op på en vulkan!

Vejret var dejligt. Solen skinnede og Marie skyndte sig at pakke stole og bord frem. Nu skulle det i brug!

Så fik hun stablet fatter udenfor med en avis, mens hun lavede frokost. Jeg følte mig svært privilegeret sådan bare at sidde på sin flade, mens mutter vimsede rundt om mig. En pastaret kom på bordet og jeg fik ordre på at tømme en chilibøtte med habanero chilipulver, som vi købte i Mexico tilbage i 2008. Den havde stadig styrke og jeg fik min sag for. Men det var et værdigt farvel til denne chilli, som jeg har haft stor glæde af gennem årene. Alle andre, der har smagt fra bøtten, har synes, at chillien var alt for stærk…

Efter frokost blæste det op og der kom lidt skyer ind over området. Til sidst blev det så slemt, at vi pakkede sammen og trak indenfor. Det var vi ikke meget for, for vi havde netop modtaget meldinger fra Danmark om, at der var rekordvarmt hjemme.

I stedet fik vi en kop kaffe og gjorde klar til at gå en tur i området. Inden vi kom afsted, var det dog sent på eftermiddagen og solen stod lavt. Vi gik ned mod vandet i håb om at se en solnedgang

ind over Napoli, men inden vi nåede helt til vandet, besluttede vi at vende om. Det var vist bedst, at vende tilbage til camperen, før det blev helt sort. Vejene var smalle, biler og scootere kørte som død og helvede og fortovene var enten ikke eksisterende eller meget smalle og aldeles ujævne. Italienske byer er ikke for gående!

Undervejs tilbage frekventerede vi nogle supermarkeder og der gik lidt sport i at kigge på vin og ølafdelingerne. I det første supermarked fandt vi en Amarone fra 1997 inderst på øverste hylde. Prisen var lidt pebret (33 euro) men det var også en gammel svend. Det kan jo være guld! I det sidste supermarked fandt vi en gammel flaske (spansk) Pedro Ximinez. Det er en meget sød og tyktflydende sherry, som vi populært kalder motorolie (på grund af tykkelsen). Smager fortræffentligt. Pris 22 euro. Så begyndte Marie forståeligt at påtale mit formåen i at bruge penge på vin :)

Vi fandt hjem til camperen igen og Marie diskede op med aftensmad, mens jeg forsøgte at finde en parkeringsplads i Sorrento, som skulle være vores næste destination. Det er altså ikke let at finde parkeringsplads i de Italienske byer. I Sorrento var der vist kun et sted, hvor vi kunne parkere camperen, men dels var det over dobbelt så dyrt som i Napoli og dels fik de meget dårlige anmeldelser, fordi der ikke var nogen som helst faciliteter. De rutter ikke med parkeringspladser, så næste mulighed var, at søge stationerne langs en jernbanelinje ud af byen i håb om, at en af stationerne havde fornuftige parkeringsmuligheder. Det så heller ikke ud til at være tilfældet.

For at få lidt adspredelse, søgte jeg efter færger til Capri, der ligger knap en halv times sejlads fra Sorrento. Prisen så ud til at være uhyrlig. Ca. 20 euro pr. mand pr. vej. Så Sorrento/Capri kunne blive en overordentlig dyr omgang. Nu må vi se, hvad vi kan blive enige om.

Jeg glemte helt aftensmaden. Forretten var lun flutes og Parma skinke, hovedretten kartofler og tomater. Desserten var en kop kaffe og et stykke (tørt) citronkage. Kagen var vi jo nødt til at prøve, nu da vi er kommet til et område, hvor citronerne dingler i træerne rundt omkring! Hold kæft, hvor var kagen tør!

Inden vi kravlede til køjs, havde vi besluttet os for at stryge Sorrento og Capri som destination. Det var for bøvlet og for dyrt - og der var nok andet at kigge på :)

Lørdag den 16. februar 2019 - Vulkanen Vesuvio

I dag skulle vi tidligt op, for der var bestilt en taxa til kl. 8 om morgenen. Det var ud fra tesen om, at vi skulle en tur på vulkanvandring og det var sikkert en populær destination, så hvorfor ikke komme tidligt afsted og undgå den værste trafik.

På camperpladsen var der et bad. 4 minutters varmt vand for en euro. Det var godt med lidt plads, til at få skyllet hår og krop godt af. Lidt i 8 stod vi klar ved indkørslen til camperpladsen og taxaen dukkede op. En ung pige med navnet Anna kørte afsted med os. Det var ikke en officiel

taxa men en lille bil, som der kører flest af i området. Vi forventede, at hun skulle køre os direkte til parkeringspladsen ved Vesuvio, så vi selv kunne gå direkte til toppen. Men hun kørte lidt nedad og lidt henad. Ikke opad mod Vesuvio. Nå, hun kendte vel vejen bedre end os…

Pludselig holdt vi ved jernbanestationen Ercolano Scavi og nu kunne Anna alligevel en lille smule engelsk. Hun sagde, at der var et Vesuvio kontor, der solgte billetter til bus og indgang på vulkanen. Kontoret åbnede kl. 9 (klokken var kun ti minutter over 8). Anna ville hente os igen kl. et. Nå, vi havde nu regnet med, at hun kørte os direkte til parkeringspladsen ved vulkanen, men OK. Det måtte vi slå os til tåls med.

Vi fangede de første solstråler på pladsen foran banegården og straks da kontoret åbnede, købte vi billetterne. Første bus kørte først kl. 10, fik vi at vide. Mere ventetid… Vi gik en tur i nabolaget og fandt bl.a. et større marked med brugt tøj. Der var meget skrammel!

Tilbage på pladsen ved banegården dukkede der efterhånden flere op, der skulle med på turen. Lidt før 10 dukkede en gammel spand af en bus op. Den var af en lidt anden kaliber end den, der var afbilledet på en stor reklamesøjle foran banegården. Det var nemlig en stor flot supermoderne bus med Wifi og toiletter. Plakaten lovede også en "round trip", hvilket skulle vise sig at være en direkte tur op til Visuvio og retur.

Nå, vi var ikke til at slå af pinden. Vi stillede os i køen af gæster og nåede ombord som de sidste 2. Jeg var nok blevet lidt muggen, hvis vi ikke havde fået plads på bussen. Vi havde dog ventet siden kl. godt 8. De resterende ca. 10 gæster fik besked på, at næste bus ville komme ca. 20 minutter senere.

Så var det ellers afsted i det gamle hakkebræt og en chauffør, der havde mere travlt med at diskutere med en anden ansat eller tale i mobiltelefon. Men han kørte nu godt og vi kunne nyde turen op gennem byens trafik. Det er altså et sjovt skue, at betragte trafikken og de regler, der på flere måder er markant anderledes end i Danmark. Vi har ikke set nogle uheld endnu, selv om det er tæt på mange gange.

Efterhånden nåede vi ud af byen og op i bjergene. Bagved bussen udfoldede der sig en enestående udsigt over Napoli bugten i det klare solskin - men dog med en del dis. Det var sikkert smog, for så tidligt på dagen plejer der ikke at være varmedis.

Vi sad langt fremme i bussen og havde fin udsigt til trafikken og flere gange var der gisp fra de damer, der fulgte med fra de forreste rækker. Biler, der kørte direkte ud foran bussen, fordi de skulle svinge til venstre, en ældre herre, der smækkede sin bildør op på den smalle vej, så vores bus kun med nød og næppe undgik at tage døren med - eller i hårnålesvingene oppe på bjerget, hvor der pludselig dukkede en bil op - eller endnu værre - en nedadkørende cyklist, der lå i vores vejbane i et sving.

Således godt underholdt af trafikken og udsigten nåede vi velbeholdne op til parkeringspladsen, der ligger omkring 1000 meter over havet. Turen op havde taget næsten en halv time og

chaufføren bekendtgjorde, at bussen kørte retur kl. 12. Så kunne vi godt nå vores aftale med Anna.

Selve Vesuvios krater er godt 100 meter længere oppe og det gik støt opad via en god bred sti. Udsigten ud over Napoli bugten var fænomenal. Efter et par hårnålesving, var den sidste del af opstigningen en lang sti, hvor det bare gik "op i æ himmel". Folk pustede og stønnede men op kom alle.

Pludselig var vi oppe ved kraterkanten og vi kunne kigge direkte ned i krateret adskillige hundrede meter nede. Dette view var hele turen værd. Et perfekt rundt krater med lodrette vægge. Sådan en udsigt skal jo opleves "live". Intet billede kan fange naturen i sådan en pragt.

Stien fortsatte rundt langs kraterkanten med masser af gode muligheder for at tage billeder af krateret eller - hvis man vendte sig om - udsigten ud over Napoli og bugten syd for Napoli. Capri og andre af de nærliggende øer var også tydelige fra vulkanen.

Da vi var nået ca. 180 grader rundt langs krateret, stoppede stien ved et ishus, hvor man kunne købe vin, øl og postkort. Vinen var både fra fad og flaske.

Efter en ultrakort pause ved endepunktet, gik vi tilbage. Det var lidt svært at slippe udsigten til Vesuvios krater. Det var vildt at se ned i "hullet". Når der var helt stille, kunne man høre, at der var lidt aktivitet i bunden. Sikkert noget kogende mudder.

Det gik noget lettere at gå ned til bussen igen og vi var tilbage 10 minutter før afgang. Da klokken var 11:57 kørte chaufføren afsted, selv om der stadig var ledige pladser i bussen. Lidt synd for de passagerer, der kom i sidste øjeblik.

Turen ned var ikke helt så hæsblæsende som opad. Chaufførens telefon ringede stadig uafbrudt og han havde god tid til at snakke, selv om han havde ansvaret for måske 30 passagerer ned af bjergvejene.

Vi nåede banegårdspladsen ved 12:30 tiden og blev enige om, at der var plads til at nyde en kold fadøl, før Anna hentede os. Italiensk fadøl smager af mindre end Budweiser, men det er sikkert perfekt, når temperaturen er 40+ grader. Vi betalte 9 euro for de 2 fadøl. Så var de dælme også betalt. Så kan vi lære, at vi ikke skal sætte os ved restauranterne i første række.

Anna dukkede op og kørte os tilbage til vores camper. Solen bagte og vi havde ikke energi til flere eventyr i dag. Så vi fik lidt brød, Parma skinke og ost, mens vi nød solen. Hans havde givet mig en Weekendavis med fra Danmark og der var god tid til at pløje avisen igennem. Det er en knaldgod avis. Mange fine artikler - men den kræver adskillige timer, at læse. Det er ikke en avis, man bare lige bladrer igennem.

Marie mente, at der var basis for et fodbad og det gjorde godt, at få fjernet lidt hud fra hælen :)

Solen forsvandt stille og rolig, mens der for første gang blev lidt aktivitet på pladsen. Flere ejere dukkede op, for at få luftet deres campere. Vi trak indenfor, for at holde på varmen i vores camper. Det er helt vildt dejligt, at der ikke behøver at være travlhed for at nå at opleve mest muligt på ferien. Jeg havde overvejet, at det kunne være sjovt at tage toget ind til Napoli igen - men på den anden side, så havde jeg jo allerede set den charmerende by. Og så var jeg nok tilpas doven, så det blev ved tanken.

Aftensmaden bestod af en sildemad og en snaps. Ikke ringe, selv om vi ikke var stor fan af de østrigske sild. Det hjalp, at vi kogte et æg til.

Søndag den 17. februar 2019 - San Giorgio á Cremano - Termini

På trods af, at vi har haft høj sol alle dagene i Italien, løb vi tør for strøm i aftes. Vi er nok også hårde ved batteriet med vores elektroniske dimser. Så vi trak strøm fra elskabet og fik ladet lidt på bodelen, mens vi spiste morgenmad og gjorde klar til afgang.

Så var det ud i den kaotiske trafik. Det gik meget fint med at komme ned på motorvejen, hvor vi skulle betale 2,20 euro, for at køre ind. Omkring Pompei drejede vi af motorvejen igen og fortsatte mod Sorrento. Landevejen dertil var i OK stand og trafikken var til at holde ud. Vi kørte også igennem et par lange tunneller undervejs. Så kørte vi rundt om Sorrento og havde en flot udsigt ned over byen. Turen fortsatte med bjergkørsel helt frem til vores destination. En parkeringsplads i en lille landsby - i håb om, at vi kunne parkere der for natten

Vi nåede frem til landsbyen Termini og parkeringspladsen var helt som forventet totalt fyldt op med biler. Marie fortsatte lidt ned af en lille vej, der så ud til at føre ud i noget snavs med serpentinersving og ingen plads. Så hun formåede at få vendt midt i et sving uden at genere nogen. Så kastede vi camperen ind i vejsiden bag en anden bil. Sådan gør de i Italien. Holder midt i et sving. Så kunne bilen da ses.

Marie smurte os et par klemmer, som vi hurtigt fortærede, inden vi begav os på en vandretur ud mod Punta della Campanella. Inden vi forlod Termini, fik vi en lille snak med en ung gut, der havde placeret en bar/restaurant meget strategisk, så alle vandrere kom forbi hans geshæft, uanset om de gik den ene eller den anden vej ud af Termini. Han lovede at have en kold øl klar til os, når vi kom tilbage.

Turen ud mod Punta della Campanella gik først af en lille vej, der gik over i en meget smal vej, for til sidst at blive til en desideret sti. Let fremkommelig og fantastisk smuk. Vi havde et fint kig over mod Capri. Vi nåede fint ud til slutpunktet og besluttede os for at prøve kræfter med en sti, der gik op over en bakkekam tilbage mod Termini. Det blev noget af en klatretur og jeg tror, at vi brugte 3 1/2 time på at gå retur. Det var en udfordrende tur men vi blev belønnet med en helt formidabel udsigt ud over vandet. Bag os lå Capri, inde til venstre kunne vi skimte Napolibugten og Vesuvio og kiggede vi ud til højre, kunne vi se ind mod Amalfi kysten.

Der blæste en kold vind fra nordøst, men heldigvis gik vi i læ det meste af turen. Den sidste nedstigning ned mod Termini igen var stejl og vi var ved at være trætte. I Termini ventede vores barmand på os og vi fik serveret en stor Peroni øl og et glas hvidvin. Det gjorde godt efter vandreturen. Han ville også gerne servere mad for os, men hans "restaurant", der kun bestod af et enkelt bord indenfor, var ikke særlig hyggelig, så vi takkede pænt nej. Da vi skulle betale, ville han rigtig gerne sælge nogle hjemmelavede madvarer. Vi hoppede på den eneste ting, som han ikke selv havde lavet: en ost, som hans bror vistnok havde fabrikeret.

Så tøffede vi tilbage til vores camper. Marie var ikke stolt ved at skulle parkere i svinget til natten, så vi kørte camperen hen imod byens torv, hvor der var blevet en lille plads til os. Her kunne vi fint holde med udsigt til byens samlingspunkt. Lidt suppe og pasta udgjorde et festmåltid oven på vandreturen.

Trætheden overmandede os hurtigt denne aften. Klokken var tæt på 21, da jeg tørnede ind.

Mandag den 18. februar 2019 - Termini - Mariconda

Der var ikke umiddelbart udsigt til nogen købmand eller bager i Termini, så vi pakkede sammen og forlod byen tæt på kl. 8. På vej ud fra torvet så det nu alligevel ud til, at der var banket en lille købmandsbutik op i byen. Det havde Google Maps overset :)

Vi kørte nu mod Amalfi kysten, som jeg glædede mig til at opleve. Vi var i bjergland, så vejene var en stor omgang sving og hårnålesving men der var ikke særlig meget trafik, så det var ikke noget problem. I løbet af ca. en halv time nåede vi den første egentlige by på Amalfi kysten - Positano. Det første kendetegn på, at vi nærmer os bymidten er, at der holder biler overalt, hvor det er muligt. Også steder, hvor man tænker: Kan man også holde dér?

Byen ligger plastret op af klipperne i en sprække, som man har set det på billeder. Det er meget billedsmukt. Vejret er overskyet i dag, så det er ikke helt til postkortbilleder. Vi kører igennem bymidten uden at finde nogen parkeringsplads. Hvis der er sidegader langs hovedvejen, vælger vi at undgå dem, for det er næsten helt sikkert, at de fører stejlt op eller ned, er meget smalle - og ender blind.

Så vi forlader Positano uden at stoppe men et stykke efter byen åbner muligheden sig. En lille rasteplads langs vejen med fin udsigt tilbage til Positano. Her skal vi have morgenmad, forkynder Marie. Det bliver uden frisk brød men yughurt, juice, knækbrød og kaffe er heller ikke at foragte, når udsigten er så storslået.

Så havde vi samlet appetit på at opleve mere af Amalfi kysten. Hele strækningen gennem området går af næsten kun den ene vej, som er plastret ind i klipperne og er omkring 50 km. sving. Vi kørte til Amalfi by, der er den største - men ikke smukkeste - by langs kysten. Inden vi nåede helt ned til havnen, havde Marie fået øje på en parkeringsplads på en mole, hvor der var ledigt. Vi fandt let derned, for med de få veje, der er i området, er det nok svært at fare vild. Indgangen til

parkeringspladsen forkyndte, at campere ikke måtte holde der. Det var sikkert fordi de ikke ville have overnattende gæster. Vi kørte ind og parkerede.

Så begav vi os op i byen, der ligger ved en kløft, så selve byen er lang og ikke særlig stejl. Ikke før du begiver dig til en af siderne, så går det straks op af trapper og stejle stier og veje.

Det var let at se, at vi var uden for sæson. Mange butikker og restauranter var lukket, men der var stadig nok at kigge på. Vi slentrede op gennem hovedgaden og prøvede kræfter med nogle trapper ind til højre. Hurtigt kom vi højere op og gik på en sti parallelt med vejen. På stien var der ikke meget at kigge på. Husene var kedeligt betonbyggeri, så vi fandt tilbage til vejen. Et skilt viste til en restaurant 150 meter oppe af vejen. Den kunne vi tjekke ud. Marie havde bestemt, at vi skulle have tunfisk til frokost, for det fanger man i området.

Restauranten var lukket. Det samme var både en papirmølle og en lemonfactory. Man kunne dog købe diverse produkter med citron. Det var ikke interessant, når vi ikke vidste, hvad det skulle bruges til.

Så vi slentrede tilbage mod byen og fandt et spisested Il Tori, hvor de havde tun på menuen. Vi var lidt i tvivl, om de havde åbent, for der var ikke rigtig nogle gæster derinde. Døren var åben og vi gik ind sammen med et andet par. Vi fik bestilt vores tun og et glas lokalt vin, som viste sig at smage fortrinligt. Jeg tjekkede det "lokale" ud og det holdt stik. Vinen blev produceret ganske få kilometer øst for Amalfi.

Det myldrede ind med gæster og i løbet af omkring et kvarter var restauranten fyldt op. Vores mad kom ind, det var flot anrettet og tunen var perfekt stegt. Serveret med friterede kartoffelstykker og med balsamico ovenpå. Det smagte himmelsk.

Eftermiddagen skulle først bruges til at få handlet lidt ind til camperen. I hvert fald lidt frisk brød. Men supermarkederne holdt siesta, så vi måtte fortsætte med uforettet sag. På havnens centrale mole slappede vi af. Solen var brudt frem og her var lunt og ingen vind. Mens vi sad her, var vi vidne til 2 meget heldige personer. Først var der en, der tabte noget ud af sin lomme. Det landede lige nøjagtig på kanten af molen, så han kunne samle det op igen. Lidt senere var der en ug pige, der tabte sin mobiltelefon. Den landede også lige nøjagtig på kanten af molen. Den kunne lige så godt være røget i vandet. Den gik heller ikke i stykker, så hun burde føle sig meget heldig :)

Vi gik tilbage til camperen og betalte 5 euro for at parkere i godt 4 timer. Så kan man jo godt forstå, at de lokale anstrenger sig for at parkere bilen alle mulige andre steder. Vi fortsatte langs kysten. Men ikke ret langt. I den næste by drejede vi op i bjergene. Vi ville besøge vinbonden, der havde serveret god vin til frokost og Marie havde peget en smuk have ud, som vi skulle se i området.

Vinbonden viste sig at holde til i en kedelig bygning ved vejen. Der stod nye vinflasker på paller ude ved vejen, så det var let at se, at tampen brændte. Vinbonden var en ung pige, der talte et fint engelsk. Hun forklarede, at den vin, vi havde fået på restauranten var en ældre model. Hun

serverede 2 glas hvidvin og vi kunne bedst lide den vin, der havde lagret på egetræ. Så den købte vi 3 flasker af - og betalte garanteret alt for meget for vinen. Så god var den heller ikke. Det bliver sikkert en af dem, der ikke kan tåle rejsen over Alperne.

Marie fortsatte op af vejen ad snirklede veje. Heldigvis var der et trafiklys, så en stor del af den smalle bjergvej kunne køres uden fare for, at der kom modkørende. Vi nåede hurtigt op til byen Ravello, hvor vi igen kunne finde en parkeringsplads, hvor vi ikke måtte holde. Og slet ikke til i morgen, for tirsdag var der marked på parkeringspladsen.

Vi gik ud til parken, der egentlig ligger ved et hotel (Villa Cimbrone). Men hotellet var vinterlukket og formedenst 7 euro pr. snude, kunne vi få lov at gå en tur i parken. Selve parken var ikke noget særligt syn. Slet ikke på denne tid af året, for der var meget få blomster og mange træer. Det, der trak, var udsigten. Parken var placeret på en høj klippe ud mod Amalfi kysten og da vi nåede ud til kanten, blev vi helt svimle af at kigge ud og ned. Det gik stort set lodret ned nogle hundrede meter. Fantastisk udsigt. Lige neden for os lå vinbonden, vi lige havde besøgt og vi kunne se nabobyerne Amalfi til højre og Majon til venstre.

Vi slentrede lidt rundt i parken men fandt alt andet en udsigten lidt uinspirerende, så vi gik tilbage til camperen, for at køre ned af bjerget igen. Marie klarede sig upåklagelig som "bjergged" med camperen.

Vi fortsatte langs kysten. Det var ved at blive mørkt og vi besluttede, at finde et overnatningssted. Og her gik det galt for mig, for jeg havde fundet et spot på Google Maps, hvor jeg forventede, at der var plads til os. Det var i Majon. Vi drejede til venstre og kørte op gennem byen via en forholdsvis smal vej med mange modkørende biler og gående. Så det gik lidt langsomt. Længere oppe i byen blev vejen smallere og et skilt forkyndte, at den endte blind. Jeg fastholdt, at det var den rigtige vej og vi fortsatte et stykke op af vejen, der var så smal, at der kun lige var plads til os. Langt oppe af vejen skulle vi op af en stejl vej, for at nå op til vores plads. Den stejle vej havde jeg ikke fanget på Google Maps, men der var så smalt, at Marie ikke kunne vende. Hun var tvunget til at køre op af rampen, som var omkring 15-20 % stejl og måske 50 meter lang.

Jeg gik op og undersøgte forholdene og der så ud til, at der var plads til os oppe på plateauet. Marie kørte op men var ved at komme i klemme, for hun skulle dreje kraftigt, så snart hun nåede op. Så bilens højre side var ved at sætte sig fast på den stejle vejkant. Camperens trappe var under en cm. fra asfalten. Med lidt bakken frem og tilbage, lykkedes det at komme helt op. Marie fik vendt camperen på den lille plads og hun bakkede op i et hjørne, hvor vi ville parkere for natten.

Det var en yderst presset situation og jeg følte mig mere brugt end Marie, der trods alt havde bakset med bilen.

Vi forventede, at vi havde fundet en stille plads, men vi tog fejl. Selv om vejen var blind, kom der masser af biler op af rampen og de var lidt generet af, at vi holdt på pladsen ovenfor. De kunne ikke komme helt rundt og op eller ned af rampen. Vi var i gang med at spise aftensmad, da en

billist stoppede og sagde, at vi ikke måtte holde der. Jeg slog ud med armene og sagde, at det var svært at finde et sted at parkere i byen. Det var han selvfølgelig helt ligeglad med og kørte.

Vi besluttede at køre ned igen, så snart vi havde spist færdigt. Så vores trængsler var ikke forbi. Jeg skulle dirigere Marie rigtigt rundt på plateauet, så hun kunne komme ned, uden at bilen satte sig i klemme på den stejle kant. Med lidt møje og besvær så det ud til at lykkes og Marie fik camperen flot ned af rampen. Trafikken var aftaget så meget i byen, at vi let kunne komme tilbage til hovedvejen og videre langs kysten.

GPS'en forkyndte, at vi skulle køre i knap en time langs kysten, så ville vi være ude af bjergområdet. Det var mørkt, men det gik fint med at køre. Vi nåede til Salerno, der i udforming godt kunne minde om Napoli med placeringen ved kysten.

Vi blev enige om at køre rundt om byen og finde en parkeringsplads på den modsatte side. Så vi kørte op af en høj bro og ramte motorvej E45. Det var helt dejligt at komme til at køre på en motorvej, hvor trafikken glider mere roligt.

GPS'en førte os rundt om Salerno og ville have os af motorvejen og næsten 10 kilomter tilbage mod byen. Det kunne ikke være rigtigt. Så jeg fandt en anden stor parkeringsplads. Den så fin ud på Google maps, men i det virkelige liv var der selvfølgelig bom og vagt, så der kunne vi ikke køre ind.

Nu var vi ved at være trætte af at jagte en parkeringsplads, så vi besluttede, at spendere 10 euro på en overnatningsplads for campere i området. Det havde været en lidt udmarvende dag med bjergkørsel. Selv om det var Marie, der styrede karavanen, så brugte jeg midst lige så mange kræfter på at sidde og spænde ved siden af :)

Vagten på camperpladsen forstod ikke engelsk, men da han også kun har en ydelse at sælge, så var det ikke et problem at blive tjekket ind. Til en fyraftensøl og en whisky til at falde lidt til ro på :)

Vi håber, at det bliver en kende lettere at parkere rundt omkring uden vi behøver at skulle ind på vagtovervågede camperpladser hver dag. For i længden vil det blive en stor udskrivning, når det koster 10 - 25 euro pr. nat. Samtidig er vi lidt bekymret for, hvorfor det er nødvendigt, at have bilen holdende på lukkede og overvågede pladser. Er der så stor risiko for, at camperen bliver tømt?

Nå, det var det med bekymringerne…

Tirsdag den 19. februar 2019 - Mariconda - Moio della Civitella

Vores camperplads lå lige ved banegården Salerno Mercatello, så vi følte os helt hjemme med togene i nærheden. På trods af, at vi holdt på en plads, hvor der var veje hele vejen rundt om os

og en banestrækning, så blev natten forholdsvis roligt. Det trængte vi også til. Så vi var dejligt udsovede, da vi stod op og tog et godt bad. Marie gik på jagt efter morgenbrød og kom tilbage med 2 store poser med frugt og grønt - samt et lækkert brød.

Mens vi spiste morgenmaden, morede vi os over en italiensk herre, der var ved at vaske sin bil. Den fik den helt store omgang. Inden vi forlod camperpladsen, gik vi en lille tur i nærområdet. Lige bag pladsen var der en park med en udstilling med kaktusplanter. Der var mange specielle planter. Vi passerede også et tivoli, der var lukket ned for vinteren. Så var vi retur ved indgangen til camperpladsen og besluttede, at vi også ville vaske camperen lidt. Der stod både spand, vaskeskind og svamp til rådighed, så det var bare at gå i gang. Da jeg var næsten færdig med at vaske camperen med svampen, kom ham, der havde underholdt os ved morgenbordet med sin bilvask stormende. Det var åbenbart hans svamp, som jeg brugte. Han var garanteret godt muggen, for svampen var kulsort!

Vi skyndte os at betale for overnatningen og køre, før han fik et mindre vulkanudbrud - nå, han kunne jo lære at tage sine ting med sig så…

Første stop var et lokalt Carrefour supermarked, for at købe lidt mad, et par spændende øl og en enkelt flaske vin fra Sicilien til næsten ingen penge.

Så trillede vi ud i den meget stille formiddagstrafik. Dejligt, at trafikken ikke er så hektisk.

Vi fulgte strandvejen ud af Salernos forstæder. Her var selvfølgelig masser af parkeringspladser langs vejen, hvor vi kunne have parkeret… Godt ude af byen stod en ung kvinde og ventede i vejkanten. Vi tænkte ikke mere over det, men længere henne stod endnu en - og en til. Mere eller mindre påklædt stod de åbenbart og ventede på kunder. Sådan var det på en lang lige strækning. Nogle stod og kiggede, andre sad på en stol og ventede. De så ikke ud til at have særlig travlt, men det kan jo være, at de italienske mænd bruger deres siesta til andet end at sove…

Ved byen Paestum, der er kendt for at have en del græske templer, fik vi frokost på bøffelmælksmejeriet Masseria Lupata. Her havde de ikke særlig travlt. Mens vi var der, var der kun en enkelt kunde forbi. Vi kunne spise frokost på selve mejeriet og vi bestilte et ostefad og et fad med pølser og skinke. Det smagte lækkert! Dertil en rigtig lækker øl. Det var spændende at smage deres produkter, fremstillet af mælk fra bøflerne, som vi i øvrigt ikke så noget til. Vi havde fyldt køleskabet med diverse madvarer og også frisk mozarella, så vi nøjedes med at købe en pakke bøffelmælks smør.

Så slappede vi lidt af uden for mejeriet. Dagen havde budt på gråt men forholdsvis lunt vejr. Jeg havde skiftet undertrøje og skjorte ud med t-shirt. Det var dejligt!

Vi havde mod på nye eventyr og næste punkt på ønskelisten var en strækning gennem nationalparken Cliento Visio di Diano. Vi kørte lidt mod nord igen og derefter mod øst til byen Roccadaspide. Her gjorde vi et lille fotostop, for byen ligger flot placeret på en klippe med

lavlandsområder i baggrunden. Desværre var det ret diset og overskyet, så postkortbilledet måtte blive en anden gang :)

Turen fortsatte mod byen Felitto og vejene dertil var ret små. Det så ud til, at Google Maps flere gange førte os væk fra den hovedvej, som vi kunne vælge at køre hele vejen. Det opdagede vi først sent på turen. Vi må være lidt vågne og skal ikke bare lade os føre med af GPS'en!

Efter Felitto kørte vi et meget langt stræk i bjergene med masser af små sving og forholdsvis dårlige veje. De fleste steder var vejene egentlig brede nok - og der kom kun ganske få andre biler, så det gav lidt fred. Men vejene var utrolig ujævne og det kunne være svært at se, at der var buler i vejen, så pludselig var vi næsten svævende. Jeg manglede bare lige, at stewardessen kom igennem kabinen. Men så sørgede kaptajnen for en hård landing igen.

Vi nåede til byen Campora, der også lå billedskønt men vejret var sådan, at vi ikke engang gad stoppe for at tage billeder.

Efterhånden blev vejen lidt monoton og vi opgav tanken om at komme helt igennem nationalparken. Det var ved at blive mørkt, da vi nåede til byen Moio della Civitella. GPS'en blev sat til en parkeringsplads i den lille bjergby. På GPS'en stod der "Parkeringsplads" med meget store bogstaver. I virkelighedens verden var der kun plads til 10 små biler. Vi fortsatte ud af byens små snørklede gader og var ved at opgive håbet om en parkeringsplads. Pludselig dukkede der en plads op, hvor der var fin plads til os. Der holdt kun 2 biler. På et skilt stod der "agli autocarri superiori a 35 quintali". Ved hjælp af Google oversæt fandt vi ud af, at det var noget med lastbiler over 3 1/5 tons, så det gjalt ikke os. At parkere!

Vi var glade og tilpasse oven på en dejlig dag. Vi havde ikke flyttet os så meget, men det var jo heller ikke meningen, at vi skulle nå til Sicilien på en bestemt dag. Og så var det dejligt, at vi igen kunne finde et sted, hvor vi ikke skulle betale 20 euro, for at holde.

Onsdag den 20. februar 2019 - Moio della Civitella - Sapri

Det var et af de fredeligste steder, vi har parkeret, så vi fik en rigtig god nats søvn på den lille parkeringsplads. Efter morgenmaden gik vi en lille tur i byen, hvorfra der er udsigt til de to nabobyer (bl.a. Vallo della Lucania). Vi var på jagt efter sort peber, for det var vi løbet tør for. Den første lille købmandsbutik så ikke ud til at have det, men i butik nr. 2 fik vi bestilt Pepe nero. Så havde han hele 3 forskellige slags. Vi nappede en stor pose hele pebre, som han pakkede behørigt ind i et stykke papir. Så defilerede vi tilbage til camperen og bad GPS'en føre os sikkert ud af nationalparken og videre ned langs kysten. GPS'en lagde dårligt ud og førte os straks ned af nogle smalle og stejle gader, så min morgenmad var ved at komme op igen. Satans GPS'er. Vi kørte fra en forholdsvis stor vej og ind i et virvar af små veje. I stedet for at bruge de store veje i byen. Marie tog det mere roligt. Heldigt, for det var jo hende, der havde styringen :)

Til sidst nåede vi ud på en større vej (vist endda den, som vi var startet ud fra) og ud af byen. Vi var åbenbart helt færdige med at køre på de dårlige veje, som havde ført os gennem nationalparken. Snart bugtede vejen sig op og ned mellem bjergene, så Marie kunne køre noget hurtigere end i går.

Vi nåede ned til vandet igen og var meget snart i byen Sapri, hvor vi havde bestemt os for at gøre et stop, for at gå en tur. Vi fandt ned til byens havn, hvor turen skulle starte fra. Her var hyggeligt med fin udsigt ind over selve byen og bjergene bagved.

Klokken var blevet tæt på frokost, så Marie anrettede lidt lækkert skinke, mozarella, tomater, spegepølse og et par skiver brød. Vi holdt parkeret på havnen i Sapri og solen var dukket frem efter en overskyet formiddag. Efter en lille siesta tog vi vandrestøvler og ditto bukser på. Så var vi klar til lidt udfordringer i bjergene. Stien med navnet "Il Sentiero degli Immamorati" kunne gøres i flere niveauer. Vi havde egentlig valgt en mellemrute, der ikke gik helt op på de højeste punkter i bjergene,

Vi gik lystigt ud af en bred sti, der var nogenlunde jævn og fulgte med på et detaljeret kort på min app. Alt var i sin skønneste orden. Indtil vi nåede ud til et punkt, hvor vi skulle op i bjergene. Her hang en helt ny kæde spændt over vejen og et skilt forkyndte, at det var privat vej. Så kunne vi ikke komme op i bjergene. Vel kunne vi så, tænkte vi. Så vi fortsatte op af den stejle vej, der gik zigzag op til et hus. Vi kampsvedte, for at komme derop, blot for at se, at et højt hegn skilte os og den videre vej. Det kunne vi jo have sagt os selv. Italienerne låser og lukker for alt og alle. Så vi måtte ned af vejen igen og tilbage af stien.

Heldigvis havde vi fundet en anden vej op i bjergene. En kilometers penge tilbage af stien, som vi var kommet fra dukkede en ny vej op i bjergene. Her var ingen kæder for, så vi satte rugbrødsmotoren til og oksede op af vejen. Vi nåede op til en stor vej, som vi skulle krydse, for at komme videre op i bjergene. På den anden side af vejen var der en bom for. Det skulle ikke afholde os fra at gå videre. Men der lå også et hegn hen over vejen, så vi konkluderede, at de nok ikke ønskede, at vi skulle videre af den vej. Tilbage til vores sti igen.

Nu havde vi opgivet at komme på bjergvandring, så vi gik tilbage af samme sti, som vi var gået ud af. Pyt skidt. Mit venstre knæ var lidt træt af den vandren op og ned, så det var vist fint, at vi blot gik tilbage.

På havnen var der flere skilte, der indikerede, at man ikke måtte parkere på selve havneområdet. Samtidig var der flere parkeringsskilte, så det hang jo ikke sammen. Der holdt også en del andre biler. I øvrigt stod der også, at man ikke måtte fiske på havnen. Det var der også nogle, der gjorde. Jeg slog op på vores camper-app og det viste sig, at der under 1 km. fra hvor vi holdt, var en parkeringsplads, vi måtte holde på. Så der kørte vi til. Det var en kæmpestor parkeringsplads ved et fodboldstadion.

Lysene blev tændt på stadion, så der var nok fodboldtræning. På parkeringspladsen listede bilerne forbi os. Det tegnede til at blive en rolig nat, selv om en emsig englænder i vores camper app har brokket sig over, at der er larm fra hunde og haner, der galer.

Marie fik fyret op under nogle kyllingebryster, mens jeg sad og havde lidt ondt af mig selv. Det ene knæ var blevet overbelastet, så knæet låste. Vi fik en fin middag med friske grøntsager og kyllingebryster. Super!

Vi spiller lidt kort en gang imellem, hvis aftenen er ung, når vi er færdig med dagens "pligter". Der spilles 500 og jeg vinder hver gang. Jeg har på fornemmelsen, at Marie lader mig vinde, fordi hun godt ved, at jeg er en rigtig dårlig taber. Jeg har lidt at arbejde med på det punkt. I går kom hun hurtigt foran og jeg blev meget stille og sur. Men jeg vandt og tøede lidt op igen. Utroligt, at det kan betyde så meget! Men i dag vandt jeg også, selv om jeg havde bestemt, at jeg skulle øve mig i "tab og vind med samme sind!".

Kl. godt 9 begyndte jeg at gabe og det er tegn på, at jeg gerne vil i kassen. Det er altid dejligt at kravle under dynen!

Torsdag den 21. februar 2019 - Sapri - Scalea

Englænderen, der brokkede sig over parkeringspladsen, havde sgu ret. Der var en hane, der galede midt om natten. Sådan et kræ burde man da dreje halsen rundt på. Og kl. 6 blev områdets hunde åbenbart lukket ud, mens deres ejere klarede morgenritualerne. Der var en herrens glammeri af hunde. Efter en god halv time holdt det op igen og vi andre kunne få lov til at sove færdig.

Ved 7:30 tiden stod vi op og gik sammen ind i byen, for at hente morgenbrød. Sapri er, som så mange andre italienske byer en masse smalle gader og nogle åbne pladser, hvor der ofte ligger butikker. Vi skulle lige sondere pladserne lidt, før vi fandt en købmandsbutik. Der var næsten kun et dørparti og ikke rigtig nogle skilte. Da vi trådte indenfor, åbnede der sig først en afdeling, der kunne minde om en dansk døgnbutik. Inde bagved stod alle italienerne i kø i en kæmpe delikatesseafdeling, der bød på alt, hvad hjertet begærer af pålæg, ost og brød.

Vi gik derfra med et stort og tungt brød med mad til mange dage. Det skulle vi vist leve af resten af dagen, for hurtigst muligt at få det fortæret. Brødene bliver lidt kedelige og tørre efter et par dage.

Tilbage på parkeringspladsen nød vi vores morgenmad, før vi fortsatte af hovedvej SS18 mod syd. Vejen følger den vestlige kyst ned mod byen Villa San Giovanni, hvorfra færgen til Sicilien sejler. SS18 følger kysten på godt og ondt. Så når der er stejle bjerge, går det op og ned i bjergene med mange hårnålesving og når der er et mere lavt område, går det nogenlunde ligeud.

Første stop på dagens tur var byen Maretea. Selve byen er delt i flere lag. Nederst findes havnen, et stykke oppe af klippesiden stationsbyen og længere oppe i bjergene - og gemt bag en stor klippeformation ligger bl.a. den gamle bydel (Centro historico). Vi parkerede bag ved banegården, for der måtte vi overnatte med autocamperen. Det var imidlertid ikke planen. Men det var ikke til at vide, hvor lang tid vores besøg ville være eller om vi var for trætte til at fortsætte, når vi havde set byen. Det viste sig nemlig, at vi skulle over 200 meter opad, for at se Centro Historico. Så vi fandt rygsækken frem og begav os over til banegården, for at finde lidt informationer om byen. Det var der intet af, så vi vovede at få Google Maps til at vise os op i byen. No problem sagde Google. 1,8 km. til Centro. Og så gik det ellers op af stejle veje og masser af trapper. Vi fik hurtigt varmen og mit dårlige knæ blev i det mindste varmet godt op.

Efter en god halv time, var vi oppe i den gamle bydel og det var ganske interessant at slentre lidt rundt (op og ned af smalle gyder, gange og trapper), for at se bydelen. Selv om vi havde passeret frokost, var ingen af os særlig sultne, men en kold øl ville ikke være af vejen oven på alle de trapper.

Vi fandt et lille torv, hvor de lokale åbenbart holder til, for at diskutere og hilse på hinanden.

Ved den eneste relle bar, der havde åbent på torvet, gik vi ind og bestilte et par øl, vi ikke havde smagt før. Udenfor baren stod der et eneste bord. Her sad en mand og røg, men der var 4 stole, så vi kunne vel også sidde i solen. Men han fortrak med det samme, selv om jeg forsøgte at sige, at han gerne måtte blive siddende.

Det var en sand perle af en plads. Dejlig sol og masser af varme. Jeg tænkte, at her kunne jeg sagtens sidde resten af dagen. Tæt på kolde øl og et toilet. Jeg kunne også leve med, at baren kun solgte søde kager i den spiselige afdeling. Og når solen forsvandt, kunne vi vel bestille en taxa ned af bjerget igen.

Nå, det blev ved drømmerierne. Vi havde måske håbet på, at der gik en lokal bus ned til banegården, men vi så ingen busser, så det var bare om at begynde nedstigningen. Det var slet ikke så slemt, som jeg havde frygtet. Snart var vi tilbage på parkeringspladsen, hvor Marie anrettede en fin buket blomster, mens jeg smurte lidt brød med dåseleverpostej og gorgonzola ost.

Vi fandt en bænk i solen på parkeringspladsen, hvor vi kunne holde lidt siesta, før turen fortsatte. Google Maps anbefalede 2 ture ud af byen og jeg synes, at begge veje så noget snørklet ud. I stedet kunne vi køre direkte til højre fra parkeringspladsen og ramme ud på SS18 lige syd for byen. Pludselig var vi kun få minutter fra næste stop, en sort strand.

Der holdt kun et par biler på parkeringspladsen ved stranden. Skilte forkyndte, at det kostede 5 euro i timen, at holde på parkeringspladsen. Det var helt vildt. Men det var sikkert også i sæsonen, for der var ingen parkeringsautomater at finde, så vi parkerede og begav os ned til stranden, der ganske rigtigt havde sorte sten og sand.

Tilbage ved camperen stod den nu på en kop kaffe, mens vi diskuterede den videre færd. Jeg havde fundet en camperplads ca. 20 km. syd for stranden. På camperpladsen kunne vi få strøm, tømt toilet, vand på og af - og få et rigtigt brusebad. Det skulle være slutdestinationen for i dag.

Marie kørte om kap med tiden, for solen var på vej ned ude i horisonten - og jeg havde lige regnet ud, at vi kunne nå at se solnedgangen på vores camperplads, der lå helt ned til stranden. Camperpladsen Lido Zio Tom så - som navnet antyder - helt tom ud. Der holdt nogle gamle udrangerede campere og et par campingvogne. Receptionen så komplet lukket ud, så vi kørte ind og parkerede. Solnedgangen trak og vi nåede ned på stranden, for at se solen blive helt orange.

Så tog vi en runde på camperpladsen og fandt både toiletter, køkken, affaldsfaciliteter og bad. Alt så ud til at fungere perfekt. Jeg konstaterede, at lyset var blevet tændt i receptionen, bankede på og gik ind. Indenfor sad en mørklødet ung mand. Det var åbenlyst, at han boede i rummet. Der sod bl.a. en seng i hjørnet. Jeg spurgte på engelsk, om dette var receptionen, hvilket han bekræftede. Han virkede meget tilforladelig og fulgte med ned til camperen, for at fortælle, at vi kunne tilslutte strøm og hans chef ville komme i morgen kl. 7, så vi kunne afregne. Perfekt!

Vi gik ombord i en flaske lokal rødvin, som vi havde købt i Sapri til morgen. Den var lidt tynd, men den kostede også kun godt 2 euro for en liter… Vinen var "desværre" proppet med en kapsel, så vi kunne ikke lukke for den igen. Ærgeligt. Så måtte vi jo tømme den :)

Aftensmaden blev en omgang brød (ja, vi skulle jo have udryddet det store brød, som Marie havde købt til morgen). Hertil var der masser af ost, pølse og skinke i køleskabet. Hvad mere kan man dog ønske sig?

Fredag den 22. februar 2019 - Scalea - Caronte

Alt fungerede fint på den lille camperplads ved Italiens sydlige Lido. Bortset fra, at vi besluttede at gå i bad samtidig. Der var ingen andre gæster på pladsen, så vi kunne godt optage begge brusekabiner. Af med tøjet og så konstaterede Marie, at 1 euro mønter ikke kunne puttes i automaterne. Der skulle veksles til en polet. På med tøjet igen og ud, for at fange bossen, så han kunne veksle.

Badet gjorde godt og vi følte os som nye mennesker, da vi fortærede morgenmaden i første række til Middelhavet - kun gemt bag en sandvold, så vores udsyn var lidt begrænset.

Vi havde fået tanket camperen helt op og så gik det videre af SS18 mod syd. Marie havde fundet ud af, at Tripadvisor kunne vise en masse forslag til ting, vi kunne se i nærområderne, så nu var der pludselig ikke langt mellem stoppene. Vi kørte kun ca. et kvarter til et sted, hvor de producerede olivenolie. "Fabrikken" lå meget mærkeligt placeret i et boligkvarter, men vi fandt frem til stedet - og der var lukket…

Lidt længere mod syd kørte vi ud til kysten, hvor byen Diamante trak. Marie havde læst, at der skulle være en interessant vandretur i byen. Og den var vel for pokker ikke også vinterlukket?

Vi parkerede camperen langs en strandpromenade og betalte pligtskyldigt 1 euro, for at parkere der i 3 timer. Ingen af de andre parkerede biler så ud til at have betalt…

I centrum fandt vi en restaurant, der var åben. De serverede et par glas musserende hvidvine, før vi begav os ud på travetur i byens historiske centrum. Det viste sig at være en aldeles interessant tur. Rundt i byen var der hundredevis af vægmalerier, malet gennem mange år. De fleste af dem var yderst velholdt, men der var også nogle, der var ved at være lidt afdankede. Vi talte om, at det lige måtte være noget for Fredericia. Det fungerede på den måde, at man inviterede internationale kunstnere til at komme og male et portræt. Så ved jeg godt, at vi har mange graffiti-slamberter i Fredericia, men mange af malerierne var malet i 1. eller 2. sals højde og mig bekendt har de hjerneløse fjolser i Fredericia ikke stiger med sig rundt…

Vi sluttede vores besøg i Diamante af med at besøge et lille tratteria U Marinar, for at få lidt frokost. Det viste sig at være en rigtig familierestaurant. Faderen sad og spiste alene i restauranten, da vi kom ind. Jeg gik ud fra, at det var hans søn, der servicerede os. Begge virkede en tand mere danske i deres fremtoning. Ikke en masse råben op. Da sønnen havde taget imod vores ordre, kom faderen hen, for at fortælle, at han var fisker. Han viste stolt billeder frem af sin båd og nogle af de fisk, han havde fanget. Det gik meget godt, selv om hans engelsk ikke var supergodt.

Sønnen serverede 2 fiskeretter, der smagte ganske godt. Jeg fik blæksprutte og Marie fik en ret med store rejer. Ingen andre gæster dukkede op, så det er bestemt lavsæson lige nu. Vi håbede for dem, at der ville komme gæster i restauranten til aften. Ellers var det jo nærliggende at lukke ned for vinteren, som så mange andre hoteller, butikker og spisesteder gør i området.

Tilbage til bilen besluttede Marie, at vi skulle tage et nøk sydpå og vi kørte ca. 80 km. Vores camper-app viste en gratis plads i udkanten af en lille by, hvor der også er termiske bade. Vi havde talt om, at vi godt kunne klare en overliggerdag, så måske var det her. Marie drømte om en tur i et termisk bad…

Parkeringspladsen lå ganske rigtig tæt ved det termiske bad i byen Caronte. Her lugtede af rådne æg, hvilket sandsynligvis skyldes svovl. Vi gik en tur ned i byen. Her var kun et par pizzarier, et hotel eller to og 2-3 barer, som vi gik udenom. Vi fandt også en købmand. Så var morgenbrødet i morgen reddet!

Tilbage ved camperen. Det var blevet mørkt og det meste af dagen havde faktisk været overskyet. Vores fisker fra Diamante nævnte, at vejrguderne havde lovet regn i morgen, så måske var det perfekt, at holde en offdag på en tilfældig parkeringsplads i Caronte!

Aftensmaden blev tilberedt, mens vi smagte på den dunk med 3 liter hvidvin, som vi havde slæbt med fra Diamante. Det smagte ikke af særlig meget - ikke engang selv om det var forholdsvis lunt. Men det kunne drikkes!

Lørdag den 23. februar 2019 - Hviledag i Caronte

Det blev til en hviledag på parkeringspladsen i Caronte og der skete ikke en skid hele dagen. Det var ikke på grund af udsigten til regnvejr, for der faldt stort set ingen regn i løbet af natten, men det var blevet koldt og der blæste en stormende vind. Vi morede os lidt over vejrudsigten, for den forudsagde meget godt skyerne og regnen men ifølge vejrudsigten skulle der være så godt som ingen vind. Et kig ud af vinduet på trætoppene viste et noget andet billede - og det ruskede noget i camperen.

Vi sov længe og jeg gik ned til købmanden, for at konstatere, at vi var så langt ude, at de ikke havde frisk brød i sortimentet. Men jeg fandt en pakke brød, der virkede til at være nogenlunde frisk samt en flaske Fernet Branca. Det må være en helt passende morgenbitter her i Italien.

Efter morgenmaden, læste jeg højt for Marie af bogen om Kronprins Frederiks Grønlandstur i 2000. Det er lidt sjovt, at følge hans tanker før og efter et halvt års slæderejse på det yderste af verden.

Frokosten bestod af en skive rugbrød med fedt, løg og spegepølse. Vi har fyldt fryseren med rugbrød, så vi har den luksus en gang i mellem. Det plejer at være rugbrød, vi kommer til at savne først, når vi er udenlands.

Så havde Marie besluttet sig for, at hun ville besøge det lokale termiske bad, så hun pakkede en stor taske og sagde farvel, mens jeg pakkede mig under en dyne og med en god bog. Der gik dog kun få minutter, så var Marie retur. Badet var lukket. I stedet kravlede hun om i sengen til den anden dyne og en bog. Der gik ikke længe, før jeg kunne konstatere, at hun ikke læste bøger…

Hun sov næsten en time. Temperaturen var ikke særlig høj i camperen på grund af blæsten. Solen dukkede godtnok op og jeg gjorde, hvad jeg kunne, for at fange varmen fra solen. Jeg hængte bl.a. et sort tæppe op ved forsædet, for at det kunne blive varmet ekstra op. Det virkede også fint og temperaturen steg til 17 grader, inden solen forsvandt ned bag en bjergryg foran bilen. Så dalede temperaturen hurtigt igen.

Vi kunne selvfølgelig sætte varme på, men det gik meget fint med at holde varmen under en dyne og med en uldtrøje på. Det er også hyggeligt at putte sig under dynen!

Jeg fik endelig hul på bylden på den Robert Wilson bog (Rekviem i Andalusien), som jeg havde taget med. Den var lidt tung at komme i gang med, fordi der var så mange personer, man skulle forholde sig til. Men nu var den blevet spændende og jeg var lidt træt af, at lyset forhindrede mig i at læse videre…

Efter det blev mørkt, blæste det kraftigt op og det var ikke ligefrem med til at holde på varmen i camperen, så dynerne kom til deres ret. Ved 19:30 tiden gik vi over på den anden side af gaden, hvor der lå et pizzaria. Der var kun et par gæster, men der var dækket op til mange på større borde og der gik nogen rundt og var ved at hænge små ting op i vinduerne, så et eller andet var under opsejling.

Vi ville gerne have et bord lidt væk fra døren, for det var lidt koldt, når den blev åbnet (de 2 gæster sad i øvrigt også i deres jakker). Vi blev dog bedt om at sætte os ved et af de første borde ved døren, så det måtte vi gøre. Vi bestilte et par pizzaer og en øl. Folk defilerede ind og ud med pizza take away og det var tydeligt, at det var et populært sted at hente pizza. Folk stod faktisk i kø temmelig længe, for at hente pizzaer. En brandmand slæbte afsted med 5-6 familiepizzaer og lidt efter kom en anden brandmand og bestilte en stak pizzaer også.

Ind imellem var der dem, der kun skulle have en enkelt pizza - og selvfølgelig også os, der ventede. Det tog en rum tid, før vores kom. Mens vi ventede, satte de et karaokee anlæg op og der blev fyret godt op under højttalerne. Det er måske ikke det mest interessante restaurantmusik. Vokalen mangler jo, men jeg håbede på den anden side, at vi kunne nå at blive færdige med at spise, før de skulle til at synge. Der er som regel langt mellem snapsene på nogen, der rent faktisk kan syge i sådan et anlæg.

Vores pizzaer kom ind og de var ventetiden værd. Perfekte med helt tynd bund og næsten ingenting ovenpå. Sådan skal en pizza nemlig være. Rigtig lækker med sprød kant. Hold op. Sådan en pizza vil jeg gerne kunne bage!

Mens vi spiste, væltede det ind med gæster - heraf flere familier med små børn. Klokken var omkring 21, så det var efter vores norm lidt sent at have små børn med på restaurant. Men her i Italien er det garanteret helt normalt.

Jeg glædede mig stille og rolig over, at jeg kunne nå at spise pizzaen, før nogen forgreb sig på karaokee anlægget. Det spillede til gengæld så højt musik, at vi næsten skulle råbe til hinanden, for at føre en dialog. Det er ikke helt det, vi danskere forbinder ved et hyggeligt restaurantbesøg. Vi kunne selvfølgelig bare have taget pizzaen med over i camperen. Men der var heller ikke hyggelig, for der var temmelig koldt. Og gasmesteren var jo ikke meget for at fyre op for varmen :)

Vi blev færdige og betalte og skyndte os ud og "hjem" i camperen. Vi satte os med hver vores dyne omkring bordet og jeg læste højt af Kronprins Frederiks bog om hans tanker omkring årtusindskiftet. Vi synes, at bogen var lidt kedelig i starten, men det er faktisk blevet temmelig interessant at høre, hvordan vores kommende konge tænker. Han er en tænker og han bruger meget tid på at spekulere over mangt og meget.

Jeg havde svært ved at holde varmen under dynen. Især mine ben føltes kolde og jeg valgte at finde uldundertøjet frem. Så kravlede jeg i seng men her var det også svært at få varmen. Marie måtte finde et uldtæppe, som vi kunne ligge over dynen ved mine ben. Så gik det.

Ved 2-tiden vågnede jeg ved, at det blæste ekstremt kraftigt. Træerne svingede temmelig meget og jeg var forbavset over, at de kunne holde til blæsten. Ind imellem kunne jeg høre, at skraldespande, blikspande og lignende væltede og blev taget med af vinden. Det lød alvorligt. Et par gange gyngede autocamperen også en del, så gud ved, om vi skulle til at rejse camperen op i morgen tidligt, før vi kunne få kaffe?

Søndag den 24. februar 2019 - Caronte - Gioia Tauro

Jeg skal love for, at det havde blæst hele natten og morgenen med. Solen var stået op, før nogen af os havde lyst til at kravle ud fra den varme dyne, for at tænde for det varme vand, så vi kunne få et morgenbad. Marie trak det korteste strå og satte varme på kabinen også. Så var det pludselig til at overskue, at skulle ud på det lille badeværelse, for her blev som regel hurtigt varmt.

Efter badet og morgenmaden, gik vi en lille tur op af gaden, for at konstatere, at der var et offentligt gratis bad med varmt svovlholdigt vand. Der var også nogle der badede, selv om det var noget koldt i luften. Marie mærkede på vandet og havde selv lyst til at hoppe i en tur. Men det blev kun ved lysten. Vi kørte fra vores plads, som havde været et dejligt fredeligt sted - bortset fra blæsten forstås.

Solen skinnede og camperen blev hurtig lun, så vi kunne smide trøjerne igen. Vores første destination var byen Tropea, hvor Marie havde læst, at vi kunne få rigtig gode is. Hvem pokker har da også brug for is efter en nat i en dybfryser?

Vi fandt til byen, der lå helt ude ved Middelhavet, så vi skulle forcere nogle hårnålesving, før vi var helt nede ved havoverfladen. For en gangs skyld, havde vi let ved at finde en parkeringsplads i centrum. Bilen holdt godtnok på en meget skrå plads, men det kunne den vel fint klare. Vi defilerede ned af en gade, for at finde ismanden. Han havde lukket, men det så ud til, at det blot var siesta. Der stod borde og stole udenfor, så vi satsede på, at han åbnede efter frokost igen.

Apropos frokost… Marie havde mod på lidt mere fisk, så vi fandt den lille restaurant La Pentola d'Oro. Det så ud til at være en familierestaurant. 2 piger tog imod og den ældste af dem talte fint engelsk. Hun tog imod vores bestilling og der gik ikke længe før moderen (formoder jeg, at det var) kom ind i restauranten, for at se på vores uldtrøjer fra Færøerne. Dem var hun begejstret for.

Marie fik en fiske risotto og jeg valgte for en gang skyld en god bøf, der var fin mør. Men der blev ikke serveret meget til bøffen, så jeg satte det friske brød til livs sammen med. Italienerne har jo dette sjove system med at man skal bestille en appetizer (antipasti), en første ret (primi piatti), en hovedret (secondi piatti) og en dessert. Det har vi jo prøvet en gang på turen og vi var ved at

revne. Så dagens menu var helt perfekt - selv om en enkelt bagt kartoffel ikke havde været at foragte :)

Som sædvanligt blev restauranten næsten fyldt, mens vi sad der. Vi har åbenbart en god timing for, at komme forholdsvis tidligt til fadet, før alle de lokale går ud at spise. Lige efter os kom der 4 unge mennesker på vores børns alder. Det var dejligt at se, at de nød at gå ud at spise sammen :)

Tilbage til ismanden. Han var ved at åbne, så Marie mente, at det skulle han have fred til. Så vi gik en tur i den gamle bydel af Tropea. Det mest ophidsende ved den del af byen var placeringen ved havet. Den gamle by ligger højt placeret over selve stranden og vi kunne se bilerne køre nede ved stranden pænt langt nede. Foran den gamle bydel var der et par høje "øer", der var lige så høje som det fundament, som den gamle bydel er placeret på. Det var lidt specielt at se på, På den ene "ø" var der placeret en borglignende bygning, som så ud til at være fint vedligeholdt.

Solen bagte dejligt og når vi fandt læ for vinden, var det temmelig dejligt!

Ismanden måtte være klar nu, så vi gik tilbage til ham. Det var en ældre herre, der lød til at være en værre spasmager. Han er en kendt ismager og har vundet mange priser. Om sommeren laver han bl.a. is med tun og pølser i. Han forklarede på nogenlunde engelsk, hvad ingredienser der var i de 10 forskellige is, han havde i montren. Ismanden havde vundet mange priser og lavede bl.a. is med tun eller pølser. Vi bestilte begge et bæger med 3 is og satte os udenfor, for at spise dem. Indenfor havde ismanden besøg af 2 ældre herrer og de havde travlt med at høre en fodboldreportage i radioen.

Isen smagte rigtig godt. Det var tydeligt, at her var tale om et rigtigt håndværksarbejde. Så snart vi rejste os, for at gå, flåede ismanden døren op, for at sige pænt farvel og rydde vores isbægre væk.

Tilbage til bilen, for at fortsætte turen sydpå. Næste punkt på turen var en plads, hvor vi kunne få tømt toilet. Erfaringen viser, at det skal man gøre så ofte, som det er muligt. Der er ikke noget mere irriterende, end at køre rundt med et toilet, som man ikke kan bruge. Ved San Ferdinando skulle der være en gratis parkeringsplads, hvor man kunne få tømt også. Det var ikke nogen stor omvej til færgen mod Sicilien, så vi kørte efter San Fernando. Turen var fin og der var nok at se på i det bakkede landskab. Vejene var fortsat ikke supergode. Der var mange huller i vejen og Marie havde nok at gøre, med at holde godt øje.

Pladsen ved San Fernando viste sig at være gemt ved siden af en Esso servicestation. Camperpladsen så ud til at være lukket. Her flød med affald og alt så meget lidt indbydende ud. Selve tømmestedet var næsten fyldt op med affald også, så det kunne være svært at se, hvor man skulle tømme. Op i røven med det, tænkte jeg. De må se at få ryddet op eller lukket for området. Så jeg tømte toilettet ned i renden med tomme plasticflasker og noget, som så ud til at være skruen til et skib! Fy for en gal bankebæ!

Efter en hurtig rådslagning blev vi enige om, at vi ville finde en overnatningsplads på det Italienske fastland og så tage færgen over i morgen. Jeg fandt et sted, som jeg mente var et godt bud. Det første sted hed Lido de Palmi. Vi kørte hertil og blev undervejs noget overrasket over, hvor meget skidt og affald, der flød i vejsiden. Der blev åbenbart ikke gjort meget ud af at holde området rent. Det så forfærdentlig ud!

Camperpladsen lå helt ned til vandet og den var lukket, selv om vores camper app proklamerede, at der var åbent hele året. Så havde vi 2 muligheder. Enten skulle vi køre en lille time mod syd til den næste plads eller køre 6 km. mod nord til en anden camperplads, der også skulle være åben. Det blev den sidste mulighed, for det var ved at blive mørkt. I Giaio Tauro fandt vi frem til endnu en camperplads, der var lukket. Træls, når dataene på camper app'en ikke er opdateret!

Vi kunne vælge at parkere lige uden for camperpladsens port, men området så ikke særlig indbydende ud, så vi valgte at køre til et nærliggende supermarked Eurospin, hvor Marie fandt en fin plads aller bagerst bag ved supermarkedet.

Vi gik ind, for at handle lidt i supermarkedet og straks, da vi var kommet ud igen, var der en vagt, der henvendte sig, for at fortælle, at vi ikke måtte overnatte på parkeringspladsen. For dælens da også. Nogle dage er det ikke særlig let, at finde en parkeringsplads!

Vagten var dog yderst sød og rar og han var næsten ked af, at han skulle jage os væk. Han forstod ikke engelsk men prøvede at kalde på en anden medarbejder, der måske kunne hjælpe. Det lykkedes heller ikke og vi lovede ham, at vi nok skulle køre igen.

Få minutter senere kom han tilbage. Han havde fundet en fyr, der kunne tale engelsk. Han foreslog, at vi kørte ned til havnen i byen, hvor der var gratis parkeringspladser. Han ville endda gerne vise os derned, så snart han havde fri. De var begge yderst venlige og søde. Da de hørte, at vi var fra Danmark, blev de helt benbovet.

GPS'en blev sat mod det, der forhåbentlig skulle være dagens sidste destination. En parkeringsplads tæt på havnen. Trafikken var intens på denne tid af dagen, så ud over den ujævne og hullede vej, skulle Marie også holde øje med de andre (mange) biler.

Vi nåede ned til en helt tom parkeringsplads helt ned til vandet. Hvad fanden er der gået galt her, tænkte jeg. Vi kørte ind og parkerede. NU skulle vi ikke længere i dag.

2 glas halvlunkne hvidvin kom på bordet og vi slappede lidt af, inden Marie kastede sig over aftensmaden. En enkelt mørklødet mand bankede forsigtigt på døren til camperen, for at tigge lidt penge, men Marie var fast i kødet. Det går ikke, at give dem penge, for der kan være mange af dem. Det havde hun sikkert ret i, så vi afslog høfligt.

Omkring os gled trafikken i en lind strøm. Heldigvis var der nogle bump på vejen, så der blev kørt meget langsomt.

Aftensmaden bestod af broccoli, kylling og ost. Det smagte fortræffeligt.

Jeg forsøgte at læse af Frederiks bog efter maden, men jeg havde svært ved at finde kontrasten mellem papiret og bogstaverne, der flød ud. Så det måtte vi opgive. Trætheden begyndte også at melde sig, så vi tørnede ind.

Mandag den 25. februar 2019 - Gioia Tauro - Ali Terme

Vi havde begge sovet lidt dårligt i nat. Den sidste del af gårsdagens køretur gik gennem et område, hvor der flød med affald overalt. Det lignede det rene slum. Parkeringspladsen, som vi var havnet på, så pænt tilgroet ud og det, at der bankede nogen på vores camper - det var måske ikke med til at øge trygheden. Men intet skete. Det havde været fredeligt. Så det var nok igen det med bekymringerne, der kan holde dig vågen.

Vi vågnede op til en solskinsdag og jeg gik til nærmeste købmand, for at købe et dejligt brød. Det med at bage brød - det kan de altså de Italienere. Brødene ser ud til at være bagt i en stenovn eller over åben ild. Brødet har en god crunchy skorpe.

Til gengæld bekræftede turen til købmanden, at Gioia Tauro er en miserabel by i et miserabelt og forsømt område, dette sydligste område i det Italienske fastland. Husene så elendige ud, masser af affald alle steder og vejene havde om end større huller, end vi tidligere har set. Man skal godtnok passe på, når man triller ud på de mindre veje i Italien generelt - men i det sydlige Italien specielt.

En dårlig vedligeholdt parkeringsplads i Gioia Tauro
Brødet smagte super og vi guffede godt i os. Gik en ultrakort lille tur ned til vandet, som vi holdt lige ved siden af. Så var det ellers afsted mod motorvej E45 og porten til Sicilien. Nu skulle det være. Med under 70 km. tilbage, var der ikke flere undskyldninger for at udskyde færgeoverfarten længere.

De sidste mange kilometer ned mod Villa San Giovanni gik gennem et hav af tuneller. Nogle var fint oplyste andre virkede som sort som kul at køre ind i. Heldigvis havde Marie ikke de samme synsmæssige problemer, så havde det stået skidt til. I korte glimt mellem tunnellerne kunne vi se, at vi var pænt højt oppe i bjergene. "Vores" hovedvej SS18 kunne anes langt nede ved kysten.

Sidst på formiddagen trillede vi ned på havnen ved Villa San Giovanni. Det var lidt forvirrende nede ved havnen og vi endte ved et rederi, der hed Bluferries. Det var ikke det rederi, jeg havde læst om, men inden vi fik set efter en vej ud fra området og videre til Caronte & Tourist rederiet, kom en "vejviser" hen til os og fortalte, hvilken bane, vi skulle køre ind i. Jeg spurgte ham, hvad priserne for overfarten var. Det kunne han ikke svare på. Han henviste til billetkontoret.

Det viste sig, at vi havde fundet et billigere rederi. Vi sparede godt 10 euro på overfarten, der for en returbillet kostede os 91 euro. Det var også værd at tage med, hvis ellers det ikke var en simpel tømmerflåde, der skulle fragte os over. Ved siden af os holdt adskillige lastvognstog, så mon ikke det gik.

En god halv time senere begyndte de at fylde færgen med biler. Vi kørte ombord i en topmoderne - eller i hvert fald meget velholdt - bilfærge. Her var masser af plads og indenfor i salongen var der rigtig mange stole.

Så tog vi afsked med det Italienske fastland og var nu heller ikke længere landfast med Danmark, sagde Marie. Jeg mente, at det problem havde vi allerede, når vi kørte over til Fyn. Overfarten tog en god halv time og vi sejlede i land ved Tremestieri.

Hvis det var kaotisk på havnen på den anden side, så var det helt galt her på Sicilien. Der holdt biler alle vegne og ingen skilte indikerede, hvilken vej, vi skulle køre. Vores plan var at følge en hovedvej SS114 mod syd til en parkeringsplads, hvor vi kunne holde helt ned til vandet. Men i kaosset valgte vi at følge strømmen og den førte os op på motorvejen, hvor vi så valgte at køre mod Catania. Snart nåede vi en betalingssluse, hvor vi skulle tage en billet. Så gik det igennem et hav af tunneller igen og vi kørte et pænt langt stykke vej, før den første afkørsel dukkede op ved Roccalumera. Vi kørte fra og betalte 1 1/2 euro. Det var til at komme over. Hurtigt fandt vi frem til vores hovedvej SS114 og tilbage mod vores parkeringsplads.

Det var ikke gået så galt med motorvejen og vi var forholdsvis tæt på parkeringspladsen, som vi hurtigt nåede til. Der holdt ingen biler og vi kunne køre helt ned, så vi havde direkte udsigt over stranden og vandet - og det Italienske fastland i horisonten.

Vi sad næsten som forstenet og kiggede på de meget kraftige dønninger i vandet. Det var ikke megahøje bølger, der kom ind, men bølgerne kravlede alligevel op og det gav en meget kraftig brusen. En dyb lyd som om det tordnede. Det skulle sikkert nok blive godt at sove til.

En kold øl senere fik vi lidt sent frokost. Mere af det friske brød med pølse, tomater og ost til. Det er simpelt, men det smager vildt godt. Der er ingen grund til at gøre tingene mere komplicerede :)

Jeg tog en lille powernap, for at prøve af, om det nu var godt at sove til bølgerne. Det virkede fint. Marie strikkede lidt og kiggede lidt på PC. Mon ikke også hun nåede at spille lidt på mobilen den slyngel…

Så havde vi appetit til at gå en lille tur i byen, som udgør den sydligste del af Ali Terme. Google Maps lovede ikke meget og det holdt fint. Et supermarked lige over for vores parkeringsplads var lukket (siesta), en nærliggende bar så også lukket ud, en lille blomsterhandel en gade op i byen var dog åben. Det var bageren også lidt længere henne af gaden (faktisk lige bag vores parkeringsplads - blot en gade længere oppe).

Vi kiggede ind. Lige inden for døren sad en dame, som Marie troede var en gæst - men som viste sig at være ekspedienten i bageriet - sikkert fruen af huset. Bageriet lavede også frisk pasta - det skulle vi altså have en portion af. Og et par kager. Jeg ville hjælpe fruen med at vise, hvor meget pasta, vi skulle have og slog "200" ind på min lommeregner på telefonen. Jeg ved ikke, om hun regnede med, at jeg ville bestille pasta for 200 euro. Hun så ud som om hun aldrig havde set en telefon før - og hentede så et papskilt, hvor jeg kunne se, at pastaen kostede 4 euro pr. kilo. Det med vægten klarede hun til gengæld på den måde, at der skulle en håndfuld pasta til hver person. Så var det bare hjemad igen, for at drikke kaffe og spise de 2 kager, vi havde købt. De smagte meget tilforladeligt.

Jeg gik ombord i at skrive lidt dagbog, indtil Marie begyndte at røre lidt på sig i forsæderne, som efterhånden er blevet hendes stamplads. Her kan hun sidde med fødderne oppe og en dyne over sig.

Det var købmanden på den anden side af gaden, der trak. Der var åbent og vi måtte hellere inspicere lokalerne. Det var som sædvanligt et yderst velassorteret supermarked. Deres delikatesseafdeling var simpelthen formidabel flot. En måske 20 meter lang montre med alt, hvad hjertet begærer af kød, fisk og ost. Hver gang vi ser disse fine delikatesseafdelinger, der findes i alle købmandsbutikker - store som små - så tænker vi, at dem kunne vi godt have i Danmark også. Det ser så lækkert ud og man kan få lige nøjagtig de mængder, man har brug for. Ikke noget med at købe 200 kilo kød til en formidabel rabatpris, når man nu ikke har brug for de mængder. Ud med alle de store supermarkeder og deres store plastic- og flamenco inferno af emballage. Ind med et stykke papir med nøjagtig det, du skal bruge!

Jeg fandt en siciliansk rødvin fra Rapitala, der var sat ned til omkring 3,50 euro. Den måtte vi fluks hjem og have på bordet.

Vejrudsigten havde lovet regn i eftermiddag og da vi kom ud fra supermarkedet virkede det, som der var lidt vand i luften. Men umiddelbart blev det derved. Vinen smagte fint og vi nød udsigten ud over vandet, til vi kun kunne se den hvide stribe fra bræmmingen. Lyden varede til gengæld ved.

En af dagens vigtige beslutninger trængte sig på. Hvad skulle vi bruge den friske pasta til. I mit hoved var der noget kyllig til overs fra den anden dag, som snart skulle spises. Marie mente, at det ville være på sin plads med carbonara. Det lød som en superplan og jeg kastede mig over madlavningen.

Carbonara er så let en ret at lave - og så velsmagende. Der er kun lidt baconterninger med masser af frisk knust peber, en gang pasta og et par æg, rørt sammen. Det hele blandes og ægget må ikke blive helt stiv. Så er maden klar!

Jeg læste lidt af Frederiks bog efter aftensmaden. Det gik lettere med at fange bogstaverne i det svage lys i aften.

Ved 21:20-tiden var jeg træt og tørnede ind. Om det var trætheden eller den monotone lyd fra bølgernes brusen, der lullede mig i søvn, fandt jeg aldrig ud af.

Tirsdag den 26. februar 2019 - Ren afslapning i Ali Terme

Natten blev en kende mere urolig, end jeg havde forventet. Der var ikke meget støj fra gaden bag os og bølgerne slog fortsat ind mod kysten. Det var nok mere fordi kroppen synes, at vi havde sovet længe nok, når vi gik tidligt i seng. Marie havde haft svært ved at falde i søvn og hun lå og læste til efter midnat, hvor hun overvejede at stå op igen.

Vi trænger nok bare til at få lidt mere gang i kroppen…

Næste morgen stod jeg tidligt op, for at se solopgangen. Jeg kunne dog hurtigt se, at det ville blive en kedelig omgang. Der var ikke en sky på himlen og solen poppede bare op fra det sydligste af fastlandet over for os.

Marie sov lidt længe og jeg læste i min bog, indtil chefen dekrerede, at der skulle tændes for det varme vand, så vi kunne få et bad. En halv time senere var jeg igennem badet og på vej til bageren, for at hente morgenbrød. Solen bagte allerede så meget udenfor, at temperaturen var højere udenfor end i camperen.

Jeg gik ind til bageren foran en lokal kvinde og ekspedienten (den samme, som vi havde mødt i går) havde mere travlt med at snakke med kvinden, så hun næsten ikke havde tid til at klare min bestilling på et brød. Vi har for vane at købe for store brød til morgenmad med det resultat, at vi skal spise gammelt brød i et par dage - og det er deres brød ikke så godt til. Så i dag bestilte jeg et brød, som jeg vurderede passede. Det viste sig dog at være et lille brød. Men pyt, så havde vi lidt rester fra i går…

Vi havde aftalt, at vi ville videre til Taormina i dag. Men jeg havde tænkt lidt på, om vi skulle nappe en dag mere på pladsen ved vandet her i Ali Terme. Marie var ved at skænke os en morgenbitter og gjorde klar til, at hun skulle have en halv, så hun var i stand til at køre. Lige inden hun skænkede til sig selv, sagde jeg, at vi skulle træffe en vigtig beslutning. Blive her eller køre videre? Hendes svar kom prompte, idet hun fyldte sit eget glas helt op. Det var da en god ide, at bruge en dag mere her ved stranden, som var en rigtig dejlig plet.

Så var det besluttet!

Vi slappede helt af i løbet af dagen. Jeg var en kort tur nede på stranden mens Marie ryddede lidt op i et par køkkenskuffer. Frokosten bestod af en forvokset dåse med nogle store makreller, som smagte som stegte sild. Så var der basis for en snaps også.

Resten af dagen blev brugt på at læse i hver vores bog (og for mit vedkommende holde siesta). Det var rigtig afslapning og rigtig ferie!

Aftensmaden stod Marie for. Først serverede hun nogle smørstegte brød med tomater, løg og ost til. Uhmmm. Hovedretten var en gang blandet landhandel med de rester, der var i køleskabet, deriblandt kylling skåret i små stykker. Det smagte også superfint. Verden behøver ikke være så avanceret.

Vi sad blot og kiggede ud af bilens forrude på bølgerne - og nød, at vi kunne tillade os at tage endnu en dag helt ud af kalenderen og lave absolut ingenting. Det er sjældent, at man kan tillade sig det ret mange gange, når man er på ferie.

Onsdag den 27. februar 2019 - Ali Terme - Giardini Naxos

Igen i dag stod jeg op før solen, for der var skyer på himlen - og det kan give en mere spændende solopgang. Jeg havde sovet godt i nat og var udhvilet. Og så havde jeg en bog, som jeg manglede at læse 40 sider i. Dem kunne jeg vel nå at læse til morgen…

Marie begyndte at røre på sig, da jeg manglede 10 sider, så jeg pakkede bogen væk og gik på jagt efter morgenbrød. Klokken var 8:30 og købmanden på den anden side var åbnet. Men de havde ikke skyggen af frisk brød i butikken, så jeg fortsatte til bageren - og i dag sørgede jeg for, at brødet ikke var på størrelse med et stort pølsebrød. Til gengæld kostede det så 4 gange så meget som dagen før…

Vi havde nydt den ekstra dag på parkeringspladsen ved Ali Terme - men nu var det tid at komme videre. Jeg nåede at læse de sidste 10 sider af min bog, mens Marie vaskede op - og så var vi klar til afgang.

Vi nåede kun lige at få kørt nogle hundrede meter, da vi blev dirigeret væk fra vejen. Der var et stort marked på vejen. Pokkers. Det skulle vi have vidst. Så var vi ikke kørt fra pladsen men havde gået en tur til markedet. Nå, der byder sig vel en chance en anden dag.

Vi kørte gennem Nizza di Sicilia, som viste sig at strække sig helt ned til det punkt, hvor vi kunne komme på motorvejen igen (og hvor vi var kørt af et par dage tidligere).

Vores plan var at køre på motorvejen, fordi der var en tømmestation inden næste afkørsel, som var Taormina. Så ville vi køre til Taormina og finde en parkeringsplads til de næste par dage.

Men tømmestationen var desværre lukket, så vi ændrede planerne og kørte til en camperplads syd for Taormina, hvor vi så kunne få tømt toilet - og få strøm på. Vi styrede efter camperpladsen Aurora. Pladsen fik fine anmeldelser og der var forbavsende mange campere på pladsen. Men vi fik også plads. Pludselig skulle vi prøve at holde side om side med andre campere. Det var jo en helt ny verden på denne tur og på dette tidspunkt af sæsonen.

Solen bagte fra en skyfri himmel og det var varmt udenfor. Jeg fandt stole og bord frem fra bagagerummet og Marie serverede lidt brød, pølse og ost (igen). Ja, der må snart lidt variation til…

Vi pakkede vores ting og gik en tur ned mod byen. Efter nabolaget at dømme, var vi kommet til et hotel og ferieområde, som sagtens kunne minde om solkysten, Mallorca eller de Kanariske øer. Men de fleste hoteller så ud til at være lukket ned for sæsonen.

Vi gik ned til havnen i Giardini Naxos. Solen bagte stadig godt. Havnen bar også præg af at være en rigtig turistby - men også her var rigtig meget lukket ned. Vi kunne ikke helt sige, om det var på grund af siesta eller sæsonen. Fra havnen var der en enestående udsigt ind mod nabobyen Taormina lige nord for os. Herfra kunne vi tydeligt fornemme højdeforskellen til de forskellige områder i byen.

Vi fik en øl på en havnebar og nød det gode vejr. Efter at have defileret lidt rundt, vendte vi snuden hjemad og dér opstod dagens fejltagelse. Vi manglede at få handlet lidt ind og på vejen tilbage til camperpladsen gik vi på jagt efter en købmand. Ret tæt på camperpladsen skulle der ligge et supermarked. Men det var lukket, så vi måtte gå tilbage mod camperpladsen med uforrettet sag. Næste mulige købmand var ca. 300 meter på den anden side af camperpladsen. Der var ikke nogen købmand - og sådan fortsatte vi, til vi var godt inde ved havnen igen. Her fandt vi endelig en butik, der var i en noget elendig forfatning. Ikke ret mange varer på hylderne og deres delikatesseafdeling så miserabel ud. Her gad vi ikke handle - så vi slæbte afsted med en flaske vin, et par øl og en liter juice. Vi måtte jagte videre. De næste 2 butikker på Google Maps var også lukket eller ikke eksisterende. Så vi havde ikke bjerget aftensmaden endnu.

Plan B blev aktiveret. Pizza. Det kan man få alle steder her. Og ganske rigtigt. Meget tæt på camperpladsen fandt vi et simpelt pizzeria, hvor vi givetvis var dagens første kunder. Vi bestilte 2 pizzaer. 10 minutter, sagde den unge fyr - og så smuttede han ellers ud bagved, for at kokkerere. Marie gik hjem til camperen og gjorde klar - og jeg kunne da godt lige klare 10 minutter alene i en dødssyg pizzashop. Det blev nu til 30 minutter og en mobiltelefon, der var nede på 2 % strøm. Så var det ligesom ikke derfra, at underholdningen skulle komme.

Nå - pizzaerne blev færdige - og de smagte rigtig godt. Det havde han godt styr på den unge fyr!

Dertil et par rigtig gode øl. Først en decideret tørstslukker fra Messina og dernæst en Lunga Maturazione fra Moretti. Måske en pendant til Carlsbergs kvalitetsøl Jacobsen?

Vi var begge trætte efter den lange gåtur, så vi tørnede forholdsvis tidligt ind.

Torsdag den 28. februar 2019 - Taormina og Castelmola

Vi stod op ved 6:45-tiden og hoppede i bad. Kl. 7:15 bekendtgjorde Marie, at vi havde aftalt, at vi ville med dagens første bus ind til Taormina, så lige pludselig havde vi travlt. Vi kastede

yughurt'en i os, nåede at drikke en halv kop kaffe, før kl. var 7:40. Vi nåede lige hen til bus-holdepladsen, da klokken var 7:44. Pyha. Og hvad skete der så. Ikke en hujende hatfis. Der kom ingen bus. Kl. 8 lukkede en mand op for en billetluge ved busholdepladsen, og så kunne vi åbenbart købe en busbillet. Men der kom stadig ingen bus. Vi ventede og ventede. Jeg sendte en venlig tanke til den halve kop kaffe, jeg efterlod i camperen og det toilet, jeg gerne ville have besøgt, før vi tog afsted… Præcis kl. 8:45 dukkede der en bus op. Det var sgu da præcis - bare en time for sent.

Turen ind og op til Taormina var helt som forventet en flot flot tur. Masser af hårnålesving og flotte udsigter ud over kysten og Etna, som tog sig fint ud her fra morgenstunden.

Ca. 20 minutter senere blev vi sat af ved Taormina bus station. Vi havde en masse ting, vi gerne ville se i byen og det var et spørgsmål, om vi kunne nå det hele på en dag. Vi valgte at søge mod Castelmola først. Det var en højt beliggende by og vi ville gerne gå turen derop, mens vi var friske i benene.

Vi gik gennem en gågade i Taormina og lod GPS'en lede os op i bjergene. Snart kunne jeg genkende en vej, som jeg minutiøst havde tjekket med Google Street View. Så var det let at sige: "Vi skal den vej og så kommer der nogle trapper op til venstre". Ganske rigtigt. De dukkede op. Der stod godtnok et advarselsskilt med et udråbstegn på trapperne men det lod vi os ikke stoppe af. Da vi var nået mange tusind trin op (læs: omkring hundrede), var der sat en spærring hen over trinene. Hertil og ikke længere! Jeg blev tosset. Hvorfor fanden kunne de ikke have skrevet det nede ved vejen. Hvorfor skulle vi gå helt herop, for at finde ud af, at stien var lukket? Nå, der var kun et at gøre - ned af trapperne igen og så måtte vi i gang med en plan B, for de havde vel ikke lukket for alle veje op til Castelmola?

Snart åbnede der sig en rute opad. Vi kunne følge vejen, selv om det var noget længere - med en masse hårnålesving. Opad det gik og der var en hæftig trafik på den smalle vej. Mit raseri over den afskårne vej havde ikke helt lagt sig og jeg gik og bandende lidt over trafikken. Der kører biler overalt og de kører tæt og tæt på de gående. Og kan der klemmes en scooter ind, så er de der også. Jeg kan godt blive skør af alle de trafikanter.

Efterhånden som vi fik kæmpet os opad, fandt vi ud af, at der var trapper, der fik på tværs af vejens mange sving frem og tilbage. Så i stedet for at gå frem og tilbage til vejens hårnålesving, kunne man tage trapperne op på tværs. Det var lidt hårdere men også hurtigere.

Efterhånden fik vi kæmpet os godt op af bjerget mod Castelmola og vi nåede til et sted, hvor jeg igen havde haft Goole Street View i gang. Vi skulle bare lige op af en snæver vej til venstre, så ville der komme en sti, som vi kunne følge op til Castelmola, som stadig lå højt over os. Ved indgangen til den snævre vej, var der et skilt, der forkynte, at adgangen var spærret på grund af nedstyrtende klipper.

Vi fortsatte - vel vidende, at nu var vi blevet advaret og kunne let risikere, at skulle tilbage til vejen. Den smalle vej førte op til nogle huse. Den var ekstrem stejl til biler og alligevel kom en lille

skraldebil kørende ned af vejen. Vi fik os kæmpet op til vores sti. Ingen skilte, så vi fortsatte. Stien var lige så stejl som vejen. Vi kunne også se op på det punkt, vi skulle nå op til, at vi skulle bevæge os opad. Langs stien var en enestående udsigt ned mod Taormina og kysten bag byen. Den stejle sti bugtede sig lidt frem og tilbage og det var nødvendigt at gøre stop nogle gange, for at få pusten.

Vi nåede op til et hus, hvor der holdt en bil. Lige bag huset første stien videre men der var et vejarbejds-skilt og en spærring, der dog ikke dækkede hele stien. Så vi fortsatte og lidt længere fremme kunne vi se årsagen til alle deres skilte. Et stykke af klippen over stien var faldet ned og havde smadret stien og stakittet langs stien. Det så ud til, at stien var blevet nødtørftigt gjort rent men siden stien var blevet ødelagt i 2016, var der åbenbart ikke rigtig sket noget. Vi gik forbi og afholdt os fra at nærme os den yderste kant af stien. Ingen problem overhovedet. Efter 20 meter var vi forbi og kunne fortsætte turen op mod Castelmola.

Da vi nåede helt op, var vi enige om, at nu gad vi ikke kravle mere opad i dag og det kom næsten til at holde stik. Vi ville heller ikke bøvle med at gå ned igen. Det ville være hårdt for knæene. Der gik busser fra Castelmola eller vi kunne tage en taxa.

Vi kastede os ind på det første sted med udendørs servering. Det viste sig at være et pizzaria, der var ved at blive bygget om, men de holdt åben og kunne servere. En mørk ung fyr sørgede for hynder til os. Selve bestillingen sørgede "bossen" for. Vi bestilte mandelvin, som skulle være meget speciel for Sicilien og det virkede til, at de har slået sig helt på denne vin på Castelmola. Vinen duftede fantastisk og den smagte også rigtig godt, men det var en meget sød vin. Vi talte lidt om, hvad man kan bruge sådan en vin til. Måske en kop kaffe efter middagen. Som velkomstdrink er den nok for sød.

Vi gik en tur i gaderne i Castelmola. Her var der også en del biltrafik. Butikkerne var souvenirbutikker og de solgte alle sammen det samme - bl.a. mandelvinen. Sådanne butikker tiltaler os slet ikke. Et sted stod to kvinder og diskuterede. Havde det været i Danmark, ville jeg have forsvoret, at de skændtes højlydt men her i Italien er det helt normalt og jeg tror, at de blot diskuterede.

Vi nærmede os efterhånden frokost og jeg havde læst om et sted, hvor man var nødt til at smage mandelvin, for det var familiens egen produktion. Ja, så hoppede vi på den også. Vi fandt frem til baren Turissi, der brugte det mandlige kønsorgan som det helt gennemgående i deres udsmykning. Kæmpe store peniser hang og stod overalt. Selv dørhåndtaget ind til baren. Drinkskortet var skåret ud som en penis og selv dækservietterne havde tegninger… Vi kantede os ud på en lille afsats med 2 borde. Her skinnede solen og det var lunt. Vi var sultne og bestilte et par pastaretter og en øl. Jeg bestilte en ret med tun og kapers, men kunne kun finde soltørrede tomater og olie i retten. Det påpegede vi for tjeneren, da vi betalte. Men han fastholdt, at der var tun i retten. Det viste sig, at det var ikke reelle stykker men noget pasta af tun, der var i. Nå, så havde vi prøvet det også… Vi købte et par flasker af deres mandelvin og fik lov at smage både en hvid- og rødvins version. Glassene, som vi smagte af, havde naturligvis form som en penis. Skørt…

Tilbage på pladsen, hvor vi var ankommet til Castelmola. Her holdt en enlig taxa og busserne så ikke ud til at køre lige foreløbig. Der var ingen chauffør i taxaen, så vi ringede til det telefonnummer, der lå i forruden. En mand tog telefonen og lovede, at chaufføren ville være der om 5 minutter. Det holdt stik. En kvinde dukkede op og kørte os ned af de kringlede veje til Taormina. Selve turen ned var i sig selv en attraktion med den fantastiske udsigt - og selvfølgelig Sicilienernes evne til at manøvrere i trafikken på de meget smalle bjergveje.

Vi havde bedt chaufføren om at sætte os af ved det græske amfiteater, som var næst på listen. Taxaen holdt ved indgangen til gågaden. Det undrede vi os over, men vi betalte den faste pris på 15 euro for turen.

Et kig på kortet forklarede, at vi skulle gå igennem gågaden og dreje til venstre, for at komme til det græske teater. Så taxaen kunne ikke køre os helt til teatret. Som det nok allerede er gået op for de fleste, så interesserer vi os ikke synderlig meget for gamle ruiner. Der er ellers masser af chancer for at se dem her i Syditalien og på Sicilien. Men det græske amfiteater i Taormina skulle være et af verdens smukkeste og med en unik placeringen med Etna i baggrunden. Vi fulgte sidegaden op mod indgangen. Butikkerne var helt rene souvenirbutikker. En gang skrammel fra ende til anden, men de skal nok få lokket nogle turister ind… Jeg tror, at det eneste, som Marie og jeg synes var lidt sjovt, var butikker med en masse farverigt porcelæn. Det gør de en del i hernede.

Det kostede 10 euro at komme ind på teatret. Vi brugte nok 3 kvarter på at gå rundt og kigge på stedet. Vi trådte direkte ind på tilskuerpladserne og der var vel plads til 3000-4000 mennesker i arenaen. Lige som vi var kommet ind, var der en tilfældig gæst nede på scenen, der forsøgte at synge operastrofer. Hun gjorde det faktisk rigtig godt og vi fik straks et billede af, hvor godt hendes stemme bar igennem til de øverste rækker.' Fra de bagerste rækker kunne vi se ned på scenen og bag scenen tårnede Etna sig op. Det har garanteret været en del af overvejelserne, da teatret blev bygget i sin tid. Overalt omkring teatret var der en fin udsigt ud over Taormina og kysten rundt om byen.

Vi var også en tur på scenen men jeg afstod fra at kaste mig ud i nogen form for sang.

Næste punkt på dagsordenen var en gågade og et par barer, som vi også havde sat kryds ved. Vi kunne ikke lige huske hvorfor. Men vi gik ned gennem gågaden. Midt for gågaden var der sat en scene op og de var ved at rigge nogle højttalere til, så der skulle nok være karneval i aften. De 2 barer så ikke indbydende ud, så vi fortsatte turen gennem gågaden. Der var mange spændende butikker, men vi var ikke på jagt efter noget, så vi kastede kun et blik ind i de fleste af butikkerne.

Det var ved at være hen på eftermiddagen og vi havde kun et punkt på ønskelisten i Taormina tilbage. Det var en have, som en engelsk kvinde Lady Florence Trevelyan havde sørget for at få indrettet. Parken virkede meget tilgroet med forskellige type af træer. Sikkert et dejligt sted om sommeren, hvor temperaturen let kan komme over 40 grader. Men ikke så interessant på dette tidspunkt, hvor der ikke var så mange blomster.

Efter et forholdsvis kort besøg i parken, gik vi tilbage til busstationen. Vi havde besluttet, at vi ville finde en købmandsbutik, før vi tog hjem til Giardini Naxos igen, for der var der jo ikke rigtig nogen butikker i vores nærhed. Så vi fortsatte forbi busstationen til et område, hvor jeg havde set en købmandsbutik på kortet. Det holdt stik og vi købte et brød. Butikken havde også 5-6 forskellige Masala vine men ud fra mine noter hjemmefra, var de alt for dyre. Jeg var lidt spændt på at smage dem :)

På et lille pizzaria ved siden af købmanden fik vi et glas lokal hvidvin, før vi gik tilbage til busstationen.

Her holdt en bus med destination til lufthavnen. Den mente jeg ikke, vi skulle med. Men Marie begyndte at læse de forskellige byer, der rullede på panelet nedenunder. Her dukkede vores busstation op, så vi hoppede ombord lige inden bussen kørte. Bussen var fyldt med en flok franske unge mennesker. Et par ægte gentlemen tilbød os gamle mennesker et sæde. Det trængte vi også til :)

Det var dejligt, at vores busstation kun lå et par hundrede meter fra camperen. Vi satte os fluks til rette og knappede en flaske vin op med Frappato druen, der skulle være en kradsbørstig drue. Vinen smagte egentlig ok. Der var måske lidt Malbec over den - men i en lidt mere utæmmet udgave. Marie havde sat en gang vask over, og vaskemaskinen var omtrent lige så hurtig, som italienere er til at krydse vejen gående. Det tager de med ophøjet ro - og så snart de har fået øjenkontakt, går de bare stille og rolig over vejen og lader som om, de ejer det hele.

Marie serverede det sædvanlige, brød, ost og pølse. Ja, det spiser vi meget af, men det smager altså bare godt. Ret hurtigt satte maden sig på øjnene. Vi spiste lidt sent i dag og ved godt 9-tiden blev vi enige om at kravle til køjs.

Inden da blev vaskemaskinen selvfølgelig færdig, så vi kunne nå at få hængt tøjet op til tørre.

Fredag den 1. marts 2019 - Giardini Naxos - Francavilla di Sicilia

Selv om vi kravlede tidligt i seng, sov vi længe og solen var godt og vel stået op, da jeg væltede ud af sengen. I første omgang for at få skrevet dagbogen færdig fra i går og da der kom liv i Marie, var jeg færdig med skriveriet. Der var en livlig aktivitet udenfor. De gamle Italienere overfor var i et vældig vigør og diskuterede som sædvanligt ivrigt. Pludselig dukkede en bil op på pladsen med en ordentlig ladning store appelsiner på ladet. Vi havde tidligere købt clementiner længere nordpå og talte om, at vi skulle prøve appelsinerne. Så jeg sparkede Marie ud i nattøjet, for at hun kunne købe lidt. Hun kom tilbage med et par ordentlige posefulde med appelsiner og tomater. Lidt senere dukkede endnu en vogn op. Han solgte frisk brød. Tænke sig, vi havde storket byen rundt et par dage før, for at finde frisk brød. Og så kører han bare lige ind på pladsen. Ja, så var det jo dejligt, hvis man kunne have talt lidt med dem på pladsen - så kunne de sikkert have fortalt os, at bageren kom kørende.

Vi fik badet overstået og spiste morgenmaden udenfor. Det var lidt komisk. Lige overfor os sad en Italiener og kiggede over på os. På pladsen ved siden af ham stod to tomme stole, som også pegede direkte mod os. Jeg kunne lige se for mig, at vi var turistattraktionen for de fastliggende pensionister. De sad og gloede på, hvad det var for noget (rugbrød), de mærkelige nordeuropæere sad og spiste.

Vores trappe gik i stykker under morgenmaden. Pludselig trådte jeg trinet ned i den ene side. Det viste sig, at være en skrue, der var hoppet ud af holderen. Vi fik nødtørftigt skubbet trappen på plads, så den kunne køres ind. Så måtte vi få den lavet på et værksted et sted.

Mens vi var ved at gøre klar, til at køre videre, dukkede der pludselig en dansker op på cykel. Han spurgte, om vi hed Mortensen, for han var åbenbart på jagt efter nogen, der skulle ligge på vores camperplads med det navn. Vi fik en lille sludder med ham. Søren og Lisbeth var fra Kerteminde. De var næsten fastliggere på Eden camper. Havde i hvert fald været det denne sæson. De havde kørt deres camper herned i efteråret og var fløjet hjem i en periode. Nu var de kommet retur og planen var at køre camperen hjem til maj igen.

Vi havde lidt bøger, som vi kunne udveksle, så vi aftalte, at Marie og jeg kørte hen til deres camperplads og fik ordnet bytteriet. Det gjorde vi og vi fik en lille sludder med dem, bl.a. om det, at parkere udenfor de overvågede camperpladser. Det ville han ikke vove at gøre på Sicilien. Marie og jeg har ikke noget imod det, men det skal selvfølgelig være med omtanke. Søren nævnte, at han havde fyldt camperen med Chianti rødvin på vej ned gennem Italien. Den smagte slet ikke så godt, som den vin, de kunne købe på camperpladsen hos ejeren. En plasticflaske med 2 liter rødvin til 4 euro. Jeg skyndte mig at hente penge til en flaske og Søren formidlede kontakten til ejeren. Søren kunne nemlig klare sig på Italiensk.

Vi fortsatte turen ud af Giardini Naxos og gjorde først et stop ved et ARD discount supermarked. Her fik vi fyldt lidt varer på bilen, så vi kunne klare os et par dage uden forretninger i nærheden.

Så gik det mod vest til Alcantara kløften. Det var et større parkområde, som vi gerne ville se. Lige overfor parken skulle være en åben camper-parkering. Her ville vi bo, men den var lukket, som mange af de andre på vores camper app. I stedet kørte vi ind på parkens parkeringsplads. Her fik vi med garanti ikke lov til at overnatte, men vi kunne da besøge parken og køre videre bagefter.

Selve parken var helt sikkert vant til at modtage mange gæster. Parkeringspladen var pænt stor. Men en stor del af området var lukket ned på grund af oversvømmelser i efteråret. En af de helt store attraktioner er, at man går ind i en kløft, men det var kun muligt at se kløften fra oven. Til gengæld var indgangsprisen også reduceret fra 7 til 6 euro. En fyr forklarede meget grundigt, hvilke restriktioner, der var - og hvad vi ikke kunne se.

Vi købte billet og gik ind i parkanlægget, hvor der var planter og træer fra hele verden. Og et kæmpe stort picnic område, beplantet med citron- og appelsintræer. Vi fik som sagt også mulighed for at gå en tur langs kløftens øvre kant. Det var såmænd vældig interessant, men når man nu har set vandfaldet Iguazu i Sydamerika, skal der alligevel en del til at imponere en :)

Alligevel brugte vi mere tid i parken end de fleste. Vi skulle vel have noget for pengene :)

På parkeringspladsen fik vi en kop kaffe, mens vi diskuterede, hvad næste skridt skulle være. Vi blev enige om at finde en parkeringsplads ved siden af et fodboldstadion i den lille by Francavilla di Sicilia. Det var en aldeles gratis og uovervåget plads.

I discount supermarkedet var jeg faldet for en Marsala vin. Den smagte vi på og den var sød, og den kunne ikke umiddelbart sammenlignes med en portvin. Men jeg ser stadig frem til at få en Marsala vinsmagning, når vi når til Marsala!

I dag skulle vi have kartofler til aften. Det har vi ikke fået, siden vi tog hjemmefra og jeg savnede det. Marie er ikke så vild med kartofler… Og vi købte hakket oksekød, som skulle blive til hakkebøffer. Uhmmm.

Middagen blev fortæret med glubskhed. Oksekødet var ikke helt så godt, som vi er vant til i Danmark. Jeg er lige ved at tro, at det kunne være hestekød :) Det var lysere end vores oksekød og smagen var ikke helt den samme. Marie havde gjort sig umage, for at sørge for, at kartoflerne var kogt godt ud, men de var ikke så melet, så det blev bare til bløde kartofler. Men det smagte fint og rødvinen, som vi havde købt på Eden camper parking smagte ganske rigtig fortræffentligt.

Trætheden meldte sig atter tidligt og ved godt 9 tiden gik vi i seng. Hundene i nabolaget gjæffede meget. Det er utroligt, at Italienerne gider høre på det selv, men de har vel så travlt med at diskutere indendørs, så de hører det kun som nogle argumenter fra et familiemedlem :)

Der blev fred og vi faldt i søvn men sent på aftenen startede hele koret op igen. Så havde Italienerne nok været ude at spise og så skulle hunden lige have lov at give sig til kende. Fandens til larm!

Hvordan mon man egentlig laver hot dogs fra bunden?

Lørdag den 2. marts 2019 - Francavilla di Sicilia - Santa Tecia

Som den norske vejrtjeneste havde spået, vågnede vi op til regn og torden. Så var det godt, at vi ikke havde nogle faste planer i dag og kunne kravle længere ned under dynen. Det er utroligt, vi har ingen problemer med at ligge i sengen i næsten 12 timer. Jeg kunne lukke op for gardinerne, så jeg kunne ligge og kigge på bjergene, hvor regnen kom fra. Så kunne jeg se, hvornår det ville regne. Og der kom et par store skyller undervejs og lidt op ad dagen dukkede der også nogle gevaldige kastevinde op fra bjergene, så vi vuggede godt i camperen. Sådan en kraftig vind er også hurtig til at suge evt. varme ud af bilen. Det trækker vildt, når det blæser kraftigt.

Men vi fik os da møvet op og Marie satte noget kaffevand over. Snart havde vi en varm kop kaffe og lidt yughurt. Et tæppe og en dyne - så kunne det dårlige vejr bare komme an - og gå igen. Og det skete…

Omkring frokost klarede det op og vi monterede os et par vandrestøvler og lidt tøj - og begav os ud på en gåtur til parken Gume deli'Alcantara. Vi gik bag om byen Francavilla di Sicilia og langs en flod, der havde farve som brunt mudder. Langs floden var der et værre svineri. Det så ud til, at man brugte det brede floddelta til losseplads. Det var selvfølgelig smart, for vandet ville føre lortet væk. Men det var ikke noget kønt syn. Parken Gume deli'Alcantara var som en mindre glamourøs udgave af den park, vi besøgte i går - og betalte 6 euro, for at besøge. Gume deli'Alcantara var måske ikke helt så flot, men det var en fin gåtur og her var både masser af kaktusser, citron- og appelsintræer og sågar en borgruin på en bakketop. Og så havde vi hele området for os selv.

For enden af turen i parken, var vi tilbage i byen - men i modsatte ende af, hvor vi holdt parkeret. Så vi gik gennem endnu en forholdsvis trøstesløs by. Masser af gråt beton etagebyggeri. Hvis man kiggede ind i butikkerne, afslørede de imidlertid et sandt slaraffenland af varer. F.eks. slagteren, der havde masser af pølser og andet spændende kød og ost.

Tilbage ved camperen besluttede vi at fortsætte turen ned mod Acireale, hvor vi gerne skulle til karneval. Vi ville ikke køre direkte til byen, for der var sikkert kaos. I første omgang kørte vi efter en parkeringsplads i udkanten af byen. Og målet med turen var at undgå motorvejen, så vi kom ud på en række snirklede veje omkring Etna. Tættest på vulkanen var der masser af vinmarker og vi spejdede efter en vinbonde, der ville servere lidt vin. Vi fandt kun et enkelt sted men nåede ikke at dreje ind.

Efter en god times kørsel, nåede vi frem til vores bestemmelsessted. En stor parkeringsplads i byen Santa Tecia. Herfra havde vi en fin udsigt til Etna og vi brugte masser af de tilbageværende lyse timer, til at studere skyformationerne omkring Etna.

Aftensmaden blev biksemad og resterne af vores bøffer fra i går. Mens vi vaskede op, forsvandt det sidste lys over Etna. Så ville vi gerne have en lille smule lava, til at lyse himlen op. Uden det skulle gå ud over nogen forstås…

I stedet for kunne vi høre lidt højt musik og så vidt vi kunne vurdere, kunne det kun være fra karnevallet i Acireale, som vi først vil besøge i morgen.

Søndag den 3. marts 2019 - Karneval og fastelavn i Acireale

Efter en fredelig nat og en fin morgenstund, kørte vi ind til Acireale, for at se, om den officielle parkeringsplads for autocamere i forbindelse med karnevallet var åben. Det var en stor sportsplads, der til lejligheden var omdannet til en af 2 parkeringspladser. Der holdt pænt mange

autocampere på pladsen men de var så småt ved at bryde op - og der var masser af plads til os. 7,50 euro for en overnatning. Det var såmænd fair.

Vi blev dirigeret ind på en plads i hjørnet ved siden af et stort tivoli. Vi måtte vel finde os i, at der var lidt gang i butikken, når vi kom trætte hjem til aften.

Vi pakkede rygsækkene og gik mod byens centrum, hvor vi kunne begynde med at beundre de forskellige vogne fra kl. 9:30. Kl. 11 ville karavanen med vogne begynde at køre i position, kl. 13 en koncert i området, kl. 15 startede det egentlige optog og kl. 21 sluttede dagen af med koncert med et (vistnok) Italiensk band Kolors.

Vi var klar til at komme ind på pladsen ved godt 9-tiden men billetsalget lukkede først op et kvarter senere. Med en billet i hånden kunne vi begynde at tage bestik af arenaen. Selve paraden med vognene ville køre på en strækning på 2-3 km. Via to lange veje, der formede et V og Corso Italia, der bandt V'et sammen foroven.

De store vogne med papmache figurer stod parkeret flere steder på strækningen. Det var vældig farverige modeller af ansigter og dyr i borge eller andre store beboelser. Hver vogn var kæmpestor. Fyldte måske 10-12 meter i længden, 5-6 meter i bredden og minimum 5 meter i højden. De ville komme til at fylde meget på ruten. Hver vogn blev trukket af en traktor og på traktoren var der monteret et stativ med lamper, der kunne lyse hele modellen op.

Vi gik ruten igennem og kiggede lidt på alle de gadebutikker, der solgte masker, parykker i alle farver, tøj, skum på dåse og poser med papirfnuller i alle farver. Mange af de normale butikker på strækningen havde også åbnet, selv om det var søndag. Der var velsagtens mulighed for at tjene en skilling eller to.

Jeg gik og planlagde, hvor det kunne være godt at stå til selve paraden. Det endte med at være helt nytteløs planlægning, for vi kom til at gå rundt på hele strækningen. Vi gik ruten igennem og ved Piazza Duomo, hvor Kolors skulle spille om aftenen, var bandet allerede i gang med at lave lydprøver. De spillede et par numre - bl.a. et nummer, vi havde hørt på Youtube med dem. Det fik de unge piger til hvinende styrte ned mod scenen. Helt upopulære var bandet åbenbart ikke. Det var heller ikke kedelig musik.

Folk myldrede til. Det var helt sikkert et familiearrangement. Rigtig mange små børn var klædt ud til fastelavn og vi talte lidt, om det var sådan hver dag under karnevallet eller det var specielt for i dag, hvor det netop er fastelavn i Danmark. De små børn var klædt ud i alle mulige mærkelig dragter. Nogen var åbenlyst købt i en butik. Andre havde fine gamle kjoler på eller hjemmelavet kustyme. Også forældrene var ofte pyntet med parykker, tøj eller f.eks. et helt klovnekustyme. Det var meget farverigt.

Vi satte os på en bænk foran en butik, for at spare lidt på energien. Herfra kunne vi se det mylder af mennesker, der var på vej ind i området. Et forholdsvis stort område af byen var spærret af og

der stod vagter ved alle indgangene. Det så ud til, at de fastboende fortsat kunne køre ind og ud fra området. De blev dirigeret gennem gaderne af betjente og der blev taget fin hensyn til alle.

Vores frokost blev en velsmagende kebab og lidt vand. Kebabstedet havde sikkert kronede dage i de 3 uger, karnevallet varer.

Herefter gik vi ned på en af pladserne i området, hvor der skulle være en koncert. Først var der 2 hornorkestre, der startede op og myldrede ud i gaderne væk fra pladsen. Inde på selve pladsen var der til gengæld et større orkester, der satte i gang med masser af disco og funk musik. Der var pænt gang i musikken og de spillede faktisk fint. Publikum var bare ikke varmet op endnu, selv om der var masser af mennesker på pladsen. Alle havde mere travlt med at finde et sted, hvor de kunne sidde ned. Marie og jeg okkuperede en betonstander, der skulle give vand. Den var død og derfor var der ikke søgning til den. Her kunne vi sidde op af hver sin side og nyde kaosset og de mange mennesker. Børnene rendte rundt med poser med papirfnulleret og smed fnulleret efter hinanden eller efter andre. Efterhånden lå der papirfnuller overalt. Der blev noget at rydde op på.

Efter nogen tid gik vi videre og vi nåede at gå ruten igennem et par gange, før jeg fandt et sted, hvor det kunne være godt at stå. Her var der høje huse på begge sider af vejen og man kunne få et godt indtryk af, hvor lidt plads der var til vognene.

Ud på eftermiddagen begyndte vognene så småt at køre. Efterhånden som solen gik ned, fik vi set flere af vognene på ruten men det var tydeligt, at optoget endnu ikke var rigtigt i gang. Mellem vognene skulle der være optrædende grupper i farverigt tøj og mange af disse kom gående ned langs ruten som om de var på vej til deres startpunkt.

Vi gik lidt mod strømmen af mennesker og karavanens retning og havnede ved en af pladserne, der udgjorde et hjørne på ruten. Her var der en stor tribune. Den var fyldt med mennesker. Også på pladsen foran tribunen stod der rigtig mange mennesker. Det var lidt for crowdet, så vi trak en anelse op af vejen igen. Her var der næsten ingen og vi havde fin udsyn til vognene. Men det viste sig også, at vi dermed ikke så vognene i fuldt flor. For ud over at de var store, så kunne de bevæge en del af figurerne på vognen og bevægelserne bestod også i, at indholdet på vognen kunne vokse i højden og blive 2-3 gange så højt, som når de kørte. Det fandt vi dog først ud af senere.

Der var fortsat ikke så meget skred i karavanen og der var ikke så mange dansere i gang, selv om det var ved at blive mørkt. Vognene i paraden havde til gengæld fået lys på og den fik ikke for lidt. Det var næsten så meget lys, at man ikke længere kunne se papmache figurerne.

Vi valgte at fortsætte ned af ruten mod karavanen. På hele pladsen var der hængt store højttalere op og herfra blev der spillet overvejende latinamerikanske rytmer og der blev snakket en allerhelvedes masse på italiensk. På hver af vognene var der også et musikanlæg og de kunne spille vildt højt. Flere af vognene havde egen DJ med og han gik foran traktoren og underholdt. Flere af vognene spillede så højt, at det tangerede et egentligt koncertanlæg.

Nu var det blevet mørkt og vi havnede på Piazza Duomo igen. Her var rigtig mange mennesker og det var svært at komme nogen vegne. Snart fandt vi ud af hvorfor. Hver vogn stoppede op ved pladsen og lavede en egentlig forestilling. Vognens figurer foldede sig ud eller op, bevægede sig fra side til side eller drejede rundt. Lysene på vognen var et show i sig selv. Vognen transformerede sig til en kæmpe model på omkring 15 meter i højden. Det var vildt imponerende.

Vi så en af vognenes "forestilling" og valgte derefter at fortrække fra den overfyldte plads. Ud af en af sidegaderne. Hen til en udgang. Vi trængte til et sted, hvor vi kunne sidde ned. Vi fandt en stor restaurant, hvor der mærkværdigvis ikke rigtig var nogen gæster. Nå ja, det er igen det der med, at her spiser man senere. Mens vi var der, blev restauranten fyldt helt op. God timing!

Vi bestilte en omgang risotto og en pizza. Og et tiltrængt krus øl. Her kunne man få en mass. Dejligt! Maden smagte lækkert og vi fik et tiltrængt hvil i benene. Så havde vi energi igen, til at kunne se koncerten med Kolors.

Tilbage på pladsen var der kommet flee mennesker til. Især var de lidt yngre mennesker begyndt at dukke op. Vi nåede at se en hel forestilling mere med en vogn. Det var vildt imponerende og vi kunne konstatere, at hvis vi havde været en kende skuffet over, at de bare trak rundt med en papmachefigur i overstørrelse, så viste de med disse forestillinger, at paraden var så meget andet og mere end bare en dum figur. Flot, flot parade, der absolut levede op til forventningerne.

Efterhånden vadede vi rundt i et tykt lag af papirfnuller og alle smed fortsat fnuller efter andre. Vi gik heller ikke ram forbi. Unge drenge gik nu med kæmpe affaldsposer, fyldt med fnulleret. De havde sikkert gjort et godt køb. Men dermed tog kasteriet også til i styrke. Det var nogle ordentlige håndfulde, de kunne sende afsted. Egentligt ret harmløst men for pokker et svineri. Det kunne ikke være sådan hver dag i de 3 uger, karnevallet varede. For pokker, der var noget at rydde op.

Klokken blev næsten 22, før koncerten med Kolors kom i gang, så vi ventede en god time, mens vi forsøgte at klamre os fast til en pæl eller et hus, for vi var lige på det sted, hvor der var mest trafik til og fra koncertpladsen. Vi havde ikke lyst til at gå for tæt på scenen men vi ville samtidig gerne kunne se lidt.

Jeg må tilstå, at jeg nåede at blive træt i benene, af at vente, så da Kolors endelig kom på - og strømmen af mennesker fortsatte - var jeg mest til, at vi gik hjemad mod vores camper. Det var Marie med på, så vi forlod koncerten inden den var kommet i gang. Det var lidt en skam, for det var egentlig OK musik. Bandet har en frisk lyd med god brug af elektroniske instrumenter.

VI gik tilbage mod camperen og folkestrømmet aftog hurtigt. Tæt på vores holdeplads var der et stort madområde, hvor man kunne købe alt muligt fastfood. Jeg synes umiddelbart, at de serverede det samme fra alle vognene men der var da variation i pizzas, paninis, grillet kød osv.

Vi havde gættet rigtigt. Vi holdt parkeret klods op af et tivoli, der var i fuld gang. Det var en af de mest usædvanlige overnatningssteder, vi har haft med camperen. Radiobilerne kørte ubønhørligt og ved siden af dem var en rutchebane. Nå, det fik nok en ende på et tidspunkt. Der holdt ikke mange autocampere på pladsen. I stedet var det blevet til en kæmpe parkeringsplads for biler.

Jeg funderede lidt over, hvad jeg ville gøre anderledes, hvis jeg skulle opleve denne dag om igen. Så ville jeg nok ikke have haft så travlt med at komme ind på karnevalspladsen fra morgenstunden af. Det blev en lang dag og det var svært at have energi til det hele. Vi var rigtig gode til at holde pauser og sidde ned i perioder, men en anden gang ville jeg måske først dukke op ved 16-tiden, når optoget var godt i gang.

Trætheden overmandede mig og jeg kravlede i seng, selv om larmen fra tivoliet burde forhindre mig i at falde i søvn. Det var ikke noget problem!

Mandag den 4. marts 2019 - Acireale - Catania

Solen skinnede atter fra en skyfri himmel. Natten havde været meget urolig. Jeg havde ikke hørt mere fra tivoliet. Det havde trætheden klaret. Men I løbet af natten vågnede jeg til en større kortege af udrykningskøretøjer. Senere udrulledes et større familiedrama foran vognen. Børn og voksne der skiftevis græd og råbte af hinanden. Så gå dog hjem og sov i stedet, tænkte jeg. Med det første lys på himlen dukkede vogne op, der åbenbart skulle gøre nærområdet rent for papirfnuller. De kørte rundt på sportspladsen og sørgede for, at beboerne i de få autocampere på pladsen ikke skulle sove alt for længe.

Vi ignorerede dem, så godt vi kunne og havde ikke travlt med at komme fra pladsen. Alligevel var vi vist de første, der kørte derfra ved godt 9-tiden. Første stop var et supermarked og det kan godt være lidt svært at finde på Google Maps. Så kom jeg i tanke om, at man kan søge på f.eks. LIDL - og det gjorde jeg. Der dukkede et LIDL op i udkanten af næste destinationsby Catania. Den stilede vi efter.

I første omgang undgik vi motorvejen mellem Acireale og Catania. Det har sin pris, for GPS'en ledte os via en række små og aldeles dårlige veje men vi var friske og havde mod på det eventyr, sådan nogle veje kan give med kvaliteten af asfalten (absolut mangel på samme) og den måde, de andre trafikanter gebærder sig på.

Marie har lært at læse trafikken og der var ingen problemer med at komme til LIDL. Bortset fra, at GPS'en ind imellem foreslår en alternativ rute og engang imellem accepterer jeg dette, hvis det umiddelbart ser fornuftigt ud. Og pludselig havnede vi alligevel på motorvejen på et kort stræk.

LIDL var en helt ny butik med en pæn stor parkeringsplads. Det var dejligt. Vi fik handlet lidt fornødenheder ind (for en gang skyld hverken øl eller vin, for det havde vi nok af i camperen).

GPS'en blev sat til at finde en camperplads, hvor vi skulle give 10 euro pr. nat. Her var alle fornødenheder, så det var en OK billig pris. VI nåede frem til pladsen via en større omvej på motorvejen. Jeg tror, at jeg fik læst et kort forkert og pludselig var vi på vej ud af byen mod Palermo, der ligger på Siciliens modsatte side.

Camperpladsen var et forfærdentligt sted. Gamle udrangerede biler, lastbiler, campere og busser i en pærevælling. En boss med 2 tænder i munden og ikke et ord engelsk. Han anviste os en plads under et tag. Det er sikkert fint om sommeren, når temperaturen er over 40 grader. Men vores solcelle vil gerne have noget at leve af - og det så ikke umiddelbart ud til, at vi kunne få strøm på pladsen. Heldigvis dukkede en anden fyr op, der kunne lidt engelsk. Han forstod vores problem og med ham som tolk blev vi enige om, at holde uden for halvtaget foran et par gamle smadderkasser.

Jeg forsøgte at finde et toilet men det viste sig at være en hestestald, jeg var på vej ind i, så jeg opgav.

Efter lidt frokost og en powernap, var det ved 3-tiden tide til lidt eventyr i Catania, der er den næststørste by på Sicilien. Lige udenfor camperpladsen var en busholdeplads og vi sprang på den første bus, der dukkede op. Den kørte mod "centro", og jeg kunne følge med på mobilen, når vi nærmede os et sted, hvor det var klogt at hoppe af. Det viste sig at være ved en busstation tæt på Piazza Duomo.

Så gik vi på jagt efter nogle af de krydser, vi havde sat hjemmefra. Vi fik set en del prominente bygninger, byens katedral og en flot park. Vores forventninger til parkerne var justeret lidt nedad efter dem, vi tidligere har set. Der skal nok være lidt blomster i parkerne, før de virkelig shiner.

En ølbar var der også aftegnet på ønskelisten. Beer Wall var desværre lukket om mandagen og lukkede først op igen tirsdag kl. 20. Dér ligger vi jo næsten i vores seng…

Så vi fandt tilbage til busstationen, hvor der holdt et gammelt lig af en bus, klar til at køre os hjem igen. Over stok og sten gik det i den Cataniske trafik. Jeg nød blot, at jeg ikke skulle guide chaufføren…

Marie havde store planer med aftensmaden i dag, så vi delte en god øl, før hun kastede sig over gasblussene. Vi har stadig gas på den første flaske, så en af vores (mine) bekymringer ser snart ud til at være gjort til skamme!

Aftensmaden bestod af blomkål, gulerødder og bønner, serveret sammen med en færdigkøbt gordon bleu. Det smagte super.

Tirsdag den 5. marts 2019 - Circumetnea - med jernbane rundt om Etna

Marie havde læst om en jernbanetur hele vejen rundt om Etna. Den havde jeg også læst om hjemmefra men jeg havde fået det indtryk, at toget kun kørte ganske få gange om året. Vi var kørt over skinnerne og de så ikke ligefrem rustne ud, og da vi undersøgte det lidt nærmere i aftes, så det ud til, at vi kunne køre turen i dag.

Så vi stod tidligt op, fik et bad og morgenmad; og stilede mod bussen lige ved udgangen. Det tog lidt tid, før bussen kom. Til gengæld var det en anden rute, end vi havde kørt i går - denne var mere direkte. Inden vi skulle med jernbanen, var der lige et fiskemarked i centrum, vi måtte se. Markedet var selvfølgelig i fuld gang og i udkanten af markedet var der en del grøntsager til salg. Fiskemarkedet foregik mere eller mindre under åben himmel. Et væld af små boder var spredt ud på en lille plads tæt på Piazza Duomo. Mange af staderne var blot to store plasticspande, vendt på hovedet. Ovenpå spandende stod et par kasser med fisk. Værsgo' at købe!

De lidt mere sofistikerede sælgere havde selvfølgelig flere kasser og de kunne filetere fisk. Vi kunne stå på en forhøjning i udkanten af fiskemarkedet og studere deres dygtige håndværk med en stor kniv. Det havde de godtnok styr på. Samtidig kunne de da lige råbe lidt til hinanden eller til kunderne.

For at nå frem til togturen, skulle vi gå til undergrundsstationen Borgo godt et par kilometer væk fra Piazza Duomo. Vi gik i frisk trav og det var lidt længere, end vi havde regnet med. Billetterne skulle købes på en lille togstation bag ved selve undergrundsstationen Borgo og vi nåede ikke lige det tog, som vi havde satset på. Men så blev der plads til en kop kaffe og en kage i det dejlige, varme vejr. Solen bagte fra en skyfri himmel og i dag kom de korte bukser frem.

Vi havde læst, at hvis man søger en komfortabel togtur i airconditionerede vogne, så skal man ikke tage med dette tog. Og det var sandt. Togene var gamle skinnebusser fra 50/60'erne, men det var jo en del af charmen på turen. Og så gav det mulighed for at lukke vinduerne op. Det kan en fotoentusiast jo godt lide!

Togturen ville tage godt 3 timer, hvis man kørte den nonstop. Vores afgang så imidlertid ud til at stoppe ved en station undervejs. Så måtte vi vente der en times tid på det næste tog.

Vi rullede ud af Catania med en næsten fyldt skinnebus og til lyden af gadang-gadang, gadang-gadang, som man slet ikke hører mere, fordi skinnerne bliver svejset sammen på en anden måde i dag. Det var helt nolstalgisk. Toget stoppede undervejs ved en række stationer og de fleste steder var der også en by, hvor vi stoppede. Den første del af turen gik syd og vest om Etna, som vi hele tiden havde udkig til. Denne første del var ikke den mest spændende. Der var mange byer og de virkede meget ens med gamle og forslidte huse i 2-4 etager, masser af bevokset lava (bl.a. rigtig mange kaktusplanter). Efter ca. en times kørsel, nåede vi til station Adrano Cappellone og togføreren stak hovedet ind, for at fortælle, at næste stop ville være udenfor byen, så det var bedst at stå af her. Jeg havde regnet ud, at der også var et stop i Adrano Centre, men der måtte vi åbenbart ikke køre til… Så kunne vi da gå dertil og tage næste tog derfra, besluttede vi.

Cappellone stoppestedet virkede ikke til at være verdens navle. Her var kun huse og veje og ikke noget interessant at kigge på. Pludselig kom en dame ud af en dør i et af husene med en pose varer. Aha - en butik. Den måtte vi da lige kigge nærmere på. Deres butikker kan være lidt svære at se. Det var en stor købmandsbutik og vi bestilte et sandwich brød med pølse og ost. Udstyret med dette, en pakke saltstænger og et par sodavand, begav vi os videre af de meget uinspirerende gader mod centrum.

Centro stationen lå heller ikke i et område, der var særlig indbydende. Her var ikke skyggen af butikker. Selve stationen lå hengemt som et hul i jorden. Hele banelegemet var i øvrigt gravet ned under jorden gennem byen, så det var blevet til forholdsvis moderne undergrundsstationer. Vi forstod ikke helt ideen med, at man havde gravet det ned, for selve strækningen løb stadig gennem byen med hegn på begge sider. De var sågar ved at sætte nye hegn op langs strækningen, selv om skinnerne var blevet fjernet. Hvad pokker skulle de så bruge strækningen til?

Vi spiste vores sandwich og gik ned til toget i den kolde undergrundsstation. Toget kom punktligt. Det var kendetegnende for hele dagens togtur. Alt kørte på minuttet. Toget, der skulle bringe os frem til stationen Randazzo, var et moderne tog - i stil med dem, der kører på flere danske privatbaner.

Næste etape var straks mere interessant. Vi kom op i højderne og fik efterhånden udsigt til den snedækkede nordlige side af Etna. Neden for toget, var der store områder med sorte lavaformationer. Et goldt område, der kun sporadisk var udnyttet. Ind imellem kunne vi skimte fjerntliggende byer og veje, der bugtede sig gennem dalen neden for os. Vejret var flot klart - perfekt til sådan en togtur.

I Randazzo skulle vi igen skifte tog. Tilbage til en gammel skinnebus. Det var jo en del af charmen med turen. Så fortsatte vi den sidste etape til Riposito. Også denne etape var meget interessant. Der var stadig store områder med lava - men området var i højere grad udnyttet til olivenlunde og vinmarker. Sidstnævnte var der rigtig mange af. Det var helt klart et vinområde her nord for Etna.

Etna gav i øvrigt lidt hvid røg fra sig i dag. Så der var bestemt gang i den gamle dame.

Sidste del af rundturen gik på Etnas østlige side. Samtidig kørte vi nedad. Marie og jeg havde kørt i bilen på denne strækning. Vi nærmede os kysten og havde fin udsigt over byerne, der ligger langs kysten øst for Etna. Her skilte især Taormina sig ud med placeringen på de høje klipper. Selv på afstand var det et utroligt skue.

Lidt før kl. 3 nåede vi til Riposito. Her endte vores togtur og vi skulle finde en togforbindelse tilbage til Catania. Det var nu ikke så svært, for vi var tæt på hovedstrækningen mellem Messina og Catania. Efter ca. 15 minutter sad vi i et hurtigkørende tog mod Catania. I Acireale overvejede vi ganske kort at hoppe af og tage den sidste dags karneval med. Det var der alligevel ingen af os, der havde lyst til, så vi blev siddende.

I Catania fortsatte vores jagt på de stjerner, vi havde sat på kortet i Citymaps2go. Vi var næsten i mål. Manglede kun en vinhandler og en ølbar, der først lukkede op kl. 20. Så vi slentrede rundt i byen og nød det gode vejr. Drak et glas køligt vin eller en drink på en café og sugede ind af byens liv. Vi nåede også hen til vinhandleren på Via Riccardo de Lentini nr. 15. Det var en ganske lille vinforretning med stort set kun et vinskab og nogle store beholdere med vin. Det var tydeligt, at her kunne man få fyldt sine plasticflasker og dunke op. Vi købte en 2 liters plastic flaske med en vin på Syrah druen. Jeg forsøgte at overbevise den ældre vinhandler om, at druerne syrah, merlot og cabernet sauvignon ikke er "ægte" Sicilianske druer, men han forstod det åbenbart sådan, at jeg ikke mente, at vinen var produceret på Sicilien. Det var jeg jo ikke i tvivl om…

Tæt på vinhandleren dukkede et skønt lille kvarter op med små kringlede veje, pladser og kroge. Vi fandt en café, der havde Weihenstephan på fad. Sådan en hvedeøl kunne vi godt klare i varmen. Solen var så småt ved at gå ned, så vi gjorde klogt i at få de lange bukser på igen.

Sulten begyndte at nage. Frokosten havde trods alt været begrænset. Vi fandt frem til en fiskerestaurant, hvor vi begik den klassiske fejl, at bestille for meget mad. Marie fik først serveret nogle bruchettabrød, der var en kende kedelige. Det er endnu ikke sæson for tomater… Så fik vi begge serveret en pastaret. Marie fik med kødsovs og jeg fik Carbonara. Jeg havde forgæves bestilt tunsteak til hovedret, men det havde de ikke, så det blev til en steak med pommes frites. Og når man bestiller det, så får man det. Der manglede sovs til. Steak'en blev lidt kedelig og fersk, når der ikke var sovs til. Bøffen var sikkert stegt i olie. Det var heller ikke med til at give den gode smag.

På vinsiden flottede vi os og købte en hvidvin fra Maria Costanza. Den smagte rigtig godt. Prisen var også i den gode ende (23 euro). Jeg var så begejstret for vinen, at jeg måtte smage hendes rødvin til min steak. Jeg købte en 50 cl. flaske (formedens 20 euro). Den skuffede til gengæld. Priserne på vinen fra Maria Costanza var i øvrigt på samme niveau, som vi havde set flaskerne til i supermarkederne, så man kan ikke sige, at det er dyrt, at drikke god vin på restauranterne.

Mens vi spiste, dukkede kun et enkelt par op på restaurantens udendørs areal. Til gengæld var der åbenbart lidt flere indenfor, hvor en sanger underholdt. Bedømt ud fra klapsalverne, var der vel 5-6 gæster :)

Forspiste fortsatte vi mod sidste destination. Wall Beer. Ikke fordi vi egentlig trængte til mere, men nu havde vi sat os i hovedet, at stedet skulle besøges, så vi vraltede derhen. Blot for at konstatere, at der stadig var lukket. Det var dejligt - men også lidt irriterende, at det ikke var til at regne med tiderne på Google.

Så ville vi hjem og slå mave, for det var der hårdt brug for. Vi gik hen til busstationen. Her kom ingen busser og jeg var ved at blive lidt utålmodig og ville gå hjem. Men pludselig væltede det ind med 8-10 busser og de 2 linjer, vi havde benyttet os af, var der også.

Efter en lidt længere tur med bus 830, var vi hjemme ved vores camper. Begge vores telefoner var gået død for strøm i løbet af eftermiddag. Det er faktisk utroligt, så afhængig man bliver af

mobiltelefonen, når vi er på rejse. Den er kilde til meget information om f.eks. rejsemål, tider og ruter. Men vi klarede os igenem en hel aften, uden at have telefonen ved os. En kold tyrker?

Onsdag den 6. marts 2019 - Catania - Siracusa

Hvad var nu det for noget. Skyer på himlen? Heldigvis nogle lette nogle. Nå, vi ville alligevel køre videre, så det gjorde måske ikke så meget. Inden vi var klar til afgang, var himlen dog atter blå.

Vores camper sted var ikke nogen slaraffenland. Toilettet var utrolig uhumsk med en stor vask i hjørnet, der afslørede, at rummet blev brugt til andet og mere end det, vi ville bruge det til. Selve toilettet var et hul i jorden og der skulle man også stå, hvis man ville i bad. Bruseren var installeret lige over hullet. Det fristede ikke. Til gengæld havde jeg ingen skrupler ved at tømme vores toilettank ned i hullet. Toilettet endte faktisk med at blive renere af det :)

Vi betalte den gamle mand ved indgangen 20 euro for 2 dages parkering og han smilede med sine 2 tænder som kvittering.

Vores mål i dag var en parkeringsplads langt ude på landet i et kuperet landskab ved Pantalica gravpladsen. Her ville vi forsøge at få en nat i fred og ro. Men sådan skulle det ikke blive.

I første omgang gik turen ned af E45 og videre af en forholdsvis god landevej mod Sortina. I udkanten af Sortina fandt vi et supermarked fra MD Discount - en kæde, vi ikke havde set før. Her handlede vi lidt forskelligt og fortsatte ind mod Sortina. Egentlig var det planen, at vi ville finde en parkeringsplads i udkanten af Sortina og se lidt nærmere på byen. Men inden vi fik set os om, var vi på vej ned gennem en smal gade i byen. Vi fortsatte forsigtigt gennem byen og ventede på at kunne dreje fra og komme ud af centrum, hvor der ikke er meget plads til selv en lille camper.

Vi nåede helt igennem byen og havde 2 muligheder: Enten skulle vi tilbage gennem byen via andre smalle og stejle gader eller også skulle vi fortsætte af en stejl vej med serpentinersving. Vi valgte det sidste og Marie fik kam til sit hår. Vejen var overordentlig smal og for hvert sving måtte hun bakke adskillige gange, for at komme rundt. På vejen hang der træer og buske ud over og skrabte imod bilens tag og sider. Det lød ikke godt…

Efter en halv times kørsel, nåede vi heldigvis til en større vej og vi kunne ånde lettet op. En italiener havde fået lov til at overhale os på vejen ned. Han holdt længere nede og gav Marie thumbs up for hendes kørsel. Hun blev slemt stolt!

Vi opgav gravpladsen og havde mest travlt med at sørge for, at vi kom ud af området uden for mange skrammer. Vi kørte i Pantalica kløften og det var rigtig smukt, men det kneb med at nyde det, mens vi havde vores trafikale udfordringer.

I første omgang bestemte vejen, at vi skulle til byen Solarino. Klokken var omkring halv 2, da vi kom dertil og sulten begyndte at melde sig. Marie fandt lidt brød, ost og pølse frem, mens jeg

undersøgte mulighederne for den videre færd. Over maden besluttede vi, at fortsætte til Siracusa, for at nyde resten af eftermiddagssolen og varmen.

Vores danske par, vi mødte tidligere på turen, havde omtalt en camperplads, vi måtte besøge i Siracusa og den stilede vi imod. Pladsen var tom, da vi ankom. Tæt op af en meget trafikeret vej, var det måske ikke det mest ønskværdige. VI havde netop brugt 2 dage ved en vej og havde nok mere brug for lidt fred og ro. Men mine øreprop per kunne vel klare et par dage mere…

Prisen var sat ned til 15 euro pr. døgn med strøm. Det var OK, for i højsæsonen kostede det 20 euro plus strøm.

Kort tid efter vi havde tjekket ind og sat os til rette i solen, dukkede et australsk par op i en alternativ og meget terrængående autocamper. Vi fik en lille sludder med dem og fik så fred til at læse, sole sig og nyde et glas vin og en øl. Ahhh - ferie!

Aftensmaden blev en lille smule brød med pølse og ost. Vi orkede ikke det helt store, men havde måske fået lidt for mange chips inden maden :)

Marie mente, at jeg skulle læse højt af dagbogen for hende. Vi var langt bagud, så jeg gik i gang, mens hun fandt strikketøjet frem. Der gik ikke lang tid, før hun sad og småsov. Så spændende er min dagbog altså heller ikke!

Kl. kvarter over 9 gik vi i seng og på trods af, at vi boede op til en meget trafikeret hovedvej, lykkedes det hurtigt at falde i søvn. Et par timer senere vågnede jeg dog lettere omtumlet. Trafikken var stadig intens. Det lød næsten som om der blev skudt i området, når bilerne kørte over kloakdækslerne. Få det så fixet - jeg gjorde mit, ved at montere et par øreprop per. Det kunne også holde de galende haner ude. Hvordan dælen mon de har fået programmeret hanerne til at skulle gale sent om aftenen?

Torsdag den 7. marts 2019 - Siracusa

Vejrguderne havde lovet overskyet vejr men solen skinnede fra en næsten skyfri himmel. Dejligt. Udenfor var duggen faldet, så vores bord og stole var lige klamme nok til morgenmad. Vejret var ellers dejligt til det. Vi nøjedes med en kop kaffe og en bitter derude og så pakkede vi rygsækken og vandrede ind mod Siracusa. Kortet sagde, at der var omkring 2,5 km., så det var ikke nødvendigt at få en taxa eller en tuctuc derind.

Først gik vi op til den store runde kirke Santuano della Madonna delle Lacrime. Det er et kæmpe bygningsværk, der kan ses overalt i Siracusa. Kirken er forbavsende mørk indeni, men Marie mente, at det nok havde med de varme temperaturer om sommeren at gøre. Der var en flok, der var i gang med at bede/messe og det gav en vældig klang. Akustikken havde man vist glemt at tage højde for i kirken.

Alle vores stjerner lå på øen Ortigia, der er forbundet med resten af Siracusa via 2 broer. Vi gik fluks ombord i vores stjerner og i første omgang var der et marked, der skulle inspiceres. Hatte, tøj, solbriller, grøntsager og fisk var hovedingredienserne her. Sælgerne råbte og skreg efter de handlende. En sælger ville absolut prakke os nogle pistacienødder på. De var allerede pillede. Men de var også forholdsvis dyre, så det blev nejtak - på trods af ihærdige forsøg. Til gengæld kunne jeg lokkes til at købe 1 kilo tørrede tomater. De smagte faktisk fint. Så må vi håbe, at de kan holde, til vi kommer hjem igen :)

Ortigias hovedgade fører op til Piazza Duomo (ja, en plads med det navn har enhver by i Italien, med respekt for sig selv. Det svarer vel til Rådhuspladsen). Ortigias udgave har form som en tragt med flotte bygninger hele vejen rundt. På den ene side findes bl.a. en stor katedral. Alle bygninger på pladsen er fantastisk flotte og i samme lys gule farve. Pladsen vil sikkert også være et besøg værd om aftenen. I pladsens brede ende var der flere restauranter og vi undersøgte priserne på et glas vin. 5 euro var lige i overkanten, synes vi - når vi kan købe en liter vin i god kvalitet til 1 euro…

Så vi fortsatte forbi pladsen og nåede frem til en anden plads, hvor der var en restaurant, der havde "craft beer". Det var noget af en sjældenhed her. Vi studerede de 3 forskellige ølflasker, der var udstillet. De så spændende ud. Den ene var en stout. Det var dog lige tidligt nok at spise frokost og drikke øl, så vi lovede at komme tilbage senere. Så fortsatte vi turen. En af vores stjerner var faktisk en café Minerva, hvor vi satsede på at låne et toilet og nyde et glas hvidvin. Vi fandt frem til caféen, men den så temmelig lukket ud. Så valgte vi naborestauranten. Her var prisen dog igen 5 euro for et glas hvidvin, men vi kunne få et fint bord med hvid dug i solen ved siden af katedralen. Det tog vi med.

Solen bagte fra en skyfri himmel og vi fandt vores sommerhatte frem. Det var dejligt at sidde i fred og ro og nyde et glas koldt vin. De lysgule bygninger omkring os kastede et gevaldigt skær fra sig, så vi savnede vores solbriller.

Efter den tiltrængte pause, søgte vi ud af de smalle gyder på Ortigia til øens østlige kyst. Omkring markedet og Piazza Duomo kunne vi fornemme, at der var turister. Vi var sågar stødt på en flok danskere på markedet. Men her i gyderne var der kun lokale beboere. Her var fortsat pænt og rent, hvilket faktisk kendetegnede en stor del af Ortigia.

Kysten rundt syd om var en fin lille gåtur og efter en lille halv time, var vi atter midt på øen - blot på modsatte side. Vi havde lovet at vende tilbage til tapas restauranten Muciula, for at spise frokost. Som sædvanlig var der ingen gæster, så der var frit valg på alle hylder. Vi bestilte et par specialøl og lidt mad (tapas og en burger med tun). Øllene smagte rigtig godt, men vi kunne ikke helt bestemme os for, om det var fordi vi savnede øl med smag i - eller om de rent faktisk kunne måle sig med gode Danske specialøl. Da bryggeriet lå i et område af Sicilien, som vi allerede var kørt igennem, bestemte vi os for, at vi ikke ville jagte øllet specielt.

Betaling med kreditkort har ikke været noget stort problem i Italien og på Sicilien. Men tapas restaurantens terminal virkede åbenbart ikke. Det kan hurtigt gå ud over vores valutabeholdning, hvis vi skal betale med kontanter hver gang.

Efter frokosten gik vi tilbage til vandkanten og fulgte vejene videre tilbage mod broerne ind mod Siciliens fastland igen. Klokken var siesta tid og vi havde efterhånden set det af Siracusa, vi havde lyst til. Så vi traskede hjemad. Rundede lige en ølforretning, som selvfølgelig var lukket her midt på eftermiddagen. Så var det bare hjem til camperpladsen, for at slappe af. Vores australske naboer var kørt igen. I stedet havde vi fået besøg af en ældre tysk camper.

Vi nød eftermiddagssolen og slappede af. Aftensmaden bestod af en masse grøntsager og lidt skinke. Vores dunk med hvidvin var blevet en kende uklar, så vi var på et togt, med at få bøtten tømt. Det kan åbenbart ikke holde til at stå ret mange dage. Jeg læste op af dagbogen for Marie og i dag var der ingen slinger i valsen (så vidt jeg kunne se, var hun vågen under hele seancen).

For en gang skyld blev klokken efter 22, før vi tørnede ind.

Fredag den 8. marts 2019 - Siracusa - Noto

Der tegnede sig en tur ind over Siciliens sydøstlige del. Kysten skulle ifølge guidebøgerne ikke være synderlig interessant, så vi skråede ind over og ville besøge byerne Noto, Modica og Ragusa. Det sydøstlige område af Sicilien er i høj grad landbrugsområde. Her dyrkes meget korn, har vi læst men især omkring de 2 sidstnævnte byer skulle der også være en del vinområder. Vi håber stadig, at vi kan få lov at besøge en vinbonde eller to.

Vi spiste lidt yughurt og pakkede bilen, for at køre til et nærliggende indkøbscenter. Først besøgte vi et kæmpe indkøbscenter, hvor man kunne købe alt mellem himmel og jord, blot ikke supermarkeds varer. Supermarkedet lå lige ved siden af og her fik vi investeret i lidt brød og andre ting, vi manglede. Det handler om at begrænse indkøbene til det absolut nødvendige. Ellers kniber det med at have det i camperen og så skal vi flytte rundt med tingene i et væk.

På parkeringspladsen foran Eurospin supermarkedet var der ikke travlt. Så Marie rettede an med kaffe og frisk brød, før vi fortsatte ud af Siracusa. Det virkede helt mærkeligt, at vi kørte rundt i hektisk trafik inde i byen men så snart vi var kommet ud af byen, var der næsten ingen biler omkring os. Det var meget typisk på dette tidspunkt af dagen - før middag.

Vi fandt ud til E45, for at fortsætte sydpå mod Noto. På strækningen var de ved at gøre klar til, at motorvejen skulle være betalingsvej, men byggeriet af afregningsstederne var ikke færdig - og det så ikke ud til, at de havde særlig travlt med det.

Det varede ikke længe, før vi var i Noto. GPS'en viste os klogt rundt om byen, for at komme ind til en stor parkeringsplads. Her holdt ikke ret mange biler der var fint plads til os.

Jeg plejer at have godt styr på GPS og stedsans, men i dag gik det galt. Vi havde sat kursen mod byens hovedgade Corso Vittorio Emanuele. Marie havde læst, at andre havde svært ved at finde gaden - og det var rigtigt, men i dag var det vist min fejllæsning af GPS'ens skyld. Vi gik ganske simpelt i en forkert retning ud af parkeringspladsen og inden længe så det mere og mere mystisk ud. Marie begyndte at brokke sig og så var jeg nødt til at kigge efter en ekstra gang. Jo, den var helt gal. Vi vendte om og gik tilbage. Nu ville GPS'en så have os op i en bydel via kringlede veje og til sidst var vi næsten ved at opgive ævret. Hverken Maries eller min GPS kunne næsten finde ud af, hvor vi var. Men det lykkedes dog til sidst og problemerne skyldes måske, at Noto ligger på en række bakker med forholdsvis dybe områder imellem.

Vi fandt frem til hovedgaden og som guidebøgerne havde nævnt, var der mange bygninger med meget pyntet facader i form af ekstra udsmykning med snoninger, dyr og alt muligt ekstra. Dermed var husene i centrum en del anderledes end i resten af Italien. Årsagen er, at Noto i 1693 blev udsat for det største jordskælv i Italiens historie. Under genopbygningen gav man den hele armen med udsmykningen af bygningerne.

Som mange andre steder i Italien, fylder kirkerne meget. Der er brugt mange penge på at bygge kirker og i dag står mange af dem faktisk tomme eller bliver brugt til andre formål.

Vi vandrede lidt op og ned af gaderne og endte ude ved et stort stadion. Marie var på jagt efter en specialitet for området. Is serveret i et brød. Det lød ikke helt rigtigt for mig. Min mave var begyndt at indstille sig på en frokost med pizza og et glas køligt hvidvin.

Men vi nåede begge dele. Marie fik et stort blødt brød fyldt med pistacieis. Det var en lidt underlig forestilling, men så er det da prøvet. Klokken var 14:30, så det begyndte at knibe med et spisested, men vi fandt dog et sted, hvor vi kunne få pizza. Det var et noget afdæmpet pizzakort, vi blev præsenteret for - kun 3 forskellige. Nå, så kunne jeg vel prøve pizzaen i sin helt rene form med mozarella og tomatsovs. Det smagte OK men vi har vænnet os til, at der skal mere på pizzaen. Hele 3,70 euro måtte vi slippe i bordafgift, for at spise maden på restauranten. Det er vist det højeste, vi har betalt i bordpenge. Nå, men så bestemmer de jo selv, hvor meget/lidt, de skal have i drikkepenge. Heller ikke deres kortterminal virkede. Det er ved at blive en trend. Gud ved, om vi er kommet ned i det "mørke" hjørne af Sicilien, hvor der florerer flere sorte penge?

Det var meget varmt, så vi valgte at gå tilbage til camperen og holde siesta. Vejen hjem tog kun de 800 meter, som GPS'en havde lovet fra morgenstunden. Lige ned for enden af hovedgaden og til højre. Voila! Hvor svært kunne det være?

Camperen kogte i solen men vi kan åbne alle døre og loftslåger, så er camperen hurtigt blæst igennem. Så lukkede vi sidedøren og lod bagdøren stå åben. Det var dejligt - og jeg fik en god lille middagslur i bagenden. Jeg var en kende træt i dag. Det havde vel ikke noget at gøre med, at vi skulle have udryddet noget hvidvin i går?

Ved 17:30 tiden var der atter liv i bilen. Solen var ved at gå ned og dagbogen skulle ajourføres.

Efter aftensmaden gik vi en tur op i byen igen. Vi havde set, at der var mange lamper i fliserne, så måske var bygningerne lyst godt op om aftenen. Vi kiggede os lidt om i midtbyen og kunne konstatere, at der ikke var gjort vildt meget ud af belysningen, så vi dappede hjem til camperen igen og fik en kop kaffe.

Så var det sengetid. De sædvanlige lyde med biler, scootere, hundeglam og sågar også et kloakdæksel, der klaprede, når bilerne kørte over det. Det meste af larmen forstummede dog også som normalt. Kun en enkelt hund fik lov til at gø i løbet af natten. Den boede til gengæld lige ved siden af camperen.

Lørdag den 9. marts 2019 - Noto - Ragusa

Kl. 7 begyndte min telefon at give lyd fra sig. Lene og Paul var på vej på skiferie i Norge. Forhåbentligt til bedre vejr, for i Danmark var det vist ikke særlig godt. Paul kunne fortælle, at Charlotte Jørgensen havde fået nyt job. Det var en dejlig nyhed at vågne op til.

Vi klarede dagens morgenritual og satte kursen ud af byen Noto. Kursen var sat mod Ragusa, som lå små 40 km. fra Noto. Jeg ville bestemme over GPS'en, hvordan vi skulle ud af byen. Der var ingen grund til, at vi skulle ind gennem centrum. Så vi tog samme vej ud, som vi var kommet ind. Herefter viste skiltene næsten vej. Vi kørte på hovedvej SS115, som også viste sig at være en del af E45. Så var E45 altså ikke motorvej hele tiden. Her på Sicilien kom de cyklende langs E45.

Ved byen Ispicha havde vi mod på lidt eventyr og vi afveg kursen og kørte fra lige før byen og ind på en lille vej SP47. Erfaringerne havde efterhånden lært os, at vi skulle fare med lempe, fordi vi så noget spændende på Google Maps. Men denne gang holdt det stik. Vi kørte ind i en kløft og vejen snoede sig frem og tilbage op gennem kløften. Fantastisk flot tur, der var oversået i løbet af 5-6 minutter.

Turen ind gennem Ispicha afslørede også, at denne by sagtens kunne måle sig med Noto hvad angår flotte bygninger med masser af udsmykning. På den anden side af byen var vi tilbage på SS115 og E45. Her fortsatte vi til Modica, der også skulle være en spændende by at besøge.

Vi kørte ned mod centrum af byen og fandt en parkeringsplads under 1 km. fra centrum.

Straks slog det os, hvordan Modica er bygget på en skrænt. Husene ligger i mange lag og der dukker en mur af huse op tæt på centrum. Hovedgaden Corso Umberto I løber nede i en dal mellem byens dele og til begge sider går det opad i hver sin bydel.

Vi gik en tur i hovedgaden og stilede efter et specielt spisested, der skulle servere alt mellem himmel og jord. Men der var lukket. De havde travlt med at renovere stedet. Næste stjerne på kortet var et sted, hvor der blev lavet chokolade. Det så også meget lukket ud. Det var der heldigvis andre steder i byen, der lavede. Modica har sin helt egen chokolade, hvor man ikke

varmer chokolademassen ret meget op, før man tilsætter rørsukker. Effekten herved er, at rørsukkerets konsistens kan fornemmes i chokoladen. Det knaser.

På trods af, at der var mange steder, der solgte chokoladen, må man sige, at de godt vidste, hvad de skulle have for den. Vi købte 2 små plader og de var velbetalt. Så specielt var chokoladen da heller ikke.

Tilbage ved camperen var det tæt på middag og jeg slog et slag ind i en lille takeaway og købte en lille foliebakke med stegte kartofler og lidt pølse/medister. Det faldt i god jord - til under 20 kroner.

Vi havde mod på at køre dagens sidste etape til Ragusa - og det skulle vise sig at blive dagens smukkeste tur - og nok en af de flotteste strækninger, vi har kørt på ferien overhovedet.

Først kørte vi ud af Modica via hovedvejen og op i bjergene. Så rundede vi en pynt og kørte en lang strækning langs en dyb og bred kløft. Solen skinnede igen i dag og vejret var klart. Det var med til at give turen det sidste touch. Det var en smuk strækning. Vi rundede en pynt og bang! Her lå Ragusa og foldede sig ud. Det var så smukt et syn. Marie måtte stoppe et par gange, for at vi kunne få lidt billeder af det smukke skue.

Solen skinnede perfekt på den lang række af huse, borge og kirker, der var bygget i samme gule farve. Byen lå på en lang klippehøj og billedet kunne ikke være mere perfekt af en Italiensk by i bjergene.

Straks som vi kørte ned i byen, var der en lille rund parkeringsplads, beregnet for autocampere. Her holdt 2 campere, som vi vurderede til at være opmagasinerede. Så vi tillod os at parkere på tværs, så vi havde en udsigt over nogle af de nærmeste huse.

Vi tillod os at få en "fyraftensøl" - ja, nu var dagens kørsel jo overstået. Da vi var klar til at gå en tur i Ragusa, kom jeg i tanke om, at min kamera var løbet fuld. Mit reservekort så ikke ud til at virke, så jeg måtte have det store kort tømt. Heldigvis var der god plads på Maries Mac, men det tog lige 20 minutter at tømme det over.

Vi besluttede os for at fokusere på den del af Ragusa, der lå til venstre for vores parkeringsplads. Det er langt den største del af byen, men en stor del er den nye del af Ragusa. Her skulle de fleste butikker være. I første omgang gik vi i gennem en del af den gamle bydel. Det lignede mange af de andre byer, vi har besøgt. Men lige som i Noto og Modica, var mange af husene her også udsmykket ekstra meget - som følge af genopbygningen efter det store jordskælv i 1693.

Den gamle og den nye bydel af Ragusa er forbundet af 3 broer og så snart vi passerede en af disse broer, var husene kedelige grå betonbyggerier. Vi slentrede lidt rundt i den nye bydel, mest for at finde et sted, hvor de ville servere et køligt glas for os. Jeg havde lyst til at få et glas mandelvin, men det så ikke ud til, at de anede, hvad jeg talte om. Så måske er mandelvin et meget lokalt

begreb omkring Taormina… I stedet fik vi en kold øl, mens vi planlagde turen tilbage til camperen.

Ragusa er bygget på klippehøje og omgivet af kløfter på alle sider. Vi fik planlagt en tur, så vi kunne nå tilbage til camperen via stier i kløfterne. Så vi drak veltilfredse vores sidste øl og satte planen i værk. Men så let var det ikke, for vi havde ikke lige taget højde for, at Ragusas veje ligger i flere niveauer. Vi kunne ganske simpelt ikke komme ned på den rette vej, hvorfra stierne gik. Så alt planlægningsarbejdet endte med, at vi gik tilbage af nogenlunde samme vej, som vi var kommet ud. Det er let at fare vild i byerne, når der er så stor højdeforskel på de enkelte områder i byen.

Aftensmaden bestod af gordon bleu. Det smagte ganske fint. Jeg følte mig slemt træt i dag, så allerede før kl. 21 lå jeg i sengen. Her kunne jeg "nyde" trafikken, der kørte hele vejen rundt om os det meste af natten. Jeg var ikke nærværende nok til at tage et par propper i ørene…

Søndag den 10. marts 2019 - Ragusa - Punta Secca

Udsigten, som vi blev mødt af, da vi kom til Ragusa, var så god, at jeg gerne ville op tidligt i dag og se samme udsigt i solopgang. De gule huse må få en varm glød i den første morgensol, havde jeg regnet mig frem til.

Men allerede ved 5:30 tiden stod jeg op og skrev lidt dagbog. En time senere var vi på vej op af vejen og ud af byen. Udsigtspunktet var omkring 500 meter væk fra parkeringspladsen, og der blev travet til i den kolde morgenluft. Det er vist rigtigt, at temperaturen ofte er lavest lige omkring solopgang. I dag føltes det sådan.

Jeg blev belønnet, for at gå lidt ekstra langt ud af hovedvejen. Hele Ragusa Ibleo bydelen lå badet i morgensolen og havde et fint gyldentorange skær over sig. Jeg glemte helt, at der var pissekoldt. Jeg var kommet et stykke ud af hovedvejen og de få biler, der kom kørende, havde godt med fart på. Der var ikke så meget plads, så det var med at holde godt øje med bilerne.

Da jeg havde fået mættet mit fotobehov, satte jeg i et rask tempo tilbage mod byen og Marie, der var stoppet op tættere på byen. Da vi kom tilbage til camperen, kneb det med at få varmen igen. Jeg var blevet gennemkold og der skulle et par kopper kaffe til at varme mig op igen. Det blev ikke bedre af, at camperen holdt parkeret bag et bjerg i læ for morgensolen, så her var ingen hjælp at hente.

Vi tog tøj på og begav os ud i solen. Der var nogen grader til forskel, når vi kom derud. Dejligt. Så var det tid at kigge nærmere på Ragusa Ibleo, der udgør en lille del af det gamle Ragusa. Når vi går rundt i denne del, minder den om meget af de andre byer, vi har besøgt. Smalle veje med huse på begge sider. Vejbelægningen er oftest glatte sten i byerne. Store sten på 50 x 50 cm. Der er sjældent tænkt på fodgængere. Er der et smalt fortov, så skal man passe meget på, for ved hver garage, skråner fortovet ned mod vejen, så det er meget ujævnt, at gå på fortovet. Ofte hører

fortovet pludselig op. Så kan man gå over på den anden side - hvis der er et fortov, eller man må kante sig ind og ud mellem de parkerede biler.

Vi var tidligt på færde, så der var ikke så mange mennesker på gaden endnu. Vi nåede ned på den lokale Piazza Duomo, hvor den store kirke Duomo di San Giorgio tårnede sig op i den øverste ende af pladsen. Selve pladsen skrånede meget nedad øst for kirken. Der var ikke mange mennesker på pladsen og de nærliggende gader, men der var mange restauranter, der var lukket op, så måske forventede de en del søndagsgæster.

Vi fortsatte turen ned mod parken Giardino Ibleo, der afgrænser byens østlige ende. Parken virkede meget fredelig og vi nød at spadsere langsomt igennem parken ud til udsigtspunkterne mod øst og nord. Solen skinnede og vi satte os på en bænk og nød udsigten og freden. Fuglene kvidrede lystigt omkring os. Uhmm - forår… Dette var, hvad vi var taget afsted for.

Tilbage i byen var der kommet mere liv i gaderne. Der ville helt klart komme mange mennesker i denne bydel i dag. Vi satte os på en fortovsrestaurant og fik et glas saft og et glas hvidvin. Jeg var blevet sulten, så jeg bestilte et lækkert brød med rejer og salat. Vi var de eneste på restauranten men næsten som sædvanligt trak vi som fluer gæster til og i løbet af et øjeblik var alle bordene i solskinnet optaget. Der var en del turister iblandt.

På torvet holdt et lille tog og ventede på, at der kom passagerer. Togets første tur lod åbenbart vente på sig. Vi forhørte os om prisen. 5 euro for en halv time. Det ville vi gerne. Der sad også en italiensk familie og ventede på første tur, så vi hoppede alle ombord. Togføreren fik travlt med at rulle plasticvinduerne op i togets sider. Så myldrede det ellers til med gæster og i løbet af kort tid var toget næsten fuld. Inden afgangen, skulle togføreren åbenbart aflevere pengene i en nærliggende forretning. Da han kom tilbage, var der flere, der ville med. Så skulle der rulles flere plasticvinduer op, tages imod betaling, afleveres penge. Heldigvis kørte det ikke helt i ring for ham, for så var der afgang.

Vi kørte en tur rundt i Ragusa Ibleo og så en del af byen, som vi ikke selv havde set. Toget trillede hen forbi vores parkeringsplads og tilbage mod Piazza Duomo. Det var en fin lille tur og så kunne vi lige hvile benene undervejs.

Tilbage til autocamperen og et softbrød. Planlægningsmøde! Vi havde flere muligheder. Vi kunne blive i Ragusa, køre til en bøffelfarm, hvor vi kunne overnatte - eller vi kunne køre mod nord til en vinbonde, jeg havde sat et kryds ved. Vores erfaring er, at mange vinhuse har lukket på denne tid af året, så vi valgte vinbonden fra. Vi valgte derfor at køre mod bøffelfarmen, der ifølge camper-app'en havde åbent hele året. Der så temmelig lukket ud, da vi ankom dertil.

Så søgte vi mod sydkysten af Sicilien. Det var egentlig ikke vores mening, at vi ville ned i dette område, som flere havde beskrevet som landbrugsområde og temmelig uinspirerende, men vejret var varmt og vi havde ikke lyst til at køre for meget rundt. Vi valgte en campingplads ved vandet. Her kunne vi godt stresse af et par dage. Det trængte vi til! Nej, vi må sige, at vi er kommet så langt ned i gear, som man næsten kan komme. Jeg kan mærke på mig selv, at jeg er

stresset fuldstændig af. Det er en dejlig fornemmelse i kroppen. Ingen stress og jag. Alt foregår i et astadig tempo. Men derfor kunne vi godt tillade os at tage et par dage, hvor vi bare sidder og kigger ud over vandet med en bog.

Pladsen så ikke særlig spændende ud. Her var såmænd pæn og ren (det er heller ikke altid normen). En yngre kvinde med et godt engelsk og en aldeles kraftig læbestift anbefalede os, at køre ind og finde en plads og komme tilbage til hende, for at få registreret os. Vi fandt en plads så tæt på vandet, som vi kunne komme. Foran os stod en række pæle hen over stranden. Sikkert for at afgrænse campingpladsen.

Snart sad vi i solen og slappede af med en bog. Vores tank med affaldsvand var blevet fyldt, så sidst på eftermiddagen kørte vi hen og fik tømt af - og nyt vand på, for det sidste vand, vi havde fået på, gad vi ikke drikke. Vi satte en omgang vasketøj over, men det blev næsten helt mørkt, før vi kunne hænge det op på en intermistisk snor mellem et par pæle. Det var spændende, om snorene holdt, eller om det hele endte i sandet. Vejret skulle blive en anelse mere blæsende…

Aftensmaden bestod af et par skiver rugbrød, der efterhånden ikke smager af så meget længere. Men lidt makrel og en gordon bleu ovenpå hjalp lidt på tingene.

For første gang på turen tillod vi os den luksus, at se lidt fjernsyn. Vi så den ene af de 2 udsendelser, der har skabt så meget røre om Michael Jackson. Jeg synes, at det var trukket meget i langdrag. Historien var meget klar. Sangeren havde et sygeligt forhold til børn, men de 2 udsendelser kunne snildt koges ned til en halv time - i stedet for 3 timer.

Mandag den 11. marts 2019 - Afslapning i Punta Secca

I dag ville jeg have frisk morgenbrød. Koste hvad det ville! Efter et morgenbad med nogenlunde varmt vand i bruseren, var jeg klar til at gå ind til nærmeste by (Punta Secca), men porten til campingpladsen var lukket. Klokken var kvarter over 8, så det var lidt mærkeligt, at vi var låst inde. Jeg overvejede at kravle over porten, men min ringe vægt til trods, så ville jeg nok rive porten ud af murværket, hvis jeg forsøgte. Google Maps er min ven, tænkte jeg. Det må være muligt at komme rundt om stranden og ind til byen. Men nej, da jeg nåede ned til stranden, var der hegn helt ud i vandet. Det var nok heller ikke tilrådeligt at kravle over dér. Så tilbage til indgangen. Stadig låst… Men pladsen er stor, så jeg vandrede ned i den modsatte ende og her var hegnet ca. 1 meter højt, så det kunne jeg forcere.

Jeg kunne allerede dufte det friske brød, mens jeg gik langs de endeløse rækker af drivhuse med auberginer i. Byen lå lige bag campingpladsen men en lille omvej var nødvendig, for at komme ind til byen. Punta Secca så næsten ud som en spøgelsesby. Hvis det ikke var fordi der kørte biler forbi mig og jeg kunne høre håndværkere arbejder rundt omkring, ville jeg tro, at byen var forladt. Det stod en total overfyldt affaldscontainer ved indgangen til den forholdsvis lille by. Sikke en gang rod, tænkte jeg. Men selve byen var pæn og ren og husene var faktisk i rigtig god stand - eller var ved at blive sat i stand. Det var tydeligt, at Punta Secca var en rigtig sommerby.

Byens købmand havde lukket. Pokkers. Her havde jeg satset på, at det friske brød skulle hentes. Jeg gik lidt videre og fandt et lille torv med en reklame - bl.a. for et minimarked. Jeg noterede mig adressen og gik på jagt. Denne gang var der bonus. Her var åben i det lille supermarked. Der var næsten mørkt. En dame gik og fejede og en ældre herre sad klar ved kasseapparatet. "Bonjurno" sagde jeg og det eneste ord, jeg næsten kender på italiensk - ud over høflighedsfraserne - er brød - "Panne", så det sagde jeg også. Manden ved kassen svarede "bread" og pegede ind i butikken. Kvinden viste mig ind til de hellige haller med brød så frisk, at det næsten var lunt. Jeg nappede et par stykker og skyndte mig tilbage til Marie med byttet.

Hun havde dækket fint op i camperen med dug på bordet og servietter. Hyggeligt. Æggene skulle bare lige koges. Mens vi ventede på dem, lød der nogle korte dyt fra en bil. Det undrede os, at der var en bil, for porten til campingpladsen var stadig ikke åben, da jeg kom retur.

"Det er fandme løgn", sagde jeg. Det var en bager, der kom med varer og solgte dem ud af bagenden på bilen. Sikkert lige så friske, som dem jeg havde været 3 kvarter om at få bjerget! Nå, vi overbeviste os selv om, at vores brød smagte meget bedre.

Sådan går det, når man ikke får nogen form for information fra campingpladsen. Mange steder får vi udleveret et stykke papir med de mest relevante oplysninger. Her har vi intet fået og vi skulle selv finde ud af, hvor tingene var. F.eks. kunne vi slet ikke finde nogen affaldsspande på pladsen. Det viste sig, at de stod uden for campingpladsen.

Med stor fornøjelse spiste vi morgenmaden. Dagens program bestod af ingenting. Jeg kunne næsten se for mig, at jeg bare skulle bruge hele dagen på, at kigge ud over vandet. Men jeg fik læst min bog om problemerne med indvandrere, muslimer og fundamentalister færdig.

Vi fik vasket lidt mere tøj og lavet en rigtig lækker salat til frokost. Så slappede vi lidt mere af (det er hårdt, at holde langtidsferie!). Ved 3-tiden fik vi en kop kaffe og gik ind til byen igen. Marie skulle da også se den "storby", vi boede ved siden af. Ved 16:30 tiden lukkede købmanden atter op og vi fik provianteret lidt. Butikken var noget større, end jeg havde lagt mærke til om morgenen. Her var det bare lige ind og nuppe 2 brød og ud igen.

Vejret havde for en gang skyld været næsten overskyet. Temperaturen var egentlig OK, men der blæste en kold vind. Og de næste dage har de lovet, at det skal blæse op til 16 meter. Heldigvis ligger vi i læ på campingpladsen - troede vi.

Aftensmaden blev en variation af spaghetti Carbonara med hvidløg og salatløg. Det var OK men næste gang vil jeg nok stege salatløgene helt med…

Vi fik aftalt morgendagens program. Det indbefatter et bryggeri i Vittoria, et vinhus og en masse mosaikker.

Tirsdag den 12. marts 2019 - Punta Secca - Piazza Armerina

Blæsten vækkede os til morgen. Vejrguderne havde lovet kraftig blæst og det holdt stik. Camperen vuggede godt og selv om den stod lidt i læ for den nordvestlige vind, så gik det hårdt for sig. Og selvfølgelig høres blæst kraftigere i en camper frem for et hus. Bølgerne brusede også godt mod land, selv om det faktisk var næsten fralandsvind. Kl. 7 stod vi op. Vi kunne alligevel ikke sove længere.

Efter en kop kaffe og et blødkogt æg, gik Marie amok med en støvsuger. Hele hytten skulle have en tur. Jeg skyndte at gemme mig ude i solskins- og læsiden med en barbermaskine men selv her var der ikke særlig varmt i dag. Foråret strøg til den Afrikanske kyst…

Vi var jo blevet klogere siden i går. I dag ventede vi blot på, at morgenbrødet blev leveret ved døren. Marie gik i bad og jeg ventede ved døren på, at "bageren" kom. Marie vendte hurtigt tilbage og hun mente, at bageren var kørt ind på campingpladsen, da hun var på vej i bad. "Bageren" havde åbenbart ikke satset på, at vi gad handle med hende og var kørt igen. Heldigvis havde vi lidt rester fra i går - og det smagte faktisk ikke så dårligt.

Vi fik afregnet med "hot lips" og kørte en tur ind til den næsten døde by Punta Secco. Bølgerne slog kraftigt ind og nåede helt op til husene. En udestue var allerede blevet undermineret. Her var selvfølgelig også koldt, så vi satte snuden mod nord til Vittoria. Vi nåede kun lige ud af byen, da vi blev stoppet af et færdselsuheld på en næsten lige strækning. Politiet holdt på tværs og der var ikke tegn på, at vejen blev ryddet lige med det samme. Vi vendte resolut rundt og fandt en anden vej, mens jeg tænkte, at det er lidt utroligt, at vi ikke har set flere uheld, når man tænker på, hvordan de kører. Ganske kort tid efter var der en, der overhalede os, for at svinge til venstre umiddelbart efter. Sådan en idiot, tænkte jeg. Har man virkelig så travlt, at det er nødvendigt?

Vores første stop i Vittoria var et bryggeri, som Marie havde googlet sig frem til. Det så faktisk spændende ud. Vittoria vil gøre Fredericia misundeligt med ufatteligt mange gader i et snirligt firkantet mønster. Vores normale strategi er, at finde en parkeringsplads først, men denne gang valgte vi at køre helt til bryggeriet. Eller i hvert fald til en gade tæt på. Her parkerede vi og gik hen til bryggeriet Societá Paul-Bricius & Company Srl. Det lignede et almindeligt hus og der så meget lukket ud. Det bragte minder til engang, da vi i Belgien søgte efter et bryggeri, der også lignede et almindeligt og meget lukket hus.

Vi gik lidt frem og tilbage. Marie spurgte en dame, om hun kendte til et bryggeri - og hun pegede samme hus ud for os. Så ringede vi på døren. Intet skete. En ældre mand overfor forsøgte at fortælle os et eller andet. Marie tolkede det som, at vi bare skulle blive ved. Men intet skete.

Plan B var at besøge et lokalt supermarked i håb om, at vi så kunne smage Pauls udsøgte bryg. Vi kørte lidt rundt i de lige gader og bilerne væltede ud fra sidevejene som om de havde forkørselsretten. Det var lidt svært at se på skiltene, at de havde det - men vi klarede og igennem. En meget lille Spar købmand havde næsten ikke skyggen af øl. Så jagtede vi en vinhandel i byens

udkant. Det lignede mere et sted, hvor man hældte vin på flasker. Så opgav vi eventyret om at smage lokal Vittoria øl.

Næste punkt var en vingård nord for Vittoria. Azienda agricola Arianna Occhipinti. Det var en af de vine, som min gode kollega Jørgen Grønvang havde anbefalet. Porten var hermetisk lukket men jeg gav ikke op. Der var nemlig også en dørklokke og den virkede. En mand svarede tøvende "ja" til, om vingården var åben og porten blev åbnet. Vi kørte op til huset og parkerede. Vi blev budt pænt velkommen og vi malede selvfølgelig på med, at vi var blevet anbefalet netop dette vinhus af en ven fra Danmark. Den unge mand var vældig benovet men også ked af, at han ikke var i stand til at vise os rundt på vingården uden en forudgående aftale. Vi var sådan set glade for at få foden indenfor på en vingård, der overhovedet var åben. Vores vært fortalte ganske kort om deres vine og vi købte 3 flasker og en flaske af deres egenproducerede olivenolie. De lavede også selv en økologisk pasta. Den så helt brun ud, så gad vide, hvad økologisk var i denne sammenhæng. Han skyndte sig at sige, at den kunne vi tage med som en gave… Jeg tror den skal koge lidt mere end al dente!

Næste stop var ved Piazza Amerina. Vejret var stadig ikke særlig godt. Byger og kraftig blæst. I en lille by gjorde vi et holdt, for at købe brød. Vi havde set et par butikker, men de var lukkede. På vej tilbage til bilen gik vi forbi en bager, som så helt lukket ud. Men jeg tog i døren og der var åben. De gør altså ikke meget for at reklamere med, at der er åben. Vi købte et par brød og skyndte os tilbage til camperen. Hold da kæft, hvor var det blevet koldt i dag.

Så ledte vi efter et sted, hvor vi kunne spise frokost. Prioritet nr. 1: En parkeringsplads på en bakketop med fed udsigt over markerne i området. Prioritet nr. 2: En parkeringsplads. Prioritet nr. 3: Et sted på vejen, hvor vi for dælen da bare kunne få lov at holde. Men det friske brød smagte dejligt, selv om 50 % af det ene brød var et stort hul. Så tror det pokker, at det var så let.

Kursen var nu mod Piazza Amerina, hvor vi skulle se på mosaikker fra den græske periode på Sicilien. Vi kørte næsten direkte til byen og fik næsten samme oplevelse af WOW, over Piazza Amerinas placering på en bakketop med de mange huse plastret op på bjergsiden. I løbet af kort tid, havde vi zig-zagget os ned til den nederste del af byen og i løbet af ca. 10 minutter var vi ude af byen - vores bestemmelssted lå nemlig nogle få kilometer uden for Piazza Amerina. Villa Romana del Casale var et sted, hvor man havde gravet en masse mosaikker frem fra grækernes tid. Vi bestemte os for, at vi i første omgang ville køre dertil, og så finde ud af, om vi ville besøge stedet i dag. Klokken var over 15, bygerne var stadig i luften, og der var ikke noget, der tydede på, at vi kunne overnatte på parkeringspladsen ude foran mosaikkerne, så vi lod vores camperapp finde en overnatning på en "mixed-parking" i Piazza Armerina.

Fra vores plads var der en fin udsigt til en del af den gamle bydel og vi nød lidt solstråler.

Som en kompensation for vores missede bryggeri i Vittoria, fandt vi en irsk pub, hvor øllet pr. default blev serveret i pint-størrelse. Og de havde rent faktisk Guinnness på fad. Det er ikke altid, at en sådan findes på en irsk pub… Vores bartender, der var af tysk afstamning, forklarede, at det

meste af pubben var reserveret til en fodboldkamp på TV i aften. Vi lovede, at vi ikke hang på så længe og så blev der serveret chips og små varme pizzaer til vores øl.

Det var næsten mørkt, da vi havde fået slukket tørsten (og bombet deres toilet). Den iskolde vind gjorde, at vi satte tempoet en kende op, for at komme tilbage til camperen. Det var faktisk pissekoldt.

Her var der plads til at skrive lidt dagbog og spille et enkelt spil på telefonen…

Aftensmaden blev lidt brød. Der var ikke rigtig stemning til andet. Frokosten var også blevet spist lidt sent.

Ved 9-tiden tørnede jeg ind.

Onsdag den 13. marts 2019 - Piazza Armerina - San Leone

Jeg stod op, da de første stråler ramte kirken, der ligger højst placeret på bakketoppen i byen. Læste lidt nyheder, der var en del store. Englænderne havde igen nedstemt en brexit-aftale og Juventus vandt i Champions Leage med 3-0 (efter at have tabt 2-0 i første kamp mod Atletico Madrid). Det var noget af et comeback og der har givetvis været en fed stemning på den irske pub i aftes.

Ved halv 8 tiden satte jeg kaffevand over. Marie stod op, mens jeg gik til købmanden efter morgenbrød. For en gang skyld var det kun et par hundrede meter fra vores parkeringsplads. I dag havde jeg heldet med mig og fik fingre i et godt brød med en sprød skorpe.

Vi kørte ud af Piazza Amerina til parkeringspladsen ved Villa Romana del Casale. Det er et hus med rigtig mange mosaikker på gulvene. 2 personer har viet sit liv til at grave de mange mosaikker frem og det var imponerende, hvad der var lavet af billeder. Prikken over i'et var en meget lang mosaik, der gik igennem hele bygningen. Måske 50 meter lang og 3-4 meter bred. Vi var de første gæster på stedet og vi havde næsten bygningen for os selv. Men da vi gik ud, væltede et par busfulde med turister ind.

Vores næste stjerne på kortet lå omkring 100 km. mod syd. Vi fortsatte stilen fra morgenbesøget og skulle til Valle dei Templi Porta Quinta (Templernes dal) lige syd for Agrigento. Vejene startede næsten som sædvanlig med bugter, sving, kurver - og meget forskellig kvalitet. Nogle strækninger var fine og jævne - men så kunne der pludselig dukke en stor bule eller et hul op i vejen. Nogle gange kunne vi ikke engang se dem. Så rystede camperen fælt.

Men det sidste stykke vej mod Agrigento gik på en forholdsvis ny motorvejslignende strækning. Det var noget nær det bedste vej, vi havde oplevet i Syditalien. Marie kunne komme over 100 km./t. Og pludselig var vi i Agrigento. Her var også en speciel P-plads beregnet for gæster til attraktionen. At betale…

Indgangen kostede 10 euro pr. person (ligesom i formiddags). Templernes dal er spredt ud over et større område og nu har vi ikke sat os særlig meget ind i historien, men det er ruiner efter græsk/romerske templer. Et par af ruinerne var i en sådan forfatning, at man kan se, hvordan bygningen har stået. Men ellers lignede det et sted, hvor Slade kunne have skrevet "We'll bring the house down". Kæmpestore sten, der tydeligvis var fra bygningerne, lå spredt ud over området. Jeg går ud fra, at det er forskellige jordskælv, der har forårsaget ødelæggelserne. Efter en 6-7 km. spadseren, havde vi været det meste igennem. Vi måtte bare konkludere, at det er stort og imponerende, men den slags historie fanger os ikke, så vi kommer ikke til at bruge mere tid på den slags, selv om der er rigtig mange af den slags ruiner i det sydlige Italien.

Til gengæld kunne vi nyde en rigtig god is udenfor tempelområdet. Det kan de Italienere altså bare finde ud af at lave. Sælgeren forsøgte at forklare os, at det handler om, at mælken koges, før der laves is ud af den. Dermed skulle isen blive mere cremet og luftigt.

Eftermiddagen var stadig ung, klokken var 15:30. Marie mente, at hun havde kørt nok for i dag, så vi fandt den nærmeste parkeringsplads ud fra camper-app'en. Det var på havnefronten i San Leone. Første række til en lille bådhavn og solnedgangen ude til højre for os. Ikke så ringe.

Vi måtte hellere finde ud af, om der var nogle butikker i nærområdet, der havde åbent og vi nåede ikke ret langt hen ad strandgaden, før Marie blev fanget af en tøjbutik. Så kunne jeg passende skridte den østlige ende af gaden af, mens hun var parkeret. På strandgaden var der stort set kun restauranter, en enkelt bar og et ishus - samt tøjbutikken selvfølgelig. Marie måtte erkende, at Italienerne altså er nogle små størrelser :)

Vi tog bestik af resten af strandgaden og her lå et par fiskerestauranter. Måske var det et bud på aftensmad. En hurtig votering og vi faldt ind på en restaurant med et bohemelook, som Marie udtrykte det. Her var som sædvanlig ikke en sjæl ud over en kvindelig tjener.

Vi bestilte en omgang mixed fried seafood og grillet sværdfisk. Som sidedish valgte vi en omgang salat. Frisk brød i tykke stykker kom på bordet sammen med grissinnierne. Hertil det sædvanlige olivenolie og balsamicoeddike. Uha, hvor er det svært ikke at spise sig mæt i det friske brød med olivenolie og salt på.

Fisken smagte fint men det var ikke noget, der gik over i historien. Til gengæld var det næsten befriende dejligt, at få en skål salat til fisken. Vi har ikke fået for meget salat på turen. Det skal vi huske at bestille noget mere af!

Det var blevet sort som natten udenfor men egentlig stadig mild. Vi gik tilbage til camperen og hev dynerne frem. Så blev det hurtigt lunt og godt - og så kom trætheden. Jeg sad og småsov ved bordet, så jeg kravlede i seng. Marie gik i gang med et par kabaler. Hun havde jo også sovet længere end mig til morgen - i hvert fald 20 minutter :)

Torsdag den 14. marts 2019 - San Leone - Seccagrande

Vi har sovet ved siden af et tivoli på havnen i San Leone i nat. Det gjorde vi også i Acireale - men i nat blev vi ikke forstyrret. Det var en yderst fredelig nat, men til morgen blæste det op, så vi blev vukket lidt fra morgenstunden.

Vi var relativt tidligt oppe og klar til afgang kl. 9:15. Første stop var den hvide klippe Scala dei Turchi. Det var en kort køretur, så vi var sikkert nogle af de første, der skulle på en lille vandretur ved vandet. Men der holdt allerede 5-6 biler i vejkanten. Der var flere parkeringspladser i området, men det kostede 3 euro, at parkere. Der var god plads i vejsiden, så vi kunne købe næsten 2 liter vin for de penge :)

I stedet baksede vi ned af en stejl vej til stranden, hvorfra vi havde en lille kilometer om til den hvide klippe. Det blæste en kraftig vind imod os men heldigvis var der ikke noget sand i luften. Klippen dukkede op bag en pynt og den var fantastisk hvid. Den mindede jo en hel del om Møns Klint, bortset fra, at denne her faldt ud mod vandet, hvor Møns Klint jo bare er en stejl mur. Vi gik så tæt på, som vi måtte. Der var sat hegn op, for at forhindre nogen i at kravle rundt på klippen. Det var livsfarligt. Alligevel var der et par stykker, der allerede kravlede rundt deroppe. Fjolser.

Med den kraftige vind i ryggen, gik det stærkt med at komme tilbage og op til bilen.

Næste stjerne var vi lidt usikre på. Det var en nationalpark, men vores stjerne var placeret inde midt i en by. Kunne det måske være et kontor for parken?

Vi tog et kig på nationalparkens hjemmeside og her var vist en rutebeskrivelse til parken. Den prøvede vi at følge og efter omkring 30 km. holdt vi ved nationalparken. De sidste 200 meter ned mod indgangen var ret spændende. Asfalten var helt væk i store huller og Marie måtte køre lidt alternativt, for at undgå hullerne.

Nu skrev jeg "indgangen" til nationalparken. Der var et skilt, der forkyndte, at her startede nationalparken Riserva naturale orientata Torre Salsa. Vi så ingen rutebeskrivelser eller noget i den stil, så vi tolkede, at vi var det rette sted og efter lidt hurtig frokost, monterede vi vandrestøvlerne og futtede ned af en grusvej.

Det varede ikke længe, før der begyndte at komme en del vand på vejen. De første par gange var det muligt at gå i midtersporet, men det blev værre…

På et tidspunkt ville jeg lige tage et billede af Marie ved vejen, hvor vejen havde store sprækker, som man forbinder med tørkeperioder. Jeg bad Marie stoppe og skridtede ind over sprækkerne. Men de var bløde og jeg sank i. Hvad gør man så? Man søger instinktivt efter det første område, hvor man tror, at der er tørt. Det var der ikke - og jeg sank dybere i. Så var det bare med at få støvlerne med sig tilbage til den faste grund, som jeg kom fra. Så var støvlerne i hvert fald indviet med et lag ler på siderne.

“Du kan vaske dem, når vi kommer ned til stranden”, sagde Marie. Men de blev vasket meget tidligere!

Vi vadede gennem en oversvømmet del af vejen og nåede til et sted, hvor vejen delte sig. Den ene vej gik ned til stranden og var helt oversvømmet, så langt vi kunne se. Den anden drejede op af bakken og her hang en kæde over med et skilt, at vejen var privat. Skidesmart.

Der stod et ungt par og overvejede, hvad de skulle gøre og de valgte at gå ind gennem en lund og ned mod stranden. Efter lidt tid, besluttede Marie og jeg at gøre det samme men vi fór hurtigt vild, og måtte gå tilbage og starte forfra. Med det resultat, at vi skulle ud i vandet og gå.

Det varede ikke ret længe, før fødderne var våde. Vandet var for dybt. Sådan noget pis. Lidt længere nede af vejen fandt vi tydelige fodaftryk i vandet. Det unge par havde været smartere end os. Så nu sad de sikkert på stranden med tørre sokker!

Men nu var vi blevet våde, så kunne vi lige så godt fortsætte gennem vandet. Vi nåede ned til stranden og det var egentlig ikke så slemt at gå med et par støvler, der var fyldt med vand. Vi fandt et sted tæt på stranden, hvor vi kunne holde et hvil. Jeg prøvede at tage støvlerne af og vride sokkerne. Det gav godt med vand. Men sokkerne var noget kolde at få på igen efter pausen.

Vi fortsatte vandreturen og var godt hjulpet af app’en Outdoor Active, for stien var lidt svær at finde. Hvis vi ikke kunne finde vej, havde vi hjælp fra et par hunde, der fulgte os. Stien bugtede sig op gennem landskabet og vi endte oppe ved den ejendom, der åbenbart ejede den private vej. Og selvfølgelig var der hegn om hele foretagenet, så det ikke var tydeligt, hvilken vej vi skulle gå.

Heldigvis var der en lille port i hegnet. Vi skrånede ind over ejendommen, der så temmelig forladt ud og fortsatte ind gennem “haven”. Det var ikke helt tydeligt, hvilken vej vi skulle gå - men hundene rendte foran, så vi prøvede at følge efter dem - og voila, på den anden side af ejendommen var der en asfalteret vej langs vandet. Vejen har garanteret været en gammel landevej, men nu groede planterne lystigt i huller på vejen.

Vi fulgte vejen 3-4 kilometer og var snart tilbage ved udgangspunktet. Hundene fulgte os stadig. Den ene var nogenlunde tryg ved os, men den anden vendte om og pilede væk, hver gang vi kiggede på den.

Det var en tur op og ned af bakker, og den havde trukket lidt tænder ud, så vi måtte godt love os selv et godt glas rødvin til aften. Marie gad ikke køre langt efter en overnatningsplads, så vi fandt en i Seccagrande, ca. 20 km. mod vest. Her kunne vi køre helt ned til stranden og parkere. Solen stod stadig højt på himlen og det gav en god varme i camperen.

Vi smagte på vinen og sad og kiggede ud over havet. Ved 6-tiden gik jeg på jagt efter en købmand i byen. Google Maps sagde, at der var en, men det så ikke ud til, at der var skyggen af en købmand. Efter solnedgangen prøvede jeg lykken igen. Oppe i byen skulle være en bager. Så jeg oksede op af bakken. Nitte igen. Skilte pegede mod en købmand lige uden for byen på en campingplads. Så

fortsatte jeg derud - nitte igen. Der var simpelthen ikke en eneste butik i denne by, der havde åben. Der var skilte mod et pizzaria, men nu orkede jeg ikke jagte rundt mere, så jeg gik retur til camperen.

Marie havde taget højde for det manglende brød og åbnede en pakke lækre rugkiks, så aftenens ost og rødvin blev rigtig lækker. Vi havde åbnet en flaske Frapatto fra Occhipinchi. Den var en kradsbørstig sag og den kom først til sin ret, da der kom mad på bordet til den. Så blev den næsten from som et lam :)

Efter maden sad vi og planlagde morgendagens program og brugte en hel del på at kigge ud på de kraftige bølger. Blæsten fortsatte med uforrettet sag, men Marie havde parkeret camperen op mod vinden, så bilen ikke skulle vugge med os hele natten.

Et eller andet gik galt i dag, for jeg blev først træt og kravlede i seng kl. 22. Det var en hel time senere end normalt. Alligevel holdt Marie ud en time længere. Jeg må tage mig lidt sammen, så jeg ikke bliver en sovetryne…

Fredag den 15. marts 2019 - Seccagrande - Sciacca

Vejrguderne (i vores verden den norske vejrtjeneste YR) fik atter ret. Dagen startede med blæst og overskyet. Så er det dejligt at ligge under dynen og kigge ud på den totalt døde by. Kun en enkelt bil i ny og næ. Jeg kunne forestille mig, hvordan her ser ud om 3-4 måneder. Der bliver ikke til at sparke sig frem for mennesker - og hvis de er heldige, så er der sikkert også dukket en butik eller to op.

Dagens første stjerne var helt ny på listen. Marie havde fundet et museum Castello Incantato (Det Forsvundne Slot), hvor der var udstillet tusindvis af ansigter, lavet i sten af kunstneren Filippo Bentivegna. Vi fandt let dertil. Museet lå i udkanten af byen Sciacca. Google Maps blev (som næsten sædvanlig) lidt forvirret undervejs og begyndte at sende en masse dessinger ud. Det har vi lært at tage med ro og fortsætte, indtil "damen" igen er faldet til ro.

Vi var de første gæster på dagen - og vi endte med at være de eneste gæster, mens vi var der. 5 euro i entré. Muséet var en udendørs park, hvor vi gik rundt i smalle gange med ansigter på rækker på begge sider. Ansigterne var ikke nøjagtige gengivelser men mere rå i looket. Muséets navn stammer sandsynligvis fra perioden efter Filippos død i 1967, hvor stedet forfaldt og en del af hans værker blev stjålet. I 1973 "fandt" kommunen stedet og begyndte at sætte det i stand som museum.

Vi bruger normalt ikke meget tid på muséer, men dette var en fin undtagelse. Efter en lille times tid begyndte ansigterne at kede os og vi forlod muséet igen.

Næste stjerne på kortet var et supermarked fra en kæde, som vi ikke havde besøgt før.(Il Centesimo). Butikken lå ved havnen i Sciacca og det var en "spændende" vej derned gennem en

række små gader og godt gang i formiddagstrafikken. I butikken så det ud til, at der var skudt en ekstra kolonne ind kun med påskeæg. Det var da helt vildt, som de forventer at sælge påskeæg. Jeg nærstuderede dem ikke, men de så næsten ens ud - alle tusind kæmpestore æg.

For en gang skyld, var der rigtig mange mennesker i butikken på dette tidspunkt. Vi havde ellers vænnet os til, at formiddagen er en stille periode at handle på. Butikskæden mindede om Netto med varerne i papkasser i butikken. Så er prisen forhåbentlig også derefter. Vi fik fyldt en stor indkøbskurv med varer og forlod butikken igen. Jeg var forundret over, at Marie kunne få plads til alle kølevarerne i køleskabet.

Byen Sciacca så spændende ud, så vi kørte tilbage til et sted på havnen, hvor der holdt et par andre campere. Jeg havde oprindeligt haft Sciacca på kortet, da der også her afholdes et stort karneval.

Vi fik lidt frokost og holdt siesta, før vi udforskede byen. Vi havde læst, at Sciacca er et godt sted, at studere det italienske fænomen passegiatta. Det er et "ritual", som har stor bund i det italienske samfund. Som jeg husker det, handler det om yngre kvinder, der mejer sig ud og mødes med veninderne, for at spadsere (og vise sig frem) i byen. Det handler om at blive set. Og grupperne af kvinder går frem og tilbage i gågader eller et centralt sted i byen, mens de snakker, griner - eller viser indkøbsposer frem, hvis de har været ude at handle. Der kan næsten sættes tidspunkt på, hvornår passegiattaen foregår og ofte ses mændene på fortovscaféer, hvor de samles, for at kigge på pigerne.

Vi gik rundt i byen, mens butikkerne var lukket, så der var ikke så meget at kigge på. Vi prøvede kræfter med den gamle bydel - og her var en del stejle veje og trapper op i byen. Da vi havde leget bjerggeder et stykke tid, fandt vi en fortovsrestaurant, hvor vi mente, at passegiattaen skulle foregå. Vi fik en øl og et glas hvidvin. Stille og roligt samledes mænd sig på caféen og de satte sig alle med ansigterne ud mod vejen. Så havde vi måske valgt rigtigt…

Men der skete ikke rigtigt noget. Der kom godtnok flere grupper af piger og en del alene eller med en partner. Men det virkede ikke på nogen måder som noget specielt ritual. Så vi forlod vores plads i første parket og kiggede lidt på butikkerne, der nu var åbnet igen. Rigtig mange af butikkerne solgte porcelæn, malet i klare farver. Det er faktisk rigtig flot, men ville ikke passe hjemme hos os.

Tøjbutikkerne virkede meget eksklusive, så dem havde vi ikke mod på at besøge. Vi slentrede frem og tilbage i gaderne og da solen var gået ned, blev det lidt koldt. Vinden var stadig frisk men aftog dog, inden vi kom tilbage til camperen.

Sidste stop, før vi var tilbage ved camperen, var en ølbutik på havnen. Den havde åbent fra 18:30 - 02:00, så vi burde have regnet ud, at det mere var et udskænkningssted end en ølbutik. De solgte øl - men desværre ikke så mange italienske øl. Til gengæld havde de 4 øl på haner og vi smagte en session IPA og en milk stout. Begge var rigtig gode.

Vi havde talt om at lave en omelet til aften, men da vi kom tilbage, var der ikke rigtig nogen af os, der havde lyst til andet end et stykke frisk brød og lidt ost. Vi havde mæsket os med chips og oliven på de 2 steder, vi havde siddet undervejs. Det havde nok været med til at ødelægge appetitten.

Så aftensmaden var hurtigt oversået og vi sad og kiggede lidt på byen. Kl. godt 9 tørnede vi begge ind.

Lørdag den 16. marts 2019 - Sciacca - Marinella

Solen var på vej op over byen lige foran os. Det virkede lidt køligt i camperen men solen skulle nok sørge for, at vi fik det varmt hurtigt, når den kom ind gennem forruden.

Fra morgenstunden erfarede jeg, at der var et stort lokalt marked i Sciacca om lørdagen. Det måtte vi have med. Her skulle man kunne få lokale produkter af mad, håndværk, tøj o.l. Lige et marked for os!

Så vi satte rugbrødsmotoren i gang og oksede op af bakkerne og gennem den gamle bydel, for at komme til markedet, der skulle ligge i et område, hvor vi havde været dagen i forvejen. Så vi følte os helt stedkendte og gik ubesværet dertil.

Og ganske rigtigt dukkede markedet op med et væld af telte og handlende. I første omgang fandt vi sko, strømper, undertøj, bluser, jakker, syting, tæpper, gardiner og almindelige husholdningsting. Men ingen mad eller andre lokale produkter. Vi pløjede markedet igennem og der var åbenbart ikke andet end de nævnte ting. Priserne var såmænd billige nok. Tøjet blev solgt til 1 - 10 euro men vi manglede ikke lige noget af det. Nogle lange strømper og et par bukser var, hvad vi kunne svinge os op til.

Så gik vi tilbage til camperen, rundede en bager og købte et frisk brød - og en fiskemand, for at købe rejer.

Vores toilet skulle tømmes og det så ud til, at der ikke var så mange camperpladser eller tømmepladser på det vestlige Sicilien, så vi satte kurs mod en campingplads i nærheden. Så kunne vi tage en eftermiddag dér og få tømt og fyldt, så vi kan klare os 4-5 dage igen.

Via hovedvejen kørte vi hurtigt de ca. 30 km. til Marinella. Undervejs passerede vi et par lange broer på over 2 km. i længden. Broerne førte over dale i området og bropillerne var imponerende høje.

Som sædvanligt kunne campistmutter kun italiensk men jeg kunne forstå, at hun skulle bruge noget identifikation, så jeg tog passene og fulgte med ind i en næsten mørkelagt reception. I forbindelse med receptionen var også en stor restaurant, der ligeledes lå hen i mørke.

Campingfatter overtog et pas og tog en fotokopi. Så satte han sig ud i sin bil og måske ville han vise vej ind på campingpladsen. Det forstod jeg ikke helt. Da vi kom til tømmeområdet lige inde på campingpladsen, gik vi i gang med at få tømt. Fatter vendte tilbage og steg ud af bilen. Jeg prøvede at snakke lidt med ham og selv om vi var sprogligt analfabeter sammen, så fik vi os en god sludder og et grin. Så kørte han igen og vi fandt selv ind til en plads. Her holdt 4-5 autocampere i forvejen. Det var vi jo ikke vant til.

Marie riggede en frokost til og det kunne kun blive godt med helt frisk brød og nyinvesterede rejer. Rejerne var dog mere friske end dem, vi er vant til at få hjemme. Disse var ikke røde og Marie nævnte, at dem derhjemme bliver saltet. Til gengæld var de lokale slimede og havde en lidt kedelig konsistens.

Mens vi sad og guffede i os, dukkede endnu en camper op. Marie sad og studerede den gennem vinduet og mente, at den måske var tysk eller dansk. Den viste sig at være dansk, for pludselig stod Søren, som vi havde mødt i Giardini Naxos, ude foran. Det var dog et tilfælde. Vi fik en lille sludder og aftalte, at vi skulle spise aftensmad sammen senere.

Efter frokosten tog vi vores stole frem og satte os til rette udenfor. Ved siden af os var en tysker i gang med et længerevarende projekt. Han og konen kørte i en af de store campere, havde en stor trailor med, hvorpå der var en almindelig personbil. Jeg kunne ikke se, hvad han fiflede med, men han brugte hele eftermiddagen på projektet, der lignede en kasse i rustfrit stål.

Solen var ikke så villig, til at komme frem. Et skydække rullede hen over himlen, så vi blev snydt for solen.

Vores danske venner Søren og Lisbeth var kørt afsted sammen med campingfatter, for at få fyldt gas på deres camper. Da de kom retur, dukkede Lisbeth op hos os. Vi var trukket indenfor i camperen og vi fik en god snak med hende også.

De bød på et glas hvidvin i deres flotte camper, før vi gik hen i campingpladsens restaurant, for at spise. Søren forsøgte at kommunikere med tjeneren på italiensk men tjeneren blev ved med at svare på engelsk. Vi bestilte alle pizza og den var de meget hurtige til at lave. Det tog kun ca. 10 minutter, selv om der var mange lokale gæster i restauranten. Lisbeth fortalte, at søndag middag er det tidspunkt, hvor de fleste italienere går ud og spiser.

Søren og Lisbeth ville køre direkte til en campingplads på en pynt vest for Palermo. Dernæst ville de bruge nogle dage i Palermo, så måske nåede vi at fange dem dér, for Marie og jeg havde flere steder, vi skulle se, før vi kom til Palermo.

Vi sluttede af med en kop kaffe i deres camper. Klokken var over halv 11, før vi sagde tak for i aften og kravlede direkte i seng til lydene af et par lokale dværgugler (Søren var fugleinteresseret og han genkendte straks lyden).

Søndag den 17. marts 2019 - Marinella - Marsala

Vi tog afsked med Lisbeth og Søren og listede bagefter dem mod Mazara del Vallo. I denne by havde vi sat et par stjerner. Der var en stor parkeringsplads helt nede ved vandet og det var tæt på første stjerne. Solen skinnede fra en skyfri himmel. Vi sendte en venlig tanke til Danmark, hvor der var varslet storm.

Teatro Garibaldi er et lille folketeater, lavet fuldstændigt i træ. Teatret står hengemt i et hus og er nok et af de få tilbageværende folketeatre i Europa. Ikke desto mindre er teatret stadig i brug og i dag kl. 5 skulle der også være en forestilling. Vi regnede os frem til, at der var plads til 100 - 150 mennesker i det lille teater. Selv om det var gratis at se teatret, sad der en venlig dame ved indgangen til huset. Hun spurgte, om vi ville have et kort over byen. Det takkede vi for.

Byen Mazara del Vallo er kendt for en borgmester, der har udstyret byen med en keramikrute. Overalt i den indre by er der keramikfliser på husvæggene, lavet af mange forskellige kunstnere. Mange af fliserne er blevet brændt i borgmesterens egen ovn. Vi gik fluks på jagt efter disse fliser. Men vi nåede ikke særlig langt, før en ung fyr kontaktede os og ville vise os nogle steder. Uden at tænke synderligt over det, fulgte vi med. Inden længe var vi på en guidet tur af den unge mand, der fortalte, at han stammede fra Quebec i Canada. Hans familie var af tunesisk afstamning. Han talte et meget dårligt engelsk og slog ofte over i italiensk.

Den unge mand viste os rundt på keramikruten i et hurtigt tempo og fortalte bl.a. at den føromtalte borgmester netop var gået på pension, så nu skulle der findes en ny. Vi fik også lidt at vide om de mange religiøse retninger, der lever i byen. Tidligere kunne man ikke krydse de forskellige bydele, hvor forskellige trossamfund holdt til, men i dag lever alle i fred og fordragelighed. Fliserne var også udtryk for de forskellige trosretninger. Vi stoppede ved en smukt udsmykket katolsk kirke (Francesco kaldte vores selvbestaltede guide kirken). Han havde nævnt, at han selv var muslim og han ventede på os i behørig afstand fra kirkens indgang.

Efter små 3 kvarter sluttede vores tur af ved byens katedral. Her var søndagsmessen ved at gå i gang, så vi tog et hurtigt kig ind i den imponerende bygning. Udenfor tog vi afsked med guiden. Vi havde talt, om han skulle have 5 eller 10 euro for sit selvbestaltede show og vi gav ham 10. Han så skuffet ud og ville gerne have 20 euro for sådan en “group tour”. Det afslog vi. Han havde selv henvendt sig, så kunne han ikke bare forlange en standardtakst. Så gik han med et “okey”. I løbet af et minut eller to, havde han allerede kapret de næste “kunder”. En smart forretningsmetode, der nok skulle skaffe den unge fyr penge på lommen. Det er måske dét, jeg skal slå mig ned på inde i Fredericia. Jeg skal bare lige finde ud af, hvor jeg skal stille mig, for at kapre turisterne :)

Vi satte os ind på en nærliggende restaurant, hvor en frisk tjener med et godt engelsk kunne rådgive os om menuen. Marie valgte en pastaret og tjeneren sagde, at det var det bedste valg. Det var simpelthen den bedste ret på menuen. Så uanset hvad jeg ville vælge, kunne det kun være ringere. Det grinede vi af. Jeg valgte tunbøf, men tjeneren sagde, at det var udenfor sæsonen, så det var ikke et godt valg. I stedet anbefalede hun mig blæksprutte fyldt med ost. Det lød interessant.

Godt mætte forlod vi restauranten, der som sædvanlig var helt tom, da vi ankom men stort set fuld, da vi gik. Det er egentlig god timing.

Tilbage i camperen var der dejligt i solen, så vi gad næsten ikke køre videre. En ung fyr havde røget lidt for meget vandpibe. Han galpede op om, at vi ikke måtte holde på pladsen. Der holdt 2 autocampere ved siden af os og han gik et par gange frem og tilbage og skælde dem ud. Jeg prøvede at forklare ham, at vi ikke kunne tale italiensk, men han fortsatte bare sit arrigskab. Pothorn! Der var ingen skilte, der forbød autocampere på pladsen, så han kunne bare fise tilbage til sin vandpibe!

Efter en god times hvil/kontorarbejde, satte vi alligevel kursen mod Marsala.

På vejen dertil, havde vi sat kryds ved en vinbonde, men vi havde opgivet at køre dertil, for på deres hjemmeside stod, at man skulle have en forudgående aftale. Det passede ikke rigtigt med vores rejseform, hvor vi ikke kunne låse os fast på bestemte steder til bestemt tid.

I Marsala fandt vi også en parkeringsplads ved vandet. Her var åbenbart fødevare marked hver søndag, men det var slut og her var fin plads. Også her gik en ung fyr rundt og troede, at han ejede det hele. Han forsøgte at vise Marie ind til en plads og da vi forlod camperen, for at gå op i byen, gjorde han det klart, at han holdt øje med bilerne og forventede, at få betaling for det. Vi ignorerede ham og gik videre.

Marsala var et af de steder, jeg havde set meget frem til. Her produceres en Marsalavin, som er kendt verden over som tilsætning i mad. F.eks. chicken marsala. Vinen sælges i forskellige sødmegrader og alder. En gammel tør Marsalavin skulle kunne sammenlignes med en god sherry. Det glædede jeg mig til at få efterprøvet.

I gaderne var der flere butikker, der solgte vin - selv om det var søndag. Vi gik forbi butikkerne, for at komme til en kommunalt ejet Enoteca, hvor vi kunne få en decideret smagning. Men denne var lukket. Det var jeg lidt skuffet over, men vi fortsatte og skulle nok finde et sted, hvor vi i det mindste kunne smage Marsalavinen.

Vi faldt ind hos en kombineret restaurant/vinhandel, hvor en højtråbende tjener serverede en tør, gammel Marsala for os i et par store glas. Det smagte ok, men vi var enige om, at det ikke kunne hamle op med en god gammel Amontillado eller Oloroso sherry. Mens Marie var på toilettet, viste tjeneren mig et par andre flasker Marsalavine og den ene var ifølge ham den allerbedste. Den måtte jeg smage. Jeg gav ham ret, den smagte meget bedre og nu var vi tæt på sherry'en. Jeg købte en flaske af ham og han havde også vores Maria Costanza hvidvin, som jeg også tog en flaske med.

Lidt længere henne af gågaden kom vi til en anden (og større) vinbutik Garibaldi. Jeg stak hovedet ind og konstaterede, at min Marsala vin var købt for dyrt. Her fandt jeg også en 30 årig Marsala vin til 39 euro. Den måtte jeg simpelthen have med også…

Tilbage ved camperen var der dukket en madtruck op på parkeringspladsen. Priserne var rimelige 2,50 - 4 euro for maden. Vi satte os hen i camperen. Der var et værre leben med unge mennesker, der mødtes i deres biler eller på scootere. En madtruck parkerede næsten lige foran camperen og snart var der også kø foran den. En 3. truck dukkede op og der var kundegrundlag til dem alle. For enden kørte en karrusel konstant og der blev spillet børnemusik eller musik for de unge.

Det var ingen problem at få et par timer til at gå med at kigge på sceneriet lige foran vores bil. Der var et konstant leben. Marie strikkede lystigt. Hun må snart have så meget erfaring, at hun kan lave mig en ny færøtrøje!

Ved 20:30 tiden mente Marie, at vi skulle have lidt at spise. Jeg var ikke sulten men træt, så jeg tillod mig at kravle tidligt i seng, mens Marie satte sig til rette med en rugbrødsmad med tomater og æg på.

Mandag den 18. marts 2019 - Marsala - Erice

Der var som forventet en del uro til langt over midnat. Hele natten igennem kunne jeg høre snak og råb i nærheden. Ved 5:30 tiden begyndte det at blive lyst og de første biler startede op. Bag ved camperen holdt fugle fest med resterne fra de unge menneskers mad. En ny uge kunne begynde for dem, der var arbejdsramt.

Vi andre kunne tage den med ro og nyde morgenmaden. Torben havde fødselsdag i dag, så solen skinnede selvfølgelig fra en skyfri himmel. Ifølge forlydender gjorde den det også i Danmark.

I omegnen af Marsala ligger der mange vingårde. Vi havde egentlig lyst til at besøge en eller flere af dem, men efterhånden var det gået op for os, at vi kun kunne få en rundvisning og/eller vinsmagning, hvis vi havde en forudgående aftale. Det var vi jo ikke meget for at binde os til, så vi valgte at droppe vingårdene. Vinstokkene var alligevel lidt kedelige at kigge på i øjeblikket, for der var hverken blade eller vindruer på stokkene. De stod helt bare på rad og række på markerne.

I stedet satte vi kursen nordpå langs kysten til salt-området. Det er et større område med meget lavt vand, hvor der om sommeren udvindes salt af havvandet.

Vi kørte langs kysten og nød, at der næsten ingen trafik var. GPS'en var sat til et sted, hvor der stod en mølle, som bruges som en kæmpe saltkværn. Det kostede 7 euro, at besøge møllen, men da alt lå stille, var det vist spildte penge. Men det var muligt at komme på en lille sejltur i det gode vejr. Vi sejlede ud med en flok italienere, der dog hurtigt blev sat af ved en ø, der lå lige over for møllen. Så var der kun Marie og jeg tilbage på båden og vi fik en sejltur rundt om øen i det lave vand, der flere steder var mindre end 40 cm. dyb. Vores skipper var ikke så god til engelsk. Til

gengæld fik vi en historie om øen i en rendyrket engelsk version via en højttaler. Vi var nu ikke så interesseret i netop øens historie. Vi ville hellere høre noget mere om saltudvindingen.

Efter en lille times sejlads, var vi retur ved møllen og vi fortsatte mod Trapani, en af de større byer på Sicilien. Jeg havde fundet en parkeringsplads, hvor vi kunne parkere, men den var fyldt med biler, så vi fortsatte nord ud af byen, til det tyndede ud i bilerne, så kunne vi parkere.

Nu var der 2,2 km, ind til spidsen, der udgør den gamle bydel af Trapani. Vi spiste lidt friskindkøbt brød og traskede ind langs stranden til den gamle bydel. Butikkerne var ved at middagslukke, da vi kom ind til gågaden, så vi skridtede ud mod spidsen, hvor fiskehandlen foregik. Undervejs stoppede vi ved en mand, der sad i en butik og fyldte vin på plasticdunke. Han ville gerne, at vi kom tilbage kl. 17:30, hvor han åbnede igen. Så skulle vi få en vinsmagning. Men vi forventede at fortsætte inden aften.

Vi nåede ud til spidsen af den gamle bydel. Der var ikke så meget at se på. Fiskemarkedet var sandsynligvis overstået, så vi gad ikke engang gå helt ned til det. Vi vendte om og gik retur og i stedet faldt vi ind til en isbutik. Det er næsten ikke til at stå for deres is. Så mange varianter og det smager fantastisk. Det var en kærkommen pause.

Mens vi spiste is, sad vi og talte om næste stop. Det er en by, der ligger på et højt bjerg lige uden for Trapani. Normalt går der en kabelbane op til byen Erica, men den er lukket fra januar til sidst i marts på grund af vedligeholdelse. Det var vi klar over hjemmefra, så jeg havde også forsøgt at finde en lokal bus derop, for måske var vejene lige skrappe nok for vores camper.

Efter min is var konsumeret, gik jeg igen på jagt efter en lokalbus og så vidt jeg kunne se, kunne vi hoppe på en bus næsten lige over for vores is-kiosk. Vi gik over til et stoppested og en italiensk kvinde hjalp os med at finde ud af, hvilken bus vi skulle med. Hun hoppede selv ombord på bus nr. 23 og vi futtede der ud af.

Marie og jeg nåede lige at sige, at hvis vi bare kan hoppe på en bus op til Erica og se byen på den måde, så er det da fantastisk, da chaufføren og kvinden i fællesskab fik dirigeret os ud af bussen med en masse italienske ord og pegen. Jeg troede, at vi bare skulle med en anden bus, men det viste sig, at de havde sat os af der, hvor kabelbanen startede fra Trapani mod Erica. Den var jo lukket og det fik vi bekræftet, da vi gik helt hen til indgangen. Det var svært at forstå, at en buschauffør ikke var klar over det.

Nå, så var der kun en ting at gøre. Tage bussen tilbage mod Trapanis centrum og vores camper. Så var Marie fast besluttet på, at køre derop selv. Nu skulle vi derop!

Som sagt så gjort. Goggle Mama havde lidt kvaler med at få os rigtigt ud af Trapani. Den ville have os ind på nogle små lokale veje i byen. Med lidt fælles hjælp, nåede vi til en vej, der så ud til at gå op mod Erice. Det sagde skiltene - så det troede vi på.

Så gik det ellers pænt opad de næste 10-12 km. Udsigten blev flottere og flottere. Til sidst måtte vi sige, at nu var udsigten fra Castelmola slået. Dette var helt vildt. Da vi nærmede os byen på toppen af bjerget, var vi nået over de skyer, der begyndte at drive ind over området. Vi fandt en parkeringsplads i udkanten af byen, hvor vi holdt helt for os selv i en skov.

Så gik vi de sidste ca. 700 meter op til byen, hvor vi fandt et lille kort, der anviste en frisk gåtur rundt i byen. Undervejs nåede vi til en borg, hvorfra der var en fabelagtig udsigt mod syd, øst og nord. Fantastisk at se, hvordan skyerne lå neden under os og de steder, hvor der var høje bjerge, stak de op gennem skyerne.

Solen var ved at gå ned og vi måtte afbryde turen og skynde os retur mod camperen, så vi ikke skulle gå på en mørk vej i skoven. Det var en forholdsvis trafikeret vej. På vejen tilbage, nåede vi til et sted, hvor vi kunne se solnedgangen mod vest. Solen gik ned i skyerne. Det er ikke hver dag, vi oplever det, med mindre man er på en flyver.

Tilbage til camperen, hvor aftensmaden skulle kreeres og vi havde store planer. Til forret fik vi ristede brød med rejer og hovedretten var stegt flæsk med kogt blomkål til. Nammenam!

Efter maden talte vi lidt om programmet for i morgen. Vi nærmer os kraftigt Palermo, hvor jeg tror, at vi skal bruge et par dage, men inden Palermo skal vi besøge Castellammare del Golfo.

Alt den gode mad og planlægning gjorde, at klokken passerede 22, før vi kravlede til køjs.

Tirsdag den 19. marts 2019 - Erice - Castellammare del Golfo

Vi havde fundet os et ekstremt fredeligt sted for natten her lidt uden for Erice. Der var lidt trafik i aftes men natten igennem har der været totalt tystnad. Ud over et morgenbad og morgenmad, fandt vi tid til at få gjort lidt rent i camperen. Jeg vaskede behørigt alle vinduerne udenpå, så vi havde et godt udsyn uden skidt eller striber på vinduerne. Det holdt lige til jeg rullede mit vindue ned en gang, så var vinduet stribet og lige så beskidt igen :(

Vi trillede ned af det 750 meter høje bjerg, så Marie startede med en gang armgymnastik, da vi skulle igennem adskillige hårnålesving på vejen ned. Men som sædvanlig var trafikken let, så det gik uden problemer. Vi fortsatte gennem et område, hvor vejen var fin og der var høje bjerge omkring os. Solen skinnede fint på trods af, at vejrudsigten sagde, at det ville være overskyet i dag.

Vi kørte direkte til Castellammara del Golfo. Byen ligger for foden af et højt bjerg, der tårner sig op lige vest for byen - og dermed er byen sikker på ikke at få aftensolen at se. Men da vi ankom før middag, var her dejligt varmt. Vi parkerede lige overfor en af vores stjerner på CityMaps2Go. Vores guidebog havde omtalt et gadekøkken ved navn H 80 Fame. Det lignede nu ikke ligefrem et gadekøkken men en restaurant.

Det var lidt for tidligt til frokost, så vi traskede op i byens centrum. I en grønthandel nappede vi en liter hvidvin til 1,50 euro - på plasticflaske. Det smager normalt OK uden dog at kunne kaldes verdensklasse.

Vi slentrede op gennem gågaden, hvor der både var en vinbar og et ølsted. Begge steder selvfølgelig lukket nu, men måske var der held senere på dagen, hvis vi blev i byen. Vores guidebog anbefalede en restaurant Antiche Scale, som bl.a. lavede en speciel ret med couscous. Men stik imod Google Maps informationer, var restauranten lukket, så vi gik tilbage mod camperen og vores "gadekøkken". Så kunne vi da spise frokost dér i stedet.

Vi havde taget lidt fejl af guidebogen. Der var ikke tale om et gadekøkken men en restaurant, der skulle udspringe af et gadekøkken. Det var i hvert fald en helt normal fiskerestaurant med en kvindelig tjener, der talte fint engelsk. Det gør tingene lidt lettere…

Vi bestilte et par fiskeretter (bl.a. Sarde a beccafico - stegte sardiner som rulles omkring en blanding med bl.a. rasp, pinjekerner, rosiner, mint og krydderier). Maden smagte fint og vi fik serveret et par lokalt bryggede øl til. Prisen for specialøl i restauranterne er næsten som i Danmark. Her kostede de 8 euro (for 50 cl.). Til at afslutte måltidet, serverede tjeneren et lille glas limoncella (likør). Det smagte dejligt, men det er nok noget af det, som ikke rigtig kan tåle rejsen over Alperne…

Der var basis for at holde lidt siesta og vi fandt en bænk i en fin lille gryde, hvor der ingen vind var og solen varmede godt. Det var dejligt. Det gjalt også om at slikke lidt sol, for vejrguderne havde åbenbart sendt det solrige vejr til Danmark de næste par dage. Her lovede de endda lidt regn de kommende dage.

En times tid senere forlod vi vores plads i centrum af byen og trillede 600 meter ud til en camperplads, hvor vi indlogerede os. Mutter viste os rundt og forklarede på klingende italiensk om faciliteterne. Selv om jeg ikke fattede en hat af, hvad hun sagde, gik det fint med at få styr på tingene. Prisen var 10 euro pr. nat inkl. strøm. Lad os nu se, om jeg havde forstået det hele korrekt - når der skal afregnes :)

Vi nåede lige at hive stolene frem fra camperen og sidde ude med en kop kaffe. Så blev det overskyet. Det var også helt ligegyldigt, for solen var på vej ned bag husene og bjergene. Så vi satte os ind i camperen og nød udsigten ud over vandet og vores forskellige skærme. Når der er strøm på camperen, skal den have hele armen med at få sikkerhedskopieret billeder fra kameraet og hældt strøm på diverse enheder.

Da mørket faldt på, åbnede vores egen lille café og der blev serveret et glas lækkert mandelvin. Det smager rigtig godt, selv om det er noget sødt stads.

Aftensmaden bestod af rester fra køleskabet og når der er stegt flæsk til overs fra i går, så er der ingen klager. Vi havde også en stor grøn peber, der var blevet gul efter et par dage i skuffen. Den smagte frisk og saftig.

I byens gågade lå en vinbar og en pub lige over for hinanden. Pubben hed endda noget med hoppy, så der var håb om, at vi kunne få en god øl eller et glas vin. Vi slentrede ind mod byen og konstaterede, at pubben så meget lukket ud. Så valgte vi at besøge vinbaren. Her var ingen gæster og der så ikke ud til, at de havde særligt meget vin, vi kunne vælge imellem, så jeg bad blot om 2 glas rødvin. Det fik vi serveret og det var garanteret fra en plasticdunk. Men hvad kan man næsten forvente anderledes, når man blot bestiller rødvin. Men 10 euro for 2 glas. Jeg kunne købe 6 liter i den kvalitet nede ved grønthandleren og stadig have penge til overs!

Vi gik hjem langs vandet og nød den lune aften. Der var ikke meget vind. De næste par dage har de lovet regn her, så må vi se, hvad vi finder på. Klokken blev for en gangs skyld over halv 12, før vi kravlede i seng.

Onsdag den 20. marts 2019 - Castellammara del Golfo - Palermo

At gå sent i seng er ingen garanti for, at man sover længe. Jeg vågnede ved 3-4 tiden og kunne ikke rigtigt sove mere. Ved 7-tiden stod jeg op og lavede mig en kop kaffe, som jeg nød, mens jeg sad og kiggede ud over vandet.

Vejret var overskyet og med udsigt til regn, valgte vi at rykke teltpælene op og køre til Palermo. Vi havde et par vin- og ølsteder på vej mod Palermo, som vi gerne ville besøge, men de svarede ikke tilbage på vores forespørgsel - så Palermo blev næste mål.

Det meste af den 66 km. lange tur til Palermo gik af en fin motorvej med en formidabel udsigt ud over dybe kløfter og høje bjerge. Desværre var det meget gråt i vejret. Det småregnede og da vi nåede Palermo, væltede regnen ned.

Heldigvis kørte vi næsten ind til camperpladsen på motorvejen. Så undgik vi den værste bytrafik.

Camperpladsen var kun 1,5 km. fra centrum. Det var en aflukket gård mellem en masse højhuse, men i sådan et tilfælde køber man sig til at være tæt på centrum og bo et sted, der er under konstant opsyn. Vi turde ikke bare holde på en havn eller en åben parkeringsplads i en storby som Palermo.

Vi lod det regne af og fik lidt frokost, før vi tog regntøjet med og marcherede mod centrum. Trafikken blev mere intens, efterhånden som vi nærmede os centrum. Bilerne holdt næsten stille i 3 kolonner. Vi kunne bevæge os hurtigere på gåben.

Da vi passerede Porta Nuova, stilnede trafikken af. Den gamle bydel af Palermo var lukket af for biler og busser. Det gav mere plads på vejene, hvor der var en del turister - ikke mindst grupper af unge italienske skolebørn, der åbenbart var på tur.

Vi besøgte Palermos katedral, der er smukt udsmykket udenfor. Minder mig lidt om det engelske parlament udefra. Indeni er katedralen meget stor og bred - men også forholdsvis mørk.

Den engelske madguru Rick Stein havde været i Palermo på en af sine weekendture og han besøgte det centrale gadekryds Quattro Canti. Han var meget benovet over udsmykningen af de 4 bygninger, der grænsede op til krydset. Og han synes, at det var sjovt at følge den heftige trafik i krydset, hvor biler, scootere og gående kæmpede om pladsen. Men da krydset var blændet (næsten) af, var det nogenlunde til at gå rundt der.

Vi drejede til venstre, for at finde et turistkontor. Butikkerne i den del af Palermo var mest souvenir eller madsteder. Her kunne man købe alle afskygninger af italiensk streetfood.

Vi passerede det imponerende Massimo teater, før vi længere oppe drejede til højre. Turistkontoret lå i en sidegade og vi gik indenfor. Men vi nåede kun lige at kigge et minut, så blev lyset slukket og et par medarbejdere var ved at lukke ned. Klokken var 15. Mærkeligt tidspunkt at lukke på. Men de var dog så venlige at give os et bykort. Så måtte vi klare os med det :)

Næste stjerne på vores kort lå et stykke væk, men vi havde fået varmet benene godt op. Det hed Antica Friggatoria Chiluzzo. Vi kunne ikke umiddelbart se, hvad det var for et sted, men vi skridtede derudaf, for at nå dertil.

Det var lidt svært at bevæge sig rundt i distriktet tæt på havnen. Bilerne holdt parkeret overalt. Det var nok det mest vanvittige cirkus, vi har oplevet mht. parkeringer. Fortovene var stort set ikke eksisterende og det var ofte svært at komme imellem bilerne, der holdt meget tæt. Flere steder så vi selvbestaltede parkeringsvagter, der tydeligvis stod og holdt øje med hver sit lille område.

Det var begyndt at dryppe lidt, så kameraet blev i tasken. Vi nåede frem til vores stjernepunkt, men da vi ikke helt vidste, hvad vi ledte efter, var det svært at sige, hvor nøjagtigt det var. Pludselig dukkede et turistbureau op i en lille gade. De bureauer ligger godtnok nogle mærkelige steder. Vi viste en ung pige vores punkt. Hun var i første omgang i tvivl men følte sig så overbevist om, at det var et streetfood marked tæt på. Hun pegede os i den retning, vi skulle gå. Men der var ikke skyggen af et streetfood marked, så vi opgav og satte snuden hjemad. Vejrguderne havde varslet mere regn sidst på eftermiddagen og det var begyndt nu.

Vi fulgte den lidt større gade Via Lincoln tilbage mod camperpladsen. I denne gade lå en del store specialbutikker side om side. Marie kunne f.eks. købe kjoler, der hang på snorlige rækker i alle størrelser og jeg kunne få mig en sicilliansk coppola hat - og jeg kunne selv vælge stoffet dertil.

Længere oppe af gaden dukkede Ballaró markedet op. Her blev solgt især grøntsager og fisk. Det pjaskregnede, da vi gik gennem markedet og der var ikke mange kunder. Vi valgte at gøre et stop ved et sted, hvor vi kunne få en kold øl. Måske ville regnen stilne af, mens vi sad der.

Stedet var forholdsvis enkelt. Værten jagede et par lokale væk, så vi kunne få et tørt bord ude under markisen. Der var et værre leben omkring os, for der sad en hel del mennesker og de råbte og talte højt til hinanden. De fleste af dem drak ikke noget men sad og stod bare og kiggede.

Regnen stilnede ikke synderligt af, så vi fortsatte hjemad. På vejen kom vi omkring en kirke og lige bag den skulle være en pub. Spillo La Birrateca så meget lukket ud og som sædvanlig var der ingen skilt udenfor med åbningstiderne. Klokken var ca. 17:30, så vi fortsatte hjemad.

Den sidste del af strækningen var velkendt og vi var snart hjemme. Jeg hentede et brød hos en lokal bager mens Marie fyrede op i camperen, så vores tøj kunne blive tørt igen.

Vi var enige om, at til vores program i morgen, ville vi have helt styr på de stjerner, vi har sat, så vi ikke går efter noget, vi ikke helt ved hvad er…

Vi fik lidt tørret skinke til grissinier og brød med rocquefort til aften. Lækkert. Og så fandt vi i øvrigt ud af, at rocquefort ost og mandelvin klæder hinanden fint. Osten er med til at fremhæve mandelsmagen i vinen.

Jeg skrev lidt dagbog men blev træt, så jeg tørnede ind ved 9-tiden. Vi havde også gået en del i dag, så der var en god grund til at være træt.

Torsdag den 21. marts 2019 - Palermo

Vi startede med at prøve camperpladsens badefaciliteter af. De fejlede ikke noget. Det så også forholdsvis nyt ud. Ved 9-tiden var vi klar til en dag i Palermo. Der var en del krydser, der skulle undersøges.

De lå alle ind mod centrum og vi færdedes hjemmevant i byen efter bare en dag. Formiddagen gik med at kigge på markeder og vi fik vores lyst styret med at se på grøntsager og fisk. Vi fik også set en vildt udsmykket kirke Chiesa deli'Immacolata Concepzione, der lå med indgang direkte fra grøntsagsmarkedet. Mens vi beundrede den næsten alt for overdådige udsmykning i kirken, kunne vi høre hvordan sælgerne stod udenfor og råbte.

På vores markeds-rute fandt vi også et større område med tøj, gardiner, tæpper o.l.

Ved 11:30 tiden trængte vores ben til et pusterum og ganen til noget læskende og vi fandt et bord i solen ved en stor kirke. Tjeneren fandt hurtigt et glas køligt hvidvin og en danskvand til os - samt en stor tallerken franske kartofler. Det sidste serverer de ofte her - til Maries store glæde. Det er næsten de eneste chips, hun gider spise.

De næste stjerner på vores kort handlede om et udsigtspunkt lige ved siden af den plads, vi havde siddet ved. Ved havnen havde Marie læst om en mur, man kunne gå på. Der var ikke meget at se på, så vi måtte erkende, at de 2 stjerner, vi havde haft ved havnen var begge en nitte.

Vi skyndte os bare op mod cento storico igen. Det smådryppede lidt og regntøjet var kommet frem. Vi havde egentlig aftalt, at vi i dag skulle spise street food, for der var så meget lækkert at se på i går. Men regnen og sulten gjorde, at vi alligevel trak indenfor på en lille restaurant Piano lidt udenfor turiststrømmen. Tjeneren undrede sig over, at vi kun skulle have en skål caesar salat. Men det var en pæn skude, vi blev præsenteret for, så vi havde vist valgt rigtigt. Vi skulle jo også spise lidt af det obligatoriske brød med olivenolie på :)

Vores stjerner var ved at være udforsket i Palermo. Der var lige en kirke og et royalt palads på vejen hjem. Kirken ville have 6 euro i entre. Det kunne vi ikke se nogen grund til, så vi droppede den. Paladset var nok også en pebret omgang - og så meget interesserede det os ikke, så vi valgte også denne del fra.

Piazza Pretoria

Marie køber maleri fra Erice
Marie jagtede stadig nogle risboller, som hun havde set på vej ind mod byen i går. Men vi kunne ikke finde dem og i stedet gik vi omkring den lokale bager, for at købe lidt småkager til kaffen. De var så tørre, at det var lige før kaffen blev suget op af koppen, når man smagte på dem. Så italienske småkager - nejtak!

Efter et par timers afslapning i camperen, skulle vi altså have fundet den forbandede pub. Eller rettere sagt - vi havde fundet den. Men den var jo lukket. I dag skulle det være!

Så ved 6-tiden forlod vi camperpladsen og gik en ny vej ned til Spillo, der nu var åben. Men lidt skuffende havde de stort set ingen italiensk øl på hanerne. Det var udenlandsk det meste af det. De satsede mest på belgisk øl, så det måtte vi leve med. Så det blev en aften med belgiske klassikere som Chimay, Rocquefort og Carolus Classic. På deres menukort var der steak med gorgonzolasovs. Det måtte jeg prøve - og det smagte faktisk rigtig godt, så italienerne kan altså godt lave bøf og sovs :)

Ud på aftenen var der underholdning med en italiensk herre, der sang noget populærmusik, som nok ville jage enhver gæst ud af den engelske, hvis Peter vovede at hyre ham i Fredericia. Men der var reserveret en del borde i forbindelse med underholdningen, så han var populær nok her. Der var lidt Julio Iglesias over ham og musikken. Jeg tør så nok garantere, at vi var det selskab, der satte flest øl til livs den aften!

Det blev tæt på midnat, inden vi var tilbage i camperen, så det blev vist turens festaften :)

Fredag den 22. marts 2019 - Palermo - Cefalú

Der var efterhånden dukket en del campere op på vores parkeringsplads. Der var både tyskere og østrigere iblandt. Så der var en del trafik mellem camperne og toilet/bad.

Undervejs på turen havde vi købt en del vin og madvarer, som skulle med til Danmark. Jeg fik pakket rundt på det, så det lå forsvarligt pakket i et par af de store plastickasser, vi havde stående i bagagerummet. Samtidig kunne jeg konstatere, at vi var ved at løbe tør for dansk øl og sodavand.

Vi betalte vores parkeringsvagt for 2 overnatninger og kørte ud i den kaotiske Palermo trafik. Heldigvis skulle vi bare lige ud af en vej, så var vi ved hovedvejen, der førte mod Messina, Catania og Cefalú, som var vores næste destination.

Vejret var stadig overskyet og der faldt et par regndråber, men der var lunt og vi kunne snildt sidde i t-shirts. Så snart vi var ude af Palermo, stilnede trafikken af. Igen kørte vi gennem et spændende bjergområde med dybe kløfter.

I Cefalú drejede vi fra og betalte 90 pence, for at bruge motorvejen. Det var til at komme over. Så kørte vi ind i den kaotiske bytrafik igen. Vi havde sat kurs mod et Carrefour supermarked, men vejen ned mod supermarkedet så meget lille ud og vi var i tvivl, om der var plads til os på vejen, så vi fortsatte ligeud. Kort efter svingede Marie op af en anden vej og vupti - der var en parkeringsplads.

Så gik vi ned til Gourmet Deco Carrefour supermarkedet. Jeg døjede med mit venstre knæ. Det virkede til at være overbelastet af et par dage i Palermo - men også tidligere på turen har det brokket sig lidt.

Supermarkedet var et rigtigt gourmet marked. Priserne var sikkert skruet lidt op, men hylderne så også indbydende ud. I ølafdelingen fandt vi nogle italienske og sicilienske øl, som vi ikke havde prøvet. Når vi ikke kan få deres gode øl på pubber, må vi købe det på flaske - og prøve det i camperen i stedet.

Ved 13:30 tiden kørte vi mod en parkeringsplads ved lystbådehavnen i Cefalú. Trafikken var horribel, men vi nåede frem til havnen og en plads, der næsten var direkte på stranden. Det var fantastisk. Her kunne vi snildt bo et par nætter!

Marie diskede op med lidt specialiteter. Saltet og tørret tun og en speciel smøre-pølse, der var velkrydret. Det smagte fint og i dag var der luksus på bordet: en skive rugbrød.

Vi nød udsigten. Jeg havde taget en stærk pille, som vi havde købt på sidste tur til Italien. Pillen fremkaldte et stort behov for en middagslur og jeg kravlede om bagi, mens Marie satte sig til rette med sit strikketøj.

På trods af vores tørre småkager i går, havde Marie vovet at investere i et par cannoli kager til kaffen i dag. De var ikke slet så tørre og smagte egentlig ganske OK. Så måske skal vi give italienerne en chance mere på dén front.

Jeg læste dagbog for Marie, mens det klarede op og solen gik ned bag det store bjerg, der lå mellem os og størstedelen af Cefalú. Jeg havde en plan om at bestige bjerget. Det skulle være en fin tur. Men mit knæ ville nok have bedst af, at jeg ikke kravlede op af et højt bjerg lige nu.

I stedet slappede vi af i camperen resten af dagen.

Aftensmaden bestod af nogle kødboller, som mindede lidt om frikadeller. Disse var dog lavet af skinkekød og der var fyldt ost og andre spændende ting ind i bollerne. De smagte super fint.

Ved 9-tiden overmandede trætheden os. Det var hårdt at sidde helt stille og kigge ud på havnen og vandet! Vi kravlede i seng. Jeg faldt i søvn med det samme. Marie læste - jeg ved ikke, hvor længe hun holdt ud…

Lørdag den 23. marts 2019 - Cefalú

Marie stod op med solen og nød den smukke solopgang lige foran camperen. Jeg var lidt for doven, så jeg ventede til solen gav varme fra sig i stedet.

Efter morgenmaden stod den på Cefalús lokale marked. Vi havde nok allerede fået nok af de lokale markeder. Det er de samme ting, der sælges overalt. Men dette marked blev næsten serveret på et sølvfad meget tæt på havnen, så vi gik efter det.

Markedet skulle ligge tæt på hotel Al Pescatore, men der så ikke ud til at være gang i noget. Vi fulgte skiltene mod Palermo og havde næsten opgivet markedet, da vi nåede rundt i et blødt vejsving. Her dukkede markedet op. Først troede vi, at det var et lille lokal marked, men her var tæt på 100 boder i alt, så der var nok at se på. Først var der grøntsager i lange baner, dernæst krydderier og til sidst tøj og sko. Vi købte kun lidt grønt og nogle flotte kanelstænger.

Så fortsatte vi rundt om Rocco (den høje klippe ved Cefalú). Vi faldt ind hos en vinhandler, hvor vi kunne smage vinen - og hvor vi kunne købe i litermål. Han solgte også Marsala vin og vi måtte lige smage hans secco version. Den smagte lidt af portvin. Vi købte en liter på plasticflaske. Den kunne nok ikke holde til rejsen over alperne, men så måtte vi fortære den hernede…

Vi gik ned gennem den gamle bydel, der ligger tættest på den 250 meter høje klippe. Vi fandt også frem til vejen, der fører op til en sti til toppen. Men mit knæ havde ikke godt af turen i øjeblikket, så det måtte vi afblæse. Det havde jeg ellers set frem til :(

I stedet gik vi hen på byens Duomo torv, hvor katedralen ligger. Her fandt vi en restaurant og bestilte vaffel med is og en milkshake. Vaflerne kunne de ikke klare, så jeg måtte "nøjes" med en

pandekage i stedet. Det var en kæmpeportion, der blev serveret med 3 iskugler i. Det smagte rigtig lækkert, men det var næsten synd, at pakke den gode italienske is ind i pandekagedej. Heldigvis kunne vi dele lidt om det, for ellers var jeg vist gået helt i brædderne.

Et af byens stoltheder er et vaskeri fra middelalderen. Der var ikke gjort så meget ud af stedet med skilte, men vi fandt dog frem til det. Her var lavet rindende vand fra en kilde og der var en del sten, som var lavet til, at man kunne skrubbe tøjet derpå. Og så sad der en stor turist midt i det hele med sin mobiltelefon. Fjols!

Ved molen yderst var der en lille sandstrand. Langs stranden lå nogle meget gamle huse, der dannede sit eget lille billede af en lagdelt by. Men solen stod stadig sådan, at husene lå i skygge, så vi måtte tilbage hertil senere på dagen, for at få taget lidt billeder.

Vi gik hjem til camperen og havde dermed været hele turen rundt om den høje klippe.

I camperen fik vi lidt frokost og en spændende italiensk øl. Så var der dømt afslapning et par timer og Marie lagde sig ned på sandstranden lige ved siden af camperen. Jeg gik en tur ud på molen.

Hen på eftermiddagen gik vi rundt om klippen igen. Nu lå de gamle huse ved havnen badet i sol, så jeg kunne få min lyst styret med fotograferingen. Vi fortsatte rundt langt kysten, for at få lidt billeder af Cefalú og Rocco sammen. På en stor bred sandstrand lå flere og solbadede. Det var sjovt at se, at da vi ankom til Sicilien for små 3 uger siden, gik alle i vintertøj med halstørklæder og strikkede huer. Nu var det efterhånden skiftet ud med strikketrøjer. Marie og jeg gik i t-shirt og havde også haft korte bukser på flere gange.

Tilbage ved camperen slappede vi af med et godt glas rødvin fra Occhipinti. Aftensmaden bestod af en lækker tomatsalat og rester fra køleskabet. Vores stegte flæsk holdt længe. Der blev passet godt på det.

Marie synes, at månen var flot, da den stod op i aftes, så i dag satte vi os til at holde øje med den, så vi kunne fange den med det samme, den dukkede op. Der gik flere timer med at sidde og spejde efter den. Men den dukkede først op en time senere end dagen før. Så fik vi lært det. Månen står altså ikke op på samme tid hver dag :)

Da den endelig var dukket op ved 21:30 tiden, var vi trætte og tørnede ind.

Søndag den 24. marts 2019 - Cefalú - Nissoria

Havnen var igen i nat et yndet besøgsmål for natteravne. Der kom en del scootere og biler i løbet af natten. Ved 3:30 tiden var der nogen, der synes, at der skulle være ekstra fest. De hamrede og bankede på deres bil, tudede i hornet og råbte og skreg. Sikke en fest.

Men det stilnede af. Ved 5-tiden begyndte fiskerne at indfinde sig. Jeg vågnede ved, at solen stod rød i horisonten lige foran os. Solen var mere konstant end månen med at stå op :)

På havnen startede en fiskekutter, der bragte lydmæssige minder til min barndom på havnen i Frederikshavn. Jeg skyndte mig ud, for at fange lyden på video. Sikke en flot morgen. I dag var det min tur til at stå op med solen. Marie snorksov fra det hele :)

Efter morgenmaden måtte vi til det. Vores plads i Cefalú havde været en af de rigtig gode. Vi var heldige at få den forreste plads på havnen og den var svær at forlade. Solen stod højt på himlen og alligevel kørte vi fra byen og tilbage til motorvejen mod Palermo. Efter ca. 20 km., drejede vi fra mod Catania. Så var det væk fra kysten og op i bjergene. Vi fortsatte mod Enna på motorvejen, der gennem et langt område stort set var bygget på broer, så der var gjort noget, for at udjævne det bakkede område, vi kørte i.

Få kilometer før Enna, drejede vi fra motorvejen og så gik det ellers opad. Enna er en spøjs by, delt i 2 og den øverste by ligger adskillige hundrede meter over den nederste del. Marie er blevet syvdobbelt mester i hårnålesving. Heldigvis var der ikke rigtig noget trafik sidst på formiddagen, da vi kørte op af vejen.

På toppen var udsigten svimlende. Vi parkerede ved en stor borg. Der var fin plads til os og kirkegængere var åbenbart på vej tilbage til deres biler efter endt gudstjeneste, for mange af bilerne forsvandt fra parkeringsområdet lige efter vi havde parkeret.

I første omgang gik vi en tur rundt om borgen. Bag borgen skulle være et udsigtspunkt og det skal jeg da lige hilse at sige, at der var. Her var en enestående udsigt over området stort set 360 grader rundt med byen Enna som det ene hjørne. Overfor Enna lå på en anden bjergtop byen Calascibetta og længere væk kunne man se Leonforte.

Vi sugede godt til os af den fantastiske udsigt og tænkte på, at vi efterhånden havde haft mange svimlende udsigter her på Sicilien.

I Enna var der ikke umiddelbart så meget at se på. Vi nåede frem til katedralen og kastede et hurtigt blik indenfor. På pladsen udenfor var der åbenbart møde med ambulancefolk. Her holdt en del ambulancer og stedet var fyldt med folk i uniform. Midt på pladsen var de ved at lave en øvelse med en båre.

Marie mente, at jeg skulle give frokost i Enna i dag, så vi jagtede et spisested. Der var ikke umiddelbart så mange af dem, men da vi fandt ud til en af de veje, der gik helt ude ved kanten af byen, dukkede restaurant Il Mito del Kore op. Det var et pizzeria og det var vi lige indstillet på, så det var perfekt. En braldrende vært, der viste sig at være kokken, bød velkommen og talte som en verdensmand. Han hentede fluks et ølkort med specialøl til os, da vi spurgte til øl. Marie fandt en meget spændende øl, hvori der skulle være Marsala vin. Den måtte prøves. Desværre var huset udgået for denne øl. Det havde åbenbart været en travl aften i går, så de var også gået tør for Cola - ikke at vi bestilte det…

Vi studerede det ambitiøse kort, hvor ca. halvdelen var pizza'er. Da vi ville afgive vores bestilling, var pizzaovnen desværre ikke startet op. Først til aften, forklarede vores mester. Det kunne han måske lige have nævnt, da vi fik kortet. Det var ligesom halvdelen af menukortet, han ikke kunne levere med den øvelse. Så røg drikkepengene…

I stedet bestilte jeg en schnitzel og da der ikke var nogen former for sidedish på menukortet, forventede jeg at få det fornødne tilbehør med til kødet. Men nej, der var kun en stor - og i øvrigt velsmagende schnitzel på en omgang ruccolasalat. Marie havde til gengæld fået en stor portion pasta med ost og peber - uden noget andet. Så vi kunne da lige dele portionerne lige over - så var der lidt til os begge.

Vores braldrende vært ville absolut ikke acceptere, at vi ikke skulle have dessert og han proklamerede, at vi SKULLE smage en siciliensk kage. Han lovede Marie, at der ville ske masser af spændende ting, når vi kravlede i seng i aften, efter at have spist sådan en kage. Da jeg spiste min, tænkte jeg, at om ikke andet, så vil der da støve lidt, hvis vi slog en prut under dynen! Sødt og tørt…

Vi blev enige om at fortsætte turen og forlod Enna af de samme hårnålesving, som vi var kommet dertil via. Den øl, som vores frokostvært ikke havde, var åbenbart leveret via en butik i Leonforte, som lå ca. 10 km. fra Enna. Det blev næste destination. Vi fandt frem til en kommunal plads for campere, men her var fyldt op med et tivoli. Vi kantede os ind mellem de forskellige forlystelser og slappede lidt af. Jeg var ikke helt tryg ved stedet, for på den anden side af forlystelserne var der en del campingvogne. Jeg har ingen fordomme mod folk, der arbejder i et tivoli. Jo, det har jeg vist…

Da de så gjorde antræk til, at ville starte tivoliet op, fortrak vi hurtigt fra stedet og kørte nogle få hundrede meter op af en vej og parkerede. Nu var vi også tættere på Lion Beer Pub. Vi skulle bare lige ned af nogle trapper, så var vi der. Og der var sørme en butik, men den var lukket. Marie kiggede ind af vinduerne og konstaterede, at det vist mest var udenlandsk øl. Vi prøvede at ringe til ejeren, men telefonen blev ikke taget, så vi gik med uforrettet sag.

Leonforte så ikke ud til at være en by, vi havde lyst til at overnatte i, så vi fortsatte til næste by, hvor Marie også havde fundet en pub/ølsted. Fantastisk evne hun har til det der. I den noget mindre by Nissoria fandt vi en helt tom parkeringsplads, hvor vi gemte os i hjørnet. Efter lidt søgen fandt vi frem til adressen, hvor øltemplet skulle være. Her var en barbershop. En ældre kvinde kunne lidt tysk og hun forklarede Marie, at der havde været en ølshop på stedet. Endnu en nitte. Nu var vi efterhånden ved at opgive lysten til at kigge mere efter ølbutikker og pubber. De VIL ikke sælge deres lokale øl her på Sicilien. Vi skal nok vente, til vi kommer nord for Rom igen. Så forstår de måske bedre værdien af godt øl :)

Tilbage i camperen sad vi og morede os over, at en lille bitte bil blev ved med at køre rundt omkring os. Lige over for os gik en vej ind og dermed var der 3 veje, den kunne komme fra. Vi så

den mindst 40 gange, før vi rullede ned for vinduet. De lokale skulle da ikke se, at vi sad og nød en god italiensk specialøl, som vi havde købt i Cefalú.

Aftensmaden bestod af lidt rugbrød og rester fra køleskabet. Jeg var lidt træt og kravlede i seng allerede ved 20:30-tiden. Marie fulgte efter, for at læse lidt.

Det er egentlig alt for tidligt at gå i seng, når vi alligevel sover til kl. 7 næste morgen. Men jeg har ikke rigtig fået nogle aktiviteter med, som jeg kan bruge tid på. Det manglende lys sætter en begrænsning. Men hvad gør det også, når jeg er træt nok og kan sove :)

Mandag den 25. marts 2019 - Nissoria - Tonnarella

Vi var bestemt ikke landet i verdens navle. Det var en meget fredelig nat bortset fra en enkelt køter, der absolut skulle holde koncert en halv time tæt på camperen. Det er da utroligt, at italienerne gider høre på det…

Lidt før kl. 7 stod jeg op. Solen var allerede på himlen og det gav god varme i camperen fra morgenstunden. Vi fik ristet brød til morgenmad. Det er ikke så ofte, at det lykkes, at få helt frisk brød fra bageren eller købmanden…

Dagens første stjerne lå i udkanten af byen Bronte, der ligger vest for Etna og her har de specielt mange pistacietræer.

Vi kørte mod Adrano af hovedvejene og det var en meget flot tur. Solen skinnede fra en blå himmel og vejen bugtede sig i landskabet fyldt med bakker, der var bløde. Det kunne godt minde lidt om New Zealands nordlige ø. Vi kunne køre i et tempo, som passede os. Der var kun få biler og de kunne snildt overhale os. Så vi havde tid til at suge det hele ind. Lige efter byen Regalbuto holdt vi ind og fik en kop formiddagskaffe. Den nød vi stående foran camperen i den varme sol, mens vi kunne nyde synet af et kæmpe landskab mod nord. Vores kikkert gjorde det endnu mere interessant at nyde det klare landskab. Vi kunne se mange kilometer ud. Mod nordøst lå Etna og de få skyer på himlen lå lige sydvest for vulkanen, så det så ud til, at Etna var ekstra aktiv i dag. Men med kikkerten kunne vi se, at der kun kom en lille smule røg op fra Etnas ene kraterside.

Efter Adrano var der rigtig mange marker med forskellige grøntsager. Disse voksede på Etnas nederste skråninger. Desværre var der også flere steder på vejen regulære lossepladser, hvor de lokale åbenbart bare dumpede deres affald. Det så forfærdentlig ud. Det må være deres affaldshåndtering, der ikke fungerer. Så vidt vi kan se, skal de sortere affaldet i glas, plastic, aluminium og restaffald. Det sidste bliver ofte hængt op på stakittet udenfor huset og afhentet hver morgen. Her er bestemt plads til noget udvikling og bedre udnyttelse af ressourcerne. Et andet problem er, at der ikke er nogen affaldsbeholdere offentlig tilgængelig ret mange steder (ud over de byer, der har prioriteret det som led i at holde byen ren). Vi har f.eks. kørt med en del affald fra de sidste 4-5 dage, fordi der ikke findes affaldsbeholdere, vi kan smide det i.

På strækningen mellem Adrano og Bronte ramte vi jernbanestrækningen, der gik rundt om Etna. Vi kørte ind i et område, hvor sorte lavasten dominerede landskabet. Det er helt sikkert store kræfter, der er på spil, når først Etna går amok for alvor.

Vores stjerne i Bronto var en butik i udkanten af byen, hvor de sælger en del specialiteter med pistacienødder. Butikken var ikke særlig stor og det så ikke ud til, at der var særlig mange varer på hylderne. Sikkert også fordi det var lavsæson. Vi fik lov at smage de rå pistacienødder og de smagte ikke meget anderledes end andre nødder. Vi købte lidt forskellige ting, bl.a. nogle knækbrødslignende kager og marcipan (af pistacienødder).

Vores næste stjerne på kortet var nationalparken Parco dei Nebrodi. Hvis vi skulle overnatte i nationalparken, måtte vi hellere få provianteret lidt i Bronto. Vi valgte at lade bilen stå på parkeringspladsen i byens udkant og gå på jagt i byen, der var pænt kuperet. Vi startede med at gå et langt stejl stykke nedad, så gik det pludselig opad. Vi var på jagt efter et Coop supermarked, men der dukkede et andet supermarked op under vores "opstigning", så gad vi ikke lege bjergbestigere mere. Vi provianterede og fandt en anden vej gennem byen, så vi undgik at skulle ned i hullet igen. Det lykkedes fint og snart var vi tilbage i camperen og kunne fortsætte turen mod nationalparken.

Nu startede en regulær opstigning. De næste mange kilometer gik opad på en vej med forholdsvis ny asfalt. En flot tur, lige som i formiddags. Der var kommet lidt flere skyer omkring Etna, men de kom ikke til at genere os. Vi nåede op i 1500 meters højde, da vi var kommet ca. 1/3 ind i nationalparken, der oplevedes som en stor skov, at køre igennem. Her var både sne og vilde sorte svin på vejen. Vi havde overvejet at overnatte her, men der var ikke meget at se på og temperaturen var faldet en del i højderne, så vi valgte at fortsætte mod San Fratello og Siciliens nordlige kyst. Det sidste stykke af nationalparken gik via en del hårnålesving ned mod byen San Fratello, der lå billedskønt placeret på en bakketop med kysten langt neden under.

Hårnålesvingene fortsatte ned af en stejl klippe og snart lå San Fratello højt over vores hoveder. Vi nåede næsten helt ned til kysten, hvor vi kunne køre på motorvejen mod Messina. Så gik det noget stærkere. Vi havde besluttet os for at køre til en camperplads, hvor vi kunne komme af med affaldet og få vasket tøj. Her vil vi bruge et par dage. Torsdag har vi fået en aftale med en lille vingård Vigna Nica. Det ser vi frem til.

I Tonnarella lå vores camperplads. Vejen ind til pladsen var lidt trang, men det gik. Der holdt en enkelt camper i samme størrelse som vores i strandkanten. Campingfatter viste rundt og ville have 15 euro for en nat og 40 euro for to nætter. Jeg forsøgte at forklare ham, at det måtte være 30 euro. Men hans engelske rakte ikke helt så langt. Jeg betalte ham 30 euro og han så glad ud. Så han havde fået byttet om på nogle engelske tal…

I ly af aftenens tusmørke gik jeg et par gange med affald. Vi skulle jo nødig chokere campingfatter med den bunke, vi havde samlet sammen :)

Aftensmaden blev et festmåltid af rang. VI havde købt et kilo hakket oksekød, som sammen med en meget krydret pølse, løg, hvidløg og tomatsovs blev en blændende pasta bolognese ret. Vi har også fundet en type pasta, der smager rigtig lækker og den får det helt rigtige bid. Al dente!

Fra dette område er det populært at tage på sejltur til de Lipariske øer, der ligger nord for Sicilien. Den første ø hedder Vulcano og den kunne vi se med det blotte øje. Længst væk ligger Strómboli, der huser Europas mest aktive vulkan. Da det blev helt mørkt, kunne vi faktisk se lavaen blive skudt op fra vulkanen på Strómboli. Med kikkerten var vi ikke i tvivl om, at det var lavaen vi kunne se (og ikke f.eks. et fyrtårn på en af øerne).

Vi havde overvejet at tage på sejltur til en af disse øer, men det er ikke lige noget, der trækker specielt i denne omgang. Vi har nok at opleve på Sicilien…

Det havde været en lang dag og vi havde kørt godt 180 km. i bjergområde, så vi var begge lidt trætte. Jeg gav først op ved godt 9-tiden. Marie havde stadig travlt med sin telefon, da jeg snorksov.

Tirsdag den 26. marts 2019 - Tonnarella

For en gang skyld stod solen op i en vinkel, så jeg kunne se den fra min plads i sengen. Et lag skyer tæt på horisonten skyggede for de første stråler, så vi tog lige et kvarter mere under dynen. Så stod jeg op, lavede kaffe og fik skrevet dagbog. Vi holdt helt tæt på vandkanten men kunne næsten ikke høre bølgerne. Der var meget stille. Så snart solen fik lidt magt, lukkede jeg sidedøren op, så vi kunne få lidt frisk luft ind i camperen.

Dagen endte med at blive den mest inaktive på hele turen. Vi havde betalt for 2 overnatninger og var besluttet på bare at nyde solen her ved vandet. Vi kunne sidde udenfor og spise morgenmad i helt vindstille vejr. Det er meget sjældent, at man kan det ved vandet.

Resten af formiddagen og hen på eftermiddagen slikkede vi sol og læste bøger og blade. Et rigtigt daseliv. Ved kaffetid dukkede campingfatter op på pladsen og vi kunne få adgang til en vaskemaskine, så vi kunne få en omgang vask over.

Vejrguderne havde bebudet overskyet fra frokost i dag og regn fra omkring kl. 4, men de første skyer dukkede først op ved 4-5 tiden.

Da vasketøjet var hængt op, gik vi en tur ind til Tonnarella, for at proviantere lidt. Vi havde besluttet, at grillen skulle i brug i dag, så vi gik ind til en slagter og bestilte et par gode bøffer. 11 euro for et par pænt store steaks var ikke dyrt. Så gik vi på jagt efter et supermarked, hvor vi kunne købe kartofler og andet tilbehør. Det gik stærkt med at komme hjemad igen, for mørkere skyer drev ind over himlen og regnen kunne komme når som helst.

Det var ved at være skumring, før grillen var godt i gang og kartoflerne kunne komme på. Marie kastede sig ud i et projekt sovs og det lykkedes til fulde. Hun fik lavet en overdådig lækker sovs til bøfferne. Og kødet var rigtig fint mørt.

Tidligere på turen havde vi købt en Amarone vin fra 1997 til 33 euro. Vi var meget usikre på, om den var blevet alt for gammel og besluttede derfor, at den skulle lade livet. Proppen var helt mør og vi måtte hælde vinen om, for at blive fri for prop. Og vinen var blevet for gammelt, men kunne bestemt stadig drikkes, så de dyre dråber skulle ikke smides ud :)

Efter aftensmaden så vi Flashdanse filmen, så Marie kunne være lidt forberedt, til hun skal i teatret og se en musical version af filmen sammen med Vibe. Klokken var tæt på midnat, før vi kravlede til køjs efter en meget afslappende dag, der sluttede med et kulinarisk brag og en god film.

Onsdag den 27. marts 2019 - Tonnarella - Salmeri

Vejrmæssigt blev det en lidt kedelig dag. Overskyet det meste af dagen og lidt regn undervejs. Men vi slap dog for "heavy rain", som vejrguderne havde lovet os. Bilen kunne såmænd godt trænge til at få en ordentlig skylle.

Men vejret var nu lunt og vi kunne sidde udenfor og spise morgenmad. Vi tog os god tid, til at få pakket sammen og forlade camperpladsen i Tonnarella.

I første omgang kørte vi mod byen Barcellona, der lå omkring 10 km. fra Tonarella. I Barcellona havde vi en aftale med vinhuset Vigna Nica - men først i morgen. Vi ville blot se, om vi kunne finde frem til vinhuset. Der var dog det typiske kaos i bymidten og et marked på vejen, hvor vi skulle dreje ind mod vinhuset, så vi opgav at køre dertil. Vi fandt et nærliggende sportskompleks, hvor vi kunne parkere i morgen.

Så vendte vi camperen og kørte tilbage gennem byen, parkerede camperen i nærheden af en købmand og gik på jagt. Først til en konditor, der ikke havde brød og så til en købmand, der ikke eksisterede. Vi fortsatte af en rigtig træls, smal og meget befærdet vej mod et supermarked, der heller ikke så ud til at eksistere. Til sidst lykkedes det dog at finde et MD supermarked, så vi kunne få provianteret.

Vi nåede vel stort set at få handlet det, vi skulle, da lyset i supermarkedet blev slukket som et tegn på, at der nu var middagslukning (13:25). Så var det bare til kassen og betale.

Tilbage til camperen af en lidt mindre befærdet vej. Vi besluttede at køre ud af Barcellona og ud til kysten, hvor der så ud til at være en del parkeringspladser op langs kysten på den smalle tange nord for Milazzo.

Det holdt stik og ved et stort kommunalt stadion, var der fin plads i første parket ved vandet. Nu var det også på tide, at få spist frokost, der bestod af brød og kæmpe færdigkogte tigerrejer. Det smagte fantastisk.

Ja, så sad vi her igen med direkte udsyn over de turkisgrønne bølger, der slår ind mod en strand med småsten. Det giver en helt speciel dyb lyd, når bølgerne rammer stranden. Hele havet skifter farve med skyerne men bevarer den turkisgrønne farve, som en del af farvespillet.

Jamen kan man da virkelig få den ene dag efter den anden til at gå med at sidde og glo ud over vandet? Svaret er heldigvis nej. I længden bliver det lidt kedeligt, men det har været en fantastisk terapi til at lære, at koble helt fra. En form for meditation, der dog godt kan tåle at blive afbrudt med lidt snak eller læsning.

I dag stod eftermiddagskaffen på friske jordbær med fløde. Det smager fantastisk - men hver gang jeg spiser jordbær udenfor den normale sæson, sender jeg en venlig tanke til de danske jordbær. Der findes altså ikke jordbær, der smager bedre end dem.

Det blev mørkt og vi brugte begge en del tid med vores mobiltelefoner. Det bliver efterhånden ens forlængede hjerne med alt den information, man kan hente herfra. I dag var jeg specielt interesseret i, hvordan det engelske parlament havde tænkt sig, at fremtiden skulle se ud mht. EU. I aften skulle de stemme om 8 alternative forslag. Spændende!

Aftensmaden bestod af en portion af vores kødsovs fra i forgårs, serveret med en gang salat og lidt pasta. Det smagte stadig fantastisk godt.

Ved 22-tiden kravlede jeg i seng. Jeg orkede ikke at vente på resultatet af den britiske afstemning.

Torsdag den 28. marts 2019 - Milazzo - Ali Terme

I løbet af natten gik det op for mig, at det engelske parlament havde nedstemt alle de 8 alternative forslag og dermed var der endnu mere kaos omkring deres udtrædelse af EU. Sikke et cirkus…

Vejrguderne var heller ikke venlig stemte i dag. Regn det meste af dagen og 12-13 grader. Nå, vi skulle til vinsmagning og det foregik vel indenfor.

Vi begav os ud i den hektiske morgentrafik mod Barcellona. Jeg synes, at mit temperament havde lidt svært ved at kapere den vandvittige aktivitet, der er på vejene. Bilerne kører ind foran os fra højre og venstre, kører ud fra vejkanten, holder på skrå ud på vejen. Eller folk kaster deres bil ind til siden og smækker dørene op lige foran os. Eller de gående krydser vejen uden at kigge sig synderligt for. Det er altså helt andre regler, der gælder her og i den hektiske trafik går det hele så stærkt, at det kan være svært at kapere. Men som jeg tidligere har nævnt, så fungerer det mirakuløst nok. Trafikken glider fint og det er sjældent, at man holder helt stille. Sker det, kan

man være sikker på, at deres horn kommer i spil. Så virker det til, at de ingen tålmodighed har overhovedet.

Vi havde udset os en parkeringsplads ved et stadion, men her var overfyldt. Marie forsøgte at parkere på en lille plads men det gik ikke og hun måtte kante sig ud fra pladsen igen. Et par pladser bag hende bakkede en anden bil ud og straks kom hornet i brug, for Marie holdt jo i vejen. Jeg var ved at hjælpe Marie ud og da jeg ikke lige havde et horn, som jeg kunne bruge til at svare bilejeren med, fik han med meget klare fagter at vide, at han skulle bakke væk, så Marie kunne komme ud i hendes tempo. Mine fagter må have været tydelige nok, for i løbet af et øjeblik, var bilen helt væk fra rækken :)

Vi fandt frem til vores vinbonde Maria Genovese, der stod og ventede på os ved indgangen til hendes "vingård", der lå i en baggård i gaden Via Regina Margherita i Barcellona. Maria fortalte, at hun stort set er alene om at drive vinhuset. Det meste kan hun klare på egen hånd. I markerne har hun brug for hjælp, fordi tingene skal gøres hurtigt, når naturen er klar til det.

Vi blev vist ind i et stort lokale, hvor der stod masser af ståltanke og udstyr, som Maria brugte til fremstillingen af vinene. Alt blev klaret i dette lokale, når først druerne var ankommet. Vi skulle spidse ører, for at forstå Marias engelske, men vi fik da langt det meste med. Maria havde forberedt en præsentation for os og vi blev bænket på 3 plasticstole foran et skrivebord, der stod midt i lokalet. Her stod en PC, en del bøger lå slået op. Her var også et lille fad med lokal ost og en spegepølse, som Maria fortalte, var med sorte vildsvin fra Nebrodi nationalparken - så var det åbenbart vildsvin, vi havde set i parken et par dage tidligere. Endelig stod der på bordet også nogle flasker vin og 3 glas.

Vi fik en længere historie om Marias 2 små vinmarker og om, hvad det indebærer, at dyrke økologisk vin. Ind imellem måtte Maria slå ord op i en ordbog eller hun måtte kigge i nogle noter, hun åbenbart havde lavet til i dag. Som hun selv forklarede, så var det svært med de tekniske termer i vinfremstillingen.

Vi fik en rigtig god snak med Maria og hun fortalte bl.a., at hun skulle til en stor vinfestival Vinitalia i Verona i den kommende uge. Det var en lang togrejse frem og tilbage for hende og da hun ikke kunne få hotel i Verona, var det noget med at sove i toget. Hun har også en 3-årig søn, hun gerne vil tilbage til.

Hendes produktion af vine er ikke ret stor. Typisk får hun produceret omkring 2.000 - 3.500 flasker af en bestemt vin hver år. Nogle år kan hun ikke producere enkelte af vinene, fordi druerne ikke har været gode nok. Alle vine er nummereret og selvfølgelig flasket i hånden. Det må være et stort arbejde for Maria og hun må bruge meget tid i det lokale, vi sad i.

Vi smagte et par af hendes vine og det var tydeligt, at begge vine har potentiale til at ligge nogle år, før de skal drikkes. Desværre (for os) var hendes hvidvin udsolgt, så vi smagte 2 rødvine. Først hendes Vino Mamertino Rosso DOC, som havde lagret på ståltanke i 24 måneder. Den

kunne Marie godt lide. Jeg var mere vild med den anden Vino Mamertino Rosso Riserva DOC, der havde fået yderligere 16 måneder på egetræstønder.

Vi fik lov til at købe en kasse med 6 flasker til en meget billig pris (omkring 80 euro). Normalt koster hendes vine hhv. 24 og 40 euro pr. flaske. Pyha, så var de også betalte :)

Det pjaskregnede, da vi forlod Maria og hendes vingård, så vi skyndte os tilbage til camperen. Vi havde snakket om at finde et pizzaria, før vi kørte fra Barcellona, men det dårlige vejr gav os mere lyst til bare at køre videre.

Egentlig var vi nu færdige med at se de ting på Sicilien, som vi havde sat os for. Men Marie synes, at det kunne være passende at køre tilbage til Ali Terme, hvor vores Sicilienseventyr startede, så vi kørte på motorvejen mod Messina og fortsatte videre sydpå mod Catania.

Ali Terme ligger ca. 20 km. syd for Messina (hvor vi skal sejle fra). Vores lille parkeringsplads ved stranden foran byen var stadig tom, så vi parkerede samme sted, som vi havde holdt ved en måned tidligere.

Frokosten blev lidt sen og vi slappede lidt af og læste en times tid. Så lukkede vores lokale købmand op og vi aflagde den lokale bager og købmanden et besøg. Vi var åbenbart kommet i prime time, for købmandens butik var godt fyldt med mennesker. Så var der ikke meget plads i de smalle gange.

Da mørket havde sænket sig over camperen, gik vi på jagt efter et pizzzaria i nabobyen Nizza di Sicilia. Klokken var 7 og der var ikke nogen gæster i restaurant A Casa Pinta. En god regel siger, at man aldrig skal vælge en tom restaurant - men denne regel gælder bestemt ikke i Italien, for så skal man spise meget sent!

Vi fik serveret 2 pizzaer, der smagte rigtig lækkert. Det tog under et kvarter, før pizzaerne var på bordet. Det kan man vel ikke klage over…

Vi gik tilbage til vores camper og fik lagt lidt planer for de kommende dage. I morgen sejler vi tilbage til fastlandet og så har Marie fundet nogle flere stjerner, vi skal jagte i Calabria regionen (den nederste del af det Italienske fastland).

Fredag den 29. marts 2019 - Ali Terme - Brattiró

Bølgerne fra stranden foran os havde en næsten trancheagtig indflydelse på mig. Det var en meget dyb brusen, når vandet trak sig tilbage fra stenene på stranden og en langsom buldrende lyd, når en ny bølge slog ind over stranden. Det foregik i et meget langsomt tempo. Jeg var helt vild med den form for bølger og strand, så jeg overvejede at stå op midt om natten, for at optage lyden uden alle baggrundslydene fra vejen bagved. Men det blev kun ved tanken…

Da solen havde gjort sit indtog på himlen, stod jeg op og fik skrevet dagbog.

Efter morgenmaden tog vi afsked med Ali Terme og kørte via en smuk strækning langs vandet på hovedvejen op mod Messina og færgen til fastlandet. Vi holdt ikke længe ved færgen, før vi blev sluset ombord. Sammen med en BMW, var vi de eneste civilister på båden blandt et kuld lastbiler. Vi fyldte vores rygsæk med kaffe og det meste af vores affald, som vi kunne skille os af med på færgen.

Vi var egentlig indstillet på, at vi ville køre mod nord, så snart vi kom af færgen. Men Marie havde fået øje på et vandfald, som skulle ligge ret tæt på San Giovanni i nationalparken Deli'Aspromonte. Det skulle være meget flot, så vi satte Google Maps til at køre os mod syd og ganske kort tid efter op i bjergene. Jeg synes, at det gik opad i en evindelighed. Camperen havde en hård dag, men den klagede sig ikke!

Snart var vi over 1.000 meter oppe og udsigten var svimlende ned i en dal til højre for vejen, som blev ved med at gå opad. Vi kørte ind i nationalparken og efterhånden var der sne omkring os. De sidste ca. 25 km., før vi nåede målet, kørte vi i et smalt spor med snedriver op til en god halv meter. Vi havde ikke set andre biler i lang tid og det var godt det samme, for der var ikke plads til mere end en bil her.

I omkring 1.600 meters højde nåede vi frem til en stor dæmning. Herfra gik en stejl vej ned mod vandfaldet. Vi fandt en lille plads, hvor camperen kunne få lov at hvile sig lidt, mens vi gik den sidste km. mod vandfaldet Maisano. Vi nåede dog kun et lille stykke langs en sti, da vi skulle forcere et større vandløb, for at kunne fortsætte. Der var godt med vand i vandløbet og det var et bredt stykke på 10 meter, så vi opgav og vendte tilbage til camperen. Vi havde ikke lige brug for at få våde tæer i det iskolde vand.

Efter en kop kaffe begyndte nedstigningen. Det gik lidt lettere for camperen og snart var vi så langt nede, at vi kunne køre på en anden vej mod nord. Vejene var horrible. Store huller og revner i asfalten gjorde det svært at køre mere end 20-40 km. i timen. Vi kørte gennem et skisportsområde og nåede ned i bjergene, hvor der var store områder med oliventræer. Efter et godt stykke tid, var vi ved motorvejen, som vi kunne køre på i hele 20 km., før vi skulle dreje af mod vest.

Vores næste stjerne var i et område, vi havde besøgt på vejen nedad, men Marie havde fundet et par ting, hun gerne ville se i området og her i Calabrien gjorde det ikke den store forskel, om vi kørte vest eller øst. Så vi styrede mod byen Spilinga, for at besøge en berømt slagter.

Så blev vi for alvor uvenner med Google Maps! Det første stykke vej efter motorvejen gik egentlig fint. Det var faktisk kendt vej for os, for vi havde kørt strækningen den modsatte vej. Vi skulle op over et bjerg og kort efter byen Nicotera gik det helt galt. Pludselig var vi inde på en meget smal vej. Vi kom gennem en lille by med meget smal vej. Det klarede Marie i stiv arm. På den anden side var der en lille vej, der zig-zaggede opad. Træerne hang ind over camperen og det lød ikke godt, når de skramler mod siderne og mod taget. Men der var ikke noget at gøre. Nu var vi dér og

der var ikke mulighed for at vende skuden. Der var ikke noget hegn mellem vejen og den stejle bakke, vi kørte på. På et sted var dele af vores vej væk og skrænten var undermineret. Det var ikke forsvarligt at køre på vejen.

Til sidst nåede vi med hamrende hjerter toppen af bakken og vi var nok mest indstillet på bare at finde den første store vej i området og så finde videre derfra. Men på toppen af vejen anbefalede Google Maps, at vi kunne dreje til venstre eller højre. Vi var fremme ved slagteren samtidig, uanset hvilken vej vi valgte. Det kunne vi så ved selvsyn konstatere, at det ikke passede. Vejen til venstre var det værste stykke asfaltvej, jeg nogensinde havde set. Store stykker af vejen var helt væk og der var kæmpe huller i vejen. Ikke bare 10 cm., som vi næsten var vant til. Her taler vi om halve og hele meter dybe huller. Jeg var chokeret over, at Google Maps kunne vise forkert i en sådan grad. Vi måtte til at være mere påpasselige med at undersøge app'ens forslag fremover, for vi havde ikke lyst til at udsætte os selv for sådan en oplevelse igen.

Vi overtog styringen og fandt ud til større veje og snart var vi fremme ved slagteren, der boede uden for Spilinga. Området er kendt for en speciel, krydret pølse. I vores guidebog anbefales slagter Bellantone Gabriella. Solen var ved at gå ned i horisonten, da vi nåede frem. En mand viste os ind i den lille gårdbutik og vi købte lidt pølse - både almindelige pølser og en 'nduja pølse, som er specialiteten her. Pølsen er lavet på fedt, nyrer og lunge fra lokale grise. Den smørbare pølse er fyldt med chili og således godt krydret. Pølsen luftørres i 12 måneder og pølsen smager super på brød, pizza eller som supplement til kødsovs eller en gryderet.

Det begyndte at blive mørkt, så vi måtte skynde os at finde et sted, at parkere for natten. Valget faldt på en lille naboby til Spilinga, Brattiró. Vi skulle blot lige ned gennem en dal med hårnålesving på begge sider, så var vi i byen. Marie parkerede på en lille vej, hvor vi ikke generede vores naboer.

Det havde været en begivenhedsrig dag med flot natur og en skræmmende vej op af et bjerg. Vi slappede lidt af, før jeg varmede vores sidste portion med kødsovs. Vi smagte også på pastaen fra Occhipinti. Min konklusion på pastaen var, at de nok skal holde sig til at lave vin hos Occhipinti.

Efter aftensmaden besøgte vi en lokal pub i den lille by. Så vidt vi kunne se på kortet, var her kun 2 pubber, en tøjbutik, et apotek og en olivenolie fabrikant. Vi fik serveret 2 fadøl og jeg overvejede at sige til tjeneren, at vi ikke skulle have chips til. Jeg fik det ikke gjort og kort tid efter stod et kæmpe fad med masser af brød, ost, skinke, oliven og et par andre ting. Vi var stopmætte i forvejen, men vi var næsten nødt til at stikke lidt til fadet. Da vi gik, forsøgte vi at forklare ham, at vi var godt mætte allerede.

Kl. var 21:30 og vi var trætte, så vi kravlede til køjs efter den begivenhedsrige dag. Spøjst nok havde Marie læst en anmeldelse af Calabrien. Her var smukt men vejene var horrible. Intet kunne være mere sandt og jeg overvejede, om jeg skulle begynde at kalde det for Berlusconi asfalt, for jeg er sikker på, at hans lange fingre i statskassen er en direkte årsag til, at der ikke har været penge, til at vedligeholde vejnettet her.

Lørdag den 30. marts 2019 - Brattiró - Vena di Maida

Efter en meget fredelig nat, vågnede vi op til dejligt solskinsvejr. Efter morgenmaden gik vi en tur i den lille landsby. Her var åbenbart hele 3 barer og en købmand. I bakkerne bag landsbyen lå et Oleificio Rosso - hvor vi måske kunne købe lokale produkter fra oliventræerne. Vi oksede op af de stejle veje - for at konstatere, at porten op til virksomheden var lukket. Så var det ned af bakke igen og tilbage til camperen.

Turen fortsatte og nu var vi ekstremt opmærksomme på, hvor Google Maps sendte os hen. Den startede faktisk med at ville have os op gennem byen, men her havde vi allerede set, at bilerne skulle være max. 2 meter i bredden, så der kunne vi ikke være med. Så er det i det mindste dejligt, at man selv kan vælge vejen og GPS'en retter ind.

Snart gik det mod nordvest mod Vibo Valentia. På vejen stoppede Marie, for at kigge på flettede kurve. Inden længe handlede det også om ost, grøntsager og olivenolie. Den unge fyr, der solgte varer, sendte fluks bud til en nabo, der kom stormende med en flaske olivenolie som skulle være jomfruolie. Det var selvfølgelig svært at bevise, for damen kom med en stor 2 liters flaske. Olien var meget kold og den virkede en kende bitter. Men nu var hun løbet helt herhen, så vi købte en liter af hende for 10 euro. Så var den da også betalt - men lokal! Et bundt rødløg til 4 euro var også vel pebret, men pyt.

Trafikken gennem byen Vibo Valentia var som sædvanlig horribel. Den havde lige fået en tand ekstra her lørdag formiddag. Men Marie har lært sig alle de italienske unoder og så glider det hele i et roligt tempo fremad.

Vi nåede ud på motorvejen og fik omkring 40 km. på den, før vi drejede af mod Lamezia Terma. Vi ville ikke bruge hele dagen i camperen, når vejret var så godt. Derfor havde vi fundet noget så specielt som en olivenplantage, hvor vi måtte parkere i selve plantagen. Ved middagstid nåede vi til en lukket port og et telefonopkald var ikke lige løsningen, men så fik vi en mand i røret, der kunne lidt engelsk. Han lovede at vende tilbage hurtigt. Så jeg ventede i telefonen og kunne høre en familie pludre i ca. 5 minutter. Så lagde jeg på. I samme øjeblik dukkede manden op i sin bil, for at lukke os ind.

Feudo delle Querce er et sted, der satser på turister. Vi var de eneste på stedet men da vi gik en tur rundt i området efter frokost, var det tydeligt, at her var både restaurant, swimmingpool og værelser, der kunne lejes. Og selvfølgelig pladser til campere. Vi følte os helt alene på plantagen sammen med et æsel, nogle haner og et par hunde. Så her var fred og ro. Det luftede lidt, så her var ikke helt så varmt, som vi havde håbet på.

En gang imellem fik vi et stort fly hen over os. De lagde an til landing i den nærliggende lufthavn.

Eftermiddagen gik med at lave stort set ingenting - ud over at få taget lidt backup af billeder og sat strøm til alle vores enheder. Aftensmaden bestod af en lille smagning af olivenolier. Vi havde efterhånden 4 forskellige, vi skulle smage. Ingen af de 4 stak helt af og smagte hverken dårlig

eller godt. Så det var nok ikke dem, vi skulle slæbe lidt med hjem af - hvis vi overhovedet ville tage noget med hjem.

Det var sidst på måneden og vi kunne tillade os, at bruge lidt ekstra data på vores enheder. Så vi kiggede lidt tv, før vi kravlede i seng ved 21:30 tiden.

De havde lovet, at restauranten ville være åben i morgen, så det var spændende at se, om vi skulle have vores første omgang morgenmad på restaurant.

Søndag den 31. marts 2019 - Vena di Maida - San Nicola Silano

Efter en yderst fredelig nat og et dejligt morgenbad, gik vi hen til restauranten i vores plantage. Her var vi ventet. Et par piger var ved at dække op til frokost og vi kunne konstatere, at de ventede mange gæster. Der var også et bord klar til os og vores morgenmad. Ham, der lukkede os ind i går, spurgte ind til, hvad vi gerne ville have til morgenmad og vi svarede, at det kunne han bestemme. Vi skulle nok have bedt om frisk brød, for det brød, der blev sat på bordet, var flere måneder gammelt. Jeg sendte i hvert fald en venlig tanke til det 2 dage gamle brød, vi havde i camperen.

En stor flaske vand og ditto appelsinsaft kom på bordet (måske til at bløde brødet op med). Så kom der et fad med 3 slags pølser og skinke, et fad med ost og små stykker (endnu ældre brød) med tørrede tomater og oliven. Mutter dukkede op og spurgte, hvordan vi gerne ville have kaffen. Jeg formastede mig til at bede om kaffe americano. Så lignede hun John Cleese med himmelvendte øjne. Jeg skyndte mig at rette det til, at vi sagtens kunne drikke deres kaffe med mælk. Men hun formåede åbenbart at fremtrylle en kop næsten normal men kun lunken kaffe.

Mens vi spiste morgenmaden, klarede fatter dagens forretninger med andre mænd. Marie mente, at han holdt ansættelsessamtaler til olivenplantagen…

Inden vi forlod etablissementet spurgte vi, om det var muligt at smage deres lokale olivenolie. Det fandt vores vært frem og det smagte slet ikke så ringe, så vi spurgte om han kunne levere lidt større mængder end blot en 500 ml. flaske. Så fik vi lov til at købe en dunk med 5 liter til 30 euro. En ok pris. Vi har set flere, der sælger 3 liter olivenolie for 50 euro. Olivenolien blev leveret ved camperen sammen med en stor pose appelsiner. Så var vores vært åbenbart godt tilfreds med vores besøg og køb.

Camperen fik stukket kurs mod broen viadotto Fausto Bisantis i byen Catanzaro. Marie havde læst, at den skulle være meget høj og smuk, så den måtte vi se.

I første omgang fortsatte turen på små veje gennem et yderst kuperet terræn. På et tidspunkt var der et skilt, der forbød lastbiler på vejen. Vi fik meget hurtigt forklaringen på sådan en forskelsbehandling. Et stykke af vejen var væk og nedenunder var jorden også væk. Det hele var undermineret. Vi kørte i et område med masser af sand og det er ikke svært at forstå, hvordan

det kan gå helt galt, når der kommer en del regn i sådan et område. Så snart Marie var kommet forbi hullet, måtte jeg tilbage og have et billede af sådan en vej. Utroligt, at de lader biler køre forbi sådan en undermineret vej. Det kan jo gå helt galt.

I løbet af en god halv times tid nåede vi til Catanzaro og GPS'en var sat til at køre ned under broen. Det var en meget lille og stejl vej, vi kørte ned på og efterhånden som vi nærmede os broen, skrumpede vejen ind. Vi kom til et sted, hvor Marie i det mindste kunne vende camperen. Her parkerede vi og gik det sidste stykke vej hen mod broen. Godt vi stoppede, for lige rundt om et sving, gik vejen over i et hjulspor.

Efter den bro-tagende oplevelse, var næste stjerne en park i Catanzaro. Vi kørte op fra hullet under broen og fandt op og over selve broen. I løbet af et kvarter var vi ved Parco Della Biodiversitä Mediterranea. På bedste italienske maner kastede Marie camperen ind på en ledig parkeringsplads, så camperen stak halvt ud på vejbanen. Jo, hun er næsten blevet indfødt.

På vej op mod indgangen kørte en stor charterbus forbi os. Den kunne altså godt komme forbi camperen, så det gik vel an. Men bussen var ved at komme i klammeri med andre biler. Der var ingen plads til, at bussen kunne dreje om et hjørne og den var ved at sætte sig fast på en stejl skrænt. Det er ikke kun os, der kan komme lidt i klemme på de stejle veje…

Solen skinnede fra en næsten skyfri himmel og det var varmt, at gå rundt i parken. Rigtig dejligt. Vi satte os ved et amfiteater og havde næsten ikke lyst til at gå derfra igen. Her var lige den varme og ingen vind, som vi ønskede os.

Vi fortsatte dog turen rundt i parken, der havde en del kunstværker stående. Tilbage ved parkeringspladsen var der blevet flere ledige pladser. Nu sad mange italienere ved middagsbordet (her kl. 13:30). Vi havde endnu ikke fået frokost men valgte at køre ud af byen og finde en plads i bjergene frem for at holde på en dum parkeringsplads.

Kursen blev sat mod Silas nationalpark og vi kørte faktisk direkte ud af byen og så gik det opad og opad. I løbet af et kvarter kørte vi oppe i bjerge med en svimlende udsigt til begge sider. Vi parkerede i bjergene med udsigt ud over de nærmeste byer i bjergene. Her fik vi lidt brød og ost, før vi fortsatte op i bjergene mod nord.

Undervejs kørte vi gennem et par småbyer men ellers var det bjerge og skove det meste af tiden. Vi nåede op over 1.500 meters højde og her var sne flere steder.

Vores camper-app fandt en parkeringsplads i Silas nationalparken ved en nedlagt jernbanestation. Jeg forventede, at vi kom til et afsides sted i bjergene. Det antydede de kommentarer, der var lagt ind i app'en. Men da vi nåede frem, var her masser af mennesker. Det var åbenbart et mødested. 4 togvogne var indrettet til bar og restaurant. Udenfor blev der spillet højt musik. En mand stod og ristede pølser. Jo, der var gang i den. Vi købte en is og fortrak hurtigt fra selve pladsen. Efter en lille gåtur i området, fortrak vi til camperens ro. Jeg var træt og

kravlede om bagi. Nåede lige at falde i søvn, da de besluttede at starte et decideret diskotek op på pladsen lige overfor os.

Vi nød, at sommertiden gjorde, at der var lyst længere. Så det blev forholdsvis sent, før jeg startede på aftensmaden. En udvidet version af spaghetti carbonara med løg, hvidløg, soltørrede tomater, bacon, peber og pasta - samt en sjat fløde, som vi havde tilbage. Det smagte fortrinligt.

Efter maden satte vi den nye Kim Larsen plade på, mens jeg fik skrevet dagbog. Det var lidt vemodigt at høre Kims sidste sange. Især når man tænker på, at han sandsynligvis har været helt klar over, hvad vej det gik for ham, da han sang dem.

Mandag den 1. april 2019 - San Nicola Silano - Rossano

Det natlige toiletbesøg var en kold affære og da vi stod op til dagens første solstråler, var der is på vinduerne. Det var prisen for, at være i godt 1.400 meters højde. Udenfor havde solen magt, så snart den dukkede frem, men vi valgte for bekvemmeligheds skyld, at sætte lidt varme på camperen.

Jeg var ude, for at tage lidt morgenbilleder, da jeg opdagede, at vores vand rendte. Frostsikringen var gået, selv om vi mente, at vi havde garderet os. Men hurtigt fik vi stoppet vandet, inden vi løb helt tør.

Efter morgenmaden ville vi gå en tur i nationalparken og min hjerne havde et mindre udfald, for jeg satsede på, at jeg kunne klare mig med et par sko. Marie fik mig heldigvis på andre tanker og jeg sendte Marie en tak flere gange under vandreturen :)

Først gik vi ned gennem en skov, så vi ikke rigtig fik glæde af solens varme. Vi gik ned langs søen Ariamácina, der lå i 1.330 meters højde og det tog en god times tid, før vi var for enden af søen. Her endte en af de officielle ture på de kort, vi havde fundet. Tilbageturen ville vi tage af en anden rute og det blev lidt mere bøvlet. Dels skulle vi op over 1.500 meters højde og dels gik en del af stien i sne, som var lidt ustabil. Andre steder var der vandløb, der skulle forceres, men ikke noget, der kunne skræmme os.

Vi oksede rundt i bjergene og havde det hele for os selv. Vi så ikke skyggen af andre mennesker, mens vi gik turen. Vejrguderne havde lovet overskyet hele dagen, så vi var taknemmelige for det flotte solskin, vi var udstyret med.

Efter knap 4 timers vandren, var vi tilbage ved camperen. Det havde været en dejlig tur og mit knæ så ud til at holde til strabadserne. Så kunne vi godt finde vandreturene frem igen :)

Ved stationen var der umådelig stille. Kun et par hunde, der gjæffede, men så snart vi gik hen til vores camper, faldt de til ro. Marie kogte lidt blomkål og vi fik resterne fra Carbonara'en til.

Kongemåltid. Og så en kop varm kaffe til. Det er ikke hver dag, jeg drikker varm kaffe til min frokost.

Næste stop på vores rute var en gård, hvor de presser oliven. Gården lå tæt på byen Rossano, hvor vi også havde fundet en lakridsfabrik, vi måtte besøge. Sidst men ikke mindst var her en parkeringsplads, hvor vi kunne få vand på vognen igen. Vi var ikke løbet helt tør, men det var svært at vide, hvor meget, der var løbet ud her til morgen…

Vi fortsatte turen gennem Sila nationalparken og vi nåede højt op i bjergene, hvor der lå meterhøje snedriver i siderne. Det ville ikke være så rart, at køre denne tur, hvis vejene ikke var ryddet for sne.

Nu fulgte en brat nedtur, stadig med masser af sne i siderne. Vejen var i ok stand, men vi var glade for, at der ikke var ret mange andre billister i de mange hårnålesving. Camperens bremser måtte holde meget hårdt for under turen ned. Vi nåede ned til byen Longobucco, hvor vi gjorde et lille stop. Her kunne vi lugte bremserne, så de måtte have et velfortjent hvil. De var svære at undvære, for vi var stadig knap 1.000 meter over havet og vi skulle da gerne helt sikkert ned. Longobucco virkede til at være en soveby, men her gik alligevel en del unge rundt i gaderne, så lidt liv var der da.

Turen fortsatte nedad og da vi havde passeret Longobucco, kørte vi ind på en større vej, der fulgte et bredt floddelta ned mod kysten. Nu gik vejen nedad i et mere roligt tempo og vejen var stor, så vi kunne køre noget hurtigere. Dermed nåede vi et godt stykke ned mod kysten, før vejen ganske pludselig endte. Vi kunne komme til venstre eller højre, men ingen af skiltene viste mod Rossano, som jeg betragtede som en forholdsvis stor by i området.

Vi drejede til venstre og via hårnålesving fik vi kæmpet os op på den venstre side af floddeltaet, der efterhånden var kilometerbredt. Her var de vant til store vandmængder. Vi nåede til byen Cropalati, hvor GPS'en straks ville have os op i byen af en lille vej til venstre. Det havde vi ikke lyst til, så vi fortsatte. Længere fremme gentog seancen sig og vi synes stadig, at vejen op i byen var både for stejl og for smal, så vi fortsatte. Det blev vi sidenhen straffet for, for nu fortsatte vejen en kilometer nedad, før vi fik en sidste chance for, at dreje til venstre. Det måtte vi hellere gøre og så gik det ellers opad i de ekstremt smalle gader. Jeg vil tro, at stigningsprocenten lå på omkring 15. Det var helt vildt og Marie var bange for at stoppe camperen af fare for, at vi ikke kunne komme i gang igen. Så det var de hurtige beslutningers tur gennem byen. "Hvad skal vi her?" spurgte Marie. Inden jeg nåede at svare, brølede hun, at vi ikke måtte køre ligeud, så hun kastede camperen til højre. Det var et under, at vi ikke mødte andre på vejen gennem byen, for så var vi blevet tvunget til at standse, men vi slap flot igennem.

Trængslerne var dog ikke forbi endnu. Vi nåede ud af byen og skulle dreje til højre. Kort tid efter holdt vi ved en regulær bakketop, hvor der førte en meget stejl vej opad. Det virkede fuldstændig skørt, at vi skulle køre op af vejen men GPS'en insisterede på, at det var vejen frem. Nu blev det altså lige spændende nok, synes vi begge. Men der kørte andre biler op af bakken, så Marie trådte

på speederen og lod camperen kæmpe sig op af den meget stejle bakke. Her var der en hældningsprocent på omkring 20, vil jeg tro. Et under, at camperen kunne trække os op.

Heldigvis talte GPS'en sandt og vejen fortsatte på en smal bjergkam de næste mange kilometer ned mod kysten. Der blev ikke sagt så meget i camperen på denne strækning. Vi havde vist lige behov for at sunde os oven på den noget dramatiske tur ned fra bjergene og gennem Cropalati. Bagefter ærgrede vi os lidt over, at jeg ikke havde filmet turen gennem byen og op over bakken lige efter byen. Det var vi vist lidt for presset til.

Snart var vi ved olivenfarmen Donato Parisi og her dukkede en ung fyr op ud af det blå, for at vise os rundt på farmen. Vi startede med en lille smagning af deres forskellige olier. Først deres blend, dernæst flere typer af monocular. Det havde jeg læst om før, men jeg vidste ikke helt, hvad det betød. Det handler om, at olien er produceret med kun en type oliven. Vi smagte olierne fra små plastickrus og vores vært lærte os, at smage rigtigt på olien. Først skulle olien varmes op i fingrene (som en cognac). Dernæst tog man en slurk i munden og iltede den (lidt som ved en vinsmagning). Guiden fortalte om, hvad de forskellige olier kunne bruges til og vi faldt nok mest for de mest krydrede af deres olier.

Så blev vi vist lidt rundt på farmen. En kort tur rundt omkring fabrikken og vi hilste på yngste generation af familiedynastiet bag farmen. Han var meget opsat på at hjælpe os med at besøge andre steder i området. Så han ringede resolut til lakridsfabrikken og aftalte et tidspunkt for os. Det kunne blive i morgen kl. 11. Han insisterede også på, at vi skulle se et museum Diocesano e del Codex, som olivenfarmen var sponsor for. Inden vi kunne nå at sige fra, besluttede han også at få aftalt en tid med museet.

Der produceres udelukkende olivenolie på Donato Parisi. Det vil dog sige, at de også eksperimenterede lidt med syltetøj, lavet af citron og af abrikoser. Som en lille gave, fik vi et glas abrikos syltetøj med. I deres lille shop blev vi overladt til os selv, for at vurdere, hvad vi ønskede at købe. Nu havde vi godtnok camperen fyldt med masser af olivenolie, men vi var nok nødt til at supplere med lidt fra farmen efter den fine rundvisning. En halv liter kostede 10 euro. Så var det også betalt. Men ved køb af 6 flasker, var prisen 8 euro. Det gav mening. Vi skulle også se prisen i relation til, at guiden havde brugt en time på os. Så vi købte 6 flasker. Guiden inviterede os til at parkere camperen på farmen for natten, men vi ville gerne ind og se Rossano - og så skulle vi jo have vand på vognen.

Turen ind til Rossano gik gnidningsfrit. Destinationen var en parkeringsplads og en tidligere besøgende havde kaldt turen til parkeringspladsen for "scary". Jeg er sikker på, at han ikke havde kørt den rute, som vi havde været igennem i dag, for så var turen op til parkeringspladsen da vand ved siden af. Apropos vand, så så det ikke ud til, at vi kunne tanke vand på pladsen. Her var godtnok en kilde - men vandhanen var placeret under et tag, så camperen skulle holde 5-6 meter fra hanen. Så lang en vandslange havde vi ikke med ombord. Vi måtte klare os med den mængde, vi havde ombord og springe morgendagens bad over. Vi kom nok ikke til at lugte af gnuer af den grund.

Der holdt en enkelt camper på pladsen. Vi behøvede ikke se hvilken nationalitet han havde, for han var parkeret på skrå hen over to meget store båse. Det kan kun være en italiener!

Den yngste generation fra olivenfarmen ringede og sagde, at vi var velkommen til at besøge museet i morgen formiddag. Jeg havde kigget lidt på museets hjemmeside og jeg måtte tilstå, at jeg ikke havde lyst til at bruge tid på museet. Jeg ville hellere gå en tur i den gamle bydel.

Marie var meget forståeligt godt brugt efter dagens tur, så hun mente, at aftensmaden skulle indtages i byen. Ved knap 7-tiden gik vi ind gennem en vejtunnel og så var vi i den gamle bydel. Jeg havde luret lidt på Tripadvisor, for at finde en god restaurant og efter lidt vandren på må og få, stod vi pludselig uden for Porta Romana. Der så lukket ud, men døren var ikke låst. En ældre venlig herre lukkede os ind og selv om han kun talte italiensk, ville han rigtig gerne forklare os retterne på menukortet. Marie og jeg havde egentlig aftalt, at vi ville prøve at bestille en middag, som italienerne normalt vil spise med de forskellige retter. Men det opgav vi, da vi ikke rigtig kunne gøre os forståelig her. I stedet nåede vi frem til 2 omgange antipasti, som viste sig at være en stor tallerken med 10 forskellige små retter på. Dertil en liter af husets vin, som tjeneren meget stolt satte på bordet. Han påpegede, at det var med deres egen etikette. Jeg morede mig lidt, for vi havde netop hørt, at han havde fyldt flasken i baren. Så det var sikkert en genbrugsflaske. Men vinen smagte fint og maden ligeså. Der var alt for meget mad på tallerknen og vi kunne ikke spise op.

Vi forlod restauranten med den sympatiske tjener (måske ejeren) netop som et stort selskab indfandt sig. Det var et surprise party for en fødselar. Så kunne de få restauranten i fred. Vi gik tilbage til camperen og kravlede ret hurtigt i seng. Det havde været en yderst begivenhedsrig dag og vi var godt møre.

Tirsdag den 2. april 2019 - Rossano - Nova Siri Scalo

Det var en noget urolig plads, vi havde fundet for natten. Der var mange biler, der kørte ind og ud gennem tunnelen til den gamle bydel bag os. Trafikken fortsatte det meste af natten. Der var en bar lige på den anden side af vejen bag os. Her var der også en del talende og råbende gæster til ud på natten. Ved 5 tiden dukkede et større selskab op på parkeringspladsen. De blev hentet af 2 store biler. Måske skulle de på tur. Snart efter gik skraldemænd rundt med store spande på parkeringspladsen, for at gøre rent. Oven i det hele havde min mave været vældig aktiv i nat. Måske var det olivenolien, der rumlede. Nå, men vi overlevede og ved godt 7-tiden stod jeg op til en dag, der umiddelbart så ud til at være gråvejr men solen skulle lige op over den gamle bydel, der lå på en stejl 20-30 meter høj klippe lige øst for parkeringspladsen.

Den nærmeste købmand i den gamle bydel havde dejligt friskbagt brød. Det havde form som en ufo. Efter morgenmaden havde vi tid til en lille gåtur i den gamle bydel, der ikke skilte sig synderligt ud fra mange andre byer, vi havde set på turen.

Turen til næste stjerne gik helt gnidningsløst og kort før kl. 11, stod vi ved indgangen til Liquirizia Giorgio Amarelli. Vi havde bestilt en rundvisning i lakridsfabrikkens museum. Vi blev koblet på en italiensk rundvisning, der netop var startet og guiden lovede, at fortælle os lidt på engelsk undervejs også. Museet var lavet i en meget gammel bygning fra 1.500-tallet. Lige så lang tid har der været produceret lakrids på stedet. I Calabrien gror lakridsrod vildt i naturen. Det var vi især interesseret i og efter rundvisningen fortalte guiden lidt mere om, hvor man kan finde planten. Det er ofte i nærheden af oliventræer og tæt på vand. Lakridsroden bliver flere meter lange og selve busken bliver omkring 1 meter højt.

Museet var flot indrettet, men det ville være lidt svært at se uden en guide, for der var ikke sat skilte eller informationstavler op på f.eks. engelsk. Efter vi havde set museet med de gamle maskiner, der blev brugt til fremstilling af lakridsen, blev vi ledt igennem en tunnel under hovedvejen og over i selve fabrikken. Her kunne vi se de store stakke med lange lakridsrødder, som fabrikken fik ind fra gårdejere i området. På fabrikken tages grundige prøver af rødderne, før de bearbejdes, dvs. skæres i småstykker og koges. Man ender med at stå med en rå lakridsmasse, som vi smagte. Det smager lidt i stil med engelsk lakrids - måske ikke helt så stærkt. Den rå lakrids er meget hård, når det bliver kølet ned og for at skabe en blødere lakrids, tilsættes en elastisk saft fra træer, som stammer fra Mellemøsten. Saften minder lidt om harpiks i konsistens.

Der var ikke så meget at se i selve fabrikken. Guiden fortalte en del på italiensk. Hele rundturen tog omkring 45 minutter og sluttede (selvfølgelig) i deres shop, hvor vi kunne smage forskellige produkter. Vi købte en pakke med ren lakrids og en med lakrids og anis. Så listede der sig også lige to lakridsøl ned i posen og vi forlod stedet. Vi betalte ikke noget for rundvisningen. Måske var det fordi vores ven fra gårsdagens olivenfarm havde ringet til sin ven i lakridsfabrikken…

Vi var så småt på vej ud af Calabrien, den sydligste region i Italien og der gik panik i mig. For området er - ud over lakridsroden (der i øvrigt anses for at være verdens bedste) - også kendt for sin chili - og det havde vi næsten ikke smagt endnu. Så i panik fandt jeg frem til en souvenir butik tæt på lakridsfabrikken, hvor vi kunne handle lidt chili ind. Jeg var bl.a. interesseret i en chili, som ikke var så stærk og som jeg kunne bruge i en øl. Men købmanden havde mange spændende chili produkter og jeg købte bl.a. et glas med Carolina Reaper pasta. En af verdens stærkeste chilier.

Vi nåede også lige at få handlet lidt i en købmandsbutik, før de lukkede ned for siesta kl. 13:30. Så skulle italienerne sove til middag og vi havde hovedvejen langs kysten (næsten) for os selv. Solen skinnede fra en skyfri himmel, selv om vejrguderne havde lovet overskyet i dag. Så det var med at skynde sig frem til næste destination - en parkeringsplads, som kostede 5 euro at holde på. Her var alle nødvendige faciliteter til vores camper. Pladsen lå ved stranden i byen Nova Siri Scalo og der var ikke en sjæl på den store parkeringsplads, da vi ankom. Vi flyttede et bord/bænke sæt over til vores camper og nød solen en times tid. Der var en del trafik med biler, der blot brugte parkeringspladsen som vendeplads eller andre, der parkerede for at gå på stranden. Der dukkede også en ung fyr op og afkrævede de 5 euro, for parkeringen. Vi fik en behørig kvittering, så det var ikke bare en krejler, der ville tjene lette penge :)

Ved 16:30 tiden begyndte jeg at rigge grillen til. Vi skulle have brugt noget af alt det kul, vi havde slæbt med. Aftensmaden bestod af kyllingebryster, der blev marineret i hvidløg, soya, chili og marsalavin. Så kunne man vel godt kalde retten for chicken marsala. En god skål salat og et glas fantastisk Maria Costanza hvidvin til. Så var det hele fuldendt. Vi grillede også nogle pølser, som vi havde købt. De indeholdt næsten ren kød og var derfor ikke helt velegnet til at grille, men de smagte fint.

Under grillvagten havde jeg tømt en slat whisky, så jeg endte med at holde en lille fest, som Marie lidt mere stilfærdigt deltog i. Vi ringede til Lasse og Vibe via Messenger. Det var helt dejligt at se dem tone frem på skærmen.

Da det blev mørkt, trak vi indenfor og vi kravlede i seng efter endnu en dejlig dag.

Onsdag den 3. april 2019 - Nova Siri Scalo - Matera

Vi havde bagt rugbrød på grillen i aftes og det skulle vi smage til morgenmaden. Det var fint bagt, så det blev et lille festmåltid fra morgenstunden. Vi har stadig rugbrød i fryseren, men det har mistet en del af smagen.

Vi brugte lidt tid på at gøre camperen ren og få pakket nogle af vores indkøb om bag i. Så gik vi en tur til stranden. Marie havde taget badetøj på, men gråvejret og det ikke alt for varme Middelhav indbød ikke til mere end at få gjort benene våde.

Camperen fik tømt og fyldt på alle fronter og vi trillede afsted mod næste stjerne på vores oplevelseskort. Vi fortsatte af motorvej E90 langs kysten og drejede så ind til venstre mod Craco. Landskabet ændrede sig. Fra den flade kyst kørte vi op i bjerge, der så ud til at være af sand. Vi arbejdede os opad og efter sammenlagt en times kørsel, nåede vi til byen Craco. Byen dukkede op som en typisk bjergby, bygget øverst på en skråning og med kirken øverst på bakken. Men byen er helt forladt og det meste ligger i ruiner. Beboerne var så småt ved at forlade byen, da Craco i 1960 blev ramt af et kraftigt jordskælv, der blev byens endeligt. Så i dag fremstår det mere som en turistattraktion.

Vi kørte forbi selve byen og blev ledet ned til en turistinformation, hvor vi kunne købe billetter og få lov til at gå rundt i byens ruiner på en sikker rute. Det kostede 10 euro pr. person. Det synes vi var en lidt høj pris, når vi kunne stå ude på vejen og betragte byen derfra. Så vi vendte skuden og parkerede i stedet på vejen foran byen. Så kunne vi spise frokost dér, mens vi betragtede ruinerne. Byen virkede ikke særlig stor.

Efter frokostpausen satte vi snuden mod Matera og vores næste stjerner. Vi fortsatte gennem et landskab af sandbjerge og dybe kløfter. Efter en times kørsel, var vi i udkanten af Matera. Vi havde besluttet at overnatte i Matera, så GPS'en viste os til en lidt speciel parkeringsplads 1,5 km. fra centrum. Det var et parkeringshus, hvor campere kunne holde på øverste dæk, der var beklædt med et stort halvtag.

Lige uden for parkeringspladsen holdt en shuttlebus og da vi var på vej mod byen, kiggede vi lidt på bussen. Chaufføren lukkede os ind og opkrævede os 3 euro (i alt), for at køre os til hjertet i den historiske bydel af Matera. Så kunne vi spare gåturen.

Jeg har forberedt mig meget på denne rejse hjemmefra og jeg brugte det meste af en aften på Matera alene. Så jeg burde have lidt anelse om, hvad der ventede os. Alligevel stod det slet ikke mål med det syn, vi mødte, da vi nærmede os den historiske del af byen. Vi har set mange byer i Italien, hvor husene fremstod i lag på lag op af klippesiderne, men intet kunne måle sig med Matera. Her var rigtig mange huse og de var næsten ens sandfarvet. Byen var afgrænset af en 400 meter dyb kløft med floden Gravina. Kløften bugter sig rundt om den historiske del af byen og husene ligger lag på lag hele vejen rundt om kløften. Et helt vildt syn. Vores shuttlebus kørte hele vejen langs kløften og kameraet var så chokeret over synet, at det slet ikke ville ud af tasken!

Vi blev sat af ved en katolsk kirke Pietro Caveoso. Vejret var stadig gråt og på en eller anden måde klædte de grå skyer og de sandfarvede huse hinanden godt. Vi gik lidt småforvirrede rundt. Det var så overvældende at se på. Jeg var helt forundret, for der skal efterhånden meget til at ryste os, men det var lykkes i Matera.

Vi kiggede ind i kirken, der var halvvejs skåret ud i sandklipperne. Bag kirken besøgte vi et museum, hvor man kunne se, hvordan folk har boet i Matera før i tiden. Det er en af verdens ældste byer. Omkring 8.000 år gammel. Matera var beboet af huleboere, der bl.a. havde bygget et sindrigt system med vandforsyning fra hule til hule. Helt op til begyndelsen af 1950'erne boede folk i hulerne og det var sådan en hule, vi kunne besøge. Hulen var ikke særlig stor og her var plads til en større familie med husdyr (æsel) i stuen. Æslet hjalp med at holde varmen om vinteren. En italiensk ministerpræsident besøgte Matera i 1953 og han blev så forfærdet over, at folk levede i hulerne, så han erklærede byen for uegnet og forlangte, at den blev rømmet. De ca. 30.000 indbyggere blev tvangsforflyttet og byen stod tom til midt 80'erne, hvor man begyndte at restaurere byen. I dag er det et hit, at bo i hulerne, der selvfølgelig er sat i stand efter alle kunstens regler.

I en anden hule så vi en længere dokumentarfilm om Materas historie og hverdag. Man havde bl.a. fundet et stort vandreservoir under en del af byen. Her blev regnvand opsamlet til de tørre perioder. I det hele taget blev alt genbrugt i byen. Der blev ikke produceret affald. Måske skulle vi kigge lidt nærmere på, hvordan de gjorde det!

Vi trissede en tur rundt i byen. Det fantastiske er at skue ud over byen. Så snart vi bevægede os ind i byen, var det som at være i mange andre italienske byer. Op af trapper, ned af trapper, ind og ud af smalle veje. Vi forsøgte at gå imod byens katedral, der lå øverst i byen. Efter en del klatren på trapper, nåede vi til et torv, hvor vi satte os, for at få et glas hvidvin. Det var sent på eftermiddagen og vi var lidt småsultne. Men stik imod traditionerne, fik vi ikke serveret noget spiseligt til hvidvinen. Det kunne de da ikke være bekendt. Da vi skulle betale, kunne de ikke tage kreditkort. Det var lidt mærkeligt i en by, der i den grad lever af turister. Matera er i øvrigt kåret som europæisk kulturby i 2019. Nå, men det var betalingen, vi kom fra. Jeg gav ham 20 euro og

han havde problemer med at give tilbage. Vi skulle betale 12 euro for hvidvinen, så på det punkt havde han da helt styr på, at det var en turistby. Han bad om 2 euro, for at kunne give tilbage, men det problem måtte han altså selv klare, havde jeg besluttet. Så han måtte ud og låne nogle mønter af en af hans venner, der sad udenfor. Mærkeligt firma, der ikke har byttepenge, når de ikke tager kort…

Vi gjorde et kort besøg i den nærliggende katedral. Den var storslået og flot udsmykket. Men hver gang jeg besøger en kirke, hvor der er brugt mange penge på indretningen tænker jeg altid på, hvordan de penge kunne have gjort gavn for de mennesker, der garanteret har været meget fattige, da kirken blev bygget.

Det var begyndt at blive mørkt og vi satte snuden mod camperen. I løbet af 20 minutter var vi "hjemme" og det tog næsten kun en gang pastakogning, så var vi klar til aftensmad. Vi var begge godt sultne og satte et stort stykke kyllingebryst til livs, sammen med pasta og salat. Lækkert!

Da maden og opvasken var overstået, meldte trætheden sig. Jeg kunne godt mærke, at jeg ikke havde sovet supergodt dagen i forvejen. Så kl.godt 21 tørnede jeg ind. Marie var ikke helt klar til det…

Torsdag den 4. april 2019 - Matera - Alberobello

Vi havde flyttet autocamperen så langt væk fra vejen som muligt og det havde været en meget rolig nat. Himlen var blå, selv om vejrguderne havde lovet gråt og regn. Da Marie stod op, besluttede vi at udskyde morgenmaden og køre rundt, for at se Matera fra den østlige side af kløften.

Vi parkerede omkring 100 meter fra selve skrænten og ventede blot på, at der skulle komme et hul i skyerne, som var drevet ind over byen. Det varede ikke længe, før det meste af byen lå badet i sol og fotografen fik sine billeder.

Så var det morgenmads tid, før vi fortsatte mod Alberobello - vores næste stjerne på oplevelseskortet.

Efter den næsten obligatoriske time, nåede vi til Alberobello før frokost. Vi besluttede, at tage en overnatning i byen men den første parkering, som jeg havde fundet på camper app'en, var en kedelig parkering ved en sportshal. Prisen var 10 euro for campere. Ingen faciliteter. Der ville vi ikke bo, så vi kørte til en olivenplantage, der lå midt i byen. Her kostede det 18 euro - men så havde vi alle faciliteter, inkl. en decideret vaskemaskine til vores toiletkassette. Det har vi ikke set før.

Efter lidt frokost, gik vi ind mod centrum af Alberobello. Attraktionen i byen er nogle Trolli huse. Specielle huse med et rundt tag, lavet af flade sten. Trolli husene var koncentreret i et område af byen og det var tydeligt, at her var man vant til mange turister. Der var også en del mennesker. Vi

tøffede op og ned af gaderne og kiggede på de ejendommelige huse. Mange steder var husene lavet til butikker, så vi kunne se, hvordan husene var bygget op. De fleste af husene er firkantede, så det er kun taget, der er rundt.

Vi fandt et nogenlunde udsigtspunkt, så vi kunne tage lidt billeder af bydelen. Klokken var blevet halv 2 og butikkerne lukkede. Så måtte turisterne passe sig selv, mens de forretningsdrivende sov til middag. Vi spiste en is og gik tilbage til camperen og drak en kop varm kaffe. Et par små byger drev ind over. Det havde vejrguderne jo også lovet.

Vi brugte resten af eftermiddagen på at planlægge de kommende dage. Da vi regnede det hele sammen, var det vist bedst, at vi stak kursen mod nord. Vi har i alt ca. 20 dage tilbage og vi skal bruge en uges tid i Belgien og Holland samt på hjemtransport til Danmark. Så er der knap 2 uger til at komme til Belgien.

Aftensmaden skulle indtages på en restaurant. Vi havde udset os en, der havde et fint menukort. Men der var divergerende oplysninger om åbningstiden, så vi besluttede os for, at tage regntøj på og gå hen til restauranten, for at se, om der var åbent. Det var der ikke. De åbnede først kl. 20 og klokken var kun 18. Så gik vi lidt omkring i byen og nåede til en anden restaurant, hvor menukortet så fint ud - og de havde åbent, stod der på døren. Men det havde de heller ikke. Først kl. 19:30. Hvad pokker hjælper det, når vi allerede er sulten kl. 18?

Endnu et par gader blev inspiceret og vi kiggede ind i en spændende slagterbutik, hvor en flok fra Litauen var i gang med at købe det meste af butikken. Vi blev budt på en smagsprøve på rødvin og lidt ost. Da vi stod med det i hånden, spurgte slagteren, om vi ikke havde lyst til at få serveret lidt smagsprøver og et glas vin i hans lille lokale bag butikken. Her hang omkring 40 skinker under loftet som perfekt dekoration til de 4 små borde, der stod i lokalet.

Kort tid efter sad vi bænket ved et bord med 2 glas vin og en masse små smagsprøver på pølse, skinke, ost, oliven, tomater, fyldte peber osv. osv. Det, der kun skulle være en lille antipasti til vores restaurationsbesøg endte med at gøre os så mætte, at vi ikke gad tænke på restaurationsbesøg.

Det smagte super og vi besluttede at bestille noget af det til påskefrokosten med Ølentusiasterne, som Marie og jeg skulle sørge for maden til. Vi bestilte bl.a. 75 skiver 24 måneders lufttørret skinke og en spegepølse, som havde en rigtig god smag.

Prisen blev sammenlagt 229 euro. Det var lidt pebret, men slagteren havde også taget rigtig godt ved på de ting, han havde serveret for os i baglokalet. Det kostede os næsten 50 euro og det var dermed det dyreste måltid, vi havde fået uden for camperen på hele turen. Nå pyt, det havde været en god oplevelse - og så kan de restauranter lære, at det hjælper ikke at åbne så sent!

Vi slæbte vores varer hjem og Marie fyldte køleskabet med skinke og pølser. Så må vi håbe, at Ølentusiasterne sætter pris på de gode sager!

Resten af aftenen blev hyggelig i camperen. Regnen trommede mod taget og det blæste kraftigt, så er det rart at være indendøre. Bente Höhrmann havde sendt et jobopslag til en HR-konsulent i Middelfart Sparekasse. Det lød som noget, der skulle kigges nærmere på, så tankerne var allerede godt i gang, da jeg kravlede i seng ved godt 21-tiden.

Fredag den 5. april 2019 - Alberobello - Capracotta

Det regnede langt ud på natten, men da jeg stod op kl. 7, var der ophold. Skyerne så dog vældig truende ud. Jeg skyndte mig at skrive dagbogen fra i går færdig, for jeg ville også nå at lave en ansøgning til Middelfart Sparekasse. Planen var at ringe til HR-chefen i dag og sende ansøgningen bagefter.

Vores beregninger på antal dage tilbage afgjorde den videre færd. Vi ville køre mod nord. Vejret så heller ikke ud til at blive meget bedre helt nede i det sydlige af hælen, så vi kunne lige så godt bruge dagen på at køre nordpå.

Camper pladsen havde en avanceret vaskemaskine til de mobile toiletter, men den virkede ikke, så vi måtte hælde indholdet direkte i en rist. Ikke videre lækkert men det er meget normalt her.

Ved 9-tiden gik det afsted først mod vest, for at ramme motorvejen, der følger østkysten opad. Så gik det ellers stærkt opad. Ved middagstid gjorde vi et frokoststop på en rasteplads ved en benzinstation og straks kom en medarbejder fra benzinstationen flyvende, for at gøre os opmærksom på, at vores ene forlygte var gået. Det viste vi godt, men vi havde ikke lige fået gjort noget ved det. Det kunne han da lige snildt klare for 15 euro. Samme pris, som vi betalte i Skagen tidligere i år :)

Efter omkring 350 km. på motorvejen drejede vi ind i landet mod byen Agnone, hvor Marie havde fundet et kirkeklokke støberi, som vi måtte se. Her var et tilhørende museum og de lavede en rundvisning et par gange om dagen. Vi nåede frem tids nok til at være med til en rundvisning kl. 16. Det viste sig dog, at deres engelskguidede rundvisning var om formiddagen. Men de snakkede lidt frem og tilbage og enden på det blev, at vi fik en lille privat rundvisning. Først så vi en videofilm om tilblivelsen af kirkeklokkerne. Det tager 3 måneder at lave en klokke og langt det meste af tiden går med at lave de forme, som klokkerne skal støbes i. Alt laves færdigt og figurer og bogstaver på klokkens sider laves i voks. Til sidst graves klokkeformen ned i noget sand, der stampes hårdt. Så fyldes kobber og tin blandingen i formen og så håber man, at klokken er blevet god, for formene kan ikke genbruges.

Vi fik en rundvisning i museet og fik bl.a. forklaret, at kirkeklokker har haft den samme proportion højde, bredde, tykkelse siden 1.500-tallet. På gulvet var der en aftegning af den største klokke, som fabrikken havde lavet. 1,5 meter i diameter. Verdens største klokke var også aftegnet: 6 meter i diameter. Den nåede aldrig at komme i brug, da den faldt ned og gik i stykker. Den står i dag i Moskva.

Til sidst så vi selve fabrikken, hvor folk var i gang med at lave forme. Vi så kunstnerne, der lavede inskriptionerne og en af medarbejderne gav en lille koncert på en række kirkeklokker.

Efter den fine rundtur, fortsatte vi videre op i bjergene. Vi havde fundet en parkeringsplads ved en skiskole, som vi ville overnatte med. Det var ikke lige med i vores beregninger, at vi skulle op i 1.500 meters højde, før vi var ved parkeringspladsen. Men her virkede fredeligt og så måtte vi tage med, at det ville blive ned til minus 3 grader i nat. Så skulle vi bare holde vandet i tanken!

Aftensmaden bestod af en masse rester fra køleskabet og en lækker øl fra Amarelli lakridsfabrikken. Lakridsen kunne kun lige anes i øllet. Lækker øl!

Solen gik ned og vi så kun ganske få biler. De fleste kom op til skiskolen for at vende bilen og køre tilbage mod nærmeste by. Mærkelig, som de kører rundt i deres biler på må og få…

Lørdag den 6. april 2019 - Capracotta - Pacentro

Vi kunne ikke klage over larm fra naboerne, for her var ingen. Vi havde kun haft besøg af en enkelt bil med 2 unge fyre, der skulle diskutere i 5 minutter, så kørte de igen. Alligevel havde vi begge sovet dårligt i nat. Maries mave var lidt træls. Jeg havde ikke nogen undskyldning…

Solen stod op fra en skyfri himmel. Temperaturen havde været under frysepunktet i nat, men vi havde haft varme på hele natten, så vi mærkede ikke kulden.

Marie trillede camperen stille og roligt ned af "skibakken". Vejene var ikke i ret god stand. Både fordi asfalten ikke var plejet. Det giver dybe huller. Men også fordi området har været præget af jordskælv. Det giver revner og fordybninger, som camperen skal "rulle" henover. Så farten var på det meste af turen ned ikke meget mere end 20-30 km./t. Så kan man nå at få det hele med undervejs.

Vi havde en del ting, vi gerne ville se i dette område af Italien. Det skyldes til dels, at vi havde læst en bog af Marianne Gade "Drømmen om Italien". Marianne og hendes mand har købt en anpart i et hus i området og i bogen har hun beskrevet forskellige steder, som vi har sat kryds ved. Men krydserne ligger spredt ud over et større område og det har været lidt svært at beslutte rækkefølgen. Vi er jo i et bjergområde og det er ikke ligegyldigt, hvordan turene planlægges.

Vi var egentlig stemt for at køre til byen Scanno først, men GPS'en viste os til Scanno via et par andre steder, så det var naturligt at se dem først. Så dagens første punkt var en større by Sulmona. Marianne Gade havde nævnt, at her var marked om lørdagen - og det ville vi gerne have med.

Vi jagtede en parkeringsplads i byens udkant, hvor campere kunne holde. Men der så meget lukket ud, så vi gjorde som alle andre, parkerede på vejen udenfor.

Markedet var stort og det indeholdt de sædvanlige ting som grøntsager, tøj, sko, køkkenting ol. Vi var nået frem ved 11-tiden - det var nok rush-hour for markedet, for her var rigtig mange mennesker. Men der var god plads, så det var ikke et problem. Markedet var placeret på en stor piazza i byens centrum.

Vi tog turen rundt på markedet, fik lidt at spise og gik tilbage til camperen. Vi havde ikke stort behov for at se så meget mere af byen. Den lignede umiddelbart meget af det, vi tidligere har set på turen.

Vi ville hellere videre til næste punkt - nemlig den by, som Marianne Gade havde købt anpartshus i. Pacentro ligger omkring 7 km. udenfor Sulmona men oppe i bjergene. GPS'en viste os en direkte vej fra Sulmona og vi tøffede lystigt afsted i det gode vejr. Pludselig ville GPS'en have os ind på en meget lille vej, hvor vi ikke havde lyst til at køre ind. Så vi ignorerede og fortsatte op af den større vej. Den var imidlertid helt mørkerød på GPS'en. Det forstod vi ikke, for den så fin ud. Men svaret på den røde farve kom hurtigt. Efter et par sving var der sat bomme op på vejen, så man ikke kunne komme længere. Mærkeligt…

Så måtte vi vende om og køre tilbage mod Sulmona og finde en anden vej op til Pacentro. GPS'en fandt hurtigt en anden vej. Den var dog noget længere, men pyt. Da vi drejede ind på denne vej, var der et skilt, der forkyndte, at her kunne kun biler under 2,10 i bredden være. Vores camper er vist 2,08 uden sidespejlene, så det ville sikkert give problemer. Men vi fortsatte - så måtte vi se på udfordringerne…

Vi nåede op til en mindre vej, som GPS'en ville have os op ad. Den så ikke særlig stor ud, så vi diskuterede, om det var en god ide, at køre videre. Mens vi holdt og voterede, kørte en stor bus forbi os og op af vejen. Ja, så kunne vi da også være der. Så vi fulgte efter bussen og var snart inde i Pacentro by. Bussen guidede os helt ind på et torv, hvor den drejede af, for at køre tilbage. Ifølge GPS'en skulle vi fortsætte op gennem byen. Vi var igen lidt utrygge ved situationen. Det er ikke nogen fornøjelse, at køre ind i en gade, der er for snæver. Men igen blev vi overhalet af en anden bil, som var på vores størrelse. Så fulgte vi efter en gang til og snart var vi oppe over byen. Vores mål var at køre op til en parkeringsplads på den anden side af byen, for at vurdere, om vi skulle parkere der for natten.

Øverst i Pacentro ligger et gammelt slot. Lige ved slottet sluttede vejen brat. Der var sat skilte op på tværs af vejen. Man var i gang med at reparere et stykke på omkring 200 meter af vejen, så trafikken blev ledt ned på en lille smal vej til højre for vejarbejdet. Det var her, der var en begrænsning på 2,10 meter. Så vi vendte camperen og parkerede tæt på slottet i vejsiden. Her holdt allerede en del andre biler. Fra vores parkeringsplads havde vi et fint udsyn ud over hustagene i Pacentro. Smukt i solskinnet.

Jeg gik en tur op over byen til et udsigtspunkt, hvor jeg kunne få et fint billede af byen (det samme motiv, som pryder Marianne Gades bog). Marie var lidt sløj, så hun tog sig en slapper i camperen.

Hen på eftermiddagen gik vi en tur ned i Pacentro. Her var mange meget smalle gader, hvor husene næsten lå i lag ovenpå hinanden. Det var lidt facinerende at se, hvordan der var lavet gyder med trapper som en del af husene, så man ofte gik ned af trapper ind i selve husene. Gaderne var oftest så smalle, at der ikke var plads til biler. De var henvist til parkeringspladser i byens udkant. Pacentro er absolut en charmerende by og vi kunne godt forstå, at Marianne Gade kunne blive så forelsket i byen. Hendes hus lå i sidste række, så hun har en udsigt ud over en stor dal, der ligger neden for byen. Men Marie og jeg var også enige om, at vi ikke havde lyst til at investere i sådan en anpart. Vi kan køre vores camper hen, hvor vi har lyst - og blive facineret over mange byer og steder på den måde. Hvis det passer os, at holde ved Pacentro og fordybe os i byen, kan vi bare gøre det. Og for den sags skyld, kan vi jo komme tilbage hertil lige så mange gange, vi har lyst - hvis vi ønsker det.

Vi besøgte café de Martinis og et lille lokalt supermarked Diana. Sønnen af supermarkedsbutikken ville gerne vise os udsigten fra supermarkedets lille altan. Er du gal en flot udsigt de havde derfra. Det var måske den samme udsigt, som Marianne Gade har fra anpartshuset - men købmanden har samtidig en udsigt ind over den ældste del af byen også. Det var vildt flot! Der kunne jeg godt se mig selv sidde og nyde et glas koldt hvidvin en time eller to.

Vi nærmede os kl. 18:30 og vi var sultne. Men restauranterne så lukkede ud og et pizzaria var kun lige ved at gøre klar. Så vi gik op til camperen med vores indkøb fra Diana. Så listede vi stille og roligt ned gennem den ældste bydel igen - til pizzaria Majella, der nu var åbnet. Og hvad pokker var der gået galt. Vi var IKKE de første kunder i dag. Vi plejer ellers at være de første, men her sad allerede en familie med 2 børn!

Næste chok var, at de havde Royal Økologisk som fadøl på menukortet. Hvordan fanden har Royal fundet vej helt herned - og så som fadøl??? Nå, men vi fik bestilt noget mad og jeg bestilte en tysk hvedeøl, som i øvrigt smagte ganske fremragende. Maden var OK, men de havde formastet sig til at skære min steak i små stykker, så det ikke var til at se, hvad der var fedt og hvad der var kød.

Det var næsten mørkt, da vi var færdige med at spise og dagens sidste "opgave", var at besøge byens udsigtspunkt, hvorfra man kan se lysene over Sulmona. Det var en fin udsigt og jeg kunne levende forestille mig, hvordan folk mødes i den lille park, for at sludre med hinanden senere i aften.

Vores købmand havde i øvrigt anbefalet os at blive i Pacentro, for i morgen formiddag skulle der være et billøb med Ferrari-biler. De skulle starte fra torvet i Pacentro kl. 10 og køre til Sulmona. Det måtte vi da lige opleve.

Vi gik tilbage til camperen i et rask tempo. Marie var stadig ikke helt frisk, så vi gik til, for at hun kunne få varmen. Det lykkedes fint, for det gik stejlt op af bakke. Klokken var 21, da vi kravlede til køjs.

Søndag den 7. april 2019 - Pacentro - Marina Di Altidona

Efter de sædvanlige morgensysler, gik vi ned til byens torv, for at se på Ferrarier. På store plakater kunne vi se, at de ville starte løbet (som nok mere var en paradekørsel) kl. 10 fra Pacentro. Ved 9:30 tiden troppede vi op, for at være sikker på, at få en plads. Der var stort set ikke noget som helst at se på torvet. Der var sat nogle røde ballonner op i lygtepælene omkring torvet. Ved 10-tiden satte festkomiteen et par borde op på torvet. Folk begyndte så småt at indfinde sig. Ved 11-tiden ankom Ferrarierne med en vældig larm, som kun den slags biler kan lave. Bilerne blev parkeret på torvets ene side og ned langs gaden, der fører ind mod torvet. Der var vel omkring 60 biler.

Bilerne blev forladt og chauffører og påhæng stimlede sammen på selve torvet og snart efter gik de på tur i Pacentro. Marie og jeg sad i solen og nød varmen. De lokale stimlede sammen - mest i skyggen - for at få de sædvanlige diskussioner. Der gik lang tid, uden der skete ret meget og alle tog det med ophøjet ro.

På de to borde, som festkomiteen havde sat op, blev der stille og roligt anrettet lidt mad og drikkevarer til deltagerne i løbet. Ved 12-tiden var der et par damer fra festkomiteen, der begyndte at sælge påskeæg til ære for kræftsforskning. Vi købte et påskeæg og spurgte dem, hvornår bilerne kørte igen. Det kunne de ikke helt svare på, for først skulle borgmesteren holde tale - og så skulle deltagerne have noget at spise.

På plakaterne kunne vi se, at de skulle være i Sulmona kl. 13, så det skulle nok ende med, at de kørte fra Pacentro til den tid.

Da deltagerne kom tilbage fra deres byvandring, stimlede de sammen på torvet, hvor vi sad og nød solen. Marie syntes, at vi skulle trække os lidt, så de kunne få torvet for sig selv. Så vi tog opstilling lige foran bilerne, så vi kunne se fra første parket, når de kørte igen.

Ved 12:45 tiden var de endelig færdig med programmet i Pacentro. En mand fløjtede i sin dommerfløjte og det var åbenbart et signal om at sætte sig i bilerne igen. Et hold blev sendt afsted i en paradekørsel. Resten blev holdende på deres pladser et stykke fra torvet. Jeg gættede rigtigt: De skulle give den lidt ekstra gas ind over torvet, så tilskuerne kunne få lidt af det, de var kommet for. Sådan en Ferrari kan larme temmelig meget!

Så var det hele overstået og vi gik tilbage til camperen, for at få lidt at spise og køre videre. Da vi kørte over torvet på vej ud af byen, var der allerede ryddet op og folk var gået. Det var jo søndag middag, så alle skulle spise familiefrokost.

Så havde vi vejene (lidt) for os selv. Vi satte snuden mod nord til byen Navelli, der også bliver kaldt safran-byen. Vi kørte ind på byens torv og her så totalt dødt ud. Vi gik en ganske kort tur og der var ikke noget som helst, der indbød til, at vi skulle bruge meget tid i byen. Alt så hermetisk lukket ud. Et par kvinder sad på torvet og knævrede, men ellers skete intet.

Så vi skyndte os at køre videre til Fonte Cerreto i det område, som italienerne kalder Lille Tibet. Vi nåede til Fonte Cerreto ved halv 4 tiden om eftermiddagen og herfra kan man komme med en svævebane op til Gran Sasso d'Italia. Kabinerne var store. Her kunne være 100 mand ombord, men vi var kun 4 på turen op (plus "chaufføren"). Det gik imponerende stejlt opad. En flot flot tur og i løbet af ca. 10 minutter, stod vi på bjerget, hvor der stadig var masser af sne - og her var pissekoldt. Vi var nået op i skyerne og kunne næsten intet se.

Vi gik lidt rundt i sneen, men så ikke nogen stor grund til at blive deroppe, da det var svært at bevæge sig nogle steder hen med den dårlige sigtbarhed, så vi tog den samme kabine ned igen. Der var lidt flere med, for man kunne åbenbart stadig dyrke vintersport i højderne. En flok mænd, der tydeligvis havde været på ski eller snowboard, var med nedad. Så snart kabinen forlod den øverste station, kom vi fri af skyerne og havde en fantastisk udsigt ned i dalen langt under os.

Efter den bjergtagende - men forholdsvis hurtige tur til toppen - var der tid til et lille planlægningsmøde. Skulle vi spise på restaurant Maria for foden af svævebanen (jeg havde læst, at det skulle være en god restaurant)? - og skulle vi blive og overnatte i Fonte Cerreto - eller skulle vi køre videre?

Vi søgte først ned til restaurant Maria, der åbenbart var lukket på grund af en stor fest. Så blev vi enige om at køre videre - vi kunne spise lidt snacks på vejen… Google Maps fik en mindre hjerneblødning. Den viste os videre op af bjerget. Vi vidste at tilkørslen til motorvejen lå et lille stykke nede af vejen. Men vi lod Google Maps bestemme. Det skulle vi så ikke have gjort. Efter et kvarters kørsel sluttede vejen ved en bom. Google Maps sagde godtnok, at vi bare skulle dreje til højre for bommen, men dën vej så meget lille ud og et kort kig på sattelitbillederne viste, at det ville blive en meget spændende tur hen over en bjergkam og ned af en meget stejl vej. Nejtak!

Vi bed det i os og vendte skuden, kørte tilbage til Fonte Cerreto og videre ned mod motorvejen. Snart gik det gennem en stor tunnel under hele bjergmassivet, som vi havde været oppe på. Vi forlod Lille Tibet i gråvejr og håbede på bedre vejr på den anden side af tunnelen. Da vi nåede gennem den godt 10 km. lange tunnel, kunne vi konstatere, at vejret var dårligere på østsiden. Nå, så måtte vi køre fra vejret, besluttede vi.

Marie mente, at vi skulle køre en time, før vi gjorde stop for natten. Så jeg gik i gang med at finde et stop, der passede med den tidstermin. Jeg regnede ud, at vi kunne nå ud til kysten og ca. 45 km. Op af kysten. Camper-app'en viste til en parkeringsplads, der skulle ligge på en tørlagt flodbred i Marina Di Altidona. Der var ikke flere svinkeærinder fra Google Maps og efter en times tid, holdt vi på den lille parkeringsplads.

Den person, der har indberettet parkeringspladsen til Camper-app'en skrev, at det var en meget rolig parkeringsplads. Det var da dejligt, tænkte jeg. Men for enden af parkeringspladsen var en bro over flodbredden og det var en togbro. Og få minutter efter vi havde parkeret camperen, kom det første hurtiggående tog over broen. Det var vist forkert, at kalde det en rolig parkeringsplads…

Aftensmaden bestod af bruchetta'er. Vi havde noget gammelt franskbrød, der skulle steges og jeg havde tabt en pose med tomater lige efter de var købt på markedet i Sulmona, så de kunne passende blive hakket til bruchetta'en. Vi smagte den anden øl fra lakridsfabrikken. En mørk øl. Den havde lige antydning af lakrids i sig. Det var faktisk en rigtig god øl, for det er ikke svært at lave en øl, der smager af lakrids. Det er sværere at lave en, der kun har antydningen af lakrids.

Efter aftensmaden nød vi en sjælden kop aftenkaffe. Nu kunne vi mærke, at vi nærmede os den nordlige del af Italien. Ikke noget med at kravle i seng lige efter aftensmaden :)

Ved 22:30 tiden var det godnat!

Mandag den 8. april 2019 - Marina Di Altidona - Aosta

Resuméet for denne dag bør egentlig være ganske kort, for vi kørte bil hele dagen. Næsten 700 km. Fra lidt nordøst for Rom til Aosta.

Togene på broen foran vores camper havde ikke generet os. Faktisk følte vi os næsten hjemme med lyden fra de buldrende tog og ligesom derhjemme kom der også nogle godstog ud på aftenen.

Oppe i byen fandt jeg en bager og et frisk brød. Det smagte næsten som bagerens franskbrød i Danmark. Det vil sige, at de er supergode på dagen men drønkedelige allerede dagen efter.

Vejrguderne havde lovet overskyet de næste dage i det område, vi havde overnattet i, så vores plan var at bruge en dag på motorvejen, for at komme et pænt stykke nordpå. Vi var på motorvejen ved godt 9-tiden. Turen gik via den italienske østkyst op på A14. Efter et par timer krydsede vejen tværs ind over mod Bologna og Milano.

Oppe i denne ende af landet var vejret super. Skyfri himmel. Men nu var vi sat i bevægelse og vores plan var at køre til Aosta i dag. Det blev selvsagt også dagen, hvor vi brugte flest penge på motorvejen. Ca. 60 euro i alt kostede køreturen.

En god times tid efter Milano, drejede vi op mod Alperne og Aosta og snart tonede de sneklædte bjerge frem. Ved 18-tiden var vi fremme i Aosta.

Her var vi næsten stedkendte. Sidste år strandede vi i Aosta, fordi vi blev influenzaramte på en tur til Toscana. Vi parkerede ved den larmende stålfabrik og slikkede lidt sol.

Klokken var omkring 8, før vi tog os sammen og gik op i byen. Planen var at spise lidt pub-mad på byens engelske pub, men de serverede ikke mad på dette tidspunkt. Så var derheldigvis et pizzaria lige ved siden af. Og det viste sig, at de lavede en ganske fortrinlig pizza. Marie fik gnocchier, som har en lidt mærkelig konsistens efter min mening.

Dagen blev afsluttet med et besøg på pubben. Nu var det da muligt at få noget godt øl - og så i pint-glas. Der var dog flere øl, der skulle smages, så jeg holdt mig til halve pints. Indtil dagens sidste øl - en Guinness. Den skal da serveres i et ægte pint glas!

Godt mætte og med fyldte maver vraltede vi tilbage til camperen og kravlede direkte i seng i forvisning om, at øllene og et par øreprop per nok skulle holde larmen fra stålfabrikken ude.

Tirsdag den 9. april 2019 - Aosta - Cluses

Vi sov fint det meste af natten men da det begyndte at blive lyst, vågnede jeg med hovedpine. Jeg forsøgte at bilde mig selv ind, at det var fordi camperen holdt sådan, at vores hoveder lå for lavt, men sandheden var nok, at øllene kunne mærkes. Så mange havde jeg da heller ikke fået. Så var det nok den søde pistaccielikør, vi havde fået i går eftermiddags!

Vi endte med at sove til kl. 9 og havde ikke særlig travlt med noget som helst. Vi havde overvejet at gå en tur i bjergene, men Marie var ikke helt frisk og ville helst bare sidde i camperen og nyde solen. Så det endte vi med. Hele formiddagen og en del af eftermiddagen læste jeg højt for Marie, mens hun strikkede. På skift sad vi i skyggen på forsæderne eller ved indgangensdøren, hvor vi kunne slikke solskin. Solen varmede rigtig meget og omkring frokost var der så varmt, at vi ikke kunne sidde i døren.

Ved kaffetid slog vi hul på det påskeæg, som vi havde købt - til Marie - og hun kunne ikke rigtig lide det. Chokoladen var en kende for mørk. Marie vaskede lidt tøj i håndvasken og vi hang det til tørre på et par snore, som vi spændte ud på cykelstativet.

Sidst på eftermiddagen blev vi enige om at køre lidt videre. Turen skulle gå via Mont Blanc tunnelen til Frankrig. Google Maps bragte igen mit pis i kog - men denne gang måske uden skyld. Den førte os fint ud til motorvejen og netop som vi kørte på motorvejen konstaterede jeg, at vi skulle køre i både det vestlige og østlige spor på motorvejen. Altså ville Google Maps have os til først at køre den ene vej, for at vende om og køre den anden. Jeg hidsede mig straks op over den møgkælling, der venligt fortalte os, at vi skulle fortsætte 11 km. på motorvejen, dreje fra og foretage diverse mærkelige sving, for at ende tilbage på motorvejen i modsatte retning. Hvorfor fanden kørte vi ikke bare på motorvejen i den rigtige retning med det samme???

Nå, men mit hidsige temperament nåede at falde lidt til ro på de 11 km. Da vi kørte på motorvejen ved Aosta kunne vi køre uden om betalingsanlægget og fik derfor ingen billet. Men da vi ville køre fra motorvejen efter de 11 km., blev vi sendt ind i et betalingsanlæg, der fluks opkrævede os 14,70 euro. Så røg mit temperament i luften igen. Skulle vi betale 14,70 euro for en fejltur på 11 km.? Jeg var rasende og blev faktisk lidt gal på mig selv bagefter, da vi efterfølgende konkluderede, at vi måske var blevet sendt de 11 km. i en forkert retning, for at nå frem til et betalingsanlæg, hvor vi faktisk skulle betale 14,70 euro, for at benytte den italienske side af Mont Blanc tunnelen.

Nå men temperamentet faldt igen, da vi kørte op gennem tunnellerne mod selve Mont Blanc tunnelen. Så fik den lige en tur mere: Over 60 euro for at få lov at køre igennem Mont Blanc tunnelen!!! Det var da helt vildt. Vi var kørt tværs over Italiens nordlige kyst, for at komme uden om Schweiz og deres motorvejsafgift. Vi har dermed brugt ca. 25 euro på den italienske motorvej - og nu skulle vi så betale over 60 euro mere. For de penge kunne vi jo snildt være kørt op gennem både Østrig og Schweiz…

Nå, men der var ikke rigtig nogen at skælde ud på, for vi kunne jo have undersøgt priserne hjemmefra…

På min egen opfordring talte vi lidt om mit lidt hidsige temperament. Jeg synes faktisk, at det er blevet slemt de sidste par år. Det må jeg hellere skrive på listen til næste lægebesøg :)

Efter den godt 10 km. lange tunnel, nåede vi til Frankrig. Klokken var omkring 7 og Marie mente, at vi skulle finde en plads for natten. Camper-app'en fandt frem til en lille plads i udkanten af byen Cluses.

Pladsen lå flot ved floden Arve, så vi kunne høre vandets brusen som en stille baggrundslyd fra camperen.

Aftensmaden bestod af en omgang fyldte pasta med lidt soltørrede tomater og ost. Simpelt men effektivt: vi blev godt mætte. Ved godt 22-tiden tørnede jeg ind. Så må vi se, hvor langt vi når i morgen…

Onsdag den 10. april 2019 - Cluses - Launois-sur-Vence

Det blev igen for alvor en transportdag. Jeg gik til bageren efter morgenbrød. Det så vældig lækkert ud, men da jeg fik det i hånden, var jeg ikke i tvivl om, at det var en værre gang futbrød. Den kvindelige ekspedient i bager-forretningen virkede overbærende over mit sprog - en blanding af dansk og italiensk. Jeg forsøgte at lære et par franske gloser. Jeg forstod dog så meget, at hun spurgte, om jeg var fra Tyskland og hun fandt også ud af, at jeg var fra Danmark…

Efter morgenkaffen gik vi en lille tur i nabolaget, før vi satte snuden mod motorvejen og videre rundt om Genéve, så vi undgik de Schweiziske motorveje. Det gik derudaf på den franske motorvej. Vi undrede os over, at vi skulle stoppe ved et betalingsanlæg for hver 25 km. og betale 3,20 euro pr. gang. Men 3. gang skulle vi trække en billet og derefter kunne vi bare køre løs på motorvejen. Regningen ville komme, når vi forlod motorvejen…

Vejret startede flot og solrigt i Cluses, men ret hurtigt rendte vi ind i gråvejr og længere oppe nogle regnbyger. Jeg ved ikke, om det var medvirkende til, at Marie mest havde lyst til at fortsætte nordpå. Vi havde talt om at køre til både Macón og Dijon, men det blev opgivet. Jeg læste højt for Marie af vores kriminalhistorie, så turen op gennem Frankrig blev forholdsvis til at holde ud. Vi talte endda om, at Frankrig set fra motorvejen ikke består af ret mange byer :)

Efter en lang dag på motorvejen, nåede vi til et betalingsanlæg ved Reims. Prisen for en dag på motorvejen var næsten 80 euro. Det var måske dyrt, men vi havde dog kørt omkring 550 km.

Vi nærmede os aften og jagten på en overnatningsplads var allerede gået ind før Reims. Jeg fandt en lille og stille plads, ikke så langt fra motorvejen mod nord. Vi kørte til Launois-sur-Vence, hvor der var 5 camperpladser.

Her nød vi, at solen atter viste sig efter en hel dag i gårvejr. Men varmen var slet ikke så intens, som i Italien. Fuck, så var det slut med korte bukser!

Aftensmaden bestod af vores eneste flaske rødvin, en Siciliensk af slagsen. Jeg foreslog, at vi rullede gardinerne ned, for hvis franskmændene så, at vi sad i vinland og drak italiensk rødvin, så ville de sikkert lynche os.

Efter aftensmaden måtte vi lige have et par kapitler mere i bogen, indtil det blev så mørkt, at det var svært at skelne bogstaverne. En kop kaffe og vi var klar til at gå i seng.

Torsdag den 11. april 2019 - Launois-sur-Vence - Charleroi

Vi er efterhånden ved at kunne indskrænke denne dagbog til ikke ret meget. I dag kørte vi 133 km. fra Frankrig til Belgien og vi brugte eftermiddagen på at læse vores bog færdigt.

Den lidt længere udgave er, at vi vågnede op til dejligt solskinsvejr, men solen bagte ikke helt så meget her nord for Alperne. Vi tillod os at være lidt langsommelige med morgenritualerne og Marie fandt den lokale bager. Nu skulle vi have croissanter, mente hun. Hun var dog så klog, at hun vendte tilbage med en croissant og et overordentlig lækkert franskbrød. Så kan de altså godt bruges til noget, de franskmænd :)

Før vi kørte fra den lille landsby, besøgte vi et lokalt brasserie/bryggeri Ardwen, der så ud til at have nogle spændende øl på hanerne. Men det var lige tidligt nok, at smage på øl, så vi købte en flaske af hver af de øl, som de havde i butikken. Så kunne vi lave vores egen lille ølsmagning senere.

Marie ville gerne til byen Chimay i Belgien. Så vi satte GPS'en til at finde derop og vi kom også lige forbi klostret, hvor de brygger den verdensberømte øl af samme navn. Her var vi også i 2015, så vi fortsatte ufortrødent mod byen. Vores camper-app viste os til en kommunal campingplads, hvor det kostede 5 euro at parkere for natten. Da vi kom til pladsen, kunne vi konstatere, at her havde vi også været i 2015. Damn, at vi begge havde glemt det.

Nå, så måtte der lægges nye planer og vi havde begge øje på en mellemstor by Charleroi, der ligger mellem Chimay og Bruxelles. Så efter en hurtig skive rugbrød med leverpostej, satte vi kurs mod Charleroi. Undervejs forsøgte jeg at få et billede af, hvad det var for en by. Jeg havde i mit

stille sind glædet mig til at sidde med et glas belgisk øl og konstatere, at efter tørke kommer regn. Forstået på den måde, at nu havde vi gjort en del anstrengelser, for at finde noget godt italiensk øl. Det havde været næsten umuligt. Men i Belgien viste vi, at vi var kommet til slaraffenland, hvad godt øl angik.

Men den eneste parkeringsplads, vi kunne finde i Charleroi lå et godt stykke uden for centrum, så vi opgav at kigge nærmere på byen. Parkeringspladsen lå lige ved et stort museum for glas og minedrift. Det tiltalte ikke mig så meget, da det meste nok ville være på fransk/hollandsk. Vi var nok også mere interesserede i at høre afslutningen på vores kriminalhistorie "Skrig under vand".

Solen skinnede stadig, men der var ikke meget varme udenfor, så vi forskansede os i camperen, hvor jeg læste op af bogen. Det blev lige lovlig spændende og selv om det blev så mørkt, at det var svært for mig at læse, så tændte vi lys og bogen sad helt oppe under lampen. Så gik det - og vi blev færdige med bogen.

Så var klokken også blevet mange og vores maver skreg på aftensmad. Heldigvis stod menuen på Carbonara (igenigen). Det er pokkers hurtigt lavet - og det smager vildt godt!

Vi var i dialog med Lene og Paul, der var på vej på påskeferie. De vaklede lidt mellem Sydtyskland og Belgien/Holland. Mens vi læste det sidste af bogen, drog de hjemmefra og de vaklede stadig. Vi fortalte dem om vores planer - og de fik diskuteret færdigt, mens de holdt i kø et sted. De ville komme ned til os. Lækkert!

Så skulle vi lige have aftalt et sted at mødes. Mechelen blev stedet. Vi havde aldrig holdt på den officielle camperplads i byen, men den lå godt for banegården og dermed let adgang til Bruxelles og Antwerpen.

Klokken var 22, før alle de praktiske gøremål var overstået. Nu kunne vi begynde at planlægge et par dage i Bruxelles, Antwerpen og selvfølgelig Mechelen :)

Fredag den 12. april 2019 - Charleroi - Mechelen

Vores overnatningsplads, der for en gangs skyld ikke var fundet på camper-app'en, var yderst fredeligt. Kun en flok krager synes, at de skulle agere hane. De larmede før det blev lyst. Men de forduftede åbenbart igen.

Efter morgenmaden var det tid at sætte kurs mod mod en skov i udkanten af byen Halle. Marie havde læst om denne skov, hvor skovbunden bliver helt blå af blomster lige før løvtræerne i skoven springer ud. Vi kørte ud på ringvejen ved Charleroi og vores GPS var slet ikke vågnet. Den så ud, som om vi kørte rundt på en mark, så den var ikke til meget hjælp. Vi nåede ikke lige at læse skiltene og snart var vi kørt forkert, så vi fortsatte med ringvejen rundt, i stedet for at køre mod Bruxelles. Mens jeg bandede lidt over Google Maps og satte Apples Kort-app i gang i stedet - blot for at konstatere, at hun heller ikke var stået op - fik Marie vendt camperen og kørte i

modsatte retning. Så måtte vi jo bruge en god gammel teknik, for at komme ud af Charleroi. Følge skiltene ud af byen…

Vi fandt frem til Halle og via nogle små meget smalle (heldigvis ikke særlig trafikerede) veje, nåede vi frem til et skovbryn, hvor der holdt flere andre biler. Her var også plads til os. Vi traskede en tur ind i skoven. Det var pissekoldt! Vi havde reelt ikke været ude af bilen, siden vi kørte fra vores plads i det sydlige Frankrig. Nu var vi nord for Alperne for alvor og temperaturen var drattet langt ned på skalaen. Jeg gik rask til ind i skoven, for at få varmen. Det kunne næsten ikke lade sig gøre!

Vi drejede ind fra den asfalterede vej og ind på nogle stier i skoven og nu begyndte de blå perlehyacinter at vise sig. Det var en spinkel blå farve i skovbunden. Den blev lidt mere kraftig, efterhånden som vi gik. Vi stødte også på en flok ivrige fotografer, der stod med stativer, for at få et blåt skovbillede. Men netop, som vi kom hen til dem, gik en stor sky for solen. Så var det blå næsten væk. Jeg opgav at tage billeder. Det var simpelthen for koldt, så vi gik rask tilbage til camperen, hvor jeg strøg direkte i et par lange underhylere. Det hjalp.

Det er åbenbart ikke så let at finde tømmesteder i denne del af Belgien. Jeg havde ledt efter et sted i aftes og vi skuille ud på en lille omvej, for at få tømt. I Lennik var der fine pladser til at parkere og tømme toilet ved en sportshal. Så gik det mod Mechelen. I Belgien var der en del mere trafik på vejene, end vi havde oplevet i Italien og Frankrig - men her var jo heller ikke betalingsmotorveje, der kunne sortere hoben fra :)

Vi kørte forbi et bryggeri. Det viste sig at være Lindemanns. Vi havde ikke tid til at køre ind og spise frokost der. Det kunne da ellers være hyggeligt. Vejene omkring Bruxelles indebar en del trafik og kø, sagde GPS'en, der efterhånden var ved at være vågen igen. Så vi snuppede en alternativ vej ud af Bruxelles. Det var godt timet, for i samme øjeblik vi drejede fra ringvejen, startede køen. Den slap vi så for.

VI havde ikke aftalt nogen tid med Lene og Paul, men vi ankom til parkeringspladsen i Mechelen med 10 minutters mellemrum. Godt timet! Her fik vi hurtigt anrettet et sammenskudsgilde af en frokost, så alle kunne blive mætte.

Paul var en kende træt af køreturen herned - direkte efter en lang arbejdsdag. Så han mente, at vi hellere måtte få noget tøj på og komme ind til byen. Ellers faldt han nok i søvn. Så vi sadlede op og traskede ind mod Mechelen. Snart stod vi inde på byens centrale plads Grote Markt med det høje kirketårn.

Vi trissede rundt i byen og så lidt på butikker, faldt ind og fik en øl, trissede videre… Lasse ringede. Han ville garanteret gerne have været på besøg hos os i Mechelen, men han havde lavet en aftale med hans fætter i weekenden. Det var gået op for ham, at han havde fri nogle dage i påsken og han håbede, at vi stadig var i Mechelen til den tid. Det var dog ikke planen. Vi skulle videre til Holland også.

Ved 18:30-tiden gik vi hen til Het Anker bryggeriet. Jeg havde bestilt bord der kl. 19:30, men vi kunne jo starte med at få en øl i Caféen. Her udskænkes noget af det bedste belgiske øl - og dermed noget af verdens bedste øl efter min mening. Der var kommet en ny øl Ultra Classic på kun 3,7 %. Den måtte vi smage. Den smagte frisk men tynd. Det var klart, at alkoholprocent og fylde følges ad. Men den var absolut drikkeværdig og et godt alternativ til en pilsner.

I brasseriet bestilte vi lækkert mad. Et par steaks til Lene og Paul, fish & chips til Marie og en omgang stew til mig. Alle var yderst tilfredse. De laver også god mad her og det glider jo fint ned med et glas lækkert øl. Selv Lene, der ikke kan lide øl, synes at deres Carolus Classic smagte OK ("Den smager jo ikke af øl", sagde hun :))

I butikken fyldte Paul og jeg rygsækkene med godt øl og vi lignede Quasimodo, da vi gik hjem gennem byen.

Tilbage ved camperen virkede alt stille og roligt. Der var stort set ingen biler på den kæmpestore parkeringsplads. Et par store skilte stod foran camper-pladserne og forkyndte, at man kun måtte holde her i 24 timer. Det var lidt svært at se, at det kunne være et problem, at holde et par dage, når vi var stort set alene på pladsen.

Over en godnatøl fik vi lagt en grovplan for i morgen. Vi ville til Bruxelles med toget. Så kunne camperne blive stående i Mechelen. Ved halv 12 tiden var det nat i Mechelen!

Lørdag den 13. april 2019 - Bruxelles

Der var aftalt morgenmad kl. 8:15 og Lene havde dækket et fint morgenbord med alt, hvad hjertet begærer. Efter vi havde fyldt maverne, var vi klar til at indtage Bruxelles. Vi gik ind til banegården i Mechelen. Vejret var let skyet og lidt lunere end dagen i forvejen, men det var som om foråret lod vente lidt på sig her.

Snart sad vi i toget mod Bruxelles. Marie havde fundet nogle ting i centrum af Bruxelles, som vi kunne se. Dem fik vi plottet ind på CityMaps2Go, så vi havde et overblik og et bud på en rækkefølge.

Togturen tog kun 25 minutter og snart stod vi lidt forvirrede uden for den store centrale banegård i Bruxelles. Hvilken vej skulle vi gå, for at komme til første seværdighed? Vores telefoner skulle lige finde retningen…

Kort tid efter befandt vi os på Grand Palace. Den lille plads i byens hjerte, der er omgivet af høje smukt dekorerede bygninger. Det er lidt overvældende at træde ind på pladsen. I forhold til det sydlige Italien må man sige, at turisterne er vågnet op i Belgiens hovedstad. Pladsen myldrede med mennesker, både individuelle og grupper. Mange steder på pladsen stod store flokke med en højttalende guide på forskellige sprog.

Her var pivkoldt og jeg var slemt glad for, at jeg havde taget et par lange underhylere på. Så snart vi havde suget indtrykkene til os, fortsatte vi ned af en smøge mod Manniken Pis. Her var også en lind strøm af mennesker, der skulle ned og se den lille statue. Statuen står i et lille gadekryds, hvor der var pænt fyldt med mennesker. Her stod bl.a. en flok turister, der var på Segways - de fyldte selvfølgelig også op i landskabet med deres store hjul.

I modsatte hjørne af Manniken Pis var der en bar, der reklamerede med 3 små øl for 7,50 euro. Det kunne vi da lige se nærmere på, mente Marie. Det kunne være en øl til os hver. Men inden vi nåede ind og så udvalget af øl, der kunne vælges imellem, blev det til et smagssæt til hver i stedet. Vi skulle jo også ind i kampen i forhold til i går!

Det var et hyggeligt afbræk fra den småkølige gade udenfor. Jeg kunne sidde og kigge direkte over på Manniken Pis og de mange mennesker, der for manges vedkommende måtte få samme skuffelse over størrelsen, som turisterne ved den Lille Havfrue i København ofte får.

Vi fortsatte vores færd rundt i byen. Nu var det den kvindelige Manniken Pis, der stod for skud. Den er ikke så kendt, som den mandlige version. Ydermere er hun gemt inde bag et stort gitter. Lige overfor statuen af hende, ligger et mekka for ølentusiaster. Delirium pubben har mere end 2.000 forskellige øl på hylderne. Vi kiggede kort derind men blev enige om, at vi ikke lige trængte til en øl på det tidspunkt.

Efterhånden nærmede vi os frokost. Marie havde fundet en restaurant, hvor vi kunne få moules frites. Det var vi alle opsat på. Det var tydeligt at hele kvarteret var kendt for deres moules frites. Den ene restaurant efter den anden reklamerede for den kendte ret. I vores restaurant vidnede de store stabler med tomme spande ved indgangen om, at mange gæster bestilte det samme.

Og vi blev bestemt ikke skuffede. Vi fik hver en kæmpe gryde ind med muslinger, der var kogt så perfekt, at muslingerne stort set faldt ud af skallerne. Jeg synes umiddelbart, at det var en lille portion pommes frites, der blev serveret til hver. Men vi blev stopmætte, så det var perfekt. En rigtig lækker frokost med en lækker Chablis hvidvin!

Vi forlod restauranten ved 15-tiden og fortsatte vores tur rundt i centrum. Vi havde alle lyst til at se det europæiske hovedkvarter, men ingen af os gad gå de 2-3 km. derud. I stedet vimsede vi lidt rundt i byen og pludselig var vi tilbage i gaden med Delirium pubben. Så måtte vi have en øl. Der var fyldt godt op på de 2 nederste etager. Men vi fik klemt os sammen omkring en øltønde i kælderen og Paul og jeg fik hentet 3 gode øl og en GT til Lene.

Jeg var lige en smut oppe på 1. sal, for at kigge. Det viste sig at være et sted for håndbryggere. Der var en bar med omkring 20 haner med øl, produceret af mere eller mindre glade amatører! Jeg var lige ved at bestille en spændende chipotle porter - men det var vist bedst at holde sig til den øl, der stod og ventede på mig i kælderen :)

Efterhånden var vi tappet for energi. Inden vi trissede tilbage til banegården, fik de andre spist en belgisk vaffel. Ved 18:30 tiden sad vi i toget mod Mechelen igen. Her stod vi af ved stationen lige efter Mechelen (Nekkerspoel), der lå tættere på vores campere.

Resten af aftenen hyggede vi os med lidt øl, hvidvin og ost. Trætheden kravlede efterhånden på øjnene af os alle og ved midnatstid var vi vist alle under dynerne.

Søndag den 14. april 2019 - Mechelen - Antwerpen

Lene og Paul havde bryllupsdag i dag. Det fejrede vi med et hyggeligt morgenbord, hvor der var alt, hvad de 2 campere kunne præstere af skønne ting og sager. Ved 10-tiden brød Lene og Paul op. De ville køre mod syd, for at se Hergé museet sydøst for Bruxelles, et slot og vistnok det mine-museum i Charleroi, som vi havde overnattet bag for et par dage siden.

Marie og jeg diskuterede lidt, om vi skulle køre til Lokeren eller en park i Middelheim - en forstad til Antwerpen. Vi valgte parken i Middelheim. Marie læste om den i vores "Turen går til…" bog. Det var en anelse vemodigt, at forlade Mechelen og Het Anker bryggeriet. Det er ikke til at vide, hvornår vi kommer der igen. Men vi har så meget øl stående fra Het Anker, så det var overkill, at købe mere ind derfra :)

I Middelheim parkerede vi i udkanten af en skulpturpark, som Marie havde læst om. Det var ikke særlig varmt, så regnfrakken måtte tages i brug. Solen var ikke særlig aktiv på himlen i formiddag. Vi stak hovedet ind i skulpturparken og da vi havde gået en lille halv time, sagde vi næsten i munden på hinanden: "Her har vi været før". Jeg var ikke i tvivl - lige foran os lå et hus og jeg var sikker på, at på den anden side af huset var en model af et sejlskib, der var bukket blødt ud over en kant og ned mod vandet i en kanal under båden. Ganske rigtigt! I 2015 var vi har sidst. Det var anden gang på vores ferie, at vi genbesøgte et sted. Nu måtte vi snart tage os sammen og holde bedre styr på, hvor vi havde været. Jeg beroligede Marie med, at om 10-20 år var vi i samme situation, men så kunne vi ikke genkende stederne længere og så ville vi være så begejstret, for at komme (tilbage) til stederne.

Marie ville gerne se et museum med et udsigtspunkt i centrum af Antwerpen, så vi kørte ind via ringvejen og fandt en parkeringsplads ca. 500 meter fra Museum aan de Stroom. Det var ikke så meget selve museet, der trak - men derimod muligheden for at komme 10 etager op og nyde udsigten ud over Antwerpen.

Inden vi forlod camperen læste jeg på et skilt, at der var indført nogle LEZ-zoner (Low Emission Zoner), for at holde de mest forurenende biler ude af Antwerpens midtby. Turister skulle registrere deres biler, så det gik jeg i lag med. Det tog en krig og der blev ved med at komme spørgsmål om os og vores camper - så til sidst opgav jeg og vi forlod camperen. Så måtte de jo give os en bøde, hvis de var utilfredse med, at vi besøgte deres by…

Museet lå i en meget speciel bygning, som vi har set på billeder før. Adgangen til udsigtspunktet var gratis, så vi tog rulletrapperne de 8 etager op + 2 etager ekstra på almindelige trapper. Fra 10. etage var der en meget fin udsigt over Antwerpen. Det var dog lidt diset.

Vi satte os ned på en af de underliggende etager. Her var der stole, så man kunne side og nyde varmen fra solen - når den dukkede frem en gang i mellem. Så var der dømt telefontid. Jeg forsøgte at finde en parkeringsplads uden for ringvejen, så vi gik fri for LEZ-zonen. Det var lidt et puslespil, for ud over, at jeg skulle uden for ringvejen, skulle jeg også finde en plads tæt på sporvogne, så vi kunne komme forholdsvis let ind til centrum. Ved Antwerpens fodboldstadion var der en Park+Ride parkeringsplads. Vi kørte derud og parkeringspladsen var stort set tom. Her kunne vi sagtens holde. Skiltene sagde max. 24 timer…

Det virkede stadig koldt udenfor, så vi tog et par timers afslapning i camperen. Jeg fandt en thai restaurant tæt på, hvor vi holdt. Vi havde ikke fået thai mad siden vi tog afsted, så det var da et kærkomment bud på aftensmaden.

Der var kun nogle få hundrede meter til Nok Thai, hvor der var pænt fyldt op. Det var jo et godt tegn. I restauranten var der god gulvplads. Det er ellers normalt, at man fylder restauranterne godt op med borde, for at få plads til flest mulige gæster. Men det kunne skyldes, at der var en del, der hentede maden til takeaway.

Jeg bad om at få en Tongerlo bruin øl. Den havde de på fad. Men desværre, den var de løbet tør for. Så valgte jeg en Kaiser Karel Rood på flaske. Den var de sørme også løbet tør for. Så fik hun et minus i bogen. Hun foreslog en Tongerlo bruin på flaske. Det var da et plaster på såret.

Maden smagte super. Jeg havde bedt om at få mit stærkt og tjeneren spurgte, om det skulle være Thai stærk. Meget gerne! Så var forventningerne sat op. Maden var ikke thai stærk, og da vi skulle betale, spurgte tjeneren, om det havde været stærk nok. Hun lød helt fornærmet, da jeg spurgte hende, om hun havde været i Thailand. Hun var jo thaipige. Men jeg kunne fortælle hende, at thaistærk var langt fra det, jeg havde fået :). Så fortalte hun mig, at der var noget, der hed thai-tourist stærk og thai-thai stærk. OK, så havde jeg jo lært det til næste gang :)

Vi gik tilbage til camperen og det varede ikke særlig længe, før jeg tørnede ind. Marie blev siddende lidt længere.

Mandag den 15. april 2019 - Antwerpen

Vi sov længe i dag. Det havde været en kold nat og vi var tæt på frysepunktet. Jeg vågnede på et tidspunkt og var lidt irriteret over en drøm, hvor jeg stod i en lufthavn i London og kunne ikke finde mit boardingkort.

Ved 6-tiden satte jeg varme på og kravlede i seng igen. På et tidspunkt var Marie på toilettet og hun skruede lidt op for varmen. Så var der lagt i kakkelovnen til et morgenbad!

Dagens program hed Antwerpen city. Marie bekendtgjorde, at hun havde fundet en del, vi skulle se. Det var spændende at se, hvad det var.

Vi købte et 10-turs kort til metro/sporvogn og sad snart i linje 5 ind mod centrum. Her steg vi af ved hovedbanegården, der var mindst lige så imponerende at se, som sidste gang. Det er en kæmpestor banegårdsbygning med meget udsmykning på. Mindede os lidt om Central Station i New York. Der var ikke sparet på noget. Togene kørte i flere niveauer. Virkelig en storby værdig.

Vi indledte dagen med at trisse ned af den store shoppinggade De Keyserier, der starter ved banegården. Da vi var nået et godt stykke igennem den, var vi ved at være småsultne og vi ville gerne have moules frites igen. Google Maps blev sat til at finde gode steder. Det første bud viste sig at være et lille café agtigt sted, hvor man næsten stod op og spiste. Der var andre, der havde fået den ide, at de skulle spise der, for folk stod i kø ud på gaden. Det gad vi ikke. Vi ville sidde ned og spise vores mad.

Så prøvede vi Maries bud. En fiskerestaurant med navnet Fiskebar lidt længere væk fra centrum. Det var en dansker, der ejede stedet. Så vi trissede afsted og nåede også frem til stedet. Her var ingen mennesker, men det plejer jo ikke at skræmme os. En mand kom os i møde og jeg formodede, at det var den danske ejer. Men han fattede ikke en brik, da jeg på dansk spurgte, om vi kunne få moules frites. Vi fik besked på, at det ikke var sæson for muslinger. Det var om sommeren.

Så gik vi igen. Ind mod byen og en restaurant ved havnen. Sæson eller ej. Vi havde allerede spist moules frites i Bruxelles. De var gode og så var vi lige glade med, om det var sæson eller ej. Pludselig stod vi i en restaurantgade, hvor de skiltede med retten. Der var bare ingen mennesker ved de mange udendørs borde. Vi faldt ind ved Sinjoor, der havde en del borde stående udenfor i det dejlige solskinsvejr. Her bestilte vi moules frites. Og de smagte lige så fint, som dem vi havde fået i Bruxelles. Men Marie og jeg var også enige om, at nu måtte der gerne gå lidt tid, før vi fik moules frites igen :)

Turen fortsatte omkring Antwerpens store katedral og Grote Markt. Ned mod havnen til havnepromenaden Steenplein, hvor vi satte os på en bænk og nød solen.

Vi måtte også en tur ned i Sint-Anna tunnelen, der fører cyklister og gående under floden Schelde, før vi gik op mod byen igen. Marie havde markeret et par museer på vores rute, men chokolademuseet ved banegården virkede noget dyrt og et trykkerimuseum tæt på tunnelen virkede lukket. Vejret var heller ikke helt til museumsbesøg. I stedet gik vi op og fandt en sporvogn. Vi skulle have brugt nogle af de klip, vi havde på vores 10-turs kort. Så kunne vi slappe lidt af og se byen på den måde.

Linje 4 førte os ud i udkanten af byen. Her skiftede vi til en linje 2, der førte os tilbage til banegården. Det var hen på eftermiddagen og vi var tæt på Bier Central, så nu skulle der altså

smages på godt øl! Vi fandt en dejlig plads ved et højbord, hvor vi havde god øjenkontakt med tjenerne, der havde pænt travlt med at servicere de mange udendørs gæster.

Vi fik smagt lidt forskellige øl og gik efter nogen af dem, vi ikke kendte. Der var dog ikke rigtig noget, der fængede. Men så havde vi gjort et forsøg. Vi nåede også at få lidt let at spise. Vi var ikke drønsultne efter frokosten, så vi nøjedes med lidt ost og en portion nachos. Det sidste er og bliver altså en snadsket omgang at spise med salsa, smeltet ost og en stor klat creme fraiche ovenpå.

Klokken nærmede sig 19:40 og vi skulle gerne omkring Kafé Kulminator, der åbnede kl. 20. Det var sikkert også en god ide at være der til tiden, for der er ikke mange pladser. Vi var fremme et par minutter efter 8. Der var tændt lys, men døren var lukket, så vi ventede lidt. Så dukkede der nogle mere stedkendte folk op. De forklarede (på hollandsk), at man skal ringe på. De 2 gamle mennesker, der har stedet, vil gerne sikre sig og lukker kun folk ind, når de har ringet på.

Vi fik plads ved samme bord, som Lasse og jeg havde siddet ved, da vi besøgte stedet. Kafé Kulminator er en meget anderledes pub. Ud over, at de har en del spændende øl på fad, har de et vildt imponerende ølkort. Det er en tyk bog med rigtig mange forskellige hovedsageligt belgiske øl. Men det helt specielle er, at de har forskellige årgange af øllene. Så når du har fundet den øl, du gerne vil have, så skal du også finde ud af, hvor gammel den skal være. Alle ved jo, at øllet ikke holder evigt, men mange af de kraftige Belgiske øl bliver faktisk bedre med alderen. Til et vist punkt. Så bliver det til sherry/portvin.

De første gæster var åbenbart stamgæster. De fik sig en ordentlig sludder på hollandsk. Jeg bestilte en Het Anker whisky infused, som de gamle mennesker havde på fad. Det får jeg vist aldrig mulighed for at smage på fad - og den var rigtig god. Marie bladrede lystigt i bogen og fandt frem til en påskeøl fra Het Anker fra 2012. Denne øl brygges ikke mere og det er synd, for det er en fantastisk øl. Der dukkede en del gæster op i løbet af aftenen, bl.a. en gruppe unge fyre fra Fredericiaområdet. De havde været der flere gange denne weekend og de var nede, for at få tanket op på godt øl. God plan!

Vi fik en snak med en af de lokale stamgæster, der også var fan af Het Ankers øl. Et par fra Brasillien dukkede op. De var også ølfanatikere. Men de var på togrejse og skulle gerne nå rundt i Belgien og se Brugge og Bruxelles, før de skulle hjem igen. En nordmand ville gerne, at vi skulle dele en øl fra Struisse bryggeriet. Jeg kendte den ikke, men vi var med på en deler sammen med flere andre. Den var åbenbart dyr (eller også var han bare ekstrem snu), for vi skulle alle betale 10 euro, for at få et glas af den store 75 cl. flaske. Det var en helt sort og ekstrem kraftig øl. Det var næsten for meget af det gode.

Efter 4 hyggelige timer i Kafé Kulminator, måtte vi hellere komme tilbage til camperen. Der gik ikke ret mange sporvogne efter midnat, men vi var pænt heldige og kunne stige direkte ombord på en sporvogn og skifte til en linje 5, så i løbet af en lille halv time var vi tilbage ved Antwerpen Stadion og vores camper.

Der var røget en del spændende øl indenbords i løbet af eftermiddagen/aftenen, så vi kravlede direkte til køjs. Det var også noget senere, end det plejede at være…

Tirsdag den 16. april 2019 - Antwerpen - Katwijk am Zee

Vi var vist lidt dovne her til morgen. Klokken var pænt mange, før vi stod op og jeg hentede morgenbrød i et lokalt supermarked. Solen skinnede, men det kneb stadig med varmen. Til gengæld var det 7 grader fra morgenstunden.

Vi havde talt om at køre nordpå og finde et sted i nærheden af blomsterparken Keukenhof for natten. Så var vi klar til at besøge parken tidligt fra morgenstunden dagen efter. Men vi ændrede planerne. Vi valgte simpelthen at springe Keukenhof over i denne omgang. Vi har trods alt været der 4 gange før. I stedet syntes Marie, at vi skulle se det sydvestlige hjørne af Holland.

Så første destination blev en ølbutik i udkanten af den belgiske version af Essen. De Caigny viste sig at være den største ølbutik, vi har set til dato. Her var et kæmpeudvalg af belgiske øl og da vi troede, at vi havde set det hele og nåede til vinafdelingen, dukkede del 2 af ølafdelingen frem efter vinen. De havde også et pænt stort område med glas fra de forskellige bryggerier.

Vi handlede 3 kasser øl ind til Danny. Det gjorde lidt ondt, at jeg ikke selv skulle have noget med. Men vi har simpelthen ikke plads til mere - og når jeg tænker på lageret derhjemme, så mangler vi slet ikke øl.

Lige på den anden side af grænsen fandt vi en camperforhandler i byen Hoogerheide, hvor vi gratis kunne få tømt og fyldt camperen. Så var vi klar til nye eventyr - men vi kørte ikke særlig langt, før Marie fik øje på den første tulipanmark og resolut parkerede hun camperen, så vi kunne nyde de gule og røde tulipaner på en pluk selv mark, mens vi spiste frokost.

Kursen blev sat mod vest til Zeeland og øerne i det sydvestligste hjørne af Holland. Disse øer eller halvøer er forbundet via dæmninger via rute N57. Vi kørte på motorvej et langt stykke ud på den første halvø og fandt frem til ruten med dæmningerne. Det er lidt specielt at køre sådan en tur over dæmninger med vand på begge sider.

Solen var forsvundet og det var blevet rigtigt kørevejr. Så mens jeg fik klaret diverse mails og holdt kontakten med Lene og Paul, fandt Marie op til Rotterdam og rundt om byen. Her var der en del trafik. Lene brokkede sig over, at de sad i kø på en motorvej. Jeg kunne sende hende et lignende billede.

Jeg ville egentlig gerne finde en parkeringsplads for natten, hvor vi kunne sidde og kigge ud på blomstermarkerne, men det var ikke så let - og slet ikke i dette område. Så vi valgte at køre til Katwijk am Zee, en lille by ved vandet. For mere end 20 år siden var vi her et par gange, bl.a. en gang med Maries forældre. Et af minderne fra dengang var nogle kæmpe campere med sider, der

kunne skubbes ud, så vognene blev meget brede. De holdt i massevis i byen en af de gange, vi besøgte den.

Men på det punkt var der sket meget på de godt 20 år. Nu var der en pæn stor parkeringsplads for campere i den sydlige ende af byen. Her parkerede vi. I løbet af aftenen dukkede adskillige andre campere op. Vi nærmede os påskeferien og dermed var camper sæsonen også godt i gang.

Marie anrettede en lækker tallerkenfuld salat med gode rester fra køleskabet. Inden det blev spisetid, gik vi en tur til stranden. Solen var stort set gemt bag skyer, så vi fik ikke lov at nyde en solnedgang i dag.

Så vi gik tilbage til camperen og nød den lækre salat.

Mens det blev mørkt, fik jeg skrevet dagbog og forberedt vores videre færd i blomsterområdet de kommende par dage.

Onsdag den 17. april 2019 - Katwijk am Zee - Houtribslag

Jeg stod op og gik en morgentur langs stranden ind mod Katwijk am Zee. Når man går langs stranden dér, føles byen og trafikken så langt væk. Stranden er meget bred og den skråner meget op mod vejen og byen. Der var en del hundeluftere ude og det var let at se, at hundene nød friheden på stranden.

På vejen tilbage kunne jeg konstatere, at byen lignede sig selv. Husene var stadig de 3 etager, som jeg huskede. Der var ikke skudt kæmpestore hoteller op. Jeg overvejede at gå en tur op i byen, men jeg huskede selve byen som ret kedelig, så jeg holdt mig på strandpromenaden på tilbagevejen.

Vi kørte mod nord til Flevoland området, der skulle være det største tulipanområde i Holland. Så snart vi var ude på motorvejen mod Amsterdam, gled trafikken fint. Motorvejen var nogle steder 6-sporet, så der er plads til en del trafik. Jeg sendte en venlig tanke til vores overfyldte danske motorveje med 2 eller 3 spor. Danmark burde indføre motorvejsafgift i stil med den Schweiziske, så der kan blive penge til en ordentlig udbygning af motorvejsnettet, for det er nok ikke muligt at begrænse mængden af biler på bekostning af den kollektive trafik. Det ville ellers være perfekt…

I løbet af en times tid var vi fremme ved Flevoland, der ligger øst for Amsterdam. Jeg havde fundet 3 ruter, hvor vi kunne nyde tulipanmarkerne og vi styrede direkte mod den første rute. De 3 ruter var beskrevet på siden tulpenrouteflevoland.nl og der var markeret en del interessante stop undervejs. De første 2 stop var ved frugthandlere og der så ikke ud til at være skyggen af tulipanmarker omkring dem, så vi fortsatte. Ved det 3. stop var der en enkelt mark med lyserøde tulipaner og der skulle også være en shop med bl.a. kaffe. Foran butikken lå en mand og snorksov på en bænk, så her skete heller ikke alverden. Så ændrede vi strategi og valgte at fokusere på selve ruten og se de blomstermarker, vi kom forbi. Stoppestederne fik lov at være.

Vi kørte rundt på den 75 km. lange rute og blev en kende skuffet over mængden af marker. Vi kunne se en del marker, som lå langt fra vejen. Hvis markerne lå tæt på selve vejen, var der ofte en bred grøft ind til blomstermarken, så det var svært at komme helt tæt på. Skal vi være ærlige, så havde vi måske også set nok til blomstermarkerne. De var meget flotte i farverne men måske var vi alligevel mættet for indtrykkene.

Undervejs talte vi med en fransk kvinde, der fortalte os (på engelsk) at hun havde drømt om at se tulipanmarkerne det meste af sit liv. Nu fik hun det endelig opfyldt. Hun synes, at det var spændende at komme rundt og se, hvordan de arbejdede i markerne. Hun skulle ikke ind og se Keukenhof, for det var alt for organiseret. Det havde hun jo ret i, men parken er nu alligevel et besøg værd, når man er faldet for de flotte farver.

Da vi havde gennemført Zeewolde ruten, kørte vi ind til selve Zeewolde, for at proviantere til de næste par dage. GPS'en blev sat til en camperplads på den nordlige del af Flevoland - ved Lelystad og dermed i det område, hvor tur nr. 2 lå. Her var en camperplads til 4 vogne. Der var god plads og her holdt allerede 6 vogne. I løbet af aftenen dukkede yderligere 16-18 vogne op. Vi holdt ved dæmningen ud mod Ijesselmeer - den store inddæmmede sø nord for Amsterdam. Det var lidt gråt i vejret og i løbet af aftenen regnede det også lidt. Så vi havde ikke de store ambitioner om at gå en aftentur.

I stedet fik jeg læst op fra dagbogen for Marie. Vi var kommet langt bagud, så der var næsten til en times underholdning på den konto. Til aften fik vi lavet en gang næsten eksotisk Nasi Goreng til aften. Vi havde købt en færdig pakke med alle grøntsager og krydderier i, så det var kun at få hakket det hele og blandet det med en omgang hakket oksekød.

Ved godt 9-tiden var jeg træt og kravlede i seng. Marie satte sig til rette med en kop te.

Torsdag den 18. april 2019 - Houtribslag - Biddinghuizen

I dag ville vi prøve kræfter med en ny blomsterrute på den nordøstlige side af Flevoland. Vejrguderne havde lovet sol og varme, så vi var besluttet på at starte tidligt ud. Ved 8-tiden tørnede vi ud fra den lange parkeringsplads. De fleste andre campere var kun ved at vågne.

Vores blomsterrute blev kaldt Dronten/Swifterbant og var 95 km. lang. Ret hurtigt dukkede de første tulipanmarker op og med solen på, stod de i ekstrem klare farver. Hele formiddagen kørte vi rundt i det flade landskab og jagtede tulipanmarkerne. Hvis vi kunne komme tæt på dem, så gjorde vi det. Nogle gange parkerede vi i vejsiderne på de smalle veje, for at gå ned af smalle spor eller stier. Andre gange måtte vi leve med, at der var en vandkanal mellem os og markerne. Mange af markerne havde blomster, der lige knap var sprunget ud. Så stod der et flot skær over markerne, når vi så dem på afstand. Men når vi kom tæt på blomsterne, var farverne ikke helt så kraftige. I disse tilfælde var det faktisk en fordel at tage billeder lidt på afstand og så højt oppe fra, som vi kunne komme til.

Undervejs på ruten sad jeg konstant og fulgte med på kortet over ruten og gav løbende nye dessinger til Google Maps, for at den kunne lede os rundt i landskabet. Kortet viste os også, hvor blomstermarkerne var placeret, så efterhånden var vi meget rutinerede i at finde frem til tulipanerne. Det var ikke så svært, for de lyste op i landskabet.

Ved frokosttid nåede vi frem til en blomsterhandler på ruten. Her kunne man plukke tulipaner og man måtte gerne tage løgene med, hvis man kunne få dem op. Jeg synes, at jeg havde læst, at man kunne købe lidt at spise på stedet og min mave var indstillet på en lille frokost. Men der var kun kaffe, saft og kage. Så vi gik retur til camperen og anrettede vores egen lille frokost.

Vi var nået ned i den sydøstligste kant af blomsterruten og Marie mente, at vi skulle tage en lille afstikker til byen Elburg. Her parkerede vi camperen og gik over broen til den lille by, der er helt omkranset af en vold. Byen virkede meget hyggeligt. Alle butikker var åbne og her var mange mennesker (turister), der sad ved de udendørs borde i hovedgaden. Der var et værre leben. Marie og jeg købte en softice i byens centrum. Priserne på softice var noget lavere her, end vi kender i Danmarki. 2 euro for en mellemstor softice var da OK.

Jeg var lidt i dialog med Lene og Paul. De var på vej op mod Flevoland efter et besøg i Keukenhof. Deres køleskab var gået i stykker og kunne kun køre på strøm, så de ville gerne, at vi fandt en camperplads, hvor vi kunne få strøm. Min fine camper-app blev straks sat i sving, for jeg havde fundet ud af, at man kan sætte et filter på søgningen, så man f.eks. kun får pladser op, hvor man kan få strøm. 9 km. fra Elburg lå en fin plads, hvor prisen var 14,50 euro. Inkl. strøm og øvrige faciliteter. Lene og Paul kørte til pladsen og kort tid efter sendte de et billede fra camperen, hvor de holdt med direkte udsigt over Veluwemeer. 10 minutter senere holdt vi ved siden af dem. Det var god timing!

Jeg havde sagt til Marie, at vi ikke længere fik borde og stole ud på turen, for bagagerummet var totalt stuvet sammen. Men Lene og Paul sad allerede i solen og hyggede sig, så jeg måtte i gang med at grave vores stole frem også. Det var nu ikke så slemt, som jeg havde frygtet - men det bliver vel også først et problem, når det hele skal stuves sammen igen :)

Vi gik en tur hen langs stranden, dvs. langs en smal, lang campingplads, som vi holdt ved siden af. For enden af campingpladsen lå en cafe, hvor vi kunne nyde en fadøl og en GT - og nyde livet i første række!

Da vi kom tilbage til camperen, startede Paul gasgrillen op med en steg, som vi havde købt. Der blev serveret en lille forret med melon og god skinke fra Italien. Derefter gik pigerne i lag med at lave salat, mens Paul og jeg holdt brandvagt ved grillen :)

Det blæste kraftigt og når vi ikke lige sad i solen, var det en kende for koldt. Så hovedretten blev serveret i vores camper, mens Paul og jeg fortsatte den lille smagning med franske øl, som Marie og jeg købte lige inden vi kørte ind i Belgien. Der var faktisk flere gode imellem - men også nogle mærkelige frugtøl.

Der blev vasket op, drukket kaffe og snakket godt, til det var blevet mørkt og fuldmånen stod højt på himlen. Det var smukt at se ud over vandet, hvor månens lys spejlede sig i de livlige småbølger.

Trætheden overmandede os og vi aftalte, at morgenmaden blev serveret, når den var klar. Men ikke tidligere end kl. 8:15!

Fredag den 19. april 2019 - Biddinghuizen - kroen In den Stallen

Jeg vågnede ved 6-tiden ved, at en anden camperfamilie begyndte at skramle og smække døre. Det var da lidt tidligt, at begynde på det. Men jeg stod op og nød en smuk solopgang lige til venstre for vores campere, mens jeg fik skrevet dagbog.

Lene og Paul ville køre blomsterruten, som Marie og jeg havde set i går. Marie og jeg ville fortsætte til den nordlige del af Flevoland og se lidt på markerne dér. Så måtte vi se, hvor langt det førte os. Jeg havde en lille plan om at nå op i nærheden af Hamburg i dag. Der er en spansk butik, som jeg gerne vil aflægge et visit.

Efter en god gang morgenmad skiltes vores veje igen. Vi kørte direkte mod A6 og over broen til Flevoland nord. Blomsterruten, som Paul havde fundet dér var absolut den flotteste af dem, vi havde set. Her var mange marker med tulipaner. Jeg havde et kort på telefonen og jeg forsøgte at guide Marie rundt. Men tilipanruten var fint afmærket, så jeg lagde telefonen væk og nød turen i stedet. Her var en del andre biler og campere, men det er jo også helligdag for mange. Langs ruten var der også en del, der solgte forskellige ting - bl.a. selvfølgelig tulipaner. På ruten havde vi ikke oplevelsen af, at mange af markerne ligger væk fra vejene. De fleste marker lå, så det muligt at komme tæt på.

Ved frokosttid begyndte vi at kigge efter et passende sted, at holde ind og spise frokost. Vi var lidt kræsne, for vi ville have et sted, hvor der var en blomstermark syd for vejen, så vi kunne sidde og kigge ud på blomsterne, mens vi spiste. Det tog lidt tid, og så var der jo lige det med farven på markens tulipaner. Nå, vi kunne ikke være kræsne og fandt en hvid mark.

Vi var på turens nordligste punkt og valgte at sige farvel til tilipanerne og sætte snuden mod Groningen. Snart var vi ude på motorvejen og her var en del trafik. Ret kort tid efter vi var kørt på motorvejen var der kø. Det så ud til, at det skyldes, at der var en bro, der havde været åben over en kanal.

Vejret var alt for godt til at køre i. Så da vi kom til Groningen, holdt vi pause ved en fin camperplads ved en lille velbesøgt søstrand. Her var 6 autocamper pladser og jeg kunne se på vores app, at der var en del, der brokkede sig over, at camperne holdt der længere end de tilladte antal dage. Pladsen var også fyldt op og der holdt en del campere på øvrige parkeringspladser. Vi

fik tømt vand og toilet og parkerede vores camper på bedste italienske manér uden for de afmærkede båse - men så vi ikke var til gene for nogen.

Så tog vi en kande kaffe og lidt snoller med ned til stranden og nød varmen. Det var hårdt at sige det, men det var næsten for varmt at sidde i solen.

Halvanden time senere var vi klar til at køre videre. Marie havde fået en besked fra Tove og Elmer fra Kolding. De var på vej til Holland i deres autocamper og de havde tænkt sig at gøre holdt ved en kro en halv times kørsel vest for Groningen. Vi kunne jo holde ind og spise aftensmad sammen med dem på kroen. Det lød som en fin plan, så vi satte kurs mod kroen.

Elmer og Tove var allerede ankommet. De havde en veninde med i camperen. Hun havde indlogeret sig på kroen. I morgen ville de køre ned og se tulipanområdet og vende tilbage til kroen igen. Det var et hårdt program i vores øjne.

Vi fik friske asparges til aftensmad og godt vin og øl, hvorefter vi kravlede i seng. Marie og jeg besluttede, at vi ville stå tidligt op næste morgen, for at fortsætte mod Hamburg.

Lørdag den 20. april 2019 - Winschoten og hjemme igen

Paradoksalt nok blev det turens sidste dag, hvor vi første gang satte vækkeuret. Kl. 5 var det op, for at køre mod Hamburg. Vi ville gerne afsted inden varmen for alvor satte ind. Præcist kl. 6 kørte vi ind i Tyskland og snart havde vi morgensolen lige ind gennem forruden. Heldigvis var der ikke så meget trafik, så det gik hurtigt mod Hamburg. Jeg ville gerne besøge en spansk butik, hvor vi kunne købe sherry.

Trafikken ind gennem Hamburg var slet ikke kommet i gang endnu, så vi kørte let og ubesværet ind gennem de mange lyskryds til vores spanske butik La Torre. Her købte jeg 8 flasker Oloroso sherry, der smager helt fantastisk. Sherry er ikke nemt at købe ret mange steder - heller ikke i Spanien. Det er vist ikke in, at drikke denne fantastiske hedvin. Men nu havde vi på lager igen og vi skyndte os ud af byen igen, for at undgå for meget trafik.

Tilbage på A7 motorvejen mod Danmark, hvor trafikken var taget noget til. Ved grænsen slog vi et sving forbi Priss supermarkedet og netop som vi skulle til at forlade parkeringspladsen dér, ringede børnenes fætter Tobias og inviterede på aftensmad. De var ved at ligge fliser omkring deres hus og Lasse hjalp. Vi var lidt i syv sind, for nu var vi jo tæt på at være hjemme - men vi besluttede, at slå et lille sving omkring Gredstedbro.

Efter aftensmaden tog vi hjem og ved 20-tiden kunne vi endelig køre ind i indkørslen igen.

Jeg havde glædet mig til at komme hjem og smage en Bach Bryg, for at markere, at nu var vi hjemme. Vi sad alle 3 og nød lidt øl, før vi alle trætte kravlede i seng.

Epilog

Kan man bo i en autocamper i 10 uger?

Det er første gang, at vi har prøvet en langtidsferie. Jeg var af den indstilling, at hvis vi fik fniller af, at bo i en autocamper så lang tid, så måtte vi tjekke ind på et hotel eller B&B. Men det har overhovedet ikke været på tale. Det har fungeret rigtig godt og vi har indrettet os perfekt i camperen. Det er vist meget få gange, at vi har gået lidt i vejen for hinanden :)

Kan et forhold bære, at man går op og ned af hinanden i 24 timer i døgnet, 10 uger i træk?
Jeg kan sagtens forestille mig, at nogle forhold vil blive sat på en prøve. Vi er jo ikke vant til at være så koncentreret sammen i dagligdagen. Men der har i vores tilfælde ikke været skyggen af udfordringer på den konto. Vi har fundet ud af det i fred og fordragelighed. Det har været fantastisk at opleve. Marie har båret over med mit temperament, når vi har begivet os ud i den italienske trafik. Vi har været meget enige om, hvad vi skulle se og hvor vi skulle køre hen. Jeg tror, at vi er lige gode til at give plads og rumme hinandens ønsker og ideer. Så der har ikke været skyggen af et heftigt skænderi eller surmulen fra nogen af os :) Småkedeligt vil nogle måske kalde det. Vi kalder det fred og fordragelighed.

Kan man blive ved med at have appetit på at opleve så lang tid i træk?
Helt bestemt, men det kræver at man har den rette indstilling til tempoet på turen. Det dur ikke, at man har et knivskarpt program hver eneste dag. Så går man død allerede efter en uge. Vi har overhovedet ingen aftaler haft undervejs. Vi har ikke købt billetter til en færge eller en begivenhed, så vi skulle være et bestemt sted på et bestemt tidspunkt. Vi har kunnet køre i helt vores eget tempo. Har vi haft lyst til at tage en ekstra overnatning et sted, så har vi gjort det. Den eneste aftale, som vi lavede på hele turen var med vinhuset på Sicilien. Det var ikke let at besøge vinhusene uden for sæsonen, hvis vi ikke havde en aftale. Det er klart, at vi oplever en masse på sådan en tur og det er vigtigt, at der er tid undervejs til at få indtrykkene til at bundfælde sig. Det hjælper pauserne også til. Jeg har skrevet dagbog hver dag enten om morgenen eller om aftenen. Jeg har erfaring for, at det hjælper mig godt med at få lagret indtrykkene. Men vi har begge oplevet, at vi drømmer mere om natten. Det tror jeg også er kroppens middel til at få indtrykkene lagt ind på "hylderne", selv om drømmene ikke har en pind at gøre med det, som vi har oplevet.

Magueritruten til Sjælland Syd, Falster & Lolland januar 2022

Resumé

Vi havde egentlig bestemt, at vi ville holde pubben lukket i januar måned. Vi trængte til at puste ud efter en travl december måned. Jeg havde en drøm om sol og varme - mens Marie synes, at autocamperen skulle luftes - på Sjælland. De 2 ønsker var jo svære at kombinere...

Marie vandt, fordi Coronarestriktionerne i Europa stadig strammede og jeg kunne ikke overskue, at skulle blive syg undervejs - og kæmpe med at komme hjem igen.

Det var vores tanke, at lukke pubben helt de første 3 uger i januar men nogle af vores frivillige hjælpere insisterede på, at der skulle holdes åben om fredagen, så de faste udgifter kunne holde i ave. Det var vi meget glade for og vi tøffede glade afsted mod Sjælland vel vidende, at pubben var i de bedste hænder.

Der var ikke lagt nogen planer overhovedet. Så da vi kørte over Storebælt, besluttede vi os for at køre langs Magueritruten. Første stop ville blive i Skælskør. Jeg ville gerne gense Kobæk Strand,

hvor vi kunne tage den første overnatning. Marie og jeg har begge været på kursus på Kobæk Strand. Det lignede sig selv. Vi parkerede på pladsen foran kursusstedet helt nede ved stranden.

Det var urealistisk at følge Magueritruten hele turen rundt på Sjælland, Falster og Lolland, så vi valgte i første omgang at koncentrere os om at køre mod nord. Så vi besøgte Sorø og Ringsted, før vi konstaterede, at vi hellere ville satse på det sydlige Sjælland, Falster og Lolland.

Vi skar over til Køge, for at besøge Hugos Kælder og en overnatning ved Valkyrien, hvor der blev vinterbadet i stor stil. Herefter gik turen mod syd mod Vallø Slot og Stevns. En enkelt overnatning i Næstved blev det også til, før vi for alvor satte kursen mod syd.

Vi overnattede i Kalvehave og fortsatte ud omkring Møns Klint, hvor vi var heldige at få en god vandretur i strålende solskin. Så gik turen til Bogø, hvor vi kunne overnatte på havnen, inden vi futtede over Farøbroen til Stubbekøbing. Over småveje til Marielyst, hvor der også blev plads til en lille vandretur, før vi satte kursen mod Gedser Odde.

Vi ville gå de sidste få hundrede meter ud til Danmarks sydligste punkt, men vejret var ikke godt. Det blæste og regnede så meget, så vi besluttede, at det ikke gav nogen mening.

Efter en overnatning ved Gedser Odde, gik turen til Nykøbing Falster og til Lolland, hvor ruten slyngede sig mod syd og senere op mod nord igen. Vi nåede til Bandholm, hvor der var en fin camperplads ved vandet. Vi var blevet ringet op af viceværten fra Gothersgade, at der var oversvømmelse i vores kælder. Da der samtidig indløb en forespørgsel, om vi kunne forestå en omgang gravøl, besluttede vi for at vende snuden hjemad igen.

Inden vi forlod Lolland fra Tårs, besøgte vi Dodekalitten ved Kragenæs.

Det var en dejlig afstressende tur, men vi nåede begge frem til den erkendelse, at det var et lidt dårligt tidspunkt på året, at følge Magueritruten. Vejret var for det meste gråt og kedeligt, og vi kunne ikke rigtig se de smukke landskaber omkring os.

Familietur til Belgien i maj 2022

Resumé

Lasses kæreste Maja var i praktik på forskellige hospitaler i Bruxelles og Lasse havde sagt sit job op hos Tibnor og var taget med derned. Det skulle udnyttes og i Kristi Himmelfartsferien dog vi til Belgien i autocamperen. Vibe og Jonathan var lidt mere bekvemme og fløj derned. Ud på eftermiddagen om torsdagen mødtes vi i Mechelen, hvor de unge mennesker blev indlogeret på hotel over for Het Anker. Der var desværre ikke plads på Het Ankers eget hotel. Marie og jeg tog en nat i autocamperen og fik til gengæld en enkelt nat på Het Ankers hotel. Torsdag aften spiste vi god mad på Bambu Street Food i Mechelen. Et lækkert sted.

Fredag havde vi en aftale med Het Ankers eksport manager Paul Barbier, der viste os rundt i Het Anker bryggeriets univers. Vi startede med at køre ud til Het Ankers whisky distilleri. En flot istandsat 3-længet gård Stokerij de Molenberg i byen Willebroek. Herefter fortsatte vi til Het Ankers store haller, hvor øllet fragtes til, når det er brygget inde i Mechelen. Her opbevares øllet og det tappes på flasker og fustager. Inden vi kørte tilbage til bryggeriet, gjorde vi et stop i byen Battel, hvor Het Anker har indrettet en kirke som restaurant og bar med eget bryggeri. Batteliek er i sandhed smukt og nænsomt restaureret. Virkeligt et besøg værd. Pauls program sluttede med

en rundvisning på bryggeriet og efterfølgende smagning af nogle af de øl, som vi kender særdeles godt. Vi tog afsked med Paul og blev hængende i brasseriet, hvor vi havde bestilt bord til om aftenen.

Lørdag var rejsedag men inden vi forlod Mechelen, besøgte vi lige det sidste af Het Ankers domiciler. I Maneblusser City - et stort indkøbscenter - havde Het Anker indrettet en form for burger restaurant med deres gode øl på hanerne. Det virkede malplaceret og passer slet ikke ind i mit billede af Het Anker. Så kørte vi til Bruxelles, hvor Marie og jeg fandt en stille vej et par kilometer fra centrum, hvor vi kunne overnatte i camperen. Vi gik ind til centrum og mødtes med de andre. Vi tøffede lidt rundt i byen og spiste en god middag på en restaurant tæt på, hvor Maja og Lasse boede.

Søndag gik det atter mod centrum og vi brugte dagen på at opleve Bruxelles og spiste undervejs moules frites i centrum. Vi nåede også ind på en mindre knejpe, hvor vi kunne få et smagebræt med 4 forskellige sours. Spændende. Efter at have travet byen tyndt, sluttede vi med en god pizza i nærheden af, hvor autocamperen holdt. Så havde Marie og jeg ikke så langt hjem.

Mandag var hjemrejsedag. Vi kunne tage det roligt ud af Belgien og op gennem Holland og Tyskland, hvor vi ud på eftermiddagen gjorde holdt ved Rhodondendron Parken i Bremen, før vi tog sidste etape til Danmark.

En rigtig dejlig weekend sammen med vores dejlige børn og svigerbørn.

Alex med whiskyklubben til England, Wales & Skotland august 2022

Prolog

Corona pandemien er overstået og whisky klubben glæder sig til at komme på tur igen. Klubben har eksisteret i mange år med kun 3 deltagere – Jan, Jørn og mig selv – sagde hunden. Oprindeligt var formålet med klubben at købe spændende whiskyer og smage dem på klubbens årlige generalforsamling. Det blev kedeligt efter nogle år, så i stedet blev det til en rejseklub hvor England og Skotland er rejsemålet. Når der er penge nok på kontoen, er der afgang!

I år går turen til England, Wales og Skotland. Der er ikke aftalt andet end, at vi flyver fra Billund til London Stansted, hvor vi har lejet en bil. Ja man skulle næsten tro, at vi har købt bilen, for billeje er steget eksplosivt, siden vi sidst var afsted. Vi starter med at køre tværs over England til Wales, hvor vi bruger nogle dage, før vi tøffer nordpå mod Yorkshire, før vi ender i Skotland med et par distilleri besøg og militær tattoo i Edinburgh.

Planen er, at vi skal sove i telte på campingpladser, hvis vejret tillader det. I Skotland slutter vi turen af med overnatning på airbnb.

Tirsdag den 9. august 2022 - Fredericia – Lacock

Turen til Billund varsler også nye tider. Normalt har vi haft nogen til at bringe og hente os i lufthavnen, men der er faktisk gode busforbindelser fra Vejle til Billund (direkte til lufthavnen), så Marie kørte os til Vejle. Jan tog offentlig transport fra Mårslet. Og ganske rigtigt – der var ingen problemer med at fange en bus i Vejle.

I Billund Lufthavn var alt ved det gamle. Med Ryanair skal man selv lave alt arbejdet og der var som sædvanlig lidt ekstra nervøsitet ved sikkerhedstjekket, hvor ens håndbagage skal kontrolleres. Min rygsæk blev taget ud til et ekstra tjek – til stor morskab for de 2 andre.

Ryanair fløj fra Billund stort set til tiden. Jørn havde flottet sig og købt priority booking og ekstra bagage, så vi kunne smægte os. Efter en god times flyvning, landede vi i Stansted på minuttet. Her var der varmt som bare pokker og det var næsten som at komme til Spanien.

Med alt bagagen samlet sammen, fandt vi en shuttlebus, der skulle fragte os til området med biludlejningsfirmaer. Det tog ikke lang tid, at få ordnet de fornødne papirer til bilen. Og som sædvanlig prøvede sælgerne at prakke os alt muligt ekstra på. Vi blev dog enige om, at det var en god ide at ofre 300 pund på en forsikring, der fjernede vores selvrisiko, hvis der skulle ske noget med bilen. Selv om Jan er en rutineret chauffør, har de jo ikke lært at køre i højre side af vejen endnu og det kan være lidt uvant…

Den lejede bil blev fyldt op med vores happengut. Der var ikke så meget at slåsse om. Jeg tog bagsædet med alt mit bagage. Så kunne Jørn og Jan fylde bilens bagagerum med deres ting.

Jan agerede chauffør og Jørn forsøgte at guide fra passagersædet. Det gik også fint med at finde vej ud fra området, men vi havde ikke kørt ret meget på motorvejsnettet, før jeg kunne høre, at de bandede på forsædet. De havde åbenbart misset en frakørsel og var nu på vej ind mod London. Næste afkørsel var 10 km. fremme, så det gav lige en ekstra tur på motorvejen.

Ikke ret længe efter var den gal igen. Hvad fanden laver de omme på forsæderne, tænkte jeg og tændte min Google Maps, for at være sikker på, at de blev ledt den rigtige vej.

Første stop på turen blev på en af de store serviceområder, der ligger langs det Britiske motorvejsnet. I Danmark er det typisk MacDonald, der huserer sådanne steder men i England er det heldigvis Burger King. Jeg smagte en Angus Burger – og det var slet ikke så dårligt endda. Til gengæld serverer de stadig de totalt intetsigende boller til burgeren. Her er Burger King ikke en skid bedre end MacDonald!

Turens første destination blev en stor stencirkel i Avebury, som Jan mente, at vi skulle se. Selv om stencirklen er Europas største af sin art, er den slet ikke så kendt som f.eks. Stonehenge. Det betyder også, at det koster gratis at besøge denne stencirkel, der formodes at være lige så gammel som Stonehenge.

Det var ikke så let at se symmetrien i cirklen, da vi gik rundt. Stenene var imidlertid meget imponerende. Vi gik rundt om ca. halvdelen af cirklen, før vi blev enige om at gå ind til byens pub The Red Lion, for at smage turens første ægte cask ale.

Næste punkt på Jans guidede tur i området gik til byen Devizes. I byens vestlige udkant ligger Caen Hill sluserne. Sluser har jeg set masser af, men disse var specielle på den måde, at der til hvert niveau i sluserne var en stor sø, hvorfra/til vandet blev pumpet. Det har jeg ikke set før.

Jeg var sat til at finde en campingplads, hvor vi kunne overnatte. Der var sådan set kun et krav: der skulle være en pub i nærheden! Jeg fandt ud af, at min app på telefonen, som vi bruger, når vi kører med autocamperen (Campercontact) kunne filtrere og f.eks. finde steder, hvor campingpladserne har teltpladser. Så var det bare at gå på jagt i området og se, om campingpladserne lå i nærheden af en by (og dermed sandsynligvis også en pub).

Valget faldt på byen Lacock. Ifølge kortet var der kun 700-800 meter til nærmeste pub.

Campingpladsen Picadilly Caravan Park havde en ældre herre som bestyrer. Han fulgte os troligt ned til et spot, hvor vi kunne parkere og slå telte op. Det var en fredelig lille campingplads og der var ikke fyldt op. Og så var det en billig plads. Vi betalte 26 pund for det hele.

Teltene blev slået op. Jan i et 1-mands og Jørn og jeg i et 2-mands telt. I samme øjeblik teltene var slået op, var der afgang mod pubben. Byen Lacock viste sig at være en hyggelig lille by, der stort set kunne være taget ud af enhver ældre engelsk tv-serie. Byen blev faktisk også brugt som kulisse i mange situationer.

På The George Inn bænkede vi os i haven med en pint og bestilte aftensmad. Udvalget af øl var begrænset, hvis man da ikke er til forskellige pilsnere og cidere. En lokal Wadworth blev rost af personalet, men den var lidt kedelig og intetsigende.

Byens anden pub The Red Lion (der var den igen) skulle servere vores godnatøl. Så var vi grydeklare og begav os tilbage til teltene. Over en stærkt trafikeret A350 tilbage til campingpladsen – i mørke.

Mit hoved ramte knap nok hovedpuden, før jeg sov. Det var varmt, så jeg nøjedes med at sove i en silke inderpose. Kl. kvart i 4 vågnede jeg. Det var alligevel for koldt, men jeg havde ikke taget soveposen med fra bilen, så jeg var nødt til at klare mig. Jeg fandt et par shorts, som måtte udgøre det for min dyne de steder, hvor jeg frøs mest :)

Onsdag den 10. august 2022 - Lacock - Port Eynon

Jeg stod op som den første. Det var en dejlig morgenstund med høj sol og ingen vind. Efter lidt tid, vågnede de andre. Morgenritualerne blev overstået og teltene pakket ned. Der var ingen sikre morgenmadssteder i nærheden, så vi kørte til Melksham, hvor vi fandt et bageri (Gonjoo), der

serverede turens første omgang full english breakfast. Med 2 æg, 2 pølser, masser af bacon, brød, bønner – og blodpølse – så var bunden i den grad lagt. Vi var så mætte, at der ikke var behov for at tænke på frokost senere på dagen.

Vores tur blev planlagt sådan lidt undervejs. Det er en god måde at rejse på, men det forudsætter selvfølgelig, at man kan blive enige. Det havde vi ingen problemer med. Vi blev enige om, at det selvfølgelig skyldes, at der ikke var nogen kvinder med :)

Vi havde overvejet, at køre til Bath, men byen blev valgt fra, fordi det var svært at parkere i nærheden af centrum. I stedet satte Jan og Jørn GPS'en til Cheddar. Ja den er god nok. Det er der osten kommer fra.

Jan synes, at vi skulle køre ned igennem en kløft lige nordøst for byen. Med fælles hjælp fik vi navigeret os frem til kløften. Der var mørkt og skyggefuldt nede i kløften, mens solen skinnede på kløftens ene side. Vi var hurtigt nede i bunden af kløften og kørte direkte ind i Cheddar.

Tæt på byens centrum fandt vi en lille parkeringsplads. Klokken stod på en cask ale, som vi kunne nyde i haven hos Riverside Inn. Efter en ultrakort spadseretur i Cheddar, hvor vi ikke kom i nærheden af noget, der havde med ost at gøre, valgte vi at køre videre. Det var ekstremt varmt i byen, så vi søgte næsten ly i bilen med aircondition.

Så stod der Wales på programmet. Det betød, at vi kom til at køre nogle timer. Det gjorde ikke noget, for i bilen var temperaturen ok. Vi havde ikke nogen fast destination men fra førerbunkeren lød den advarende tone: vi skal bo tæt på en pub!

Jeg fandt en campingplads, der sendte os forbi Swansea og ud til Wales' sydlige kyst. Vi kørte på en lille snirklet vej med en del trafik, så jeg foreslog i samråd med min Google Maps, at vi skød en genvej. Det skulle vi selvfølgelig aldrig have gjort. Ind på en meget lille vej, hvor vi hverken kunne vende eller klare, at der skulle komme andre biler imod os. Det var en spændende tur med tæt bevoksning eller stendiger tæt på vejen til begge sider.

Endelig nåede vi til Newpark Holiday Park. Campingfatter havde øl på køl, så vi dulmede vores nerver efter køreturen med et par af dem, mens solen forsvandt i bakkerne bag os.

Teltene blev slået op. Jørn og jeg aftalte, at i dag skulle vi være hurtigere end Jan, til at slå telt op. Det gik dog ikke sådan. Han har dælme styr på sit kram ham Jan!

Byen Port Eynon lå lige neden for campingpladsen og ret hurtigt fandt vi frem til The Ship Inn, der serverede godt cask ale og aftensmad. Jeg fik en god steak - inspireret af, at Jørn i løbet af aftenen havde vist flere videoer med store amerikanere, der grillede kæmpe kødstykker.

Vi er nød aftenstunden udenfor i pubbens bier garden. Temperaturen var faldet til et tåleligt niveau. England og Wales var i den grad ramt af hedebølge i disse dage.

Inden vi gik hjem, måtte vi lige tjekke byens anden pub. På The Smugglers blev det et glædeligt gensyn med Atlantic Ale fra bryggeriet Sharps. Det var oprindeligt udgangspunktet for den første øl, vi bryggede på Fredericia Brewpub (Fredericia Golden ale).

Køreturen, varmen og øllet gjorde os trætte. Det var blevet mørkt og vi tøffede op af bakken til vores telte. Jeg konstaterede, at vi var blevet nogle gamle knarke. Ingen godnat drink eller dram. Hvad sker der lige?

Torsdag den 11. august 2022 - Port Eynon – Dolgellau

Jeg var tidlig vågen. Jeg havde holdt øje med solen og ville nyde solopgangen ud over bugten. Det var en stille morgen uden anden støj end fuglene omkring os og småsnorken fra vores telte. På himlen lå flyene på en snor under indflyvning til Bristol.

Efter et godt bad, tog vi afsked ved ottetiden mod nord, for at køre op mod Snowdonia National Park.

Det blev en varm dag på vejen. Vejene i området var smalle og kringlede og det krævede chaufførens fulde opmærksomhed. I byen Aberaeron ville vi holde en pause. Byen ligger ud til kysten og det var åbenbart en rigtig turistbasker. Det kneb med at finde en parkeringsplads. De få pladser, der var helt ned til havet, var meget smalle. Der var ikke lige indregnet, at nogen skulle stå ind og ud af båsene. Så smalle var de. Havde de mon tænkt sig, at chaufføren steg ud og skubbede bilen ind i båsen?

Vi fik dog bakset os ind på en plads og gik en lille tur i byen. Den var nu hurtigt overset og overalt var der masser af mennesker, så vi fortrak til en langt roligere pub lidt væk fra "hovedstrøget" – og pøblen. Prince of Wales var knap lukket op endnu. De skulle lige have lidt øl i kælderen først. Det foregik ved, at chaufføren satte et reb om fustagerne og firede dem ned i kælderen, hvor the landlord tog imod dem. Lidt bøvlet!

Vi fik serveret et par pints og nød dem i pubbens lidt slidte baggård. Øllet fejlede nu ikke noget. Ingen af os trængte til frokost, så vi gik tilbage til en stegende varm bil.

Vi fortsatte turen mod nord via A487. På kortet er det en stor vej – men i virkelighedens værden er den ikke særlig stor og der er mange sving, så Jan var atter på arbejde.

I løbet af eftermiddagen blev kursen sat mod byen Dolgellau. Kriterierne var atter opfyldt. Vi kom inden for acceptabel afstand til endda flere pubber. I udkanten af byen var der en fin campingplads med god udsigt over en del af byen og bjergene omkring os. Jørgen og jeg forsøgte igen at tage kampen op, om at være hurtigst til at slå telt op. Vi måtte opgive. Jan må have vist, at det var vores mission.

Det var varmt at gå de 500 meter ned mod byens centrum og den 1. pub vi så, blev overfaldet. Vi fandt en skyggefuld plads og nød et par øl, før vi satte kurs mod den næste pub. Den lå heldigvis kun 100 meter væk og hed Unicorn. Her serverede de en Butty Bach øl og den mente Jørn, at jeg var selvskrevet til at smage. Jørn var vores skaffer og kassemester. Han hentede øl, så i sidste ende bestemte han også, hvad vi skulle have.

Generelt set var jeg en anelse skuffet over det håndpumpede cask øl. Det er lidt for kedeligt i smag i forhold til vores smagsløg af i dag. Måske er det de lyse øltyper, som vi naturligt bestiller i denne varme.

Efter Unicorn satte vi jagten ind på aftensmad. Der var en indisk restaurant, der lokkede, så vi kunne få en lille pause fra pub maden. Men inden vi nåede frem til restauranten, spottede Jan endnu en pub, som vi absolut lige skulle omkring. Og sørme om ikke vores skaffer serverer turens første whisky! Fantastisk, at der skal gå så mange dage, før vi får lov til at smage de ædle dråber.

Trangen til indisk mad forduftede og vi endte tilbage ved udgangspunktet Torrent Walk, hvor jeg alligevel lusker mig til at få en indisk inspireret ret med ris og kylling. Det smagte ganske fint.

På vejen hjem mod campingpladsen, rundede vi den lokale Coop, for at få et par øl med hjem. Solnedgangen skulle nydes ved teltet, havde vi besluttet.

De gamle mænd tørnede ind i, mest af alt optaget af, hvor vandet kunne lades i nat. Der var lidt for langt til nærmeste toilet, mente de.

Fredag den 12. august 2022 - Dolgellau - Hollins Green

Jeg var oppe med de første solstråler. Det var åbenbart blevet kutyme, at jeg var første mand på skansen. I dag gav vi os tid til at drikke et par kopper kaffe på campingpladsen, før vi pakkede. Det hjalp selvfølgelig, at der stod et bænke sæt lige ved vores telte.

Det var blevet et helt show at se, hvordan Jørn og Jan kunne få plads til deres habbengut i bagagerummet i bilen. Men det lykkedes også i dag. Så kørte vi ned til byen til en gang brunch. På "Yr Hen Efail" fik vi en ordentlig skudefuld traditionel engelsk morgenmad med hele svineriet. Nok til at holde os kørende til aften.

Så var vi klar til nye eventyr på endnu en varm dag og nu gik turen for alvor ind i hjertet af Snowdonia National Park med flotte bjergmotiver overalt. Jan konstaterede tørt, at det var noget større bjerge end meget af det, vi kender fra the Lakes. Vi fulgte A470 op mod Bedgellert, hvor vi gjorde holdt ved et lettere slidt hotel kort før klokken 12. I baren virkede de ikke interesseret i at servere øl. Baren åbnede først klokken 12, sagde de. Udvalget af øl var stort set ikke eksisterende, så vi gad ikke vente de få minutter på, at de tog sig sammen og lukkede op. I stedet trak vi ned mod byens centrum. En pub lukkede først op klokken 17.30, selv om det vrimlede med turister. Byen var helt klart et trafikalt knudepunkt i nationalparken, selv om den ikke var særlig stor. På

Prince Llwelin lykkedes det at få slukket tørsten. Selv om vi sad udenfor i skygge, var det ulideligt varmt. Vi var enige om, at det ville være helt uforsvarligt at gå op i bjergene.

Vi fortsatte videre i bilen og vi forsøgte at følge en rute, som jeg havde fundet på nettet – som en af de smukkeste ture i Snowdonia. Først mod Caermafon og derefter tilbage mod England og Liverpool.

Det var en utrolig flot tur, der også gav os et glimt af det højeste bjerg Snowdon. Vi var ude et par gange, for at fotografere. Men det blev vi straffet for, for hvis bilen ikke holdt i skyggen, nåede temperaturen at stige til plus 50 grader, inden airconditionen kæmpede sig ned på en hæderlig temperatur igen.

Hen på eftermiddagen forlod vi de små kringlede og ujævne veje og satte atter snuden mod et overnatningssted mellem Liverpool og Manchester. Kravene til campingpladsen var helt klare. Pub i nærheden!

Efter en del søgen, fandt Jørn frem til Hollybank Caravan Park tæt på Hollins Green. Inden vi nåede dertil, måtte vi igennem en del kø kørsel. Det var nok fordi weekenden var startet for mange.

Vi fik anvist en teltplads bagerst på campingpladsen. Teltene var hurtigt rejst, selv om vi helt havde opgivet at følge med Jans tempo.

Så gik det mod nærmeste pub, for at få en øl og noget aftensmad. Turen mod pubben gik langs en travlt befærdet vej på et smalt fortov. Det var ikke særlig behageligt at gå, især fordi bilerne kom kørende bagfra.

Efter en lang dags vandring, nåede vi Ye Old Red Lion. Her fik vi en enkelt øl med de lokale sutter, før vi fortsatte mod den pub, som vi var blevet anbefalet at spise på: The Black Swan.

Jeg havde netop talt om om, at jeg gerne ville smage den klassiske øl Timothy Taylors landlord. Den var tilfældigvis på hanen på The Black Swan. Menukortet var meget sparsomt og bestod kun af burgere og salat. Det var vi lidt skuffede over. Man kan hurtigt nok få nok af pub maden. Burgeren gled dog ned med en Guinness. Det er altså en god øl.

Desserten var en Doom Bar, en amber ale, som kom på hanerne i løbet af aftenen. Efter at have smagt en del cask ale på turen, må jeg nok erkender, at tiden på mange måder er løbet fra de klassiske lysere øl. De er simpelthen for kedelige. Den flade fornemmelse uden kulsyre, skal opvejes med smag og det lykkes de sjældent med. Man sidder med en fornemmelse af, at øllet er tynd og vandet uden meget smag.

Jeg sad og filosoferede over, hvordan min cask ale skal være. Det må gerne være lyst øl, men der skal en del fylde til at opveje den lave alkoholprocent. Tørhumling må være obligatorisk. Vi har

ikke rigtigt smagt de mørke ales. Dem håber jeg at fange i morgen, når vi kommer længere nordpå i England.

Marie sendte et billede af af, hvad vi aktuelt havde på hanen hjemme. Det var lige før jeg blev misundelig med både kriek og Kwak.

Solen gik ned og vi tøffede tilbage mod campingpladsen. Min fod har det stadig ikke for godt, så måske skulle jeg være glad for at vi ikke har begivet os ud på vandreture endnu. Tilbage ved teltene, holdt vi en lille rådslagning om de kommende dage. Så tørnede vi ind i, godt trætte efter en meget varm dag.

Lørdag den 13. august 2022 - Hollins Green – Dufton

Solens første stråler ramte teltet og jeg stod op og fik et bad. Der var ro på pladsen. Så der var tid til at få opdateret dagbogen.

Teltene stod i skygge og det havde den negative konsekvens, at de var pænt våde, da vi pakkede dem ned. Jørn havde fundet et lille morgenmadssted Moot Café. Det var en mellemting mellem en jernbanevogn og en lang container. Her brillierede 2 damer (måske mor og datter) med klassisk engelsk morgenmad til travle vejfarere.

Vi fik en god skude traditionel morgenmad og var godt mætte, da vi satte kursen mod nord, nærmere bestemt Malham Cove i den sydlige del af Yorkshire Dale national park. Turen dertil gik via små snørklede veje med lidt plads. Jan havde efterhånden god erfaring med at manøvrere ind og ud. Og der blev længere mellem Jørns udbrud ”pas på”, når han synes, at Jan kom for tæt på bevoksningen eller stengærdet i venstre side af vejen, når vi mødte modkørende biler.

Sidst på formiddagen nåede vi til den lille by Malham. Andre havde fået den samme ide, for den officielle parkeringsplads var fyldt helt op og vi blev henvist til en af de uofficielle pladser, som lokale bønder havde etableret og skovlede 5 pund ind for hver bil. Det var en god forretning i dag.

Vi vandrede et par timer, først på en fin sti hen over bakker og ned til The Cove, en stor klippevæg, der tårnede sig op og næsten lukkede sig omkring en. Det var muligt at gå helt ind under klippen, hvis man havde lyst. Et imponerende syn. Efter et lille hvil, tog vi trappen op til toppen af den 70 meter høje væg.

Det var varmt og pauser i skyggen var velkomne. Min ømme tå klarede turen fint i, selv om den ikke var særlig glad, når jeg fejlbedømte stenene og støvlen blev trykket op i højre hjørne.

Hen over toppen af klippen og tilbage mod udgangspunktet via en sti og en stejl vej nedad mod Melham, hvor vi fandt en pub. Det var en af de mere tiltrængte øl på turen. Første halvdel forsvandt i et drag.

Turens næste mål var Dufton længere mod nord. Her skulle vi have 2 overnatninger. Så var der plads til en længere vandretur.

Det virkede til, at Jans GPS var sat til at finde den hurtigste vej. Vi blev sendt via små veje, selv om vi i stedet kunne have kørt en del af strækningen på M6. Jeg nåede at få nok af dagens dosis af små smalle veje med konstante sving. Måske var det fordi jeg sad på bagsædet.

Vi fik lige klemt os ind på campingpladsen i Dufton med vores 2 telte. Den venlige dame, der bestyrer pladsen sagde, at det måske blev sværere at få mad på pubben. Hun anbefalede, at vi skyndte os at ringe derned, for at bestille. Hun mente, at hvis vi sagde, at vi var kommet vandrende til campingpladsen, så ville de nok forbarme sig over os.

Jan og Jørn boede i Dufton under deres End-2-End tur for år tilbage, så de kunne hurtigt støve sig frem til pubben. Meldingen på pubben var, at de nok skulle sørge for mad til os, men det blev, når de havde tid. Det havde vi ingen problemer med. Vi kunne drikke lidt øl, mens vi ventede.

Efter 2-3 øl, fik pubben tid til at servere mad til os. En pastaret med kyllingestykker. Det smagte fint, selv om jeg generelt set ikke var imponeret af deres kyllingekød. Det virkede sejt og alt for meget stegt. Det var helt tørt. Det blev en anelse køligt, mens vi spiste udenfor. Så vi forlod den fine udsigt over bjergene og trak ind i pubben til støjen fra gæsterne, der tydeligvis havde fået mere at drikke end vi. Så efter en enkelt øl inde i pubben, slentrede vi tilbage til campingpladsen, for at rede op for natten.

Her var der masser af myg / migdets i skumringen. Vi kunne sagtens se det vi skulle, men på trods af det, skulle Jørn absolut have fuld blus på sin pandelampe, så alle de små migdets kunne se, hvor han var. Som straf for sin dumhed måtte han finde sig i at blive stukket. Vi andre gemte os i mørket.

Søndag den 14. august 2022 - High Cup Nick

I nat måtte jeg op og lade vandet en enkelt gang. De 5 pints kunne ikke være i blæren hele natten :)

Jeg vågnede før klokken 7 og fik ajourført dagbogen, mens solen stod op på en næsten skyfri himmel. For en gangs skyld skulle teltet ikke pakkes sammen. Vi havde bestemt os for at tage 2 overnatninger på campingpladsen. Dagen i dag skulle være kongeetapen med en vandretur op i bjergene til High Cup Nick.

Men først morgenmad. Problemet var, at vi var klar til morgenmad klokken 8.30, men byens eneste morgenmadssted åbnede først klokken 10. Efter lidt voteren frem og tilbage, besluttede vi os for at køre til Appleby små 10 minutters kørsel fra campingpladsen.

Den efterhånden obligatoriske engelske breakfast blev bestilt og meget hurtigt serveret - denne gang med cumberland sausages. En sød lille rulle medisterpølse, der smagte super. Inden vi forlod Appleby, provianterede vi i det lokale Spar supermarked. Jørn og jeg ville sidde på toppen af High Nick og nyde en øl. Ved kassen fik vi besked på, at de desværre ikke måtte sælge øl før klokken 10. Klokken var nøjagtig 9:53, så vi måtte efterlade øllene i butikken.

Vi skulle være tilbage fra dagens tur inden kl. 17, idet det var det eneste tidspunkt, vi kunne få lov til at spise på pubben. Så vi kortede den nederste kedelige del af turen af og kørte i bilen mod et sted, som Jørn havde fundet for enden af en asfalteret vej. Her kunne vi holde i græsrabatten og begynde opstigningen mod High Cup Nick direkte.

Vi var friske og mætte, så det gik forholdsvis hurtigt op ad grusvejen, der er en del af Pennine Way – en flot vandretur, der går op gennem det nordlige England. Vejret var flot, blå himmel, en let brise. Perfekt vandrevejr. Mine fødder havde det fint i støvlerne og jeg mærkede kun den defekte tå, når jeg stødte imod en sten eller trådte skævt, så vægten landede på ydersiden af den højre støvle.

Snart nåede vi så højt op, at der var en fantastisk udsigt over de lave områder omkring os. Det er selve essensen af at vandre: at nyde naturen og de skiftende omgivelser og udsigter.

Efter en times vandring, nåede vi til et hegn. Herfra skiftede underlaget fra grus til græs og mere grove sten. Stenene krævede mere koncentration, for det var vigtigt at træde rigtigt hver gang. Undervejs passerede vi et par bække og ude til højre for os dukkede kløften op. Det var en lang næsten lige kløft.

Turens mål var for enden af kløften. Vi kunne se se, at der kom vandrende op fra kløften. Det sidste stykke var pænt stejlt for dem.

For enden af High Cup Nick fandt vi et sted, hvor vi kunne holde pause. Der var omkring 10 til 15 andre, der stod eller lå i nærheden af os, for at holde pause. Der kom også en del kravlende op fra kløften. Vi diskuterede, om vi skulle gå tilbage til bilen via kløften, men det var for stejl for os at gå ned den vej. Vi kunne også vælge, at gå ned på modsatte side af kløften, men en mand havde tidligere fortalt os, at den tur ville være 4 til 5 kilometer længere, så den løsning valgte vi også fra.

Efter en god pause, hvor fødderne slap ud af de varme støvler, gik vi samme tur tilbage igen. Nu var det kendt terræn og jeg skridtede bevidst fra de andre, for at få lidt alene tid. Efter en god times vandring, slog jeg mig ned i kanten af stien, for at vente på de andre.

Det var godt varmt, da vi tog sidste etape. Her mødte vi en hel del på vej op. Det ville blive en varm tur for dem. Enkelte gik uden rygsæk eller drikkevarer, hvilket vi nok synes var en kende uansvarligt. De kunne dehydrere på turen.

Bilen var selvfølgelig ubeskrivelig varm og jeg var tæt på at få et hedeslag på turen tilbage til Dufton, selv om vi kun skulle køre ganske kort tid.

Klokken var godt 3, så vi kastede os ned på pubben og vores stambord udenfor i haven. Her var der skygge og kolde øl inden for rækkevidde. Jørn gik hjem, for at tage et bad, mens jan og jeg holdt pladsen og øllene.

Klokken 5 fik vi menukortet ud. Det var et specielt søndags menukort med bl.a. den traditionelle Sunday roast, som jeg bestilte.

Efter maden købte vi lidt øl med hjem til campingpladsen. Vi slog os ned i nogle stole ved teltene. Det varede dog ikke længe, før jeg blev træt - måske af varmen, vandreturen og af øllene. Så jeg tørnede ind som den første og jeg sov lige med det samme.

Mandag den 15. august 2022 - Dufton – Keswick

Vejret var slået om og i nat fik vi regn. Ved 6:30 tiden stod jeg op. Jeg var temmelig sikker på, at jeg havde glemt min rygsæk og en powerbank på pubben i aftes. Det måtte jeg håndtere, når morgenbadet var overstået. Mine ting lå dog i teltet, så alt var ok.

Vi pakkede de våde telte sammen og satte kursen mod Keswick. Det var kun en god halv times køretur vestpå. Tilbage til Lake District. Jubii!

I Keswick kunne vi ikke komme ind på campingpladsen før klokken 1. Så vi parkerede bilen på en parkeringsplads ved rugby stadion. Det kostede 5 pund, at parkere her. Så var det da også betalt. Vi havde også forsøgt at holde ved Boots, men de skiltede med, at det kun var for dem, der handlede i Boots og det kostede også penge – selv om man skulle handle.

Morgenmaden blev indtaget på pubben Wetherspoon. Det var et stort sted tæt på gågaden. Maden var billig, men stadig helt OK. Og vi kunne endda drikke al den kaffe, som vi havde lyst til. Efter morgenmaden skulle vi have tiden til at gå, til vi kunne komme ind på campingpladsen, så vi gik på jagt efter en pint. Det var åbenbart for tidligt. Pubberne åbnede først klokken 12, så jeg fik tid til at købe en ny hat. Vi konstaterede, at Bank Tawern var åbnet, selv om klokken kun var 11:30. Her smagte jeg Cumberland Ale fra Jennings Brewery. En fin øl, der lever op til nutidens smag. Vi bænkede os udenfor, men blev snart sendt ind igen af en regnbyge med tunge dråber.

Klokken sneg sig forbi 12 og det var på tide, at få en Old Peculier på den kendte pub Dog and Gun. Spændingen blev udløst og vi var ikke skuffede. Old Peculier er en mørk og lidt sød øl. Det er ikke en top moderne øl med masser af bitterhed og humlearoma. Den hælder snarere mod de belgiske øltyper. Old Peculier har dog helt sin egen smag. Jeg konkluderede, at jeg fortsat skal brygge min version af Old Peculier – Lillebælt Old Ale.

En anden af mine yndlings øl Loveswater Gold var også på hanerne. Den var jeg også spændt på at smage og jeg blev bekræftet. Det er en lys ale med en bitterhed, der minder om Urquell. Loveswater Gold er noget lysere end Cumberland Ale, så et godt bud på en lys ale kunne være

Cumberland Ale med en smule mere bitterhed og tørhumlet. Det var måske værd at prøve, at lave en klon mellem de to øl.

Vi gik tilbage til bilen og kørte ned på campingpladsen Dervent Water Camping Caravaning Club Side. Pyha langt navn. Det blev vist turens dyreste campingplads til nu, men alt så nyt, pænt og ordentligt ud. Toiletterne var pæne og rene.

Vi fik anvist en teltplads bagerst i et lille hjørne. Der var lidt langt til toiletterne, så et stort træ kunne bruges til at forrette sin nødtørft bag i løbet af natten.

Jan blev så glad for gensynet med sin madras, at han ville tage en halv time på langs. Vi andre gik tilbage til Wetherspoon, for at få en øl. Der var fyldt op, men vi fik tiltusket os en plads i et hjørne. Da vi havde drukket en øl, ringede Jan for at høre, hvor han skulle finde os. Vi tog en pint mere og traskede tilbage til Dog and Gun, for at smage lidt mere på de gode øl favoritter.

Det er nærliggende at tro, at vi efterhånden var småfulde og dalrede rundt i gaden. Det var slet ikke tilfældet. Øllet er 4 til 5% alkohol, så det er let at holde til mere øl. Alligevel når man dog et punkt, hvor man har fået nok af øllet.

Men før vi nåede dertil, smagte jeg Loveswater Gold og Old Peculier igen. På Dog and Gun har de en kendt gullasch ret. Den bestilte jeg. Den smagte fint med store stykker mørk kød og grøntsager.

Klokken var ikke mange, da vi gik tilbage mod campingpladsen. Jørn rundede Boots, for at proviantere en øl til campingpladsen.

Der var ingen stole eller bænke, så vi måtte ligge/sidde på græsset og nyde freden, se skyerne drive forbi og kæmpe for at få drukket den sidste Loveswater Gold. Ved nitiden kravlede vi til køjs.

Jeg vågnede ud på natten og kunne ikke sove, så jeg gik den lange tur op til toilettet, mens jeg filosoferede over, hvilken øl jeg skal satse på på håndpumpen i pubben. Jeg konkluderede i min klogskab, at der skal være både lyse og mørke øl på hanen. Den mørke skal være en stout og Lillebælt Ale. Den lyse øl skal være en Cumberland Ale med bitterhed og aromahumle. Så er der lidt at arbejde med. De skal ligge på 4 til 5% alkohol.

Tirsdag den 16. august 2022 - Keswick – Annan

Jeg vågnede ved 6:40 tiden og kravlede ud af teltet. Jeg havde fået en ny teknik, så jeg bakkede ud af forteltet. Så var det åbenbart lettere at rejse sig op. De stive lemmer skulle lige rettes ud.

Vi fik pakket teltene sammen i nogenlunde tørvejr. Pladsen skulle først rømmes kl. 12, så vi lod bilen stå på pladsen og gik op på Wetherspoon, for at bestille det sædvanlige morgenmad – full english breakfast.

Vi havde god tid i dag. Vi skulle til Annan i det sydlige Skotland. Det var en køretur på højst et par timer. Så vi drak en ekstra kop kaffe og forlod Keswick i god ro og orden.

Vejret var lidt kedeligt med småregn ind imellem. Så det var helt passende med en køretur rundt om Lake District via Grasmere, Ambleside og Coniston. Der var også tid til et ølstop på The Manor Arms i Broughton In Furness.

Videre på små, ujævne, snørklede veje med masser af modkørende biler ud mod kysten, hvor vi fulgte vejene syd og vest om bjergene i Lake District. Alt foregik i fred og fordragelighed, bortset fra da GPS'en pludselig viste os væk fra en større vej og via en vej, som så ud til at være spærret længere fremme.

Så opstod der lidt forvirring på forsæderne om, hvem der bestemte, hvilken vej vi skulle køre. Jeg blandede mig udenom. 2 kokke kan fordærve maden. Er der 3, så går det jo helt galt. Jeg tog en lille powernap, mens Jan skar igennem og besluttede ruten ud mod en større vej.

Sidst på eftermiddagen forlod vi England og kørte ind i Skotland til Annan, der ligger ganske tæt på grænsen. Campingpladsen virkede lidt kedelig men der var håb om, at vi kunne sove nogenlunde fredeligt på pladsen.

Annan virkede som en halvdød provinsby i Udkants Skotland. Mange butikker var lukkede og vi begyndte at frygte, om vi overhovedet kunne få noget at spise. Til sidst fandt vi en støjende sportsbar, hvor vi også kunne få mad. Det var næsten ved at koste mig livet, da jeg ville bestille mad til os alle 3. Jeg glemte, at jeg skulle sikre, at der ikke kom ost i Jørns mad. Han så helt vild ud i øjnene. Men vi kunne da heldigvis nå at rette bestillingen. Lesson learned. Jeg skulle ikke bestille mad til andre end mig selv fremover.

Maden var ikke værd at skrive om. Vi spiste op og forlod hurtigt det støjende inferno med mindst 10 store tv skærme.

På vejen hjem købte vi lidt øl i den lokale Spar. Så kunne vi slutte dagen af på campingpladsen. Vi handlede også ind til lidt morgenmad dagen efter.

Da vi kom tilbage til campingpladsen, var det koldt og blæsende på den uinspirerende plads, så efter en enkelt øl, kiggede vi på hinanden og sagde "posen".

Onsdag den 17. august 2022 - Annandale Distillery

I dag stod Jørn op samtidig med mig kort før kl. 7. I dag skulle vi besøge Annandale Distillery, hvor vi havde en aftale kl. 12, så der var god tid til at spise morgenmad.

Vejret klarede lidt op, men der blæste stadig en kold vind. Heldigvis tog solen stille og roligt over, så det kunne blive en varm dag. Vi spiste vores indkøbte morgenmad. Mine boller så noget brændte ud ovenpå og den ost, som jeg havde købt til, var så godt som uden smag.

Men efter et par kopper kaffe og en del snakken, drak vi en formiddagsøl, før vi ved 10:30 tiden ryddede op og gik ud mod distilleriet. Jan havde opsnuset, at der var en cafe derude. Måske kunne vi underholde os dér, mens vi ventede på vores aftale.

Annandale Distillery virkede ikke særlig stor ved første øjekast. Bygningerne er placeret i landlige omgivelser uden for byen. Distilleriet blev overtaget af et par initiativrige folk i 2007 – efter distilleriet havde været lukket i 90 år. Vi så et billede fra 2007, hvor alt var fuldstændigt tilgroet og grønt. Der har været meget at tage fat på. I dag er bygningerne rensede for planter og der er brugt mange penge, på at renovere med nyt tag, flotte døre, borde, butikshylder og sågar gelændere af smukt træarbejde.

Vi meldte os i receptionen og selv om der var 3 kvarter til det aftalte mødetidspunkt, dukkede Ben hurtigt op. Ben var en ung, dygtig og passioneret fyr, der hurtigt fangede, at vi ikke ønskede en stor rundtur med fyldig forklaring på, hvordan whiskyen produceres. Vi ville gerne blot se stedet og besøge/smage de 5 whiskyfade, som Jørn havde investeret i.

Ben forklarede, at produktionen blev genoptaget i 2014, så Jørn havde købt nogle af de første casks, der blev produceret på stedet. Vi så den hal, hvor whiskyen produceres. Kapaciteten er ca. 12.000 liter urt, der ender med at blive til ca. 1.400 liter spirit.

Ben svarede fint på alle Jørns og Jans spørgsmål. Herefter blev vi vist over i the Warehouse, hvor tønderne lå stablet i 3 lag. Ude i siderne stod en del tønder – det meste fra 2022. Ben var tydeligvis irriteret over, at der var lidt rodet med tønderne placeret lidt på må og få. Han forklarede det med, at lageret var ved at være fyldt helt op. Annandale var i gang med at bygge et nyt større warehouse, der også skulle indeholde en tappekolonne.

Vi gik rundt i the warehouse og Ben udpegede Jørns 5 casks, der var placeret mere eller mindre tilgængelige. En enkelt af tønderne, en PX sherrytønde, lå løs på gulvet. Jeg spekulerede på, om det var tegn på, at det var en unik størrelse fra dengang den blev fyldt, så den ikke passede ind med de andre fra samme tid? Jan vrikkede lidt med den store tønde og mente, at den kun var halvfyldt. Det ville Jørn slet ikke høre tale om.

Inden vi forlod the warehouse, smagte vi distilleriets fresh spirit. En ganske behagelig oplevelse. Vi fik også lov at smage deres 2 standard aftapninger ”Man of Words” uden røg og ”Man of Swords” med en behagelig, ikke for dominerende røg. Herefter ledte Ben os over i butikken, hvor vi smagte en PX sherrylagret whisky. Den smagte rigtig god. Ben ville åbenlyst gerne sælge os

flere casks, men vi var ikke til at overtale. Det er blevet meget dyrt at investere og vores alder in mente, så var vi gamle, når whiskyen var klar om 10 år.

Vi tog afsked med Ben, der forærede os 6 whiskyglas. Dem overdrog vi til Jørn, der kvitterede med at hente 3 Old Jock øl. En mørk skotsk ale på 6,7%. Det var lige, hvad vi kunne bruge på gårdspladsen foran distilleriet.

Efter 2-3 af dem, var Jan klar til at få en middagslur i teltet. Vi gik tilbage til campingpladsen og afleverede Jan dér, mens vi andre fortsatte ned til en pub, der lå ved floden i Annan. Her nød Jørn og jeg et par pints i den lidt kedelige beergarden bag pubben.

Efter en times tid, ringede vi til Jan, der stadig sov godt. Han dukkede ikke op på pubben, så vi gik på jagt efter noget aftensmad. På La Fotuna, en god italiensk restaurant, bestilte vi en 2-retters menu. Jeg fik bruchetta (lidt kedelige) og en god pizza. Jan var dukket op og vi nød vist alle en god afveksling fra de mange pubmenuer, vi havde spist os igennem.

På vejen tilbage til campingpladsen, provianterede vi atter i Spar. På campingpladsens bænk fik vi en fyraftensøl. En tysk motorcyklist dukkede op. Han satte sig med 4 kedelige dåseøl, som han åbenbart havde planer om at konsumere alene. Snakken gik. Så var der igen nogen, at fortælle historier til. Dem havde jeg hørt mange gange før, så jeg trak mig tilbage og kravlede i posen. De andre fulgte vist ret hurtigt efter.

Torsdag den 18. august 2022 - Annan – Drymen

Jeg vågnede ved 6-tiden og besluttede at stå op. Efter morgenritualet fik jeg skrevet dagbog, indtil Jørn vågnede op og blev grebet af panik ved udsigten til, at de grå skyer, der drev over himlen – og i øvrigt havde gjort det lige siden jeg stod op, skulle begynde at kaste vand af sig. Pludselig skulle vi partout havde tømt teltene og pakket dem sammen, før regnen satte ind.

Vi fløj forpustede rundt og pakkede sammen i tørvejr. Så kunne Jan og jeg puste ud i bilen, mens Jørn gik i bad. Bedst som Jørn forlod badet, væltede en byge ned over ham. Så var det alligevel godt, at vi fik pakket teltene sammen.

Kl. 8:20 var der afgang fra campingpladsen. Der var ingen steder, de ville servere morgenmad i Annan før kl. 9, så vi besluttede at køre direkte til næste destination i Drymen, et par timers kørsel mod nord – forbi Glasgow.

Ret hurtigt var vi ude på motorvej M74 og så gik det rask til Glasgow. Herfra blev vejene mindre og mere snørklede. Inden vi nåede Drymen, passerede vi Glengoyne Distillery, som var vores mål senere i dag.

I Drymen havde vi booket 2 overnatninger på hotel Buchanan Arms. Vi parkerede ved hotellet, men vi nægtede at betale ekstra, for at få lov til at tjekke ind tidligt. Så vi lod bilen stå og drog

afsted med vores rygsække. Tæt på hotellet fandt vi en lille café, der serverede full scottish breakfast med haggish og flade pølser uden skind. Det smagte OK.

Bagefter gik vi til the Clachan Inn, der er Skotlands ældste pub. De serverede en kop kaffe og en pint, så vi kunne slå tiden ihjel, til vi skulle hentes af en taxi ved hotellet kl. 14.

Det var vist både samme taxi og samme chauffør, som havde kørt turen med os for en del år siden, da vi sidst besøgte Glengoyne. Han var dog ikke helt så snakkesagelig, som sidste gang.

På distilleriet meldte vi os i receptionen og vi blev hentet af Valerie og fragtet hen til biblioteket med de mange samples fra private casks.

Det helt specielle ved Glengoyne er, at de som det eneste distilleri tager en 10 cl. prøve af hver cask hvert år. Alle disse prøver opbevares i biblioteket. Så kan man som ejer af et cask komme på besøg og smage prøverne – og dermed følge udviklingen af sin whisky. Det er nemlig sådan, at så snart whiskyen hældes på glas, så stopper udviklingen af whiskyen. Det giver en fantastisk mulighed for at se, hvordan whiskyen tager farve fra det fad, den ligger på.

Jørn fik udleveret 2 små poser med hver 10 samples i. Det var prøverne fra de 2 casks, som vi netop havde importeret til Danmark. Derudover havde Valerie den nyeste sample med fra det sidste cask, som Jørn har på Glengoyne.

I biblioteket sad også en tysk familie fra München. Manden var stor whiskytilhænger og han havde en enkelt cask, som vi fik lov til at smage. Jørns whisky var noget mørkere i farven og smagen var noget dybere, mens tyskerens lyse whisky stadig var kompleks.

Der blev snakket og spurgt en del og Jørn øste af sin erfaring de steder, hvor Valerie ikke kendte svarene. F.eks. om priser for import til Tyskland, leverandører i Tyskland osv.

Jørns sidste cask er 10 år gammel og planen var, at den skulle bestilles hjem nu, men Valerie frarådede på det kraftigste, at den blev tappet endnu. Whiskyen ville udvikle sig og blive mere moden og afrundet det næste år. De aftalte at tale sammen sidst på året.

Efter 2-3 smagninger og en masse snak med den tyske familie og Valerie, viste hun os over i shoppen, hvor vi fik lov til at smage en 2009 filling på et fresh sherry cask. Man kunne købe en flaske, som man selv fik lov til at fylde. Prisen for 70 cl. var 175 pund. Netop den whisky var passende at sammenligne med Jørns 2 netop hjemtagne. Whiskyen var fin og mørk med en kompleks smag – og en svag tone af lakrids. Så var det let at konkludere, at vi sælger vores whisky alt for billigt, når vi tager 500 kr. for en flaske.

Der var ikke noget, der trak i shoppen, så vi ringede til vores taximand, der kørte os tilbage til Drymen. Jørn hentede en room beer og vi slappede lidt af i det utroligt varme værelse. Jeg tog et bad og gik ned på byens centrale plads, hvor et sækkepibe orkester optræder hver torsdag. Det

regnede pænt, så musikerne havde søgt tilflugt i en tunnel under en bygning. Her kunne de stå i læ, mens tilhørerne måtte stå ude i regnen.

Efter lidt tid dukkede Jan og Jørn op, regnen stilnede af – og musikerne trak ud af hullet og op på plænen. Inden deres optræden var færdig, gik vi hen på Clachan Inn, hvor vi havde bestilt bord kl. 20:15.

Vi bestilte en beef pie, som Valerie havde anbefalet. Dertil en god West Highland Ale (cask) med en masse frugtnoter (tørhumlet som bare pokker). Maden kom ind og den smagte fortrinligt. Som sædvanligt var der dog langt mellem de velstegte pommes fristes, der ledsager meget af pubmaden. Disse var helt lyse og uden antydning af en sprød skal.

Vi var godt mætte og mere eller mindre trætte. Jan havde dog plads til en isdessert med 4 kugler. Forståeligt gik han helt død. Vi andre havde klogeligt valgt en pint mere til dessert.

Tilbage til det hotte værelse og på hovedet i seng. Der var ikke behov for nogen dyne, men jeg kravlede i seng uden ørepropper. Det fortrød jeg bittert.

Fredag den 19. august 2022 - Drymen – Edinburgh

Vækkeuret ringede kl. 6:30. Stille og roligt blev de sidste ting pakket sammen på en måde, så vi kunne aflevere vores bagage på adressen, hvor vi skulle overnatte i Edinburgh, før vi afleverede bilen ved Waverley Station.

Morgenmaden på Buchanan Arms var fin og kostede ikke mere, end hvad vi havde betalt andre steder. Her var til gengæld en nogenlunde professionel tjener, der sørgede for kaffe og mad. Der var lidt mere stil over det.

Afsted mod Edinburgh. Der var regnet rigeligt med tid ind, så vi kunne stille vores bagage hos Lis og køre ind til centrum, for at aflevere bilen. Alligevel blev vi en kende nervøs, da der opstod kø på M9 mod Edinburgh. Det lod jeg nu førersædet om. Der var alligevel ikke noget, vi kunne gøre ved det. Det var heldigvis hurtigt overstået og vi nåede frem til vores overnatningssted i Edinburgh til den tid, vi havde aftalt.

Vi skulle bo i Edinburghs sydlige ende. Lige syd for Arthurs Seat, det høje bjerg, der kan ses fra hele Edinburgh. Huset var et rækkehus på en lang gade i bydelen Prestonfield.

Bilen blev afleveret i god ro og orden. Jørn havde underholdt med, hvor svært det var, at finde frem til stedet, hvor bilen skulle afleveres. Jeg må tilstå, at det var absolut heller ikke lige til. Ned langs Waverley Station, ind i et parkeringshus og ned på level minus 2. Bilen blev parkeret og der stod en lang kø af mennesker. Heldigvis var det folk, der skulle hente biler. Vi fik hurtigt kontakt med en medarbejder, der tjekkede bilen af. Ingen problemer. Alt var, som det skulle være. Jan

havde også kørt flot, blev vi enige om, da vi kort tid efter befandt os på en af Jans stampubber med en pint Dark Island fra Orkney Islands.

Stemningen var loose, mens jeg fik ajourført dagbogen til en ekstra pint af den gode øl.

Vi slentrede op af Royal Mile og faldt ind på en velbesøgt pub og fik en øl mere. Det var utvivlsomt turens dyreste øl, men huslejen på Royal Mile er nok også en af de dyreste i hele landet.

I Edinburgh afvikledes det 75. Fringe Festival i august og det betød, at der er optræden i gaderne i hele bymidten. Vi så en enkelt gut, der spillede løs på sin guitar i bedste Ed Sheeran stil. Det lød faktisk helt OK. Undervejs så vi også et par artister, der havde mere travlt med at snakke end at optræde. Dem nåede vi at tabe interessen for og vi gik videre uden at se, hvad de duede til.

Vi gik helt op til pladsen, hvor der afvikles Edinburgh Tattoo foran Edinburgh Castle. Her var rigtig mange mennesker, så vi trak hurtigt ud af pladsen igen og gik ned af en trappe til højre. Helt ned til Grassmarket. Der havde jeg ikke været før. En stor plads med mange restauranter og barer. Vi satte os ude på pladsen ved en italiensk restaurant lige ved foden af trappen. Skiltet over restaurantens facade var noget ramponeret med halve og helt manglende bogstaver. Tjenerne var, som vi havde set flere andre steder på turen, purunge piger i konfirmationsalderen. Det er måske briternes løsning på, at mange Østeuropæere rejste hjem pga. Brexit.

Maden smagte super. Jeg havde bestilt en pizza njuva. Njuva er en krydret pasta med afkog fra snart sagt alle dele af svin, tilsat chilipeber.

Vi besluttede os for at gå hjem til huset på Prestonfield Road 88. Snart var vi væk fra menneskemængden. På det første stykke vej flød gaderne med affald. Der var åbenbart strejke blandt renovationsfolket. Lidt længere væk var der pænt og rent overalt.

En enkelt pub, der havde lige så mange haner, som vi har på Fredericia Brewpub, blev testet af undervejs og vi provianterede til morgenmad, før vi listede hjemad. Undervejs blev vi overrasket af en regnbyge. Vi søgte tilflugt i en restaurant, der ikke var meget for at skænke en øl ud. Vi nåede at konstatere, at øludvalget var ret kedeligt, så vi fortrak og fandt et træ, hvor vi kunne stå i de få minutter, til regnen var overstået.

Resten af eftermiddagen og aftenen gik med ren afslapning i huset. Der blev snakket og kigget telefoner. Efter et par timer linede Jørn op til en lille whiskysmagning. Vi skulle smage de 5 samples, som han havde fået med fra Annandale.

De var alle forholdsvis lyse i farverne og generelt set var det slet ikke det samme niveau, som dem vi havde fået fra Glengoyne. Enkelte af dem duftede og smagte meget af new spirit. En enkelt af prøverne var vi næsten sikker på, var taget fra et forkert cask.

Vi sluttede af med en whisky fra Glengoyne og en øl. Så blev det sengetid efter en dejlig afslappet dag.

Lørdag den 20. august 2022 - Edinburgh Tattoo

Jeg havde taget værelset med enkeltseng, så det blev en meget rolig søvn. Der var åbenbart meget stille i kvarteret. Der var ingen store veje lige uden for døren.

Vi havde aftalt, at vi måtte sove længe. Jørn stod først op, for at lave morgenmad. Efter morgenritualet sad vi alle 3 bænket til et lækkert måltid, der var fuld på højde med, hvad vi havde fået tidligere. Æg og bacon, champignon og pølser – samt ristet brød, kaffe og juice. Ikke et øje tørt – og genvalg til kokken!

Planen i dag var at slappe af i formiddag, for at undgå, at vi var alt for trætte til aftenens tattoo. Og slappet af, det blev der. Den eneste, der foretog sig noget konstruktivt var Jørn, der efter morgenmaden var stuvet af vejen, begav sig hen til et lokalt indkøbscenter, for at proviantere til mere morgenmad og room beers. Vi slængte os i husets behagelige stole og sofa.

Ved 3-tiden fik vi samlet os sammen og gik ned til busstoppestedet – og snart efter sad vi i en dobbeltdækker med kurs mod centrum.

Første destination var en butik, der solgte uldvarer. Beliggende på Royal Mile med slottet som nabo, burde det være et dyrt sted at handle. Jeg ville gerne have et stort uldtæppe med hjem til Marie og på butikkens hjemmeside kunne jeg finde tæppet i kingsize – og endda på tilbud. Jeg måtte så leve med, at tæppet var lavet i Indien og ikke lokalt i Skotland.

De andre 2 roste mig for min evne til at gøre hurtige indkøb. Jeg blev indstillet til en orden, som kun kunne tilfalde mænd. Jørn mente, at vi skulle fejre det med en Dark Island, som vi havde fået på No. 1 High Street. Så vi måtte hele vejen ned gennem menneskemængden, for at konstatere, at Dark Island ikke længere var på hanerne. En kende skuffet måtte vi tage til takke med en lys, lidt intetsigende cask ale. Den slags har turen desværre budt på en del af.

Vi overvejede at spise på No 1, men vi blev enige om at få lidt videre. Vi havnede på Hollyrood 9A, et megatravlt, støjende sted med forholdsvis unge mennesker. Den mørke tjener havde et enkelt bord til os og vi måtte tage til takke med en burger og pommes frites.

Det blev til turens bedste burger og fritter til dato. Det smagte super og fritterne havde for en gangs skyld lidt farve og dermed sprødhed. De mørke tjenere løb rundt og servicerede. De havde travlt, men det virkede alligevel til, at de havde godt styr på tingene.

Efter maden forlod vi det støjende sted og begav os tilbage mod Edinburgh Castle. Først gik vi ned til Grassmarket, hvor vi så en gut, der jonglerede med basketbolde. Han knævrede løs som en anden standupper, for at fastholde sit publikum. Han ville selvfølgelig også gerne have folk til at give en skærv. Et pund var fint, hvis man ikke havde mere. 5 pund var godt, 10 pund var super, 20 pund var sjældent set og 50 pund havde han vist aldrig oplevet. Så da showet var færdigt,

besluttede Jørn at give ham 50 pund. Kunstneren troede, at Jørn tog gas på ham og han blev selvsagt meget glad.

I vestenden af Grassmarket fandt vi en stor, slidt og beskidt pub, hvor vi fik en pint og jeg fik skiftet tøj, så skiundertøjet kom på. Så var vi klar til tattooet.

Vi stod i kø i et kvarter tid, før portene blev slået op og vi fandt vores plads i den midterste sektion i højre (nordlige) langside. Vores plads var på bagerste række, så vi havde en fin udsigt over hele Esplanaden. Den eneste bekymring var nu, at man skulle tisse under forestillingen, for der var langt ned fra tribunerne til trappen.

Tribunerne blev fyldt og tattooet gik i gang. Normalt er der en speaker, der præsenterer de enkelte optrædende grupper. Speakeren var åbenbart blevet sparet væk, hvilket var synd. Det er altid interessant at høre, hvem det er der optræder – og hvor i verden de kommer fra.

Der var militærorkestre, forskellige dansetrupper, musikkorps og sangere, der optrådte i ubrudt rækkefølge. Så snart en gruppe forlod pladsen i den ene ende, trådte næste gruppe frem i den anden ende, mens mørket stille og roligt sneg sig ind over området.

Der var bl.a. et vældigt støjende mexicansk mariachiband med alt for mange musikere. Det lød desværre ikke godt. Der var et schweizisk trommekorps, der med en fantastisk præcision gav os en god oplevelse. Der var irske piger, der sang eventyrlige keltiske sange og der var en enhed, der jonglerede med deres geværer. Her var præcision en klar nødvendighed.

Showet sluttede helt traditionelt af med, at vi blev bedt om at rejse os under den engelske nationalsang, mens alle de optrædende var på pladsen. Under et stort fyrværkeri skridtede de enkelte grupper ud fra Esplanaden under store klapsalver og fuld musik. De sidste, der forlod pladsen, var selvfølgelig de skotske sækkepibeorkestre.

Et helt igennem godkendt tattoo. Showet blev i øvrigt filmet, så vi kan gense det på tv senere.

Vi fulgte menneskemængden ned af Royal Mile og fandt frem til et busstop, hvorfra vi kunne køre hjem. Der stod mange andre og ventede, men det gik gelinde og snart stod vi en godt proppet bus på vej ud mod Prestonfield.

Ideen med at starte dagen roligt var helt rigtig. Vi var friske, da vi kom hjem. Men efter en enkelt øl, sneg trætheden sig alligevel ind på os. Klokken var også over 1, så det var vel OK.

Søndag den 21. august 2022 - afslapning i Edinburgh

Jeg vågnede præcist kl. 8 ved at Jørn gik i gang med at tilberede morgenmaden i køkkenet nedenunder. Inden jeg nåede ud af sengen, kunne jeg høre, at Jan okkuperede toilettet.

Så jeg var sidstemand i stuen. Jørn serverede fluks en stor kop varm kaffe. God service – og helt klart genvalg af vores husalf og morgenmadschef.

Dagens program var egentlig, at vi skulle ind til byen og tulle lidt rundt. Der var også snak om at gå en tur op på Arthurs Seat – det høje bjerg med en fin udsigt over Edinburgh i nabolaget. Men dagen endte helt anderledes. Vi hang over morgenmaden og knævrede om alt muligt, så tiden gik. Efterhånden var der mest stemning for, at vi ikke skulle ind og vade rundt mellem alle de mennesker og ingen synes at have energi til at bestige bjerge.

I stedet pakkede Jørn og jeg vores rygsække og begav os ned til det lokale indkøbscenter, for at proviantere til resten af dagen – og især aftensmaden. Det tog halvanden time at få handlet.

Vi satte os i haven. Solen skinnede og selv om det blæste lidt, var det dejlig varmt. Jan fandt teltene frem og hang dem op på et stakit, så de kunne blive helt tørre.

Ved 4-tiden gik jeg i gang med at tilberede aftensmaden. Der skulle laves hvidløgssmør til de kæmpestore bagekartofler og saucen blev tilberedt. Kl. 18:30 var maden klar med grøntsager og bøffer, der var fin stegte bortset fra, at de godt kunne have haft lidt mere sprød kant.

Vi delte et par flasker rødvin og diskuterede politik, indvandreproblematikker, metoo og alt indimellem. Ved 21:30 tiden trak jeg mig tilbage og kravlede i seng. De 2 andre underholdt hinanden til efter midnat.

Mandag den 22. august 2022 - Edinburgh til Fredercia

Jeg vågnede kl. 6. Det var for tidligt at stå op, så jeg vendte mig om og tog en halv time på den anden side. Kl. 7:30 var jeg klar til at hoppe i bad, men Jørn kom mig lige i forkøbet.

Så satte jeg mig ned i stuen og fik skrevet dagbog.

Morgenen blev en gentagelse fra dagen før. Ingen stress og jag. Der blev pakket ned i fred og ro – og til en ekstra kop kaffe. Jørn ryddede op i køkkenet, mens vi andre fik pakket færdigt. Efter lidt almindelig afslapning, forlod vi huset omkring kl. 12.

Der var styr på logistikken. Jørn havde købt billetter til sporvognen fra centrum til lufthavnen og der var styr på, at vi kunne tage bus nr. 2 til Haymarket, hvor vi kunne slå en time ihjel på Haymarket Pub. Jeg konstaterede at Landlord faktisk er en OK cask øl med god maltsmag. Noget nær det bedste, vi kunne få i kategorien pale ale, hvis vi ikke talte om IPA.

Afsted med sporvognen som holdt ved Haymarket. Vi skyndte os langsomt og nåede alligevel den sporvogn, som holdt og ventede. Dermed nåede vi alt for tidligt ud til lufthavnen med mere end 4 timer til afgang. Det er altid godt at være i god tid sådan et sted. Vi tog elevatoren op til første sal og fandt et sted, hvor vi kunne sidde, indtil vi kunne tjekke vores bagage ind.

Efter vi havde tjekket vores bagage ind, gik vi ovenpå igen og fandt et bord i Wetherspoon, for at få lidt aftensmad. Jeg bestilte en chili meat feast pizza og bad om en ekstra hot version. Det fik jeg og jeg kampsvedte, mens pizzaen blev sat til livs.

Jørn mente, at vi skulle slutte af med en kraftig stout på Brewdog. Den var dog ikke på hanen længere, så jeg fik en Weihenstephaner i stedet. Det er en dejlig hvedeøl og den passede fint til at få slukket ildebranden efter pizzaen.

Så var det kun at stille sig i kø, for at komme ombord på flyet. Det er ofte sådan, at flyene har en tendens til at blive mere forsinket, efterhånden som man kommer længere op af dagen. Men i dag var der stort set ikke nogen forsinkelse og da vi nåede til Billund, kunne vi endda med lethed nå en bus mod Vejle en time tidligere, end vi havde turdet håbe på.

I Vejle tog vi afsked med Jan, der skulle med toget mod nord. Marie var så sød at hente os samme sted, som hun havde sat os af for et par uger siden. Vi var dermed hjemme i Erritsø før midnat.

Epilog

Det har som altid været en fornøjelse at rejse med de 2 gutter. Vi er en sammentøjret gruppe og vi kender hinanden godt. Vi falder hurtigt ind i jargonen og vi accepterer hinandens små særheder.

Turen bød ikke på så mange vandreture, som jeg havde håbet. Hedebølgen over Storbritannien gjorde det uforsvarligt at vandre i bl.a. Snowdonia National Park i Wales. Efter vi forlod Wales – og især da vi kom til Skotland, synes jeg, at vi spildte lidt for meget tid på ingenting – ud over at lade os transportere.

I Keswick boede vi en hel dag uden at foretage os noget andet, end at gå på pub. Lake District skriger på, at vi kommer ud i bjergene. I Annandale havde vi 2 overnatninger på en ugudelig campingplads i en lille søvnig by. I Edinburgh klattede vi (bevidst) de sidste dage væk, fordi ingen af os gad gå rundt i byen med de mange mennesker.

Jeg endte med et indtryk af, at vi godt kunne have brugt tiden bedre. Men måske er det et udtryk for, at vi er blevet ældre. Vi behøver ikke storke rundt i bjergene længere… Men så gamle er vi sgu da ikke blevet!

Nå, det var alligevel en dejlig tur – og skønt at kunne trække stikket. Tusind tak til mine 2 vandringsmænd Jørn og Jan. Nårh ja – næste gang skal der ikke gå 3-4 dage, før vi får en decent dram! Vi er da en whiskyklub :)

Belgien med Lars Amby september 2022

Prolog

Lars Amby arrangerer tur til Belgien en gang om året sammen med en gruppe af ølglade mennesker. De fleste er gengangere. Jeg kilede mig ind på turen sammen med Lars Egebjerg og hans gode ven Søren Gade. Undervejs blev der et enkelt afbud og Maries bror Jens Peter sprang til. Så vi var 4 mand fra "7000", der deltog i turen.

Lars Amby havde tilrettelagt et flot program for weekenden, men kort tid før vi skulle afsted, dukkede der en del ændringer op i programmet, så en ølsmagning fredag med Fons blev aflyst. Lørdag var afsat til en hel dag hos Het Anker, som især os 4 fra "7000" havde glædet os til. Det blev også aflyst, åbenbart fordi der ikke var truffet konkrete aftaler med Het Anker.

Det var en streg i regningen, men vi valgte at vente og se, hvad Lars Amby og de andre på turen fandt på.

Torsdag den 8. september 2022 - Fredericia - Mechelen

Vi kørte fra Fredericia onsdag aften den 7. september og vi nåede det sydlige Holland ved 8-tiden. Jagten på morgenmad gik ind og det var ikke så let. Google sendte os flere spøjse steder hen, indtil vi valgte at fortsætte – og stoppe ved en tankstation på motorvejen. Her lykkedes det at få lidt morgenmad.

Vi var i god tid til Mechelen, så jeg foreslog, at vi kørte forbi Westmalle klosterbryggeriet og gik en tur omkring klostret. Det var dejligt at få lidt frisk luft i håret efter en hel nats kørsel. Kl. godt 10 tillod vi os den luksus, at frekventere restauranten over for klostret og nyde turens første belgiske øl: En Westmalle Dubbel.

Efter vi havde tjekket ind på Het Ankers hotel i Mechelen, mødtes hele gruppen (ca. 20 mand) til middag på Het Ankers Brasserie. Der var bestilt mad hjemmefra, så vi fik hurtigt serveret. Der var en spøjs stemning, for vi følte os ikke rigtig velkommen i Brasseriet. Tjenerne virkede direkte fjendtlige og det lå i luften, at de ikke gad have os på besøg. I starten kunne jeg ikke helt forstå det. Stemningen var selvfølgelig høj i gruppen, når en flok herrer bliver sluppet løs i en bryggeri restaurant med god og stærk øl. Senere gik det op for os, at det nok skyldes gruppens tidligere års besøg på Brasserie og hotel. Det har åbenbart været festligt tidligere og vi havde da også hørt nogle historier fra tidligere års besøg.

Jeg var alligevel chokeret over deres behandling af os. De vidste, at vi kom og de vidste, at vi kunne være lidt støjende i sådan en gruppe. Jeg forstod simpelthen ikke, hvorfor de så ikke i de mindste havde valgt at placere os i et lokale for sig selv – i stedet for den mest centrale placering lige foran baren.

Fredag den 9. september 2022 - Heist-op-den-Berg

Fredagens ølsmagning med en, der hed Fons, var aflyst, fordi Fons var rejst udenlands. I stedet var der flertal for at køre til en nærliggende by Heist-op-den-Berg, som Lars Amby & co. tidligere havde besøgt. Vi kørte afsted i et par taxaer og efter en halv times kørsel, nåede vi frem til byen. Vi gik rundt i byens centrum og besøgte forskellige udskænkningssteder. Et enkelt sted blev der arrangeret en lille ølsmagning. Her virkede de til at være glad for at se gruppen. Et andet sted – en åbenbart kendt kælderbeværtning – virkede de ret ligeglade med, at vi kom, selv om gruppen glædede sig til at vise stedet frem.

Efter vi havde besøgt forskellige udskænkningssteder og fået noget at spise, konkluderede vi fra "7000" gruppen, at vi ville tilbage til Mechelen og slutte dagen af dér. Vi tog afsked med de andre, der planlagde, at næste års tur skulle gå til Heist-op-den-Berg, når vi/de nu ikke var så godt behandlet hos Het Anker.

Vi søgte ned til banegården, for at tage toget tilbage til Mechelen. Efter nogen tid sad vi i et tog, men vi skulle via Antwerpen, for at komme til Mechelen.

I Mechelen gik traskede vi ned mod byens store torv, hvor vi fandt en restaurant, så vi kunne få lidt aftensmad. Vi var lidt trætte men ville dog slutte af med en øl på Het Anker. Her fik vi atter tjenernes fjendtlige indstilling at føle. Vores glas blev simpelthen ikke fyldt helt op. Der var mindre end 25 cl. i vores 33 cl. glas. Det brokkede jeg mig over og det hjalp absolut ikke på tingene. Så vi forlod lettere chokeret Brasseriet. Jeg forstod ikke, at de kunne behandle os så uprofessionelt.

Lørdag den 10. september 2022 - Batteliek og Antwerpen

Vi skulle have tilbragt en hel dag på Het Anker med deres gamle eksportmanager Paul Barbier. Den aftale var af uransagelige årsager gået i vasken til stor skuffelse for os fra "7000". Det var egentlig den primære årsdag til, at vi var taget med på turen.

Flertallet besluttede at gå ud til Het Ankers kirke Batteliek i bydelen Battel. Det var en gåtur på 4-5 km. og nogle synes, at det var lidt langt. Men så havde vi jo fortjent en øl, da vi kom frem til denne spændende bygning.

Der var stemning for at spise frokost på stedet men vi fra "7000" bestilte en taxa og kørte til Antwerpen, for at besøge Café Kulminator. Med på turen havde vi Martin, der fyldte lidt meget og kilede sig fast på Lars.

Efter en enkelt øl på Kulminator hos de 2 gamle tudser, gik vi efter et spisested og da frokosten var indtaget, gik vi lidt rundt i byen. Martin skulle åbenbart ind alle steder, hvor der var bøger eller gamle vinylplader og Lars skulle partout slæbes med. Stakkels Lars!

Vi nåede op mod Antwerpens flotte banegårdsbygning men inden da, måtte vi lige forbi vandingshullet Bier Central. Her ville Martin absolut bestemme, hvad Lars skulle smage af øl – selv om vi allerede havde foreslået, at han smagte en Tripel fra Lefort. Så blev det for meget for mig. Jeg satte hælene i og så fik Lars en Lefort :)

Med toget tilbage til Mechelen. Aftenen fortaber sig lidt i tågerne, men vi fik da afleveret Martin til de andre igen og vi gik vist tidligt i seng :)

Søndag den 11. september 2022 - Hos Johan og rundtur på Het Anker

Søndag stod den på et besøg hos en "Johan" i Ba Campus Nekkerspoel (i Mechelen). Johan samler på gamle øl og han er åbenbart ekspert i at købe øl op fra dødsboer. Vi ankom til den gæstfrie vært med besked om, at der var 2 køleskabe til fri afbenyttelse. Det ene indeholdt gammel øl og det andet nyt øl. Jeg havde hørt en fugl synge om, at der var et par flasker Westvlederen fra 1949 og det lykkedes mig at kapre sådan en flaske. Den delte jeg med nogle af de andre men det var fantastisk at smage så gammel en trappistøl. Selvfølgelig var den gået over tid og havde fået

sherry noter. Men oplevelsen var stor. Johan sørgede for hot dogs og suppe til os og vi hyggede os. Arrangementet kostede ikke noget men sædvanen tro blev der samlet ind, så Johan kunne få lidt for gæstfriheden.

Vi fra "7000" stak endnu en gang af fra de andre. Vi ville ikke helt slippe Het Anker og vi havde bestilt en standard rundtur på bryggeriet, så Lars, Søren og Jens Peter kunne se bryggeriet.

Efter rundvisningen forlod vi bryggeriet. Vi ville ikke spise vores sidste aften måltid på Brasseriet med tjenere, der havde lært en del af Fawlty Towers hvad angår uforskammethed.

Så vi gik ud i Mechelen og fandt et lækkert spisested på en båd ved Brasserie de Kraanbrug. Her blev jeg lidt forelsket i en fin elektrisk parasol med Het Anker logo på. Den kunne åbnes og lukkes i hele bådens længde. Det kunne da lige være noget for Brewpubben…

Aftenen sluttede med en tur rundt i Mechelen, før vi vendte retur til hotellet.

Mandag den 12. september 2022 - Hjemad igen

Mandag morgen gik turen hjemad efter vi havde spist morgenmad og fået købt lidt ind på bryggeriet.

Lars Amby havde anvist os et sted, hvor vi kunne handle ind, før vi kørte ud af Belgien og vi satte GPS'en mod butikken. Ejeren blev helt forfjamsket og det samme gjorde vi. Butikken var total tom og hun undskyldte mange gange, at vi ikke havde læst på FB, at hun havde lukket, for at få lagt nyt gulv. Men vi kunne sige, hvis der var noget, vi gerne ville have, så skulle hun finde det til os i kælderen.

Så gik det ellers tilbage mod Danmark, hvor vi ankom ved aftenstid igen.

Epilog

Efter turen sendte jeg følgende besked til Lars Amby:

"Vi fra "7000" siger tusind tak for en rigtig god weekend. Vi har haft det rigtig skønt og det er nogle dejlige mennesker, du havde samlet på turen.

Vi var selvfølgelig ærgerlige over, at Het Anker dagen gik i vasken - og at brasseriets medarbejdere ikke forstod at håndtere vores selskab mere professionelt.

På vejen hjem besluttede vi, at vi ikke vil med næste år til Heist op den Berg. Byen virkede ikke særlig spændende på os.

Det er slet ikke sandsynligt, at vi tager afsted næste år - men gør vi det, så vil vi foretrække en mindre gruppe på 4-6 personer og vi vil nok stadig prioritere Mechelen, da der er mange lækre ølsteder dér. Samtidig er det let at komme til Bruxelles eller Antwerpen derfra. Vi vil måske koble det sammen med den dag, hvor Het Anker har åben smagning med bryggerier, der har lavet øl på deres whiskyfade. Måske er vi selv med dér. Så du skal ikke tælle os med næste år."

Familietur til England (Lake District) april 2023

Prolog

Oprindeligt var det meningen, at min 60 års fødselsdag skulle fejres i Lake District i England i maj 2020, men pandemien satte en stopper for planerne.

I stedet fik jeg en tur til Lake District af mine børn og svigerbørn – i 60 års fødselsdagsgave. De sørgede for både flybilletter, billeje og overnatning i Keswick. Marie og jeg skulle blot følge med – og så ellers finde nogle gode naturoplevelser i den skønne nationalpark.

Vi skulle rejse 5 afsted, Marie og jeg, Vibe og Jonathan samt Lasse. Maja blev hjemme, for at skrive opgave i forbindelse med hendes studier.

Lørdag den 1. april 2023 - Rejsen derover

Marie indledte lørdagen med at tage med Brewpubben's Venner på bustur til et par bryggerier i Jelling. Vel retur derfra kunne vi tage afsked med pubben og nogle af stamgæsterne. Det er en

speciel følelse, at overlade pubben i andres varetægt, men det skete med ro i sindet. Vi er begunstiget af, at have et fantastisk korps af hjælpere.

I Billund Lufthavn fik vi med møje og besvær parkeret camperen på P8 – efter at vi havde været hele parkeringspladsen rundt. Alle steder var der en maks. højde på 2,10 meter. Sikkert fra dengang, da man skulle igennem en overdækket udkørsel med automater. Disse eksisterede ikke længere.

I hallen ventede Lasse. Han og Maja havde været til barnedåb hos Tea og Tobias, så Maja havde sat ham af i lufthavnen på vejen hjem. Vi slap gnidningsløst gennem sikkerhedskontrollen og satte os op, for at vente på Vibe og Jonathan. Maja havde bagt brød til os, så vi ikke skulle gå sultne ombord på flyet. Det smagte dejligt :)

Der var ikke meget kontrol ved Ryanairs skranke. De har ellers ry for at være flittige til at måle folks håndbagage i deres iver efter at hive lidt ekstra kroner ud af kunderne. Men det var der ikke noget af. Vi kunne også snildt have hver vores 2 stk. bagage i flyet.

Selve flyturen var der heller ikke noget specielt ved – ud over, at piloten præsterede en noget hård landing, så mon ikke flyet skulle til en ekstraordinær kontrol, før det lettede igen…

Vel ankommet til Manchester ved 11-tiden, blev vi afhentet af en bil, der skulle bringe os til udlejningsfirmaet, der havde skiftet navn siden bilen var blevet lejet. Ikke særligt betryggende og Lasse pointerede, at han foretrak at leje hos et af de store udlejningsfirmaer.

De unge mennesker gik ind, for at få formalia på plads med udlejningen. Jeg havde kun advaret om, at de gerne ville prakke flere forsikringer på folk. Men det eneste, der vistnok skete var, at vi fik opgraderet vores bil, så der blev bedre plads til os alle 5. Det kunne vi jo ikke klage over.

Lasse satte sig bag rettet og jeg agerede kortlæser. Lasse førte os sikkert ud på vejene og ud af Manchester. Det var heldigvis ikke det værste tidspunkt, at køre på. Med et enkelt stop undervejs, nåede vi til Keswick en times tid efter midnat.

Der ventede en parkeringsplads på os i High Street og Vibe fandt hurtigt en nøgle til vores hus.

Efter en meget kort rundtur i huset, var værelserne fordelt og alle kunne kravle i seng. Vi var trætte og havde et stramt program fra morgenstunden næste dag :)

Søndag den 2. april 2023 - Vandretur på Catbells og Castle Crag

Vores airbnb lå meget centralt i forhold til byen. Huset var i 4 etager med køkkenet i kælderen, opholdsstuer på første sal og soverum på de to øverste etager. Et rigtig lækkert sted.

Men der var ikke særlig meget tid til at nyde hybelen. Vi skulle nå den første båd fra Keswick til Hawes End med afgang kl. 9:45. Inden da skulle vi have morgenmad, men der var ikke tid til at handle ind, så vi stod klar foran Wetherspoon kl. 8. Her fik vi turens eneste rendyrkede full english breakfast – eller nogen af os gjorde. Der var også nogen, der klarede sig med en mindre morgenmad.

Wetherspoon reklamerede med, at de havde real ale festival med håndpumpet gæsteøl fra en del udenlandske bryggerier. Det lød spændende men festivalen sluttede i dag, så vi var nødt til at kigge forbi senere i dag.

Bådafgangen med titlen "walker special" var fyldt op. Normalt plejer vi at have den båd for os selv. Det kunne kun tyde på, at der var en del flere turister i Lake District.

Efter ca. 10 minutters sejlads, blev vi sat i land ved Hawes End, der ligger for foden af det ikoniske bjerg Catbells. Vi var så klar til vores første vandretur. Vejret var overskyet og ikke særlig varmt. Men det passede fint til vores første "opstigning" fra Derwentwater til Catbells.

Catbells er et par "bakker", der ligger langs en del af den vestlige side af Derwentwater søen. Med en højde på godt 450 meter er det et fint udgangspunkt for den første tur i Lake District, fordi der skal arbejdes, for at komme op på toppen. Men også fordi belønningen er nogle fantastiske udsigter over Derwentwater, Keswick, bjergmassivet med Skiddaw bag Keswik og Little Valley med bjergene vest for.

Vi knoklede os opad og nåede toppen på den højeste af de 2 toppe på Catbells. Det var hårdt og jeg kunne se, at vi brugte lidt mere tid, end vi havde gjort sidste gang. Alderen begynder nok at trykke. Jonathan og Lasse var nok dem, der havde lettest ved det – men også Vibe så ud til at hygge sig.

På toppen blev vi belønnet med solskin og naturen er nu smukkest, når den ligger badet i sol og blå himmel.

Efter et kort stop på toppen, startede turen ned igen. Ned mod den sydlige del af Derwentwater og videre mod landsbyen Grange. Inden vi nåede dertil, gik vi ind på Borrowdale Gates Hotel og fik en kold øl og nød en fortjent pause. Vi ville også have haft frokost, men det kunne de åbenbart ikke klare.

I Grange købte vi lidt sandwich og fortsatte op mod Castle Craig. Det var meningen, at frokosten skulle indtages på Castle Craig, så de unge mennesker kløede på og var hurtigt oppe på toppen, men Marie orkede ikke turen derop, så hun ville vente for foden. Jeg efterlod min rygsæk hos hende og kravlede opad i et langsomt tempo. Castle Craig trækker virkelig tænder ud. Det er en kæmpe bunke skifersten, man går op på, så man skal lige koncentrere sig, for ikke at træde forkert.

Jeg nåede op til det punkt, hvor udsigten over Borrowdale er, men de unge mennesker var ikke at se. De var fortsat op til det absolut højeste punkt, som vel er 10-15 meter længere op. Det orkede jeg ikke. Jeg var også blevet mør. Så jeg tog et par hurtige billeder og kravlede ned mod Marie igen.

For foden af Castle Craig fik Marie og jeg vores – i øvrigt ganske glimrende – sandwiches, før vi sluttede dagens strabadser af med nedstigningen til Borrowdale og den lille by Rosthwaite. Normalt slutter dagens vandretur af med en pint på en bar i Rosthwaite, men vi var sent på den og vi ville også gerne nå omkring Wetherspoon og deres Real ale festival.

Så vi stilede direkte mod busskuret og efter ca. 10 minutter, dukkede bussen fra Buttermere op. Tilbage mod Keswick og nu var det om at være taktisk. Pigerne blev sendt på indkøb i Booth og vi andre gik direkte mod Wetherspoon, hvor jeg købte en af hver af de 4-5 pints, der var med på Real ale festivalen. Der var meget spændende øl imellem fra bryggerier i bl.a. Schweiz og USA, der jo heller ikke er så traditionsbunden mht. real ale.

Vibe og Marie dukkede hurtigt op. Booth var lukket tidligt. Det var jo søndag i dag.

Alle var lidt mørbankede efter den første tur i The Lakes. Men humøret fejlede ikke noget.

Tilbage til vores airbnb, for at blive frisket lidt op før aftensmaden.

Jeg havde bestilt bord på The George Hotel, fordi jeg antog, at søndag er en travl dag med mange spisende gæster til den traditionelle Sunday roast (lam). Jeg havde glædet mig til at smage det igen, men inden vi fik os båset, havde de åbenbart udsolgt. Øv, men så måtte vi jo prøve noget andet fra deres menukort. En meget ung mand tog imod bestillingen og vi gætter på, at han ikke fik noteret alt ned, for der var lidt rod med serveringen af vores kød. Det var ikke den helt store smagsoplevelse, så en anden gang, så er det nok ikke The George Hotel, vi skal spise på.

Jeg havde ellers haft en plan om, at vi skulle have holdt min 60 års fødselsdag dér…

Efter maden gik vi ned, for at få en pint på pubberne i centrum af Keswick. Vibe og Marie gik med det første sted og efterlod os ved Dog & Gun, hvor jeg glædede mig til at smage Loweswater Gold og Old Peculier. Den første skuffede ikke, men det gjorde den anden. Old Peculier havde alt for meget diacetyl og smagte fælt af en blanding af smør og sød slik. Skuffende, at Theakston Brewery ikke har bedre styr på brygningen.

Vi fik ordnet verdenssituationen over et par pints, indtil vi blev sparket ud ved lukketid.

Så defilerede vi hjem og kravlede i seng efter en første begivenhedsrig dag i The Lakes. Klokken var tæt på midnat.

Mandag den 3. april 2023 - Castle Head og rundt om Derwentwater

Marie og jeg stod op ved 8-tiden og fik et morgenbad, før vi stilede mod Booths, for at handle ind til morgenmad. Indkøbskurven blev fyldt godt op med brød, ost, marmelade, smør, juice og instantkaffe – nå ja – også et par enkelte room beers fandt vej til kurven.

Vel hjemme kunne vi konstatere, at Vibe også var gået på jagt efter morgenmad. Vi nåede ikke helt at stoppe hende. Hun kom i hvert fald hjem med lidt forskelligt morgenmad – også brød. Så det havde vi nok af nu.

Alle var friske efter gårsdagens strabadser. Heller ikke aftenturen til pubben havde sat synlige spor, så vi var klar til en ny omgang.

På busturen tilbage mod Keswick, var der en af passagererne, der havde anbefalet os at besøge Castle Head lige uden for Keswick, så det blev dagens første destination.

Vejret var super med blå himmel og ikke nogen særlig vind. Det giver lige et par grader mere på humørbarometret.

Vi gik ned mod bådstedet ved Keswick og lige over for bådstedet gik vi op i skoven mod Borrowdale Road. Lige på den anden side af vejen begyndte opstigningen mod Castle Head. Vi valgte selvfølgelig den korteste og dermed stejleste tur op på den 162 meter høje bakke. Så var vi ligesom i gang.

Udsigten fra Castle Head var super fin. Det var virkelig turen værd med et flot vue ud over Derwentwater og Cat Bells i baggrunden. Vi sad en lille halv time og nød udsigten, mens vi fik turens første formiddagsøl.

Vel nede fra Castle Head, fortsatte vi turen rundt om Derwentwater. Det er en fin vandretur med meget skiftende terræn. Der er både enge, strand, søbred, skov og lidt kuperet terræn. Undervejs synes jeg, at mine snørebånd på støvlerne var løse. Men ved nærmere eftersyn var det ikke snørebåndene men sålene på støvlerne, der var løse. På begge støvler sad sålene kun fast i enderne. I midten kunne vi stikke en finger ind. Så mine gode Meindl, som jeg havde købt i 2009 var done. Jeg måtte gå forsigtigt resten af dagen, for at komme i mål med støvlerne på.

Jan havde foreslået os at spise frokost på Mary Mount hotel og det skuffede ikke. Vi fik en dejlig plads i solen og nød en god frokost.

Så havde vi samlet kræfter til at fortsætte turen rundt om Derwentwater.

Syd for søen gik vi over stien til den vestlige bred.

Vi fortsatte op langs søen og følte os kort fristet af at hoppe på en af bådene, for at blive sejlet tilbage mod Keswick, men vi modstod fristelsen.

I Portingscale gjorde vi holdt. Jeg ville give de andre det tunge valg, at vælge mellem en omvej, for at besøge den lille Farmers Arms i byen – eller gå den direkte vej tilbage mod Keswick. De kunne ikke modstå fristelsen for at besøge den lille pub, så vi gik de ekstra 300 meter til pubben.

Jeg bad barmanden om 2 pints of Snecklifter. Han grinede, for den havde de ikke haft i flere år. Det vidste jeg godt, men jeg ville gerne høre hans version af, hvorfor Jennings Brewery havde taget denne ikoniske mørke ale af sortimentet. The landlord mente, at det var fordi bryggeriet blev opkøbt af Martsons (der igen er ejet af Carlsberg). Man ønskede åbenbart ikke at holde liv i Jennings men havde købt bryggeriet, for at overtage markedsandele. The landlord kunne også berette, at de havde tænkt sig at lukke ned for den mest solgte øl fra Jennings – Cumberland ale. Det er business, når det er værst. Man fjerner de gode øl fra markedet, for at sælge kedelig konsumøl.

Jennings Brewery blev lukket ned i oktober 2022 og sat til salg. Det var lige før man kunne få lyst til at købe stedet og starte bryggeriet op igen :)

Farmers Arm var ikke helt så lille, som jeg troede. Der var et stort baglokale, som jeg ikke kunne mindes at have set. Men der var også en beergarden bag ved pubben. Her nød vi lidt godt øl, før vi satte snuden tilbage mod Keswick.

Det sidste stræk var lidt hård, fordi jeg absolut skulle have mine ben af bukserne kort før solen gik ned. Så det var lidt koldt at gå tilbage til Keswick. Så kan man jo lære det!

Aftensmaden blev indtaget på thai restauranten Star of Siam. Først en god Tom Yum suppe med store rejer og dernæst en klassisk karryret, som jeg sædvanen tro bestilte very spicy. De tog det meget bogstaveligt her, så jeg fik min sag for. Jeg kampsvedte – men det smagte vidunderligt. Så måtte vi leve med, at de kun havde Singha Beer på fad. Det passede nu fint til det stærke mad.

Den afsluttende pub tur blev overladt til Lasse og mig, men det klarede vi fint. Vi måtte bl.a. omkring Dog & Gun igen, for at smage om Old Peculier var blevet bedre. Det var den ikke. Vi forsøgte at fortælle bartenderen, at øllet smagte forkert. Han mente, at det var fordi øllet blev serveret fra træfad. Da vi forlod pubben stod der tomme stålfade udenfor med Old Peculier, så historien om træfad holdt ikke.

Tirsdag den 4. april 2023 - Honister, Buttermere og Grasmere

Morgenmaden blev indtaget i fred og ro efterhånden som folk stod op. I dag ville vi bruge bilen og køre en tur rundt i lokalområdet.

Første punkt på dagsordenen var et stop ved Ashness Bridge (en af de mest fotograferede stenbroer i Lake District) og Surprise View.

Dernæst kørte vi ind i Borrowdale og op til Honnister skifermine, hvor vi parkerede bilen. Turen op gennem passet er utrolig flot. Det sidste stykke foregår i et specielt landskab med kun græs på bjergsiderne. Undervejs overhalede vi flere cykelryttere, der kæmper sig op gennem passet.

Vi aflagde skiferminens butik et besøg. Jeg har længe haft lyst til at købe en skifersten med hjem, men har ikke rigtig haft noget at bruge den til. Vi har jo navneskilte og nummerskilte til husmuren, så jeg modstod fristelsen til at bruge penge…

I stedet fortsatte vi ned mod Buttermere. Da vi nåede helt ned i bunden, gjorde vi holdt ved et sted, som jeg antog var Buttermere. Der var godtnok ikke mange huse – men jeg huskede heller ikke Buttermere som nogen stor by :)

Det viste sig dog, at vi var stoppet ved Gatesgarth i stedet. Her var der banket et lille ishus op og vi måtte smage, hvad de kunne præstere. Jeg kunne bl.a. få Sticky pudding som is.

Lasse valgte at fortsætte i bilen til Buttermere. Vi andre gik tur rundt om søen Buttermere og endte dermed i byen på gåben. Turen rundt om søen er meget flot. Der er fin udsigt til bjergmassivet syd for søgen med bl.a. Fleetwith Pike og Haystacks. Vejret var lidt overskyet og der var også mere diset end da Lasse og jeg sidst var her.

Undervejs på stien fløj et par jægerfly lavt hen over hovedet på os. Den slags er vi ikke rigtig vant til i Danmark. Flyene øver sig i bjergterræn. Det gjorde stort indtryk på de unge mennesker med de meget larmende motorer. Jeg kunne godt forestille mig, at forældre med små børn har en opgave med at berolige deres poder, når der kommer sådan en gang larm drønende.

I Buttermere have Lasse fundet den sidste parkeringsplads i byen. Vi satte os til rette i haven ved Buttermere Court Hotel, for at indtage lidt frokost. Det smagte dejligt og som sædvanligt kan man nyde godt håndpumpet øl til maden.

Dagens videre program blev besluttet over maden. Vi kunne tage til Kirkstile Inn og nyde en øl eller vi kunne køre til Grasmere og kigge lidt på butikker. Der er ikke meget at se i Kirstile Inn, så pigerne vandt og Lasse startede bilen, for at køre os til Keswick og videre til Grasmere.

Her var vi igen heldige at finde en parkeringsplads og vi slentrede ned af ”hovedgaden”. Marie og Vibe faldt ind til en omgang afternoon tea med scones. Vi andre forsøgte at se resten af gaden men endte alligevel snart på en pub til en pint.

Der var mange gæster i Grasmere. Måske et udtryk for, at det er påskeuge. Eller også er The Lakes bare blevet overrendt af turister. Det må vi se, når vi engang vender tilbage uden for påsken.

Lasse kørte os tilbage til Keswick, hvor der blev tid til lidt hygge i dagligstuen, før vi skulle spise til aften. Vi slentrede rundt på må og få, for at finde et sted at spise. Alle steder var der helt optaget.

Til sidst holdt vi fast ved første indskydelse og bestilte sen aftensmad på en indisk restaurant. Tiden blev slået ihjel på Bar eS med gode pints og lidt fodbold i baggrunden.

Den indiske mad smagte dejligt. Det er et godt køkken, hvis bare man ikke skal spise det flere dage i træk, for så bliver det lidt ensformigt.

På vejen hjem nåede Lasse og jeg lige forbi Dog & Gun igen. Old Peculier smagte stadig ikke godt!

Onsdag den 5. april 2023 - Castlerigg Stone Circle

Dagens sidste hele dag i England startede med morgenmad og en let tur langs jernbanestien til Threlkeld. Lasse valgte at blive hjemme. Hans døjede med den ene storetå og var på smertestillende.

Vi andre gik mod den gamle jernbanestation i Keswick. Vi kunne ikke rigtig finde frem til jernbanestien, der lå gemt bag et hotel. I hotellets baggård var der en mand, der kunne fortælle, at vi ikke var de første, der gik forkert. Han guidede os ned af vejen og op af en trappe til stien. Så lykkedes det!

Selve jernbanestien har været omtalt flere gange, når vi har været på besøg i området. Jeg tror, at den almene opfattelse har været, at turen er lidt for kedelig. Og det er sandt, at det går meget fint lige ud, men naturen langs banen retfærdiggør dog alligevel, at man kan tage turen en dag, hvor det ikke skal være for meget bjergklatring.

Vi nød turen sammen med en masse andre, der havde fået samme ide. Undervejs krydsede vi floden Greta adskillige gange og vi passerede også en mindre kløft på turen, der er i alt ca. 5 km.

I stedet for at gå tilbage af samme rute, valgte vi at forlade jernbanestien kort før den sluttede. Vi drejede til højre og via en anden sti kunne vi gå under hovedvej A66 til den mindre vej Burns. Via denne noget mere kuperede vej, fortsatte vi mod Castlerigg Stone Circle. Turen dertil gik pænt opad og vi fik alle brug for rugnrødsmusklerne.

Ved Castlerigg stencirklen skridtede Marie direkte hen til en lille mobil isbil og købte sig en is. Vi andre havde mere travlt med at se stencirklen, der ligger på en stor åben mark.

Her myldrede det også med mennesker, så jeg gik lidt væk og besluttede, at jeg også ville have en is. Men det var for sent. Bilen var kørt, så det var kun Marie, der fik glæde af den :)

På turen tilbage til byen, fik vi brugt forreste del i vores fodtøj, for det gik kraftigt nedad.

I Keswick havde vi handlet lidt ost ind og et par flasker rødvin. Den sidste aften skulle vi spise hjemme. Så der blev dækket op med lækkert mad i spisestuen. Vi ville sidde i køkkenet, men

Lasse havde slukket for gassen i ovnen, der skulle varme rummet op. Og vi kunne ikke finde ud af at tænde det igen :)

Der blev hygget hele aftenen. Udenfor regnede det, så der var ingen, der havde lyst til at skulle på pub.

Torsdag den 6. april 2023 - Hjemad igen

Morgenmaden bestod af rester fra de riges bord. Der var masser af brød og lidt ost tilbage, så nåede næsten at få ryddet op. Inden vi forlod Keswick, brugte vi en times tid på at se på byens marked. Det var nu hurtigt overset. Det er det samme tingeltangel, som der plejer at være til markedet. Og vi kunne ikke rigtigt købe ind, for vi havde ikke meget bagageplads på vej hjem.

Bilen var pakket, så vi kørte afsted. Vi kørte først til Ambleside, hvor pigerne strøg ind i den første butik, de så. Vi andre gik en lille tur rundt i gaderne og endte med at nyde solen foran den butik, som pigerne var forsvundet ind i.

Turen fortsatte mod Coniston og Broughton-in-Furness, hvor vi atter parkerede for at spise frokost.

Så var det ved at være slut med Lake District i denne omgang. Vi lagde bjergene bag os og Lasse tog turen til Manchester i en bil, hvor alle var lidt døsige.

I Manchester fandt vi frem til udlejningsfirmaet og på ganske få minutter var vores bagage stuvet over i en transferbil. Det tog kun et øjeblik at aflevere bilen. Vi havde afsat en time til at aflevere den og blive kørt til lufthavnen, så da vi nåede til lufthavnen var det i meget god tid.

Turen gennem sikkerhedskontrollen tog lang tid. Der var åbenbart mange englændere, der skulle på påskeferie. Marie havde købt et glas syltetøj til Grethe. Det konfiskerede de, ligesom de tog en proptrækker fra vores toilettaske. Den proptrækker havde været med på rigtig mange ture tidligere uden at blive konfiskeret.

Jeg havde taget mine støvler på, så de kunne komme med hjem. Marie kunne sætte dem ud i haven og pynte dem med blomster. Men de nåede kun lige gennem sikkerhedskontrollen, så røg den ene sål af. Så måtte jeg skifte til sko og slæbe støvlerne ved siden af.

Resten af turen var den almindelige kedelige venten. Først turens sidste pint i det helt overfyldte toldfri område, dernæst en jagt på lidt aftensmad. Det blev til stort set ingenting for overalt var der lange køer.

Flyturen gik stille og roligt og vi nåede Billund 5-10 minutter før planlagt ankomsttid.

Epilog

Det var dejligt at komme tilbage til Lake District, selv om Keswick og bjergene var fyldt med mennesker. Jeg håber ikke, at det er et generelt billede, for så drukner nationalparken. Det vil være synd. Vi oplevede, hvordan det var svært at få plads på restauranter o.l.

Det var skønt at have vores børn med og det var lækkert at se, at både Vibe og Jonathan var begejstret for området. Jonathan var allerede i gang med at overveje at tage sine forældre med derover.

Så vi kunne bestemt sige, at det har været en fantastisk fødselsdagsgave, at få indfriet. En tur, som Marie og jeg vil se tilbage på med stor glæde. Tusind tak til de dejlige unge mennesker :)

Med Claus Hebor til Irland maj 2023

Prolog

Marie og jeg holdt en fælles 60 års fødselsdag på pubben. Vi trængte til lidt fest efter pandemien. Vi havde nået en alder, hvor det var svært at lave en liste med gaveønsker. Så vi ønskede os en tur til Irland - og praktiske, som vi altid har været, foreslog vi, at vores gæster kunne indbetale et beløb på vores "gavekonto". Så var kimen lagt til turen til Irland.

Men hvorfor lige Irland?

Vi havde haft besøg af Claus Hebor, der på pubben havde holdt en smagning med gode irske whiskeyer. Senere var Claus på besøg sammen med en irsk musiker Joe Gibson, der fortalte om Irland og spillede irsk musik.

Claus er historiker og han elsker Irland. Har rejst i Irland mere end 400 gange. Og så havde han nogle foldere med, der beskrev nogle rejser rundt i Irland, som han arrangerer. Vi blev

overbevist, fordi Claus var en god fortæller og folk med passion har altid en tendens til at tiltrække andre.

Så vi var ikke i tvivl om, at vi gerne ville med Claus en tur til Irland. Vi havde egentlig tilmeldt os en tur i det vestlige Irland men Claus foreslog, at vi tog med på en tur i det nordvestlige Irland og Nordirland. Vi sagde ja - uden at tænke mere over det. Faktisk gik det først for alver op for os, at vi skulle bruge meget tid i "krigszonen" Nordirland, da vi var kommet afsted.

Det var første gang vi skulle føres rundt på en rejse uden vi selv havde arrangeret noget. Bach Tours skulle bare følge med strømmen!

Optakten til turen var ikke den allerbedste. Vi var begge 2 snotforkølede og ingen af os sov ret meget natten op til afgangen. Måske var det bare rejsefeber :)

Mandag den 22. maj 2023 - Fredericia via København og Dublin til Letterkenny

Bruseren havde ikke helt held til at skylle forkølelsen væk, så vi måtte klare os med at være nogenlunde friske efter en nat med kun få timers søvn.

Der var bestilt taxa kl. 5:50 og på banegården købte vi lidt kaffe og rundstykker. Nu skulle der hygges i toget.

Lige som vi var ved at sætte os på vores pladser, hørte jeg nogen nævne, at de skulle til Irland. Jeg dristede mig til at spørge, om de skulle rejse med Claus Hebor. Det skulle de. Senere fandt vi ud af, at de hed Birgitte og Peter.

Birgitte genkendte mig fra pubben og hendes mand Peter kunne fortælle, at han på pubben havde nævnt, at han ikke kunne lide hvedeøl – hvorefter jeg havde serveret hvedeøl for ham. Hvedeøl er nemlig ikke bare hvedeøl!

Vi sov så meget som muligt på turen mod Københavns Lufthavn. Det var ikke let, for på sæderne ved siden af sad der 2 kolleger fra banen, der åbenbart skulle diskutere alt mellem himmel og jord. Jeg konkluderede, at de var meget enige om tingene…

I lufthavnen var der ikke så travlt, som vi kunne frygte. Vi gik stille og roligt gennem alle steps og jeg nød, at vi kunne tage den lidt med ro i lufthavnen. Med en lille halv times forsinkelse, lettede Norwegian.

Marie faldt hurtigt i søvn i flyet og jeg bestilte en kop kaffe og en whisky, så jeg kunne få en lille middagslur også. Den indkøbte sandwich fra Lagkagehuset blev spist og snart småsov vi atter.

I Dublin blev vi hentet af Claus Hebor og hans kone Helle. Der stod en flok på 16 gæster. Nogle kom rundt og gav hånd. Andre gemte sig lidt. Det virkede lidt akavet.

Claus viste os ud til vores bus. Jeg gik sammen med Peter fra Fredericia - og da vi nærmede os et par busser, ønskede vi os den til højre. Den var stor og moderne - med masser af plads, Men det var den til vestre, vi skulle med. En lidt ældre sag - som viste sig at passe helt til vores selskab. Der var ikke så meget plads mellem sæderne. Til gengæld var der mange ledige sæder, så vi kunne sidde hver for sig - det viste sig at blive rigtig super!

Turen fra lufthavnen og nordpå tog ca. 3 timer. Undervejs kørte vi ind i Nordirland og ud igen, gennem et frodigt område, der gradvist blev mere kuperet, før vi nåede den lille by Letterkenny, hvor vi skulle bo de første 4 dage.

I bussen fortalte Claus en masse om vores program, hvad man gør og ikke bør gøre i Irland. Vi lærte bl.a. at det var vigtigt at bruge høflighedsfraserne Please og Thank you og Claus mindede os om, at vi danskere egentlig er lidt reserveret og ikke særligt venlige, når vi er i udlandet. Det kunne jeg sagtens følge ham i!

3 timer i bus uden stop var måske lige i overkanten, så folk begyndte at snakke om kaffe og kage eller ligefrem en Guinness. Måske var der også nogen, der trængte til et toilet...

Claus lovede, at han kun skulle bruge 5 sekunder på at skaffe vores nøglekort, men der var åbenbart kø i receptionen, så det tog et kvarter i stedet.

Marie og jeg pakkede hurtigt ud og listede en tur ned af gaden, for at proviantere lidt til morgendagens tur.

Letterkenny er en lille by med ca. 20.000 indbyggere. Ved første øjekast virkede her lidt slidt og gammelt. I hovedgaden var mange butikker lukket og der var sikkert bygget et større indkøbscenter i byens udkant. Det var dog påfaldende, at der lå masser af pubber i gaden. Så pubdøden var ikke helt nået til Letterkenny endnu.

Vi fandt en pub nede i gaden. Den så meget slidt ud udenpå men indenfor var McCafferty et skatkammer af gamle malerier, skilte, flasker og andet øl relateret. Jeg tror aldrig, at jeg havde set en så autentisk pub før.

Vi bestilte et par øl – udvalget var meget begrænset til en pub af den størrelse. Med øllet i hånden, gik vi en tur rundt i pubben og studerede alt interiøret. Vi endte oppe på the rooftop beer garden, hvor solen skinnede. Vi var helt alene her, men jeg følte mig overbevist om, at på en fredag eller lørdag aften ville der garanteret være fyldt op her.

Tilbage til hotellet, hvor flere fra vores selskab sad i baren og nød en øl. Vi bestilte også en.

Klokken nærmede sig 19 og der blev serveret aftensmad. Vi kunne vælge mellem 3 forretter og 3-4 hovedretter. Jeg bestilte caesars salat til forret og en fiskesuppe til hovedret. Det smagte rigtig godt og blev vi ikke mætte, var det helt sikkert vores egen skyld.

Efter middagen proklamerede Claus, at han ville over på den nærmeste pub og høre live music. Flere fulgte med mens mange trak sig tilbage. Det sidste gjorde vi også. Vi var lidt trætte. Vi var 5 jyder på holdet og vi havde jo brugt mindst et par timer mere på turen til Irland, så vi var vel undskyldt.

Vi skulle nok tage revanche senere!

Tirsdag den 23. maj 2023 - Slieve League og Ardara

Morgenmaden blev serveret fra kl. 7:30 i kælderen på Dillons Hotel. Vores guide Claus havde anbefalet en full Irish breakfast, så bunden var lagt til dagens program. Så det bestilte jeg. Og det fortrød jeg. 2 x tomater, pølser, bacon, kroketter og æg samt bønner. Altså dobbelt portion af, hvad vi normalt får ved en english breakfast. Jeg måtte levne en del af maden – og det fik jeg helt dårlig samvittighed af. Men hellere levne end revne.

Vi blev afhentet af bussen foran hotellet og snart var vi på vej ud af Letterkenny mod sydvest. Mens Claus fortalte første kapitel om den irske historie, gik det mod kysten og dagens første mål Slieve League, der med sine 600 meter over havet er en af de højeste havklipper i Europa.

Efter en god times kørsel kunne vi skimte Atlanterhavet og efter ca. en times yderligere kørsel, var vi fremme ved den parkeringsplads, hvorfra dagens vandretur startede.

Med det samme gik det opad på store sten, der var anlagt som en fin trappe. Vejret var gråt og til tider blæsende men ikke koldt. Solen var fraværende og det havde selvfølgelig været med til at gøre sceneriet smukkere, hvis det lå badet i sol og blå himmel.

Den næste ca. en time gik det mere eller mindre opad og flokken blev mere spredt.

Vi nåede op til et plateau, hvor Claus havde tænkt sig, at vi skulle spise frokost. Her var der ingen vind og en direkte udsigt ud over Atlanterhavet. Vi kunne se ned på vores bus langt nede. Det lignede en legetøjsbil herfra. Vi var ikke helt på toppen af Slieve League, men for at komme det sidste stykke derop, skulle man først gå et pænt stykke ned i en dal. Det havde ingen behov for.

Claus gravede "tilfældigt" en flaske whiskey op fra græsset og bød et glas til alle, efter vi var samlet igen. Tullamore Dew fungerede fint som en tur dram. Claus fortalte lidt om irsk whiskey, mens vi nød drammen og så småt fik spist vores sandwich.

Efter en god halv time, begyndte vi nedstigningen mod parkeringspladsen igen. Hele vejen ned kunne vi nyde det flotte vue ud over Atlanterhavets møde med klippekysten.

Claus havde i sit foredrag om Irlands historie gjort meget ud af at fortælle, at Irland på rigtig mange områder er langt foran Danmark. Det var f.eks. på skattetryk, udgifter til det offentlige, landbrug osv. Det var lidt svært at tro, at det er rigtigt, Det kan sagtens være, at Danmark kan lære af Irland på håndtering af midler til det offentlige. Vi kan sandsynligvis lære af irernes tilgang til skolesystemet. I Danmark har vi haft travlt med at centralisere skoler og efteruddannelse men i Irland har de valgt at holde det ude i de små samfund. Alle byer har stort set skolegang op til en vis alder og lidt større byer har skoler, der inkluderer gymnasieniveauet. Derved opnås, at de unge bliver i lokalsamfundet og ikke er nødt til at søge til storbyerne.

Vi kan måske også lære af, at Irlænderne ikke sprøjter deres marker og aldrig har gjort det. Og måske kan vi skele til dem, når det handler om at håndtere arbejdsløsheden, hvor folk i Irland har svært ved at leve for understøttelse og dermed bliver tvunget til at finde sig et nyt job. Det har f.eks. betydet, at indvandrere hurtigt har fundet sig et job. De bliver i øvrigt ikke stuvet sammen på store institutioner men er rykket ud mellem irerne.

Der hvor min kæde hoppede af i Claus' fortælling er, at byerne ser noget nedslidte ud. Men måske lever vi i Danmark bare over evne.

Normalt er jeg ikke imponeret af Fredericia's vejnet, men på det felt slår vi altså irerne. De små veje ude ved den irske vestkyst var ikke i super god stand – eller også var vores bus bare elendig affjedret. Vi blev kastet fra side til side i bussen og vi måtte holde på alle vores ting, for at sikre dem. Nå, så var middagsluren jo aflyst…

Efter en lille køretur gennem Glengesh passet, nåede vi frem til Ardara Distillery. Her skulle vi mødes med Claus' "familie", der stod for produktionen af whiskey. Vi startede med at få en fælles introduktion til stedet. Den kvindelige guide fortalte bl.a., at Irland i mange år forbød produktion af whiskey andre steder end i de store byer. Det betød, at antallet af destillerier faldt til kun 2 – og de var endda i en periode ejet af samme firma.

Inden forbuddet var Irsk whiskey meget mere populær end f.eks. skotsk whisky. Irerne udviklede de store kobberstills, men de irske destillerier kunne ikke lide dem. Det kunne til gengæld skotterne. Det gjorde, at skotterne kunne producere meget mere whisky en irerne.

Den største forskel på skotsk whisky og irsk whiskey (ud over stavemåden) er, at skotsk whisky destilleres 2 gange mens irsk whiskey destilleres 3 gange. Det giver den irske version en mere blød smag og det er derfor lettere, at lære whiskeyen at kende gennem den irske version.

Efter introduktionen blev vi delt i 2 hold. Første hold fulgte med the master distiller rundt på destilleriet. Den gruppe nåede jeg desværre ikke med. I stedet blev vi båset og fik smagsprøver på de 3 blendede whiskeyer, som destilleriet havde i programmet. Deres produktion af whiskey var endnu så ny, at det end ikke må hedde whiskey. Destilleriets whiskey er let røget og absolut behagelig at drikke.

Vi smagte også 2 af deres gin, bl.a. en julegin med noter af bl.a. anis.

Jeg var stadig snotforkølet og havde generelt svært ved at dufte de liflige dråber. Til sidst smagte vi – helt specielt – deres 78 % rene newstill. Det smagte ikke så dumt og noget tyder på, at de har fat i den lange ende mht. at producere gode whiskeys.

Til sidst i præsentationen dukkede ejeren af destilleriet op. Han overtog den sidste del af seancen, selv om jeg var godt tilfreds med vores guide. Hun var utrolig let at forstå. Talte i et meget klart og tydeligt sprog uden nogen dialekt.

Så blev det vores tur til at besigtige destilleriet. Med Claus' medbragte højttalersystem, hvor vi alle var udstyret med en grøn lille kasse og en earplug, kunne vi sagtens høre, hvad guiden fortalte, selv om der var en baggrundsstøj i destilleriet.

Destilleriet har 3 potstills og ud af 10.000 liter urt produceres ca. 1.000 liter alkohol.

I destilleriet var der bl.a. et tomt amerikansk bourbonfad og et spansk sherryfad, som vi kunne snuse til, for at fornemme hvilke ting, whiskeyen tager til sig fra de 2 tønder. Det var interessant, selv om mit snydeskaft nok ikke fik det fulde udbytte af den sag.

Der var også et rack, der med forskellige tønder viste, hvor meget der fordamper på fadene i løbet af fadlagringstiden. Det gav et godt billede af the angels share. I samme rack var der den allerførste tønde, som var blevet produceret på destilleriet. I følge guiden var det den første tønde, der var blevet produceret lovligt i mere end 120 år i dette område af Irland. Guiden proklamerede, at man kunne blive skrevet op til en flaske fra den tønde. Jeg tænkte, at det kunne være rigtig sjovt, at få fingre i sådan en flaske, så jeg skrev mig op.

Tilbage i receptionen/shoppen var hold 2 stadig i gang med smagningen. De havde vist fået lidt mere tid til at nyde deres drammer.

Jeg købte en flaske af deres bedste whiskey The Midnight Silkie. Whiskeyen var en blend af indkøbte whiskeyer. Det kunne evt. blive en tur whiskey, hvis vi trængte.

Inden vi forlod destilleriet, fik nogle få af os chancen for at se deres varehus og den tønde, som Claus havde investeret i.

Vi var lidt bagud ift. tidsplanen. Turen ud mod vandrestedet havde taget længere tid, fordi der var en del vejarbejde. Så vi besluttede i fællesskab, at man enten kunne vælge et pub besøg eller et besøg på et sted, hvor de producerer tweed tøj. Marie og jeg splittede og jeg nød et par pints Guinness, mens Marie brugte penge på tøj. Selvfølgelig var jeg billigst i drift.

Første del af turen hjem gik på de samme ujævne veje og chaufføren kørte godt til, så ethvert håb om en lille lur var udelukket.

I Letterkenny blev vi sat af ca. 300 meter fra hotellet, for at spare en længere bustur rundt om byen. Det var rush hour. Vi gik fluks på værelset, hvor Marie lavede os en kop kaffe og jeg serverede en whiskey til.

Aftenens program skulle bestå af en større wild atlantic dinner med tilhørende drinks, øl og vine til.

Vi blev passet op med en lækker velkomstdrink. Derefter båset ved 3 runde borde i et selvstændigt lokale. 3 tjenere og en restaurantchef vartede os op med lækker mad og tilhørende vine. Til en enkelt ret blev der serveret en rugøl fra Kinnegar Brewery, der smagte meget fint. Bedre end deres pale ale fra samme bryggeri.

Efter et par timers lækkerier, gik vi på Claus' anbefaling over gaden til et værtshus, hvor der var traditionel irsk musik. Her sad ca. 15 musikere i rundkreds og spillede lystigt på forskellige former for harmonika, violiner og banjo. Claus havde fortalt, at irerne spiller efter gehør og når man sidder i sådan en flok, er det let at forestille sig, at man med tiden lærer at spille de traditionelle stykker musik. En af de musikere, vi har haft besøg af på pubben, Joe Gibson, spiller normalt med denne aften, havde Claus fortalt. Men i aften var han fraværende, sikkert fordi han var ude og spille med sit band. Til gengæld sad Joes far i gruppen.

Marie og jeg satte os ned bagved og faldt i snak med et par irske gutter, der var ude og gå en tur men kom til at hænge fast på pubben. De var meget festlige og gud ved, hvornår de fik taget sig sammen til at gå hjem. Vi gik før dem. Trætheden begyndte at melde sig og hotellet på den anden side af gaden kaldte.

Bedøvet af den gode vin og alkohol – samt ikke mindst masser af mad, tørnede vi ind.

Onsdag den 24. maj 2023 - Letterkenny sightseeing og afternoon tea

I dag var der god tid til morgenritualerne. Vi skulle først starte dagens program kl. 10. Og hvad sker der så? Det var lige før vi sov for længe. Så ved 9:30 tiden gik vi ned, for at få morgenmad. Jeg havde lært lektien og skulle ikke have en full irish break fast i dag men nøjedes med lidt bacon og et par skiver ristet brød. Kaffen smagte som sædvanlig super og der var nok af den.

På slaget 10 trådte vi ud på gaden foran hotellet. Dagens program skulle føre os rundt i Letterkenny. Så vi monterede vores små grønne walkmen med tilhørende earplug, så vi tydeligt kunne høre Claus' fortællinger, selv om vi ikke var lige i nærheden af ham. Systemet fungerer rigtig godt.

Jeg måtte erkende, at jeg havde taget lidt fejl af byen. Nu var alle butikkerne åbne og hovedgaden virkede meget indbydende og ikke helt så gammel og slidt, som jeg havde fået indtryk af ved ankomsten.

Første stop var byens markedsplads. Det lignede ikke en rigtig markedsplads, for der var ikke meget plads og så lå det ved en stejl gade. Men navnet hentyder til, at en gang om året "solgte" de fattige katolikker deres børn på pladsen. Salget indebar, at børnene skulle arbejde et år for de rige folk, der lejede børnene. Lønnen blev først udbetalt på den sidste dag for at sikre, at børnene ikke stak af fra jobbet. Dette børnemarked eksisterede helt op til 1960'erne.

Vi gik op til byens katedral, der skulle have Irlands højeste spir. Vi kom ikke ind, da der var en messe i gang. Claus fortalte lidt om kirken og lirede et par vittigheder af udenfor katedralen og opfordrede os til selv at gå op og se den senere.

Lidt længere henne ad gaden besøgte vi kort Letterkenny Museum, hvor vi kunne læse lidt om de mange historier, der fylder dette krigshærgede land. Besøget var alt for kort til, at man kunne få ret meget ud af det, men igen opfordrede Claus til, at man gik tilbage, for at se mere.

Vi fortsatte til en butik, for at proviantere lidt drikkevarer, før Claus førte os til en park, hvor vi blev båset tæt på indgangen. Her fortsatte Claus sin historie om Irland og det var 3 kvarters fortælling om englændernes undertrykkelse af Irerne. De irske katolikker og de engelskvenlige protestanter har bekriget hinanden igennem mange århundrede, så den uro, vi bl.a. kendte til som "terroristerne fra IRA" har rødder langt tilbage.

Protestanterne ledede typisk landet på brutal vis og mange har måttet lade livet i forsøget på at gøre Irland uafhængig. Hver gang der har været optræk til, at man ville erklære sig uafhængig, har englænderne brutalt skudt initiativtagerne og gjort dem til martyrer. Drabene har hver gang kun forstærket irernes lyst til at kæmpe sig fri.

Claus fortalte bl.a. en historie om at katolikkerne blev tildelt et jordlod. Dette lod skulle deles mellem alle i familien. Når der kom børn til, skulle de også have en del af samme lod. Så efterhånden var der ikke meget jord tilbage til hver enkelt. Men hvis bare en i familien lod sig omvende til protestant, arvede denne hele familiens lod.

Claus lod skinne igennem, at han holder med irlænderne og han mener, at englænderne har behandlet Irland som koloni på en forfærdelig måde. England har sandsynligvis behandlet alle sine kolonier på samme hårde måde. Claus kan ikke forstå, at englænderne ikke har lært det mindste af historien og behandlet Irland bedre. Der er talrige historier på, at protestanterne ikke vil dele magten med katolikkerne og sætter hårdt mod hårdt. Med det resultat, at mange mennesker dør og irerne bliver mere fast besluttet på, at de vil være uafhængige.

Claus er også af den overbevisning, at vi i Danmark ikke hører begge sider af historien. De danske medier får deres nyhedsstrøm fra BBC, der absolut ikke er neutral i deres dækning.

Det var nok første gang jeg blev nysgerrig efter at grave ned i den engelske version af historien og se, om der ikke findes et mere nuanceret billede. Claus har sådan set kun fortalt den irske version.

Vi forlod parken uden egentlig at se den og gik ned til et indkøbscenter, hvor vi kunne proviantere lidt frokost. Marie og jeg endte i Tesco, hvor vi købte lidt let frokost, som vi spiste udenfor.

De fleste i selskabet havde tilkøbt en tur til Kinnegar Brewery og vi vandrede et pænt stykke vej (Claus sagde knap 2 km.) langs tættrafikerede veje og over adskillige rundkørsler. Bilerne kørte lige op og ned af os, så det var ikke nogen fornøjelsestur, men vi nåede frem.

Vi havde allerede smagt et par af Kinnegars øl på hotellet. Deres pale ale var lidt kedelig mens deres rye ale var rigtig god. Bryggeriets folk var gæstfrie og vi blev vist godt rundt i det moderne bryggeri. Guiden fortalte åbent om stedet og undervejs blev vi udstyret med smagsprøver på deres øl. Det blev også til en enkelt prøve på en af deres testbryg – en farmhouse ale. Deres etiketter på dåserne var meget farverige og der var altid kaniner på etiketterne. Meget originalt.

Efter rundvisningen blev vi båset i deres lille bar og her smagte jeg deres smoked apple sour. Det var en fantastisk dejlig øl, så jeg måtte have en pint af den. Marie smagte en low alcohol ale på 1 % - knap så fantastisk.

Der blev bestilt taxaer til at køre alle tilbage. Vi havde valgt at gå tilbage, så vi sad efterladt, indtil der var en, der stak hovedet ind og sagde, at der var 2 ledige pladser i en taxa. Så måtte vi tømme glassene og skynde os at gå med. Vejen hjem var alligevel ikke så interessant, så taxaen var et godt alternativ.

Tilbage ved hotellet gik Marie og jeg hen på markedspladsen, hvor byens bedste pub (rent ølmæssigt ifølge Claus) lå. Vi bestilte bord til dagen efter, hvor vi selv skulle sørge for aftensmad.

På hotellet slappede vi lidt af, før vi skulle mødes ved 5-tiden til afternoon tea. Det skulle udgøre det for vores aftensmad – og det har nok bekymret en del af gæsterne (inkl. mig selv), om man kan blive mæt af en kop te og et stykke lyst brød. Men det lykkedes faktisk OK.

Da teen var drukket, sandwichene, scones og kagerne var sat til livs, holdt Claus et foredrag om "The troubles" – konfilkten mellem Irland og Nordirland (England). Igen skinnede det igennem, at Claus holder med irerne og katolikkerne. Han synes, at protestanterne med udelt støtte fra England har været alt for barbariske. De vil ikke dele noget med katolikkerne og det har skabt mange konfrontationer gennem tiden – og gør det stadigvæk.

Der er talrige eksempler på, at naboer eller brødre slår hinanden ihjel, fordi de holder med hver sin side. Mange dør og krigen eskalerer stille og rolig op gennem 70'erne og 80'erne. England sætter soldater ind. Det skulle være en fredsbevarende styrke men det viser sig hurtigt, at de holder med protestanterne, hvorved IRA bliver stemplet som terroristerne (der blot kæmper for deres frihed og rettigheder).

Hver gang der bliver slået nogen ihjel melder der sig blot mange flere bag fanerne, selv om langt de fleste blot ønsker at leve i fred og fordragelighed.

Claus' historie bliver krydret af musik, som spilles af Joe Gibson, som vi tidligere har haft besøg af på pubben. Musikken fylder utrolig meget i Irland. Historien fortælles fra generation til generation gennem musikken og Joe gav mange eksempler på dette. Teksten til musikken blev vist på et lærred, så vi kunne følge med og synge med, hvis vi havde lyst.

Claus' og Joes fortælling efterlod os en kende sørgmodige. En af de historier, der rørte mig mest, var den om en flok katolske piger, der skulle gå gennem et protestantisk kvarter i Belfast, for at komme til deres skole. Det ville protestanterne ikke tillade. Så de kastede ting efter pigerne og kaldte dem ludere. Englænderne satte soldater ind, for at beskytte pigerne, men de gjorde ikke noget, for at forhindre, at protestanterne fortsatte med at genere pigerne. Kunne pigerne så ikke bare gå en anden vej? Nej, for deres forældre holdt fast i, at de havde ret til at gå den vej. Billederne viste tydeligt, at det var pigerne, der led overlast.

Det værste ved fortællingerne er, at selv om der er indgået en fredsaftale, så fortsætter uenighederne, så det hele kan hurtigt eksplodere igen. F.eks. arrangerer protestanterne en gang om året en march, der umiddelbart ser fordragelig ud. Men sidste del af deltagerne har langt fra fredelige hensigter. De smider brandbomber efter katolske huse og hvert år brænder adskillige huse ned. Der bliver også anlagt kæmpestore bål tæt på katolikkernes huse, så der med sikkerhed er gnister, der antænder huse. Politiet siger, at de ved ikke, hvem der har bygget disse kæmpe bål, som det med sikkerhed har taget adskillige dage og uger, at få bygget op. Politiet har åbenbart heller ikke viljen til at bekæmpe det. Selv den dag i dag bliver der bygget kæmpestore hegn mellem protestantiske og katolske områder, så murene mellem øst og vest i Berlin blegner fuldstændig ved siden af.

Det var en dyster fortælling, men nu var vi klædt godt på til resten af turen, hvor vi bl.a. skal besøge Nordirland.

De fleste af os gik vist på værelserne, for at hvile ørerne lidt og lade op til et pub besøg lidt senere. Joe skulle nemlig spille på McCafferty…

Vi gik ned på pubben og fandt en flok fra vores hold. Joe havde lovet, at han startede kl. 22 efter dansk tid og det holdt han. Musikken var mere festlig og Joe var flankeret af en bassist. Det gav en god bund. Det var god underholdning men jeg var ikke rigtig på toppen. Jeg hostede i et væk og næsen løb, så jeg trak mig tilbage til værelset, for at sove.

Marie dukkede op lidt senere, jeg var faldet i søvn, så jeg vidste ikke, hvor lang tid, der var gået…

Torsdag den 25. maj 2023 - Maghery Bay og Glenveagh National Park

Jeg stod op ved 6-tiden. Det var skyfrit og solen dukkede op bag hotellet, mens jeg fik opdateret dagbogen.

Busafgang kl. 8:30 og vi kørte direkte vestpå ud til kysten, hvor chaufføren kendte en lille lokal vej, der kun kunne køres i små busser. Det var næsten et hjulspor men en fantastisk tur helt ude ved Atlanterhavet. Vi gjorde et stop i nomandsland helt ude ved kysten. Claus ville vise os en speciel klippe i havet helt inde ved kysten. Crohy Sea Arch er en naturlig klippebue ude i vandet. Det var et smukt sceneri og her kunne man snildt sidde og tænke lidt over livet.

Efter en kort køretur var vi ved Maghery Bay, hvor der var mulighed for at bade i Atlanterhavet. Det var der vist 2-3, der benyttede sig af. Andre søgte mod en kop kaffe og en større flok gik en god kilometer op langs kysten i let regnvejr, for at se Famine Walls - nogle mure, der blev bygget af fattige mennesker under kartoffelpesten. Man ville ikke bare brødføde disse mennesker, så de blev sat til at bygge totalt ligegyldige mure af kampsten. Mange af dem står faktisk endnu. Claus havde tidligere fortalt, at lønnen for arbejdet var en suppe, som nogen havde regnet på, lige kunne holde folk i live en dag mere. En lidt brutal verden efter vores målestok.

Vi kørte forbi chaufføren BJ's hjem, men han var ikke interesseret i at vise det frem for os, så vi fortsatte forbi det høje bjerg mount Errigal. Det var dog omkranset af skyer og vi kunne slet ikke se toppen af det imponerende bjerg. Kort efter var vi i Glenveagh National Park, hvor vi startede med at få lidt frokost. Brød og sodavand. Det gør de meget i her i Irland. Har de lært det af englænderne?

Så gik der en shuttlebus til Glenveagh Castle, der viste sig at være en jagthytte, bygget af en engelsk landlord i 1800-tallet. Også her gemte der sig flere grusomme historier om over 200 irske folk, der blev smidt ud af deres boliger, fordi de ikke havde råd til at betale husleje. Midt om vinteren og i snevejr. Uha verden er fyldt med grumme skæbner.

Borgen var ikke særlig stor og rundturen var hurtig overstået.

Så foreslog Claus, at vi gik op til et viewpoint bag borgen. Det var ikke særlig langt, proklamerede han. Flere mente, at han endnu engang tog fejl. Alle var vist lidt maste, da vi nåede toppen. Jeg kunne passende synge "nu har vi nået toppen mor", for mutti ringede, mens jeg stod deroppe, for at ønske sønnike teløk med fødselsdagen.

Efter en stejl nedstigning, var der tid til at kigge den flot anlagte have efter i sømmene. De fleste valgte vist en kop kaffe og et stykke kage, der fluks udløste nogle små fugles jagt på mad. De hang bogstavelig talt i luften over os, for at få noget at spise. Så blev det alligevel lidt hektisk at spise. Kaffen lod de dog være.

Da vi skulle tilbage til indgangen, var der ikke plads til alle i shuttlebussen. Vi var 5-6 stykker, der blev efterladt på pladsen med udsigt til, at der først kørte en bus om ca. 20 minutter.

Claus havde som sædvanlig godt styr på afstande og tider, så vi blev enige om, at de 2 kilometer kunne vi nå på fødderne, før næste bus dukkede op. Så vi satte af i rask trav. Hvad vi ikke vidste var, at der var blevet hidkaldt en ekstra shuttlebus til de sidste. Og vi vidste heller ikke, at turen var 4 km.

De andre sad i bussen og ventede, da vi kom tilbage. De havde åbenbart fået den fikse ide, at de ville synge fødselsdagssang for mig. Det var selvfølgelig pænt gjort, men jeg behøvede slet ikke den opmærksomhed.

I løbet af en halv time, var vi tilbage i Letterkenny, hvor vi blev sat af ved katedralen. Den gik de fleste ind, for at se. Det var en pæn stor katedral med meget højt til loftet. Alligevel virkede den meget mørk og dyster.

Vi gik ned til det sted, hvor Marie og jeg havde tænkt os, at spise til aften: The Brewery Pub. Vi havde spurgt turens 2 enlige gæster Peter og Gunner, om de ville med. Derudover tilsluttede Birgitte og Peter fra Fredericia sig også, så vi endte med at være 6 personer, der skulle spise der. No problem!

Marie og jeg rundede lige The Cottage Bar tæt på hotellet. Claus havde sagt, at denne pub var speciel, fordi der var masser af kopper o.l. hængende i loftet. Det var en rigtig hyggelig pub og bartenderen var meget nysgerrig efter, hvad vi var for nogen. De øvrige gæster havde travlt med at se hestevæddeløb. Vi satte os i et tilstødende lokale, hvor skærmene ikke larmede helt så meget. Det er åbenbart mere normen end undtagelsen med tv-skærme på pubberne.

Lokalet blev fyldt med unge mennesker, mens vi sad og nød vores øl og den varme pejs.

Tilbage til hotellet og et bad, før vi var klar til at gå ud og spise.

The Brewery Pub så ikke umiddelbart ud til at have noget bryggeri. Vi spurgte heller ikke… Til gengæld havde de den gode porter fra Kinnegar bryggeriet. Den var der god afsætning for i vores selskab.

Maden smagte uovertruffen. Menukortet var mangfoldigt og deres fish & chips portioner var store. Jeg havde nu valgt en steak i dagens anledning og den var super fin stegt. Fritterne var gode og sovsen lige så. Ingen grund til klage.

Efter maden gik vi på McGinleys Bar til en øl og en lokal whiskey. Jeg faldt i snak med en ung irer, der sad med sin far i venteposition til en søster, der fejrede sidste skoledag på en anden pub. Den unge irer havde planer om at færdiggøre sin uddannelse i København. Søde mennesker!

Vi flyttede plads, da der var optræk til live musik længere inde i lokalet. Her sad en stor flok fra vores selskab og Joe og Claus dukkede også op. Det var en ung pige, der spillede overvejende amerikansk folkemusik. Hun var dygtig men jeg sad nu alligevel og manglede lidt af den irske islæt.

I baren rendte jeg igen på den unge irer. Jeg forlangte at få lov til at betale for hans cider og han insisterede på at betale tilbage senere. Det ville jeg ikke høre tale om, men han snød mig, for pludselig kom han med en Guinness til mig. Flinke fyr!

Ved 23-tiden var vi ved at være grydeklar og det meste af vores selskab forlod pubben og gik tilbage til hotellet.

Fredag den 26. maj 2023 – Derry

Marie sagde, at jeg havde hostet helt vildt i nat. Det var træls, som forkølelsen havde sat sig. Det var ikke sådan at slippe af med igen. Jeg synes nu, at jeg havde sovet OK, da jeg vågnede ved 7 tiden.

Hoka Gulve meldte sig endelig på banen, for at aftale betaling for gulvet i pubben. Det var dejligt, at få sagen afsluttet. Så ringede de fra Randers Bryghus. Jeg har forhørt mig på priserne, for at brygget et batch hos dem. Senere ringede de fra Bagsværd Lakrids, som jeg har skrevet til for mange uger siden. Så der var lige et par sager, der kunne komme videre eller blive afsluttet.

Jeg forsøgte mig med en gang full Irish breakfast med en af hver ting. Det gik nogenlunde, men jeg gik død på den afsluttende toast med ost og syltetøj.

Kl. 9:15 havde Claus proklameret afgang mod Derry. Vejen dertil var i god stand og vi nåede frem i løbet af ca. en halv time. Først kørte vi over floden via en bro, hvor bilerne kører i 2 etager. Fluks derefter kørte vi tilbage over floden igen, men nu på øverste etage. Det var sandsynligvis fordi vi skulle se det kunstværk, der stod i en rundkørsel med 2 mænd, der rækker hånden ud mod hinanden. Fra nogle vinkler giver de hånd og fra nogle er de et stykke fra hinanden. På samme måde er der en kløft mellem dem, som ikke kan ses fra alle vinkler. Et meget sigende værk på den konflikt, der har udspundet sig i denne del af verden – og stadig gør det.

Herefter blev vi sat af i det område, hvor de voldelige begivenheder for alvor har udspillet sig. På husmure, plakater og store skilte rundt omkring, tegnes et klart billede af, at vi befinder os i den irske/katolske del af Derry. “You are now entering the free Derry” står der på en kæmpe mur midt mellem vejbanerne. Vi var nu tæt på det sted, hvor “Bloody Sunday” fandt sted. Vi besøgte “Museum of Free Derry” og fik et hurtigt oprids af, hvad der var foregået på Bloody Sunday. Claus havde fortalt det tidligere, men nu stod vi altså lige ved begivenhedens centrum. Guiden kunne pege ud, hvem der døde hvor i eller tæt på museet.

“Bloody Sunday” handler kort om, at protestanterne/englænderne lavede et bagholdsangreb på en (forbudt) fredsmarch og dræbte 14 mænd og kvinder. Englænderne proklamerede bagefter, at de marcherende var bevæbnet, hvilket viste sig ikke at være tilfældet. Man plantede sågar sprængstoffer på et af ligene, for at vise, at de var farlige. Flere af de dræbte var blevet skudt i ryggen, så de var helt sikkert på vej væk og ikke hen imod soldaterne.

Vi fik tid til at se resten af museet, som med masser af originale plakater, avisartikler, billeder, lydklip og video beskrev “Bloody Sunday”. Jeg måtte tilstå, at jeg ikke havde lyst til at dvæle alt

for meget ved tingene. Det var som om det hele skulle pensles ud, at der var sket et total urimeligt overgreb på den katolske del af Derry.

Besøget sluttede på museets første sal, hvor der var en lille foredragssal. Her fortalte en lidt ældre kvinde om hendes oplevelser med "Bloody Sunday". Hun var søster til en af de dræbte. Hun boede i Canada på dagen og hørte først om angrebet dagen efter. Hun rejste tilbage til Derry til begravelsen, der blev holdt som en samlet begravelse for alle de dræbte, så der var selvsagt mange mennesker til stede. Kvinden fortalte at de engelske soldater efterfølgende var blevet hædret for deres indsats. De fleste af dem er døde nu og der har været overvejelser om at stille dem for retten men det var svært at identificere hvem der havde dræbt hvem. Men netop nu var der faktisk en retssag i gang i Derry mod en engelsk soldat, men kvinden havde ikke megen tro på at soldaten blev dømt.

Efterfølgende fik hun aldrig talt med hendes forældre om det, der var sket. Det gjorde man ikke i familien og hendes forhold til faderen var i øvrigt rigtig dårlig.

Bagefter stod vi udenfor og var både berørt af det, vi havde set på museet og kvindens fortælling. Alligevel synes jeg, at jeg mangler den protestantiske version af historien. Hvorfor reagerede de, som de gjorde?

Vi fortsatte turen op gennem Derrys tykke forsvarsmur, der omkranser den gamle del af byen. Vi nærmede os nu den protestantiske side af Derry. Meget høje mure skilte de 2 områder i et forsøg på at sikre, at der ikke blev smidt brandbomber over mod "modstanderen".

Nu vejrede Union Jack, kantstenene var malet i de engelske farver og et skilt proklamerede, at man overgav sig aldrig. Ikke ligefrem forsonende tale.

Det var tæt på middag, så Claus ledte os ned til "The Thirsty Goat" og en tiltrængt øl. Nu var vi i Nordirland og øl udvalget var anderledes.

Inden vi gik over The Peace Bridge, aflagde vi et kort besøg i The Guildhall, for at se den fornemme sal på første sal. Her var dækket op til fin frokost. The Peace Bridge er en moderne gangbro, der bugter sig over floden, for at symbolisere, at vejen til fred ikke er nogen lige vej.

På den anden side af floden var en stor plads og her var vores frokoststed The Walled City Brewery. Et moderne sted med rigtig lækker mad og spændende øl. Jeg fik et flight board med bl.a. en belgisk fadlagret triple. Øllet var fint, men stak ikke af til nogen sider

Efter frokosten fik Marie og jeg en epic tour i bryggeriet. Det var hurtigt overstået. Det hele var i et lokale. En 200 liters Braumeister af lidt ældre model og flere gærtanke. De fleste gærtanke var 400 liter men også et par på 600 liter. Alt øllet blev lagret uden tryk og blev tvangskarboneret i cornelius fustager. Brygmesteren fortalte, at de serverede øllet frisk. Marie konstaterede at det ikke var gjort særlig rent og hun undrede sig over, at der slet ingen slanger var at se i bryggeriet.

Udenfor var vejret stadig perfekt med sol og blå himmel. Vi slentrede tilbage over fredsbroen og gik tilbage mod bussen. Selv om den var lidt gemt bag nogle bygninger, fandt alle tilbage og snart var vi på vej ud af Derry med retning mod Letterkenny.

På vejen tilbage gjorde vi en enkelt afstikker, for at se jernalder fæstningen Grianan of Aileach, der lå højt placeret på en bakketop med en flot udsigt til alle sider. Denne velmente afstikker var vist en forstyrrelse for os alle. Vi var nemlig godt i gang med at holde siesta. Men fæstningen var bestemt et besøg værd.

I Letterkenny blev vi sat af et stykke fra hotellet. Men vi skulle bare bruge katedralen som pejlemærke. Marie mente, at vi måtte frekventere en bar. Øl udvalget er desværre ret begrænset og domineret af store spillere. Mærkelig nok er der som regel 3-5 forskellige lagers, en cider, en Smithwicks red ale og så Guinness. Selv om jeg er glad for Guinness, så kan jeg ikke drikke den en hel aften.

Vi satte os ud i pubbens gårdhave allerbagerst. Her var lunt og godt, bortset fra, at der kværnede noget skrækkelig musik og en tv-skærm larmede med væddeløb. Da der så kom en flok unge mennesker til – og naturligt var de nødt til at snakke højt, for at høre hinanden, fortrak vi ind i pubben, for at få lidt fred.

Tilbage til hotellet, hvor Marie ville læse lidt og jeg valgte at gå en lille tur ned i gaden og se efter en strømforsyning med USB i, da vi havde glemt vores strømstik.

Ved 18:30 tiden gik vi i baren. Der var nogen, der havde anbefalet os at bestille en hot whisky. Det var whisky med nelliker og citron samt varmt vand. Det smagte slet ikke dumt – og slet ikke, da vi pressede citronen ned i whiskyen.

Aftensmaden bestod igen af 3 retter mad, hvor vi kunne vælge en forret, en hovedret og en dessert. Jeg valgte en fiskesuppe, en kyllingegumbo (med ekstra chili, for der skal være lidt krudt i) og en ostelagkage. Maden smagte super, men da den var indtaget, var jeg total død. Flere af de andre glædede sig til at komme ud og høre live musik på pubberne – men Marie og jeg trak os tilbage til værelset. Klokken var kun 21 og jeg snorksov næsten med det samme. Træt og tæt gammel mand.

Lørdag den 27. maj 2023 - Letterkenny via Antrim Coast til Belfast

Vi fik pakket vores rygsæk og tog det hele med ned. Vi kunne høre, at en del af de andre også havde skippet musikken i går og var gået lige i seng. Jeg er sikker på, at Claus ikke rigtig forstod vores prioritering. Fredag skulle jo være en rigtig god dag i byen. Jeg havde det sådan, at chancen for at høre lidt autentisk irsk eller keltisk musik nok var forsvindende lille. Men de havde nu hørt noget rigtig godt musik, sagde de, der var kommet afsted.

Kl. 9:15 var der afgang med bussen og farvel til Letterkenny. Nu gik det mod Nordirland, hvor vi skulle tilbringe de sidste par dage.

Vi startede med at køre forbi Derry og over floden Foyle.

Efter Derry kørte vi igennem byen Greysteel, hvor Claus fortalte, at et større antal tilfældige mennesker var blevet skudt på pubben The Rising Sun i 1993. Det var desværre ikke ualmindeligt, at helt uskyldige mistede livet, når begge parter i konflikten skulle hævne et tidligere angreb.

Vi kørte i alt en god times tid, før vi gjorde et første fotostop ved kysten, hvor vi så resterne af Dunluce Castle. Claus fortalte at borgens køkkenregion og nogle af værelserne var styrtet i havet og mange var døde. En enkelt dreng i den del af borgen overlevede, da han sad ved et bord inderst i køkkenet.

Kysten var stejl på denne del af Nordirland. Længere fremme gjorde vi et stop ved Giants Causeway. Det specielle ved dette sted var nogle 6-kantede lavasten. Men sikke en turistfælde. Alt skreg til himlen her. Så hvis nogen læser dette, så besøg ALDRIG dette sted. Se disse lavasten på Island i stedet. Meget smukkere.

Først ville chaufføren sætte os af et sted, hvor han meget hurtigt fik ordre på at køre væk fra. Men vi blev da sat af et andet sted lige rundt om hjørnet 20 meter derfra. Så gik vi ned mod kysten via en asfalteret vej, hvor der kun måtte køre shuttlebusser. Det var der ingen grund til at betale for. Til gengæld var der tusindvis af mennesker, der hver især betalte 15 pund, for at se klipperne. Optrækkeri!

Bevares. Her var smukt langs kysten men det kan man vist se mange steder i Nordirland. Selve de 6-kantede lavasten fyldte ikke særlig meget. Claus fortalte, at stenene var dannet ved et jordskælv, hvor lavaen løb ned i vandet, hvorved formationerne blev dannet. Det ser specielt ud, men ikke når der kravler flere hundrede folk rundt på klipperne sammen med nogle vagter, der åbenbart bestemte hvor folk måtte kravle.

Marie og jeg skyndte os at fortrække. Det var simpelthen for meget. Vi gik tilbage til en anden bugt, hvor vi kunne få sceneriet bare lidt for os selv.

Mens vi ventede på bussen, fortalte Claus, hvorfor han aldrig ville sætte sine ben i besøgscentret, der lå her. Han havde haft en gruppe pensionister med herud og de var dårligt gående. Det øsregnede og her var stort set ikke en sjæl. Alligevel kom der en vagt stormende og jagede dem væk, da Claus ville sætte dem af ved besøgscentrets indgang. De få gæster, der var kommet ud af bussen, blev bedt om at stige ind og køre et andet sted hen, for at parkere. Så måtte de pænt gå et længere stykke vej i regnvejret.

Claus havde også bestilt sandwich til pensionisterne og han båsede dem i restauranten, mens han hentede sandwichene. Da han kom tilbage med maden var alle pensionisterne væk. Han fandt

dem udenfor i regnvejret. De var blevet bedt om at forlade restauranten, når de ikke spiste. De havde åbenbart ikke været i stand til at forklare, at maden var på vej… Og igen, da de skulle afsted, vil bussen samle dem op så tæt på restauranten som muligt. Stadig regnvejr og stadig ikke mange andre gæster. Alligevel kastede en vagt sig ind foran døren til bussen og blokerede. Alle mand skulle ud, bussen skulle køre et andet sted og samle op. I pjaskregnvejr.

Efter sådan en historie, forstod vi godt, hvorfor Claus ikke havde så meget til overs for de herremænd, der åbenbart regerer dette område. Jeg lovede mig selv at gå ind på Tripadvisor og give den fuld skrue!

Vores chauffør havde heldigvis indset, at det var dumt at forsøge at samle os op inde på området, så vi fandt ham ude ved vejen. Så var vi også fri for den lange kø, der var ind i området. Stakkels mennesker.

I byen Bushmills ligger et af Irlands største destillerier. Claus tog aldrig sine gæster med til dette destilleri af 2 grunde. For det første er det et meget industrialiseret sted. Alt foregår via maskiner og der er som sådan ingen håndværksmæssigt kvalitet i deres produkt. Den anden årsag er, at Bushmills i mange år havde stående, at katolikker ikke kunne ansættes på fabrikken.

Vi kørte lidt videre langs kysten. Claus fortalte, at vi kunne se Skotland mod nordøst og Islay helt mod nord. Vi nåede til den lille by Ballycastle med masser af butikker. Her blev vi sat af ved indgangen til en pub, hvor vi kunne bestille frokost og en øl. Igen var stedet oversået med larmende tv skærme, der viste en fodboldkamp mellem Celtic og Aberdeen. Jeg er glad for at se fodbold og kan især godt lide stemningen ved de britiske kampe. Men når jeg skal spise og nyde en øl sammen med andre, så må det gerne være uden fodbold. Man kan bare ikke lade være med at glo på skærmene.

Heldigvis var der andre, der havde det på samme måde, så da vores storskærm lige over vores bord pludselig blev skruet op, fik vi nok. Tjenerne fik besked på at skrue ned med det resultat, at resten af pubbens skærme blev skruet op i stedet. Larm skulle vi åbenbart have.

Jeg lyder næsten som en sur gammel mand, men det var ingenlunde tilfældet. Vi bestilte mad – jeg ville have en god portion fiskesuppe og en pint. Suppen var rigtig lækker og der var masser af store stykker fisk og rejer i suppen. Ved siden af serveres Guinness brød, der er forholdsvis sød. Brødet måtte de gerne have for sig selv. Jeg ville hellere have noget godt surdejsbrød!

Inden vi gik tilbage til bussen, nåede jeg at få købt lidt Colemans sennep. Det er nu det bedste.

Den videre tur fra det nordlige Nordirland ned mod Belfast foregik i rimelig fred og ro. Jeg tror, at det meste af bussen blundede. Da vi nærmede os vores hotel i den nordlige udkant af Belfast, forsøgte Claus på bedste beskub at bruge bussens mikrofon og fortælle lidt om aftenen og morgendagens program. Der havde været tekniske problemer med mikrofonen under hele turen og det blev kun værre. Efterhånden blev det hele slået i stykker og det var svært at få noget

brugbart ud af hans tale. Det var efterhånden et irritationsmoment. I morgen må vi foreslå, at han bruger sit eget mikrofonanlæg. Det fungerer fornuftigt!

Hotel Corr's Corner ligger som sagt nord for Belfast. Det så ikke ud til, at der var ret meget andet end hotellet i området, der til gengæld var placeret ud mod nogle pænt støjende motorveje.

Marie og jeg slappede lidt af på værelset, men Marie ville gerne ned i baren i stedet. Så vi satte os derned og nød en varm whisky og en drink. Så købte vi en Guinness og tog med retur på værelset. Mon alle de andre sov til middag, for vi havde ikke set nogen af dem i baren.

Da vi vendte tilbage til barområdet ved 18:30 tiden, var der en stor flok fra holdet. Så de havde nok sovet lidt… Vi købte drikkevarer. Jeg fik fingre i en belgisk pilsner. Den smagte bedre end de andre lagerøl, der kan købes.

Aftensmaden blev indtaget i et lille lokale lige ved siden af vores eget værelse. Her kunne vores selskab lige være. Maden var ikke noget mesterstykke. Suppen var OK men uden noget brød til. Roast beef var 3 skiver helt gennemstegt og næsten brændt kød. Der skulle ifølge kortet også være yorkshire pudding til. Det havde jeg ikke brug for – men Claus insisterede og spurgte til det. Med det resultat, at de kom med 2 tomme, kolde og pænt kedelige forme til yorkshire pudding. Jeg fyldte lidt kartoffelmos og sauce i, for at få det til at ligne lidt. Pebersaucen var som det eneste rigtig god.

Efter middagen gik Marie og jeg i baren. Jeg regnede med, at de andre i selskabet også ville op i barområdet, hvor et par sangere spillede playback i bedste karaokestil. Vi bestilte en drink, men da der ikke var optræk til, at nogen af de andre dukkede op, besluttede vi os for, at trække os tilbage og se Tina Turner på tv'et i stedet. Tina var død først på ugen, 83 år gammel.

Søndag den 28. maj 2023 - Belfast sightseeing

Selv med vinduet på vid gab, var det varmt i nat. Jeg sov uden dyne på det meste af natten.

Morgenmaden var ikke nogen stor nydelse. Deres toastbrød smagte værre end hvad vi var blevet udsat for i Letterkenny. Osten smagte af så lidt, at den næsten kunne trække den sidste smag ud af det seje toastbrød.

Kl. 9 var der afgang mod Belfast. Efter en kort køretur, blev vi sat af ved Titanic Experience. Claus havde rådet os til at gå hurtigt igennem den første del af attraktionen, der handlede om industrialiseringen af Belfast og i stedet dvæle mere ved den sidste del, der mest handlede om bygningen og afskibningen af Titanic.

Vi blev ført gennem tegnestuerne og de store tegninger af skibene blev rullet ud på gulvet, så det så ud til, at vi stod på tegningerne. Det var flot lavet.

Undervejs blev vi sat ind i små vogne, der mindede om rutsjebane vogne. Vognene svævede igennem et område, så vi kunne få et indtryk af, hvordan det var, at arbejde på skibsværftet, der bl.a. byggede Titanic. Det var en fin tur, men jeg havde nok sat forventningerne lidt for højt, når vi nu var blevet stavlet ind i sådan en vogn.

Der arbejdede ca. 14.000 mand på skibsværftet i perioden, så det har bestemt været en stor arbejdsplads. Så vidt jeg forstod, blev der bygget 2 søsterskibe til Titanic og en masse mindre både, der skulle bruges til at samle passagerer op, hvor Titanic ikke kunne komme ind til kajen.

Vi fulgte Titanic's jomfrurejse fra Belfast til Southampton på den engelske sydkyst og derfra mod New York, hvor den et stykke fra kysten ramte isbjerget. Vi kunne søge i passagerlisten og jeg kunne bl.a. se, at der var 15 danskere, der ikke overlevede og 2, der gjorde.

Sidste del af turen viste lidt om bestræbelserne på at finde Titanic igen. Skibet sank på ca. 3 km. dybde og det var ikke så let at komme derned. Så sent som ugen før vores tur til Irland, havde der været videoklip med Titanic, hvor de havde filmet skibet. Så der er stadig gang i undersøgelserne ved skibet.

Jeg brugte kun en times tid derinde. Det var lidt svært at begynde at dvæle ved tingene og jeg kunne godt fornemme, at der kom flere og flere gæster. Så jeg nåede ned til The Titanic Store (souvenirbutik) som en af de første. Her kunne man købe alt, hvad hjertet begærer, hvis man er fan af Titanic. Masser af interiøret, skåle, kopper, kander, ure osv. Og selvfølgelig en masse tingeltangel med Titanic på. Jeg slap ud uden nogen ting.

Sammen med nogle af de andre gæster fra vores selskab, gik jeg over og så en af de tilslutningsbåde, der var bygget sammen med Titanic. Her kunne vi gå ombord og se, hvordan lokalerne var delt op i første og anden klasse. Skibet var fint indrettet med levende fortællinger (via hologramagtige skærme). Selv da vi var i maskinrummet, kunne vi høre ankeret blive kastet. Meget realistisk.

Der er ingen tvivl om, at Belfast har været stolt af deres værftsindustri og af de skibe, der er blevet bygget. Der er virkelig gjort noget ud af det. Titanic Experience er bestemt et besøg værd – men kom meget tidligt om morgenen…

Næste stop var et besøg i Crumlin Road Gaol fængslet, der var i brug frem til kort før årtusindskiftet. Det virkede lidt makabert, at man har lavet en "experience" ud af et fængsel, men det var måske for at fortælle, hvordan bl.a. IRA fangerne blev behandlet under The Troubles.

Det var i dette fængsel, at en række IRA fanger nægtede, at have fangedragter på. De ville klassificeres som politiske fanger og de ville have lov til at beholde deres eget tøj på. De blev tævet af fangevogterne dagligt. Fangerne sultestrejkede, gik med tæpper omkring sig og fik frataget alt, hvad de havde i cellerne. Til sidst tværede de deres eget afføring på væggene i protest mod behandlingen af dem. De, der døde, blev martyrer og det var blot med til at opildne til mere ballade i kampen.

Vi så en enkelt af de 4 gange, der kunne overvåges fra midten af fængslets. Cellerne var indrettet, så man kunne se, hvordan der havde set ud på forskellige tidspunkter i fængslets historie. En celle var beregnet til 1 fange men under the Troubles, blev der stuvet op til 3 fanger ind i hver celle.

I den sidste del af cellen nåede vi frem til eksekutions cellen. De dødsdømte blev ført ind i et lokale, hvor de blev bundet og fik en hætte over hovedet, så gled en bogreol til side og de blev ført ind i rummet, hvor de blev hængt. Jeg kan godt lide den engelske humor, men det var næsten for meget – den måde det hele blev forklaret på. Det har bestemt ikke været morsomt.

Sidste henrettelse fandt sted i december 1961.

Ude i fængselsgården holdt nogle af de militærkøretøjer, som jeg kan huske, at vi har set fra optøjerne i Nordirland og inden vi forlod fængslet, så vi også en helikopter. Claus fortalte, at man bl.a. brugte helikopteren til at hælde fanger ind i. De fik bind for øjnene og blev truet med at blive smidt ud af helikopteren oppe i luften, hvis de ikke røbede hemmeligheder. Så løftede helikopteren sig op i en meter over asfalten og fangerne troede, at de var højt oppe. Hvis de ikke tilstod, blev de smidt ud og de var jo sikre på, at de skulle dø.

Der var en lidt mat stemning i vores selskab efter fængselsbesøget, der endnu en gang sluttede af med en souvenirshop, hvor man kunne købe en masse ting relateret til selve fængslet. Usmageligt.

Claus kørte os lidt rundt i Belfast, så vi kunne se både protestantiske og katolske områder. Her var det tydeligt at se, at der ikke er meget forsoning mellem parterne. Mange meter høje "peacewalls" er bygget overalt i Belfast, for at adskille parterne. Vi så tegn på, at der stadig var gang i at få bygget et kæmpe bål, som de brænder af – sikkert i håb om, at husene på den anden side af murene vil blive sat i brand.

Claus havde sagt, at vi ikke skulle diskutere politik med nogen af de lokale, for det kunne hurtigt ende i noget skidt.

Vi blev sat af ved et højt ur, der kunne minde om tårnet ved Big Benn. Dette tårn var dog skævt og ville sikkert med tiden styrte sammen. Lige ved siden af tårnet viste Claus os en pub, hvor der blev spillet traditionelt irsk musik. Det var dog spisetid og da de ikke serverede mad derinde, blev vi skilt i flere grupper i jagten på et spisested.

Marie og jeg fik målrettet mod steak restauranen Top Blade, jeg havde fundet. Peter og Birgitte fulgte med os. Desværre havde de ikke chateaubriand, som vi havde sat næsen op efter, men så måtte vi "nøjes" med en tomahawk steak – 1,2 kg. kød incl. ben. Det smagte fantastisk.

Resten af eftermiddagen brugte vi på at traske rundt i centrum af byen. Vi startede med at gå tilbage til pubben med autentisk irsk musik. Her var 7-8 musikere i gang med at spille.

Efterhånden tyndede det noget ud i musik selskabet og de sidste 3-4 personer pakkede sammen samtidig med, at et nyt hold musikere gjorde sig klar. Deres musik lød ikke umiddelbart helt så godt, bl.a. fordi de havde et sækkepibe lignende instrument med. Det var lidt gennemtrængende.

Vi fortrak og vimsede rundt, kiggede lidt på butikker og rundede en pub fra tid til anden. Kvarter i otte var vi tilbage ved det skæve tårn, hvor bussen ventede på os.

Kort tid efter var vi tilbage på hotellet. Jeg var sulten, så vi gik ind, for at få lidt at spise. Jeg faldt over en wokgryde. Det lød spændende. Det var en kæmpeportion næsten udelukkende med store kyllingestykker i. Jeg anstrengte mig og spiste halvdelen af portionen, der ikke havde særlig meget med asiatisk mad at gøre.

Vi drak en enkelt øl sammen med resten af selskabet i baren. Claus havde travlt med at fortælle chaufføren om hans oplevelser med pensionistgruppen oppe ved Giants Causeway.

Vi trak os tilbage og jeg tænker, at de andre fulgte lige efter.

Vi kravlede under dynen og faldt i søvn til en gammel Crocodile Dundee film. Hyggeligt!

Mandag den 29. maj 2023 - Hjemad igen

Så blev det hjemrejse dag. Natten havde været knap så varm og jeg var oppe før kl. 7. Dagbogen blev ført ajour og vi spiste morgenmad og pakkede rygsækken færdig

Præcis kl. 9 var der afgang fra hotellet og kursen sat mod Dublin lufthavn. 2 timers buskørsel gennem Nordirland og Irland i strålende solskin. Claus fortalte lidt om, hvorfor han synes, at Irland er sådan et dejligt land. Det var en fortælling om hans far, der var syg og gerne ville til Irland på en sidste rejse. Claus ville gerne betale og arrangere turen under forudsætning af, at den bestemmende far ville acceptere, at det var Claus, der var in charge. Det blev accepteret og hele familien tog afsted.

Om aftenen inviterede Claus faderen på pub. Med lidt overtalelse lykkedes det. Claus ville købe en Guinness men det sorte øl ville farmand ikke have. Claus insisterede og faderen gav sig. Claus ville også give en irsk whiskey men faderen ville hellere have en cognac. Så fik de en whiskey. Faderen kunne kun 3 ord på engelsk: yes, no og ooh. Men inden længe fandt Claus faderen i samtale med nogle lokale irere og både faderens øl og whiskey var tømt.

Dagen efter var det faderen, der rykkede i Claus for at komme hen på pubben, for at snakke med de søde irere. Så faderen havde overgivet sig til Irland og irerne og det samme havde Claus, der efterhånden har besøgt landet rigtig mange gange.

Et par glade turister på vej til lufthavnen

Vi nåede til lufthavnen efter præcis 2 timers kørsel og vi tog lidt kaotisk afsked med holdet, mens vi stod i kø ved indtjekningsskranken til Norwegian.

Claus havde heldigvis fortalt, at der var mulighed for at få lidt mad og drikke helt ude ved gaten, så det var ikke nødvendigt at blive i den stopfyldte centrale hal.

Vi nåede lige at få en sandwich og turens sidste Guinness sammen med vores venner fra Fredericia, før der blev kaldt ud til gaten.

Vi var lidt spændt på, om vi kom afsted til tiden, for der var jo massive problemer med flylederne i København. Alt så fint ud, indtil vi sad i flyet og dørene var lukket. Kaptajnen bekendtgjorde, at vi blev forsinket 20-25 minutter i afgangen.

Det kom til at holde stik. Så der var lidt panik på, for vores togbilletter fra København til Fredericia var i fare. Jeg valgte at aflyse dem og få pengene tilbage. Jeg ville ikke risikere, at vi stadig hang i luften over København, når fristen for at aflyse dem udløb.

På vejen hjem slog vi lige en ekstra krølle over Samsø, sikkert for at få lidt tid til at gå, inden vi landende i Kastrup. Vi fløj gennem gangene til bagageudleveringen og skyndte os ned. Vi nåede lige akkurat det tog, som jeg havde aflyst. Jeg købte nye billetter i toget på vej ind mod København og vi endte med at kunne sidde sammen med vores venner fra Fredericia på det fyldte tog.

Lasse hentede os på banegården og efter et kort stop på pubben, for at hente vaskeklude, var vi hjemme ved os selv igen.

Epilog

Vi havde begge været noget forkølet på denne tur, men det kunne ikke røre ved, at det var en fantastisk oplevelse. Claus Hebor er en rigtig dygtig guide og det han havde lovet i programmet, det levede han helt op til. Han fortalte meget indgående undervejs og det var interessante foredrag han holdt i bussen og på hotellet – bl.a. om de problemer, der var og stadig er i Nordirland.

Som jeg allerede har skrevet, så er Claus' fortælling præget af at han holder med Irerne/katolikkerne i den nordirske konflikt. Jeg savnede den anden side af historien. Det var svært at forstå, hvorfor englænderne/protestanterne reagerede sådan som de gjorde/gør – og hvorfor de er så besatte af, at de ikke vil dele magten med de andre. Men den side af historien må jeg selv grave i…

Med til historien hører i øvrigt, at parterne i Nordirland i 1998 underskrev et "Good Friday agreement", der skulle gøre en ende på det meste af problemerne. Det har lagt en stor dæmper på konflikten, men så vidt vi kunne se, ulmer det stadig.

Det var et super selskab, vi kørte med. Vi var i alt 18 i bussen og det var en fin størrelse. Alle kom godt i hak med hinanden og der var tid til at snakke lidt med alle undervejs.

Nu var det første gang vi var på en guidet tur og selv om vi måske ikke synes, at vi har brug for at se mere af Irland, kunne vi sagtens finde på at tage med Claus på endnu en tur.